Беседи на Учителя Петър Дънов 1940 година

1940 Съдържание:

1940 Март

1940 Април

1940 Май

1940 Август

1940 Септември

1940 Октомври

1940 Ноември

1940 Декември

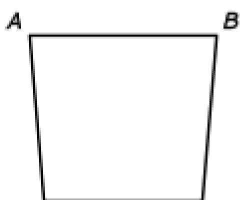
1940_01_03 Вътрешният господар
лекция пред общия окултен клас

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР

Сряда, 5 ч сутринта
(Времето тихо и студено.
Небето чисто, звездно.)
„Отче наш“

Каква е задачата на болния, като стане от леглото? Да пристъпва, за да види дали може да се държи на краката си. Често хората имат идеите на лотарийните билети. Вие не сте спечелили. Ще ме глобите сега. Спечелихте. Понеже като ви казах, че половината ще дадете, ако спечелите един милион, вие казахте: „Много е.“ Та, сега е квит.

В какво седи престъплението на човека в света? Престъплението излиза от доброто. Понеже ако не употребиш доброто на място, имаш престъпление. И ако нямаш добро, не щеше да има престъпление. От какво произлиза невежеството? От знанието. Ако нямаш знание, имаш невежество. От какво излиза безсилието? От силата. Ако нямаш сила, имаш безсилие. Някой ще каже: „Докажи ми.“ Имате една точка. Какво можеш да направиш с една точка А? От една точка имаш само една възможност.

Като се движиш от точката, ще направиш една права линия. Вие имате понятие, че правата линия е много дълга. Не, точката има само една възможност. Точката може да прави само една крачка. И като направи една крачка, там ще намериш друга точка. И там ще се срещнат. Така че, две разумни същества ще се срещнат – отиват един към друг. Как ще се разминат две същества? Представете си, че вие ще се срещнете на една права линия. А пък правата линия има една дължина, няма широчина, няма и дебелина. Как ще се разминат? Няма да може да се разминете. Значи, по правата линия какво може да разрешите? Вие казвате: „Човек трябва да бъде прав.“ Правият човек какво ще разреши? Тези хора ще се съгласят да тръгнат в друг път. Ще кажат: „По този път, по който сме тръгнали, не сме завършили своята еволюция. По нов път трябва да тръгнем.“ За този, новия път има две възможности. Някой ще каже, че

трябва да се пречупи линията. Не да се пречупи, но трябва да се огъне. Ще кажете: „Как ще се огъне човек?“ Казват: „Не се огъвай.“ Защо да не се огъва човек? И защо трябва да се огъне? Казват, че човек трябва да бъде добър. Защо трябва да бъде добър?

Човек трябва да има една възможност. Защото, като се срещнат тия двете същества на правата линия, нищо не могат да направят. Ще си гугуцат, пак гугуцат, каквото [имат], ще го изядат и гугуцането ще престане и трябва да измислят някоя идея. Единственото нещо, което трябва да направят, е да се пречупят; или по-добре да се огънат. Огъване ще стане. Да допуснем, че вие сте богати. Седнали сте на стола, имате слугини; натиснете звънеца, слугините идват. И вие заповядвате. Вие сте център на движение. Дойде един слуга. Заповядвате му да донесе хляб. Да донесе друго. Представете си, че един ден слугите се разболеят. Звъните, но слугата не идва, болен е. Какво ще правиш тогава? Вие ще кажете, ако сте религиозен: „Господ как е наредил.“ Ти не разбираш какво е наредил Господ. Господ е наредил, като те е пратил на Земята да учиш. Не те е пратил да седиш на стол, ще учиш.

Какво трябва да учиш? Най-първото нещо, какво трябва да учи човек? Детето в утробата на майка си има всичкото желание и мисли как да излезе, да се освободи от ограничението, което майка му е създала. И знаете ли какво ограничение му е създала тя? Тя му казва: „Тук ще седиш и ще мълчиш.“ Той седи на едно място и мисли какво да прави. Това дете е на правата линия АВ. Седи и майката и си гугуцат. Представете си, че това дете не иска да излезе. И майката не иска да го пусне. Минават се 9 месеца и то почва да расте отвътре. Минават се година, две, то расте – какво ще стане с майката, я ми кажете?

Мнозина от вас сте философи. Казвате: „Как Господ е направил света?“ Трябва да се знае начинът, по който трябва да се изучава Божественият свят. Тази година ще се научите на едно нещо. В света сега има два милиарда господари. Няма слуги. На всички ти трябва да се подчиняваш. Какво ще правиш, кажете ми! Всички нещастия в света произтичат от господарите. Всеки господар иска да му служат. Кой на кого да служи? Седят двама инвалиди в една болница, единият с отрязан крак, а пък другият с двата крака отрязани. Ходил е по някакво си предприятие. Единият, с отрязания крак, казал на другия, с двата отрязани крака: „Стани да ми донесеш малко вода.“ Другият казал: „А, стани ти! Ти имаш поне един крак.“ Питам сега: Кой трябва да донесе вода? Онзи с двата отрязани крака ли или този с единия отрязан крак? Кой има по-големи възможности? Това са сега обикновени разсъждения, които ни спомагат.

Вие имате един килограм желязо. Колко струва един килограм желязо? 4–

5 лева. Сега е по-скъпо. Ако това желязо вие го разточите на нишка, ще му повишите цената на 25 000 лева. Ако го направите на тънки жици, ще вземете 25 000 лева. Ще го продадете. Значи, нещата трябва да се обработят. Имаш известна добродетел. Тази добродетел е в потенциално състояние. Какво означава това? (Учителят вдига показалеца и средния пръст нагоре.) В музикално отношение това [е] терца. Какви са свойствата на терцата? Терцата има само един потенциал. Силата на терцата седи в потенциала. Значи, има един затворен тон. Затвореният тон е потенциал в музиката. Ако вземеш два тона терца, например до и ми, то потенциалът е ре. Квартата има два потенциала. Какъв е потенциалът на квинтата? Тя има три потенциала.

Да оставим сега философията на музиката. (Учителят изправя показалеца и средния пръст, а другите пръсти са свити.) Тези отворени пръсти дават, а пък свитите вземат. (Учителят изправя малкия пръст и показалеца.) Свещениците дават благословение в квинта. Да кажем, че имаш едно неразположение на духа – това е потенциал. Имаш разположение – и то е потенциал. Сега не зная каква друга дума да употребя. Не може да разберете. Това е капитал, турен за обращение. В човека всичкият потенциал, вложеният капитал, е в неговия мозък. Потенциалната енергия е в главата. Капиталът в обращение е в лицето. В главата е вложен целият капитал в човека. Главата показва колко е целият капитал на човека. Лицето показва колко от този капитал е в обращение, в работа. А пък ръката показва колко от този капитал принася полза. Ръцете показват какво има човек, колко приходи може да има. Един човек с къси пръсти може да учи само история. Той не може да учи математика. Добрите математици имат дълги пръсти, дълго лице и развито чело. Не всеки може да смята. Математиката е наука за събиране на отношенията, които съществуват в света.

Знаете ли какво е едно отношение? Ти искаш да оздравееш. Болният трябва да бъде умен. Ако иска той да бъде здрав, той не трябва да среща други болни като себе си. Защото той ще вземе още от болестта. Но трябва да срещне един здрав човек и да стане приятел с него, за да получи нещо от силата му. Ако не срещне здравия, ще останеш болен. Същият закон е и за вътрешния живот. Ти искаш да бъдеш умен – ще дружиш с умни хора, а не с глупави. Ще дружиш с най-умни хора. Искаш да бъдеш добър – ще дружиш с най-добрите хора. Ти отиваш сега да обръщаш хората. Казваш: „Да ги обърнем към Христа.“ Че как ще ги обърнеш? Не зная дали знаете какво значи „обръщение“. Какво значи да се обърне една дреха? Как обръщат една дреха? Понякога, като се говори, туря се една смешка само да се накара човек да мисли.

Защо не можахте да спечелите на лотарията? Понеже всички тези числа на билета ви бяха все невежи, простаци, първокласни простаци. Ако дойде един, който не разбира електротехника и иска да поправя лампите, той ще ги развали. Имаше един часовникар, българин, препоръчаха ми го, когато живеех в „Опълченска“ 66. Часовникът ми беше се напрашил. Този часовникар поправи часовника. После трябваше тоя часовник всяка седмица да го поправям. Върви, върви и спре. А по-рано вървеше по-добре. Казах: „Такъв часовникар да не ми препоръчвате.“ Те казаха: „Доста стар е, опитен.“ Казах: „Опитен е, научил е само да разваля.“ Така не се поправя часовник.

Та, и вие, когато обърнете някого, обърнете го и не върви вече. Какво значи да се обърне човек? Ти вървиш по една посока. Какво значи „обръщане“? Да му покажеш, че пътят АВ е вече изходен. Някой казва: „Аз се моля.“ Една сестра взела 6 билета по 25 лева, според всичките правила, както аз съм разправил: към 10 часа преди обяд, както разправих. И едвам спечелила 50 лева. 6 билета правят 150 лева. Аз разглеждам всичките ѝ билети и виждам, че са много простаци. В номерата няма 7. Няма 9. А 7 печели и 9 печели. А пък има 3, 4. Казах: много прости числа са. В човека има едно понюхване, има едно чувство вътре. Няма да ви го кажа сега. Защото то е опасно чувство. Човек може да знае в дадения случай ще сполучи ли или няма да сполучи. Така както онзи, който има обоняние. Като се приближава, усеща, че във въздуха се носи едно хубаво ухание от някое цвете. От половин километър чувствува. Не го знае къде е. И колкото повече се приближава, увеличава се уханието; и обратно. Трябва да го намериш къде е.

Та казвам: Това ухание събужда човешкия ум да мисли. Ти си гладен. Гладът ще те застави да намериш в даден случай това, от което имаш нужда. Или ти си невежа. Невежеството е един подтик, който ще те застави да намериш знанието. Невежеството е потенциал. Не че си невежа, в дадения случай ти имаш в себе си известни възможности, но трябват ти условия, за да се развиваш. Не трябва да разчиташ сега на чуждия капитал. Ако ти дадат сега 25 000 лева назаем, какво трябва да ги направиш? Вие трябва да ги турите в оборот, да спечелите, защото този ви е дал 25 000 лева и след една година ще иска да спечели. Той няма да ви ги даде за добрина, за никаква добрина. И може да вземе по 4%. В пощата по колко вземате? По 4 или 5. Да допуснем, по 4%. Вие влагате 1000 лева в пощата. Колко ще спечелите? 40 лева след една година. Като вземате 25 000 лева, след една година освен, че ще ги върнете, но като сметнете по 40 лева на всеки 1000 лева, то трябва да платите 26 000 лева. Ако тези пари ги държите и не правите оборот, защо ще ги държите? Но ако ги турите в обращение и спечелите 4000 лева, тогаз, като платите лихвата, ще имате

няколко хиляди лева печалба.

Та сега, вие всинца очаквате да ви дойде знанието отнякъде. Най-първо вие трябва да развиете в себе си силата. След това трябва да придобиете здравето. Тогаз богатството ще дойде като резултат. Силата, здравето са богатства. Ако ти не си силен и ако не си здрав, ти не можеш да бъдеш богат. И да имаш богатство, то ще бъде безпредметно за тебе. Богатството има смисъл само за здравия човек.

Под думата „богатство“ разбирам външни условия и вътрешните възможности, при които човек може да се развива добре. Ще имаш условия и възможности да работиш. Ако седиш на едно място и не можеш да разрешаваш една мъчнотия, какво ще правиш? Какво разрешавате вие сега, кажете ми. Някои от вас сте на 50–60 години. Дойде ви на ум и казвате: „Може да умра.“ То е една възможност. Може да се родите. И то е една възможност.

Хубаво, трябва да разрешите въпроса. Като умреш, ще отидеш някъде. Къде ще отидеш? Казваш: „Като умра, ще видя.“ Не чакай като умреш да видиш и тогаз да разрешаваш. Тази задача разреши сега. Вие казвате: „Вярвам в Господа.“ Хубаво, Господ ви е пратил на Земята, тук, но Той най-първо ви е пратил за работа. Сега, като отидете в онзи свят, какво ще занесете в оня свят, какво ще занесете със себе си? Синът, който е ходил в странство, като се е върнал, ще донесе знание за баща си, пък онзи, който е ходил да спечели богатство, като спечели, ще донесе нещо. Но ако не е спечелил, какво ще донесе? Тогава ще вземете примера за онзи син, който взел от баща си каквото му се падало, изпоял всичко, нищо не спечелил и като закъсал, като осиромашал, върнал се при баща си. Когато е закъсал, турили го свинар. Но като свинар не му давали да яде от рожковите, които яли свинете. Той слязъл по-ниско и от свините. Свините имали право да ядат от рожковите, а пък той нямал право да яде от тях. И той си казал: „При баща си аз имах изобилно да ям и да пия, а пък сега нямам. Няма що, не може със свинарство.“

Какво значи „свинарство“? Ти имаш в сърцето си едно неразположение. Обичаш да се обезверяваш, на този, на онзи не вярваш. Казваш: „Този лош, онзи лош.“ Питам: Ти не пасеше свини. С какво ще се храниш? На 100 души знаеш лошите им черти. Знаеш какво са писали вестниците. Какво ще ти допринесе да знаеш лошите работи?

Христос казва така: „Не носете погрешките на хората.“ Не се занимавайте с погрешките на хората. Върнете се при баща си. Като ще пасеш, паси хубаво овцете. С добродетели да се занимаваш. Като срещнеш някой

човек, не търси погрешките му, но търси добродетелите му, какви дарби има, какви способности. Ако е музикант, запознай се с музикалните му дарби. Ако е […], запознай се с това какви езици знае. Запознай се с езиците, които знае. То има какво да ти предаде. Ако е художник, запознай се с неговата художествена работа. Ти казваш: „Човек трябва да бъде мълчалив.“ Кога човек трябва да бъде мълчалив? Да бъдеш мълчалив, то значи да не слушаш хората какво говорят.

Сега, тая сутрин какво си говорихте? Като станахте от леглото, какво говорихте? Сега вие може да ми зададете същия въпрос: „Ти като стана, какво мислеше?“ Аз да ви кажа: аз като станах, дойде ми мисъл – с цигулката ли да дойда тук или без цигулката? Имам си съображение. Та, като мислих, мислих, казах си: без нея. Понеже, ако дойда с нея, ще взема билет и трябва да плащам. Трябва да се плати за цигулката, за разходката да дойде тук. Та, от икономическо гледище не я взех, понеже трябваше да свиря, ако бях я взел. А пък енергията на музиката е много голяма и един ден ще ми представят квитанция, че съм свирил и ще кажат: „Ти си свирил, но трябва да платиш такса. Ти искаш да им правиш развлечение.“ Аз трябваше да платя. А пък аз като свиря, вие нищо не плащате. Аз ви представям една истина в детинска форма. Не е лошо да дойда с цигулката, но някой път и тя е неразположена. Тя връчка някой път. Тя казва: „Тези нишки са много хубави, сребърни са, но трябва да туриш златни струни, специални, поне някои, а другите да са сребърни.“

Някой път у вас се зарежда желание да се облечете добре, с хубави обуща и да се покажете. Защо искате да се облечете? Вие ще си направите обуща тесни, по модел, от много хубава кожа, камилска, но заострени като рогата на някой вол. И след като носиш тези обуща една година, те ще образуват мазол на пръстите. И тогава ще почнеш да мислиш как да лекуваш мазолите си. Ще им туриш това, онова, ще ги режеш. Казвам: „Защо носиш такива тесни обуща?“ Ти казваш: „Модата е такава.“ Господ направи краката на човека. Обущата да се съобразят с краката. (Учителят си слага ръката върху черната дъска и с тебешир чертае контурите ѝ.) Ако искаме една ръкавица, ще я направя такава, че да прилепят на всичките ми пръсти. А не тесни, че после да ги разширявам. Няма какво да ги разширявам, а да ги направя толкова широки, колкото е ръката ми.

Не стеснявайте себе си в нищо. Не стеснявай в себе си любовта, понеже, ако я стесняваш, ще образуваш мазоли. Не стеснявай правдата в себе си, понеже, ако я стесняваш, ще образуваш мазоли в себе си. Не стеснявай ума си, понеже, ако го стесняваш, ще образуваш пак мазоли в себе си. Не стеснявай сърцето си, волята си и ума си. Бог е направил толкова широк света, че най-първо трябва да имате простор, въздух в душите си.

И когато мислите за Бога, ще мислите, че Той е най-умното същество и най-благородното. Който дойде и Му каже, че някой е направил престъпление, че някой е убит, Господ казва: „Дайте му живот!“ Не вика да съди този, който е убил. Но където види, че някой е умрял, Той само го побутне и онзи се съживи. И му казва: „Стой малко по-далеч от този, който те уби. Не се доближавай до него.“ На какво разстояние трябва да седиш от онзи, който те е лъгал? Щом те е лъгал, ти си дошъл много близо до него. Стой на 3–4 метра разстояние.

Вие в ума си казвате: „Тези работи ние ги знаем.“ Хубаво, знаете ги; я ми кажете следното. Вие казвате: „Ние имаме известен идеал, Христос е идеалът!“ Какво подразбирате под думата „идеал“? Вие мислите, че който е идеален човек, той е съвършен. Идеалът не е съвършенство. Ние сме идеални по отношение на миналите поколения. Европейската култура идеална ли е? Вижте онези оръдия, които европейските народи имат. Вие казвате за някой човек: „Той е идеален човек, богат, къщата му е много хубава.“ Но идеален ли е този богат човек? Той е идеален за себе си: разбира живота, за да си урежда работите. Но този идеал и на тебе може да послужи. И ти може да си уредиш живота. Но това не показва, че неговият живот е съвършен. Идеалът има две лица: черно и бяло. Идеалът е външната страна на живота. Някой е облечен с дреха. Детето е идеално облечено. Но утре то не може да бъде облечено с тези идеални дрехи. Ще се измени неговият идеал. Дрехите му трябва да бъдат по-големи. И ако твоята идея за Бога не се измени, ти нямаш идея. Идеалът ти трябва да се изменява. Това е гръцка дума и какво означава? (– „Представа“.) Ти ако видиш един грозен човек, това още не е идеален човек. Той не е съвършен.

Сега да дам едно уяснение. Вие мислите, че като повярвате и като почнете да любите, всичките мъчнотии ще се премахнат. Вие се лъжете. Да ви дам един пример. Представете си, че един скулптор намери един хубав камък. Хората са го подритвали, птиците са кацали на него, никой не е обръщал внимание на него. Но този скулптор казал, че от този камък ще излезе нещо. Той мислил, че тук като е сложен, нищо не става от него. Един ден го вдига и го натоварва. Камъкът казал: „И за мен настанаха приятни дни!“ Дошли с колата до едно място, изправили камъка. Той взел доста чукове със себе си. Взима чуковете и удря от тая и другата страна, чупи парчета и камъкът казва: „Беля!“ Камъкът кряска, вика, наближава време да се въплоти идеята в камъка. Скулпторът взема пак чука и удря, и най-после – една статуя на идеалния човек. Подобно на гръцкия Аполон. И туря статуята на един пиедестал някъде. И идва публиката и се възхищава. По-рано камъка са го подритвали, а сега който мине и погледне камъка, казва: „Много хубава е статуята! От тебе ще се учат хората.“

И този Господ, Който ви е направил, ще ви тури като статуи някъде. Пак ще има дъжд, сняг, вятър върху статуята, птици пак ще кацат по нея, но положението ще се измени, ще стане по-добро. Та, не искайте вие на Земята да се премахнат всички препятствия. То би било най-голямото ви нещастие.

Та казвам: Кой трябва да бъде господарят във вас? Господар трябва да бъде вашият дух. Господарката трябва да бъде вашата душа. Слуги трябва да бъдат вашият ум, вашето сърце и вашата воля. Трима слуги трябва да имате и двама господари. По какво се отличават господарят и господарката? Господарят трябва да говори гърлесто, а господарката трябва да говори много тъничко. Какво значи дебело да говори? Бас. Я ми изпейте сега нещо. Аз ви слушах отгоре да пеете „Давай, давай!“ Я ми изпейте да видим как пее господарката: „Давай, давай“ или как пее господарят дебело: „Давай, давай“. Не цялата песен, а само няколко думи. (Към Олга Господарка си, кажи си думата. Ето публика! Къде ще намериш такава публика? (Сестрата изпя само първия ред, след това и Учителят изпя само първия ред.) Господарят пее баса. В баса има съдържание на нещата. Той е отглас. В сопраното има интензивност. Сопраното прониква. Те са късите вълни. А пък алтът е украшение, гарнитура.

Та казвам: Ще турите следната мисъл: не се занимавайте с вашите погрешки. Всички погрешки във вас, пресаждайте ги. Те са един капитал, голямо богатство за вас. Че, ако имате един трън във вашата градина, няма какво да го изкоренявате. Пресадете го. Едно чувство, една мисъл, една постъпка могат да се пресадят. Има много работи, наследени от ред минали поколения. Имате един характер, който не се дължи на вас: той е наследен от вашите деди, прадеди, бащи и прочее. Вие трябва да бъдете умни. Някои от вашите способности, чувства, мисли трябва да се пресадят. Всичкото седи в насаждането.

Например имате един човек, когото [не] обичате. Този човек не го обичате по единствената причина, че прилича на вас. Вие не обичате в него един ваш недостатък, който имате в себе си. И този недостатък се проектира в онзи човек. Вашият недъг се проектира в него. Сега, това е само твърдение. Вие не сте виновати. Дойде един човек и вие не го обичате. Имате право. Някой казва: „Не можем да обичаме всички хора.“ И Бог не обича всичките. На грешниците Той се гневи. Грешниците ги наказва. Ние мислим, че Господ е Любов. И в наказанието Той има любов. Той казва на човека: „Ти не трябва да измъчваш другите хора.“ Бог вижда, че някой е силен и измъчва другите. Господ го туря на мъчение и му казва: „Приятно ли ти е?“ Онзи отговаря: „Не.“ Бог му казва: „Тогава не го прави и на

другите. Втори път като дойда, ще видя.“

Някои си създали теории за прераждането. Мнозина питат: „Вярваш ли в прераждането?“ Няма какво да вярвам в прераждането. Аз вярвам в много работи. Какво значи да вярвам в прераждането? Някой ме пита: „Я ми кажете какъв съм бил в миналото?“ Казвам му: От близките ли прераждания или от далечните – какъв си бил преди 600, 700 прераждания. Преди 10 прераждания си бил един цар, толкова жесток, че сам си бесил хората. И от това царуване е всичката беля, която сега имаш. И всички тези хора, които си избесил тогава, са сега около тебе и ти правят пакости. И тези хора те мразят. Ти казваш: „Защо ми правят така?“ Защото си бил цар. И ти си мислил, че си уредил въпроса, като си ги избесил и че няма да даваш отчет. Но няма такова нещо. Бог държи всички хора отговорни и ги благославя. Добрите благославя и грешните благославя. Добрите милва, а пък грешните сурвака, с дрянова сурвачка Тази сутрин слушам, че някой отвън вика. Трябваше да се върна от разходката си някъде. Виждам, че някоя сестра чука на вратата и казва: „Сестра ми умира, какво да направя? Стомахът я боли.“ Казах ѝ: „Топла вода!“ Дадох и други наставления. Казах: „Идете направете това!“ Тя за Новата година е яла каквото не трябва. Яденето не е било хубаво. Тая сестра, след като ѝ дадох наставления, си отиде. Не зная коя беше.

Вие имате някоя мъчнотия в себе си и казвате: „Защо Господ е създал света така?“ Как трябва да го създаде? В това противоречие, в което си поставен, трябва да намериш един изходен път. Някой казва: „Учителят ще ни обясни.“ Ученикът трябва да е прилежен. Ученикът трябва да приложи казаното. Да допуснем, че аз пея и вие казвате: „Много хубаво пееш.“ Но и ти трябва да пееш. Моето пение ползува мен, но ти като пееш, можеш да си помогнеш.

Имате една болест. Като ѝ пееш, тя ще те напусне. Като пееш на ревматизма три дена, той ще те напусне. Трябва да знаеш как да пееш. Ти имаш главоболие. Можеш с пение да си лекуваш главоболието. Тя представлява насъбрана излишна енергия в твоя ум и тази енергия не може да се освободи. Има голямо напрежение в нервната система – главоболието. Или имаш коремоболие – това е насъбрана енергия, която не може да се пласира както трябва. Или имаш ставен ревматизъм – това е също излишна насъбрана потенциална енергия. Нямаш движение. Жизнена енергия не идва и органите се лишават от нея. Имаш недоимък от нея. Седиш в една задушна стая, в която има доста насъбрана въглена киселина. Какво се изисква? Или излез вън, или отвори прозореца, да стане обмяна и да влезе пресен въздух. Или си ял известна храна, която стомахът ти не може да смели. Вземи прясна храна, която стомахът ти

може да асимилира, за да ти достави тази енергия, която ти е потребна. Тези работи вие ги знаете. Трябва да направите един контакт с природата. Ти само ще влезеш в съприкосновение с природата и тя ще ти даде това, от което се нуждаеш.

Вие искате да се обичате. Знаете ли какъв е законът на обичта? В любовта е вложен следният закон: Ако двама се обичат и ако тяхната любов не изпраща лъчи от себе си към другите, ако от тяхната любов не се ползуват хората, тази любов е безполезна. Двама души, като се обичат, ако не проявят любовта си към другите, тази любов ще бъде еднообразна. В любовта вие сте много взискателни. Какво правите, щом обичате някого? Тук има три прояви. Ако сте на физическото поле, ако съзнанието ви е на физическото поле, вие искате целия ден той да мисли за вас. И питате: „Какво мисли той за мене?“ То е цяло нещастие да туряте нещата близо при очите си и друго да не можеш да виждаш – да виждаш само един човек, да се матахари само един човек пред тебе.

Трябва да се учите на любовта, която идва при вас. Трябва да използувате онези блага, които любовта носи в себе си. Любовта, която иде, трябва да събуди в активност вашия ум. Не само това. Освен ума, трябва да събудите способностите, които имате. После любовта трябва да събуди вашето сърце и вашата воля. Най-първо любовта трябва да внесе онзи жизнения еликсир във вашето тяло. Та, като дойде любовта във вас, ако ви събуди ума, способностите, сърцето ви, волята ви и не остави еликсир в тялото, тази любов не е оная Божествената Любов, за която аз говоря.

Това е бъдещият идеал. Това не се постига в един ден. Вие имате големи постижения. Имате много богатства. Аз съм слушал да говорите: „Не виждам да имам някакъв талант.“ В какво седи талантът на един скулптор? В какво седи талантът на един математик? Това е отношението на числата. В математиката се разправят с живи числа. Ще съберете на едно място един умен човек и един добър човек. Под думата „умен“ разбирам ума, а под думата „добър“ разбирам сърцето Ако се съберат умният и добрият, те ще оправят сърцето Но ако се съберат само двама умни хора, те ще критикуват.

Когато рисуваш, няма да рисуваш целия човек, а само една основна черта в него, която определя характера му. Ти не можеш да нарисуваш едно живо лице, ще нарисуваш само едно качество, което е статически в него. Ако си го нарисувал в старост, той е стар; ако си го рисувал в младост, той е млад. Картината не прогресира в тебе. Това, което не прогресира в тебе, то е картина. Ти мислиш, че си добър човек – това е картина. Ти мислиш, че си умен човек – това е картина. Ти мислиш, че си силен човек – това е

картина. Хубаво е да е картина, но тя определя само едно състояние. Като се видиш на картината на 10 години, тази младост си седи там. А умният човек може да бъде млад, възрастен и стар, може да измени живота си.

Умният човек не знае какво нещо е слабост. Слабостта произтича от нарушението на Божиите закони. Ние ставаме слаби по единствената причина, че не употребяваме Божията Любов на място, Божията Мъдрост и Божията Истина. Човечеството страда от безлюбие, [от] невежество и от неправди. Никой не може да влезе в положението на другиго и да им помогне. Единственото същество, Което ни помага, е Бог. Той ни помага отвътре. Той ти подшепва и ти казва какво ти не достига.

Та казвам: Сега да ви дам следните думи: „Сила, здраве е богатство." Тия думи ще ги изпеете. Всички неща, които не са направени хубаво, имате право да ги критикувате, но хубавите неща не можете да ги критикувате. Умния човек, добрия човек, силния човек не може да ги критикувате. *Си–ла* – това са два тона. Тук има слизане отгоре надолу. Къде е ударението? На първата сричка. Тия думи могат да се изменят по много начини, но има само [един] истински начин. Щом изпееш нещо в съгласие с природата, ще придобиеш нещо. Щом при пението не придобиваш, ти не пееш хубаво. Ако не пееш хубаво, ще те критикуват. Аз говоря за музиката, при която се придобива нещо. Музиката дава разположение. Най-първо ще пееш тихо и след като се научиш да пееш хубаво, ще пееш по-високо. Непременно трябва да пеят хората. Казано е: „Пейте и възпявайте Господа в душата си."

Нека да започнем изпяването на тези думи. (Учителят много пъти изпя тези думи: „Сила, здраве е богатство".) Всички хора съставляват възможности. Те са едно благословение. Всеки един човек е едно благословение в света. Всяко едно същество – и дървото, и другите същества, са възможности. На всичко трябва да се радваме, понеже те са възможности, които Бог е създал в света. Радвайте се, че сте в един свят на възможности. Я изпейте сега тия думи. (Всички пеем.) Вижте каква сила дойде сега чрез тая песен. Дойде от невидимия свят, гениите на музиката.

Та казвам: Необходимо е човек да има онова спокойствие на душата си. Всеки човек трябва да се влада. И млади, и възрастни, и стари. Понеже се намират в един свят на вечни възможности. Не съжалявайте за нищо, че не е станало. Радвайте се, че не е станало. Радвайте се на всички страдания, които са дошли. Всичко, което става в света, ще се обърне на добро. (Всички пяхме старата песен.) Влезте в съобщение с мощните сили в природата. Вятърът като дойде, той раздвижва листата. И зависи от неговата сила и от неговото разположение. Когато дойде духът, когато

пристигне Божественият Дух, Той знае как да раздвижи човешкия ум и човешкото сърце. Оставете във вас Божественото да действува.

Първото нещо е: Не се спирайте върху вашите слабости, не се спирайте върху вашето недоволство. Защо? Понеже се намирате в един свят на вечни възможности. Бог е пълен с всичките благости. Всичко хубаво има в Него. Той е определил всичко хубаво. Защо има да се смущаваме? Не сме в един беден свят, но в един богат свят. И всеки един от вас има възможности. Така, както всеки е създаден, в него има големи възможности. Това, което желаете, може да го постигнете, но не се стремете изведнъж. За всеки ден да имате едно постижение. Вие искате да бъдете праведни. Старайте се да прилагате правдата, а не да бъдете праведни. Старайте се да прилагате разумността, а не да бъдете разумни. Понеже разумният човек е едно статическо положение. Той може да се самозаблуди.

Отвсякъде трябва да се учим. Има нещо, което можем да учим отвсякъде. От всички хора можем да се учим. Ще отидеш при обущаря. Той ще вземе мярка и ще ми услужи. Там, дето някой може да ти принесе услуга, слушай го. И всеки, на когото може да направите услуга, да ви слуша в дадения момент.

Та, на всинца ви трябва да слушате – по Божественому. Да слушаш от любов. Да слушаш, понеже това е желанието на Бога. И Той казва: „Обърнете се към Мене!“ Реалността в общението между мене и Слънцето седи в светлината, която приемам. Слънцето е мой възлюблен. Аз съм възлюблен в дадения случай. Аз не искам никой да дойде между Слънцето и мене. Всички нека да седят отляво и отдясно. Искам този лъч, който иде отгоре, никой да не го прекъсне. Никой човек да не застава на пътя на този лъч, който иде от Бога.

Вие спъвате вашата еволюция, като мислите, че ви трябват пари. Че ви трябват пари – да, но не ги туряйте като идеал, който е необходим за вашето съвършенство. Не ви препоръчвам сиромашията; не ви препоръчвам и богатството. В дадения случай мога да ви препоръчам сиромашията и богатството. Ето какво подразбирам под това. Имам едно шише, направено от порцелан. То е бедно. Напълня го – то е богато. След това това шише мога да го направя пак бедно – като изсипя съдържанието. Ти си онова шише, което може да стане бедно и богато. Значи, движение трябва да има. Шишето трябва да се пълни и да се изпразва. Не роптай, че си изпразнен, утеши се – нова вода ще дойде. С това излизане и влизане на водата ти ще растеш. Ако няма в света сиромашия и богатство, няма да има движение. Щом си сиромах, радвай се, че ще станеш богат; щом си богат, радвай се, че ще станеш сиромах. А пък вие искате да държите

богатството заради вас. То е едно погрешно схващане.

Какво може да направи кракът за вас? Какво може да направи ръката за вас? Или какво могат да направят ушите, очите, устата? Те могат да направят много нещо! Едната ръка има пет възможности. Какво може да направи първият пръст – показалецът? Ако се отреже първият пръст, човек ще изгуби своето благородство; ако се отреже вторият пръст – средният, човек ще изгуби съзнанието за справедливост; ако се отреже третият пръст – слънчевият пръст, човек ще изгуби идеята за хубавото, красивото в природата; ако се отреже малкият пръст, човек ще изгуби отношенията, които може да има към хората. Ако се отреже палецът, човек ще престане да действува. Ти искаш да бъдеш благороден. Какво трябва да правиш? Не искам да ме разберете механически. Ще направите следното: концентрирайте ума си и гладете показалеца на дясната ръка с всичките пръсти на лявата ръка. От основата на показалеца към върха. Сутринта станеш и си неразположен духом. Искаш да се оправиш с неразположението. Направи това упражнение с показалеца. Ще го погладиш и ще кажеш: „Трябва да отсъдиш работите добре!"

Някой носи нечисти, оцапани, скъсани дрехи. Човек не трябва да бъде оцапан; да няма петна. Чист трябва да бъдеш. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога!" Чистите по ум ще видят Бога! И чистите по воля ще видят Бога! Човек трябва да бъде чист по ум, по сърце и по воля. Трябва да имате отлична идея за чистотата. И онзи човек, когото може да обичате, той трябва да е чист. В дадения случай той е чист. И аз не мога да обичам, ако не съм чист. За да обичаш, трябва да имаш съчетание на ум, сърце и воля. Само тогава можеш да обичаш. Тогава ще имаш светлина и топлина; тогава ти си доволен от себе си. И след като си замине онзи, когото обичаш, ти си радостен. Ти не съжаляваш, че си заминал. Той е близо. И на небето да е, дето и да е, той по радиото все ти говори, отвсякъде имаш писма.

Реалността ни носи постоянно една вътрешна утеха. Казахме: „Сила, здраве е богатство!" Тогава ще дойдете и до следните три думи: „Път, Истина, Живот!" Как ще изпеете тези думи? За три месеца пейте песента: „Сила, здраве е богатство!" Развейте знамето. И като станеш от леглото, запей тези думи из стаята. Ако някой ви гледа отвън, ще каже: „Какво прави този човек?"

Колко работи ни пържат! Много работи ни стягат. Когато имаш ставен ревматизъм или неврастения, или главоболие, това не е ли стягане? Онези, които са нервни от вас, един ден ще пеем „Сила, здраве е богатство" и ще се излекуват! Никакви церове! И онзи, който има болки в корема, той по

същия начин ще пее: „Сила, здраве е богатство“. И като пее, веднага ще се излекува.

Силата на човека седи в неговия ум, в неговото сърце и в неговото тяло. Ако умът ви, сърцето ви и волята ви не са свободни, трябва да се освободиш. Та, най-първо вие трябва да се освободите – това е непрекъснат процес. Постоянно трябва да се освобождава човек, понеже се наслоява прах върху вашия ум, сърце и воля. Погледнете тези лампички Най-първо те са чисти. Но след като са горели дълго време, почерняват, става наслояване. Трябва да се чистят. Та, всяка сутрин, като станете, очистете ума си, сърцето и волята си, поблагодарете на Бога и започнете да работите.

Направете упражнение с молитвата „Отче наш“ до 22 март. Ще разпределите молитвата според числата, които имате до 22 март. Като кажеш „Отче наш“, цял ден ще мислиш върху тези думи. Може три дена да изговаряте „Отче наш“, след това в четвъртия ден ще кажете: „Отче наш, Който си на небето“ и ще размишляваш върху последните думи. И така нататък. Да знаеш какво нещо е „Отче наш“! Да знаеш какво нещо са думите: „Който си на небето“! Или думите: „Да се свети“.

Та, бих желал да прочетем „Отче наш“ веднъж, но на свят. Та, сега, прочетете го до 22 март! Може да изберете „Отче наш“ или „Добрата молитва“. За всеки ден ще вземете един малък пасаж от една, две, три думи. И цял ден тези думи да останат в ума ви. (Всички стават.)

Сега да изговорим само тези думи: „Отче наш“.

6.35 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
14-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 януари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_01_05 Идеален и реален живот
лекция пред специалния клас

ИДЕАЛЕН И РЕАЛЕН ЖИВОТ

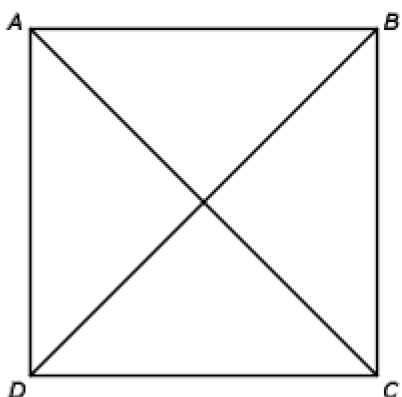
„Добрата молитва“
„Сила, здраве е богатство“
„Правда“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Пишете темата „Разлика между млади и стари“.

Колко на стоте са верни теориите? Каква е разликата между хипотеза, теория, наука и вероятност? Всяка една наука е обоснована на известна хипотеза, съдържа някоя теория, излага ред факти, турени в една система. В науката има вече опитани неща, има нещо по-реално. Нещата може да са опитани, но не са приложени. Може нещата да са приложени. Каква по-голяма реалност има от приложението? Ще дойдем най-после до плода на науката. От плода ще познаеш нещата какви са. Всеки един човек, като живее, от живота му ще го познаеш какви постижения има, в каква епоха живее. Защото хипотезата е историческа епоха. Теорията, и това е епохата. Хипотезата започва да мисли, опари се и за пръв път, като се опари, започва да мисли. Два пъти е теория. Три пъти, това е опит. Четири пъти, това е наука.

Това къде ще го приложите? Какъв е законът на квадрата? Като прекарате диагоналите, ако е квадрат, при пресичането им ще се

образуват ъгли от по деветдесет градуса. Диагоналите разделят ъглите при върховете по на четирийсет и пет градуса. А и В, това са същества, които имат известни отношения, те образуват права линия. Правата линия е отношение на физическия свят. Когато детето се ражда, то не знае какво става с него, то не помни. Нито един от вас не помните какво е било в първите години на вашето детство. Майка ви и баща ви помнят, но вие не

знаете. Даже след втората година не помните. Едва към третата година се явява малко съзнание, че сте в един нов свят. От третата година някои от вас имате ли възпоминания?

Правата линия много малко възможности може да ви даде. Какво ще ви даде една права линия, която няма широчина, височина, няма простор? Какво ще намерите в правата линия? За да имате един по-широк живот, трябва да се яви една плоскост. Съзнанието ви трябва да се пречупи или трябва да се образува една амплитуда, съзнателна амплитуда. Имате вече A, B, C, D. Имате амплитуда.

Сега при тези условия мъчно е да се оправи положението на гладния. Той е гладен. Ти започваш да му обясняваш какво нещо е яденето, той няма търпение, като гледа яденето. Ти казваш: „Почакай да ти обясня." Започваш да разправяш. Сега аз влизам в това положение, понеже светът е една хубава трапеза. Животът за мене е една хубава трапеза, животът за мене е една съблазнителна трапеза. Да ви разправям теории, вие казвате: „Яденето? Яденето не ни трябва. Трябва да живеем." Да живеем, значи трябва да ядем, нищо повече. Как разбирате живота? Казвате: „Да живее." Да махнем яденето от живота, какъв ще бъде животът?

То са два полюса на физическото поле: яденето и дишането. Когато едно дете се образува в утробата на майката, дишането иде после. Най-първо, се създава тялото: ръцете, краката, главата, мускулната система. Най-после се образуват дробовете. Когато в детето започне да функционира дишането, то се ражда вече. Ако в него по-напред се събуди дихателната система, в утробата на майката то ще умре, въздух няма там. С излизането из утробата на майка си, с раждането, то заплаква, а това е първата вдишка. Като заплаче, значи вече започва процесът на дишането. След туй идат другите процеси. Детето се намира в един особен свят, нов свят. Психологически това е вярно.

Пробуждането на съзнанието, това е раждането. Човек се намира в едно състояние, дето съзнанието не е пробудено. Той е в утробата на природата, трябва да се роди наново. Значи човек, щом излезе от едни условия, при които се намира, и влезе при други условия, той се ражда. Трябва да разбирате основните неща. Основното нещо на физическото поле е дишането. Дишането е първото нещо. Първото ядене е въздухът, който трябва да влезе в дробовете. След туй майката ще му даде другата храна. Най-първо, ще започне рядката храна, тя е въздухът. Казвам, при сегашните условия вие трябва да изучавате закона на съзнанието. Ако майката нахрани детето с твърда храна, то е изложено на смърт. Тя ще му даде лека храна. Млякото, което дават млекопитаещите, е най-подходящо.

Психологически това е вярно.

Когато се ражда някоя идея във вас, не обременявайте тази идея с твърда храна. Казвате: „Ние не живеем добър живот.“ Или казвате: „Трябва да знаем.“ Вие критикувате: това не е право, онова не е право. Мислите ли, че критиката е лесна работа? То е най-твърдата храна, с която хората може да се хранят. Като слушаш някой критик да критикува нещата, тебе ти иде да повръщаш. Той казва, че това няма, онова няма, че нещата в природата са случайни, глупости, произволи. Ти се намериш във въздуха. Наял си се, че стомахът не може да смели тази твърда храна. Младите хора страдат от твърда храна. Старите умират от пастърма. Старите, като започнеш да ги храниш с пастърма, умират. Безнадеждието, когато дойде в човека, то е пастърма. Безверието е такава биволска пастърма. Дойде безлюбието, и то е пастърма. Животът се обезсмисля, то е непоносима работа. Казва: „Той е безверник.“ Във вашия ум как седи безверието? Вие се обезверявате в доброто. Хубаво, щом доброто го няма, кое ще туриш на негово място? Кое остава? Или нека дойдем до реалното. Човек, след като изгуби своето здраве, кое иде на мястото? Болестта иде. След като се обезвериш в болестта, кое иде? Кое е другото, по-лошото от болестта? Болестта, тя е сватя, както тия сватове, когато искат да женят една мома. Болестта като дойде, то казваш: „Не ми харесва този кандидат, когото представя. Не ми харесва. Нашата мома не даваме за него.“ Кой от вас обича тия кандидати на смъртта?

Има една женска смърт и една мъжка смърт. Мъжете женят за женската смърт, жените – за мъжката смърт. Умрелият е женен човек, да умреш – ти се жениш. Щом се жениш, ще плащаш разноските. Сега питам, туй как ще разберете? Какво разбирате под думата женене? Вие разбирате това, което не е. Вие разбирате да се ожени човек, да живее щастливо, да си направи къща, да има жена, деца. Като се ожени, вижда, че тази работа не е така лесна, както ние мислим. Или някой пише поезия, той мисли, че ще напише някоя хубава поезия. Някой пише, но някой критик, като разгледа тази поезия, казва, че думите не са турени намясто и той се откаже да пише поезия. В поезията пишеш хубави работи. Пишеш, че някое дете се ражда хубаво. Туй дете расте, пак напишеш нещо. Умира това дете, пак пишеш поезия, да утешиш майката. Ще възпееш детето, че е даровито, красиво, после – как умряло. Като чете майката тази поезия, ще ѝ капят сълзи от очите. Колкото поезията е по-хубава, толкова повече сълзи ще капят. Като кажеш, че майката родила едно дете, което е глупак, един идиот: „замина си и много добре стана“, ако така напишеш, тя ще повярва, че детето било глупак, идиот и от него нищо не може да стане. Ако пишеш, че детето било ангел, гений, ще накараш тази майка да плаче. Поетът, когато пише за едно дете, от къде знае, че е поет, гений? Той

предполага, то е една хипотеза. Предполага, че било гений. Може да е било, може да не е било.

Има някои работи във вас, които не са съществени, те са черупки. Има много черупки във вас, които трябва да изхвърлите. Сега, като ви казвам, че имате черупки, не е лошо, че имате. Тия черупки са предпазителни условия, които човек има. Ако ти се освободиш от всички твои черупки, ще има много големи страдания. Една черупка съществува, докато условията се подобрят. Колко черупки има в ореха? Орехът е доста майстор. Той има две черупки – една външна и друга вътрешна. Едната е по-мека, която сама по себе си пада. Другата остава, като се посади орехът, сама по себе си пада.

По който начин и да разбирате живота, човек има право да разглежда живота както иска. Никога да се не спирате върху една фаза на живота. Разглеждайте живота, но не се спирайте само върху една фаза. Ти страдаш, казваш: „Лош е животът." Страданието е временно. Получаваш един удар. Ударът може да е в една секунда, но последици има този удар. Този удар, ако е силен, ще се мине ден–два, три, четири, ти чувстваш болката. Не че всеки ден те удрят, но ти преживяваш последствията на удара, не самия удар. Да допуснем, че някой те боднал с върха на една игла, имало един микроб, влиза в кръвта ти и впоследствие се образува една болест, с години не можеш да се освободиш. Бодването е много малко, но последствията са лоши.

Та казвам, с всяка мисъл трябва да знаете как да се справите. Много мисли съдържат и лоши условия. Вие, ако бихте създали един свят, как бихте го създали? Вие сте недоволни от живота, но как трябва да се създаде животът? Може ли да създадеш един живот без страдания? Най-първо, икономичния въпрос за яденето как ще го разрешите? Ти ядеш жито. Тия зрънца са живи. Тия зрънца не искат ти да ги ядеш. Ти ядеш онази ряпа. Тя е жива и не иска да ядеш. Крушите не искат ти да ги ядеш. Хората сами си дават правото да ги ядат. Като ядем крушите, заради нас е хубаво. Вие сами си давате туй право. Без ядене може ли? Казвате: „Страдаме." В яденето има известни страдания. Как ще си създадете един живот без страдания? Сега как ще се проявява животът? Природата, като разглежда всичките възможности за живота от милиони и милиарди години, откак животът съществува, не само вие, но милиони поколения са мислили и най-умните хора са дошли до яденето, както сега го имаме. За бъдеще този начин на ядене ще се измени, няма да остане така. Хората няма да ядат, както сега ядат. В животните как става яденето? Вълкът, като хване една овца, я разкъсва. Още жива я разкъсва, къса и яде. Вие казвате: „Много жестоко." Вие, ако сте на негово място, как ще постъпите? По същия

начин, както той постъпва. Най-първо, трябва да се учи на търпение. Вълкът казва: „Какво има, че съм изял овцата? Тя е духовно същество, вземам непотребната дреха. Тя много голяма материалистка е станала, не мисли за Господа. Аз, като я изям, ще я накарам да мисли. Като я изям, ще я пратя горе при Господа, да се моли. Ще ѝ създам ново тяло." Такава е философията на вълка. „Аз като я изям, ще успея, ще прогресирам. Ако аз не я изям, тя съвсем ще тръгне по кривия път."

Някой казва, че той яде месо. Друг казва, че той яде растителна храна. Всяка храна от резултатите се познава. Ако при месната храна имаме много хубави резултати, намясто е. Ако при вегетарианската храна могат да се родят по-хубави мисли, по-хубави чувства и постъпка, тя е намясто. Ние съдим за храната от резултатите, които придобиваме. Ние мислим, че известна храна е хубава, ако спомага за умственото развитие на човек, ако спомага за духовното развитие, за неговите чувства и ако спомага за неговите постъпки. Постъпките винаги са свързани с физическия свят. Човек трябва да постъпи добре, понеже постъпките създават най-добрите условия на физическото поле.

Ти не можеш да бъдеш добър, ако не постъпваш право. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако не чувстваш добре. Ти не можеш да бъдеш гений, да развиваш в себе си нещо хубаво, ако не мислиш. Гениалността зависи от чистите мисли. Вие седите някой път и казвате: „Аз не съм даровит човек." Отде знаеш, че не си даровит? Някой казва: „Не съм даровит, много обикновен съм." Друг казва: „Талантлив съм." Аз искам това да се докаже. То са твърдения, трябва да се обуславят. Сам на себе си трябва да докажеш. Как ще докажеш на себе си, че си даровит? Как ще докажеш на себе си, че си добър? Как ще докажеш на себе си, че си лош? Казваш: „Лош човек съм." Ще докажеш, че си лош, ще обусловиш. Вие често си казвате, че сте лоши. И когато ти си кажеш на себе си, че си лош, не се обиждаш. Когато някой друг ти каже, че си лош, обиждаш се. Какво разбирате под думата *лош*? Говорят в преносен смисъл, алегория има. Не постъпваме разумно. Понеже не знае как да постъпи, този лошият човек ще има много повече неприятели. Добрият човек по това се познава, че има много приятели. Щом имаш много приятели, добър си. Щом имаш много неприятели, лош си. Това са външните резултати. Лошият човек има много неприятели, целият свят опълчва против себе си. Казва: „Добър съм, понеже имам много приятели."

Тая философия тепърва има да я учите. Например вие искате да бъдете щастливи, но знаете ли закона на щастието? Как се добива щастието? Ако вървиш с лицето към слънцето, можеш ли да накараш сянката да дойде преди тебе? Отиваш с лице към слънцето, откъде ще бъде сянката? Защо?

Сянката показва мястото, което оставяш. Безсенчието показва пътя, по който вървиш. Там, дето няма сянка пред тебе, ти отиваш към слънцето. Всички неща, които оставяш в младини – оставяш сянката на младостта. Старостта е пред тебе. Младостта е свят на всички възможности. Светът на младостта има само възможности, светът на старостта има вече много придобивки. Човек, който отива в стария свят, той няма възможности да използва тия богатства, понеже човек, като дойде до старини, той е придобил много, но не може вече да го използва. Той е забогатял. Следователно той е богат. Ако стомашната му система е отслабнала, че не може добре да яде, той влиза в един красив свят. Очите му са отслабнали, не вижда – влиза в един красив свят. Не чува, ушите му са затъпени, а влиза в един красив свят. Питам тогава, защо ти е тогава един красив свят, който не виждаш, който не чуваш, един свят, който не може да го вкусиш?

Погрешката на младите е там, че те не могат да занесат своето хубаво гледане в света на старите, не могат да занесат своето хубаво чуване в света на старите. Те отиват и глухи, и слепи. Като ги попитат какво нещо е светът на старите, казват: „Там като идеш, ще оглушееш, ще ослепееш, всичките нещастия…“ Казват: „Не ви трябва старостта.“ Някои не искат да остаряват, а пък остаряват, без да искат. Старите пращат доста посланици в света, постоянно агитират. Казват: „Ти да бъдеш като дядо си, като баба си.“ Те са идеал. Казват: „Дядо ми беше много учен човек, много благороден човек, големи постижения имаше. Дядо ми едно време голям пехливанин беше.“ Пехливанин не когато е на възраст. От петдесет години нагоре пехливанин не може да бъде. Пехливанството започва от двайсет и една година и свършва до четирийсет години.

Психологически трябва да пречистите съзнанието си. Един много труден въпрос е този. Седиш някой път и си недоволен от себе си. Недоволен си от себе си, че не си висок. Имаш вече една идея, че трябва да бъдеш висок. Представи си, че си недоволен, защото нямаш два метра височина. Като дойде някой два метра висок, ти погледнеш себе си – метър и двайсет или метър и четирийсет, казваш: „Това е слаб човек.“ Питам: на тези скъпите години с колко можеш да се облечеш? Дрехите на един човек два метра висок колко ще струват приблизително? Четири–пет хиляди лева. В природата има един икономически въпрос. Защо слоновете нямат условия?

Има един английски автор, той събира сведения за лакомията на човека. Имало един, който бил много лаком. Приготвили едно ядене за седемдесет и две деца, кафе с мляко – и всичкото изяда сам. На друго място приготвили обед за двайсет души възрастни хора. Той отива, и сам го изяда. Казвам, ако човек може да изяде закуската, приготвена за

седемдесет и две деца, защо е това ядене на човека? Не е в многото ядене. Природата е правила много опити. Например една пчела колко ядене изяда? Една пчела е много икономична. На колко бихте оценили яденето на една пчела? Някой път, когато нямате работа, направете изчисление едно кило мед за колко време ще стигне на една пчела. Цяла година като яде по три пъти на ден, тя пак не може да го изяде. Зимно време оставят пет–шест до дванайсет кила мед. В кошера има около трийсет хиляди пчели и за няколко месеца през зимата им стига. По колко се пада на една пчела? „По една трета от грама."

Природата правила опити, понеже яденето е обосновано на един закон: в природата недоимък няма, но няма и излишък. Онова, което вие трябва да ядете, то е определено. Не всякога трябва да имаме тази хранителна част в коя и да е храна. Онази част от материята, която трябва да приемете като храна, трябва вече да е на вашия уровен, да е мобилизирана, приспособена, да може да я възприемете, да ви даде нещо от онова, което тя съдържа. Има храни, които като дъвчете, вие изхарчвате повече енергия, отколкото получавате. При такова ядене хората ядат и изтъняват. Едни малко ядат и се оправят, други много ядат и не се оправят. Едни, като ядат храната, сухи стават, изсъхват. Други, като ядат храната, задебеляват. Най-важното е, всяка една храна, която ядете, да съдържа хранителната сила.

Човек има в себе си едно чувство за храненето. То е турено отпред на челото. Туй чувство много деликатно показва тази храна дали е здравословна, или не. Ядеш някои работи, казваш: „Не ми се яде тази храна." Всеки човек, ако е верен на това чувство на храненето, няма да има големи мъчнотии. Сегашните хора са се научили да ядат храни, които не им подхождат. Например правят такива яденета с яйца, с брашно разбити. Или правят риба, отгоре с майонеза. Вие не сте яли, нямате понятие. После правят попска яхния, печени кебапи. Някои от вас има, които знаете как се прави свински кебап. Свинската храна е доста нечиста. Свинята обича тинята; понеже има много мазнини отвътре, въргаля се в тинята от хигиенични съображения. Тя туря кал по тялото си, понеже се изпотява. Тя не обича да се стопля повече, отколкото трябва – влиза в калта. Биволите, и те влизат в калта, и те се калят. Той има съображения, да го не хапят мухите. Казвам, често в тази кал се покваря месото.

Свинското месо е вкусно, но има една тъкан, след като я ядеш, доста скъпо струва. Хората, които ядат свинското месо, са разположени към болести. Българите, които ядат свинско месо, страдат от свински болести. Мъчносмилаемо месо е то. Яли ли сте вие свинска сланина? Виждам, отрежат такива парчета, като сирене, четири пръста дебела сланина, отрязват и ядат.

Но да се повърнем към въпроса. Това са външни работи. В съвременния живот човек трябва да пречиства своя ум, да пречиства своите чувства, да пречиства и по възможност тялото си. Да пречиства по възможност и мозъка си, мозъкът да е образуван от едно отлично вещество, да задържа добрата мисъл. Да се пречистят и неговите гърди, неговата белодробна система. Трябва да се пречисти и тялото на човека. Туй наричам добър човек. След това човек, като яде, той е скулптор, дооформява своето лице. Тук ще покаже доколко условията са подобрени. Колкото лицето става по-красиво, туй показва, че външният, физическият, свят се е подобрил. Щом ръцете загрубеят, показва, че външните условия са загрубели. Ръцете показват условията на физическия свят, лицето показва духовния свят, мозъкът показва Божествения свят – условията на Божествения свят. Ако главата отгоре се е деформирала, туй показва какви са условията на Божествения свят. Те са се влошили. От физиономията може да познаем доколко тия блага на Божествения свят се използват. Колкото лицето става по-красиво, толкова условията са използвани. Колкото ръцете стават по-красиви, условията на физичното поле са използвани.

Казвам, има едно съответствие между човека и външните условия. Може да се види ред поколения преди него как са използвали мозъка.

Сега всички трябва да работите над себе си, за да подобрите условията. Саморазвитието на човека зависи от това, да може и от Божествения свят всичко, каквото ти е изпратено, да го приемеш. Всичко, каквото изпращат от Божествения свят, и него да приемеш. От физичния свят да вземеш чрез тялото, от духовния свят да вземеш чрез лицето, а от Божествения свят – чрез мозъка на човека. Това ще бъде бъдещото възпитание.

Много мъчно е сега. Казвате: „Трябва да мисли човек.“ Да мислиш добре, значи да можеш да възприемаш ония блага, които са определени, да намериш благата в природата. Като идеш, веднага да си дадеш адреса. Вие, като идете при спестовната каса, какво ви искат? Искат ви лична карта. Лична карта и за Божествения свят има, и за духовния свят има лична карта за сърцето. Лична карта има и за физичния свят, волята. Това са три лични карти, ще ги носиш. За човешкия свят – волята, в духовния свят – лицето. Чувствата, сърцето, и то е легитимация. Следователно ще гледаш да не оцапаш легитимацията си. Още като видят оцапаното лице, казват: „Да идеш да си направиш нова фотография. Тази нищо не те ползва.“

Сега вие разглеждате живота като пенсионери. Някой служи, за да има една хубава пенсия. Коя е най-хубавата пенсия според вас? Коя пенсия считате нормална пенсия, дето да можете да преживеете добре? Че вие сте

все хора на науката. От научно гледище разрешаваме въпроса. Едно съответствие има. Трябва да се определи енергията от мозъка, която харчиш. Мозъкът е скържав, такъв финансист, не дава. Той не е разточителен, той е организиран. От една болест човек може да изгуби голямо тегло от тялото си. От мозъка много малко се губи. Болестта храни мозъка, но той нищо не дава. Тялото е страхливо, за да се освободи, ще дадеш четирийсет и пет килограма, мозъкът не дава. Голям герой е, казва: „Не давам." Много малко ще даде. Затуй ще имаме мярката на ума, той е икономист. Най-много харчи сърцето, то е много разточително, затова финансиално то е обедняло. Грехът на сърцето не е нищо друго освен борч. Затова аз наричам смъртта фалимент. Много пъти известна фирма фалира, финансова криза има, умира от безпаричие. Една банка умира или фалира.

Например при онази криза в Америка, която настана преди години, девет хиляди спестовни банки фалираха. Знаете какво е спестовна банка. Всички туряха парите си за черни дни. Като фалираха спестовните банки, всички спестени пари отидоха да помагат на черните дни. Сега като се подобри положението, започнаха да се образуват нови банки с грамадни капитали, с по четиристотин–петстотин милиона долара. Фалираха толкова банки. Къде отидоха тези пари? Скрити са. Те са хубави икономисти. Икономисаха ги. Казват на бедните: „Понеже вие сте разточителни, ще ги изпохарчите, нищо няма да направите, нищо няма да излезе от тези пари, то ги икономисахме." Казвам, вие може да намерите погрешката. Къде са отишли тези пари? Някой път същото става и във вас. Хване ви някоя болест, колко банки фалират във вас? Знаете колко капитал отива, а след това ще започне пак наново. Таман са минали десет години, ще дойде нова криза, друга болест. Много ученици не са свършили училище по причина на тия кризи. Една–две години, като хване някоя болест, не може да свърши.

Сега в един живот в света моралът, религията, то са системи, за да спестяваме умствено и духовно капитали, за да може да постигнем своите блага. Задачата е хубава. Да допуснем, че вие обеднеете в духовно отношение. Щом обеднееш в чувствата, обеднял си в духовния свят. Щом обеднееш по сила, ти си обеднял във физическия свят. Как са вашите финансисти вътре във вас? Нали вие имате финансисти. В една държава нали има финансисти. Защо ги турят? Не ги турят като кукли да седят, но да оправят финансиите на държавата. То е труден въпрос. Много мъчна работа. Например, ако някой от вас ви бодне, както седите, без да знаете, вие веднага ще мръднете убodената част. При вас като иде онзи, който ще ви убоде, трябва да го знаете. Още като е на половин километър, трябва да го знаете. Вие, като ви бодне, изхарчите десет пъти повече енергия. Ще му

кажете: „Ти си намислил да ме убодеш. Аз ще ти дам един лев, не ме боди.“ Когато дойде някой да ви убоде, вие се обезверите. Когато вие се обезверявате, има някой, който ви дупчи с игла. Някой казва: „Аз съм се обезверил.“ Аз не разбирам как може човек да се обезвери. Как може вярата да изчезне у човека? Ако вярата е реалност, как може реалността да изчезне?

Аз считам вярата реалност, а безверието – идеалност. Защото в идеалните работи иде безверието. Безверието е сянка на реалността. Идеалните работи имат две лица. Защо се обезверява човек? Ако ти нарисуваш едно плато плодове, може ли да ги ядеш? Ти може да се обезвериш. Идеално са нарисувани тия плодове, като живи да са, но обезверяваш се в идеалните работи, нямаш реалност, не можеш да ядеш. Неща, които са реални, в тях не може да се обезвериш. Щом ядеш, то е реалността. Вярата се усилва. При сенките вярата отслабва.

Казвам, не поддържайте вашата вяра с идеалното. Казвате: „Идеален е животът.“ Аз предпочитам реалния живот, отколкото идеалния. Идеалният живот е направен от хората. Един художник може да те нарисува много красив. Той може да ти направи лицето красиво. То има дефекти, но като го рисува, заглади. Казва: „Ще ме направиш много красив.“ Но основните черти ви ги няма. Тази фотография е лъжлива, много е ретуширано лицето. Че той е направен красив, такава красота не ме интересува. Мечката, когато ще те яде, тя става красива, когато няма да те яде, нахохори се, грозна е. Щом мечката започне да си глади козината, да става гладичка, да знаеш, че кожата ти отива.

Този закон е верен в живота. Когато ти тръгне всичко напред, нямаш никакви страдания, мечката е близо, тя ще те яде. Щом са лоши условия, мечката пак е там, но тя се е нахохорила, само плюене ще има, и тя ще си замине. Щом те глади, ще те яде. Има страдания, при които човек живее. Има страдания, при които човек изчезва изведнъж.

Казвам, когато дойдат големите нещастия в живота, да знаеш, живот има – има нещо по-хубаво, отколкото в хубавите условия. Сега всички не сте съгласни с това. Те са научни данни. Страданието само по себе си е една реалност. Страданието е нещо идеално, защото идеално можеш да страдаш. За какво страдат хората днес? Нали за някакъв идеал. Че те са вярвали в нещо. За техните убеждения са ги мъчили, са ги горили, какво не са ги правили. Казват: „Инат хора, тия светии. Горят ги, на парчета ги правят, не се отказват. Много инат хора.“ За какво са страдали? За нищо и никакво, за някаква идея, че ще иде в оня свят и ще живее щастливо. Дали ще може да живее, или не, не се знае. Светията умира за някаква идея,

която има. Тия светии са сега светии, които учили, та и вас ви учат, и вие страдате. Човек в живота си трябва да страда за нещо. Вие не считайте, че страданието е само за вас. Страданието е обща повинност, която съществува в цялото човечество. Тази обща повинност някому дават повече, някому по-малко. Някои хора страдат повече, някои хора страдат по-малко. То е обща повинност, не е разпределено по равно. Един ден, ако се разпредели правилно, всички да носят това бреме, ще бъде лесно. Понеже всички не носят еднакво, затова животът е малко по-тежък.

Сега вземете закона за дишането. Преди закона за храненето един труден въпрос за разрешаване е дишането. Да кажем, че някой човек в духовния свят е слаб, или дишането му е слабо. Той не трябва да купува своя въздух от аптеките или от дрогериите, или от бакалиите някъде. Какво трябва да прави? Един въпрос, който хората не са разрешили. Колко хора страдат от нямане на въздух, въздуха не го използват. Щом дишат, не могат да извадят хранителните части от въздуха, които са скрити вътре. Да кажем, вие живеете в градовете. Там въздухът е покварен от горивните вещества. Идете в планините. Въздухът там е много чист и рядък. Някой път се боиш да дишаш, да не би да се простудят дробовете ти. Има възможности да се простудят, но понеже природата е предвидила, тя е приготвила място, като минава въздухът, да се чисти и да предпазва дробовете. Казвам, ако човек приеме въздуха и го задържи малко повече, по-дълго време и концентрира мисълта си, чувствата си, от този въздух той ще извади много повече енергия, отколкото при обикновеното дишане. В една минута вие вдишвате петнайсет до четирийсет пъти, на всеки три секунди вие поемате въздух.

Но в сегашните условия ние мислим за бъдеще какво ще стане. Ние искаме целият сегашен свят да се подобри някак си. Не ще оставим света. Както ние мислим идеално, още няколко хиляди години трябват, и тогава пак ще има други неразбории. След хиляди години може би светът ще бъде сто пъти по-добър, отколкото сега, но и тогава ще има някои работи за поправяне. Ние сега искаме един идеален свят. В идеалния свят трябва да има с какво да оперирате. Реалният свят ли е произлязъл от идеалния, или идеалният е произлязъл от реалния? Идеалният е произлязъл от реалния.

Казвам, трябва да вземем живота, както се проявява сега. Ние мислим, че природата се изменя. В природата в този смисъл ние еволюираме. Природата се нагажда според степента на нашето развитие. Щастието е вътре в нас, не е извън нас. Ние казваме, че всичко в света еволюира. Еволюираме ние, нашата еволюция се проектира вън. Ние виждаме своя прогрес. В какво седи човешкият прогрес? Едно време човек живееше в скромни къщи, сега живее в големи здания. Има един английски автор,

който писал една книга преди войната и описва какво ще бъде състоянието на Европа след години. След години Европа няма да бъде такава голяма, но ще бъде една малка държавица. Всичката европейска култура ще се измени. Хората, като видят кораб от хиляда тона, ще мислят, че е много голям, защото никаква търговия няма да има. Всички тия блага, които хората имат, ще изчезнат. Ще минат през такива големи страдания, всичко ще забравят, ще започнат пак от А, Б. Ако сега беше написал този роман, щяха да го арестуват, но понеже го писал преди войната…

Злото на болния човек е там, че болният вижда противоречие навсякъде. Здравият какво вижда? Там, където за болния съществува противоречие, за здравия не съществува. То е едно болезнено състояние. Казвате: лош е светът. То е болезнено състояние. За някои хора светът е много лош, за някои е много добър.

Един приятел ми разправяше един анекдот. Не зная някой си арменец, грък или турчин бил, влиза в една гостилница и вика: „Ох-хо, кебапини, шерапини, о-хо-хо.“ Каквото яде, все хубаво. Като дошли да му представят една голяма сметка, казва: „Вай, вай, вай.“ Ние сега, като вършим приятни работи, казваме: „О-хо-хо.“ Като дойде да плащаме, викаме: „Вай, вай, вай.“

В себе си не критикувайте живота. Видиш, някой човек умрял. Може да плачеш заради него, можеш да седнеш да го гледаш, казваш: „Горкият човек колко е страдал, колко са го мъчили.“ Ти плачеш, плачеш. Какво ще му помогнеш, ако плачеш? Умрял вече. Понеже се е освободил, кажи: „Аз те облажавам. Е, аз ще мина през същото.“ Не го оплаквай, но му кажи: много добре е станало, че се освободил, той си издържал изпита. Пък кажи: „Сега иде моят изпит.“

Ние плачем за умрелите. Както той умрял, и ние ще умрем по същия начин. Когато дойде човек да умира, по-лесно да умира. Ето аз какво разбирам да умреш по-лесно. Представете си една птичка, държана в кафез. Пуснеш я от кафеза, литне нагоре, но тя е свързана за единия крак с един конец. Ти я дръпнеш и тя падне долу. Аз съм виждал децата да свързват така конец на някои бърбазънци. Пусне го, хвръкне, но като отлети, конецът го дръпне, и падне. Като умираш, да няма такъв конец, да се мъчиш да слизаш и падаш. Като хвръкнеш, да отлетиш и да се свърши.

Смъртта не е нищо друго, освен освобождение от всички заблуждения, в които живеем. Ти мислиш, ще умреш. Като умреш, е хубаво, но докато скъсаш онзи конец… Опасен е онзи конец, с който е свързан кракът ти. Идеш догоре, паднеш, идеш пак догоре, пак паднеш. Някой път се

освободиш, но кракът иде, откъсне се. Бърбазинекът замине, но човек не трябва да му къса крака. Който отива за другия свят, не трябва да му откъсват крака, нищо не трябва да му е откъснато. Ти, като идеш на онзи свят, ти пак ще се мъчиш, както на физическия. Доброволно трябва да оставиш тялото си, като го погледнеш, да не ти се свиди.

Вие се намирате в положението на онзи беден човек, който се молил дълго време Господ да подобри живота му. Иде един ден Архангел Михаил и казва: „Чу ти се молитвата, твоето положение ще се подобри." „Как?" „Когато някой човек се разболее, ти ще предсказваш дали ще умре, или ще живее. Щом ме видиш, че аз седя при краката му, да знаеш, че аз ще го взема вече, този човек ще умре. Щом аз съм при главата, този човек аз ще го оставя да живее." Започнал той да предсказва кой ще умре и кой ще живее, но случило се, че сам той заболял и вижда Архангел Михаил при краката си. Той веднага се обръща и туря главата си на мястото на краката. Архангел Михаил пак застанал при краката му. Започнал той да се върти, да слага краката си на мястото на главата. Вижда го Архангел Михаил, че не иска да умре. „Виждам, че си страхлив. Я да идем да се поразходим." Тръгнали, разхождат се. Стигнали до една чешма. Той иска да отвлече вниманието на този човек, който се измил при чешмата и пил от водата. В това време той му взел душата, да не го види ни при главата, ни при краката. Тръгнали, вървят по пътя. Той казва: „Я да се върнем при чешмата, забравихме нещо." Пита го: „Какво виждаш?" „Виждам едно страшилище, един човек умрял – казва. – Виждам себе си." „Искаш ли да се върнеш?" „Не. Лошо нещо е."

Казвам, една наука може да познава човек, да знае кога другите ще умрат. Като дойде до него, върти се. На земята докато си, през земния живот, всеки ден ще късаш по един конец – триста шейсет и пет в годината – и на сто и двайсет години като бъдеш, ще скъсаш всичките конци, които може да те държат. Душата е като балон, свързана с конци. Трябва да се скъсат всичките конци, душата да се върне с богатствата, които придобила. Душата ще иде с опитностите, които придобила. Чувствата, мислите и постъпките, това са едно богатство, което ще разработва в другия свят. Тъй седи философията. Казвам, много малко хора има, които, като наближи да умират, да са спокойни. За смъртта не трябва да се говори. Има една смърт, която не е понятна.

Научете се да гледате страданията смело. Като дойде едно страдание или една мъчнотия, знай, че това е една възможност. Какво трябва да прави цигуларят, като се намери в трудно положение? Да свири. Какво трябва да прави художникът, като се намери в трудно положение? Да рисува. Какво трябва да прави земеделецът, като се намери в трудно положение? Да оре

земята.

Казвам, като се намери човек в трудно положение, да работи. Каквато и да е работата, да работи. Да впрегне ума си на работа, да впрегне сърцето си на работа, да впрегне и тялото си и да свърши една малка работа. За това са пратени всичките хора. Те са работници. Невидимият свят разумно ще използва труда ти на земята. Всичките ваши мисли, всичките ваши чувства, усети, всичко, каквото вие преживявате, то ще бъде вашият материал, който ще служи за работа. С изработените работи горе на небето слизате на земята. Вашите идеали, които считате, те са неща, форми, завършени на онзи свят. Пращат ги тук на витрини. Казвате: „Аз искам така да живея“ – да си направите една форма, да се облечете в нея. Видите хубави обуща, искате да се обуете. Някоя хубава шапка видите, искате да си я турите. Сега капюшончета има. Досега не знаехте каква е тази мода. То не е мода, студът образува тази мода. Това са шапки, да не се изстудяват ушите. Едно рогче има отзад. Като туриш капюшончето и го завържеш, пази ушите. И мъжете може да го турят, не е лошо. Много практично е за зимно време. За лятно време не е, но за зимно време. И аз бих турил на студеното едно капюшонче.

Изучавайте закона на мисълта. Не влизайте в стълкновение със себе си. Това да ви е правило: никога не влизайте в стълкновение със себе си. Никога не се бори със себе си. Не побеждавайте себе си. То е криво разбиране. Никога не побеждавайте себе си. Никого няма да победиш. То е един много лош израз: „Убий всяко желание.“ Тури всяко желание намясто. Всяко едно желание да бъде на мястото. Тури всяка постъпка на мястото ѝ. То е правилото в живота. Другите противоречия, които съществуват, не ги разрешавайте, понеже мъчнотиите, които вие не може да разрешите, те са за другите. Всичките големи мъчнотии са за по-напредналите същества. Вие в дадения случай разрешавайте само вашите мъчнотии. Вие разрешавате въпроса за целия свят, и туй е злото. Те са мъчнотии за по-учени хора. По-простите задачи са за по-простите, неучените. Разрешавайте малките задачи хубаво.

„Сила, здраве е богатство“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината.”
“В Истината е скрит животът.“

Тринадесета лекция на Младежкия окултен клас
5 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_01_07 Познаване на великото
неделна беседа

ПОЗНАВАНЕ НА ВЕЛИКОТО

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Ще прочета само няколко стиха от 2-рата глава от Евангелието на Лука
„Венир Бенир“

Чистият въздух е укрепителен. Ако влезете в една стая, дето въздухът не е чист, има едно влияние; ако влезете в една стая, дето въздухът е чист, той действува укрепително. Ако погледнете днес вестниците и книгите, ще видите, че много е писано. Днес много се пише, но от всичко написано малко неща са съществени, повечето са несъществени. Много неща се предъвкват. В 1914 година, когато българите обсаждаха Одрин, повече от двадесет пъти се писа, че Одрин е превзет, но не беше още превзет. На няколко пъти писаха, че е превзет, докато най-после го превзеха. Българите се зарадваха, че са превзели Одрин, но наскоро го изгубиха. Колко време се радваха? Та, сега и вие казвате, че Одрин е превзет, докато оголеете и изгубите всичко.

Съвременните хора се делят на светски и на духовни. Така се наричат те сами. По какво се различават едните от другите? Светските хора са хора на ума, а духовните – хора на сърцето. Духовният човек мяза на мома, която очаква да дойде нейният избраник. Тя си въобразява, че ще бъде щастлива. Не е лошо това нещо, но тя си въобразява това, което на Земята никога не може да стане. Че някога може да стане, не го оспорвам, но че на Земята може да стане, това оспорвам. Светският човек е човек на ума. Той си изорал, посял нивите и чака плод. Той има данни, факти, на които разчита. Той казва: „Толкова посях, толкова ще получа.“ Той има нещо реално, на което разчита. Той казва: „Господ дава, но в кошарата не вкарва. Каквото аз изработя, на него разчитам.“ Религиозният пък казва, че Господ и в кошарата вкарва. Това са два различни възгледа.

Христос се роди в света, но в сърцата на хората още не се е родил. Христос пак ще се роди в света, но като се роди, всички ще заплачат. Лошо ли е хората да заплачат? Вие не разбирате какво означава плачът. Като казвам, че всички ще заплачат, това е мое твърдение. Но в ума ви изпъква една особена идея. Какво лошо има в плача? Когато детето се ражда, нали заплаква? Всяко дете, което се ражда, трябва да заплаче. Ако не заплаче, неговата работа е свършена. Затова, когато Христос се роди, всички хора

ще заплачат. По това ще познаем, че Христос се е родил в света. Всички казват, че Христос се е родил. Ако наистина Христос се е родил, всички ще заплачем. Казват за някого, че плаче. Щом плаче, Христос се е родил в него. Щом заплаче човек, това показва, че нов живот има в него.

Сега аз давам смисъл на плача. В детинството човек трябва да плаче. От седем години нататък детето трябва да плаче по-малко, а да яде хубаво. Като стане на двадесет и една година, той трябва да учи хубаво. Като стане на тридесет и три години, той трябва да оре нивите си и да ги отглежда добре. Като стане стар, той трябва да възпитава мислите и чувствата си. На стари години няма защо да плаче, той е научил вече тази наука. И плачът е наука. Сега, благодарение на плача ние имаме толкова видни певци. Благодарение на плача човек е научил всичките гами. Ако няма плач, няма да има никакви певци. Значи произходът на пението се крие в плача.

Сега аз засягам нещата в тяхната целокупност. Аз отхвърлям всички онези тълкувания, които хората имат. Много тълкувания са били верни на времето си, но сега не са верни. Аз отхвърлям твърдението на някои хора, че някое дете е било хилаво и глупаво, но като станало на двадесет и една-годишна възраст, поумняло. Или пък някой до двадесет и една-годишна възраст бил здрав, а после станал хилав. Аз не вярвам в такива промени. Ако глупавият наистина е поумнял, значи той е изменил живота си. Значи пътят на неговата орбита се е отклонил. Ако пък умният е изгубил своята разумност, той е влязъл в лош път. Тъй щото, когато казвате, че някой човек е лош, аз разбирам, че той е хванал някакъв път, по който се движат хората колективно. Защото лошавината не е нещо единично, то е нещо колективно. И добрият живот не е единичен, той е колективен. Човечеството може да бъде добро, а отделните хора само проявяват доброто. Бог е любов, а ние сме проявление на Неговата любов.

Та казвам: При сегашните условия човешкият език трябва да се очисти от онази двойственост, която съдържа в себе си. В човешкия език има много думи, които съдържат в себе си отрова. Такива думи са заразителни и за да се предпазят хората от тях, тия думи трябва да се турят в шишета, които да се затворят добре. Като дойдоха ангелите, те очистиха езика от тия отровни думи. Те казват на хората: „Не се бойте вече.“ Хората бяха страхливи, бояха се от вълци да не ги нападнат. Те им казаха: „Не се страхувайте, няма вече вълци.“ Някои хора са като овце, но няма да ги ядат вълци.

Разправяли са ми следния случай от живота на овцете. (Това аз не съм го проверявал, не е мое твърдение, но са ми го разправяли хора.) Когато овчарят е добър, води трезвен живот, не пие, отнася се добре с майка си и с

баща си, не задява никого, неговите овце са спокойни от вълците, вълците не ги ядат. Такъв овчар е ходил с овцете си цели двадесет–тридесет години, но нито една от овцете му не е пострадала от вълци. Обаче, ако животът му се развали, разваля се и животът на овцете му. В това отношение всеки човек е овчар на своя живот.

В съвременните хора е влязла мисълта, че Бог ще направи всичко. Добра е тази мисъл, тя е колективна. Вярно е, че Бог е направил всичко. Той е определил строго пътя на всеки човек. Той е определил движението на неговия живот. Всеки има определена орбита на своя живот и по нея се движи. Но в тази орбита човек се намира в един съвършено независим и самостоятелен живот. Всеки човек принадлежи към една слънчева система, но същевременно той е изложен на влияние. Всеки човек се влияе от същества, които са по-силни от него. Тия последните пък се влияят от същества още по-силни от тях. Значи, в живота има едно взаимно влияние, от което човек не може да избегне.

Задачата на всеки човек не е толкова да подобри живота си, колкото да го запази. Докато е бил малко дете, баща му и майка му са пазили живота му. Детето само не е в състояние да опази своя живот. Тук родителите играят важна роля. В това отношение родителите представят външни благоприятни условия за детето. Когато детето расте, става на шест, на четиринадесет, на двадесет и една година, то става самостоятелно, става голям човек. И тогава неговата съдба зависи изключително от самия него. Детето е вече самостоятелно, то разбира нещата и трябва да работи. Това, което се отнася до отделния човек, отнася се и до народите. Колкото е самостоятелен човек, а същевременно и зависим, толкова са самостоятелни и зависими народите. Като четете Библията, ще видите, че и там още е писано, т.е. предсказано е какво ще се случи на сегашните народи. Аз няма да ви тълкувам какво е писано, но като четете, сами ще видите какво ще се случи със сегашните народи. Писано е за Англия, за Франция, за Италия, за Русия, за Япония, за всички големи и малки народи.

Човек трябва да изучава нещата. Сега, вземете в български език местоимението „той“. Ако четете тази дума отзад напред, ще получите думата „йот“, която е десетата буква от еврейската азбука. Тя е сила, която твори в света – творческа сила е тази буква. (Името на буквата „йот“ („йод“) идва от думата „ръка“ на староеврейски) „Йот“ означава още и „Бог“. Евреите никога не произнасят името на Бога. Кой е Той? Той е Онзи, Който твори в живота. Кой е Той? И в тебе има един Той, Който твори всички неща. И в тебе има един Той, Който те въвежда в Царството Божие. В тебе има един Той, Който изпълнява волята Божия. Ти познаваш ли Го? Ако ти не познаваш в тебе Онзи, Който изпълнява волята Божия, ти не

разбираш смисъла на личното местоимение „Той“. Ти не разбираш Този, Който те въвежда в Царството Божие. Но ти не разбираш и второто лично местоимение, „ти“. Ти лесно казваш: „Той е онзи, Драган, Стоян.“ Не, ти не разбираш кой е Той. Той е Онзи, Който е създал всичко в света. Ако разгледате буквите от геометрична гледна точка, както и отношението, което съществува между тях, ти ще създадеш цяла философия. „Ти“ е онзи, Който въвежда Царството Божие и неговата правда в тебе. Като съзнаеш това, ти ще бъдеш силен човек.

Значи, първо човек трябва да познае себе си. Казваш: „Аз.“ Кой е „аз“? Онзи, който изпълнява волята Божия, той е аз. Онзи, който въвежда Царството Божие в тебе, това си ти. „Ти“ въвежда Царството Божие и неговата правда в тебе. Ти си човекът, който трябва да служиш на онова царство в тебе. Ти си човекът, който трябва да вършиш волята на Онзи, Който е създал всичко. Днес всички говорят „аз“, „ти“ и „той“, и прости и учени, но покажете ми има ли един граматик, който да разбира смисъла на тия думи? От древността досега няма нито един учен, който да разглежда тия думи в този вътрешен смисъл. Казва: „Аз“ – себе си. Да познава човек себе си, това значи да познава онова забуленото.

Три фази има в познаване на себе си. Да изпълниш волята Божия, това е физическият свят. Ако ти не можеш да изпълниш волята Божия, ти не познаваш физическия свят. Аз – това е физическия свят. Ти – това е духовният свят. Ти не можеш да имаш ясна представа за духовния свят, ако не разбираш смисъла на онова царство, което е вътре в тебе. Ти трябва да разбираш царството Божие и неговата правда. Ако не разбираш смисъла на „Той“, ти не можеш да разбереш умствения или Божествения свят. Значи, всеки човек трябва да започне с трите местоимения – аз, ти, той. Тези думи трябва да оживеят в човека. Как ще оживеят? Те не са семка от ябълка или от жито, да ги посадиш и да ги опиташ. Ако държиш едно житно зърно в хамбара, с години можеш да го държиш, но няма да разбереш какви сили се крият в него. Като го посадиш, тогава едва можеш да разбереш силите, които се крият в житното зърно. Думи, които не се садят, остават семена в хамбара, които не показват своите сили, безсилни са такива думи. За да стане силна като идея, като реалност, всяка дума трябва да се посади в човека и там да оживее. Това става в умствения свят на човека. Там думите оживяват.

И тъй, овчарите, за които говорим, представят човешкото сърце. Опасността е в това, че при овцете идат вълците. Значи, както овцете страдат от вълците, така и сърцето страда от вълците.

Сега, като чета вестниците, виждам, че там са писани хубави работи за

учението на Христа, но Неговото учение не е приложено. То ще се приложи в бъдещата епоха. От времето на Христа досега са се изминали само два деня. Тази епоха е подготвителна. Тази епоха аз я наричам епоха на спасение. Значи, ония хора, които се давят, трябва да ги извадим от водата и да ги спасим. Спасението подразбира изваждане от водата на онзи, който се дави. Но да стане човек християнин, за да го извадят от водата, той не се ползува много. Да стане човек християнин, това значи да учи. Какво е придобил от това, че вярва, какво Бог е създал света? На християнина не е нужно само да се избави, но трябва да му се дадат условия да работи. Вие от толкова години сте християни, но какво придобихте? Какво трябва да се проповядва на съвременните християни? Досега им се е проповядвало, че Христос умря за грешните и изкупи греха на човечеството. Този свят, на който Христос изкупи греховете, всички – свещеници, учители, проповедници – всички се бият на общо основание. Всеки гледа колкото може повече пари да вземе, как да се настани, как да осигури живота си.

Ако Христос дойде днес и погледне на всички вярващи, които са приели Неговото учение, какво ще каже? Преди всичко хората нямат представа даже за Христа. Сега във вестниците дават един портрет на Христа, рисуван от някакъв художник, но ако не бях прочел отдолу, че това е Христос, бих Го взел за някакъв генерал. Лицето му е мъжко, грубо. Досега поне рисуваха Христа с женствено лице, а в тази картина е много груб. Войнствеността на човека седи в неговата сила. Без сила никакъв военен не можеш да бъдеш. Според мене истински военен, истински генерал е онзи, който, и куршум да го удари, да се намажи малко и да върви напред. Не само един куршум да го удари, но и два, три, четири, пет или повече, той да продължава пътя си. Това е истински герой. А тъй, още от първия куршум да се повалиш на Земята, това не е никакво геройство. И във войната има нещо лошо – нещо добро. Във войната се вижда и доброто, и лошото на човека. Днешните войни са по-културни: от една страна убиват, от друга лекуват. Ще дойдат милосърдни сестри, лекари, ще превързват раните, ще утешават, че е пострадал за отечеството. След това ще го възнаградят, че се е бил геройски за отечеството си.

Хубави са тия неща, но аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Какво ще бъде положението на един баща, който има десет сина и намери, че те се бият помежду си, кой колко повече да вземе от имането на баща си? Той ги намира с пукнати глави, със счупени ръце и крака. Какво ще каже този баща? Няма да му бъде добре. Той няма да бъде доволен от синовете си. Сега всички хора са разделени на две партии, на две категории: едните съчувствуват на западните народи, а другите – на източните. Едните симпатизират на Англия, на Франция, а други – на Германия, на Русия. И

това е добро, но въпросът е кой е на правата страна. Въпросът е чия кауза е права. Важно е кой работи за човечеството. Като стане една война, тя трябва да стане за благото на човечеството. Ако една война се върши само от лични амбиции, тя е безпредметна. Наскоро във вестниците беше напечатана статията на един англичанин архиепископ, който пише: „Ние, англичаните, трябва да познаем своите погрешки. Ние направихме една голяма грешка с Версайския договор и затова трябва да изправим погрешката си, да останем верни на себе си, на своите обещания. Ние не сме сиромаси. Ние сме най-богатият народ и затова трябва да направим нещо за човечеството. Ние не се нуждаем от нищо, но не трябва да потискаме другите народи. Ако продължаваме да ги потискаме, нищо добро не ни очаква. Не е право това, което вършим." Както виждате, един англичанин се осмелява да изнася погрешките на своя народ. Той предсказва бъдещото положение на Англия, ако не се изправят погрешките. Той казва, че тъй, както вървят работите, не е на добро, но самите англичани не вярват в това, което той говори.

Сега всеки човек е разделен в себе си: умът му поддържа страната на Англия и Франция, а сърцето – страната на Русия и Германия. А пък волята на човека е и тук, и там. Засега тя е неутрална. Умът и сърцето представят воюващите страни, а волята държи неутралитет. Всички неутрални хора са във волята, там се примиряват. Волята гледа кой от двамата ще спечели: умът ли ще спечели или сърцето. Ако умът спечели, тя ще отиде на негова страна; ако пък сърцето спечели, ще отиде на негова страна.

Сега ние разглеждаме нещата от едно становище, към което човек трябва да се отнася. На всеки народ трябва да се отдаде онази хубава черта, която той притежава. А пък каквито погрешки направи, той трябва да е готов да ги признае. В Писанието има един закон, който казва: Ако грешникът се върне от своя грешен живот и направи само едно добро, греховете му няма да се поменат. Такъв е Божественият закон. Ако човек през целия си живот е живял лошо, но един ден се разкае и направи едно добро, греховете му се заличават. Този закон има и обратно значение. Ако един човек през целия си живот е живял добре, но един ден се отклони от този живот и реши да си поживее, добрините му няма да се поменават. За предпочитане е човек да се намира в положението на грешниците, които цял живот са живели зле, но един ден се разкаят и обърнат с добрата страна на живота, отколкото да се намира в положението на един праведник, който цял живот е живял добре, а на края на живота си се обърне в лошия път. Вярвам, че и вие сте съгласни с мене. Вие сте съгласни с мене, понеже имате същите убеждения. За нас е по-реален първият закон. Обаче човек трябва да се пази от пристрастяване. Ние трябва да бъдем безпристрастни,

понеже всички народи, които са съществували от памтивека досега, са имали и имат своя мисия. И народите се съдят, както личностите. Всеки народ има своите добри и лоши качества. Ако искате да придобиете доброто качество на някой народ, вие трябва да го обикнете. Например, ако искате да придобиете честност, вие трябва да обикнете англичаните. Ако искате да бъдете работливи, трябва да обикнете германците. В това отношение те са крайно работливи. Дадете ли някаква работа на германеца, вие не трябва да го контролирате, той сам ще си я свърши и ще ви я предаде навреме. Той не обича да разтакава нещата. Ако искаш да служиш на Бога, да развиеш религиозното си чувство, трябва да обикнеш славяните, специално руснаците. Ако искаш да бъдеш изящен по маниери, трябва да обикнеш французите. Ако искаш да станеш музикален, трябва да обикнеш италианците. Ще видите италианеца постоянно с китара в ръка и свири и пее. От американците пък ще придобиеш някоя тяхна черта, от българите – също. Иска ли някой да стане твърд, с девет чифта биволи да го теглят, нека обикне българина.

Та казвам: Народите представят отражение на цялото човечество в битието. Във всеки народ се изявява Божественият план. Съвременните народи се намират пред положението да се координират с Бога. Всички народи ще се сглобят и ще образуват едно цяло. В бъдеще ще има само един народ, разумен народ, той е Божественият народ. Тогава всички народи – англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби, черногорци, финландци, шведи, норвежци, японци, китайци и всички останали народи, които не съм споменал, Господ ще ги спомене, но всички ще образуват един голям народ – Божествен народ. Най-после и вас да спомене Господ, не само вас, но да не остане нито един човек по цялата Земя, когото Бог да не спомене. Това е благо за всички. Бог има един план за бъдещето, който постепенно ще прилага.

Страданията, които преживяваме, колкото и да са лоши, представят работата на един велик скулптор или архитект, който сега строи. Тези страдания са временни. Страданията, смъртта, това са методи, чрез които човек се развива. Един ден, когато съзнаем смисъла на страданията, ние ще благодарим на Бога за всички страдания, които са ни сполетели. Че, ако овцата не се жертвува за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако плодните дървета не се жертвуват за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако дърветата не се жертвуваха за нас, да ги горим и да се ползуваме от тяхната топлина, какво щеше да стане с нас? Ако въздухът, водата, светлината не се жертвуваха за нас, какво щеше да бъде нашето положение?

Всичко в света е жертва. Всичко служи на закона на пожертвуването, не с цел да изчезне, но всичко иде в света да помогне за развиване на човека.

Ако Божествената светлина не проникваше в нашите умове, какво би станало с нас? Ако Божествената топлина не проникваше в нашите сърца, какво би станало с нас? И ако Божествената сила не проникваше в нашия организъм, какво бихме могли да направим? Ако ние бихме се лишили от въздуха, от водата, от светлината, от храната, от окръжаващите, които ни обичат, какъв щеше да бъде нашият живот? И след всичко това хората питат има ли Господ в света. Щом мислиш, Господ е в ума ти. Щом чувстваш, Господ е в сърцето ти. Щом работиш, Господ е във волята ти. Щом спиш спокойно, Бог е в съня ти. Щом забогатяваш, Бог е в богатството ти. Щом осиромашаваш, Бог е и в сиромашията. Щом боледуваш, Бог е в болестта ти. Щом си здрав, Бог е в здравето ти. Щом пееш, Бог е в песента ти. Болестта е едно велико благословение. Щом е така, ти не можеш да го избегнеш. Каквото страдание да имаш, това е едно благословение. Това е крайният резултат, който ни дават. Чрез страданието ние си съставяме понятие за жертвата.

Мислите ли, че Онзи, Който ни е създал, стои индиферентен? Всички се отправят към Него. Един голям зов се чува отвсякъде. Бог е дал всичко в изобилие, а навсякъде се чуват гласове на недоволство, на мърморене. Знаете ли какво мърморене има в света? Знаете ли колко милиарди заявления са дадени до Господа? Всички са недоволни от положението си и Господ трябва да задоволи всички. Всички Го критикуват, но Той търпи и помага. Знаете ли какво нещо е дълготърпението на Бога? Като разглеждат живота, хората казват: „Господ не съществува.“ – Защо? – „Защото не е създал света както трябва. Ако Бог съществуваше, Той щеше да оправи света.“ Всичко онова, от което хората са недоволни, представят методи за познаване на Бога. Болестите идат с единствената цел да познаете Бога. Щом си болен, познай Бога в болестта си. Като Го познаеш, ти ще оздравееш. Ако познаеш Бога в богатството си, ще станеш щедър. Понеже не Го познаваш, сърцето ти е затворено. Ти си голям скъперник, седиш, не знаеш какво да правиш. Ако си учен човек и в своята ученост познаеш Бога, ти ще реализираш своите теории. Ако си невежа, но познаеш Бога в своето невежество, в тебе ще се роди желание да учиш и ще ти се дадат условия за учене. Когото срещнеш, ти ще го обикнеш и ще възприемеш част от знанието му.

Въпреки всичко това, сега се проповядва учение, че Бог е само на небето. Право е това. Толкова са знаели хората на времето си, толкова са могли да кажат. А пък аз казвам: Когато страдате от каква и да е болест, Бог е там, в болестта. Като Го познаете, болестта си отива. Не можете ли да Го познаете, болестта си остава при вас. Като започнеш да се молиш, и болестта се моли с тебе заедно и си отива. Като не се молиш, болестта остава да те мъчи. Тя те пита: „Познаваш ли Господа?“ – „Не Го познавам.“

Щом не Го познаваш, тя ти тури един нож. Тя пак те пита: „Познаваш ли Господа?“ – „Не Го познавам.“ Щомне Го познаваш, тя ти тури още един нож. Така увеличава ножовете един след друг, докато най-после кажеш, че Го познаваш. Щом кажеш, че познаваш Бога, ножовете един след друг излизат и ти оздравяваш. Болестта сама вади ножовете и ти туря церове. Като дойде Господ, пита: „Защо този човек е толкова надупчен?“ Болестта казва: „Ти нищо не казвай на Господа, но благодари на мене, че те върнах в правия път.“

Сега вие сте в нова година, 1940, но аз не ви казвам нищо за нея. Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Каква ще бъде тази година, не трябва да знаете. Важно е, че всяка година отваря една епоха. Гласа на тази година ще чуете после. Има един пример за Настрадин Ходжа, анекдот е той. По едно време работите на Настрадин Ходжа никак не вървели добре. Дето отивал да иска нещо, все празен излизал, никой нищо не му давал. Най-после той решил да отиде в дома на един богат търговец да открадне нещо. За тази цел той взел една пила и започнал да пили вратата на този търговец. Като го видели някои, че седи пред вратата на богатия търговец и пили нещо, запитали го: „Какво правиш тук, Настрадин Ходжа?“ – „Свиря на кемане.“ – „Ами защо не се чува гласът му?“ – „Гласът му утре ще се чуе.“

Казвам: Гласът на тази година ще се чуе чак след 999 година. Тази година е Слънчева. Най-първо имате числото 19, което е щастливо число. Числото 19, това е онзи небесен Господар, който е направил всичко в света. Числото 40 представя влиянието на Слънцето. Нулата накрая представя вечността, която е донесла хубавите работи и ги е турила под квачката да се мътят. Като се излюпят малките, ще видите гълъбчета ли са, юрдечета ли са, гургулички ли са, змийчета ли са, гущерчета ли са. За да се излюпят всички, изисква се дълъг период от време, затова не се плашете. Ако дочакате 999 година, ето какво ще се случи – змиите ще ги употребяват за въжета, да си простират дрехите на тях. Те ще си служат с живи въжета. Ако змията е дълга, дълго въже ще се направи от нея. Докато дрехите са прострени на нея, тя ще бъде опната. Като свалиш дрехите си, тя ще се свие. Тогава ще я нахраниш малко, защото ще ти трябва за второ и за трето пране. Тогава змията няма да гълта живи жаби, както сега прави. Тя ще се откаже от занаята си и ще каже: „Едно време гълтах живи жаби, но сега вече никого не искам да гълтам.“

В един от своите разкази един французин описва обезсърчението на един голям дявол, няма да кажа името на този дявол. Като видял, че работите му никак не успяват, дяволът се обезсърчил и се отдалечил от хората, отишъл на едно уединено място, като светия, и започнал да мисли за

положението си. „Какво да се прави? – казвал си той. – Съвсем загазих. Отиде моята работа вече, съвсем пропадна. Всичко, какво имах, изгубих. Не зная вече какво да правя.“ Седи той замислен, но не може да плаче, да му олекне поне. „Едно време хората ми вярваха, слушаха ме, но сега вече не ми вярват, не ме слушат. Едно време бях господар, разполагах с цели царства, а сега нищо нямам.“ По едно време той вижда, че Христос иде към него. Тогава дяволът започнал да си клати главата и казал: „Много късно идеш. Едно време бях господар, имах на разположение цели царства, които можех да ти дам, но сега вече нищо нямам, никой не ми вярва и слуша. Късно идеш. Когато беше млад, защо не ме послуша? Но сега е вече късно, нищо не мога да Ти дам.“ Христос му казал: „Аз не искам от тебе нищо, нищо не искам да ми дадеш, но Аз съм дошъл да те освободя от едно голямо страдание.“ Христос видял на гърдите му две големи змии, които го смучели. Христос бутнал змиите и го изцерил. После Христос поставил дявола за управител и му казал: „Ти имаш големи опитности от живота, затова те назначавам на служба, да покажеш на хората как трябва да работят. Ти ще ги учиш от своите опитности.“ Дяволът останал доволен от Господа, че му дал възможност да участвува в бъдещото царство. Сега ще ме питате вярно ли е това. Ще намерите този френски писател и ще го питате вярно ли е това, което е написал.

Мнозина се спират на миналото и казват, че миналото крие в себе си хубави работи. Хубавото в света, било в миналото, било в настоящето, е Духът. Великото в света е Духът. Когато Духът присъствува в ума на човека, той се чувствува другояче. Една приятна светлина излиза от неговия ум. Умът на този човек работи, той се усеща като с криле. Когато Духът започне да работи в сърцето на човека, той се чувствува мощен, готов всичко да направи. Една приятна топлинка излиза от сърцето му и той се изпълва с възвишени чувства. За този човек няма нищо невъзможно. Когато Духът работи в човешката воля, човек е готов и най-мъчните работи да ги направи с радост.

Та казвам: Новото учение се заключава в идването на Духа. Духът иде да работи в нашите умове, да внесе светлина, с помощта на която хората да решават всички въпроси: семейни, политически, обществени. Държавата трябва правилно да реши политическите въпроси. Народите също така трябва да решат правилно своите задачи. Народите, държавите, свещениците, учителите, управниците, служащите – всички трябва да решат задачите си и правилно да ги решат. За да се реши правилно един въпрос, нужни са три неща: една светла мисъл, едно топло светло чувство и една светла постъпка. На съвременен език казано: за да се реши един въпрос правилно, умът, сърцето и волята трябва да участвуват едновременно в решаването му. Вие трябва да имате добра обхода към ума

си и сърцето си, те са разумни същества. Понякога сърцето греши, но то е от неразбиране. И умът някога греши, от много знания и разбирания.

В България, в София, имаше един професор, много учен, Бахметиев, той се занимаваше с високо научни въпроси, но същевременно изучаваше и спиртологията. Казвам, този професор който правеше опити да замразява и да размразява жаби, правеше опити и със себе си. Опити правеше човекът. Ето, и еврейският цар Соломон имаше триста жени и деветстотин наложници, всичко хиляда и двеста жени. Защо му бяха толкова много жени? И той правеше опити. Страшно главоболие е да се занимава човек с толкова много жени. Ум се иска за това. Ще кажете, че това е голяма лакомия. Това не е от лакомство. Ами какво ще кажете за царицата в един кошер, която се занимава с тридесет–четиридесет хиляди работници и около четиристотин–петстотин кавалери, нейни възлюбени. Едно нещо харесвам в пчелите – те не са ревниви. Всички се представят пред царицата и казват: „Кой си избере царицата, той е достоен за нея." Всички останали пеят около нея. Като избере един, останалите излизат и се връщат, пеят, никакви караници няма между тях. Пчелите имат разбиране в това отношение.

Ами хората имат ли разбирането на пчелите? Съвременните хора прекарват и двете култури: и многоженство, и многомъжество. Мъжете поддържат многоженството, а жените – многомъжеството. И двете партии имат право. Многоженството се роди, когато мъжете бяха поставени при много лоши условия. Мъжете тогава се избиваха, та имаше много жени на малко мъже. После дойде друга епоха, когато жените се избиваха, че останаха малко жени на много мъже. Значи условията родиха и многоженството, и многомъжеството. Това е един опит на природата. Във време на Стогодишната война в Германия се създаде закон, по силата на който заставяха всеки мъж да има по няколко жени. Когато количеството на мъжете и на жените се изравни, тогава държавата сама отмени този закон.

Та казвам: Хората със своя неразумен живот създават такива неща, които са в дисхармония с Божественото начало. Казано е в Писанието, че човек ще остави майка си и баща си и ще се прилепи към жена си. С други думи казано: Умът ще остави всички други неща и ще се прилепи към сърцето си. Сега умът и сърцето трябва да работят заедно. Волята пък е дете, родено от ума и от сърцето. Ако човек няма ум и сърце, не може да има и воля. Щом човек има воля, това е признак, че той има едно добро сърце. Който има добро сърце и светъл ум, той има вече воля, с която може да работи.

Сега, като говоря за възвишените същества, имам предвид, че те идат и сега, а не само в миналото, както вие мислите. Сега вие ще кажете: може ли тук да се усети миризмата на карамфил, без той да е цъфнал? Може ли да се яви едно пиле, без да е измътено от яйцето? Това е невъзможно. Значи, за да съществуват нещата, непременно трябва да има някаква реалност. Сега новата епоха, която иде, ще донесе любовта в света. Христос ще се роди, за да внесе любовта в света, като сила, която съдържа в себе си едновременно две качества: кинетическа и потенциална сила. Като срещам някой човек, аз измервам колко потенциала на любовта има в него. Някой има само един потенциал, друг – два, трети – три, четири, пет, до шест потенциала. Който има шест потенциала на любовта в себе си, той е силен в любовта. Ако в музикално отношение имаш една потенциала, това е терца. Тази терца може да започне от „до“ и „ми“, а може от „ми“ и „сол“ – зависи от какъв тон ще започнеш, за да определиш предназначението на терцата. Мога да съставя една песен от секунда, от терца, от кварта, от квинта и да мисля, че това е някакъв музикален закон. Ако не разбирате законите на музиката, вие нищо не можете да разберете от един музикален тон.

Човек може да познае дали дадена музика е хубава или не, от това как се отразява на неговия ум и на неговото сърце. Ако едно класическо парче действува едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ми добре, то е хубаво. Ако не се отразява добре на ума, на сърцето и на волята ми, то не е добро. Има някои парчета, които действуват здравословно на човека. Като пееш такива парчета, или ако слушаш някой да пее, ако имаш болка на краката, болката ще престане. Други пък действуват здравословно на корема, на главата и ако имаш болка в корема или в главата, болката веднага престава. Има песни, които пък се отразяват добре върху ума и сърцето. Имате ли някакво смущение в ума или в сърцето, тия смущения веднага изчезват.

Та, когато отивате на концерт, наблюдавайте как ви действува тази музика. Тя минава през живот [?] човек и не може да не се отрази върху слушателите. Особено ако присъствувате на концерт, дето свири цял оркестър от петдесет–шестдесет–седемдесет и повече души. Всички тия музиканти предават нещо от себе си. Това свирене представя Божествен акт. Всички тия хора са концентрирани и чрез тях се предава Божествена енергия.

Гледам, някой отива на концерт и вади книгата си, да коригира как свирят оркестрантите. Той иска да следи по своите ноти как изпълняват, но в това време не може да се ползува от това, което се свири. Няма какво да следите онзи, който свири в оркестър. Той сам ще се проверява, сам ще намери

погрешката си. Капелмайсторът на един оркестър или диригентът на един хор не трябва да се ръководят от амбиции да задоволят публиката, но да се стремят да предадат онова Божествено благо, което е скрито в съдържанието на музиката. Така те трябва да пренесат публиката в Божествения свят, да видят какво благо слиза чрез музиката. Ако музикантите успеят да направят това, всичката публика, като излиза от концерта, ще почувствува в себе си нов живот.

Един англичанин разправяше една своя опитност. Когато бил на концерт, на който свирила една от ученичките на Паганини, Камила Русо, той се почти пренесъл в друг свят. Тя свирила едно парче: „Сънят на живота“, но така му подействувало, че той бил готов да раздаде всичкото си богатство. Заради радостта, която изпитвал в този момент, той бил готов на всичко. Значи, Божественото го посетило този ден. И Евангелието е цяла музика за онзи, който го разбира. Там се казва, че ангелите слизат от небето с песен и музика.

Та казвам: Съвременното човечество се нуждае от работа. Всички хора трябва да възприемат в себе си най-малкия подтик на любовта и да работят с нея. Онова, което може да спаси човечеството от всички неразбории в живота, това е най-малкият подтик на любовта. Те трябва да приемат любовта, за да придобият този най-малък подтик. Любовта е най-малкия подтик, който се явява в ума, в сърцето и във волята на човека. Ако хората биха слушали този най-малък подтик, работите им щяха да се оправят поне деветдесет на сто. Като дойде малкият подтик в човека, той го отблъсква и казва: „Не е това, което очаквам.“ Той очаква в бъдеще да получи нещо грандиозно, а не предполага, че малкият подтик съдържа в себе си Божественото. Божественото се крие именно в този малък подтик. Това трябва да го приемете, трябва да повярвате в това.

Казвате, че не можете да вярвате, искате да ви се докаже. Как ще ви се докаже? То трябва първо да се опита, а после вече няма нужда от доказателства. Само неопитаните неща се нуждаят от доказателства. – „Ама докажи ми има ли Господ в света или няма.“ Как да ти докажа има ли Господ, или няма? Аз виждам, че си сиромах, нямаш пет пари в джоба си и затова си турил зъб на Господа. Ето как ще разреша този въпрос. Колко пари ти трябват? Аз намирам, че на първо място ти трябва една красива мома, за която да се ожениш. После и на двамата давам сто хиляди лева. Сега ще повярвате ли в Господа? Там е болката на този човек. Той иска да има една жена и пари, за да живеят добре. Щом има жена и пари, той вярва в Бога. Изгуби ли тия неща, той казва: „Аз не вярвам вече в Бога.“

Това са временни работи. И като има възлюбена, утре тази възлюбена може да умре. Тогава той пак ще дойде при мене да хленчи, защо Господ му взе възлюбената. Утре можеш да изгубиш ума си и пак ще питаш защо Господ е взел ума ти. Какво трябва да се прави, като изгубиш възлюбената си или като изгубиш ума си? Там е въпросът. Тогава аз казвам: За да не умре възлюбената ти, ще се жениш за такава, която не умира. Ще вземеш такъв момък, който не умира. Ще вземеш такъв ум, който не се губи. – „Ама това не може да бъде.“ Тогава ще учиш.

Един закон знаем ние. Той е следният: някои хора са богати, понеже имат повече злато в кръвта си, други са пък сиромаси, понеже имат по-малко злато в кръвта си. Ние знаем, че магнетизмът привлича железните стърготини, а златото привлича хората към себе си. Ако сега туря едно кило злато на масата, ще видите как ще се привлечете към него. Вие веднага ще се приближите към масата. Защо? Златото привлича, то има привлекателна сила в себе си. Малко хора има, които могат да устоят на привлекателната сила на златото. Колкото повече килограма изнасяте пред хората, толкова повече хора ще се привличат от златото. Това са съвременните разбирания на хората.

Питам: Нима онзи, който е създал златото, не е имал предвид нуждите на съвременните хора? Онези, които създаваха света, знаеха, че съвременните хора ще имат нужда от злато. Освен в икономиката на живота, освен за търговски обращения, златото има и друга роля в живота. Златото е добър проводник на здравето. Човек, който има повече злато в кръвта си, винаги е здрав. Затова на мнозина съм казвал да носят златни работи на себе си: пръстени, игли, гривни и др. На кой пръст обикновено носите пръстени? Ако бях на ваше място, аз нямаше да нося пръстени само на един пръст, на третия, например, но щях да го местя ту на петия, ту на четвъртия, на третия, а понякога и на първия – на палеца. По този начин ще калите волята си. Златото калява волята на човека.

Вие можете да считате тия неща за забавления, но не са забавления. В тях се крие цяла философия. В психическия живот на човека златото играе важна роля по своята ценност. Мислите на човека трябва да бъдат като златото, да не се окисляват. Такива трябва да бъдат и чувствата. Ако в мислите и в чувствата на човека има повече злато, те не се окисляват. Но ако има повече желязо, те ръждясват, т.е. окисляват се. Всички елементи на духовния и на Божествения свят имат влияние върху човека. За тази цел е нужно едно опитно училище, да се провери и опита силата и влиянието на всеки елемент върху човека. Например, могат да се правят инжекции на човека от злато. Ако се постави една стохилядна част от милиграма злато в кръвта, в човека стават известни промени. Това обаче ще се провери в

бъдеще, когато дойдете отново на Земята. Тогава вие ще проверите дали вашите сегашни знания са верни или не.

Като отидете на онзи свят, вие ще се освободите от всичко ненужно и ще остане само онова, което е вярно. Оттук за онзи свят заминават много учени и философи, но като се връщат отново на Земята, те са като деца, които трябва отново да учат, защото знанието, което са занесли със себе си, не е съществено. Например, мнозина казват, че имат любов. Но според мен човек, който има любов, достатъчно е да се отправи с две думи към Бога и молитвата му да бъде чута. А така, ти се молиш ден, два, три, но молитвата ти не се чува.

Казвате: „Защо трябва да се моли човек?“ Чудна работа, защо човек трябва да се моли? Може ли човек, който живее на Земята, в органическия свят, да каже, че не трябва да диша? От правилното му дишане се определя неговото здраве. И когато се моли човек, Христос казва, че в молитвата му не трябва да има излишни думи. При това, всяка дума трябва да има само едно значение. Ти ще се приближиш към Бога с онази голяма любов, както се приближаваш към майка си, към баща си, когато искаш нещо от тях. Ти ще им разправиш всичко, каквото вършиш. Тогава вие ще получите помощта, от която се нуждаете. Вие ще се молите само за ония неща, които сами не можете да направите.

Един свещеник, един от добрите свещеници, ми разправяше една своя опитност. Това било още преди освобождението на България от турците. Свещеникът трябвало да пътува от Варна до едно село, но понеже носел една голяма сума със себе си, да помага на населението, решил да вземе със себе си един турчин да го пази от разбойници. Тръгнали на път; свещеникът върви напред, а турчинът – подир него. По едно време свещеникът чува, че някой цъка подир него. Обърнал се да види какво става. Вижда, че турчинът извадил пушката си и цъка един, два, три пъти, но пушката не хваща. „Какво правиш?“ – „Исках да те убия, но пушката ми не хваща. Ще ме извиниш и простиш, папаз ефенди.“ Свещеникът си мислил, че турчинът ще го пази, а той цъкал в гърба му. Свещеникът разбрал погрешката си – не е трябвало да хваща никакъв турчин или какъв да е човек да го пази, но трябвало е да уповава на Бога. Освен че турчинът не го пазил, но се готвел да го убие. Всеки човек има по един такъв гавазин, който ще го пази. Оставете се от такива гавази. Ако умът, сърцето, волята, душата и духът не могат да пазят човека, всяко друго пазене е безпредметно. Аз зная един закон: ако хванеш човек да те пази, между този човек и тебе трябва да има любов. Ако двама души се обичат, те могат да се пазят. Ако трима, четирима, петима и повече хора се обичат, те могат да се пазят. Ако един народ обича друг, те могат взаимно да се пазят.

Истинският пазач в света, това е любовта. Когато любовта действува в човешките сърца и в човешките умове, вие можете да разчитате на нея.

Казвам: Това са новите възгледи в живота. Тъй щото, ние няма да кажем, че има един Господ в света, но казваме: Има една Любов в света. Аз виждам тази любов, пътят се проявява в човешките умове. Щом се прояви тази мисъл в ума на човека, той има светли мисли, чрез които разрешава всички мъчни въпроси в света. Влезе ли тази любов в човешкото сърце, с нея човек разрешава всички мъчни въпроси. Изобщо, има ли любов човек в ума и в сърцето си, с тази любов той може да разреши всички мъчни въпроси. И тогава в него се явява желание да бъде снизходителен към слабите. Щом е снизходителен към по-слабите и по-малките от него, Бог е в него.

Това нямам време да го доказвам, но щом умът ми работи, Бог е там. Щом сърцето ми работи, Бог е там. Щом волята ми работи, Бог е там. Щом тялото ми е здраво, Бог е там. Аз виждам Бога навсякъде и във всичко. Апостол Павел, като не разбираше този закон, дадоха му един трън в плътта, благодарение на което отслабна. Тогава той се молеше на Господа да му отнеме този трън. Тогава Бог му каза: „Достатъчна ти е Моята благодат, понеже Моята сила се явява в твоята немощ. Когато си силен, Аз съм там. Когато си богат, Аз съм там. Когато си сиромах, Аз съм там. Когато си като умираш, Аз съм там. Когато се раждаш, Аз пак съм там.“ Когато умираш, вярвай, че си в Божиите ръце. Той ще те съживи. Дали вярваш или не вярваш, ще го провериш.

Сега не казвам, че ви желая, но искам да ви поздравя, да се роди Христос във вашите души, да се роди Христос във вашите умове, да се роди Христос във вашите сърца, да се роди Христос във вашата воля. Да се роди Христос във вашите духове. И всички вие да бъдете носители на онова велико бъдеще, което иде сега в света.

Тайна молитва
„Благословен Господ Бог наш“

Търсете Бога във вашия ум, във вашата душа, във вашия дух и във вашето сърце.

14-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.I.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_01_07 Два момента
утринно слово

ДВА МОМЕНТА

13 неделно утринно Слово

7 януари 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Да прочетем „Отче наш“ дотам, додето сте стигнали.

Прочетохме: Отче наш, Който си на небето, да се свети името ти.

Духът Божи.

Ще прочета втората глава от Евангелието на Матея.

Бог е Любов.

На земята има два важни момента. Единият е, човек да се роди, другият е човек да умре. Една работа има начало. Да започнеш работата и да я свършиш. Може да започнеш и да свършиш една работа, но тази работа сама по себе си трябва да има едно съдържание. Казвате: „Как може да знае човек, дали живее добре.“ Онзи писател, или онзи философ, който написал някаква книга, той сам трябва да знае съдържанието. Той трябва да се радва, че тази книга, която пише, има съдържание. Щом я намери без съдържание, да я не печати. Имаш една мисъл, която, като не разбираш не я пращай в света да я разбират хората. Имаш един живот от който ти сам не си доволен, не го показвай на хората. Когото срещнеш на земята, не казвай: „Аз зная.“ Че и другите хора знаят и най-малките същества имат известна специалност. Нима пчелата не знае, няма специалност. Пчелата има по-голяма глава в сравнение с тялото, отколкото човек има. Тя в някои отношения мисли много по-добре, отколкото човек мисли. Един ден ще дойде човек до положението на пчелата. Той сега минава за царски син по кръв, но не и по ум, не и по сърце. Роден е царски син, но няма знание, не е благороден, не е показал, че има царско в себе си. Казвате: „Човек е направен по образ и по подобие на Бога.“ Кой човек е направен? Първият човек е направен. Сегашните хора тепърва има да стават. Сегашните хора са кандидати за образ и подобие на Бога. Сега хората нали си турят кандидатура, например, нали за депутати. И човек е кандидат за син Божи. Казвате: „В нас Духът Божи живее.“ И животът на Бога живее, но Духът му в нас е малко неразбрана работа. Щом дойде Духът отвън в нас, присъствието на Духа, той произвежда живота във всички същества. Във всички същества, дето има живот, Духът Божи присъствува отвън. Но в този смисъл присъствието на Духа Божи отвън, то е друг въпрос. Друго понятие трябва да имате за Него.

Сега в българския език вземете една дума, например предлогът „на". Българите казват „на". Както българите употребяват тази дума, тя след време може би след 200 години, ще значи „вземи". Когато искат да кажат „вземи", българите казват „на". Тази дума започва да си пробива път. От предлог тя ще стане глагол, ще се измени думата. Някой казва: „Как ще се измени животът." Една дума, като се употребява дълго от предлог, ще стане глагол. Ако животинският живот не можем да го превърнем на божествен живот – на глагол, трябва да стане. Какво значи глагол? Животът на животните е предлог. Човешкият живот сега отива към глагола. На славянски език думата „глаголяти" значи да говоря, да уча. Човек не се е научил да говори. Ако той се научи да говори, тъй както трябва, той ще бъде щастлив, ще бъде радостен. Защото всяка дума, която каже, изведнъж ще стане. Кажеш, светлина, изведнъж ще стане светлина. Кажеш радост, ще стане радост. Кажеш мир, ще стане мир. Казва богатство, ще стане богатство. Казва живот, стане живот. Каквото каже ще стане. Сега казваш светлина, няма светлина. Кажеш живот и него го няма. Трябва да се мъчиш, да пъшкаш.

Онези, които изучават Евангелието, често се спират на стиха: „Това е живот вечен, да позная Господа Бога моего и Христа, Когото си изпратил". Тълкуват го, какво значи. Кое иде по-рано. Познаването или вечния живот? Казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Как ще го изтълкувате? Едно просто тълкувание има: Бог, Който в дадения случай е един извор, от Който излизат всичките блага. Христос е носителят. Значи, пътят по който Бог се проявява, благата, които изпраща, тия блага като ги приемем, то е вечният живот във всичките негови проявления. Тогава, ако вие не можете да възприемете този вечен живот, който Бог ви изпраща, вие не може да го познаете. Като възприемеш Божественото благо, ти ще го познаеш, че от Него иде. Вие сега сте недоволни от вашия живот, защото не познавате Бога. Какво ви недостига, кажете ми. Познанието. Вечният живот вие го имате. Като не го познавате, вие се намирате в положението на онзи кукуригу, който, като рови на купището, изрови един голям скъпоценен камък, той светне и петелът казва: „Какво светиш, не се нуждая от твоята светлина, да си някое житно зърно да го клъвна, да се нахраня." И той го изрови. Този кукуригу не знае, че в този скъпоценен камък се крият всичките зрънца, с него щеше да купи зърна за хиляди петли да има да ядат и да пеят.

И по същия начин вие казвате: „Защо ми е този голият живот." Във Варненско, в някогашното село Суджискьой, имало един Стоян пехливанин. Той казвал: „Защо ми е това голо здраве? Такъв живот, такова здраве не го искам, като този живот не го искам." Майка му казвала:

„Синко, не говори така." Той и казвал: „Не съм доволен от този си живот." Хваща го една болест и три години лежи на легло. Тогава казва: „Мамо, само да оздравея в живота и с камъни да ме товарят, но да имам първия живот." Сега ние не се интересуваме от този Стоян Суджескьойски. Често казваме, че Христос се е родил, че Христос е дошъл. Че се е родил, родил се е, че е слязъл, слязъл е. Хубаво, каква връзка има между Христа и нас. Връзка в света не може да има без любов.

Тогава ще ви прочета от „Езикът на Любовта" от първата беседа. Ще ви говоря за нещо, което ви се е говорило и останало неразбрано. Говоренето е неразбрано, защото в живота, любовта се явява най-после. Най-първо човек е създаден чрез любовта, но най-после той разбира любовта. Тепърва той трябва да се учи на любовта. /Чете/ „Ако говоря". Външната страна на човека представя човешкия говор. Ако говори човек, то е човек. /Чете/ „Външната страна на ангелите представя ангелския говор". Казвате: „Какъв е ангелският език?" Внушенията, които имате, то е ангелския език. Дойде ви някоя мисъл, то е езикът на ангелите. /Чете/ „Ако човек говори без да влага смисъл в думите си, това е равносилно да има стомах и дробове, а да е лишен от глава. Да няма човек глава, това значи да няма посока в живота си". Посока на живота, смисъл на живота, дава любовта. Казвате, че Бог е Любов. Туй, което осмисля живота, защото животът тепърва има да се осмисли е любовта. Животът още не е организиран. Единствената сила, която организира живота, това е любовта. След любовта ще дойде Божията Мъдрост, ще дойде Истината и те ще организират живота. Като организиране ще разберем Любовта, като организиране ще разберем и Божията светлина, ще разберем и светлината, ще разберем и свободата, която Бог ни дава. /Чете/ „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка". Павел, който беше един от духовните философи, който мислеше от своето гледище, че знанието е на първото място, той дойде до това заключение: „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка". Всеки, който няма любов, винаги върши неразумни неща, всякога дрънка. Дрънкането произтича от безлюбието. /Чете/ „Обикновено празните неща дрънкат, а пълните са тихи и спокойни, никакъв шум не вдигат". Неща в които има любов, няма вдигане на шум. Между хората се заражда ревност, гняв, омраза, много работи се зараждат. /Чете/ „Всяко нещо, лишено от смисъл, вдига шум. Следователно, който дрънка, той говори на человечески и ангелски езици, но любов няма". Всеки, който дрънка, няма любов. Тогава питате: За да не дрънкаме, какво трябва да правим? Ще започнете с любовта. Ще разбирате живота на хората тъй, както разбирате своя живот. Или ще разбирате своя живот тъй, както разбирате живота на другите. /Чете/ „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката

вяра, щото и гори да премествам, нищо не съм“. Вярата е за хората, а знанието за ангелите. Значи, ако притежавате вярата на човеците и знанието на ангелите, а любов нямате, нищо не сте. Човек може да бъде голям и силен като предпотопния мамонт, или както някой съвременен параход, който цепи водите, плаши рибите, но ако няма любов, нищо не представя. Колкото да е голям параходът, щом влезе в пристанището, той нищо не е. Не се ли използва, той ще стои известно време в пристанището, той нищо не е. Не се ли използува, той ще стои известно време в пристанището, докато един ден го бракуват. Смъртта не е нищо друго освен бракуване. Човек умира от безлюбие. Щом човек изгуби любовта, или щом не може да намери любовта, той умира. Умира много естествено, щом се изчерпи въздуха, умира. Всичките умират ако се изчерпи въздухът. Без туй съдържание, основа нямат на която да живеят. Понякой път вие се обезсърчавате, обезсмисля се животът ви, човек започва да остарява. Защо остарява човек? Има един стих в писанието, който казва, на английски е казано така:

Вечното възобновяване на живота, това е младостта. Да познаваме Бога, вечното възобновяване. То е закон, то е наука, която трябва да се учи. Човек не е научил това, което трябва. Ти остаряваш по единствената причина, като мислиш, че в старите хора се крие всичката тайна. То е така. Тайната не се крие в старите хора на земята. В старите хора се крият всичките разочарования. Като видиш всичките му бръчки, казва: Животът няма смисъл. Синове, дъщери, внуци, правнуци, всички да си вървят, берекет не видях от тях. Че кои са тия внучета? Тия внучета са както, когато един художник рисувал хиляди картини, че всичките не са хубави, окарикатурени, няма никакво художество, никой не ги оценява, нищо не му дава светът за тях. Кой е крив? Майките се възхищават от картините, които рисуват техните деца, от гарджетата, които рисуват. Гениално е това дете. Но с такива картини, с такива гарджета, работа не става. И аз съм рисувал такива гарги, но работа с тях не става. Ето какво разбирам: Ти мислиш, че ти си християнин, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си учен човек, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си силен човек, но ти рисуваш гарги. Ти мислиш, че си силен човек, но дойде една мъчнотия, не можеш да я изнесеш. Мислиш, че си богат, обаче изгубиш парите си, виждаш, че не си богат. Богат човек е онзи, подир когото парите вървят, отподире. Те се влюбили в него и където той върви и те отдясно, отляво, отпред, отзад. Той е богат човек. Ти сега ходиш и търсиш парите, те се изгубили.

Тази година, на края има един вечен знак. Тази година носи на гърба си вечността. Вие казвате, че накрая има нула. Но това не е нула. Нулата, това е едно число неизвестно, неизучавано, съдържа всичките и възможности. Всичките числа са излезли от това яйце. Казвате: Нищо. Пък това нищо

увеличава всичките числа. То само по себе си няма никаква възможност, нула е, нищо не значи. Туй яйце, което е нищо, като го туриш подир едно число, го прави десет пъти по-голямо отколкото е и като туриш това яйце пред числото, го прави десет пъти по-малко, отколкото е. Като туриш три, четири такива яйца, стават хиляди, стават милиони.

Сега някои от вас ще философствувате. Вие , за пример, ще ми кажете: „Направи едно чудо.“ И на Христа казаха: „Направи едно чудо.“ И Той им каза, че няма да ви се даде чудо, освен чудото на пророк Йона. Сега вие ще кажете: „Направи едно чудо, изгаси тези лампи.“ Хубаво, какво ще придобиете? Аз мога да ги изгася и онзи брат, който седи до ключа и той може да ги изгаси. Ако му кажа да изгаси лампите, ще ги изгаси. Какво доказателство е това? То не е никакво доказателство, да изгасиш лампите. Да ги запалиш разбирам. Казва: „Я да видим, може ли да ги изгасиш?“ И малките деца изгасват лампите и аз може да ги изгася, но всички трябва да излезем от салона навън. Да изгаси човек светлината в себе си, ще произведе цяла една катастрофа. Играят си съвременните хора. Казвате: „Ти можеш ли да изгасиш светлината?“ Но ние нямаме работа с хора, които гасят светлината. Ние никога не се опитваме да изгасим светлината. Тая наука я нямаме. Да запалим светлината, да, но да я загасим, не! Питам, във вас не е ли запалена светлината? Имате ли една малка топлинка? Какво имате повече от туй? Светлината, както и топлината, се увеличават. С хиляди години вие сте палили огън и трябва да знаете това. Имате една свещ, като турите още една свещ, светлината се увеличава, като туриш 20, 30, 100, 1000, няколко милиона свещи, светлината се увеличава. Когато аз говоря, че трябва да любите цялото човечество, вие схващате това, което не е. Вие трябва да знаете и казвате: „Как да ги обичаме?“ В този смисъл, никой не може да обича. Вие разбирате да обичате хората, да им дадете нещо. Да се обичате, значи, като се съедините всички свещи, ще дадете повече светлина. Когато хората се съединяват, образува се светлина. Ако хората се съединяват, Бог действува чрез тях. Ако вие не може да се съединявате, вие не може да произведете една реакция, не може да имате едно постижение. Питам ви, кой химик, който е свършил по химия, ще види, как се образуват химическите съединения. Право е, по някой път, да изучава химията. Има една химия за живота. Ако съединиш две думи, например „аз любя“, какво ще образуваш? „Аз любя.“ Казваш: „Аз любя Драгана“. Какво разбирате под тези думи? Вече имате едно съединение. Или казвате: „Аз обичам жена си, или децата си.“ Или „аз обичам Бога.“ Какво подразбирате? Като казваш, аз обичам, непременно трябва да стане едно съединение. Понеже не става никакво съединение, няма никакъв резултат. Сега хората питат, родил ли се е Христос? Може ли да докажете родил ли се е Христос? Чудна работа. Когато има светлина да питаме, как се е родила светлината. Смешен е този въпрос, дали се е родил Христос

или не. Че ако Христос не се е родил, на какво се дължи тази култура, която днес имаме? Ако някой би отказал съществуването на светлината и топлината, тогава, как ще се обясни произхода на толкова растения? Кои са тия сили, които създадоха растителното царство? Кои са тия сили, които създадоха съвременния човек? То са светлината и топлината. Казваш: „Светлината не съществува и топлината не съществува.“ Това не е никаква логика. После хората правят друго твърдение. Казват: „Няма дух в света, всичко е материя.“ Че какво значи материя? Материята, това е външната страна, проявлението на духа. Щом ти вярваш в материята в нейното проявление, същината на туй проявление е духът отвътре, който се е облякъл в тази дреха. Той се облича в тази материя, той я раздвижва и създава хилядите форми. Материята е едно същество, което иска забавление и тя е жива. Тя живее и духът я забавлява с всичките тия малките форми. Всичките форми, които са създадени в света, то са забавления на материята. Всичките тия деца, тя ги взема. Казвате: „Чудно нещо, духът забавлявал материята.“ Той я забавлява, защото другояче ще и се пукне сърцето. Този израз „Ще и се пукне сърцето“, не е научен. Нали се пука понякога сърцето на човека? Като се пукне сърцето, човек престава да живее. Не трябва да се пука сърцето.

Материята е туй, което те забавлява. А какво нещо е духът? Духът пък е туй, което осмисля живота ти и внася радост. Забавлението е от материалния свят. Казвате това е материя. /Посочва книгата/ За пример, пипам тая книга, то е материя. Но щом започна да чета и разбирам вътрешния смисъл на писаното, то е духът. Тази книга е материя. Но тази книга е необходима. Върху тази материя трябва да се пише нещо. Човек, като чете ще намери смисъл в написаното. Написаното вече не е материално. Духът е вътре, който осмисля нещата и прави материята достъпна за нас. Без духа, материята ще бъде винаги недостъпна. Що е материя? Туй, което прави нещата достъпни за нас. Що е дух? Туй, което осмисля нещата в нас. Та казвам: Има една връзка между духът и материята.

Вие по някой път се възмущавате от вашето тяло. Казвате: „Дотегна ми това тяло.“ Какво тяло искате? Ангелско. Че и ангелите се възмущават от своето тяло. Архангелите и те се възмущават от своето тяло и те са недоволни. В света има един вечен прогрес. Всичко има вечно видоизменение. Всички приемат по-високи и по-високи форми. Един ангел няма да се задоволи с един такъв апарат, като вашия. За един ангел земята му е малка. Като дойде тук не може да се събере, ще търси по-голяма планета като Юпитер. Там като иде, широка земя, може да се събере на Юпитер един архангел. А разбирам, вътрешните стремежи на него са големи, а не външно. Стремежът на неговия дух е голям, той не се

задоволява, простор иска. Да иде оттук до Пловдив и да се върне, или оттук до Англия, казва: „Това са прости работи.“ Той само като си размърда краката, ще отиде дотам.

Иде ми на ум онзи анекдот, който написал Волтер. Разправя, че едно от разумните същества на Сириус решило да дойде на слънчевата система, да направи научни изследвания. Минало от слънцето, прекрачило и дошло на земята. С единия си крак стъпило във Великия океан на земята и водата му дошла до неговите глезени. Като гледало, няма какво да изучава. По едно време гледа, че нещо малко се движи някъде по Северния океан, към Северния полюс. По това време, французите правили научно изследване, имали една експедиция на Северния полюс с един параход. Той взел парахода в ръката си и едва с щипци могъл да хване един французин и го разглеждал. Той започнал да говори с него. Учудило го, че това дребно същество има съзнание, знае да говори разумно. Попитал го, къде отива и то му казало, че отива на Северния полюс да прави изследвания. Най-много го учудвало, че туй малко същество може да мисли. Не го учудили нашите планини и океани на земята, но това малко същество, като го попитал, то разумно му отговорило. Това бил този французин. Разправял: „На едно голямо същество говорих, че като се изпъчих на среща му, като му говорих, учудих го.“ А това същество от Сириус се учудило, че това малко същество, което то трябвало да хване с щипци, за да не го смачка, може разумно да говори.

Казвам Човешката душа има велики стремежи. Аз изхвърлям амбициите. Стремеж е потребен сега, не амбиция. Думата амбиция, както се употребява, тя е неразбрана. Амбиция е да се натовариш, като някой кон с неразбрани работи. Амбиция имаше в първите същества, които дойдоха на земята. След като ги изпъдиха из рая, те си образуваха големи тела. Един мамонт и още много други видове има, които са имали грамадни тела. Намерено е, че някои от тях са били дълги по 50 метра дължина. Понеже са мислили външно великолепни. Силата не седи във външната великолепност. В Божествения свят една искра съдържа динамическата сила да запали цял един свят. Една искра, турена на нашата земя, може да я превърне в жидко вещество и да запали цялата наша земя. Казвам: В големите и в малките неща в света има една динамическа сила. Който разбира закона, знае, че в малкото има всичките възможности, които ги има и в голямото. И в голямото има всичките възможности, които ги има и в малкото. Ние, като не разбираме закона, сме недоволни от малкото, което Бог ни дава. Казвате: Какво ще придобия, ако разбирам? Най-първо, ако ти разбираш, ти ще направиш една връзка с Бога и ще бъдеш учен. Когото и да обичаш, някое дърво, някой камък, или водата, щом обичаш, ти влизаш в контакт с Бога. Следователно, в усилието да обичаш всичко

онова, което Той е създал, ти влизаш във връзка с него. Тогава трябва да се учиш. Единственият, Който учи, това е Бог. Той е създал нещата. С усилието да обичаме когото и да е, ние вече с туй влизаме във връзка с Бога. Само чрез любовта ние може да имаме връзка с Бога. Тъй както сега се обяснява любовта, това са безсмислени работи. Какво ще обичаме? Ти ще обичаш една жена, за да добиеш онази мекота, която е свойствена на земята. Ти ще обичаш един мъж, за да добиеш онази сила, която е свойствена в света. Ти ще обичаш едно дете, за да научиш, какво е чистота и невинност. Ти ще обичаш една девица, за да научиш, какво нещо е чистотата в нейната първоначална проява. Казва: „Защо трябва да обичаме девицата?" Ти ще обичаш, за да се научиш, не да се удоволстваш в любовта. В любовта, удоволствие няма. Горко на онзи, който се удоволствува в любовта. Той умира всякога. Любовта може да ти даде всичко, което искаш. Тя и удоволствие ще ти даде, но ще изпрати смъртта и ти ще приемеш смъртта.

Та казвам: Любовта е това, което изключва смъртта. Всичките тия страдания не могат по никой начин да се премахнат без любов. Любовта е единствената сила, която може да превърне страданията в красиви форми. Любовта е единствената сила, която може да смекчи смъртта, че и нея да я няма и да я застави да работи за доброто на хората. И тя ще бъде благотворна сила. Когато говорим за любовта, това разбираме, да обичаш постоянно. Да обичаш, значи да правиш връзка с Бога, за да те научи смисъла на всичките неща, които съществуват, да разбираш. Понеже всяка една душа си има своя история. Всяка една душа е създадена в света. Тя е едно благо. Тя не е създадена в проявлението, но в своето битие е създадена, в своята същина, душата вечно съществува. Може да кажем, че всички души са девици, дъщери на Бога. Те не идват на земята за удоволствие, но идат да придобият знание.

Целият свят е създаден да научим три неща: Да научим, какво нещо е любовта, да научим, какво нещо е мъдростта, да научим, какво нещо е Божията истина. След това да научим животът, който изтича от любовта, какъв трябва да бъде. Светлината, която изтича от Божията мъдрост, каква трябва да бъде и свободата, която изтича от истината, каква трябва да бъде. Туй ще учите и тук на земята и горе на небето, където и да сте, и в ада да бъдете, пак същото ще учите. Само че ако сте в ада, там методите са други. Там учителите носят големи тояги, че като не знаеш, бой, бой. В рая са насядали най-добрите учители, но там няма наказание, после учениците са прилежни, не кръшкат, идеални ученици. Всеки ученик научава хубаво урока си. В ада кръшкат, обикалят, както тук, после учениците пишат по ръцете си, като не знаят някоя формула, оттам гледат – както тук. Учителят казва: „Я да видим, какво има на ръката." Щом се изтрие писаното на

ръката и знанието изчезва.

Та казвам: Знание, което никога не се изтрива из човешкия ум, това е знание. Всяко знание, което се изтрива из нашия мозък, това е илюзия на живота. Постоянно Бог ни освобождава от нашите криви схващания.

Аз ще ви прочета още. Решил съм да не говоря по много. По десет минути е достатъчно за говорене. Аз забелязвам във всинца ви едно постижение, направил съм всинца ви много да говорите, но не съм научил още да мислите. Гледам някой, като дойде при мене, по един час трябва да слушам, какво съм казал. „Учителю, какво каза?“ Дойде друг и той ми казва, какво съм казал. Казвам на себе си: „Виж как си ги научил, много да говорят.“ Решил съм сега второ нещо да ви науча: Не какво съм казал, но вие, какво сте научили и приложили. Щом дойдете, ще кажете така: „Да бъде светлина!“ Кажете: „Да бъде мир!“ Кажете: „Да бъде знание!“ Кажете: „Да бъдем весели, да бъдем радостни! Да бъдем добри!“

Някои от вас казвате: „Учителю, тук има някои, които гладуват.“ Блажени които гладуват, блажени гладуващите. Не е лошо да гладуват. Всеки от вас, какво трябва да каже на гладния? Писанието казва: „Блажени онези, които гладуват и жадуват.“ Трябва да има гладуване. Човек трябва да има своя храна, не трябва да яде, каквото и да е. За пример, вие някой път осъждате тия, които ядат прасенце, кокошки. Аз не ги осъждам. Казвам: Предметно учение е това. Готов ли си и ти, като това прасенце да се пожертвуваш за другите? Ядеш кокошка. Казвам: Готов ли си и ти като тази кокошка да се пожертвуваш. Ядеш някоя скумрия. Готов ли си и ти като тая скумрия да се пожертвуваш? Ядеш някоя ябълка – същия закон. Ти казваш: „Колко хубаво се говори.“ Казва: „Защо е яденето?“ Яденето е предметно учение. Ти само като изядеш едно прасе – прасето много обича живота, то ще те научи. Туй прасенце, като влезе в тебе, започва да живее, да грухти във тебе, започва да рови. Петелът, като влезе в тебе, започва да кукурига. Не може да ядеш един петел и той да не ти предаде неговите качества. Ядеш петле, ще кукуригаш. Някой казва: „И ти искаш да кажеш нещо.“ Петелът иска да кукурига. Не е лошо да кукуригаш. Харесвам едно нещо в петела. Петелът две неща не знае. Той е сведующ. Сутрин той предсказва и от среднощ казва: „Слънцето иде, изгрява.“ Подир обед пак казва: „Кукуригу! За другите започва да изгрява, за нас залязва.“ Той мисли, че слънцето изгрява. Ние мислим, че този петел кукурига. По някой път, когато петелът кукурига, показва, че времето ще се оправи; понякога, когато кукурига, времето се разваля. Ако попиташ петела, той казва: „Ще се поправи времето, слънцето ще изгрее.“ Той кукурига, че слънцето ще изгрее, пък някой път изгрява, някой път залязва. Някой път времето се оправя, някой път се разваля. Вие почти имате същата опитност на петела.

Миналата година, „Големия и малкия брат“ като говорих, казах, че 1939 година е година на ликвидиране. Кой каквито стари сметки има, трябва да се ликвидират. Всички трябва да ликвидирате. В 1939 година знаете ли колко души измряха? Между 35 и 36 милиона хора измряха. Всеки ден са умирали по 97 хиляди. Тия хора къде отидоха? 35 милиона ги изчистиха. Каква война е тази? Колко милиона хора може да се избият сега? Само че тази година, понеже пратиха на война, пратиха малко повече, 150 или 200 хиляди. Още един милион не са пратили. В общата война отидоха 36 милиона хора.

Тази година, тя няма да мяза на 1939 година. В 1939 г., които ликвидираха, ликвидираха. Които ликвидираха, добре. Позволява се някой да отвори бакалница или някакво заведение, или да стане чиновник. Който не е ликвидирал добре през 39-та година, той не може да очаква за в бъдеще добро, защото той е като изгнаник, като един, който е предател на отечеството. Като шпионин, той не може да се ползува от благата на държавата. Дето и да иде, и в Америка да иде, ще го преследват. И в Англия да иде, и във Франция да иде, ще го преследват. Законът е същият в природата. Ако човек не изпълнява законите, тя го преследва. Аз мисля, че вие не сте от онези, които природата преследва. На Бога му трябват хора, които да разнасят Неговата любов. Понеже сме на края на сегашната епоха, ликвидира се вече, помнете, време за отлагане няма. Едва ли имаме цял век. Двадесети век може да е век на ликвидиране на стари сметки. Вие искате да живеете. Ще ликвидирате стари сметки. Който ликвидира добре, ще възкръсне. Ще ликвидираш, ще влезеш в новия живот – то е възкресението. Който не ликвидира, ще повтори живота, ще повтори класа.

Сега някои се безпокоите, казвате: „Какво трябва да правим?“ Как мислите да предадете новото учение? Аз няма какво да ви говоря. Другите неща, които ще дойдат, те са безпредметни. Което е станало, станало. Дойде някой при мене, пита: „Какво да правя.“ Много общо е това. Дойде болният, пита: „Какво да правя.“ – „Стани здрав.“ – „Как?“ – „Ще намериш здрави хора.“ Невежият дойде, казва: „Какво да правя.“ – „Стани учен, учи.“ Казвам: Всеки трябва да добие онова потенциалното, което Бог му е дал. Има една програма вътре, която трябва да изпълним.

Най-първо трябва да научите закона на любовта. Пита ме някой: „Как трябва да работим?“ Ще работиш, както Бог работи. Как да обичаме хората? Ще ги обичаш, както Бог ги обича. Няма да правиш разлика между едного и другиго. На всекиго ще дадеш толкова, колкото е нужно. Няма защо да носиш цял варел за благословение да му дадеш. Той се

нуждае от сто грама вода, една чаша вода му трябва. Той не се нуждае от много житени зърна, той се нуждае от едно житено зърно, едно ще му дадеш. В туй житено зърно има всичките Божии благословения. Може да му дадеш една златна монета, не книжни пари. Някой път ще му дадеш четвърт лира. Златото и то расте и то се увеличава. Всичко в света расте. Думите са златни. Най-първо думите на човека трябва да бъдат златни. Под „златни думи“ какво подразбирам? Думи, които не се окисляват, не се изменят, чисти остават. При всичките условия, мислите, които не се окисляват, не изгубват своята стойност, аз ги наричам златни мисли. Чувствата, които при всичките условия не изгубват своята стойност, са златни. Постъпки, които при всички условия не изгубват своята стойност, са златни. То е ценността на нещата.

Та казвам: Сега това е новият живот, който влиза в света. От времето на Христа, ние сме във втория Божествен ден. Първият ден на Християнството мина. Сега сме втория ден. Този втори ден се завършва в този век. Два деня са минали, откак Христос е дошъл на земята. Два Божествени дни са минали, откак Бог е дошъл. Хиляда години са като един ден и един ден е като хиляда години. Казвам: От втория ден, за да влезем в третия, трябва да научим закона на любовта. Ако не научите закона на любовта, в третия ден не можете да влезете. Сега не разбирайте буквално.

Ако ти не можеш да мислиш, както Бог изисква, светлината не може да дойде. В разните системи имаме 1, 2, 3, 4, 5 числа. Някой казва: „Не ми трябват тия числа, аз ще мисля отвлечено.“ Как се мисли отвлечено? Не може да се мисли. Някой казва: „Не ми трябва човешката азбука, аз ще мисля отвлечено.“ Как ще мислиш, без да имаш символ? И в Божествения свят има азбука, и в Божествения свят има числа. Всичките хора в света представляват живи числа. Там е Божествената сила. Ако не знаете да ги съединявате, там е Божествената слабост. Седиш пред една душа и не я оценяваш. И тя няма да те оцени, вие се унижавате едни други. Мнозина от вас искате да идете в небето. Вие, ако идете в небето, вие там няма да намерите Христа. Тогава Христос слиза отгоре на земята, пък вие отивате на небето. Той отива на работа, вие отивате на веселие, на почивка горе. Не е лошо. Онзи, който обича, той иде на работа. Работата е Божественото училище, дето трябва да се учите. Любовта изисква хората да учат и да работят. Две неща трябва да ви са приятни: Да ви е приятно да учите, да ви е приятно да работите. Тогава вие може да се подмладите. Казвате: „Свърши се вече, остаряхме.“ Остаряхте от безлюбие, ще се подмладите с любов. Казвате: „Покажи ни как.“ Не мога да ви говоря, ако нямате едно разбиране. Ако вие сте на дъното на океана, долу и пазите вашето богатство, вие няма да говорите. Ако говорите, ще се напълни устата с вода. Трябва да се откажете от вашето богатство и да излезете горе, тогава

ще ви разправям. Не можем да оставим богатството. Тогава и аз не мога да ви говоря. Долу в океана не мога да ви говоря. Ще ви пиша няколко думи, не може да ви разправям.

Казвам: Ако вие не се откажете от вашите заблуждения, които имате сега, долу в океана ще бъдете. Ако се откажете, вие ще се качите горе. Две същества може да се разговарят, ако имат любов. Без любов хората остават неразбрани в самите себе си. Човек, който себе си не разбира и другите не разбира, Бога не разбира и Бог не го разбира. Вие мислите, какво има Бог да ви разбира. На онези, които не любят, Бог не говори. Чудното е във вас, че когато се заговори за любовта, вие разбирате под любов това, което не е любов. Помнете: Щом преследвате любовта, това не е любов. Няма по-голямо престъпление от това, да преследваш любовта. Няма по-голяма лъжа, когато двама души искат да се надлъгват в любовта.

Наскоро един млад брат дойде и ми носи писмо от неговата възлюбена, за която има високо мнение. Като погледнах почерка, зацапано писаното и се чудя на неговия будаллък. Няма никаква любов там, това е една амалгама, няма никакво съдържание. Най-първо писмото нечисто, буквите не са написани както трябва. Показва едно състояние на краен егоизъм, няма любов. Не показва и жертва. Тя иска той да се жертвува за нея. Навсякъде той да се жертвува. Това не е любов. В любовта, Христос се пожертвува, но и ние ще се жертвуваме. Взаимна е жертвата. Не може един да се жертвува, другият да не се жертвува. Щом единият се жертвува и другият трябва да се жертвува. Щом някой страда за тебе и ти ще страдаш. Под думата страдание, аз разбирам едно нещо, като изучавате Библията, Бог казва така: „Аз се обръщам към вас и ви говоря, и вие не ме слушате. Когато вие викнете към мене, няма да ви послушам“. Кога страда човек, когато неговия възлюбен не е отговорил на гласа. На един, който те е обичал, ти не си отговорил, после ти ще се обърнеш, той няма да отговори. Любовта след себе си носи любов. Безлюбието след себе си носи безлюбие. Не смесвайте безлюбието с любовта. Любовта след себе си носи любов, носи светлина, носи топлина. Любовта носи всичките блага в света. Тя носи възкресението на човешката душа, носи подмладяване. Тя всичко урежда. Това е любовта. Вие искате да доказвате безлюбието, казвате: „Малка любов имаме, ние сме слаби.“ На свят ще обичате. Тъй както Бог обича, ще обичаш, тъй както Бог люби, ще любиш. Ще дадеш на Бога в тебе да се прояви, няма да Го ограничаваш. Кажи: „Господи, да бъде твоята воля! Да бъде тъй както Ти си намислил! Нека да се освети Твоето име вътре в моята душа!“

Казвам: Не искам да се занимавам с вашите стари вярвания. Ще ги оставите за вас си. Нямам нищо против старото. Понеже старите неща са

все възпоминания. Дойде някой, разправя ми за страданията си. Казва ми: „Ти не си страдал.“ Казвам: „И аз страдам. Какво има ти да страдаш, какво има да си недоволен?“ Или какво има вие да сте недоволни? Вие казвате: „Светът какъв е.“ Вие имате десетина души приятели, мислите, че това е целият свят. Вие се заблуждавате. Вие срещате двама, трима лоши хора, казвате: „Светът е лош.“ Не, вие се заблуждавате. На земята има два милиарда хора. А окултистите поддържат, че в невидимия свят има 60 милиарда души. Тъй щото, за да направят едно кръгообращение, да се преродят всичките на земята, трябва хиляда години. Шестдесет милиарда по 25 години, като им се даде, трябват хиляда години, за да направят едно кръгообращение. Някои ще дойдат за по-дълго, други за по-малко време. Казвам: Запознати ли сте вие с всичките тези 60 милиарда? Те не са прости души, някои са напреднали. Какво вие познавате? Та Христа познавате ли Го? Мислите, че познавате Христа? Той не е Христос, който страда. Този Христос не е когото разпнаха. Той, като проговори на Павла, сгромоляса се и падна от коня си долу. Казва: „Кой си ти Господи?“ – „Аз съм Исус, когото ти гониш. Не ти е лесно да риташ против остен.“ – „Какво искаш от мене?“ – „Стани ще ти кажа.“ Казвам: Ще ви срещне Христос, от коня си ще се сгромолясате на земята. Докато не паднете от вашия кон, вие проповедници не можете да станете. Апостол Петър падна от коня си. Знаете как падна? Преди да разпънат Христа, Петър казваше: „Господи, всички да се откажат от тебе, аз няма да се откажа. Ти като мене човек не си виждал. Аз съм готов за тебе да пожертвувам живота си. Всички да се откажат, аз Петър, знаменитият, няма да се откажа.“ Казва му: „Ти Петре, не познаваш себе си. Преди да пее петелът, ти три пъти ще се отречеш от мене.“ – „Ще видиш, Господи, не се отричам.“ После се отрече. Като пропя петелът, казва: „Кукуригу Петре!“ Той излезе отвън и плака. Петър падна от коня си. Апостол Павел и той падна. За да не падне, човек трябва да знае. Два момента има: Когато обича и когато го обичат. Всяко нещо, което става без любов, носи нещастие. Всяко нещо, което става с любов, носи щастие, блаженство на човека. Така седи простата истина. Оставете другите неща. Неща, направени без любов, носят нещастия, неща, направени с любов, носят щастие и благо. Всичко туй трябва да залегне в душата ви. Това е една истина, в която няма никакво изключение. Сто и едно на стоте е вярно. Гледайте всяко нещо да го направите с любов.

Сега, аз като Христа, няма да ви кажа: „Петре, три пъти ще се отречеш.“ И като на Павла няма да ви казвам. Казвам ви на вас. Вие сте в състояние да не се отричате. Вие сте в състояние да не паднете от коня си. Ако се отречете като Петра, вие сте в Стария завет. Ако паднете, като Павла от коня си, пак сте от Стария завет. Ако не се отречете, минали сте. Петър, след това геройски издържа своя изпит. Апостол Павел казва: „Вече никой да ме не укорява, аз нося веригите на Христа на своето тяло и от нине ми

остава само венец.“ Кой венец? Венецът на любовта. Всички трябва да се увенчаете с онзи великия венец на любовта. След туй ще дойде благословението на Христа.

Казвам сега, две неща запомнете, и затова се роди Христос: Да правите всяко нещо с любов и да любите Бога. „Това е живот вечен да позная тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“. Всеки един от вас, да каже: „Господи, благодаря Ти, че Си ми дал един отличен ум, че Си ми дал светлина. Благодаря Ти, че Си ми дал едно отлично сърце, в което си положил Своята любов. С тази любов, аз ида да Ти служа тъй, както досега не съм Ти служил.“Да служим на Бога тъй и всички да бъдем благоприятни. Няма никаква мъчнотия. То е най-лесно. По-лесно учение от туй няма. Вие много по геройски работи сте изпълнили. Казвам: Ако се откажете от туй и кажете, че е мъчно, тогава вие нямате разбиране. Щом сте направили мъчните работи, и лесните ще направите много по-добре, отколкото мъчните.

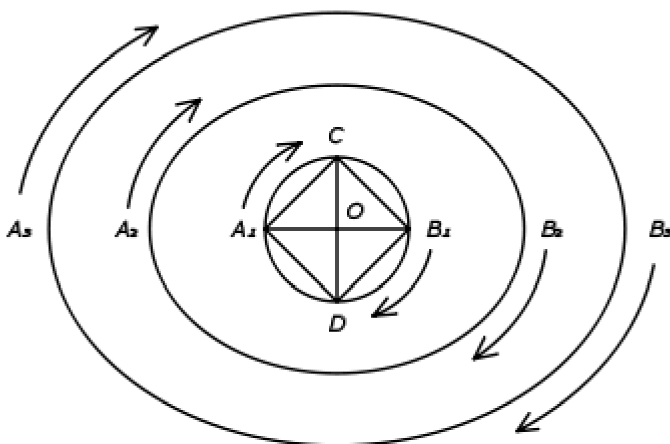
Не ми говорете за виното на кръчмаря. Говорете ми за виното, което Бог направи на извора. Виното на кръчмаря всякога замайва главата, виното на Бога, просвещава ума на човека. Препоръчвам ви, да пиете от новото вино, което Бог създаде.

Тайна молитва.

1940_01_10 Божествената усмивка
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

5 ч сутринта
(Времето тихо и хладно. Небето облачно. Снежна покривка.)
„Добрата молитва“
„Духът Божи“
Ще прочета само няколко стиха от 26-а глава от „Деянията на апостолите“ (10–17).
„Венир Бенир“

A1 : A2 : A3 = B1 : B2 : B3

Много пъти се говори за свободата. Човек трябва да знае как да освободи себе си, да бъде свободен всякога. Да му са свободни краката, очите, ушите, постъпките му, ръцете и прочее.

Тая картина представлява трите свята, в които живее човек. А3 представлява физическият свят, А2 – духовният свят, А1 е умственият Божествен свят. Във физическия свят нещата са видими. Онези в духовния свят ги усещаме. А пък нещата в умствения свят ги схващаме с ума си. Някой път предметите от физическия, духовния и Божествения светове се преплитат и тогава влизаме в едно недоразумение. Ти казваш: „Виждам нещата.“ Ти виждаш известен предмет. Виждаш една книга. Книгата, това е физическата страна. Почнеш да четеш книгата – пак я виждаш, но в това второ виждане има нещо друго. При първото виждане виждаш нещата общо: виждаш един предмет, но той не ти е ясен. Да допуснем, че ти виждаш най-първо една ябълка. Щом я виждаш, вземаш я с ръката си и имаш известен усет. Но ако откъснеш едно малко парче от нея със своите

уста, имаш друг усет. Ще усетиш това, което с очите си ти не можеш да видиш.

Казвам сега: Нещата трябва да се координират. Ти казваш: „Виждам“, но с виждане всичко не става. Казваш: „Пипам“, но с пипане всичко не става. Казваш: „Вкусвам“, но с вкусване всичко не става. Казваш: „Аз искам да го попипам.“ Пипането е най-високото усещане във физическия свят. Ти имаш известно усещане за светлината. Най-хубаво усещане имат очите. Най-възвишеното схващат очите. Някой човек казва: „Аз вярвам в Бога.“ Като вярваш в Бога, какво понятие имаш за Бога? Задали ли сте си въпроса какво нещо е вярата. Казваш: „Вярвам в Бога, че е създал света.“ Хубаво, какво си научил ти, като вярваш, че Бог е създал света? Най-първо твоята вяра трябва да опиташ във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят, и ако издържи, това е вяра. Ако я опиташ само във физическия свят, ти ще имаш само една външна представа. Ти трябва да имаш не само външна и вътрешна представа, но трябва да образуваш и известна връзка. Но не само връзка, но и отношение, и разбиране.

Любовта образува връзки между хората. На физическото поле любовта се занимава с играчки за хората, тя е създала доста играчки за хората. В духовния свят тя е създала забавление. А пък в умствения свят тя е създала учение – да учи човек. Значи най-първо имаш играчки, второ – забавляваш се и третото – учиш. Ти казваш: „Аз не обичам да се занимавам с играчки.“ Но ти ако не се занимаваш с играчки, не можеш да се забавляваш, а пък ако не си се забавлявал, не можеш да учиш. Играчките са встъпление в живота. Ако не четеш встъплението, т.е. ако не се занимаваш с играчки, не можеш да преминеш по-горе, няма да разбереш забавлението и после няма да можеш да разбереш и учението. Има известна връзка между тях.

Най-първо трябва да се освободим от известни заблуждения. Много неща са изопачени. Например този брат (Симеонов) свири цигулка, но българите казват, че цигулар къща не гледа. А пък виждаме, че този брат гледа къщата си. Но благодарение, че не работи само цигулката, но има и друго нещо. В него цигулката му иде като забавление. Когато си няма работа. Играе си и се забавлява с цигулката.

Трябва да се очистят нещата. Някой се усмихне, искат да знаят защо се усмихнал той? Някой път считат, че не се позволява усмивката, например в черква. Там трябва да бъдеш сериозен. Някои хора са толкова тъжни, че като ги погледнеш, виждаш на лицето им голяма тъга. Те казват: „Не ми върви.“ Че, какво не им върви? Какво трябва да се разбира с това? Под думите „не ми върви“ той разбира, че или обуща няма, или дрехи няма, или че хубаво ядене няма, или пари няма, или къща няма на свят, или че

децата му не са добре. Или пък че службата му не е добра. Има нещо,което го смущава и той казва: „Не ми върви.“ Хубаво, за да ти върви, какво трябва да правиш? Ти имаш един кон – трябва да изучаваш характера на коня. И конят си има особености. Някои коне са хапливи. У тях носът е малко гърбавичък Това показва, че ти трябва да се пазиш. А други коне обичат да ритат. Като те ритне някой кон, ти казваш за него: „Той не е знаел да се обхожда.“ Този кон е живял с векове и казва: „Аз се опасявам от хората, които ме пипат по задницата. Аз не искам да ме пипат по задницата. Не искам да идват и отпред. Човек да бъде малко на почтено разстояние от мене. Защото съм опитал, че е опасно.“ Колко пъти вълкът е хващал коня отпред за муцуната или го е нападал отзад. Та, за да се самосъхранява, конят се е научил да хапе. Вълкът го е научил да хапе. Вълкът много пъти го е хапал и сега конят се е научил и той да хапе. Кой е научил коня да рита? Как се е научил той да рита? Задните крака на коня са като нашите ръце. Те са направени като човешките ръце. И като дойде вълкът, конят със задните крака го рита и отхвърля надалеч. И ти като се приближаваш, той мисли, че си опасен като вълка и те отхвърля надалеч. Казва ти: „По-далеч стой! Мене ми са неприятни хората, които се приближават много при мене.“ В задната част на коня е опашката му. А опашката представлява неговата мислова част. Животните мислят с опашката си. Ако искаш да знаеш дали едно животно е здраво и умно, ще му гледаш как си мърда опашката. Спре ли се опашката, да не се мърда, млекопитающето е болно вече. А пък у човека тази опашка е минала отзад нанапред – неговият нос е опашката. И в човека може да познаете неговото здравословно състояние. Трябва цяла школа, за да ви се покаже какво е здравословното състояние. Има някои състояния, които не са здравословни. (Учителят гледа надолу и ходи наведен като слаб и отчаян.) Това е нездравословно състояние. Този, който ходи така, иска да каже: „Каквото и да говориш, аз живея на Земята. Ти говориш за небето, но я ми говори нещо за Земята. Онези неща не са за мене.“

Ние казваме за някого: „Да му говорим за онзи свят.“ Какво е онзи свят? Онзи свят е разумният свят. Това, което можеш да разбереш и това, което може да внесе в тебе светлина, това е онзи свят. Това, което може да внесе в тебе едно топло чувство, това е онзи свят. Това чувство, което внася в тебе топлина, това е онзи свят. Но ти разбираш физически и казваш: „На онзи свят ще се познаваме ли ние?“ Щом в този свят не се познавате, и в онзи свят няма да се познавате. Казваш: „Ще има ли срещи в онзи свят?“ Щом се познавате, ще има срещи там. В онзи свят, или в разумния свят, ти никога не можеш да срещнеш един човек, когото не обичаш. И никога не можеш да срещнеш един човек, от когото не искаш да научиш нещо. Щом го обичаш, той става видим; и щом искаш да научиш нещо, той ще ти говори. А пък щом не го обичаш и щом не искаш да научиш нещо от него,

той е невидим за тебе.

Кога човек трябва да мълчи? Човек трябва да мълчи, когато разумният говори. Да мълчите всички, когато Господ говори. Да говориш, когато разумният говори, какво подразбира това? Ако отидете при някой извор и говорите, ще ви слуша ли изворът? И той ще говори с тебе.

Да направим сега едно сравнение. Да допуснем, че един човек е нещо болен. Това е нещо, което не е под контрола на неговата воля. Всички неща, които човешката воля не може да контролира на физическото поле, в духовния свят и в умствения свят, произвеждат едно болезнено състояние в човека. Щом имаш болка, това показва, че твоята воля не може да контролира това нещо. Ти казваш на болестта си: „Иди си.“ Но тя не си отива. Ако е като войника, ще му кажеш да си отиде и той ще си отиде. Той ще ти каже: „Слушам, Ваше високоблагородие! Слушам, господин майор! Слушам, господин полковник! Слушам, владико свети.“ Ако е учител, ученикът казва: „Слушам.“ В съвременния живот ние сме си създали едно понятие за себе си, което не съответствува на нашата мисъл и на нашето сърце. Ние трябва да бъдем верни. Ти мислиш, но това, което мислиш, трябва да бъде вярно; ти чувствуваш, но това, което чувствуваш, трябва да бъде вярно; ти постъпваш, но това което постъпваш, трябва да бъде вярно Верни неща са всички, в които няма два израза. Верни неща са тези, които не можеш да ги тълкуваш по един или по друг начин. Те имат само едно тълкуване.

Казано е: „Верен и истинен“. Значи верен и истинен е този, който винаги постъпва по един начин, а не по различни начини.

Външните условия принадлежат на физическия свят. Възможностите принадлежат на духовния свят. Във физическия свят ти трябва да имаш разнообразие в условията; в духовния свят ти трябва да имаш разнообразие във възможностите. В духовния свят в условията наглед има голямо еднообразие, а разнообразието е във възможностите. В духовния свят например външно си приличат едни на други – наглед има еднообразие. И като се мръдне малко онзи, с когото говориш, като се отдалечи малко, после не можеш да го познаеш кой е. Всички си приличат като лика-прилика, като два стръка иглика. Приличат си, не можеш да ги различиш.

Та казвам: В духовния свят ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Във физическото поле как ще познаеш един човек? На физическото поле пък, ако не си добър, ти не можеш да познаеш човека. На физическото поле, за да познаеш един човек, трябва да бъдеш добър.

Ако си добър, всички хора се отварят пред тебе. Ако не си добър, всички хора се затварят за тебе. Ние казваме: „Трябва да бъдем добри.“ Доброто е за този свят, а обичта е за онзи свят. А пък ние туряме обичта за този свят, а доброто за онзи свят. Та, доброто ще го туриш в съгласие с условията на физическото поле, а пък обичта ще туриш в съгласие с възможностите в тебе, с вътрешните стремежи на твоята душа. По този начин само човек може да прогресира.

Трябва да има човек разбиране. И ако така човек не разбира живота, той става еднообразен. Някой ти казва с висок тон: „Мисли добре.“ Ти си казваш: „Какво иска да ми каже с това?“ Или някой ти казва със среден тон: „Мисли добре.“ Или пък някой ти каже съвсем ниско същите думи. Мисълта на човека трябва да бъде строго определена – да бъде ясно какво искаш да кажеш. При говора трябва да има вътре в тебе съгласие между твоите мисли, чувства и постъпки. Трябва да има едно правилно отношение между тях, а не да говориш едно, а да разбираш друго. Как ще кажеш на един приятел: „Мисли добре“? Защо се развалят отношенията между хората? Защото не знаят как да говорят. Защо се разваля любовта между хората? Защото не знаят как да говорят. Ти казваш: „Той трябва да ме обича.“ Защо? Любовта се обича. Аз не мога да обичам един певец, който не пее добре. Дразни ме. А пък щом пее добре, аз го обичам. Обичам го без да искам, заставя ме да го обичам. Той може да бъде много хубав, красив, има маниери. Ти оставяш неговата красота. Той може да е строен, здрав, богат, но не пее – не можеш да го обичаш. Вие казвате: „Той трябва да ме обича.“ За какво трябва да те обича? Може да ви обича за вашето добро; може да ви обича за вашия светъл ум; може да ви обича за вашето благородно сърце; може да ви обича за вашата честност. Хиляди работи има, за които може да ви обича.

Ти казваш: „Какво Господ мисли заради нас?“ Казват: „Той обича всичките.“ Една неразбрана работа е това. Мислите ли, че като [си] грешник, Господ ще прояви Своята любов и ти ще можеш да я възприемеш? Мислите ли, че ако постоянно одумваш хората, Той нищо няма да ти каже. Той те слуша, но ако ти постоянно говориш все лошо за хората, Той ще има особено мнение за тебе. Още като Му кажеш първата дума, Той ще има особено мнение за тебе. Той ще те търпи. Ти ще кажеш: „Господ ме изслуша.“ Изслушването не показва още нищо. Той при слушането не одобрява твоето говорене. Той не ти е казал нещо, но те оставя сам да се досетиш. Той няма да ти каже нищо, но ще ти изпрати един такъв бъбрица при тебе – като тебе – и Той ще ти даде един урок. По някой път вие казвате: „Защо са тези лоши условия в света?“ Лошите условия показват, че не си живял както трябва. Такъв е законът. Не е за унижение това. Ти казваш някой път: „Защо дойдоха лошите условия?“

Или ти си причината, или обществото е причината, или човечеството е причината. Има някой причина, та са дошли лошите условия. И ако дойдат добрите условия при мене, или аз съм причината, или обществото, или цялото човечество. Та, ние участвуваме във всичките неща.

Та, трябва да бъдем изправни. Човек трябва да знае в даден случай кой е причината. Ако ти си причината, веднага изправи грешките, които правиш. Ако обществото е причината, ще отидеш да изправиш това общество. И ако знаеш причината, ще отидеш да изправиш тази погрешка. И ако причината за доброто си ти, ще се радваш на това. Ако обществото е причината, ще отидеш да му благодариш. Ако пък човечеството е причина, ти на човечеството ще благодариш. Ако условията са добри, ще благодариш на себе си, че си живял добре; ще благодариш на обществото, че е живяло добре; ще благодариш и на човечеството, че е живяло добре. Ако аз съм причината за добрите условия, в които живея, ще благодаря на цялото човечество. Когато на сърцето ми е добре, ще благодаря на ангелите – те са живели добре, та и на сърцето ми е добре. Ако пък светлината в ума ми е добра, ще благодаря на Бога. Това е от Божествения свят. Та, трябва да знаете в кой свят функционирате. И там трябва да изправите работите. И не само да изправяте, но нови неща трябва да се внасят. Например ти се усмихваш. Всеки ден трябва да се научиш по нов начин да се усмихваш; всеки ден трябва да се учиш по нов начин да говориш; по нов начин да чуваш; по нов начин да възприемаш уханията; по нов начин да кажеш една дума.

Сега всички вие говорите за любовта. Аз ще ви изпитам за любовта. Я ми кажете следното. Как ще произнесеш думите: „Обичам Ви!“ Как ще кажеш тия думи на обичния си? Ако ти каже някой: „Обичам Ви“ и ако при тези думи се появи светлина в ума ти, топлина в сърцето ти и енергия в тялото ти, той добре е произнесъл тия думи. Но ако ги е произнесъл, но няма никаква топлина, светлина и сила в тебе, то тази дума не е изговорена добре, а механически. В онзи свят като отидете, ще ви изпитват как се усмихвате, как говорите. В онзи свят има крайна икономия. В природата съществува един закон: Бог не обича да иждивяваме излишна енергия. Там се цени и най-малката енергия. Тя има цена. Ако ти си вдигнал много нагоре ъглите на устата си, иждивяваш много енергия. И като спуснеш много надолу ъглите на устата си, пак иждивяваш много енергия. Ще се усмихнеш по възможност така, че да си направил най-малките разноски. Тази усмивка да е толкова деликатна, че едва да се забелязва. Не всички да я видят. Само зоркото око трябва да види, че си се усмихнал. Това е усмивката, която Бог оценява. Едва да се забележи. И Христос само веднъж се усмихнал и не Го видели. Веднъж видял едно умряло куче. Петър казал: „Господи, защо умря това куче?“ Христос се усмихнал малко. Искал да му

каже: „Това куче умря, понеже не обичаше.“ Христос не му отговори на въпроса, а само малко се усмихна. Но аз ви казвам, че това искал да каже.

Защо умират хората? Защото не обичат. Защо страдат? Защото не обичат. Защо не им върви? Защото не обичат. Защо не могат да учат? Защото не обичат, нищо повече. Ти казваш: „Аз обичам.“ Ти обичаш, а не можеш да учиш. Ти обичаш, а не ти върви. Вие казвате: „Христос, Който е обикнал цялото човечество, колко пострада Той!“ Нищо не значат тия страдания. Те са малко. Христос имаше предвид бъдещето, което ще дойде, а не само какво ще се случи в един ден. А какво ще се случи в хилядите дни, които в бъдеще ще дойдат.

Ти се усмихваш, но това е предисловие на твоята усмивка. Какво означава твоята усмивка? Ако аз мина покрай едно умряло куче и се усмихна, аз си казвам: „Няма да постъпвам като това куче. Такъв живот няма да водя.“ Ще знам, че това е за мене едно предметно учение. Ти казваш: „Възкресението ще дойде някога.“ Всеки от вас може да съживи един мъртвец. Мъртвите хора те слушат. За да го съживиш, ще му кажеш така: „Поусмихни се.“ А пък той ще ти каже отвътре: „То се свърши.“ И ако ти му кажеш: „Усмихни се“ и той се усмихне, той веднага ще си отвори очите и ще оживее.

Умрелите слушат. Те много слушат. Толстой разправя един пример. Посетил един руски монастир и срещнал един стар калугер на 85 години, от княжески произход. Толстой му казва: „Какво те застави да станеш калугер? Ти си княз.“ Толстой, със своите дебели вежди, бил много наблюдателен и искал да знае това. Той му казва: „Кажи ми как един княз стана калугер?“ Онзи му казал: „Да ти разправя. На младини, между 11 и 21 година бях и се сгодих за една княгиня, която обичах. Но не знам как, един ден стана ми един припадък, дойдоха лекарите и констатираха, че аз съм умрял. Слушам как лекарите констатират, че съм умрял. Сърцето ми спряло. И почнаха да ме приготовляват за погребение. Донесоха и запалиха свещи при главата и краката ми. И почнаха да ми четат молитви. И аз си казах: „Това ли е смъртта?“ И видях моята възлюблена, която дойде с баща си. И бащата каза: „Плачи, за да видят хората, че го обичаш!“ Дъщерята каза: „Не го обичах аз този, но друг обичах. И от немай-къде се свързах с този.“ Князът, като чул тези думи, казал с тъга: „Господи, ако оживея, ще живея другояче.“ И той се усмихнал и оживява, и до 85-ата година служил в монастира. Той се усмихнал и оживял.

Та, и вие трябва да се научите да се усмихвате. Всеки, който не се усмихва, ще умре. Една усмивка, но не да я видят хората. След като ти дойдат големите страдания на живота, като те погледнат, да се усмихнеш в себе

си; вдигни очите си нагоре и благодари на Бога, че можеш да се усмихваш. А пък ние, при най-малките страдания, ние почваме да гледаме начумерено. (Учителят представи как ходи начумерен човек.) Мене ще ме държат отговорен, понеже аз изхарчвам за няколко милиона лева енергия, за да ви представя предметно учение. Аз сега ще работя и ще поправя това. Аз зная как да поправям тия работи. Не е лесна работа. Исках да ви покажа с предметно учение какво значи това. Аз ви показах.

В недоволството вие сте майстори. Но много рядко съм срещал хора с такава хубава усмивка. При усмивката има едно координиране на нещата: ще поставиш погледа си на известен ъгъл, после ушите си, ще вземеш известна поза, ще координираш очите си със своята усмивка. Също и носа си, и ръцете, и краката си – ще вземат известна поза. Каква поза ще вземеш? При усмивката ще вземеш такава поза, че да имаш едно особено положение спрямо Слънцето и Земята. Ще вземеш отвесно положение; да не си наклонен нито наляво, нито надясно. И от двете страни трябва да се образуват прави ъгли. И тогава ще се усмихнеш. И ангелите, като видят тази усмивка на тебе, ще се зарадват, че един човек се е усмихнал, понеже много рядко се случва това. Ти тогава приличаш на едно цвете, което е цъфнало с всичката си красота. Така и те се спират на един човек, който се усмихва. Той прилича на цвете и тогава от човека излиза едно особено ухание, една особена светлина, един особен аромат и душата се проявява в своята красота и пак се скрива. Та, ангелите наблюдават това. То е цъфтене.

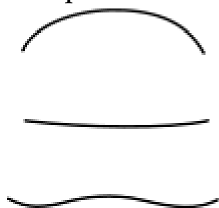
Ние като говорим тези неща, някой ще каже: „Но знаете ли в какво тежко положение се намирам сега?“ Че, положението на едно дърво, което гори в пещта, какво е? И положението на една кокошка, която се пече, какво е? Вие се качвате на един автомобил и плащате на шофьора. Какво е спечелил шофьорът от вас или вие какво сте спечелили? Че, не е лесна работа да бъдеш един шофьор! Само за да спечелиш пари. Ти трябва да станеш шофьор, за да се запознаеш с хората. Като дойдат, да знаеш как да отвориш вратата, да ги туриш на местата им с една учтивост, ще ги погледнеш с учтивост, ще тръгнеш както трябва и ще гледаш да не правиш сътресения. Те да са доволни, че си ги возил без сътресения. А пък сега има някои шофьори, които ще те тръснат. А пък онзи шофьор с усмивката, като те вози, ще кажеш: „Така никога не съм ходил.“

Всеки един човек е едно съкровище на Божественото. Ако ти го обичаш на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят, Бог ще ти покаже какво е Той. Бог крие Своите блага от хората, които не Го обичат. И много души на Земята остават неразбрани. Колко синове има, които не са разбрани от бащите си. И колко бащи има, които не са разбрани от синовете си. Колко майки има, които не са разбрани от дъщерите си; и

колко дъщери има, които не са разбрани от майките си. Колко братя има, които не са разбрани от сестрите си; и колко сестри има, които не са разбрани от братята си. В този свят, в който живеем, има голяма неразбория. Не се разбираме. И като не се разбираме, ние се мъчим.

Та казвам сега: Вие носите всички на лицето си една умора. И казвате: „Тежък е животът." Че как е тежък един живот, който Бог е създал? Такъв е неразбраният живот. Тежка е неразбраната мисъл. Тежко е неразбраното чувство. Но всяка разбрана постъпка, всяко разбрано чувство, всяка разбрана мисъл са едно благословение. Един ден, като разбереш една мисъл, като разбереш едно чувство, като разбереш една постъпка, това е едно голямо богатство. Какво повече от това! Вие срещали ли сте хора на Истината? Виждали ли сте Истината в очите на човека? Ако търсиш Истината, ще я намериш в очите на човека; ако търсиш знание, мъдрост, търси я в ушите на хората – виж как са направени ушите. И виж като те слуша, как си поставя ушите. Трябва да посетиш един голям мъдрец, за да видиш как трябва да държиш ухото си. А пък ако търсиш човека на любовта, който те обича, гледай устата му. Устата е авторитет за любовта. И ако ти не знаеш как да си държиш устните, ти не можеш да проявиш любовта.

Проявлението на любовта зависи от съприкосновението на двете устни. Не много да ги стискаш, нито да са съвсем отворени, но да има едно леко докосване на двете устни – едно любовно състояние. И това е здравословното състояние. И когато у някои хора това съприкосновение не е правилно, те не са живели добре. Тогава краищата на устните се завършват надолу. (първата линия)

Когато устните при съприкосновението си образуват права линия, то тази права линия показва, че чувствата са потиснати. (втората линия)

А пък има едно такова положение: (третата линия) Това е естественото положение.

Човек трябва да даде на всяка своя мисъл известен физически оттенък. Някой ден трябва да имате упражнения за устата си. Вие не си познавате устата. Някой ден трябва да имате упражнения за очите си, за ушите си, за ръцете си. Трябва да знаеш как да си държиш ръцете. Ти може да си свършил четири факултета и пак да си невежа. Не можеш да се ползуваш

от това знание, което Бог ти е дал.

Ще трябва да се явим пред Бога с тялото си и Бог, като ни погледне, ще погледне най-първо очите, после ушите, после устата, след това ще погледне челото ти какво е, после скулите ти и после цялото ти тяло навсякъде, и като те погледне, че си без дефект, Той ще се зарадва, че си живял добре! А пък щом те погледне и види, че са изкривени устата ти, очите ти и прочее, Той ще види, че не си живял добре.

Ти ще се оплакваш, че външните условия са били лоши, че хората не са те познавали много добре. Тогава Господ ще ти каже: „Ами ти кого позна?" Щом всички хора не са те познали, значи и ти не си ги познавал. Когато кажеш: „Намерих едного и го познах", тогава пак е добре. Но да минеш в света живота си и да не познаваш нито един добър човек, тогава? Някой казва: „Няма добър човек в света!" Поне ти си най-добрият! Ти като се намериш най-добрия човек, тоя ще ти бъде учител, той ще ти бъде баща. Като намериш най-добрата, тя ще ти бъде майка. Ако намериш други най-добри, те ще ти бъдат сестри, братя и пр. Те ще ти бъдат и слуги. Ако вие познавате хората както трябва, тогава вие ще имате един учител, един баща, една майка, един брат, една сестра, един слуга.

Думата „слуга", и тя е опорочена. Вие мислите, че да бъде човек слуга, това е много просто нещо; вие мислите, че човек ще бъде слуга, като няма какво да прави. На Земята е така. В духовния свят най-възвишените същества стават слуги. И ако там се е отличил някой с някакво голямо отличие, тогава за производството ще го пратят на Земята, най-ученият да стане слуга, за да покаже какъв трябва да бъде слугата. И този слуга, дето и да отиде, от слуга ще стане пръв. Ако е ученик в музикално училище, щом професорът каже нещо, ще го пита: „Какво мислите Вие?" Постоянно ще искат неговото мнение. Слугите в света трябва да бъдат най-учените хора. Да бъде човек господар е лесна работа. От небето, когато някой е прост, пращат го за господар. И когато на този глупавия господар му дават 4–5 умни слуги, за да му бъдат учители… Нали има княжески деца, които имат голямо мнение за себе си, че са от царска кръв. Те имат ред професори да ги учат. Тези професори знаят много повече от него. Не само да мисли човек, че има царска кръв.

Мнозина от вас казвате: „Аз имам Духа Божий." Според мене, един човек, който не учи, той няма Духа Божий; един човек, който не обича, той няма Духа Божий; един човек, който и да е, който не постъпва добре, няма Духа Божий. Щом аз имам Духа Божий, ще мисля, както Бог мисли; ще обичам, както Бог обича и ще постъпвам, както Бог постъпва. Не се изисква кой знае какво при обичта. Аз не критикувам нещата. Представете си, че ви

дават едно ядене, което е сготвено преди 10 дена; друго ядене, което е сготвено преди 5 дена и друго, което е сготвено днес. Питам сега: кое ядене е по-хубаво? Онова, сготвеното преди 10 дена, преди 5 дена или сготвеното днес? Яденето, сготвено днес, е най-хубавото! Плодът, който е днес узрял, е най-хубавият! Като се изминат 4–5 дена, този плод е изгубил нещо от своята сладчина. Плодът губи своята сладчина. Плодовете не узряват еднакво. И ако садя ябълка, трябва да ходя и да наблюдавам плодовете. Тези плодове, които са на юг, узряват по-рано. Плодовете не зреят изведнъж. Някой път ще видиш само 2–3 череши узрели. Тях ще откъснеш. Вторият ден са узрели 4–5 череши. На третия ден са узрели 10–15–20 череши. Така се увеличава броят на узрелите. Ако ядеш това, което е узряло днес, ти ще приемеш това, което другаде никъде не можеш да го приемеш. А пък ти отиваш при един плод, който е презрял. Той няма тази сила. Ти на един човек ще кажеш една дума, но дума, която е узряла преди 10 дена. Не. Като кажеш една дума на един човек, да му кажеш такава дума, която е узряла днес. Много думи няма да му кажеш.

Нали има любовни писмовници. И младите, и старите дядовци пишат и те любовни писма и то много обикновени: „Сърцето ми гори“ и прочее. Но това са неща, взети от писмовника. Сърцето му не гори, но в писмовника пише така. Или пък пише: „Постоянно за тебе мисля.“ А пък той не мисли за нея, а мисли как да се облече. Тя пише: „Като мислех за тебе, та прегорих яденето.“ И това не е така, но така пише в писмовника. Не бих желал нито един от вас от любов да прегорява яденето. Оная мома, която обича един момък, никога не прегорява яденето. Това е невъзможно! Така зная аз. Която не обича, тя го изгаря всякога. И щом се ожените и жена ви прегаря яденето, тя не ви обича.

Ние да имаме любовта в най-чистата форма. Ако твоето сърце прегорява яденето за ума, тогава има ли сърцето ти любов? Човек, който обича, никога не може да каже от сърцето си една лоша дума, понеже Бог е там. Ако аз проявявам Божията любов, в дадения случай е невъзможно да кажа аз нещо лошо. Когато любовта се оттегли, това е възможно. Но при любовта е невъзможно. Не се самоизмамвайте при прекъсването на тока на любовта, че може да кажеш лоша дума; и после идва страданието.

Та казвам: Не прекъсвайте Божествения ток на любовта! Това е за самовъзпитание за вас. Някои ваши страдания идват от прекъсването на тока на любовта. Никой не знае за това ваше страдание, но това е поради прекъсването на тока на любовта. Някой път става прекъсване на тока на любовта. Стремете се да владате нещата във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят – да ги владате чрез закона на Любовта, чрез закона на Божията Мъдрост и чрез закона на Истината. Това е толкова

лесно! Ако майките знаят как да постъпват с децата си, колко нещо би се постигнало! Някои деца много добре постъпват. Веднъж съм дал следующия пример с едно 6-годишно момиченце. Бях му дал едно карамфилче. Исках да му направя удоволствие и му го подадох. То каза: „Аз не мога да нося това карамфилче. Имам една голяма кака. Тя може, но аз не мога." Аз веднага разбрах: тя не може да носи едно откъснато карамфилче. И права е тя. Много умно постъпи. Вие, възрастните, често ще вземете един карамфил. Че, ако дадете някому един откъснат карамфил, ти искаш да кажеш: „Можеш ли да възстановиш живота на този откъснат карамфил?"

Не се стремете да поправяте един човек, който носи един откъснат карамфил; не се стремете да поправите един човек, който говори безразборно. Оставете го. Не се стремете да поправите един човек, който не мисли както трябва. Те са немислими работи. Ние си турим за задача да поправим хората.

Разговаряйте се с хора, на които Бог говори. Обичайте хората, които Бог обича. Що е богатство? Аз считам богат човек онзи, който е богат и на Земята, и на небето, и в Божествения свят – богат и в трите свята. На Земята е богат и щедър. Той е щедър и в чувствата, и в мислите. Навсякъде изявява Божественото. На Земята той изявява Истината, в духовния свят изявява Любовта, а пък в Божествения свят изявява Мъдростта. На Земята богатият човек си служи с Истината, в духовния свят си служи с Любовта, а пък в Божествения свят си служи с Мъдростта – това е богатият човек. А пък който е сиромах, той не може да бъде богат и на небето.

Вие някой път може да вземете следните изречения: „Блажени нищите духом" или „Блажени кротките и смирените". Но знаете ли какво е кротък човек? Или смирен човек, или милостив човек? Ако в тебе милосърдието е слабо, Духът ще ти каже: „Потърси Ме в Моята милост!" Ние сега призоваваме Бога в Милостта Му, понеже ние сме крайно жестоки същества. По-жестоко същество от човека няма на Земята! У хората няма милосърдие. Милосърдието не е едно качество на човечеството. Затова трябва да призоваваме Бога в Неговото Милосърдие, за да може да ни предаде от изобилието на Своето Милосърдие, та да станем милосърдни. Човек има всичко, но милосърдие няма. Даде някому и то един лев. Бръкне някой път в джоба си, вземе 5 лева и ги тури обратно в джоба си; намери 2 лева и пак ги тури обратно, и като намери 1 лев, даде го. Или дойде някой човек при него. Дошлият е беден, той иска да му направи добро. Има палта. Взима едно палто и казва: „Ново е още." И като намери някое скъсано палто, с 10 дупки, даде му го. И си казва: „Аз правя добро." Благодаря за такова добро със съдрани палта! Ако направиш добро,

направи го както трябва. Този човек има нужда от шапка. Купи му една шапка, каквато той би носил.

Ще избереш и начина на даването. Ти, като обичаш някого, няма да му занесеш шапката сам. Когато обичаш един човек, ако го обичаш, ти сам никога не му носи подарък. Щом го занесеш сам, ти ще изгубиш. Бог, Който ни обича, Той не ни носи сам. Той изпраща другите да ни носят всички Свои подаръци. Той изпраща Слънцето, дъжда, вятъра, хората и прочее, но Той никога не идва да ни донесе нещо! И ти, като обичаш някого, ще намериш един човек, да изпратиш чрез него твоето добро. Христос казва: „Когато правиш добро, лявата ти ръка да не знае какво прави дясната.“ А пък първото нещо, когато обичаме някого, е, че искаме всички хора да знаят. Тая любов, която така се разгласява, тя е от еднодневките. Непроявената любов е реалната. А пък проявената е временна. Любовта едвам сега се проявява. Ти като обичаш, като минеш покрай болен човек, той ще оздравее; като минеш покрай един, който е невежа, той учен става. Няма да му кажеш, че го обичаш. Всички хора, покрай които минеш, ще почувствуват любовта ти, без да им казваш, че ти ги обичаш. И ти ще се радваш.

Когато всички хора станат учени и добри, аз ще се радвам, че любовта, която минава през мен, ви е направила такива. Това е пътят. За това изкуство ви трябват още хиляди години. Но, все таки, малко може да направите. Правете опити. Какво ви коства сутринта, като станете, да си коригирате устата, очите, веждите; те са антени, турени там, отгоре. Като падат лъчите, те са нагодени да ги приемат по особен начин. И после, клепачите на окото, и те са антени. Те трябва да бъдат много добре очистени, за да може да се възприеме слънчевата енергия по правилен начин. Някой път някое болезнено състояние зависи от мигачите, а някой път зависи от веждите. Ако човешките вежди се наредят надолу, то това вече е старост. И ако устата се навеждат надолу, това е старост. Младостта в Божествения свят изисква особени линии. Та, някой път вие хубаво правите, че се оглеждате в огледалото. Някой път не се харесвате. Кое не харесвате в себе си? Ще намериш къде седи погрешката. Тази погрешка седи или в очите, или в устата, или в ушите, или в тези мускули на лицето. Има някаква причина.

Та казвам: Трябва да констатирате, като един лекар, хубавите и лошите неща, за да можете да се радвате на хубавите и да изправите лошите. Аз като ви говоря, искам да имате лице свежо и като ви погледне човек, да забележи, че от вас излиза мисъл, любов и истина. И да кажете: „Ето един човек в света, който мисли, който чувствува, от когото изтича любовта като извор. И който има истината.“ И като отиваш, можеш да даваш.

И да знаеш на какво разстояние да бъдеш при хората. Не се приближавайте много един при други. Мисълта трябва да бъде близко. Ако един човек се приближи много до други, той изгубва своята красота. И ако се отдалечи, изгубва. Има едно известно разстояние и ако човек го спазва, тогава той е красив. Та, наблюдавайте се от тая точка, която Бог е турил. Наблюдавайте един човек не да му търсите погрешките, но наблюдавайте един човек, за да видите това, което Бог е турил в него, хубавото. Това е наблюдение. А пък лошото е опаковка. Не се събирайте, за да видите недостатъците, но за да видите хубавите работи, които Бог е вложил в ума ви, в сърцето ви и в душата ви. Та, изучавайте устата си, носа си, ушите си, очите си. Това ще бъде предметно учение на новото учение в бъдеще. Разбира се, това са само общи наброски. Аз ще ви дам едно предметно учение сега. Ще си вземете една много чиста кърпа, една много фина кърпа и сутринта, като станете, с най-хубавата вода с тази кърпа ще си поочистите устните 3 пъти. Един път за физическия свят, втори път за духовния свят и трети път за Божествения свят. И после ще вземете едно огледало, ще се погледнете 3 пъти и да останете с едно впечатление, че устата ви са на място и да ти е приятно. И ще погледнете устата си, като че ще се запознаете с някой човек. Няма да си разправяте един на други какво правите. Няма да разправяте: „Аз така направих.“ Много леко, по най-лекия начин, с бяла кърпа, ще правите така. И когато правите така, ще мислите за всички красиви уста, които има на Земята, на небето и в Божествения свят. (Нова формула

Пътят на Любовта е път за възлизане към Бога! (3 пъти)

Всички в този път!

6.30 ч сутринта

(На поляната направихме упражненията.)

XIX година (1939–1940)
15-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 януари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_01_12 Млад и стар
лекция пред специалния клас

МЛАД И СТАР

Тайна молитва.

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква? „Разликата между стар и млад.“ Каква е разликата? (Прочетоха се темите.)

В какво седи разликата между богатия и сиромаха? Конкретно какво значи? Към кое явление спада физическото богатство, духовното и Божественото? Представете си, че вие известни явления, които са невидими, искате да ги обясните с физическите явления. Как ще ги съпоставите? Химиците, например, обясняват какво нещо е атомът. Никой не го е видял. Само един химик може да обясни. Какво ще разбере простият човек какво нещо е атомът? Или какво ще разбере под съединение? Двама души се съединяват, но съединението на два атома как ще го разбереш? Представете си, че един атом представя двайсет и пет милионна частица от милиметъра, как ще си го представиш? Такава дребна частица се съединява и образува съединения.

Човек винаги говори за неща, които го интересуват. Който е измръзнал, говори само за огъня. Лятно време, който се е сгорещил, не може да си намери място, говори за хладина, за сянка. Гладният говори за хляба, бедният говори за богатството. Лошият за какво говори? Лошият говори за доброто. Но защо? Защото има какво да вземе от добрия. Затова вълкът мисли само за овците. Овцете мислят ли за вълка? Мислят и те, но защо мислят вълците за овците? Искат да вземат. Какво мисли овцата за вълците? Във вълка има любов. Като хване една овца, често любов има. Овцата, като мисли, страх има. Тя чувства неговата сила и лошите му зъби.

Казвам, всички свеждате някои неща на физическото поле. Например постоянно говорят, че съгрешил Адам. Защо съгреши Адам, задавали ли сте си въпроса? Казват: „Защо Господ направи едно дърво и постави ангели да пазят дървото?“ Човек съгреши, защото го постави пазител на райската градина. Човек беше господар на яденето, защото той беше ангел хранител. Защо той допусна яденето да влезе в него? Човек, който беше поставен да пази, го подкупиха. Сега вие седите и всеки ден правите погрешки и търсите причината в дявола. Виноват е и дяволът, че влезе вътре във вас. Той е отвън. Отвън има право да говори. Когато го пуснете във вашия ум или във вашето сърце, кой е причината?

Допуснете, че някой проповедник иска да обърне хората. Как ще ги

обърне? На български какво значи да го обърнеш? Казва: „Да го обърнеш към Бога.“ Какво значи да обърнеш една кесия или една дреха? Обръщат дрехата: старото турят отвътре, новото – отвън, и дрехата става пак нова. Най-първо дрехата е била нова. След като я носиш, става стара. Обърнеш я, става млада. Казвам, в едно отношение тази дреха е изгубила, а в друго е придобила. Представете си една книга, млада книга, чиста. И Писанието казва, че само чистите ще видят Бога. Добре, но сега вие гледате нацапаните книги, защото някой нацапал книгата с черно мастило и вие държите книгата, четете в дома, подвързвате я. Ползвате се от нацапаната книга. Но да разберем нацапана ли е тази книга? Ние употребяваме една дума не намясто. Книгата, на която е написано нещо хубаво, не е нацапана. Нацапана, значи да говориш без връзка.

Сега искам да ви убедя, че две е равно на три. Невъзможно е. Може ли две да бъде равно на три? Едно може ли да бъде равно на четири? Може, но зависи в какъв смисъл вземате числата. Ако ги вземете количествено, означават едно нещо, ако числата ги вземете като органически единици, означават друго. Имате количествено, органично и психично значение на числата. Органичната и неорганичната материя влизат във връзка. В органичния свят нещата растат отвътре навън. А в кристализирането откъде започват? Когато се кристализират нещата, откъде започва кристализацията? В психологическия живот откъде започват? Те са отношения. Значи не само да се говори, но да имаш съзнание за един органически процес. Ако вие вземете яденето, какъв процес е? Някой път вземете храната и я сдъвчете. Вземете един физически процес. След като влезе храната в стомаха, имате химически процес, настава процесът на пречистването на соковете. След като влязат тия сокове, те се организират и стават част от тялото.

Вие казвате, че младият има сила, старият изгубил тази сила. Те са понятия от един свят. Във физическия свят е така.

Това е млад: М.
Това е стар: С.

Имате едно понятие, че младият е енергичен. Вие се лъжете. Мислите, че старият е много слаб. Много се лъжете. Защото младият отгоре, от планината, слиза и той, и да не иска, се търкаля, както камъкът. Старият, понеже се качва на планината, употребява много повече сила, да изследва. Младият мисли за този свят, старият мисли за онзи свят. Старият, след като е мислил за този свят, мисли и за оня свят и се качва нагоре. Уморен е от големия път, от качването нагоре. Тази умора хората считат за слабост. Питам, когато човек се умори, слаб ли е? Младият не се ли уморява? Вие

само психически правите едно разграничение на млад и стар. Глупавият човек е млад, безразсъден. Наблюдавали ли сте малките деца какво правят? Като им дадете нещо, ще го раздере, чопли, търси нещо. Като не намери нищо, остави го, търси друго. Минава от един предмет на друг.

Например вие завържете приятелство. Най-първо, ви интересува. След четири–пет месеца, като го разчоплите, оставите го. Намирате друг, пак започнете да го чоплите, хвърляте го. Намирате трети. Най-после казвате: „Не можах да намеря един, да ми падне на сърцето." Хубаво, но и онези, които сте ги разчоплили, и те казват, че и ти не си паднал на сърцето им. Тогава в какво седи разликата? Ако на духовния човек направиш нещо духовно, той ще те мисли за умен човек. Ако на светския направиш нещо духовно, той ще те мисли за глупав. Ако на светския направиш нещо светско, той ще те мисли за умен. Ако на духовния направиш нещо светско, той ще те мисли за глупав. Това са неразбрани работи.

Има един естествен свят. Под думата естествен свят ние разбираме туй, което хората може да създадат. Имате един съвременен свят. Българите имате един естествен порядък, както те са организирани. Животните се събират на групи, понеже казвате, че имали вътрешен инстинкт да се събират на едно място. Има в хората само едно чувство, което сближава хората. Някои хора обичат да дружат с много хора. То е едно чувство. В някои хора туй чувство е слабо развито. Те обичат сами да седят.

Казвам, естественият ред на нещата в света е, което е понятно. Естественото е най-близкото до тебе, което в даден случай можеш да разбереш. То е естественото, видимото, от което трябва да започнеш. Това е външната страна на живота, най-близкото в даден случай, което е най-понятно за тебе, което е основа за следната стъпка за духовния свят. Духовният свят е по-обширен, по-развит. Тогава имате: физическият свят е свят на резултатите, духовният свят е свят на съдържание, Божественият свят е свят на мисълта. Мисловният свят е свят на смисъла. Най-първо, човек мисли, след това той чувства и най-после той постъпва. Всяка една постъпка е резултат на една мисъл, на едно чувство. Тогава иде постъпката.

Вие казвате, че чувствате със сърцето си. Имате едно сърце. Със сърцето ли човек чувства всичките неща? Казвате: ти имаш сърце. С това ли сърце чувства човек? Но ако сърцето не изпраща кръв на тялото, ще може ли да чувстваш? Значи причината за чувстването е сърцето, което постоянно изпраща храната, възможности дава. Косвено сърцето е причината за чувстването. Чувстването, тъй както го употребяваме, центърът на чувстването, се намира в предната част на мозъка. Има известни бели нишки, които са свързани с нервната система. Тогава всяко впечатление на

тялото се предава с тези бели нишки на мозъка, и тогава вие имате един усет. Например, ако се прекъсне съединителната нишка между тия белите нишки и мозъка, няма да имате усет. Правят се физиологически опити. Цялата ръка може да се изгори в човека, без той да усети никаква болка, ако е прекъсната тази връзка.

Та казвам, когато човек стане учен, тъй както го намират, той става по-чувствителен. Значи образува се много по-тясна връзка между предната част на мозъка и цялото тяло. Културните хора страдат повече, отколкото другите. Казвам, културните хора са развили връзката между двата свята и са направили по-тясна връзка.

Та казвам, в какво отношение човек може да използва физическия свят? В какво отношение може да използва духовния и мисловния свят? Едновременно той живее в трите свята. Например вашият усет, вашият вкус и вашето обоняние към кой свят спадат? Усетът спада към физическия свят. Вкусът е преходен от физическия към духовния свят. Усещаш, че в храната има известно съдържание. Вкусваш един предмет, който е сладък. Сладчината не се вижда. Самия предмет виждаш, може да го опишеш, има бял цвят, например, но ти усещаш едно качество, което не може да го видиш. Има неща, които може да видиш. Цветът към кой свят спада? Той спада към мисловния свят. Има хора, които нямат понятие за някои цветове. Вземете един художник – голямо разграничение прави между цветовете. В един обикновен човек няма такова разграничение на цветовете. Сега по кой начин вие схващате тия трептения, които имате в червения цвят, по кой начин хората ги схващат?

Някой път вие правите опити, боядисвате един предмет червен. Този човек боядисва, но ако прекарате през призмата светлината, имате пак червен цвят. Кой го е боядисал? В съвременната физика вие изучавате спектъра. Казвате: тия цветове на спектъра, като се завъртят бързо, образуват белия цвят. Как мислите, белият цвят е съединение на всичките цветове. Всичките цветове представят условия да се прояви белият цвят. Белият цвят е отделен от другите цветове. Той не е един резултат.

Казвам, може да се развие спор. То е друг въпрос. Нас ни интересува друга една страна на цветовете. Правят опити. Ако върху някои растения огряваме с червения цвят, с портокаловия, със зеления и тъй нататък, при кои цветът расте най-добре. Всеки един цвят показва какво може да предаде на човека. Да кажем червеният цвят действа възбудително, зеленият – успокоително. Зелените цветове действат на очите органически успокоително, сините цветове действат успокоително на нервната система, на мисълта. Ако мисълта е много разклатена, ти се съмняваш, брожение

има, възбуден си, гледай синия цвят. Мисълта ти се успокоява при синия цвят. При зеления цвят чувствата се успокояват. После, ако вие разбирате червения цвят, можете да образувате една правилна връзка. Ти без червен цвят не може да се проявиш. За да дадеш някому нещо, някой подарък както трябва, непременно трябва да имаш червен цвят. Той е подбудителна връзка. Ти без червен цвят не може да направиш връзка. Ще дадеш някой подарък, няма да го дадеш както трябва. Хората няма да останат доволни. Ако имаш този червен цвят, ти ще бъдеш доволен.

Тогава трябва да се изучава природата. Тогава природата защо направила червения цвят? Друг – жълт. Крушите са жълти. Някои турят червен етикет, но те ги обличат с червена дреха. Черешите са червени. Колко са приятни. Сливите са сини. Някои от тия плодове са привлекателни по причина на самия цвят, който имат. Някоя круша станала жълта, привлича цветът. Някои са обезцветени.

Казвам, всяко едно чувство във вас, всяка мисъл, всяка постъпка трябва да имат някакъв цвят. Безцветно нищо няма в света. Кои неща се наричат безцветни? Водата има ли цвят? Има, разбира се. Бял цвят има водата. Като се стопи, водата е безцветна, но като замръзне, е бяла. Следователно белите неща дават безцветно съдържание. Безцветното съдържание дават белите цветове. (Лампата загасва.) Като нямат цвят, безцветните неща се виждат. Тя, светлината, е претърпяла цяла катастрофа. Болен е кракът нещо. Някой ще каже, че си играят духовете, ревматизъм има. Като се оправи кракът, пак свети. Както виждате – бунт има. Пострадала, операция ѝ правили.

Сега, ако влезете в света, по кой начин трябва да работите? Религиозните хора казват: това са светски хора, при светските не ходим. Светските с духовни не ходят. Тогава, ако си светски и дружиш с духовни, ти духовен ставаш ли? Кое е правото сега? Туй Божествено ли е, или човешко? Не ходи със светските. То е разбиране. Не ходя при светските хора, какво разбирам? Ако ви кажа: „При бедните хора не ходете“, или ако ви кажа: „При богатите хора не ходете“, какво трябва да разбирате? Ако искаш да се цаниш слуга, казвам, идете при богатите, но ако не искаш да се цаниш слуга, казвам, при богатите не ходи. Или ако искате да се учите, къде трябва да идете – при бедните или при богатите? При учените трябва да идете да се учите. Но понеже богатите хора имат средства, някой път, преди да идете при учените хора, ще идете при богатите хора, да ви кредитират, за да може да следвате в училището при сегашните условия. Но представете се в един свят, дето и богатите, и бедните са равни – там са чиновници.

Например един касиер на банка е богат, разполага с няколко милиона на ден. Но тия пари не са негови. Утре, като го уволнят, иде на друго място. Тогава се редуват богатите хора. Тук, на земята, как мислите, богатите хора чиновници ли са? Казвате, той е станал богат. Той ли е станал богат, или са го турили касиер? Кое поддържате? Чиновник? Следователно като чиновник не може да бъде щедър, скържав е. Казвате: поверено му е богатството. Казвате: „Покажи твоята щедрост." „Утре ще ме държат отговорен, не може да бъда щедър." Вие искате някой път богатите хора да бъдат щедри. Когато богатият е чиновник, отговорен е в банката. Щом представиш един чек, не иска да го осребри, отговорен е, нали. Казва: „Не, не искам да осребря, не искам да платя." Вие може да се оплачете. Тогава този чиновник в банката не иска да си изпълни длъжността. Какви са неговите съображения, защо не иска да си изпълни длъжността? Представете си, че той е седнал, турил си бутилка отпреде си, яде и пие, казва: „Нямам време." Във време на своите занятия, във време на службата си, турил бутилка вино, яде и пие. Казва: „Нямам време." Време ли е за него да яде? Значи съдят се ония богати хора, които във време на служба ядат и пият. Там е всичката им погрешка.

Казвам, какво трябва да правите сега? Вие сте дошли в света при сегашния порядък, какво трябва да правите? Ако искате да се качите на един параход, какво трябва да имате? Трябва да имате средства да вземете билет. Качите се на парахода, параходът претърпи корабокрушение, какво трябва да правите? Трябва да се спасявате с някакъв отломък от парахода. Трябва да идеш някъде. Параходът, като потъва, откъде ще вземеш билет? Тогава ще си носиш някой спасителен пояс, ще си туриш пояса и с този пояс ще влезеш във водата. Като влизаш във водата, трябва да имаш спасителен пояс. Къде седи спасителният пояс на хората? Вие нали имате по един спасителен пояс.

Ония въпроси, които не може да разрешите, към коя категория спадат? Да кажем, у някои от вас са развити повече чувствата, в някой е развита повече мисълта, в някой е развита повече силата. Но и там има различие. В какво отношение може да употребите вашата сила? В света трябва да разбирате силата на вашата мисъл, силата на вашите чувства и силата на вашите постъпки. Защото за света, за който ви говоря, постъпката ние считаме за нещо свършено, като че си почива. Но допуснете, че аз направя една постъпка, моята постъпка може да е жива. Представете си, че аз съм намислил, минавам покрай една плевня и запалвам плевнята. Питам, каква е моята постъпка? Тогава цялото село се събужда и отива да гаси плевнята. Моята постъпка накара всички да работят. Една постъпка, мислите, свършена. Не е свършена. Сега започва работата. Моята постъпка е такава, че цяло село може да изгори, ако не се изгаси плевнята. Мислите,

че всичко е свършено. Запалили сте плевнята.

Добре, написали сте едно писмо, най-първо, е съвършено. Разправяше ми един български редактор. Той беше доста знаменит редактор, казва: „Веднъж писах една статия против военните. Намериха ме на пътя, биха ме, пукнаха ми главата." Той писал това, но след като чели военните неговата статия, веднага го намерили и го били. Питам, към коя категория спада тая постъпка? Какво произвела в умовете, защо го били? Можете ли възстанови какво друго е имало, за да бият някого?

Сега, ако лошият ученик пише нещо против учителя, какво ще направи? Ще му тури или единица, или изпит ще държи. Може би е писал, че те са лентяи, никаква полза няма от тях, ядат парите на народа, само чинове имат. Може да е прав. Аз не го предизвиках. Някой път има, някои нещастия са благотворни. Той искаше да им докаже, че благотворно му е подействало. Казва: „Аз писах една статия за военните, биха ме, пукнаха ми главата. Но нашата фамилия страдаше от болест, че на всеки две години трябваше да пускаме кръв, да не подлудеем, трябваше да пуснем кръв. Тъй съвпадна, че като ме биха, пуснаха кръв. Нещо ми беше мръднало малко, че се намести. (Този беше знаменитият Шангов.) Потече ми кръв, но после ми просветна. Като ми пуснаха кръв, просветна ми умът, дойде ми една идея. Втори път написах една хубава статия, военните дойдоха, хванаха ми ръцете. Просветна ми вече умът."

Та казвам, при сегашните условия животът ви се намира към края на една епоха, която се сменя. Например, когато вие садите някои работи на нивата, то е началото. Но когато нивата е узряла, не се изисква да се оре, не се изисква да се плеви. Но когато житото е узряло… Какъв процес е зреенето? Работа се иска да се жъне. Вие сте в края на една жетва, сега е жетва. Трябва да се жъне. Жетва и вършане остава. Всичките страдания не са нищо друго освен вършитба. Вършитба е. Житото, докато не страда, докато не минат конете отгоре, не се дава. Страданието е вършитба във вас. Всяко страдание иде, то смисъл има. Страданието показва, че има какво да се вършее. Жалко е – ако се вършее и нищо не дава, тогава е безсмислено. Ако, като дойде страданието, умът просветне, както на Шангов, то дало семе вече.

Какво трябва да правят младите? Вие казвате, че сте млади. Вие вече сте се оформили, тръгнали сте по един път оформен. Какво трябва да правите? В природата има какво да учите. Сега се намирате под една хипноза. Вие се оглеждате и казвате: „Остарях, остарял съм." Колкото и малко да е, ако чоплите с четирийсет, петдесет години, все ще намерите някаква бразда. Най-първо, не мислете за старостта. Що ви интересува старостта? Човек и

от младостта не трябва да се интересува. Човек трябва да мисли, да чувства, да постъпва. Трябва да считате: това са два полюса на живота. Как бихте определили туй състояние, имате едно колело, едно въже се движи по него и на двата края по една кофа – едната кофа възлиза, другата се връща. Как бихте уподобили това? На какво уподобявате последната кофа? Най-първо, и двете са празни, после едната става пълна, другата е празна. Именно в туй празнене и пълнене започва процесът на движението. Защото старият отива нагоре, но е пълен, младият слиза надолу, но е празен. Напълва се и после обратно движение. Да кажем, туй въже теглите, другата кофа слиза в обратната страна, тя слиза надолу. Двете кофи слизат, образува се цял процес. Тогава имате съвременна машина, тези помпи. Какъв е тогава процесът по този начин? Така не разбирате живота. Във вас се заражда едно обезсърчаване. Някой път вие сте много насърчен, някой път съвсем се обезсърчите. Вие се обезсърчавате по единствената причина, понеже някой път си задавате за цел да свършите повече, отколкото можете да свършите. Винаги се заемайте с най-малкото, което можете да направите. После, каквато и да е работа, не правете никаква разлика. Онова, което можете да го направите, направете го. Някой казва: „Няма какво да работя.“ Как няма да работиш? Ти можеш да четеш, чети. Може да започнеш да изучаваш някой занаят: да плетеш кошници или да правиш обуща. Толстой беше философ и според своето учение на стари години се учи да прави обуща. Той сам си правеше обуща, и на другите щеше да прави обуща, можеше да прави обуща.

Мисълта е силна, когато може да се приложи в трите свята. Сега, например, вие сте дошли до едно положение, едно съзнание има във вас. Вие мязате на напълнена стомна догоре. Колкото вода влиза в стомната, изтича навън. Аз ви съветвам от вашата щерна да направите една малка канализация, да поливате градината, за да може водата, която ще дойде, да ѝ отворите път.

Например как би описал един поет младостта и старостта? Ако един художник би нарисувал младостта и старостта, да направи една картина, той ще вземе най-малко стотина–двеста хиляди лева, да съпостави един млад и един стар човек. Той ще ги представи така разпокъсано, ще представи младия, ще представи стария така живо, ще покаже, че той знае как да се съпостави. Вие къде поставяте стария човек в себе си?

Тогава ни съветват как да се освободим от стария човек. Старият не може да търпи младия, затова страда. Онзи, който мърмори в човека, той е старият. Онзи, който се радва, той е младият човек. То е символично, но то е вярно. Ако вас ви дадат една задача кой е стар. Ще дадем няколко правила. Ако се подмладяваш? Богатството към кой стимул спада? Има

физически стимул, има духовен стимул, има умствен стимул. Парите към кое спадат? Към физическите стимули. Давате пари. Казва някой: „Аз ще мисля.“ Добре, към кой стимул спада? Някой казва: „Трябва да се живее добре, защото историята ще пише нещо заради нас за в бъдеще.“ Към кой стимул спада? Или казвате: „Да оставиш нещо след себе си.“ След като напуснеш земята, да оставиш нещо, да мислят хората за тебе. Как биха познали цветята, че някой извор е добър? Представете си, че един извор полива цветята зимно време. Лятно време, понеже пресъхват, не ги полива. Какво ще мислят цветята заради него? Че не е добър. Но изворът, за да бъде добър, той не трябва да престава. Ако вие сте добър само за вас, то е зимно време. Някои хора казват, че човек трябва да пострада, да бъде добър. То е зимно време. Ако си добър само когато страдате, то е едната страна. Човек трябва да бъде добър и когато не страда. Да прави добро не когато го карат насила да бъде добър. Страданието е насила да го накарат, насила да бъде добър. Един живот да има без страдания, без насилие, свободен живот.

Вие казват, че сте остарели. Мене ме интересува как остарявате. „Постепенно.“ Как постепенно? Когато някой художник те рисува, как може да те направи млад и стар? Старостта е карикатура. Младостта е карикатура. Вие се лъжете. Онова дете, което пъпли по земята, какво има да му забележите? Кой не е пъплил на четири крака? Какво има да забележите на един стар? Някой път гледам стария човек, който вярва на бастуна си. Смешното у детето е, което вярва на ръцете си. И двамата по какво се отличават? Детето вярва, че и на ръце, и на крака може да се ходи. Старият казва: „Аз вярвам в тоягата, ако не е тази тояга, не може да ходя.“ Старият, освен че има четири крака, има и пет крака, казва: „Синко, пет крака имам.“ Крак – твоят ум. Той е станал маг. Казва на бастуна си: „Ще ме подпираш.“ На три крака той ходи сега. Старите хора обичат да се подпират. Той уж ходи и се подпира на тоягата, но той е маг, като махне с бастуна си, всичко става.

Понеже старите са богати, да не ги обере никой, те се преструват. Като няма никой, старият човек се изправи; като има други хора, той ходи прегърбен, подпира се на бастуна си. Младите изучават всичкото изкуство да се преструват. Трябва ли човек да се преструва? В природата има преструвка. Кога трябва да се преструва човек? Вие ще се намерите в положението на онзи поет, който отишъл при един богат човек да търси работа. Богатият казва на слугата си: „Кажете му, че ме няма.“ Той чува отвън. Слугата казва: „Няма го господарят.“ Той си отива. След време така се случва, че богатият имал нужда от поета и богатият отива да го търси. Самият поет казва: „Няма го.“ „Как да го няма, нали чувам гласа?“ „Как, господине, аз повярвах на твоя слуга, че ти няма да вярваш в мене.“

За втория път опишете как младият ще опише стария, един от вас да опише как младият описва стария. Направете един разказ интересен, че като го четат обикновените хора, да им стане приятно. Един сюжет хубав за писане, но е труден. Не е лесна работа да се опише младият; да се опишат хубавите страни на младия, тук-таме да се турят някои несъобразности, които съществуват. Младият обича много да плаче, старият обича много да се оплаква. По това се отличават. Младият обича много да плаче, старият обича да се оплаква. Той се оплаква за някои работи. Една съществена черта е това. Едно дете, щом не му дадете нещо, ще заплаче. Старият няма да заплаче, но ще се оплаче. Ако на стария човек не дадат една круша, той ще се оплаче. Ако на детето не дадете, то ще заплаче. Сега казвам, ако плачете, млад сте, ако се оплаквате, стар сте – определение за младите и за старите. Затуй, за да се подмладите, плачете. Ако искате да остареете, оплаквайте се.

Втория път пишете за доброто, но не както сега сте писали. Към кой свят спада доброто? Някои минавате като мъдреци, ще кажете едно изречение. То не е развиване на една тема. Към кой свят спада доброто и каква полза произвежда доброто? Правилото е тук – пет минути да четете. По пет минути трябва да знаете да четете. Някои четат една минута. Пет минути е достатъчно. Съчинена реч, хубава. Пазете се да се морализирате. Светът не е за морал. Човек трябва да придобива знания. Човек трябва като художник да рисува, като говорител трябва да говори, като музикант трябва да пее или да свири. Няма какво да философства, че свършил това или онова. Изпявам една песен, хората да бъдат доволни. Или говоря нещо за музиката, да може да ги ползва. Не говорете неща, които няма да ви ползват. Мене доброто ме интересува, което може да се приложи. Какво ме интересува едно отвлечено добро? Какво ме интересува една отвлечена красота? Какво ме интересува отвлечена чистота? Чистотата не е нещо отвлечено, тя е реална. Чистотата е образ на здравето. Само чистият може да бъде здрав. Следователно човек, който е здрав, той не е само за себе си. От здравия човек излиза нещо хубаво, той от своето здраве дава и на другите. Чистотата, като водата, тя се разпространява между хората. Тя е като светлината. Тази светлина се разпространява, ползват се всички.

Нас ни интересуват ония неща, които имат еднакво отношение към нас и към другите. То е Божественото. Божественото е, което има отношение към всичко: и към ума ни, и към сърцето, и към тялото ни.

За нас естественият свят, Божественият свят и духовният свят са един и същи свят. Единият е за ума, другият е за сърцето, третият е за тялото.

Казвам, бъдете готови за работа, да ви поставим на работа. Каква работа може да свършите? Казвате, че сте от новото учение. Какво ще направите?

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината.”
“В Истината е скрит животът.“

Четиринадесета лекция на Младежкия окултен клас
12 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_01_14 Реална и идеална обстановка на нещата
неделна беседа

РЕАЛНА И ИДЕАЛНА ОБСТАНОВКА НА НЕЩАТА

„Добрата молитва“

„Благост носи светлината“

Ще прочета само два стиха от 13-а глава от Посланието към Римляните: 13-и и 14-и стихове.

„Духът Божи“

„Облечете се с Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите ѝ.“ (14-и стих.)

Какво се разбира под думите „да се облечем“? Как го е тълкувал Христос този стих в неговия вътрешен смисъл? Това обличане е в преносен смисъл употребено, защото Господ и Христос не са дреха, с която човек може да се облече. Друго нещо се разбира от този стих. Същият стих на английски означава: „тури Христа на гърба си.“ Какъв смисъл има да туриш Христа на гърба си? Техният израз, преведен на наш език, иде малко смешно. Наистина, защо да не туриш Христа в ума си, а ще го туриш на гърба си?

Сега се явява въпросът, защо е дошъл човек на Земята? Човек е дошъл на Земята, за да изправи някои свои погрешки на ума, на сърцето и на тялото си. В Божествения свят тези погрешки не могат да се изправят, не се виждат. Това, което не се вижда, което няма външен израз, ти не можеш да го поправиш. Един ден всички същества, които живеят горе, ще дойдат на Земята, за да изправят погрешките си. И най-напредналите същества, ако имат някаква малка погрешка, непременно трябва да дойдат на Земята, за да я изправят. Както ученикът трябва да знае къде да постави точка, къде запетая, двоеточие, или как и къде да постави глаголите, така и всеки човек трябва да изправи погрешките си. Това влиза в задачата на неговото самовъзпитание. За една запетая даже, той трябва да дойде на Земята, да се научи как и къде да я поставя. Ще кажете, че това са афоризми, не е възможно за една запетая да слиза човек от небето. В гръцки език има определителен и неопределителен член. Някои филолози са употребили цели тридесет години да тълкуват и обясняват защо Апостол Павел е употребил в посланията си определителен или неопределителен член. Те не знаят, че когато е писал посланията си, апостол Павел съвсем не се е ръководил от мисълта дали трябва да употреби определителен или неопределителен член. Той е писал както му дойде.

Та казвам: Реални неща са тия, върху които се съгражда светът. Идеалните неща представят облекло, външното облекло. Реалният живот има две

страни: един външен, позлатен живот и един вътрешен, който е от истинско злато. Докато е жив, между близките си, човек не е толкова добър. Като умре, колкото времето повече се отдалечава от неговата смърт, толкова той става по-велик. Хората правят умрелия велик. В първо време той е бил много лош, но колкото повече времето минава, след смъртта му той става много добър. Чудно е, че хората правят нещата добри. Първоначално християните са ги считали като раздорници, които разделяли мъже от жени, разрушавали домове, затова ги подлагали на мъчения, на бесилки, на изгаряния, за да се откажат от убежденията си. Според тогавашните закони на Моисея те минавали за еретици, за големи революционери. Какво означава думата „революционер“? Да бъдеш революционер, това означава да въртиш колелото, да го обръщаш. Всеки, който точи ножове, е революционер. Жена, която преде, която върти колелото, е също революционер. Казват за някого, че право или криво върти човекът колелото.

Сега да дойдем до онова положение, в което повечето хора се намират. Мнозина мислят, че са на правата страна. Ако те са на правата страна, няма какво повече да учат. Ако всички хора са на правата страна, отде идат тогава тия разногласия, тия недоразумения и войни между хората? Не, сегашните хора са в един път, дето има големи раздори. Някой дойде при мене и ми казва: „Аз имам любов към Бога, вече съм праведен.“ Аз виждам, че този човек плаче за нищо и за никакво, а говори за любов към Бога. Питам го защо плаче, а той казва, че го мъчи нещо. Чудно нещо, как е възможно ти, който си предаден на Бога, да те мъчи нещо? Божията любов внася мир в човека, но има друга една любов, която мъчи човека. Като дойде някой при мене и ми каже, че се мъчи, казвам: Той се мъчи от любов. Той обича парите, мъчи се, а те не го обичат, бягат от него. Той обича хубавите дрехи, хубавите обуща, а те не го обичат и бягат от него. Значи той страда от безлюбие. Аз се чудя как е възможно да обича някои неща, а те да не го обичат и да бягат от него. Аз намирам правото на хляба, който казва: „Аз искам, който ме яде, да ме обича.“

На това основание, когато вълкът изяде една овца, вие казвате, че той е престъпник. Добре, съгласен съм с вас. Но когато вие изяждате овцата, това в реда на нещата ли е? Когато човек коли овцата и я изяжда, той казва, че Бог е наредил така, че това е в реда на нещата. Значи, за човека е в реда на нещата да коли и яде овцете, а за вълка не е в реда на нещата. За него не е позволено да яде овцете. Това е едно от социалните положения в живота.

След това се явява въпросът в какво трябва да вярва човек. Всеки човек трябва да вярва в живота, т.е. в това, което има, което му е дадено. Ти не

можеш да вярваш в онова, което нямаш. Запример, проповядват ти за едно ново учение. Че отде ще дойде това ново учение? Мнозина мислят, че новото учение иде отвън. Това е заблуждение. Всяко ново учение иде отвътре в човека, от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговия дух. Тогава ще дойде един човек отвън, който ще запали всички ония, които имат новото учение вътре в себе си и те ще почнат да го проявяват.

Когато дойде на Земята, Христос носеше Своето учение вътре в Себе си. Той казваше на учениците Си: „Аз не съм от този свят." „И вие не сте от този свят" – казваше им Христос. Значи, Христос учеше учениците Си на онова, което беше вътре в тях, което те имаха вътре в себе си. Следователно всеки, който казва, че днес, сега може да се придобие истината, или сега може да му се предаде едно учение, той според мене не говори истината, не говори право. Казано е в Писанието: „Когато Духът дойде, Той ще ви настави." Като е вдъхнал в човешката душа живо дихание, с това заедно Бог е вложил в нея всички възможности и условия за нейното развитие. Когато се казва, че Бог е възлюбил истината в човека, това значи, че той е възлюбил в него това, което му дава всички възможности да се прояви и развива. Следователно, сега и аз ни най-малко не искам да ви обръщам, нито да вложа нещо ново у вас – това не е моята цел. Аз искам само едно: да събудя у вас ония хубави неща, които вие сте забравили. Вие сте забравили хубавото в себе си. Вие не употребявате златните монети, които държите в сандъка си, а употребявате позлатени работи. Някога хората ви убеждават, че една монета е фалшива, но вие искате да им докажете, че не е фалшива. Не, фалшивата монета е фалшива, не е чиста, няма какво да се мъчите да убеждавате себе си и другите, че тя е чисто златна монета. Реално е само това, което е златно. Тогава ние различаваме два вида неща в света: едните рушат, а другите съграждат. Едните са златни, а другите са позлатени. В този смисъл ние наричаме зло онова, което повече руши, а по-малко съгражда. А това, което съгражда повече, а руши по-малко, е добро. Така е поне на Земята. За да познаваме нещата, ние трябва да имаме една норма. Някои ме питат дали вярвам във войната и намирам ли я за права. Казвам: Ако войната руши повече, а съгражда по-малко, не е добра, не е на място, но ако повече съгражда, а по-малко руши, тя е на място. Без война не може. Ако разглеждате целия органически живот, ще видите, че в органическото царство съществува такава война, каквато вие не можете да си представите. – „Трябва ли да воювам?" Ще воюваш и без да искаш. Искаш или не искаш, ще воюваш, но ще воюваш по един от двата начина: или повече ще градиш, а по-малко ще рушиш, или повече ще рушиш, а по-малко ще градиш.

Ако не спазваш закона на съграждането, ти ще се натъкнеш на големи

мъчнотии в живота си. Ако повече рушиш, а по-малко градиш, ти ще разрушиш себе си. Ако повече градиш, а по-малко рушиш, ти ще съградиш себе си. Значи, ние имаме предвид реалното в света. Душите представят реалността в света. Те са елементите, от които е съставен един народ, както и цялото човечество. Всяка душа, която гради повече, а руши по-малко, внася нещо ново в света.

Та, когато някои питат в какво се състои новото учение, ще кажете: „Новото учение е това, което гради повече, а руши по-малко.“ Кое е старото учение? Старото учение е това, което руши повече, а гради по-малко. Аз не съм съгласен с никое старо учение, понеже то руши повече, а гради по-малко. Старото учение го имаме вече, то не е допринесло нищо особено за човечеството. Като разглеждаме историческия развой на идеите, или на ученията, през които човечеството е минавало и минава, казваме: Всяка идея и всяко учение, които са допринесли повече на човечеството, отколкото са разрушили, те са на място и са дошли по пътя на доброто. Всяка идея и всяко учение, които повече са разрушили, които са унищожили красивото и хубавото в човечеството, те са дошли по пътя на злото и не са на мястото си.

Ние виждаме, че първите човеци, Адам и Ева, които бяха създадени от Бога и поставени да живеят в рая, при най-благоприятните условия, по непослушание съгрешиха и напуснаха рая. След това те родиха двама синове, двама братя, единият от които уби другия. Кои бяха подбудителните причини Каин да убие брата си Авела? Как се роди в него това желание? Отде научи Каин изкуството да убива? Без да иска, Авел даде повод на Каина да го убие. Каин беше земеделец, а Авел – овчар. Авел закла едно от своите агнета и го принесе в жертва на Бога. Димът от неговата жертва се разстилаше към небето, което показваше, че Бог приема жертвата му. Каин избра от най-хубавото жито и го принесе в жертва на Бога, но димът от неговия жертвеник слизаше към Земята – не прие Господ жертвата му. Тогава Каин започна да мисли: „Ако Авел принесе едно агне и Бог прие жертвата му, то ако аз принеса в жертва Авела, навярно Бог ще приеме моята жертва.“ Така разсъждавал Каин.

Това е мое твърдение, може да е вярно, а може и да не е вярно. Аз не искам да ви убеждавам, но казвам, че това можете да го вземете като психологически анализ или само като разсъждение. Има неща правдоподобни. Бог знаеше, че Каин уби брата си и го попита: „Къде е брат ти Авел?“ Каин не каза: „Принесох го на Тебе“, но се уплаши и излъга. Той каза на Господа: „Не съм стражар на брата си, да го зная къде ходи.“ Тогава Бог му каза: „Кръвта на брата ти вика към Мене.“ Каин се обърна към Бога с думите: „Защо ме гониш от лицето Си? Аз исках да Ти

принеса жертва и принесох от своето жито, но Ти не прие жертвата ми. Брат ми закла агне и Ти принесе жертва, която Ти прие. Аз исках да Ти угодя, но не можах, Ти остана недоволен от мене. Сега, който ме срещне, ще ме убие.“ Господ му каза: „Не, никой няма да те убие. Който те убие, той ще бъде седмократно наказан.“ По този начин Каин се лиши от страдания. Бог му каза: „Няма да имаш страдания, но ще се мъчиш.“

Страданието изкупва, а мъчението поставя човека в робство. Някои хора не искат да страдат. Всеки, който не иска да страда, той взима страната на Каина. Човек трябва да страда, да вземе страната на Авела. Който страда, той е кандидат за Царството Божие. Ако не страдаш, ти си кандидат за пъкъла. Аз употребявам думата „пъкъл“ в съвсем друг смисъл, а не така както вие го разбирате. Да бъдеш в пъкъла, това значи да движиш едно колело в неоправен път. Какво може да придобие едно колело, което хиляди години се е въртяло в един неоправен път? Да бъдеш колело, което само да се въртиш, без да вършиш някаква работа, това е пъкълът. „Пак-колело“ – това означава пъкълът. Сега, аз не искам да го тълкувам. Това тълкувание не е авторитетно.

Злото е зло, понеже лишава човешката душа от онези възможности, от онези права, които ѝ са дадени, да бъде наследница на света, който Бог е създал. Светът е създаден за душата. Следователно всеки, който спира развитието на човешката душа и я лишава от възможността да приема благата на живота, върши най-голямото зло. Сега вие седите и се заблуждавате от временното. Наместо да отправите погледа си към Бога, към Слънцето, към всички звезди, които крият безброй възможности за човешкото развитие, вие се занимавате с дребнавостите на живота. Вие обикаляте цял ден вашите апартаменти и вашите изби, по цели дни се мажете с червила и белила, подрязвате косите си, скубете веждите си и т.н. Защо правите всичко това? За да угодите на хората.

Трябва ли да бъде косата къса? Апостол Павел казва, че на мъжете е позволено да носят къси коси, но на жените не е позволено. Днес жените не го слушат. Аз разглеждам този въпрос от органическо и психологическо гледище и казвам: Ако си станал много мекушав по характер, вследствие на което волята ти е отслабнала, можеш да отрежеш косата си като войник, до кожата. Така ще проявиш волята си. Ако пък си станал много груб, остави косата си да расте, да стане дълга. Който иска да стане мек и благороден, да остави косата си дълга. Ако пък речеш да се биеш и имаш дълга коса, ти ще дадеш оръжие в ръката на неприятеля си, той ще те хване за косата. Ако косата ти е остригана до кожата, неприятелят няма къде да те хване. Това е страничен въпрос. Предназначението на косата е съвсем друго. Космите на главата имат особено предназначение, затова вие

трябва да се отнасяте внимателно с тях, всякога да ги причесвате гладко. На онези от вас, които сте нервни, неразположени, болни, бих препоръчал следното нещо: вечер, преди да си легнете, разхвърлете косата си и прекарайте пръстите си няколко пъти. След това си легнете. Сутринта, като станете, срешете я добре. Като раздвижвате с пръстите си косата, по този начин вие я освобождавате от ония утайки, от онзи прах, който се е наслоил в нея, и по този начин препятствува да възприемате онази енергия, която иде от пространството. Не е произволно нещо косата. Тя играе роля на приемник и на предавател на енергии от пространството и от самия организъм. Онези от вас, които са нервни, нека направят този опит в продължение на един месец, всеки ден по три пъти: сутрин, на обяд и вечер. По три пъти раздвижвайте косата си с пръстите и после пак я загладете. Пред хората ще се явявате със загладена коса. Като правите опита няколко пъти на ден, ще видите какъв резултат ще имате. Не бързайте само да ровите косата си, но вложете и мисълта да използувате енергиите от пространството. Отхвърляйте косата си добре назад и после пак я прибирайте.

„Облечете се в Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите ѝ." Ние трябва да се облечем в истинското знание и да се срещаме с различни хора. С колкото повече разумни хора се срещате, толкова по-добре за вас. Успехът на хората зависи от срещите, които те имат. Не само това, но човек трябва да чете и хубави книги. Красивите мисли и чувства, както и благородните постъпки, които някои автори внасят в лицето на своите герои, действуват благотворно върху развоя на човешката душа. Често хората стават много еднообразни. Те мислят само за онова, което нямат. Защо да не мислят за онова, което имат? Ние живеем в Бога, Който има всичко. Той носи всички блага в Себе си и е готов да ни даде всичко, което искаме. Хората търсят благата оттам, дето ги няма, а не ги търсят там, дето ги има. Те трябва да търсят благата и в себе си. Знаете ли какво значи да търсиш нещата в себе си? Ето какво разбирам аз под думата „себе си". Да намериш нещата в себе си, това значи да намериш един човек, който те обича така, както ти обичаш себе си. Този човек, който може да те обича така, той ще събуди в тебе любов към Бога. Ако можеше по друг начин да се събуди в човека любов към Бога, Христос нямаше защо да дохожда на Земята. Христос дойде в света да събуди в хората Божественото, Което от хиляди години насам седи заспало в него. Той обичаше хората толкова много, че беше готов да се даде в жертва, което и стана, за да пробуди Божественото начало в човека. Казано е в Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят." Какво ще оживее в човека? Божественото ще оживее. Щом Божественото в човека оживее, той е вече на прав път.

Казвам: Дойдете ли до Бога, искайте от Него само това, което никой човек не може да ви го даде. От човека искайте непотребни работи, които той може да ви даде, но от Бога искайте само онова, което никой друг не може да ви го даде. От Бога не искайте малки работи. Някой се нуждае от десетина лева и казва: „Помолих се на Бога и Той ми изпрати десет лева." Няма защо да се молиш на Бога за десет лева. Ти можеш десет лева всеки момент да ги изработиш. Достатъчно е да донесеш два–три пъти вода на един човек и той ще ти даде десет лева. Ако пък отидеш в един дом и започнеш да гадаеш, веднага ще получиш двадесет лева най-малко. Само ако му кажеш, че след една година ще спечели голяма сума, той е готов веднага да ти обещае хиляда лева. Не е въпрос да излъжеш човека, но така да му предскажеш, че да излезе вярно.

Аз не съм против гаданието, но трябва вярно да се гадае. Много гадатели налучкват. Те мязат на онзи турски ходжа, на когото работите не вървели добре като ходжа и се чудил какво да прави, да нареди работите си добре. Жена му решила да го направи гадател и така станало. Той започнал да гадае на хората, но с налучкване. Така се случило, че на един–двама той отгадал правилно и се прочул. На първия, на когото отгатнал, бил един познат, който го срещнал и му казал: „Като знаеш да гадаеш, я ми кажи какво нося в гащите си." Гадателят си помислил: „Спукана е работата ми." Той си казал полугласно: „Един път лисица на пазар, втори път, докато я уловят." – „Браво, отгатна, аз нося лисица в гащите си." Един ден в персийския дворец на персийския шах откраднали някои скъпоценности. Като чул, че имало в царството му един прочут гадател, той го извикал и му казал: „В двореца ми се извърши една голяма кражба, ти трябва да намериш разбойниците и да ми ги доведеш." Гадателят си отишъл у дома и казал на жена си: „Спукана е моята работа. Ти тури главата ми на въжето." На другия ден отишъл при шаха и му казал: „Ще ми дадеш тридесет деня да размишлявам и след това ще ти отговоря кои са разбойниците." Шахът се съгласил. Той се върнал у дома си, взел тридесет царевични зрънца и отишъл в гората да размишлява. От сутрин до вечер той размишлявал. Като се свършил първият ден, той извадил едно от царевичните зрънца, скрил го в джоба си и казал: „Първият мина вече." Той подразбирал, че първият ден се изминал. В това време разбойниците, като чули, че шахът ги търси, изпратили един от тях да види какво прави гадателят. Първият разбойник минал тъкмо в момента, когато гадателят казал, че „първият мина". Разбойникът се уплашил и отишъл при главатаря да съобщи, че били открити. На втория ден гадателят пак отишъл в гората да размишлява. Привечер главатарят пак изпратил един от разбойниците, да разбере какво прави гадателят. Като скривал второто зрънце, гадателят си казал: „И вторият мина." То се съвпаднало с времето, когато разбойникът наистина минал край гадателя. Уплашени, че

гадателят ги открил, разбойниците се явили при него и го помолили да не ги издава на шаха. По този начин гадателят открил кражбата и спасил главата си.

И това е гадание, но то почива на съвпадение. Това не е наука, то е съвпадение. Истински гадател е онзи, който поне седемдесет и пет на сто от това, което предсказва, се сбъдва, а само двадесет и пет на сто излиза криво. Но ако един гадател предсказва и от предсказанията му се сбъдват двадесет и пет на сто, а седемдесет и пет на сто не се сбъдва, той е от ония хора, които повече рушат, а по-малко градят. Който иска да стане гадател, нека започне да предсказва, да види колко от предсказанията му ще се сбъднат. Когато нещата станат вече, някой казва: „И аз така предсказах." Да, така всеки може да предсказва. Изкуство е да предскажеш нещо преди другите да са ти го казали или преди да е станало това нещо.

За да предсказва нещата, човек трябва да има голяма досетливост: умствена, сърдечна и волева. Няма случай, когато човек предприема нещо и невидимият свят да не го предупреди. Но той трябва да бъде много чувствителен, да възприеме предупреждението. По който и да е начин, той непременно ще бъде предупреден: било чрез вятъра, било чрез облаците и т.н. Тръгваш някъде, но дойде ти на ума, че си забравил нещо и се върнеш. Щом се върнеш, знай, че работите няма да се наредят добре, непременно ще има някаква спънка. Тръгваш някъде на гости, но излиза вятър, който духа пред лицето ти. Не отивай, няма да намериш своя познат вкъщи. Ти можеш да отидеш пак, но само да провериш предсказанието. Ако отидеш и съжаляваш, че си отишъл, ти нищо не си разбрал и научил. Ще знаете, че от невидимия свят всякога предупреждават човека. Някой вземе един лотариен билет, но не знае дали ще спечели. „Ама аз вярвам." Това не зависи от твоята вяра. С вяра само ти не можеш да заставиш хората да теглят билет за тебе, който да печели. Има един закон, според който е определено на човека да спечели или да не спечели. Ако някому е определено да спечели, още като купува билета, той изпитва една пълнота и в ума, и в сърцето си. И той положително знае, че ще спечели. Някой си въобразява, че ще спечели, и то един милион, но с въображението нищо не се нарежда. В края на краищата той вижда, че нищо не печели.

Печалбата се обосновава на един вътрешен закон, според който нещата се определят да станат или да не станат. Като погледнете ръката, лицето, челото, главата на човека, навсякъде е написано кой какво може да спечели и колко може да спечели, кой какви възможности крие в себе си за своето подигане. Колкото и да желае, човек не може да постигне всичко, което живее в неговата душа. За да постигне всичките си желания, той трябва да е роден гениален, с условия на гениален човек. А всички хора не се раждат

гениални. Те крият в себе си възможности за бъдеща гениалност, но при дадените условия той не може да ги прояви. Всички тия възможности в него не са събудени. Гениалният човек има дълбок поглед. Той не се занимава с дребнави работи. Той е толкова уверен в това, което става, че с нищо не можете да го разклатите. Вие не можете с нищо да разклатите човека, който вярва в своята съдба. Някой дойде при мене и ми казва: „Помоли се заради мене, Господ да ми помогне." Остане ли друг да се моли за тебе, твоята работа е свършена. Някой пък дойде при мене, казва, че ми купил билет на мое име, че и той да спечели. Нищо не излиза от такава работа. Честен трябва да бъде човек и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си.

В турско време един българин от Добрич продавал на улицата салеп и постоянно викал: „Салеп!" По едно време той видял пред краката си една кесия, в която имало десет хиляди лева. Той се навел, взел кесията без да я отвори, турил я в пояса си и пак така спокойно продължил да вика: „Салеп!" След малко един търговец го настигнал и го попитал: „Намерихте ли на пътя една кесия?" – „Намерих, заповядайте!" Той подал кесията на собственика и продължил спокойно да вика: „Салеп!" Колко души от съвременните модерни хора можете да намерите, които, като намерят една кесия на пътя, могат да я турят в джоба си, без да я отворят и спокойно да продължат да викат: „Салеп!"? Този човек не се смутил, защото знае, че кесията не е негова.

Сега, аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам, че човек трябва да изучава реалния живот. Не е въпросът да се спира само на идеалната му страна. Според мене идеалната страна на живота може да се уподоби на онази жена, която, още със ставането си, започва да се оглежда в огледалото, да се чеше, да се маже, да се нарежда с пръстени. Това не е същественото в живота. Следователно идеалното не съдържа всякога в същественото в себе си. Идеалното има нещо красиво в себе си, което не може да се отрече, но идеалното още не съдържа всичко. Много още трябва да работи идеалният човек върху себе си.

Мнозина мислят, че идеалният човек няма какво повече да работи върху себе си! Не, идеалният човек тепърва има да работи върху себе си.

Сега ще ви приведа един пример. Един господин отива в Америка, в Бостон, да учи. По едно време той изпаднал, нямал пет пари в джоба си и трябвало да гладува три деня. Той ходил из Бостонските улици и се чудил какво да прави, да се нахрани: да работи, не искал; да проси, не може. По едно време нещо го ударило в краката. Навел се, вижда на земята една кесия. Отваря я, вътре петстотин долара. Той бил честен човек и тръгва да

търси на кого принадлежи кесията. Оказва се, че тя била на един от студентите, който получил този ден хиляда долара, от които петстотинте оставил в кесията си, а другите петстотин задържал в себе си. Той получил кесията си, казал „благодаря“ на младия човек и си заминал, без да го възнагради. Значи, трябвало е четвърти ден да гладува. На другия ден този млад човек отишъл на един от пазарите, дето се продава всичко, да се разходи. Като обикалял пазара, случайно погледнал към земята и видял пред краката си един долар. Той се навел да вземе долара и в този момент нещо отвътре в него му казало: „Вземи този долар и не търси господаря му.“ Той взел долара и отишъл в гостилница да се нахрани. Той се нахранил с този долар, който се тъпчел на земята. Питам го после: „Какво научи от тази работа?“ – „Научих, че не съм мислил добре. Всяко условие, което ми се дава, трябва да го използувам разумно. Ще бъдеш добър, ще бъдеш силен, да понасяш страданията, но сам няма да се излагаш на тях.“ Той казваше: „До това време не съчувствувах на хората, но като минах през тази опитност, почнах да им съчувствувам. Само по този начин разбрах, че в света има страдания.“

Та, не се обезсърчавайте. На всеки човек, който е изпратен на Земята, са дадени известни възможности и условия. Ако няма никакви възможности и условия, прибират го в онзи свят. Следователно, ако на човека не са дадени възможности и условия, с които да работи, прибират го в другия свят, поне да не се мъчи. Има смисъл човек да живее на Земята, но ако може да придобие известни опитности. Човек може да създаде много работи. Всяко същество, колкото малко да е, има своето предназначение. Не мислете, че и вие нямате някакво предназначение на Земята. Хората са винтове, малки или големи, от различни машини. Ако някой от вас е винт от часовник, не е ли поставен на място, целият часовник ще спре. Поставите ли го на място, часовникът започва да работи. В този смисъл, всеки човек е винт от Божествения организъм, който не трябва да напуща мястото си, да търси друга служба. Дето ви е турил Бог, там ще стоите, докато един ден Той сам ви отмени. Като ви извади от едно място, Той ще ви тури на друго. Мнозина искат да заемат високи места в света. Какви места искат те? Представете си, че някой от вас е виден астроном или астролог. Какво ще предсказвате на хората? Какво ще им говорите за Слънцето?

Някои учени казват, че Слънцето е горящо тяло, а материята му била много гъста. Колко е гъста материята му? Според твърденията на тия учени, някои си представят Слънцето като обикновения огън. Не, Слънцето не прилича на обикновения огън. Ако човек постави гърба си на слънчевата светлина и остави съзнанието си свободно, той може да почувствува какво има на Слънцето. Ако Слънцето наистина беше огън,

както някои учени казват, то никога не би могло да произведе огън. Ние знаем, обаче, че Слънцето само произвежда огън, без то само да е огън. Вие не можете да си представите какви сили, какви енергии се крият в Слънцето, което изпуща светлината си, която се движи с бързина триста хиляди километра в секунда. И при това, вече хиляди години са се изминали, как Слънцето се движи из пространството, без да е намалило своята енергия. Енергията, която иде от Земята, развива известно количество топлина. Ние се нуждаем от тази топлина. В Слънцето живеят разумни същества, които имат съвсем друг организъм, а не като нашия. Те са същества, които издържат на висока температура. Огънят, който се намира на Слънцето, за тях е много приятен. В този огън те се разхождат свободно, както са се разхождали тримата младежи в огнената пещ. (Вж. Даниил, гл. 3) Тези същества изпитват приятност, когато са в тази висока температура, в този огън, а ние се чудим как могат да живеят в този огън. Без огън няма живот. Този огън е на степени. Нашият организъм издържа на тридесет и седем градуса. Дойде ли температура четиридесет градуса, той е болен вече. На сто градуса човек съвсем се опърля, а на хиляда градуса се изпарява, нищо не остава от него. Има същества, които се усещат добре при хиляда градуса. При две хиляди градуса се чувстват още по-приятно, при три хиляди градуса се чувстват още по-добре. Дойдат ли до сто хиляди градуса или до един милион, те се въодушевяват даже. Като влезе в Божествения свят, при Божествения огън, това същество се разтопява и нищо нечисто не остава от него. В Божествения пламък всичко нечисто изчезва и остава само реалността на нещата. Само при това положение човек разбира вътрешния смисъл на живота.

Та казвам: Докато сте още на Земята, вие трябва да разберете всичко онова, което очаквате да разберете. Като не могат да разберат онова, което трябва, някои казват: „Като умрем, тогава ще разберем това, което трябва.“ По-добре е още тук да разберете това, което ви е нужно. Сега вие сте дошли до положение, при което се нуждаете от известни опитности. Всеки от вас трябва да излиза от тялото си поне пет–шест пъти през годината и да отива на разходка за известно време, след което пак да се върне. Някои имат възможност да излизат от тялото си, но това става несъзнателно. Важно е човек съзнателно да излиза от тялото си, да се разходи и пак да се върне. Това трябва да става без страх. Някои, даже и всички, които спят, излизат от тялото си, но това трябва да става съзнателно и по всяко време, когато човек пожелае. Като спи, човек излиза от тялото си, но това не става доброволно. Тогава той се намира в затвор и по желанието на други го пущат за известно време да се разходи и пак го прибират. При това положение човек е свободен само за един–два часа и после пак го прибират в затвора. Ако прави такъв опит, човек трябва да бъде безстрашен. В първо време той ще усети, че ръцете и краката му започват

да изстиват, но не трябва да се страхува. Преди да напусне тялото си, човек трябва да си внуши мисълта, че пак ще се върне. Не направи ли това, той може да остане вън от тялото си. Няма по-страшно нещо за човека от това да остане вън от тялото си. Той е изгубен вече. Той изпада в един ненормален свят. Обаче, ако човек съзнателно излиза и се връща в тялото си, той придобива голяма опитност. Тогава неестественият страх в човека ще изчезне и той ще види, че може да живее и вън от тялото си. Законите там са други. И там може да остане човек да живее, но само след като е свършил земното училище. Земният живот е приготовление за по-висок живот. Земният живот е една велика школа, за която трябва да намерите учители.

Сега аз ви говоря за истината. Но като ви поучавам, аз трябва да имам любов към истината. Няма по-опасно нещо от това да имате учител, който ви учи без любов към истината, без любов към самите вас. Вие трябва да имате учител, който ви обича, който е готов да се жертвува за вас. Обича ли ви, под негово ръководство вие ще имате различни постижения. Който не ви обича, той може да ви причини хиляди злини. Никога не се подлагайте на опит, без да участвува Божествената, безкористна любов.

Христос казва на учениците Си: „Отивам да ви приготвя място, че когато го приготвя, ще дойда да ви взема при Себе си.“ Като дойде, Той ще ви извади от телата ви. Вие мислите, че сте постигнали много неща. Не, това тяло, което сега имате, трябва коренно да се преобрази, да станат големи промени с него. Сега всички хора говорят за новото в света. За да възприеме новото и да влезе в новия живот, човек трябва да преобрази своята мисъл, да стане нова. Той трябва да преобрази своите чувствувания, да се проникне от Божията любов, а също така трябва да измени и постъпките си. Всичко това ще му послужи като материал за създаване на новото, което ще го освободи от ония ограничения, в които сега се намира. Съвременните хора още не могат да използуват Божествените блага. За да се приеме това благо, всички домове трябва да се преобразят. Всички мъже и жени трябва да се преобразят, да дойде новото разбиране на любовта. Между тях трябва да има взаимно уважение и почитание, че да са готови едни за други да се жертвуват. Всички деца, синове и дъщери, трябва да се преобразят. Всички хора трябва да се преобразят, за да влезе между тях новото разбиране. Сега, дето и да отидете да проповядвате истината, веднага ще ви питат: „Кой ви е изпратил да проповядвате?“ Веднага ще ви питат работите ли за другите или не. Вие какво ще кажете? Вие ще се намерите натясно и ще кажете, че работите за другите.

Казвам: Ние работим за всяка една държава, която е създадена от Бога. Ние не работим за една държава, която не е създадена от Бога. Ние

работим за всеки човек, който е създаден от Бога, а не работим за онзи, който не е създаден от Бога. Ние не можем да работим безразборно, за кого да е – ще ни държат отговорни. В света съществува една държава, която е образ на всички държави. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена. Тогава и властта на всички държави, които съществуват, е все от Бога дадена. Като отидете в едно семейство, ще видите, че и там съществува същият спор – всеки иска да бъде господар. Жената иска да бъде господар, мъжът иска да бъде господар. Имат право да искат това, но едно трябва да знаете: Който иска да стане господар, преди това трябва да е бил слуга. Ако първо не е бил слуга, той трябва да стане такъв, а после може да стане господар. Който е слугувал вече, той има право да стане господар. Професорът, който с часове работи върху една задача, господар ли е или слуга? Ако ти не можеш правилно да решиш една задача, ти не си никакъв слуга. Можеш ли правилно да решиш задачата си, ти си слуга. Господар е онзи, който, каквото каже и работите стават. Не може ли, като каже нещо, и работата да става, той не е господар. Някой господар казва да стане една работа, но други я правят, а не той сам. Някой казва, че трябва да стане добър, но не става. Как може човек да стане добър? Човек може да стане добър само при известни условия. Добрият човек е отхранен със специфична храна от невидимия свят. Добрите майки знаят този закон и затова раждат добри деца. Те ги отхранват със специфична храна. Всички майки, които не спазват този закон, са родили лоши деца. И пчелите прилагат този закон. Те отглеждат работници със специална храна, търтеи – също със специална храна, а и за царицата има специална храна.

Следователно, иска ли човек да стане умен, той трябва да се храни със специална храна за ума. Иска ли да стане добър по сърце, той трябва да се храни със специална храна за сърцето. Иска ли да усили волята си, също трябва да се храни със специална храна. Не само това, но индусите имат различни методи за дишане, с които усилват своя ум, или своето сърце, своята нервна или симпатична системи. Други методи имат пък за усилване на своята воля. Ония, които не разбират тези методи, при изучаване на окултните науки, ги прилагат, но са създали големи нещастия. Трябва разбиране за тия методи. Те не са подходящи за западните народи. Сега вие ядете по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер, но не знаете кога за какво ядете. Сутрин ще ядете за ума си, на обяд – за сърцето си, а вечер – за тялото си. Човек трябва да разграничи тия неща в себе си и да поставя храната на своето място. Не я ли туря на мястото, тя не може да се използува. Онези, които разбират Божия закон, всякога поставят храната си на определеното за нея място и време: сутрин се хранят за ума, на обяд – за сърцето, а вечер – за волята. При това, като се хранят, те трябва да четат „Отче наш“. Не е безразлично как четат тази молитва. Като се храниш сутрин за ума си, ще кажеш: „Отче наш“ – и ще

изпратиш храната към ума си. На обяд ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето" – и ще изпратиш храната горе, в сърцето си. Вечер, като се храниш, ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти" – изпрати храната си в своята воля.

Значи ще се молите по следния начин: „Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, на небето и в моето сърце; да се свети името Ти. Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце, Който си в моето тяло, бъди и в моята сила и да се свети името Ти." Ако се молите така и ако мислите по този начин, храната ви ще отиде на своето място.

Сега, това не е за светските хора, но то се отнася за посветените, за онези, които са навлезли в духовното, които искат да се подвизават в Божия път. Това е за онези, които говорят за любовта. Без любов тази работа не става. Следователно, за да се ползувате от храната, вие трябва да ядете с любов. И тогава, като отидете на работа, ще благодарите на Бога, че работите. Всяка работа има смисъл, когато се върши с любов. Ако живеете така, господарят ви ще види, че у вас има нещо ценно и ще се отнася добре. Господарят ви може да е строг, да се кара и вика, това нищо не значи. Той е за предпочитане пред мекушавия господар. Той е справедлив и казва: „Това не е право." Мекушавият господар маже и глади. Аз не съм за мазането и за гладенето. Ако една дреха е ушита, тя трябва да е скроена по всички правила на изкуството. Аз не съм за онези украшения и външни боядисвания на човека. Всичко трябва да дойде отвътре. Ако е за червенина на лицето, тя трябва да дойде от храната. Ако е за светли очи, това трябва да се постигне пак от храната. Светлината на очите иде от храната, от чистите мисли. Аз не съм против външните мазилки и казвам: Ако човек маже къщата си отвън, защо да не маже и лицето си? Но като маже лицето си, той гради само двадесет и пет на сто, а руши седемдесет и пет на сто. Повече отнема, а по-малко придобива. Ако пък тази мазилка иде отвътре, тогава седемдесет и пет на сто прилагаш, а двадесет и пет на сто отнимаш. Това показва и статистиката.

Та казвам: По-добре е да прилагаме, отколкото да отнемем. Аз не съм против козметиката, но ако употребяваш външни средства, те трябва да бъдат доброкачествени. Разправяше ми една сестра, че забелязвала какво кориците на нейната Библия, които били червени, постепенно губили боята си. Тя се чудила какво става с тях. Един ден заварила слугинята си, че с пръст и слюнка вадела червената боя от Библията и се червисвала. В една година всичката червена боя на Библията изчезнала, отишла на устата и на страните на слугинята. Такава боя разваля. Ако искате червена боя, купете си една призма, с която да разлагате светлината. Наблюдавайте известно

време червения цвят на спектъра и го прекарайте през устните си. Този червен цвят ще се предаде на клетките и няма да се мине дълго време, устните ви ще станат червени. Когато температурата на тялото се намали, устните стават черни. Не е добър този цвят. Тогава за предпочитане е устните да бъдат червени, отколкото да са черни. Черният цвят носи едно нездравословно състояние за човека. Затова човек трябва да мисли за устата си. Искате ли да придобиете здраве, разтривайте от време на време устата си с една малка, чиста, мека кърпичка. Това е едно от хигиеничните правила за доброто състояние на вашата уста. Човек трябва да обръща внимание на устата си. Той трябва да има отлична уста. Чрез и от устата трябва да излизат най-хубавите работи. Най-хубавите неща се предават чрез горната устна, затова тя трябва да бъде много деликатна. И двете устни имат голямо предназначение. Горната предава, а долната приема. Ако устата на човека е добре устроена, той ще приема и ще предава добре нещата. Като предава добре и възприема добре, човек има отличен характер. Ако не може да приема и да предава добре с устата си, човек се натъква на големи противоречия. Човек не трябва да стиска устните и зъбите си много, да не образува права линия с устните си.

Сега, като се говори на хората, те искат една логическа реч. Ако говоря върху характера на един гениален човек, какво трябва да изнеса за него? Аз трябва да опиша неговия гениален ум, съчиненията, които той е написал. После трябва да опиша проявите на неговото сърце и най-после – проявите на неговата воля. Но след като опиша всичко това, аз трябва да видя по какъв начин мога да използувам методите, с които той е работил. Всеки човек трябва да подражава на гениалните хора, да приложи методите, с които те са работили. Не буквално, но поне до известна степен. Добре е човек да чете живота на гениалните хора, защото те имат нещо оригинално и в методите си, и в своите прояви. Човек не може да бъде гениален сам по себе си. Той е плод на усилията на много същества преди него. Някои казват, че като дойде Духът в човека, Той ще го научи на всичко. Какво представя Духът? Духът е сбор от напреднали същества, които са работили и живели милиони години, вследствие на което са изработили методи за работа. И ние трябва да се ползуваме от тези методи. Това може да стане само тогава, когато дойдем в общение с тях.

„Облечете се в Господа Исуса Христа." Аз взимам този стих в широк смисъл. Христос е образец, който показва на човека как може да възприеме всички онези блага, които са необходими за неговата душа. В човешката душа са вложени много дарби и способности, които тя трябва да прояви и разработи. Някой има пет таланта, някой – два, а някой – един. Но поне един талант всяка душа има, а останалите са в потенциално състояние и чакат времето на своето развитие. Под думата „да се облечем"

в Христа, не разбирам само да мислим за Него, но да проявим всички възможности, които се крият в нас. С други думи казано: да дадем възможност на Божественото да се прояви в нас. Ако всички хора биха желали силно Бог да живее в тях, тогава ще се изпълни стихът от Евангелието, който казва: „И ще се всели Бог в тях, и ще им бъде един Баща, а те – един народ."

Да живее Бог в човека, това значи Неговата мисъл да се всели в човека, Неговите чувства – в човешкото сърце и Неговата воля да стане воля на самия човек. Това подразбира да бъде човек в съгласие с Бога. Когато се намери в противоречие, човек казва: „Как трябва да върша волята Божия?" Ами как можеш да вършиш своята воля? Казвате: „Как да изпълня волята Божия?" Много просто. Представете си, че сте болен и нямате вода да пиете, а изпитвате голяма жажда. До вас седи шишето ви, но празно. При вас дохожда един от приятелите ви и като вижда, че нямате вода в шишето, а сте жадни, той веднага взима шишето и отива до най-близкия извор на планината, напълва го с вода и ви донася чиста планинска вода. Вие пиете от тази вода и сте доволни, че сте задоволили жаждата си. Както вие сте доволни, че вашият приятел е изпълнил волята ви, така и Господ ще бъде доволен от вас, когато изпълните Неговата воля. Следователно всяко добро дело, направено от вас за вашия ближен, е изпълнение на волята Божия. При това положение Бог ще бъде доволен и от вас. Ако ти помогнеш на една бедна вдовица, която се е молила три седмици, ти вършиш волята Божия. Бог няма да слезе от небето по физически начин да помогне на тази вдовица. Той ще помогне чрез някой човек, който е готов да изпълни Неговата воля. Няма да се мине много време, друг някой ще изпълни нещо по отношение на тебе. Той ще помогне на тебе. В този смисъл хората са като скачените съдове, едни други се преливат и си помагат. Много хора не искат да си помагат. Някой казва: „Аз работя само за себе си." Друг казва: „Аз работя само за дома си." Трети: „Аз работя само за отечеството си, за народа си" и т.н. Истински човек е този, който всякога е готов да изпълнява волята Божия. Той работи за Бога, защото разбира, че Божият Дух живее във всички хора на Земята. Следователно, каквото прави за едного, той го прави за всички.

„Облечете се в Господа Исуса Христа." Казвам: Облечете се в Господа Исуса Христа, така че да се прояви любовта Му във вашите сърца. Облечете се в Христа, за да се прояви Неговата мъдрост чрез вашите умове. Облечете се в Христа, за да се прояви истината във вашата воля. Облече ли се по този начин, човек и при най-лошите условия може да бъде весел. Всичко друго е преходно, временно. Никога не давайте ход на вашето недоволство. Има състояния, при които човек не може да не бъде недоволен, но той не трябва да изказва недоволството си. И радостта си не

трябва да изказва. Оставете недоволството и радостта сами да се проявят. Ако се проявяват сами, вие печелите. Ако вие ги проявявате, вие губите. И тогава, ако радостта сама се проявява в човека, вие ще видите, че от лицето на този човек излиза светлина. Колкото и да сте скръбни, в присъствието на радостния човек скръбта изчезва и вие ставате весели. Така действува аурата на веселия човек. Като влезете в съприкосновение с човек, който е дал ход на скръбта си, и вие ставате скръбни. Обаче, влезеш ли в съприкосновение с праведния, колкото и да е скръбен, ти не възприемаш неговата скръб. Този човек не роптае, не се гневи, но търси начин да се справи със скръбта си, да се освободи от своята мъчнотия. Като срещна един човек с изкълчен крак, безпредметно е да го съжалявам. Аз търся начин как по-лесно и правилно да наместя неговия крак, да му помогна.

Сега всеки от вас може да направи по едно такова добро, което никой друг не може да го направи, оригинално, специфично добро. Краката могат да направят това, което ръцете не могат. Ръцете могат да направят това, което краката не могат. Очите могат да направят това, което ръцете и краката не могат. Всяко нещо е на мястото си. Следователно нека всеки направи онова специфичното за неговия ум, за неговото сърце и за неговата воля. Като направите специфичното добро, вие ще влезете в този път, в който Бог ще ви благослови.

И тъй, турете си за задача да четете молитвата „Отче наш“ на части: „Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце; да се свети волята Ти и да слезеш в моята воля, да вложиш силата Си в моето тяло.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

Има неща в природата, които с милиони години не се заличават. Само това, което любовта е написала, остава незаличимо. Желая ви вашите имена да бъдат написани от любовта, че никога да не се заличават.

15-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.I.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_01_14 Служене на Бога

СЛУЖЕНИЕ НА БОГА

14-то неделно утринно Слово

14.I.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от посланието към римляните.

Тази глава е писана в първите времена на християнството, когато християнството беше едно зло за римската империя. Едно социално зло беше християнството. Първоначално, християнството беше и едно зло за еврейския народ. После стана зло и за римската империя. И сега е едно зло за съвременната култура.

/Учителят прочете главата/

На съвременното човечество му трябва една силна мисъл или другояче казано, една здрава мисъл. Когато човек е болен и мислите му стават болни. Когато е здрав и мислите му стават здрави. Чувствата някой път и те боледуват, и мислите някой път изгубват онази светлина, която имат.

Когато изучават света, всичките хора правят една погрешка. Изучавате Библията на славянски, казват: „Опасоша земли жезлом своим и напреже лук свои и уготови". Един тълкува и казва: „И опаса земята с желязо, както днес земята е опасана с железници". „Опасоша земли жезлом своим", значи, управлява земята, а той го тълкува, че опасал земята с желязо и като опасъл земята с желязо, опържил лука си и наготвил го. А то значи: „Напрегна лъка си и воюва".

Казва: Сега трябва да се воюва, ще воюваш. Като дойдат въшките няма ли да воюваш. Като вземеш онази картечница, гребена, ще воюваш. Казвате: „Да бъде човек миролюбив." Влезе една бълха, тук те ухапе, там те ухапе, тогава започнеш да я търсиш, пуснеш детективи, пуснеш ръката си, започваш да я търсиш. На бойното поле, като ги нападнат въшките войниците, събличат си ризите и над огъня ги изтърсват, те започват да пукат: пук, пук и там са ми разправяли, аз не съм ги виждал.

Една много сериозна работа е да знаеш, как да се бориш. За да се бориш, трябва да бъдеш силен, най-първо трябва да бъдеш много умен. Веднъж един евангелски проповедник ми казва: „Чудна работа, на хората давам

съвет, помагам, на мен не мога да си дам съвет. Хората уча, до мене като дойде, съвсем загазвам." И съвременното човечество е загазило, на себе си не може да си даде съвет. Разправяше ми друг евангелски проповедник, че бил много строг. Не позволявал в църква на никого да бъде с шапка, с ръкавици. Но той имал две дъщери, че като израснали, никак не го слушали, започнали да носят големи шапки. Питат ме другите: „Как е братко?" – „Остави се, не слушат, носят шапки." Според моето мнение, човек трябва да е много скромен.

Сега мнозина проповядват, че по любов трябва да се живее. Но като дойде да приложат, забравят и казват: „С любов не става." То е неразбиране на любовта. Любовта не е мекушавост. Любовта не е несправедливост. Значи, когото обичаш, на него повече ще дадеш, но ти с това го разваляш. Това не е любов. Ти го съблазняваш. Когото обичаш, ще му дадеш хубава дреха, но ти с това го разваляш, характера му разваляш, любовта разваляш. Той започва да свързва любовта, че повече пари ще му дадеш, по-хубави дрехи ще му дадеш, по-хубави думи ще му кажеш. Ние трябва да разглеждаме нещата от лично гледище, колкото е възможно. Ние носим много неестествени неща, несъобразности от миналите поколения. Ти си взел един хляб от някъде, не е опечен хубаво. Скоро една сестра ми направила кътми. Искала да ми услужи, но кътмите горчат. Направила ги много хубаво, но кътмите горчат, като отрова. Давам на котката, но и тя не иска да яде. Давам на друг приятел, дали аз не съм сгрешил и той да опита, казва: „Горчат." После питам сестрата, защо горчат. Тя казва, че е от содата. Защо трябва да се туря сода? Щом се туря сода на едно брашно, то не е на свят. Дойде ли да се морализира един човек, то е неестествено положение. В туй отношение, отказвам се да морализирам. Като започна да разправям да живее добре, този човек не е в здравословно положение. Доброто съставя вътрешно устройство. Под думата добро, разбирам един свят добре организиран, където всяко нещо е на своето място. Под думата зло, разбирам неща, които са крайно неорганизирани. Едно шише счупено, парчетата разпръснати, където стъпиш, може да си нараниш крака. Влезеш в една стая пълна с дим, започваш да плачеш. Ако те питат, защо плачеш, ще кажеш: „Плача от дима, който излиза от собата". Апостол Павел казва: „Дайте телата ваши в жертва жива, свята и благоугодна Богу". Как да си представиш тялото в жертва жива? Много трудна работа е да разберем. По някой път чувствуваш, че нещо обичаш. Когато децата обичат ябълките, хване я и я скрие в джоба. Детето, като обича ореха, вземе го, тури го под един камък, счупи го, хвърли ядката и скрие ореха. Поглежда това дете, като че нищо не е направило. Никакво престъпление няма, че е изяло ореха. Дойде някой стар, погледне го отгоре, като някой детектив го гледа. Туй дете, понеже детективът го търси, почва да лъже. Първоначално, когато Бог създаде орехите, създаде ги за

малките деца да ядат, колкото искат. Тия деца бяха като тия катерици, които ходят да си вземат орехи по дърветата. Тогава никой нямаше да държи сметка. Сега вече държат сметка. Катерицата няма право да изяде орехите. Една катерица не може да обере всичките орехи, а един орех ражда хиляди. Казвам: В разбирането на онзи вътрешния живот, когато се дават някои примери, примерът трябва да се постави на място. Когато се говори, всяка дума трябва да бъде на място. Аз считам красив език, когато човек поставя всяка дума на място. Има хора, които много добре се обличат, турят всяко нещо на място. Хубаво е човек да е добре облечен, но след като се облякъл хубаво, ако мисли, че много нещо е свършил, той се самоизмамва. Ти не можеш да се облечеш добре, защото само с обличане не става. Най-първо, младите моми много хубаво се обличат. В селата съм ги наблюдавал, като започне да се облича, взима и най-малко половин час да се облече. Облича се, оглежда се, кърпата забражда, че китката къде да тури. Като върви, много е спретната. Като се ожени, китката изчезне, шапката не е на място, обущата не са на място. Преди да се ожени нещо поетично има в тях. Като се оженят, стават философи, все надолу гледат. Казват, че е женитбата причина. Не е от женитбата. Човек ял една хубава храна. Считам, че храната не е здравословна. Той е гладен човек, гледа навсякъде. Гладният мисли, че след като се наяде, работите му ще се оправят. Но това ядене е така лошо сготвено, че като се наяде, заболи го коремът. Тази храна не е на място. Всяко нещо, което не съответства на човешкия ум, не доставя онази светлина, която е необходима. Всяко едно чувство, което не доставя една вътрешна топлина, защото има една топлина, която е необходима за живота, това чувство не е намясто. Аз разбирам нещата много реално. От всяка една добра постъпка ще придобиеш сила. Ако нямаш сила, работите не може да се реализират. Ако нямаш топлина, работите не може да се реализират. Ако нямаш светлина в ума, работите няма да се реализират. Щом изчезне светлината, изчезне и топлината, изчезне и силата, тогава човек се намира в едно противоречие, тогава идат отрицателните неща.

Казва: „Кой е безверник.“ Безверник в какво? Човек абсолютен безверник не може да бъде. Има една философия в света, според която само аз съществувам, а всичко друго, което виждам е илюзия. То е отражение на мене, само аз съществувам. Ти ще вярваш в нещата, ще вярваш и в себе си. Не вярваш в нещата, не вярваш и в себе си. Не вярваш, ти си безверник. Казвам: Има три неща за вярване. Някои хора вярват в себе си, някои вярват в ближните си, някои вярват и в Бога. Някои хора са безверници по отношение на своите ближни. Някои хора са безверници по отношение на Бога. Някои хора са безверници по отношение на себе си. А пък някои са вярващи по отношение на себе си. Някои са вярващи по отношение на своите ближни и някои са вярващи по отношение на Бога.

Казвам: Когато човек вярва в своята воля, когато човек вярва в своето сърце, когато човек вярва в своя ум, този човек е на правата страна. Който и да е. Истината, онова, в което трябва да вярваме, то е положено в нас. Външният свят, както е направен, ние не го познаваме, ние имаме само едно отражение от него. Да кажем един предмет се отразява, тази светлина влиза в твоите очи и се образува някакво понятие в ума ти. Представим си, че имаме някакъв предмет. Повярвам го. Казвам, че очите имат една реалност. Нещо относително е. Познавам този предмет и ако му кажа: „Стани огън“, той става огън. Ако му кажа: „Стани огън“, и той не става огън, той значи е самостоятелен. Събрала се кир, казвам: Я се изчисти. Тя не се изчиства. Трябва аз да го изчистя. Значи, не съм господар на нещата. Вие мислите, че сте господари. За да познаеш на кое си господар, кажи му и ако те послуша, ти си му господар, ако не те послуша, не си му господар. Огънят не те слуша. Трябва да знаеш как да го пипаш, да бъдеш внимателен. Казва: „Ако ме пипнеш хубаво, ще ти отговоря. Ако ме пипнеш лошо, ще видиш, какво мога да ти направя.“ Цигуларят, като пипне цигулката, цигулката го слуша, той е господар. Щом цигулката не го слуша, той не е господар. Някои казват, че часовникът вървял криво. Че на криво вървят часовниците, на криво вървят. Направен е цял един кръг. Друг казва, че право вървял. Казвам, по криво върви, иска право да казва. На криво го карат да върви, а казват, че право показвал. В какво седи причината? Часовникът е правен от разни метали, които разно се влияят от климатическите промени, които стават. Някой път климатическите промени може да влияят на един хубав часовник да закъснее. Тези обикновените часовници, които не са хронометри, може да закъснеят 5 минути. Аз имам един часовник доста скъп, купува го някой и ми го дава подарък. Златен е, при това швейцарски, пък е тънък и дама може да го носи, но е ексцентричен. Като върви правилно, изведнъж отскочи 30 секунди или закъснее 30 секунди. Поправиш го, пак закъснее 30 секунди. Най-после му казвам: „Прави каквото искаш.“ Аз го курдисвам, пък той да прави каквото иска. Забелязвам, че той сам се изправя. Закъснее 30 секунди и след 30 дена той сам се коригира. Иска да ми каже: Остави ме, аз сам ще се коригирам. Той ме учи на много работи. Аз забелязвам при какви условия закъснява. Като има буря, закъснява две минути. Значи, ходил е, разговарял се, слушал новини от въздуха, две минути закъснял. После, когато иде голям студ, погледнеш, закъснее половин час. Извинявам го. Докато облече кожуха, дебели обуща, дълги ботуши, закъснява. Щом се стопли, тик-так, върви напред. Казвам: Напред върви, понеже времето е топло, няма нужда да облича кожух, една тънка дреха е достатъчна. Отива един приятел в Швейцария, казвам: Заръчайте един часовник, хронометър да показва точното време. Колкото струва ще платим. Най-малко ще трябват 40–50 хиляди лева. Хронометъра може да

го направят, ще го проверяват в астрономични обсерватории, но трябва да се тери на място, дето няма никакво сътресение, атмосферата да е топла, да има определена температура, да няма никакви сътресения. Аз го нося в джоба си, като се тръска, този хронометър не може да показва точното време.

По някой път вие осъждате вашия мозък. Ти го тръскаш насам-натам, все ще има известно различие в схващанията. Най-първо трябва да се освободите от самокритиката, която имате. Казвате: „Не живеем добре.“ Но кой е добрият живот сега? Добрият живот е организираният живот. В организираният живот се харчи най-малко енергия. Всичките добри хора се отличават по това, че нямат абсолютно никакви борчове. Щом имаш борч, щом имаш недъг, щом имаш недостатък, ти си борчлия, имаш да даваш. Следователно, за да бъдеш добър, идеален, трябва да бъдеш или както казва Писанието, трябва да бъдеш съвършен. Казвате: „Може ли туй?“ При сегашните условия не може, но трябва да бъдем съвършени. Трябва да бъдем добри. Понеже, ако не си добър, ако не си съвършен, не може да служиш на Бога, тъй както трябва. Виж един съвременен симфоничен оркестър, всичките музиканти са все академици, свършили са музикална академия, първостепенни музиканти. Една погрешка, като направи, капелмайсторът, като го погледне, всички се коригира, безупречно. Вие сте влезли в Божествения оркестър и вие свирите, както ви дойде. Но не може така да го караш, както искаш, отмерено ще бъде всичко. Някои цигулари, като не могат да свирят правят глизандо. Глизандото е като онези жени, които не са красиви, че се намажат. Като дойде това глизандо, разваля всичко. Тя се маже да покаже, че лицето не е толкова грозно, да стане по-красива.

Щом употребяваш козметика на лицето, твоята работа е свършена. Човек започне ли да прави заеми от хората, неговата работа е свършена. Ти имаш вече една щерна. Божественото изключва назаем. Аз не говоря за сегашния порядък на нещата. Онзи на когото ти имаш да даваш, той идва да взема. Има два начина, хората идват при мене и аз отивам при тях. Отивам при тях, защото имам да вземам. Идват при мене, защото имат от мене да вземат. Ние считаме, че ако хората отиват при едного, че той е най-голям, че е почтен, понеже при него отиват. Ако идват при мене, само да искат, аз зная, колко е почтено. Казвам: „Моля онова, което имате да ми давате.“ И аз отивам, и аз съм деликатен, казвам: „Туй, което имам да давам.“ Посещаваме се, не гости. Туй е хубаво. Когато посещаваш един човек, не го посещавай само да вземеш нещо от него. Други да бъдат съображенията ти. И в Божествения свят трябва да става една правилна обмяна между хората. Правилна обмяна знаете ли какво значи. Ти купуваш едно кило ябълки. Този, който ти продава ябълките, да ти даде

най-хубавите и ти да му платиш, че той да бъде доволен, да му платиш добре. Може да платиш сто лева, но сто лева не са много за едно кило ябълки. И двеста лева не са много. Вие сте станали много скържави, понеже сте в голяма сиромашия, казвате: „Сто лева!“ Германците дадоха едно възпитание на хората. Един германец, когато спаднаха техните марки със сто хиляди не можеше да се нахрани наобед. Казвате: „Много е това.“ Но и с един милион не можеше да се нахраниш. Ще дадеш десет, двадесет милиона и пак не стигат за един обяд, едва с 45 милиона можеш да се нахраниш. Като спадна тяхната марка, те надминаха приказките на „Хиляда и една нощ“. Четиридесет и пет милиарда, за да вземеш един обяд. Един българин, който се осигурил в една германска банка, имал 600 хиляди марки и той си мисли: „Осигурих се вече.“ Получава едно писмо от банката, че му казват: „Господине, не можем да водим сметка по книгите на вашите 600 хиляди марки.“ Отива той в банката и му казват: „За да може да водим сметка, трябва да бъдат най-малко 30 стотинки, а вашите пари струват сега само десет стотинки.“ Всичките 600 хиляди марки сега са десет стотинки. Касиера, като го гледал казал му: „Аз ще ви дам още един милион и половина, да станат най-малката сума, за която по книгите могли да се води сметка.“

Питам: Какво ще направиш с шесттотин хиляди марки, или с един милион и половина. Те ще бъдат близо около 40 стотинки. Какво ще направиш с 40 стотинки, да ти водят книги в банката? Човек, който е финансист, знае, че малките доходи при големите капитали, много допринасят. За пример, ако ти имаш един оборот от сто, двеста милиона и на всеки сто лева печелиш по една стотинка, двеста, триста милиона хвърлят много голяма сума. В малките капитали, малките приходи са незначителни.

Аз ви говоря за тия финансови въпроси, понеже вие всички сте финансисти. Вие имате един мозък вложен във вашата глава, който струва милиарди, едно голямо богатство, вложено във вас, един голям капитал. Най-първо трябва да оценявате, колко е капиталът. Имате лице, което показва капитала ви в обръщение. После, имате ръце и крака, това показва капитала, който принася приходи. Истинските приходи на човека зависят от неговата ръка, зависи от неговото лице и зависи от големия капитал, който е вложен в главата. Вие считате, че лицето е повърхностно. Едно хубаво лице показва един капитал в обръщение. Лицето в човека е една сила. Главата му е една сила. Ръката му е една сила. Добре устроената ръка е една сила, на която можеш да разчиташ. Една добре устроена глава е една сила, на която можеш да разчиташ.

Сега като се говори, има две крайности. Като говоря за лицето, аз

разбирам онзи принцип на справедливостта. Ти не може да бъдеш справедлив човек, ако нямаш една добре устроена ръка. Като погледнеш, как е устроена ръката, пръстите, всичко това показва добрите и лошите страни. Още като погледна пръстите ти, ще видя, какъв си. Ще видя дядо ти, прадядо ти, няколко поколения, как са живели. Всичко е написано, няма скрито-покрито. Като дойде някой при мене, той инстинктивно схваща и започва да си крие малкия пръст, да го не видя, крие го. Като погледна, изучавам, как са ви лъгали. Зад някоя грешка на миналите поколения намирам, как са ви лъгали и колко пъти са ви лъгали. Написано е. Колко пъти сте лъгали е написано на ръцете.

Сега вземете думата лъжа, не тъй, както вие я разбирате. Човек по възможност не трябва да се измамва. По някой път човек като говори е красив. Но той само тъй си прочита своята реч, за да го турят на една плоча, да започне плочата да говори. Да кажем, вие държите един морал на някой човек. Съветвате го, казваш: „Ти трябва да бъдеш икономист, трябва да пестиш, не си раздавай парите. Стисни се малко.“ Ти говориш това учение на този човек с оглед на другите хора. Но той, един ден приложи това учение за тебе. По-напред е бил щедър към тебе, сега си свие кесията, не дава.

Казвам: Всяко едно учение, което проповядваме, ние ще го опитаме най-първо. Аз съм дошъл до едно правило: Когато искам да говоря нещо на хората, опитвам го върху себе си, как добре ли действува на мене. Ако добре действува на мене, казвам: Добре ще действува и на другите хора. Ако добре не действува на мене, няма да действува добре и на другите. Не го прилагам, казвам: Изисква се сега, каквото и да мислите, каквото и да чувствувате, каквото и да постъпвате, да е добро заради вас. Щом за вас не е добро и за другите не е добро. Човек има едно чувство, което показва, какво мислят другите хора, заради него. Тук под лъжичката може така да се развият тия апарати, че по радиото, като завъртиш веднага да видиш оттук, оттам, какво са говорели, ще го чувам в себе си. Писанието казва, че понякой път ще започнеш да чувствуваш, какво грешните хора говорят. Вътре ще чуваш всичкото мърморене. Най-голямата опасност е това. Някои вярващи, като дойдат до това мърморене, ще полудеят. Ние не можем да се справим с туй мърморене. Ядеш, мърмориш, спиш, мърмориш. Един ден една сестра дошла и казва: „Ще ми се пръсне главата, не знам какво ми е.“ Тя дошла до това мърморене вътре. Има една опасност: Всичките религиозни хора да станат мърморковци и после може да загубят вътрешното равновесие. Казва: „Хлопа му дъската.“ Не зная, на кого ли дъската не хлопа. Не е лошо в хлопането, но в хлопането трябва да има съразмерност. Има едно разумно хлопане, има и едно неразумно хлопане.

Апостол Павел дълго е говорил на тогавашните християни. Днес не може да се приложи по същия начин, по който Павел говорил. Да допуснем, че на едно малко дете кажеш: „Яж малко!“ Пишеш една книга, че малко трябва да яде човек. Но това дете е на пет години. Когато това дете е на 21 година същото правило ли ще кажеш: „Яж малко!“ Учението, което е съобразно с малкото дете, което е на пет години, не е съобразно за човека, който е на 21 година, който е вече възрастен. Той ще яде два пъти повече, отколкото малкото дете. Именно сега, като разширявате възгледите, трябва да бъдете внимателни във вашите схващания. Вие като обикнете един човек, вие го обиквате повече, отколкото трябва и като го намразите, намразите го повече отколкото трябва. Две крайности има. Тези неща са неизбежни. Аз считам близък онзи човек, когото вие обичате. Човек, когото мразиш показва, че е далеч от тебе. Щом се мразите, вие сте далеч, вие не се обичате. Значи омразата показва разстоянието, показва един свят неорганизиран, показва също, че има разстояние, поради което хората не се чуват добре, не се разбират. Двама души, които не се обичат, са надалеч, не си разбират от езика. Двама, които се обичат са наблизо. Ако искате да бъдете близък някому, трябва да го обичате. Обичта е близка. Вие не го обичате, пък искате той да ви обича. То е пак невъзможно. Казвам: Духовният живот, религиозният живот трябва да се приведат в едно разумно разбиране. Искаме да се молим. За да се молим, за да говорим с невидимия свят, трябва да сме близо с онези напреднали братя, които са завършили своето развитие, които могат да помагат. Искаме да помагаме в тоя свят. Само силните, само умните, само добрите хора в света могат да помагат. Всеки един човек, за да бъде полезен, трябва да бъде умен. Умният човек, каквато и мъчнотия да му дадете, той веднага я разрешава. Добрият човек, каквато и мъчнотия да му се представи, той я разрешава. Силният човек и той разрешава всяка мъчнотия. При сегашните условия е потребна сила, потребна е доброта, потребна е разумност, потребна е светлина. Казвам: Вътрешна светлина и разумност трябват на човека. Всеки един иска да му говориш. Трябва да знаеш, от какво той има нужда. Всеки един човек, той иде при вас, понеже има някаква нужда от вас. Ако хората нямат нужда един от друг, те не биха се запознали.

Един човек обича музика. Ти свириш. Спре се човекът да слуша, има нужда. Ти като свириш му става приятно. Или някой художник обича художеството. Като види някоя картина някъде, спре се и гледа, прави му впечатление. Или някой обича архитектурата, спре се при някоя къща и наблюдава вратите, прозорците, прави му впечатление хубавата къща. Или някой наблюдава походката какво е, как се ръкува. Всички се наблюдаваме един друг. Някои неща ни привличат, някои ни отблъскват. Човек трябва да бъде такъв, че със своята мисъл да приближава хората.

Сърцето трябва да бъде толкоз добро, че пак да приближи. Сега на мнозина сърцето е слабо, сила няма, тревожат се, как ще се привличат хората. Как ще се привлечеш, не можеш да пееш. Ако пееш хубаво, ще се спре да те слуша. Колко пъти аз съм се спирал, пее някой, глас има човекът. Той е вече един проводник на музикалния свят. Не е свършил никаква академия, но е естествен проводник на музикалния свят.

Казвам: Във всинца ви има известни дарби, които трябва да развивате. Някои от вас вече сте остарели, казвате: „Вече нашето се свърши." Сега е време да започнете. Като остарее човек, трябва да започне. Като си млад, ти се приготовляваш, като си остарял, вече си станал един способен ученик. Ще седнеш и ще видиш, колко си учен. Побеляла ти косата. Искаш черна да стане, може да я почерниш за една нощ. Имаме един окултист тук, няма да му кажа името, той измислил една боя и за 24 часа може да почерни косата. Подмлади се. Продаваше едни прахове, като си намажеш косата, почернее. Всичката коса почернее, нито един косъм бял няма.

Аз ще ви попитам сега, защо се тревожите? Някой път казвате някому: „Ти още не си остарял." Казвам: Човек, който не е поумял, не може да остарее. Да оглупяваш, това не е остаряване. То е отслабване. Аз се чудя на изопачаването: Свързвате остаряването с отслабването. Казвам: не съм остарял, отслабнал съм. Който е остарял, той е поумял. От този човек, може да искаш ум, той не е слаб човек. Вие чели ли сте онази книга за Тарас Булба, дето, когато се връщат синовете му, бащата опитвал да види, какво са научили, че ги набивал. Най-големият син набива баща си и той му казва: „Браво, поумял си." Не се изисква мекушавост. Тази мекушавост, мърморене, недоволство, оставете това настрана. Казвате: „Туй не е хубаво." Оставете тия глупави работи. Който казва, че това нещо не е хубаво, да дойде да го направи. Тази дреха не е хубава. Да я направи по-хубава. Щом не знаеш да направиш една дреха, щом не можеш да я скроиш, ти трябва да кажеш: „Така се крои, така се шие дрехата." Ти сам да я направиш. Някой не може да свири. Вземаш, ти сам започнеш да свириш. Та казвам, оставете вашите теории настрана. Теориите са добри и хипотезите са добри. Не да ги захвърлите навън. Сега аз така ви говоря за един вътрешен живот. Не искам да ви критикувам, но казвам: Вие може да направите неща десет пъти повече, отколкото сега ги правите. Целият ден ти мислиш да се примириш или да не се примириш. Някой ти направи една малка пакост, ти това не можеш да го забравиш десет години. В какво седи тази пакост? Направил тази погрешка, но ти защо не разрешиш въпроса? Да допуснем, че той ти направил една хубава стомна. Ти казваш: „Едно време ми счупи стомната." Седим ние сега и казваме: „Тази Ева защо яде от този плод?" Все Ева укорявате, пък вие всички седите при това дърво и всеки ден ядете от него. Не сте ли на същото изкушение? Казвате:

„Кое е това дърво на познанието, доброто и злото." Ти седиш при хубавото ядене, адептът ти казва: „Като ядеш от това ядене, ще се оправиш." Едно меню, второ, трето. Казва: „Това, онова да имаш." Ще си представите какво ли не. Казваш: „Трябва да се яде." Ти си на изкушение. Изкушение са и дрехите. Като се облечеш хубаво с цилиндър, ръкавици, хубави обуща, мислиш, знатен ще станеш. Ако имаш двеста, триста лева в банката, мислиш, че си се осигурил, хората ще мислят добро за тебе. Ако имаш един апартамент, какво ще мислят хората? То е черният адепт, който те отклонява от Бога. Бог ти дал всичко туй. Ти търсиш Михаля по горите. Ти търсиш своето щастие вън от себе си. Бог ти е дал един отличен ум, с който не може да се сравни. Бог ти е дал една воля, с която нищо не може да се сравни. Една душа е вложил в тебе, един дух и казва: „Ако ме слушаш, няма да ядеш от дървото за познаванието, за доброто и злото. Засега така ще правиш." По някой път питаш: „Защо да не ям?" Аз може да ви отговоря. Няма нещо на което не може да се отговори. Човек не трябва да яде. Какво ще направи едно момиче на пет години да се жени, да ражда деца? Това за него ли е? Тази работа при дървото е така. Като станеш на 21 година, тогава можеш да мислиш за такива работи. Сега в ума ти да не влиза това дърво. Върви си по пътя, не е време сега. Има време, сега, за които времето не е дошло, писанието казва: „Не яж от забраненото дърво, от забраненият плод." Христос показва едно учение да ядат от дървото на живота.

Аз толкова години проповядвам да се храните от плода на Любовта. Вие от плода на дървото на познанието, на доброто и злото постоянно се храните. Тогава погледнеш, този има ревматизъм, този има коремоболие, това има, онова има. Вчера дошъл един, иска да се запознае с мене. Аз съм излязъл, пък в събота не приемам никого. Някой от десет години се запознал с учението, иска да ме види. Пък води един болен със себе си, констатирали, че има рак. Разстроил се черният дроб, иска да иде в болница. Питат ме да иде, или да не иде. И да иде в болница, лекарите като не могат да го лекуват. Казвам: Моето наставление е да ядеш лимони и да пиеш топла вода. Ще се свърши работата. Той има деца, станал сприхав човек, инженер, иска всичко да нагласи, че да живее. Пък докато уреди живота си, разстроил черния дроб. Иска да свърже двата края на едно място. Човек, който свързва двата края на едно място, той заминава на онзи свят. Никога не свързвайте двата края. При сегашния живот, ако искате дълъг живот, не давайте пари назаем на хората. Понеже хората на които си дал пари назаем, ще искат по-скоро да заминеш за другия свят. Като правите добро, никой да не знае. Щом дадеш пари назаем, хората ще кажат: „Няма да пукне този, че да се освободим." Ти си дал на десет души по десет хиляди лева и всеки казва: „Да пукне, да пукне." По-добре вземи 20 хиляди лева назаем, че да кажат: „Господ да му даде живот и здраве, да не умира."

Те искат да живееш, да им върнеш парите. По-добре да вземеш пари назаем и да се молят Господ да ти даде здраве, отколкото ти дадеш и да искат да умреш, че да се освободят. Смешното седи, че ние правим добро и мислим, че в туй добро, което правим, ще добием нещо. Пък ние губим. Правенето на добро е само един прерогатив на Бога. Някой път ми казвате: „Учителю, ти много ни обичаш.“ Казвам: Това е едно понятие. Аз зная, че в света има само един, Който обича. Всички други са представители. Всички говорим за любовта. Любовта е един прерогатив на Бога. И може би се изискват хиляди години, да познаем, какво нещо е любовта към Бога. Да обичаш някого, значи, ти да бъдеш сляп за всичките негови погрешки. Каквото и да направиш, нищо не трябва да ти обръща внимание. В момента, в който обърнеш внимание да видиш една погрешка, изгубваш мира.

Аз като проповядвам туй в сегашния порядък, не оставяйте да дължите някому. В ума си не дръж, че дължиш. Понеже здравето на човека зависи от желанието човек да дава. Ако имаш желанието да даваш, ти си здрав човек. Ако в себе си, ти мислиш да даваш от ония хубавите мисли, ти си здрав човек. Ако от доброто сърце ти даваш, и ако от добрата воля ти правиш добро, ти си здрав човек. Ако ти си скържав и мислиш да направиш едно добро или не, ти си скържав. Трябва спонтанно да го направиш. Защото Бог, Който живее в нас, иска да бъдем като Него. В Него всичко е спонтанно. Той изпраща слънцето на добрите и на лошите, Той не прави никакво различие. Той не прави такова различие, каквото ние правим. Както всеки от нас живее, той събира неговият живот и му го дава да го преживее. Като прави погрешки, Господ нищо не казва. После, каквото направи остави да го преживее. Казва: „Опитай го дали е хубаво.“ Постъпи, както ти си извадил заключение. Ако ти е неприятно, постъпи обратно. Казва, и туй е хубаво. Искаш да грешиш, можеш да грешиш, но има своите неприятности. Имаш да правиш добро, можеш да правиш добро. И в греха има известна приятност. Нима на бойното поле един, като убие десет души, нали му турят кръст за храброст? Значи в греха може да се радва. Нима е хубаво да убиеш десет души, твои братя, които баща ти ги е родил? За какво може да ги убиеш? За наследство. Като ги убиеш, искаш това наследство да остане на тебе. След като остане, ти сам ще видиш, че туй богатство, което оставиха твоите братя, не може да ти донесе онова, което биха ти направили те, ако не беше ги убил. Те ще ти бъдат десет пъти по-полезни, отколкото оставеното богатство.

Казвам: Сега за старите работи не трябва да се говори. Омразата вие вече сте я научили. Сега всички трябва да се учите на закона на любовта. Днес има повече хора готови да проявят любовта. Как трябва да се прояви любовта. Кажете ми. Ако един богат човек започне да обича бедните деца,

неговите домашни веднага ще кажат: „Не може, ти много надалече отиваш.“ Даже ще направят, че бащата излязъл из нормата. Не бащата да презре своите деца. Но ако едно семейство е от четири души, бащата има право на една четвърт. Да кажем, те имат четири милиона. Бащата разполага с един милион, майката – с един милион, синът – с един милион и сестрата – с един милион. Бащата има право да употреби единия милион, както той намира за добре, както той иска. Домашните искат това, което е на бащата да остане на тях. Те не са на правата страна. Майката може да употреби своя милион, както тя иска. Синът може да употреби единият милион, както той иска и дъщерята има право да употреби единия милион, както тя иска. Никой няма право да се меси в онова, което Бог им е дал. Казвам: Богатството, онова, което имате във вашия ум, онова, което вие имате във вашето сърце, онова, което вие имате във вашата воля, вие трябва да го употребите. Не слушайте отвън, какво ви казват, че ти така не трябва да мислиш. Постъпи, както мислиш. Чувствувай, както мислиш. Считай, че си в едно здравословно състояние. На здравия казвам: „Ходи!“ Нему не казвам: „Ти трябва да седиш да спиш, да почиваш.“ Казвам: „Ходи, работи, прави, каквото искаш. Намислиш нещо, направи го, защото, то е за благото на човечеството.“

Вие трябва да бъдете добри слуги. Онова, което Бог ви е дал, вие сте го употребили само за себе си. Забогатееш, оставиш десет милиона на своите синове. Бащата замине за другия свят, те го удрят на гуляй, на ядене и пиене. Питам, какво се ползват те с голямото богатство? Ти си оставил на своите синове повече, отколкото трябва. Яденето и пиенето не разрешават въпроса. Обличането и то не разрешава въпроса. Обличането, то е само един начин. Да облечеш ума си, да облечеш сърцето си, да облечеш душата си, да облечеш духа си. Един ден съвсем се сгърчи лицето ти, но да се види, че в лицето ти има нещо благородно. Да благодарите на Бога, че сте остарели. Да благодарите на Бога,че сте поумнели.Да благодарите на Бога, че сърцето се е стоплило.

Сега някой казва: „Еди кого си аз обичам, дали е правилна любовта ми, ти знаеш.“ Ти като обичаш някого, питаш дали е хубаво или не. Някой път мене ме гледат да излизам. Иде една котка, която знае само да мечи, дам и едно парче баница, или малко сирене с хляб, помачкам го с ръката си и и го дам. Някои, като ме гледат, казват: „Занимава се с котката.“ Ни най-малко не се занимавам с котката. Искам да и услужа, ще мечи и ще ме безпокои. Като и дам се задоволява. Щом изяде хляба и сиренето, не ме безпокои, не хлопа на вратата. За да не безпокои, давам и. Пестя времето. Някой път иде ми да я ритна. Но ритането не е хубаво. Казвам си. Случай, няма да я риташ. После тя доста се е възпитала. Като ме погледне пита: „Туй за мене ли го даваш?“ Не го взема изведнъж. Голямо почитание и

уважение ми даваш. Казвам: „Вземи го, само не мечи."

Задоволявай в себе си онази котка, която мечи. Задоволи я да не мечи. Онова недоволство, което имаш, то е котката. Ти си недоволен, то е котката. Задоволи я. С ритане, нищо не се разрешава, ще я възпиташ. Една тръгнала с мене, тича, напред, качва се по дърветата, връща се, пак пред мене тича. Защо? Защото аз нещо и стискам в ръката. Щом нищо не и давам, не е нито пред мен, нито зад мен.

Казвам: Служете добре. Не вашият ум да ви бъде слуга. Аз имам друга философия. Ние трябва да станем слуги на своя ум. Трябва да станем слуги на своето сърце и трябва да станем слуги на нашата воля. Ние искаме умът да ни стане слуга. Онзи, който слугува е по-умен от ума. Аз разбирам повече, отколкото умът може да разбере. Едно пособие е умът в дадения случай. Аз трябва да помагам на ума. Аз да му покажа, как трябва да прави. После трябва да служа на своето сърце, трябва да служа и на своето тяло. И хубаво да служа.

Казвам: Учете се да служите на Бога. Няма по-хубаво нещо в света от това, да служиш. Да служиш на Бога три неща ще даваш. Като станеш сутрин да служиш на Бога, ти ще станеш добър. Като служиш на Бога, ти ще станеш умен. И ако служиш на Бога, ти ще внесеш сила в тебе. Ако служенето не внася доброта, служенето не е правилно. В ума знание ще придобиваш. Ако служението не внася сила, служението не е правилно. Ако служението внася сила, ако внася доброта, ако внася знание, то е правилно служение, върви по този път. То е истинското служение, да бъдем силни, силни в доброто. После да бъдем добри. Под думата „добри" разбирам, добре организирани. Добре организираният човек е в сила да направи всичко. Онзи, който не е организиран, не може да направи.

Казвам: Три неща се изискват – сила, доброта и разумност, за да служим на Бога и да бъдем полезни на великото дело, което сега се върши в света. Някой път във вас ще дойде песимизмът, обезсърчението. То е неорганизиран живот. Щом се организира човек, песимизмът е настрани.

„Представете си телата в жертва жива, свята и благоугодна Богу". Служете на Бога, за да можете да дадете онова, където никъде другаде не можете да го дадете. Ако аз не мога да се свържа с Бога, моето служение е безпредметно. Ако вие не можете да свържете хората с Бога и вашето служение е безпредметно. Ние сме изпратени в света да бъдем във връзка с Божественото. Целият свят, като се свърже с Божественото, светът ще се оправи. На тия хора ще дадете чист въздух да дишат. Чистата светлина е, която ще ги повдигне. Казвам сега: Станете всички проводници на тази

вътрешна връзка в себе си. Свържете ума си с Бога. Свържете волята си с Бога. Най-първо, вие се свържете и като се свържете, ще разберете, по кой начин може да служи. Тогава и моите думи и вашите думи ще бъдат на място. Аз по някой път правя следното ограничение в своите мисли. Защо един учител слага 6 на един ученик. Има един нов начин на разрешение. Един ученик, след като говорил в класа, знанието, което дал, излязло в пространството. Онзи ученик, който хване това знание, той учи учителя. Каквото ученикът хванал, той го носи при учителя си, връща го при учителя. Понеже хубаво схванал знанието, понеже връща изгубеното знание, учителят му теря 6. Онзи ученик, който нищо не схванал, учителят казва: „Всичкото туй знание изгубихте." Туря му единица.

Та казвам: Всичко онова, което ви се говори, хубаво го схващайте, че като се проектира назад, да го имате. В писанието се казва: „По плода ще ги познаете". Един ученик се познава по това, какъв плод ще даде от онова, което учителят е говорил. Казвам: От вашият ум, от вашето сърце, от вашата воля, ще позная, доколко вие сте готови да изпълните волята Божия. Сега в сърцето ви има омраза. Изхвърлете омразата. Тя ще ви противодействува, ще ви съсипе. Никого не мразете. Във всеки човек Бог живее. Обърнете се към Бога. Искам да се поправят противоречията във вас. Ако вие не искате да ги поправите, ще се поправят. Ако не простите на хората прегрешенията им, един ден, като умрете, в гроба ще бъдете заровени и няма да се освободи душата ви. Най-малко десет години ще седите и ще видите, като изгнивате там. Хората ще плачат, вие ще седите. Има една връзка с тялото. Хубаво е човек да умре и да излезе извън тялото, да не вижда, как се събаря тялото.

Казвам: Турете любовта да ви освободи от всички ваши минали връзки. Всички връзки, които имате сега, които ни привързват, които ни причиняват страдания да се освободите. Да останат само трите връзки: Една връзка на сърцето, която е любовта. Да свържете сърцето с Бога. Една връзка с ума, тя е Божествената мъдрост. Една връзка на истината, която да свърже нашето тяло с Бога. Три връзки: Връзка на ума, връзка на сърцето, да се свържем с Бога, за да се освободим от миналото, което сега ни причинява толкова вреди.

Онези думи на Христа, които казал: „Ако не пребъдете в мене и ако думите ми не пребъдат във вас, ако думите ми пребъдат във вас и ако Словото ми пребъде във вас, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим". Щом дойде Бог у нас, всичко е възможно.

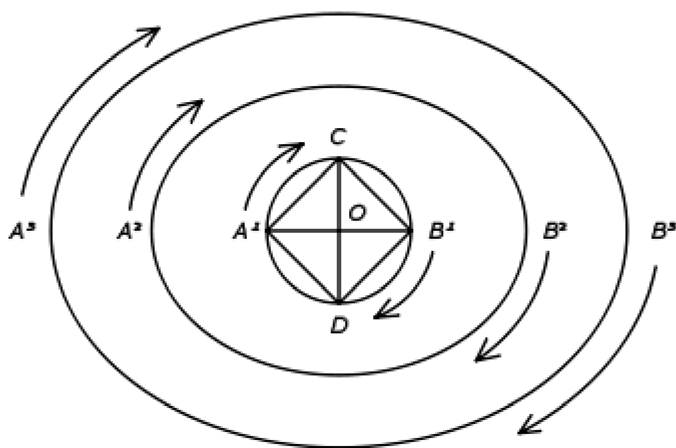
Тайна молитва.

1940_01_17 Налягане, напрежение, разумност
лекция пред общия окултен клас

НАЛЯГАНЕ, НАПРЕЖЕНИЕ, РАЗУМНОСТ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно, времето
тихо и хладно.)
„Добрата молитва“
„Венир Бенир“

Всички все очаквате нещо, но какво, и вие не знаете. Някои хора очакват наготово да им дадат нещо. Децата очакват наготово да им дадат нещо за ядене. Някои искат да си довършат работите. Стремеж има човек да се справи с физическото налягане. Съществува налягане. Има налягане и в кръвта – кръвно налягане. Налягането иде отвън. То е материалната страна. При това налягане телата стават твърди. Човек трябва да се справи и с напрежението. То не иде отвън, а отвътре. Има една сила, която действува към периферията.

A1 : A2 : A3 = B1 : B2 : B3

Тези три кръга представляват трите свята (1). Налягането иде отвън, а пък напрежението иде отвътре. Следователно човек се намира между две сили: една сила, която наляга, и друга, която напряга отвътре; и се уравновесяват. Ако човек беше само между тези две сили, той ще се намери в трудно положение, щеше да се намери заклещен – няма да може да прояви никаква инициатива. Но има една друга разумна сила в света, която регулира налягането и напрежението. Разумното действува едновременно и отвън, и отвътре и въздействува върху налягането и напрежението.

Ето, трябва да мислите върху този чертеж една година, за да може да схванете. Вие ще кажете: „Какво ще разберем от този чертеж?“ Ще разберете. Един инженер или архитект има един план. Той като го

погледне, знае как трябва да се строи и погледнеш, че след време планът се е реализирал. Този чертеж е само един план, приблизително е една скица, много проста скица за разбиране.
Вие ще кажете: „Нас не ни интересуват такива отвлечени работи. Господ направил така света.“ Хубаво. Едно училище е направено. За кого е направено? За някои деца. Вие мислите, че като знаете как е направено училището, че знаете. Знанието в направянето на училището ли е? Това са само условия. В тази сграда ще влязат разумните учители, които са в една колегия, в една българска гимназия или университет. Постоянно идват учители и професори, влизат ученици и студенти, които изучават тези науки, които се преподават в тези заведения.
Вие имате едно тяло. Това е един университет. Вие сте влезли в този университет. Студентът казва: „Аз следвам в университета.“ Някой път даже мисли, че университетът е негов и мисли, че много професори са негови приятели. Но приятелството в университета се обуславя от знанието (2). Щом ти учиш добре и имаш знание, можеш да завържеш познанство с всички професори. Щом не учиш, професорите ти обръщат гръб и ти казват: „Няма време.“ Питаш: „Защо е направен този университет?“, „Колко ти плащат?“, „Колко деца имаш?“ Вие сте някой път от тези ученици, които задават подобни въпроси. Например пита някой: „Кой направи света?“ Този въпрос прилича на следния: „Кой направи университета?“ Този въпрос „Кой направи света?“ не е толкоз умен въпрос. Някой пита: „Кой направи това здание? Кой ангажира тия професори тук?“ И това не е важно. Важно е онова, което се учи и се прилага. Важен е в сегашния момент животът, който ние учим, който ние изучаваме в този университет – в себе си.
Професорите идат и преподават. На някои професори не разбираш езика. Някои професори преподават по френски. Някой ти преподава на духовен език. Ти казваш: „Аз съм духовен.“ Духовният живот си има духовен език. Материалният живот си има материален език. Материалните езици са на физическото поле. Колко езици има, колко наречия на Земята? Ако ви ангажират да изучите всичките езици на Земята, трябва ви не само един живот, но няколко такива животи. Вие сте дошли тук да учите.
На чертежа има означено А1, А2, А3. Какво означава А3? Ако разгледате А3 като налягане, ще обясниш как се е сгъстил светът. Ще обясниш материалния свят. Защото материалният свят дължи своето естество на налягането, което съществува вътре в природата. Духовният свят пък, обратно, дължи своето съществуване, или своето проявление, на напрежението отвътре. А пък Божественият свят дължи своето съществуване на разумността, която регулира налягането и напрежението.
Сега вие сте неразположени духом. На какво се дължи вашето неразположение? Научно говоря сега. Някой казва: някой си дух казал

така. Или някой професор казал нещо. В какво седи авторитетът на някой професор? Казвате: „Той е свършил някъде.“ Радвам се, че е свършил. Щом е свършил, сега професорът ще говори. Какво трябва да ви разправи? Един учител в отделенията почва да разкрива на децата първите букви. В отделенията има един метод, според който се започва с откриване на А. А някои започват с откриването на О. Сега да оставим азбуката. Мисля, че ако започнем с О, то е право, понеже О съставя условия, а А е вече един резултат. Буквата А означава, че носиш нещо, че някой те е натоварил. Но преди да се натовариш с [нещо, има] дадени условия – О. После иде А, което е напрегнато. А търси посоката на движение. То иска да сложи някъде нещо. После иде И – посоката, по която става движението. После, като се движиш, ти трябва да извървиш известно пространство. Това е разширение. И после, трябва да се освободиш от тази тежест.
Сега някои от вас мислят, че е лесна работа да се движиш в света. Голяма мъчнотия е това. Ние при движението сме изложени на хиляди мъчнотии. При едно движение може да ви се случат такива неприятности, каквито не сте сънували, ако не знаете да се движите. Трябва ви много голямо знание при движението, за да се освободиш от големите препятствия, които ще срещнеш в природата. Никъде няма да намериш по-големи препятствия от тия при движението си в природата. Имаш налягане и напрежение. Две налягания имаш: отвън и отвътре. Обща стрелба. И ти трябва да минеш тази зона. Как ще я минеш? Ти ще кажеш: „Господ ще оправи тази работа.“
Под думата „Бог“ в дадения случай се разбира разумното, което направлява налягането и напрежението, или онова разумното, което обуславя физическите закони. Всичките физически закони се дължат на онзи приток на налягането. А всички духовни закони се дължат на напрежението, което съществува. Ти казваш: „Много съм напрегнат.“ Хубаво е, че си напрегнат. Ако ти нямаше напрежение отвътре, щеше да се сплеснеш, като пита ще станеш, че няма да имаш никаква дебелина. Ако нямаше налягане отвън, а имаше само напрежение отвътре, ти така ще се разшириш, така ще се разпръснеш, че ще станеш на малки частици. Бомбата по кой закон е направена? По закона на напрежението. При нея напрежението е по-силно от налягането. И тази бомба като се прати някъде, като удари Земята, тези късове в нея като се разпръснат, ще станат на ситни частици и някои от тях може да направят хиляди пакости на ръка, крак и пр.
Сега, някой път вие обичате много да говорите. Но трябва да разбирате, че езикът е направен от ред бомби. И благодарение, че някой път думите не се разпръскват като бомби. Но някой път някоя дума, като се пръсне, прави поражение. Една дума може да порази няколко души. Вие казвате: „Какво влияние може да има една дума?“ Представете си, че ти обичаш баща си и майка си. Тъкмо отиваш у дома си, свършил си университет,

искаш да се похвалиш с това и някой ти казва по пътя: „Баща ти умря." И веднага тази дума ще предизвика едно поражение в теб. Онзи не е знаел как да го каже това.
Един наш познат, сега скоро, един млад човек, имал едно поражение – поражение в десния крак и в езика и мислите му били разбъркани. Излиза той от Италианската банка и като отива в кантората си, не може да се движи. Кои са причините? Защото има налягане – налягане отвън, кръвно налягане. Лекарите констатират, че това е била причината. Той имал една инфлуенца, която се превърнала в мозъчно налягане и следствие на това се явило това въздействие. На всеки един от вас може да се яви една парализа. Имаш някои идеи и не може да ги приложиш в живота и от тревоги може да дойде парализация. Казваш: „Не ми върви на мене." Защо не ви върви, не разбираш. Защо не разбираш? В тебе налягането и напрежението не са уравновесени или пък са дошли в застой и не можеш да се движиш.
Пита някой: „Кое е добро и кое е зло?" Кажете ми сега какво представят доброто и злото на научен език. Кое от двете е налягане и кое – напрежение? Защото доброто и злото, те са напрежение и налягане. Сега богословците могат да дадат обяснение. Аз обяснявам научно нещата. Доброто и злото са напрежение и налягане. Кое от тях е налягане и кое напрежение. Доброто ли или злото е напрежение? Или доброто и злото е налягане? Сега няма да го считам за погрешка, ако кажете невярно. Вие знаете какво нещо е доброто и злото. Какви са постъпките на злото? След като направиш една лоша постъпка, отде иде ударът? Отвън. Ако вървиш някъде и не внимаваш, може да падне керемида отгоре ти. Добро ли е това или зло? Зло е. Това е налягане. Сега, доброто иде като напрежение отвътре. Злото е налягане отвън. Защо е злото? Защото, ако няма зло отвън, доброто отвътре ще разпръсне човека на парчета. Някои от вас питат: „Не може ли само доброто в света да царува?" Говоря научно. Ние нямаме предвид теории. Хипотезите и теориите са хубави. Някой казва: „Не може ли без зло?" Друг казва: „Човек не трябва да бъде добър." Те не разбират професорите в университета. Нито без зло може, нито без добро може. Едното е налягане, а другото е напрежение. И ако отмахнем това налягане, нито един от вас няма да бъде тук. Всички вие ще се вдигнете и ще отидете някъде. Къде ще отидете, няма да ви кажа. Ще отидете някъде. Вие си въобразявате и мислите, че на това място, дето ще отидете, ще бъдете щастливи. Вие имате разсъжденията на онзи, когото осъдили на смърт чрез обесване. Той казал: „Осъждайте ме, бесете ме, качамакът е приготвен там, че да отида да ям качамак." Това е вашата философия. Той мисли, че като слезе от въжето, ще отиде да яде качамак. Възможно ли е? Това е възможно за неговия ум. Той си мисли така. Но в действителност може ли да яде качамак? По никой начин не може. Той не знае какво говори.

Вие се намирате в някоя мъчнотия и казвате: „Да се махне тази мъчнотия, че да отида да ям качамак.“ Ти имаш известна болест и казваш: „Да се махне болестта, че после да си гледам работата.“ Ти не знаеш какво говориш. Не е въпрос само да се махне болестта, но трябва да се уравновеси налягането. Един резултат не може да се махне. Ударил те е някой по главата. Кръвта е изтекла. Как ще махнеш удара? Няма какво да махаш удара. Главата трябва да заздравее. Ще туриш мехлем малко, ще се намажеш с него, ще правиш промивки. Природата ще създаде една нова кожа на мястото, за да предпази от външно влияние, и ще оздравее главата ти.
Ще кажеш, че светът е много неразумен. Това не е наука. Светът е много разумно направен, но хората не постъпват както трябва. Човек трябва да бъде много учен. Някой път вие си опарите ръката и я отмахнете веднага, без да мислите. Защо си отмахвате ръката? Защото сте се опарили. Ти се опарваш, понеже мислиш. Опарването в дадения случай налягане ли е или напрежение? То е налягане. Ти си докоснал ръката си до един предмет. Последният в дадения случай ти е дал нещо, но е и взел нещо. При изгарянето какво получаваш? Получаваш нещо, но и даваш повече. Даваш повече, вземаш по-малко – то е изгарянето. Ако дадеш повече, знаете ли какво става? Вие казвате: „Да дадеш повече и да вземеш повече.“ Тогаз даването и вземането имат резултат. Вземаш повече – и ще даваш повече. Вземаш по-малко – и ще даваш по-малко. Вие в света имате друга философия. Вземаш повече, а искаш да даваш по-малко. Това е несъвместимо с живота. Да дадеш повече и да вземеш по-малко, и това е несъвместимо с живота. Обмяната трябва да бъде правилна.
Когато обмяната в живота е неправилна, тогава се явяват всички дисонанси в организма, в органическия свят, във физическия свят. И когато в духовния свят не се действува правилно, тогаз пък се раждат вътрешни дисонанси.
Как бихте превели думата „дисонанс“? Онзи, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на български.“ Французинът, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на френски.“ Англичанинът, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на английски.“ Една дума, без разлика е дали е на български, френски, английски, китайски, японски, на какъвто и да е език, стига мисълта или идеята да е разбрана и да е принесла онова благо, което ти се дава. Един французин ми носи нещо.
Вие казвате: „Защо да не е българин?“ И онзи е под налягане, и този е под налягане. Казвате: „Англичанинът седи по-горе.“ И той е под налягане. Във физическия свят и българинът, и англичанинът, и французинът – всички са се под налягане. Че е българин, че е французин, че е англичанин – законът е все същият. Това е неразбрана идея. Дали на гърба си нося англичанин, французин или българин, все ще нося, все ще чувствувам налягане. Въпросът седи в друго отношение. Ако нося един англичанин,

той има повече злато в джоба си. И следователно, като го нося, имам право да бръкна в джоба му и да извадя злато. Ценното е в златото, което е в джобовете. Или нося един българин, който е бедняк, няма толкоз пари в джоба си. Някой казва: „Да беше някой англичанин.“

Ние ценим хората по богатството, по знанието. Българинът може в дадения случай да е по-богат. Англичаните като народ може да са по-богати от българите, но един българин може да е по-богат от един англичанин. Един български милиардер или един американски милиардер все едно и също ли е? Един български милиардер на левове и един американски милиардер на долари, и двамата са милиардери, но знаете ли каква разлика съществува между тези милиардери? Грамадна разлика. Ако вземете един английски милиардер на стерлинги, има още по-грамадна разлика. В това отношение английските милиардери имат по-голямо количество злато, след това идат американските и на последно място българските. Сега не трябва да се спираме върху това. Това е външна страна на богатството в живота.

Когато Христос е говорил, че богатите няма да влязат в Царството Божие, това е една идея, която хората не са разбирали още. Богатството, това е налягане. Сиромашията какво е? Физическият живот е налягане. Духовният живот какво е? Той е напрежение. Някой ми казва: „Мене не ми трябва духовен живот.“ Той не знае какво говори. Той не знае, че ако се отнеме от него духовният живот, той ще се спити, ще стане на пита и от него не може да стане нищо. Някой казва: „За мене е важен материалният живот; духовният не ми трябва.“ Съдържанието в него ще му даде духовният живот. От духовния живот иде сила. Някой казва: „Мене не ми трябва и Божественото. Да си поживеем както всички хора.“ Това не е наука вече.

Вие всички сега ме гледате. Но ако се каже „пожар“, всички ще хукнете да бягате. От вас, които ме слушате, някой, който знае, като се каже „пожар“, той ще го духне и ще се свърши работата. А пък който не знае, да каже: „Дайте вода да го изгасим.“ Но умният още в началото на пожара ще го изгаси, с много малко може да го изгаси. В 1875 година целият Чикаго изгоря от една свещ. Един човек отишъл да издои една крава; последната ритнала свещта. Там имало слама, която се подпалила, имало и вятър и целият Чикаго изгоря. Когато бягали от града, един банкерин извадил своята кесия и казал: „Давам 200 000 долара на онзи, който ми спаси книжата.“ Онзи, комуто казал, отговорил: „Огънят иде.“ Знаете ли колко са 200 000 долара? 10 000 долара струват един наш милион.

Мисленето спада към Божествения свят. При мисленето не трябва да допуснеш никакви противоречия в живота си. Щом ти се сърдиш, обезверяваш и се безпокоиш, ти си в два свята – между напрежение и налягане – и ще бъдеш роб на условията и роб на вътрешните възможности. Защото има едно робство на условията – то е физическото.

А пък има едно робство на възможностите вътре. Имаш много възможности, но ако условията и възможностите са неразумни, ти ще имаш страдания. Следователно всяко условие, което туряш в живота си, трябва да бъде разумно. И всяка възможност, на която даваш ход, трябва да бъде разумна. И всяка твоя постъпка, всяко твое чувство трябва да бъдат разумни.
Една постъпка какво е: напрежение ли е или налягане? Постъпката е вече налягане. Ти действуваш отвън. А пък чувството е напрежение отвътре. Като имаш една добра постъпка и едно добро чувство, ти не си разрешил още нещата. Ти имаш условия и възможности, но зависи от това дали си разумен. Ако си разумен, можеш от този материал да съградиш нещо. Трябва да дойде в тебе разумното, или Божественото, за да ти съгради нещо от тези условия и възможности.
Вие очаквате да отидете в онзи свят и да започнете живота си. Не, вие сте вече в онзи свят. Вие сега не сте във физическия свят, вие се лъжете. Като ви говоря, не сте във физическия свят; като престана да ви говоря, ще отидете пак във физическия свят. Вашето заблуждение е, дето вие мислите, че като ви говоря, вие сте във физическия свят. Вие се лъжете.
Щом мислиш разумно, ти си в Божествения свят. Щом чувствуваш добре, ти си в духовния свят. Щом постъпваш добре, ти си във физическия свят. Това са максими. И ако ги държите, ако ги пазите, ще имате разумния живот. Ако не постъпвате добре, законите на физическия свят ще те изключат, ти няма да бъдеш гражданин на физическия свят. Ако не [чувствуваш] добре, няма да бъдеш гражданин в духовния свят. Ако не мислиш добре, няма да бъдеш гражданин на Божествения свят.
Аз обяснявам сега научно нещата. Ти казваш: „Така е направен светът.“ Не е направен така светът. Това е криво разбиране. Това „така е направено“, това ще го оставите настрана. Какво ще направите сега? Какво сте правили досега, кажете ми. Някой казва: „30 години аз се моля.“ Добре, 30 години си в университета и се учиш, но какво си научил? Казваш: „30 години си блъскам главата.“ Но блъскането на главата, учене ли е това? Няма какво да я блъскаш. Може да е в алегоричен смисъл употребена думата „блъскане“. Светлината има блясък, блъскане. „Блъскам си главата“ значи „раздавам навсякъде“. Но след като си се блъскал, като си раздавал, какво ще пожънеш? Какво ще израсне? Какво ще пожънеш от това блъскане на главата си? Някои казват: „Ние не мислим добре.“ Изхвърлете този израз „ние не мислим добре“. Това не е наука. Ще разбереш най-първо какво нещо е налягане. Ще разбереш какво нещо е напрежение вътре и какво нещо е мисълта.
Сега, и онова, което знаете, не го внасяйте вътре. Вие като влезете в университета, няма да занесете вътре знанието на баща си и майка си. Професорът няма да се интересува как готвят яденето у вас, как седят баща ви и майка ви, къде ви са креватите и прочее. Това не влиза в програмата

на университета. Вие ще оставите това знание настрани. Не че то не е важно, но в университета то ще ви спъне. Влизаш в университета и казваш: „Какви удобства аз имам вкъщи!“ Като отиваш в университета, няма да има там всички удобства. Всички вие се учите, да имате удобства. Изхвърлете вашите удобства.
Вие никога няма да имате удобства в света, ако не привлечете разумното в активност. Удобството в света произтича от налягането, напрежението и от разумността в света, които действуват едновременно. Ако напрежението, налягането и разумността, която ги обуславя, действуват едновременно, ще създадат удобствата. Ако налягането се подчини на напрежението и напрежението се уравновеси с налягането, тогава разумността е вътре, която ще причини удобствата, ще ви ги създаде. Това е Божественото в нас.
Та казвам сега: Бог иска да изпълним Волята Му. Що е изпълнение на Волята Божия? Най-първо, вие сте длъжни да учите. Да учите, знаете ли как? Казваш: „Разбрахме.“ Например в пеенето, кое е най-малкото, с което започваш? (Учителят изпя „до“.) Право ли е това до? За мене е право. Защо е право? Понеже основният тон на музиката е напрежение. Сега ми трябва едно налягане отвън. Кое е налягането? Коя нота иде в налягането? Да допуснем сега, че вие сте взели невярно. Казвате една дума. Една дума – това е нота. Една дума, която не е на място турена, това е една нота, която не е изпята хубаво.
Да кажем, че вие казвате някому: „Вие не сте много сведующ върху този научен въпрос.“ Право ли сте казали? Онзи казва: „Господине, осветлете ме.“ Вие му казвате: „Аз ще Ви покажа някое съчинение.“ Това не е наука. Онзи може да ви каже: „Аз съм чел тия съчинения, но не ги разбирам.“ Щом му кажеш, че не е сведующ, тогава покажи му в какво не е сведующ. Вие казвате: „Слънцето е в течно състояние.“ Научно разгледано, Слънцето в течно състояние ли е или в твърдо? Запалваме една лоена свещ. Вие казвате, че цялото Слънце трябва да е в течно състояние. Цялата свещ в течно състояние ли е?
Те са малки разсъждения, само за изяснение. Аз не искам да опровергая някоя теория. Аз искам мисленето да е правилно. За мене всяко мислене, което обяснява налягането и напрежението и прави човека свободен, за да работи, представлява вече една наука. Ние искаме свобода в живота. Как ще я добием? За да имаме свобода, трябва да разбираме законите на налягането и напрежението, и после онзи, великия закон, който регулира нещата – Божественото в света.
И кога ще познаеш кога Божественото в тебе работи? Има само един начин. Минава един господин, който носи една чанта на ръката си. Той мислил, че тя е здрава. Чантата пада и по едно време гледа само дръжката на чантата в ръката. А пък богатство има в чантата. И този човек си върви, има важна работа. Той си казва: „Ако чантата е моя, тя ще дойде подир мене. Ако ли не, няма да дойде. Работата, която ще свърша, е по-важна.“

След него иде човек, който намира чантата, застига го и му казва: „Господине, тази чанта да не е Ваша?“ Турците казват: „Ако е късмет, да дойде на краката ми.“ Но това е по турски. Той е изключително условие. Как мислите, ако носите една чанта със 100 000 лева и се скъса дръжката, и чантата падне, каква е възможността в България да ви донесат чантата? От 100 000 души в България каква е вероятността да ви донесат чантата? На 100 000 души колко души биха ви я донесли? Много малка е вероятността. В тази чанта всички ще се влюбят. Тя е толкоз красива, че който я види, ще каже, че е дошло щастието при него. Сега кой ще пристане: чантата ли или онзи, който я намери? Онзи, който намери чантата, и самата чанта: от тях двете кое е налягането и кое е напрежението? Чантата е налягането; онзи, който я е намерил, е напрежението. И като не разбират Божия закон, вземат чантата, пристане. Според Божествения закон на първата митница те хващат и питат: „На кого е тази чанта?“ Невъзможно е да окрадеш някого. Може да вземеш, но на първата станция, на първата митница ще те хванат.
Аз говоря в широк смисъл: На всяка мисъл, която проникне във вашия ум, вие не знаете произхода ѝ. Вие не знаете произхода на мислите си. Вие мислите, че всяка мисъл, която дойде във вашия ум, е ваша. Всяка мисъл, която дойде във вас, е на някого. Не е лошо, че е дошла. Ще я вземете тази чанта и ще я занесете на онзи, на когото е. И този човек ще ви благодари. Ако я задържите за себе си, на първата митница ще ви искат сметка и вие ще минете за плагиатор.
Някой път вземат едно изречение от някой учен човек. Да кажем, че последният е направил някое свое изследване, например един професор в Европа се е занимавал с научни изследвания. Един неспособен ученик взема записките на своя професор и ги издава и туря своето име. Това е действителна случка. Този професор получил апоплексия, когато видял, че съчинението му се издава от друг. Виден станал ученикът, а професорът пострадал. Мислите ли, че този, който се е възползувал от чуждия труд, ще успее? Той не е постъпил добре. И самият професор, който е получил този удар, и той не е мислил добре. Той да се зарадва, че неговото съчинение излиза на бял свят.
Сега аз ви говоря върху този предмет, понеже всички имате голямо налягане, кръвно налягане. Всички вие се оплаквате от кръвно налягане. Потребно е да се уравновесят нещата в човека. Да се уравновеси човешкото тяло с човешките чувства, с човешкия ум. Равновесие трябва. Всички вие имате познания и не зная, като отидете в духовния свят, колко от тези познания ще останат, какво ли ще остане от вашето знание. Ако Сократ се явеше днес, който минаваше за голям философ или Платон, какво щеше да бъде? За Платона казваха, че бил голям философ, но днешните деца биха знали много повече от него. Ако беше дошъл Платон, щеше да види, че много работи не знае. И след 1000 години ние няма да може да се

сравним с тогавашните деца.
В бъдещата епоха ще се пресееш и това, което остане в тебе, то е същественото. В този живот може да имаш много желания, много мисли – какво може да те ползуват тебе? Аз ви говоря за един въпрос, от който може да се ползувате. Вие толкова години сте слушали петела да кукурига. Какво означава „ку“? Докосвам това само за изяснение. „Ку-ри-гу“. Второто „ку“ е отражение. Петелът с това казва: „Аз искам, аз работя, аз се наслаждавам.“ Петелът, като кукурига, казва: „Слънцето ще изгрее, топлина ще донесе и всички хора ще бъдат разположени.“ Петелът, като пее, казва: „Слънцето скоро ще изгрее, топло ще бъде и ще имате достатъчно за ядене и пиене.“ Някой път вие се обезсърчите и петелът като изпее „кукуригу“, иска да ви каже: „Искай, работи и ще се уреди всичко. Трябва да искаш, да мислиш, да работиш и всичко ще се уреди.“ Кои си гугуцат? Гугутките. Кога си гугуцат хората? Кога си гугуцат две гугутки? Те са обмислили работата и си гугуцат. Отлично е гугуцането. Аз бих желал всички да си гугуцат.
Човек, който мисли, не трябва да роптае, ако работи. А пък който роптае, трябва да работи. Не е лошо човек да роптае. Работи, защото събраната енергия е едно напрежение. Ропотът от какво произтича? Ропотът е едно недоволство. Твоите чувства не са задоволени с нещо и ти роптаеш. По какъв начин може да задоволиш своите чувства? Онзи ученият човек търси някое съчинение. Търговецът, който роптае, му трябват пари. На болния, който роптае, му трябва сила, храна, чист въздух. На търговеца му трябват пари, средства. На учения човек му трябват известни книги да чете, понеже трябва да има обмяна.
Та казвам: В дадения случай използувайте времето, което Бог ви е дал. Какво показва времето в живота? Иди точно навреме там, дето трябва да отидеш. Всяко благо в света, което ще възприемеш, си има определено време: година, месец, ден и час. Щастието в света не е произволно, то идва точно на определеното време. Всичко е на определено време. И ако ти разбираш закона на времето, ако излезеш точно навреме, ще получиш това, което трябва. Сега всички хора все закъсняват. Все сте закъснели. Рядко има, които отиват по-рано. Ще отидеш точно навреме на гишето, ще си представиш легитимацията на банката и веднага ще ти дадат това, което трябва. Някой казва: „Много разочарования имам в живота си.“ Не си отишъл навреме.
Иосиф беше най-щастливият син на Иаков. Защо беше щастлив? Знаете ли защо? Защото той беше единственият син, който беше роден по любов,.първата любов на баща му. Той изля всичката любов на Иосиф. Той беше любимият му син. И всичките му 12 сина показваха с каква любов бяха родени. Но този, щастливият син, носеше и големи нещастия. Онова, което му беше определено да стане, можа ли да се отмени? Баща му му даде много хубава дрешка. Другите синове считаха, че желанието на баща

им е да стане Иосиф господар. И мислеха, че това беше произвол.
Иосиф беше умен, сънища тълкуваше, справяше се с напрежението и налягането. И когато го продадоха братята му в Египет, той стана като слуга при едного. Когато дойде Иосиф да се изкушава от тази египетска господарка, какво беше това изкушение – налягане или напрежение? Напрежение отвътре. Тя му казваше: „Ти си един беден евреин, дошъл тук.“ Тази дама беше високопоставена. „Ако ме обичаш, аз ще ти отворя път. Ако ти не изпълниш моето желание, в затвора ще отидеш.“ Божественото в Иосифа казва: „Тук съм един слуга. Господарят ми дал власт. Аз не искам да злоупотребя с доверието на господаря.“ Тя му казва: „Ще видиш лошите последствия.“ Тук имаше Иосиф второто изпитание. Най-първо братята му не го разбраха. Това беше налягане. Те си казаха помежду си: „Защо да го убием – да го продадем, ще вземем парици.“ После дойде пак налягането – в затвора. В затвора той стана гадател. Двама затворници му разправиха своите сънища и той ги разгада. Той каза на виночерпеца: „Като се случи, както ви казах, помнете ме.“ Две години седя той в затвора. Онзи, комуто разгада съня, го забрави. Той беше виночерпец на царя, на фараона. Последният сънува един сън. Виночерпецът разправи: „В затвора като бях, имаше един човек, който тълкува сънища.“ Иосифа го извадиха от затвора, облякоха го добре и го извадиха пред фараона. Той разгада съня на фараона. И взе първото място.
Та сега, ако вие не може да се справите с едно налягане и едно напрежение, вие не можете да вземете първото място в Египет, в света. Вие всички в света сте на мястото на Иосифа. И не може да вземете първото място, ако не се справите с налягането и напрежението. Сега вие сте при тази дама. Казвате: „Да си поживеем, парички трябват.“ По-добре е да оставим дрехата си и да намерим затвора, и да те извади Господ от затвора като гадател, отколкото да тръгнеш подир една жена. Под думата „жена“ аз разбирам в дадения случай друго – това са онези лъжливи възможности, от които мислиш да станеш нещо. И възможностите, и условията имат някакъв смисъл, но не са те, които правят човека щастлив, а Божественото. Ако използваш условията и възможностите според Божествения закон, ти всичко може да постигнеш. Вие всички имате какво да постигате. Толкоз години съм говорил: Първото постижение е любовта. Свободата на човека започва с любовта. То е разумният живот на човека. Те считат, че любовта е сляпата събота. Сляпата събота е безлюбието в света. И после казвате: „Едно време колко се обичахме.“ Това е сляпата събота. Онази Божествената любов никога не отпада. В Стария Завет се казва, че любовта ви отпада. В 13-а глава от Първото послание към Коринтяните апостол Павел каза: „Любовта никога не отпада.“ Писанието казва на едно място: „Понеже не си устоял на първата си любов“ – не си я разбрал. Казват, че законът на любовта не издържа. Не, любовта всякога издържа, но ние не издържаме.

Щом дойде законът на любовта, трябва да ти се разшири желанието да служиш на Бога. Щом служиш на Бога, ти си на правия път. Защото на кого другиго ще служиш в света? На себе си или на ближния си? В някоя бедна хижа ли ще живееш или в палат, или в Божествения свят? Някой ще каже: „В колиба.“ Друг ще каже: „В палат.“ А пък някой ще каже: „В Божествения свят.“ Хубави са и трите, но кое е за предпочитание? Кое е за предпочитание: отделенията, гимназията или университета? Отделенията са за гимназията; гимназията е за университета. От колибата ще преминеш в палата и от палата – в Божествения свят. От налягането – към напрежението и от напрежението – към разумния живот. Ти не се спирай, че имаш препятствия отвън и отвътре. То е най-добрият признак. Ако имаш налягане отвън и напрежение отвътре, то е добър повод за тебе – Божественото не е далеч от тебе.
Ние сме дошли до третата фаза, до третото положение – до разумното в света. Ще чуеш гласа на любовта – Божествената Любов. И ще се освободиш. И в това освобождение да говори за ставане и оживяване, и възкресение. Когато любовта посети човека, това е ставане, това е налягане. Оживяването, това е напрежение. А пък възкресяването, това е Разумното, Божественото в човека.
Уравновеси ли човек външните условия и вътрешните възможности, ще възприеме Божественото, Което го ръководи в живота. Тогава животът има смисъл вече; ти работиш с Божественото в света.
Сега да не отиваме по-далеч. Мнозина страдате. Какво нещо е страданието? Налягане ли е или напрежение? Някои имат кръвно налягане. Чета по вашите лица, казвате: „По-добре е да ги няма болестите.“ Съгласен съм. Болестта не е нещо, което може да хванеш и да го извадиш навън от себе си. Болестта прилича на много дребни частици. Ако си натъкнеш крака на някои дребни частици от едно счупено шише, може да си нараниш крака. Но един умен човек ще събере всички тия дребни частици и ще направи цялото шише.
Та, всичките ваши погрешки, които сте направили от налягането и напрежението, ще ги съберете и ще направите разрушените форми. Счупените шишета ние ги изхвърляме навън, но ние така подлагаме другите на голямо изпитание. Сегашните счупени шишета ние ги изхвърляме, обаче трябва да ги съберем и да ги направим на цели шишета. Всеки ден по 100 шишета събрани, за година правят 36 000 шишета. Като се стопят, ще имате 70 000 лева печалба за една година. Вие казвате: „Кой ще ходи сега да събира шишета?“ Не се възмущавайте от счупените шишета, които имате, но ги съберете на едно място и ги претопете.
Вие казвате: „Тая погрешка да не бях я направил, онази погрешка да не бях направил. Тези възможности изгубих, ония възможности изгубих.“
Разправяше ми една доста благородна жена: „Едно време изгубих. Имах 10 обожатели.“ Не могла да избере един от обожателите. И казва: „Така

изгубих 10-тях кандидата и сега съм стара мома. И поради своята глупост не можах да се оженя, останах сама." Казах ѝ: „Много добре си направила, понеже тези хора щяха да бъдат нещастни с тебе, и ти щеше да бъдеш нещастна. А пък сега и ти, и те са щастливи. Ти си щастлива. Тези кандидати ще дойдат при тебе." Тя каза: „Аз остарях вече." Казах ѝ: „Ще се подмладиш." Тя гледа на работите много отблизо. Тя не е изгубила. Дните си минават, но пак ще се върнат.
Не се спирайте какво сте изгубили вие с вашите кандидати, но радвайте се, че не сте причинили страдания на кандидатите и че и вие не сте си причинили страдания. Хубаво е да си спомня човек за младите любовни работи. Отлични писма се пишат. При женитбата после се пишат други писма. Най-първо се пишат червени писма. Най-първите писма са светли; после ги пишат с червено и най-после – с черно. Сега всички писма са с черно. Ако аз бих писал любовно писмо, с черно няма да го напиша. Ще пуснеш малко кръв от себе си, ще натопиш писалката. Четири–пет думи ще напишеш, но с кръвта си. И ценно ще бъде това писмо. В бъдеще, когато ви протече кръв от носа, събирайте го в някое шишенце, та като дойде до любовни работи, да пишете. Всичко това има смисъл.
Вие казвате: „С какви работи ще се занимаваме!" Че се е влюбил някой, това за мене е наука. Че имаш 10 кандидати, това е цяла математика. Че някой ви изгорил чергата, казвам: По-хубаво нещо от това няма в света. Че, всичкото съществуване зависи от това: откак се е запалило Слънцето, започва животът. И всичкото нещастие за нашата Земя е, че тя е изгаснала малко. И трябва да черпим от Слънцето топлина. Докато огънят в нас гори, ние да се радваме и да благодарим на Бога.
Някои се оплакват и казват: „Да се махнат тези страсти." Вие не знаете какво говорите. По-добре е човек да прави погрешки и да живее, отколкото да е заледен. И то не е лошо, защото никаква болест няма да те хваща тогава. За предпочитание е животът със страдания, отколкото заледяване без страдание. Може би един ден ще разберете закона на налягането. Защото изстудяването е закон на налягането. Стоплюването отвътре е напрежение. Но в това не е смисълът. С разумното трябва да разберем смисъла. И физическият свят, и духовният трябва да се разберат, за да разберем онзи стих: „Да възлюбиш Бога и да възлюбиш ближния си". Три неща трябва да разберете: налягането, напрежението и разумното живеене.
Да изпеем тогаз: „Налягане, напрежение, постижение". Напрежението е до, движението е ре, постижението е ми, добиването е фа, цъфтенето е сол, развитието е ла, добруването е си. И така, имаме: напрежение, движение, постижение, добиване, цъфтене, развиване и добруване.
Човек трябва да се освободи от много робски мисли, които има. Сега страдате от налягането и напрежението – безпокойствие отвън и безпокойствие отвътре.

Изпейте „Мога да кажа“. (Изпяхме.) В тази песен и трите са прокарани: налягането, напрежението и разумността. Тя е създадена според тая реакция, която имахме сега. Тя е създадена по закона на налягането, напрежението и разумността. Още веднъж я изпейте.
Сега: учение, Божествено учение. Трябва да учим. Старите трябва да се подмладят, младите да не остаряват, глупавите да поумнеят, а пък умните да не се обезсърчават и да не престават да работят, да помагат.

„Отче наш“

6.45 ч

XIX година (1939–1940)
16-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 януари 1940 г.,
София – Изгрев*.

* Тази лекция е преработена и издадена под заглавие „Новият ден“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев)

1940_01_19 Реалността
лекция пред специалния клас

РЕАЛНОСТТА

„Отче наш“

Какво представя нулата? Каква е идеята за нулата? Какво представя нулата сама по себе си? Казвате: нищо и нещо. Какво разбирате под думата нищо и под думата нещо?

Сега има едно модно положение. Какво нещо е модата? Модата постоянно нещо ли е? Сезонно изкуство е то. Какво разбирате в математиката под постоянни числа, постоянни величини? Казвате: постоянна радост и постоянна скръб. Какво разбирате под думата постоянна радост и постоянна скръб? Казвате: „Постоянно скърби той“ – вие вече разбирате нещо, имате едно знание. Знаете какво нещо е скръбта. По-реално нещо от скръбта има ли? По-реално нещо от радостта има ли? Знаете какво нещо е радост, може ли да я обясните? Знаете какво нещо е скръбта, може ли да я обясните?

Има неща, които ги обяснявате, пък не ги знаете. Например някой математик обяснява какво нещо е вечността. Той нищо не разбира, а го обяснява. Казвате какво нещо е скръбта. Погрешката на хората седи в това, че те обясняват неща, които не може да се обясняват, а не обясняват неща, които може да се обясняват. Например какво нещо е грозотата, яде ли се, пие ли се? Или хубостта какво е? Казвате: грозен човек. Казвате грозен човек, но казвате и грозно ядене. Грозният човек и грозното ядене по какво се различават?

Как се пише нулата, като кръг ли се пише, или е малко удължена? Понеже нулата вече излязла от небитието, тя няма само един център. Щом нулата се пише удължена като елипса, тя вече има два центъра. Нулата е първата форма, в която човек се е явил на земята. То е нищо. Той седял хиляди години в туй нищо и само назъртал, не му позволявали да каже нищо.

Добре, ако турите едно число след нулата, какво означава? В сегашното разбиране нулата пред числото или след числото има съвсем друго значение. Да кажем, имате 12 или 21. Двете подир едното какво означава? Двете колко пъти увеличава едното, което е пред него? Кое е числото, което увеличава другите, а само не се увеличава? Нулата увеличава всичките числа, а сама тя не се увеличава. Нулата отзад и отпред, където и да я туриш, увеличава или намалява, но тя сама не се увеличава и не се намалява.

Реалното в света е, което нито се увеличава, нито се намалява. Тя е единствената реалност, от която изтичат всички други реалности. Сега аз не искам туй да го вярвате. То е така, но не може да се обясни. Реално е туй, което нито можеш да го увеличиш, нито да го намалиш, нито можеш да го дадеш, нито можеш да го вземеш от човека. Ако искате вие една реалност, тя трябва да бъде постоянна както нулата, да не могат нито да ви вземат, нито да ви дадат. Туй, което може да ви дадат и да ви вземат, то не е реално. Туй, което не може да ви дадат и да ви вземат, то е реално. Следователно търсете неща, които не са преходни. Не че преходните неща са лоши, но те са спомагателни средства.

Сега какво лошо има, ако ви вземат едно добро? Да кажем, имате пет лева в джоба и ви ги вземат. Да направим друго разсъждение. Вие имате две житени зърна в джоба си, може би с години ги носите в джоба си за талисман. Един ден дойде един човек при вас и като си тръгне, взема вашия талисман. Този талисман вземе, че го скрива в земята. Щом ги скрие в земята, тия зрънца изкарват, израстват, братясват и най-малко всяко зърно дава десет стръка. Всеки стрък дава най-малко по трийсет зърна. Значи едното зърно ще даде близо триста зърна, двете ще дадат шестстотин. Вие се тревожите сега, че вашият талисман изчезнал, че някое голямо нещастие ви сполетяло, че не ви върви. Вашият талисман влязъл в нивата и се увеличил с 598.

Питам, де е сега нещастието, че ви взели талисмана от джоба? То е ваше разбиране. Или някой път казвате: „Имах една идея, но вие ми я откраднахте." Нали и идеите крадат. Една идея, която се краде, каква е тя? Имаш някоя идея, откраднат ти я. Имаш някой сюжет за рисуване, може да ви го откраднат, нарисуват го пред вас. Много работи има в света, които могат да се вземат. Питам ви, ако вие пренасяте десет хиляди килограма злато на гърба си, какво ще спечелите? Ако пренесете десет хиляди килограма злато, гърбът ви ще се оплаква. Ако е на близко разстояние или ако е на далечно разстояние, има разлика. Ако е на близко разстояние, мъчнотията ще бъде по-малка. Ако е на далечно разстояние, мъчнотията ще бъде по-голяма. След като пренесете десет хиляди килограма злато – как да го пренесете – учен може да станете. Но при сегашните условия, както се пренася златото, вие ще мязате на един кон. Като го носите, само ще се охлузи гърбът ви, ще усещате отслабване на вашите мускули.

Казвам, в дадения случай необходимо ли е да пренесете десет хиляди килограма злато? Определено ли е от Провидението да го пренесеш? Десет хиляди килограма злато каква стойност има? Всеки килограм има по двеста наполеона, десет хиляди по двеста прави два милиона, една почетна

сума. Ако бихте имали два милиона наполеона, не бихте седели тук, да слушате тия работи. Щяхте да бъдете или на железница, или на някой автомобил, или на някое увеселително място, или щяхте да имате най-хубавото пухено легло с пружина, щяхте да имате три–четирима слуги; после, кухнята ви щеше да бъде модерна, с най-хубавите порцеланови чинии, всичко щеше да бъде изрядно. Но дали щяхте да бъдете учен човек, то е въпрос.

Следователно туй злато един човек може да го обработи. И то търпи обработване.

Сега вие имате числата 12 и 21. Каква е разликата между дванайсет и двайсет и едно? Цифрите са същи, числата са различни, количествено са различни. По какво се различават? Отличието е, че в дванайсет вие имате предимство на мощните сили в природата, а в двайсет и едно имате меките сили, които работят. Дванайсет е число на хармонията. Като влезеш при двайсет и едно, трябва да се подчиняваш. В астрологията има дванайсет зодии и дванайсет дома. От тях колко дома са на едното и колко на двете? Шест дома са на едното и шест дома са на двете. Ние влизаме в динамиката на числата. Едно число е динамично, когато то влиза в самия живот.

Аз различавам числа, които дават нещо от себе си, и числа, които възприемат. Всичките хора правят погрешката, когато карат едно число, което се е научило само да взема, карат го да дава. Вие влизате в противоречие със себе си. Например, ако вие сте научени само да ви шетат, когато ви накарат вие да шетате, ще влезете в едно противоречие. Щом на вас шетат, вие го считате в реда на нещата; щом ви кажат вие да шетате, казвате: „Защо?“ По-напред не питате: „Защо?“ Казвате, че е в реда на нещата слугинята да шета. Щом вие трябва да шетате, казвате: „Защо аз трябва да шетам?“ Какъв отговор ще дадете? Допуснете, че вие сте господарката, слугинята ви шета, слуша ви. Господарката е полковник, слугинята е редови. Изведнъж слугата произвеждат полковник, господаря – редови, турят го на мястото на прост войник. Вие казвате: защо е тази работа така? Де е несъвместимостта на този порядък? Ако на полковника не му стига умът как да води сражението, а войникът разбира тази работа как може да стане, знае как трябва да се нападне неприятелят, войникът не е ли на мястото на полковник? Или ако слугата може да направи една работа по-добре от господаря, слугата в даден случай е на мястото на господаря.

Следователно сега имате един порядък, дето хората не са произведени по достойнство. Аз мога да повиша всеки от вас, всекиго мога да го туря на

какъвто чин иска. Слугата мога да го направя генерал, полковника – редови. Тия числа можеш да ги произведеш както искаш.

По някой път вие сте бедни, нямате пари в джоба си. Седнйте, че пишйте: „Имам да вземам хиляда лева след пет месеца, на двайсето число." После пиши: „Имам да вземам десет хиляди лева." Казвам, вие сиромах човек ли сте? Казвате: туй не е реално. Хубаво, в какво седи реалността на нещата? В дадения случай вие предполагате, че имате да вземате. Това число по отношение на вас не е ли реално? Една мисъл имаш: „Аз искам да стана генерал." То е вярно за всичките хора, защото в дадения случай някой става вече генерал. Искаш да станеш учен. Някой вече става учен. Няма нещо, което ти да помислиш, да не става. Само че по отношение на теб не става. Всъщност по отношение на някого то е реално. Казваш: „Аз искам да бъда добър." Някой човек вече е станал добър.

Сега в реалния живот радвайте се на всяка придобивка, на всяка мисъл, до когото и да се отнася тя, защото, каквото придобива цялото човечество, един ден и вие ще се ползвате от това благо. От доброто всички хора ще се ползват. Че злото е потребно някой път. Лютото не е ли зло? Горчивото не е ли зло? Злото го туряте в ястията. После в тия ястия туряте червен пипер – вие го обичате. После взимате горчивия пелин и го туряте във виното, правите пелин. Хубаво е, цяр правят някой път. Само че злото е по-ценно, затуй се употребява в малко количество. То е екстракт. Ще употребиш една малка доза от него.

Страданието какво е? И то е екстракт. Ако ти знаеш как да употребиш страданието, ще го направиш приятно. Ако ви дам захарин на острото на ножа, целия ден ще плюете, ще текат лиги от езика ви. Ако не вярвате, опитайте. Турете малко захарин върху езика си, и вижте каква реакция ще произведе. Той е сгъстяване на известни сили в природата. Топи се. Като туриш една бучка захар на езика, защо предизвиква слюнката? От захарина остават известни частици върху езика, стимулират го, идат лиги, целия ден вие ще плюете, докато се разтопи това сладкото на езика ви и да се освободи от влиянието им.

Когато разсъждавате, вие искате понякога голям стимул в живота. Говорите за идеална любов. Знаете ли идеалната любов на какво мяза? Който влезе в идеалната любов, става като баба. Щом дойдат до идеалната любов, закъсват. Идеалната любов съвсем разтапя хората, че те не знаят какво да правят.

Понеже вие всички искате идеално да обичате, какво разбирате под думата идеално? Идеално в дадения случай, то е възможно само за цялото

човечество, в дадения момент идеалното е постижимо само за целокупното човечество. Идеалното обаче не е постижимо за един човек. И злото не е постижимо за един човек. Там е вашата погрешка, че вие мислите, че вие сте добри и вие мислите, че сте лоши. Злото е нещо колективно, и доброто е нещо колективно. То е качество само на цялото. Само цялото може да прави добро и зло. Злото за цялото не е престъпление. За индивида е престъпление.

Но какво разбирате, че злото за цялото не е престъпление? Ти когато хванеш, изядеш една кокошка, за кокошката е зло, а за тебе е добро. За кокошката е зле, докато я изядеш, а на тебе е добре. Когато кокошката влезе в твоя ум, на кокошката е добре, а на тебе е зле. Кокошката, като влезе в мозъка, тук клъвне, там клъвне, започне да рови. Тя като рови из мозъка, ти си недоволен. Ако вие ядете свинско месо, в което има трихина, най-първо, ви е приятно, но после знаете ли какво ще стане? То е опасно. Не се яде свинско месо, в което има трихина. Казвате: „Да си похапнем малко месце." Щом туй месце е заразително, тебе не ти трябва.

Казвам, най-първо, храната трябва да се освободи от всички посторонни елементи, които може да произведат едно нездравословно състояние. Например коя храна е най-хубава? От всички храни коя е най-здравословната храна? От всичките храни най-хубавата храна е хлябът. Другите храни какви са? Те идат само да допълнят хляба. Хлябът е само за човека. Месоядните животни не разбират какво нещо е хляб. Тревопасните донякъде го разбират, понеже, като намерят житото, го похапват.

Казвам, първото нещо – ще се научите кое е реално и кое не е реално. Реалното има отличителни качества. Реалността може да причини радост и скръб в даден случай. Сега, щом ти причини скръб, какво отношение има скръбта към тебе? Скръбта е несигурност. Имаш много малка скръб или имаш една голяма скръб. Представи си, че пишеш едно стихотворение, направиш една малка погрешка, забравиш да туриш една малка запетая някъде. Всичко е хубаво написано, но една запетая не е турена намясто. Най-малката скръб е една запетая, която не е турена намясто. Някой критик, като погледне стихотворението, ще каже, че запетаята не е турена намясто. Или, като си писал, не си написал правилно една дума, не си турил ѣ (Е двойно според правописа, прилаган между 1899 и 1945 година), а е просто. Казвам, не е сведущ – тази дума не се пише с е просто, но с е двойно.

Каква е разликата между двете е? В е двойно ти се разпъваш на кръст, в ръкописното малко е ти разширяваш. Има и друго, Е. Такъв знак е защо го пишат така? Малкото е е отгоре, то е една идея. Ѣ излиза от стомаха. Е

просто е на главата.

Казвам, в природата има различие. Как ще произнесеш думата? Силата на думата зависи от произношението, което ѝ дадеш. Например вие произнасяте една дума: добро. Какво означава доброто? Какво разбирате под думата добро? На български може да е до̀бра – ударението е на първия слог, добра̀ – ударението е на втория слог. В български думата добра има двояко значение: добра крушите, например, е глагол и добра, прилагателно.

Ако вие, като напишете думата добро, отмахнете всички опашки и чертици на буквите и останат само кръгчетата на буквите, какво ще разберете? Останат само пет нули. Туй са качествата на доброто. Вие не го разбирате. Туй, което не разбирате, вече е добро.

Или пък, ако заличите всичките кръгчета в думата добро и останат чертичките, ето вие какво разбирате? Разбирате ли нещо?

Следователно ние изваждаме едно правило: щом имате две разбрани работи, между тях седи една неразбрана. Туй, което не разбирате, са кръгчетата на буквите в думата добро, а това, което разбирате, са чертичките в буквите на същата дума: опашката на д-то показва да вземеш нещо, при б-то значи да дадеш, опашката на р-то показва туй, което си взел и което си дал.

Което спечелиш, ще го туриш в касата. Ти си сигурен. Пари, каквото вземете, давате и каквото вземете, го туряте в джоба. Туй, което сте взели и което сте дали, и което сте турили в джоба, считате, че то е вашето добро. Всяко нещо, което не сте взели, не сте дали и не сте турили в себе си, не го считате за добро. Нещо, което сте взели и което сте дали, което сте турили в себе си, считате за добро.

Доброто е плод на нещата. То е завършен резултат. Единственото реално нещо е доброто. Доброто е реално, доброто е много материално. Храната, която ядете, и ви дава сила, е добро. Парите, с които може да си служите, то е добро. Силата, с която можете да извършите каква и да е работа, то е добро. Всяко нещо в дадения случай, което може да ви послужи, то е добро. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, която може да ви послужи, е добро. Добро е онова, с което ние си служим.

Ще изучаваме законите на доброто. Реалностите, които имаме, трябва да знаем как да ги приложим. Ако не знаеш една своя мисъл как да я приложиш, ти имаш две зрънца в джоба си, които са талисман. Ако

разбираш, можеш да ги посееш и след няколко време с тях ще подобриш своето положение.

Ти си някой път беден човек. Чудиш се по някой път защо не ти върви. Тогава, за да ти върви, научи се да говориш сладко. За да ти върви, научи се да рисуваш добре. Онзи художник, който знае добре да го гледа, знае и добре да рисува. Един художник веднага може да нарисува едно хубаво око. Друг може да го гледа, но не знае в какво седи красотата на окото. Питайте един художник, той може да ви каже в какво седи красотата на окото. Като го рисува, той ще тури основните черти на красивото око. Ако вие рисувате добре, веднага ще подобрите вашето положение. Или даровит сте да говорите, но сте страхлив, не искате. Като говорите, ще подобрите вашето положение. Или имате каквато и да е сила. Научете се да работите какъвто и да е занаят, каквото и да е изкуство. По някой път не е необходимо да избирате изкуството.

Толстой когато пишеше своите съчинения, дойде новото схващане на живота. Казва: „Дали мога аз да си направя едни обуща, лесен занаят е.“ И сам почна да си прави обуща. После сам отиде на нивата да оре. Толстой не отиде до крайност, до която отидоха духоборците. Духоборците, които изхождаха от идеите на Толстоя, който казваше, че всеки сам трябва да работи, те пуснаха воловете и сами се впрегнаха да орат земята. „Досега ние сме ги впрягали, казват, сега ние да се впрегнем, да видим какво е орането.“ Докато ние не се впрегнем, не можем да влезем в положението на другите хора. Всичкото нещастие в света е, че ние злоупотребяваме със свободата, която имаме. Срещате един кон впрегнат, ни най-малко не влизате в положението му, че той е натоварен повече. Сега има дружество за защита на животните. Някой хванал една кокошка за краката, носи я с главата надолу. Сега като носи кокошката, трябва да я носи с главата нагоре.

Казвам, човек трябва да стане деликатен, да влиза в положението на всички същества. Постепенно трябва да се учат хората. Тук между вас забелязвам, че вие нямате отношения. Навсякъде всичките спорове произтичат от това, че вие нямате отношения, не знаете как да се обхождате. Казвате: „Ти си невежа, ти си простак.“ Той и ти не сте ли произлезли от едно място? Единият е горе, при чистия извор, пречиства онзи, който е излязъл преди него и се е окалял. Той е прост, окалял се, но е свършил работа. Окалянето е свършване работа. Онзи, чистият, той е учен, защото работа не е свършил. Той мисли, че е учен. Когато влезе в живота и се окаля, тогава е приложението на учението. Най-първо, хората са чисти, теоретически знаят какво нещо е окалянето. След като влезе в живота и се окаля, разбира. Прегрешенията в живота не са нищо друго, освен

свършване известна работа. Окалваш се. Сега искат да знаят от невидимия свят, като сте се окаляли, знаете ли да се чистите. Ако знаете да се чистите, не го считат за прегрешение. Ако не знаеш да се чистиш, тогава считат, че не разбираш реалността на калта. Не е лошо, че си се окалял.

Да кажем, имате една бяла дреха. Един ваш приятел по невнимание полее, капне с кафе на вашата бяла дреха. Вие казвате, че направил едно престъпление. В какво седи престъплението? Питам, защо боядисвате бялата дреха с черно? Не е ли това престъпление? Че вие носите черни дрехи, не е ли това престъпление? Щом си радостен, чрезмерно радостен, започни да носиш черни дрехи, за да спестиш радостта. Ако си съвсем загазил, болен си, искаш топло да ти е, носи черна дреха, защото тя събира повече топлина и светлина. Ако си много здрав, носи бяло, но ако си болен, бяло не носи.

Казвам, то са крайности. Бялото и черното, това са полюси. Непременно е необходима къща, за да си почиваш. В една къща се спи по-хубаво, понеже светлината стимулира мозъка. Дето има голяма светлина, стимулира се мозъкът, ти не може да си почиваш – трябва да се намали светлината. Природата е предвидила тия работи: земята, като се върти, за да ни даде почивка, намалява се светлината. Ние, като ходим в тая светлина, считаме, че тъмнината не е нещо приятно. До реалния живот ще намериш правдоподобност. Тъмнината е правдоподобна. Светлината е на своето място, и тя е правдоподобна.

Един ден, когато човек излезе из този съвременен живот, тогава ще влезе в една светлина, която ще бъде една светлина без сенки, за която не може да се говори. Каква е тази светлина без сенки? Щом влезеш в тази светлина без сенки, ти не може да видиш погрешките на никой човек. Дотогава, докогато виждаш погрешките на хората, ти си в света, дето има сенки. В светлината, дето има сенки, има погрешки. В тази светлина, дето е без сенки, погрешките изчезват. Следователно погрешките просто се дължат на тази светлина, която дава сенки на нещата.

Вземете в дадения случай музиката. Казвате за някого, че пее фалшиво. Ти се заблуждаваш. Никой човек не може да пее фалшиво. Само при дадена система човек пее фалшиво. Ако вземете цигулката, с бемолите се удължават струните. Ако вземете диези, всякога струната се скъсява. В какво седи пониженият тон? Повишените тонове имат скъсени трептения, понижените тонове имат удължени трептения. Следователно те се виждат: тези удължени тонове са по-груби, понеже се движат по-бързо, ухото не може да схваща тяхната мекота. Техните движения ни се виждат малко груби, събуждат повече енергия. Другите, които ние разбираме, те ни

дават малко меланхолия, разположение. Меланхолията е едно приятно разположение.

Между меланхолия и песимизъм каква е разликата? Да кажем, че те боли палецът или те боли стомахът, все едно ли е? Помнете, че всички болести не са нищо друго освен стимул, за да те накарат да мислиш. Всичките нещастия идат да заставят човек да мисли. Всичко в природата, което ви кара да страдате, вие се радвайте на това, защото то са стимули да накарат всички същества да мислят. Който не може да мисли чрез радостта, заставят го да мисли чрез скръбта. Радостта и скръбта, това са стимули, които едновременно действат. Безпаричието е един стимул, богатството е друг стимул. Знанието е стимул, невежеството е стимул. Всичко е стимул за добиване на знание.

Тези, които не разбират този порядък, казват: „Защо светът е създаден така?“ Той е създаден довреме. Има неща в живота, които са постоянни, които постоянно ще останат тук. Едно дете първоначално нищо не разбира от буквите, но след като учителят му разкрие всичките букви, от детинството до старата възраст може ли то да се освободи от тях? Колко букви има българската азбука? Трийсет и две. От тия трийсет и две букви той може ли да се освободи?

Имате буквите А и Б. А е гласната буква, Б е съгласната буква. В какво седи разликата между А и Б? Гласните букви щедро дават, съгласните са скържави, стягат. Б-то ще ти каже: „Чакай, чакай, ти по особен начин ще ме произнесеш, не може да кажеш, както искаш.“ Ще те спре. Б-то произнасяме с е. Без е може ли да го произнесете? Б е няма буква, ще я накараме да проговори. Като турим е, става бе, като турим а, става абе. А и Б какво означават? В еврейския език онзи, който философствал, казва, че когато Бог създал света, всичките букви се явили при Бога, да предлагат да създаде света с тях. Обаче във всички букви имало по една погрешка. Само Б-то било без погрешка и с него започнало създаването на света. Но в тия букви имате вече съвсем друг смисъл. Буквите стават разумни. Там всяка една буква си има свой вътрешен смисъл. Буквата А първоначално така се е писала: . Значи тя е бременна с една идея. Каквато и да е идея, щом я разбереш, тя се превръща на А.

Тогава ти казваш така: аз се радвам, аз страдам. В дадения случай, когато кажеш аз се радвам, значи придобил си нещо; когато кажеш аз страдам, изгубил си нещо. Защото страданието, то не е статическо положение. Страдаме, постоянно губим нещо от себе си, постоянно губим радостта. Кои са причините за изгубване на радостта? Щом искаш да угодиш на двамата господари, ти ще станеш нещастен. Страданието произтича, че

искаш едновременно да угодиш на двама господари, на които интересите не могат да се примирят. Страданието произтича, че ние едновременно искаме да служим и на доброто, и на злото. Злото и доброто са двама господари, на които интересите са диаметрално различни. Следователно, ако угодиш на доброто, злото ще се нахвърли отгоре ти. Ти ще страдаш между двамата господари. Българите имат тази поговорка: „Когато атовете се ритат, магаретата страдали.“ Какво търсят магаретата между атовете? Когато атовете се ритат, магаретата да стоят настрана и да гледат. Щом ги ритат, то се опитват да ги примиряват. То е доста честолюбиво – най-горделивото млекопитаещо е магарето. И човек не може да се сравнява с него. Магарето го вземат за емблема на упоритост. Туй произтича от неговия личен живот. Ти може да го биеш, то казва: „Аз, каквото мисля, не си меня мнението, че то са мои субективни схващания.“

Сега какво заставя магарето да бъде упорито? Едно магаре е упорито, и то си има слабата страна. Тръгнеш, магарето не иска да върви. Тогава разправят един анекдот. Във Варна искат да натоварят двеста магарета на един параход, да ги закарат в Цариград. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не искат магаретата да влязат.“ Той казва: „Аз ще дойда и ще ги вкараме.“ Отива майорът и казва на фелдфебела да ги дърпа за юлара напред. Като го потегли напред, магарето се дърпа назад. Майорът го хване за опашката и го потегли, магарето тръгне напред. Майорът тегли назад, фелдфебелът тегли напред и магарето отива напред. Така за един час ги вкарали. Някои се смеят, но разумната част на млекопитаещите е опашката: когато потеглиш едно млекопитаещо за опашката, то мисли вече.

Следователно законът, който трябва да извадиш от всяка работа, която не можеш да разрешиш е: като дойде една мъчнотия, започваш да мислиш. Щом мислиш, мъчнотията се разрешава. Всичките мъчнотии седят, че ние, като започнем една работа, не мислим. Имаме една отвлечена идея, тъй както когато напишете думата добро, като изтриете чертиците и опашките на буквите, останат само нули, от които нищо не може да разберете. Туй е само за обяснение. Някой път има известни противоречия, които съществуват от неразбиране на нещата. Трябва да се впрегне човешкият ум на работа. Но да впрегнем ума на работа, се изисква знание. Ти впрегнеш долната част на ума си, обективния ум, трябва да впрегнеш разсъдителната, горната част, разсъдителните способности. После трябва да впрегнеш и чувствата си на работа, но кои чувства? Има чувства съхранителни, има чувства семейни, има чувства приятелски, има морални чувства. Тъй щото, ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да знаеш кое да събудиш. Трябва да знаеш начина, по който да събудиш тия чувства.

Как ще събудиш едно морално чувство? Стимулите са различни. Някой път събуждате едно егоистично чувство. И те са необходими. Казвате: голям егоизъм има в човека. Егоизмът е лош, когато вземе надмощие над другите чувства. Но егоизмът в дадения случай е потребен. Човек пази своето здраве. Тези егоистичните чувства, и те са потребни, защото, ако обича своя живот, за да пази своето здраве, здравето – то е условие за живота. Човек трябва да бъде здрав, за да работи. Болестта го лишава от възможността да работи. Тази работа не е само физическа, тя е от три свята. Работа е, когато човек работи с ума си, работа е, когато човек работи със сърцето си, и когато работи с волята си, и то е работа. Всяка работа, в която тия трите елемента не влизат, тя не е успешна, не е закономерна. В работата някой път е ангажиран повече умът, сърцето по-малко. Някъде волята е ангажирана повече, сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на първо място, умът е на трето място. Разумният човек трябва да знае как да постави ума си на работа, какво участие трябва да вземе и неговото сърце.

При сегашните условия, понеже носите много наследствени черти от миналото, в някои от вас е развита волята повече, отколкото трябва, в някого сърцето е развито повече, отколкото трябва, в някои умът е развит повече, отколкото трябва. Но умът ви трябва да започне да мисли за туй, за което не знае. Да допуснем, че вашият ум мисли, че много знае. Ти мислиш, че можеш да свириш, ти ще се намериш в положението на един турчин, в когото чувството на тщеславие било много развито. Ходил той в Багдад, че като се върнал в Делиормана, казва: „Аз, като бях в Багдад, по двайсет метра трапове прескачах." Турците казват: „Брей, голям юнак." Той разправя, те го слушат, че по двайсет метра трапове прескача. Казва: „Въздухът, храната там помагат и може да прескачаш трапове по двайсет метра." Казват: „Добре, ако там ти помага храната да скачаш такива големи трапове, поне по десет метра трапове не можеш ли да скачаш от нашата хава?" То е преувеличение. Този анекдот прилича на онзи български анекдот, в който един старец се хвалел, че като бил на млади години, прескачал трапове по пет метра. Казва: „На млади години ги прескачах, сега пак ще ги прескоча." Запътил се, скача и пада в трапа. Като седнал в трапа, казва: „Така е то, на млади години като бях, скачах, сега, като остарял, човек в трапа влиза." Като се наклонил и видял, че никой няма, казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари."

Човек остарява от незнание, нищо повече. Ти седиш сам, дойде някой човек, който е разположен спрямо тебе, ще те насърчи, ще каже: „Може да знаеш." Дойде някой, който не те обича, казва: „Ти нищо не знаеш." Думите знаеш и не знаеш аз ги употребявам като плюс и минус. Минус –

не знаеш, плюс – знаеш. Плюс са тези, които ни обичат, минус са тези, които не ни обичат. Който не ви обича, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Другият казва: „Ти знаеш.“ Тогава как ще ги примирите?

По два начина ще ги примирите: математически ще пишете две успоредни вертикални и две успоредни хоризонтални линии.

Ако ги пресечеш, то е противоречие. Кои думи разрешават един въпрос? Знакът плюс е едно противоречие. Ти имаш кръст, да се бориш. Тия успоредните линии показват две същества, които мислят еднакво – може да разрешат един въпрос. Ако умът и сърцето ти не може да вървят паралелно, не може да съдържат никакъв живот. Първото нещо е да знаете да измените знаците. При минус имаш да даваш, при плюс имаш да вземаш. Сега, за да бъдеш добър при плюс, какво трябва да направиш? При плюса едната черта е даване, другата е вземане.

При минуса какво трябва да направиш? Ще го удвоиш, ще дадеш на ума и на сърцето си еднакви права в дадения случай. В правилното възпитание, то е необходимо заради вас. Вие искате една външна свобода, но, най-първо, вие не давате свобода на себе си. Човек трябва да дава свобода на ума си и на сърцето си, и на волята си.

Тогава аз ги турям така: три успоредни линии. Най-първо, човек при възпитанието трябва да даде възпитание на ума си. Мъчнотиите, които има, той трябва да започне да ги разрешава. Но всичките мъчнотии да ги разрешава изведнъж, то е невъзможно. Ония мъчнотии, които го спират, той трябва да разреши поне една от тия мъчнотии.

Да допуснем, че имаш една мъчнотия: дадено ти е едно горчиво ядене. Как ще го излекуваш? Как, по какъв начин ще излекуваш горчивото ядене? Ако е на езика, щом си турил горчивото, ще приемеш с езика си, ще туриш сладкото, ще държиш това сладко, докато се премахне онова горчивото желание. В ума ти седи една горчива мисъл, образа държиш. Ти ще се научиш да бъдеш силен, този образ да можеш да го премахнеш. Най-първо, да гледаш спокойно на една мисъл.

Да кажем, тебе те е страх от змии. Искаш да бъдеш смел. Какво трябва да направиш? Зимно време, когато намериш някоя змия замръзнала, прекарай ръката си по нея, за да не те е страх. Трябва да я попипаш. Всичките хора не ги е страх еднакво. Всичките хора изобщо имат страх от змиите. Само онези, които са свикнали със змиите, знаят слабата страна на змиите. Ти не хващай змията за опашката. Като хванеш змията, хвани я за шията – близо до главата, стисни я хубаво. Щом я хванеш за опашката,

веднага ще те ухапе. Всичките мъчнотии в света не ги хващайте за опашките, хванете ги за шията, близо до главата. Тогава мъчнотията ще се разреши. Когато човек се е обезсърчил, къде е хванал змията? За опашката я хванал. Когато се е насърчил, той я хванал за шията. Тия работи трябва да се повтарят.

Имате същия закон и в музиката. Някой път някой тон не може да го вземете вярно. Два пъти, три пъти – хващаш тона за опашката, той хапе. Щом го хванеш за шията при главата, правилен е, ти имаш самоувереност. Всяко нещо, в което човек има самоувереност, от какво произтича самоувереността? Ако аз пея, аз няма да питам дали аз пея правилно. Всеки един тон се определя от мене. Аз зная кой е правилният тон, аз имам камертон. Ако аз пея, този глас, който излиза от устата, съответства на тия трептения, които ги има в моя ум. Когато те съответстват, аз чувствам една приятност. Когато тонът е верен, аз усещам една малка топлинка в лъжичката, зная, че тонът е верен. Когато не е верен, не чувствам топлинка. Може тонът да е верен, да е правилен, но този тон не е съобразен със законите на природата.

След това има друга една мярка. Когато аз взема един тон вярно, явява се една малка топлинка, но същевременно се явява и една малка светлина в ума. Но има още една мярка. Когато съм взел тона правилно и съм в едно пасивно състояние, веднага чувствам топлинка и светлинка, чувствам и прииждане на една сила, изменя се моето състояние. Следователно този тон, който едновременно придава топлина, светлина и придава и една малка сила на човека, този тон е правилен. Той е в съгласие с природата.

Когато говоря за музиката, разбирам това състояние, тя да произведе поне едно от тия качества: топлина, светлина и сила. Сега се пее, топлина не се явява. Пее се, и светлина не се явява. И сила не се проявява. Те са обикновени тонове. Казвам, трябва една специфична школа за музика, приложение на музиката в живота.

Например, когато аз развивам една тема, каквато и да е, по математика или някой друг клон, най-първо, ще имам едно малко моделче, ще го изпея. След туй ще започна работа. Щом имам топлина, щом имам светлина и сила, въпросът е разрешен, защото във всяка една работа в мозъка се изисква сила. Ти не можеш да постъпиш правилно, ако нямаш сила. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако нямаш топлина. Ти не можеш да мислиш, ако нямаш светлина. Следователно светлината е необходима за мисълта, топлината – за чувствата, и силата – за постъпките.

Ние говорим сега, че с музика се постигат нещата. Музиката е един метод в

природата; не целия ден да се занимаваме, но от нейните постижения зависи умът ни да работи, сърцето ни да работи, волята ни да работи.

Каква беше първата идея? Кое е реалното. Единственото реално е нулата. Туй, което нито се увеличава, нито се намалява, то е реалното. Туй, което се увеличава и намалява, то е относително реално. Действителната реалност няма какво да се увеличава, няма какво да се намалява. Абсолютната реалност в света е една. Туй относителното, то търпи увеличение и намаление. Следователно човек според степента на своето битие, на своя живот, може да увеличава и намалява нещата. Той е господар да увеличава и да намалява нещата. Той е господар и да намалява. Те се отнасят само до нашия живот. (Учителят пее тона „до“, после пее: „Добро.“ Всички пеем: „Добро“.)

Някой път вие се заблуждавате, мислите, че някои неща са реални. То е ваша преценка. Реални в света са само нещата, които произвеждат радост и които произвеждат скръб. Следователно радвайте се на реалното. Всяко нещо, което във вас произвежда радост, то е реално. Радвайте се на реалността. Вие се лъжете, като мислите, че като се породи скръбта, не е реално. Реална е скръбта, но знайте, че винаги скръбта, тя си има отражения противоположни. Има скръб – има радост. Значи реалността на скръбта винаги ще произведе реалността на радостта и реалността на радостта винаги ще произведе реалността на скръбта. Тия двете неща се сменят. Едната скръб трябва да мине. Знайте, че след всяка скръб иде радостта. Те се редуват.

Има една линия, така вървят. Ако започнете със скръбта и тя е долу на вълната, радостта ще е горе. Ако радостта е горе, във високите тонове, скръбта ще бъде в низините. Следователно, ако ти си музикант, в скръбта ще дадеш мекота, скръбта дава онази хубава мекота. Една музика без мекота каква е? В хубавата музика има оттенък на малка скръб. И голямата скръб не е лоша. Тя е лоша, когато липсва радостта.

Вземете един човек, който страдал. Този, който е страдал, без да има радост, огрубява. Когато радостта и скръбта са се редували, има нещо благородно, меко в лицето: скръбта е предала мекота, радостта оформява нещата, радостта моделира нещата. Скръбта дава материал, от който да се изработят нещата. Радостта е динамическа, скръбта е потенциална. Следователно радост без потенциал не може да се прояви. Скръб без динамичност не може да се прояви. Това са закони.

Гледайте във вашата мисъл да не влизате в противоречие със законите на природата. Природата е много взискателна. Щом сте в противоречие, тя

изхвърля всичките, не приема никого. Тя е правила хиляди и милиони опити и туй, което знае, е съвършено. И не се противопоставяй, но имай желание да проучаваш законите ѝ. Ако ти я считаш за един неприятел, който иска да те измъчва, ти влизаш в стълкновение с нея. Ти започваш музика и мислиш, че тебе не е дарила. Ти учиш наука, казваш: „Не съм аз надарен." То е заблуждение. В този живот ти е дадено толкоз, колкото можеш да постигнеш, и туй, което можеш да постигнеш, е достатъчно. Даже при сегашните условия хората не могат да постигнат една десета от онова, което им е дадено. Някои от вас или някои учени едва постигат една единица, други постигат две или три, другото остава непостигнато. Та се изисква дълъг живот, да постигнем онова, което природата ни е дала. Вие имате повече, отколкото ви трябва, вие мислите, че имате по-малко. Работете върху онова, което имате, не бъдете еднообразни.

Когато пеем добро, вие казвате, че ударението падало на първата сричка, когато ударението в думата пада на втората сричка. Накъде трябва да се измени ударението? В думата добро, когато ударението пада на втората сричка -ро, то са условията, които трябва да се използват. Първите условия вече са минали: д, о, б, р, всички тия са използвани. Единственото условие, което не е използвано, е о-то, затуй ударението пада на второто о. Ние казваме: до̀бро – обръщаме се към лице с ударението на първата сричка и казваме добро̀ – ударението е на втората сричка. Къде е ударението в думата добро винаги? На втората сричка. В думата благо къде е ударението? На първата сричка. Защо е на първата сричка? Туй, което прави по-силно впечатление, то е на първия слог. В думата добро имаме вече накрая ударението, най-после ще видиш какви са последствията. Следователно, когато впечатленията са силни, в думите ударението е в първите слогове. Когато впечатленията са към края, тогава ударението пада в края на думите. Психологически ние даваме внимание на ония неща, които ни произвели силно впечатление, върху тях говорим повече. Сloговете на една дума, сами по себе си, не правят впечатление.

Сега някои се спират върху думите, как се пишат. Тази дума има закони, които определят ударението. Някога, като се измени ударението, изменя се и смисълът на думата. Колко значения има думата пола? После па̀ри и парѝ. Вземете друга дума: благост или вземете благото е добро. (Учителят пее: „Благото е добро.") Ударението може да се мести.

Старите езици, например, не са оставяли препинателни знаци, те се подразбират. Отпосле, за удобство, ги оставят: точка, запетая, точка и запетая, две точки… Във всичките модерни езици според степента на езика и там пада ударението. Когато човек говори на френски език или на английски език, изменя се смисълът на думите, ако се измени ударението.

Има думи в английски, които еднакво се пишат, но се произнасят д или т от изменението на ударението. Ако един пълен човек, който е увит в много дрехи, трябва да мине през една малка дупка, какво трябва да прави? Доста дрехи трябва да остави, трябва да се спити, да мине, трябва да се приспособи към условията. Щом искаш да пишеш на съвременен език, трябва да се приспособиш на законите към езика.

Ударенията на един език може да се изменят за в бъдеще. Ако вземете старобългарски и новобългарски език, има голяма разлика. Значи думите остаряват. В новобългарски език, понеже е дадена по-голяма свобода, всеки туря ударението, където падне. Но трябва в музиката да се съвпадат ударенията. Тогава музиката трябва да се приспособи към музикалното ударение или трябва да се намерят думи подходящи. Ако се намерят думи, на които ударението пада и съответства на вътрешния смисъл на думата, то съответства на музиката, защото във всяка песен думата трябва да съответства на музикалните звукове. Сега това са второстепенни работи.

Кое беше основното в лекцията? Реални неща са, които не се изменят и остават постоянни. Туй, което в тебе не се изменя и остава постоянно при всичките условия, то е реално. Онова, което се мени, е относителна реалност. Тя е потребна за разбиране на абсолютната реалност.

И скърбите, и радостите в живота са необходими за човешката душа. Ако те не бяха били необходими, те не биха съществували. Те са допуснати в живота и всеки, който не ги разбира, той се намира в едно противоречие.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Петнадесета лекция на Младежкия окултен клас
19 януари 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_01_21 Ако имате вяра
неделна беседа

АКО ИМАТЕ ВЯРА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета един стих от 21-ва глава на Евангелието от Матея. „А Исус отговори и рече им: „Истина ви казвам: Ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: „Дигни се и хвърли се в морето“, ще бъде.“ (21-ви стих.)
„Духът Божи“

Ние четем какво е казал Христос преди две хиляди години. Той казва, че ако човек има вяра и не се усъмни, и на гората да каже да се дигне и да се хвърли в морето, ще стане каквото е казал. За кое море говори Христос? Всички тълкуват, че Христос говори за морето на физическия свят. Всичкото заблуждение седи в това, че хората искат да констатират нещата на физическия свят. Те мислят, че реални неща са само тия, които стават на физическия свят, на Земята. Опашката не е най-важният уд на животното. Опашката е дадена на животното главно да се брани от хапливите мухи. В този смисъл, и умът на човека е неговата опашка, с която той се брани от всички лоши мисли. Обаче, ако вие употребявате ума си само за да се браните от лошите мисли, той е безпредметен. Мислите ли, че опашката може да уреди всичко? Не, опашката не може да нареди всичко.

Сега вие мислите, че имате някакви съществени възгледи за живота. Не, от всички ваши възгледи за живота, които днес имате, след хиляди години нищо няма да остане от тях. Това, в което сега вярвате, един ден сами ще се чудите, че сте могли да вярвате в такива глупави неща. Казвате, че науката е постигнала това, че науката е постигнала онова. Нищо не е постигнала науката. Нещата си съществуваха преди още науката да е говорила за тях. Преди да е заговорила науката за кръвообращението, всички животни и хора имаха кръвообращение, което ставаше независимо от това дали хората знаят нещо за него или не знаят. И без да знаят нещо за кръвообращението, мухите си живеят. Това е факт, който сам по себе си съществува. Вие мислите, че като откриете нещо, много сте направили. Това, което откривате, съществува и без вашето откритие. Ние само констатираме известни факти и истини. Казвате: „Кое е вярно?“ За мене нещата всякога са верни. Защо? Аз имам едни везни, с които всякога си служа. Аз не питам дали дадено нещо е вярно. Слушам човек да говори

нещо – аз не питам вярно ли говори, но веднага прилагам везните. Турям човека на везните, турям думите му и го тегля. Веднага познавам вярно ли говори или не. Например, взема един слуга в дома си. Веднага го претеглям, да видя колко тежи. Например, той тежи шестдесет килограма. Аз записвам теглото му настрана, за да сравнявам, когато ми потрябва. Като излезе от дома ми, пак ще го претегля. Ако тежи шестдесет и два килограма, това показва че той е взел два килограма от дома ми и ще му кажа да остави тия два килограма, които е взел. Разправят, че когато човек слиза от невидимия свят, теглят го. Като се върне обратно в невидимия свят, пак го теглят, да видят какво е придобил и изгубил през времето, докато е бил на физическия свят.

Сега вие искате да забогатеете, но богатството е от специален характер. Позволено е на човека да забогатява само в три направления: в любовта, в мъдростта и в истината. Всички други богатства са узурпаторство. Забогатее ли човек вън от тия три направления, всичкото му богатство се конфискува на общо основание. Всичко, каквото имате вън от тия три вида богатство, се конфискува до последен косъм. Всичко, каквото имате, ще го дадете. Няма да остане нито един косъм от богатство, което сте придобили чрез узурпаторство.

Сегашните хора казват, че имат установени възгледи, установена религия. Няма установени религии в света. Това е заблуждение. Религиите са системи, училища, през които човек минава, за да се учи. Вие се заблуждавате като мислите, че може да установите своите закони и да заставите всички хора да вървят по тях. И това може, но ако човешките закони са спомагателни средства на Божествените. Но ако вие поставите целия авторитет върху тях, вие сте на крив път. Тъй щото, знайте, че вие се основавате върху опитностите на милиони същества, които са живели преди вас. Ако се спрете там, спирате и развитието си. Някои, като се домогнат до любовта, мислят, че са постигнали всичко и повече нищо не им трябва. Докато момата не е намерила своя възлюблен, тя се кичи, краси се. Като го намери, китките изчезват, тя престава да се кичи и краси. Не, тъкмо тогава тя трябва да се облича по-добре. Тя не се облича, защото той ѝ казва: „По-рано ти се кичеше и обличаше, защото търсеше мене. Сега, като ме намери, няма защо повече да се кичиш и обличаш.“ И тя, за да се покаже скромна, морална, престава да се облича добре и да се краси.

Сега, и в света имаме същото. Онези, които са намерили Христа, турят си черни раса. Там е заблуждението именно. Тъкмо онези, които са турили черни раса, не са намерили Христа. Христос е в светлината – нищо повече! Онзи, който ходи в тъмнина, който не разсъждава, на когото сърцето не чувствува, на когото волята не е заквасена от истината, той е далеч от

познаването на живота. И той ще претърпи такова разочарование, каквото никога не е могъл да си представи. Това е абсолютната истина, която сами ще опитате и видите.

Това не е наука, но това са факти, това са реалности. Аз не отказвам науката, но казвам, че след като научиш ролята на кръвообращението и специално на сърцето, ти ще знаеш как да се отнасяш с него. Да не го пресилваш в много работа. С постоянните си безпокойства човек пресилва сърцето си, създава му ненужна работа. Със своето безпокойство човек пресилва и мозъка си и създава на ума си една неразумна, безпокойна работа. Също така, с неразумна работа човек пресилва и волята си. Какво придобива човек по този начин? Нищо не придобива. Какво трябва да се прави тогава? Ще дадеш на ума, на сърцето и на волята си толкова работа, колкото Бог е определил. Има една определена дажба за това. В природата съществува закон, който регулира работата на човека и разпределя енергиите в тази работа правилно.

Казвам: Сега аз не искам да ви говоря за стари работи. Всичко старо е отживяло времето си. Старото е имало думата си в миналото, няма дума в настоящето. Сега, например, съвременните хора воюват. Те са воювали и в миналото много пъти. Какво ни ползуват нас миналите войни? Ние се интересуваме от сегашната война, как ще се разреши тя. Ако в тази война поставят любовта като принцип да разреши войната, ако поставят и мъдростта като принцип, най-после, ако поставят и истината като принцип, това е Божествен път за разрешение на войната. Но ако не турят любовта, мъдростта и истината като принципи за разрешение на войната, всички ще видят резултатите на своите действия.

Вие питате: „Да воюваме ли?“ Казвам: Войната е неизбежна сега. Ние сме в епохата на воюването. Не само ние воюваме, но на всички слънчеви системи воюват. Понеже днес всички същества са във военно настроение, като знае това, Бог е поставил различните планети на толкова далечно разстояние едни от други, че да нямат никаква възможност за воюване. Например, между най-близките звезди до Слънчевата система има такова разстояние от една до друга, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата. За да стигне светлината до това място, нужни ѝ са цели три години. Можете да си представите тогава каква експедиция трябва да се предприеме, за да мине човек това пространство и да завладее Слънцето. И най-после, какво иска човек да завладее? Много трябва човек да завладее, но не е въпросът там. Не е въпросът за завладяването. Човек трябва да знае онази наука, според която да не губи онова, което Бог му е дал. Нали Бог ни е дал всичко? Какво още има да завладяваме? Бог ни е турил в Себе си и ни е дал на разположение всичко, каквото Той има.

Какво има повече да завладяваме в света? Ние трябва да употребим нещата, които ни са дадени, а не да ги завладяваме. Ти ще караш един автомобил, да печелиш пари. Там е заблуждението. Ти ще направиш къща, ще туриш кираджии, да печелиш пари и всеки ден ще се караш с тях. Ти ще станеш търговец, да печелиш пари и да лъжеш хората. Ти ще станеш учен, да учиш хората пак за пари. Казваш: „Като отида на онзи свят, каква ли служба ще ми дадат?“ – Каторгата. Каторгата означава ограниченията. Това е едно положение.

Хората не разбират своите синовни отношения към Бога и вършат безобразия в света. Това безобразие се вижда в любовта, в знанието, в мъдростта, в истината – навсякъде. Навсякъде виждаме лъжа. Защо трябва да лъжеш? И като лъжеш, какво ще придобиеш? Казват за някого, че като говори, има намерение да заматохари хората. Може да е така. И аз може да имам същите слабости. Като хората. Може и у мене да се яви желание да ви заматохари. Не, вие не сте глупави. Утре вие ще видите моето заматохарване. Едно нещо ще знаете: Аз не искам да лъжа хората. Аз не обичам лъжата. Аз не искам да лъжа себе си, аз не искам да лъжа ближния си, аз не искам да лъжа и Бога. Всичко друго мога да направя, но тия три неща не мога и не искам да правя. Аз не искам да лъжа – нищо повече. Аз не искам да турям лъжата като договор на престъпление.
Като направя една погрешка, казвам: Аз трябва да поправя погрешката си – нищо повече. На тебе, като човек, не ти подхожда да грешиш. Ти ще изправиш погрешката си сам – никой не ти е крив. Аз съм крив за погрешката си и трябва сам да я изправя. Какво правят някои? Някой направи една погрешка и туря веднага лъжата, като започва да се извинява, че условията били такива, че възможност нямал, че наследил такива черти от баща си, от майка си и т.н. Това са измислици и лъжи. Кажеш нещо, стой на думата си – нищо повече. Обещаеш ли нещо, изпълни обещанието си. Ако обещаеш да направиш днес една визита, направи я точно навреме. Една визита е достатъчно, не трябват повече.

Някой казва, че хората трябва да се обърнат към Бога. Кои хора? Ако е въпрос за богатите, богатите хора най-мъчно се обръщат. За да обърнеш един богат човек, трябва двоен труд. Защо? Богатият човек е пълно шише, което тежи сто и двадесет килограма. За да го обърнеш и да го излееш, не е малко труд. Ще го дигнеш, ще го обърнеш, ще го излееш и след това ще почнеш да го пълниш отново. В такъв случай по-добре намери един сиромах. Сиромахът е празно шише. Няма какво, защо да го обръщаш. Налей отгоре, напълни го добре и свършена е работата. Така се пести и време.

„Дигни се и хвърли се в морето.“ Като се говори за морето, Христос е

разбирал умственото море. В това море трябва да се хвърли човек. Но за да се хвърли в морето, човек трябва да разбира това, което Бог мисли. Аз наблюдавах един ден как постъпи един господин от високото общество в София. Той се готвеше да отиде с жена си на някакво голямо угощение и беше се облякъл с фрак с цилиндър на глава. В това време детето му си играеше с една топка. Като се търкаляше, топката отиде под кревата. Детето се обърна към баща си: „Татко, топката ми падна под кревата.“ Бащата, без да свали цилиндъра си, веднага се наведе под кревата и извади топката навън и я подаде на детето си. Интересно, този същият господин, като високопоставено лице на службата си е важен, от него зависи съдбата на много други, можа изведнъж да се наведе под кревата и да търси топката на детето си. Защо? Защото детето му вярваше, че бащата и с цилиндър на глава може да се наведе под кревата и да му вземе топката. Казвам: Похвално е за такъв баща, който може с цилиндър на глава да се наведе под кревата, за да извади топката на детето си. Защо бащата не хвърли цилиндъра, като се навеждаше под кревата, не зная, но аз похвалявам неговата постъпка и му казвам: Един ден ще те дам за пример в моите беседи.

Питам: В какво седи достойнството на човека, ако той не е готов и с цилиндър на глава, с всички накити по дрехите си, не е готов да се наведе под кревата и да направи услуга на един свой по-малък брат? В дадения случай аз вземам топката като едно добро, любовно, Божествено чувство, което ти може да проявиш. Ако го проявиш навреме, колкото малко да е това чувство, ти ще се ползуваш много повече, отколкото ако стоиш изправен със своя фрак и цилиндър и мислиш само за тях.

Разправят един интересен случай в Русия, във времето на един от миналите императори. По това време всички аристократи и благородници носели цилиндри. Императорът не харесвал това и няколко пъти им забелязал, но те, като големи аристократи, не се подчинили на желанието на императора. Той дълго мислил как да ги застави да се откажат от цилиндрите си. За тази цел той извикал един от своите съветници, да види как трябва да се постъпи. Тогава съветникът му дал следния съвет: „Ето, аз ще намеря около петдесет–шестдесет хиляди цилиндри и ще издадем закон, според който всички кочияши ще се задължат да носят цилиндри. Ние ще им раздадем цилиндрите и те ще изпълнят заповедта.“ Така и станало. Когато аристократите и благородниците видели, че всички кочияши в столицата били с цилиндри на главите си, те веднага се отказали от своите цилиндри.

Ако в твоята глава не се крие една благородна мисъл, една светла мисъл на истината, и ако в сърцето ти не се крие едно благородно, любовно чувство,

питам: в какво седи достойнството на човека? Ценността на човека седи в неговото сърце, в неговия ум и в неговата душа. Истината се крие в душата на човека. И заради тази истина той не трябва да допуща никаква лъжа в себе си. Сега аз говоря за лъжата малко специфично. Аз не разбирам лъжата така, както вие я разбирате. Според мене лъжа е това, което спира човешкия прогрес. Лъжа е това, което осакатява човешкия ум. Лъжа е това, което осакатява човешкото сърце. Лъжа е това, което скъсява човешкия живот. Лъжа е това, което прави човека сиромах. Лъжа е това, което прави човека болен. Лъжа е всичко онова в света, което става причина за хилядите нещастия и страдания на хората. С тази лъжа именно трябва всички да ликвидират. Не е лъжа това, че някой взел един хляб отнякъде. Гладен бил човекът, три деня не е ял, взел един хляб. Не е лъжа това, че някой взел една ябълка. Не е лъжа това, че един гладен, като минавал край едно лозе, откъснал си един–два грозда, да подкрепи силите си. Лъжата седи на друго място. Всяко нещо, което спира човешкия прогрес, е лъжа. Ти, който остаряваш, престани да лъжеш. Ти, който оглупяваш, престани да лъжеш. Болестите се дължат на лъжите на миналото. Съвременните хора страдат все от лъжите на миналото. Не само това, но от хиляди години насам ние носим живота на своето минало и неговите последствия. Животът на нашето минало върви след нас като сянка и ние не можем да се освободим от тази сянка и от последствията на това минало.

Мнозина ме запитват дали Христос ще ги избави. Христос е избавил всички ония, които са приели закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Христос е избавил всички, които са престанали да лъжат. Но за онези, които не са влезли в трите пътища, които не са престанали да лъжат, няма никакво спасение. Нито един от тия хора няма да възкръсне. Това е абсолютно вярно. Ще ме пита някой дали вярно говоря. Аз ще го питам: Ти вярно ли разбираш? Ако ти разбираш Божиите закони, никой няма да те изтезава, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш сиромах, но ще бъдеш истински гражданин на Царството Божие, ще бъдеш навсякъде свободен. – „Ама какво трябва да правя с условията?“ – Условията ще ти се подчиняват, ти ще им бъдеш господар.

Ще кажете, че е трудна работа. Един съвременен италиански учен обяснява земетресенията със съществуванието на някакви още четири планети, които той фактически още не е открил, но теоретически само. Германците пък за изстудяване на времето казват, че в Млечния път експлодирало едно слънце, по-голямо от нашето, че частиците на това слънце, като се движат нагоре, стават причина за големия студ. Също така и големите горещини се дължат на това слънце в Млечния път, което е експлодирало. Ола билир. Възможно е и то. Това не го отказвам. Аз допущам всичко. Възможно е частичките на това слънце да са влезли в нашата Земя, та от

една страна да предизвикат голямо триене в етера, а от друга – голямо налягане, вследствие на което да е настанал голям студ и голяма горещина. В северното полушарие има голям студ, от който хората умират, а в южното – голяма горещина, от която хората също умират. Хората умират и от студ, и от горещина, само с тази разлика, че които умират от студ, умират спокойно, като светии, заспиват и се пренасят – блажено заспиват, а тези, които умират от горещина, страдат много. Повечето хора умират от студ, а по-малко от горещина. Като спре дишането на сърцето, това е студ, който му действува. И слънцето като спре, студът иде.

Не зная какво мислите за Слънцето, но това слънце ще задигне тази година повече от четиридесет милиони хора. Дали вярвате в това, безразлично е. Но казвам, че е така. Всяка година, и без война, отиват тридесет и пет милиона хора, но тази година ще отидат още пет милиона души. Ако тази година хората не постъпят според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината, още пет милиона души ще заминат за онзи свят. Сега вие ме питате какво ще стане с войната. И аз ви питам: какво ще стане с войната, която вие водите? Как ще се примирите? Ако сте англичанин, как ще се примирите с германците? Ако сте германец, как ще се примирите с французите?

Днес всички сте във война. Едни сте във война със себе си, други – във война с ближните си, а трети – във война с Бога. Вие воювате на три фронта. Мислите ли след това, че няма да има контрибуция? Ще има. Ако се съгласите да се примирите, няма да има война, няма да има и контрибуция. Ако не се примирите, ще има война, ще има и контрибуция. Войната трябва да престане. Ние искаме да завладеем Земята, да станем нейни господари, че и Господ да ни се подчини. Тази е амбицията на съвременните хора. Хубава е тази идея. За да стане това, ние трябва да направим една вселена, както Бог е направил, и тогава да Го повикаме да живее в нея. Без да могат да направят това нещо, хората, тия малки същества като комари, искат да заповядват. Каквото кажат, да стане. Те ще разправят за своите далнобойни оръжия. Знаете ли колко хиляди години комарът е мислил, докато си създаде това жило? Знаете ли колко хиляди години е мислила пчелата, докато и тя си направи своето жило? И след всичко това малката пчела в кошера мисли, че всичко е наредила, че е разрешила всички въпроси. Гледате онази царица в кошера, че се разхожда натук-натам, мисли, че е разрешила всичко. Тя мисли, че е разрешила всички въпроси, защото може да заповядва на тридесет–четиридесет хиляди пчели в кошера. Но утре дойде някой българин или англичанин с пушалката си, пусне задушливите газове и всички се сгушат. Той вземе по-голямата част от меда им и казва: „На вас оставям по-малката част, а за себе си вземам по-голямата.“ На другия ден пак дойде с

пушалката си, взима си каквото му трябва. Питам: Какво се ползува пчелата от своето господарство?

Ако следим реда и порядъка в кошера, има какво да се научим от пчелите и от техния ред и порядък. От пчелите трябва да научим какво нещо е чистота, ред и порядък. От пчелите трябва да научим каква да бъде нормалната топлина в къщата. Като отглежда пчели, човек все ще научи нещо от тях, но и пчелата ще научи нещо от човека. Понеже е много сприхава, пчелата не разбира приятелството. В нея няма никакво приятелство. Каже ли три пъти да не се приближаваш до кошера, тя забива вече жилото си. И тя умира, но и тебе ще ужили. Ще забие жилото си. Та и хората, като не могат да търпят, току забиват жилото си. И ти, който забиваш жилото си, ще умреш. И онзи, на когото си забил жилото си, ще умре. Тогава, ако и двамата умрат, какво се ползуват?

Сега аз не казвам, че не трябва да умираме. Трябва да умираме, но за какво трябва да умираме? Всички трябва да умрем за безлюбието в света. Всички трябва да умрем за лъжата в света. Ако не умрем за лъжата, ние не можем да се освободим от нея. Всичко онова, което лъжата ни е дала, трябва да мине през огън. Всичко трябва да изгори, че да нямате повече взимане-даване с нея. Хората имат още сделки с лъжата. Тя хване човека и му казва: „Каквото ми дължиш, всичко ще го върнеш.“ Лъжата е едно учреждение. Лъжата, безлюбието се дължат на злото в света. Те принадлежат на света на злото. Любовта, Мъдростта и Истината се отнасят към света на доброто.

Следователно, в първата епоха, когато човек още не беше готов, Бог му каза: Ти няма да се занимаваш още с двата свята, със света на доброто и на злото, ще се занимаваш само с живота. Адам беше в едно високо училище, но той сгреши и излезе вън от това училище. Сега му беше времето да яде от забраненото дърво. Тъкмо днес е времето за това дърво. В това отношение вие точно сте навреме започнали да ядете от това дърво. Вие навреме сте започнали да ядете от дървото за познаване на доброто и на злото. А Адам яде от него шест хиляди години по-рано. Той яде преждевременно от това дърво.

Питам: Каква ви е целта да ядете от забраненото дърво? С каква цел човек взима вълната на овцете? Има ли право за това? Той има право да вземе вълната на овцата само ако направи от нея дрехи за бедните и страдащите. Това обиране на вълната е на място. По този начин ти изучаваш закона на жертвата. Ако обираш житото с цел да направиш хляб за бедните и страдащите, това обиране е на място. Но ако ти обираш житото и го държиш в хамбарите си, да поскъпне и да печелиш, това не е на място. Ако ти направиш дрехи от вълната на овцете и ги туриш в магазина си да

чакат времето, когато цените станат по-високи, че да спечелиш двеста–триста хиляди лева, това обиране не е на място. Мислиш ли, че при това положение можеш да живееш щастливо на Земята?

Сега чета по лицата ви въпроса: „Какво трябва да правим?“ Вие трябва да умрете и да оживеете. Дошло е вече време да умрете. Които са умрели, няма какво повече да умират. Аз се радвам, че са умрели. Които не са умрели, да умрат. Едните трябва да оживеят, а другите – да умрат. Онези от вас, които не са ходили в света на изпитанията, да отидат. А онези, които са вече в света на изпитанията, да дойдат назад. Та, едни от вас ще отидат в света на изпитанията, а другите, които са в света на изпитанията, ще дойдат в новия свят, който сега се създава.
Сега някои казват: „Тук се говорят много работи, но ние не сме ги разбрали още.“ Това показва, че те влизат в подробностите. Аз съм говорил за три съществени неща. Да се приложи любовта като сила в сърцето и сърцето ти да загори от тази любов така, че като си туриш ръката на пулса, да изпиташ приятност. Това показва, че сърцето ти работи правилно. И тогава, ако си скръбен, като туриш ръката си на пулса, да ти стане весело и приятно. Това показва, че любовта е в сърцето ти. Ако пък имаш едно голямо съмнение в главата си, като туриш ръката на главата си и ти стане леко и приятно, това показва, че мъдростта е в тебе. Мъдростта е в главата ти. Ако имаш един товар, който трябва да дигнеш, достатъчно е да допреш ръцете си до тялото и ще почувстваш такава сила, че ще можеш да заповядваш. Ако товарът е цял тон, ти ще му заповядаш и той ще тръгне след тебе. Ти можеш да го хванеш и с двата си пръста, но ако истината е в тебе.

Сега вие искате да ви доказвам нещата научно. Че, това става и сега. Идете в Америка, в един град и досега стоят запазени два големи топа от старите войни, които са така силно намагнитизирани, че човек, който носи в себе си някакъв железен предмет, не може да се приближи до тях. Всичко, каквото е от желязо, ще излезе и ще се полепи на топовете. Ако на обущата си има гвоздеи, с обущата заедно ще го дигне на топа. Който иска да ги разгледа внимателно, отдалеч още трябва да извади всички железни предмети, които има в себе си, и така да се приближи към тях. Голяма магнетична сила имат тия топове, те могат да дигат петстотин тона тежест.

Е, ако човек има такава магнетична сила в себе си, не може ли да направи нещо подобно? Ако това е възможно за два топа, още по-възможно ще бъде за съзнателната човешка воля. Има една Велика Разумност в света, Която ръководи всички работи. Всичко, което се подчинява на тази Разумност, е разумно. Ако ти си в съгласие с тази Разумност, кажеш ли нещо да се дигне, то ще се дигне. Но ти трябва да знаеш езика на тази

Разумност. Ако на един англичанин говориш на български език и го викаш да дойде при тебе, ще дойде ли? Няма да дойде, защото не те разбира. Но ако му кажеш същото на английски, с една любезност и учтивост, той ще дойде при тебе. Ще му говорите на неговия език и той ще ви разбира. Сега аз говоря на онези от вас, които се връщат от онзи свят, както и на онези, които сега отиват. Някои казват, че отиват на онзи свят. Вие не можете да отидете на онзи свят. Когато се говори за онзи свят, аз разбирам бъдещата епоха, която иде да замести този свят. Онзи свят не е такъв, какъвто си го представяте. Това, което вие наричате „онзи свят", не е нищо друго освен обезплътяване на човека. Той отива на онзи свят на възпитание. На богаташа ти трябва да вземеш всичкото богатство, за да разбере какво нещо е сиромашията и да може да влиза в положението на другите хора.

Така и мнозина от хората не искат да слушат каквото Господ им говори. Господ им казва нещо един, два, три пъти, но те не искат да слушат. Те искат да си поживеят на Земята. Тогава Господ праща Своите служители и им казва: „Идете да му секвестирате всичко, каквото има." Дойде ангелът, хване те, забие ножа си, извади душата ти и казва: „Ти ще се върнеш там, отдето си взет." Бог ще ви изпрати в онзи свят, отдето сте взети.

Вие не сте взети от тази Земя, на която сега живеете. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят, да видят къде се крие злото във вас. След четиридесет и пет години, според индуската философия, вие отново ще се създадете. Така пречистени, частиците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете, със своите специфични дарби и способности. Някой от вас ще се роди като гениален музикант, или гениален художник, учен, философ и т.н. И върху всяка ваша частица ще бъде писано: „Този човек се връща от ремонта на Любовта, от ремонта на Мъдростта и от ремонта на Истината." Всеки, който е минал през трите ремонта: на любовта, на мъдростта и на истината, той ще бъде гениален човек. Нека след това някой се опитва да го съветва, че може да живее и с лъжа. Той ще му каже: „Ти ходил ли си в света, дето ремонтират?" – „Не съм ходил." – „Аз пък съм ходил и втори път не искам да отивам."

Та, на онези от вас, които не сте се справили със стария свят, пожелавам да отидете в света на ремонта, т.е. в заведенията на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Като се ремонтират всички хора, тогава ще дойде Шестата раса, която е раса на любовта. Когато тези хора се върнат от ремонта, тогава ще дойде Царството Божие на Земята. И между невидимия и видимия свят ще има една връзка. Невидимият свят е светът, от който

нашият свят е излязъл. Той е светът на любовта.

Сега аз няма да ви казвам да вярвате, ни да не вярвате, но казвам: Впрегнете сърцето си на любовна работа, впрегнете ума си на разумна работа и впрегнете волята си на истинска работа. Човек трябва изцяло да се впрегне на работа. Сега вие очаквате да дойде Христос на Земята. Отде ще дойде Христос, отгоре или отдолу? Отвътре ще дойде Христос. Трите измерения, които имаме, това са предпоставки. Един център представя само една възможност. Точката, значи, е една възможност. За да се прояви, точката трябва да тръгне по пътя на линията. И правата линия е една възможност. Като се подвижи, и тя образува плоскост; плоскостта – друга възможност; и плоскостта като се подвижи, образува тялото. Като се запознаем с трите измерения, ние ще дойдем до закона на растенето. Докато не почне да расте в любовта, човек не може да познае какво нещо представя тя. Без растене любовта е непонятна. Любовта е извън трите измерения. Човек, който живее в трите измерения, няма понятие за любовта. Човек, който разбира само трите измерения, той е извън мъдростта, извън истината. За да разбере любовта, мъдростта и истината, той трябва да влезе в четвъртото измерение. Четвъртото измерение го наричат причинния свят, т.е. светът на любовта.
Само в света на любовта човек може да види законите, които Бог е създал. Само там човек ще разбере, че има велико предназначение в света. Ти си дотолкова важен, доколкото влизаш в тази Божествена система. Онези скъпоценни камъни, които днес употребяваме, преди хиляди години, когато са били в Земята, не са имали същата ценност, каквато днес имат. Обаче всички ония камъни, които са вече извадени от Земята, шлифовани и изработени, след като са турени на пръстите, като украшение на пръстените, те имат вече голяма цена.

Казвам: Ако любовта е извън нас, тогава няма да имаме никакво знание; ако мъдростта е извън нас, никакво знание няма, и ако истината е извън нас, пак никакво знание не съществува. Но когато любовта влезе в нашето сърце, в нашата душа, когато мъдростта влезе в нашия ум и когато истината влезе в нашата душа и в нашия дух, веднага нещата се осмислят. Някои казват: „Ама ние вярваме в Христа.“ Христос не се нуждае от такава вяра. Един от еврейските пророци е казал: „Тези народи се приближават към Мене само с устните си, а със сърцето си, с ума си и с тялото си далеч стоят от Мене.“ Значи, ние трябва да служим на Бога с истината, с мъдростта и със знанието. Значи всяка работа, която е извършена с любов, е ценна; всяка работа, която е извършена с мъдрост, е ценна; и всяка работа, която е извършена с истина, е ценна. Това изисква новата епоха, която иде сега.

Какво очаквате вие? Вие очаквате какъв мир ще сключи Германия с Англия и с Франция. Този мир ще се наложи. Не е въпрос за едните или за другите. Моите почитания към германците. Според мене Хитлер играе ролята на пророк Илия. Хитлер притеснява религията. Каква религия е тази? Ако е религия на любовта, разбирам. Трябва да се установи правото в света. Всички народи трябва да разберат, че правото е право за всички. Бог е Бог за всички. Не е само за един народ. Бог не е само Бог на англичаните, на германците или на французите, или на русите, или на българите. Бог е Бог на всички. Всички трябва да Му служат. Но германецът ще Му служи като германец, англичанинът – като англичанин, руснакът – като руснак и т.н. Всеки човек да служи на Бога според това, което е. Всяка жена, всеки слуга, всеки мъж да служи както той разбира.

Не е въпросът в знанието, което човек има. Всинца трябва да служим на Бога с любов. Всички хора имат някакво разбиране за любовта. Не мислете, че има разлика в разбирането на любовта от всички хора. И вие разбирате любовта така, както аз я разбирам. И аз я разбирам така, както вие я разбирате. Някои казват: „Облечете ни с любовта.“ Няма какво да се обличате с любов. Любовта учи хората. Като влезеш в любовта, ще видиш, че тя е нещо реално. Тя сама по себе си, в трите направления става понятна. Любов без знание не е любов. Любов без истина не е любов. Мъдрост без любов не е мъдрост. Мъдрост без истина не е мъдрост. Същият закон се отнася и до истината. Ако истината не съдържа в себе си любов и знание, не е истина. Истината трябва да съдържа в себе си мъдростта и любовта. Следователно истина е това, което съдържа знание и любов в себе си. Щом съдържа всичко в себе си, тази истина е полезна, не само за един човек, но за всички хора, за всички народи, за цялото човечество. Така трябва всички народи да схванат истината.

Бог е дал земя на всички народи. Защо трябва англичаните да се плашат? Днес Англия е най-богатата държава. Тогава, ако се водим по буквата на Христовото учение, Англия най-мъчно ще влезе в Царството Божие, защото Христос е казал: „Мъчно ще влезе богатият в Царството Божие.“ Втора след Англия по богатство иде Русия. После идат Съединените щати, след това – Франция и т.н. Всички тия богаташи трябва да разтоварят камилите си пред Божиите врата. Но да оставим богаташите настрана. Те трябва да се заемат да работят за общото добро, за общото благо. Ние не осъждаме никого. И англичаните имат нещо хубаво и право в себе си, и германците, и французите и руснаците – всички имат нещо хубаво в себе си, всички имат право в нещо. Споразумейте се всички и започнете да работите заедно, без да се ритате. Аз нямам нищо против войната, но ето какви са моите възгледи по този въпрос. Ако в тази война европейските народи спечелят повече от това, което имат, нека воюват, но ако те ще

изгубят и това което имат, тогава войната трябва да спре – нищо повече. Това е разумното. Сега българите ме питат да се бият ли. Казвам: Ако българите вярват, че в тази война ще спечелят, нека се бият, но ако изгубят и това, което имат, по-добре да си кротуват. И Франция, ако спечели повече от това, което има, нека се бие.

Този закон се отнася за всички народи. Божественият закон гласи: Не отваряй война, в която можеш да изгубиш и това, което имаш. Ако воюваш, воювай за Бога. За правото в света. Англичаните подозират Хитлера, но прав е Хитлер. Той казва на англичаните: „Вие сте много богати, трябва да дадете." Наистина, англичаните имат четиридесет милиона квадратни километра земя. Германците имат само осемстотин хиляди километра земя. Кой трябва да дава сега? Не е въпросът да поставим германците на мястото на англичаните. Тогава ще излезе още по-лошо. Другаде седи въпросът. Това са християнски народи. Аз вярвам, че те са дошли до едно положение да направят мир. Те казват: „Ние сме готови за мир, но всеки иска да се приеме неговата програма."

В програмата си всеки трябва да тури за основа справедливостта, добротата и разумността. А от Божествено гледище във вашия договор за основа ще поставите Любовта, Мъдростта и Истината. Не турите ли за основа Любовта, живот няма да имате. Тогава и икономическите условия няма да се подобрят. Защото без любов хората стават алчни. Всеки алчен човек е сиромах, той няма никаква любов. Който има малко, той е алчен. Който има много, той е щедър. Значи, любовта е, която ще направи хората да не са алчни. Без любов, алчността е неизбежна. Като си сиромах, оттук ще задигнеш, оттам ще задигнеш.

Сега, аз говоря на вас, за да приложите закона върху себе си. Вие ще се намерите или в положението на германците, или в положението на англичаните. Всички, които ме слушате сега, сте или германци, или англичани. Колкото вие разрешите въпроса, така и те ще го разрешат. Казвам ви, че ако вие не разрешите въпроса правилно, един ден Господ ще ви тегли под съд. Той ще ви пита защо не го разрешихте и станахте причина и други да сбъркат като вас. Ако вие го разрешите правилно, ще им дадете добра насока. А вие казвате: „Нека те да го разрешат, че ние – после." И това не е лошо. Тогава вас ще повикат на фронта, а другите ще ги съберем тук.

Аз днес съм събрал всички държавници тук и им казвам какви ще бъдат резултатите. Казвам им какво е решението на небето. Всички трябва да слушат. Ако не слушат, Бог ще ги арестува и ще опитат Неговия закон. След четиридесет–петдесет години всички ще бъдат арестувани. След сто

години най-много сегашното поколение ще бъде арестувано и всички ще бъдат съдени. Ще ви питат: „Защо не изпълнихте Божия закон?“
Като говоря така строго, някой мисли, че му се карам. Ще кажете и вие: „Защо ни говориш толкова сериозно, защо ни се караш? Ние криви ли сме?“ Не сте криви, но понеже вие сте станции, аз си служа с високоговорител, за да ме чуят и на другите места. Всички вие сте станции, дето говоря с високоговорител, за да ме чуят навсякъде по света. Ако говоря много тихо, речта ми няма да бъде чута. А речта ми трябва да бъде разбрана.

За благото на цялото човечество, всички християнски народи трябва да обърнат един нов лист и да подпишат един мир с кръвта на Любовта, с кръвта на Мъдростта и с кръвта на Истината. Ние, съвременните християнски народи, трябва да решим въпроса по закона на Любовта, по братски да се примирим. Това е благородното. Това значи да има човек знание.

Като поставите тези клаузи, всички останали мъчнотии лесно ще се разрешат. Не мислете, че тия хора, които днес решават въпросите, са глупави. Не, умни хора са те и някои от тях са много умни. Те имат големи опитности, но са страхливи. Че са страхливи, се вижда по това, че всеки се е окопал, и в къщите си даже. Те са силни, но силни са в своите окопи. Французите са силни в Мажино, германците – в Зигфрид.
Ако имате вяра, кажете, както е казано в стиха, тази планина да се дигне и да се премести и тя ще се премести. Тази планина трябва да се дигне, за да се изпълни волята Божия на Земята и да се въдвори в живота Любовта, Мъдростта и Истината между цялото човечество.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

16-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.I.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_01_24 Две задачи
лекция пред общия окултен клас

ДВЕ ЗАДАЧИ

Сряда, 5 ч сутринта

(Небето облачно. Времето тихо и хладно.)

„Добрата молитва“

„Мога да кажа“

Много хубаво казва тази песен: „Грей, мощно слънце. Да учим ний добре.“ Това слънце трябва да грее. И вътрешно трябва да грее. Външното слънце е отражение на вътрешното. Под думата „вътрешно“ вие разбирате ограничение. Не. Вътрешното слънце означава разбраното слънце. Вън са условия. От миналата лекция видяхме, че налягането, това е неразумното в света. Има нещо неразумно. Ако туриш неорганически вещества едно на друго, те налягат. Ако отидете в една фабрика, може да видите как употребяват неорганическия свят, за да направят някой предмет по-твърд. Например стоманата чрез налягане или простото желязо чрез коване, или чрез туряне многократно ту във вода, ту в огън, се закалява.

На всинца ви трябва много знание. Вие имате знание, но едно знание, което за в никаква работа не влиза. Например знаете, че България за 1000 години е водила 150 войни. И може да знаете исторически подробности. Какво ще ви ползува това? Или може да знаете колко пророци са имали евреите, кой какво е писал, може да знаете какво е писано в Библията. Хубави работи са те, но какво ще ви ползува това? Може да знаете колко жито изкарва Германия, Англия, България и прочее, но какво ще ви ползува това жито, ако вашият стомах не е здрав, та не можете да опитате силата на [житото]? Или може да изчислите колко зърна има в едно място. Може да знаете колко косми има на главата ви. Ние ги четохме веднъж в младежкия клас и видяхме, че са около 200 000 – на някои глави повече, на някои по-малко. Някои сте стари, а някои сте млади и почвате да мислите за онзи свят. Кой е отишъл на онзи свят? Каква е опитността ви? Не знаете. Вие говорите убедително, че ще отидете на онзи свят. Че ще отидете на онзи свят, няма съмнение. Но кой е онзи свят? В разбрания свят горе. Има един свят горе в главата, друг – в гърдите и трети – в стомаха. Физическият свят е в стомаха; духовният е в гърдите, а пък в главата е Божественият. Като умрете, ще живеете у някои хора в главата им или в гърдите им, или в стомаха им. Ще приличате на една малка микроба. Това е хипотеза, но като го опитате, ще видите дали е вярно или не. Това е само за изяснение.

Малкото може да стане голямо. Казвате: „Как така да стане малко, че да

влиза тук.“ Това е несъвместимо с вашето разбиране. Това, малкото зрънце, като го посееш, след 200–300 години ще израсне и ще стане голямо дърво. Това, малкото семе не се събира вече в стомаха. Така че, като влезете вътре в стомаха на някой човек, ще почнете да растете и ще станете много голям. Но тези работи, които ви разправям, са неразбрани, понеже във вас законът за аналогията не е силно развит, за да можете да съпоставите нещата. Гледам, че някои ме подражават в аналогия, отвлечени стават. Много мъчно е да се правят аналогии. Може да поставиш някоя аналогия ни в клин, ни в ръкав. Аналогията отчасти ще обясни нещата.

Та казвам: Трябва да се изучават нещата. Вий казвате: „Трябва да бъдеш търпелив.“ Защо? Дървото трябва да бъде търпеливо, заровено в земята с корените си, за да може да изкарва храната си. Иначе, ако си изкара корена, не може да се храни, не може да се развива. Ще търпи така в земята може би 100 000 години, 200 000 години, 500 000 години и прочее, докато един ден се освободи от земята.

Да допуснем, че ти си слуга. Господарят ви е доста умен и силен. Да го биете не можете. По ум да го надминете не можете. Много е умен. Добре схваща и преценява. Вий слугувате при него – какво ще правите? Той ви е ограничил. По какъв начин ще излезете от тези връзки? Например сега постоянно и от хиляди години всички говорят за дявола. Че дяволът е господар на този свят. Господарува той, заповядва. Той казва: „Този да се обеси.“ И обесят го. Смъртно наказание му налага. Той казва: „Една война да стане.“ И войната става. Той казва: „Мъже и жени да се скарат.“ И става. Той казва: „Да се избият.“ И става. Каквото каже и става. Той ни скарва. Понякога има политика да примири и като примири, после иска да накара два пъти [повече] да се скарат. И втория път като примири хората, иска три пъти повече да се скарат след това. И като железаря, ще те туря ту във водата, ту в огъня, да станеш толкова твърд, че всичкият живот, който имаш, ще изчезне.
Някой път имате известни състояния. Разгневите се и мислите, че някой човек е причина за това. Някой път баща ви, който ви е родил, не ви е изпълнил волята ви и вий му се накарате. Не сте доволни от баща си. Питам: Кои са поводите за това? Някой син искал 5000 лева. Той следва в странство. А пък баща му пратил 4000 лева. Баща му, няма човекът повече. Имал 4000 лева и толкова изпратил. Синът не влиза в положението му и му казва: „Не знаете ли, че искам 5000 лева?“ И у баща му се заражда противоположно чувство: как така да му заповядва син му. Той не иска син му да му заповядва. Той казва: „Нито пет пари не му давам по-нататък!“

Защо бащата не иска щото син му да му заповядва? И защо у сина има желание да заповядва на баща си? Казвам: Защо вий имате желание да

заповядвате? Това е един философски въпрос. Съвременната наука е открила, че на главата има един мозъчен център отзад горе и когато този център е развит, човек обича да заповядва. У някой този център е слаб и не заповядва. Но не се лъжете, че някой, като не заповядва, след време няма да заповядва. То е хубаво заповядването, но това заповядване да го приложиш на себе си. Ти никога не можеш да заповядваш на другите хора, ако на себе си не заповядваш. Този център на главата ти е турен, за да заповядваш на ръцете, на пръстите си, на космите си, на всичко в тебе. И като научиш това хубаво, ще научиш да заповядваш на хората, ще бъдеш полезен.

Някои учат хората как да ядат, как да се обличат и прочее. Хубаво, но питам: Една птица кой я учи да се облича? Хората казват: „Трябва да знаем да се обличаме.“ Изкуството е, като скроиш една риза, така да я скроиш, че да бъде малко по-широка, да има едно празно пространство, една междина между ризата и тялото. Да бъде два сантиметра по-широка, за да става кръвообращението правилно. Някои правите вашите ризи много тесни или ще оплетете много тесни фланели и тогава фланелата идва много близо до тялото. Това го правиш уж да държи топло. Ти не разбираш онзи физически закон как се поддържа топлината. Вълната, за да държи топлината, трябва да има най-малко един сантиметър междина до тялото и вълната да не се допира тясно до тялото. Като обличаш една дреха, най-разумното е да не е тясно прилепена, но да усещаш, че тя е свободна. Ти казваш: „Много хубаво е фланела.“ А пък тя натиска на рамената, натиска на гърба, натиска слабините. Казват: „Тя ще се разшири.“ Остане ли да се разшири, то е загубена работа. Така се разваля пластичността на тялото.

После, някои от вас си бъркате носа, бутате носа си. Че, така вие разваляте носа си, вършите насилие върху него. Трябва полека, тихо да го пипате. Знаете ли вие колко с това разваляте ума си? Вашите деди с това развалиха носовете си и сега не можете да разсъждавате както трябва.

Или някой път грубо хващате своите вежди. Може би едно време се е изисквало такова грубо хващане, но сега – строго деликатно. Знаете ли, че всеки косъм на веждите не е толкова глупав? Веждите са на границата между духовния и Божествения свят. И всеки един косъм е свързан с известни сили. Ти като бутнеш само един косъм, някой път ще нарушиш целия порядък на духовния свят и ще те питат: „Защо откъсна този косъм, тази антена?“ Някои си скубят космите. Ако има някой плевел, позволявам ви, но ако има едно житно зърно, защо ще го скубете? Вашето физическо тяло е тясно свързано с духовното. И ако не пазите физическата дреха на духовното тяло, вий се осакатявате. Докато дрехата

ви – физическото тяло, е здраво, то ще бъде добре и духовното тяло.

Първоначално религията е била едно училище за възпитание на човешкото сърце, на чувствата, понеже с тях започва човек. Ако ти имаш едно невъзпитано сърце, ако ти не знаеш как да възпиташ сърцето си, няма да знаеш как да възпитаваш и ума си. Колко души от вас можете да контролирате ума си? Никога в сегашния живот не трябва да допущаме нито една фалшива мисъл в човешкия ум и едно фалшиво чувство в човешкото сърце Нещата отпърво ще дойдат, но ти ще се изпиташ. Ще туриш една много ситна мрежа, ще филтрираш нещата.

Вий ще влезете в духовния свят, между по-напредналите същества. С какво ще обърнете внимание, като влезете в духовния свят? Вий искате да отидете при Христа. Отлична мисъл. Като отидете при Христа и се явите при Него, с какво ще привлечете Неговото внимание, кажете ми.
Не искам да ви обезсърчавам. В училище искате да привлечете вниманието на своя учител. Трябва да имате някаква дарба, с която да привлечете вниманието му. От памтивека е така. Като види учителят една способност в ученика, приятно му е, трепва му сърцето А пък има някои неразвити, глупави и като ги погледне, без да иска, не обръща внимание. И казва тогаз онзи: „Учителят на нас не ни обръща внимание.“
Мен ми трябва един билник от 25 литра, за да туря сладко вино, а пък ти носиш шише от един килограм. Казвам: Не ми трябва. Донесеш от 5 кила. Пак казвам: Не ми трябва. Трябва ми от 25 кила.

Числото 25 го вземам в дадения случай като резултат. Тук имаме две отрицателни числа: 2 и 5. Всички отрицателни числа произвеждат отрицателни последствия. Но две отрицателни числа, събрани в едно, произвеждат положителни резултати. 7 е положително число. Ако ти два пъти си пострадал, ти ще минеш през числото 25. Един път ще страдаш по Божествено за идея, за ума, а втори път ще страдаш за сърцето И тогаз ще имаш благосклонно влияние за организма. Трябва да ви дам примери, но не само примери, но и опити трябват.

Когато се нареждате тука, в салона, то да седиш до този, когото обичаш, а да си далеч от този, когото не обичаш. Някой път не обичаш някой човек. Не че не искаш да го обичаш, но не можеш. От него излиза едно ухание, което ти действува. Всяко негово проповядване, какво иде да ти покаже, у тебе произвежда противоположност, не можеш да го слушаш. Тури едного между него и себе си. Пак не го обичаш първия. Тогава тури двама помежду него и тебе. Пак не го обичаш. Тогава тури трети, четвърти и като туриш 10 души между него и себе си, можеш да го търпиш вече. Като туриш 12 души между него и себе си, ще обикнеш вече този човек. Така

онези влияния, които излизат от него, се филтрират и това, което ти е неприятно, се филтрира, задържа се и от него вече излизат енергии, които са вече филтрирани.

Всички хора около вас ви спасяват от много нещастия. Един човек ще дойде и той ще филтрира твоето влияние. Или пък някой човек ще бъде добър проводник на някои добри мисли или чувства. Затова трябва да обичаме ближния си. Ближен е всеки човек, който спомага в пътя на твоето Божествено и духовно развитие. А пък враг е всеки, който те спъва – не че съзнателно те спъва, но несъзнателно.

Ние сега говорим за любовта. Казваш: „Аз много Ви обичам." Как ще познаеш, че обичаш? Как познавате, че обичате някого? Или как познавате, че ви обичат? Някой път ти мислиш, че обичаш някого, но се заблуждаваш. И някой път мислиш, че ви обича някой и пак се заблуждаваш. Любовта е един акт непрекъснат в Божествения свят. Щом влезеш в Божествената любов, ти влизаш в един непрекъснат свят. Тя [е] като слънчевата светлина, която постоянно иде, без да те пита, не по твоите заслуги. Има една любов, която носи повече светлина, знание; има една любов, която носи повече топлина, развива чувствата; има една любов, която развива силата на тялото.

Някои говорят за силата на любовта. Колко има да се говори за любовта. Аз се чудя на съвременните теоретически изследвания. Те имат много повърхностни схващания. И понеже хората нямат разбирания за любовта, затова много мъчно се възпитава човек. Има една любов, която произвежда сила в човека, има една любов, която произвежда добри чувства в човека. Има една любов, която произвежда мисъл в човека. Има една любов, която произвежда положителни сили, добро в човека, а пък има една любов, която произвежда злоба в човека. Тя създава злото.
Вие по човешки ще кажете: „Как така?" Вземете два вълка, те като хванат една овца, скарат се двата вълка кой да я изяде. У единия вълк и у другия желанието да живее излиза от любовта. Питам: „Кой е законът, който ги накара да влязат в стълкновение?" В сегашния обикновен живот всички вие правите разлика. Дойде някой беден човек при вас. Ако той се престори, че не е интелигентен, вий не му давате уважение. Той не е облечен добре. Но ако дойде някой министър-председател или някоя друга висока личност, с която вие имате интерес, ще го посрещнете с всичкото уважение и почитание, знаете да се докарвате много добре, имате обхода тогаз. Онзи войник седи пред началството, с какво уважение и почитание стои пред началството. И вие сега имате една обхода от страх. Нямате свободата.

Та, сега, трябва да се освободим, да бъдем свободни. Да можеш да се

освобождаваш от своите лоши мисли. Вземете сегашната война. Сега предвиждат, че ще дойдат задушливи газове. Знаете ли колко са мислили военните, за да намерят задушливите газове? А пък другите ще турят маски, филтър. Знаете ли на кого приличат тези маски? Те са, за да се филтрират газовете, та да не се отрови човек. Щом като влезеш в едно общество, в което чувствата на хората не са възпитани, ще имате маска, филтър. Аз съм за маските. Казват за някого: „Той има маска." Казвам: Право е. Това показва, че е на бойното поле, има задушливи газове. Ще тури маска, иначе ще бъде зле. Вие казвате: „Да бъдем отворени." Чудни сте вие. Че, кой е отворен? Можеш ли да отвориш сърцето си, можеш ли да отвориш ума си, за да видиш какво има в мозъка ти?
За себе си трябва да бъдем откровени. Не да знаят хората. Откровен човек е онзи, който не държи в сърцето си никаква лоша мисъл, нищо не крие в себе си. Онова знание, което има, той го затворил. „Той е скрил нещо", казвате вие. Че, разбира се, трябва да го скрие. Какво лошо има, че нещата са скрити? Господ е скрил ценните неща. В сърцето има скрити неща. Какво знаете за тях? Знаете ли колко сребро има на Месечината? Ако Месечината беше на 10 километра, бих ви препоръчал да си напълните торбите със сребро – и много, на големи кюлчета. Достатъчно е да отидете на Месечината, за да се осигурите за цял живот. Ще вземете тези 35 килограма и ще се осигурите. Сега Месечината е далеч – на 250 000 мили. Те колко километра правят? (– „384 000 километра.")

Целият свят, в който живеем, е едно предметно училище. Ние се намираме в един обективен свят, понеже сме в една ниска степен на развитие. По-напредналите същества чрез нас проверяват своите мисли и чувства. Както ние изучаваме растенията и животните, така и напредналите същества изучават нас. Защото без тези растения и без тези животни ние няма какво да учим. Така и цялото човечество представлява предметно учение за напредналите същества. Та казвам: Този свят трябва вие да го изучавате. Какъв е вашият начин за изучаване?

Ако искаш да напишеш едно писмо на един свой приятел и нямаш търпение да го напишеш и бързаш, то ни най-малко любовта ти не е нормална в тебе, ако бързаш. Ако ти седнеш да напишеш едно любовно писмо и бързаш, любовта ти не е нормална. Ако речеш да изложиш някоя мисъл и бързаш да направиш мисълта си разбрана на света, това не е нормално. Аз, за да разбера нещо, ред съществувания съм минал и едва съм разбрал след ред прераждания, а пък ти искаш за един ден отгоре да стане разбрано за тебе и за хората. Ти тази мисъл ще я посееш и като дойде плод от плода, ще познаеш доколко е разбрано. И всеки човек, след като е живял 100–120 години, тогава ще се познае доколко е живял хубаво. Ако влезеш в духовния свят, колко трябва да бъде пръстът ти дълъг? Ако

вашият показалец е определено да бъде 9 сантиметра и половина, средният пръст – 10 см и половина, безименният – 10 см, а пък меркурианецът – 7 и ако вие не сте съдействували да стане показалецът ви 9 см и половина, вашето развитие не е правилно. И ако средният ви пръст не стане 10 см и половина, вашето развитие не е правилно. Не че всички трябва да имат 10 см и половина, но същата пропорция трябва да имате. Ако малкият ви пръст е 7 см, вие не знаете какъв ще бъде характерът на човека. Ако малкият пръст е 2 см, то каквото започне човек, няма да го свърши, няма да има никакви практически приложения този човек. Тогава малкия пръст трябва да го упражнявате.

Някои от вас започвате едно нещо и не го довършвате. Вие бързате в много работи; започвате една работа, после друга работа, 10–20 работи и нищо не сте направили. Най-първо, вие не сте приложили онова, което сте учили.

Седи някой и размишлява. Някой път аз размишлявам и изучавам камъчетата, разглеждам цветята и размишлявам. По някой път се опитвам да направя нещо. Минавам някъде, виждам една книжка, турям я настрана. Ако е напечатана и е скъсана, чета я, виждам защо е хвърлена тази книга. Това е един лист от Библията със следния стих: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя син Единородний“. Някой хвърлил книжката, а за мен този лист е ценен, аз го вземам и размишлявам върху него. Един завил в този лист кокошка, изял кокошката и хвърлил листа. Аз използувам листа. Вий казвате: „Кой е хвърлил тоя лист?“ И даже не го прочитате. Вземете го, прочетете го и размишлявайте върху този въпрос. Защо хората са лоши, защо хората не се обхождат добре един с други?

Аз питам: Ти защо не вървиш добре, защо, като вървиш в гората, дясната ти ръка се движи? За да провериш има ли пред тебе препятствие. Ръката ти казва: „Трябва да внимаваш.“ И кракът ти казва: „Трябва да внимаваш.“ Кракът ти казва: „Най-първо ти трябва да минаваш и след тебе и аз ще минавам.“

Някои сестри ще носите по една тетрадка и молив и ако някой ви каже нещо важно, ще го запишете. А друга сестра, като слуша и ако плете, във всяка бримка ще тури мисъл. Чуваш музика и плетеш, във всяка бримка ще вложиш музика. Някои може да изплетете фини плетки, шалчета, чорапчета и пр. Всяка една сестра трябва да си изплете най-малко по 3 или 4–5 чифта чорапи, шалчета, ризи и прочее, а не да разправя, че тоз бил такъв, онзи бил онакъв. Всеки да работи, а пък сега седнал да казва: този не бил добър, онзи не бил добър, че хората не живеят добре.

Работа, работа трябва. Работа от любов. На всички да има работа. Всяка

една сестра по две ризи да е ушила. Мъжът може да работи с чукове, може да шие обуща, могат да дойдат при него и да му разправят, а той в същото време ще работи. А друг ще вземе картина и ще рисува с четка. А който пее, взема си една песнопойка. Та, всички ще работят. Всеки трябва да има по едно изкуство. На всички да помагате. Един ще пее, друг ще слуша, трети ще прави обуща, друг ще плете. Всички да проявите инициатива. А сега чакаме да свършим училището и да ни назначат на служба. Хубаво, това е в един уреден свят. Но ако не те назначат, накъде, какво трябва да правиш?

И после, някъде искате да проповядвате. Че, как ще проповядваш? Трябва да проповядваме на себе си. Казвам: Ако аз съм на ваше място, какво ще правя. Аз съм бил на ваше място. Някои работи много лесно могат да станат. Когато ти говори един сприхав човек и ако той е долу в долината, а пък ти си горе, не слизай долу при него. Отгоре му говори високо и ще се разберете. Но щом слезеш, ще се скарате. Ти – горе на планината, а той – долу в долината, много добре ще бъде. Не слизай долу да живееш с него. Тук има млади братя, като видят една красива сестра, казват: „Тя е много благородна.“ Те казват така за нея, защото е красива. А пък ако е много грозна, вие казвате: „Простачка“. Като видят красивата, казват: „Много е благородна.“

Има едно изкуствено възпитание. Някой е разпасан, не е спретнат. Човек трябва да бъде спретнат, докаран. И като изляза вън, Господ ще ме види, ангелите ще ме видят. Изчиствам си обущата, но не за пред хората. Пред хората ще се явя най-после. Пред Бога ще се явя най-първо, след това пред ангелите и най-после пред хората. А пък вие, като отивате при хората, се докарвате, а пък като отидете при Господа, не сте така внимателни. Искам да се облечете хубаво. Никакви скъсани обуща, никакви паднали чорапи. Обущата ви да са изчистени хубаво. Аз всинца ви наблюдавам, не ми се харесвате. Ти ако не можеш да очистиш обущата си, не можеш да очистиш и себе си. Водата ти не е стоплена. Ако сам не можеш да стоплиш водата си, хората не могат да я стоплят. Ако сам не си умиеш краката, хората няма да ти помогнат. Ти сам ще си стоплиш водата си, сам ще умиеш краката си.

Ще се научиш да служиш на Бога в себе си. Той във вас живее, във вашия ум, във вашето сърце. Като дойде Господ у вас и щом не Му слугувате, Той ще отиде на друго място. Господ като дойде във вас, вий искате Той да ви слугува. Не. Той ще ви изпита доколко вий може да служите. И ако вие в Негово присъствие внесете противоречива мисъл във вашия ум, противоречиво чувство във вашето сърце и проявявате най-грубите си недостатъци, каква е вашата култура, какво е вашето възпитание? Казвам:

Това не е обхода. Кажи: „За Бога, Който живее в мене, ще направя.“
При една добра обхода, от човека излиза една разумна сила и ако ний не се владеем добре, като влезем в едно общество, можем да причиним раздор. А пък ако се владеем, като влезем в едно общество, може да причиним помирение. Някой път казваш: „Не ми върви.“ Че как ще ти върви? Ти не владееш ума си. Дето влезеш, възбуждаш хората. Ти трябва да внесеш нещо ново в себе си, във всички хора трябва да внесеш спокойствие.
Ти казваш в себе си: „Какво ще стане с мене? Ревматизъм чувствам в краката си.“ Нищо няма да стане. Това е една задача, която трябва да разрешиш. Като имаш тоя ревматизъм в крака си, има начин. Ще разтриваш краката си и ще четеш „Отче наш“. Сутрин ще правиш това, на обяд и вечер. Три пъти като разтриваш крака си и четеш „Отче наш“, ще излезе ставният ревматизъм с дървеното масло. Или боли те вратът. Ще разтриваш и ще четеш „Отче наш“, и ще се оправи вратът ти.

Това ви го давам за пример. А пък вие ще извикате един лекар и ще му платите 100 лева. Вие очаквате лекарите да ви излекуват. Като дойде лекарят, той трябва да е роден за лекар. Онзи, който е роден за лекар, той носи в себе си лечебна сила и той ще ти даде нещо добро, ще внесе в тебе нещо. Той знае добрите методи за лекуване.

Бих желал да не преувеличавате нещата, нито да ги намалявате. Аз гледам, някой ми цитират и то с намерени работи. Като цитирате някого, ще цитирате правилно, за да не изопачавате и да не преувеличавате нещата. У когото това чувство е повече развито на главата му, той преувеличава три–четири пъти нещата. Някой път ще кажеш: „Това казвам, но преувеличено. Както някои увеличават микробите, за да ги изследват.“ Ще представите нещата, както са. И няма да представите маловажните неща за важни. Всяко нещо ще турите на мястото му.
И няма да говорите отрицателни неща, например думите: „Ние не живеем добре.“ Не е хубаво това. Ако разбирам вий [да казвате] с тези думи, че не използуваме живота, това е друго. Вий не се спирайте върху отрицателната страна. Всеки да казва: „Аз трябва да живея добре, трябва да използувам живота добре.“

Ти казваш: „Няма добри хора.“ Има добри хора! Твоите думи ни най-малко не показват, че по целия свят няма добри хора. Ти, като видиш, че никъде няма добри хора, ти помисли, че другаде – в България, в Америка, Франция, Англия, Германия ще намериш добри хора. Свържи се с тях с мисълта си и с това ще помогнеш и околните хора да станат по-добри. Ако всички хора са лоши и не намериш добри хора, тогава ще се свържеш с напредналите същества, хора, ще се свържеш с Господа. След като се свържеш с Господа, с главата значи, след това ще слезеш в духовния свят и

ще се свържеш с ангелите и после ще слезеш при хората, които представляват тялото на Божествения свят. Това е път на самовъзпитание. Всяка сутрин, като станеш, ще се явиш при Господа. Ще Му кажеш: „Благодаря Ти, че съм дошъл тук.“

Аз се радвам, че вие толкова рано и с такава точност идвате на лекции в нашия салон, точно като часовник. Даже някой път сверявам часовника по вас. Като станете, свържете се с Бога, за да влезе Неговата мисъл във вас. После ще слезете при ангелите, за да влезе и тяхната мисъл при вас. И после ще слезете при хората, за да работите. Другото ще бъде една ненужна критика. Ако искате критика, идете в света. Не че е лош. Аз често съм се спирал при някои деца, които са се карали. Теглят се за косите. Едното хване другото за косата и тегли. Аз гледах веднъж две малки деца, в две колички една до друга, ангелчета, гледам ги френологически – тялото, косата, носа. Майката дала на едното ябълка, а на другото не дала. Второто дете хвана и задърпа косата на другото и взе му ябълката. Първото дете почна да плаче, не след малко то разтърси главата на второто дете и взе ябълката. Три–четири пъти ябълката минаваше от едното дете в другото. Ако имаше две ябълки, щяха да си показват ябълките едно на друго и не щеше да има караница. А пък като има една ябълка, ту косата на едното дете се дърпаше, ту на другото. Казах на майката: „Децата са много добри, но давай им две ябълки.“ А аз ги виждам колко са добри! Виждам, че користолюбието у тях е развито. Всяко от тях казва: „За мене е ябълката.“

Аз виждам, че и големите деца се хващат за косите. Същият закон е там, когато имаме недоимък на нещата.
Най-първо научете се да търпите. Много мъчно е човек да се научи да търпи. На Земята аз се научих на едно: да изслушвам хората. Изслушвам, някой ми разправя 2–3 часа. Дойде втори, и той ми разправя същото. Дойдат трети, четвърти, и те ми разправят същото нещо. И аз проверявам нещата. Другояче бих кипнал, че ми губят времето. Те ми казват: „Ще търпиш.“ Някой път мислено го изпъждам и му казвам: „Иди си.“ И като му кажа така, той си отива, но после си казвам: „Не постъпи добре.“ Когато му кажа вътрешно: „Иди си“, той усеща и казва: „Извинете, аз много постоях.“ И си отива. Но той като си отиде, казвам: „Не постъпваш добре.“ А пък някой път имам друга тактика. Слушам го и казвам: „Много съм зает. Друг път ще те слушам. Имам една спешна работа, имам рандеву някъде.“ И вземам си шапката. Той ми говори един час и още един час ще ми говори. И аз прекъсвам срещата. Някой като дойде, оставям го да ми говори 2–3 часа, за да се науча на търпение. А пък някой път казвам: „Не разполагам с време. Пет минути мога да дам. Ако можеш, накратко. Нямам време да ми разправяш надълго. С десетина думи да ми го кажеш.“ Дойде някой болен и ще му кажеш: „Няма какво да ми разправяш много; с

няколко думи.“ Някому казвам: „Няма какво да ми разправяш болестта си. Ще ядеш суров лук. Няма какво да ме питаш. Всяка сутрин, на обяд и вечер ще ядеш по един суров лук. Четири–пет дена ще ядеш суров лук, но от каба-суван.“ И след като си отиде той, аз разсъждавам, аз вече превръщам силите на лук. То е едно лечебно растение. След като си отиде той, казвам си: „Ти ако си на мястото на този човек, как би желал да те посрещнат и да ти говорят? Ще ти бъде ли приятно, ако те посрещнат така?“ Ако аз съм на негово място и ми кажат да ям лук, ще ям лук. Втори път като дойде онзи, му казвам: „Сутрин, на обяд и вечер по една хубава ябълка.“ Първите средства – лук, е начин за възпитание, а пък сега ябълката е по-хубаво средство.

Всяко нещо, което ние правим за другите хора, ний го правим за себе си. Има един закон в природата: Каквото направиш за другите, ще се върне върху тебе. И каквото другите хора направят за нас, ще се върне върху тях. Та, в това отношение трябва да бъдем най-разумни, да изпълним разумно Волята Божия, за да се въдвори Царството Божие в отношенията между хората.

А : В. Какво означава това? Ако А е учител, а В е ученик, какво ще бъде отношението между тях? Или ако А е господар, а В – слуга, какво ще бъде отношението? Ако А е млада мома, а В е момък, какво ще бъде отношението? Ако А е петел, а В – кокошка, какво ще бъде отношението? Това са все отношения.

Да разрешиш във всеки случай какво трябва да бъде твоето отношение. Ако аз дойда в съприкосновение с едно животно, какво отношение имам към него? Ако аз съм А, а пък животното – В, какво ще бъде отношението? Или ако аз съм А, а пък В е дърво, какво трябва да направя за дървото? Мога да го отсека или да го отгледам? Или мога да вляза в съприкосновение с един човек. И как трябва да постъпя, че да съм доволен от дървото и то да е доволно от мене?

Най-първо турете работливия. Всички сестри до 22 март да свършите нещо. Купете си материал и изработете чорапи, шалчета, дантели, шапки, ризи, каквото искате. До 22 март всички сестри да направят нещо. За тая цел не цял ден да работят, но когато отиваш някъде за празна работа, няма какво да правиш, ще работиш тези неща. Някой казва: „Аз заспивам, като чета.“ Като ти се доспи, ще работиш. После пак ще четеш, после ще работиш. Да има смяна между плетенето и четенето. Трябват ми най-малко 50 чифта чорапи, 50 шалчета, 50 ризи, 50 гащи, 50 фланели.

Не го налагам това. Ако можете да го направите с всичката ваша добра

воля, за да се ползувате, направете го. Който иска, доброволно да го направи. Направете един опит до 21 март, но не да казвате, че Учителят каза. Тук да плетат, да работят. Да турим една реформа на Изгрева. Ще работите целия февруари и до 21 март. Сега, ако ви трябват куки, ще ви дам пари за куки, ще ви дам пари и за вълна. Да има една комисия, да се види колко пари трябват. Ако нямате пари, аз ще ви кредитирам. Да се образува една комисия от сестри. Вижте какво можете да направите. И каквото не достига, ще дам. Вижте колко килограма вълна ще трябва. Стигат ли 10 килограма?

Това е второстепенно. Най-първо турете самовъзпитанието. А пък това, което е казано, то е последно. Ако с другите неща се справите, това, което ви казах, е последно. Ако има вълна, ще работиш. Ако няма вълна, друго ще работим. Памучни неща ще направим. А пък ако не може да го направите сега, за идущата година ще го направите. 1939 година не е изтекла още. Краят на 1939 година иде, близо е. А за 1940 година да направим нещо, което нашият ум, нашето сърце и нашата воля желае. Това, което желаем, което обичаме и което правим, да е по Волята Божия. Трябва да искаме да обичаме и да правим нещата по Волята Божия. Най-първо ще направим това, което умът ни диктува. После това, което сърцето ни диктува и най-после това, което волята ни диктува. Волята представлява вас, сърцето ни представлява ближния, а пък умът ти представлява Божественото.

Та, най-първо ще започнем отгоре надолу и за да направим така, после можем да започнем отдолу нагоре. Човек трябва да работи за себе си. Това е в реда на нещата, но той трябва да знае къде да постави себе си. Той трябва да работи на ближните си, но той трябва да знае къде да постави ближните си. И трябва да работи за Бога. Като работиш за Бога, ще поставиш Бога в ума си. Като работиш за ближния си, ще го поставиш в сърцето си. Всички умове, заедно свързани – това е в Божествения свят. Ако намериш в ума си Бога, ще го намериш и в сърцето си. И ако го намериш в сърцето си, ще го намериш и в тялото си. Тогава Бог е в ума ни, в сърцето ни и във волята ни. Главата представлява нашата мисъл, сърцето – нашите чувства, а тялото – нашата воля. Ще работим с всички наши сили, които имаме, с всички наши чувства, които спомагат на нашите сили и с всички наши мисли, които спомагат за чувствата и волята. Ще впрегнем целия човек на работа. Ще поставим себе си на една разумна работа.

Сега, кои можете да направите задачата? До 22 март всеки да си вземе по една тетрадка и всеки ден, като станете, пишете по една дума, която означава една добродетел. Сутринта една дума, която означава мисъл, на

обяд една дума, която означава добродетел и вечер една дума, която означава сила. Да видим до 22 март какви думи ще напишете, които означават мисъл, добродетел или сила. Да видим какви думи ще намерите. Ще търсите и ще намерите една дума, която съдържа в себе си сила; дума, която съдържа в себе си чувство и дума, която съдържа в себе си мисъл. Ако не можете да намерите три думи на ден, то направете поне най-малкото – поне една дума да напишете на ден. И това пак не ви го налагам. Ако го правите, ще имате полза. Ако пък кажете: „С тези работи ли ще се занимавам“, [тогава] карайте си стария живот, както си го знаете.
Всеки ден човек трябва да има една светла мисъл в ума си, едно светло чувство в сърцето си и една добра постъпка в тялото си. Че като отиде при Бога, да бъде една книга, написана най-хубаво, та като видят ангелите, да кажат: едно отлично съчинение е. Като влезе в новия бъдещ живот, трябва да бъдем написана книга и като четат по очите ни, във веждите ни, в ушите ни, да кажат, че има нещо хубаво написано. Ако това не можем да напишем, какво друго ще направим – ще се занимаваме с обикновени работи. Когато пишете думите, да не повтаряте два пъти една дума.

(Формула „Само пътят на Христовата любов води към Бога.“ (3 пъти)

6.33 ч
XIX година (1939–1940)
17-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 януари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_01_26 Нови насоки
лекция пред специалния клас

НОВИ НАСОКИ

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Аз бих ви задал въпроса: коя е причината, която заставя глистята да иска зрение? Глистята има ли зрение? Не. Кое заставя глистята, като няма зрение, да иска да има? Какъв е поводът?
Ако ви попитам друг един въпрос: доброто ли излиза от злото, или злото от доброто, как вие бихте отговорили? Не какво са писали другите, но вие как мислите. За какво се прави престъпление? Да кажем, един вълк изяда една овца. Кое е онова, което заставя вълка да яде овцата? Защо вълкът има тази склонност? Казвате: инстинкт. То е само едно предположение. Тогава инстинкт има и овцата. Защо овцата не яде вълка, а вълкът изяда овцата? В една съвременна драма, когато един писател описва своите герои, защо поставя крадци и разбойници в драмата? Той е благороден човек. Като пише за крадците и разбойниците, той опетнява ума си, но той ги натурил в драмата. Защо? Той не мисли, че се опетнява, той иска да изнесе някои отрицателни черти. Той има някакъв повод, някаква философия за хората и туря тия престъпници в драмата. Все има някакъв повод. Когато художникът рисува човешките очи, той туря черни сенки около очите, които ги няма. Такива сенки, каквито туря художникът, има ли ги на лицето? Няма ги, а той ги туря там. Защо художникът ги туря? Защо ги туря, тия черните линии?
Вие кажете една дума. Казвате: „Мен ме боли сърцето.“ Какво подразбирате под думите боли ме сърцето? Нито един от вас не е видял болката на сърцето. Отваряли ли сте сърцето, да видите болката? Чувстваш, че те боли, казваш: рана има. Говорите за нещо, което не сте видели, само предполагате. Как бихте казали тогава? Сърцето може ли да има рана и да функционира?
Друг един въпрос е: кое е онова, на което вие обосновавате вашата личност? Кое е онова, на което вие разчитате? Вие казвате: „Аз познавам еди-кого си.“ Да допуснем, едно дете живее до сто години. Когато то е на една година, има един вид, и всяка година се изменя. Като е на една година, има едно лице, като е на сто години, има съвсем друго лице. Кой е този, как ще го познаеш? Кой си ти? На кого разчиташ?
Кое е качеството, което отличава захарта? Има две неща, едното е видимо, а другото – невидимо. Да допуснем, че захарта може да бъде бяла и черна, това е видимото ѝ качество. Но в това видимо качество ли е захарта? Има нещо, което е нито бяло, нито черно. Какво е то? То е сладкото. Туй

сладкото с какво го схващате: с очите или с езика? Ти казваш: „Аз което виждам, в него вярвам.“ Добре, ти виждаш захарта и вярваш, че то е захар. Но това, което виждаш, то ли е захар? Туй, което опитваш с езика си, то е захар. Туй, което е сладко, то е захар. Тя има други черти, които не са захар. Казваш, захарта е твърда. Но то е едно състояние. Захарта може да се разтопи и виждаш, че водата е сладка. Питам: сладкото твърдо ли е, бяло ли е, черно ли е? Какво е? Как бихте вие представили сладкото? Какъв цвят бихте му дали?
Някой път казвате сладък човек, без да е сладък. Кое е сладкото в човека? Та казвам, кое е онова, на което вие разчитате, което не се мени във вас? Кое е във вас, което се обижда? Някой път има във вас нещо, което се радва, някой път има във вас нещо, което скърби и тъй нататък. На кое разчитате сега във вас? На туй ли, което скърби, на туй ли, което се радва, на туй ли, което се обижда, на него ли разчитате? Защото нещо във вас подозира, съмнява се, гледа с подозрение, нещо във вас разсъждава. Кое е онова, на което разчитате?
Или допуснете, че човек казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. По кой начин учените хора са измерили, че има деветдесет и два милиона? С аршин не са го измерили точно. Казвате: чрез изчисления. Как са го изчислили, кажете. Сега казвате: в геометрията има ъгли, чрез които измерват. Но измервали ли сте тия ъгли? Някой планински връх измерват, но мислите ли, че всеки планински връх е точно измерен? Все има няколко метра разлика във височината. Или можете ли да определите оттук, отдето съм застанал пред катедрата, до края на сцената, до онази картина на девите колко има? Нали разбирате математика, може ли да определите с око колко метра има, но до сантиметри колко е? Колко ще ви вземе да измерите точно? Обаче има нещо в човека, което мери. Има хора, в които чувството за измерване на времето е толкова развито, че те, без да носят часовник – може да определи колко е часът. И през нощта да го събудиш, определя колко е часът най-много с една–две минути разлика.
Някои от вас вземете за една цяла седмица, като ви дойде наум колко е времето, не поглеждайте часовника, но вие сами определете и запишете колко е часът. След това проверете. В една тетрадка запишете вие колко сте определили и точно колко е. Така най-малко три пъти на ден правете. Сутрин, като се събудите, не гледайте часовника, но вие се попитайте и така направете по обед и вечер.
Вие изучавали ли сте, ако вземете „до“ в първата октава, на какво разстояние може да ви чуят? На колко метра може да се чуе гласът ни? Или ако изпеете горно „до“, да знаете докъде ще се чуе? Нали седем октави има. Ако вземете „до“ в първата октава и ако вземете „до“ в седмата октава, на какво разстояние ще се чуят? Аз меря тоновете. Според мене „до“ е метър, „ре“ е два метра, „ми“ – три метра, „фа“ – четири метра,

„сол“ – пет метра, „ла“ – шест метра, „си“ – седем метра. Много малко е. Седем метра по сто сантиметра колко правят? Седемстотин сантиметра. Колко милиметра правят? Седем хиляди милиметра. Колко трептения има най-ниският тон, който можем да чуем? Има шестнайсет трептения. Нали звукът се предава чрез вълнообразно движение. Какво е разстоянието между една вълна и друга? Какво е разстоянието от едно трептение до друго? Какво пространство завзема? Има в природата мярка за всичко.
За една права мисъл има мярка. За доброто има мярка. За злото има мярка. За тоновете има мярка. Тоновете се мерят. Да кажем, ако вие вземете основния тон „до“ в първата октава – аз вземам това, както е в природата – ако вземете този тон верен, всичките други тонове ще ги вземете вярно. Но ако този тон не го вземете вярно, някъде ще прегрешите във вземането или във „фа“, или в „ми“, или в „ре“, или в „ла“, или в „сол“. Казват, че някой мъчно вземал в горните октави. Коя нота вземат най-мъчно тенорите? „Ми“, „фа“ и „си“ бемол. Казва, че могъл да вземa „си“ бемол; като го вземал вярно „си“ бемол, много хубаво го вземал. Но той трябва да вземе вярно основния тон „до“. Ако основния тон „до“ не може да вземa, никакво „си“ не може да вземa, понеже това са отношения. Може да кажем, че „до“ се отнася към „ре“, както „ре“ към „ми“, както „ми“ към „фа“, както „фа“ към „сол“, както „сол“ към „ла“, както „ла“ към „си“. Това са отношения. Какво разбирате под думата отношение? Отношението трябва да го превърнете в мярка. Например онези, които вие обичате, наричате близки. Щом е близък, каква е близостта? Този, който ви е близък, каква е близостта? Онзи, който не ви обича, е по-далече от онзи, който ви обича. И колко е по-далеч онзи, който не ви обича? Отношението какво е?
После отношението може да го измерваме. Когато хората се обичат, аз правя наблюдения на любовта им. Някой има приятел и казва, че много го обича. Приятелят му казва: „Можеш ли да ми дадеш пет лева назаем?“ „Нямам“, казва. Обича го, приятел му е, и няма. Дойде друг, казва на приятеля си: „Може ли да ми дадеш пет лева?“ Онзи веднага услужва и ако няма, ще намери. Де е любовта по-силна? Любовта ти може да струва пет лева, ако искаш пет лева да ти даде. Поискаш десет лева, даде ти приятелят ти. Поискаш петдесет, даде ти. Поискаш сто, даде ти. Поискаш двеста, триста, все ти дава, но дойде до едно число, дето любовта на приятеля ти ще се спре. Там е границата на любовта.
Казвате: безгранична любов. По каква се отличава безграничната любов? Кои са признаците на безграничната любов? И сам даже може да опиташ доколко ти е любовта. Представи си, че имаш един приятел и може да опиташ себе си доколко го обичаш. Иска ти сто лева, на радо сърце даваш. Иска ти двеста, пак даваш с радост. Иска ти хиляда, две хиляди, три хиляди, дойде до едно число, започва да ти става кисело, казваш:

„Прекали.“ Киселото е до границата. Ти не си вече готов да направиш услугата. Ще кажеш: „Той не е разумен, аз роб ли ще му бъда? Той ме използва.“
Хубаво, когато ти искаш нещо от себе си, ти някой път искаш да поставиш нещо в света, да станеш велик човек. Защо искаш да станеш велик? Ти искаш да напишеш някое съчинение или да изсвириш някоя песен, че да знаели хората, че ти си велик. Кое е онова в тебе, за което ти искаш да станеш велик? Кой е онзи, който иска да яде? Мислите ли, че онзи, който иска да яде, е същият, който иска да мисли?
Допуснете едно разсъждение. Допуснете, че имате едно твърдо тяло. Допуснете, че туй твърдото тяло представя студа. Студените неща са твърди. Имате друго едно тяло, но туй тяло е жидко. Твърдото тяло взема състоянието на жидкото, а жидкото тяло взима формата на твърдото. Кое е онова, което ги изменя? Причината една и съща ли е? Туй, което прави нещата жидки, кое е? Туй, което ги прави твърди, кое е? Студът. По какво се отличава студът от топлината? Някой казва, че студът е малко количество топлина. Значи, като се намалява топлината, телата стават твърди, а като се увеличава, стават жидки. Питам, водата, която, като става жидка, какво придобива? Ако придобива повече топлина, какво придобива? Има повече топлина. Ако изгуби част от топлината си, стане твърда. Водата е изгубила топлина, а казваме, че водата е станала твърда, че водата придобила твърдост. В какво седи твърдостта? „Дължи се на сцеплението.“ Туй сцепление отвътре ли е? Отвътре? Сцеплението е външен процес. Кое кара човека да се вцепенява? Нали студът. Студът е отвън дошъл. Говорят за сцеплението, и мислят един вътрешен процес. Може идеята да е права, но този процес не произтича отвътре, но отвън. От студа се вцепеняват нещата, но когато се изгуби тази твърдост, сцеплението престава да действа, дойде жидкостта. Процесът откъде иде? Пак отвътре ли е топлината? Отвън иде топлината.
Допуснете сега следното. Ти обичаш някого. Каква е побудителната причина, външна ли е, или вътрешна? Причините пак са външни. Обичаш някого, защо? Туряш, че е идеален, без да знаеш какво нещо е идеално. Казваш: „Той е добър“, без да знаеш какво нещо е доброто. Те са понятия неразбрани. Ако кажеш, че е красив човек, подразбираме, че в лицето има съразмерност на частите. Красотата не е нещо, освен съразмерност на частите. Ако съразмерността е правилна, казваме, че лицето е красиво. Представете си един човек, на когото веждите не са намясто, устата не са на място, джуните са един милиметър дебели. Красиво ли е туй лице? На един гениален човек челото е хубаво, но турите нос с два сантиметра дължина и четири сантиметра широк. Аз приблизително говоря, те са данни научни.
Та казвам, в съвременния психологичен живот има много неща, които трябва да се пресеят. Има неща преувеличени, че за да дойдем до

истината, някои неща ще намалим, някъде трябва да увеличим. Някой път учените нарисуват такива микроби, но за да можем да я видим, те са я увеличили няколко хиляди пъти. Един холерен бацил, ако го гледате под микроскопа, колко е голям? Или някой път вие казвате, че са големи страданията ви. Колко голямо е страданието? Страданието може ли да бъде по-голямо от вас? Може ли едно страдание да бъде по-голямо от човека? Не може. И доброто не може да бъде по-голямо от човека. И то си има мярка. Какво разбирате вие под думата мъчение?
Че студът унищожава ли човека? Той си заспива спокойно. На всеки от вас можем да му причиним скръб. Дойда при вас и ви кажа: „Баща ви умря." Какво ще стане? Изведнъж вие ще се разплачете – баща ви умрял. Де ви е страданието? Баща ви не е умрял. Казвате: „Баща ми умрял, няма смисъл в живота." Започваш да се мъчиш. Аз ви утешавам, казвам: „Няма нищо." Казвате: „Горкият ми баща, отиде в оня свят. Къде ли е сега?" А пък баща ви ходи по земята. Питам, кое е вярното? Мислите ли, че вашите страдания представят една реалност? Те са такива лъжи, както баща ви умря, както майка ви умря. „Изгубих си парите", а те не са изгубени. Дойде някой, каже, че еди-коя си банка фалирала, парите отишли – всичко пропадне, почернее светът.
Аз, като ви кажа: „Баща ви умря", гледам на часовника колко секунди ще вземе, докато изговоря тия думи. Четири секунди. В четири секунди ако се движиш с биволска кола, колко път ще изходиш? Докато кажа: „Ба-ща ви ум-ря" (Учителят го изговаря на срички и полека), правя четири крачки. Значи четири крачки взема да умре баща ви, а баща ви не е умрял. То са отношения. С баща ви нищо не е станало.
Друго едно разсъждение да имаме. Представете си, че имате един приятел, на когото слухът е много добре развит. Вашият приятел е отпред и вие му кажете тихо: „Пет лева." Веднага изважда и ви дава. Един ден затъпее слухът му, вие и високо като клеветите, той няма да ви чуе. Кое е онова, което изменя условията? Всичките други хора ще чуят, той не чува. Вие кажете: „Не ме обича." Оглушал е човекът, не ви разбира.
Следователно, когато хората се разлюбят, според мене те са оглушели вече. Аз другояче разглеждам нещата. Когато някой ми каже, че аз не го обичам, той е оглушал. Когато някой каже, че го обичам, слухът му се развил, готов сте да изпълните неговото желание.
Казвам, правили ли сте опити със себе си, когато сте весели, разположени, да познаете доколко е устойчива вашата веселост? Но тази радост, няма да мине пет минути, ще се развали. Ваша е радостта, която никой не може да отнеме. Кажете ми сега как може да се отнеме радостта? Ако имаш само едно шише вода, радостен ли си с него? Но щом ти вземат шишето, отиде си и радостта. Но представете си, че имате десет хиляди шишета с най-хубава вода. Дойде някой, вземе ви едно шише, радостта ви не се разваля. Колко шишета останаха? 9999. Вземат ви още едно шише. Казваш: „Няма

нищо.“ Колко останаха? 9998. Вземат три, четири, пет, шест – вашата радост няма да се измени, докато дойде последното шише. Него никой не може да ви го вземе. Всичките други 9999, те са чужди, само едно от тях, като остане, то е ваше, което никой не може да ви вземе. Това е твоята радост. Когато радостта ви се изгубва, то са шишетата, които имат отношение към вас, – те минават на друг. Всяко нещо, което може да ти се вземе, не че то не е реално, то има отношение към друг човек. Туй, което можеш при всичките условия да задържиш, то е твое. Един мъченик по какво се отличава? Той задържа своето последно шише. Като дойде до неговите убеждения, да го режат на парчета, той не се отказва, казва: „Онова, в което вярвам, никой не може да ми го отнеме. Не се отказвам.“ В страданията вие се опитвате. Когато в страданието задържите същественото, идеалното, никой не може да ви го вземе, вие сте силен човек. Последното да задържите. Може 9999 шишета да ви вземат, но последното шише да задържите, то е вашето. Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята любов, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята разумност, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва истината, е силен човек? Силен човек искате да бъдете. Силен човек е онзи, който в даден случай истината е с него и той е с нея. Като дойдеш до истината, да имаш едно отношение, никой да не е в състояние да промени това отношение. Дойдеш до разумността, и там никой да не може да развали това отношение. Дойдеш до любовта. Тя има отношение, което никой не може да развали.

Та казвам, онова преходното, то е потребно. Преходното е потребно за еволюцията на човека. На земята трябва да идат преходни положения, понеже без тях човек не може да прогресира. Трябва да станат промени. Човек трябва да остарее. Остаряването, то е едно от разните отношения, които стават. Във всяка една възраст той добива по една опитност. В младини той има една опитност. В зрялата възраст има друга опитност. В старата възраст има трета опитност. Казва: „Аз не искам да стана стар.“ Но щом си млад, ти трябва да станеш стар и щом си стар, трябва да станеш млад. Щом си млад, ти трябва да станеш възрастен.

Щом си дошъл на земята, ще опиташ и скърбите, и радостите, и страдания, и разочарования, и вяра, и безверие, хиляди неща ще опиташ. Всичките тия неща съставляват една вътрешна опитност, с която градите живота си. Казва някой: „Обезверих се.“ Много добре, в какво си се обезверил? Ако си се обезверил в лъжата, похвалявам те. Но ако си се обезверил в истината, казвам, загубил си. Ако си се обезверил в своето невежество, похвалявам те, но ако си се обезверил в своето знание, което имаш, ти си изгубил.

Казвам: по някой път е хубаво да се обезверяваме, да нямаме вяра. В какво? В лъжата. Когато вярваш в лъжата, а не вярваш в истината, какво е твоето състояние?

Кое е онова, което отличава един ваш приятел? Кое е онова, което ви привързва към един ваш приятел? Психологически аз считам, че то е онова голямо доверие, което приятелят ви има. Каквото и да му кажете, приятелят ви има голямо доверие. Каквото и да му кажете, той вярва в туй. Приятелите много си вярват. Никога не мисли, че неговият приятел може да го излъже. Ако намери, че някой път го е излъгал, е голяма обида. Значи един приятел при всичките условия да вярва на своя приятел, каквото и да говорят другите, той казва: „Това е невъзможно моят приятел да направи." Той не се колебае. Приятелят усеща една вътрешна радост, която нарича доверие.

Кажете ми сега вие, които сте на земята, какво е вашето отношение към Бога? Вие искате Бог да има във вас безгранично доверие, вие и като грешите, Той да ви вярва. Туй го мислите. А пък когато Той започне да постъпва, както Той знае, вие губите вашето доверие в Бога. Вие не искате да имате безгранично доверие. Щом искаш Бог да има безгранично доверие в тебе, и ти трябва да имаш безгранично доверие в Него. Каквото и да направи, да кажеш: „Добро е", нищо повече. То са отношения на нещата. Щом аз искам да ме обичат, и аз трябва да ви обичам. Аз може да обичам толкоз, колкото и мене обичат. Ти не може да обичаш другите повече, отколкото и те обичат тебе. Схващайте отношенията. Казвате: „Аз много обичам." За мене един човек ме обича, когато не се разколебава неговото доверие. Неговото доверие, което има, показва обичта. Колкото повече обичам един човек, толкова повече доверие имам в него. Някой казва: „Той е малко глупав, но аз пак го обичам." Туй не търпи никаква критика. Не можеш да обичаш един глупав човек. В истинската обич онзи, когото обичаш, не може да има слабости. Съвършеният живот изключва всички слабости.

Ние сега говорим за проявлението на живота. Има един примесен живот, в който няма съвършенство. Не че е лошо, но в него сътношенията са други. Сега аз ви говоря за онези норми, когато някой път искате да се самовъзпитате, да имате понятие какво нещо е съвършеният живот, какво нещо е любовта, безграничното доверие. Щом се усъмня, дойде нещо друго, казвате: „Кой знае? Животът няма смисъл." Значи животът досега имаше смисъл, отсега нататък няма смисъл. Щом изгубиш парите си, животът няма смисъл. Дотогава, докогато парите съществуваха, животът имаше смисъл. Следователно парите са били едно божество. Изгуби се божеството, изгуби се отношението.

Казвам: „Баща ви умря", вие се разплаквате. Казвам: „Погрешка имам. Баща ви оживя", веднага се зарадвате. Умъртвявам хората и ги оживявам във вас. Направя във вас баща ви да умре, после направя да възкръсне. Като умря баща ви, вие си поплакахте; като го възкресих, вие се зарадвахте. Вие туй не сте го мислили. Една проста мисъл. Не ви минавала през ума тази мисъл. Казвам: „Изгубих здравето си." После има оле-ле. „Спечелих

здравето си.“ Веднага радостта иде. Казвам, като те заболи кракът, казвате: „Имам ревматизъм.“ После казвате: „Нямам, отиде си.“ Болестите някой път са нахални. Те са кираджии. Като дойде някой път, не иска да си излезе. Най-първо, болестта дойде като един наемател, представи се много учтиво, казва: „Може ли да бъдете тъй добри да ми дадете един ваш апартамент. Ще ви плащам наем, колкото искате.“ Казвате: „Мазен е този кираджия.“ Той, като влезе, не иска да излезе, не иска да плаща и трябва да го съдиш. Болестта е един наемател, като намери един хубав апартамент, не си отива.

По-хубаво число от единицата има ли? Няма. Вие не искате учителите да ви турят единица, искате да ви турят шест. Защо? Като ви турят единица, казвате: „Скъсаха ме.“ Като ви турят шест, веднага дигнете глава. Аз ето как разсъждавам. Шест е посята и израснала единица. Тя е поникнала. Това е отношение на числата. Когато някой ми говори за числата, аз подразбирам единицата в своя прогрес, в своето динамично проявление. Единицата в статическо положение те скъсва, но единицата в своето динамическо положение, когато прогресира, тя е шесторка, седморка… Когато числата прогресират, показват, че единицата проявява всичките свои качества. Понеже единицата е най-голямото число, всички безбройни числа трябва да дойдат, за да изявят нейните качества.

Вас ви е страх от единицата. Казвам, мене ме е страх от ония единици, които не растат. Всички ония чувства, които не претърпяват известно видоизменение, те са неразбрани. Неразбраните думи са статически. Разбраните думи са прогресивни. Всяко чувство трябва да бъде прогресивно. Затуй в дадения случай скръбта е едно прогресивно чувство и радостта е едно прогресивно чувство. Двете заедно съставят това:

A + B = C.

A е скръб, B е радост. Какво съставлява? Колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. Колкото повече се радваш, ти толкова повече и ще скърбиш. В дадения случай A е турено в едно отношение с B. Значи C в дадения случай означава туй, с което се увеличават. Когато се увеличава скръбта, увеличава се и радостта. Следователно разположението какво означава в дадения случай? След като минеш състоянието на скръбта и на радостта, ти вече имаш разположение. Разположението се дължи на две състояния: на едно скръбно и на едно радостно състояние. Тогава вече имате разположение. Едно разположение иде всякога след една радост. Защото и радостите, радостта, която не е посадена, която не расте, е единица. Радост, която расте, тя е шесторка. Всичко в човека – и радости, и скърби, трябва да растат. Изнасям един психологичен закон. Когато говоря за радостта, имам предвид отношенията.

Ти се радвай, когато твоята скръб се увеличава. Голяма да не е, увеличение по единица. Имате една скръб в квадрат, имате една скръб в куб, имате кубическа скръб. В първа степен скръбта има само дължина, във втора

степен скръбта има и широчина, и в трета степен скръбта има и дебелина. А в четвърта степен? Аз по някой път лесно изчислявам по математика, по висша математика.
Например някой път има думи, които са толкова силни, че ако ви кажа една дума, ще се прострете на земята, веднага се прекъсват краката, изгубвате съзнание; страданието е по-голямо, отколкото организмът може да понесе. В дадения случай съзнанието излиза. Може би в природата е така, да изгубите съзнание, за да не би да пострадате. В мозъка този напор, туй напрежение не може да го издържите, затова изгубвате съзнание. След туй пак дойдете на себе си. Скръбта може да бъде толкова голяма, че да изгубите съзнание и радостта може да бъде толкова голяма, че пак да изгубите съзнанието си. Сега не са лоши тия работи, те са предпазителни мерки. Когато радостта дойде, от радост може да се пукне сърцето. И при скръбта може да се пръсне сърцето. В преносен смисъл вземам. Напрежението е толкова голямо, че не може да издържи. Може да има нахлуване на кръв толкоз много, че може да се пукнат някои кръвоносни съдове, някои от капилярните съдове.
Аз разсъждавам по следния начин. Аз съм гладен. Дава ми един човек да се нахраня. В дадения случай той ми причинява такава радост. Да кажем, аз съм се наял, дават ми 9999. За мене десетте, онова, което ми дават, е равно на 9999. Ама вие казвате: „Като имаш, животът е осигурен.“ Ни най-малко не е осигурен животът. Всичкото заблуждение в света седи в туй, че ти мислиш, че си осигурен. То е механически начин на разбиране. Ако аз имам 9999 в банката или ако нямам нищо в банката, моят пръст на ръката осигурен ли е от парите, които имам в банката? Не зависи от пръста, зависи от моя ум. Парите са само условие. Зависи от моя ум, зависи от моето сърце, зависи от моята воля – външните неща са условия, как ще ги използвам. Умният, ако има някакво богатство в банката, е осигурен, но глупавият не е. На глупавия човек не се дават пари. Вие трябва да имате отношение. Най-първо, трябва да поставиш в какво отношение трябва да бъде твоят живот с другите хора. Щом дойдеш, най-първо, започни с живота. Дойдеш в съприкосновение с едно живо същество, трябва да намериш какво е твоето отношение към туй живо същество. Отношение трябва да имаш. Ако можеш да намериш отношението си, ще може да образуваш връзки. Сега ние поставяме отношенията си на една база, която е песъчлива, нищо не може да се гради върху нея.
Сега за изяснение да допуснем, че вие искате да вземете „до“. „До“ според мене в музиката – аз говоря за музиката като една мощна сила, която може да разрешава всичките спорни въпроси, дето има напрежение. Щом аз съм ограничен, да кажем, аз имам една болест, един ставен ревматизъм се е загнездил, не иска да излезе. Дойде ми наум една идея. Когато бях на Опълченска 66, една ластовичка си направила положка. Един ден едно врабче влязло в гнездото, стои вътре. Гледам, събрали се повече от двайсет

ластовички, църкат и минават покрай гнездото. Като минат, казват: „Разбойник!“ Един час всичките ластовички църкаха около гнездото и викаха: „Разбойник!“, че накараха туй врабче по закона на внушението да излезе навън. Те казваха: „Чи-ри-рик, чи-ри-рик“, тоест излез навън, излез навън. То си показваше главата навън от дупката, и пак се скриваше, докато най-после излезе то и влезе си ластовичката.
Казвам, колко майсторски разрешиха въпроса. Не хвърляха камъни вътре, но само викаха: „Разбойник, разбойник! Излез навън!“ Казвам, когато някое врабче влезе във вашата положка, кажете: „Разбойник, излез навън!“ Врабчето ще излезе. И туй врабче втори път не си позволи да влиза в гнездото на ластовичката.
Та казвам, ако вие имате основния тон „до“, ако го повторите няколко пъти, може да разрешите един въпрос. Да допуснем, че някой път тръгна на път – сега ви казвам нещо, което не трябва да ви казвам – някой път, като отслабнат краката, казвам: „Ре“, „ре“. (Учителят върви и пее тона „ре“.)
В мене се изменя състоянието. Някой път не съм разположен, пея „сол“. (Учителят върви и пее тона „сол“.)
Ако някой път нещата няма да се постигнат, турям „ла“. Като пея „ла“, заминават. „Сол“ като пея, всичкото неразположеине изчезва. „Ре“ като пея, силата иде. Вие ще кажете: то са внушения.
Тогава, ако имам ограничение, пея „до“. Или пея: „до“, „ре“. Или – „до“, „ре“, „ми“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. (Учителят пее: „Колко съм тъжен, тъжен, тъжен“ на тъжна мелодия.)
Туй е част, не е всичкото. Това е част от операта. Във всичките тъжни песни пространството между музикалните вълни е по-голямо. В радостните песни разстоянието е по-малко. Като дойдеш да прескачаш, междините при една скръб са големи. Защо скръбта е голяма? Понеже междините са големи, не можеш да ги прекрачиш, мъчи те, трябва да скачаш. Като дойде до радостта, приятно ти е.
Сега как бихте изпели: „Колко съм радостен“? (Учителят пее „Колко съм радостен, радостен, радостен.“
Вече имате друг ритъм. (Учителят пее „Колко съм радостен! Изгубената ми вяра вече се повърна. Изгубената ми вяра, що едно време аз изгубих, днес се повърна, повърна, повърна. Без нея всеки ден в училището ме скъсваха. Днес, когато се възвърна, всичко тръгна по пътя си добре.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Шестнадесета лекция на Младежкия окултен клас
26 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_01_28 И ще родиш син
неделна беседа

И ЩЕ РОДИШ СИН

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко думи от 1-ва глава на Евангелието от Лука, от 31-ви стих, а вие сами ще си прочетете цялата глава. „И ще родиш син.“
„Изгрява Слънцето“
Великото в създаването на света е отбелязано със създаването, т.е. появяването на човека. В този смисъл целият материален свят е създаден за човека. Значи, създаването на човека съставя една от великите епохи в материалния свят. В естеството на човека има две основи. Ако разгледаме човека индивидуално, ние виждаме, че той се явява и изчезва. Той иде отнякъде, заминава, изчезва, без да знаем къде. Сега да оставим какви са вашите религиозни вярвания по този въпрос. Ако имате религиозни вярвания, които се дължат на вашата опитност, това е един въпрос. Ако сами сте проверили нещата, това е едно, но ако се осланяте само на вяра, че този или онзи са писали или казали така, това е друго нещо. Защото нещата, които са писани, могат да бъдат верни, а могат да бъдат и неверни. Ако всичко, което досега е [писано, е вярно], защо тогава съществува този дисонанс в света? Ако всичко в света е зло, тогава откъде произтича доброто? Или ако всичко е добро, откъде произтича злото? Ако целият свят е лош, откъде иде доброто?
Човек има две естества. В свещените книги е казано, че човек е създаден от земя, от пръст. Това е едното естество на човека. Второто му естество е това, че Бог е вдъхнал в човека дихание и той е станал жива душа – духовното естество на човека. Значи, едното естество на човека е от земята, а второто – от духа. Та, злото в света се явява от човека, който е направен от земя, а доброто – от човека, който е излязъл от Бога.
Някои си задават въпроса: Защо човек така е създаден? Че как трябва да бъде създаден? Всички разглеждат въпроса как може човек да бъде създаден другояче. Нека дадат един проект, по който човек може да бъде създаден. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има два крака и две ръце, с по десет пръста. Може да се зададе въпросът защо човек може да има седем дупки на главата си: две очи, две уши, две ноздри на носа и една уста. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има двеста и петдесет хиляди косми на главата си, или седем милиона прозорци на тялото си. После трябва да знаете колко кости има в тялото си. Доста интересно е създаден човек. Всичко това вие не го знаете. Като не се спирате върху тия неща, казвате: „Човек е създаден по образ и подобие

Божие“ и спирате там. Мнозина не знаят защо служат очите им. Също така, те имат нос, но не знаят защо им служи носът. Те мислят, че носът е само за чистене. Търговец е носът. Той се занимава с търговска стока, понеже от него излиза материал за продан. Ние постоянно изпращаме този материал в света. Съвременните учени са се впуснали в две крайности. Едни от тях изучават само това, което виждат, и казват: „Това е човекът, който виждаме.“ Тялото виждат, значи тялото е човекът. Слугите казват: „Това, което ние виждаме, то е човекът.“ Нито едното е право, нито другото е право.
Във виждането като процес слиза съзнанието. То не е просто виждане. Всеки гледа и вижда, но един вижда едно, друг вижда друго. Няколко души гледат, [но един вижда едно], друг вижда друго. Няколко души гледат [един човек], но единият от тях вижда, че косата му е бяла, вторият вижда, че очите му са сини, третият вижда, че очите му били големи, четвъртият вижда, че носът му бил широк, а петият вижда, че устата му била голяма. Това не е човекът. Че ушите били големи на някого, това не е човекът. Или че носът му бил широк, и това не е човекът. Ние констатираме само това, което представя някакво качество на човека, но това не е човекът. Това са инструменти, с които човек си служи.
Сега ние сме навлезли в една по-напредничава епоха. И ако не изменим своите възгледи, ще дойдат усилни времена. И ако човек не разбира законите на пролетта и лятото, той няма да може да се ползува от есента и зимата. Като дойде зимата, какво ще прави той? Той няма да има вече онези благоприятни условия на пролетта и лятото, но ще се сгуши вкъщи. Какво ще прави той, ако няма храница, дърва и въглища? Какво ще прави той при промените на природата?
Често вие казвате, че човек ще остарее. Какво представя старостта? Старостта е зимата в живота. Когато се чувствуваш в разцвет на своя живот, това е лятото на живота. Ти си в апогеята на своя живот. Когато си в младенчеството на живота си, ти си в пролетта на своя живот. Пролет, лято, есен и зима, това са четирите годишни времена на човешкия живот. Всяка година трябва да се използува разумно.
Ние вадим своите заключения от физическите неща, които съществуват в живота. Първо трябва да изучаваме физическия човек, а после духовния. Като се изучава духовният човек, методите са съвършено други от тия, с които се проучава физическият човек. Като изучаваме съвременната култура на един народ, например, ние можем да изучаваме училищата и църквите. Питам: Отде и как са произлезли училището и църквата в човека? После можем да проследим индустрията и земеделието как са произлезли. След това можем да проследим военното дело, военните оръжия и аероплани. После можем да изучим и социалния живот, отде произтича той.
Вие не знаете откъде произтича всичко това, но когато видите един

инженер, казвате, че той може да строи къщи, да дава планове. Отде произтичат тия способности в него? Той е роден така, със способността си да строи. Патката е родена да плува. Птицата е родена със способността да хвърка, конят е роден със способността да бяга. Но къде се крие причината за всичко това? Способността на инженера да строи се крие в областта на слепите му очи, както и в предната част на главата. Художникът, който разбира от изкуството, крие своята способност отстрани на главата, в тази част на мозъка, но същевременно той има и творчески ум. Онзи човек, който обича да се кичи, да се облича добре, да се докарва пред хората, крие своята черта отчасти в задната част на мозъка, отчасти и в страничната част. В тези области на мозъка се крият известни чувства, които го поощряват към обличане и докарване в облеклото и в различни украшения. Някои хора обичат да менят дрехите си: сутрин се обличат с дрехи от един цвят, на обяд – с друг цвят, а вечер – с трети. Странен е човек със своите навици. Някои хора обичат сутрин да се обличат с червени дрехи, на обяд – с бели, а вечер – с черни. Онзи, който се облича с червени дрехи, има подтик да направи нещо, иска да бъде активен. Когато се облича с бели дрехи, той иска да прекара тихо и спокойно, да се не смущава душата му от нищо. Той иска да се освободи от всякаква скръб в сърцето си и от всякакво смущение в ума си. Изобщо, той иска пълно спокойствие и тишина. Вечер понеже идат малко болезнени състояния, човек се облича с черни дрехи. И наистина, виждаме, че всички стари хора на стари години започват да се обличат с черни дрехи, да се вглъбяват в себе си, да се приготовляват за онзи свят. На обяд, като се наяде добре, човек иска да се облече с бели дрехи. Значи, черният цвят ги приготовлява за онзи свят, за черния живот, в земята, дето се разлагат техните тела; белият цвят приготвя хората за онзи свят; а червеният цвят е сватът, който ги сватосва. Червеният цвят сватосва белия цвят с черния. Аз пък ги турям така: белият, черният и червеният цвят. Тази идея е добре поставена. В Писанието е казано: „Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа дух е.“ Следователно това, което е родено от земя, земя е, а това, което е родено от Духа, Който е излязъл от Бога, то е Божествено.
Сега, като изучават проявите на отделните хора, намират разлика и казват, че някой е голям авторитет. Може да е авторитет, а може и да не е. По какво се отличават материалистите? Материалният човек мисли само за себе си. Питам: За какво мисли едно яйце, което е в кошницата? Яйцето не мисли за нищо. За какво мисли едно пиле, което се е излюпило? Пилето ни най-малко няма това разположение, каквото яйцето има. Щом се излюпи и тръгне да ходи, то мисли вече за храната си. Има вярващи хора, които казват: „Ние не трябва да мислим много, има кой да промисли за нас.“ Да, яйцето не мисли за нищо. За него трябва да мисли кокошката, която го е снесла, и господарката, която го е турила в кошницата. Обаче, щом пилето се излюпи от яйцето, то започва вече да мисли за нещо.

Пилето може да мисли най-малко за две неща: или за да подобри своя физически живот, или да подобри своя духовен живот.
Но между физическия и духовния живот има една връзка. Ако човек подобрява жилището си, за самия човек ли го подобрява или за самото жилище? Той подобрява жилището си заради човека, който живее в него. Ако ние подобряваме своя физически живот с оглед на това да подобрим условията на своя духовен живот, това подобряване има смисъл. Следователно всичко, каквото правим, знанието и силите, които придобиваме, това са все спомагателни средства за подобряване положението на човека.
Питам: Какво е допринесла сегашната епоха, в която живеем, със своите богатства? В една от Своите беседи Христос казва: Какво се ползува онзи, който постоянно се безпокои и грижи, за да придобие нещо? Той може ли да стане по-висок и по-богат? Ако ти се безпокоиш, ще станеш ли по-учен? Ако се обезсърчаваш и обезверяваш, какво ще постигнеш? Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, очакват нещо особено, големи постижения. За да се развиват правилно, те трябва да поддържат и двата възгледа: едновременно човек е духовно и материално същество. Духовното същество е господарят на материалното. Духовното трябва да взима грижи за материалното в човека.
Ние поддържаме идеята, че в света има нещо разумно. Вярно е, че в света има една разумност, но тази външна разумност може да ползува дотолкова, доколкото прониква в нас. Ако тази разумност не прониква в нас, какво може да ни ползува, кажете ми. Не само това, но ако поддържаме съществуванието на Бога, Който е създал всичко, Който е всесилен, а нямаме никаква връзка с Него, ние няма да се ползуваме от нашите твърдения. Какво ни интересува този Бог, ако не можем да се ползуваме от всичко, каквото Той има? Сега не е въпросът до нашите вярвания, до това, което ние поддържаме. Ние можем да опишем това Същество, Което различни философи са Го описвали, във всички времена. Учителите на човечеството са Го описвали по един или по друг начин, но ако не сме свързани с Него, никакви описания не могат да ни ползуват. Едни от учените и философите са Го описвали като много строг, като Същество, Което всичко покосява и не се грижи за хората, за нищо не се грижи. Други пък са Го описвали като толкова тщеславен, че ако не Му принасяли жертвоприношения, Той щял да се гневи и да разруши всичко. Да се мисли така за Бога, това се оправдава само с факта, че едно време хората са били деца. Но днес, когато са израсли, когато имат други възгледи за живота, как могат да уповават на такова същество? Те трябва да изменят своите стари възгледи за Бога.
Три неща се искат от сегашния човек: той трябва да мисли за светлина, да има светли мисли и по възможност със своя ум да не прави вреда на никого. Със светлина трябва да служи човек на Бога. Второто положение:

Човек трябва да служи на Бога с любов. Той трябва така да обича всички същества, че да не причинява никаква вреда и на най-малкото същество. Без да иска, понякога човек може да причини вреда на някое същество. Например, без да иска, човек може да настъпи някоя мравка. Това се прощава. Защо? Защото мравката е много дребна, може човек да не я види. Като разбере, че е стъпил върху една мравка, той трябва да се извини, да ѝ каже: „Ще ме извиниш, настъпих те, защото си много дребна, не те видях." Третото нещо, което се изисква от човека, е да настрои своята воля, да бъде хармонична във всички свои действия. Всички велики хора, които са идвали на света, са се спирали пред тази мисъл. Те са се увличали и са разглеждали тоя живот. Като четете Исаия, Иеремия, Иезекила, Данаила, във всички ще видите, че като сегашните хора, и те са имали повече любов към своя народ. Те са обръщали голямо внимание на народа, в който живеят, но въпреки това са говорили за Божественото. Всеки народ съществува заради нас. Така е от наше гледище. За българите българският народ е най-важен. За англичаните английският народ е най-важен. Това е право, но питам: Кой народ е най-важен за Бога?
Сега ще направя едно малко сравнение. Представете си, че ми предстои един дълъг път, за да свърша една работа. Как мислите, от кой файтон, такси или аероплан ще бъда по-доволен? От онзи, който върви бързо, спокойно, без да ме разтърсва, или от онзи файтон, който върви бързо, но несигурно и на всеки момент трябва да мисля да не стане нещо. Кой аероплан ще ме задоволи: онзи, който върви плавно, равномерно и сигурно, или онзи, който всеки момент може да загази и аз през цялото време трябва да мисля дали ще остана жив? Или ако пътувате с параход, също вие трябва да се сигурни, да разчитате на него, че той ще ви изведе на определеното място и то без никаква катастрофа.
Сега като знаете, вие пътувате на един доста голям параход – Земята. Имате ли някакво сътресение? Вечер не спите ли спокойно? Понякога се явяват малки или по-големи разклащания. Това се дължи на огнярите, които живеят на Земята. Понеже са поставени на работа около този параход, те турят повече огън отколкото трябва, вследствие на което стават експлозии и катастрофи. Засега този параход има петдесет и четири комина, а едно време е имал сто петдесет и четири–двеста петдесет и четири комина. Тъй щото, като върви сега този параход в пространството, той има около петдесет и четири и то все големи комини. Петната, които се явяват днес на Слънцето, не са нищо друго освен дим, кадеж от Слънцето. Значи, и Слънцето има свои комини, които хвърлят дим върху него. Ние наричаме този дим слънчеви петна. Значи, и Слънцето пътува в пространството.
Къде отиват жителите на Слънцето? На разходка, понеже през цялата вечност те са живели все на едно място, дотегнало им е вече да живеят там, затова решили да си направят своите екскурзии. Един ден те пак ще се

върнат в своето отечество. Не стига това, но понякога понасят и нас, че, щем-не щем, и ние вървим с тях. Те си правят своите екскурзии, а ние по принуждение ги следваме. Значи, ние сме зависими от тях. Те си имат свое отопление и осветление, те са богати като князе и царе, а ние, които живеем на Земята, се нуждаем от въглища, от осветление. Ако те не ни изпращат от тяхната светлина и топлина, ние сме изгубени, зависими сме от тях. Те казват: „Ако вие не служите на Бога, няма да ви изпращаме нито светлина, нито топлина. Ако не изпълнявате и не служите на великия закон на живота, ще намалим бюджета ви и ще ви лишим от плодородие." Оказва се, че когато кадежът на Слънцето се увеличава или когато се увеличават и слънчевите петна, има повече влага, повече дъжд, по-голямо плодородие, но и по-големи студове. Когато се скрият петната, всичко това се намалява. Това е перспективно. Слънцето си показва само едната страна. Ние виждаме, че на всеки единадесет години се появяват петна в голямо количество.
Сега аз говоря в обща форма, а не в научен смисъл, за да ви бъде по-интересно. Учените казват, че на Слънцето ставали големи изригвания, които стигали на разстояние сто–двеста–триста–петстотин километра в пространството. Възможно е, аз не оспорвам това. Ако Слънцето гори, изхвърля огън, съгласен съм, но ако не изхвърля огън, не съм съгласен. Сега ние се интересуваме от Слънцето в едно отношение, а именно от това, че целият органически живот е обусловен на Слънцето. Едно време ние сме били независими, нашата Земя е била като Слънцето. Това е било преди грехопадането. Грехопадането е станало, когато Земята е изгубила своята светлина – нищо повече.
Сега, аз изнасям една теория, която за мене е вярна. Дали вие вярвате в нея, това не е важно за мене. За мене е безразлично дали другите вярват. За себе си аз съм авторитет. Някой ще каже, че не е вярно. Провери и виж. Ще кажете, че така е писано в свещените книги. Не искам да кажа, че не разбирате, но казвам, че свещените книги са писани на три езика. Вие сте ги чели само на обикновения език, не сте ги чели още с езика на талантливите и гениалните хора. Вие не знаете какво са казали талантливите и гениалните хора за рая. Преди грехопадането раят е бил огрят и осветляван, отопляван с Божествена топлина. Щом съгрешил първият човек, тогава светлината и топлината са се дигнали от Земята. След това Земята е станала корава и тъмна и студена. Та сега ние живеем от подаянието на Слънцето. Ако Слънцето ни изпраща своята топлина и светлина, ние ще благодарим. Ако не ни изпрати, ние ще се молим да ни изпрати.
За това днес всички хора се молят. За какво се молят? Те се молят за вода, за светлина, за парички, за къщи, за волове, за земя и т.н. Някой казва: „Аз се моля много време." За какво се молиш? – „Аз се моля за здраве, за спасение." Че, това са все материални работи. Чудни са хората, като се

молят все за материални работи. Молете се на Бога да можете да Му служите с любов, да служите на ближните си с любов и да служите на себе си с любов. Молете се на Бога да можете да Му служите с мъдрост и със светлина, да служите така и на ближните си, и на себе си. Молете се на Бога да бъдете всички свободни и да Му служите с истина, така да служите и на ближния си, и на себе си. Това е истинско служене. Вие започвате да работите с Бога, а свършвате със себе си. Вие започвате работите си с Бога, а ги свършвате със себе си.
В това отношение хората мязат на онзи циганин, който се качил на една топола да сваля косари. Като се видял в трудност, той се обърнал с молба към Свети Никола: „Свети Никола, помогни ми да сваля косерчетата. Едно ще дам на тебе, едно на мене. Така ще ги разделя по братски.“ Като свършил работата си, слязъл от тополата и казал: „Свети Никола, защо ти са на тебе косарчета? Ти си светия, нищо не ти е нужно. Виж, аз си скъсах гащите, докато сваля тия косарчета. Остави ги за мене.“ Та, всички вие, докато се намирате на тополата, в трудно положение, всичко обещавате, но като слезете от тополата, казвате: „Свети Никола, ти си светия, не ти трябват косарчета. Ти нямаш нужда от тях. Светия с косари ли ще се занимава? Остави ги на мене.“
Сега преведете този пример и във вашия живот. Когато човек и всички народи се намират в трудно положение, всички викат към Бога, да дойде да им помогне да победят. Всички воюват и очакват помощ от Бога. Като разглеждам това положение на хората, намирам, че те изпадат в много смешно положение. Един баща има пет сина и пет дъщери. Един ден синовете и дъщерите се скарват и всеки от тях се моли на баща си да му помогне той да победи. Питам: Ако в един дом братът налага сестрата и сестрата налага брата и след това пукнат главите си, кой от тях ще победи? И на кого от тях бащата трябва да помогне? Те не го питат какво да правят, не го търсят предварително, но като се видят в безизходно положение, тогава викат към него. И всички тия хора четат Стария Завет и се чудят на тия войни, които са ставали тогава. За тях тези войни са неразбрани. Това е за войни, които са неразбрани, а в света съществуват и много [други] войни: война между доброто и злото, война между истината и лъжата, война между знанието и невежеството, война между любовта и безлюбието. Както виждате, много войни стават в света. И след това казват, че не трябва да се бием ние. Трябва да се бием, трябва да воюваме на общо основание. Но ние се бием за това, за което не трябва да се бием, а не се бием за това, за което трябва да се бием. Ако двама души се карат, кажете ми, защо се карат? Двамата поддържат две различни партии. Единият поддържа злободневната партия, а другият поддържа добродневната партия. Значи, хората се делят на две партии: злободневци и добродневци. Та казвам: Има защо да воюваме, защото злото е една партия, която воюва против всички хора. Злото има за цел да обезлюди Земята. Има същества

на Земята, които са създадени от черната светлина. Те искат да погълнат всички хора, да ги направят черни. Те са успели да направят една част от хората черни, но те искат всички хора да вземат на своя страна, да ги почернят. Когато човек започне да греши, лицето му потъмнява и се явяват бръчки на него. Той изгубва своята красота. И забележете, ако наблюдавате някой момък или мома, които водят порочен живот, лицето им постепенно става тъмно, черно, явяват се бръчки и красотата им изчезва. В скоро време те погрозняват.

Казано е в Евангелието: „Ти ще родиш син." Значи, доброто трябва да се роди в човека. Човек трябва да ражда не само веднъж. Един път той ще роди доброто, на втория път – правдата, на третия път – знанието и светлината, на четвъртия път – истината и свободата, на петия път – любовта. И любовта трябва да се роди, защото е казано в Писанието, че плод на Духа е любовта. Казвате: „С какво трябва да се занимаваме?" Ще раждате. И мъже, и жени трябва да раждат – нищо повече! Съвременните хора не искат да раждат. В еврейския народ считат за позор, ако жената не ражда. Те считат, че е нещастие, ако жената не ражда. Наистина че е нещастие за човека, когато любовта не може да се роди в душата му, когато мъдростта не може да се роди в ума му и когато истината не може да се роди в неговата воля. Това е, което човек трябва да ражда. Но и този е начинът, по който може да се освободи. Ако ти родиш любовта, тя ще те освободи. Ако родиш мъдростта, тя ще те освободи. И ако родиш истината, тя ще те освободи.

„Ти ще родиш син", който ще бъде спасител на света. Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Христос имал предвид не обикновеното разбиране на раждането. Казват: „Защо им говориш с притчи?" – „Защото не им е дадено да разбират. За вас е дадено да разбирате вътрешния смисъл на нещата, а те не разбират още, затова нека мислят." Сега, като се роди някой човек, ражда се като дете, после расте, после се ожени, ражда си дечица, става виден човек и един ден, като умре, ще му турят паметник, на който ще пишат, че бил голям патриот, набожен човек, писал е много книги и т.н. Един ден, когато изчезне Земята, къде ще отидат неговите книги? Един ден нашата Земя ще остане в архивата. Къде ще отиде неговата слава? Казвате, че като умрете, ще има кой да мисли за вас. Съгласен съм с това, но кой кого ще слави, когато Земята отиде в архивата? Права е идеята, че човек иска да го славят, но казано е в Писанието: не търсете слава от человеците, но търсете слава от Бога. Има един вечен свят, дето нещата не се губят. Казано е в Писанието: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, нито че сте богати, но радвайте се, че имената ви са записани на небеса, в онзи красив Божествен свят." Това трябва да ви радва: че имената ви са записани в този красив свят и вие сте граждани на Царството Божие. Ти няма да бъдеш един изгнаник, но ще бъдеш гражданин на това царство. Докато не си станал

гражданин, ти си нещастен, но като станеш гражданин, ти си осигурен вече. Мислите ли, че положението на посланика е лошо? Вие знаете, че положението на кой да е посланик, бил английски, германски, френски, руски, сръбски, български, е осигурено. Той представя държавата, от която е изпратен, и неговата дума се чува.
Та, радвайте се, ако и вие сте изпратени като посланици на Земята. Сега вие искате [Бог] да ви обръща внимание. Питам: Вие съзнавате ли, че сте Негов представител? Както са посланиците на различните държави, да се ползувате с техния авторитет? Някой ти каже, че Бог не съществува и ти се свиеш, казваш: „Бог не съществува. Така казват учените хора." Ти ще кажеш: „Не, аз съм посланик на Господа и всеки ден приемам кореспонденция оттам." Ще кажете, че е много казано. Ще кажете, че гордостта на човека се проявява. Ами ако не кажеш, това не е ли страхливата гордост? Значи ти от страх се криеш.
Тогава някои философи аргументират: „Ако Бог съществува и ние живеем и след смъртта си видим, че нищо няма, не губим нищо. Обаче, ако Бог съществува, тогава, като отидем в онзи свят, Бог ще ни възнагради." Виж го ти посланика! Аз пък разсъждавам другояче. Ти никога не можеш да отричаш нещата, които не съществуват. Само реалността може да се отрече. Само битието може да се отрича. Това, което не съществува, никога не може нито да се отрича, нито да се твърди. Твърдят се и отричат се само реалните неща в света. Тъй щото, когато отричаш съществуването на Бога, това показва, че ти поставяш себе си на мястото на Бога. Тогава ти си Бог, ти си мярка на нещата. Ти казваш: „Аз съм. Вън от мене никой не съществува." Прав си. От това твое разбиране произлиза спорът между хората. Събират се две същества: едното отрича другото и второто отрича първото и започват да спорят кой от двамата е по-силен. От това именно произтича злото. Щом отричате реалността, злото се явява. Щом отричате истината, веднага злото иде при тебе. Злото е отглас на отричане на нещо съществено. Ако твърдиш, че реалността съществува, ти си съгласен с доброто. Доброто гради. И тогава, ако искате да знаете дали сте на правата или на кривата страна, виж съсипва ли се животът ти или се гради. Ако животът ти се съсипва, ти отричаш реалността. Ако животът ти се гради, ти поддържаш съществуването ѝ. Тогава, пази се да отричаш реалността, защото сам по себе си ще се съсипеш. Ако твърдиш нещо, което внася в тебе светлина, топлина и сила, дръж се за него. Това е реалното. Онова, което подига човека, онова, което облагородява човека във всяко отношение, това е Божественото начало в света. Онова у нас, което ни уморява, което ни трови, което внася размирие, страх и безнадеждие, хвърлете го настрана, пазете се от него.
Казват за някого, че се хванал като слепец за тояга за нещо. Израилският народ се беше хванал като слепец за тояга за Моисея и той ги изведе из Египет. Защо се бяха хванали за него? Моисей написа един закон. Той

донесе на евреите едно отлично учение.
Моисей минаваше за един от кротките хора. Той направи само един път престъпление в Египет и то от голям патриотизъм. Един ден той видя как един египтянин биеше един евреин и отиде да ги разтърве. Моисей нямаше намерение да убива египтянина, но понеже беше силен, голям юнак, той го събори на земята примрял. Като помисли, че египтянинът е умрял, Моисей го взе и го зарови в пясъка. Той трябваше да остави египтянина на земята и след време той щеше сам да се съживи, да дойде в себе си. Но Моисей се много уплаши. Той знаеше, че не е позволено на посветените да вършат убийства. А Моисей беше един от посветените. Моисей се уплаши много и избяга след това в пустинята, дето стана овчар, да изкупи прегрешението си.
Моисей си мислеше, че като убие египтянина, израилският народ ще се освободи. След това той разбра, че с патриотизъм този въпрос не може да се реши. После, когато Бог искаше да го изпрати в Египет да освободи евреите, Моисей каза: „Господи, аз си опитах късмета, избери друг да свърши тази работа. Мене ме остави на свобода.“ – „Не, ти трябва да отидеш, да изправиш грешката си.“ – „Нали виждаш, Господи, че съм гъгнив и езикът ми се преплита?“
Знаете ли защо Моисей беше гъгнив? Първоначално той не беше гъгнив, но след като уби египтянина, той се уплаши много и стана гъгнив. Но Господ му каза: „Ти няма да се безпокоиш за това, Аз съм наредил тази работа. Ще изпратя с тебе брат ти Аарон, който е красноречив. Той ще те придружава навсякъде, докато езикът ти се развърже.“ Когато говореше с Господа, Моисей не беше гъгнив, но щом оставаше с хората и говореше между тях, тогава ставаше гъгнив. Той ходи на Синайската планина, написа Закона там, говори с Господа, без да заеква. И Бог му каза: „Докато си при Мене и говориш с Мене, ти не си гъгнив. Но щом останеш между хората, ставаш гъгнив.“
Това става и с вас. Защо? Всякога, когато човек не иска да изпълни нещо, което Бог му заповядва, той става гъгнив и не може да говори. Обаче когато защищава една кауза, тогава езикът му се развързва. Знайте, че великите хора не принадлежат само на евреите. Той дойде само да услужи на този народ, а евреите се помислиха за Богоизбран народ. Следователно всеки народ, който е готов да служи на Бога, на Божественото в света, е Богоизбран народ. Всеки народ, който се отказва да служи на Бога, той не е Богоизбран народ. И всеки от вас, който реши да служи на Бога, е Богоизбран, той е посланик Божий.
Всички трябва да бъдете посланици, а не проповедници. Аз считам думата „проповедник“, че е малко обезсмислена. Думата „посланик“ е по-добра. Посланикът е човек с авторитет, той е човек с особени прерогативи. Проповедникът може да бъде гонен, но посланикът не може. Само като се скъсат дипломатическите отношения между две държави, всеки посланик

се оттегля в своята държава. Та, в бъдеще не ви съветвам да ставате проповедници, но станете посланици. В къщата на посланика и денем, и нощем има светлина. Посланик е онзи, в къщата на който и денем, и нощем има топлина. Посланик е онзи човек, който има сила в себе си. Следователно всеки човек трябва да има знание за Бога и всеки човек трябва да има любов към Бога и всеки човек трябва да има сила, да служи на Бога. Това значи посланик в света.

Та казвам: Понякога се явява желание да напуснете Земята, да отидете в онзи свят. Така са ви учили, но вие трябва да знаете, че сте дошли на Земята да свършите земното си училище, земния университет. Много работи имате да учите. Дайте си отчет какво сте научили досега. Кое е същественото, което знаете? Някои искат да умрат, за да отидат на онзи свят. Умирането ни най-малко не въвежда човек в онзи свят. Аз да ви кажа: не мислете, че човек като умре, отива в онзи свят. Аз се абстрахирам от това, което се говори в свещените книги, и от това, което учените и богословите пишат. Според мене със смъртта къщата на човека се продава и той остава на пътя. За да не си съвсем на пътя, веднага ти дават една малка стаичка, една квартирка, и ти се настаняваш като кираджия ту при майка си, ту при баща си, ту при брат си или сестра си, някоя твоя роднина или приятел и си мислиш, че си в онзи свят, а всъщност ти си в една стаичка при твой приятел или роднина. За онези хора, които вярват, че са в онзи свят, така е, в онзи свят са. Но онези, които добре разбират положението, знаят къде се намират.

В една англиканска църква един от видните английски проповедници (това било в Лондон) проповядвал на хората за онзи свят и разказвал, че след като умрат, всички хора отиват на онзи свят, при Бога. Един богат търговец, като слушал проповедника да разказва за онзи свят, го попитал: „Моля, господин пасторе, къде е моята дъщеря?“ Той имал единствена дъщеря, която наскоро се поминала. Пасторът му отговорил: „И тя е при Бога.“ До този търговец седял един господин, който се обърнал към търговеца с думите: „Господине, Вашата дъщеря не е на онзи свят, горе, но е при тебе. Тя сега ми говори, да ти кажа какво иска. Тя иска да направиш нещо за нея.“ И той започва да я описва: млада мома, стройна, със сини очи, с тънки вежди. Описва каква е роклята ѝ и т.н. Търговецът се обърнал към проповедника с думите: „На кого от двамата да вярвам? Тук ли е наистина дъщеря ми, или е на онзи свят при Бога? Твоето твърдение ли е вярно или това на господина?“ Проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, но не може да я опише, да каже каква е, когато другият господин я описва до най-малките подробности. Даже описва какъв е цветът на дрехите ѝ. Значи, дъщерята е при баща си, тя си има едно малко апартаментче при него. Казвате: „Къде е нашият Стоян?“ Вашият Стоян е вътре във вас. Че е наистина в тебе, познава се по това, че постоянно за него мислиш. Дето ходиш, все за него мислиш. Той [е] в твоята къща, но ти не

го виждаш.
Казвате: „Ще се познаваме ли на онзи свят?“ Не се страхувайте, ще се познавате. Докато всеки човек няма свой собствен апартамент, няма да се познавате. Вие ще ходите като кираджии от един апартамент в друг. Досега още не се познавате, защото нямате собствени апартаменти. Засега още вие не сте граждани на Царството Божие. Вие ходите като кираджии от една къща в друга. Един ден, като се усъвършенствувате, вие ще можете с тялото си да ходите навсякъде по Земята и на небето. Тогава вие ще имате тяло, каквото Христос е имал. Нали Христос сеявяваше с тялото Си на Своите ученици? Докато не беше влязъл в онзи свят, всички Го виждаха, но след възкресението Го виждаха само Неговите ученици. Това е свойство на духовния човек. Духовният човек може да се явява когато иска и на когото иска. Не иска ли да се яви, той ще ви вижда, но вие няма да го виждате.
Та казвам: Човек трябва да се роди. Христос трябва да се роди. Под думата „раждане“ аз разбирам да се роди у нас любовта, да се роди у нас мъдростта, да се роди у нас истината. Да се роди у нас животът от любовта, да се роди у нас знанието и светлината от мъдростта, да се роди у нас свободата от истината. След туй ще почнат постепенно в поколенията да се създават всички добродетели. Тогава всички ще бъдат силни и мощни, герои в света. Та, когато обичате един човек, той веднага може да ви се покаже. Когато го обичате, той е влязъл вече във вас, близо е до вас. Но когато не го обичате, той е много далеч от вас.
Сега ще ви приведа следния пример. Един американец отишъл в Африка на лов. Той си носел пушката и една кутия с кибрит в джоба си. По едно време гледа на пет–шест крачки от себе си един лъв, който се готвил да се хвърли върху него. Той има пушка, но не може да гръмне с нея. В този момент чува гласа на майка си, която му казвала: „Ти имаш в джоба си една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен.“ Той изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и всичката трева наоколо се запалва. Лъвът веднага подскочил и избягал. Така се спасил този англичанин.
Казвам: Ако ти не можеш да запалиш своята кибритена клечка при големите мъчнотии на живота си и да се освободиш от това, което те очаква, ти не си разбрал живота.
Сега пожелавам на всинца ви да станете посланици на Божествената любов, посланици на Божествената мъдрост, посланици на Божествената истина, посланици на Божествения живот, на Божествената светлина и знание, посланици на всички добродетели и на всички сили и тогава да отидете да слугувате на Бога, да посрещнете Неговото Царство, което иде вече на Земята. Посрещнете и Неговите посланици. Казано е в Писанието: „Всички, които чуят гласа Му, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат.“ Това са все посланици. Първо ще станат посланици в Царството Божие. Това е първото ваше възкресение.

Желая на всинца ви да се сдобиете с това възкресение, да посрещнете Царството Божие и да чуете гласа Божий. Амин.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

Един стих в Евангелието казва: „Който има Духа Христов...“
Вярвайте в Божествения Дух, Който говори у вас, Който подкрепва ума ви, Който подкрепва сърцето ви, Който подкрепва душата ви и Който подкрепва духа ви. Вярвайте в Божествената любов, която ви оживява. Вярвайте в Божествената мъдрост, която ви осветлява. Вярвайте в Божествената истина, която постоянно ви освобождава. Вярвайте на всички онези учители, които носят Божественото в себе си.

17-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.I.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_01_28 Един ден
утринно слово

ЕДИН ДЕН

15 неделно утринно Слово
28.I.1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
В начало бе Словото

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана.
По какво се отличава човек от другите животни? По това, че той ходи прав. Растенията ходят с главата надолу, животните ходят хоризонтално, а човек ходи перпендикулярно. Растенията са материалисти. Животните живеят за себе си. Не сте си задали въпроса, какво е човек, като напусне тялото, като излезе из тази хижа, в която сега живее. Вън от тялото, какъв образец има човек, какво представя? Виждате едно дете. Казвате: „Детенце." А той е един стар човек, скрит в малкото дете. Може в някое съществуване да е бил с дълга брада, някой равин или патриарх, или може би някой цар, княз, или е бил някой просяк. Той, човекът нито е мъж, нито е жена, нито е чорбаджия, нито е княз, това са служби. Когато един актьор играе на сцената една царска роля, ни най-малко не показва, че е цар, когато играе ролята на някой философ, ни най-малко не е философ, много малко разбира от философия. Когато играе ролята на някой виден съдия, юрист, който разрешава въпросите правилно, ни най-малко не е юрист. Или играе ролята на баща и на майка, много образи може да играе. Някой път играе ролята на някой крадец или мошеник. Каква е разликата между крадец и мошеник? Разбира се, какво разбират хората? Мошеник е чуждица. Мошеник излиза от един вид коляно, виден човек значи. „Мушан", значи виден човек. „Шандър", който те подтиква да станеш виден.
В тази глава се говори за крадеца. Крадец е всеки, който не влиза през вратата на живота. Той е крадец и разбойник. Някой път някой дух във вас през целия ден ви разиграва вкъщи и тебе, и жена ти, и децата ти. Той е крадец. Днес имаме голямо зло, не може да се разбират хората. Често, някой казва тъй: „Не мога да го търпя." Че как си го търпял. Има някои хора, които носят неволята. Това не е търпение. Той търпи от страх. Но ние разбираме един силен човек, който и цар да е, може да направи всичко, но търпи, казва: От мене да мине. А пък онзи, който не е никакъв цар, от страх търпи и казва: „Ще търпя." Той ще търпи, ще се слага, докато му дойде времето. По някой път вие се много заблуждавате, че сте много търпеливи. Един търпелив човек, той трябва да вдига с ръката си три,

четири тона. Когато някой го обиди и му каже, баба, той го хване с ръката, дигне го нагоре, хвърли го, пак го хване, пак го хвърли, обърне го с главата надолу, поиграе си, казва: „Как мислиш, баба ли съм? Ти ли си баба или аз съм баба?“ Ако един дух вас може да ви разиграва, вие сте слаб човек. Ако някой дух може да те разиграва, привлече вниманието ти на някоя каса, когато минаваш някъде, отворил касата и казва: „Бръкни тук, вземи си.“ Пък така нагласил, че ти като бръкнеш, хванат те. Казват: „Кой ти позволи да бъркаш?“ Цял един процес стане и хайде турят те в затвора. След туй дойде и ти казва: „Не те осъдиха право. Наказанието не е право. Прегрешението е малко. Какво бива, че си взел един наполеон, да ти наложат три години, то няма правилен закон в света.“ Казва: „Когато крадеш, ти много глупаво си постъпил, вземи една торба, две, три, че ако лъжеш, поне да има защо. За един наполеон три години да лежиш. Поне да беше взел 400, 500, 700, 1000. Втори път ще ти дам да бръкнеш, като излезеш от затвора, но умно да вземаш.“ Да допуснем, че някой твой приятел ти каже една обидна дума. Той вече те разиграва. Казва ти, че си будала. Защо не кажеш нещо на този твой приятел. Нагласи цяла една реч, че като срещнеш твоя приятел да му кажеш, че не си от простите. Ако някой ударил някого, казва: „Ти втори път да носиш една голяма сопа и като ти каже нещо, или те удари, цапни го по главата, да знае, как се говори.“ Вие сега минавате за доста способни ученици, имате обикновени задачи да решавате. Има задача за яденето, която не може да разрешите. Дойде ми на ум за един български абаджия, доста знатен абаджия във Варненско. Той имал един слуга, Стоян. Викат го на един българин да шие дрехи. Вижда, че приготовляват за обед кокошка и за да не яде неговият слуга, казва: „Той Стоян не яде кокошка. Боб му сварете.“ Стоян гледа, яде му се от кокошката, но яде боба и мълчи. Той си мисли: „Аз ще ти скроя нещо и ще видиш, Стоян не яде ли кокошка.“ Той на господарите казва: „Моят господар е много знатен, но по някой път го прихващат. Днес таман му е денят. Гледайте, като започне да се върти насам, натам, като ще търси нещо, свържете го, да не направи някоя беля.“ Той му скрил напръстникът и господарят му започнал да се върти насам, натам. Онези, хващат го, връзват го. Стоян се приближил и му пришепнал: „Стоян кокошка не яде!“

Всеки ден вас, този Стоян ви връзва. И като те върже, ти се намираш в чудо. Ти свестният човек, как си попаднал в такова противоречие? Трябва да се изучава живота. Вие сте дошли до една фаза, до негативната страна и трябва да знаете, доколко сте силен. В Питагоровата школа пет години наред учениците се подлагат на изпитания. С най-големи подигравки учениците посрещали новите ученици и ако издържи, тогава го приемат по някой път. Съдбата така те подложи, дето ще станеш подигравка на хората. И апостол Павел казва: „Накъдето ходим, станахме подигравка на хората.“ Ако можеш да издържиш, то е силна воля в негативен смисъл.

Защото щом идете в оня свят, или в бъдеще да кажем, че вие влизате в един университет, ако вашият ум не е приспособен за ония предмети, които се преподават, какво ще правите в университета? Какви отвлечени въпроси се разискват? Ти мислиш, че ще прекараш времето напразно. Да кажем, че някоя лекция слушате по геометрия или математика за числата нещо, или в съвременната анатомия изследвания за човека, за китката на човека ще разправя цял час. За костите, за мускулите, за нервите, за разните служби, които изпълняват. Ти слушаш, но нямаш въображение, казваш: „Нещо по съществено.“ Ами, че ти лекар като си, ако не разбираш анатомията на човек, тогава една счупена кост как ще поправиш? Така трябва да правиш костта, че да намериш, къде е счупеното, да може да го поправиш. Като хванеш костите, да знаеш, колко парчета имат, как да ги направиш.
По някой път вие казвате, че вашето сърце е счупено. Мислите, че всеки човек може да намести счупеното ви сърце, не, трудна работа е. Или пък наранено е сърцето. Всеки може ли да го лекува? Трябва деликатно пипане. Има вътрешни болки, които много мъчно се лекуват.
В съвременните хора са останали много стари разбирания. Най-първо трябва да се освободите от понятието на млекопитаещите, от понятията на растителното царство, на онези големите растения, които са расли по 250, 300 метра височина. В миналото са расли такива големи растения, които сега биха ви учудили. И сега са останали тук, там от тези едрите дървета. Някой път вие мислите, че сте много голям човек. Туй е една идея на едно голямо растение. Ти казваш: „Аз голям човек ще стана, но да имам пари.“ То е една идея на едно растение. Растенията взимат отдолу, искат да пуснат корени много дълбоко, да вземат повече пръст. Това се счита голямо богатство. В тази пръст, то ще се издигне. Или, някой път във вас имате лакомия. Тя се дължи на животните. Предипотопни животни имало, които по три, четири тона храна имали в стомаха си. Четири тона храна, четири хиляди килограма в стомаха на едно такова животно, то не може да се събере в нашия салон, то е два пъти по-дълго от него. Този салон е 18 метра, значи, 36 метра дълго, а е имало по 50, 60 метра дълги животни. Защо ги е създала природата? Не ги е създала природата, но тия духове са слезли от невидимия свят и са си направили тия тела, както някой човек си прави някой път голямо здание по сто и повече стаи. На човека не му трябват сто стаи. Да кажем, ако му дойдат гости, има къде да бъдат. Но постепенно тия всичките същества научили, че тия големите тела са непотребни. Започнали да стават малко по-малко вътрешни приспособления.
По какво се отличава човешката душа? Ако вас ви поставят да станете съгражданин на животните и там ще имаш известна интелигентност, но училище в животните няма, църкви няма, съдилища няма, такива апартаменти няма, музикални инструменти няма, пиано, цигулки, нито

хоро да играят. После и радио нямат. Някаква култура и те имат. В пчелите е останало някакво радио, малки антени. Когато влезете в човешкия живот, там има повече приспособления. А ако влезете в ангелския живот, тези приспособления са хиляди пъти повече, отколкото в човешкия живот. Ангелите са напреднали хора. Ние сме колония и като колонисти, постоянно се изпитваме. Ангелите, като хора, много разумно живеят, имат големи познания. Пътуват из слънчевите системи, ходят и по планетите. Един ангел има аероплан, оттук иде на месечината на разходка, или на една разходка до Венера, до Юпитер. Направи разходка от 4–5 часа и се върне. Един ангел говори за слънцето. Дойде един негов приятел и казва: „Да идем до слънцето." На аероплана идат на слънцето, разходят се в своите жилища. Пък вие само гледате слънцето и разправяте туй, което не е.

Някой от вас казва: „Да имам една малка къщица, да си поживея." Но идеалът ви е малък. Все едно е този, който влиза в училището, да каже: „Аз не искам много да уча, много малко ми трябва, само азбуката да науча." Но това е първо отделение. Има прогимназия, гимназия, университет, после специални науки. Вие много знаете, но още алхимия не сте изучили, не знаете, как да се подмладявате. За пример има растения на земята, като свариш и само се полееш от главата и може да се подмладиш. Това може да ви го докажа научно. Аз може да ви кажа, как са го варили алхимиците. Петнадесет минути ще го вариш на огъня, ще се полееш 4–5 пъти на годината, с всяко поливане с по пет години ще се подмладиш, десет пъти като се полееш, с петнадесет години ще се подмладиш. Казвате: „Кажи ни." Може да ви кажа. Но кажете ми, ако ви кажа да се подмладите, какъв е вашият проект, как ще употребите живота си? Казвате: „Той ни изпитва." Искам да ви изпитам колко знаете, ако ви се даде живот, какво ще го правите.

Най-първо ще се освободите от ония ограничения. Вие не сте турили волята си на работа, както трябва. Постижения на волята нямате. Постижения на вашето сърце нямате. И постижения на вашия ум нямате. Знаете ли, какво геройство е, както Христа, една душа, която мисли, за да се кали, да види, доколко е силна. Човек, който взима греховете на всичките хора, греховете – това са тежести. Вие не може да си представите, колко тежат греховете на цялото човечество, да ги пренесете от едно място на друго и да ликвидирате. Вие даже нямате понятие, какво нещо е да носиш престъпленията на хората. Един праведен човек да носи престъпленията на хората. Представете си един мъж с много деликатно обоняние се е оженил за една мома, на която пръстите на краката миришат. Усещали ли сте, каква воня излиза от такива крака? Той е заставен да търпи. Като усети, мирише, какво ще каже? Да запази равновесие вътре. Значи, какво трябва да правиш? Ще бягаш? Да си мие краката? Но има една вода в света, три пъти като си измиеш краката,

престава лошата миризма. Ще ги излекуваш. Ще кажеш: „От де паднах на такава жена с миризливи крака?“ Ще свариш от тази вода, три пъти ще ги измиеш да не миришат. Това са греховете на човека. Мирише и човешкото сърце. Знаете ли, колко мирише? Понякой път човек се озлоби, мисли, как да си отмъсти, цяла нощ. Има такива примери.
Един цар оставил своите дванадесет министри да управляват, дал им воля, а той отишъл за десет години в странство. Те като останали, започнали да ядат и пият, да си правят, каквото искат. Той се предрешил като бедняк и ходил при тия министри да проси, да види, как ще се обходят. Отишъл при един министър, той му дал една съдрана шапка, друг съдрани обувки, съдрани ризи, някой сухо парче хляб. Всичко това той насъбрал и като се върнал след десет години, посрещнали го. Царят направил голям банкет, поканил всичките министри и щял всичките да ги надари с големи подаръци, които носел от странствуването. На банкетът, царят раздал всекиму това, което той го дарил – съдрани обуща, риза, шапка и т.н. Това било угощението.
И вие, като идете на онзи свят, ще намерите всичките подаръци, които сте дали на Господа. Не само това, но там има и филми. Като идеш в оня свят, няма да те укоряват, но ще ти представят филма на твоя живот, всичко, каквото сте направили, отначалото на живота ви, живот след живот, ти ще гледаш три, четири прераждания. Нищо няма да ти разправят, за твоите престъпления, че са големи или малки. Само ще те попитат: „Как, харесва ли ти?“ Ти ще гледаш и само ще преглъщаш. Вие на това не вярвате. Похвалявам ви, че сте вярващи. Казвате: „Това поне в другият свят е. Това ли ни остана сега?“ В оня свят, като идете, за да видите вашият живот, най-малко ще ви дадат за всеки месец по един филм. Ще ви дадат дванадесет филма, ще има с какво да се занимавате. Някой път вие сами да си ги терите да гледате. Вие, като гледате филмувания ваш живот, ще решите пак да се върнете на земята и от филма, всичко което не ви харесва, ще се върнете на земята да го поправите. Втори път като идете на небето, пак ще ви дадат филма на този живот, който сте поправяли, да видите, дали сте го поправили. Тези, които могат да поправят филма на своя живот, значи прогресирали са. Да кажем, като мислите и като чувствувате, никой във вашата стая няма, но всичко това се филмува. Сега, това са задачи, с които човек трябва да се прави.
Сега ще ви кажа един изгревски младеж, един млад момък, какво прави. Преди 4–5 години иде той със своята възлюбена при мен. Влюбил се той, искат и двамата да им дам моето благословение. Те искат да се опознаят. Един ден те се скарали. Той намерил някоя друга. Довежда и втората, иде пак да му дам благословението си. Рекох: „Един човек трябва да изпълнява волята Божия. Втори път не мога да дам моето благословение, веднъж го давам.“ Казвам: „Не мога да ви дам моето благословение, веднъж го давам.“ Аз не съм против тази, втората, но той трябваше да иде и да каже

на първата: „Учителят ни даде благословението, не може да живеем заедно, не сме един за друг, я ти бъди тъй добра да дадеш благословението на втората.“ Щях да го похваля, ако така беше направил. Пък първата плаче. А той иде с втората и за нея иска благословение. Това са изгревски младежи.
Казвам: Неразбиране е това. Трябва да се изпълни волята Божия. На този младеж казвам: „Никакво благословение не може да ви дам. Вие двама трябва да идете при другата. Втората сестра да иде при първата и да каже: Ти сестра, отстъпваш ли ми го?“ И ако тя отстъпи, добре. Първата да бъде толкоз благородна, че да иде на сватбата. Туй не е разлюбване, но хората някой път не могат да живеят заедно. Що ще се съединят да се мъчат. Справедлив трябва да бъде човек. То е Божият закон.
Казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и погуби“. Нямаме право да причиняваме излишни страдания. Всеки човек, който причинява излишни страдания, на него ще се върнат.
Хубаво, сега да ви врачувам малко. Имаме 40-та година. Да видим, 40-та страница от „Езикът на Любовта“, какво говори за 40-та година. Ще ви чета: „Реалността на живота.“ /Учителят прочете 40 страница и няколко реда от 41-та до изречението: „Физическият живот на човека се обуславя от дишането.“/ Една година показва, че земята се завърта веднъж около слънцето. В една година ти ще се завъртиш около своето вярване. Тогава да видим, какъв е първият ден на годината. /Учителят прочете първата страница от „Езикът на Любовта“./
Та в 40-та година трябва да знаете, че Бог е Дух у вас, който ви ръководи. Първият ден на 40-та година трябва да се учите да говорите по любов. Опитвали ли сте се да говорите цял един ден по любов? Но не само на хората, но ако имаш десет души слуги, него ден, като с братя да се отнасяш. Ако имаш слугини, като сестри да ти са. Ако имаш животни, целия ден с всички да се обхождаш по любов. Да кажем може да си някой генерал, или полковник, с войниците да се обхождаш по любов. Ако си съдия, него ден по любов да отсъждаш. Колко хубави работи биха се извършили в света, ако хората се решяха, всичките по един ден в годината по любов да живеят. Съдии, адвокати, свещеници, всички да живеят по любов, поне един ден в месеца. Дванадесет деня в годината, те са по любов. Не по съвременната любов на човека. Тъй да постъпваме, че да забравим себе си. Не зная дали вие имате такъв един ден. Вие нямате такъв един опит, цял ден да не ти се наруши мирът от сутринта като изгрее слънцето, като погледнеш слънцето, облаците, като погледнеш дърветата, като погледнеш хората, да не ти се наруши мирът, целия ден да си в рая. Предполагам до един час да сте имали такова състояние, но цял ден. Ами че тогава ще познаете, какво нещо е възкресение в човека. В такъв ден, като дойде, всичките дяволи ще си съберат пъртушините, няма никой около вас, само ангели се движат, светии, цялото небе е около вас. Всичко е чисто,

нищо нечисто няма. Веднага земята ще се измени. Вие тогава няма да бъдете на земята. Този ден душата ви, духът ви ще бъдат в някой друг свят. Като се върнете, ще мислите, че сте тук на земята. Може да сте имали такива сънища. Може да се случи да сънуваш, че една вечер отиваш в странство, за една вечер свършваш университет, диплом вземаш, връщаш се, с отличие си завършил. Събуждаш се, кога си свършил, как си свършил, къде беше, не го знаеш, но имаш впечатление, че си учил някъде. Даже помниш известни неща, познания имаш. Решавал си някои задачи в съня, които още помниш.
Сега, кажете ми, каква ще бъде годината? Тази година всеки трябва да има обуща, които да не стискат краката му, нито големи да са, нито малки и краката да са доволни от обущата. Ако имаш някои ръкавици, да бъдат много меки, хубави, че като ги туриш, гладки да бъдат. После тази година не се позволява да си порежеш пръста, ти така ще буташ, че да не си глождиш пръстите като светии. Не да ги гмуркаш в студената и топлата вода. После, тази година не се позволява плесници да биеш. После, тази година не се позволява да си изкривиш очите. Никога и никого няма да поглеждаш накриво. Тази година не се позволява да си изкривиш устата. Не се позволява да си изкривиш носа. Като пипаш носа си с пръстите, ще кажеш: „Моля, позволявате ли да ви погладя малко." В носа има клетки, които са свършили висше образование. Те разпознават уханието на нещата. Много учени са тия клетки, като вземат ароматите, те ви учат да разпознавате миризмите на всички цветя. Очите ви и те са много учени, които разпознават краските. Те ще ви кажат всяка краска, каква степен има, какво ще ви донесе. Ръцете пък ще ви научат, как да бъдете справедливи, те са авторитет за това. Краката ще ви научат да бъдете добри. Човек, който не се отнася добре с краката си, той не може да бъде добър. Тръгнеш по пътя и ще внимаваш да не удариш крака си. Ти ще се захласнеш и като вървиш, удариш крака си в някой камък, това показва, че си немарлив. Всеки един недъг придобит на физическото поле, остава отпечатък в духовния свят. Съществува един голям дисонанс, дето евреите допуснаха да се разпъне Христос, макар и Той да им прости, носи още раните в духовното си тяло, носи и раната в сърцето си, нали го мушнаха в сърцето. Христос чака тия хора, един ден да се повдигнат. Всичките добри хора в света, обърнатите евреи, ще се турят на туй място, да запълнят тази рана. Защото всички трябва да се пречистят, да се турят на неговата рана. Един ден и тия рани, които има и на краката, и на ръцете, и те трябва да се затворят. То е един процес и може би ще вземе хиляди години, докато се затворят, докато се излекуват. На Христа раните не са излекувани. То е силната страна на живота. Изисква се време, за да се изгладят много неща. Казва Писанието: „Бог ще изглади греховете ви". Греховете може да се изгладят, като престанем да ги правим. Бог може да ги заличи, като престанем да ги правим, отваря книгата дето са писани прегрешенията.

Казвам: Имаме една задача – да оправим себе си, за да не огорчаваме духа си, да не огорчаваме душата си, да не помрачаваме ума си, пък да не опетняваме и сърцето си, пък да не изнасилваме и тялото си. Колко неща има, с които тук на земята, трябва да се справим. Една лична задача. Има нещо, което никой не може да контролира. Но за бъдещия живот, за бъдещата епоха в която искате да влезете, да имате едно тяло по-съвършено от сегашното. Отсега трябва да се приготвите. Та казвам: Тази работа без любов е непостижима. Вие се заемате със самовъзпитанието. В тази година поне 12 деня да имате в които да живеете по новия начин. От този месец ви остават още няколко дена. Искам сега от януари да имате един такъв ден, по този начин да го прекарате. Не се смущавайте, че стават опущения. Нищо няма. Февруари като дойде, пак един ден. Този месец в края, после в началото. Някои от вас нека вземат днешния ден. Днес сме 28, утре 29, вторник 30, сряда 31, последна лекция имате за януари. Ако искате днешния ден изберете, ако не последния ден. Но в сряда да ви видя облечени с официални дрехи, с нови обуща, шапка, ръкавици, да не бъдете небрежно облечени; всечани с очистени обувки, всичко хубаво, като че сте други хора, дошли от небето, ангели, тук на изложение. Днес не очаквам, но в сряда непременно да ви видя така облечени. И аз ще се облека така. Турете всичкото осветление в ума, очите да светят, топлина в сърцето, изправени така, като че сте разрешили всичките въпроси, като че сте князе, царе, като че всичко ви е уредено в света. Цялото небе слушате по радиото, какво се говори по слънчевите системи. Поне от нашето слънце, или поне от месечината да имате по радиото съобщения, отворете радиото, какво ще ви кажат.
Ето сега вие врачувайте. Кажете ми, коя страница да ви прочета. Кажете едно число да съдържа 1, 2, 3, 123. Какво пише на 123 страница, вие сте я чели, аз не я зная. (Учителят прочете 123 страница от „Езика на Любовта“.) Сега и на вас, ако ви кажат от невидимия свят: „Ну барабанчик, бий барабана“, ако вашето сърце е пълно с кокошки, как ще отговорите на звуковете на тия пръчици? Пита полковника войника: „Защо не бие барабана?“ – „Кокошки има.“ – „Как са влезли?“ – „Не зная ваше високоблагородие.“ И на вас казвам: Не туряйте кокошки в ума си и в сърцето си. Всяка една отрицателна мисъл е една кокошка, която е вътре в барабана и човек не може да мисли тъй, както трябва. Казвам: Имате една хубава задача. Един ден да мислите, защо Господ направил ръцете ви. Един ден да мислите, защо Господ направил ушите ви, защо е направил вашата уста, вашите очи, един ден да мислите, защо направил вашата глава, защо ви даде туй тяло. Целия ден да размишлявате не само за вас, но във връзка с цялото битие. Тогава, през вечерта, да благодарите на Бога, че сте се удостоили да бъдете на земята и да имате такова благословение. Един ден да благодарите на Бога за всичко онова, което той от хиляди години ни е одарил.

Сега ще оставите противоречията на живота. За мене те са сенки. Те не са толкоз важни. Но когато сянката няма някоя черта, която показва, тя е излишна. Всяка една сянка, която седи над една черта, осмисля я. Ако няма една сянка под очите на един образ в една картина, очите не са изразителни. Ако има сянка под и около носа, той става изразителен. Ако около устата има сянка, тя става изразителна. Всичко онова, което имаме е хубаво. Сенките придават изразителност на нещата. Малките погрешки в живота да бъдат като сенки, да придобият онази вътрешна опитност и тогава да се сбъдне стихът, който казва: „Всичко онова, което се случва с онези, които обичат Господа, съдейства за тяхното добро“. Казвам: Всичко, което се случва в живота ни, да съдействуваме да го обърнем за наше добро, за да се прослави името Божие и ние да се прославим в Господа.

Тайна молитва.

1940_01_31 Трите връзки
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

Сряда, 5 ч сутринта
(Времето тихо и хладно.
Снежна покривка.)
„Добрата молитва“
Песента „Мислѝ, право мислѝ“

Вий всички минавате за много учени хора, авторитети. Това не може да се откаже. Това е по отношение на по-нискостоящите от вас в битието. Но по отношение на онези, които са над вас, вие завземате същото положение, каквото завземат онези, които са под вас. Каквото е отношението на по-долните към вас, такова е и вашето отношение към онези, които са над вас. Трябва да се научите да бъдете свободни. Умът ви да бъде свободен, сърцето ви, волята ви, душата ви, духът ви да бъдат свободни. Ти искаш да направиш нещо и трябва да бъдеш свободен в това. Това се отнася до духа. Искаш да почувстваш нещо. Това се отнася до душата. Искаш да поканиш някого в стаята си. Стаята ти трябва да бъде свободна, за да му я дадеш. Ако в стаята има 10 души, ще бъде ли той свободен? Ще му дадеш една стая, в която да няма никой. И той да разполага с нея, както си иска. Някой път казваме: „Да бъдем добри.“ Една работа кога е добра? Онзи, който говори на френски, кога го владее добре? Когато пише без погрешка и произнася думите без погрешка. Казваш: „Той знае френски език.“ Ако той пише и на 5 думи прави 5 погрешки, ако туря погрешно ударенията, той не знае френски. Българите с ударения много не се занимават, понеже е много сложно с ударения (знаци за ударения). В старобългарския език все има ударения. А пък българинът сега казва: „Защо да си губим времето? Да опростим езика.“ А пък французите турят ударения. В български език не се сричат думите, но в английския се сричат. И ако не знаеш да сричаш думите в английския език, няма да знаеш добре произношението и правописа.

Всяка буква си има своя смисъл. Вие изучавате езика, но сте го изучили много механично. Вий например казвате думата „добро“. Но доброто си има свои елементи. Колко елементи има доброто? С колко букви се пише тази дума на български? (– „С 5.“) Ако пишете на английски, знаете ли колко букви ще употребите? (– „4.“) Пише се с две о: good. В музиката има един закон: може да повторите една нота, например имате до, до. Това се казва прима. Но като вземеш тези два тона до, те се различават. Не са все едно и също нещо. Напрежението на първия и втория тон се различават. Ти никога не можеш да изпееш едно до два пъти еднакво. Второто до се

различава. Има известни трептения, които ухото не съзнава. Първото до вземаш по-силно, а пък второто – по-слабо. Различават се. 4 или 5 пъти да вземеш до, между тях има все едно различие.
Вие някой път се критикувате. Критика е отлична наука, но тя е за посветени хора. Като станеш светия, тогава Господ ще ти даде пост да критикуваш другите. Като пишеш на един професор на български език, той ще коригира.
Вие трябва да изучавате езика. Той има Божествено произхождение. Българският език е едно наречие на Божествения език. Английският език и другите езици са все наречия на този език. Ще трябва да изучавате този Божествен език. Ако измениш интонацията на думата „добро“, според мястото в изречението, може да се вземе като прилагателно или като съществително.
Ако влезете в другия свят, не в бъдеще, но сега, ако искате да влезете в другия свят, на портите каква дума ще кажете, на духовния език? „Моля, мога ли да вляза вътре?“ На онзи, който седи по-горе от тебе, на по-големия и по-силния, можеш да се молиш; на онзи, който седи по-ниско от тебе, ти му заповядваш. На по-силния казваш: „Моля“, а пък на по-долния от тебе казваш: „Иди.“ Казваш на слугата си: „Иди.“ Но в българския език думата „иди“ има две значения. Иде някой отнякъде към тебе. После, казваме „иди“, т.е. върви нататък.
Духовният език е много сложен. Там има такива ударения, че само от ударения ще ти се замае главата. Всички вие все страдате от ударения, като не знаете как да ги поставите. Всички вие страдате от това. Ще ви приведа идеята, ще ви изясня идеята, която има в моя ум. Един цар излязъл инкогнито, на български ще кажем: предрешен. Гледа един беден човек със съдрана риза, със съдрани гащи, свири с една гъдулка. Децата, момчета и момичета, играят наоколо. Царят казал: „Колко са бедни тези хора!“ Влязъл вътре при тях, те му поиграли и той им дал една крупна сума и онзи мислел, че ще стане щастлив. И станал голям търговец на памук. Един ден една голяма топка памук паднала на ръката му и рамото го заболяло. И чул царят, че той заболял.
Ти казваш: „Много съм наскърбен. Тъжна е душата ми.“ От какво е тъжна душата ти? Всички страдат от преждевременни желания, от преждевременни постъпки, от преждевременни мисли, от преждевременни работи.
И първият човек пострада от преждевременни неща. Господ му казал: „Не е време да се занимаваш с онова дърво.“ Адам беше отличен зоолог; с ботаника не се занимаваше. Опасна работа е това. С животните можеш да постъпваш както искаш, но с растенията ще бъдеш внимателен. Тази наука не е за тебе още. Адам беше много послушен. Но той имаше една сестра, родена с него, а пък тя за ботаниката душа даваше – да изучава растенията. Всички растения ги знаеше и каза веднъж: „Видях едно дърво.“ Адам ѝ

каза: „А, не го бутай.“ Тя каза: „Искам да знам какво е скрито в него, какво има в него.“ Адам каза: „Аз не се занимавам с него.“ Ева каза: „Каза ми един професор по ботаника, че желае да ми предава по тая наука.“ Пратиха специална комисия да дойде един професор в широкия свят. Той беше облечен със своята мантия.

Понеже Адам имаше много работа по зоология, той остави Ева да се занимава с ботаниката. И започна разговорът между Ева и този професор. Професорът попитал Ева: „Какво мислите за това растение?“ Ева казала: „На нас ни казаха, че в това растение се крият опасни работи и че който яде от него, умира.“ Професорът казал: „Вие не сте разбрали. Не е така, както ви е казал Онзи. Вътре в това растение се крият тайните на живота. Човек, който яде от него, става като Бога. Всесилен е, може да създава слънца, светове, цели вселени. Във всичко е свободен.“

Вий сега ще турите един критически ум и ще кажете, че Ева е направила погрешка. Ако вие бяхте на мястото на Ева, какво щяхте да направите? Аз ви питам: Когато една млада мома минава покрай едно красиво дърво, наречено „момково дърво“, увиснало с хубави плодове, тя като го погледне, желае да го бутне. Не бутай там. На нея се иска да вземе, да види какво е това момково дърво. Кажете ми: Кой от вас би устоял на такова момково дърво? Представете си, че това е хлебно дърво, а вие сте гладен, 3–4 дена не сте яли.

Има заблуждения в дишането, от които идат болестите. Има много системи за дишане и в Индия, и в Европа. Всички тези системи не са направили хората щастливи. Ти казваш: „Трябва да мислим.“ Хубаво, но колко хора мислят правилно? Ти трябва да знаеш да мислиш правилно, иначе ще си навлечеш неприятности. Казваш: „Човек трябва да живее.“ Добре, но как трябва да живее? Ние живеем, но този живот, в който живеят хората, не е онзи живот, към който ний се стремим.

Аз не искам сега да спрете критикуването. Критиката я оставете за в бъдеще, за по-нататък. Ти казваш: „Аз не можах да използувам живота си.“ Мога да ви запитам: Защо не можахте да използувате живота си? Да допуснем, че имате един богат човек. Той е бил богат, живял е трезвено, вино не е пил, на автомобил не се е качил, копринени чорапи не е носил, хубава шапка не е турял на главата си, копринена риза не е носил, кокошки и пуйки не е ял. Въздържал се е. Баница не са му точили, сладкиши не е ял. И казваш: „Не можах да си изживея.“

Хубаво. За да бъдеш щастлив, това, което го носиш, трябва да те обича и ти трябва да го обичаш. Твоите обуща трябва да те обичат и ти трябва да ги обичаш. Ако ти не ги обичаш и те не те обичат, ти щастлив не може да бъдеш. Ръкавиците ти трябва да те обичат и ти да ги обичаш. Ти казваш: „Да гледам всичко.“ Не, всичко няма да гледаш. Ако погледнеш това, което не те обича и ти не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Не само да го обичаш и не само то да те обича, но едновременно и двете.

Ти казваш: „Как да го обичам?“ Вий знаете как да обичате. Да обичаш някого е просто подобно както когато обичаш цвете. Сутринта момата, като стане, ще отиде на извора, ще вземе най-хубавата вода и ще напои корена на цветето. Това значи да обичаме едно цвете. И цветето, понеже има повече любов, пуща повече ухание. Любовта, която излиза от това цвете към тебе, ти казва: „Много ти благодаря, че ме поля.“ Поливането на растението е обич към него. Аз съм дал нещо, като съм полял цветето, но в себе си нищо не съм дал. Не отивам да го милвам, защото ако го милвам, ще го осакатя някой път. Искаш да милваш някой човек, тогаз ще го осакатиш.
Голяма наука е това. Тепърва трябва да научиш какво е милване. Бог, за да ни милва, трябва да ни изпрати топлина, светлина, въздух. Вий мислите, че трябва да милвате с ръцете си. Знаете ли колко са груби ръцете? Ако пипна сухо дърво и то оживее, тогава ръцете са богати. Ако не оживее, да знаете, че ръцете ви нямат това знание.
Сега вие ще влезете в едно противоречие. Това, което ви говоря, трябва да го учите. Например, ако вие изучавате съвременното пение, оперното пение. Вие знаете ли какво нещо е опера? Вие, за да пеете като оперен певец, трябва да знаете много неща; трябва да имате обхода, интонация, разбиране. Няма да пееш сам; трябва да знаеш на всекиго как да отговаряш. Всички няма да станете певци, но всички трябва да знаете да пеете. Вий всички няма да бъдете оратори, но трябва да знаете как да говорите. Вий всички няма да се научите да вървите, светлината върви, но все таки трябва да знаеш как да вървиш, как да бягаш. Има хора, които, като бягат, правят големи крачки, а пък други правят малки. Каква е разликата между тези, които, като бягат, правят големи крачки, и други, които правят при бягане малки крачки? Онзи, който прави големи крачки, той е много уплашен, а пък онзи, който прави по-малки крачки, е по-малко уплашен. Кое е по-хубаво: да скачаш или да не скачаш? Да скачаш. По-добре е човек да направи някоя грешка [и] да е свободен, отколкото да не е направил погрешки и да не е свободен. Ако ви турят в едно шише, ще бъдете чисти, няма да падне нито една капка от главата ви, но тая чистота не е достатъчна. Всички искате да бъдете чисти и свети, да ви затварят някъде. Вие имате чужди идеи. Ние сме излезли от ръцете на Бога, ние сме чисти; нечистотата е дошла отпосле. Тя не може да проникне в душата и всички страдания и мъчения са методи на чистене на нечистотиите. Когато ти страдаш, се чистиш. Всички вие знаете как се чистите. Аз, който обичам толкоз чистотата, някой път погледна и видя петно на дрехите си. Искам да зная как е паднала тази капка. Изследвам дали е отдясно или е отляво, изчислявам дали е по-близо или по-далеч от устата. Изчислявам математически, правя скица къде е петното. Това са научни изследвания. Или едно петно падне на края на палтото, долу – пак правя скица, измервам колко е голямо.

Ти ще кажеш: „Това ли остана на нас? Ние с големи работи ще се занимаваме.“ Аз се радвам, че се занимавате с големи работи, но в големите работи има голямо главоболие. Искаш да бъдеш богат. Хубаво, но голямото богатство носи големи страдания. Вие не искате да бъдете сиромах, но знаете ли, че големи добродетели се крият в сиромашията? Погрешката ви е, че искате да бъдете богати, когато не трябва да бъдете богати. Някой път не искате да бъдете сиромаси, когато трябва да бъдете сиромаси. Някой път трябва да бъдете сиромаси.
Другояче трябва да разбирате под думата „сиромашия“. Вие под думата „сиромах“ разбирате човек, който няма пари, един бедняк, който няма никакви условия. Това е право, но това отчасти е вярно. Ти в сиромашията ще научиш какво нещо е смирението. Не може да разбереш какво нещо е смирението, ако не си сиромах. За да научиш смирението, най-първо ще бъдеш беден. После, за да се научиш на смирение, трябва да бъдеш и богат. И в богатството се учи смирението. Има едно смирение, което учи сиромахът. А има и смирение, което учи богатият. Вие искате всички да учите все смирението на богатия. Това е много трудна наука. Най-първо ще научиш смирението на сиромашията.
(Учителят записа на дъската [5] букви: л, б, о, в, ь.) Какво разбрахте? Ще поставим ю, за да стане „любовь“ (според правописа до 1945 г.). За да дойде любовта в тебе, ти трябва да добиеш най-първо известни качества. Едно любовно чувство не може да дойде в тебе, ако най-първо не се свържеш с тези трептения, които идат отгоре. Любовта иде отгоре, от Бога. Ти няма да очакваш любовта от земята някъде. Ти така ще се самозаблудиш. Любовта трябва да излезе от твоя ум. Ако излезе от твоето сърце, друг е нейният произход. Ако пък излезе от твоето тяло, пак е друг произходът ѝ.
Най-първо, в любовта ти трябва да се научиш да възприемаш. Няма да бъдеш горделив. Гордостта е планински връх. Горделивият човек е планински връх. Ти, за да разбереш любовта, трябва да бъдеш една долина. Това, което Бог ти дава, трябва да го възприемеш и да го обработиш. Може да ти е приятно или неприятно, но ще трябва да я свършиш добре работата си.
Всяка работа, добре свършена, носи благословение; а пък всяка работа, като не е добре свършена, не носи благословение. Ти може да се занимаваш с любовта, но любовта е работа. И тази работа трябва да се свърши без погрешка. Например как ще оцениш един човек, който те обича, който ти дава всичко, ако не знаеш да възприемаш и да оцениш това, което ти дава? При любовта, ако ти дават вода, от нея не трябва да падне нито една капка на земята. И от запушалката не трябва да се изпари есенцията. В любовта това, което ти е дадено, не трябва да го опорочаваш. Името, съдържанието и проявата на любовта не трябва да се опорочават. Всички хора чрез любовта се запознават. Най-първо се срещат като ангели,

после стават като хора и после – като животни. Често съм привеждал примера на онзи турски бей. Един му казва: „Ти си княз на князете." Той бил свободен. После се сгодил. Като се сгодил, му казали: „Близо до хората си." Като се оженил, казали му: „С хората си наедно." После той напуснал жена си. Казали му: „Ти си за смях на всички, посмешище." Най-първо започвате като князе, после идвате до нивото на хората, после ставате като животни, а има и състояние от животно по-лошо.
Вий казвате: „Ние сме грешни хора." Оставете вашите грехове. Те са външни работи. Ако аз не говоря един език, това не показва, че съм глупав. Ако някой не говори добре английски, това не показва, че е грешен човек. Коя е най-меката дума, с която децата започват? Децата започват с думата „мамо". Когато произнесеш а добре, значи ти си в края на работата и си доволен. А когато произнесеш а лошо, значи в края не си доволен. Под думата „благост" звукът а има хубаво произношение. Ако искаш да намериш в български произношението на а, ще го намериш в думата „благост". И това ще се отрази върху вашия ум, върху вашата воля. В буквата а ти си натоварен вече с някаква идея, с някое впечатление, с някое чувство, искаш да извършиш някаква работа. Ако аз взема товар на гърба си, колкото този товар е по-тежък, толкова аз трябва да имам по-здрава основа. Ако малко кръшне кракът ми, мога да падна някъде и да си изкълча крака.
Та, човек трябва да бъде много умен, когато носи товара си. Ти казваш: „Трябва да имаме една велика идея." Тази велика идея е в тебе. Някой път искате да имате големи скъпоценни камъни, злато. Богатите хора не са доволни, понеже златото е погълнало техните чувства. В света, ако искате недоволни хора, търсете ги между богатите хора, понеже сърцето им е отишло между богатите хора. Ти не можеш да отидеш при Бога, понеже си богат, понеже си свързан. На двама господари не може да се служи. Ти казваш: „Господи, аз искам да Ти служа, но паричките ми да не ми буташ." Ти можеш да бъдеш учен, можеш да кажеш: „Искам да Ти служа, Господи, но знанието да не буташ." От известно знание трябва да се освободиш. Например идеята ти за любовта, тълкуванието ти за любовта. Ти казваш: „Как да обичам?" Ако ви попитат как да ви обичат, знаете, но как да обичате, всеки си има върху това свой метод. Аз не съм намерил два начина на любовта еднакви. Ти не можеш да обичаш всички хора по един и същи начин. Ако дадеш вода, всички хора не пият еднакво количество вода. И ако обичаш един човек, ще знаеш колко вода трябва да му дадеш, а не да плисне излишната вода. Това не е любов. Всичката вода, която му давам, трябва да я изпие и после трябва да има един плат и да изтрие с него, та нищо да не се изгуби. А пък ти най-първо обичаш един човек и после подхвърлиш любовта, като дреха. Така ти осакатяваш себе си.
В любовта ти най-първо ще се повдигнеш и после ще се унижиш. В любовта най-първо ти ще повдигнеш едно същество в твоето съзнание и

мислиш, че той е съвършен и че има всички добродетели. И онзи мисли, че е намерил един поклонник и се зарадва. Един ден, вие го вземете отвътре и го хвърлите в тинята. Каква е тая любов? Защо ще го дигнеш горе и после ще го хвърлиш? Защо ще имаш една хубава мисъл и после ще я туриш в калта? Или имаш едно хубаво чувство и после го хвърлиш.
Това не е ново. Най-първо ние грешим спрямо себе си, после – спрямо нашите ближни и спрямо хората. Когато съгрешиш спрямо себе си, как ще се справиш с това? Вървиш по пътя и си удариш крака – каква е тая погрешка? Направил си погрешката спрямо вашия крак и трябва да се извиняваш. Как ще я извиниш, когато удариш крака си? Ще вземеш чук и ще махнеш този камък от пътя. Но с това не оздравява кракът ти. Как се извинявате вие на вашия крак? Вие не му се извинявате, но казвате: „Стават такива погрешки."
Обаче в истинския път на живота, щом тръгнеш, окото ти ще бъде отворено. Ще разгледаш целия път, ще гледаш по пътя дали има издигнато или гладко и ще внимаваш да не удариш крака си. Ако удариш крака си, нямаш уважение и почитание към него. Тогава нямаш уважение към доброто в света. Щом нямаш уважение и почитание към доброто, ти не можеш да ги направиш. Ти можеш да го направиш, но това не е добро.
Сега, да ме разберете ясно. Ако вземеш едно житно зърно и го туриш на един камък отгоре, ти не си свършил никаква работа. Също така, ако го заровиш на 3–4 педи дълбочина. Трябва да знаеш колко пръст да туриш на това житно зърно. Да не му туриш повече килограми, отколкото трябва. Ще му туриш само малко пръст, за да може да поникне. А пък от тази дълбочина, то като пусне своите коренчета, ще оставите на неговото разположение да отива надолу колкото иска. То е негова работа.
Дойде ви една идея. Посадете я във вашия ум. Знаете ли колко е деликатно да се посее една идея или едно чувство?
Ако влезете в едни склад, дето има барут, и ако имаш само една запалена кибритена клечка, знаете ли какво може да стане? За да се направи едно голямо зло, не мислете, че трябва една голяма причина. Ако имаш само една кибритена клечка, запалена, какво може да стане? Като влизаш в този склад, няма да носиш кибритена клечка, няма да има железа на обущата ти отдолу. Ще влезеш с платнени обуща, за да не стане взрив на взривното вещество.
Такива взривове постоянно стават във вас. На ден колко пъти стават такива взривове? Например казват ти: „Знаете ли твоята дъщеря кой път е хванала? Днес я видях в кабарето с един момък." Казвам: Ако златото падне в калта, става ли на кал? Знаете ли какъв студ има в пространството, през което Слънцето пътува? Външните условия не са могли да изгасят Слънцето.
Вас ви е страх да изгаснете. Човек изгасва само при едно условие – при дървото за познаване на доброто и злото: прекъсва се връзката между

човека и Бога. И там е всичкото зло. Злото прекъсва връзката, която съществува между човека и Бога. И щом се прекъсне тази връзка, ти тогава постоянно почваш да се смаляваш. И щом се смалиш, няма изход отникъде – ти умираш един ден от смъртта. И ние умираме, понеже прекъсваме връзката с Бога. Щом си свързан с Бога, ти си във вечния живот. А щом прекъснеш връзката, ти влизаш в друг свят. И светът на смъртта е реален, но там почват страдания и противоречия, в които няма разрешение.

Ти казваш: „Аз обичам Бога." Под това разбирам: или аз Го обичам, или Бог [ме] обича. Когато Бог ни обича, аз трябва да възприема Неговата любов и да пазя тази връзка свещена. И единствената връзка, която трябва да пазя свещено, е връзката на любовта. Ще я чистиш, за да няма прах, фин прах. Да кажем, че имате една свещена идея. Сутринта като станете, колцина вземете и я чистите? И после, като четете, оцапате страниците. Ще си умиеш ръцете хубаво и тогава ще четеш книгата. Ако оцапаш книгата, и ума си ще оцапаш. Ако свири някой на пиано с нечисти ръце, тогава клавишите ще се оцапат. Аз гледам някой път клавишите оцапани. И ви гледам на някого какви му са дрехите, обущата, гледам как си чеше косата. Някой път му гледам очите. Да видя как гледа, дали гледа нагоре, надолу или настрани. За мене всеки човек го меря. Има една жица на любовта и гледам накъде е погледът му. И гледам накъде е погледът на човека. Ако погледът му е надолу от жицата, той е материалист; ако е отляво, обича да насилва; ако е отдясно, обича да използува хората; ако гледа нагоре, той има нещо благородно в себе си. Някой започва добре: най-първо поглежда нагоре, после наляво, надясно и след това надолу. Но после не си вдига очите нагоре. Той е вече направил първата погрешка. Нагоре, надолу, настрани и после пак нагоре.

Та, при всяко действие, което правим, трябва да се отнесем към оная Първа Причина, Която действува в света. Ако аз работя и светлина не ме озарява, няма да направя хубаво работата. Та, винаги трябва да имаме онази Божествената светлина, за да можем да живеем както искаме. Всички ще си направите по една стаичка. Препоръчвам ви да имате по една горница, не ви трябва да бъде много широка. Най-първо само за един човек, само за вас. С една масичка, един прозорец и едно столче. И в тази стаичка да разрешаваш всички мъчни въпроси. Щом имаш мъчнотии, в своята горница лесно ще ги разрешаваш. Който има горница, лесно разрешава въпросите, а който няма горница, мъчно ги разрешава. Това е наука.

Я ми произнесете сега думата „любов". (Учителят произнася думата „любов" и едновременно маха с ръцете си нагоре, надолу, настрани и пак нагоре.) Я изпейте сега думата „любов". Ще ви изслушам всинца как ще изпеете „любов". В любовта имаме 12 саксии с цветя. И ако изпеете думата „любов" правилно, то тези цветя ще се развеселят и ще изпущат

благоухание. Ако пък не пеете хубаво, тези цветя ще започнат да увяхват. Щом увяхват те, аз зная, че този човек не е изпял в моята градина хубаво думата „любов“. И ще видя, този човек е направил погрешка. Всяко едно цвете ми говори къде е направил погрешка в любовта. 12 саксии има в Невидимия свят, които представляват вас. Вие сте казали във физическия свят една дума и тези саксии ще почнат да вехнат. И Господ, като погледне, ще каже: „Нещо стана долу.“ Ще изправите думата си, заради благото на вашите цветя. Ако повехнат вашите цветя на небето, вие не можете да отидете там. Ако пък не повехнат, ако са свежи, всякога вратите на небето са отворени за вас.

Най-първо умът ви трябва да бъде облечен със светла дреха – не с бяла, а със светла дреха. Сърцето ви трябва да [е] с червена дреха, а пък волята ви – с виолетова дреха. Вашата душа с какво трябва да бъде облечена? Каква дреха ще турите на душата си, на духа си, на вашия ум, на вашето тяло? Това е предметно учение. Ти не може да предадеш една идея, не можеш да направиш една идея позната на другите, ако не е позната на тебе. Ти не можеш да предадеш един тон до вярно, ако не го вземеш вярно. Най-първо 4 месеца трябва да бъдат твоят ум, сърце и воля в музикално положение и тогава можеш да вземеш до правилно. Ако вашият ум, сърце, душа и дух, всички са в изправност, тогава можеш да направиш всичко както трябва. Ний не трябва да нарушаваме тая хармония, която Бог е вложил в нас и от нея трябва да се учим. При молитвата се цели, между другото, Бог да изпрати Духа Си, за да поддържа тази хармония в нас, в отношенията между нашия ум, сърце, душа и дух. Тези отношения трябва да бъдат чисти. Писанието казва: „Бог ще изпрати Духа Си.“ И Той, като дойде, хармонизира всичко.

Щом критикуваме, това не е любов; щом виждаме в другите дефекти, това не е любов. Щом сте координирани добре, вий, когато ходите по земята, през където минете, ще оставите своите идеи. А пък щом не сте координирани, отдето минете, пак ще оставите, но други идеи, други отпечатъци.

Най-първо да имате връзка с Бога и тогаз Неговото състояние се предава на вас, понеже единственото съвършено същество е Бог. И ние, даже само като помислим за Бога, тогава Неговото състояние ще се предаде на нас. Ти казваш: „Аз съм праведен човек.“ Не, праведността е един непрекъснат процес на постоянно обновяване. Любовта ви трябва да бъде постоянна в нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и този кръг на движение трябва да става постоянно в нас. Вие казвате: „Ние опитахме какво нещо е любовта.“ Не, любовта вие не я [и] сънувате. Това, което наричате любов, това е любов, от която хората умират, от която се разочароват. Това е предисловие на оная любов, която носи в себе си вечния живот. Вие искате да не остарявате. Сега сте остарели и мислите да умрете, че наново да се подмладите. Хубаво, тогава трябва да знаете втори

път къде ще се посадите и кой ще ви посади и как ще ви посади. Може някой да ви остави върху някой камък и някоя гарга може да дойде и да изяде посятото. Един сял жито. Гаргите грачели и изяждали посятото и той казал: „Не искам да сея вече – гаргите ще го изядат.“ И се обезсърчил. Казал: „Гаргите изядоха всичко.“ Той гледа, че и крината се изпразнила вече. Казвам: Да напълни пак крината и като се наядат всички гарги, пак да остане. Целия хамбар няма да го изядат гаргите. 100 гарги, 1000 гарги колко ще изядат?
Та, не се обезсърчавайте от несполуките във вашия живот. Ти казваш: „Това не става, онова не стана. Гаргите изядоха житото. Това не постигнах, онова не постигнах.“ Отсега нататък трябва да постигнете. И какво трябва да постигате? Които сте остарели, казвате: „Оставете младите да му мислят.“ Не, старите да му мислят, а пък младите да работят. Между млади и стари трябва да има една много интензивна връзка. Най-първо, не мислете, че сте стари. Изхвърлете тази дума „старост“. Вие си давате много голямо значение, като се мислете за стар. Един от вас ми казва: „Толкоз дългове имам, пари нямам.“ Друг казва: „Болести имам.“ Трети казва: „Имам големи недоразумения с другите.“ Четвърти казва: „Службата си не съм уредил.“ И всеки ми казва: „Уредете тези, външните работи, и тогаз ми говорете за Божественото.“ А пък аз ви казвам: Вий сте горе на едно дърво и сега зреете. Аз не искам преждевременно да узреете и знаете ли защо? Защото, ако узреете преждевременно, свинете ще ви изядат. Ще дойде вятър, ще ви раздруса и свинете ще ви изядат. И свинята ще каже: „Аз го изрових от земята.“
Та, трябва да узреете като дряна – най-късно, да излъжете дявола. Дяволът, като видял напролет дряна, казал: „Това дърво е мое, понеже цъфна най-рано.“ Но дрянът узрял най-късно и дяволът се излъгал. И дяволът казал: „Ще те направя як, та като биеш хората, да носиш моите страдания, които аз минах.“ Дяволът казал: „Ти си пръв, който си по-майстор от мене, да ме излъжеш.“ Та, дяволът наказа дряна за лъжата, която му каза. Бащата казва на сина си, че го е излъгал. Значи в този случай синът е по-майстор от баща си. Ако синът се опитва да излъже баща си, то и бащата лъже. Ако синът не се опитва да лъже баща си, и баща му не лъже.
Вие сега ще направите едно заключение: хората имат двама бащи. Бог казал на Адама: „Синко, от това дърво излиза лъжата, а тя е, която носи голямо нещастие в живота. Няма да ядеш от него никога в живота си. Никога в живота си няма да лъжеш; ще говориш всякога истината. Щом кажеш първата лъжа – му казал Господ – ще умреш.“ Няма да ядеш от дървото на доброто и злото – значи няма да казваш лъжа. Щом кажеш най-малката лъжа, ти си ял от забранения плод. Яж от дървото на живота, тоест яж от дървото на Истината.
Ти като направиш една погрешка, идва лъжата. Криеш погрешката от себе си, от ближните си и от Бога. Не че трябва да отидеш да я казваш. Ни най-

малко не я разправяй. Щом я разправяш на ближния си, ти искаш те да ти помогнат. Щом я изповядаш на Бога, искаш Той да я изправи. Ако можеш да си помогнеш сам – да я поправиш, тогава не ходи при Бога и при ближните си. Ако не можеш сам, тогава иди при ближните си и при Бога. Аз не говоря за големите погрешки, аз говоря за някои, които отпосле могат да станат погрешки. Например ти държиш една чаша хубаво вино, то е само 50 грама. Няма никакво зло в тази чаша. Можеш да пиеш, но ако ти почнеш често да употребяваш тази чаша, след това можеш да станеш пияница. Ще образуваш един навик и ще изгубиш науката си. Имаше един учен човек, професор, който умира от малката чаша. Учен, способен човек беше.
Аз искам тази сутрин да бъдете свободни от тези терзания, които имате в ума си. Някой път казваш: „Този не ме обича, онзи не ме обича.“ Някой може да мисли, че не го обичам. Аз съм недоволен от него, понеже няма какво да ми даде. И той не ме обича, понеже и аз няма какво да му дам. И двама не се обичаме. Тогава ще се хванем за ръката един друг и ще отидем при някой, който ни обича, тоест, който може да ни даде нещо. И тогава от това, което ни даде, можем да си дадем нещо един на други. Тогава вий двама, които не се обичате, идете ръка за ръка при онзи, който ви обича. И ако той не ви обича, тогаз се хванете и с него за ръката и идете при някого, който ви обича, и си напълнете стомничката. Вие, които не се обичате, ще се хванете ръка за ръка. Това е възможно. Има една любов на безлюбието. Тя е най-безкористната. Хванеш го за ръката, но нищо не очакваш, не искаш да вземеш. Едвам го търпиш. Някой път хванеш някоя кокошка и видиш, че е мършава и я оставиш. А пък като видиш, че е мазна, я ядеш. Вий се радвайте, че не ви обичат. Та казвам: В безлюбието в света има една добра страна. Някой човек не ви обича и казва: „Аз не искам да ви обичам, понеже сме бедни. Идете при някого, който може да ви обича.“
Когато си недоволен, да знаеш произхода на недоволството. Когато се усетиш радостен, да знаеш произхода на радостта и трябва да умееш да я задържиш, понеже ще дойдат лоши условия. Тогаз радостта е едно богатство и ще можеш да извадиш от него при трудни условия. Иначе ще се намерите един ден в трудно положение. Искам да изгоня от вашия ум страха. Страх не трябва да има. Само един страх да остане у вас, един страх се позволява – страх да не прекъснеш връзката на Любовта. Свещен страх да имате да не прекъсвате връзката си с Бога, с Любовта. За Любовта, за Бога, както вие разбирате, дръжте това разбиране, което имате. Моето разбиране е заради мене. Ако за тази връзка говорите по-малко, по е хубаво. Което аз направя, то ще свидетелствува за мене. Това, което не мога да направя, то не може да свидетелствува. Казвате на някого, че го обичате. Той ще ви постави на изпит. Казвате на един беден човек, че го обичате. Той ще каже: „Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете нещо?“ Ако сте лекар и му кажете, че го обичате, той ще каже: „Моля, не може ли

да ме излекувате?“
Та, всички проповядвате една любов, за която нищо не правите. Мислите ли, че като нарисуваме едно цвете на дъската, че това е едно цвете? Посади едно семенце и нека цветята сами за себе си да говорят. В новото учение благото, Божественото благо трябва да дойде от Бога. Но законът е следният: Това благо някой път право до вас не може да дойде, трябва да мине през някоя среда. Например светлината минава през въздуха. И благодарете, че минава през въздуха. Има една опасна страна, която носи със себе си светлината, която иде от пространството. И въздухът трябва да задържи нещо от тази светлина, за да я нагоди към вас. Божествената любов ще мине през онзи човек, който ви обича, за да се приспособи Божествената любов към вас. Всеки човек, който ви обича, е една среда за вас, през която ще мине Божествената любов, за да нагоди тая любов и за да може да я възприемете. Всеки човек може да ви бъде полезен и за всеки човек вие можете да бъдете полезен, като една среда.
Та, Божествената любов някой път трябва да мине през няколко хора, за да се приспособи и да дойде при вас. Всеки човек, който ви обича, той ви придава Божествената любов без никаква примес, а пък онзи, който не ви обича, той дава любовта с примеси. А всяка любов без примеси носи радост. И всяка любов с примес носи страдание. Та сега, бъдете проводници на онази любов, която е без примеси. Гледам, че мнозина от вас сте нетърпеливи. Аз бих желал да бъдете търпеливи колкото мене. Има една любов на книжни пари, а има пък една любов на звонкови пари. Та, сега вие сте много богати с книжни пари. С няколко милиарда от тях можете да вземете един обяд.
Някои от вас се занимавате с окултните науки: все говорите за окултното, за окултната страна на нещата. Окултна наука е една тайна наука. Това са като нашите естествени науки. Това е наука за външния свят, за придобивки, наука да станеш човек силен и богат. Това не е мистичната страна, не е вътрешната страна на живота. Окултната наука е външната страна, а мистичната страна е вътрешната страна. Божественото е реално и то носи вечното в себе си. Вътрешната страна обхваща безграничната Божия Любов, несъизмеримата Божия Мъдрост и непобедимата Божия Истина. Граничната любов образува нещастия. Граничната мъдрост образува нещастия. И победената истина носи страдания.
Та казвам: Вий пристъпяте към тази Божествената наука и ще срещнете там мъчнотии. Не мислете, че в този свят, в който влизате, ще влезете лесно. Като влезете в Божествената наука, ще минете през бойното поле, ще минават куршуми, но няма да ви ранят. Ако пък нямате тази наука, ще бъдете ранени навсякъде; няма да имате място, дето няма да бъдете наранени: по лице, ръце, крака и прочее. Ако пък имате Божествена наука, куршумът ще мине само покрай дрехата ви. До вас хиляди ще падат и няма да ви повредят. Облечете бронята на Любовта, облечете бронята на

Мъдростта, облечете бронята на Истината и с тия три брони ще влезете да воювате. Не да бъдете страхливи. Сега имате да минавате през зор, но не през зор, но трудни задачи имате да решавате. Досега сте имали задачи с едно само неизвестно, а сега ще имате с 10 неизвестни.
Първото нещо е: Благодарете на Бога, че сте дошли живи и здрави до това положение. Като погледнете, кажете: „Слава Богу, минахме." Благодарете и като тръгнете напред, назад не се обръщайте, а напред гледайте – хубавото да седи пред вас. Този свят, от който сте излезли, не го гледайте; не да се простите с него, но да не се безпокоите. Носете си едно знаме. Като искате да погледнете онези, които идат подир вас, дигнете знамето и кажете: „Напред, напред, тук има път, по този път вървете." Всеки да си носи своето знаме. Няма да остане нещо, което няма да ви вземат.
Страданието и мъчението в какво седят? Те седят в следното. В турско време, като дойдат разбойници, дадат им всичко и разбойниците заминат, вземат парите. По някой път турят горещи железа на врата, за да изкаже къде са парите. Това е мъчението. Някой път ще има страдание: само ще ви вземат. А пък някой път ще има една верига на врата. А пък ако вървите по този път, за който ви казвам, вратът ви ще бъде здрав и разбойници няма да има във вас. Отвън може да имате мъчнотии. Други мъчнотии няма да имате.
Любовта е, която спасява хората. Мъдростта е, която урежда живота на хората, а пък Истината е, която дава свобода на хората. Бог е, Който ще внесе в нас вечния живот, ще ни даде знание и ще ни освободи. Единствен Той е, Който освобождава от разбойниците. Та казвам: Пазете важни 3 връзки: връзката на Любовта, връзката на Мъдростта и връзката на Истината. В себе си никакви лъжи. Себе си няма да лъжеш. Ближния си няма да лъжеш и Бога няма да лъжеш. Трима няма да лъжеш: себе си, ближния си и Бога!
Какво ще кажете на един камък? Ще му кажеш: „За да не те тъпчат хората, ще те турим настрана." Като го туриш настрани, причината не е само в това, че го тъпчат хората, но и за да не пречи на хората.
Бъдете сега свободни. Сега вие ще се изпоплашите. Влизате в един свят и ще започне да ви е страх. Казвам ви: Това направете, онова направете. Ти казваш: „Какво трябва да правя?" Някой ще каже: „Много хубави дрехи да не носиш, обуща да не носиш, да ходиш с обуща, които Бог ти е дал, с ръкавици, които Бог ти е дал."
Всеки от вас може да носи обуща, каквито иска; да носи дрехи, каквито иска; да носи панделки, каквито иска. Някой носи в горния си джоб копринена кърпа. Какво лошо има в това? С това иска да каже: „Аз съм толкова работлив, както копринената буба."
Пазете сега връзката. Вие Божествената връзка не можете да я скъсате, но казвам: Не цапайте връзката си, понеже при най-малкото цапане на връзката, по която иде Любовта, енергията на Любовта не се предава

правилно. Като станете сутринта, очистете тази нишка, за да се предава правилно Любовта. Иначе идват всички недоволства. И всичко, каквото правиш, ще ти бъде приятно. Изчисти тази връзка и тогава, каквото правиш на Земята, ще ти бъде приятно. Като ядеш, да ти е приятно; като обичаш хората, да ти е приятно; каквото правиш, да ти е приятно. Това е хубавото в живота.

„Отче наш“

6.50 ч сутринта
XIX година (1939–1940)
18-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 януари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_02_04 Постиженията на човека
утринно слово

ПОСТИЖЕНИЯТА НА ЧОВЕКА

16 неделно утринно Слово

4.II.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Посланието към римляните.

Духът Божий.

Има неща, които човек не трябва да забравя. Имаме една слабост. Някой път забравяме хубавите работи. За пример, на земята очакваме щастието, без да знаем законите, по които то се добива. Много списатели са писали за това. За щастието на земята е потребно едно здраво тяло. То се обуславя от ред поколения, които са живели и са спазвали всичките закони на физическия свят. Деди, прадеди, майки и бащи трябва да са били здрави. Сега не разбирайте под думата „здрав“ да бъде пълен, вратът му да е дебел. Това ни най-малко не е здраве. Здраве е, когато има едно добре организирано тяло, пластично, еластично, което преодолява на всичките мъчнотии и болести. Здравото тяло не боледува. То е герой, който побеждава. При това се изисква и едно добро сърце. Има едно заблуждение, което е влязло в света, според което, всинца сме грешни. Мислим, че Господ така ни е направил. Това е заблуждение. Грешни станахме от самосебе си. Опетнихме се ние, ние се оцапахме. Ние сме добри първоначално, ние сме се оцапали, и като се оцапахме, казахме: „Така Господ е направил света, няма какво да се прави.“ Оттуй заблуждение трябва да се освободим. После някой криво мисли и казва: „Господ такъв ум ми дал.“ И това е заблуждение. Умът ти е отличен и сърцето ти е отлично. Ако криво мислиш, причината си ти, ако сърцето ти е опетнено, причината си ти. Ако тялото ти не е здраво, причината пак си ти. Не обвинявай провидението, не обвинявай Онзи, Който всичко ти е дал – Бога.

Ако четете историята на Йова. Йов беше един човек с един отличен ум и с много добро сърце, и здраво тяло. Той имаше нещо, за което трябваше да се опита. Той мислеше, че всичко е научил, понеже всички го почитаха, уважаваха. Най-богатият човек беше на времето. Той не бе опитвал, какво нещо е страдание. Вие всички искате да бъдете щастливи, да не страдате. То е най-голямото нещастие. Ако човек не страда, ще бъде два пъти по нещастен отколкото ако страда. Аз сравнявам страданието с орането на земята. Ако земята не се оре и не се сее със жито, с какво ще се храним?

Страданието е работа, която трябва да се върши. Само че, голямото страдание някога е ненужно. То е ненужна работа. Някой път човек работи повече, отколкото трябва. Представете си някоя сестра от вас, която е домакиня и целият ден чисти. Някои от вас има, които по 4–5 пъти на ден метете стаите си и мислите, че стаите ви са чисти. Желанието ви да бъде стаята чиста е добро, но с метенето вие вдигате праха във въздуха. Като влезете в стаята, започвате да кихате. Както тука сега някои кашляте, понеже снощи, като са мели, като са приготовлявали салона, доста прах е останал във въздуха. Този прах, като влезе в гърлото, дразни го, организмът иска да го изхвърли навън и вие кашляте.
Казвам: Има нещо, което тепърва има да го учите. Най-първо ще вярвате, че Бог ви е дал едно добро сърце. Ако сърцето ви не е добро, ще знаете, че погрешката си е във вас. Второто нещо, ако някой път намерите смущение в ума си, няма да обвинявате Господа, че Той ви е създал такъв ум, но причината е във вас. Казвате: „Мене Господ не ми даде условия да се уча, да свърша училище." Мислите ли, че ако вие свършите дадено училище, вие сте постигнали много? Вие сте в туй училище. Аз говоря за училището, което е земята. На земята вие сте в един университет. Другите университети са спомагателни на този големия университет. Нали на земята имате първоначално училище, прогимназия, гимназия, университет и тогава свършвате образованието си. Всички заедно представят встъпление в онзи, големия университет, в който сега учите. Вие какво учите в земния университет? Това, което учите, мислите ли, че това е волята Божия? Хрумне ви някаква мисъл в ума ви, мислите, че това е волята Божия. Имате някакво разположение, мислите, че това е волята Божия. Най-първо трябва да знаете туй разположение, което имате от Бога ли е или от хората. Когато срещнете някоя мечка и се уплашите, този страх от мечката ли е или е от Бога. Срещате един умен човек и започвате да мислите, това мислене от Бога ли е, или е от този човек? Аз наричам Божествена мисъл, когато човек е сам и се намира в голяма мъчнотия, дойде му една мисъл, как да излезе от мъчнотията, тази мисъл иде непосредствено от Бога.
Сега не разбирайте, че другите неща не са потребни, но другите са второстепенни. Ако вие не разчитате на вашият ум, който Бог ви е дал, ако вие не разчитате на вашето сърце, което Бог ви е поверил, ако вие не разчитате на вашата душа, която живее в тялото, тогава вие уповавате на хората отвън. Че де е стабилността? Кое е по-вярно в тебе, което е, или вън от тебе? Онова, което е вътре в твоя ум, онова, което е в твоето сърце, онова, което е в душата е по-вярно от всичко онова, което отвън ще дойде и което ти чакаш. Казвам: Този вътрешния живот тепърва има да го учите. Според мене осем хиляди години, според други шест хиляди години от как човек е започнал криво да мисли. Откак е излязъл от рая, той постоянно криво мисли.

Най-първите хора, които бяха в рая, бяха щастливи. В тях се зароди желанието да мислят, какво ли ще бъде вън от рая. И като им хрумна тази мисъл, най-после Господ ги изпрати вън от рая, да видят, какво е. Сега вие всички учите, какъв е животът вън от рая. Вие пожелахте да го видите. Отличен живот е той, който го разбира, но който не го разбира е живот на противоречия. Казвам: Трябва да се освободим. Сега ние имаме един живот за освобождение. Много работи има унаследени у нас, които ни измъчват, не лични неща, но наследени неща от деди и прадеди. Индусите са образували цяла наука за кармата. Казвам: Това е кармично. То е карма, карма е, но как ще се поправи кармата? Болният, който има едно слабо тяло, как ще стане здрав? Той тепърва трябва да изучава природата, да изучава ония закони, върху които е съградено тялото. Значи, за да бъде здрав, нему му трябва чист въздух. Но този въздух не трябва да влиза механически в белите дробове, без мисъл. Всяка работа, която става без мисъл и без човек да я чувствува, тази работа не допринася никаква полза. Мнозина от вас сядате да ядете и умът ви зает с нещо друго, някоя важна работа разрешавате след 20 години, за бъдеще, как ще живеете. Мислите ли, че след 20 години ще живеете по-добре отколкото сега? Не зная, но след 20 години елате, че ми кажете. Днешният живот е по-добър от хилядите години, които сте живели. Сегашният живот е по-добър от онова, което си въобразяваме за в бъдеще, но не знаем. Ние си въобразяваме неща, които не знаем, ще бъдат или не. Туй, което сега имаш е същественото, това, което е сега в твоето съзнание е важното. Аз предпочитам да ми дадат едно житено зърно, отколкото да ми обещаят, че идната година ще ми дадат хиляда. Едно житено зърно сега струва повече, отколкото може да ми обещаят хиляди, че ще ми ги дадат идната година. Я ми ги дадат, я не. Разгледайте живота и вижте, колко процента от обещанията са изпълнени. Имате ли някаква статистика? Според моята преценка на десет милиона обещания само едно е вярно. Това е моята статистика. Защо е така? Защото цялата почва, на която сега живеем, е песъчлива.

Разправяше един млад американец, че той си написал една проповед. Заучил я хубаво и вече си мисли, че в неделя ще държи проповед, с която да учуди всичките слушатели. Мисли, че добре я заучил и оставил писаната проповед вкъщи. Отива на амвона и започва проповедта. Влиза една дама с черни очила и като го погледнала, той забравил цялата проповед. Всичко е заличено в неговото съзнание, за да не се прослави. Таман мисли да каже, че е нещо неразположен, болен и не може да държи проповедта, влиза един господин със сини очи малко, като го поглежда и веднага му иде проповедта.

Мислите ли, че онова, което отнема от нас нашите мисли и нашите чувства, че то е Божествено? Мислите ли, че онова, което ни възбужда, което ни обезверява, което ни обезнадеждава, което ни прави мекушави,

дребнави, че то е Божествено? Не, то е онази жена с черните очила, която влязла и като влезе тя, ти всичко забравяш. Ние това го наричаме съдба. Така може да стане. Оставете се, това не е никаква съдба, това е заблуждение. Божията съдба е отлична. Няма по-хубаво нещо от тази съдба. Всички ние се страхуваме. Казваме: „Какъв ли ще бъде страшният съд?“ Тогава ние се намираме в положението на един гръцки свещеник, който разправя на своя слуга и казва: „Грешниците ще цъкат и тракат със зъби на оня свят.“ Свещеникът бил доста стар и нямал зъби, всичките му зъби били паднали. – „Ти, дядо попе, нямаш зъби, твоите зъби изпопадали, ти ще правиш изключение от това.“ Това е неразбранщина. Аз се чудя на разбиранията на хората. В преносен смисъл се казва, че ще тракат със зъби. Човек оставя зъбите тук на земята, какво ще трака? В преносен смисъл, понеже зъбите са бели, представят човешките добродетели. Понеже доброто произтича от любовта, значи, че нещастието на човека произтича не от зъбите му, но от беззъбието. Всякога туй е вярно. Когато зъбите се развалят, разваля се и стомахът и животът се разваля и щастието се разваля. Щом като имаш зъби, щастлив си. Щом паднат зъбите ще трябва да търсиш зъболекар, да ти туря изкуствени зъби. Туй е физическата страна.

Казвам: В туй отношение ние трябва да имаме добродетели, в тях се гради човешкото щастие. Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Понеже в сърцето се култивират всичките добродетели на човека. Добродетелите растат. Човек трябва да ги посява. Някой път ние седим и уповаваме на другите. Че дядо ти бил добър, че баща ти бил добър, туй важи за тях. Дядо ти бил добър за себе си, баща ти бил добър за себе си. Но ти трябва да бъдеш добър. Ти си добър, но трябва да се проявиш. Тогава има разни системи. Религиозните хора казват, че трябва да се молим да станем добри. Това е философия на миналото. Според мене има нещо, което липсва. Липсва нещо, понеже човек първоначално си е помислил, че може да живее без Бога. Второто нещо, което той е помислил, че и той може да бъде като Бога и третото заблуждение е, че той си е помислил, че може да накара Бога да направи това, което той иска. От тия три заблуждения се зародило злото в човека. Човек помислил, че той може да живее извън Бога, Бог нему не му трябва. Господ е сам Господ за себе си. Другото е, че и той е като Бога и той може да издава всичките заповеди. И третото е, че може да накара Господ да направи това, което човек иска. Това са заблуждения. Да живеем извън Бога, то значи, да не знаем, какво говорим и какво мислим. То е все така да кажем, че можем да живеем извън светлината и извън топлината. То е да кажа, че аз мога да живея и без добро, и без любов, и без мъдрост, и без истина. В какво ще живеем тогава? Чудно противоречие. Животът изтича от любовта, а как ще живеем извън любовта? Как ще живеем без живот? Той казва, че можем да живеем без любов. Че как ще живеем без любов,

като няма живот? Когато мислите, че като имате пари вие ще бъдете щастливи, тогава вие градите на същото основание. Вие мислите, че като бъдете здрави, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като имате знание, ще бъдете щастливи. Няма никакво основание. Знанието е един резултат. Богатството е един резултат. Всички други неща са резултати. Резултати на какво? – Резултат на безграничната Божия Любов, резултат на съизмеримата Божия мъдрост, резултат на непобедимата Божия истина. От истината е излязла свободата. От несъизмеримата Божия мъдрост е излязла светлината и знанието. От безграничната Божия Любов е излязъл животът. Туй трябва да залегне във вас, да живеете тъй, както Бог живее. И Писанието казва: „Това е Живот Вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Да познаеш Бога, как живее. Да познаеш Бога, както Той мисли. Ти ще живееш като Него не в този голям размер, но да вървиш по Неговите пътища. Любовта на Бога в какво седи? Бог не се занимава с големи работи. Той създал света и Той се занимава с един грешник да го повдигне, да го насърчи, да му покаже, как да изправи тези погрешки. Чудното е, че всички хора отиват при Господа и искат пари. Ако е въпрос за пари, може да бъдете богати. Развийте във вас усета за златото. Както цветята и златото има ухание. Развийте вашия усет и ще познавате, къде има злато в земята по уханието му, както познавате различните цветя по уханието им. Човек може да развие този усет за златото и накъдето ходи ще мирише, ще намери златото. Засега атрофирано е вашето обоняние за златото. Миришете го по банките, но банкерите го държат в каси и те не искат да миришете златото. Мъчно излиза миризмата на златото из железните каси, но в земята е свободно заровено и в земята мирише много хубаво. Сега аз не искам да ви съблазнявам с материални работи. Аз съм говорил и друг път и казвам: Богатството на човека зависи от онова малкото количество злато, което той има в кръвта си. Понеже всичките хора нямат еднакво количество злато, затова не са еднакво богати. А според мене и здравето зависи от златото, което има в кръвта си. Понеже той е ценен метал, който не се окислява и е добър проводник на Божествената енергия, затова здравето на човека зависи от неговото органическо злато. От три качества е златото. Има едно умствено злато. То влиза в състава на човешката мисъл. Златото влиза и в състава на човешките чувства. Златото влиза и в състава на човешките постъпки. Следователно, човек трябва да изучава умственото злато, сърдечното злато и златото, което функционира в човешкото тяло.

Сега вие може да кажете, че това са отвлечени работи. Всяко неразбрано нещо е отвлечено. Всяко нещо разбрано, е реално. Вие имате една съвременна призма, която разлага светлината. Като пуснете слънчевия лъч, той боядисва стената. Щом махнете призмата, няма боядисване. Значи, стената може да я боядисате без да се боядиса. Казвам: Ако вие прекарате червения цвят в човешкия организъм, туй което не е реално,

което не боядисва, ако държите тази червена светлина върху един малокръвен човек, веднага неговото малокръвие изчезва. Засилва се енергията на тялото му. Някой път, аз препоръчвам, ако някой е много малокръвен, хубаво е да има две, три саксии с червени цветя и да ги полива. Няма да се мине година, вие ще видите, какво влияние ще окаже върху организма. Ако човек спира погледа си върху червения цвят, който ти дават, той ще окаже едно влияние върху вашия организъм. Сега аз говоря за червения цвят, който е отражение на живота. Той е основния тон на живота. Колкото червения цвят е по-ясен, толкова живота е по-разбран. Когато животът стане съвсем неразбран, тогава в старите хора, които не разбират живота, набира се червен цвят на венозна кръв, от която идат всички болести. Всичките болести се дължат на нечистата кръв у човека. Но за да се пречисти кръвта, трябват три качества. Ти трябва да обичаш. Ще призовеш алхимическия огън. Ти трябва да мислиш, трябва да се яви светлина. Най-после ти трябва да бъдеш силен, трябва да имаш истината в душата си. Следователно, ако твоята мисъл не е светла, ако твоите чувства не са топли, ако твоите постъпки не са силни, твоята кръв не може да бъде червена. Някои мислят, че червеното кара хората да се бият. Онзи цвят, който кара хората да се бият не е червения цвят. Червеният цвят събира хората да живеят добре. Първата основа се туря. На тебе се дава подтик да живееш, и разумно да живееш. Първото качество е, че животът иска да бъдем признателни на Онзи, Който го е създал. Явява се любовта, че ние благодарим за живота, който ни е дал.

Та казвам: Когато аз говоря за любовта, аз разбирам да се поправи животът, ти трябва да обичаш. Ако не може да намериш Бога в природата вътре, да го обичаш, пък да го намериш и в своите ближни, къде ще го намериш? На две места може да намериш Бога – извън себе си, в природата и в ближните си. Ако в природата не можеш да го намериш, ще го намериш в ближните. Ако Бога в ближните не можеш да намериш, ще го намериш в себе си. Казвам: За да намериш Бога вие трябва да бъдете като Него. Когато ние говорим за човека, че човек иска да постигне своето щастие, мяза на един от старите светии, който искал да научи, какво нещо е Господ. Молил се той да изучи естеството на Бога, как може да го обясни на хората. Един ден той бил на брега на морето и гледа едно дете с една чашка вода, иска да прелее водата от морето. Пита го светията: „Какво правиш тук?“ – „Искам, казва, да прелея океана от другата страна.“ Казва: „То е невъзможно.“ Това дете било един ангел слязъл от небето, то казва: „Ако това, което аз правя е невъзможно, също така е невъзможно и твоето разрешение на въпроса, с който ти се занимаваш. Ти искаш да обясниш естеството на Бога.“ Колкото повече човек иска да знае, какво е Бог, толкова повече той Го изгубва. Като престанеш да мислиш за Бога, какво е Той, по-добре ще Го разбереш. Ти искаш да знаеш, какво е Бог. То е физическата страна. Ти искаш външно да го познаваш. Онова, което стопля твоето

сърце и ти дава радост, какво искаш повече от това? Онова, което осветлява твоята мисъл и ти дава простор – какво искаш повече от това? Онова, което ти дава сила, всичко да разрешаваш в даден момент, може да направиш всичко каквото искаш – какво повече от това?
Оставете се от другите въпроси. Вие искате да бъдете господари на другите хора. То е едно голямо заблуждение. Бог е Който създал света. Той се въздържа да бъде господар на хората и Ги оставил свободни да грешат. Знаете ли, защо ги е оставил да грешат? Понеже те са толкоз дребни тия същества, че какъвто и грях да направят, на Бога нищо няма да му причини. Един комар ако плюе на Монблан, ще го оцапа ли? Господ мисли, а човек като плюе, цял един живот като комара, той едва ли ще изхвърли един грам кал. Колко струва един грам кал? За такива, които плюят Господ, има ниви, има и доста духове, които са без работа, че те събират човешката кал, за да наторяват Божиите ниви, да дадат повече жито. За в бъдеще вашата кал ще я намерите на Божиите ниви, от която той изкарва хубавото жито.
Искам да остане мисълта, във вашия ум да стане един прелом. Ако човек не се роди от любов, ако човек не се роди от мъдрост, ако човек не се роди от истината, не може да влезе в царството Божие. Ако човек не се роди от любов, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от мъдрост, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от истината, не може да бъде щастлив. Този закон работи. Първото нещо: Гледайте във вас да се роди любовта. Има да учите. Вие вече мисля, че знаете, какво нещо е любовта. Тази любов, която хората имат е любов на сълзи, страдания, на разочарования. Толкоз време аз търся щастливи хора и не съм намерил нито един. Търсил съм в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Русия, Япония, навсякъде съм търсил и не съм намерил щастлив човек на земята. Защо няма щастливи хора на земята? Понеже хората не са турили за основа любовта. Младата мома казва, че обича момъка и напуща баща си и майка си – похвална черта. Но след 4–5 години, пак се връща при баща си. Защо? Ти казваш, че обичаш баща си, но баща ти от твоята любов след десет години умира. Мислиш, че това е любов. Ако обичаш баща си, той няма да умре. Ако баща ти те обича и ти няма да умираш. И на земята ние умираме, защото не обичаме Бога. Ако обичаме Бога няма да умираме. Писанието казва, че ние не се обичаме и от безлюбие умираме. Бог, за да покаже своята любов, като умрем ни търси и постоянно ни съживява. Всяко превъплътяване на земята не е нищо друго, освен оживяването на Бога. Казва: „Ти от безлюбие умря, научи се да обичаш.“ Даде ти пак живот, пак се родиш. Пак забравиш тази истина, пак остарееш, пак умреш. Казваш: „Като умра, къде ще ида?“ Като умреш, ще идеш дето е Господ, че Той да те възкреси. Трябва да умрем веднъж, както Христос е умрял. Да изпием тази чаша на човешките престъпления, насилия, заблуждения и човек да се откаже от себе си. Какъв ще бъде

животът. Аз се отказвам от всичките страдания, от несгодите на живота. Де са вашите прадеди, вашия баща, вашите чичовци. Къде ще бъдете и вие? И вие ще бъдете там. Някои казват, че при Бога ще бъдем. Ще бъдем при Бога, съгласен съм. Туй е великият Божи закон. Но ще бъдем при Бога само когато го обичаме. Бог не е в нас, но ние сме в него. Казва Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога". Понеже Бог ни обича, ние сме в Него и се движим в него, но понеже ние не го обичаме, той не е в нас. Понеже сме обичани от Бога, ние сме в Бога. Че си в Бога, това нищо няма да ти помогне за твоето щастие. Когато Бог започне да живее в тебе, когато ти му дадеш онзи простор, който Той ти е дал, тогава ще бъдеш щастлив. Ако дадем място на Господа, Който е в нас, Той ще ни научи, какво нещо е любовта. Този Господ, Който е в нас, ще ни научи, какво нещо е знанието и светлината. Този Господ ще ни научи, какво нещо е свободата.
Вие сега не сте по-добри от мене. Вие сте толкова добри, колкото и аз съм добър. По същество сте толкова добри. После аз не си правя илюзии за онова, което мислите за мене. Някой път някои виждат моите погрешки, критикуват ме. Някои казват, че не съм ги погледнал, не съм ги поздравил. Някои идвали при мене и не съм помогнал. Това не съм направил, онова. Какви ли не работи ми приписват. Аз го считам, че това е тяхното занятие. Аз какво съм, това сте и вие. Онова, което вие виждате в мене и аз виждам във вас. Аз бих желал в любовта да сте напреднали. Мен ми е приятно да видя някой път да се скарат. Но като се скарате, да ви видя да се примирите. А след като сте си пукнали главите, вие сами да си превържете пукнатите глави един на друг. Той да превърже твоята глава и да се прегърнете. Казвате: „Добре се бихме, но можем и да се целунем." Това е според мене геройство. Нека се бият. След като се бият, да могат да се примирят. Искам да ви посоча правилния път. Не отлагайте! Мнозина от вас отлагате. Казвате: „В следното прераждане, като дойдем, ще направим това." Оставете се от това. В следното прераждане, какво ще бъдете, то е съвсем отвлечено. В следното прераждане, като се преродиш, трябва да имаш съзнание. Сега може да се преродите. Сега, ако не се родиш изново, то е до съзнанието на човека. В съзнанието си човек се преражда. Ще се зароди у тебе новото съзнание, с което възприемате новите лъчи на любовта, които ще дадат тази Божествена топлина. Новите лъчи на Божествената мъдрост, които ще дойдат в твоята душа. Новите лъчи на истината, които ще дойдат в твоята душа. Този свят съвсем друг облик ще има. Всичките противоречия, които сега ви мъчат, ще изчезнат и ще ви се видят като играчка. Нали в ранната възраст някои задачи много ви измъчваха, казвахте, защо ни дадоха толкова мъчни задачи. След като пораснете, като станете учени, като погледнете тия задачи, вие се смеете, че ви са били мъчни.
Ако съберете една нула с друга нула, колко ще получиш? Две нули. Ако съберете три нули? Нулата разглеждаме като едно яйце. Ако държиш това

яйце така, то няма да се измени, но ако знаеш да го туриш под квачката, веднага от яйцето ще излезе единица. Като се разчупи яйцето и излезе пилето, то е единицата. Като туриш 4–5 нули под квачката, ще имаш 4–5 единици. Понеже тази кокошка пак ще снесе други нули. После ще ги измъти и те дават единици.
Сега, туй което ви говоря е потребно, за да произведе един резултат. Колкото и да ви говоря, може да ви говоря още сто години, ако вие не възприемете това, вие се намирате в положението на човек, който е на брега на морето и пише на пясъка: „Бог е Любов.“ Дойдат вълните, казват: „Не е любов.“ Изтрият написаното. Ти пак пишеш: „Бог е Любов.“ Вълните казват: „Не е любов“ и изтриват. Целия ден вие пишете, те заличават. И в края на краищата, кое ще излезе вярно? Казва морето: „Дотогава, докато ти пишеш на моя бряг, ти си глупав.“ Когато напишеш в душата си и започнеш да живееш по тая философия, че аз да не мога да го залича, то е любов. Тази любов, която всеки може да заличи във вас, вие сте при морето и пишете на пясъка. Вие напишете да живеем по любов. Заличи го. Любов е само онова, което остава в тебе, което те прави силен, мощен, което те прави безсмъртен. Нашата цел е да станем безсмъртни. Казвам: Любовта само ще ви направи безсмъртни. Не туй безсмъртие, което очакват хората. Те мислят, че тялото ще бъде безсмъртно. То е една хижа, която няма какво да бъде безсмъртна. Ние ще оставим тия въпроси. Душата на човека е нещо велико, за което човек няма представа. Тя е образ на Бога. Величието на човека седи в неговата душа, понеже човек е създаден по образ и подобие. Душата е онзи Божественият образ. Един ден, когато видим тази Божествена душа в нас, ние още не я познаваме. Тогава казва псалмопевецът: „Когато видя лицето ти, душата ми ще се изпълни с всичката пълнота и аз ще бъда доволен от живота“. Казвам: Един ден ще видим онзи, който живее в нас, не вътре в тялото, но в онзи мисловия свят. Вие виждали ли сте този свят, какъв е? Когато любовта е във вас, тя има едно качество, че лицето започва да свети. Мойсей, който седя 40 дена на планината, като се върна от планината, светеше лицето му, че евреите не можаха да го гледат, та той трябваше да тури едно було. Не можеха да издържат светлината на тази любов. Казват, че не е дошло времето да се прояви. Малко някой да си позволи да прояви любовта, ще му кажат, че е смахнат, че умът му не стига, че това, че онова. Онези, които любят са смахнати, ами онези, които не любят, какви са? Аз бих предпочел вие да бъдете от смахнатите. Желая да бъдете от ония смахнати, че като минете покрай някой мъртъв, като кажете „стани!“, мъртвият да стане, да ви послуша. Като минете покрай болните и те да станат здрави и да тръгнат подире ви. Да бъдете от тия смахнати, че като минете покрай замръзналите, да се разтопят. Да бъдете от тия смахнати, че като минете през сухите ниви, дето нищо не е израснало, да израсне. То са смахнати хора.

За да се подобри живота ви, дайте път на мисълта. Любовта, ако не влезе да ви възроди, у вас всичко е мъртвило. Любовта трябва да влезе и да ви съживи. Вие искате другите хора да бъдат живи. Най-първо вие трябва да оживеете. Вие познавате вашите погрешки. Познавайте ги и ги заличавайте. Когато намерите една погрешка, направете угощение. Щом намерите погрешка, дайте един обяд. Не правете обяд за вашите добродетели. Щом намерите една погрешка, направете обяд. След като дадете гала обяд, поправете тази погрешка. След като поправите тая погрешка, вие в нея да намерите Бога. Там е силата, че при всичките грешки, които правим, Бог пак ни обича. Любовта е скрита в нашите погрешки. Там е величието на Бога. Той гледа тих и спокоен, не че той не се интересува от нас. На всички наши въздишки, той отговаря: „Поправете вашите погрешки." Не изведнъж, но по една всеки ден. Поправяйте всеки ден по една погрешка. Има за какво да живеете. Да допуснем, че вие имате една погрешка, неглиже се носите, има петна по дрехите ви, косата ви е разчорлена, лицето ви недоизмито. Казвате: „Аз се занимавам само с големи работи." Тия външните работи не са важни. Вие правите една голяма погрешка.
Един от Сократовите ученици, искал да се покаже, ходил неглиже. Така се явил пред учителя си със скъсани дрехи, с кални ръце и крака, неомит. Сократ му казал: „Твоята гордост се показва и през съдраните ти дрехи, и през калните ти ръце, и крака." Казвате: „Аз съм свободен да правя каквото искам." То е гордост в човека. – „Аз съм свободен да мисля, каквото искам." Но какво е онова, което мислиш. Туй, което мислиш да бъде добро за тебе, за близките ти, да бъде добро и за Бога. Да бъде за твоята слава, за славата на ближните ти и за славата на Бога. Ако това, което мислиш е унижение за тебе, е и унижение за твоите ближни, и ако е петно за славата на Бога, тогава защо ти е тази свободна мисъл? Казва: „Аз свободно мисля."
Сега казвате: „Досега не сме ли обичани?" Че сте обичани, аз го признавам. Че сте обичани, това го приемам, но че обичате, това го оспорвам. Че сте обичани, това сто на сто го твърдя. Казвам: Тия хора са много обичани. Но дали те обичат, това не го зная. И има защо. Казвам: Те имат гробища, те имат затвори, та какво ли нямат. При такива условия в нас любовта не се е проявила. Всичките мои нещастия се дължат на самия мен. Някой път гледате, светии. Аз по-строго съдя. Някои светии, които са писани за светии, не, благодарим за такива светии. Аз харесвам Писанието. Давид беше според сърцето на Бога. Той много погрешки направи, но направи една погрешка, която всички, като четат, казват: „Как я направи?" Бог е справедлив. Ако Той не пощади един от своите приятели – Давида, че неговото прегрешение е написано, мислите ли, че към вас ще постъпи другояче? Сега не е въпрос вас да ви е страх от Господа. Не е въпрос за страха. Аз не искам да бъдете страхливи. Според мен, един страх трябва да

имате в света: Да се боите да не изгубите Божията Любов. Бих желал да имате само една добродетел в света: Да обичате Бога и ближния си. Единственото е да обичате Бога и ближния си. То е достатъчно. Ако имате този страх, да не изгубите Любовта и ако имате това добро, да обичате Бога, нещата тогава са постижими.

Сега ще ми кажете: „Покажи ни един пример.“ Един ден, след като бях говорил една беседа за любовта, иде един млад момък и казва: „Много харесах твоята беседа, много хубаво ми падна на сърцето. Ти си човек на любовта, не можеш ли да ми помогнеш да си купя една дреха, че имам една възлюбена.“ Рекох: „Не мога да ти помогна, понеже с хубавата дреха ще я направиш нещастна. Пък аз не обичам да правя хората нещастни. Не мога да ти дам. Да ти дам хиляда лева, понеже нямам свои пари, трябва да ида да работя заради тебе.“ После му казвам: „Ако ти дам хиляда лева за дреха, ще кажа на твоята възлюбена, че съм ти дал хиляда лева за дрехата. Ще те препоръчам, хич няма да се церемоня. Ще кажа: Той е един мързеливец, който не иска да работи, това е един просяк, който ходи да проси.“ Бог го направил даровит, той ходи да проси. След като съм проповядвал една беседа за любовта, иде да иска пари от мене. Ще ви покажа един пример. Вие ще кажете: „Какъв е този човек? Че това не е учтиво, то не е по Бога, то не е по любов.“ Тъй ще говоря, не да говоря лъжи. Казват: „Да се оженят, да си поживеят малко.“ Толкоз хиляди хора се женят по същия начин. Защо да образуваме един свят на страдания? Да се съберат двама души, да живеят по любов, да се радват, разбирам. Като ги видя да имат уважение един към друг. Той трепери над нея, счита я дъщеря на Бога, като писано яйце я пази. И тя да го пази като писано яйце. Да не влиза в ума и нито една отрицателна мисъл. Туй разбирам любов. Но ако тя постоянно го подозира и ако той постоянно я подозира, пък народят деца и те да се подозират, тогава на какво ще мязат? Мога да ви приведа много примери. Нас Бог ни търпи и мълчи. Няма по мълчаливо същество от Бога. Когато Господ види, че правим много погрешки, казва: „Прогресират те.“ Прогрес има и в доброто, прогрес има и в злото. Който прогресира в злото – в природата става смяна – има прогрес и в доброто. Ти ще правиш зло, ще прогресираш в злото, дотогава, докато дойдеш до крайния предел, до най-високата точка. Имаме един квадрат с единия връх обърнат нагоре и другият връх обърнат надолу. Като правим зло, слизаме до най-дълбокото, понеже то е инволюция. Като слезем до най-долното, ще се роди желание да се качим нагоре. То е възходящия път, то е доброто. Като слизаме е зло, като се качваме е добро. Тогава имаме слизане в долините и качване по върховете. Те са процеси, които и в нас стават. Само че Божествените блага във физическия свят се намират в долините, а в Божествения свят благата се намират по върховете. В Божествения свят долините заемат мястото на планините тук. Значи, псалмопевецът казва, че той е в долината на

страданието. Върхът на Божествения свят – това е щастието. Човешките блага тук са в долините. Божествените блага са в планините. Затова сега трябва да се качим в Божествените планини, да добием Божественото благо. Човешкото благо и то трябва да се събере на едно място. Сега не искам да ме схващате криво. Вие може да живеете, както разбирате. Аз давам на хората да живеят свободно. Но в тази свобода има ограничения. Това не е живот. Да бягаш от живота, това не е живот. Живееш между хората, живееш между братята си, да намериш смисъла на живота. Като живееш между другите в едно общество, да намериш доброто. От тия, големите противоречия, да можеш да намериш доброто. Във всеки човек да видиш, че се крие едно добро. И най-лошият човек има една скрита страница, дето е написано името Божие. Един ден, когато Бог примири целият свят, когато всичките хора завършат своето развитие, тогава ще се филмува всичко и ще видите, по кой начин Бог е въздигнал човечеството. Казвам: Когато Бог ви прави на вас добро, старайте се да му благодарите. Направиш една погрешка, благодари на Бога. Паднал си някъде, благодари Му, понеже, ако беше оставил да паднеш надолу, нищо нямаше да остане от тебе. Благодари Му, че когато ти умреш, Той пак ще те хване. Ако те остави да паднеш, няма да се намериш. В смъртта пак ще те задържи в земята с цел да те повдигне от гроба. Значи, лошите условия, при които се намирате, Бог има предвид да ви избави от тия лоши условия, да ви покаже, как трябва да живеете за в бъдеще.
В тази глава, която прочетох, се казва: „Побеждавайте злото с доброто.“ Защото чрез доброто ще намерите смисъла на живота в любовта. Любовта е единственото нещо, за което трябва да мислиш. Тази любов, която сега имате в света, оставете я. Не че тя не е любов, но има свещи, които горят няколко часа и изгарят. Като дойдете до ония свещи, които никога не изгарят, които никога не гаснат, дотогава докато чакате да приемете любовта отнякъде, вие сте още във временната любов, която всякога гасне и трябва да се пали. И тази любов е хубава, не казвам, че е лоша. В тази любов човек умира, в тази любов човек страда. Ако искате да се избавите от тия страдания, трябва да се избавите от вечния огън, който, като се запали не гасне. Да имате вечната светлина, която никога да не изгасне в душата. Това е което търсим. Щом дойде вече Божествения пламък, тогава ние сме в новата култура. Каква ще бъде разликата между двама души, единият от които живее в новата епоха, а другият живее в старата? Единият ще бъде вечно доволен, другият ще бъде вечно недоволен, единият постоянно ще се оплаква, другият постоянно ще дава. Онзи казва: „Така е когато човек е богат. Господ направил света, и няма равенство.“ Равенство в света не може да има извън любовта. Извън любовта е вечно неравенство. В любовта е вечно равенство. В любовта всичките условия и всичките възможности в душата се постигат.
Един от пророците е казал: „Казва Господ: Потърсете ме в ден скръбен и аз

ще ви помогна. Вие ще ме прославите и елате да разсъждавате.“ Бог изисква да го потърсим при най-големите страдания и да идем с погрешките си да разсъждаваме, за да ни покаже пътя, по който да излезем. Път, Истина и Живот е Той. Път сме ние хората, които трябва да влезем в този път. Истината, това е към което се стремим. Животът, това са средствата с които можем да постигнем. Пътят и животът, това са средствата с които можем да придобием истината.

Сега всеки в себе си да работи. Да се радвате на противоречията, които имате вътре в душата си. Представете си, че вие сте на леглото, умирате. Дойдат лекарите и казват, че след няколко часа ще умрете. Вие вярвате, че ще оздравеете. Аз мисля, че можете да бъдете толкова силни, колкото онази американка, на която лекарите казали, че след 12 часа ще замине. Те много се обичали с мъжа си. Той се явява с насълзени очи и казва: „Лекарите казват, миличка, че след 24 часа няма да те има на този свят. Какво ще правя?“ Тя казва: „Няма нищо, не се безпокой миличък. Искам, миличък, да ми дадеш едно обещание.“ – „Миличка, не зная, дали ще мога да го изпълня.“ Тя казва: „Искам аз като умра, ти да не се жениш.“ – „Виж, миличка, не мога да ти обещая.“ – „Миличък, тогава аз не умирам!“

Ако вие обичате Бога, не трябва да умирате!

В безграничната Божия Любов е постижението на човешкия живот.

Отче наш.

1940_02_04 Светлината на Любовта
неделна беседа

СВЕТЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“

„Бог е Любов“

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Матея. (4-та глава).

„Духът Божи“

Как ще отговорите на въпроса защо е дошъл човек на Земята? Аз не зная колко философи биха отговорили на този въпрос. Сега трябва да се говори малко насърчително. Съвременните педагози се отличават по методите, които прилагат към възпитанието на децата. Едни поддържат, че децата трябва да се запознаят с живота, а други поддържат точно обратно – че децата не трябва да се запознаят с живота. Какво ще запознаваш детето с това, че баща му е беден, че няма къща, че наем не може да плати, че едва изкарва прехраната и т.н.? Ако преждевременно запознаете децата с несгодите на живота, вие ще внесете страх в тях. И така, ние виждаме как страхът в човека се събужда от мъчнотиите в живота. Ако пък запознаете децата с богатството, те стават разглезени и придобиват голямо мнение за себе си.

Съвременните хора казват, че всички хора са създадени от Бога. Това трябва да се докаже. Че всички хора са създадени, създадени са, но в това създаване има едно различие, в степента на съзнанието е това различие. Ние имаме пет човешки раси. Като ги изучавате антропологически, ще видите, че те много се различават една от друга. В низшите раси челото е легнало назад. В някои раси челюстите са издадени, а брадата върви назад. Челото в тях не е развито. В различните раси челото има различен Камперов ъгъл, като започнете от седемдесет и два–осемдесет и пет градуса. Камперовият ъгъл е образуван от перпендикуляр, спуснат по дължината на лицето и правата, която минава през ушите и се пресича с тази линия, която минава по дължината на лицето. Ако речете да измервате човешката интелигентност с ъгъл, можете да направите това. Ако проследите коя част на челото е силно развита в хора с обективен ум, ще видите, че долната част на челото им е силно развита. Също така и във всички животни долната част е силно развита, защото обективният, или предметният ум в тях е силно развит. Те се интересуват само от временни работи. Животното се интересува само от ядене и пиене. Като има за ядене и пиене, като е задоволено, нищо повече не го интересува, то ляга да спи. Изкуство е човек да знае да мисли.

Съвременните хора повече се безпокоят, отколкото да мислят. Някой човек мисли цяла нощ какво ще прави сутринта, като стане. Малко хора има, които се занимават с изучаване на някой предмет. При това, в човека има желание да бъде щастлив. Това желание е вродено в човека – да се стреми към щастие. Ето защо, като го налегне някаква мъчнотия, той се отчайва, иска някак си да избяга, да се самоубие. Като минат страданията, в него пак се явява желанието да бъде щастлив. При всички мъчнотии, които той има, тази идея не го напуща. В него се явява желание да бъде цар, да управлява или поне министър да бъде, и даже му се струва, че един ден ще бъде господар на цялата Земя. Той мисли, че каквото каже, ще бъде. В това отношение техните работи се нареждат като в приказките „Хиляда и една нощ“, дето всичко е възможно. Като духне човек, там всичко става. Вярно е, че има един свят, дето всичко става. Идете в един съвременен цивилизован свят, влезте в един от американските градове, в един от тези небостъргачи, като бутнете само един [бутон на] асансьор, той ще ви понесе нагоре и като бутнете друг бутон, пък спре. Казва: „Сила има.“ Ако знаеш къде да бутнеш, ще спре, ако не знаеш, не само че не спира, но догоре отива. Трябва да знаеш как да буташ. Едно бутане има, което зависи от човешката мисъл.

Някой казва: „Да ти разправя нещо.“ Да разправяш, това не е мисъл. Той чел нещо и казва: „Да ти кажа нещо.“ Това е разказ. Например, разправят в Библията как Господ създал света. Казва, че Господ рекъл и които знаят няколко езика, просветени са и вярват, че Господ създал света в шест наши дни. Спорят тия учени хора с научни данни. Казват: „Господ създаде всичко.“ Ако Той е създал [света] в шест деня, в шест деня го е създал. Ако е създаден в шест деня, няма какво да спорим. Но ако не е създаден в шест деня, защо ще говорим неща, които не са истини? После, друг един въпрос. Спорят с какво тяло ще възкръсне човек. Един стар човек, на сто и двадесет години, вече не може да ходи, умира. В другия свят, във възкресението, с кое тяло ще възкръсне? И затова се спорят сега: стар дядо със същата брада или млад момък ще възкръсне, всичките един чешит, като ги видиш. Ще излезеш еретик, ако не поддържаш теориите, които поддържат тия богословци. Ще си навееш беля на главата. Ти обезсилваш Господа, ако кажеш, че не е в шест дни. За мене денят не важи. Като направил Господ света, има периоди, в които Господ е създавал. Та, когато Господ създаваше Земята, нямаше такива дни. Един си правил една смешка. Дотогава Земята не се е въртяла, Месечината се е въртяла около своята ос. И като рекъл Господ да стане ден и нощ, Земята започнала да се върти около себе си. Дотогава Земята не се е въртяла. Като казал Бог да бъде ден, тя започнала да се върти и станало ден и нощ.

В Писанието се казва, че в четвъртия ден създал Бог Слънцето и Луната, а пък Земята е създал преди Слънцето. Тук има едно противоречие. В съвременната наука казват, че Земята е създадена от Слънцето, като голям пръстен е излязла от него. В кое трябва да вярваме? Аз поддържам, че трябва да вярваме в онова, което виждаме. Но трябва да вярваме и в онова, което знаем. От вътрешното виждане на човека зависи знанието. Ясновидството го мислят някаква специфичност, „третото око" го наричат на човека. Някои хора има, които виждат надалече, някои хора има, които са късогледи, наблизо виждат. За пример, има орли, които се качат на няколко хиляди метра височина, виждат някой заек. Силно развито зрение имат.

Казвам: Кое е онова, което нас трябва да ни интересува? Защо[то] ние трябва да се развиваме правилно. Всичките мисли и чувствувания, които имаме в себе си, трябва да бъдат ценни. Аз считам мислите, желанията и постъпките на човека, че те съставляват една ценност. Старите гърци вярваха, че Земята се носи на рогата на един бик. Те обясняваха, че Земята седи на рогата му, но не можеха да обяснят той на какво седи. Мислеха и философия имаха, и всички големи философи така мислеха. Истинските философи и тогава се съмняваха в това, но не смееха да кажат нещо.

Другото вярване е, че в света има една правда. Казват, че праведните ще идат в рая, пък грешните – в ада, Господ ще ги накаже. Всеки един човек трябва да се накаже. Но за една малка погрешка вечно да се накаже, то не е свойствено за добротата на Бога. Когато на Христа един ученик Му каза: „Учителю благи", Той каза: „Защо Ме наричаш благ? Благ е тъкмо един Бог." Значи, ако на Бога приписваме едно качество, че иска да се наслаждава на страданията на хората, туй не е едно Божествено качество. Бог е този, който иска да ни освободи от всички мъчнотии и страдания, които ние сами си създаваме в света.

Всичките хора в света търсят своите страдания вън от себе си. Лично всеки човек търси причините вън от себе си. Семейството търси вън от себе си. Мъчнотиите ние си ги създаваме. Мъчнотиите самите народи си ги създават. Първата мъчнотия кой я създаде в света? Кой създаде мъчнотиите на жените? Жените ги създадоха. Кой създаде мъчнотиите на мъжете? Мъжете. Сега как може да се избавим от тези мъчнотии? Сега, понеже тези мъчнотии са се събрали от хиляди години, въздействуват много зле. Има една болест, която наричат неврастения. Хората от много неспокойна мисъл са станали неврастеници. Има религиозни хора, които, като мислят, че Господ ще ги накаже, ще ги тури в ада, постоянно мислят за това. Казва: „Какво мислиш?" Той мисли дали ще бъде спасен или в онова пъкло, в ада, ще го мъчат. Казвам: Вярваш ли? Ако вярваш, че в

пъкъла ще идеш, защо да не вярваш, че в рая ще идеш? Колкото е вярно, че ще бъдеш в рая, толкова е вярно, че ще бъдеш в ада. Ако вярваш, че ще идеш в рая, в рая ще идеш. Ако вярваш, че в пъкъла ще идеш, в пъкъла ще идеш.

Сега ми иде на ум и един анекдот, който един българин ми разправяше. Синът отишъл да следва във Франция, че пише на бащата синовно писмо. Той като получил писмото, минава покрай един месарин и понеже не знаел да чете, казва му: „Моето момче пратих във Франция, човек да стане, виж какво пише в туй писмо." Той започнал да чете на един дебел, груб глас: „Татко, мене ми трябват пет хиляди лева, да ми изпратиш. Намирам се в трудно положение." Бащата слуша и казва: „Гледай ти, магарето, говори ли се така грубо? Пари ли? Нищо не му пращам. Така не се пише на баща. Дай писмото." Взема писмото и казва: „Виж го ти, не знае да пише. Какво грубо говори." После отива при един хлебар и казва: „Минах край един и той ми прочете писмото, но не ми хареса, я го прочети ти." Този хлебар бил мек човек, чете кротко и тихо писмото: „Татко, имам нужда от пет хиляди лева, моля да ми ги изпратиш." – „Така разбирам – казва бащата, – така да говори, разбирам." Де е реалността на нещата? Тази реалност не е в писмото – то се дължи на месаря и хлебаря. И двамата четат, но по различен начин.

Казвам: И в религиозните тълкувания има тълкуватели като месаря, пък други има като хлебаря. Казват: „Ти не трябва да грешиш." Има в Америка едни съживителни събрания, проповедници, но такива революционери ги наричат, които събуждат американското общество. Някой път някои проповедници са големи смешници. Има един анекдот за такъв един проповедник. Отиват няколко хиляди хора да слушат един проповедник. Той разправя, че имал едно време една баба, майка на жена си, много проклета. Казва: „Тя умря и отиде в ада, да се мъчи." Един работник, слушал го и става да си върви. Проповедникът се обръща към него и му казва: „И ти в ада отиваш." Казва: „Няма ли да пратиш много здраве на баба си?"

Във века, в който живеем, трябва да се говори истината. Под думата „истина" разбирам да се освободи човек от всичкото онова тегло. Защото истината е, която освобождава хората: да си представят живота такъв, какъвто е всъщност. Тъй, както ние го представяме, това не е живот, това е мъчение. Това е наше разбиране.
Казвам: Всеки един човек има заложби. Човек тепърва има да живее. Досега животът е бил едно подготовление за бъдещето. Отсега нататък човек трябва да знае как да живее и в какво седи животът. Животът трябва да започне с любовта, която дава. Ние [не] сме до края, има още да

продължаваме. Ние трябва да знаем да възприемем тази любов, която възприема в себе си.

Ние сега мислим, че онези приятни мисли, малките чувствувания, че това е любовта. Любовта е онова, което дава възможност на човешкия дух да се прояви, да видим всичката хубост и красота, които съществуват в природата. Ние виждаме само хребата страна. В природата има и една хубава страна. В природата има и една хубава страна, която ако човек я види, тя надминава и онова, което се казва в „Хиляда и една нощ“. Апостол Павел, който има едно такова прозрение за тази природа, казва, че бил пренесен да види природата такава, каквато е. Той казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил в природата заради нас.“ Даже онова, което е в нас, много малко знаем за него и трябва да го проучаваме. Запример, искаме да знаем един човек честен ли е или не, справедлив ли е или не. Дали един човек има добро сърце? Че, това е написано. Добротата на един човек е написана на лицето му, написана е на неговите уши, на неговите вежди, на носа, на устата, написана е неговата добродетел.

Старите астролози, които са изучавали човека по влиянието на планетите и звездите, били в общение, какво влияние имат планетите и звездите. Казват: Венерин тип. То е иносказателно. Венериният тип е човек, който има и добра, и лоша страна. Венериките типове са хора на любовта. Всичките романи са написани все за Венериките типове. Авторът ще намери някой Венерин тип и ще напише романа. Без него роман не може да се пише. В този роман ще има припадъци, сълзи, ще има какво ли не. Знаете, чели сте колко хубави са романите. Някой път отлични са за четене. Много добре развиват своите теми, но само с Венерин тип не става. Някой път авторът ще вземе някой Юпитеров тип. Юпитеровите типове са на благородството. Той върви, като че целият свят е негов. Изправил глава, върви, поглежда важно на една и на друга страна. Авторът взeме един Юпитеров тип, но в него същевременно се крие и един Марсов тип. Марсовият тип е човек, който застъпва правото. Където има неправда, ще се застъпи за правото. Войник е той. Най-добрите войници, това са марсианците. Най-благородните са Юпитеровите типове. Като дойде един Сатурнов тип, ще ти обърне всичко с главата надолу. На Сатурновия тип ако идеш да му се похвалиш че имаш годеница, че като нея няма, той веднага ще те опари. Ще каже: „Ти на жена вярваш ли? Те са всички усойници. Само че да не я хващаш за опашката, за главата да я хващаш.“

Сега, отде е дошло да наричат жената усойница? Нима Ева беше усойница? Тогава Адам трябва да бъде усойник. Казвам: За в бъдеще така не може да се говори. Ние преувеличаваме и смаляваме нещата. Хубаво е

да се смаляват и да се увеличават нещата. В научно отношение, когато има да се проучи един голям предмет, трябва да се смали, да стане достъпен за нашето познание, за да има една ясна представа. Пък и малките предмети трябва да се увеличат, да станат понятни за нашето познание.

Казвам: Ние имаме лъжлива философия за живота. Тази философия не трябва да я туряме. Тя е произлязла от съвременното общество. Всяко общество е създало лъжливи възгледи. Човечеството е създало лъжливи възгледи от хиляди години. Но както е създаден светът, какви трябва да бъдат отношенията на хората един към друг? По отношение на обществото хората трябва да имат отношението както един добър брат има към една сестра. Добрата сестра е образец на постъпка. Добрата сестра може да се жертвува за своя брат и добрият брат може да се жертвува за добрата сестра. Добрият баща може да се жертвува всякога и добрата майка може да се жертвува. То е една отлична черта на бащата, на майката, на брата и на сестрата. Всеки, който може да се жертвува, любовта му е правилна. Тя е Божествената любов. Всеки, който не се жертвува за тебе, ти на неговата любов не разчитай. Пожертвуването може да се обуслови.

За кого може да се жертвуваш в света? Най-първо ти можеш да се жертвуваш за Бога, подразбирам тук Великото в света. Дали хората Го приемат или не, то е друг въпрос. На второ място ти може да се жертвуваш за своя ближен. Ближен е онзи, който те обича. Бог е Онзи, Който всичко ти е дал и те е оставил свободен. Ближен е онзи, който съдейства за проявлението на тази любов. Най-после, ти можеш да обичаш себе си. Ние, съвременните хора, [не] сме разбрали любовта към себе си. И тогава стълкновението седи в личната любов. Отваря се една война – това е един обществен акт – и всички млади ги викат на бойното поле. Искат-не искат, ще идат за защита на отечеството. Любовта на народа изисква ти да се биеш. Личният живот изисква ти да живееш. Ти, искаш-не искаш, ще се жертвуваш. Защото, ако не се жертвуваш, ще те пожертвуват. Ако идеш на бойното поле, ще се пожертвуваш, ако не идеш, пак ще се пожертвуваш.

Казвам: Любовта изисква жертва. Народът изисква жертва. Човек и сам като живее, и той изисква големи жертви. Колко пъти човек страда от някое свое удоволствие. За малки работи човек може да си създаде нещастие. Вземете съвременния живот, който е описан от някои автори много добре. Животът и в старо време е описан. Представете си, че отиваш на кръчмата. Дават ти една чашка с червено вино. Няма никаква опасност, няма никакво зло. Днес една чашка, утре една чашка, след двадесет–тридесет години стане пияница, изхарчи всичкото имане. Преди да пие от това хубавото вино, мисли, че като пие няколко чашки, ще придобие

нещо. Туй сега не е насилствено. Природата е създала човека да пие. Той трябва да пие, но какво трябва да пие? Казват: Той трябва да бъде въздържател. Въздържатели няма. Въздържанието в света не е в отричането. И сега идат хората до това разбиране. Не е лошо да пиеш вино. Понеже тия сокове, които образуват лозите, първоначално съдържат хранителност в себе си, но после тази хранителност се разваля от тия малките микроби, които влизат вътре в гроздовия сок. Та казвам: Тия малките същества внасят един елемент, който е опивателен. Човек щом се напие, стане ясновидец. Една майка казвала на сина си: „Синко, ти къща няма да въртиш, и да се ожениш, къща няма да въртиш." Един ден той се напива, връща се вкъщи и къщата започва да се върти. Той казва на майка си: „Мамо, ти казваш, че къща няма да въртя, но ето че цялата къща се върти." Върти се къщата в неговия ум, но майката разбира друго въртене. Тя разбира, че синът не мисли правилно. Тъй, както той сега мисли, той няма да може да създаде едно семейство.

Два полюса има любовта. Единият полюс трябва да бъде Божествен и другият полюс трябва да бъде психичен, който възприема. Дом не може да се създаде, ако няма един от членовете да дава от любовта си и другите, които възприемат, да оценяват тази любов. Сам човек трябва да бъде резултат на тази любов.
Та казвам: Ние мязаме на цветя, които сме посадени в този свят. Ние сме от нежните цветя. Ако няма достатъчно топлина, ако няма достатъчно светлина, ако няма достатъчно влага, какво може да стане с цветето? Животът на цветето зависи от топлината, зависи от светлината, зависи от влагата, зависи от хубавите условия, при които то живее. Така са се образували най-хубавите цветя. Казвам: Непременно трябва да имаме условия. Светлината сама по себе си е един разумен акт. Там, дето има светлина, има разумност в света. Там, дето има топлина, това показва, че има духовен живот. Топлината е носителка на онези топлите чувства. Някой казва: „Съществува ли любов в света?" Щом съществува топлина, съществува и любов. Защото топлината произтича от любовта. Тя е едно проявление. Светлината произтича от разумния живот. Там, дето има разумност в света, има и светлина. Следователно светлината според качеството на тази разумност се определя. Колкото човек е по-разумен, той веднага може да види всичките условия, които са създадени за него.

Сега казвам: Трябва да дойдем до езика на децата. Децата, изобщо, каквото им кажеш, вярват. Ако им кажеш, че дърветата говорят, те вярват, че говорят. Ако кажеш на децата, че водите говорят, те вярват, че водите говорят. Ако кажеш, че Слънцето говори, те вярват и в това. Обаче учените хора, които имат логическа мисъл, те не вярват. Ние обясняваме светлината по един механически начин. В механическия начин

разумността е отвън. Например, вие имате една съвременна грамофонна плоча, в която се разправя някаква реч или някаква песен. Питам: В тази плоча има ли съзнание? Плочата говори, но тя проявява друг живот. Следователно един човек може да мяза на една грамофонна плоча. Че човек говори, ни най-малко не се разбира, че той е нещо разумно.

Разумността се определя от два фактора: ако ти не можеш да се радваш и ако ти не можеш да страдаш, ти не си разумен човек. Те са два полюса. Някои от вас искате да не страдате. Трябва да бъдете грамофонни плочи. Казвате: „Защо са тия страдания?" Че, страданието те определя като човек. Защо трябва да се радваш? Защото радостта те определя като човек. Радостта определя човека. Само човек може да се радва и да скърби. Живият човек се радва и скърби. Човек вижда своите бъдещи радости с хиляди години какви ще бъдат. Този човек прониква във вселената, гледа онези светове създадени. Неговият ум има да разкрие какъв ли не хубав живот.
Има хора тесногръди, които казват, че само на Земята имало хора. Те твърдят, че Земята е разсадник, че от тази Земя се раждали хората по цялата вселена. Аз против това нямам нищо – ако е от Земята, от Земята е. Само че хората от Земята, като отишли в другите светове, при другите слънца, са се облагородили, напреднали повече, отколкото хората на Земята. То са старите разбирания.

Едно време нашата Земя, и тя е била като Слънцето. Хората са живели на нея преди грехопадането. След грехопадането тя е потъмняла и сега е изгубила своята първоначална светлина. Всичките хора, които сега живеят, са в една каторга, в един затвор.

За бъдещата епоха се загатва в Писанието. Казва, че Бог ще създаде нова Земя и ново небе. Бъдещата Земя няма да има тия лампи. Светлина ще има без мяра, хляб ще има без мяра, разходки ще правиш – само като помислиш и ще ходиш накъдето искаш. Вие ще пътувате с аероплани, но не като сегашните. Ако ми предложат да се кача на един съвременен аероплан, не зная дали ще се кача, не е толкова сигурно. За аталък служи. На един аероплан може да се качиш, но може да се случи нещастие. Един път на един евреин показват и посочват срещу него един револвер. Казва: „Не го насочвайте срещу мене." – „Няма нищо. Празен е." – „Празен е, но може да стане хата." Като се качиш на някой аероплан, хата може да стане. Този аероплан паднал, онзи аероплан паднал.

Ние се нуждаем от една здрава мисъл. Аз поставям следното: всеки човек трябва да знае. Ние се обезсърчаваме от факта, че няма кой да ни обича. Срещнеш една жена обезсърчена, понеже няма кой да я обича. Срещнеш

един мъж обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш слуга обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш господар обезсърчен, че няма кой да го обича. И войникът, и генералът, навсякъде всичките хора страдат, че се съмняват. Няма по-хубаво нещо в света от това да те обичат. Казвате: „Да има двама, да се обичаме.“ Щом се обичате двама и изключвате други, това не е любов. Не можеш да обичаш едного, ако не обичаш всички души едновременно. Че, цялото човечество в Адама беше, когато сгреши. Цялото съвременно човечество, което е на два милиарда, всички тия души, които не са се преродили, ще се преродят. Окултната наука дава някои данни, те не са фактически данни, че човешката раса наброявала около шестдесет милиарда души. Два милиарда ги имаме на Земята; другите петдесет и осем милиарда къде са? Тях ги носим вътре. Само че за тях няма условия да се проявят. Съвременните учени хора дават някои данни. Когато някой път ще се въплоти някой човек, в семенцата има пет милиона кандидати да се родят, а от тях ще се роди само едно дете; другите четири хиляди деветстотин деветдесет и девет остават да чакат за бъдеще. То е само в едно зачатъчно състояние. Ако всяка година се ражда само по едно дете, колко години се изискват тия пет милиона деца да се родят? Пет милиона години се изискват, ако всяка година се ражда само по едно дете. Това [е] за човешкия живот. Ако е за рибите, по-лесно се оправя. Една риба ражда триста–четиристотин хиляди деца. Но не е в количеството, в качеството е.

Аз разглеждам въпроса от чисто научно гледище. За да живее един човек на Земята, трябва да му се създадат условия за неговия ум, трябва да се създадат условия за неговото сърце, трябва да се създадат условия за неговото тяло. То е негово право. Когато Бог създаде човека, Той го създаде за най-хубавите условия. Създаде рая за неговия ум, създаде животните за неговото сърце, за да бъде един добър господар. Всичко туй е да има с какво да работи. Сегашният свят не е създаден от Бога, затова той е обречен на изменение. Дали вярвате или не, няма да спорим. За бъдеще, когато се създаде новият свят, ще го видите какъв ще бъде. В бъдещия свят, който ще се създаде, смърт няма да има. В бъдещия свят, който ще се създаде, женитби няма да има. Кой от вас е доволен от женитбата, както става сега? По този начин аз никога не бих се оженил. Като се ожениш, ще бъдеш един голям престъпник. Какви ли грехове няма да ти турят. Всичките грехове, които има, ще ти ги турят отгоре. И то хора, които са напреднали, онези, които те обичат. Един мъж казва за жена си: „Кой знае, ходила е с други мъже.“ Той трябва да каже: „Всичко може да стане, но аз както я познавам, това тя не може да направи.“

Имам сега един пример, който мога да ви го дам като близък на идеала. Някога в миналото иде един млад момък, добре възпитан. Не бях виждал

мъж да плаче. Той започна да плаче. Съжалих го, като го гледах как рони сълзи. Казва: „Скарах се с жена си за нищо и никакво, та ми е мъчно, не мога да работя, убит съм, вече не ми се живее. Може ли да ми помогнеш?“ Рекох: „Мога да ти помогна.“ – „Не се съмнявам в нея – казва, – много добра е, но имам нещо грубо в себе си, не зная какво да правя в себе си. Може ли да ми покажеш какво да правя?“ Рекох му: „Трябва да бъдеш доблестен. Нали я обичаш? Ще идеш, ще ѝ се изповядаш. Но да не направиш някой долап? Никакви долапи няма да правиш. Ще ѝ се изповядаш, ще ѝ искаш извинение, тя може да ти прости.“ В какво седи погрешката? Че той я помилвал, плеснал с двете ръце, а пък тя се докачила. Той казва: „Не я ударих, а само помилвах.“ Казвам: В тебе мисълта била да я лепнеш, но страхът се явил и ти си изменил. Ти искаш да лъжеш, това не може тъй.

Сега разглеждам живота изобщо, ни най-малко не се спирам върху вашия живот. Понеже хиляди и хиляди поколения са живели и са се мъчили, казвате: „Така е създал Господ света.“ Не е създал Господ така света. Този свят трябва да се приготви, понеже светът за бъдеще не може така да живее. Ние само се петним. Никога не приписвай едно престъпление на другите. Чистата вода не може да окаля човека. Чистата светлина не може да окаля човека. Чистата мисъл не може да окаля човека. Чистите чувства не могат да окалят човека. Чистите постъпки не могат да окалят човека. Туй да го знаете. Има нещо, което не може да окаля човека. Калта може да окаля, но чистата вода какво ще окаля и чистата светлина какво ще окаля? Та казвам: От това положение, в което сега се намираме, трябва да излезем като герои за бъдещето. Аз влизам в положението на човечеството. Мъже и жени страдат. Толкова големи мъчения. Казвате: „Ад.“ Какъв по-голям ад от този? Ако вие идете на бойното поле, какво ще видите? Толстой като описва във „Война и мир“ едно сражение, около тридесет хиляди души ранени на бойното поле, във време на войните с Наполеона, всичките ранени реват, пъшкат, че каква [...], те като викали, било по-силно отколкото канонадата на боя. Всичките хора, които викат майка си, баща си. Сегашната война е малко по-прикрита. Тогава на бойното поле тридесет хиляди души, всичките ранени, искат помощ. Всички обръщат очи нагоре, плачат и няма кой да им помогне в дадения случай. То е голямо страдание.

Често една жена, която няма никакво престъпление, мъжът ѝ я подозира, налага я, бой. Тя се моли, тя е на бойното поле, той я налага, тя казва, че никъде не е ходила. Някъде и жената може да налага мъжа, но то е по-рядко. Мъжете по-лесно налагат, жените – по-малко. Досега зная само една жена да е налагала мъжа си фактически, там във Варненско, но тя била мъжка Гана. Мъжът ѝ минавал за пехливанин. Борил се той, но хваща го

друг пехливанин, метнал го и му изкълчил ръката. Казват ѝ на нея, че едикой си, Петко Пинджурски, изкълчил ръката на мъжа ѝ. Тя отива при него и като му ушива две плесници, той се търкаля на земята. Той като става, казва: „С тебе не искам да се боря.“ Сега, тия работи са верни. То е външната страна.

Всички искаме да бъдем силни. Според мене силен човек е онзи, който не подозира хората. Когато подозираш, трябва да имаш факти. Без да ги провериш, не подозирай никого. Само когато провериш една истина деветдесет и девет пъти и намериш че е вярна, няма какво да се съмняваш. Сега ние лансираме, може да се явят някои неща, които не са верни. Верни неща са тези, които сте ги проверили. Преди всичко трябва да проверим любовта. Когато вече се уверите в любовта, тогава онова, което имате, раздавайте го на другите. Тази любов ние я имаме. Всеки човек има Божественото. Божественото сега няма какво да го придобиваме. Ние го носим в себе си. На тази Божествена любов ние ще дадем ход.

В любовта играят няколко фактора. Майката, когато обича детето, го храни добре. Следователно при истинската любов ще намериш най-добрата храна. За истинската любов ще намерите най-хубавия чист въздух, за истинската любов ще намериш най-хубавото жилище. Всичко ще бъде така, че да се не разваля хубавото. Художниците излизат рано, поставят се така, че да могат лъчите, които излизат от предметите, да ги виждат, така че да могат да рисуват както трябва.

За бъдеще ние трябва да работим над себе си. Ние, съвременните хора, много малко въздържание имаме. Ние нямаме даже въздържанието на Епиктета, който бил роб на един римски патриций, който имал четиристотин роби. Господарят бил груб човек, обичал да ги бие. Като биел Епиктета, той винаги бил спокоен, поглеждал го мило и спокойно и нищо не му казвал. Особен човек бил. Другите роби, като ги биели, се молели, а той само спокойно и даже усмихнато го поглеждал, философски го гледал. Един ден господарят му излязъл от кожата си, положил го на земята и започнал силно да натиска крака му. Епиктет му казва: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш, и няма да мога да ти бъда полезен.“ Но той му счупил крака. Казва му: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.“ След като му счупил крака, този римски патриций се обърнал, дошло едно чувство, едно просветление и го освободил, като му дал една голяма сума, като на свой син. И Епиктет свободните дни прекарал в Гърция, написал много хубави книги. Казвам: Кой досега е имал туй търпение? Сега, при сегашните условия трябват много Епиктетовци.

Аз влизам в положението на всинца ви. Ние живеем в много усилни дни. Труден живот е. Вестниците каквото пишат, книгите, всички неща са написани, но ти трябва да търсиш истината. Всичко, каквото се пише в книгите, не е вярно. В свещените книги каквото пише, трябва да го очистиш. Каквото и да разправят, всички неща са преувеличени. И за Бога каквото разправят, не е вярно. Туй, което Слънцето ни дава, на това аз мога да вярвам. Светлината, която приемам от Слънцето, и топлината, която приемам, туй говори за онази любов, която Слънцето има. Онзи, разумният човек, по топлината може да познае и любовта каква е. Човек, който люби, може да се познае.

Ако някой ти каже, че те обича, ти му премери врата преди да те обича и после премери му врата, като те обича. Разликата показва степента в любовта. Като го измервам преди да е обичал, има трийдесет и шест сантиметра около врата и след като се влюбил, ако има пак тридесет и шест сантиметра, това показва, че никаква любов няма. Най-малкото той трябва да има три–четири милиметра разница.

При любовта цялото тяло се изменя пропорционално. И носът се изменя, и веждите се изменят, очите се изменят. Изгубиш любовта – пак става промяна. Някой казва, че изгубил любовта. Като премеря врата, ще видя дали е изгубил любовта. Като премеря и има три–четири милиметра повече, фактически любовта е там. Тя не се е изгубила. Но трябва да имате хубави мерки. Мъжът, като се жени, да премери врата на жена си. Когато се съблазни, че не го обича, пак да премери врата. Да премери, когато мисли, че някой го обича и да премери, когато мисли, че не го обича, и тогава да види каква е разликата. Ако има една разлика, нещата са верни, ако няма разлика, любовта е същата. Ако когато го обича и ако когато не го обича, мярката е една и съща, няма нищо. Тъй щото, имаме данни, на които може да се разчита.

Казвам: То е една идея. Но не само идея, защото в любовта винаги имаме едно разширение в милиметри. Не само това, но в любовта има една особена светлина. Когато един човек се е влюбил, може да видите, че и най-грозното лице става красиво. Младите момци, когато се влюбят, виждат ангели. Щом се влюби, ангел става момата, щом изгуби любовта, пак е черен дявол.

Сега ние идваме до въпроса: любовта мени ли се? Променят се всички неща вън от любовта, но тя никога не се променя. Всички промени отвън може да станат. Да допуснем, че един, който ви обича, загаси всичките лампи, но той има в него друга инсталация. Той ще пусне най-хубавата светлина. Онази светлина на любовта, тя има други качества, тя е мека и

приятна. Ти в нея сто години да живееш, ти се струва един ден да си живял. Онази светлина на безлюбието, тя е много остра. Казват, че онези, които ходили на Северния полюс, заболяват ги очите от светлината. На Северния полюс светлината не е светлина на любов, но светлина на безлюбие.
Новата Земя, което ще се направи, няма да има студени пояси. Навсякъде тази Земя ще бъде еднакво отоплена. Ако река научно да ви доказвам, този въпрос има патологични работи. Някои заболяват и имат температура. Температурата не е лошо нещо. Ниската температура е опасна. Човек при две хиляди волта може да го постигне смърт. Ако прекарате през него петдесет хиляди волта, частиците на материята са толкова дребни, че като минават през порите на тялото, не го разкъсват. Частиците при две хиляди волта са едри и разкъсват тъканите. Тия, висшите трептения на любовта, като минават през тялото, го пречистват. За в бъдеще човек, който иска да живее дълъг живот, да се влюби. Като се влюби, този поток на любовта от невидимия свят ще мине през тебе и ти ще се подмладиш. Ако вие може да се влюбите, вие ще се подмладите.

Аз не зная вие как се влюбвате. Научно разглеждам въпроса. В любовта ти считай, че твоето благо е благо за всички. В безлюбието ти искаш благото на всички хора да бъде само твое благо. То мяза на един лаком човек, който взел храната на всичките хора. В животните има това нещо. Ще вземе той, ще яде и после ще мисли да им даде или да не им даде. Всички имате тази опитност. Казват: „Пазете се от любовта.“ Щом трябва да се пазим от любовта, то е безлюбие. Единственото нещо, от което човек не трябва да се пази, то е любовта. Единственото благо в света, то е любовта. Няма по-хубаво нещо да опиташ чувствата и мислите на един човек, който те обича. По някой път ние трябва да благодарим. Аз се чудя на младите моми, какво доверие вдъхват момците в тях. Тя казва: „Той каза.“ И каквото казал, без никакъв договор, каквото каже, вярва. И тя каквото каже, той вярва. Любовта каквото обещание даде, на думата си седи, думата си никога не изменя. И хиляди години да изминат, казаната дума – свършено е. Тя никога не взема думата назад. Любовта е това, което думата никога не взема назад. Ние това наричаме Божия любов.
Хората очакват каквото мислят, един ден да стане. Любовта ще ги споходи. Туй наричат възкресение. Възкресението не е нищо друго освен Божествената любов, която ще озари съзнанието на всички хора. И тия хора ще започнат да живеят както Бог изисква, не както ние изискваме. Не ме разбирайте криво. Аз зная, че всички имате едно право понятие за любовта. Ако ви кажа: „Я ми кажете как да ви обичам?“, вие ще ми кажете как да ви обичам. Вие сте като онези търговци, които имат една мярка, когато продават.

В любовта се изисква една мярка. Законът е верен: Дай ход на Бога в тебе, имай вяра в Бога и остави Го Той да действува чрез тебе. Ви ще дадете примера на онази царица, която казала на мъжа си: „Ти нали ме обичаш? Дай ми правото три дена да царувам аз.“ Тя, след като станала царица, най-напред арестувала царя. Три деня царувала, а царя го държала в затвора. Тя три деня го държала в затвора, да покаже, че има власт. Той си мислел: „Това е то жена да има власт. Дай ѝ власт, че да те арестува. Още веднъж никога престола си на царица не давам.“ След три деня тя влиза в затвора и казва: „Освободете го.“ Казва на него: „Освобождавам Ви, и Вие ако искате, можете да ме арестувате, давам Ви пак свобода.“ Той познал, че тя го обича и че тя искала да го опита дали той я обича, дали той ще се съблазни. И тя познала, че има любов в него.

По някой път и вие в света сте арестувани като царя. Но след три дни ще дойде царицата и ще каже: „На Ваше разположение съм. Каквото искате, правете.“
Пожелавам ви царицата да дойде и да ви освободи от затвора.

Слугувайте на вашата душа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила.

Тайна молитва
18-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_02_07 Подмладяване
лекция пред общия окултен клас

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„Всичко в живота е постижимо“

(На масата на Учителя има 4 червени и много красиви ябълки.) Доста голяма култура имат. Тези 4 ябълки от едно и също дърво ли са? Какъв е характерът им, по какво се отличават? Трябва наблюдение, разбиране, съотношение. Не само по формата, но и по степента на цвета може да се съди какво се крие в тях, какъв е живот[ът] [им].

Човек трябва да бъде като пътник, не да седи на едно място. Щом седи на едно място, той не е пътник. Отличава се неговото пътничество. Какъв е произходът му? Всичките места, които изходи, няма да бъдат едни и същи, ще бъдат разнообразни. Следователно в туй движение постепенно ще се измени неговото умствено схващане, неговите чувства и неговият вървеж няма да бъде един и същ. По някой път вие питате: „Защо се случи това?“ Щом питаш, то е затова, да питаш. Защо е скръбта? Да почувствуваш и да питаш защо е скръбта. Защо се радваш? Да я почувствуваш и да питаш защо е радостта. Какъв смисъл има? Че, като страдаш, това е смисълът на живота. И като се радваш, това е смисълът на живота. Ти сега търсиш смисъла на живота извън скръбта и извън радостта.

В какво седи смисълът на тази ябълка? (Учителят държи една от ябълките.) Ти може да я гледаш, прави ти впечатление на очите и на ръцете, но не се задоволяваш само да я гледаш, да гледаш цвета, искаш да знаеш какво има вътре. Казваш: „Да направя някаква връзка.“ Изядеш ябълката. Казваш: „Отлична е, хубава, къде се е раждала?“ Тази ябълка ти стане съседка. Тя ти разправя откъде е дошла, разправя ти историята си. Ти след 10 години разправяш, че си ял една ябълка и тя ти дошла на гости. Оттам насетне всичко ти провървяло. И действително, някой път като изядеш една ябълка, всичко ти тръгва напред; като изядеш друг път една ябълка, всичко ти тръгне назад. Туй е вярно: като срещнеш някой човек, всичко ти тръгне напред; като срещнеш друг, всичко ти тръгне назад. Срещнеш някой прокажен – оттам насетне всичко ти тръгне назад, хване те проказата. Ти си болен, срещнеш един здрав човек – оттам насетне всичко ти тръгне напред. Срещнеш един умен човек, всичко ти тръгне напред. Всеки човек предава от онова, което има в себе си.

Казва някой: „Аз съм много добър човек.“ Че е добър, то е за него. Но неговото вътрешно понятие колко е добър, той си знае. Човек, който спи, колко е добър? Познавам колко е добър. Като ябълката го познавам. Но

има нещо, което не познавам; трябва да го изям, за да го позная. Той, за да ме познае, трябва да ме изяде. Тази ябълка, като изядете всичко, познавате нейния произход, баща ѝ, майка ѝ, всичката история знаете. Преди да сте я изяли, нейния вкус не познавате, сладка ли или е малко кисела. После, вкусът ѝ какъв е, не знаете.
Та казвам: Онова, което ние проявяваме в себе си, да го познаваме. Човек е като едно семе. Някой път казвате: „Да бъдем добри, да се обичаме." Това са вече стари неща. Нищо не говорете: „Да се обичаме, да се запознаем…" Сега, ако искам да се запозная с някого от вас, мога да се запозная. (Учителят прави знак, че дава ябълката.) Не искам да се запознавам сега, знаете защо? Защото имам само 4 ябълки. Обаче с тия ябълки след 10 години с всички ви мога да се запозная. Ако посадя семената на тия ябълки, ще имам най-малко 10-ина дървета в градината; всяко едно ще роди по 500, тъй щото по 2–3 пъти мога да се запозная. Дълго време изисква.
Вие сега ще кажете на малки парчета да се нарежат. Не се позволява на парчета. Когато житото го изнасят от хамбара, не зависи от него. То не може да каже на онзи, който го посява, къде да го посее. Колко да го зарови в земята пак не зависи от семето. После, в каква каруца ще го занесат на нивата, как ще го хвърли, то няма думата. Той ще го тури в един чувал, после ще го тури в една крина и ще го посее, дето падне. След туй, от него не зависи колко пръст да му турят отгоре.
Та, вие трябва да вземете един пример от житото. Вие по някой път питате защо ви заровили толкова. Че, колко са ви заровили? На житото, значи, турили повече от два пръста пръст. От житото не зависи колко да си спусне корените надолу в земята, но от земята зависи доколко да си спусне корените в земята. От Слънцето зависи колко да израсте житото нагоре. Единственото нещо, което зависи от житото, е какъв плод ще принесе. То зависи от житото. Характерът на житото се познава по неговия плод. Казва Писанието: „По плодовете им ще ги познавате."
И в себе си вие трябва да посаждате една мисъл. Всички трябва да бъдете земледелци. Първото изкуство в света, първият занаят, това е земледелието. Най-почтеният занаят е. Ще разореш мозъка си и ще посееш една мисъл, но трябва да знаеш къде да я посееш. Едно хубаво чувство ще го посадиш на друго място. Друга нива има за чувствата. Ти правиш едно добро – с какво ще го направиш? С ръцете си ще го направиш. Значи една постъпка направена, ти я посаждаш в тялото. Ако си я насадил на хубаво място, тя ще ти даде добър плод.
„Имам." Какво имаш? Казваш: „Имам вяра." И аз имам вяра. Ако целия ден ходиш и разправяш: „Аз имам вяра", повтаряш „Аз имам вяра, аз имам вяра", какво ще придобиеш? Аз говоря на нивата и казвам: „Аз имам вяра в тебе. Ще те разора, ще те посея с жито и аз имам вяра, че житото плод ще даде." Нивата казва на мене: „Аз повярвах, че ти ще ме разореш."

Кажа на нивата и го направя. И едната година, каквото казах на нивата, направих го и тя казва: „Понеже ти повярва в мене, която ме тъпчат всичките, никой не ме почита, неглиже ме гледат, ти си първият човек, който чувам да има вяра в мене.“ Зарадва се нивата. И идната година, понеже аз повярвах в нея, тя казва: „Аз ще направя нещо за тебе.“
Вие искате хората да вярват във вас. Не могат хората да вярват във вас, ако не дадете нещо от себе си. Ти в земята повярваш, пратиш житното зърно. И този, в когото ти повярваш, и той повярва в тебе. Идната година Бог ще те благослови.
В света на трима души човек може да направи добро, на трима души той може да служи. Той ще служи на Бога, ще служи на ближния си и ще служи на себе си. Те са трите принципа, които са вложени във всеки един човек. И в трите принципа има голямо отклонение, трябва дълго време да се учи. Да служиш на Бога, то е наука. Не става тъй лесно. Например вие всички имате желание да пеете, но всички може ли да пеете хубаво? Не че нямате желание, имате желание, но като речете да пеете, не се харесвате. Слушате някого да пее, казвате: „Много хубаво пее.“ Речете вие да пеете като него – не можете да пеете като него. Той знае да пее – оценяваш пението; ти започнеш да пееш – не харесваш себе си. Коя е причината, че ти пееш и не се харесваш? Не се харесваш, защото не можеш да пееш. Защото не си пял. Даже когато аз говоря за музиката, станеш някой път сутрин и не си разположен.
От музикално гледище човек е неразположен по 7 причини. Неразположението ти или зависи от до, или от ре, или от ми, или от фа, или от сол, или от ла, или от си. Има още второстепенни: може да зависи от повишението или понижението, разположението или неразположението ти. Ако си неразположен, трябва да знаеш от кой тон зависи неразположението ти. Може разположението ти да зависи от сол. Щом ми кажеш, че причината е сол на твоето разположение, аз вече зная. Ако едно дърво е цъфнало, мирише хубаво, по всичките вестници на мушиците се пише, че дървото е цъфнало Пишат по вестниците, че всичките тия дървета са цъфнали, да идат на гости, канят ги. С едри букви това е написано във вестниците.
Сега мнозина казват: „Духът Божи като дойде.“ Духът Божи като дойде, ще започне работа. Духът Божи ще започне с вашето сърце, ще започне с вашия ум, ще започне с вашето тяло. Всички ще се научите. Той е един от най-добрите учители. Той ти казва: „Едно трябва да вършиш.“ Той ти разправя, ти казваш: „Така може ли, така не може ли?“ – Така не може. Ти казваш: „И така може, и така може.“ И така може, но ти остаряваш, нищо повече. Като ти преподава, ти няма да казваш: „Така може ли да го направя?“ Ще го направиш както Той иска. Като останеш сам, направи го както ти искаш. Ти вземи хубавия образ от него.
Представете си, че това е един човек. Какво показва сега? Може ли да бъде

човек? Той е човек, но не ходи. Този човек сега се е качил в своя аероплан. Този ъгъл показва, че пътувате със светкавична бързина. Той пътува с бързината на Слънцето, иде до Земята. След като дойде на Земята, светлината говори нещо. Някой от вас досега разговарял ли се е със светлината? Нали казваме, че Бог е светлина. Тази светлина говори. Бог като говори във вас, то е светлината. Светлината е, която говори. Щом има светлина, има и говор на Бога. Онзи, на когото ушите му са на място, той слуша този говор.
Щом дойде светлината, най-първо чувствуваш в себе си едно разположение, чуваш този глас на светлината. Той отдалече си мълви нещо, нещо хубаво, приятно. Ти още не разбираш гласа. С години човек наблюдава работите и като ги слуша, започват да стават ясни. Туй, за което ви говоря, може да ви стане ясно. Ако идете в един чужд народ, ако идете в Америка или в Германия, ако не знаете нито една дума от езика, ако ви говорят, най-първо всичко ви е непонятно, но след една година започва да се явява светлина в ума ви и думите сами по себе си започват да се явяват. Ще видите, че от български език започват да излизат английските думи. Англичанинът като дойде в България, от английските думи излизат българските. Българин като иде в Англия, една година като седи, из българския език ще започнат да излизат английските думи. Той изучава английски език. Като говорят за хляба, казват „бред“ [bread]. Те казват: „Бред, бред“, той си казва: „У нас казват „бре, бре“ и изведнъж той свърже „бред“ с хляба. „Бред“ излезе от „хляб“. Англичанинът дойде в България, българите казват: „Хляб, хляб“. Един ден светне му на ума, казва: „хляб“ излезе от „бред“.
Когато казваме, че на човека му трябва търпение – дълго време да слуша една и съща истина, докато тази истина даде онова разумното, което крие в себе си: плода. Разбирането е плод.
Коя от тези ябълки е най-даровита, от всички коя е най-хубава? (– „Която държите в ръката.“) Познахте. Тя е от княжески род: бащата е княз и майката е княгиня. Другите ябълки са граждани. По навик и те се обличат като нея.
Вие ставате и сте неразположен. Сол е причината. Аз пея, когато съм неразположен. Ти станеш, неразположен си. Започни да пееш: „Неразположен съм.“ (Учителят пее: „Неразположен съм.“) То е оперно пеене. Като придобиеш едно неразположение на духа, това твое неразположение го считай една миньорна гама. (Учителят пее: „Аз съм разположен.“) Казваш: „Не ми се учи.“ Ще пееш пак. Ще започнеш от фа. То е стимул в тебе. Онези, които не искат да учат, те са много щедри, искат само да раздават. Който иска да учи, трябва да пее фа. Ще събираш. Ако можеш да пееш фа-то хубаво, можеш да се учиш. Ако искаш да имаш хубави маниери, трябва да знаеш как да пееш ми. Ако ми не можеш да пееш правилно, не може да имаш обхода. Обходата зависи от тона. Той ще

ти даде разположение. Когато вземаш един тон правилно, хармония има в тебе. Ти като се лекуваш, има нещо музикално в тебе, защото целият живот е музика. Божественият живот, който излиза от Бога, е най-великата хармония, която излиза. Ние си спомняме за ония хубавите часове, когато слушаме Божествената музика в нас. „Пейте и възпявайте в сърцето си Господа!“

Казвам: Кой тон да вземем сега? (Учителят пее „до“. После пее: „До ще ден, до ще ден, той ще бъде светъл ден, той ще бъде светъл ден“. Всички пеем с него.) Ако един стар човек влезе между децата, които са весели и пеят, той ще забрави всичката старост. Трябва да се учите да забравяте. Вие не цените вашите скърби и страдания. Като скърбите, да се радвате. Във време на скръбта се турят сенки във вас. В страданията вие давате израз. Без страдания вие няма да имате никакъв израз. Страданието, това е мода в природата. Когато природата иска да даде някому мода, дава му страдания. Който разбира страданията, те са много малки; който не ги разбира, са големи. Колкото повече не разбираш страданията, толкова по-големи стават. Един камък, който не разбира, дойдат с чук го чукат, за да разбере нещо. Казват: „Трябва да разбираш, трябва да дадеш нещо. Нищо не си дал.“ Камъкът казва: „Чакай, вземете отчупеното.“ Защо бият камъка? Да даде нещо. Вие идете във водата, бръкнете с кофата. Казвате: „Какво е туй от вас, дайте сам тук.“ Питам: Тази вода чувствува ли някаква скръб? Тя страда, скърби, че вие не я цените. Вие като идете при водата, тя има такава радост, че като погледнеш, да ти стане приятно, да я помилваш малко, да кажеш: „Колко си хубава, колко си красива, такава друга водица не съм виждал.“

Та, животът във вас, който тече, трябва да бъде чист. Този живот трябва да бъде чист, безцветен като водата. Пък ние с нашите мисли, с нашите скърби и страдания само опетняваме живота. Ти си недоволен, че не си учен човек. Че, от тебе зависи да бъдеш учен. Грехота е човек да [не] учи. Не да бъдеш много учен, то е нещастие да бъдеш много учен, но да бъдеш толкоз учен, че да бъдеш полезен на себе си. Не да знаеш много, но да знаеш да прилагаш, да имаш знание хубаво да прилагаш. В приложението е доброто. Доброто да бъде не само като идея, но доброто всякога трябва да бъде един метод за използуване. Неразположен си. Като направиш добро, трябва да се изправиш. Но за да се изправиш, трябва да бъдеш справедлив; и спрямо себе си трябва да бъдем справедливи. Най-първо ние трябва да се учим да бъдем справедливи спрямо ръцете си, да бъдем справедливи спрямо краката си. Като станеш сутрин, да си измиеш ръцете, да си изчистиш ноктите. Хубаво да се изчистиш и лицето ти да бъде чисто, навсякъде, и косата ти – вчесана, устата да си изчистиш, носа си да буташ хубаво, после да изчистиш гурели, ако имаш; всичко ще изчистиш – ще бъдеш справедлив спрямо себе си. Ние чакаме да ни направят съвършени от другия свят. Ние сме направени съвършени от

другия свят, но трябва да се проявим като съвършени. Тази ябълка е съвършена, но тя трябва да дава плод. Направиш едно добро – то трябва да цъфне, да даде плод. Всяка една добра постъпка е един плод в живота, от който всеки ден ще зависи твоята цена. Бог се радва на онези мисли, които ние възприемаме. Ние участвуваме в Неговата благост.
Сега аз искам да ви подмладя по [с] 10 години. Ако втория път има някой, който не се е подмладил с 10 години, ще го глобя. Ти ще кажеш : „С 10 години съм по-млад“ и ще повярваш в това. Лесна работа е. Всеки сега да си каже: „10 години съм по-млад.“ В себе си ще го кажеш и ще повярваш. Казваш: „С такива заблуждения не се занимавам.“ Ти кажи: „С 10 години съм по-млад“ и повярвай. Щом кажеш, ще стане. С 10 години ще се подмладиш, но повече не туряй. Засега е достатъчно. Че като кажеш, че с 10 години си по-млад, ще тръгнеш като млад. Някой сега върви като старец, маха с ръка, като че всичко е минало, загубено е. Тръгни като млад с вяра, че си подмладен. Кажи си: „Млад съм, не съм стар.“
Вие ще кажете: „Не е мода.“ Съгласен съм. Тъй не трябвало да се постъпи. Много добре, но как трябва да се постъпи? Някой върви като старец и се озърта насам-натам, бои се от нещо. Кое е нормата, че даден човек не ходи добре? Има една Божествена норма. Като ходя, аз трябва да се радвам, че ходя, че краката ми вървят, че ръцете мога да ги махам, че очите ми виждат, че ушите ми служат. Радвам се на всичките хора. То е естественото.
Някой ходи, гледа като уплашен заек навсякъде. Някой казва: „Вчера какво ми се случи…“ Оставете какво вчера ви се е случило. Дойде една сестра и ми казва, че дошла друга сестра и я насолила хубаво. Нали солят децата, като се родят. Сега не ги солят. Затова се развали светът. Щом те насоли някой, вярвай, че ти трябва сол. Кажи: „Много съм благодарна, че тази сестра ме насоли, всичко тръгна наред.“ Дойде някой, каже ви една дума. Вие си кажете: „Дадоха ми един сюжет, една тема за разрешение.“ Дадат ви темата: „Ти си говедо.“ Знаете ли аз какво мисля сега? „Ти си го“. „Го“ на английски значи „отивам“, „веди“ значи „зная“, учен си. Ти, като ставаш, се учиш. Ти си човек, който вървиш и се учиш. Какво лошо има в „говедо“? В първоначалния език значи: ти си човек, който вървиш и се учиш. Туй значи на стария език. Сега показва, че му турили рога. Но това не е вярно. Че, кой тури това име? Какво име тури Адам на говедото? Какво беше първото име, което тури Адам? Турците казват: „Хайван.“ Хайван, то е нашият Иван. Казваме: „Ха, имане!“ „Го-веди.“ „Го“ значи човек, който ходи и пише. „Говедо“ е човек, който ходи и се учи и пише нещо. Ако ние сме такива говеда, които се учим, които вървим и знаем тия неща, какво лошо има в това? Лошото е в онзи, който е изразил, изказал или изразил, че ти си един невежа, който пишеш. Погрешката е в него, не в самата дума. Той, като изказва думата, туря съдържание, което не е вярно
.

Ти може да имаш най-хубавото стъкло, но някой може да е турил лошо съдържание. Не че шишето е лошо, но онзи, който напълнил шишето, турил лошо съдържание. Тази дума има такова съдържание. Казвам: Приятелю, тази дума не е за такова съдържание, това шише не е направено за такова съдържание. Туря в шишето чиста вода. В шишето може да туря добро съдържание, може да туря и лошо съдържание. На една дума може да дадеш лошо съдържание. Всичките лоши думи произлезли след сгрешаването на хората. Тогава те внесоха тоя лош смисъл. Кражбата кога влезе? Когато хората започнаха да крадат. Преди да са крали, имаше ли кражба? Убийството кога влезе? Когато хората излязоха из рая, когато Каин уби Авела. „Уби“ какво значи? Че, наместо да помилва брата си, той го ударил, че го осакатил, убил го. Има много думи, които имат двояк смисъл. „Биен“ на френски значи едно, на български съвършено друго значи (bien (фр.) – добре). Ние казваме: „Бит“. „Бит“ значи начин на живота на даден народ; „бит“ значи и друг да го бил.
Казвам: Не туряйте лошо съдържание на думите. Това лошото съдържание изхвърлете навън. Като дойде едно страдание, търсете неговия произход. Дойде ви един ден едно страдание. Пренесете го. Не зная във вашето минало, може би в едно или две прераждания, този ден означава едно ваше съществуване. В миналото ти си направил една погрешка, от която днес страдаш. Туй страдание не че сега ви се дава, но преди 100, преди 200, 300 години вие сте посадили туй страдание, сега цъфнало Един ден вие сте радостни, весели – няма никакъв повод отвън. Може би тази радост вие сте я посяли преди 200, 300 години – днес жънете своите плодове. Всяка сутрин ти няма да казваш: „Няма да я бъде тази работа“, но ще казваш: „Тази работа ще бъде, както Господ каже.“ Ти никога не казвай: „Аз учен човек ще стана.“ Желанието на Бога не е да станем учени, но всички хора да придобият знанието, да знаят как да се обхождат. Онзи, който пее, да пее хубаво. Онзи, който рисува, да рисува хубаво. Всеки, като научи едно изкуство, да бъде полезен на другите. Всичките изкуства са за полза на хората. Знанието, езиците, и те са за полза. Всеки език със своите трептения допринася полза. Когато говори англичанинът, принася едни трептения; когато говори германецът, принася други трептения. В англичанина има голямо налягане, затова той съкратява думите. В германеца има голямо напрежение и затова думите се разтягат. Българският език какъв е тогава? Българският език е аналитичен, той е много изразителен. В неговите трептения има нещо особено. Във всеки език има нещо особено.
Та казвам: Всички трябва да се научите. Не че вие не знаете. Вас са ви внушили много работи. Ти седнеш и казваш: „Аз остарях вече. Аз съм вече на 72 години.“ Че отде знаеш, че като си на 72 години, че си остарял? Земята се е мъчила, обърнала се 72 пъти около Слънцето, ти никаква работа не си свършил и казваш, че си остарял. Земята те носеше, тя не

остарява, ти остаряваш. Гледам някой акробат играе на въже. Той върви, човекът, по въжето, пък някои от тези, които го гледат, стяга им се сърцето. Няма какво да ти се стяга сърцето. Нему, който върви по въжето, не се стяга сърцето, а ти долу стоиш и ти се стяга сърцето. Ако падне долу, ще бъде като топка, да отскочи – не го жали. Казвам: Една птица може ли да падне, като е във въздуха? Птицата, като е на някой връх, като се спусне във въздуха, може ли да падне?

Вашите мисли трябва да имат крила, да хвърчат, да не бъдат с оскубани крила – като се отмята, падаш долу. Когато видите едно дете, Господ ви казва: „Станете млад." Казваш: „Аз бях едно време като него, но сега остарях." Господ ти казва: „Подмлади се! Започни да мислиш като това дете. Запознай се с това дете, то има някои хубави черти. Тури неговите черти в себе си, ще се подмладиш." Господ втори път тури на пътя ти дете да срещнеш. Ти пак казваш: „Остарях." Господ ти казва: „Ти трябва да се подмладиш!" От стари хора Той няма нужда. В небето длъжности за стари хора няма, за млади има. В небето като идете, трябва да се подмладите. Стари, каквито сте, брадите, всичко туй ще снемете: бръчки, бради, бели коси. Как се подмладявате тук, на Земята? Нали и тук се подмладявате, правите ретуширане. Една сестра на 70 години може да я подмладят. Но те турят на лицето такива вещества, замазват. И аз може да ви подмладя, но като се умиете, ще бъдете същите.

Не носете еднообразни мисли! Няма нещо по-лошо от еднообразната мисъл. Тя е като един чук, удряш на едно място. Никога не удряй силно. Никога не слагай една лоша мисъл в себе си. Те ще дойдат, лошите мисли, но гледай по възможност ударът да е по-слаб. Всеки ден противодействувай. Не казвайте: „Аз остарях", но кажете: „Аз придобих знание." Що ще кажеш: „Остарях"? Свързвайте знанието със старостта. Защото вие свързвате два полюса, които са несъвместими. Свързвате знанието, което е силно, свързвате слабостта със старостта. Свързвате слабостта с един силен организъм. Ще свържете знанието с един здрав организъм. Казваш: „Знанието добих, но остарях." Остаряването не е права мисъл. Ти имаш най-хубавото съдържание, турено в една форма, която ще се счупи. Господ не иска никога да туряме такова съдържание в несъответна форма. Ще кажеш: „Придобих знанието." Благодари на Бога за него. Станеш сутрин, кажи си: „Господ ме направи здрав."

Сега някои казват: „Трябва да станем свети, че тогава да оздравеем." Сега вие сте свети, но с черно сте облечени. В Европа сега всичките прозорци на хората в черно са облечени, почернени са. Значи условията отвън са лоши. Вие искате да станете свети. Че, всичкото онова добро, което усещате във вас – вие искате да учите, да бъдете добри, искате да пеете, да правиш добро, какво ли не искате – всичко това е Божествен импулс във вас.

Вие казвате: „То сега няма да го бъде, но в някое друго прераждане, при други условия…" Тъй не се говори. Вие като дойдете на 33 години, повече

не може да станете. Който стане повече, той е виноват. Старостта на Земята произтича от престъпленията. Човек остарява от престъпления. Той губи силата си, губи ума си; от всяко едно престъпление остарява човек. На Земята е такъв законът. А в небето правят добро, затова се подмладяват. Всяка хубава мисъл, колкото и да е малка тя, подмладява. Всяка една добра постъпка, колкото и да е малка, тя подмладява.
Сега вие ще ми кажете: „Да вярваме ли в това?“ Ами туй, в което сега вярвате, вярно ли е? Вие вярвате, че сте остарели – вярно ли е? Тогава моите тълкувания са такива: щом сте остарели, вие сте грешили. Казва някой: „Болен съм.“ Не греши! Всичките болести се дължат на прегрешения. „Коремът ме боли.“ Не греши! „Главата ме боли.“ Не греши! „Кракът ме боли.“ Не греши! „Не ми върви.“ Не греши, нищо повече! „Не ме обичат хората.“ Не греши, не греши, не греши!
Сега казват: „Какво да правим, някаква култура ще дойде?“ Културата е Божествената любов. Изпълнявайте я. Като станете сутрин, благодари на Бога за любовта. Сега вие станете и казвате: „Туй общество какво да го правим?“ Оставете вашето общество. Че обществото може да препятствува, но на това общество Бог е господар. Сега на вас кой препятствува, кажете ми. Когато някой се запъхтял, турил 100 килограма на гърба си, изпотил се, кой му турил товара на гърба? Хората не са му го турили, той си го турил.
Вие туряте мисли и желания, които не са свойствени на живота ви. На човека му трябва непреривната Божия любов, в която постоянно да се влива Божественият живот в него, постоянно да се влива онази струя на Божественото знание в неговия ум. С туй той се подмладява. После, постоянно да се влива струята на Божествената свобода, на Божествената истина вътре в душата му, всеки ден. Да се радва, че истината се влива. Радвайте се, че истината се влива във вашата душа. Радвайте се, че Божествената светлина се влива във вашия ум. Радвайте се, че Божественият живот се влива във вас. То е важното. Като станете сутрин, да благодарите на Бога, че новият живот се е влял.
Утре, като станете, нито един да не казва, че е остарял. От всинца искам да благодарите, че Бог ви е дал любовта Си в сърцето. Да благодарите на Бога, че Той ви е дал светлината в ума ви и да благодарите за истината, която влял в душата ви. От всички искам да благодарите и после да си попеете. Коя песен ще си изберете? Която да допадне на всички ви. Попейте онази песен: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей.“ Я да я изпеем сега. (Изпяхме песента.)
Всяка година около 40 милиона деца се раждат и се подмладяват. 35 милиона умират. Светът, значи, се подмладява, а не е остарял. Децата, които се раждат, са повече, отколкото старите, които умират. Защото всички, които умират, са стари; всички, които се раждат, са млади. Близо 40 милиона се раждат, значи младостта иде в живота. Отношението е

почти 3 : 4.
Сутрин, като станете, поблагодарете на Бога за любовта, която е в сърцето ви; поблагодарете на Бога за светлината, която е в ума ви; поблагодарете за истината, която е в душата ви; и после изпейте песента. Изпейте песента, както вие я знаете. Няма никакво музикално правило. Тъй, както вие сте я научили, криво-ляво, изпейте я. Пейте, както знаете. Да не кажете: „Аз не я зная." И като не я знаеш, да я изпееш. Като пеете така, с 10 години ще се подмладите. Ако не се приложи любовта в действие, доброто, справедливостта… Не трябва да има колебание в човешкия живот. Ние се опитваме в живота. Ние казваме, че Бог е всемилостив. Ние поддържаме, че Бог е всемилостив, пък ние не може да бъдем. Щом Бог е всемилостив, аз мога да бъда най-малко милостив. Щом Бог може всичко да направи, и аз може да направя нещо. И аз мога да се справя с нещо в моя живот. Ако Бог се справя, и аз може да се справя. Като се свързвате с онова, което Бог прави, и вие може да го направите. Всичко онова, което Бог прави във външния свят, и вие може да го направите във вашия свят. Тази мисъл трябва да залегне във вашите умове. Ще направиш един опит, втори, трети, четвърти, зависи от разположението.
Вие като пеете, много енергия имате. Всички пеете с много сила. Повече сила имате, любовта ви е по-слаба. И светлината ви е слаба. Сила имате, отгоре от много високо падате. Като започнете песента, пейте. (Учителят пее тихо. Той изпя песента на друга мелодия.) Аз ще го изпея тъй, както мога. Пейте по първия начин, по втория, по който и да е начин. Старите вървят по един път, младите вървят по друг път. Като станеш стар, вземи огледалото и си кажи: „Слушай, трябва да се подмладиш!" Много мъчно е да си каже човек, че се е подмладил. Като каже, че се е подмладил, нещо казва: „Остаря, не държат краката." Онези крака, които не държат, то е някой стар твой дядо, който влязъл в тебе и те убеждава, че си стар. Някой път вие страдате от вашите прадеди. Дойде един дядо, втори, трети, четвърти. Понеже не знаят туй учение, като дойдат, казват: „Едно време, като бях на 80 години, много пострадах." Дойде друг дядо и той разправя, започнат тия дядовци и баби да ти разправят и ти внушат, че и ти си остарял. Ти като слушаш приказките на старите дядовци, те казват: „Синко, и ти ще остарееш." Ако живееш като тях, ще остарееш; ако не живееш като тях, няма да остарееш. Ние това отричаме, че ще остареем. Казвам: Аз няма да остарея. Ще видим. Ще видите.
Сега какво вярвате? Аз искам вярата ви да е по свобода. Не да ви внуша. Аз не обичам да внушавам нищо, което е лъжливо. От две неща трябва да се пазите. Някой напише една бяла линия на дъската. Дъската е черна, но линията, която написах, е бяла. Ти казваш, че дъската е бяла. Някой път на някое платно, което е бяло, направиш една черна линия. Линията е черна, но отдолу платното е бяло. Има някои неща, които са бели. Каквото е отвън, такова е и отвътре, говорете истината. Вие се оцапате с черно,

казвате: „Почернях.“ Не е право. После, другото положение – вие сте черен и се побелите отгоре, казвате: „Бял съм.“ И то не е вярно. Отвътре трябва да бъдеш бял и отвън бял. Ако си черен, отвътре и отвън да си черен. Не е лошо човек да бъде черен. Знаете какво означава черното? На английски е „блек“, на турски е „кара“, на гръцки е „маврос“, на български е „черно“. Защо е така на разните езици? Светлината има едно добро свойство. Тъмните работи, черните работи събират светлината, фокусират я. А пък белите работи разпръскват. Те са два полюса, два метода. Когато искаш да събираш нещата, ще употребиш тъмнината. Когато искаш да разпръснеш, ще употребиш светлината. Казват, че тъмното не е потребно. Тъмнината е потребна да събереш нещата в себе си. Тя е като един метод потребен. Ние сме поставили другояче въпроса. Казвате: „Той ходи в тъмнината.“ Хубаво е, ако ходи в тъмнина, да събира. Някой път трябва да се спреш в тъмното, да събереш. Трябва, като правиш добро, никой да не те знае. Когато правиш добро, да замъглиш себе си; като направиш доброто, да е безлично, да не знае никой кой го е направил. Ти тогава ще ползуваш повече, когато само ти знаеш, че си направил доброто.
Та, не се плашете. Всякога, когато ви дойде една скръб, в скръбта печелите повече. Скръбта събира, а пък радостта раздава. Следователно постоянно Бог изисква да бъдете щедри. Когато Господ иска да ви направи трудолюбиви, праща ви скръб. Когато иска да ви направи щедри, праща ви радостта. Благодарете за скърбите, че събирате. Благодарете за радостите, че раздавате. Казвате: „Учителю, не искам да страдам.“ Не искаш да страдаш? Влизам в положението ви. Аз разбирам, че искаш да раздаваш. Някой забогатял, не иска да страда. Но той мисли криво. Той не иска да има страдания. Ако нямаш страдания, ще осиромашееш. Казвам: Раздавайте! Щом не искате да имате страдания, тогава раздавайте. Щом не искаш да скърбиш, радвай се. Благодарете на Бога, когато скръбта иде. Благодарете на Бога, когато радостта иде във вас. Вашата скръб е радост на някого и вашата радост е скръб на някого другиго. Тъй щото, когато ние се радваме, други скърбят; когато те се радват, ние скърбим. Смяна има в природата. В света има обмяна на труда. Всичко в природата си има свой вътрешен смисъл. Светът може да мисли както иска, но вие правилно трябва да мислите.
Любовта постоянно да се влива в сърцето ви. Светлината постоянно да се влива в ума ви. Истината постоянно да се влива в душата ви. Като станете и на 120 години, да бъдете като че сте на 21 година. Апостол Павел казва: „Всички ще се изменим; но всички няма да умрем, но всички ще се подмладим.“ „Ще изпрати Духа Си.“ Бог изпраща Духа Си да оживеят хората, да се подмладят. Значи, когато Духът не действува, хората остаряват. Тогава схващайте правилно. Казва Писанието: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим, всички ще се подмладим.“
Кажете ми сега какво да правим с тия ябълки. Ако сме евангелисти, ще ги

продадем, да вземем пари. Какво да направим с тях, дайте един план. Три сестри да си измият ръцете хубаво, да ги нарежат на толкова парчета, колкото сте тук, и да ги раздадат и да кажат: „Братко, да дойде любовта в сърцето ти, светлината в ума ти и истината в душата ти.“ След гимнастическите упражнения елате тук пак, ще направим едно упражнение.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
19-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 февруари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_02_11 Слава във вишних Богу
неделна беседа

СЛАВА ВЪВ ВИШНИХ БОГУ

„Отче наш"
Песента: „Мислѝ, право мислѝ!"
Ще прочета само един стих от 2-рата глава на Евангелието на Лука: „Слава във вишних Богу, и на земята мир, в человеците благоволение." (14-и стих).
„Духът Божи"

Задава се въпросът кое е онова, което осмисля човешкия живот. Има неща, които първо осмислят живота, а после го обезсмислят. Има неща, които постепенно изчезват. Те изчезват така, както снегът и ледът се стопяват, както водата се изпарява и както розовото масло изветрява. Един мой познат ми разправяше, че му подарили няколко шишенца розово масло от Казанлък. Той ги закачил някъде и ги оставил да седят така три–четири години. Един ден му дошло на ума да вземе това масло и да се намаже, като всички хора, но останал изненадан – шишенцата били празни. В първо време си помислил, че някой може да ги е изсипал, но после разбрал, че маслото изфирясало, отишло си там, откъдето дошло. Ето защо, като получите розово масло, намажете се с него. Защо трябва да го държите три–четири години? Един ден му дошло на ума на вземе това масло и да се намаже се него. Защо трябва да го държите три–четири години?

„Което осмисля живота." Три неща осмислят живота: първото е човешкият ум, второто е човешкото сърце и третото е човешката сила, или човешкото тяло. Хората могат да имат различни философски възгледи за битието, за природата, но природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашият ум е в съприкосновение с нея; природата има за нас смисъл дотолкова, доколкото нашето сърце е в съприкосновение с нея; природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашето тяло е в съприкосновение с нея. Това са факти, които вие трябва да свържете в ума си. Казвате: „Защо Господ ми даде това тяло?" За да бъдеш в съприкосновение с природата. „Защо ми даде това сърце?" За да бъдеш в съприкосновение с природата. „Защо ми даде този ум?" За да бъдеш в съприкосновение с природата. Значи, човек трябва да бъдеш в постоянна връзка, в постоянно съприкосновение с природата. Не казвам, че трябва да бъде във връзка, т.е. в статическо положение, но да бъдеш в постоянно движение. Това движение трябва да бъде от природата към човека и от човека към природата. Вие трябва да бъдете в постоянно движение, както

са в постоянно движение колелетата на железниците. Те се движат в права линия, но образуват крива линия.

Та казвам: Ако праволинейното движение на твоя ум не може да се обърне на криволинейно и по този начин твоята кола да се движи, ти ще седиш на едно място и ще се чудиш защо светът е така направен. Светът не е лошо направен, но има една погрешка в тия бутала. И сега природата трябва да направи една крива линия. Вие заинтересували ли сте се от вашето тяло? Знаете ли от колко елемента е съставено? Изучавали ли сте го подробно? Изучавали ли сте вашите мускули, вашите кости? Дошло е време да се заинтересувате от вашето тяло, да го изучите във всичките му подробности. Интересували ли сте се от вашите сетива, да знаете как е създадено вашето око, как е създадено вашето ухо, как е създаден вашият език, как е създаден вашият нос, вашата уста, ръцете, краката. Обърнали ли сте внимание на ония чувствителни места на пръстите на ръцете, чрез които възприемате външни впечатления?

Ние толкова сме се отдалечили от себе си, че днес се интересуваме от неща, които нищо не ни допринасят. Вие може да сте търговец и се интересувате само от това, което става в борсата с някои артикули. Да допуснем, че сте богат човек и имате на разположение сто–двеста милиона. Какво ще направите с тия милиони? Ще си купите един хубав автомобил. Но понеже не сте сам, имате възлюбена другарка, ще купите и на нея един. После ще купите и на сина си, и на дъщеря си по един автомобил. Всичко четири автомобила ще имате на разположение. После ще си направите една модерна баня. Освен на вас, ще направите същата баня на другарката си, на сина си и на дъщеря си. След това ще си направите на всеки едного по една хубава стая. Ще имате четири хубаво мобилирани стаи. След като се настаните добре и задоволите нуждите си, какво ще придобиете? В това отношение вие ще замязате на онзи богат човек, който чувал, че в свещените книги имало някакви лечебни сили, та решил да си купи Свещеното писание. Но за нещастие той не могъл да чете. Затова, всяка вечер като си лягал, турял свещената книга под възглавницата си и така заспивал. Но какво забелязал? Че откак купил тази книга, болестите започнали една след друга да го нападат. Като видял, че Евангелието нищо не му помогнало, той го извадил от леглото си и го попитал: „Кога ще ме излекуваш? Толкова време как очаквам да ме излекуваш.“ Един от приятелите му го чул как се разговарял с Евангелието и решил да му устрои една шега. Той се скрил в стаята му, да не го види, и тихо му проговорил: „Научи се да четеш това Евангелие.“ Като чул тия думи, той отишъл при приятеля си и му казал: „Един ден Евангелието ми проговори, че за да мога да се ползувам от него, трябва да се науча да чета. А пък аз съм невежа, не мога да се науча сам да чета. Хайде да ме научиш

да чета.“ И наистина, след като се научил да чете и започнал да чете Евангелието, той се излекувал от всички болести.

Сега и вие туряте Евангелието и свещените книги под възглавницата си и не ги четете, а очаквате да се излекувате. Не, Евангелието ще ви проговори: „Научете се да четете, защото всичката тайна е скрита там.“ Природата лекува, дава всичко, но когато разбираш езика ѝ. Тя говори на три езика. На ума говори с един много отвлечен език. На сърцето – с мек език. Но най-хубавият език, с който природата говори, е на човешката душа. Като проговори на този език, мед и масло започва да тече. Ако чуете една дума от тоя език, няма да я забравите за хиляди години. И най-после, природата говори и на вашето тяло.

Казвате: „Аз имам едно тяло.“ Не давате цена на вашето тяло и искате да се освободите от него. Вие не знаете, че Бог, Който е направил вашето тяло, е поставил в него триста милиарда души, да ви служат. Вас е направил цар, а тези души ви служат и казват: „Господарю, какво заповядваш?“ Триста милиарда слуги имате на разположение, на които вие сте цар, а след всичко това минавате за нещастен човек. Вие сте цар на Земята, а ходите да просите оттук, оттам по няколко лева, даже и по един лев. Казвате: „Какво ще правим, като отидем на онзи свят?“ На онзи свят? Вие не можете да припарите на онзи свят. Вие сте царе на Земята, но дяволът ви е свалил короната и иска да ви убеди, че сте детронирани, че не сте царе. Там е лошото. Всеки от вас е цар на триста милиарда души, които ви служат и слушат гласа ви.

Сега, като ме слушате, казвате: „Вярно ли е това, което говорите?“ Сто и едно на сто е вярно. Вярно е, защото сте тука. Ако не бяхте тук, нямаше да бъде вярно. Вярно е, защото се съмнявате. Ако не се съмнявате, нямаше да бъде вярно. И после казвате: „Дали е постижимо това?“ Постижимо е, защото не вярвате в постижението. – „Ама това е трудно.“ – Затова е хубаво. – „Е, непостижимо е.“ – Затова е хубаво. Всичко, каквото кажете, това е реалността на нещата. В това тяло се крият всички възможности. Някои от вас имате радио и вечер слушате концерти. И в тялото има радио, отдето можете да слушате концерти отдето и да е. Ако можехте да нагласите вашето радио вечер, щяхте да имате най-добрите занимания. Ако знаехте да нагласявате своето радио, щяхте да имате най-добрите представления. А сега, като не можете да го нагласите, цяла нощ се търкаляте в леглото си и казвате: „Дотегна ми това легло, този юрган, нямам пружина.“

Сега ще ви приведа един пример за един българин, когото давам като пример за характер. Той обичал много да угажда на приятелите си и за

техен хатър ходил по кръчми, да им прави компания. Той сам не пиел, но за да им угоди, като ходели по кръчмите, тук близвал по малко, там пийвал по една чашка. Днес една чашка, утре една чашка, докато най-после се научил да пие и вече започвал да ходи сам в кръчмите, без приятелите си. Така продължавал той цели тридесет години, докато всичко изпохарчил и изпил. Гащите му, дрехите му били само дупки, ходел бос и скъсан. Най-после дошъл до положение, че останали в джоба му само два лева. Един ден той излязъл из града с двата лева в джоба си, и си мислил: „Закъсах я съвсем, не зная какво ще се прави." В това време вижда един човек продава Евангелие. Той си казал: „Толкова пари съм давал за вино, я да си купя едно Евангелие, да видя какво пише в него." Като започнал да го чете, той си казал: „Чудна работа, изгубих цели тридесет години да дигам и слагам чашата, а то и тук има какво да се дига и да се чете." Кръчмарят започнал да се затъжва за своя клиент, който в продължение на тридесет години редовно всяка вечер го посещавал, а сега престанал да идва. Като му останал още един лев в джоба, той отишъл при кръчмаря и му казал: „Добър ден, дай ми едно кило вино." А в себе си казал: „Сега ще пия за хатъра на Евангелието." Същевременно той казал на кръчмаря да му донесе от бялото вино – от чистата вода, една чаша. Турил и виното, и водата пред себе си и започнал да мисли. В това време нещо в него вика: „Винце, винце!" Той взел чашата с вода, доближил я до устата си и казал: „От тридесет години насам аз те слушах и ти бях слуга, но отсега нататък ти ще ме слушаш, аз ще ти бъда господар." Той дигнал чашата с вода и я изпил. Онова нещо в него пак вика: „Винце, винце!" Той пак дигнал чашата с вода и казал: „Не, аз ти служих тридесет години, сега ти ще ми служиш, каквото ти кажа, това ще правиш." Той изпива още една чаша вода. След това извиква кръчмаря, плаща му един лев, оставя виното и си излиза.

Следователно, докато всички българи не постъпят като този българин, да направят един опит, да се откажат от своите слабости, човек не може да се оправи. След като сте служили тридесет години на себе си, на своите слабости, сега ще си кажете: „От днес отказвам се от всичко старо и ще употребявам само това, което Бог е направил. Отсега нататък ще пия от тази вода, която Бог е направил, ще си служа с онези чувства и мисли, които Бог е създал, ще приложа онази сила, която Бог е вложил в моето тяло. Ще се ползувам от онези сили, които Бог е вложил в природата." Всичко онова изкуствено, което хората са създали, вие сте го опитали вече. Казвам: Вие трябва да се изучавате. Има начин, по който човек трябва да се изучава. Ако забележите, че тялото ви е станало малко сухо, това показва, че се нуждаете от влага. Ще вложите малко влага в тялото си. В сухото тяло винаги се произвежда един особен сърбеж. Лекарите ще кажат, че това е признак на бъбречна болест. Аз пък казвам, че всички бъбречни болести се дължат на недостатък на живата вода в организма, която е необходима за

неговото пречистване. Следователно, сухо ли е тялото ти, ти трябва да внесеш малко от живата вода в него. Как ще приемеш тази жива вода? Ще влезеш в банята, ще се съблечеш, ще пуснеш горещия душ колкото можеш да търпиш, и през всичкото време, докато водата пада върху тебе, ще четеш „Отче наш“. Като правиш така няколко пъти, тази вода ще проникне в порите ти и болестта ще изчезне, всякакъв сърбеж ще излезе навън. Казвате: „Може ли да се чете „Отче наш“ в баня?“ Може, разбира се. Според вас в стаята може да се чете „Отче наш“, а вън не може да се чете. Че, когато си намислил да направиш едно престъпление или когато вършиш някаква неправда, тогава ти именно трябва да четеш „Отче наш“. Когато искаш да обидиш някого, да кажеш една груба дума, спри се в себе си, помисли малко и си кажи: „Ще прочета „Отче наш.“ Тъй щото, къпеш ли се, прочети „Отче наш“, плавно, спокойно, съзнателно. (Учителят чете цялата молитва спокойно, тихо, с особена мекота.) Ще я прочетеш един път за ума си, един път за сърцето си и един път за тялото си. Като прочетете молитвата три пъти, няма да влезе всичката вода у вас, но само толкова, колкото е потребна за тебе. Порите ще се отворят и ще приемат само част от тази вода, която ще влезе в тялото ти и ще внесе новия живот във вас. А тялото ще бъде извор.

Казвам: Ако ние, съвременните хора, имаме този педагогически такт, да знаем как да работим, щяхме да постигнем много нещо. Сегашните хора, религиозни и светски, бързат. Започнете, например, да четете „Отче наш“, но четете, в скоро време я свършвате – бързате много. И това не е лошо. То показва, че пестите времето, но това не е „Отче наш“. Да се чете толкова бързо „Отче наш“, това е безсмислено четене. Като ядеш и четеш „Отче наш“, благодари на Бога за тази храна, с която те е удостоил. Тази храна е дошла от Слънцето, тя е изпратена специално за вас. Всичката храна, която съвременните хора възприемат, е донесена от Слънцето. Ангелите са я донесли. Светлината, която имаме, е сбор от хилядите лъчи, от милиони същества, Ангелите пак са донесли тази светлина. И при това велико благо, което Бог ни е дал, ти седиш и си мислиш за неща, които не са толкова важни. За важните работи казваш: „Те търпят отлагане.“ Благодари за храната, която ти е дадена. Тя представя книга, която ти трябва да прочетеш. И като я прочетеш, ще видиш какво е писано в нея. Ти поемаш въздух, но не мислиш върху него. От теб зависи да осмислиш поемането на въздуха. Като поемеш въздух, ти пак трябва да четеш „Отче наш“. Ще поемеш въздух плавно, спокойно и ще четеш „Отче наш“. Три пъти го прочети, но спокойно, плавно. Един път го прочети за ума си, един път за сърцето си, и един път за волята си. Тогава ще видиш силата на молитвата. Вие бързате, обезсмисляте нещата. Казвате: „Това не е важно.“ А като бързате, важно е. То не е важно, но за онези, които не знаят да говорят. То не е важно за глухите, за немите, за слепите. Обаче ти, като четеш „Отче

наш“, ще мислиш за своя Баща, Който е създал света. Като кажеш „Отче наш“, ще си помислиш в себе си: „Отче наш, Ти си направил за мене повече, отколкото аз съм направил за Тебе. Ти си ми дал много блага. Ще туря ума, сърцето и волята си да работят за Тебе и никога да не накърня думата Ти.“

Днес всички хора говорят за възпитание на младото поколение, но как ще се възпита това поколение? Законът на възпитанието е следният: Ако сам не разбираш и не оценяваш своя ум, никой друг не може да го оцени; ако ти сам не оценяваш своето сърце, никой друг не може да го оцени; и ако ти сам не оценяваш твоето тяло, никой друг не може да го оцени. Вие имате много прозвища за тялото. Казвате, че един ден ще се освободите от тялото си и ще го турите в гроба. Вие имате крива представа за тялото си. Трябва ли онова, което Бог ви е дал, да го обезцените? Всичко, което Бог ви е дал, е ценно и върху него се гради целият ви живот. Казвате: „Да се освободим от тялото си.“ Значи вие искате да се освободите от Божественото. Не трябва да се освободите от Божественото, но да се научите да го цените. Вие трябва да се освободите от това, което ви мъчи. А това, което ви носи радост, трябва да го държите за себе си. Радостта е проявление на Божественото тяло. Скръбта е проявление на човешкото тяло. Като скърбиш, трябва да дадеш нещо на бедното човешко тяло. Отде ще вземеш да му дадеш нещо? От Божественото тяло. Божественото ще му бъде спасителят, ще го учи.

Та казвам: Ние трябва да възпитаваме човека в себе си. Ако ти си импулсивен, това е човекът в тебе – немирното дете, което трябва да се възпитава. Ти искаш да се покажеш, че си нещо. Това е човекът в тебе. Ще му кажеш: „Почакай, досега аз съм ти служил тридесет години. Отсега нататък ти ще ми служиш. Ние трябва да бъдем квит. Ако аз съм имал търпение цели тридесет години да те задоволявам, сега ти ще ми служиш тридесет години. Аз съм дал всичко заради тебе, сега ти ще дадеш всичко заради мене. От последния лев, който ми беше останал, аз си купих Евангелие.“ Кажеш ли си така, ти ще станеш човек. „Сега аз давам последния си лев за тебе. Искам да те науча какво да пиеш. Досега ти ме учи да пия това, което не трябваше да пия, а отсега нататък аз ще те уча какво да правиш.“

Всички хора сме призвани да научим някого у нас как да мисли, как да чувствува, как да постъпва. Не е въпросът да се отнасяме грубо, но ще постъпваме по всичките правила на добрата обхода. И когато постъпваме както трябва, ще чуем гласа на Онзи вътре в нас, Който казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим вътре във вас. И като постъпвате така, Аз ще ви се изявя.“ Духът ще ни се изяви. И когато дойде

изявлението, Слънцето ще изгрее за нашата душа.

Едно време, когато Бог създаде Земята, Слънцето го нямаше. Земята беше в тъмнина, всичко около ѝ беше в мрак. До това време Земята е била мъртва. Когато започна създаването на Земята, Бог я възкреси и вложи в нея новият живот. С това се доказа, че животът е дошъл на Земята. Обаче, когато Бог създаде Слънцето и Луната, съзнанието на Земята се пробуди и тя каза: „Господи, отсега нататък искам да Ти служа." Бог ѝ отговори: „Тогава Аз ще изпратя Моите деца, да им служиш. Но ще внимаваш, понеже те са малко немирнички." Земята отговорила: „Господи, понеже Ти ме съживи, аз ще направя за Твоите деца всичко, каквото ми кажеш." Затова, именно, Земята ни носи с радост, но и ние трябва да се радваме.

Сега вие можете да ми зададете въпроса: това научно ли е? Това е повече от научно. Не само че е вярно, но и реално. Има едно знание на вечността, наречено Божествено знание, което никога, никога не се изменя. Но има едно знание, което се явява във временното, постоянно се изменя. Например, само за Слънцето в сегашния век има повече от сто теории, които след време са изхвърлени и са се заместили с нови. Теориите за светлината днес са други в сравнение с тия на миналия век. Също така и за силите на природата има много теории, които постоянно се менят и заместват с нови. Не че природата се е изменила – тя си е останала една и съща, но нашите изяснения се менят и заместват с нови.

Като растем, нашите възгледи постоянно се изменят, а същевременно и отношенията ни към природата се менят. Нашето съзнание се мени. Ние имаме един свят на подсъзнанието, влизаме в този свят, без да го съзнаваме; после, ние имаме един свят на съзнанието, друг – на самосъзнанието и друг свят на свръхсъзнанието. Светът на свръхсъзнанието едва сега се проявява, малко проблясъци се явяват. Когато влезем в подсъзнателния свят, трябва да сме будни. Тъй щото, съзнанието има свои полюси, които наричаме полюси на Божественото съзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието са двата полюса на Божественото съзнание. А съзнанието и самосъзнанието пък са други два полюса на друго съзнание. В подсъзнанието се намират всички неща на миналото. Там се складират всички неща от цялата вечност. И ако ние познаваме законите, каквото ни потрябва от миналото, ще се обърнем към това Божествено съкровище, да го изтеглим. Всичко, каквото ни потрябва в бъдещето, ще черпим от подсъзнанието. Сега ние трябва да прилагаме съзнанието в живота си. В дадения случай съзнанието ще бъде за сърцето, за чувствата, а самосъзнанието – за ума. Ние трябва да изправим погрешките си със самосъзнанието. Съзнанието пък трябва да се приложи към всички наши постъпки, да станем малко по-умни.

Как ще оправдаете вие съществуванието на един вълк и на една овца в природата? Ако ви се даде такава една тема, как бихте примирили съществуванието на овцете и на вълците заедно? Как щяхте да ги примирите заедно: овцата, която пасе трева, и вълкът, който яде овце? Те съществуват заедно като един възпитателен метод. Вълците възпитават овцете, и овцете възпитават вълците. Вълкът възпитава овцата, да не тъпче тревата. С това вълкът иска да я научи на чистота. Дето ходи, овцата оставя своите нечистотии. Вълкът ѝ казва: „Ти можеш да ядеш трева колкото искаш. Бог е дал достатъчно, но що се отнася до нечистотиите, ще отиваш далеч някъде, няма да цапаш тревата." Като влезе вълкът, овцата започва да го възпитава по своему. Тя му казва: „Не бъди толкова строг учител. Стани малко по-мекичък. Само за това, че съм плюла някъде на тревата, ти ми взимаш целия живот. Трябва да станеш по-мек." Вълкът и овцата същевременно се намират и в човека вътре.
Аз съм наблюдавал как младите моми пишат писма на своите възлюбени. Това е цяла научна теза, цял докторат. Момата вземе перото и започне да пише. Пише, мисли, пише, мисли, докато напише встъплението. Погледне, прочете го, встъплението е готово, отлично е написано. После продължава нататък. Помисли малко, пише, пак помисли, прочете го, не го хареса, скъса го и вземе нов лист, отново започва. После излезе вън да се разходи малко и се връща пак да пише. Става въпрос какво да бъде обръщението. Първото обръщение е: „любезни ми", но после го изменя: „прелюбезни ми", после дохожда друго обръщение: „обични мой". Пак не върви. Най-после написва едно писмо със следното съдържание: „Ще ме извините, че не мога да напиша такова писмо, каквото искам, понеже съм нещо неразположена, малко съм недобре. Като оздравея, тогава ще Ви напиша едно писмо." Като получи писмото, той се уплашва и казва: „Значи, тя се е разболяла нещо, болна е." А то причината е друга – писмото не върви, не може да се напише. Това са писмата на всички хора в живота им.

Казвате: „Вярно ли е това или не е вярно?" Аз правя своите психологически наблюдения. Аз виждам онова роптание, което човек допуща в себе си и което всеки ден руши в него. Какво ли не мисли човек? Какви ли мисли не допуща в себе си? Той всеки ден пише писма и ги къса. Той е събрал цяла литература в себе си. Това се отнася до светските хора, но често и духовните правят същото. И след това казват: „Какво да правим? Как да се освободим от това положение?" Ако духовният и религиозният се намерят в това положение, той казва: „Не искам вече да се мъча на Земята, ще си замина." Добре, ще заминеш, но къде ще отидеш, като не си свършил още работата си на Земята? Със заминаване работата не става. Има някои работи, които са приятни тук, на Земята, а някои са неприятни. Това не е важно. Важното е, че, и приятна, и неприятна, работата трябва да

се свърши. Ако е за любов, по любов трябва да се свърши. Какво разбирате под думата „любов“? Тя е предметно учение. Ако е за знание, и знанието е предметно учение. Всичко това са все предмети, които трябва да се изучават.

Един ден бях на угощение при едни познати. Там имаше един съдия от касационния съд и един чиновник, негов подведомствен. Като ги гледам, казвам си: Трябваше чиновникът да се постави на мястото на съдията, а съдията – на мястото на чиновника. Какво ли щеше да бъде тогава? То е все едно да дадете една обикновена цигулка на един виден цигулар и да искате от него хубаво свирене. Той ще свири добре и на обикновената цигулка, но няма да има хубави изпълнения. Обаче, ако му дадете една хубава цигулка, той ще свири няколко пъти по-добре, отколкото на обикновената цигулка. Преди всичко съдията трябва да е развил своето милосърдие. Като го наблюдавам, виждам, че е много честен и справедлив, но чувството на милосърдие е слабо развито в него. В зародиш той има милосърдие, но не го е развил. За справедливост, той е справедлив, но и милосърдие трябва да има. Защото казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Бог е справедлив и справедливо съди, но на първо място в Него седи милосърдието. Като гледам главата на един вярващ или религиозен, на първо място трябва да седи милосърдието, горе на главата. Главите на всички трябва да се изменят. Да развият своето милосърдие. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ И да благодарим на Бога, че ще се изменим. Ако не се изменим, работата с нас е свършена. Човекът, който има милосърдие, се отличава с една черта: каквото и да му се случи, той се усмихва и казва: „Няма нищо, всичко е за добро.“

Съвременните хора се нуждаят от образци във всяко отношение. Красотата в целия живот седи в образците: в хубавите и красивите дървета, в красивите цветя, в красивите плодове и растения, в красивите животни и хора, в красивия и чист въздух и светлина – във всичко красиво. Всичко красиво носи живот. Всички красиви неща спадат към устроения свят, а всички грозни се отнасят към неустроения свят. Неустроеният свят именно създава нещастията на хората. Благодарение на този свят, ако двама души се съберат на едно място, те не могат да се съберат, не могат да живеят помежду си.

Преди няколко години бях в един малък провинциален градец и трябваше да нощувам в хотела. Там имаше само един хотел. Взех една стая и мислех, че ще бъда сам в стаята. По едно време сред нощ доведоха един търговец, който легна на другото легло. Едва заспа, той започна да хърка, но толкова силно, като че двадесет свини грухтят. По едно време си рекох: „Чакай да

видя докога ще хърка.“ Като видях, че така ще отиде цялата нощ, станах от леглото си, простряx ръцете си над главата му, направих няколко паси и хъркането спря. Иначе той не ме разбра, като му казах на съзнанието да млъкне. Обаче след пасите той престана да хърка и продължи спокойно да спи. На сутринта ми каза, че е спал много добре. Казвам му: „Ти си много тщеславен човек, цялата нощ ми говори какво ли не.“ – „Ще ме извините, ние целия дом имаме този обичай, да хъркаме, всички страдаме от тази болест.“ Значи, нещо като че го дави и той не може свободно да диша. Видите ли, че някой човек хърка, веднага направете няколко паси над главата му и всичко ще мине.

Този човек имаше недостатък, но поне в съня си. Какво ще кажете за онези, които имат недостатъци, но в будното състояние? Колко работи в характера си човек трябва да изправя! Някой дойде при вас и започва да ви се маже като някоя мазна Гана, а после зад лицето ви говори каквото му падне. Друг някой дава вид, че му е приятно, дето сте го посетили, а после казва: „Отде се намери този, да ми отнеме толкова време?“ Като дойде някой човек в дома ти, ще го уважаваш, заради Божественото в него. И това ще направиш заради себе си. Ако се отнасяте зле с някой човек, вие пакостите на себе си, а не на него. Вие покваряте себе си. Така вие предизвиквате в себе си най-лошите работи. Хората не са толкова лоши, както вие мислите.

Ще кажете, че някои хора не са ви приятни. Аз мога да направя всеки човек да ви стане приятен. Представете си, че в дома ви иде един човек, който иска да пренощува една вечер. Вие веднага излизате вън и му казвате, че нямате място. Казвате му, че имате болен и не можете да го приемете, нямате място. Този човек ви казва, че може да излекува болния. Вие веднага го приемате. Той влиза при болния и го излекува. Веднага вие му намирате място, задържате го и на другия ден в дома си и казвате, че сте много благодарен, че ви е посетил. Или ако някой беден дойде в дома ви, няма да го приемете, но ако този човек започва да вади от джобовете си златни английски стерлинги, вие веднага ще му намерите място и ще бъдете доволни, че е дошъл при вас. Кое придаде цена на този човек? Парите. Този човек, който иде в дома ви със своя ум, той носи Божествено богатство. Той е благословение за вас. Изобщо, почти всички хора, с малки изключения, които идат в дома ви, носят известно благословение за вас. Той ще ви остави известно благословение или от ума си, или от сърцето си, за да го приемете добре. Сега от всички хора се иска вяра, но те са се научили да мислят за себе си, че са много добри. На добрите хотели се плаща много. Там и юрганите, и чаршафите са чисти, прислугата е добра. А там, дето се плаща малко, и чаршафите, и юрганите, и прислугата се отличават от първите.

Та казвам: Какво трябва да се проповядва в света? Не трябва да им се говорят лоши работи. Като видите, че двама души се карат, не казвайте, че се карат, но кажете, че си гугуцат. После, ако видите, че си пукнат главата, вземете един автомобил и го заведете да го превържат. Казвате: „Какъв свят е този?" Какъв свят! Идете днес на западния фронт, идете на северния, идете в Китай, в Япония, навсякъде ще видите, че хората са все с пукнати глави. Това е неразбиране на живота. Когато хората се бият, ние казваме, че се запознават. Всяка война има и своите добри страни. Като се бият, хората се запознават. В бъдеще Русия и Финландия ще станат приятели, ще се обичат повече, отколкото днес се обичат. Иосиф го продадоха братята му, но след това той се подигна и им услужи. Значи всяко нещо в света, което считаме за зло, има своето добро, то става за добро. Ние трябва да се ползуваме от всичко в света. Въпросът седи в следното: че когато дойдем до войната, разумният трябва разумно да воюва. Не е въпросът да няма войни, но трябва разумно да се воюва. Ако престане войната на физическия свят, ще настане война между доброто и злото, с които всеки човек воюва. Във всеки човек става една голяма борба. Понякога, като се бори усилено, човек губи по няколко килограма от своята плът.

Та казвам: Във всяка война Бог присъствува. Той наблюдава онези, които изнасилват слабите като вълци, наблюдава и овцете, които страдат от вълците. Като воюват днес, виждам, че съвременните хора са доста културни, доста са се подигнали. Те спазват всички международни правила и във войната. Като ранят някого, веднага го прибират, превързват го и го лекуват. Когато ще потопят един кораб, първо дават сигнал, че ще го потопят, за да се вземат мерки, да използуват спасителните пояси поне за екипажа. Човещина проявяват във войната. В бъдеще условията ще се подобрят още повече. Това е начинът на доброто. Сега доброто е взело надмощие в човешкия живот, а злото е излязло на повърхността. Бог ще превърне злото в добро. Един ден това зло, което днес ни мъчи, Бог ще го превърне в най-добри слуги.
Един от френските писатели, известен под псевдонима Еливас Леви, в един от своите разкази пише нещо за дявола. Дошло време и дяволът да се обезсърчи и отчае от хората и тръгнал да търси уединение, отказал се от света. Той си казал: „Едно време тия хора, които едно време учих и които ми се подчиняваха, днес не искат вече да ме слушат. Те взеха знанието и силата ми и сега не искат да знаят за мене. Те гледат своята работа да им върви, а моята оставят назад." Той се отдалечил, отишъл в една планина и там почнал да размишлява какво да прави. Той се уединил като калугер. По едно време той вижда, че отдалеч някъде иде Христос и като приближил към него, дяволът започнал да клати главата си и казал:

„Много късно идеш. Преди две хиляди години, когато имах сила и власт, аз Ти обещах много неща, но тогава Ти отказа. А днес вече нямам нищо, нищо не мога да Ти дам, никой вече не ме слуша." Христос му отговорил: „Аз не идвам да Ми дадеш никакво обещано царство, но ида да ти помогна." Христос видял на гърдите на дявола две змии, които го смучели. Той ги извадил и хвърлил на земята. След това Христос му казал: „Назначавам те за учител на хората, понеже ти си придобил големи знания и опитности. От тези знания ти ще ги учиш."

Та казвам: Един ден и дяволът ще ви учи на доброто, ще ви бъде учител. Това е, което казва стихът: „Слава във вишних Богу, и на земята мир, и на човеците благоволение." Та, ще знаете, че Бог е във всичко и над всичко. И дяволът даже изпълнява Неговата воля. И воюващите в света вършат Неговата воля. Всичко в света върши волята Божия. Трябва да знаем, че това, което иде в бъдеще, е светло. Но докато дойде това бъдеще, ще се минат още тъмни зони. Има още малко кал, но като мине и тя, ще дойде това, което ние наричаме ставане, оживяване и възкресение. Блажени сте, че сте достигнали до последните дни.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

19-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_02_11 Без кал

БЕЗ КАЛ!

17 утринно неделно Слово

11.II.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Венир-бенир.

Ако ви попитам, защо сте дошли тази сутрин, защо сте се събрали тук, всяка неделя сутрин вие идвате тук, защо? Който ходи в банката, ходи за пари. Който ходи на нивата, отива да оре или отива да сее, някой на нивата отива да жъне, някой отива на нивата да вземе пожънатото. Разни са стремежите. Вие всички сте дошли тук, но всички не идвате с еднакви намерения. Някои сте дошли да орете, някои сте дошли да сеете, някои сте дошли да жънете. Някои с колата дошли да вземат пожънатото. Човек е дошъл на земята. За днес защо сте дошли? Да научите едно изкуство, да плетете дантели, на ваш език говоря. Вие сте учени хора. Учението ви седи да знаете да четете, основата е 32 букви в български език. В еврейския език има 22 букви и то са само съгласни. В българския език имат повече. Едно време бяха още повече, но види се българите ги смаляват. Трудна работа е с много букви да боравиш. Всяка буква има особен характер, особен строеж. Допуснете, че във вас има желание да направите всичките букви с еднаква външност, като войници, да носят еднакви дрехи. Какво ще стане, ако всичките букви станат еднакви? Ще се изгуби смисъла. Всяка една буква трябва да спазва своя особен характер. Но тази буква, понеже иска да учи едно изкуство, трябва да се учи да плете дантели, да знае, как да се съчетава с другите букви, че да образува нещо ново. За пример, ако една буква се съчетае с О ще научи едно, ако се съчетае с А, ще научи друго, ако се съедини с Е, ще придобие трето, ако се съедини с И – четвърто и т.н. Всичката философия седи в туй преплитане. Една буква трябва да има хиляди и милиони преплитания. Сега някои от вас знаете да плетете дантели. Вие имате една желязна кука, тя има един зъбец, с него вие хващате бримките една след друга, току мушка едно след друго, има си в ума някоя мисъл. Като гледате може да кажете, че си играе. Не си играе, но брои всичките бримки.

Има и едно духовно плетене. Ако ти не разбираш азбуката на своите чувства, ако ти не разбираш азбуката на своите мисли и ако ти не разбираш азбуката на своите постъпки, знаете ли какво може да стане?

Всичките неприятности произлизат от незнанието на азбуката. Ако онзи, който плете дантели, пропусне една или две бримки, знаете ли какво може да стане? Може да ви приведа друг пример. Вие понякой път може да сте ходили при някой кацар, да видите, как прави каци. Той, кацарят, си има едно голямо ренде, дълго по някой път един метър и половина. Прекарва рендето по дъските, като ги оглади, съчетава тия дъски и прави каца. Но между тях туря папур, че ако има някаква празнина, която не е огладена, този папур да запуши дупките. Всички дупки трябва да бъдат запушени, понеже ще се тури някаква течност вътре. Ако не се запълнят, течността ще излезе навън.

За пример, вашите каци често се изпразват. Вие имате някаква мисъл в главата, мислите, че имате нещо ценно, но след малко погледнеш, няма го. Мисълта отишла някъде, забравили сте я, изтекла. Често има ученици, учат, учат, но като дойдат да държат изпит, всичко изтекло из кацата. А пък учителите вярват само в неизтеклите каци. Ако кацата, ако бъчвата не е изтекла, значи ученикът е учил. Щом не е изтекла, казва: „Пълна е кацата.“ Щом е изтекла казват, че кацата е празна, не вярват на нея, те се съблазняват, казват: „Той иска да ни смахне.“

Да допуснем, че вие искате да имате едно здраво тяло, една здрава каца. Какво трябва да направите сега? Тук преди два дни дойде един брат и ми се оплака, че го боли дясната част на главата. Болял го врата и един месец някъде в болница бил, туряли му инжекции, лекували го, казва: „Имах едно малко подобрение, но изгубих своето разположение. Сутрин, като стана, главата ми е замаяна, пък съм учител, трябва да бъда свеж и бодър. Не съм разположен, някой път идат такива мисли, не ми се живее. Млад човек съм, сега да живея, пък се обезсмислил живота ми.“ Аз започвам да се разговарям с него. Търся причините на болестта му. Казвам: „Сега тебе те боли дясната страна на главата, пък ти си левак. Ти работиш с лявата ръка повече, отколкото с дясната.“ Той казва: „Това е по рождение, работя с двете, но повече работя с лявата ръка.“ Левакът днес е изключение. Защото едно време, всички хора са били все леваци. – „Ти си закъснял. Наместо да станеш десничар, останал си левак.“ Едно време, човек е работил с дясното полушарие, затова и лявата ръка е работила повече. Сега, понеже дясното полушарие се уморило, работата преминала в лявото и човек работи с дясната ръка. Разумните същества, които ръководят човечеството направили да работи с лявото полушарие и да работи с дясната ръка. Та на него казвам: „Ти ще станеш десничар. Защото се намира повече енергия в лявото полушарие, която привлича повече кръв. Тази кръв не може да се оттегли от мозъка, следствие на това, вечерно време ти не можеш да спиш, мозъкът не може да си почине. Така не може да бъде.“ – „Какво трябва да правя?“ – „Ще станеш десничар.“ –

„Че как?“ Рекох: „Че там е. Какво ти казаха лекарите?“ – „Туряха ми инжекции, но най-после казах на лекарите, че не мога повече да понасям инжекциите. От младини не съм се лекувал. Казах: Докторе, не искам инжекции.“ Всеки казва: „Да му турим инжекции.“ За пример, всичките съвременни хора знаят майсторски да турят инжекции. Като турят някому някоя инжекция, той да му мисли. Вестникарите инжекции, колкото искаш турят. Без инжекции, понеже има инжекции, които са много скъпи. Тук преди години на едного туриха инжекции по 8 хиляди едната. Той и с инжекциите отиде в оня свят с 16 хиляди лева билет. Не само на другите хора туряте инжекции, но и на себе си туряте инжекции. Вие сега сами си туряте инжекции. Хубаво е, да туриш, но като не знаеш, каква инжекция да туриш, може да си напакостиш. Ако туриш една инжекция от серума на любовта, разбирам, но ако туриш от серума на безлюбието? Ако туриш от серума на безверието? Много шишета има в лабораторията, не е едно, не са две, не са три. Преди години дойде един в 66, да ми туря инжекция. Той носи губерката да тури инжекцията, пък се учи от мене, как да туря инжекции. Той беше един евангелист. Наричаше се Тенекеджиев. Той беше с продълговата тясна глава, миролюбив човек, но разговорчив. Като започне да говори, няма край говоренето. Казва: „Господине, искам да си туря една инжекция.“ Казвам: „Няма нужда от инжекция.“ Казва: „Пет минути ми трябват, да ми кажеш един разговор от пет минути.“ Казвам: „Нямам време.“ – „Но за пет минути ще свършим.“ Казвам: „Заповядайте!“ Сяда той и започва. Минават 5 минути, 10, 20, 25, 35, 45 50, 55, 60, един час и 10, час и 20, час и 30, час и 40, два часа, три часа, три часа и половина. Казах си: „Стягай се сега.“ Като спря след три часа и половина, казвам: изтече всичката вода от щерната, колкото имаше. Като свърши, казвам: „Много са дълги твоите пет минути, три часа и половина.“ – „Как? Много малко говорих.“ Той няма понятие за времето, какво нещо е времето. Казва: „Сега свърших, засега стига толкоз. Някой друг път още пет минути ще ми дадеш.“ Но втори път не му позволих да ми говори пет минути. Казвам: Той говори за цялата Библия, цитира от единия край до другия, цитира всичките пророци. Аз го слушам, защото трябва да го слушам, това са все инжекции. Започва от Битието, как е създаден светът, как живял Аврам, защо са живели, как са живели и т.н. Пророците, защо са пророкували, той разправя. Казвам му: „Хубаво е сега да се разходим.“ Казвам му: „Хубаво е което говориш, но тези пророци ти познаваш ли ги, бил ли си с тях, или само четеш книгите им в превод?“ – „Не съм, де ще ги намеря.“ Рекох: „Аз ще ти дам един билет да се срещнеш с Аврама, с Якова, с Исайя, да се срещнеш, да поговориш.“ Той ме гледа. Чудни сме ние хората, казва ми: „Как ще се срещнеш? Не може да се срещнеш с когото и да е.“ Ако хората не се срещат, за мене е ясно. Никога не можеш да срещнеш едно същество, което не обичаш. По никой начин. Невъзможно е да го срещнеш. И да го срещнеш, той ще остане далечен,

непознат. Ако искаш да срещнеш някого, ти непременно трябва да го обичаш. Невъзможно е да срещнеш когото не обичаш. Но щом го обичаш, ще се срещнеш. Никога не можеш да разбереш една истина, ако нямаш любов към нея. За да я разбереш, трябва да я обичаш. Сега може да имате едно разбиране. Аз искам да имате едно правилно схващане за любовта. В цялата вечност ние има да изучаваме любовта, понеже тя крие в себе си всичките сили, всичко каквото съществува вътре в битието, това е в нея. Сега за пример, някои изучават само силите на любовта. Казват, че някой момък имал любов към някоя мома. Там няма никаква любов. Аз наричам това – астрално полова сила. Никаква любов не е. Казва: „Той е баща." Още никаква любов няма. Астрално полова собственост. Този баща ще роди едно дете, мисли, че е негова собственост. Казва: „Това е мой син." Бащата и синът понякой път не се разбират, понеже нямат любов. Синът не може да разбира баща си, ако няма любов и бащата не може да разбира сина си, ако няма любов. Вие имате едно понятие в себе си, че имате любов. Аз бих желал да е така. Но туй, което мислим, отчасти е вярно, понеже противоречията, които съществуват в нас, са един признак, че ние не разбираме любовта. Любовта в нас се явява само със своята сила. Не че са лоши тия сили с които се проявява, но съвкупността на всичките тия сили, които действат в любовта, те ще ни доведат до онази разумната любов. Ние трябва да преживеем физическия свят, да преминем астралния свят на чувствата, да преминем мисловния свят и тогава да влезем в причинния свят и тогава едва сме във физическия свят на любовта. Причинният свят, то е най-високото, до което човек може да достигне. Причинният свят, то е нещо отвлечено, непонятно, то съставя физическата страна на любовта. Като влезеш там, ще видиш онази красота, с която любовта се отличава. Аз не искам вие да се обезсърчавате, като младите моми. Често аз наблюдавам, като говоря, някои се обезсърчават. Казват: „Няма да го бъде, тази работа е непостижима, толкоз години сме правили усилия." Не се изисква голямо усилие в любовта. То е един закон, човек, който иска да работи с любовта, той трябва да изучава малките усилия, микроскопически усилия, които трябва да прави в света. При всичките големи усилия, други сили работят там. На човек, който работи и казва: „аз много работя", той не работи с любов. Любовта е много икономична. Тя мяза на една кибритена клечка, като я запалиш, цял един огън запалва. Любовта не работи с чували брашно. Като вземеш само на върха на една игла, като туриш туй брашно в нощвите, ще набъбне колкото искаш. Малко водица като туриш на върха на една игла, може цял един извор да стане. Любовта с малко започва.

Сега се заражда във вас мисълта: „Как ще бъде туй?" Вие искате да си го обясните. Туй, което можеш да си го обясниш, то не е реалност. Няма какво да го обяснявате, трябва да го видиш. Някой казва: „Обясни ми го."

Искам аз да обясня на един човек, че един извор извира. Казвам, че този извор може да се увеличи. Сега може да кажем през къде минава тази вода. Задигам го и го занасям при Великия или Тихия океан. Казвам му: „Тази вода на малкото изворче оттук излезе.“ – „Как? За колко време?“ Онзи извор може да го направите голям колкото искате. Казвам: *Любовта* е онзи безбрежен океан на Божественото за нас, откъдето идат всичките блага, понеже нашата канализация е толкоз малка, разбиранията са толкова малки. Понеже, понякой път ние се страхуваме да не ни откраднат *любовта*. Говорят за откраднатата *любов*, за счупено сърце, за неразбиране, този не разбира, онзи не разбира. В *любовта* няма никакво счупено сърце. В *любовта* няма никаква сиромашия. В *любовта* няма никакво нещастие. Там са всичките възможности. Като влезе човек в *любовта*, веднага иде и радостта, и подмладяването и богатството, всичко иде, навсякъде можеш да пътуваш. Вие ми казвате: „Нямаме *любов* в нас“, неразбрано е това. „Нямаме *любов*“, така не се говори. То е физическо разбиране. Ти си далеч от *любовта*. Като кажем „нямаме *любов*“ ние живеем в един свят, дето *любовта*, като минавала, оставяла *кал* и ние сега говорим за тази *кал*. Някъде *любовта* хиляди години като текла, хората я отбили, запушили течението и за нейната кал говорят. Останало само малко влага. От тази влага хората поблизват и казват: „Доста хубава е влагата.“ И *любовта* си има своя *кал*. Когато калта на *любовта* минава през хората тя ги чисти. Когато *любовта* дойде в света при ония хора, които не са живели според Божия закон, в умовете им, в сърцата им, в душите им има кал, която, *любовта* като влезе, чисти. Като влезе *любовта*, изчиства всичко това. Тази *кал* останала по дъното и тя е лечебна. Даже от тази *кал*, ако имахте една капка от тази *кал* на *любовта*, струва повече от всичкото богатство. Но в духовния свят тази *кал* не може да стъпи. В Божествения свят, кракът на калта не може да стъпи. Тук може, но калта в оня свят не може да иде. Понеже тъй е. Сега вие сте богати от калта на *любовта*. Много богати ви намирам. Ще бъдете тъй добри да ми съберете от калта на вашата *любов*, колкото искате, аз я купувам. Вие имате повече, отколкото ви трябва. Мене ми трябва доста от тази *кал*. Пък вие имате излишък. Събирали ли сте вие *любовната кал*. Сега думата *кал* има няколко значения. *Кал* е едно състояние на чувствата. Когато порите на човешкия организъм се запушат, това е *кал*. Когато порите на човешкото сърце се запушат, това е *кал*. Когато порите на човешката воля се запушат, това е *кал*. Тази *кал*, тя е потребна, както кепенците на прозорците са потребни. Нали някой път турят кепенци, завеси на прозорците зимно време, понеже стъклата са добри проводници на топлината, изтича тази топлина, поставят завеси, кепенци, за да задържи топлината вътре. Калта някой път е потребна да пази, за да не би тази топлина да излезе навън. Но когато изгрее Божественото слънце, тази *кал* не е потребна. Не искам да кажа, че е грешно. Според мене, погрешката е тогава, когато човек задържи

прозорците затворени, когато слънцето грее. Когато слънцето грее, трябва да се отворят кепенците.

Да допуснем, че се намираме в едно тягостно състояние. Една млада сестра, доста угледна, наскоро дойде при мене. Държала последния си изпит и гледам доста смутена вътре в себе си, дали си е издържала изпита или не. „Ако ме скъсат сега, вече не ми се живее.“ Аз се поусмихнах. Какво ще я късат. Какво разбираме под скъсване? Скъсване в живота в този смисъл, ние имаме едно понятие, ние разбираме, че може да те скъсат. Как ще ме скъсат глупавите хора? Сега мислите ли, че ако един паяк дойде на мене и се качи на гърба ми, че аз може да се скъсам? Най-първо имам едни везни и се претегля, да видя, колко тежа. Като се качи паякът, пак се претегля и като зная моето тегло, зная и колко тежи паякът. Щом му зная тежестта, аз го зная паякът какъв е. Той не може да се избави от мене. Щом го претегля, казвам: „Претеглен си, измерен си, с тебе може да се работи.“ Казва: „Претеглете ума му.“ Има едно място в стария завет което казва: „Претеглен си. Мене, мене, текел, уфарсин. Премери Бог царството ти и го свърши.“ Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен.

Казвам: Трябва да се учите да плетете. Сутрин, като станете, купете си по едно огледало и стари и млади и щом станеш, огледай се. Намери в себе си една черта и я отбележи. Аз, за пример гледах ръката на едного преди десет години. Неговата сатурнова линия, линията на неговата съдба, преди 10–15 години гледах тази черта. Сега виждам тази черта се изменила, тя не е така, както беше, сега се е огънала. По напред беше права, после се е поогънала, изкривила се. Казвам: „Преминал си през големи изпитания.“ Казва: „Побеля главата ми.“ Не само главата му побеляла, но и тази линия от права се изкривила. Пътят, по който минава е тежък, че и пътят се изкривил и линията се изкривила. Ние сега се отдалечаваме от въпроса, но ако някой път погледнете вашите пръсти, този пръст – безименният, аз го наричам пръст на човешкото изкуство и на човешката красота. Той е слънчев пръст. Средният е сатурновия пръст, първият е юпитеров, малкият е меркуриянец. Щом сатурновият пръст е наклонен към слънчевия пръст, значи има нужда от него, той го подкрепя. Не е хубаво да се изкривяват пръстите. Симпатия има той, обикнали се. Много сприхав е сътурновият пръст, понеже навсякъде търси само погрешките на хората. Не че желае да търси погрешките, но е съдия, дето влезе вижда. Той е като учител по български език. Като му дадеш нещо написано, изведнъж казва: „Така не се пише. Не се туря Ь, Ъ.“ После ще намери, че местоимeнията не си турил на място, че спрежението на глаголите не е правилно, настояще време, че минало неопределено време. После ще намери, че буквите не са написани добре, казва: „Така не се пишат буквите. Какво си написал една буква по-голяма, така не се пише.“ Казвам: Аз похвалявам този човек, че

знае езика. Ние в нашия език сме строги, но англичаните са още по-взискателни. В българския език може да туриш „е“ просто, вместо „е“ двойно, думата няма да се измени, остава същата, но в английски, ако на края на думата туриш „д“ вместо „т“, ще измениш съвършено значението на думата. Казваш: „Какво има, една буква?“ Една буква дава съвсем друг смисъл.

Казвам: В любовния речник на любовта, понеже тя има всяка буква, трябва да е на мястото. Сега аз не засягам вашата любов. Вие боравите само със силите на любовта. Даже едва светиите са имали по два, три пъти прозрение за любовта. Най-големите светии, учителите, които идат в света, те разбират любовта. На земята не може да се живее със закона на любовта. Силите на любовта се изучават. Виждаме и Христос казва на еврейския народ: „Докога ще ви търпя? Дотегна ми вече“. Щом му дотегна и не му се живее, пък трябва да работи. Най-после, като не му се живее, те казват: „Щом не искаш между нас да живееш, ние ще ти съберем малко парици и ще те изпратим.“ И те изпратиха Христа, екзекутираха Го. Не си замина по обикновения начин. Вие се спирате върху онова, което евреите са направили на Христа, но вие не мязате ли на един евреин, колко хубави ваши мисли вие не сте екзекутирали по същия начин. Колко хубави ваши мисли има, които сте разпънали на кръст. По някой път ти разпъваш ума си, понякой път разпъваш сърцето си. Казвам: Вие се поддавате на едно външно внушение. Знаете ли, колко са настойчиви тия внушения? Нещо във вас ви казва: „Много лош човек си. Много лош си. Много лош си.“ Ти ходиш и нещо ти шепне: „Много лош си.“ Питам: Как може аз, добрият човек да стана лош? Какво трябва да подразбирате под думата „лош“? Той иска да ти каже: Ти си излязъл от Бога и си обърнал вече внимание на материалните работи. Употребяваш всичките условия на живота си само да придобиеш пари. Ти работиш и само трупаш пари, къщи правиш, ниви вземаш, като че ще живееш хиляди години на земята. Този, който ти казва, че си лош, ти казва: „Знаеш ли, колко години ще живееш на земята?“ – „Още не съм живял.“ Тогава казвам: Като започнеш да се разговаряш с лошите мисли, ще ги хванеш. Казва: „Ти си лош човек!“ Този, който говори, той на тебе не говори. Ти влизаш в един чужд спор. Казва ти: „Ти си много лош.“ Но това до тебе не се отнася. То са двама адвокати, които защитават свой клиент. Единият е обвинител и той казва: „Той е такъв и такъв“, изважда най-лошите работи, че е нечист, че престъпления прави. Другият ще го оправдава. Ти седиш и слушаш. Единият те укорява, другият те оправдава. Съдията съди, а ти слушаш единия, който те оправдава и другият, който те обвинява. Съдията ще даде решението си. Ти нямаш право да говориш. Ти ще мълчиш. Онзи те защитава. Ако речеш, ти да се защитаваш, ще объркаш една каша. Двамата духове, които вървят с тебе, те си спорят. Казва: „Много лош е

твоят ученик, той не върви.“ Другият казва: „Не, той прогресира.“ Ти вземаш участие, казваш: „Прогресирам, не съм от лошите.“ Не взимай участие. Ако си лош, лош си. Този факт е свършен. Ако си добър, ти си добър. Никога не се докачайте от една дума. Казва, че си лош. Но то не се отнася до тебе. „Ти“ е множествено число, то е един незавършен процес. Казват ти: „Ти си излязъл от Бога и си обърнал внимание само на физическия свят.“ Каквото ти говори, половината истина е. Другият ти казва: „Всичкото това богатство, превърни го, употреби го за Славата Божия, за Царството Божие и за твоето повдигане.“ Щом си лош, това ти предстои. Лошавината в света, това е твоето богатство в света. Всеки богат човек е лош. Всеки учен човек е лош. Всеки силен човек е лош. Ами, че кой може да те бие? Силният може да те изнуди. Само богатият е, който може да те уплете. Само ученият може да те заблуди. Тогава казвате: „Да не бъдем.“ Не е въпросът там. Ако имаш един невежа, който нищо не знае. Така е. Силният може да те бие. Богатият може да те изнуди. Ученият може да те заблуди. Вярно е това. Но силният може да те пренесе от единия бряг на реката до другия. Силният може да ти услужи. Богатият може да ти услужи. Ученият може да те оправи в пътя. Казвам: Силният е постъпил зле с тебе по единствената причина, че ти не си боравил с любовта. Ученият те е заблудил, понеже не си боравил с любовта. И богатият постъпил с тебе така, понеже не си боравил с любовта. Ако ти носиш в себе си Божествената любов, силният с тебе ще постъпи както любовта иска. Ученият ще постъпи с тебе, както любовта иска. И богатият ще постъпи с тебе, както любовта иска.

Следователно, в дадения случай, любовта е мощното в света, с което трябва да работим. Туй го наричаме Духът Божи. Всички ежедневни мъчнотии ти да разрешаваш с любовта. Да допуснем, че вие сте изгубили сто лева. Сега, вие се чудите, как е възможно да изгубите сто лева. Ти имаш още сто лева. Като си изгубил другите сто лева, ще дадеш банкет с останалите сто лева. Да ви обясня сега нещо. Ти си изгубил сто лева. Ти си един овчар, живееш в една колиба. Иде един цар, който е господар на цялото царство. Не е ли умно да направиш едно угощение на царя? Като направиш угощението в колибата, мислиш ли, че този цар, като напусне твоята колиба, че другите сто лева няма да се върнат? Ти имаш сто лева, искат да те опитат, ще пожертвуваш ли за онзи цар, който дойде. Някой път Бог дойде при вас, когато вие сте закъсали, че само сто лева имате. Той дойде на гости. Тогава започнете да се осигурявате, казвате: „Нямам Господи нищо, какво да Ти дам.“ Казвам: Да вярвате, че и без тези пари може в света. И без пари може, когато Господ дойде. Но когато Господ не идва, без пари не може. Когато Господа го няма, парите трябва да бъдат в джоба ти. Когато Господ дойде, парите трябва да излязат. Онези, които казват, че без пари може, какво разбират? Ако Господа Го няма, без пари не може. Не е верен

закона. Казва: „Без пари може.“ Ти живял ли си без пари? Когато Господа Го няма, завърта се главата. Когато Господ дойде, парите не трябват. Когато Господа Го няма, доста пари трябват навсякъде дето идеш, пари трябва да имаш.

Та казвам: Когато казваме, че без пари може в света, ние подразбираме, че трябва да разполагаме с ония велики средства, които Бог ни е дал. Ние сме в положението на син. Ако ти се считаш син, дошла е сиромашията, направи едно угощение, покани я. Тази сиромашия щом дойде, казва: „Скоро Господ ще ти дойде на гости.“ Щом дойде богатството, то казва: „Иде вече, угощението да бъде готово.“ Сиромашията пък казва, че скоро Господ ще ти дойде на гости. Господ ще ти дойде на гости, но Господ, като ти дойде на гости, всичкото богатство да го пожертвуваш. Това значи, самоотричане – да пожертвуваш всичко за любовта. Онзи, който е пожертвувал всичко за любовта, той всичко е спечелвал. То е един вътрешен опит. Доброволно няма да ти пошепнат, но ще видят, колко си умен, цениш ли любовта повече от всичко. Ако цениш любовта повече от всичко, заради онова Божественото, всичко жертвуваш, тогава то всичко ще ти даде. Ако ти всичко не жертвуваш, то всичко не дава. Тогава ще боравиш само със силата на любовта.

Някои от вас искате да напуснете този свят и да идете в оня свят. Така не се говори. Ти не си свършил първото отделение, как ще идеш във второ? Не си свършил второ, как ще идеш в трето? Не си свършил трето, как ще идеш в четвърто? Не си свършил прогимназия, как ще идеш в гимназия? Някои хора искат да идат в оня свят. Из училището вън може да идете, но в оня свят не може да идете. Оня свят е свят на учение. Трябва да бъдеш подготвен. Иначе ще идеш като някой чужденец да обикаляш оня свят отвън. Но да вземеш участие, трябва да си свършил всичко. Като идеш в оня свят, трябва да знаеш. Казвате: „Ще видим.“ Какво ще видите? Нищо няма да видите. Ако в оня свят влезете без любов, светът ще бъде една пустиня, без дърво, без камъчета, без нищо, само кал ще има. И ти ще се намериш до гуша в кал. То е онзи свят. Сега не трябва да ви разправям това. Хубаво, когато се потопите до гуша във вода има ли някаква лошавина? Нима, ако човек е потопен във водата 4–5 часа, тази вода няма да изсмуче всичката твоя топлина и ти ще изгубиш и топлината, и силата, която имаш. Половин час да си във водата е приятно. В този смисъл, колко да употребим водата е определено. От високо гледище, водата е кал. В моя ум така е. Само в оня свят на любовта има тази светлина и тя е толкоз приятна и мека, и тя лекува всички болести. Като влезеш там, всичко ще изчезне. Като погледнеш на всички минали съществувания, ще благодариш на Бога, че си преживял хиляди страдания, ще ти стане радостно на душата, че си страдал. В любовта, като влезеш, ти ще

разбираш и мед и масло ще потече от сърцето. Ти ще кажеш: „Благословен Господ, Който ме е прекарал през всичките тия страдания, за да имам тия вечните блага, при които сега се намирам.“

Та казвам: Какво казахме сега? Люби без кал! Мисли без кал! Постъпвай без кал! Хубаво е и с кал, не съм и против калта. Но казвам: Сега без кал е по-хубаво. С кал е хубаво вечерно време. Иде ден без кал трябва. Епохата, която иде е без кал. Ще си кажеш: „Беше време, когато калта беше потребна.“ Щом си се наранил, тури малко кал, направи си една превръзка. Щом заздравее раната, снеми превръзката, измий калта. Остави без кал своето тяло.
Та казвам: Снемете вашите превръзки, които имате, измийте калта и ходете без кал.
Радвайте се на вашата кал, която имате на земята.

Отче наш.

1940_02_14 Обичайте – ценете!
лекция пред общия окултен клас

ОБИЧАЙТЕ – ЦЕНЕТЕ!

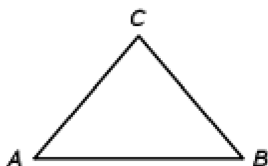
Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Бог е Любов“

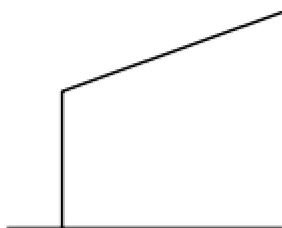
Всички сте се подмладили, с колко години? Напред ли отидохте или назад се върнахте? Когато човек напред върви, къде отива?

Имате точката А. По този път АВ, на слизане къде ще отидете? Някои от вас сте се научили да виждате големи работи: планини виждате, големи дървета виждате, но малките работи не виждате. Например вие не оценявате стойността на един малък живот. Вие не оценявате стойността на една малка мисъл, която прониква във вашия ум, само големите работи виждате. Сега, от вашето гледище, защо са ви големите работи? Да кажем, някой от вас иска да има някой голям сомун – защо му е? Какви му са съображенията, че иска голям сомун? Не само да кажеш, че искаш. Казвате: „2 по 2 е 4. И 2 и 2 е 4.“ Защо 2 и 2 е 4 [и] 2 по 2 е 4, когато 5 по 5 е 25 и 5 и 5 е 10, 3 по 5 е 15 и 3 и 5 е 8? Защо туй съвпадение на някои числа? Вие имате тогава 73. Ако го обърнете, ще стане 37. Но ако имате 77, и да го обърнете, пак е толкова. По някой път вие искате един ред на нещата. Има известен ред в природата, който не може да се измени. Например вие искате някой човек да измени своята обхода към вас. Защо? Имате желание някои да ви обича. Защо? Казвате: „Аз го обичам.“ Мислите ли, че ако обичате някого, правите добро на него? Вие не мислите правилно. Човек, ако обича, прави добро само на себе си. Не само това да се каже, но да го съзнавате. Казвате: „Аз го обичам.“ Щом ти го обичаш, ти правиш добро на себе си. Щом аз оценявам любовта, с която някой ме обича, правя добро на себе си. Ти, ако ме обичаш, правиш добро на себе си; аз, ако оценявам твоята любов, правя добро на себе си. Аз, ако те обичам, правя добро на себе си и ти, ако оценяваш моята любов, правиш добро на себе си.

Тогава произтича една дисхармония в света. Казвате: „Той не ме обича.“ То е негова работа. Казва: „Той не оценява любовта ми.“ То е негова работа. Ти обичай хората, без да се интересуваш дали те оценяват любовта ти.

Може да се интересуваш, но интересувай се ти дали ги обичаш. По кой начин може да се докаже, че ти обичаш някого? Да кажем, ако се иска едно доказателство, как ще докажете, че обичате някого? С какво ще докажете? Любовта е нещо неуловимо.
Сега вие имате стари възгледи. Когато човек стане възрастен, като остарее, мисли, че знае повече. Казва: „Много зная. Главата ми много е патила." Какво може да пати една глава? Най-първо, този израз на български „Главата ми е много патила" няма значение. „Пати" значи „пате", което плава във водата. „Патила" значи „народила патета". Каква дума е тя? (– „Гръцка, значи „страдам".") Какво значи „страдание"? Ако дойдем да страдаме… Страданието не е нищо друго освен едно неразположение, че нещата не стават както ти искаш. Всички ние страдаме от неразбиране на ония Божествени закони. Например ние се занимаваме с любовта, но любовта има известно приложение. Ти може да имаш една любов, която да осакати паметта ти. Пък може да имаш една любов, която да развива ума ти. Може да имаш една любов, която да осакати сърцето ти, пък може да имаш една любов, която да облагороди сърцето ти. Казвате: „Защо е така?" Така е сега. Имате една наклонена линия.

Представете си, че някаква вода пада перпендикулярно отгоре. Туй падане какво ще произведе? Любовта е, която движи човешката мисъл и човешките чувства. Зависи от вас какъв наклон ще дадете на вашата мисъл, какъв наклон ще дадете на вашите чувства и какъв наклон ще дадете на вашите постъпки. Вие казвате: „Да се обичаме, да мислим правилно" и мислите, че работите са вече уредени. Да мислим правилно, но има известни правила, известни закони.

Вие изучавате един език. Коя е първата дума, с която започвате? Кои думи са най-стари? Думата „Иван" стара дума ли е? Тя е много нова, детинска дума. А думата „раждам"? „Иван" ли е по-стара дума или „раждам" е по-стара? Глаголите са по-стари думи. Те показват действие. Искам да направим връзка. Имате неправилни глаголи на френски. Кои глаголи са неправилни? Филологически няма да се спирам. Има една неправилност в глаголите. Щом има неправилни глаголи, има и правилни глаголи. Има цяла една таблица с правилни глаголи. В български език имате три рода. Но то не е правило за всички езици. В турски език има само един род. На български казваш: „един мъж, една жена, едно дете". На турски казват: „бир еркек, бир کъръ, бир чучук". Питам: „Защо в български има три

рода, а на турски само един?“ И да ви се разправя, малко отвлечена работа е. Има си своите причини. Или ако вземете начина на писането в разните езици. В еврейски се пише отдясно наляво; ако вземете китайски, пишат отгоре надолу; ако пишете на европейски езици, ще пишете отляво надясно. Бялата раса пише отляво надясно. Всичкото туй писане е свързано с изменението на земната ос. Сега това трябва да се доказва.

Животните ходят хоризонтално. Когато се е създала земната ос, в туй положение тя била успоредно на орбитата на Земята. А пък когато растенията са се създали, Северният полюс не е бил там, дето е сега. Той е бил точно на обратната страна. И когато човек се е създавал, изменила се е оста. Следователно и ние сме се изменили. Когато оста на Земята не била като сегашната, са се създали растенията. Когато оста е била хоризонтална, създали са се животните; когато оста е станала перпендикулярна на своята орбита, създал се е човекът. Това са сега твърдения. Казвате: „Докажи го туй.“ Какво ще го доказвам? За да се доказва нещо, значи хората са слепи. Има неща, аз ги виждам. Какво ще доказвам, че този предмет има червен цвят? На онзи слепия човек трябва да му доказвам, по някакъв начин да му обяснявам, че е червен. Но аз виждам, че е червен. Какво ще доказвам? Червеният цвят прави хората подвижни. Що [е] червеното? Това, което прави хората подвижни, това е червеното. Щом се карате, щом се побийвате, щом се движите, щом работите, всичко туй се дължи на червения цвят. Какво нещо е червеният цвят? Копаеш с мотиката, пишеш – всичко това е червеният цвят. Казвам: Туй, което създава работа на хората, то е червеният цвят. Пишеш, четеш – това е червеният цвят. Недоволен си – това е червеният цвят. Говориш – това е червеният цвят. Риташ – това е червеният цвят. Скачаш – това е червеният цвят. Лягаш, ставаш, падаш – това е червеният цвят. Щом престане този цвят у тебе, искаш да се успокоиш. Премахни червения цвят – умира човек. Защо умира? Няма червения цвят. Ти си едно колело – дойде червеният цвят, върти колелото, той произвежда движението. Спре се водата във воденицата – воденицата остане тиха, умряла. Казваш: „Да се махне този червен цвят.“ Щом се махне червеният цвят, човек ще дойде до какво положение? Щом умре човек, оста му остава хоризонтална с орбитата на Земята. Щом възкръсне, оста е перпендикулярна. Вие като ходите, вашата ос е вече перпендикулярна. Кое [е] по-хубаво сега – хоризонтален ли да бъдеш или перпендикулярен?
Казвам: Да пренесем. Ние имаме отношение към Бога. Три отношения имаме, които са правилни. Любовта е едно правилно отношение към Бога. Мъдростта е едно правилно отношение към Бога. И Истината е едно правилно отношение към Бога. Върху тия отношения ние не може да разискваме. За същината на любовта, каква е, ние не може да разискваме. Казваме: „Туй е любов, то е нещо велико, безгранично“, но какво нещо е

безгранично, ние нямаме понятие. Ти ако речеш да разискваш какво нещо е любовта, ще изгубиш смисъла на живота. Да разискваш какво нещо е любовта, то е все едно да извадиш окото си, да го изследваш как е направено. Не бутай окото си, не ти трябва това. Някои искат да човъркат какво нещо е любовта. Ти, ако речеш да изследваш какво нещо е любовта, ще изгубиш любовта. Задоволи се да можеш да виждаш всичко с окото. Какво нещо е окото ти, има начин за изучаване, но не с такива доказателства. Ти ще имаш едно огледало и ще изучаваш своята сянка. Ще изучаваш окото си в огледалото, ако искаш да се изучаваш.

Хубаво е по някой път да се оглеждате. Защо някои от вас не искате да се оглеждате? Казва: „Той е станал вече много умен." Умният не се оглежда. Аз зная защо не се оглежда. По-напред бил красив, сега остарял, набръчкало се лицето, не иска вече да се оглежда. Казва: „Не искам да се оглеждам."
Щом си остарял, ти си виноват. Всеки, който остарява и не поумнява, е виноват. Не че е виноват. Непременно детето, което се подмладява и не учи, реве и плаче, дига шум, минава за такъв аристократ. Погледнеш – дигне врява в къщата, заповядва на всичките. Голям човек дошъл, как да не обръщат внимание на него? Казва: „Вие знаете ли кой съм аз?" Баща му го гледа, гледа. „Кой си? Едно дете. Не те зная кой си."
Че, кой от вас знае откъде е дошъл? Имате един син, знаете ли откъде е дошъл? Имате един приятел, не знаете откъде е дошъл. Даже нямате ясна представа за вашите приятели. Вашият приятел има едно специфично ухание. После, той си има известна форма, която никой друг няма. Неговият нос е така направен, че втори нос като неговия няма такъв екземпляр. Той има едно ухо, че няма като неговото. Вие ще кажете, че има и други уши. Има и други уши, но такива специално няма, непременно има малко различие, вие не го забелязвате.

Ако вашият нос е малко вирнат, какво показва? Кой нос е вирнат? Кой нос е вдлъбнат? Знаете ли кой направи хората с вирнати носове? Свините. Понеже с хиляди години ровиха земята с носа си наместо с краката и ръцете; вместо те да работят, те накараха носа да работи в земята, да рови земята. И досега има хора с вирнати носове – археологическа работа, останала от миналото. Този нос не може да се поправи, докато не се премахне тази черта. Но знаете какво нещо е свинята? Какво значи „свиня"? „Сви" какво значи? Свинята постоянно свива, оре, обръща, търси, нарежда тя. „Сви" туй значи. Казвате: „Сви". Свил си платното. Какво иска да каже? Събрал го на едно място. Значи свинята събира работите.

Следователно и този с вирнатия нос събира нещата. Но вие за тия хора с вирнатите носове каква идея имате? Че такъв човек е горделив. Какво разбирате под думата „горделив човек“? В английски език има една дума: „горделива плът“ – proud flesh. Когато някой има цирей, пак казват „горделива плът“. Като се надуе циреят, той е горделив. Два смисъла има „горделива плът“. Горделивият човек е този, който мисли високо за себе си. Но и плътта, като се надуе, става горделива. Следователно гордостта е болезнено състояние в човека. Надула се тази плът и ти с това се гордееш. С какво може да се гордееш? Ти се гордееш със своето знание. Но знанието ти си взел от Петка, Драгана, Стояна, няма нищо твое, ти си го взел от другите и само цитираш. Имаш известно достойнство. Но ти нищо не си създал. Ами че вас, ако ви попитат, колцина от вас ходите право? Защо по някой път ходите прегърбени? Защо трябва да ходите сгърбени? Вие нямате отношение към Бога. Ти щом ходиш прегърбен, земята те привлича, гледаш нещо по земята да намериш. Нямаш отношение към Бога, изгубил си Го.

Казвам: Искам вие да се самовъзпитавате. Как ще възпитате младото поколение? Говорят за душата на детето. Каква е тази душа на детето? Той себе си не разбира, иска да възпита човешката душа. То е туй, което не може да се възпита. Човешката душа не се нуждае от възпитание в този смисъл, както хората говорят, да се подигне душата. То е едно цвете, няма какво да се подига. Едно цвете може да се полее само малко на корените и да се остави. Някой път нали сте гледали някое цвете – дълго време като не го поливате, увисват листата му. Ако идеш на туй цвете да му говориш, да го милваш, цветето казва: „Твоите милувки не ме интересуват.“ Малко водица като капнеш, след половин час, един час, то се освежи.
Казвам: Сега вашите отношения към Бога трябва да бъдат правилни. Любовта е първото отношение. Всичко друго е второстепенно. Оттам трябва да започнете. Тя е основата на нещата в света. Ти туряш една основа и върху тази основа трябва да градиш.
Вие сега се спирате. Старите казват: „Остаряхме.“ Виновати сте. Защо? Защото не сте поумнели. Надолу гледате. Вярвате, че имате едно заблуждение. Казвате: „От пръст е направен човек.“ Лъжете се. Че дрехата ви е направена от пръст, прави сте. Но че душата, която е във вас, че е от земя, лъжете се. Защо тогава вярвате, че сте от пръст? Казвате: „Като умрем, ще идем в черната земя.“ Черната земя ще иде в земята, но вашата душа ще иде в друг свят. Онзи свят, от който душата е излязла в света на смъртта.

Сега на вас са натрапени възгледи от миналото. Казвате: „Ще умрем.“ Каква е вашата идея, че ще умрете? Защо ще умрете? Аз искам да зная защо ще умрете. Нали казвате, че всяко нещо си има причина? Каква е

причината, че искаш да умреш? Коя е подбудителната причина? Искаш да идеш в училището – каква е причината? Искаш да добиеш знание. Щом идеш в училището и не учиш, ти само ще бъдеш една спънка за хората. Тогава вашето положение ще бъде както положението на една стара госпожа, която ми разправяше една своя опитност. Тя бе на около 60–65–70 години, от Варна. Сънува, че отива в оня свят, сънува жив сън. Казва: „Виждам 24 души старци, умни хора, седнали, разглеждат на масата. Аз като влязох, ме питат: „Бабо, защо дойде?" – „Дойдох, тук искам да живея." „Знаеш ли – казват – да четеш?" – „Не зная." – „Тогава тук вода ще носиш." Тя казва си: „Аз, като бях на оня свят, ми беше по-добре: шетаха ми, по-добре ми беше: вода ми носеха, а тук вода да нося. Не искам да остана! Връщам се пак назад." Тя не е разбрала.

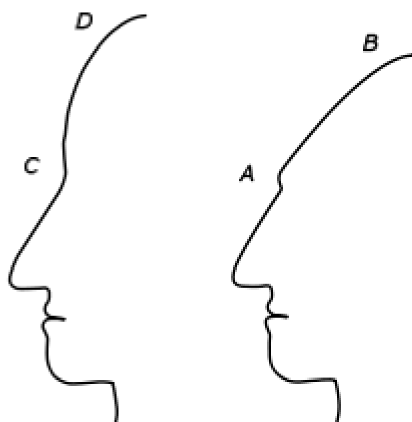
Преди години тук имаше болни братя, доста учени хора бяха, страдаха. Бях ги накарал да носят вода, за да ги излекувам от болестта. На един брат, който беше неврастеник, който беше болен и страдаше от слаби гърди, казах да вземе две стомни вода и по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, да носи вода. Казва: „Хората ще ме видят." Няма нищо. Като носиш болестта, хората пак те виждат. Или вода ще носиш, или болестта ще носиш. Казва: „Да не губя времето." Седнах да му обяснявам каква е ползата от носенето на вода. Казвам: Ти си станал нервен, изгубил си своя магнетизъм. Водата е добър проводник на магнетизма, ще мине в организма ти и ти ще се освободиш, ще се образува едно поле на деятелност. Ще опиташ два–три месеца като носиш. Тук имаше една сестра, тя беше дошла от запад някъде, с висока култура. Не може да се движи. Казвам: Ще носиш и ти вода. – „Но как – казва – Учителю, аз, старата жена, как ще нося вода!" Ще носиш вода, ако искаш да се подмладиш. Можеш, можеш. Най-първо с една стомна, после с две стомни ще носиш. Вижда се смешно на хората, но то е закон.

Трябва да вярвате в ония Божествени закони, които съществуват, и да не ви е срам от никаква работа, която носи здраве. Всяко нещо, което носи здраве на човека, всяко нещо, което придава на неговата сила, което освежава в малка степен неговия ум и сърце, те са Божествени работи, няма какво да ни е срам. Някой път някои от вас страдате. Ако ходите по пътя, ще видите някое камъче не на място, ще се наведеш и го туриш на място и в една година вие [като] туряте камъчетата на място, знаете ли каква полза ще направите на себе си? Ти с всяко навеждане към земята – в тебе има някои неща, които са непотребни, – като се наведеш да вземеш този предмет, непотребната сила отива в земята и ти се освобождаваш. Вземи един лист, тури го настрана. Ти казваш: „Кой го е хвърлил?" Ония хора не са го хвърлили заради тебе. Наведи се, вземи го. Десет пъти като се наведеш на ден, за 10 деня са 1000 пъти, ако за всяко навеждане печелиш 10

лева, ще спечелиш 10 000 лева.
Видиш една погрешка, изправи тази погрешка. Всяка погрешка, която виждате, тя има отношение към вас. Казвам: Какъв наклон ще дадете на вашата мисъл? Най-първо вие мислите защо Господ създал света така. Така не мислете. Турете в ума си мисълта, че Бог създал света да се учим. Ти имаш ръка. Знаете ли какво трябва да се прави с ръката? Аз ви давам упражнения и някои от вас от немай-къде ги правите, като един навик ще се направят упражненията. Някой казва: „Стар човек съм, как ще правя упражненията?“ (Учителят показва първото от 6-те упражнения.) Като правите упражнения, на пръсти да се подигате. Ако вие, като правите упражнения, се подигате на пръсти, вие ще регулирате доста сили и енергии. Та казвам: Като подигате тялото си, същевременно трябва да подигате и ума си. Като се навеждате надолу, и умът ви трябва да върви с вашите ръце. Контакт трябва да правите и със Слънцето, и със Земята.

Казвам: Научете едно изкуство на упражненията. Ако си женен, ще кажеш: „Сега желая да направя едно упражнение за жена си, за да бъде тя добра.“ Повтори упражнението за себе си и кажи: „И за мене, и аз да бъда добър.“ После пак за жена си. Пък ако не си женен, ще кажеш: „Правя за моя възлюблен“, за себе си после. Ако си ученик, ще направиш едно упражнение за учителя си, за себе си, после пак за учителя си. Слугата ще направи едно за господаря си, едно за себе си, пак едно за господаря си – тогава смисъл имат упражненията. Или ти стъпваш на левия си крак – то е влиянието на меките сили на любовта, едно течение има на мекота. Десният крак е на мъдростта, на знанието. Като стъпваш, ти го събуждаш. Щом се изправиш, то е вече истината, свободен си. Ти вече мислиш какво да правиш. Ще смениш едно упражнение с друго.

Та казвам: Всички съвременни теории ще се обобщят. Трябва да се изучава Земята, трябва да се изучава Слънцето. Трябва да се изучава Слънцето, за да расте отгоре. Някой път трябва да се изучава Месечината, за да може тялото ни да се пречисти. Месечината е създадена за пречистване. Някой път вие сте неразположени, може да излезете да наблюдавате Месечината. Когато искате да придобиете известна енергия, наблюдавайте Слънцето, не гледайте направо Слънцето, но хвърлете бегъл поглед към Слънцето и пак отдалечи очите си. Очите не трябва много да се фиксират. Ти, когато гледаш оная картина, гледай я, когато се отпечатва от светлината на Слънцето, на Слънцето обръщай внимание и най-после носи Слънцето, както то се отпечатва в картината.

Казвам: Сега трябва да правите наблюдения. Имате главата А, на която челото е наклонено и имате втори екземпляр CD – челото е издигнато. Мислите, че двата характери са еднакви? АВ е човек енергичен, сприхав, той не оставя никакво противоречие. Той е като водата, която слиза от планината, наклон има. Тази глава АВ са я образували ред поколения. Може челото да се подигне. Колко време се изисква да се подигне челото? Какъв ъгъл трябва да се подигне тази глава? Трябва да се подигне, защото в предната част на главата е милосърдието у хората. Като се подигне горната предна част на главата, хората влизат в положението на страдущите, хората могат да влязат в положението на близките си. Щом се подигне главата ви, вие може да работите.
Сега вие тази форма на главата ще носите. Каквато е вашата глава, такъв ще бъде и умът ви. Вашата форма на главата е резултат на вашите мисли, на вашите чувства и на вашата воля. Главата е един резултат. Формата на главата, формата на лицето, формата на тялото е резултат на човешката мисъл. Не само на вашата мисъл, но на мислите на ред поколения.

Следователно, като измените мисълта си, изменяте и външната форма или на главата, или на тялото, или на лицето. Щом изменението стане в коя да е част на тялото, съответно става преобразуване и в цялото тяло. Когато някой от вас иска да се подигне, ако вие сте религиозен човек и виждате, че не можете да се подигнете нагоре, значи във вас няма религия. При религията трябва да изправите гръбначния стълб. Гледам някои млади сестри започнали да си образуват гърбица. Гърбицата не е добър признак. Не позволявайте да се образуват гърбици. Никаква гърбица! И на 70, и на 120 години пак да се усещаш като на 21 година. Не се самозаблуждавайте с вашите години. Годините нищо не значат. На 120 години какво ще добиеш, кажете ми. На 120 години турям запетая след 12, на 120 години ти си на 12 години; нулата, това са условията. На 120 години ти си направил в своята зодия едно обръщение. На 120 години като станеш, ти си само на една година, обиколил си веднъж своята зодия. Ти си извървял един път от 25 000 години. Съкратен път, бързо си вървял, пътувал си и си извървял един път от 25 000 години. 120 има 12 зодии, 12 месеца има годината, всеки един

месец ти си имал особена характерна черта. Първият месец, март, то е за главата. Всичките месеци са назначени по краката, по лицето, по гръбнака, навсякъде. Като живееш 120 години, ти си живял един отличен живот, бил си навсякъде в пътя си. Втори път ще влезеш и пак ще минеш. Съвременните астролози изучават зодиака, но зодиака на нашата Земя. Ако идеш да живееш на Слънцето, Слънцето има друг зодиак. Зодиакът на Слънцето му взема 20 милиона земни години, взема 25 000 години, а в Слънцето 20 милиона години, за да се образува около неговата ос един малък кръг. Ако съкратите 25 000 години на 120, какво ще получите? Е Ц [?] милиона години на колко могат да се съкратят? Щом турим 120 милиона години, показва, че условията за живот на Слънцето са много по-богати и обширни, отколкото на Земята.

Или може да кажем, че в Слънчевата система Земята се намира най-долу. Върху нас Юпитер влияе, върху нашите лични чувства, върху его-то на човека. Венера влияе върху чувствата. Марс влияе върху активността, при ушите. Сатурн влияе върху ума, върху разсъждението, всичко, каквото може, опитва. Месечината влияе върху въображението на човека, върху студената мисъл. Ти си въображаваш нещо – може да е вярно, може да не е вярно. Месечината никога не може да ти предаде топлина. Каква е Месечината? Месечината е студена и тя предава студенина. Тя може да ти даде въображение колкото искаш, но топлина никаква.

После, знаете ли каква е онази материя на Месечината? Окултистите твърдят, че Месечината е майка на Земята; няма да ви разправям надълго. Майката Месечина се готвела да се ожени за Слънцето, влюбила се, пък дъщеря ѝ я изиграла. Тя се влюбила в Слънцето и Слънцето обърнало внимание на Земята и майката останала на сухо. И затова оттам насетне, като се разочаровала, всичката влага, която имала, всичките чувства изчезнали, обезсмислил се животът ѝ. Казват, че живот няма на Месечината, изчезнал животът. Тя по някой път, като се пълни, поглежда към дъщеря си дали прогресира, като се оженила и като я погледне, казва: „Не искам да те виждам“ и пак се намали. После, като майка, пак казва: „Чакай да видя това дете“, пак стане пълна, пак се изпразни и само току се пълни и празни.
Сега вие казвате: „Защо е така?“ Аз ще ви кажа защо е така. Защо е човек женен? Женен е. Защо? Когато вие се сърдите някому, защо се сърдите? Вие се сърдите по единствената причина: мислите, че той не ви обръща внимание, не ви обича. Имате право, той трябва да обръща внимание. Той не обръща внимание на вас и вие се сърдите. Понеже той усеща, че вие не цените любовта. Той ви обича и вие не цените любовта, най-после той не обръща внимание на вас. Вие му се сърдите. Защо му се сърдите? За да ви обича. Вие му се сърдите, защото не ви обича. Когато ви обича, говорите

много добре заради него.
Това аз уподобявам, когато турците отиват на лов, имат големи хрътки. Хрътката, като сплаши някой голям заек, като изскочи заекът, хрътката гони заека, наближава го, той вика: „Ха чуджум, ха козум“, нарежда най-хубавите имена. Ако хрътката се заблуди и не може да изкара заека, той вика: „Ха гяур, ха домуз“, нарежда все лоши имена. Защо? Понеже вече заека хрътката не може да го хване. Виновна ли е хрътката, че не може да хване заека? Краката са му дълги, бяга да си спаси живота. Често уподобявам хората на това положение. Когато заекът се изплъзне, вие сте недоволни в себе си. Всякога, когато не може да сполучите, имате едно неразположение. Избавете се от вашите неразположения, научете се да мислите.

Вие мислите, че сте остарели. Човек на 50 години не е стар. И на 60 години, и на 120 години не е стар. То е едно дете. Аз наричам млад човек, който може да остарее. И наричам стар човек, който може да се подмлади. Ако младият може да остарее, той е умен; ако старият може да се подмлади, и той е умен. Ако старият не може да се подмлади и ако младият не може да остарее, и двамата са глупави. Защото остаряването не е отслабване. При остаряването ще носиш по-голям товар, ще помагаш повече на хората. В света ценността на човека зависи дотолкоз, доколкото може да бъде полезен в умственото поле, в духовното поле и във физическото поле. Цената на човека седи дотолкоз, доколкото може да бъде проводник в света, в който живее. Ние на Земята сме дошли да се учим. Ние сме предметно учение. Ние сме дошли да подигнем цената на Земята. В този свят ние сме предметно учение, тази Земя добива цена според нас. Онези професори, които ще дойдат да ни преподават, те ще дойдат заради нас. Ако ние напуснем Земята, и те ще я напуснат и Земята ще бъде като Месечината, ще бъде едно здание без живот.
Сега, ако вашите хубави мисли ви напуснат, ако вашите хубави чувства ви напуснат, ако вашите хубави постъпки ви напуснат, питам тогава: тогава какво ще остане във вас? Вие ще останете един университет без студенти и без професори. Какво ще струва тогава зданието? Първото нещо се изисква необятна любов за Бога. Познавашне познаваш, като дойде до Него, ще ти трепне сърцето. За Него като мислиш, и ще остарееш, и ще се подмладиш. Ако ти си стар, ще се подмладиш, ако си млад, ще остарееш. Като млад, ако остарееш, ще благодариш и като стар, като се подмладиш, пак ще благодариш. То са велики смени в живота. Като се погледнеш в огледалото, ще видиш бръчки навсякъде.

Има известни бръчки, които трябва да ги премахнеш от лицето. Те са бръчки на тревоги. Ако живеете така хубаво в ума си, ще имате много хубави линии. Ако сърцето е благородно, съвсем хубави линии ще имате.

Ако и постъпките са хубави, ще имате нещо хармонично в лицето. Ако мислите ви са дисхармонични, ако чувствата ви са дисхармонични, ако постъпките ви са дисхармонични, ще имате нещо нахвърлено в лицето, вие сами няма да искате да си гледате лицето. Сърцето ви ще копнее за хубавото, като видите млад и хубав човек, ще казвате: „Колко е хубав." Тази хубост се дължи на ума, дължи се на сърцето, дължи се на волята, дължи се на човешката душа, дължи се на човешкия дух.

Казвам: В новото учение трябва да изучавате науката за духа, на мощната сила. В новото учение трябва да изучавате Любовта. В ума трябва да изучавате знанието на Мъдростта. После трябва да изучавате закона на Истината. Искам всички да бъдете свободни, да имате свободни движения. Да знаем всяко движение, което правим, да бъде хармонично, никога да не правим дисхармонични движения. Ако направим едно дисхармонично движение, веднага да го изправим. Някой път наблюдавайте очите. Вие мигате някой път много бързо. Това показва, че сте нетърпеливи.

Имайте си едно огледало. Ако искате да бъдете търпеливи, препоръчвам ви да се гледате в огледалото. Много мъчно може да се гледа сам. Не ви казвам да се гледате дълго, може да се хипнотизирате, но около половин минута, 10–15 секунди да се погледаш. Да се гледате, да се изучавате тъй както сте, не да роптаете нещо. Като се гледате, да не мигате бързо. Спокойно се гледайте в огледалото, не бръчкайте лицето си. Ако вие не може да концентрирате вашите очи, ако не може да поставите главата си права, ще се погледнете в огледалото и ще намерите смисъла в строежа. Ще намерите веждите как са направени, устата, цветът какъв е. Виждате устните са малко възчервени – венозната кръв е повече. То е болезнено състояние. Веднага ще изправите. Как? Червени трябва да бъдат устните. Носът, ако е вирнатичък, ще турите една права линия, да не е вирнат.

Вътре ще коригирате в духа си. Духът е, който работи. Вие, като се наблюдавате, ще отнесете мисълта към вашия дух, ще отнесете мисълта към вашата душа, ще отнесете мисълта към вашия ум, ще отнесете вашите чувства към вашето сърце и тогава ще оставите във вашето подсъзнание каквото сте казали. И то ще коригира. Утре пак ще отнесете. Вие ще казвате какво трябва да се поправя. Те са, които ще поправят. След 10–15 години вие ще се подмладите, лицето ще придобие свежест, погледът ще бъде светъл и нещата ще тръгнат напред.

Сега оставяте и казвате: „Ние като идем в оня свят." Вие сте в оня свят. Оня свят е, в който вашият дух живее. Оня свят е, в който вашата душа живее. Оня свят е, в който вашият ум живее. Оня свят е, в който вашето сърце живее. Оня свят е сърцето, умът, душата, духът. Без тях оня свят не

съществува.
Та, сега ще кажете: „Сега аз живея в оня свят.“ Щом ти мислиш за духа, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за душата, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за ума, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за сърцето, ти си в оня свят. Щом работиш с тялото, ти си в този свят. Като работиш с ръцете, ти си в този свят; като ходиш с краката, ти си в този свят. Като махаш главата, ти си в този свят. Щом се спреш на едно място и наблюдаваш, в оня свят си вече. Някои от вас имате потиснати чувства – устата ви са тънки. Някои от вас имате дебели бърни – чувствата ви са необуздани. На някои от вас ушите ви са тънки, прозрачни – слаба енергия имате. Някои сте много пасивни. Ушите не трябва да бъдат светли. Ухото трябва да има една хубава линия и една хубава краска. По някой път не искам да се спирам върху известни подробности, понеже, ако ви се кажат, вие сте по-способни да задържите изопачените работи; туй, което е съществено, го оставяте настрана. Например, ако ви кажат „вирнат нос“. Трябва да се даде на носа един правилен профил.

Правилният профил на носа може да бъде както е на чертежа. Тук имате и отклонения. Всеки от тези носове се различава. После, носът на човек, който има трезва мисъл, се отличава. Носът трябва да бъде успореден с гръбначния стълб. Едно правилно лице трябва да бъде успоредно на гръбначния стълб. Щом носът има отклонение, някакъв ъгъл, носът не е правилен. Това показва, че животните са взели надмощие. Разумният живот изисква лицето да е успоредно на гръбначния стълб. Лицето трябва да бъде успоредно с гръбначния стълб. Щом не е успоредно, вече има животинско. Значи, тия условия на миналото сега трябва да ги поправим. Когато Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина влязат в нас, за да превърнат всичките материали на миналото, които са ни спъвали, тия материали да се обработят и да се създаде новият човек.

Казва Христос: „Ако не се родите изново от вода и Дух, не може да влезете в Царството Божие.“ Символически, ако не се родите от вашия дух и от вашата душа, вие не можете да влезете в Царството Божие. Ако не се родите от вашия ум и от вашето сърце, вие не може да служите на Бога; не може да станете граждани на Царството Божие, ако не се родите от Духа, от силното и мощното, и от Любовта, значи водата. Ако не се родите от Духа и вода, значи, ако светлината не проникне в твоя ум, ако топлината не проникне в твоето сърце, ти не можеш да служиш на Бога. Или другояче: Ако Любовта не проникне в твоята душа, ако Мъдростта не проникне в твоя дух, ти не може да бъдеш гражданин на Царството Божие.

Сега искам да остане във вашия ум онова, което е полезно. Има известни практически правила. Човек, за да може да живее на Земята, да бъде сполучлив, той трябва да има едно самообладание. За да имаш едно самообладание, трябва да имаш една основа. Ако в даден случай, каквото и да вършиш, си спомняш за Оня, Който създал света, ти имаш основа. Ако направиш нещо и нямаш никаква опорна точка, ти нямаш основа. Казваш: „Аз нямам никакво понятие за Бога." Че как, нали имаш понятие за себе си? Ти сам ако разбираш себе си, ти си едно отражение на Бога. По някой път ти трябва да търпиш, както Бог те търпи. Бог гледа, че правиш много погрешки, извинява те. Господ казва: „Поправи грешката." Щом направиш една погрешка, Той казва: „Поправи я." Ти си турил едно камъче не на място, казва: „Тури го на място." Той не казва защо си го турил там, но казва: „Тури го на мястото му." Има цифри. Като се гради една къща, всяка частица е потребна. Ще гледаш номера и една под друга ще ги наместваш.

Казвам: Сега вземете едно упражнение да бъдете търпеливи. Да кажем, имате уроци на търпение. Ти имаш ревматизъм в крака си. То е предметно учение. Като седнеш, боли те кракът, пей: „Всичко в живота е постижимо." Ти му попей. Той като те боли, ти седи спокоен. Учиш се на търпение. Ти ще кажеш: „Откъде дойде, сега ли намери, ще ми осакати крака." Ти му попей. Кажи: „Хубаво е, ще го издържиш." Кракът те боли, ти се поусмихни. Какво трябва да му кажеш на ревматизма? Ще видите, че при ставния ревматизъм е дошъл един понижен живот и следствие на това се образуват болките. Ако може да подигнете този живот, а вие може да го подигнете… Ако вие не може да изпъдите ставния ревматизъм навънка, тогава де е вашата сила? Ако един генерал може да заповядва на хиляди хора да отидат да се жертвуват, той е генерал. Как вие да не можете на крака си да заповядвате? Генералът казва: „Кръгом!" и войниците го слушат. Ти ще кажеш: „Аз съм генерал, ще ме слушате!" Ще кажеш: „Кръгом!" Кажеш веднъж, два пъти, три пъти, цяла година като казваш, всички като те чуят, всички те ще напуснат крака и кракът ти ще оздравее. Ще учиш търпение.

Та казвам: Всякога в търпението ти има [да] носиш. Една неприятна мисъл мъчно се носи, едно тъжно чувство ти мислиш, че е дошло не навреме. То е дошло точно навреме. Всичко онова, с което се пробужда нашето съзнание, е приятно. Всичко онова, с което не се пробужда нашето съзнание, е неприятно. Нещата идат навреме. Туй е за наша полза. Така е, ако разбираме, пък ако не разбираме, ще роптаем. Ако роптаем, нищо няма да достигнем. Може някой професор [да] преподава един отвлечен предмет. Не че този предмет не е полезен – ако ти разбираш тази отвлечена материя, ти може да се ползуваш.

Например, ако имаш дарбата да знаеш десетина езици, мислите ли, че ще изгубиш нещо? Ако знаеш бързо да смяташ, мислиш ли, че ще ти бъде безполезно? Мислиш ли, че ако знаеш хубаво да пееш, ще бъде безполезно? Ако имаш сила да дигаш 400–500 килограма, мислиш ли, че силата не е на място? Ние всички страдаме от безсилие, искаме удобства. Казваме: „Да имаме една машина.“ Вместо машина, стани силен. Ние употребяваме машината, а ние ставаме слаби. Като прогресираме механически, трябва да прогресираме и духовно. Едновременно с прогреса в материалния свят и в сила трябва да прогресираме. Сега стари сестри от вас казват, че едно време сте вдигали повече, пък сега не можете. Гледам някои сестри, които не са по-стари от мене, казват: „Остаряхме.“ Казвам: Аз още не съм остарял. Аз се мъча да остарея, че не съм остарял, вие сте остарели. Голяма тежест си давате. Чакайте аз да остарея, че вие подир мене. Няма какво да остарявате. Винаги носете в ума си, че имате повече знание и може да помогнете комуто и да е.

За всяка една нова мисъл, която прониква в ума ти, да се радвате. Да си имате едно тефтерче и записвайте новите мисли, да видите колко от вашите мисли са оригинални. Ако някой път дойде една оригинална мисъл, тя е много важна. Тази мисъл, която прониква във вашия ум, в никоя книга не може да се намери. Туй, което не може да се намери, то е ценното. Всичко туй, което минава през нашите умове, някои будни умове са го направили. Не трябва да мислим, че всичко е написано. Много малко е написано. Хиляди и хиляди неща има, които не са написани. А ненаписаното го пишете вие за самите вас.
Най-първото нещо: Не трябва да има никакви гърбици. Онези сестри, които имат гърбици, да се изправят до вратата, да си изправят гърбиците. Казвам: В какво седи новото учение? Хората на новото учение са без гърбици. Кои са хората на новото учение? Които не страдат от ставен ревматизъм. Хората на новото учение не страдат от главоболие. Хората на новото учение не страдат от коремоболие. Хората на новото учение не страдат от болести в живота. Ами че тъй трябва да бъдете.
Казвам, че доста уроци съм ви дал. Бяхте страхливи като зайци едно време. Вас ви беше страх да ви лъхне вятър, да не заболеете. Паднат няколко капки дъжд, бягате, тичате – дъжд завалял, вятър повял. Научихте се по 5–6 часа на планината на въздуха да седите, вятър вее, дъжд вали, сняг вали, научихте се. Казвате: „Не ни е страх вече.“ Физически доста сте добили. Сега още не сте герои в духовния свят, там сте малко страхливи. Казвате: „Не ме обичат.“ То е страх. Не не ви обичат, но вие не обичате. Не казвай: „Не ме обичат“, но кажи: „Не обичам.“ Законът е верен.
Казвам: Вчера държах една лекция на една сестра. Аз не обичам никаква лъжа. Че никой не те обича, то е лъжа. Че аз съм голям грешник, то е друга лъжа. Че, ти не си най-голям грешник. То е тщеславие. Дяволът е по-голям

грешник. Някои искате да се сравнявате с него. Вие не може да го достигнете.
Казвам: Вложете една мисъл, която е вярна. Ако някой ви е обидил, имайте една ясна представа в какво седи обидата. Казвам: Аз не искам да правя същата погрешка. Ако мене така ме огорчеха, на другите хора не ще правя да страдат. Който ме обиди, аз вадя поука. Казвам: Няма да го правя. Някой не постъпва добре, скържав е. Казвам: Аз [не] искам да бъда такъв. Щом не обичате, вие сте скържави. Щом не оценявате любовта, вие сте разточителни. Щом не оценявате любовта на някого, вие сте разточителни, имате богатство. При малкото богатство, което имаш, не си доволен, искаш още по-голямо. Ако малкото не знаеш как да употребиш, как ще употребиш по-голямото?

Казвам: По никой начин не ставайте причина да спънете когото и да е. Нито себе си спъвайте. Ако не любиш себе си, ако не оценяваш любовта на хората, ти спираш в себе си своя прогрес. Следователно две неща се изискват. Първият закон трябва да бъде ти да обичаш. Дали хората те обичат или не, то е тяхна работа. Ако ти обичаш, то е силата на човека. Ако вие обичате, това е вашата сила. В това седи Божията сила – да обичаме. Аз да съзнавам, че обичам. После, силата седи и в това да оценяваме Божията любов, да ценим любовта на ближния и да ценим и своята любов. Аз като обичам, ценя. То е добро заради мене.
Казвам сега, турете правилото: Обичайте, защото това е добро заради вас. Ценете любовта на другите. Това е пак добро заради вас. Ако не любиш, ти не правиш добро на себе си. Ако не оценяваш любовта на другите, ти пак не правиш добро на себе си. Казвам: Две добрини правете на себе си – да обичате и да цените.
Казвам: Някой път може да ви дам много формули, но някой път тия формули може да ви спънат. Може да ви дам правила да станете много красиви. Може и старите сестри, да ви направя красиви, но вие ще започнете да се захласвате, да ходите по любовни работи. Не е лошо, че се захласвате. Като стане красив човек, хвърля един много умен поглед, една усмивка. И старата сестра, и тя хвърля един поглед, пък и има опитност. Красиви трябва да бъдем всички.
Аз не обвинявам хората, като се обличат, като си хвърлят крадливи погледи. За наблюдение е хубаво да хвърлиш един крадлив поглед. За един камък може да хвърлиш крадлив поглед, но щом дойде до човека, погледни го не дълго време, но погледни го направо. Като го погледнеш, ще се отпечата и тогава гледай в неговото отражение. Щом го погледнеш, той се отпечатва. Влез в себе си да произведеш неговия образ. Ти се втренчиш и го гледаш. Няма какво да го гледаш втренчено. Погледни го и влез в себе си вътре. Влезте вътре, разговаряйте, ретуширайте. Това е наука.

Аз бих желал да имате много романи. Аз бих желал да се влюбите. Казвате, че някой се влюбил. Вие само си въобразявате, че сте се влюбили. Влюбеният умен става. Влюбеният добър става. Влюбеният [силен] става. Този влюбен човек, който не поумнява, на който сърцето добро не става и който силен не става, той не знае какво нещо е любовта. В хубавия смисъл, влюбил се е. Хубаво е да се влюбят всичките хора. То е Божественото.
Сега трябва да напуснете старите вашите вярвания, детинските ви вярвания. „Като бях дете, мъдрувах като дете. Като станах възрастен, напуснах детинските работи“. Не че детинските работи не са важни, но те са предисловие. Знанието на старите е потребно. То е сегашният живот. Животът на старите е сегашният живот, телесният живот. Като срещнете един млад и един стар, да не може да направите една разлика между младия и стария. В старите ще забележите повече възмъжалост, забелязвате повече устой, повече сила, а в младия – повече подвижност. И двамата са еднакво красиви. Младият гледа на външния свят, старият гледа на вътрешния свят, навътре в живота. Следователно младият и старият като се съберат, те са целокупният човешки живот. Едновременно да бъдем млади отвън, във физическия свят, а стари в разбиранията. Но в единия и в другия случай духът ни ще работи, душата ни ще работи, умът ни ще работи и сърцето ни ще работи. Всеки един от вас трябва да има някого да обича. След като го обичате, вие му търсите погрешките. Любовта не търси никакви погрешки. Защото онези, които ви обичат, като направят някаква погрешка, те веднага се коригират. Който обича, той има много буден ум. Като направя най-малката погрешка, поправя се. Някой път, като обиди някого, обиденият не знае, сам той знае. Като се върне, казва: „Постъпих добре, но погледът ми не беше такъв, както трябва.“ Той сам се съди.
Никога не се плашете, че онзи, който ви обича, може да ви обиди. Той винаги коригира погрешката си. Щом коригира погрешката си, той ви обича; щом не коригира, той не ви обича, обичта във вас не действува. Не че обичта не действува, законът не действува. Щом законът действува, ние се подмладяваме. С поправянето на една погрешка ти се подмладяваш. С придобиването на една добродетел ти се подмладяваш.
Трябва да изправим погрешките си, да се подмладим. И трябва да остареем по ум. Трябва да добием една добродетел, пак за да се подмладим. Трябва да турим една мисъл в живота. Има защо да живеем. Някои от вас сте на 45 години, някои на 50 години, някои на 60. Тези, които сте на 50 години, влезли сте в чувствата, едва сега да се влюбите, любовни работи, романи. И на 60 години може да се влюбите. Всеки може да си прави шеги. Като седиш, да фантазираш. На 60 години може да бъдеш поет, да пишеш туй, което не е. На 70 години – да оправиш света, да туриш ред и порядък. На 80 години – да бъдеш щедър, да раздаваш добрините,

които имаш. На 90 години – да ходиш да освобождаваш хората от затвори, да кажеш: „Излез навън на чист въздух.“ На 100 години ще покажеш каква е обществената банка. На 110 години ще покажеш от какво произтичат противоречията в живота. На 120 години ще покажеш как да живеят съгласно в дома мъже и жени, братя и сестри, и всичкият свят как да живее в съгласие.
120 години показва човек, който има широки възгледи в света. Казва: „120 години живях, научих всичките науки, аз мога да живея и целия свят мога да науча как да живее.“

Да направим едно упражнение. Ръцете настрани. Свиване на първия пръст, на втория, на третия, на четвъртия, свити всичките пръсти, палецът отгоре. Разтваряне на ръката полека и издигане на ръцете над главите, като се допират пръстите. Ръцете пак настрани, свиване последователно пръстите на юмрук, отваряне на пръстите, издигане ръцете нагоре, допиране на пръстите и пак настрани и т.н. Упражнението се прави полека, после се ускорява, много бързо.

„Бог е Любов.“ (3 пъти)

XIX година (1939–1940)
20-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 февруари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_02_16 Пестене на енергията
лекция пред специалния клас

ПЕСТЕНЕ НА ЕНЕРГИЯТА

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“
„Мога да кажа“
Имате ли тема? „Нямаме.“

Каква беше последната тема. „Разлика между млад и стар.“

Каква е разликата между млад и стар? Когато кажем зима и пролет или есен и пролет, каква е разликата по отношение на земята? Казваме зима и мислим, че зимата не зависи от земята, като че тя съществува вън от земята. Имате думите грозен и красив. Грозотата сама по себе си съществува ли? Вън от човека грозотата може ли да съществува? И красотата вън от човека може ли да съществува? Добро и зло вън от човека може ли да съществува? Като кажете зло, мислите, че злото съществува вън от човека? Последствията на злото де съществуват? Доброто съществува ли вън от човека? Казвате за някого: „Той е способен човек.“ Мислите ли, че способността съществува вън от човека? Или казвате: „Разположен съм.“ Мислите ли, че разположението съществува вън от човека, че го чакате да дойде вън отнякъде? Казвате: „Не съм разположен.“ Защо ставаш неразположен?

Да кажем, че имате някъде един капчук, да пада някъде една капка върху един твърд камък. Ако падне тази вода капка по капка, какво ще направи? Ако пада върху един гранитен камък, за да изкопае една дупка десет сантиметра дълбока, колко години трябва тази капка да пада, за да изкопае в този камък дупка десет сантиметра дълбока? Но в живота вие всинца имате капчуци. От тези капчуци по някой път се образуват пороци.
Да кажем, някой път имате навика да махате ръката си. Не знаете колко хиляди години взело, докато се образува този навик, понеже туй изкуство е конско изкуство. Ако изучавате, ще видите, че ръката на човека е създадена, както задните крака на коня – същото устройство имат. Един път питах един учен човек, може ли да обясни как задните конски крака станаха ръце на човека: ръцете на човека са построени, както задните крака на коня, предните крака на коня са построени, както краката на човека. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват, както краката на човека. Вие махате ръката си, но то е

конски навик. Конят, като се приближи при него някой, рита. Един навик, който го имате и вие. Защо хората не го харесват? Туй движение е несъзнателно, човек още не е дошъл да влада ръката си.

Най-първо, човек трябва да знае кои движения са човешки. Кое заставило коня да рита? Откъде е взел първите уроци на ритането? Как е дошло на ума на коня да рита? Мнозина от вас се обезсърчавате. Откога е дошло обезсърчението? Какъв е произходът му? Например, когато се хване някоя муха в някоя паяжина, тя бръмчи, дига шум. В съзнанието на мухата какво има? В нея има едно усилие, иска да се освободи. Тя бръмчи. Ние схващаме, като че тази муха има страх. Бръмчи по един начин. Когато вие се обезсърчите, кой е поводът на вашето обезсърчение? Например обезсърчиш се, че някоя работа не можеш да свършиш. Представете си, че сте взели един декар земя да я копаете на два лизгара. Най-първо, считате, че е лесна работа да изработите един декар на два лизгара. Но копали ли сте вие един декар на два лизгара? След като копаете, ще ви отмалеят ръцете, ще кажете: „Тази работа е мъчна.“ Отмаляват ръцете – не може да копаете. След като не може да копаете, какво се явява? Обезсърчението. Какъв признак е то? Най-първо, във вас се явява една мисъл да си починете малко. Това е начало на обезсърчението – искаш да си починеш малко, после от тази малката почивка се явява обезсърчението. Според вас, когато човек се обезсърчава, в какво седи обезсърчението?

Да кажем, ученик си или студент, учиш един предмет. Таман си го научил, мине се два часа, погледнеш, пак си го забравил, нищо не е останало. Знаеш, че си учил предмета, беше ти ясно, мислиш го, мислиш го, забравил си го, никаква светлина няма в ума ви. Но тия състояния на забравянето, и те са нормални. В човешкия мозък по някой път става липса на светлина, изгубваш нишката в екрана на съзнанието, предметите не са ясни. Щом не са ясни предметите, не може да ги произведем.
Сега вие наблюдавали ли сте ония паметливите хора по какво се отличават? Как вие ги отличавате? Правили ли сте опит да наредите думи или числа, и после да ги запомните?

Например, ако числата вървят така, кое число по-дълго ще запомните, 120 или 210? Нека вземем други числа: 12, 21. Кое число ще запомните по-лесно? Представете си, че всяко число представя количество. Ако едната тежест е равна на дванайсет, другата – на двайсет и едно, кое число ще пренесете по-лесно, дванайсетте кила или двайсет и едно? Следователно онези неща, които забравяме, са по-тежки. Онези неща, които помним, са леки. Добре, ако туй число от дванайсет кила го пуснем във водата в океана, пуснем и двайсет и едно кило тежест, двете на една ли дълбочина ще идат? Докъде ще падне тежестта от дванайсет кила? Ако я пуснете, на

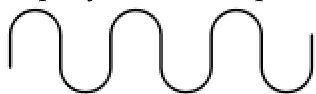
каква дълбочина ще иде в океана? Вие мислите, че може да слезе на три–четири километра. Не. Мнозина не знаят на каква дълбочина ще влезе, но двайсет и едно ще слезе на по-голяма дълбочина, защото е по-тежко. Следователно ще се изгуби от нашия възглед.

Да кажем, ако един предмет, който представя дванайсет, го турите на един километър разстояние, и двайсет и едно го турим пак на един километър разстояние, кой предмет ще се вижда по-ясно? Ще зависи от тяхната плоскост. Ако имаме един предмет от дванайсет метра и друг, от двайсет и един метър, на един километър разстояние, двайсет и един метър ще бъдат видени по-ясно, отколкото дванайсет. Формата на този предмет ще бъде по-ясно видяна.
Та казвам, по някой път сравнението е следното: когато нещата потъват в съзнанието, какво показва потъването? Потъват надолу нещата във водата във вертикална посока и потъват в съзнанието. Но когато нещата се гледат хоризонтално, то от два предмета по-ясно ще бъде виден по-големият, по-лесно ще се забележи. Значи от нещата, които потъват във вашето съзнание, тези, които потъват по-наблизо, по-лесно ги помним; които потъват по-дълбоко, по-малко ги помним. Когато разглеждаме предметите в хоризонтална посока, тези, които са по-близо, по-ясно ги виждаме, по-лесно ги запомняме; тези, които са по-далеч, по-мъчно ги запомняме. Пак същият закон е. Тези, които са по-далеч, по-малко се очертават.

Та казвам, човек трябва да се приспособи към тия външните, физичните, условия.
Един предмет не го разбираш близо ли е, или далеч. Той е физически далече. Той трябва да има някои основни черти. Не може да помниш един предмет, към който нямаш разположение, отношение. Нещата, които човек обича, ги помни. Онези неща, които не ги обича, не ги помни. И туй, което не обичаш, го помниш, защото омразата, необичта е противното на любовта. Туй, което го обичаш, го помниш и това, което го мразиш, го помниш. Към нещата, които обичаш, имаш едно разположение, към нещата, които не обичаш, имаш друго разположение. Например обичаш едно агне. Щом го обичаш, искаш да минеш край него, да го погледаш, да го погладиш, да го помилваш. Туй, което не обичаш – искаш да вземеш един камък и да го удариш. Да кажем, ако видите една змия, какво ще направите? Някой, като види змия, иска да се отстрани. Друг, като види змия, има желание да я удари, да я убие. Тази е естествена борба в природата. Тази змия много пъти ви е правила пакост, сега, понеже си станал по-силен от нея, искаш да си отмъстиш. Да кажем сега, тази змия, която ти е направила голяма пакост в миналото, сега виждаш, че е останала назад в своето развитие, ти искаш да ѝ покажеш, да ѝ се

отплатиш за миналото.

Казвам, във вашето развитие, да развивате вашата памет, трябва да има един контраст. Как ще изглежда, ако наредите десет–петнайсет върха без контраст? Всички ще изглеждат, като че ли са на една плоскост, ще образуват една права линия.

Противоречията, които се явяват във вашия ум, с тях природата иска да събуди вашия ум да мислите. Противоречията са една необходимост, да се събуди човешкият ум да мисли. Вие никога не може да оцените богатството, ако не сте били сиромах. За да оцениш стойността на хляба, ти трябва да си гладувал дълго време. Ако никога не си гладувал, ти не можеш да разбереш цената на хляба. Доброто не може да се оцени, ако човек не е минал през злото. Злото е, което предава цена на доброто. Доброто се цени по причина на злото. То са разсъждения.

Да допуснем, че вие имате едно неразположение, не може да си го обясните отде е. Казваме: неразположен съм. Какво правите с вашето неразположение? Сутрин имате един навик: като се събудите, не ставате. Отворите си очите, лежите на дясната страна, после се обърнете на лявата, и пак гледате. Мислиш, мислиш, да станеш или да не станеш. Като се събудиш, погледнеш, отвън е студено. Казваш: „Защо да стана пък сега?“ Завиеш се с юргана си и казваш: „Да стана или да не стана?“ Казваш, че „не ми се става“. Тебе не ти се става, нямаш разположение. Но представете си, че къщата се запали. Веднага запалената къща ще се яви в тебе подтик да станеш, да се облечеш много бързо и ще излезеш навън.

Всичките противоречия в живота от педагогическо гледище са поставени, за да събудят човешката деятелност. Да допуснем, че някои неща вие ги забравяте. Защо се забравят някои работи? Кои работи се забравят и кои не се забравят? Гладният забравя ли хляба? Но ситият забравя. Гладният, като тръгне вече, мисли за хляба. Ситият забравя да вземе хляба. Кой забравя доброто? Който не е опитал доброто. Който е опитал злото, той не забравя доброто. А пък който не е опитал доброто, трябва да опита злото, за да оцени доброто. За да оцениш доброто, непременно трябва да опиташ злото. (Учителят изтрива с гъба написаното на дъската.)
Защо дъската почернява? Как тъй водата, която е безцветна, да прави дъската тъмна? Като изсъхне, ще стане пак светла. Някой път казваме за някои неща, че са безцветни. Как безцветните работи се представят като черни? Тъмните неща са безцветни. Черният цвят откъде иде? Черният при белия става черен. Когато белия го няма, какъв е той? Казваме:

тъмнота. Но тъмнотата е при светлината. Когато казваме, че нещо е черно, в ума си имаме белия цвят. Ако нямате белия цвят в ума си, какъв ще бъде черният цвят? Безцветен.

Сега всичката философия в какво седи? Всеки един ден си има своя цвят. Философията е отвлечена. Ако не може да намериш цвета на деня, този ден е несполучлив за тебе. Ако не можеш да попаднеш в цвета на деня, целия ден ще го минеш без никаква придобивка. Например ти искаш да спиш. С кой цвят ще заспиш? С черния цвят можеш ли да заспиш? С портокаления? С жълтия? Със зеления? Със синия? С черния цвят можеш да заспиш. Ако искаш да забравиш някои неща, трябва да туриш черния цвят. Ако искаш да помниш някои работи, трябва да туриш белия цвят. В бялото нещата се помнят; в черното се забравят, в черното нещата се турят на заден план, предметът е далеч от областта на зрението. Само белият цвят ще ги приближи.

Казвам, когато искаш в духовно отношение да приближиш някой предмет, ти ще повикаш белия цвят да ти бъде слуга, ще го повикаш със звънец. Той ще дойде и ще бъде асистент, а професор си ти. Асистентът разбира много по-добре, отколкото самият професор. Белият цвят ще бъде като асистент. Този предмет, той ще ти изясни този предмет. Черният цвят, и той е асистент. Двама асистенти имате: белия и черния цвят. (Дъската изсъхна.) Де е черното сега? Къде отиде влагата? Изпари се от топлината. Какво значи изпари се? Когато предметите се разширяват, вземат по-голямо пространство; когато се свиват, вземат по-малко пространство.
Да кажем, едно кило вода може да я съберете в едно шише вода. Но ако изпарите вода, може ли да я съберете в същото шише? Ако тази вода се изпари, какво пространство ще завземе? Човек може да направи опит, като изпари всичката вода. Трябва доста голямо шише, да я съберете вътре. Вие трябва закона да спазвате. Механиката трябва да я прекарате в чувствения свят, в умствения свят. Същият закон е. Имаш, да кажем, едно твърдо тяло. Ако го превърнеш в течно, същия обем ли ще вземе? Твърдото тяло, като се превърне в течно, то няма същия обем. Казвам, ако имате едно голямо парче лед и го стопите, чий обем ще бъде по-голям, на водата или на леда? На леда. Защо? Защото водата, като се превръща в лед, се разширява; като се стопява ледът, водата се сгъстява. Водата прави едно изключение, но ако тази вода мине във въздухообразно състояние, тя ще се разшири.

Казвам, трябва да се изучават законите на природата, всяко едно тяло в даден случай до каква степен може да увеличиш неговата форма. Например има известен предмет. Ти се приближаваш или се отдалечаваш, за да ти бъде ясен предметът. Има нещо, което определя формата да стане

понятна, ако туриш предмета на известен фокус, да му дадеш една естествена големина, която е свойствена за зрението. Малките неща ги увеличаваме до степента да станат достъпни за нашето зрение. Някои предмети ги намаляваме, да станат достъпни за нашето зрение. (Учителят изтрива с гъбата дъската.) Пак ще почерним дъската.
Вие мислите някой път, че имате известни задължения. Човек, като ви накваси с вода, вие почернеете. То е илюзия. Някой път мислите, че някой път ще ви направи една пакост. Той ще ви направи толкова пакост, колкото правим пакост, като изтрием дъската с мократа гъба. При разлагането на светлината вие може да мислите, че може да боядисате стената черна, но вие се заблуждавате. Има известни състояния, в които вие се заблуждавате. Казвате: „Той ми направи някакво голямо зло." Той ви направил толкова зло, колкото аз направих, като изтрих дъската с вода.

Сега вие всички трябва да се учите, за да се освободите от всички ония неестествени положения, които сте имали в миналото. Вие, като махате ръката си, то е ритането у коня. Как трябва да махаш ръката си? Трябва съзнателна работа – тебе те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. Като махаш ръката си, ти вече едно количество енергия си изхарчил. За тази енергия тебе те държат отговорен. Ти си изразходвал два пъти повече енергия, отколкото трябва: приходът е малък, разходът е голям.

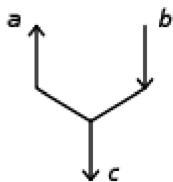
Сега вие мислите, че едно движение на ръката е нищо. Някои от вас може би да дигате клепачите си по-бързо, отколкото трябва. Държат те отговорен за махането. Като мигаш често, ще изхарчиш повече енергия. Определено е колко пъти да мигаш. Мигането е целесъобразно, понеже живееш в един свят, дето има доста прашец. Окото е деликатно, набира се прах и веднага клепачът става влажен – за да се измият очите, мигаш. Правилото е туй. Ония хора, които мигат често, те се намират в прашно положение и често мигат, за да мият очите си. Като дойдат в една по-чиста атмосфера, по навик пак мигат. Онези, които живеят в чиста атмосфера, не мигат. Когато някой човек много често мига, как го тълкуват хората, какъв характер има? Той е много нервен, неспокоен. Когато човек се намира в едно неспокойно състояние, той мига бързо.

Сега мигането, то е харчене на енергия. В природата не се позволява да харчиш повече, отколкото трябва. Туй го считат разточителност. Ако харчиш по-малко, пак те държат отговорен. Ако харчиш повече, пак те държат отговорен. Под думата отговорен разбираме: сметка държат.
Един нормален живот, един добър живот е, когато се харчи точно определеното количество енергия. Да допуснем, че някой човек мисли. В човешката мисъл, в човешкия мозък има една лампичка. Ти работиш ден,

два, три, може да се изтощи нервната енергия, искаш да спиш. После пак искаш да работиш. Ако се пресилиш, твоите лампи започват да изгарят, ще повредиш своята нервна система. Следователно и в мисълта се изисква една смяна, да може човек да мисли правилно. Не може постоянно да чувстваш и постоянно да действаш, да работиш. Има три смени. Ще работиш в определено време във физическия свят, да добиеш сила. Определено време ще чувстваш, чувствата и те са работа. Определено време ще мислиш. Ако разбираш смените на този закон от мисълта към чувствата, от чувствата към постъпките и от постъпките към чувствата и към мислите, може да владаш себе си. Ако не разбираш този закон, ако не разбираш отношенията към мисълта, чувствата и постъпките, ти ще харчиш енергия безразборно.
Та казвам, чувствата представят енергия за мисълта, а пък мислите доставят енергия за топлината. Най-първо, чувствата доставят енергия за светлината, а пък мислите доставят енергия за топлината. Чувствата доставят енергия за силата на човека. За да бъде човек силен, трябва умът да е работил, трябва да е работило и сърцето, и тогава вече се явява силата като резултат на човешките чувства и човешките мисли. Има съотношение. Сега какво е според вас отношението на мисълта? Мисълта се отнася към чувствата така, както се отнасят чувствата към постъпките:

М : Ч : П;
П : Ч : М.

Но това съществува ли във вашия ум? Имате ли ясна представа? Вие мислите безразборно, мислите, че вашата мисъл е отделена от вашите чувства и мислите, че вашите чувства са отделени от вашата мисъл. Мислите, че вашите постъпки са отделени от чувствата ви. Затуй, ако искаш да произведеш мисъл, трябва предната част на главата да вземе участие, всички горни части по лицето трябва да съдействат. Те са преходни положения. Ако искаш да проявиш чувствания, трябва задната част на главата да вземе участие. Долната част на главата от ушите надолу е свързана с физическата страна на човека, с постъпките му, с всичките му действия. Най-първо, човек мисли, чувства, после тази енергия слиза долу точно в противоположно направление.

Схематически това може да го представим така. При a имате човешката мисъл, при b са чувствата, при c е човешката воля. Вие, когато вършите една работа, трябва да имате една ясна представа накъде слиза енергията.

Вие никога не сте наблюдавали, като работите, да видите накъде слиза енергията. Вие не сте се наблюдавали, когато имате едно благородно чувство, в какво направление се движи енергията и като мислите, да видите накъде се движи енергията.

Може да представим посоката на енергиите на мислите, чувствата и постъпките така. На чертежа нагоре са чувствата, b; напред са мислите, а; и долу са действията, с. Най-първо, всяка една мисъл има едно положение. При сегашното състояние в каква посока върви мисълта: напред, нагоре или надолу? Чувствата, и те се движат в определена посока. Казвам, всичките способности на човека зависят от ред поколения, които са работили в едно направление. Така се раждат гениалните хора, талантливите хора. Зависи миналите поколения как са работили. Бъдещите гениални хора ще зависят от посоката, която те държат. Накъде е движението на материалистите? То е движение надолу. И това движение е потребно. Накъде подбуждат чувствата човека? Чувствата са, които подбуждат човека нагоре, мислите го подбуждат напред, а действията – надолу. Така можем да го представим схематично. Тук е една илюзия, понеже ние рисуваме на плоскост работите. Тук има една илюзия, тъй представяме триизмерното пространство на плоскост.

Казвам, при новите условия човек трябва да търси отношенията, които има към другите хора. Към всеки човек, когото вие срещате, имате отношение; трябва да знаете отношението какво е към него. Щом срещате един човек, вие, най-първо, ще го погледнете. Колко енергия ще изхарчите? С ръцете си колко енергия ще изхарчите? По тази енергия вече в невидимия свят знаят какви са били вашите отношения. Колко пъти сте мигали, как сте го погледнали, как сте го слушали, като сте мълчали, устата колко думи е казала, по изхарчената енергия знаят това. Колко пъти сте махали ръцете, колко движения сте направили заради него? Няма нищо скрито-покрито. Значи може да мигате много и малко. Ако човек не мига, какво представя то? Тези птици, хищниците, мигат ли? Как са ококорени очите им. Кукумявката мига ли? Всички нощни птици, ококорени са очите им и те вечерно време виждат. Когато човек не мига, показва, че е вечер, кукумявка е. Щом мига много, има голяма светлина. Човек, като се намира в светло място, позатваря си очите и мига много – пак има съображения. Като мига, доставя известна влага, за да запази топлината, която може да предпазва очния нерв от светлината. Сега какво заключение ще си извадите?

По някой път вие седите и мислите, че сте нещастни. Нещастието зависи от вашето неразбиране. Вие седите и имате цял чувал брашно. Гледаш брашното, не знаете какво да направите. Безпокоите се, че нямате хляб.

Ако разберете, ще видите, че има вода наблизо – ще идете, ще вземете няколко кила вода. Имате една голяма паница, ще замесите брашното. Имате огън и веднага ще приготвите яденето. Другояче седите и казвате: „Да има това, да има онова.“ При вас е цял чувал брашно, седите, и не знаете как да употребите брашното. И вода има, и брашно има. Казвате: „Това да има, онова да има.“ Във вас са нещата, но не знаете как да ги направите.

Казвам, кое е по-хубаво в живота, жито ли да имате, или да е смляно житото на брашно? Мислите ли, че един уреден живот е по-добър, отколкото един неуреден? Кое е по-хубаво, да имаш няколко чувала смлени с брашно, или да имаш няколко чувала с жито? Удобствата при брашното са много повече, отколкото неудобствата, но преимуществото на житото е много по-голямо. За беззъбите брашното е по-хубаво, за здравите зъби житото е по-хубаво. Най-първо, вие мислите, че нямате условия, вие отношения нямате. Във вас всичките възможности ги имате. Може брашно да нямате, но жито имате. Казвате: „Нямаме условия.“ Казвам, брашно нямаш. Някъде може брашно да имаш, пък жито нямаш. Значи превърнал си житото на брашно. Ако дойдем до първия живот, потребно е житото да пази своята форма. Ти сам да си смелиш житото, да си вземаш толкоз, колкото ти е потребно, да не е мляно житото. Кое е по-хубаво, да имате пресни ябълки или да са сварени? От дървото ли да ги имаш, или да ги имаш консервирани в някое шише мекички? Хубаво е, ако си без зъби. Новото учение не препоръчва брашното. Новото учение не препоръчва лесния живот. Лесният живот е брашното.

Какво още не препоръчва новото учение? Новото учение не препоръчва да носиш голям товар на гърба си.
Сега вие имате да поправите много от вашите възгледи. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислели по един начин. Оставили са ви техните разбирания. Вие сега трябва да ги измените. Вие сега не се занимавате с вашия живот, но с живота на вашите деди и баби.
Вие поправяйте погрешките на миналото. Целият живот седи в изправянето на нещата на миналото. Ние поправяме погрешките на миналото. Новите условия, които се дават, при тях ние сега творим. Онова, което създаваме при новите условия и онова, което изправяме при миналото, в това седи прогресът. Много работи има да се изправят и много работи в настоящето – да се придобиват. От изправянето и от придобиването зависи прогресът на човека. Туй, което изправим, и туй, което придобием, то е придобивка. Ако не придобивате, и само изправяте, вие ще изхарчите само енергия. Човек, като изправя погрешките, ще изхарчи известна енергия. Откъде ще вземе тази енергия? Това, което сега придобиваш, с тази енергия ще изправяш погрешките на миналото. От

енергията, която придобиваш, от условията, които сега ти се дават, част от тази енергия ще изхарчиш за изправянето на погрешките и ако си умен, туй, което остава, ще бъде придатък. Затова трябва да се пестят енергиите на вашите мисли, енергията на вашите чувства и енергията на вашето тяло. Не човек да бъде скържав, но да харчи умерено.
Какво разбрахте сега? Аз разбирам, че някой човек е разбрал, като си му говорил за музика, като, след като си му говорил, кажеш му: „Вземи „до“ – и той може да го вземе правилно. Когато вземете правилно „до“-то, има обертонове, има известна мекота в „до“-то. Шестнайсет начина има за вземане на „до“-то. Колко обертонове има „до“-то? Да оставим тия музикални работи. (Учителят пее гамата.)

На български: мисли и меси. С едно малко изменение мисли показва посоката на движение, меси значи разширява се, придобива нещо. Когато човек се учи на музика, известни тонове за да вземе, той трябва да знае всеки тон къде е в главата. Когато бутне с пръст мястото, дето се намира тонът, ще може да го вземе вярно. (Учителят бута с пръсти по разни места по главата си.) Вас това ви се вижда смешно. Защо се смее човек? Нещата не са поставени намясто. Някой човек си облякъл дрехата наопаки и върви. Той върви и мисли, че всичко е наред, онзи, който го вижда, разбира, че работите не са намясто. Този контраст ражда смеха. Колкото повече единият се смее, толкова другият се възмущава. Този, който мисли, че всичките работи му са на мястото, се възмущава. Онзи, който мисли, че работите не са на мястото, той се смее. Онзи, който е направил една погрешка, се гневи. Той направи погрешка, но мисли, че е прав. Онзи, който вижда, че погрешката е направена, но знае как да се изправи, се смее.

Кога хората се смеят? Когато не може да се изправи една погрешка. Вземете ученика – като направи една погрешка, професорът се усмихне, погледне с ирония, казва: „Не си толкова способен ученик.“ Ученикът, като погледне, сепне се, казва: „Как да не оценява, че аз направих това?“ Някой път може да каже къде направил погрешката. Ако ученикът, щом направи погрешка и разбере, че направил погрешка, изправя погрешката си, учителят тогава изменя своето положение.
Умът ви всякога трябва да бъде буден, като направите една погрешка, да я изправите. Щом седите и мислите, че направите една погрешка, учителят вижда погрешката, той се поусмихне малко. По някой път ти като направиш погрешка, учителят започне да се безпокои как ти да не можеш да усетиш, че погрешка има.
Всякога поправяйте вашите погрешки. Като се усмихнете за някоя работа, да знаете, че погрешка сте направили. Смее се и професорът. Щом скърбите, вие сте ученик, който сте направили погрешка и не може да я

изправите. Едновременно ти си и ученик, едновременно ти си и професор. Едновременно вие сте и преподаватели. Вие не сте още учители. Вие сте преподаватели и същевременно сте и ученици. Като се учиш хубаво, ученик си. Сега се мъчиш да възприемеш онова, което преподавателят ти преподава.

Казвам, щом лесно изправяме някои погрешки, които имаме, защото погрешките лесно стават… Написал си нещо, една единица не си турил на мястото, лесно можеш да я замениш. Вие се радвате. Щом се радвате, когато изправяте една погрешка, вие сте на мястото на ученика. Щом изправяте погрешката, какъв сте? Ако професорът не се смее и ако ученикът не скърби, какво е положението? Сериозна е тази работа. Щом професорът не се смее и ученикът не скърби, те работят и двамата. Тогава иде онова състояние на доволство, човек е доволен от работата, която върши.

Само смехът и скръбта спомагат да се изправят погрешките.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Седемнадесета лекция на Младежкия окултен клас
16 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 2 и 9 февруари 1940 година според каталога не е имало лекции.

1940_02_18 Словото бе Бог
неделна беседа

СЛОВОТО БЕ БОГ

„Отче наш“

„Грее Слънцето“

Ще прочета само 1-ви стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана: „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.“

„Духът Божи“

Хората имат някои унаследени черти. Сега ще ви прочета нещо, което знаете. Значи, ще излезем от знайното и ще отидем към незнайното. Ще ви прочета от беседата: „Ново разбиране на живота“, която сега ще излезе от печат. (Учителят прочете за Иосифа – неговата история.) Иосиф беше най-любимият син на Иакова. Той беше един от щастливите хора на Земята. Но същевременно той беше и даровит човек. Щастието на човека се дължи на това, че беше роден по любов. Със своите дарби той събуди ревността на своите братя. Баща му, като виждаше неговата даровитост, не можеше да скрие любовта си от другите си синове. Никой човек на Земята не може да скрие любовта си. Тя е като печка. Като се запали печката и любовта ѝ се проявява. Иосиф имаше прозрение. Той знаеше какво можеше да стане в бъдеще. Затова той беше трън в очите на своите братя. (Учителят чете от тази лекция историята на Иосифа.) Както виждате, братя го предадоха, не са чужди хора. Един от братята, най-старият, каза: „Да не проливаме кръвта на брата си. Какво ще се ползуваме, ако го убием? По-добре да го продадем, поне някоя парица ще вземем.“ Те обичаха парите. Те продадоха Иосифа за двадесет сребърника. По всичко се вижда, че Иосиф е бил красив, строен, знатен мъж. Като го заведоха в Египет, Иосиф попадна при нови условия, при налягане, на ново възпитание, срещу което трябваше да противопостави своите сили на напрежението. Той остави дрехата си в ръцете на своята господарка и избяга вън. Той предпочете затвора, отколкото да злоупотреби с доверието на своя господар. Тук, в затвора, Божественото в него му диктуваше как да постъпва.

Сега вие не мислете, че тази господарка сте самите вие. Не, тази господарка е живяла преди хиляди години. В затвора той прекара заедно с началника на виночерпеца на фараона и с неговия хлебар. Един ден те бяха сънували сънища, които Иосиф им изтълкува. Сънят им се сбъдна. Те излязоха от затвора, но не си спомниха за Иосифа. Обаче, когато фараонът сънува сън, който никой от неговите мъдреци не можа да изтълкува, спомниха си за Иосифа. По този начин той излезе от затвора и се яви при

фараона, да му тълкува сънищата. Като изтълкува съня му, фараонът го направи управител на целия Египет. В живота си Иосифа имаше едно съвпадение с неговата риза. Понеже баща му го обичаше много, той му направи една пъстра дрешка, с която го отличаваше от другите му братя. Тази дрешка събуди ревността на братята му и заради нея щяха да го убият. Те си казваха: „Какъв е той, че трябва да се отличава от нас като полковник от войниците си?“ След това, като влезе в дома на Пентефрия (дворник фараонов, вж. Битие, гл. 39), неговата жена обикна Иосифа, но понеже той не искаше да изневерява на своя господар, избяга, като остави дрехата си в ръцете на господарката си. Заради тази дреха той лежа две години в затвор. Значи тази дреха я взеха два пъти от гърба му, но на третия път фараонът му даде нова дреха, облече го във власт и го постави управител на целия Египет.

Какво показва историята на Иосифа? Това показва, че в природата има известни закони, които регулират живота на хората, не механически, но разумно. Всеки човек има известни дарби, способности и сили в себе си, които той използува дотолкова, доколкото ги туря в служене и работа на онова възвишеното и благородното в себе си. Дарбите на човека са дадени, за да се създаде една личност, един благороден характер, но човек трябва да прояви благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Не е важно само да се създаде един благороден характер, но човек трябва да прояви благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Думата „характер“ е гръцка и означава нещо вдълбано, каригма. Вдълбаните работи идат от нещо разумно, което се намира в самия човек. Има едно тяло в човека, което никога не се разрушава. Аз наричам това тяло Божествено. Върху това тяло вечността пише онова, което човек прави и е направил досега. Човек носи в себе си всичко Божествено и благородно.

Та, необходимо е човек да разбере всички унаследени черти. Тази е причината, че понякога човек се намира в противоречие с мъчнотиите в себе си. Много от мъчнотиите им се дължат на тия унаследени черти. Често в самия човек се явява една борба. При това, забелязано е, че колкото по-високо се повдига човек, толкова и борбата става по-голяма. Колкото е по-голям невежа, толкова и борбата е по-слаба. Значи, колкото по-просветен става човек, и борбата става по-тежка. Някои мислят, че като станат добри, борбата ще престане. Не, след като станат добри, борбата ще бъде гуша за гуша, както двама борци се борят. Кога ученикът се поставя на големи изпитания? Колкото по-големи знания придобива ученикът, толкова по-сложни и мъчни задачи му се дават. И в математиката е същото. Когато някой математик работи, той се натъква на задачи, които изискват не пет–шест часа да се решат, но са нужни месеци и години,

докато се дойде до някакъв резултат. Този математик прави изчисления, докато дойде до някакъв резултат.

Онези, които не разбират Божиите пътища, искат всичко да им се даде наготово. Като почувствуват някакво приятно разположение или настроение, те мислят, че любовта ги е посетила. Те се самозалъгват. Това не е никаква любов. Колкото хубаво да ви изтърка, той снима само кирта от тялото ви, но това не е никаква баня. В каквато баня да влезете, било от модерните или от турските бани, хамам, и както да се изчистите, това още не е любов. Банята е потребна на човека дотолкова, доколкото порите на човека [да] се отворят, да може кожата свободно да диша. Човек има около седем милиона пори, или около седем милиона прозорци, както аз ги наричам, чрез които той диша. Правилното дишане е когато човек диша през цялото си тяло и кожа, а не само чрез дробовете. Ако диша само чрез дробовете си, това е специфично дишане. Ако при някакъв случай човек изгори кожата си и се лиши от порите, той диша само чрез дробовете си – това е специфичното дишане, което не може много да му помогне.

В човека действува една разумна сила, която го освобождава от страдания. Страданията са дадени на човека само за упражнения и развиване, а не с цел да страда и да се измъчва. Често хората страдат по невнимание. Когато двама борци се борят, онзи, който е по-силен, може да натисне слабия по крака и да го счупи. Тогава иде вече страданието. Докато ръцете, краката и всички останали органи на човека са здрави, той не страда. Някои хора смесват борбата със страданието си. Когато двама души се борят, единият от тях изпитва страх, че другият може да му счупи ръката или крака. Ако се чувствува слаб и ако се страхува да не счупи ръката или крака му, по-добре е да не се бори. Когато излезеш да се бориш с някой борец, костите ти трябва да бъдат толкова здрави и яки, че да не се чупят. Ако костта на единия от тях се счупи, това [не е] някакво голямо геройство. Борецът се нуждае от кости, които не се огъват, които не се чупят.

Та казвам: Вие трябва да имате един ум, който да се огъва, без да се чупи. Някой казва, че сърцето му се е счупило. Защо ще се е счупило сърцето ви? Всяко сърце, което се счупи, е меко. Не, сърцето не може да се чупи. Не мислете, че сърцата се чупят. Сърцето не може да се счупи, понеже е направено от Бога. Всичко в света може да се счупи, но досега не се е намерила сила, която може да счупи човешкото сърце. Единственото нещо, което може да стане със сърцето, то е да се спре космическият му пулс. Всички хора имат космически пулс, който действува в цялата природа. Той движи сърцата на всички хора. За всеки човек е определено колко енергия трябва да възприеме. Понякога човек спира тази енергия отгоре така, че и сърцето му може да спре. Някога той не може да

регулира тази енергия, вследствие на което сърцето бие бързо. Мнозина се страхуват, когато сърцето им бие бързо. Сърцето бие бързо, когато върху него дойде много космическа енергия. Когато сърцето бие слабо, това показва, че кръвта е стегнала клапите, та енергията отвън не може да придохожда. Ако кръвта често стяга клапите, някога сърцето може да спре и после мъчно може да се възстанови. Онези, които са изучавали този закон, са дошли до опити, при които когато сърцето спре, може отново да се възстанови неговата деятелност.

Та казвам: Ние имаме едно особено верую. Казваме: „Господ ще направи това." Ние считаме, че когато Господ живее вън от нас, та като умрем, то ще ни съживи отвън някак. Това е смешно схващане. Онова, което може да ни възкреси, е част от нашето битие. То е в самата човешка душа. Бог е вътре в нас. Следователно Този, Който е вътре в нас, Той може да ни възкреси. Този, който е отвън, той може само да ни помага. Та, сега мнозина от вас търсите Божественото в това, което се проявява вън от вас. Външното е вярно само по отношение на физическия свят. Само по отношение на това, което виждате. Ти дигаш очите си нагоре. Това са всичките слънца, които виждате в Млечния път. Това е все физическият свят. Духовният свят е още по-обширен. Той е невидим за нас. Той е по-далеч от физическия, а Божественият е още по-далече.

От физическия свят ние трябва да изучаваме другите два свята. Духовния свят вие го изучавате само чрез известни чувствувания. Някой път вие имате скърби, а някой път – радости. Някой път имате приятно настроение на сърцето, а някой път – неприятно, без да знаете от какво произтича това настроение. Ако вземете ябълката на едно дете, то ще има лошо настроение. Ако му дадете ябълката, веднага настроението му ще се подобри. Направете някого министър-председател – той ще се радва. Отнемете му министерството – той ще скърби. Направете някого съдия – той ще се радва. Уволните ли го, той ще скърби. Дайте здраве на човека – той ще се радва. Отнемете здравето му – той ще скърби.

Следователно това, което се предава на нас, причинява ни радост; това, което се отнима, причинява ни скръб. Това отчасти е вярно. Не всяко нещо, което ни се предава, ни причинява радост и не всяко нещо, което ни се отнима, ни причинява скръб. Как мислите, ако аз ви товаря и туря на гърба ви сто килограма пясък, това не е ли едно страдание? Не само с пясък да ви товарят, но ако ви натоварят със сто килограма злато на гърба и трябва непременно да го носите, какво ще кажете? Представете си, че ако не го пренесете, ще ви глобят. Какво ще кажете тогава? У вас ще се яви недоволство, че тежестта е по-голяма, отколкото можете да носите. Ако някой дойде да ви отнеме част от товара, вие ще се радвате. Колкото

повече товарът ви се намалява, вие се радвате, че се успокоявате.

Този закон действува навсякъде. Той има приложение не само на физическия свят, но и в духовния, и в Божествения. Той има приложение навсякъде. Ако ви натоварят с повече чувства, отколкото можете да носите, вие страдате. Хората на чувствата страдат повече. Защо? – Натоварени са много. Следователно те трябва да се разтоварят малко. Много чувствувания – много скърби. При сегашните условия и голямата любов произвежда страдания. Когато някой ви прегърне и стегне в обятията си, че костите ви изпращят, той прави това от голяма любов. Колкото повече ви стисне, с това той иска да покаже, че любовта му е голяма. Как мерят децата своята любов? Когато питат детето колко обича майка си и баща си, то широко отваря ръцете си, да покаже своята любов. Когато ги питат колко обича братчетата и сестричетата си, то си разтваря ръцете по-малко. По-малко ги обича.

Любовта произвежда едно вътрешно напрежение върху чувствата, върху нервната система. Нормалната любов, напротив, калява нервната система, усилва я, като я приспособява към напрежението. Обаче има една енергия от любовта, която разслабва нервната система. Хора, които дълго време са любили, стават неврастеници. Когато двама души се влюбят, в първо време любовта върви добре. Но после в ума на момата влезе една бомба и тя си казва: „Ами ако ме остави?“ След време и в ума на момъка влезе същата бомба. „Ако ме остави?“ Като влезе този бръмбар и в неговия ум, и в нейния ум, те започват да се отнасят критически един към друг. Загубват доверието си. Така се образуват две противоположни течения в човека. Тези течения вече рушат онова благородното и възвишеното, което е създадено в човека.

Вие трябва да имате в себе си мисълта: *Любовта никога не руши, любовта всякога съгражда.* Всяка мисъл, която влезе у вас и започне да руши, тя не произлиза от любовта. Тя е вън от любовта. Тази мисъл съществува, но не в областта на любовта. Вие трябва да пазите следния закон: Всяка мисъл, която не произлиза от любовта, причинява известно налягане върху човека. И ако в дадения случай любовта не присъствува, налягането ще причини известна опасност. Но ако разумността присъствува, налягането си е на място. Това налягане ще се използува разумно. В духовния свят пък се явява едно напрежение. Ако при това напрежение разумността не присъствува, напрежението може да разруши човека. Щом разумността присъствува, напрежението е на място. Обаче, ако налягането и напрежението действуват едновременно върху човека, без присъствието на разумността, те разрушават човека. Ако налягането е повече в един случай, а в друг случай напрежението е повече, в първия случай ще имаме

физическа пакост, а във втория – духовна пакост. И в единия, и в другия случай хората умират. На всички хора се счупват сърцата все от неразбиране на напрежението и налягането.

Тогава ние казваме: разумният живот трябва да присъствува при налягането, т.е. и във вътрешните възможности, т.е. в напрежението. Казано на ваш език: Разумността трябва да присъствува в силите на ума; разумността трябва да присъствува в проявлението на човешките чувства и да ги регулира. Всяко едно чувство е топлина. И като се яви тази топлина, на първо място тя трябва да подобри кръвообращението. И като се появи любовта, на физическото поле тя трябва да подобри кръвообращението. Ако любовта на физическото поле не подобрява кръвообращението, тя е анормална любов.

Значи, любов, която не регулира чувствата, не е нормална любов; любов, която не регулира мислите, не е нормална любов. Туй трябва да го знаете. Това са научни правила. Така научно се измерва любовта. Следователно, когато любовта не е нормална, вие ще се предадете на ядене. Мнозина искат да станат красиви и затова ядат повече, да се поправят, да станат като месечини. Яденето е потребно, но трябва да се образуват мускули, не мазнини. Лицето трябва да е изтъкано от фини мускули, които да изразяват фини чувства в човека. Че как ще изразиш добродетелта в себе си? Има мускули на човешкото лице, които изразяват любовта в нейната висша форма. Казвате, че някой се засмял с очите си. Ако премахнете клепачите на очите, ще видите, че очите сами по себе си не се смеят. По очите само ти не можеш да познаеш дали един човек се смее или не. В клепачите има известни съкращения и разширения, които показват каква е любовта на човека. Когато някой ви лъже, когато не ви говори истината, т.е. когато любовта не е изявена както трябва, такъв човек, като ви гледа, едното око гледа нагоре, а другото надолу. И тогава, ако дясното гледа нагоре, а другото надолу, това показва, че с ума си мисли добре, а със сърцето си гледа към земята. А някой път обратно: с ума си гледа надолу, а със сърцето си нагоре. И двата случая са опасни.

Един български свещеник ми разказваше една своя опитност. „Бях се отклонил от живота си. Един ден моят ръководител, един старец с брада, с хубаво лице, се явява при мене, погледна ме и ми казва: „Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу?“ Като ми каза това, той ме бутна отпред по челото и си замина. Като станах сутринта, гледам, там, дето ме бутна с пръста си, едно черно място, което стоя повече от един месец. Това място бе като ударено.“

Някой път вие се спирате и казвате: „Да го обичам или да не го обичам?“

Това не е философия. Вие не можете да философствувате да обичате или да не обичате. Любовта изключва всякаква философия. Всичките нещастия в света произтичат от неразбиране на законите. Ти мислиш, че можеш да обичаш и можеш да не обичаш. Пролетта не зависи от тебе, лятото не зависи от тебе. Ти може да използуваш и пролетта, и лятото, и есента, и зимата, но те са независими. Земята се върти около Слънцето и образува четирите годишни времена. Ако разбираш законите, можеш да се ползуваш от тях, но ако разбъркаш условията, че през зимата сееш, а през лятото и есента искаш условията на пролетта, ти съвсем си объркал работите. И после казваш: „Тази работа не върви." Че как ще върви? Че, Земята няма да се подчинява на твоите разбирания, да прави каквото ти мислиш.

Вие трябва да съблюдавате в живота си вашата пролет. Когато Бог ви даде една хубава пролет, работете. Когато ви даде хубаво лято, работете. Когато ви даде хубава есен, работете. Когато ви даде хубава зима, работете. И добра зима има. Работете през есента, да съберете всичките плодове. Съберете житото и го турете в хамбарите си. Зимно време ще се заемете да четете, да наблюдавате небето. Всеки от вас трябва да има по един телескоп, да наблюдава небето. Ясните нощи са за наблюдения. После, с хурката може да предеш, с четката може и да рисуваш, с иглата може да плетеш и да шиеш. Зимно време се пишат хубави писма. Като гледаш снега отвън, ще наблюдаваш, ще описваш какви са външните условия. Ще описваш какво става с растенията.

Казваш: „На мене ли остана да ставам писател?" Всеки от вас може да стане писател. Няма защо да ставаш писател, да се пъчиш в света. Ще се пъчиш пред себе си. Ако искаш да се прочуеш, пред себе си ще се прочуеш. Грях е на душата на онзи, който не се прочува в себе си. И като пишеш нещо идейно, да знаеш, че си писал. Друг някой написал едно любовно писмо. Като четеш едно любовно писмо, да знаеш, че не си казал нито една лъжа. Казал си, че обичаш, че любовта ти е неизменна – да бъде неизменна. Казал си, че любовта ти зад гроба ще отиде – и това да бъде вярно. Някои пишат, че любовта им е до гроба. Значи зад гроба им любовта не може да отиде. Щом любовта е до гроба, това не е любов.

Всички хора страдат от любовта, която е до гроба. Любовта трябва да мине зад гроба. Ако е до гроба, това показва слабост в характера. Ако ние живеем само до гроба, ние сме слаби хора. Когато някой казва, че ще умре, казвам: ти си слаб човек, ти нямаш характер. Ако мислиш, че като умреш, животът ти ще престане, ти си слаб човек, нямаш никакъв характер, ти нямаш никакъв идеал, никаква личност, никакво верую. Някои казват: „Да си поживеем." Туй не е човекът. Човек е онзи, който, след като умре, знае,

че ще живее. Как знае това, не е важно, но знае, че ще живее – нищо повече. Ама еди-кой си философ тъй казал. Не ме интересува никой философ. Това са празни работи. И аз съм философ. Какво ще кажат всички философи, за мене не е важно; и аз мога да философствувам като тях. Някои казват пък, че всички дарби били все от Бога. Аз примирявам всичките противоречия в света. Любовта е ден, безлюбието е вечер, нощ. През деня ти ще работиш, а вечер ще си почиваш. Като спиш под юргана, нищо няма да мислиш. Само ще почиваш, само ще разглеждаш какво си направил през деня.

Та, в любовта ти може да печелиш, а в безлюбието си ще видиш всички погрешки, които си направил. Някой казва: „Аз не обичам.“ Казвам: Ти, като някой фалирал търговец, ще разглеждаш тефтерите си. Ще казваш: „Този ме изяде, онзи ме изяде“, това си изгубил, онова си изгубил, жена ти умряла, умрели децата ти, този, онзи, ще наредиш нещастията си едно след друго и ще кажеш: „Побеля ми главата.“ Ти живееш в нощта на живота. Тази нощ е тъкмо за тебе. Нищо повече. Но всяка нощ ще трае тъкмо дванайсет часа. След това ще се смени с ден. Пък и цялата нощ няма да бъдеш буден. Във време на безверието си ти няма да разрешиш нито един въпрос на живота си. Например, кой създал света. Ти ще легнеш да спиш, ще се завиеш с юргана си, ще спиш. Няма да мислиш за нищо.

Ето защо всички онези, които искат да бъдат безверници, трябва да спят, а всички онези, които искат да любят, трябва да бъдат будни с копача, с перото, със стомничките за вода, с кобилицата, с каквато и да е друга работа, но всички на работа. На добра работа. Без работа никого не трябва да срещнеш на пътя си. Срещнеш някой, турил ръцете си в джоба. Не се позволява без работа. Човек, който обича, не трябва да туря ръцете си в джоба. Който тури ръката си в джоба, трябва да извади нещо. Аз като туря ръката си в джоба, аз изваждам кърпата, да помогна на своя нос. Някой казва: „Защо трябва да се бършем?“ Ами че, милвам очите си. Ще ме извините, но казвам: Трябва да бъдете чисти. Аз взимам бяла кърпа, не взимам черна. Аз никога не трия очите си с черна кърпа. Всякога ще имате една мека, бяла, чиста кърпа, ще [я] извадите от джоба си, ще изтриете очите си и – пак в джоба. Та, вие трябва да оценявате очите си. С очите си ние виждаме истината, т.е. пътя, по който истината се изявява в живота ни. Това е Бог, Който се изявява. Чрез този път Той ни показва какво има в света. А някой казва: „Дотегна ми да живея.“ Това е неразбиране на живота. Ти не си живял още. Ако погледнеш с очите на любовта, ти ще видиш много неща.

В един разказ се разказва как един ученик помолил учителя си да му покаже рая. Това било в християнските времена. Учителят му го изважда

из тялото и го развежда из пространството, да му покаже рая. Като го оставил да гледа, той чакал дълго време да се върне. Цели двеста и петдесет години го чакал. Когато учителят му казал, че е време вече да се върне, той казал: „Чакай де, какво искаш, аз още не съм зърнал нищо.“ Той мисли, че още нищо не е видял, а се изминали цели двеста и петдесет години.

Казвам: Невидимият свят е много красив. Но и този живот може да бъде така красив. Ти можеш на всяка стъпка да срещаш хора, които да ти помагат, да разкрият целия свят пред тебе, да видиш всички възможности и условия. Да допуснем, че ти имаш желание да пееш. Ти намираш един професор, който може да ти помогне, да развие гласа ти, а ти искаш цигулка. Дават ти и цигулка. После ти трябва и пиано. Ако вие се намерите в един свят, който може да задоволи всички ваши копнежи, които Бог е вложил във вас от памтивека, знаете какво ще постигнете? Знаете какъв глас може да развиете? Слушали ли сте такъв певец, като пее той, вие се въодушевявате. Някой като пее, критикуват го и казват: „Високите тонове не взема вярно, повишенията, пониженията.“ Но има нещо по-тънко от диезите и бемолите. Има не само полутония, но четвърт-тон. Опитвали ли сте вие да пеете с четвърт-тон? Някой казва, че не можел да вземе половин тон нагоре. Има нещо по-деликатно за бъдеще. В бъдеще ще има, освен полутония, още и четвърт-тонове. Тогава пеенето ще бъде по-хубаво, по-мощно. Онзи, който иска да изучава музиката и любовта, той трябва да разбира четвърт-тоновете. Като ви дойде една скръб, вземете три тона, вземете, например, „до-ми-сол“. Като ги изпеете, скръбта ще изчезне. Вземи обикновено „до“ в повишение и понижение. След това вземи тона „до“ в четвъртинка повишено, след това вземи пак обикновено „до“, после в повишение и понижение, пак в четвърт-тон. Има полутонове, които се повишават, и други, които се понижават. Това са далечни работи. Но ви казвам, че има какво да се мисли в бъдеще. Сега, в бъдеще когато дойде един лекар при вас, той няма да ви предписва рецепти както сега, но той ще бъде певец и ще изпее една песен. Вие страдате от треска или от някаква епидемическа болест като скарлатина или други. Като дойде, той ще ви изпее една песен; в половин час отгоре вие ще бъдете здрав. Песента ще бъде рецептата. Значи песента ще влезе чрез ухото ви и ще ви излекува.

Казвам: Ако се съмнявате в това, може да направите опит. Ако някоя сестра от вас заболее, нека други три сестри се съберат и да изпеят една песен. Питам: Каква песен бихте изпели на болния от скарлатина? Каква песен бихте изпели на онзи, който страда от ставен ревматизъм? На онзи, който страда от рак, на онзи, който страда от холера? На холеричния аз бих пял за топлата вода. Стоплете вода и му дайте да изпие три–четири чаши гореща вода. Ще я пие музикално, аз ще му пея като на опера. Ще кажа: „Дайте му вода.“ Аз ще пея, той ще пие. Като изпие три–четири

чаши вода, холерата ще си отиде. Сега вие гледате малко с недоверие на това. Имате право. Слабите са недоволни, гледат към чувала, казва: „Не е заради мене този чувал, тази работа не може да стане.“ Но силният, който дига сто и петдесет килограма, хване чувала и го дигне. За онзи, който знае, който има сила, нещата стават лесно.

Та, сега, като ви говоря, вие ще турите мускулите на вашата надежда, на вярата, на вашата любов, и тогава ще видите дали думите ми са верни или не. Надеждата ще впрегне тялото ни на работа, вярата ще впрегне сърцето ни да расте, а любовта ще впрегне ума ни или душата ни на работа. Това са положенията.

Един ден една млада сестра, на която никога не бях правил бележка, дойде при мене и ми казва, че направила една погрешка, заради която не искала вече да живее. Казах ѝ: „Да си вървиш тогава!“ – „Как така?“ – „Да си вървиш.“ Казвам ѝ: „Ако Бог те е пратил на Земята и те е оградил със Своята любов и ти е дал един отличен ум, да работиш и да пишеш, дал ти е сърце, да обичаш, а ти се отказваш от живота и не искаш да живееш, какво можеш да постигнеш с това? Ти мислиш само за себе си.“

Казвам и на вас: Не правете същата погрешка и вие. Често и вие седите и казвате: „Не ми се живее.“ Тепърва трябва да живеете. Турете за задача да не живеете за себе си, но да живеете за Бога. Ако вие обичате някого, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде му е погрешката? Ако той е направил всичко за вас и вие му казвате, че не вярвате в неговата любов, значи има нещо лицемерно в него. Какво ще почувствувате в дадения случай? Вие ще почувствувате една скръб.

Не е ли също отношението ви към Бога, към Онзи, Който ви е направил толкова добрини? Вие казвате: „Не вярвам в Господа. Всеки ден Ти си играеш с мене. Изпратил си ме на Земята само да страдам.“ Изпитанията ни, страданията произтичат от хората, не от Бога. Ако Бог ни поставя на изпитания, Той има пред вид да ни покаже каква трябва да бъде нашата любов. От любовта ни ще зависи нашият живот. Ние сме били поставени много долу в живота, но трябва да се подигнем от това положение, да се качим нагоре. Не трябва да оставаме на това стъпало. За да се подигнем от това стъпало, трябва да минем през огън и изпитания. Всяко изпитание, всяко страдание в света е възможност за придобиване на нещо велико и благородно. Това е закон. Никой в света не се е подигнал без изпитания.

Ето защо, вие трябва да се радвате на изпитанията, през които минавате сега. Вие не се радвате на страданията. Бих желал поне половината от вас

да се радвате на страданията. Как ще се радвате? Ще мислите, че туй страдание Бог ще го превърне за добро. Ти си сиромах – защо? Нямаш външни условия, но вярвай, имай любов към Бога и всички твои страдания ще се превърнат за добро.

Та, сега се изисква от всички едно разположение на вяра, разположение за работа. Светът се нуждае от нови работници. Аз похвалявам хората на миналото, похвалявам хората на бойните полета, какви герои са те. Казват за финландците и за руснаците, че са изхвърлили един милион гранати от голямокалибрените. Вие били ли сте на бойните полета, да чуете пукането на тия гранати, да издържите на този гръм, шума на това пукане? Знаете какво ужасно мъчение [е]? Ако тези хора могат да издържат, защо ние, които имаме страдания, да не може да издържаме? Гранатите се пукат отвсякъде! Всяко страдание е една граната, която се пука. Онези гранати, които излизат от далнобойните оръдия, произвеждат такъв гръм, че трябва хората да отварят устата си, да не се пукне тъпанчето им. Същевременно лягат на корема си. Ако не лягат на корема си и не отварят устата си, тъпанчето ще се пробие. Какво показва това? Смирение. И в Писанието се говори за смирението. Значи, като те бомбардират, ще легнеш на корема си, ще отвориш устата си, че като дойдат снарядите, да не се пукне тъпанчето ти. – „Ама, как ще легна?" Ще легнеш. Ти не можеш да бъдеш изправен, защото ако гранатата мине край тебе, нищо няма да остане от тебе.

Та, при сегашните условия, вие трябва да разбирате онова великото в света. Когато дойдат големите изпитания в живота, каквито проекти и да имате, каквито желания да имате, постижението им е на място. Но трябва човек да има търпение, за да постигне своите добри желания. За да се постигнат добрите желания, има един закон, който върви периодически. Според този закон нещата се повтарят на всеки двадесет и две години. Ако преди двадесет и две години е станало нещо, след двадесет и две години пак ще се повтори, но в друга форма. Значи през всеки двадесет и две години ще имаш един прилив и един отлив. Ако на двадесет и две-годишната си възраст изгубиш първия прилив, като станеш на четиридесет и четири години, ще имаш втория прилив. На шестдесет и шест години имаш третия прилив. На осемдесет и осем години ще имаш четвъртия прилив и така ще се продължава до сто и двадесет години, до което време ще имаш няколко прилива. Важно е да използуваш този прилив и този отлив разумно. Когато дойде едно неразположение, не казвай, че си неразположен, защото и неразположението е полезно. Някой път казваш, че вярата ти е отслабнала. Вярата отслабва, когато имаме малка светлина. Вечер е. И тогава няма с какво да се занимаваш. Например, ако си в тъмна стая и не можеш да четеш, ти се безпокоиш, но ако четеш,

ти не се безпокоиш. Ако нямаш светлина, ти се безпокоиш; щом дойде светлината и безпокойството изчезва.

Та, когато дойде във вас едно неразположение на нощта, радвайте се. В живота има една дисхармония, малка дисхармония, която Бог е вложил в самата природа. В такива именно нощи на живота, когато човек е изложен на големи опасности, непременно ще дойде неговият добър приятел, който ще донесе гориво, ще ви донесе и светлина. В негово присъствие ще ви олекне. Всеки добър приятел може да ви помогне в големите скърби и страдания. Знайте, че всеки човек, когото срещнете на Земята, може да внесе нещо у вас. Това може всеки да провери. Ако някой път сте неразположени душевно, имате една меланхолия, бих ви препоръчал да направите един опит. Тръгнете по течението на един извор и ще видите, че няма да се мине половин час и неразположението ви ще изчезне. Няма да вървите срещу течението, но по течението. На връщане ще минете по друг някой път. Следователно, когато сте неразположени, минете покрай някой добър човек. Друг път може да вземете една хубава книга, научна или на някой философ или на някой първокласен моралист. Прочетете книгата и ще видите, че неразположението ще изчезне. Кога трябва да четете книги? Не когато сте весели и радостни, но когато сте неразположени и скръбни. Тогава именно книгите ще ви помогнат. Та хлябът е потребен, когато сме гладни, не когато сме сити. Когато сме сити, хляб не ни трябва. Някои препоръчват да се четат Евангелие, Библия, свещени книги. Кога е потребно Евангелието? Във време на мъчнотии. Тогава ще почерпиш някаква сила свише.

Сега аз засягам този въпрос от три гледища. Първо, за да постигнем нещо в света, трябва да бъдем здрави. Второто положение: трябва да бъдем устойчиви по сърце. И третото положение: трябва да имаме устойчив ум. Но за да имаш устойчив ум, трябва да имаш нещо, на което да разчиташ, нещо реално, нещо, на което да даваш смисъл, цена, на което да уповаваш. Синът може напълно да уповава на майка си и на баща си. Синът може да е по-умен от баща си и от майка си. Той седи само в едно отношение по-горе, понеже като е взел качествата на баща си и на майка си, съвокупно, той имал възможност да ги развие и тъй изглежда, че е по-умен. Но той не трябва да се лъже. Значи всеки син трябва да се върне към баща си и майка си и със съзнание, че баща му и майка му имат нещо благородно, заради което той трябва да ги обича. Ако остане само на себе си, той не може да издържи. Той трябва да има нещо, на което да разчита. После, той трябва да разчита и на самата природа. [Щом] веднъж си дошъл на Земята, то онова, което природата е вложила в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло, природата изисква от тебе да търсиш нещо. Природата изисква от всички хора да постигнат желанията, които имат. Аз говоря за онези

естествени желания, с които вие сте се родили. Например, ако желаеш да свириш, да пееш, да рисуваш, всичко това може да постигнеш. Или ако искаш друго някое изкуство, ти можеш да го придобиеш.

Вие може да придобиете изкуството да лекувате разни болести. Знаете ли как се създават болестите? Аз съм наблюдавал в селата. Като направят една нова къща с пруст и младата булка измие чиниите и набързо изхвърли водата от пруста. Днес хвърли малко, утре хвърли малко и след две–три години започват да боледуват. Тя казва: „Не зная какво има в тази къща, та така заболях." Това е, защото е хвърляла нечистотиите, които започват да миришат и да се разлагат. В тия гниещи вещества се зараждат разни микроби. И след това тези хора започват да се тровят сами.

Казвам: Никога не хвърляй една мисъл край себе си. Каквато и да е тази мисъл, не я хвърляй край себе си. Сега аз ще ви дам едно правило как да постъпвате с такива мисли. Когато ви дойде една мисъл и не можете да се задържите да не я кажете, направете една дупка в земята и там я кажете. Каквато лоша мисъл ви дойде, идете в дупката и кажете: „Искам да набия този човек." Иначе, ако не каже тази мисъл, той ще се пукне.

Съвременните хора носят едно напрежение от минали векове, от своите деди и прадеди, които не са знаели как да живеят. Те са вложили в себе си много неестествени желания, които не са могли да изпълнят. Ако речете вие да задоволите всички техни желания, ще изгубите смисъла на живота си. Например, ако си създадеш за цел през целия ден да ядеш, за да се оправиш, какъв смисъл ще има твоят живот? Или започваш да събираш старинни книги или стари марки, за което често пишат във вестниците, че дават две– и триста хиляди, а даже и милион за някои марки. Какво ще постигнете с тези марки, кажете ми? Аз считам придобивка само онази мисъл, която може да внесе нова идея в ума ти. Аз считам придобивка само онова знание, което може да внесе в духовния свят, т.е. в чувствения свят, едно разширение. Аз считам истинска придобивка само онези постъпки, които могат да внесат на физическото поле, т.е. в тялото на човека, една естествена черта на пластичност в тялото. Това е една истинска придобивка.

Здравият човек никога не трябва да губи своята пластичност. Като ставате сутрин, първо направете няколко упражнения – назад, напред, наляво, надясно, клекнете, станете, всички да оправите мускулите си. Казвате: „С това ли сега ще се занимавам?" Че, ако ти простреш ръката си, от тази ръка зависи много. Ако станеш и не знаеш как да простреш ръката си, цялата работа няма да върви. Ако художникът, който рисува картините си, знае как да рисува, той може да постави всяка кривина точно на мястото ѝ.

Ако направи една кривина [не] на място, той ще развали цялата си картина. Турете си за задача всеки от вас да има красиви вежди, красиви уста, красив нос, красива брада. Като гледам лицата ви, у някои от вас едното око е по-благородно, отколкото другото. Другото е по-грубо. Благодарение, че вие не знаете тия неща и не искам да ви ги изнасям. Ако ги знаете, ще се изплашите така, ще се обезсърчите. Така ще знаете, [че] има какво да работите върху себе си.

Като наблюдавам хората, виждам, че те са изгубили женския елемент в себе си, много са огрубели. Горната част на ръцете е деликатна, а долната е огрубяла. Това е лош признак. Долната част на ръката трябва да бъде мека. Това зависи от човешкото сърце. Щом огрубява ръката, сърцето е огрубяло. В някои хора горната част на ръката е по-мека – показва, че умът е по-благороден, отколкото сърцето. Имате равновесие, когато ръката отгоре е мека както отдолу. Туй са факти, които можете да наблюдавате. Пипнете и ще видите ръката по-мека ли е отдолу. Щом не е по-мека, сърцето не е благородно. На някои ръката отдолу е по-мека, отгоре е по-груба. Тогава сърцето е по-меко. Има с какво да се занимавате. Погледнеш крака – огрубял, пак същия закон. В тебе доброто е огрубяло.

Та казвам: Трябва да се създаде една школа за приложение и опити. Аз ако бих имал време, ще създам школа, но ще учите. Трябва да направите опити. Казвам в три деня да подобриш ръката, да ти стане мека. Как ще стане? Когато зимно време ръката стане груба, туряте някаква мазнина, вазелин, масло, дървено масло или свинска мас. Сега нищо не е произволно, понеже светът прогресира. Ние казваме, че Бог е създал света. Бог постоянно твори в света, всичко се твори. Следователно има нещо ново, което Бог е създал. Ти трябва да вървиш успоредно, да изучаваш. Някои казват: Какво са писали пророците? Че, от времето на Исаия, от времето на Илия, от времето на Христа светът е прогресирал. Днес ако дойде Христос, няма да говори както по-рано, другояче ще говори. Няма да употреби същия език. Когато дойде Христос, как говореше? Пророците изливаха жупел навсякъде. Като дойде, Христос имаше мекота. Веднъж Го предизвикаха книжниците и фарисеите, че се нахвърли. Но винаги беше разположен, четири–пет–шест хиляди хора Го слушаха, приказваха и тия хора, като се връщаха, им беше приятно, че са слушали хубаво Слово.

Има за какво да живеете в света. Че ако разбираме днес колко е хубаво времето... Един ден по радиото ще слушате какво говорят на Слънцето. Те разбират какво става в света. Че се бият във Финландия руси и финландци, на Слънцето го знаят и вземат мерки, как да поправят. На Слънцето знаят, че днес тук има събрание и се интересуват. Вие мислите, че това са маловажни работи. Онова, което расте и се развива в света, то не е

маловажно. Всичките Божествени неща се развиват и растат. Следователно ние сме в един Божествен свят на растене и развиване, трябва да благодарим и използуваме времето. Казвате: „Остаряхме.“ Тази дума трябва да я изхвърлите из ума си. И на сто и двадесет години да станете, да бъдете момък на деветнадесет години. Не да кажеш: „Аз остарях, елате да ми донесете вода.“ Като бъдеш дядо, вземи стомната си и иди си донеси сам вода. И на деветнадесет години като си, донеси си сам вода. Започнат ли другите да ти носят вода, твоята работа се свърши.

Не туряйте в ума си никакво превозно средство: автомобил, файтон и т.н. Нямам нищо против превозните средства. Качете се на автобуса, но автобусът да бъде изключение. Разчитай на краката си. Всякога дръжте в ума си една идея: краката да вървят, ръцете да работят, умът да мисли, сърцето да чувствува. Като дойдат превозни средства, благодари на Бога. Но не разчитай на тях, те са механически възможности. Те спъват нашето развиване. [Не] разчитай на това, което е вън от тебе. Онова, което отпосле ще ви се даде, то е благословение. Туй е правият начин.

Не разчитайте на вашето верую, което сега имате. Бъдете винаги готови вашето верую да се разширява, да се разширяват вашите възгледи за прогреса на човечеството. Да се разширяват вашите възгледи за любовта, например. Вие срещнете един богат човек, ще се отнесете по един начин; срещнете един беден човек, ще се отнесете по друг начин. Не правете разлика. Много пъти аз съм срещал хора обикновени, които имат отличен ум. Този човек, ако имаше условия да свърши университета, би развил своя ум; но той не е свършил университет, но има здрав ум.

Във вас се крият възможности, които за в бъдеще, като се дадат условия, ще излезете от това положение, в което се намирате. Бог изисква да живеете по друг начин. Иде една епоха и тъй, както досега сте живели, не може да живеете вече. В бъдеще от болести няма да се оплаквате вече. В бъдеще от глад няма да се оплаквате. В бъдеще от безпаричие няма да се оплаквате. Оплакване няма да има. В бъдеще ще има благодарност за това, което имате. Ще се говори само за положителни работи. За никакви отрицателни работи няма да се говори.

Гледам по вестниците постоянно съобщават този се убил, онзи се убил, там автомобил се разрушил. Тук-там ще срещнеш – на боб зърно – нещо добро. Постоянно този ограбили, онзи ограбили. При такъв един живот какъв прогрес може да имаме ние? Четем, че русите взели крепостите на Финландия, че финландците били герои. Ако русите и финландците не щяха да се бият, щяха да бъдат още по-герои. Сега са герои, но ако не се биеха, щяха да бъдат два пъти по-големи герои. Хората се бият – защо?

Хубаво е сега, че се бият, защото те се побратимяват. Българите казват: „Ако искаш братство, набий го.“ Хубаво, става брат. Сега кръвта на русите и на финландците като се смеси, за в бъдеще те ще се обичат повече, понеже кръвта се е смесила. Едно време, когато искали да образуват братство, пускали си кръв. Двама приятели искат вярно приятелство – разрежат някоя вена, смесват кръвта и тогава приятелството е неразделимо. Аз ви казвам, че в сегашната война, която става в Европа, кръвта ще се слее и на германци, и на англичани, и на французи, и на руси и на финландци, и на българи, ще се образува братство. Това братство ще бъде унаследено богатство за бъдещата епоха, която ще се прояви. Бог ще използува всичката оная неразбранщина, да създаде новата култура вътре в света.

Та казвам: Сега ние пожелаваме така, русите и финландците така да се съединят, че да се залюбят. Пожелаваме кръвта на германци, англичани, французи, и другите, като се съедини, братя да станат. Туй им пожелавам. Нека се бият, но кръвта като се съедини, да изникне туй новото в тях. И това ще бъде.

Казвам: Кръвта на вашите страдания и кръвта на вашите радости трябва да се смеси в едно. Те имат вътрешна война. Финландци и руси са вътре във вас. Германци и англичани са вътре във вас. Това са две страни. Искате да бъдете силни. Кръвта на силата и кръвта на безсилието трябва да се смеси. Кръвта на надеждата и кръвта на безнадеждието трябва да се смеси заедно и тогава ще имаме тази истинска надежда, истинска вяра, истинска любов. Когато любовта на всички противоположности се смеси вътре в нас в едно, тогава е дошло Царството Божие у тебе. Туй е създаването на Царството Божие. Ще минат хиляди години, ще примирите всичките противоречия. Тогава лицата ви ще се изменят, ще станат светли, радостни. Тогава ако ви говоря, като се съберете тогава, ще ми говорите не че ще умирате, но че сте безсмъртни. Ще кажете: „Учителю, излязохме от областта на смъртта и сега сме във вечния живот и се радваме на Божията любов.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

20-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_02_18 Добрият път
утринно слово

ДОБРИЯТ ПЪТ

18 неделно утринно слово

18.II.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Марк.

Духът Божи.

Ако дълго време говориш на един човек за един предмет, той му става безразличен. Ако дълго време ви дават захар да ядете, ще ви дойде едно отвращение. Турците казват: „Байганлък" – пресищане има. През всичките векове религиозните имат много хубави черти, но имат и някои много лоши черти. За пример, богатите имат много добри черти – обличат се хубаво, измиват се хубаво, обущата им са чисти, дрехите им са чисти, кал нямат под ноктите си. Бедните, кал колкото искаш под ноктите им. Дрехите им оцапани, колкото искаш, петна ще намериш по техните дрехи. Казват: „Беднотия, какво да се прави." Един човек, който носи съдрани гащи, той е културен човек. По какво се отличават културните хора? Колкото по-големи прозорци имат на къщите си, повече светлина влиза – това е култура. Няма ли прозорци и култура няма. Следователно, щом са скъсани гащите, това е култура. Преди 30–40 години, ако имахте дупки на обущата си щяха да ви вземат на вили и могили, кърпеха ги. Сега нарочно оставят по десетина дупки и го наричат култура. Преди 30–40 години, ако ходеше гологлав, щяха да кажат, че чивията му е хвръкнала, гологлав тръгнал. Пък сега, да се ходи гологлав е модно, културно. И старите си имаха известно основание. И младите си имат известно основание. Но има нещо, което не е разбрано.

Ако ви попитат защо трябва да бъдеш религиозен, какъв отговор бихте дали? Казвате: „Религиозен човек съм, вярвам в това или онова." Или казваш: „Аз съм добър." Ако те попитат, всъщност в какво седи добрината на човека, какво ще отговориш? Не че човек не знае, какво нещо е доброто. Има едно вътрешно понятие човек за доброто. Доброто е понятно, но като се опиташ да го определиш, ще видиш, че не е лесна работа да определиш, какво нещо е доброто. След като определиш какво нещо е доброто, ти ще разбереш, какво е доброто, но да го приложиш е друга мъчнотия. За пример, един художник може да има ясна представа за една картина, знае коя картина е хубава, но да я нарисуваш, не е лесна работа. Има известни

черти на лицето, които е твърде мъчно да се нарисуват. Да нарисуваш един човек, да дадеш израз на погледа му, не е лесна работа. Как ще нарисуваш погледа на един добър човек, или на един умен човек, или на един чист човек, или на един справедлив човек, или погледа на един силен човек? Такива големи тънкости има, че някой път ще ви се завие свят, докато го нарисувате.
Някой път вие казвате: „Да живеем по любов." Най-много се говори за любовта. От памтивека хората най-много са говорили за любовта, бащата говори за любовта, младите говорят, всички говорят за любовта. Но от хиляди години говорят за любовта и любовта е още неразбрана. Не че хората не знаят какво нещо е любовта, но не знаят да живеят по любов. Започвате добре, свършвате зле. Най-първо са ангели, божества, но като живеят 40–50 години на едно място, стават обикновени хора и любовта изчезне.

Сега съвременните астрономи са намерили един начин да определят, дали някоя звезда се приближава до земята, или се отдалечава. Ако вие определяхте, как ще определите? На тях им дошло на ум да определят, те са намерили един инструмент, който разлага светлината, образуват се известни линии. Когато се приближава някоя звезда, тия линии се отдалечават, пространството между тях става по-голямо. Когато звездата се отдалечава, пространството между линиите се стеснява. Ония звезди, които изпращат своята светлина и на които линиите се разширяват, те се отдалечават от земята. На които линиите се намаляват, ние се приближаваме. Как ще определите вие, дали човек се приближава до любовта или се отдалечава, дали той се приближава до мъдростта или се отдалечава или дали той се приближава до истината или се отдалечава? Не е лошо човек да се поотдалечи малко от любовта. Това ни най-малко не значи, че не живееш по любов. Но ти ще приемеш по-малко от нейната сила.

Казвам: Три неща трябва да пазите в ума си. В настоящия живот не трябва да изпущате миналото, защото миналото има връзка с настоящето. И бъдещето има връзка с настоящето. Ако в настоящия живот не изправяте известни ваши погрешки, и не прилагате известни ваши добродетели, вие нямате връзка с миналото. Пък ако не използувате благоприятните условия, които Бог ви дава да изправите погрешките си и да развивате добродетелите си от миналото, вие нямате връзка с бъдещето. Писанието казва, че всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Богу. По някой път ние мислим, че вършим неща, големи в света, за да извършим Волята Божия. Волята Божия седи в малките неща, които се проявяват в нас. Може някой път да се прояви някое много деликатно чувство, на което ти трябва да дадеш ход. Да кажем, виждаш някоя мравя, която се дави във

водата вътре, ти я гледаш, и тя се удавя пред тебе. Ти не обръщаш внимание. Ако веднага ти се наведеш и помогнеш на тази мравя, Бог намира, че ти имаш буден ум, казва: „Както ти помогна на тази мравя, така и аз ще ти помогна, когато се намериш в неблагоприятни условия." Някой път религиозните хора се разправят, кой живее по любов, кой служи по любов. То е едно от най-големите изкуства. Сега се учим да можем да служим. Ние още не знаем, как да служим на Бога. По някой път се зарежда в ума ни мисълта, да се помолим. Ако се молиш какво служиш? Каква цел има молитвата в живота? Има два възгледа за молитвата. Едните поддържат, че трябва да се молим, другите поддържат, че няма защо да се молим на Господа. Господ знае всичко, защо ще се молим. Питам: Когато малкото дете се моли на майка си, какво подразбира? Дойде, моли се на майка си. За какво се моли? Моли се за хляб. Моли се за някоя круша, моли се за някоя ябълка. Моли се за бучка захар. Моли се за петмез, моли се за мед, за много неща се моли. Като дойде ще поиска нещо от майка си от това, което е за ядене. Вие понякой път се молите за пари. Човек трябва ли да се моли за пари? Ядат ли се парите? – Не се ядат. Тогава, за какво трябва да се моли човек? Най-първо на човека пари не му трябват. Безпредметно е да се моли за пари. Защото, ако нямаш един буден ум да наблюдаваш и да използуваш парите, то е безпредметно. Но ще се молиш да имаш един отличен ум и парите ще дойдат сами при ума ти.

Ето имате един българин като Мазаров, който има един глас, всичките викат, пляскат, казват: „Дарба има човекът." Не само дарба, но се е учил. Като седя и го слушам, той е българин, пее на италиански,тя пее на български и се разбират. Любовни работи развиват. Той на италиански любовни работи приказва, тя на български любовни работи приказва и тъй музикално пада ударението. Ето хората се разбират. Тази българка не знае италиански, как му разбира, как се досеща, любовните слогове на всички народи са едни и същи. Любовното ударение във всичките народи е едно и също. Формата е различна, но слогът е един и същ. Казвате: „Как може да е същото?" Вие вземате една бучка захар, дайте я на един италианец, на един англичанин, русин, германец, американец, дайте я на когото и да е, като тури захарта на езика, има едно и също усещане. Всичките езици на всички хора разбират едно и също нещо. Може да го кръщават различно, но всички те усещат в дадения случай едно и също. То е слогът. Някой казва: „Слог има този човек." Слог наричам това, което е едно и също нещо във всичките народи. Всичките народи го разбират по един и същ начин, а го изразяват по различен начин. Слогът е един, но формите са различни. Казвам: Слогът на любовта във всичките народи е един и същ. Във всичките народи, какъвто и да е човек, този, който е засегнат от любовта, веднага излиза нещо от очите, една и съща светлина

излиза. Светлината е една и съща. Предметите, които тя осветява хората кръщават с различни имена, българинът по един начин, турчинът по втори, англичанинът по трети и т.н. Светлината, която излиза от очите е една и съща. Казвам: Като играят на любовни работи, той я гледа в очите и тя го гледа в очите и се разбират. Тя пее на български, но тя го гледа в очите и се разбират. Друго яче не можем да си обясним. Ако слогът не е един и същ, не могат да се разберат.

Един анекдот има. На едного, неговата възлюбена била артистка, играела на сцената в „Бохеми“ или в „Аида“. Той и казва: „Много съжалявам, че снощи се ожени за другиго на сцената. Не ти стигам аз само, но и друг мъж търсиш. Като се ожени“, казва, „какво чувстваше?“ Тя казва: „То е моя работа.“ – „Как се чувстваше на сцената?“ Женитбата не е нещо съществено. То е временно слугуване. Има съществено нещо. Любовта е същественото, то е във всичките хора едно и също. Човек ако обича истински, ревност няма, не може да се съблазнява. Всякога можеш да се съблазниш в туй, което не обичаш. Един човек, когото обичаш, никога не можеш да се съблазниш в него. То е невъзможно. Човек не може да се съблазни в себе си. Не може и да се съблазниш в Бога, понеже в какво ще се съблазниш? Бог не се нуждае от нищо в света, от себе си ти е дал, няма какво да ти вземе. Ако ти вземе, няма какво да придобива. Всичко е Негово. В самите нас има едно вътрешно неразбиране. Ние се страхуваме, да не би да ни вземат любовта. Че любовта е Бог. Тогава, как ще откраднеш слънцето, къде ще го туриш? По някой път иска да ви дойде на гости. Ако слънцето дойде на гости на земята, земята може ли да го побере? По някой път хората искат да видят Бога. Може да го видят. Казват, че Той живее в техните сърца. То е неразбиране. Какво нещо е животът? То е най-трудната работа, да разбереш. Христос казва: „Аз живея в Отца и Отец живее в мене“. Но знаеш, каква обширна мисъл е това? Ти като кажеш, че Бог живее в мене, трябва да разбираш, че Бог живее във всички. Като кажеш, че аз живея в Бога, трябва да разбираш, че ти живееш във всички хора. Ако ти не можеш да живееш в сърцата на всички хора, ти тогава не можеш да пребъдваш в Бога. Ако пребъдваш в Бога, ти живееш във всичките. И Бог, за да пребъде в мене, Той трябва да пребъдва във всичките. И аз, за да пребъда в Бога, трябва да пребъдвам във всичките. Това е Божията Любов. Като дойдем до Божията Любов, пребъдваме навсякъде. Щом Бог пребъдва в мене, пребъдва и в другите. Щом аз пребъдвам в Бога, разбирам, че пребъдвам във всичките хора. Вие казвате, че туй е странно. Как може да обичаме всичките хора?

Сега, кои са качествата, с които любовта се отличава? Най-първо, за да обичаш, трябва да имаш някаква форма. Да кажем, ние обичаме очите на хората. Нали по някой път казвате, че някой се влюбил в очите на човека.

Не е лошо. Аз бих желал, всичките хора да се влюбят в очите на хората. Очите, това е истината. Следователно, ти щом се влюбиш в очите на човека, ти виждаш истината в очите. Истината, която излиза през очите, истината, която живее в него. Ако се влюбиш в неговите очи, които показват истината, тази любов е на място. Ако се влюбиш в очите и тази истина я няма, тази любов е празнота. Може да се влюбиш в ушите на човека. То ушите, това е Божията мъдрост, знанието. Ако ти се влюбиш в знанието, което произтича от любовта, тази любов е на място. Влюбил се някой в истината на човека. Но истината е емблема на самата любов. Ако ти, чрез истината виждаш любовта и се влюбиш в тази любов, ти тогава на място си се влюбил. Ако си се влюбил в една истина, дето любовта я няма, ти изживяваш целия живот напразно. Та казвам: Устата е емблема на човешкото слово, на разумното, което излиза от човека, всички ония сладки думи, които носят смисъла на живота. Казват: „Какво ме ползува да говоря." Една дума, която каза Христос, като дойде при гроба на Лазар, каза: „Лазаре, излез вън!" Ако вие имате любовта ще опитате. Срещнете един умрял и му кажете: „Стани!" – и той стане, то е Божествената любов. Ако му кажеш: „Стани!" И той не стане – това е обикновената любов. То е любовта, от която всичките хора страдат. Може да плачеш колкото искаш. Та струва си да опитате Божията Любов.

Дойде някой, че ми казва: „Учителю, много ви обичам." Казвам: „Само мене ли обичаш?" Ако само мене обичате, вие сте на крив път. Много братя, някои от тия братя са дрипави, грозни, като съм дошъл на земята, тия братя не съм посетил. Казвам: Ако вие само мене обичате, вашата любов не е на място. И ако аз, само вас обичам, любовта не е на място. Ако едного обичате, любовта не е на място. Ако един ви обича, любовта не е на място. Казва Христос: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих." Значи, в тази любов Христос трябваше да напусне онова богатство, блаженство, да дойде на земята, да покаже своята любов, която имаше към ония, които Бог е създал. Той дойде да помага на онези, които Бог обича. Всичките страдания, които понесе се дължат на любовта. Защото животът, както сега страдат хората, той не може да се издържи без любов. Във всяка работа, която вършите, трябва да присъства онази велика мисъл за Бога. В тази мисъл трябва да има светлина. Щом дойде светлината, има нещо чудно, което става. Като посеете едно житено зърно, най-първо се изисква една хубава почва. На туй зърно трябва топлина, светлина и влага. Щом житеното зърно израсне и плод даде, показва, че имало достатъчно светлина, достатъчно топлина, достатъчно влага. Тогава по същия закон, ако във вас, вашите добродетели растат, ако вашите способности се развиват, любовта действува нормално. Значи, три велики сили действуват в човека: Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина. Божията любов, от която животът иде, Божията мъдрост, от която светлината и знанието иде и Божията истина, от която свободата и просторът иде. На

всяко едно семе, което расте, трябва простор. Ако ти в любовта не си свободен, ти не може да се проявиш. Ще се намериш между двама души, които те обичат, че не знаеш как да се проявиш. Ако речеш да се проявиш към единия, другият те гледа, започваш да се страхуваш, ти не може да проявиш любовта. Питам: Ако двама души обичаш, как бихте се проявили? Бог ви е дал правило. Ако двама души обичаш, ще ги туриш на мястото на ръцете, на мястото на краката. Като туриш единият напред, другият назад. То е Любов. Ако не знаеш, как да ги туряш напред и назад, с любовта не можеш да се справиш. Ако речеш да ги държиш на едно и също място, работата е опасна, образува се гниене вече. В движението няма никакво гниене. Нещата, когато се спрат и нямат движение, има гниене, има разлагане.
Та сега има една опасност във всичките религиозни хора, че са дошли до това статическо положение в живота. Казвате: „Господ не влиза в положението ни. Толкоз време се моля, толкоз писма написах, нито на една дума не е отговорил." Че ако аз бях написал стотина писма на Витоша, щеше ли да ми отговори? Като я погледна, ида горе чак на Черни връх, то е любов. Като вървя, чувам краката ми да говорят, казва: „Радвам се, че си дошъл." Ту на левия, ту на десния крак стъпвам. Казва: „Радвам се, че си дошъл." Като вървя, само това чувам: „Радвам се, че си дошъл." Като слизам от Витоша, казва: „Радвам се, че си заминаваш, радвам се, че си заминаваш." Туй нещо чувам, любовта като казва: „Радвам се, че си заминаваш. Радвам се, че отиваш работа да вършиш." То значи заминаване. Когато някой заминава от дома, отива да върши работа. Туй е похвално за него. Като не излиза от къщи стопанката казва: „Целия ден седи като кюп." Та казвам: Туй положение, в което се намирате, трябва да се напусне, понеже туй статическо положение, в което се намирате, ще даде слабостта, болестта, неразположението, остаряването, умирането, отиването на оня свят, съдба, какви ли не работи идат. Този свят, за който говорят проповедниците, аз го наричам свят на безлюбие. Казвате: „Ще ме съдят." В любовта съдене няма. Направя една погрешка, веднага се осъдя. Осъдя се и си туря глоба. Не оставям за бъдеще да ме съдят. Направиш една погрешка, оставиш за бъдеще да те съдят. Няма какво да оставяш за бъдеще да те съдят. Направиш погрешка, изправи я веднага. Присъда има. Няма какво да оставям да ме съдят, да правя главоболие на хората да ме съдят. Казвам: Както гледате, тази работа всичко съм изправил. Гледам тук, една майка отишла с детето на чешмата, напълнила стомната и дала на детето. Детето изтърва стомната и тя се счупи. Тя седи, дава му урок, казва: „Защо счупи стомната?" Аз седя и я гледам. Аз, ако бях на мястото на майката, още като купя стомната, щях да направя една здрава връв, ще свържа стомната за превеслото и ще окача тази връв на врата на детето, че ако изтърве стомната да увисне на врата му. Та ви препоръчвам, като носите любовните стомни, не ги носете на ръка, но една връв да има на

врата ви, хаталък може да стане. Хата може да стане, да се изтърве стомната. Аз имам един бинокъл, който е така направен, че има една каишка. Като ми го поискат, една сестра казва: „Учителю, дай бинокъла да видя Венера". Казвам: „Сестра, веднага тури ремъка на врата, че хата става. Като излизаш по стълбата, може да се хлъзнеш, отиде!"
Казвам: Турете сега гердани на врата си, че любовта ви да бъде окачена, та формите на любовта никога да не се разрушават. Когато аз говоря за любовта, аз имам една мисъл, която винаги присъствува. Когато говоря за любовта, подразбирам: Продължение на живота, щастливия живот. Подразбирам светлина, знание, увеличение на знанието, когато говоря за любовта, подразбирам вътрешна свобода на човека. Когато говоря за любовта, подразбирам подобрение на всички външни условия. Тъй трябва да се разбира. Щом говорите за любовта, имайте нещо в себе си, което е съществено. Щом говориш за любовта, тури някаква съществена черта в ума си. Ако щом дойде любовта и може да направи да наблюдаваш нещата и да ги разбираш. Ако любовта, когато дойде в душата ти, не може да те застави да влизаш в положението на хората, ако любовта, която дойде в тебе, не може да те застави да цениш малките работи, ти не си разбрал същността на любовта. Мисля, че вие имате туй разбиране, когато обичате някого, когато ти даде някакъв малък подарък, някое цветенце, държите го и се радвате на малкото цвете. Какъвто малък подарък да ти даде, ти го държиш. Защото любовната ръка, какъвто малък подарък да е дала, тя е вложила нещо. Ако един човек, който ви е дал нещо любовно, ако ви е дал някоя пара и я турите в мляко, то ще се подкваси. Ако един човек ви е дал любовно някоя монета, не я харчете, турете я в кесия, започва да ражда пари. Като влиза в кесията не излиза. Всеки ден идат парите.

Та казвам: Любовта привлича щастието. В който дом, в който ум, в което сърце, в което тяло стъпи любовта, всичко върви напред. Това е състоянието на Божията Любов. Казвам: Те са основни правила, които трябва да държите в ума си. Най-първо имайте едно огледалце и се оглеждайте в огледалото. Ако харесате себе си, погледа си, тогава се показвайте на другите хора.

Ще ви приведа онзи анекдот, за един турски бей. В турско време, той се оженил за една мома, куркиня и според тогавашния обичай, онази, за която щял да се ожени, не можел да я види преди женитбата. Намерили му една мома, препоръчали му, че е много красива, много хубава, богата. Сгодили го, оженили го, но той още не я видял. След като се оженил, тя му се показва и го пита, на кого от неговите роднини да се показва и кому да /не/ се показва. Той ще каже: „На баща ми, на майка ми, на братята ми. Пред другите с яшмака ще ходи, да се не вижда." Като дошла при него и

той видял, такава грозотия била, че и казва: „Показвай се комуто щеш, само на мене да се не показваш.“ Щом този турски бей казал, показвай се комуто искаш, само на мене да се не показваш, любовта я няма там. Няма красота. В любовта има нещо привлекателно, тя носи живота. Любещият човек на камък да седне, камъкът оживява. На сухо дърво да седне, дървото оживява. Любещият човек по сняг ако мине, той започва да се топи. Навсякъде отдето мине, той носи благословение. Някой път, ако вие привлечете любовта, веднага промените ще дойдат. Вие ще забележите една вътрешна промяна. Най-първо ще имате едно вътрешно доволство. Знаеш колко е хубаво да имаш едно вътрешно доволство. Знаеш колко е хубаво човек да бъде доволен от себе си. Имаш едно обнадеждаване, говориш на един свят, доволен си. Туй доволство аз го наричам, както един ваш приятел бил беден, и ти му казваш: „Аз вложих за тебе, на твое име, 500 хиляди в банката, ето ти книжката.“ Преди да дойда, ти седиш сгърчен, щом ти дам тази книжка, стане нещо с тебе, едно обнадеждаване иде. Мислиш си: „500 хиляди лева.“ Ти не си видял, но като държиш тази книжка, имаш предвид банката, веднага се обнадеждаваш. Такова нещо е любовта. Казвам: Някои от вас имате по 500 хиляди лева в банката, но книжката нямате още. Щом идеш без книжка, парите не ги дават. Божествената любов в света щом се прояви, тя ще примири всичките любовни сили, които съществуват. Понеже онази любов, с която вие сте запознати, те са дъщери, синове, внуци, правнуци на голямата любов. Сегашната любов е закъсала. Има и хора закъсали. Не е лошо, че човек е закъсал. Той има всичкото добро разположение и църкви иска да направи, и училища иска да направи, и да те нахрани, но казва: „Нямам брашно, жито, нямам пари, дом нямам, другарка нямам, както виждаш, здрав съм, но още никой не ме обича.“ Някои път говорят за една идейна, но в идейната любов има известни качества, които са необходими. Не може да обичаш един сляп човек. Не може да обичаш един глух човек. Не може да обичаш един ням човек. Не може да обичаш един човек, който е неспособен. Не може да обичаш един човек, който не мисли. Не може да обичаш един идиот. Да обичаш човека, значи да съзнаваш, че има вложено нещо в неговата душа и ти да го събудиш. Или някой те обича, да те събуди. Туй, което ти събуждаш в другите, може да го обичаш и туй, което хората събуждат в тебе, може да го обичат. Туй, което не може да събудиш в другите и което другите не може да събудят в тебе, те може да се обичат, не може да се прояви.

Та казвам: Ако любовта към Бога не може да превъзмогне мъчнотиите, които имате, вие се намирате в едно обикновено състояние на човешкия живот. Трудна работа е. За пример, в любовта има нещо, което трябва да го изучавате. В любовта, формите са най-скромните форми в света. За да я познаеш, трябва да отвориш. Ако е книга, подвързията не е разкошна, но

скромна, но като започнеш да четеш, ще намериш в книгата туй, което в никоя друга книга не може да го намериш. Всяка една дума, писана в тази книга, е мощна, динамична. Всяка дума си има смисъл. Има и сила тази дума. Като дойдеш до книгата на любовта, каквото да прочетеш, то става. Ако си болен казваш: „Стани!“ И ти ставаш. Ако си изгладнял, казваш: „Хляб!“ И хлябът дойде. Всичко каквото искаш ще стане. Кое беше онова, което правеше Христа силен? Дадоха му пет хляба и Той веднага казва: „С тия пет хляба ще нахраня всичките тия пет хиляди души.“ Някои искат да обяснят по кой начин станало това. По същия начин, по който се увеличава и житото. Като посееш едно житено зърно, дава 40, 50 стръка и всеки стрък по 50–60 някой път 100 зърна. Петдесет стръка по 100 зърна – едното се увеличава вече. Любовта е закон за увеличаване във всяко отношение. Любовта съгражда организма, любовта съгражда човешкото сърце, съгражда човешкия ум. Любовта е която предизвиква светлина в ума, осмисля живота. Тя го прави и безсмъртен. Изгубиш любовта, влизаш в един свят на смъртта, страданието дойде. Щом носиш любовта, страданието не иде. Любовта няма страдание, любовта впряга всичко на работа. Когато любовта дойде, тя впряга всичко в хората на работа. Всички се примиряват. Като е любовта там, дяволът вече не е разположен и той те обича. Щом любовта замине от тебе, веднага дяволът ще се нахвърли върху тебе, както вълкът върху някоя овца. Щом любовта е в тебе, той не те бута. Когато в нас се зарежда да направим някаква погрешка, любовта е заминала. Щом любовта дойде във вас, то е невъзможно да направите погрешка. По никой начин не може да направите и ако направите, веднага ще се коригирате.

Работете за идването на тази Божия Любов. Досега, всички слуги на любовта са дошли, но тя не е дошла. Защото те всички пускат от излишъка си, а тя от немотията си пусна всичко що имаше, целия си живот. Докато всичко онова, което имате, не го заложите в съкровищницата на любовта, при вас няма да дойде. В момента, в който ние се решим да пожертвуваме всичко, тя ще ни посети. Какво разбирате? Допуснете, че вие сте един цар. Най-мощният, най-силният цар, всичко имате, но любовта нямате. Недоволен сте от себе си, недоволен сте от царството. Любовта не може да дойде в сърцето на този цар. За да дойде любовта, той трябва да се откаже от всичко, което има, тогава любовта ще го посети. Трябва да напусне трона си, царството си, да се отдалечи, да остави другите на неговото място.
Казвам: Когато ние се самоотречем, трябва да има от какво да се самоотречем. Дойде някой беден, казва: „Аз искам да служа на Господа.“ Грешният дойде, казва: „Аз искам да служа на Господа.“ С какво ще му служат? С греховете си. Казва: „Аз вече пожертвувах живота си.“ Какъв живот си пожертвувал? Ние още не сме пожертвували. Кое трябва да се

пожертвува? Сега аз няма да говоря да се пожертвувате, аз говоря друго. Не може Божията любов да влезе в тебе, или не може Божията любов да се прояви, ако ти не си готов да я оцениш. От преценката зависи нейната проява. Най-първо трябва да прецениш, че Божествената любов с нищо не може да я сравниш. Тя е несравнима. Всичката проява на любовта, която съществува в света, не че тя не е любов, любов е, но е временно състояние. Някой път имате хубаво състояние, но го изгубвате. Не да кажете: „Тази любов не струва." Всичко онова, което имате, като дойде любовта, ще го осмисли. Любовта, която иде ще осмисли живота. Тази любов ще осмисли нашият настоящ живот. Физическият живот трябва да се осмисли, духовният живот трябва да се осмисли и Божественият живот трябва да се прояви. Ако един Божествен живот не може да се прояви, ако един духовен живот в нас не може да се прояви и ако един физически живот в нас не може да се прояви, това не е любов. Целият живот трябва да се прояви. Казват: „Да се откажем от физическия живот." То е неразбиране. Физически трябва да живеем или физическият живот трябва да се живее. Казвам, да живееш физически живот, трябва да бъдеш силен. Ти непременно трябва да бъдеш силен. Щом си слаб на физическото поле, ти любовта не може да я проявиш. Ако си най-силният човек, кой може да ти направи пакост? На един цар, кой може да му вземе дъщерята или сина? Кой може да отнеме нещо на един силен цар? Ако твоята любов може да ти вземат, ти си слаб човек. Ако любовта ти не може да я вземат, ти си силен човек. Ако любовта в умствения свят може да изчезне, ти не си от много умните. Ако любовта в умствения свят не може да изчезне, ти си от умните хора. Ако любовта е в твоя духовен живот, ти ще имаш онзи огън, който никога не загасва. Ако огънят ти загасва в духовния свят, любовта ти е слаба. Ако огънят на любовта не загасва, ти си силен човек. Ако твоята топлина не се губи, ти си от силните. Тогава любовта ти действува и в ума ти, и в сърцето ти, и в тялото ти. Казвам: Тия неща ги имайте предвид, като работите. Като говориш за физическа любов, имай предвид силата. Като говориш за духовна любов, топъл, мек и благ трябва да ставаш. На Христа казаха: „Учителю благи." Той казва: „Благ е тъкмо един Бог". Благ трябва да бъдеш благ, милосърд. Милосърдието аз разбирам най-висшето, умът за да бъде в пълнота. Ако ти не може да проявиш милосърдието, любовта в твоя умствен свят не може да се прояви. Милосърдието седи над човешкото разсъждение. Като се изучава сега, къде е центъра на милосърдието? Той се намира над центъра на разсъдителните способности. По една права линия по средата на главата, вървят. Та казвам: Сила, благост, милосърдие. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид силата. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид благостта. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид милосърдието. Тогава вие сте на правия път. За Бога се казва, че е милосърд и благоутробен. Като дойде Той, ние трябва да бъдем

милосърдни и благоутробни.

Опитвали ли сте вие на физическото поле да бъдете тъй свободни, че никаква болка да не усещате? Да имате една приятност, че сте силни. Чувствували ли сте в сърцето си да нямате никаква болка, да имате една приятност и да сте готови на всичко? Имали ли сте такова едно състояние на ума, че всичките задачи да разрешавате?

Пожелавам ви да нямате болки в тялото, да нямате стягане в сърцето и да нямате тъмнота в ума си!

Отче наш.

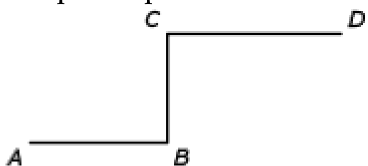
1940_02_21 Любов към себе си, любов към ближния си, любов към Бога
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Какво сте намислили да правите днес? Откъде идете? По кой път минахте, че стигнахте тази станция? Какво означава „сряда“? Какво се прави в сряда? Понеделник е денят на Луната, вторник е ден на Марс, сряда е ден на Меркурий, четвъртък е ден на Юпитер, петък е ден на Венера, събота е ден на Сатурн и неделя е ден на Слънцето. Значи днес за Меркурий, за най-малката планета ще работите. Вие сте дошли по пътя, за някъде отивате и вие сте иманяри. Аз ви виждам, че търсите някое имане. Когато българинът казва „иманяри“, турчинът казва „мал“, „малджия“. Но иманяри има.

Има нещо в живота, което е съществено. Да разбираме естествения ред на нещата. Имате една дума – „остарях“. Какво означава остаряването? Тази дума „остарях“ какъв смисъл има? Казваш: „Остарях, осиромашах, обеднях, огреших се, оглушах“. После казвате: „Тази работа е лоша.“ Лошата работа какво подразбира? Като кажеш, че е лоша работата, какво подразбираш?

Какво означава това? Имате наредени A, B, C, D. Често се спираме в живота върху неща, които не са съдържателни. Например спирате се върху думата „вечен живот“. Ти се спираш върху една дума, която не разбираш. Казваш: „Вечен живот“. Ти мислиш, че разбираш, но какво е понятието „вечен живот“? „Дълъг живот“ и „вечен живот“ едно и също нещо ли е? Или казваш: „Безконечно“. Какво разбираш под думата „безконечно“? Има известни идеи, които са неясни неща. Като кажеш „безконечно“, какво ще добиеш? Може да си добил нещо механическо, може да си добил нещо органическо, може да си добил нещо психическо. Може да си добил нещо за тялото, може да си добил нещо за своите чувства, нещо за сърцето си или нещо може да си добил за ума си. Сутрин вие станете, неразположен сте. При сегашния културен век представете си, че вие сте на бойната линия, чуват се тия голямокалибрени оръдия, после

малокалибрените, картечните, чувате онова съскане. Какво разбира войникът? Войникът разбира, че всеки момент може да го експедират на оня свят. Умът му е така напрегнат, мисли как да се избави от тия снаряди. Някой от тях може да се интересува откъде идат, но няма да си покаже главата, защото може някой снаряд да я откъсне. Ще се скриеш някъде, ти чуваш час, два, 3, 5, 10, 15 онази бомбардировка. Може ли като си на бойната линия, да разсъждаваш за някаква философия? За каква философия ще разсъждаваш? Или може ли да разсъждаваш за любовни работи? Може ли да разсъждаваш за пари, да си направиш един хубав апартамент, че такси да имаш. Ще си зададеш въпроса: „Защо съм на тази позиция?" Този въпрос ще остане неразрешен.

Ако ви попитат защо дойдохте на Земята? Вие сте на тази позиция. Дошли сте тук. Война има. Мислите ли, че този свят е от мирните светове? Той е един от най-мирните, дето най-малко се бият. Този е един от най-добрите светове, които ние знаем. Може да говорите за някой друг свят, казвате, че има един рай, че някой друг живот има. То са предположения. Ние говорим за реалното. Този свят, в който живеем, е един от най-добрите. Ако в този свят има това, който е един от най-добрите, какво ще бъде в другите светове, които са по-лоши от този?

Сега вие седите в класа и разсъждавате, че хората не живеят добре, но били ли сте в света на рибите, да видите как живеят? Те живеят в един идеален свят, чиста вода, нямат нужда да си правят здания във водата, само ходят. Но в този свят всеки, който говори, се наказва със смърт. Там е писано: всеки, който иска да говори, трябва да напусне техния свят. Другояче, има смъртно наказание. Някой от по-големите, че някой иска да говори, нагълта го цял, всички се гълтат цели.

Това са ред разсъждения. Верни ли са тия разсъждения? Кой е бил при рибите? Рибите ги знаете, понеже сте похапвали риба. Някои казват: „Излязоха ли рибите, скабриците, скумриите излязоха ли?" Излизат, разбира се, по нашите пазари ходят. Ще питат: „Скабриците по свое желание ли излязоха?" Те са наредени по ред, по големина, най-тлъстите и съобразно с това имат и съответна цена. Като идеш, ще ги видиш наредени.

Сега вие минавате за вегетарианци, но има ли някой от вас да не знае какво нещо е скабрици? Аз не вярвам да има такъв невежа. Това е голямо невежество, да каже някой, че не е ял скабрици. Най-първо, тия хора на Земята са толкова добри, че като поканят една скабрица на гости, ще идат на гости, дето тя живее, ще се поклонят, ще я погледнат, ще я попипат, после ще я вземат в ръката и с един пръст ще носят две–три. Като ги

занесат в къщи, ще им покажат колко е голяма любовта, с която хората живеят – ще ги турят на скарата, ще ги обръщат на едната и на другата страна. Казват им: „Вие, рибите, не сте опечени още.“ Нали казва за някого, че той не е опечен човек още.

Вие ще кажете: „Грешно ли е да ядеш скабрици?“ Питам: Грешно ли е да дишаш въздуха? Грешно ли е да пиеш вода? Грешно ли е да ядеш хляб? Грешно ли е да обуеш обущата? Грешно ли е да си туриш шапката на главата? Грешно ли е да си обличаш дрехата? Не е грешно, нищо повече. Не е грешно. Един ден и вие, като скабриците, ще излезете, ще идете в един свят, ще дойдат малките ваши братя, ще си вземат от вашето богатство, ще кажат: „Много сте благороден човек.“ Ще ме имат за спомен, както аз имам тия неща за спомен. (Учителят държи пари в ръката си.) Най-малкият спомен колко е? (Учителят показва 50 стотинки, после 1 лев, 5 лева, 10 лева, 20 лева, 50 лева, 100 лева.) По-голяма от туй – 100-те лева, има ли? Питам сега: По ценност кое е най-скъпо от тези всичките? По съдържание е 100-те, после 50, 20, 10, 5, 1, половин лев. Но металите едни и същи ли са? Този метал – медта, е скъп, среброто е по-скъпо, ами туй какво е? (Учителят показва една златна монета – пендара.) Както виждате, мяза на злато. Тия двата метала, среброто и златото, може да ти помогнат. Със среброто може да се лекуваш, ако имаш свое нещастие. Парите като дойдат при тебе, ти ще се лекуваш. Парите лекуват. Казвам: Те те освобождават от затвора. Сиромашията, това е едно наказание. Като дойдат парите, те освобождават от затвора. А златото ще те освободи от смъртта. Среброто ще те освободи от болестта, златото ще те освободи от скръбта. Сега колко искате да имате от тия златните пари? Трябват ли много? Това е предметно учение. Колко хиляди години е взело, докато се събрал този метал, златото? Вие не знаете историята му: как се е образувал, кои са го образували и как са го образували.

Но казвам: Целият живот, това е една наука. Всичко в света, с което разполагаме, в даден случай вие може да го опитате. Да кажем, вие имате един плод. Ако носите този плод, без да го опитате, какво ще се ползувате? Ако имате една ябълка, вие се интересувате от външната ѝ форма, но ако не я опитате, какво ще се ползувате? Може да направите малък чертеж, да я нарисувате. Но какво понятие ще имате за ябълката? Не е само яденето. Ябълката има и друга страна. Ако човек иска да образува един изящен характер в своята мисъл, той поне в годината трябва да изяде 3–4 ябълки, за да може да придаде някаква красота на своята мисъл. Ако иска да придаде някаква хубава форма на своята мисъл, 3–4 круши трябва да изяде.

Та казвам: Във всичките плодни дървета се крият възможности да развие

човек разни страни на своята мисъл. Човек, като взема за храна плодовете, той развива външните качества на своята мисъл. Какъв е цветът на житото? Житото има цвят, подобен на златото. Житото е слънчев плод, който минал през Венера, плод, който означава любовта, но любовта във формата на жертва. Житото е дошло да прогресира в света. Всичките житни зърна са на училище. Те изучават първата степен на жертвата. Следователно онова съдържание, което ние приемаме от житото, то е тяхната мисъл, че те искат да се жертвуват и в тази жертва носят Божествен живот, който раздават. Като раздават този живот, те се учат по нещо и те се запознават с хората. Едно житено зърно, когато го изяде който и да е човек, то изучава характера на този човек, който го изял. Като го яде още, житното зърно познава какъв е той, дали е мъж, дали е жена, дали е дете, дали е момиче, момче, дали е слуга, може да познае дали е професор, дали е ученик, дали е някой владика, проповедник, дали е цар или княз.

Сега се проповядва една религия. За какво сме дошли ние, какво изучаваме? Ние казваме: „Да обичаме Бога." Какво нещо е да обичаме Бога? Да обичаш Бога, ти най-първо трябва да учиш ония великите жертви, които Бог е направил от създаването мира. Ако има едно същество, което е жертвувало всичко, то е Бог, който жертвува всичко от Себе си. Трябва да изучаваме онова, което Бог е пожертвувал. Да обичаме Бога във всичко, което жертвува. Следователно хората казват, че всяко нещо е престъпление. Престъпление е, когато не оценяваш. Да кажем, ако намериш злато и не го оценяваш, то е престъпление. Ти намериш хубава книга, не четеш, не можеш да се ползуваш – то е престъпление. Дойде ви понякога скръбта, вие не оценявате скърбите и страданията. В какво седи страданието? Да кажем, една майка има едно дете, което изгуби. Представете си, че ако мене [някой] ми обере това злато, ще причини скръб Аз ще скърбя. Защо, кажете ми. Като го намеря, ще се радвам. Защо? В какво седи скръбта? Ти считаш, че нещо ти взели: 100-те лева, пък ти дали една златна монета – ще скърбиш ли?

Законът е: Не може да ти дадат, ако не ти вземат. За да ти дадат нещо, най-първо трябва да вземат от тебе. Или другояче казано: Ти трябва да имаш нужда от онова, което ти дават. Например, ако ти не си гладен и аз ти давам хляб, ти можеш ли да го оцениш? Този хляб ще бъде неоценен. Но ако ти си гладувал 3–4 деня и ти давам хляба, тогава ще го оцениш.

Например фарисеите питаха учениците на Христа: „Вашият учител няма ли да си плати данъка на храма?" Каква беше монетата, която даде Христос – златна или сребърна? Кой ходи да улови рибата? Петър. Следователно казвате, че трябва да обичаме. Откъде трябва да започнем сега? При сегашните условия откъде трябва да започнем с любовта? При

сегашните условия, като станете сутрин, как започвате? На вас, като ученици, ще ви кажа едно правило. Първото нещо, като станеш от леглото, поеми една дълбока вдишка, задръж я 5–10–15 секунди и изведнъж, като изпратиш този въздух навън, кажи нещо свястно. Какво трябва да кажеш? Всички вие сте станали тази сутрин без да кажете това. Нито един от вас не е казал туй: „Крайно Ти благодаря, Господи, че съм станал днес на краката си, че дишам."

Събуди [ли] се съзнанието за Бога, няма да философстваш къде е Господ. Къде е Господ – тази идея е чисто физическа. Господ не е някой материален предмет, да е някъде. Нещата може да бъдат на едно място. Да кажем, тия пари може да бъдат сега на масата. Какво може да направят тия пари като са на това място? Тя има цена в моя ум. Аз ѝ давам цена. Тя е станала злато, да дойде да ме види. За нея е голямо щастие, че аз може да я пипам. Тя, като се върне при своите, ще каже, че била в рая, едно разумно същество, един ангел я бутал с ръка и я показвал на други ангели. За туй злато вие минавате за ангели, служители на човешката мисъл. Хората са ангели. Сега вие имате представа за онези големите ангели с крила. Вие сте още без крила. Вие сте във формата на една малка буба, която се измътила и едва се е измътила и пристъпва по земята. Един ден се готви да стане с крила. Ангели има, които по земята пъплят, има ангели, които из въздуха ходят. Има и ангели, които мислят. Сега, най-първо, за да хвърка човек, той трябва да е мислил, после ще хвърка. Хвъркането е резултат на мисълта. Казвате: „Той нависоко хвърка." Ти не може нависоко да хвъркаш, докато не мислиш.

Сега нали в България дойде един българин, голям певец, и българите се учудиха, че имат такъв един голям певец, който можел да се състезава с Карузо. И като може да се състезава с Карузо, туриха му един медал за гражданска заслуга. Че има един пехливанин по музиката, който може да се бори, да се състезава с Карузо. В какво седи силата на този Карузо? Той знае как да изпраща из въздуха интензивни вълни, образува музикални вълни. Гледах как се състезаваха в операта. Мазаров беше главнокомандуващ, имаше генерали, полковници, капитани. Още като запя, в гласа му има нещо. Казвам: Колко време е взело на Мазаров да пее така, да дойде до това положение? Мазаров в миналото е пял всеки ден по 3 минути и от тия 3 минути се образували 48 музикални години, за да стане певец. 48 години по 3 минути, колко хиляди години правят? За да направите 48 години, като всеки ден пеете само по 3 минути, колко хиляди години трябват? Направете сметка.

Казвате: „Да бъдем набожни." На набожния човек му трябват всеки ден да се моли по 4 минути и от тия 4 минути да се образуват 48 години, за да

стане той светия. Питам: колко хиляди години трябват, за да стане той светия, ако за да стане светия, трябва да се образуват по 4 минути всеки ден? За да стане някой сега светия, той вече е работил в миналото, има нещо в себе си. Погрешката е, че вие не оценявате онова, което сте придобили.

Та казвам: Като слушаш гласа на Мазаров, показва едно растение, което бързо расте и плод ще даде. Има някой, още като го слушаш да пее, виждаш, че е престанал да расте и плод няма. Някои така пеят в операта, плод нямат. Музикално Мазаров мяза на този, който дава плод. Той това не го съзнава, но в неговото подсъзнание го има. Ако се вземат неговите ръце, ако се вземат неговите гърди, рамена, после, устройството на неговия ларинкс, той е човек, който има голяма любов, който знае как да цени ларинкса. Той е поставил голяма любов за говора. В речта си изявява, че не може да говори красноречиво. Един човек, който знае да пее като генерал, като благодари на всичките, извинява се, че не знае как да говори. Но знае да пее. Той пее на немски, на италиански, на български, пък казва, че не знае да говори. Като произнася думите на немски, думата е ясна; и на италиански е ясна, интонация има. И този човек се извинява, че не знае как да говори. „Ще ме извините, аз не зная да говоря, каквото зная, ще кажа." Прав е, че не знае да говори както другите говорят: „Каквото съм научил, туй, което ви пях, вие го считате гениално, може да ме наградите, но аз, като слушам онова, което моите учители по пеене ми казват, едва ли като дете съм." Една вечер като пее, плащат му 40 000 лева, но знае да пее. 40 000 – за 2 часа, по 20 000 лева на час. Не знае да говори, пък по 20 000 лева на час за пеенето му плащат. Но според моите изчисления, най-малко 30 000 години по 3 минути е пял, за да направи 48 музикални години.

Казвате: „Той е Мазаров." Мазаровци има навсякъде. Има мазаровци – като се яви на бойното поле, като започне да пее, всичките сложат оръжието, ще млъкнат, ще слушат. Сега сме дошли до онова положение: като платиш 200 лева, ще седнеш на първото място да слушаш; като платиш 40 лева, ще слушаш горе на галерията и ще ръкопляскаш, ще викаш: „Бис!" Какво означава „бис"? Два пъти. „Бис" значи да се повтори. Мазаров отде започна, де се е учил? Най-първо човек трябва да започне с онова съзнание. Музиката в света започва с желанието да кажеш първата дума. Като кажеш първата дума, тя да бъде музикална. Да кажем, ти пееш: „Аз живея." Знаеш как се пее „Аз живея"? Или може да кажеш: „Аз живея и Бог живее в мене, и всичките праведни хора живеят с мене."

Ние отделяме духовния живот от музикалния, от светския, разпокъсваме живота. Ние разглеждаме живота по един особен начин, който не е полезен. Ако ти искаш да разгледаш един човек, ще му отделиш пръстите,

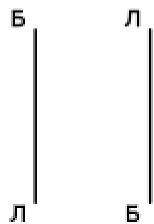
разделиш главата, брадата, разните кости, броиш костите, мускулите и търсиш човека, ти никъде не може да го намериш. Трябва да търсиш човека в онази цялост вътре, която съществува. Музиката е една дреха, в която човек е облечен. Музиката е една дреха, говорът е друга дреха. Ти, като говориш, с тия двете дрехи трябва да бъдеш облечен. Едната дреха е поезията, с която е облечен човешкият ум. Музиката е една дреха, с която е облечено човешкото сърце. Музиката е забавление за сърцето. Музиката е създадена за забавление на човешкото сърце. Поезията е забавление за предметния ум на човека.

Та, вие трябва да забавлявате себе си. Тогава, когато сте тъжни, каква песен пеете? Кажете ми: коя е най-голямата скръб, която сте имали? Името на вашата скръб, първата дума на вашата скръб искам. Ако ви излезе един голям цирей, не е ли то богатство, което сте придобили? Един голям цирей излязъл на крака ви, подул ви крака, куцате. (Учителят пее: „Излязъл голям цирей, голям цирей, колко голям цирей!“) Хубаво, вие какво трябва да направите с големия цирей? Имате едно недоволство в живота. Животът ти е дал една отлична глава, ти казваш: „Празна е главата ми.“ Най-първо мамите себе си. Казвате: „Празно е сърцето ми.“ Мамите тялото си. Казвате: „Това тяло ли е?“ Престанете да се самоизмамвате. Станеш сутрин – благодари за онова, което имаш. Благодари на Бога, че ти дал една глава. За бъдеще е намислил да ти даде още по-хубаво организирана глава. Намислил е да ти даде още по-добре организирано сърце и още по-добро тяло. Вие, като възкръснете с новите тела, няма да бъдете както сега. Ще бъдете с нови дрехи. Възкресението ще бъде с нови дрехи, с нови тела.

Човек трябва да се обновява. Казвам: Обновявайте се във вашата мисъл! Обновявайте се във вашите чувства. По 3 начина има, по които човек може да се обновява: да обича себе си – той се обновява; да обича ближните – той се обновява; да обича Бога – той се обновява. Да обичаш Бога е злато. Да обичаш ближните е сребро. Да обичаш себе си, това е бакър. Че, бакърът, като го калайдисват, хубаво служи. То са само символи, с които ние си служим.

Вие седите и се гледате, че не сте толкова красиви в света, както другите. Че не може да пеете както Мазаров. Че ако вие не може да пеете както Мазаров пее, кракът ви не може да стъпи в рая. Мазаров е първият, като иде при райските врата, ще изпее една песен и ще го пуснат. Като турист ще го пуснат в рая. След три деня той трябва да излезе навън от рая. Аз ще ви приведа един пример: Кое положение вие искате да имате – положението на богатия от този свят или положението на сиромаха Лазар

в този свят? В другия свят как са? В този свят богатият е горе, Лазар е долу; в оня свят Лазар е горе, богатият е долу.

Христос дава този пример. Кое положение е за предпочитане? Коя е причината, че съществува тази разлика между богатия и Лазара? Богатият беше предметно учение на Лазара. Богатият, като минаваше покрай Лазара, му казваше: „Да знаеш, човек, който живее добре по Бога, Господ така го благославя, като мене. Който живее като тебе, така Господ го туря да страда." Че имаше известна истина в това, вярно е. Лазар през целия живот, като минаваше богатият, казваше: „Господ е милостив, ще се науча." И се научи. Дойде в другия свят и беше добре. Но докато беше на Земята, Лазар никога не поропта, беше доволен. Обаче, като дойде богатият в оня свят, в положението, той поропта: „Отче Аврааме, засъхна ми гърлото в тия страдания, изпрати ми Лазара." Авраам му каза: „Както Лазар си учи урока в другия свят, където ти понесе всичките Божии благословения, сега Господ те тури ти да се учиш. Ти си предметно учение. И Лазар беше предметно учение. Както Лазар изтърпя, така и ти трябва да изтърпиш."

Казвам: Ние трябва да направим един паралел. Аз сега правя следния паралел. Сърцето е Лазар в този свят. Умът е богаташът. Нали сърцето е грешно в нас? Ако сърцето не може да се научи, ако ти не може да влезеш в положението на сърцето, ще се обърне точно обратното. Тогава вие някой път имате страданието в сърцето. То е вашият Лазар. Умът ви е с крилата на птицата, хвърка. Ако вие не се обърнете към този Лазар във вас, да влезете в неговото положение, да му помогнете, един ден сърцето ще се намери в положението на ума. Сиромахът ще бъде на мястото на богатия. Тогава ние казваме, че човек е недоразвит в света. Трябва да се тури едно съгласие между ума и сърцето на човека. С ума си и със сърцето си човек трябва да служи на Бога.

Сега, каква беше целта на Христа, когато изказа този пример? Да покаже, че богатите хора не са щастливите хора. Защото богатството е предметно учение. Този богатият човек не можеше ли да влезе в положението на Лазара? Можеше. И вие като страдате, кои са причините на страданията ви? Сега страданията са от временен характер. Духовните хора имат много по-големи страдания. В духовния живот има моменти, когато човек се намира в целия ад; когато умът се изпълни с нечисти мисли.

Например мнозина, като слушат Мазаров, казват: „Как го е одарил Господ, 40 000 на една вечер. Аз цял ден се пека като грешен дявол. Справедливо ли е това?“ Неразбиране е това. Първата дума, с която почва арията в Аида, коя е? (– „О, моя Аидо“.) Хубаво започва: „О“ значи условията.

Сега, в мене е желанието да се събуди във вас едно желание за постижение. Мазаров пее – да се радвате. Когато едно цвете цъфти в една градина, цъфти заради Господа. Щом той е една музикална сила, това е един резултат на един народ, на душата на този народ. Че, Мазаров е едно цвете от музикалния свят. То е един добър признак за българите. Едно хубаво цвете е цъфнало, за бъдеще ще излязат и други хубави цветя. За бъдеще и вие ще цъфнете. Всеки на своето време. Ако вие не можете да се радвате на Мазаров, и на вас не може да се радват.

Мислите ли, че Мазаров от само себе си е цъфнал? Мислите ли, че едно цвете от само себе си е цъфнало? Всяко цвете, което цъфти във вашата градина, най-първо ангелите са работили, вие като слуги на ангелите сте го поливали. Всяко цвете носи своята велика история на живота. Когато усещате това ухание, някои казват: „Колко хубаво мирише това цвете.“ Уханието на цветето е голямата скръб на цветето. Колкото скръбта на цветето е по-голяма, толкоз и уханието е по-голямо. Колкото скръбта е по-малка, толкова и уханието е по-малко. Следователно и вие на Земята, когато имате големи скърби, най-големите нещастия, в Божествения свят на ангелите вие като цветето цъфтите. Дойде някой ангел, помирише, казва: „Много хубаво мирише“ и се радва. Другояче, ако вие не страдате, не можете да бъдете едно цвете в Божествения свят. Страданието е съдържанието на живота. Радостта, това е смисълът на живота. Ти не може да бъдеш едно цвете, ако нямаш съдържание. То е вътрешният смисъл на страданието.

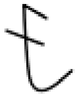
Като ученици трябва да страдате и да благодарите. Не си ти първият, който страда. Бог, Който се е ограничил, Той носи страданието на хората. И Христос, като дойде на Земята, като нямаше свои страдания, носеше страданията на другите хора. Вие някой път носите тия страдания. Някои от страданията ви не са ваши. Всички вие помагате за подигането на човечеството. Всичките хора – и лоши, и добри, каквито и да са – оставете ония възгледи за ада и за рая. Адът не е лошо място. В ада има музика. Той не е така, както го представят. То е човешко изобретение.

Когато Господ създаде нашия свят, писали са вестниците на другия свят, на Невидимия свят, че е създаден един нов свят, нови създания. Едно ангелче, като чело една книга, се заинтересувало за хората, които Бог създал по образ и подобие Свое. То казва на един голям ангел да го заведе да види

тия хубави създания на Бога. Ангелът го взел на крилата си, занесъл го на Земята. Като ходило и разглеждало Земята, то казало: „Аз ти казах да ме заведеш при хората, ти ме заведе в ада." – „Това са хората" – казал големият ангел.

В думата „ада" а-то се среща два пъти. А означава товар. А има няколко смисъла.

λ – така се пише на египетски А – показва, че човек е в движение.

Евреите са писали буквата А така:

Сега пишем А така – А.

А-то, това е пречупеният кръст. Значи ти си натоварен, носиш някаква идея. Като казваш „аз", ти си бременен с една идея, която носиш. Майката, която е бременна, се безпокои, не знае как ще го изнесе, ще може ли да роди или не. Ние сме бременни; ако не може да се роди дете, ще пометне или умира. Всяка една мисъл, докато човек я роди, страда. Всяко едно желание, докато човек го роди, страда. Всяка една постъпка трябва да я родиш. Ако твоята постъпка не се роди, ако твоето желание не се роди, ако твоята мисъл не се роди, ти не може да се развиваш. Тогава казвам: „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие." Не можете да влезете в оня живот, който очаквате. Влизам в положението ви. Вие седите, гладни сте, зимно време е, нямате въглища. Онези, които са създали Земята преди хиляди години, създадоха доста въглища. Въглища има за всинца ви, само превозни средства няма и вие страдате. Казвате: „Въглища нямаме." Но можеше да бъдете умни, да проектирате известни клетки и горе в пространството има толкова електричество, че може да си стоплите стаите. И досега трябваше да го направите. Даже сами можехте да си направите инсталации, да имате осветление в стаите. Сега трябва да викате някои механици да ви правят вашите инсталации. Погледнеш, бушоните изгорели, после, има електромери, колко енергия си изгорил отбелязват. Дойде месецът, трябва да платиш.

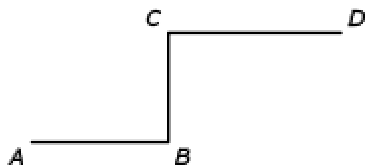
Та казвам: Ако вие приложите Божествената любов, вие може да подобрите живота си. Божествената любов е единствената, която засяга човешкия ум, човешкото сърце, човешкото тяло, човешката душа и човешкия дух – единствената любов в човека, която засега всичко и може да ви подигне. Любовта към ближния ще засегне само вашето сърце. Вашата собствена любов ще засегне само вашето тяло. Като обичаш себе си, служиш на тялото. Като обичаш ближния, служиш на сърцето Като

обичаш Бога, служиш на всички. Затуй именно трябва да се обича Бога, понеже любовта към Бога засяга всичко в нас. Тогава да минем специално към любовта към ближните, която може да оправи нашето сърце.

Ако искаш да изправиш недъзите на своето тяло, ще обичаш себе си. Искаш да оправиш недъзите на своето тяло – ще имаш любов към себе си. Искаш да изправиш недъзите на своето сърце – ще имаш любов към ближните. Ако искаш да добиеш ония блага, които Бог е определил, ще обичаш Бога. Само в любовта към Бога има придобивки. В любовта към ближните и в любовта към себе си, то е лекуване на някакви болести, на някакви страдания, на някакви нещастия. В любовта към Бога има радост. Ще обичаш и ближния.

Кой е ближният? Онзи, който попадна в ръцете на разбойниците, един от онези, които минаха, го взема, туриха го на ослицата си, занесоха го в гостоприемницата, плати да го лекуват – той е ближният. [С] любовта към ближния ще се лекува някаква болест, някакво страдание, нещастие. Единственото, което може да внесе радост и веселие, то е Божията любов. Без Божествената любов радост в света не може да има. С любовта към ближния ние лекуваме страданията си, с любовта към ближния ние лекуваме болката си. Казвате: „Защо трябва да обичаме себе си?“ Човек трябва да обича себе си, за да лекува тялото си. Човек трябва да обича ближния си, за да излекува сърцето си. Онзи, който иска да успява във всичко, да се благослови, трябва да обича Бога.

Тази дефиниция помнете в ума си. Ако другояче разсъждавате, постижения не може да имате. То е криво разбиране. Обичам себе си. Защо? Защото моето тяло се нуждае от моята обич. Трябва да обичам ближния си, защото с любовта към ближния може да се лекувам. Тогава ще приема всичката онази енергия, която ми е необходима. Щом дойде за щастие в света, за постижения, за растеж, ще държим любовта към Бога.

Това е нашият триизмерен свят. Една стълба, по която човек трябва да се качи. Любов към себе си е АВ. Любов към ближния е ВС. Любов към Бога е CD. То е лекуването на всички страдания.

Знаете колко мъчно е да се свири на цигулката? Понеже тия инструменти са изгубили своя живот. Те са лишени от живот. Отсечени са, трябва да ги утешават, да възкръснат. Ако ти не може да хванеш тялото си като цигулка, твоята работа е свършена. Всеки от вас все трябва да има един

инструмент: или китара, или мандолина, или орган, или тъпан, или кавал, или флейта, или пикола, или някой тромбон, някоя цитра, арфа, все трябва да имате някакъв инструмент. (Учителят свири много нежно на цигулката.) Подражавайте на свиренето. (Всички пеят подир музиката на Учителя.) (Учителят пее: „В зорите на живота, в зорите на живота, в зорите на живота“.) Вие искате да пеете набожни песни, песни на света. (Учителят свири.) Това е отличен ритъм за здравето. (Учителят свири и пее.)

Изпейте „Духът Божи“. (Изпяхме.)

Както пеете сега, намирам един дисонанс между вашата любов, любовта към ближния и любовта към Бога. Дисонанс има, не върви. „Кой пълни“ трябва музикално да се вземе. Тази песен не може да я изпееш, ако нямаш любов към тялото си, любов към ближния и любов към Бога. Не може да я изпеете както трябва, ако нямате тази любов. (– „Как трябва да се изпее, покажете ни.“) (Учителят пее само думите „Духът Божи“.) Ще пеете ден, два, три, да го коригирате. Ще пеете песента на части: Духът Божи – кой пълни – с любов. Трябва да почувстваш някакво вдъхновение, като пееш, да придобиеш нещо. Ако ти не чувстваш любовта, ти песента не може да я изпееш. Първо ще се научите да пеете. Как ще направите една аудиенция на Господа? Трябва говорът ви да бъде толкова музикален, че като говорите, всичките ангели да наострят уши. Такъв музикален глас да кажат, че не са слушали. Ние, като идем при Бога, няма да кажем как сме страдали, но ще идем да благодарим. Като се явим пред лицето на Бога, всичките страдания ще изчезнат, ще видим, че всичко е било за добро.

Та, по някой път се радвайте, когато страдате. Когато сте болни, пейте най-вече. И когато сте здрави, пейте. Сега, когато сте здрави, пеете; когато сте болни, мълчите. Щом пеят хората, когато са болни, те се лекуват. Пейте за сърцето си. Най-първо пейте за тялото си. Сега заемете се да проучите тази песен „Духът Божи“. Не цялата песен, но само думите „Кой пълни сърцата ни с любов“. Изучете песента, както правят в операта: поотделно, на части разучете песента, после цялата песен. Някой път пейте си само думите „Духът Божи“. (Учителят пее: „Духът Божи“.) Най-първо ще туриш ума си, ще туриш тялото си, ще туриш и сърцето си. Това е една музикална линия. Реалното е Духът. Той е, Който създава видимите неща. Пейте за себе си, пейте, докато чуете гласа си. Като пеете, да разберете какво нещо е творческа музика. Защото без музика вие не може да имате успех в света.

Та, когато четете една молитва, музикално да я кажете. Ако не знаеш, как ще кажеш молитвата? Ти казваш: „Аз ти казвам.“ Може да го кажеш твърдо, грубо; може да го кажеш нежно. (Учителят го изговори най-първо

твърдо, после меко.) „Аз ви ка“. Какво излезе, аз виждам. (Учителят пее „аз“ с тона „до“, „ви“ – с тона „ми“, „ка“ – с тона „сол“.) „Аз ви ка“. Туй значи „Аз ви казвам“. „Аз“ е основа на „ви“ – туй е външният обект. Казвам нещо, което Бог ми е казал. Туй значи: хубавото, което е в мене, аз го изнасям, както едно дърво изнася своя плод или някой художник нарисувал своята картина, или както един музикант изнася своята песен. „Аз ви ка“ – имате до, ми, сол.

В българските песни първо има едно оплакване. Българинът се оплаква, че тялото му не е здраво, че сърцето го боли. Казва: „Няма да я бъде, то ще се мре, но да си поиграя.“ Най-първо той казва, че кракът го боли, че сърцето го боли. Като не може да си намери цяр, казва: „То ще се мре, но да си поиграя.“ А пък какво е разрешението? Няма какво да мре човек. Човек не е създаден да мре. Ако искаш постижения в света, ако искате да постигнете нещо в света, трябва да изучавате хората. Сега не мислете, че светският живот е непотребен. То е погрешно схващане. Изопачен е светският живот.

Как ще разберете думите: „Толкоз Господ възлюби света, че прати Своя Единороден Син“. Този свят, който Господ е създал, възлюбил го. Възлюбил е Бог всичко онова, което Той е създал, защото първоначално всичко е създадено добро. Светът, който е създаден, той е добър. Казваме: „Светът е лош.“ То е заблуждение. Криво мислим. Човешките творби, те са лоши. В света, каквито и да са хората, и най-лошите хора са добри. Един чук е лош, може да те удари, но с този чук се правят къщи. Едно рало е лошо, но благодарение на това рало се оре земята, дава жито. Една мотика е лоша, но благодарение на мотиката много неща се копаят. Водата е лоша, залива, но благодарение на нея хората живеят. Злото произтича, че ние подпушваме някои неща в себе си.

Казвате: „Не може да живеем.“ Какво ти коства да обичаш? Като обичаш един човек, ти може да обичаш неговото тяло, ти може да обичаш неговото сърце, ти може да обичаш неговия ум. Ако обичаш неговото тяло, обичаш силата му; ако обичаш неговото сърце, обичаш топлината; ако обичаш неговия ум, обичаш светлината. Следователно направи един превод. Казва: „Аз обичам тялото.“ Тялото е обгърнато със сила. Трябва да обичаш силата, която пази тялото. Тялото без сила е изложено на големи страдания. Чувствата на човека без топлина, и те са изложени на големи страдания. Човешкият ум без светлина, и той е изложен на големи страдания. Най-първо ще обичаш силата, понеже тя пази тялото. Ще обичаш топлината. Ще обичаш топлината, понеже тя дава туй благо. Ще обичаш светлината, понеже тя дава и растеж на твоя ум, да се развива.

Казвам: Ще обичаш три неща. Пак ще направиш един превод. Под думата

„топлина“ разбираме живота. Под думата „светлина“ разбираме любовта. Това е превод на нещата. Ако ти не знаеш как да превеждаш, ти много неща не може да разбираш. За думата „любов“ на български и на другите езици не се употребява една и съща дума. Някои народи имат много високо мнение, имат няколко думи. За „любов“ ние имаме две думи – „обич“ и „любов“. Под думата „любов“ се разбира, че ти може да обичаш някого, когото може да натовариш с нещо.

Ти като даваш подарък някому, не е ли това натоварване? Даваш му обуща или му направиш някоя услуга. Ти трябва да го натовариш и той в ума си ще има една нова идея. Ще го натовариш. Може да го натовариш с материални блага. Представете си, че ти му дадеш 500 000 лева звонкови монети. Като вземе парите, веднага ще се зароди едно желание да бяга от тебе. Понеже ще се роди съмнение да не би да се попишманиш, ще гледа да офейка, веднага ще се зароди желание той да бяга. Тогава ще мяза като Хаджи Калчо. В турско време отива един при него да иска пари назаем. Той му дава 200 турски лири. Като му дал парите, Хаджи Калчо тръгнал отподире му, да види какво ще прави с парите. Онзи се спрял при един рибарин и искал да си купи чер хайвер. Казва: „Дай ми половин кило чер хайвер.“ Хаджи Калчо му казва: „Извини, направил съм една погрешка, дай да проверя парите.“ Взема парите и му казва: „Човек, който купува чер хайвер, не връща парите.“

Та, и Провидението, ако вие след като вземете Божиите блага и идете да си купите чер хайвер, то върви да види какво ще направите с благата.

Та, сутрин, като станете, изправете се и благодарете за любовта: с никаква молитва, нито с „Отче наш“, нито с „Добрата молитва“ – отправете ума си с благодарност към Бога. После изпейте „Духът Божи“. (Учителят пее 3 пъти само „Духът Божи“.) Сега казвате: „Какво ще сполучи човек след 48 години от по 4 минути?“ Когато чета някоя книга, правят ми впечатление авторите, които са писали. Някой, като наредил думите по един начин, че изпъква неговата мисъл, че това, което той го е казал, друг не го е казал. След него ще се появят други, които ще кажат може би още по-хубави неща. Неизказана е Божията мъдрост. Колко се стремиш да изкажеш нещата по-съвършено, то е изкуствено. Ти започни да изказваш нещата просто.

Наскоро една сестра ми разправя за идейната любов и тамън рекох аз да ѝ обясня, иде един разчорлен бедняк циганин, изпокъсан, той проси пари. Той иде изведнъж – предметно учение. Тя гледа този циганин, че той наруши хармонията, понеже аз ѝ говоря за любовта. Той мисли, че иде при голям човек, ще му даде много. Аз искам да му дам нещо и мисля

колко ще ми се откъсне от сърцето. Виждам колко имам. Бръквам, изваждам 10 лева. Казвам: „Иди дай на този циганин 10 лева, да си върви, да продължим с любовта.“ Дадох му 10 лева, да не нарушава хармонията на любовта. Ако иска повече, няма да му дам, защото ако му дам, той няма да дойде втори път. Искам и втори път да го видя. Този циганин втори път трябва да бъде с бомбе.

Всичко е хубаво в света. В света виждам една непреодолима Божия мъдрост, която е скрита във всички противоречия. И в дявола вътре Бог е скрил нещо, което и дяволът не знае. Той, като гледа на хората, хване човека, разтърси го и казва: „Знаете ли, че вие станахте причина за моето нещастие? Заради вас аз изгубих небето.“ Хване те за косата, разтърси те.

Благодарете за тялото, което Бог ви е дал. Благодарете за сърцето, което Бог ви е дал. Благодарете за ума, който Бог ви е дал. Да благодарим с ума си, да благодарим със сърцето си, да благодарим с тялото си. То е служение на Бога.

Сега тия пари ще ги оставим тук. Само златната няма да оставя. Аз ще ги оставя, вие си намерете един касиер, най-честния от вас. Да видим колко са? 188 лева и половина. Да се хване туй, което сме говорили. Туй, идейното (Учителят показва златната пара.), го нося със себе си. И тъй, ви давам любовта към себе си (Учителят посочва медните пари), давам ви и любовта към ближните (Учителят посочва сребърните пари.). Кой каквото обича, да прибавя свободно. Каквото число ви дойде на ума, това дайте. Туй ще бъде за ваша полза. Хубаво е да се изберат две сестри и един брат за касиер. После ще видим за какво ще ги употребим: за книги, за ядене, за вълна и т.н.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
21-ва лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 февруари 1940 г.,
София – Изгрев.

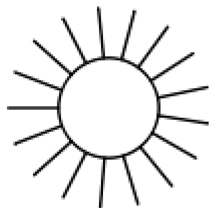
1940_02_23 Разумни основи
лекция пред специалния клас

РАЗУМНИ ОСНОВИ

„Отче наш“

Има ли зададена тема? „Няма.“ Пишете върху темата „От какво зависи успехът на живота“. Всеки да развие темата тъй, както той мисли. Не да пише какво мислят другите от какво зависи успехът на живота, но всеки да пише той какво мисли.

Често се говори за духа. Каква е вашата представа за духа? Като какво си представяте човешкия дух? Вие казвате: духът на човека. Как си представяте човешкия дух? Имате ли някакво понятие за духа? Духът, най-първо, не е нещо материално, няма някаква външна форма. Каква е формата на светлината? Каква форма има светлината? Ние не искаме да ви направим всички философи, защото, ако всички станете философи, ще оглупеете. Един–двама души философи в света са достатъчни. Ако всички станат философи, ще оглупеят, защото най-малко в света разбират философията. Докато не си философ, много разбираш, като станеш философ, нищо не разбираш. Най-първо, ти разбираш много работи, после философията ще сведе много неща към две, ще останат само две неща в ума ти: ще остане само светлината и тъмнината. Всичките философи идат до светлината и тъмнината. Те ще останат в ума ти.

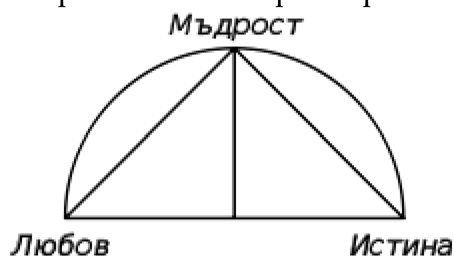
Да кажем често художниците рисуват лъчи, като начертаят прави линии, които излизат от един център, но това лъчи ли са? Турят едно кръгче и от него излизат лъчи. Тази линия понятна ли е в ума? Ако направите от гипс едно конче, гипсът конче ли е? Вие направите едно малко, малко конче от гипс, за да имате една ясна представа каква е формата на коня. От гипс е представен един кон в природата, но самият кон в природата на какво е представа?

Имате четири букви о, б, и, ч. Какво означават? Обичта тук ли е? Обич в о-то има ли? Няма никаква обич. Това са понятия. Като напишеш думата, даваш на о-то друг смисъл. Ако аз напиша думата обич от хляб, ако направя о-то от хляб, б-то, и-то, ч-то, всичките букви ги направя от хляб, тогава тия букви може да ги изядете, какво ще усетите? Нали може да направите букви от хляб? Може. Следователно в реалния език буквите

имат смисъл. Те не са направени от гипс или от тебешир, но са направени от хляб, хранителни са, може да ги изядете. В обичта, като изядете о-то, ще усетиш нещо. Трябва да ги изядеш. Като ги изядеш, приемаш ги в себе си, ще разбереш какво нещо е обичта. Тук трябва да напъваш очите си и чрез очите си да ги разглеждаш. Пак ще добиеш нещо.

Сега всички трябва да се спрете върху едно знание, което не се прилага. Вие казвате: светлина, но светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашия ум; светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашето сърце, и светлината е полезна дотолкова, доколкото може да я приложите във вашата воля. Значи светлината има три приложения: приложение в ума, приложение в сърцето – в чувствата на човека и приложение в човешката воля. Ако вие не знаете да прилагате светлината във вашия ум, ще имате едно лениво състояние на ума, няма да мислите. Ако не знаете как да прилагате светлината в сърцето, ще имате една леност на чувствата, едно безразличие. Ако не знаете как да прилагате светлината във вашата воля, ще бъдете в бездействие. Тогава ще кажете: човек не трябва да работи.

Сега се говори за самовъзпитание на хората, но как ще се самовъзпитаваш? Тия методи на самовъзпитанието са остарели. В самовъзпитанието имаш голямо разочарование – едно възпитание, което не издържа, възпитание, в което ти започваш да се колебаеш. Най-първо, ти си учил да бъдеш честен. Като влезеш в живота, виждаш, с честност тази работа не върви. Туриш лъжата на първо място, честността на второ, но то е неразбиране на въпроса. Това е неразбиране на философията.

Ето един полукръг. Имате любов, но любов без светлина не е любов. Знание без светлина не е знание. Мъдрост без светлина не е мъдрост. Истина без светлина не е истина. Имате любовта, имате в природата изгрев. А изгрев значи любов. Зенит, това е мъдростта. Залез, това е истината. В съвременния живот това е вярно. Този полукръг е половината на живота. В другата половина какво има? Противоположното кое е? Там, дето свършва истината, започва лъжата. Откъде изгрява любовта? Любовта иде от безлюбието. Извън мъдростта е глупостта. Посред нощ е зенитът на глупостта. Следователно имаме два зенита: един зенит на мъдростта и един зенит на глупостта. Имаме един залез на истината и един залез на лъжата. Имаме един изгрев на любовта и един изгрев на безлюбието. Този

закон е верен. Аз правя едно сравнение между физическия живот, той е предметно учение. Туй е вярно и във вашия живот. Ако вие завършите вашия живот, ако истината е краят на вашия живот, непременно от истината къде ще идете? Какво има зад истината? Лъжата. Питат: какво има извън безлюбието? Извън безлюбието има любов. Ами извън глупостта какво има? Има мъдрост. Извън мъдростта? Има глупост. Извън любовта има безлюбие. Извън истината има лъжа. Ти, най-първо, започваш да човъркаш истината, казваш: има нещо по-високо от истината. Някои хора, като станат много умни, казват: „Аз напуснах тия работи.Да вярвам на този, на онзи, не може, никому не вярвам.“ Питам, кой е по-силен – който вярва или който не вярва? И двамата говорят две лъжи. Онзи, който казва, че не вярва, лъже, защото той не вярва в едно, вярва в друго. Той казва, че не вярва в нищо. Той не вярва в нищо, но вярва в нещо. И то е вяра. С вярването в нищото какво се постига? В нищото нищо не се постига. Нищото е една реалност, но реалност, в която нищо не се постига.

Тази храна е малко твърда за вас. Казвам, нищо не се постига в нищото. В лъжата нищо не се постига. Това е вярно. Като излъжеш три пъти един ваш приятел, вие ще изгубите приятелството. Питам, тогава какво се придобива? Ако кажеш веднага истината, твоето реноме ще се повдигне. Истината е нещо, което подига. Любовта подига, създава в нас живота. Безлюбието отнема живота. Казва: няма любов. То не е философска мисъл. Казва: любовта е празна работа. Ако няма любов, има безлюбие. В безлюбието нямаш това, което имаш в любовта. В най-малкия размер и да е любовта, колкото и малка да е, тя ще донесе нещо. Една малка искрица ще внесе вътре в живота.

Та казвам, това, което внася най-малката светлина в човешкия ум, то е начатък на любовта. Туй, което внася най-много, то е мъдростта, тя внася най-много светлина. Обстановката е такава, че перпендикулярно пада, затова много дава. Тук любовта върви по права линия, мъдростта върви по перпендикуляр. Нейните удари са силни, затова тя се нарича безпощадна. Не че тя е безпощадна, но естеството ѝ е такова. Любовта и истината вървят по права линия, те са два полюса. Любовта и истината, това са две страни. Ако човек иска да разбира любовта, той трябва да има на противоположния полюс истината. Вие по някой път искате да разбирате любовта чрез мъдростта, законът е вече друг. Образуват се ъгли от по деветдесет градуса. Между любовта и истината може да теглите само една права линия. Между две същества може да се тегли една права линия. Две същества може да се обичат само когато едното е в полюса на любовта, другото е в полюса на истината. Само така може да се образува някакво отношение между тях.

Това са ред разсъждения. Ако тия разсъждения станат живи в ума ви, ще имате ясна представа как да работите. Казвате: „Как да го обичам?“ Ти един човек не може да го обичаш, ако той не е в полюса на истината. Ако той е в полюса на истината, той може да има доверие в тебе. Ако ти си в полюса на любовта и ако вие искате някой да има във вас пълно доверие, непременно той трябва да е в полюса на истината, а вие в полюса на любовта. Другояче никой не може да има доверие, че този закон е верен. Ако вие сте в закона на любовта, всички ще имат вяра във вас. Ако вие сте в полюса на истината, всички ще ви обичат. Единственото нещо, което може да се обича, това е истината. Единственото нещо, което може да обича истината, то е любовта. Няма нещо друго, с което вие може да обичате истината. Ти не можеш да имаш никаква представа за истината, ако не обичаш. Ти ще имаш една представа за истината само ако я обичаш.

Следователно мъдростта е разбрана само тогава, когато любовта обича истината. Истината има доверие в любовта, и двете имат по деветдесет градуса. Тогава се образува един триъгълник (на чертежа). Стремежът на любовта и стремежът на истината, те образуват един триъгълник. Как ще изразите математически този въпрос? Еднакъв стремеж на любовта и на истината към какво? Към мъдростта. Щом разбереш какво нещо е любовта и щом разбереш какво нещо е истината, само тогава ще разбереш какво нещо е мъдростта. Имате две точки. Вие сте в един полукръг. Щом разберете какво нещо е мъдростта, тогава имате цял кръг. Какво нещо е мъдростта? Разбирате, всичките противоречия можете да ги примирите. Без мъдрост нещата са непримирими в света. Вие не може да имате никакво примирение без мъдростта. Вие не може да имате никакво постижение, ако искате да излезете в един свят на противоречия. То е несъвместимо. Целият свят, в който живеете, е създаден само от противоречия.

Например, когато дойдат кокошки във вашия двор, вие им казвате: „Ние сме вегетарианци, никакво зло няма да ви направим.“ Кокошки няма да ядете, но яйцата им ще ядете. Тогава ще им кажете една лъжа: „Вас няма да ви ядем, но вашите деца ще ядем. Неизбежно е. Нали ще ви храним за вашите яйца.“ Ако дойдат овци, ще им кажете: „Няма да ви колим, ние сме културни хора, но вашето мляко ще вземаме, вълната ще ви стрижем. Затова ще ви храним, вие ще ни плащате с вашето мляко и с вашата вълна.“

Това ще пренесете във вашия живот. Казвате: защо трябва да се ядат овци? Вие имате една повърхностна представа за нещата. Когато пчелите събират мед, какво прави човек? Той отива с пушалка; като ги сплаши, взема им питите с мед. Те на пчелите оставят десет–дванайсет килограма

мед, другото, каквото имат повече, им го вземат. Понякога един кошер събира трийсет–четирийсет килограма и хората им казват: „Вас другото не ви трябва, да ни го дадете.“ Млякото и вълната от овцете, това е медът. Яйцата от кокошките, това е медът. Никога човек не може да изяде овцата. Животът, който е в овцата, никой не може да го изяде. Според Мойсеевия закон беше забранено да се яде кръвта на животното, а само месото. Събраната вълна и мляко на овцете, това е медът на овцете. След като взема меда от овцете, оставя ги да живеят, постъпва разумно. Онези, които са месоядци, те употребяват старите български методи на пчеларите, когато, за да вземат меда от един кошер, те убиват с вода всичките пчели, и после им вземат меда. Туй е месоядство. Модерните пчелари станали вегетарианци, старите бяха месоядци, с вода избиваха всичките пчели, турят ги в земята, вземат им всичкия мед. Модерните пчелари ги прогонват с пушек, сплашват ги, не убиват пчелите. Доста голям прогрес има в пчеларството.

Няма да убиваш. На същото основание един ден хората няма да водят войни, да се избиват. Според старите пчелари трябва да има война, да се избиват. Според новите пчелари само ще ги пушат с малко дим, поизтърсят ги, казват: „Ще ни дадете мед.“ Казвам, в себе си трябва да минете от една фаза в друга фаза. Да не бъдете като старите пчелари, във вас направете едно положение да имате не методите на старите пчелари, да убивате всичките пчели, но като новите пчелари с пушек да одимите себе си, да сплашите вашите пчели. Това е сравнение само за изяснение.

Да се повърнем към основната мисъл. *Л*юбовта е полюсът, от който човек започва. Този полюс ще бъде на една права *линия*. Ще имате едно правилно отношение:

Л : И.

Ако тази *линия* е права, тогава може да теглите другите две прави *линии* към мъдростта. Сега математиците казват, че не само една права *линия* може да се *тегли* между две точки. Имате *ли* ясна представа какво означава да се теглят няколко прави *линии* между две точки? Тия две точки са в движение? Ако те са в статическо положение, само една права *линия* може да се *тегли*. В динамическо положение, когато тия две точки са в движение, много прави могат да се теглят.

Аз не искам туй вие да го разбирате, защото… като не го разбирате, да не ви е *жал*, че не го разбирате. Например, ако вие искате да знаете какъв е животът на безлюбието, вие може да изгубите живота си. Ето аз какво бих ви представи*л*. Представете си, че имате едно голямо шише, в което може

да влезете цял. Представете си, че туй шише е пълно с вода. Ако ви туря в шишето и ви затворя, какво ще стане с вас? Ако вие не можете да изпиете тази вода, вие ще се удавите. Всичките хора, като попаднат в океана, понеже не могат да го изпият, се давят. Като няма какво да кажа, че се удавил, казвам: „Той не е могъл да изпие всичката вода. Той се е удавил по единствената причина, че не могъл да изпие всичката вода.“ Но искам да ви покажа какво е шишето без вода. Изпразвам шишето, тази вода излиза, но в шишето остава една материя, в която е приятно на човека да остане. Най-първо, му е приятно в шишето, казва: „Може да се живее.“ Но след като диша, образува се въглена киселина, започва да се задушава. След като се задуши, удуши се вътре, казва някой, че се е задушил. Аз казвам: „Значи шишето е празно, той сам образувал своята отрова на живота.“ Някои философстват: това не е право, онова не е право, докато най-после той сам образува тази отрова в затвореното шише и умре вътре. Казваме: „Той се е задушил.“ От собствените свои мисли, от собствените желания, от собствените свои грешни постъпки той се е задушил в туй празното шише. Казвате: „Трябва да се отвори шишето.“ Отвърстието на това шише е на дъното. Отвърстието на това шише е мъдростта. Щом се образува този триъгълник, шишето вече има отвърстие, ние имаме вече един организъм, дето главата е извън шишето, може да живеем, без да се задушим.

Когато човек живее в любовта, истината и мъдростта, той се освобождава от давене, той ще се освободи и от вътрешно задушаване. Когато аз проповядвам любовта, казвам: в шишето няма да влизате, вътре ще се удавите. Когато ви проповядвам истината, казвам: в шишето няма да влизате да ви запушат, ще се задушите. Когато ви проповядвам за мъдростта, казвам: трябва главата ви да бъде вън от шишето. Та в природата рибите, които живеят във водата, главата им е във водата. Главата на птиците къде е? Тя е извън водата. На птиците природата казва: „Ако вие не излезете из водата, ако останете във водата, вие ще се удавите.“ И тя ги извадила из водата. Защото всеки живот, който не прогресира, се дави. Всеки човек, който се дави, той не прогресира. Ти не искаш да живееш във водата, във влажно не искаш да живееш, във влажна атмосфера.

Да допуснем, че вие сте в една местност, която е мочурлива, нездравословна. Какво трябва да правите на тия мочурлаци? Трябва да ги канализирате, да премахнете тази влага, тази влага трябва да пратите някъде, пък мястото да остане сухо. Сухите места представят мъдростта, условията, при които може да се живее. За да имаме благоприятни условия за живота, трябва да имаме любов – вода, трябва да имаме истина – въздух, и трябва да имаме мъдрост – светлина. Събрани, водата, въздухът и светлината дават вече условията за човешкия живот. Тогава на

физическото поле ще се образува другият полукръг, твърдата почва. Глупостта, и тя е на мястото си. Твърдата почва представя глупостта. И тя е намясто. Безлюбието, лъжата, и те са пособия, с които човек си служи. И без лъжа не може. Аз ще ви приведа един пример. Един от прочутите професори, който учил своите ученици на фокусничество, как да правят фокуси, един от неговите ученици му задигнал часовника. Гледа професорът – часовника му го няма. Казва му: „Аз те учих на другите да правиш този фокус, не на мен.“ Ученикът казва: „Аз исках да ти докажа, че съм усвоил фокусничеството, тъй щото и на тебе мога да предавам.“

Когато истината учи на този фокус, да разпознаваш лъжата, тя не иска да ѝ предаваш тази лъжа. Сега как ще го разберете? Тя веднага ще те хване. В даден случай кога можеш да употребиш лъжата, понеже лъжата съществува в нашия живот. Къде е допусната лъжата в живота? Тя съществува в живота като сянка на нещата, разбирайте, че лъжата е сянка на истината. Истината без сянка не може. Ако едно дърво няма сянка, това не е престъпление, не е грях. Казвам, къде се допускат сенките? Къде е допусната лъжата? Аз ще ви приведа един анекдот. Отива един фокусник при един от турските султани. Той, като го знаел, че е майстор, му казал: „Я да ми кажеш една лъжа.“ Султанът искал да му каже една майсторска лъжа, че да го учуди. Казва му: „Султан ефенди, такъми нямам. За лъжата се изискват такъми. После, ако ми дадеш петстотин лири, ще отида да си купя такъми, и тогава ще ти кажа една лъжа.“ Дава му султанът петстотин лири, дава му и един от своите адютанти и тръгнали да търсят такъми. Развождал го, развождал, да купят такъмите. Пита го султанът: „Къде са такъмите?“ „Това е лъжата, която ти казах.“

Някой път вие имате едно неразположение. Знаете ли произхода на вашето неразположение? Неразположението ви произтича, че ако сте търговец, пари нямате. Неразположението ви произтича, че вие сте болен, изгубили сте здравето си. Неразположението ви произтича, че вие сте оратор, и речта ви не е излязла, както сте искали. Неразположение имате – ученик сте, скъсали ви. Неразположението произтича, че имате едно малко непостижение – музикантът има непостижение, художникът има непостижение, слугата има непостижение. Не че е лошо, че имате непостижение. Не е необходимо човек всичко да постигне. То ще бъде най-голямото нещастие, всичко да постигнете.

Сега по някой път мислите най-хубавите работи. Представете си, че вас искат да ви обичат сто хиляди хора и искат да ви целунат ръката. Знаете ли какво ще стане с вашата ръка? Представете си, че сто хиляди хора се изреждат да целунат ръката ви: цял ден, няколко дена трябва да стоите да ви целуват ръката. След като ви целунат сто хиляди хора, какво

разположение ще имате после да ви целуват ръка? Не зная дали кожата ви ще остане здрава. И след един такъв опит ще имате такова отвращение, ще бягате като попарена кокошка от топла вода. Като ви кажат за целувка, ще бягате на онзи край на земята.

В този смисъл, в който вие разсъждавате за целувката, според мене има три вида целувки. Една целувка на любовта, една целувка на истината, и една на мъдростта. Други целувки няма. Единствените реални целувки, които никога не се изменят, които носят нещо съществено в себе си, то е само целувката на любовта, която внася живот, то е само целувката на истината, която внася свобода, то е само целувката на мъдростта, която внася светлина. Тези целувки дават нещо. Ще разберем тази целувка. Щом целувката носи живот, приеми я. Щом целувката носи свобода, приеми я. Щом целувката носи светлина, приеми я. Щом целувката не носи живот, отхвърли я. Щом целувката не носи свобода, отхвърли я. Щом не носи светлина, отхвърли я. Те са понятия реални. Всеки трябва да ги има. Кое е възможно и кое е невъзможно? По този начин като мислите, другояче ще създадете живота си. Сами ще знаете как да се справите с всички мъчнотии в света.

Ако вие не обичате Бога, Той живот няма да ви даде. Ако вие не вярвате в Бога, не приемате Неговата истина, Той свобода няма да ви даде. Ако не приемате светлината Му, Той мъдрост няма да ви даде. Следователно ти трябва да обичаш Бога, за да ти даде живот, трябва да обичаш Бога, за да ти даде свобода и трябва да обичаш Бога, за да ти даде светлина. Другояче не може. Онзи, който иска да добие живота от Бога, трябва да го добие чрез любовта. Онзи, който иска да добие свободата от Бога, трябва да я добие чрез истината. Онзи, който иска да добие светлината от Бога, трябва да я добие чрез мъдростта. Те са неща реални, без които животът не може да се прояви. Тъй трябва да разбирате. Казвате, какво като е мъдър човек? Всичките постижения зависят от мъдростта. Любовта и истината достигат своите пълни постижения само в мъдростта. Там е знанието, светлината, просторът и ред други работи.

Сега аз ви говоря на вас, защото ви считам млади зидари, вие искате да съградите живота си. Трябва да знаете как да съграждате вашия живот. Ако го градите другояче, ще фалирате, фалимент ще имате, както всички фалират. Христос е турил, че онзи, който гради къщата си върху камък, тя ще устои при всички условия. Който гради върху пясък, къщата му ще се събори. Трябва да съградите къщата си на камък, ако искате вашият ум да се не събори, ако искате вашето сърце да се не събори, ако искате вашата воля да се не събори, това е пътят, това е разбирането. Ум без любов, ум без истина, ум без мъдрост фалира. Сърце без любов, сърце без мъдрост,

сърце без истина фалира. И воля без любов, без истина и без мъдрост фалира. Сега това си го забележете. Туй е, което може да даде сила на ума ви в живота. Без тия познания не може нищо да направите. Не само голи познания, не въпрос за схоластично познание. Любовта е една велика реалност, то е изгревът на вашия живот. Мъдростта, това е зенитът на вашия живот. Истината какво е? Залезът. Залезът е минаване от едно по-низше състояние в едно по-висше. Когато животът на едно животно излезе и иде в една по-висша форма, то е вече изгрев. Сменят се тия полюси.

Има два изгрева и два залеза. Ако разбирате любовта, вашата любов се сменя. Тя ще дойде на мястото на истината и истината ще дойде до мястото на любовта, и вашият изгрев ще бъде в мъдростта. Ако разберете безлюбието и лъжата, вече целият кръг се осмисля, става едно цяло. Вие ще разбере сенките. Сянката не е лъжа. Лъжата е, когато считаш сянката за истина. Ако считате сянката за истина, то е залез. Ако считате безлюбието за любов и ако считате глупостта за мъдрост, вие не разбирате. Щом считате, че човек трябва да бъде глупав, за да си почине, то е намясто. Ако е много мъдър, ще се умори, от много мисъл ще се умори. Като мисли, ще се умори. Като оглупее, ще си почине. Аз вземам почивката в онзи разумния свят, за да си починеш, трябва да бъдеш глупав, докато видиш, че един си играе със сенките, друг с реалността. Но кой почива повече: който носи ябълки на гърба си или който носи сенките на ябълките? Кое е по-хубаво: да носиш в ума си, да си представиш цял един кош с ябълки, мислиш за тях и се радваш, или като носиш този кош на гърба си? Кое е по-хубаво: в ума ли да ги носиш, или на гърба си да ги носиш? Ако ги носиш на ума, ще разбираш истината. Всичките ябълки, които носиш в ума си, те ще бъдат твои. А пък ако ги носиш на гърба си, ти няма да ядеш от тях, защото тия ябълки друг ти ги турил. Ще търсиш някой да ги снеме от гърба ти, че да ти даде. Когато минавате из София и гледате ябълки, наредени, може ли да си вземете? Носиш ги в ума си, но не ти ги дават. Като идете някъде, той веднага ви посреща. Вие му давате една златна монета. Златото е емблема на живота. Следователно всеки е готов да ви даде от плода, ако вие му дадете живот. Аз съм виждал в турско време много хора, които, сутрин рано като иде някой, продавачът му дава един плод, за да му върви. Без пари ще му даде един плод – като даде, на него да му тръгне работата.

Тези хора, които имат любов, мъдрост и истина в себе си, те са късметлии. Отдето минат, хората всички даром им дават. Само на тях се дава даром. На всички други – с пари, с работа, с труд, а пък на тези – даром, те са късметлии. Всеки иска такъв човек да му стъпи в къщата, да му тръгне.

Казвам, когато любовта стъпва във вашия дом, когато истината стъпва във

вашия дом, когато мъдростта стъпва във вашия дом, вие ще бъдете от щастливите хора, всички неразрешени въпроси в света може да се разрешат. С любовта може всичко да разрешите. Без нея ще бъдете в другия кръг на нещата, в безлюбието на живота.

Сега какъв малък опит бихте направили вие? Да кажем, вземете в музиката един тон. Кой е тонът на любовта? „До“. Но трябва да притурите нещо на гласа си, в гласа трябва да има един свещен трепет, чувстване трябва да приложите. Да кажем, че тонът е истинен, определен. Да има вече определена форма, то е истината. А пък този тон в себе си трябва да развива светлина, да завлада. Тон, който завлада, носи мъдрост в себе си. Тон, който дава подтик, той носи любов. Тон, който определя нещата, той носи истина. Та затова, който пее, най-първо в подтика на всеки един тон трябва да имате желание да внесете малко живот, малко любов да внесете. Тогава човек може да пее. В музиката може да е завзет умът ти с всички певци, които с любов пеят. После – с всичките ония певци, които пеят истински, не вземат никакви фалшиви тонове. После, като пеят, че развеселяват всичките хора, които са наоколо. Той е истински певец, то значи да пееш и да се радваш, че можеш да пееш. То е любов.

Да се радваш, че има на кого да пееш. То е истината. Да пееш, понеже светът е създаден. То е Божественото. Като пееш, че светът е създаден, да пееш за целия свят. То е мъдростта. Най-първо, да се радваш, че можеш да пееш, че ти е дадено право да пееш, че има въздух. Да се радваш, че има въздух, с който можеш да пееш. Да се радваш, че има на кого да пееш, има кой да те слуша, дава ухо, оценява туй, което пееш. После ще пееш за всички.

Сега аз като говоря, размътени сте малко. Реката дълго време като е текла, доста утайки има събрани, доста кал има събрана. Сега, като се образува малко кал, да се не плашите. Сега водата ви ще стане малко по-дълбока. Ако влезете по този начин, реката ви няма да бъде размътена. Когато любовта, мъдростта и истината са, водите са дълбоки – те са бистрите води. Когато любовта за първи път влиза в живота, тя размътва живота. Когато мъдростта влиза за първи път в живота, и тя размъща. И когато истината за първи път влиза, и тя размъща. Като дойде светлината за първи път, почернява човешкото лице. Това е в реда на нещата. Като дойде истината, ти започваш да се плашиш. Като дойде истината, тя размъща, ти ставаш неспокоен. Какво разбрахте сега? Какво може да приложите? По какво се отличава новата култура? Казвате: културен човек. Аз наричам културен човек, който разбира какво нещо е любовта, да я прилага. Културен човек – който разбира истината и я прилага. Културен човек – който разбира какво нещо е мъдростта и я прилага. Не изведнъж, но постепенно прилага,

прилага през цялата вечност.

Ха сега изпейте една песен. Изпейте една песен за любовта, изпейте една песен за истината и една песен за мъдростта. Имате песента „Бог е Любов“. Песен на любовта ли е тя? С какъв тон започва? „Си“. Изпейте тази песен.

„Бог е Любов“

Тази песен показва по какъв закон върви музиката. Най-първо, любовта, после истината и после мъдростта. Съобразно с това и нотите така са наредени. И ритъмът е нареден. Я изпейте „Светъл ден“.

„Светъл ден“

Първата част е по-жива, понеже светлината е по-бърза, по-мощна. Даже може една друга нота да стане шестнайсетина. Понеже светлината се приближава към материалното, губи малко от своята бързина. В песните ритъмът трябва да се пази. Ритъмът е вътрешно качество, той определя колко трябва да се продължи. Без ритъм вие изгубвате хубавото време. Без ритъм не може да предадете мощността на песента. Изпейте я още веднъж, по-бързо. Речта в тази песен е отривиста, понеже отражение става на гласа, не може да се разпростре. Трябва голяма мекота. Не че искате да правите погрешка, но понеже мислите, че се намирате в голямо пространство, давате сила, че излиза гласът по-рязък. Трябва да знаете, че сте на затворено място, трябва да пеете тихо. После, на широко пространство, на полето ще дадете ход на гласа си. Трябва да знаеш в каква обстановка се намираш.

Трудно е човек да се справи с музиката. Тя е едно от най-мъчните изкуства. (Учителят свири на своята цигулка.)

Ритъма трябва да можете да го превръщате в движение. Когато се пее правилно, се образуват обертонове. Ако не вземате вярно, се образуват дисонанси, обемът на музиката се намалява. Трябва да мислите. Като мислите, тонът добива друга яснота. Когато пеете и мислите, тонът е друг. Щом не мислите, тонът не е ясен. Какво друго бихте турили на тия тонове? (Учителят свири и пее: „Разбирам какво искаш да ми кажеш. Разбирам какво искаш да ми кажеш.“)

Животът без любов не може да се изкаже. И животът без истина не може да се освободи. Без свобода той не може да завърже и плод да даде. Днешният ден какво иска да ни каже? Човек в сърцето трябва да вземе. Човек всеки ден трябва да бъде любезен. Всеки ден аз го считам за едно

хубаво писмо написано. Като прочетем, да видим какво съдържа туй писмо и всичкото, каквото е написано, да го направим. Нали някой път някой ваш приятел ви пише писмо и иска да направите нещо. Разумният свят е написал нещо и иска и вие да го направите. Вие като го прочетете и го направите, тогава те остават благодарни, че вие сте направили туй, което те са написали. Щом не направите това, което те са написали, вие не сте разбрали. Вземете „до“, „ми“, „сол“, „ла“, „си“. Ако пеете този ритъм, вие ще подобрите състоянието си. Пейте с движения. Щом си неразположен, попей. Всяка скръб, която я повъртиш малко, ще си иде. Когато човек е подпушен, движението не е правилно, чувствата образуват сблъскване, мислите също и постъпките също. На чувствата си дай ход свободен. Ти искаш да изявиш чувствата си, но те е срам, ти се блъскаш. Затова човек не трябва да го е срам. Когато се блъска, трябва да го е срам.

Например, ако съм в една гора, аз бих минал покрай всичките дървета – като вървя, ще пея. Ще дойда до едно дърво, ще се завъртя, ще заобикалям дърветата. Много приятно ще ми бъде. По ритъм ще ходя, ще обикалям дърветата. (Учителят пее с гърлото само и прави ритмични движения, като че отива до едно дърво, обикаля го, отива с ритмични стъпки до друго, и него заобикаля.) В живота такива форми има. Ако имате ритъм, ще ги минете лесно. Иначе ще се блъскате тук-там, ще се блъскате. Казвате, тази работа не върви. Човек, за да се подмлади, не трябва да е много умен. Човек, като мисли, че е много умен, той не разбира този закон. Мъдростта не е нещо статично. Човек в любовта всякога трябва да мисли, че е в началото, като че едва сега започва. И в истината, като че едва сега започва да реализира нещата. И в светлината, и в мъдростта, като че едва сега започват да се проявяват, тъй както трябва. В движението и в мисълта. Тогава имаме едно правилно движение. Тогава любовта се отнася към тялото ни, истината се отнася към нашето сърце и мъдростта се отнася към главата. Тялото е създадено от любов, функциите да диша вътре са създадени от истината, да мисли е създадено от мъдростта. Любовта създаде тялото, истината създаде функциите, в мъдростта се създаде нервната система. Да мисли човек, мъдростта го създала. Творческите сили, процесите, които стават във вас, вие не трябва да ги спъвате в себе си. Като разбирате, любовта трябва постоянно да работи. Вие не мислете, че тя е построила. Тя постоянно строи. Тя съгражда бъдещите ви тела. Истината трябва да съгради бъдещите функции, мъдростта трябва да съгради бъдещата мисъл. Тъй щото тепърва сега сте влезли в живота, да се пробудите и вече да живеете и да се радвате на мъчнотиите. Като срещнете една мъчнотия, да се радвате.

Сега да ви представя какво е една мъчнотия. Представете си, че вие сте в планината, ходите по планината. Намирате голям къс злато от деветдесет

килограма, сплотен в едно кюлче, не може да го дигнете, не може и да откъснете. Страх ви е да го оставите, да идете в града да търсите средство. Ще се роди във вас безпокойство, да не би да го намери някой друг и да го вземе. Всякога богатството, което е сплотено, понеже не може да го задигнем, страх ни е, че можем да го изгубим, може да не го намерим. Седиш и казваш: „Да беше едно малко парче, може да го взема.“ Намерил си богатство, което цяло не може да вземеш, и не може да откъснеш от него.

Казвам, такова нещо е любовта. Като я намериш някъде, нищо не можеш да откопчиш. И истината е такова нещо, от нея нищо не може да откопчиш. И мъдростта е такова нещо, от нея нищо не можеш да откопчиш. Така всичко е наредено, че нищо не може да вземеш. Този пример ви давам само за изяснение на идеята.

Казвате: „Как така? Като намеря благата, аз ще бягам.“ Като намериш златото, ще бягаш. Любовта, като намериш, ще имаш безпокойство, понеже не може да я отделиш. Целокупна е тя.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осемнадесета лекция на Младежкия окултен клас
23 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_02_25 Обичайте и радвайте се
утринно слово

ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ!

19 неделно утринно Слово
25.II.1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
В начало бе Словото.
Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матея.
Махар Бену.

Има две съществени разбирания на живота. Вие донякъде се досещате. Не мислете, че тия разбирания не са толкова важни. Какви са тия разбирания сега? Всеки си има особени схващания. Две съществени неща има, две разбирания. В едното разбиране, ти си крайно сиромах, нямаш нито косъм на главата си. Представете си, че цялата глава е гола, но косъм нямаш и на клепачите, крайно беден човек си. Имаш най-голямата сиромашия, която можеш да си представиш, беден човек си и се оплакваш. Другият е крайно богат, всичко има наредено, модно, нищо не му липсва и в ядене, и в пиене, в дрехи, в книги, всичко има, какво ли няма. Казвате: „Блаженство е това.“ От това блаженство излиза нещастието. Защото този, който е сиромах, никой нищо не може да му вземе, никой не може да го обере. Той никога няма да се оплаче, че са го обрали, невъзможно е. Единственото нещо е, че могат да му направят някое добро, да му се даде нещо, един косъм да му се тури на главата. Този ще му подари един косъм, онзи ще му подари един косъм, ще започнат да растат косми по главата му. Засега, ако сте от доволните, въпросът е разрешен, вие сте от богатите. Ако сте от недоволните, въпросът пак е разрешен, вие сте от сиромасите. Тогава имате право да искате. Има един начин на искане. Някои вземат думите Христови, да търси човек, да иска, да хлопа, но без да ги разбират. Седели ли сте да мислите, какво нещо е доброто и какво нещо е злото. Конкретно, какво е доброто и злото. Вие имате някакви вътрешни субективни схващания. Всеки си определя злото, какво е. Злото е един свят на закон. Закон има за всяко нещо там. Ако речеш да кажеш една дума, закон има. Ако престъпиш закона, затвор има. В злото и да мигаш с очите си, закон има, колко пъти трябва да мигаш. Ако мигаш повече, или ако мигаш по-малко, в затвора си. В злото, точно е определено колко да говориш, ако говориш повече, или ако говориш по-малко, затвор има. Няма излишни думи, както вие говорите. И колко да слушаш и то е определено. Ако сте слушали повече, в затвора ще идете, ако сте слушали 5, 10, 15 минути, точно навреме ще идете да слушате и точно навреме ще излезете. Ако

идете по-рано или ако закъснеете, в затвора. Ако не дойдете навреме, в затвора. Не си свободен. Може да кажеш: „Аз имам такива възгледи." Абсолютен закон е. Ти не си свободен.

Доброто е вече противоположно на злото. Без закон е. Ти седиш колкото искаш. Ще слушаш колкото искаш. Ще учиш, колкото искаш. Ще спиш колкото искаш. Ще ядеш, колкото искаш. Забогатяваш, колкото искаш. Ще се радваш колкото искаш. Всичко ще правиш, колкото искаш. Всичко ще правиш колкото искаш, нищо повече. Щом дойдеш при някой човек и му кажеш: „Я ми помогни!" Ти настояваш. Ти работиш по закона на злото. Ти заставяш този човек. Остави го той сам да се прояви. Вие, по някой път, се молите по закона на злото, вие искате по закона на [злото, б.р.]. Казваш: „Моля ти се" – и настояваш. Такава е настоящата религия. При злото като метод, закон трябва да имате. И законът, то е злото в света. При това, с всичките тия закони, които имаме в света, искаме светът да се оправи. Ще се оправи светът. Всяко нещо е на място. Ти ще се пържиш, защо? Ти, като се събудиш, не си свободен в спането. Поспал си повече – в затвора. Не си легнал навреме – в затвора. Не си погледнал жена си, както трябва – в затвора. Погледнал си я както трябва – в затвора. Всички сега казвате: „Да се уреди светът, да има ред и порядък, да има закон, всеки да си знае мястото." Всичките тия хора мислят, че ще се оправи светът. Светът отвън може да бъде оправен, а вътре, който е в този оправения свят, да му мисли. Затворите са измазани много хубаво, стражарите са облечени хубаво, но който е в затвора да му мисли.

Сега, аз пристъпвам да изясня един порядък. Сега, мнозина от вас не са свободни вътрешно. Може да ви се каже, че вие сте виновати, но под закон сте вътре. И постепенно трябва да се освободите. Седиш някой те мъчи вътре, шепне ти: „Ти си един голям грешник" – в тебе ти говори. Направиш нещо, казва ти, че не е хубаво. Хайде в затвора, вътре, мъчи те. Събудиш се сутрин, сънувал си някой сън, мъчи те. Хайде в затвора. Сънувал си, ти който си вегетарианец, на сън ядеш месо. Станеш сутрин, съди те вътрешно. Целият ден ще разказваш съня, че си ял месо. Неразположен си. Никой не знае отвън, че си ял месо.

Сега разбирането трябва да се освободи от злото, да се освободим вътрешно. Да бъдем свободни. Доброто е отвътре и отвън. Та всички вие сега чакате това, което се разправя в 24 глава, да стане отвън. То е един процес вътре в нас. Този процес – свършекът на света трябва да дойде. Този свят, тези противоречия, които съществуват в ума ни, противоречията, които съществуват в сърцето ни и в тялото ни, тия противоречия трябва да се свършат. Хване те ставен ревматизъм, не си ли в затвора? Хване те диабет, не си ли в затвора? Хване те главоболие, не си ли

в затвора? Хилядите болести, това са затвори. Всичките лекари държат написаните книги за причините, какъв е законът на някаква болест. Разправя някой, че газове има, че тумор има. Вие сега седите и мислите, казвате: „Като идем в оня свят, дали ще видим Христа?“ То е все същото, да е живял човек сто години на земята и да е гледал слънцето, и да каже: „Като умрем, ще видим ли слънцето?“ Никога няма да го види. В оня свят не се нуждаят от нашето слънце. Ако тук не си видял слънцето и в оня свят няма да го видиш. Чудни са някои, които очакват да видят Христа в оня свят. Оттогава вече са минали близо две хиляди години. Как ще си го представите сега Христа? Две хиляди годишен човек е. Тук, като живее сто години, израства му брада до гърдите. Човек като остарее, това не е животът. Това е старият живот на злото. Всичките тия противоречия, които днес съществуват, са излезли от злото в света. Целият днешен порядък, както днес го виждате, това е злото. Доброто е отвън. Тук-там го видите в някой проблясък. Някой милостив човек ...

човека. Следователно, ако ти искаш да те обичат, ти трябва да носиш истината, за да те обичат. Като обичат истината, покрай нея ще обичат и тебе. Но истината определя обичта. Някои ще запитат: „Какво нещо е истината?“ Истината е това: То е здравият човек, свободният човек, който живее без закон. Няма никакъв закон, той е самият закон на себе си. Каквото го прави, той го прави без никакъв умисъл. Онези, които служат на истината, трябва да живеят само за Бога. В неговия ум няма абсолютно никакво противоречие. Той никога не може да се гневи на някого, да помисли зло. Той вижда най-хубавото, никому не се сърди. Не, не се сърди, но той като види един човек радва му се. Истината никога не може да се радва на един човек, който не носи любовта в себе си. Следователно, когато някой казва: „Не ми се радва.“ Че как ще ти се радва? Ти не може да се радваш на един човек, който не носи любовта в себе си. Не можеш да обичаш човека, който не носи истината в себе си. Следователно, вие искате да ви се радват. Казвам: Носете любовта, ще ви се радват и на земята, и на небето, където и да идете, ще ви се радват. Носете истината, ще ви обичат и тук и горе, където и да идете, като носите истината, всички ще ви обичат – и дърветата ще ви обичат, и растенията ще ви обичат, и животните ще ви обичат, и въздухът, и слънцето ще ви обичат, всички ще ви обичат. Сега вие казвате: „Как може да бъде това?“ Вие се намирате в положението на Никодима, учен равин, като дойде при Христа разговаряха се и този беше един от въпросите, за които се разговаряха. На Никодима Христос му каза: „Ти си учител израилев и това ли не знаеш?“ Аз на вас ще ви кажа: От толкоз хиляди години вие сте християни и това ли не знаете? Казвате: „Като дойде Христос.“ Като дойде Христос и намери, че истината не е във вас, какво ще стане с вас? Ще ви остави в този свят. В небето не се нуждаят от хора, в които истината и любовта не живеят. Всеки, който носи любовта

и истината в себе си, вземат го в оня свят. Всеки, който не носи любовта и истината, оставят го в този свят. Аз да ви кажа, че всеки, който живее на земята, ще остане на земята по единствената причина, тук да научи любовта. Ако тук не намери любовта и истината и в онзи свят не може да ги намери.

Сега противоречието във вас се ражда оттам, че вие мислите, пък и всички вярващи мислят, че знаят истината. Христос казва на едно място: „Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено". Значи, опитал е нещата. Сега казвате, че всичките хора в света, трябва да бъдат кротки, да се подчиняват на закона. Дотогава, докогато един човек се подчинява на един закон, той служи на злото. Един престъпник върви, стражарът върви подир него, той се подчинява. Казват му: „Ще се подчиниш." Ако не вършиш злото, можеш да си свободен. Щом вършиш злото, ти не си свободен. Щом кажеш една лоша дума, ти не си свободен. Щом мислиш лошо, ти не си свободен. Щом вършиш лошо ти не си свободен. Казвате: „Ние не сме светии." Знаете какво нещо е светията. Много проста работа. Светията си носи една свещ, че каквото вземе, той го разглежда със свещта си. Чете някоя книга, със свещта си чете. Носи някаква кошница, погледне, търси надпис. Ако кошницата има надпис „Любов, истина", той я оставя, макар и да е златна. Щом има надпис „с любовта и истината", взема я със себе си. Каруци има с надписи, колкото искаш, надписани са.

Да ви кажа, днес да живеете по този, новия начин. Като излизате оттук на никой от вас да не дойде нито една лоша мисъл, да не се разсърди, да постъпва добре целия ден. Можете ли го направи? Ето аз ще ви дам премия от десет хиляди лева. Нали някои казвате, че сте сиромаси, десет хиляди лева давам. Но всички онези, които ще ми обещаят, аз ще изпратя да ги изпитат. Ще кажа, вземете по една губерка и като минеш ти, който искаш да изпълниш Божия закон, всеки ще те бодне. Колкото души и да те намушкат с иглата да кашеш: Благодаря, много ми е приятно, че ме мушкате. После, като те обиди някой да кажеш: „Колко хубаво говориш! Такъв разговор не съм чувал, като мед ми пада на сърцето." Вие сега мислите, че това е много. Казвате: „Бива, бива."

Туй е реалното в живота. Докато човек не може да се самовлада, не може да изпълни Божия закон. Дошла буря, да идва. Бият се хората, да се бият. Радвай се! Тия хора, каквото да правят, бият се руситe и финландците. Да се бият. Умрял някой. Да умре. Такъв е светът. Какво има да съжалявате, че умрял някой? Умрял. Раждат се. Да се раждат. Следователно, раждането е заробване, смъртта е освобождение, който разбира. Но заробва се кога? Ако ти се раждаш, да научиш нещо в света, ти ще се заробиш. Някои мислят, че умрял някой човек, освобождава се, излиза из затвора навън.

Смъртта е освобождение.

Вие седите и казвате: „Въглища нямаме, половин тон остана, какво ще се прави.“ Казвате: „Снощи температурата падна 12 градуса под нулата, много треперихме, нямаме дърва.“ Някой казва: „Ще вярваш.“ Казва: „С вяра не става тази работа.“ Аз понякой път, като ми е студено, дигна антена около стотина километра нагоре, потече топлина, седя, грея се. Че нали топлината иде от слънцето, от 92 милиона мили? Топлината постоянно иде. Толкоз топлина праща и дърва и въглища праща, вие къде ги дявате и аз не зная. При това, седи някой, моли се. Ще се обърнеш в себе си да благодариш за онова, което ти е дал Господ. Благодари за очите, за ушите, благодари за носа, за устата, за ръцете, ще благодариш, че има звезди, ще благодариш за всичко онова, което виждаш наоколо си. Четеш тази книга, ще благодариш. Минеш покрай някое цвете, ще благодариш. Какво казва бялото цвете? – „Бъди чист като мене!“ Ухание има то. Предава от себе си хубави мисли. Намериш червено цвете. Казва: „Бъди активен, расти! Аз в земята бях долу, с труд и постоянство израстнах.“ Червеният цвят, като дойде, той плаши болестите. Ако има скандали в една къща, белият цвят е потребен, турете бялото знаме. Ако има война, бялото знаме дигни. Ако хората са мързеливи, не работят, не мислят, не чувствуват, дигни червеното знаме. Другояче не може. Че свободата е това. Аз говоря на онези, които могат да мислят. Някои от вас ще кажете: „Това вярно ли е или не?“ Условията при които сега живеем, верни ли са или не? Щастливи ли сме ние на земята или не? То е мъчение, мъчение от сутрин до вечер. И при това, очакваме някой да тури нов закон. Казва: „Нови закони се направиха.“ Че от новите закони, нови задължения идват. Турили са нов закон. Да кажем на годината са турили да плащаш сто лева. Турили са закон за връхнините, ще плащаш по 50 лева. Ти се зарадваш. Казваш: „Тази работа се уреди.“ Едно време, когато правех своите изследвания в България, че ме питаха селяните: „Кога ще се оправи светът? Да дойде някое ново правителство да ни освободи.“ Рекох, много се лъжете. Никое правителство няма да ви освободи. Което и правителство да дойде, то ще иска вие, данъкоплатците да плащате. Казват: „Да се намалят малко данъците.“ Казвам им: Не, според мен има друг един начин. Да се молите на Бога, че нивата, която ви дава пет кила от десет декара, да ви даде 50 кила, че като дойдат да искат, да има да давате на всички. Стражар дойде, иска да имате да давате. Съдия дойде, поглежда уж за правото, веднага ще платиш. Свещеникът дойде, опее умрялото, ще платиш. Господарят на зданието дойде, ще платиш. Учителят дойде да преподаде нещо, ще платиш. Ще ти дадат хубави дрехи, ще платиш. Плащане навсякъде. Без пари не може. Сега, някои искат да кажат да живеем без пари. Един ден, една сестра иде и ми казва, че еди кой си брат служи на фараона, че той живее още в Египет. – „Рекох: Ти не служиш ли на

фараона?“ Тя мисли, че вече е свършила с фараона. Че мъжът ѝ заминал на онзи свят, ти си пенсионерка, не служиш ли на фараона? Дотогава, докато вие имате криви вярвания, дотогава вие не носите любовта и истината. Това е злото. Това, което изключва любовта и истината, то е злото. Тогава имаме един ред и порядък, ще се подчиняваме на тези закони. Ти вярваш в този свят на законите. Аз не казвам, ние да преобразим този свят, но ти ще излезеш от този свят на злото. Туй може да го направим. Няма да правим зло, няма да мислим зло. Няма какво да ни смущава злото. Ако аз съм беден, погледна пълната каса, няма да ме смущава, че една каса имала пари вътре. По някой път някои се съблазнявате. Съблазанта е едно заблуждение. Представете си, че минава един мъж, вижда една жена, направена от восък, много красива. Тъй е направена, че мига, мърда се, прави известни движения, усмихва се. Ако ти се заблудиш, помислиш, че тя е жива, искаш да я прегърнеш, целунеш, да поговориш сладко. Питам: Не се ли заблуждаваш? Тази жена, която е направена от восък, пчелите дадоха материала, някой художник дошъл, моделирал восъка, направил една красива жена.

Тук скоро е дошел един любезен приятел, влиза при нашите кошери и взима мед от пчелите. Той не е много от умните. Осем кошера отворил, изтърсил меда. Ако той беше от умните, щеше да отвори един кошер, трябва му мед да извади няколко пити и да си върви. Но понеже е глупав, отворил и много кошери разбутал. После минава покрай двора на една сестра, оставила си тя дрехите отвън, той ги задигнал. Тя ми разправя, че не си събрала дрехите. Казвам: „Защо не си събра дрехите?“ – „Замръзнали бяха.“ Виж, този човек и замръзнали дрехи събира. Как той може да събира замръзнали дрехи, а тя казва, че не може да ги събира. – „Рекох: Ще ги размразиш.“ Той взел дрехите, взел меда и излиза оттука, хващат го стражарите. Цял един процес се образува. Той не е от умните, от глупавите е. Осем пчели разтуря. Да беше дошъл да ми каже, щехме да му дадем. Сега отива сам да си вземе, законът го хваща, в затвора, вътре. Казват: „Да му простим.“ Не се прощава на един човек, който не носи любовта и истината в себе си. Не се прощава, туй да го знаете. Прошка в света има само за онова, което има любов. Казва: „Да се обичаме.“ Може да обичаш онзи човек, който има истината в себе си. Може да се радваш на онзи човек, който носи любовта в себе си. Туй трябва да знаем. Каквото и да ми приказват на мене, другите работи са в света на злото. Друг ме пита: „Защо стана тази кражба?“ – Пък защо да не става? Този е учен човек, дошъл да разглежда, иска да види, дали кошерите са добре хранени, дали имат достатъчно мед, да не би да страдат тези пчели от глад. Научни изследвания прави.

Сега два порядъка съществуват в света. Единият порядък е порядък на

доброто. Другият е порядък на злото, в който човек като влезе, ще се подчинява на закона. Христос е казал: „Не се противи на злото“. Влезеш ли в света на злото, ще се подчиняваш на всичките закони. Ако не искаш да се подчиняваш, ще влезеш в света на доброто, тогава сам ще бъдеш закон за себе си. Никакъв закон няма да има. Само един закон ще има: Да обичаш и да се радваш. Когато казваме „да обичаш“, любовта е изпълнението на всичките закони в доброто. Когато казваме, че трябва да се обичаме, аз подразбирам порядъка на доброто в света. Светът на доброто няма закон, ти ще бъдеш закон на себе си. Ако ти не си закон сама на себе си, ти не си в света на доброто. Значи, ако съществуват в тебе външни закони, на които трябва да се подчиняваш, ти си в света на злото вътре. В този свят, злото е господар. И този свят е разумен. И в природата има закон. И в природата има зло. Следователно, за злото навсякъде съществуват закони. А пък има един свят, дето всеки човек е закон на себе си.

Днес, ако дойде Христос, какви ще ви намери? Де ще ви намери? Ако днес дойде Христос, вие, които не се радвате на любовта, и вие, които не обичате истината, мислите ли, че Той ще ви вземе в другия свят. Не, ще ви остави тук на земята, тогава вие ще бъдете от недоволните, че животът е несносен. Че какъв сносен живот трябва да имате? Значи, всички около вас трябва да страдат, пък вие да благувате. То е несъвместимо с живота. Щом всичките страдат, ще страдаш и ти. Щом всичките благуват, ще благуваш и ти. Законът е такъв.

Та казвам: Благото е вътре във вас. Да бъдете спокойни във вашият ум, каквото и да ви се случва, да гледате весело на работата. Каквото и да се случва във вашето сърце, пак да сте доволни. Каквото и да се случи във вашето тяло, пак да бъдете доволни. Заболи те кракът, ще видиш колко си умен. Заболи те сърцето, виж, доколко си умен. Някое смущение в ума ти дойде, да видите, какво знание имате. Вие търсите един автор какво е казал Христос? Каквото е казал Христос, изпълнихте ли го? 500 билиона християни има, хубаво е, каквото е казал Христос, но вие изпълнихте ли онова, което е казал Христос? Дотолкова, доколкото християните разбират, те са го изпълнили. Има които са изпълнили. Които са изпълнили закона, те са в рая, които не са изпълнили закона, са на земята.

Сега искам да остане основната мисъл в ума ви. Моето положение е безпредметно, ако вие не приложите. Сега казват, че нарушавам съвременния порядък. Доброто изключва злото отвътре, навън. Доброто изключва злото отвътре го туря навън. А злото изключва доброто отвън и го туря вътре. Имаме два порядъка: Като дойде доброто у тебе, ще изхвърли злото навън. Казва: „Външният свят е свят на злото.“ Щом дойде злото и вземе надмощие, тогава хваща доброто отвън. Казва: „Тук имаш

право", туря го вътре. Та питам сега: Де е вашето добро, отвън или отвътре? Аз говоря на онези от вас, които искате да бъдете ученици. Ученикът има задача, да живее без закон. Той да бъде сам закон. Няма какво да ви съдят. Дотогава, докато ние чакаме Христос да дойде и да съди света, ние не сме разбрали света. Ако очакваме да ни съди и тогава да се подобрим, то е крива посока. Щом осъдят, в Евангелието се казва, че Христос ще каже на едните: „Имайте вие благословението на Господа Бога да наследите вечния живот, който за вас е създаден." Казва: „Вие направихте за мене това, което никой не е направил." На другите казва: „Вие ще идете за вечно мъчение." Те казват: „Господи, кога те видяхме?" – „Понеже не сте го направили на едного от моите братя и на мене не сте го направили." Ако дойде един цар във вашия дом, вие ще му направите най-хубавата баница, на заем ще вземете, но ще приготвите. Вие ще се хвалите през целия си живот, че царят дошъл в къщата ви. Ако дойде някой бедняк с окъсани дрехи, ни най-малко няма да направите една баница, като на царя. Защото вашето разбиране е такова. Прави сте. На царя, като направите едно угощение, той има какво да ви даде. Той е богат. Ще плати и богато ще плати. Ако вие угостите един цар, предполагам най-малко ще остави 50, 100 хиляди лева за едно угощение. Не си ли струва да направиш една баница за сто хиляди лева? Сто хиляди лева, то са нищо. Някои американски милиардери и някои руски богаташи, по-рано, са си правили пури от банкноти. Иска да покаже, че е много богат. Аз ви казвам: Един път да се освободите от всичките противоречия.

По някой път, аз ви говоря за подмладяването. Някоя сестра говори на друга: „Ти подмлади ли се?" Гледам сестрата не е започнала да се подмладява. Виждам защо не се подмладява. Тя не е мислила правилно. Тя казва, че син ѝ не бил на работа, тревожи се. Въглища нямала, тревожи се. Как ще се подмлади? Ами тази съседка, която мърмори, казва: „Я виж, онази сестра с каква хубава шапка е. Каква хубава шапка на главата." – съседката говори. Някоя мине с хубави обуща. Навън всички са облечени. Ако и отвътре биха били облечени както и отвън, то почти сме в света на доброто.

Като дойде Христос, най-първо ще ви попита: „Защо не обичате истината?" После ще ви попита: „Коя беше причината, че не се радвате на любовта?" Какво ще отговорите сега? Мнозина от вас ще кажат: „Господи, как да обичаме истината, когато тя носи само страдания." Разправяше един познат, майор беше, разправяше една своя опитност. Той беше поставен да завежда стопанството на един полк, коне, магарета. Случило се така, че едното магаре се одушило. Полковникът вика майора и го пита защо се е одушило магарето? Що не е взел грижа за това. Той му разправил работата. Майорът казал: „Рекох веднъж да кажа истината, как

седи работатата, арестува ме 24 часа. Аз се объркал, казвам: Господин полковник, веднъж в живота си рекох да кажа истината, вие ме арестувате. Бъдете уверени, че втори път няма да ви кажа истината." Ти ако кажеш истината, веднага ще идеш в затвора. Следователно, ние не обичаме да казваме истината, понеже, ако я кажем, затвор има, наказание. Често вкъщи има същият закон. Майката пита детето: „Ти ли изяде сладкото от гърнето?" То седи и мисли, казва: „Мамо, аз го изядох." – „Защо го изяде?" Вземе тоягата и го бие. То е като този майор, още веднъж не казва истината. Не казвам, че съм бутало гърнето, щом има тояга. Това са външни примери. Може и вие като говорите, да го преведете пример, но примерите не подобряват света.

Мислите ли, че ако на един щастлив човек дадат една хубава дреха, която някой прокажен дрехар я шил и някой прокажен я носил и ако я дадат на този човек, той ще бъде щастлив? Мислите ли, че ако днес ви паднат много пари, но за туй злато някой човек е убит, мислите ли, че ако вземете тия пари, за които човек е убит, че вие ще бъдете щастливи? Мислите ли, че ако подарят къща, за която някой се е пожертвувал, мислите ли, че ще бъдете щастливи? Мислите ли, че онази земя, която е с кръв оросена, вие с тази земя ще бъдете щастливи? Много зле разбират съвременните хора – „земята с кръв се взема."

Една земя придобита с любов, една земя придобита с истина, е благословение. Туй наследство е благословение. Но една земя, придобита с насилие, тя носи само нещастие. Казвам: Земята в света, Бог я създал. Какво има да делим. Господ е разпределил земята на всичките народи, които ги е пратил по лицето на земята. На всеки човек дадено му е място, в което той да живее. Колко въздух му трябва, колко храна му трябва, колко светлина му трябва, всичко е предвидено в живота. Казвате: „Щом е предвидено, защо не става?" То е личен въпрос. Всеки един от вас да придобие това, което има.

Ще ви прочета стотната страница от „Пътя на ученика". Какво има, вие които сте чели и аз съм го забравил, искам да си го припомня. (Учителят припомни стотната страница и половината от следната страница.) Значи, ще увеличаваш да правиш опита: 3 минути, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, половин час, час, час и половина, два, цял ден, докато имаш един резултат. Сега някои от вас казвате: „Колко мисъл трябва?"

Да ви дам едно тълкувание. Ти ще си умиеш ръката с вода не от обикновената чешма, няма да ходиш да вземаш вода, дето всички ходят да се карат, но ще идеш при един извор, дето никой не се е карал. Никаква свада да не е ставала при него. Щом отидеш да вземеш вода от една чешма,

дето са се карали, не може да направиш този опит. Ще идеш някъде, дето никаква свада не е имало. Или, ако не може да намериш такъв извор, няма да допущаш наоколо мухи да се карат. Четири, пет деня като пазиш чист този извор, неговата вода да се пречисти, тогава ще вземеш четири–пет кила вода, ще направиш този опит. Ще го направиш, заради истината и заради любовта. Ако аз нямам една идея, заради истината да си измия ръката да бъде чиста, защото само чистият човек може да обича. И само ако ти си чист, може да те обичат. Истината е нещо чисто.

Та казвам: Вярвайте в едно нещо. Във вас имате една душа, която е излязла от Бога и е чиста. Искайте всички да сте чисти, както душата ви е чиста. Има нещо в човека, което не е опетнено. Душата е чиста. В сърцето са станали много погрешки, на него не може да разчитаме. Сърцето трябва да се чисти. В древността, във всички окултни школи са произвеждали изкуствени опити. Сега правят други опити. За пример, учителят е много взискателен. В една окултна школа ще дадат на ученика някой скъпоценен камък, или ще му дадат пари. Ще накарат други ученици, които са по-майстори, джебчии, да откраднат скъпоценните камъни и парите. Учителят казва: „Къде са парите?" Ученикът дига рамене. Щом той губи, той не е от способните ученици. Дадат му нещо, не трябва да го губи. И с вас не правят ли същите опити? Ако ти изгубиш една твоя светла мисъл или едно светло свое чувство, не са ли от онези ученици, които ви откраднаха? При каквито и условия да си, ти трябва да бъдеш толкова буден, че да не може никой да ти открадне нищо. Казвате, че днес имало джебчии. Аз съм седял между някои, турял съм и пари в джобовете, но мисълта, съзнанието – будно. Нито един не бута в джоба ми, страх ги е. Ако умът ми шавне за половин минута някъде, ще бръкне в джоба ми. Злото в света, като дойде, ще отвлече нещо. То ще бръкне в сърцето. То ще бръкне само, когато вниманието е отвлечено. Когато твоето внимание е будно, то не може. Кой ще те бутне, ако ти си въоръжен с истината и с любовта? Кой ще те бутне? Онзи, който е облечен в дрехата на любовта, никой не може да бута, свещено място е. Онзи, който е облечен с дрехата на истината, никой не го бута, свещено място е. Най-великото нещо, с което човек може да бъде облечен е истината. По-мощна дреха от истината няма.

Та казвам сега: Направете опит. Обичайте истината, радвайте се на любовта! Когато видиш един човек, че обича, радвай се, че той обича. Да се радвате всички на любовта на хората. Сега, щом двама души се обичат, ние всичките хора имаме особено понятие за любовта. Този, който така обича, той се радва на любовта и обича истината. Този човек, отдето мине всичко оживява. Та казвам: Някои от вас сте станали, не сте оживели. Някои сте оживели, не сте възкръснали. Три степени има: ставане, оживяване,

възкресение. Като дойде ставането, то е за тялото. Оживяването е за сърцето, възкресението е за човешкия ум. Умът трябва да възкръсне, сърцето трябва да оживее, тялото да стане. Който става, той е силен. Който оживява, той е топъл. Който [възкръсва, той е умен, б.р.].

Та казвам: Не се старайте да правите някакви добрини, но обичайте истината. Всеки човек, който иска да го обичате, вижте има ли някаква истина в него. Обичайте истината, това е доброто. Това е пътят за саморазвитие. И се радвайте на себе си. В себе си дръжте истината. За да бъдете обичани от Бога, непременно истината трябва да бъде във вас. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича и вие ще Го обичате. Казва: „Възлюбил е истината в човека“. Някой иска да бъде обичан от Бога. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича. Щом истината не е във вас, Бог няма да ви обича. Бог обича онова, което Той е вложил в нас. Ако ние пазим чиста своята душа, която Бог ни е дал, Бог ни обича. Ако ние не я пазим, тогава ние не можем да имаме Божията любов. Сега мислите, че сте грешници. То е друг въпрос. Човек може да има няколко слабости. Аз нямам нищо против прегрешенията на хората. Направената погрешка, погрешка е. Изворът отвън се окалва, то е друг въпрос. Това мен не ме интересува. Мене ме интересува водата, която извира, да е чиста. Чистият извор може да се изчисти, но ако изворът отвътре е мътен, никой не може да го изчисти.

Казвам: Ако искате Бог да ви обича, истината трябва да бъде във вас. Ако искате другите да ви обичат, истината трябва да бъде във вас. Този, който иска да го обичате, истината в него трябва да бъде. Бог се нарича верен и истинен. Под думата верен, разбираме Бог на любовта. Истинен, когато ние обичаме, Неговите отношения никога не се изменят. Което каже, ще бъде. Но Божиите неща ще се изпълнят за нас само тогава, когато царува в нас истината и когато царува в нас любовта. Тогава всичко онова, което Бог е обещал, ще бъде. Ако не става, трябва да знаете, че причината е във вас. Тъй седи въпросът.

Верен и истинен. Обичайте истината и радвайте се на любовта.

Не трябва да бъдете болни, не трябва да бъдете мързеливи. Всички трябва да бъдете много умни. Трябва да бъдете много добри, трябва да бъдете много силни. Трябва да бъдете най-силните, най-добрите, най-умните в целия свят!

Отче наш.

1940_02_25 Що е истинно
неделна беседа

ЩО Е ИСТИННО

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само 8-и стих от 4-та глава от Посланието към Филипяните: „Най-после, братя, всичко що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте, това размишлявайте.“

Който говори, трябва да бъде свободен в речта си, но и който слуша, трябва да бъде свободен в слушането – да разбира. Моето желание е да отворите прозорците на вашия ум, да отворите прозорците на вашето сърце, та днес да проникне топлина в сърцето ви и да проникне в ума ви светлина, Божествена светлина. Какво е било миналото, вие го знаете, то е било хубаво за времето си, но понеже миналото е остаряло, то трябва да се подмлади. А пък старото се подмладява само с настоящето. То са чадата, които сега са родени. Старите нали се радват на своите внуци и правнуци? Всяка хубава мисъл и всяко хубаво чувство, което сега прониква, то е нещо, което се е родило във вас; радвайте се на него. Не мислете, че онова, което се говори сега, трябва да бъде в стълкновение с миналото. Ни най-малко. Не! Така се говори, когато хората са заинтересовани. Един казва, че нашето е по-право. Той е заинтересован. Друг поддържа, че тяхното е по-право. Тези хора, те са заинтересовани. Ако аз разглеждам една хубава картина, ще я разглеждам както е. Ако съм художник, като нарисувам една картина, следната година ще ида да сравня картината с мястото, което съм рисувал, дали е същото. Сега художниците като нарисуват една картина, втори път не отиват. Те правят голяма погрешка. Защото и самото място, и то прогресира.

Та казвам: Старото не трябва да влиза в стълкновение с новото. Новото не трябва да гледа с презрение на старото. Тези неща са изключени. Онези, които не разбират, може да се сърдят, че са остарели. Радвайте се, че сте остарели. Ако във вас има съжаление, че сте остарели, във вас има неразбиране на старостта. Вие искате постоянно да бъдете млади. Че, трябва да разбирате закона на младостта. Защото човек в своето тяло представя една река, която тече с всичките свои движения на водата и въздуха, които движат вълните постоянно. Туй не е същата вода, която тече. Вие искате водата да бъде същата. Туй е, което става и във вас. Вие сте една жива река, която тече. Като погледнете, казвате, какво стана с вашите

брегове, изкопаха се. Радвайте се, че се изкопаха. Казвате, че дъното се е напълнило с кал. Радвайте се, че кал има на дъното. Калта показва, че река е текла. Вие някой път се отегчавате от калта. Чудна работа, нали знаете, че известна кал лекува известни болести? В баните, като влязат в калта, се лекуват от известни болести. Стига да знаеш как да употребиш калта.

Казвам: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота е човешкият живот. Няма по-велико нещо от човешкия живот. Какъв е смисълът на живота? Да живееш по човешки, това е най-великият смисъл. Какъв идеал. На Земята по-съвършено нещо от човешкото тяло няма. То е чудно по своето устройство. Тия хора мислят, че като умре човек, всичко се свършва. То е заблуждение да искате вие да умирате. Самата идея, че вие искате да умирате, вие не разбирате какво мислите. Човек, който очаква да умре, той не е разбрал Божиите пътища. Като е създал човека, Бог го е създал да живее или да умира? Той го е създал да живее. Всичките проповядват, казват: „Трябва да умрем." Досега така е било, трябва да умрем. Защото, когато аз говоря на една овца, че трябва да умре, проповядвам това на овцата, знайте, че аз съм заинтересован. Казвам на овцата: „Ти трябва да умреш, да еволюираш, да се усъвършенствуваш, да прогресираш и непременно трябва това да те принеса в жертва." Аз ще опапам тази овца, тя ще прогресира, разбира се.

Някой казва: „Знаеш ли аз какво зная?" Много работи може да знаеш. Радвай се, че знаеш. Мислиш, че знаеш нещо. Ти да не бъдеш като онзи млад момък, който излязъл със своята възлюблена на разходка, но тя му се разсърдила, казва: „Оттук не мърдам. Една стъпка напред не минавам." Той казва: „Моля ти се!" – „Не, по никой начин не се мърдам." – „Моля ти се, не прави така." – „Не, не." Те били край гората. И по едно време от гората излиза една голяма мечка. Момъкът се качва отгоре на дървото и неговата възлюблена, и тя се качва. Той казва: „Много се радвам, че ме послуша."

Аз наричам страданията в света онази мечка, която ни накарва да мръднем, когато ние казваме: „Не се мърдам." Като дойде едно страдание, ние се намираме на дървото на живота, та се разбираме. Но това е едно естествено положение. И следователно, след време трябва да се освободим от образа на мечката. Тази мечка след туй има обратни действия. Досега ти не си се страхувал от нищо. Тази мечка като влезе в ума ти, ти си станал по-благоразумен, но вече не си така смел, както в миналото. Казвам: Един страх човек трябва да има – да не му дадат да носи по-тежко, отколкото може да носи. От това трябва да се страхува. Да се страхува да не би да му кажат една тежка дума, която да не може да носи. Да не му направят едно добро, за което да не може да се отплати. Този страх е единственият, който

благотворно действува и не поврежда хората. За всичките други видове страхове човек плаща скъпо и прескъпо.

Сега да дойдем до смисъла на живота. Това [е] човешкият живот. Следователно, ако човек се научи как да живее на Земята, той е намерил смисъла. Като човек ще яде, като човек ще живее. Най-първо той ще се научи как да яде. После трябва да се научи как да диша. После трябва да се научи как да слуша. Като слуша, как да си туря ухото. То е цяла наука да знаеш как да слушаш. Защото, ако наведеш ухото си на едната страна както не трябва, не можеш да възприемеш слуховите вълни. Трябва да знаеш как да гледаш, трябва да знаеш как да работиш, как да ходиш. Трябва да знаеш как да спиш, трябва да знаеш как да сънуваш. Сега, като идете вкъщи, трябва да приложите тези работи.

Върху слушането може да се говори много. Аз сега само мимоходом засягам въпроса, но то е цяла една област. Например, каква е областта на един химик? Казват: „Отличен химик е той.“ Един химик изследва елементите. Три вида елементи има: едните имат повече киселини, другите имат повече основа, трети имат повече сол. Тези елементи с киселините са много сприхави. Толкоз сприхави, че за малко нещо се обиждат. Ако не знаеш, пакост правят. Колко химици, ако се занимават с тях, излизат с разкървавени лица, ръце. Като ги бутне някъде някой химик, направят цяла експлозия. Химиците са много внимателни с елементите. Един знаменит американски химик правил опит с едно от най-силните взривни вещества, с едно много малко количество. Вижда, че ще стане голяма експлозия и казва на студентите: „Бягайте!“ Та, студентите и професорът, всички избягват. Става експлозията в класа. Сега вие седите във вашите лаборатории, кажете една малка дума, но не знаете, че то ще внесе във вашия живот цяло едно разстройство.

Аз да ви приведа един пример. Един млад български свещеник, един от най-добрите свещеници в България – няма да му кажа името, но само за пример го вземам – служил във Варненско. В службата идва един дякон, който не знаел още добре реда в църквата, как да служи. Направил една грешка в служенето и свещеникът му ударил една плесница, че така не се служи. След време този дякон станал владика и така се случва, че става владика във Варненската епархия. Този свещеник двадесет години опъвал каиша за тази плесница. Ти ще простиш прегрешението на дякона, защото той може да стане владика някога.

Вие често седите в себе си и често биете вашите дякони. Не мислите, че вашият дякон ще стане владика в същата епархия. Тогава да му мислите какво може да стане. Сега вие може да кажете: кой бил този? Без разлика,

който и да е. Всеки един от вас е този свещеник и всеки един от вас е този дякон. Защото някой път или сте свещеник, или сте дякон. Ако сте дякон, то сте онзи, който греши. Ако сте свещеник, то сте умният, който ще даде един плесник. И владиката, то сте вие – дяконът. Защото, според законите на православната църква, дяконът може да стане владика. Свещеник не може да стане, понеже е женен. Владиката, според законите на православната църква, не може да бъде женен. Свещеникът може да бъде мъж на една жена.

Та казвам сега: Смисълът на живота кой е? Казвам: Онова, което е истинно в живота. Трябва да има нещо в живота, което да ни стимулира. В религията има една опасност – да направи хората много пасивни. Казва: „Това не е право, онова не е право, това не греши, онова не греши, това не яж, онова не яж, пости. Пей, пости." – „Колко дни?" – „Три дни." Религията е наука само за вярата, нищо повече. Казвам: Какво нещо е религията? Това е наука за вярата. Да вярваш в нещо. На религията обект е Бог. Туй Безкрайното, Безконечното, Туй, Което е създало света, То представя обект на изучаване. Ако разглеждаш религията, какви ли неща няма за Бога. Но как ще изучавате Бога? Няма никаква форма, никой не Го е изучавал, виждал. Как ще Го опишем? Можем да опишем онова, което е създал. Но ти от един автомобил не можеш да знаеш какъв е неговият майстор. Автомобилът няма да мяза на майстора си. Или нарисуваната картина няма да мяза на художника – ни най-малко. И методите за изследването на Бога не са като в науката. В химията има известни елементи, във физиката се занимават с известни тела, в анатомията изучават строежа на човешкото тяло, кости, мускули и т.н. Във физиологията изучаваме процесите в тялото. Има какво да изучаваме. Всички тия науки: минералогия, ботаника, зоология. Има предмети, които трябва да се изучават. Като изучавате растенията, ще изучавате законите, по които растат, ще изучавате законите на животните, законите на минералите, ще изучавате техните естества.

Казвам: Някои хора мислят, че трябва да бъдат религиозни. Религията е наука за сърцето, възпитанието на човешкото сърце. Науката, както сега се изучава, е възпитателка на човешкия ум. А общественият живот, социологията е тъй наречената наука за възпитание на човешката воля.

Следователно, ако една наука не може да помага на ума, ако една наука не може да помага на сърцето, ако една наука не може да помага на човешката воля, това е безпредметно учение. Всяко учение трябва да има някаква полза. В света ние не трябва да изучаваме неща, които нямат никаква полза. Всяко нещо, което изучаваме, поне нещо микроскопическо трябва да донесе. И действително така е.

Религиозният човек ще го познаете, че е религиозен. Той има особена форма. Учения като го погледнеш, ще знаеш естественик ли е, зоолог ли е, ботаник ли е, физиолог, химик ли е. Всички се различават. Този, който изучава животните, замязва на животните. Този, който изучава растенията, замязва на растенията. Този, който изучава минералите, замязва на минералите. Разбирайте сега. Има известни оттенъци, които дават предметите, които изучавате. Има известни впечатления.

Вие сега мислите, че растенията са глупави. Не са глупави. Те в някои отношения имат такова специфично знание. После, имат понятия за красотата, за хубостта. Виж колко хубаво са облечени. Като цъфнат, колко хубави цветове, какви хубави краски имат. После, разбират козметика. Имат едно ухание и знаят как да привлекат окръжаващата среда, да бъдат възлюблени, да заставят хората да ги поливат, да ги отглеждат, да треперят над тях. Без да говорят, само като мислят, накарват хората да се грижат за тях. Като погледнеш едно цвете, казва мислено: „Полей ме!“ И ти го поливаш.

Сега онези от вас, които искат доказателства, казват: „Докажи това.“ Доказателство има само за слепите хора. На онези, които имат очи, казвам: Ела и виж. Ако си сляп, ще ти докажа. – „Мислиш, че аз съм сляп?“ Ще определя дали си сляп или не. Ако имаш нужда аз да те ръководя, ти си сляп, ако нямаш нужда да те ръководя, вървиш подир мене, разговаряме се, вървим двамата. Ако мислиш, че ти не можеш да разбираш, ти си сляп и глух тогава. Ако разбираш и прилагаш, ти реч имаш и слушаш.

Та казвате, че това не е според старата логика. Аз излизам из областта на логиката, от логиката на Платона, на Аристотеля. Хубаво, тази логика от две хиляди години една и съща ли ще бъде? Аз се чудя на човечеството да не може да прогресира в логиката. Ти доказваш, че в света има хляб. Казваш: „хляб“, но хлябът не иде. А пък аз, който не разсъждавам логически, казвам: „хляб“ и хлябът иде! Кой разсъждава логически? Ти казваш: „Има Господ“, ама страдаш, болен си, сиромах си, ходиш да просиш. Ти разправяш логически за всичките страдания. Друг казва: „Господи“ и всичко има, богат е и здрав е. Кой разсъждава логически? Като кажеш „Господи“ или като кажеш, че „Господ има“? Има Господ, Той направил света. Всичко има, пък ти нищо нямаш. Де е логиката сега? Кажете ми коя вяра е права тогава?

Всичките страдания на човечеството и на човека се дължат на неразбиране на [...] условия и на вътрешните възможности, които са вложени вътре в него. Казвам: Какво трябва да се прави? За бъдеще, всичките условия и

възможности в човека трябва да се разбират. Те ще донесат всичките блага на човека. Досега ние сме разглеждали любовта. Казваме: „Има любов в света.“ Други казват: „Няма любов в света.“ Логически са доказали и едните, и другите. С примери са доказали, че любовта я няма. Онези, които доказват, че я има, те нямат любов. И онези, които казват, че няма любов, я нямат. Някой казва, че огън има на огнището, но там няма огън. Казвам: „Огънят гори на огнището“ и огънят е там. Онези думи са съдържателни и мощни, които като кажеш „огън“ и огънят се появява; като кажеш „любов“ и любовта се появява; като кажеш „сила“ и силата се появи; като кажеш „мир“ и мирът се прояви. Те са силните думи в света, които трябва да преобразят света за бъдеще. И техния език трябва да учим.

Казва ми някой: „Докажи ми.“ Аз това не съм учил в училището, да доказвам. Нямах време, за в бъдеще ще ида. Интересува ме. Един ден ще ида да уча, като наука, как се доказва. Сега може да ви докажа за онова, което съм научил. Онова, което за бъдеще има да уча, вие го знаете по-добре от мене. Аз бих ви слушал как ще ми докажете, че има Господ. Казвате: „Реално е това, което виждаш.“ Ако загася светлината, какво ще виждате? Според вас всяко нещо, което виждате, е реално, което не виждате, не е реално. Лъжете се. Когато светлината присъствува в ума, нещата са реални, когато светлината отсъствува от ума, те са нереални, няма ги вътре. Отвън съществуват, но вътре в нас не съществуват. Когато имаме любов, Бог съществува отвън и отвътре в нас. Когато нямаме любов, Бог е отвън. Отвътре не е. Казва някой: „Няма Господ“, понеже в него не е. Като каже някой, че няма Господ, аз разбирам, че светлина няма, топлина няма и сила няма. Казва: няма го Господа вътре. Как ще докажете логически?

Но ще ме извините. По вашата логика няма какво да ми доказвате. Ако някой иска да ми доказва дали има Господ, ще му кажа така: „Ела на обяд, да те угостя, ще видиш моята логика.“ Аз ще му кажа само една дума: „Ела да видиш моята градина.“ Той ще каже: „Много хубава градина, много добре си я подредил – логически ще ми докаже човекът, – много хубав ред, отличен порядък.“ Доказва човекът, че е така. Аз се уча от него. Аз не мислех, че е много умен човек, но този човек ме насърчи. Казва, че тия дървета съм насадил тъй както трябва.

Та казвам: Ще поканите Господа на угощение вътре във вашата градина и Той да се произнесе за онова, което сте направили. Вие ще се научите на нашата логика. Според мене, когато Господ дойде в една градина и започва да я разглежда, казва: „Това е хубаво, онова е хубаво.“ Казва: „Всичко е добро. Това е последица от един живот.“ Ако Господ дойде в мене и си поклати главата, нещата не са турени на място. Аз ще се заема друга

градина да правя.

Казвам: Сега вие сте поканени за градинари. Някои ботаника още не са учили, искат да станат психолози, да станат възпитатели на децата. Най-мъчното изкуство е да възпитаваш децата. Казвате: „Трябва да се възпитат децата, трябва да се образоват децата.“ В едно дете нищо не можеш да внесеш. Нищо ново не можеш да внесеш – каквото е детето, туй ще стане от него. Един вълк, колкото и да го възпитаваш, той е вълк. Лъвът, колкото и да го възпитаваш, той е лъв. Змията може да я възпиташ. Има змии възпитани. Змиите може да играят ролята на една котка. Като ходи из къщи да лови мишките. Влезе в дупката, намери мишката, извади я много по-хубаво от котката. Дето има змии, няма мишки. Котката не може да влезе в дупката на мишката. Хубаво е човек да има по една змия. Вашата логика не допуща това, но моят реализъм го допуща. Една змия влезе в дупката, извади мишката. Ти ще започнеш да я изучаваш каква е. Ще видиш, че муцуната ѝ е тънка, значи много е умна. Че обича да гризе, то се дължи, понеже зъбите ѝ растат, да не би да порастат, да ѝ затворят устата, че да не може да яде. Тя гризе, да смалява зъбите. Тогава ще намерите ония баща и майка и ще им кажете да направят на дъщеря си или на сина си по-къси зъби. Едновремешната мода е била да имат дълги зъби и дълги езици. Сега има дълги езици. Конският език е доста дълъг. Едно време езикът е бил дълъг. И сега иде на ум на човека да проточи езика си като по-рано. Но като проточиш езика си, бой има.

Разправяше ми един оратор: „Аз трябваше да говоря за свободата, пък пуснах няколко думи повече. Биха ме, пукнаха ми главата.“ Та, не се говори какво да е. Свободата в света ще дойде, когато ние всички се научим да живеем в света свободно, да мислим свободно, да чувствуваме свободно и да вършим волята Божия. Като мислиш свободно, че да не повреждаш никого. Като чувствуваш свободно, да не повреждаш никого. Като постъпваш свободно, на никого да не правиш никакъв ущърб. Не само това, но като мислиш, със своята мисъл да бъдеш полезен на всичките, и със своето сърце като чувствуваш, да бъдеш полезен на всичките, и като постъпваш, със своята воля да бъдеш полезен на всичките. Туй разбирам новото, което иде в света. И туй, новото, е вътре във вас. Някой казва: „Къде е?“ Не може аз да ви покажа пътя на истината, ако вие не ме обичате. И аз не може да ви покажа пътя, ако аз не ви обичам. Не може аз, като проповядвам на вас, да ви предам какво нещо е любовта, ако не ви обичам. И вие не можете да възприемете онова нещо, което говоря за любовта, ако не ме обичате. Второто нещо: не може да ви предам истината, ако аз сам не обичам истината. И вие не може да разберете тази истина, ако вие не я обичате. Ако аз съм заинтересован и ако вие сте заинтересовани, истината остава непонятна. Тогава всеки има една истина и тази истина произвежда

смущения между хората. Всеки търси само своето право. Който търси своето право, то е безправие. Който търси правото на всички хора, той ще намери своето право. Който търси само своето право, ще намери всичкото безправие в света.

Казвате сега, при сегашните условия, какво да правите? Мнозина са ми задавали този въпрос. Една жена ми казва: „Представи си, че ти си на моето място, господин Учителю, как ще постъпиш?" Търговецът ми казва: „Представи си, че ти си на моето място, как ще постъпиш? Ще говориш ли истината? Как ще проповядваш?"

Тук, в София, един търговец повикал един млад момък да му служи. Вика го да продава. Казва: „Слушай, няма да ме лъжеш." – „Господине, майка ми и баща ми това са ме учили, да не лъжа, честен да бъда." – „Право ще говориш." – „Право ще говоря, тъй, както искаш." Започнал той да продава платове. Питат го: „Този плат какъв е?" Казва: „Този е вълнен, този е наполовина вълнен и наполовина памук, този е копринен, памучен" и т.н. Вика го господарят и му казва: „Слушай, че аз ти казах на мене да говориш истината; тях ще лъжеш." Е, хубаво, това истина ли е?

Един човек можеш да го лъжеш само три пъти. Повече от три пъти не можеш да го лъжеш. Щом платът е от вълна, ще кажеш, че е от вълна. Понеже, като взема плата, аз ще го прегледам с моя микроскоп и ще намеря, че ме лъжеш. Ще определя вашата лъжа, колко сте ме излъгали. Ще взема един конец от плата, ще го туря под микроскоп и ще видя, че има две влакна вълнени и три влакна памучни. Има и копринени, но копринените влакна от трева направени, минава и то за вълна. Как ще познаеш? Нишките на вълната са с възелчета. Памучните са тъй, увити. А копринените са като цев. Всяка нишка говори за себе си, няма лъжа. Конецът е направен от три вълнени нишки, три копринени и три памучни и всичко това минава за вълна. Защо? Понеже вълната е по-скъпа, а памукът – по-евтин, като продава памука за вълна, печели, взема повече пари.

Питам: Когато вие си позволявате да кажете нещо, което не е вярно, какво е вашето съображение? Често човек може да мълчи, но мълчанието не е философия на живота. Да мълчи като мъдрец е едно, да мълчи от страх е друго. Един български свещеник, който се занимавал с пчеларство, една година, след като двадесет–тридесет кошера събрал, направил си петмез и казал на своята другарка да тури тикви вътре. Направили цял кюп с петмез и свещеникът очаква през годината да си похапне от петмеза. Обаче неговата дъщеря и син отивали и си изваждали тиквичките от петмеза и не останало нито едно парче. Дъщерята се казвала Марийка.

Един ден бащата казал: „Марийке, иди да извадиш малко от петмеза с тиквичките.“ И майката е там. Отива тя. И минават се пет, десет, петнадесет минути, половин час, тя не иде. Бащата казва: „Какво стана с петмеза?“ Отиват да видят и виждат Марийка седи при кюпа и плаче. Казва: „Няма тикви.“ Бащата казва: „Няма нищо. Нарежете нови тикви, че ги турете в петмеза пак.“

Ако старите тикви са изядени, турете нови. Няма какво да вдигате шум. Кой ги изял? Изядени са. Нови тикви трябва да се турят вътре, да се уреди въпросът. Ние сега се спираме върху въпроса кой направи погрешката, кой изял тиквите. Оставете това, но нарежете нови тикви. Как ги правите? Мисля, с киречена вода ги правят или с пепелива вода, не зная точно как ги правят. След туй варят ги и стават твърди и крехки.

Първото нещо: научете се да не критикувате хората. Не да не критикувате, но да бъдем снизходителни, да гледате на работата снизходително. Радвайте се, че един човек е направил една погрешка, понеже той ви е освободил. Сега всички вдигате шум за Ева. Благодарете на Ева. Трябва да благодарите на нея, защото всичката наука, която имате, се дължи на Ева, която направи погрешка. Казвате: „Отде се намери тази Ева да яде този плод?“ Благодарение, че даде на Адама и той поумня. Той по-напред не знаеше, че е гол. Преди да беше ял от плода на дървото за познание на доброто и злото, той не знаеше, че е гол. Като яде от плода, видя, че е гол.

Разбирайте ме сега в правия смисъл. В една грешка да видим скритото добро. Защото всяка погрешка е неизползувано добро. Това е погрешката. Злото в света съществува по единствената причина, че всичкото онова добро, което хората не са турили да се реализира, механически е станало зло, като едно налягане отвън върху света. Ако днес ти дойде една мисъл и ти не я приложиш, за бъдеще тази мисъл ще стане неприятел. Ако едно чувство дойде и ти не го реализираш както трябва, туй чувство ще стане неприятел. Лошо ще стане за тебе. Една постъпка, и нея ако не изпълниш, и тя ще ти стане неприятел и ще ги опитате. Тогава ще имате трима души неприятели във вашия живот – едно зло. Казано е: За да избегнете злото в света, трябва да имате послушание. Послушание на зова на Любовта, послушание на зова на Истината и послушание на зова на Божествената Мъдрост. Три неща човек трябва да слуша. Да слуша какво говори Любовта в сърцето, да слуша Истината какво говори в неговата воля и Божественото в него да слуша, какво Светлината и Мъдростта говорят в неговия живот. Три неща има, които човек трябва да слуша.

Казвам сега: Вие трябва да ме слушате. Не искам да вярвате в мене. Аз не искам вяра от вас. Може в миналото да са искали да вярвате. Аз искам най-

първо да обичате всичките хора, да обичате Господа и най-после да обичате мене. Аз не искам вяра. Не искам да вярвате в мене. Най-първо искам да обичате всички без разлика, да обичате Бога и като няма кого да обичате, да остана аз последен. Туй е учението, което аз ви проповядвам: да обичате всичките хора, да обичате Бога и най-после да обичате мене, аз, който ви говоря сега. Само така може да се избави човек от едно заблуждение. Казвам: Туй сега е необходимо. Ако вие обичате всички, вие се ползувате. То е смисълът на живота. Живот без любов няма смисъл. Но и здраве не може да има, но и дълголенствие не може да има, нито здрави поколения може да има, нито между мъже и жени може да има хармония, нито между децата може да има някаква хармония.

Казвам: Не ще турим любовта като една основа и любовта като един импулс, един подтик в живота. Ако ти нямаш този подтик, всякога ще усещаш,че си разочарован. Онзи, който има подтика на любовта, никога не може да бъде разочарован. Казвам: За се избавим от постоянно разочарование, трябва да имаме подтика на любовта. Има нещо, което сега е взело мястото на любовта. То е лъжата. Има много други работи, които минават за любов. Това, което внася живот, това което дава импулс, безсмъртие, което разкрива света в света, то е този Божествен импулс. Бог го е турил вътре в нас. Всякога, когато този импулс дойде в нашия ум, вие се радвате. Този е импулсът на любовта, импулсът на Бога. Ако вие обърнете внимание, в тази светлина ще видите образа на Бога. Няма какво да ви се доказва какво нещо е Бог. В оня ден, в който вие видите Бога, вие ще се примирите с всички хора, всичко в света ще ви бъде тъй близко. Ще бъдете радостни. Тогава няма да ходите да просите, но вие ще мязате на един изобилен извор, който навсякъде ще дава. Като минете покрай гробища, покрай изсъхнали дървета, през пустинята, навсякъде ще станат ливади, всичко ще започне да расте, ако хората се бият, ще се примирят. Но трябва да сте видели Бога. Ако не сте Го видели, туй нещо не може да стане.

Този образ няма да бъде като образа на една картина. Той е толкоз силен, че като видите образа на Бога и като приемете тази светлина, си заслужава човек да страда хиляди години, за да види веднъж Бога. Що са хиляда години? Сега, ако хиляда години живеем и страдаме и най-после нищо не виждаме, защо ще страдаме? Ако аз страдам, за да видя нещо, разбирам. Ако нищо не мога да видя, защо ми са страданията? Ако забогатяваш, за дадеш нещо, разбирам, но ако забогатяваш и не даваш, защо ви е това богатство? Ако осиромашаваш, за да отвориш място на богатството, разбирам, но да носиш вечно сиромашията, аз не разбирам. Ние, съвременните хора, страдаме от излишно богатство, страдаме и от излишна сиромашия. Долу излишната сиромашия. Долу излишното

богатство. Сиромаси да няма и богати да няма. Какво ще има? Богатството да се тури в движение, да се движи колелото. А пък сиромашията да възприема нещата. Сиромашията да образува трудолюбиви, честни хора в света, които да работят. Да се образува една връзка между богати и сиромаси, да се обичат като братя. Ще се разбират тогава. След това ще се сменят: богатите ще идат на мястото на сиромасите и сиромасите – на мястото на богатите. Трябва да се върти колелото. Сега седят и цели книги пишат, за да се преустрои светът, закони да се турят.

Светът с насилие не може да се поправи. Такъв ред съществува в природата. Ако този ред не е хубав, къде ще намерим по-хубав ред? В природата всяко нещо е на място. Ако речеш да пипнеш нещо, веднага законът ще те хване. Нали има ред и порядък. Нали има религия. Мнозина казват: „Ние искаме новото." Хубаво, аз съм съгласен. Кое е новото? Според мене новото е само онова, което премахва всички недъзи на човечеството, което [иде] да премахне смъртта, сиромашията, раздорите, крамолите. Вярвайте, че новото всичко това в света ще премахне. Това е новото в света, което очакваме. Как ще дойде то? Всеки един от вас да стане източник на Любовта. Не да очаква Господа отвън, но да даде на онзи, който носи Неговия образ. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Де е образът на Бога в човека? Трябва да го намерим. Сега има доста археолози, които търсят, правят разкопки, да намерят останки от старите култури. Моите почитания към тях. В това отношение англичаните са отлични. Ходят навсякъде по света. Но бих желал всинца да бъдете археолози, да започнете да правите разкопки, да намерите онзи заровен образ на Бога, да го изровите, да го изчистите, да го поставите на първо място във вашия ум, на първо място във вашето сърце, на първо място във вашата душа и на първо място във вашия дух. То е сега вашето благо. Не искам да зная какво вие мислите. Вие мислите ли да се възцари любовта в света? Или искате да царува невежеството, насилието в света? Мисля, че в това отношение жената е възпитавана най-вече. Жената е бита. Няма същество, което да е бито толкова, колкото жената. След туй идат децата вече. Жената е първото женско дете. Адам е първото мъжко дете.

Вие не знаете коя е била майката на Адама и на Ева. За Ева знаете, че Бог взел материал от Адама, а пък мъжа направил от пръст. То е алегория. Казвам: Най-първо има две деца. Адам е първото, мъжко дете в рая, и Ева е второто, женско дете в рая. Учеха се там. Баща им даде една заповед, да види дали ще слушат. Те най-първо показаха непослушание. Той ги изпъди извън рая. Вие искате да знаете защо ги е изпъдил. Сега няма да се спирам върху това. Не ги изпъдиха, но им дадоха билет да странствуват в света, на екскурзия ги изпратиха. Знаете, че екскурзиантите не могат да имат тия удобства, както вкъщи. И те екскурзианствуват шест–седем–осем

хиляди години. Странстват. Един ден ще се върнат със своите бележки от своето странстване.

Казвам: Какви са вашите бележки досега? Какво помните вие? Вие помните само от този живот. Все ме питат: „Какво съм бил в миналото?“ В миналото си бил един Адам в рая, ако си мъж. Понеже оставил сестра си да ходи сама, тя направила погрешка. И двамата правили погрешки. Казва: „Аз какво съм била в миналото?“ Ти си била една Ева, занимавала си се с мегали-идеи, че като излезете от рая, като Бога ще бъдете. Казва: „Ако излезете извън рая, ще имате широк свят. В тази малка градина нямаш нищо, отвън е този свят. Като видите, вас ще ви се отворят очите.“ И действително им се отвориха очите. И аз се радвам, че сега сте все с отворени очи. Сега, то е неограничено за Адама.

Понеже всякога в религията се говори за едно ново небе и една нова Земя, ще има един нов свят. Какво място ще завземете вие в този нов свят? Ще държите изпит. Нали учениците в гимназията държат изпит? Ако получи шест, той влиза вече в университета. Ако свърши прогимназия с отличие, ще го приемат в гимназията. Ако свърши първоначалното училище с отличие, ще го приемат в прогимназията. Казвам: Религиозните хора с какво трябва да свършат? Най-първо религиозните хора изпит ще държите. Ще ви турят да примирите двама души, които са врагове, които с хиляди години не могли да се примирят. Ако ги примирите, ще влезете в рая, ако не ги примирите, няма да влезете. Предметно учение. Ако имате знание, ще знаете как да ги примирите. Сега няма да ви кажа как. Не искам да ви казвам, вие сами ще намерите. Кога се дава една задача, не се дава разрешена.

Вие казвате: „Да свършим този живот.“ Не да свършим този живот, но да започнем този живот. Аз не говоря да свършите живота. Казва: „Да свършим тази работа.“ Няма какво да се свършва, тя е свършена. Много зле се свършва, ако задачата остане неразрешена. Втори път ще държите изпит. Ще гледаш втория път да не те скъсат. Вие тогава ще бъдете смели като онзи студент, за който ми разказаха, че това станало тука в университета. Не зная колко е вярно. Разправиха ми го и аз ще ви го разправя. И вие да бъдете като този студент. Той се явява на изпит при един професор и той го скъсва. Не зная по кой предмет било, но било по един много важен предмет. Завзема се той да учи, защото първия път не знаел материала. Научава го и втори път се явява, но професорът пак го скъсва. Третия път той научава много добре предмета и професорът пак искал да го скъса. Студентът бил бабаитин, здравеняк. Хваща професора и му казва: „Господин професоре, първия път ме скъсахте, благодаря Ви, че ме накарахте да уча. Сега зная предмета много добре и ако ме скъсаш, ще

те хвърля през прозореца. Като зная този предмет, ще бъдеш справедлив, ако не, ще те хвърля през прозореца, че да стане каквото ще.“

Казвам: Ще дигнете този професор, пък – навънка. Смелост трябва. Казвате: „Туй е волята Божия.“ Щом не знаеш, волята Божия е да те скъсат първия път и втория път. Но щом знаеш, волята Божия е да кажеш на професора: „Зная, ако ме скъсаш, не си справедлив човек. Тогава ще те хвърля от прозореца навън, ще взема твоето място.“

Сега мнозина проповядват да се подчинява човек. Как даде Бог заповед на първите хора? Казва им: „Няма да ядете от плодовете на това дърво.“ [...] щеше ли Ева да яде? Казва: „Няма да ядете. Ще изгубите живота си, ако ядете – ще влезете в една област, която не е още за вас.“ Следователно, сега е този закон на свободата. Всички ще извършите волята Божия, но не да има да ви пазят стражари. Ако сте честни пред стражаря, то още не е честност.

Ще ви приведа един пример. Минава един българин, един млад момък, който бил честен, той минава покрай бостани и един му казва: „Защо не си откъснеш от дините?“ Той бил ожаднял. Момъкът казва: „Българин съм, майка ми ме е научила да не бутам тези работи. Ще намеря пъдарина, ако той ми даде, ако не, не бутам никакви дини.“ Ето един българин, който е в рая. Този българин се помина. Млад момък беше. В оня свят е и е кандидат за рая. Той не иска да къса, като Ева, от забранения плод. Казва: „Майка ми ме е учила да не късам. Аз съм българин, не обичам да вземам чуждото. Чуждото е чуждо.“

Казва апостолът: „Най-после, братя, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно – ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално – това размишлявайте.“ Знаете ли тревогите, които имате, на какво са признак? Не искам да ви дам диагноза. Най-първо, стремете се да не се тревожите, понеже всяка една тревога носи една ужасна отрова. Тогава тази отрова действува по един кабалистичен закон на числата. Направиш една погрешка веднъж, два пъти, три пъти и дойдеш до едно място, дето се експлодира. Не докарвайте нещата да експлодират. Днес се разсърдиш, утре се разсърдиш. За своето добро не се тревожете. Щом дойде една тревога, сложи една мисъл, която да я уравновеси. От какво стават тревогите? Майките често се тревожат. Младите съпрузи един на друг си създават тревоги. Господари и слуги си създават тревоги. Целият свят е така направен, че хората едни други си създават тревоги.

Изучавайте човека, лицето на човека. Няма нищо скрито-покрито в човека.

Един ден всяко престъпление ще се фотографира. Какво сте направили няма да ви питат, но ще извадят фотографията от вашия мозък, ще излязат всичките картини. Ти си ходил да крадеш или си задигнал овци, или си ял круши, всичко е изложено на картини. Всичко е фотографирано. Всичко туй ще го поставят пред вас. Какво ще кажеш, че не си ходил, че не си крал? Казвам: След като умрете, отивате на другия свят, вие носите всичките тия неща със себе си. Сега казвате: „Дано не е така." Бих желал да не е така, но логически казвам, че е така. Онези мъдреци, които са писали, казват: ще заличи Бог греховете. Всички ония впечатления на злото трябва да се заличат от вашия ум, трябва да се заличат от вашето сърце и душа. Да се очисти душата. Понеже тия картини на злото са, които произвеждат този мрак и това недоволство. И Давид казва: „Сърце чисто Бог да създаде в мене."

Казвам: Има много работи във вас, които трябва да се разбъркат, да излязат навън, човек да не е вече вързан. Сега не искам вие да се плашите, да кажете: „Колко лоши хора сме били." Не – колко лениви сте, немарливи, че не сте изправили вашите погрешки. Нас ни съдят за леност, че като сме направили една погрешка, покрили сме я, не сме я поправили. Като даде ученикът своята тетрадка на един вещ учител, последният веднага почва да зачерква. Казва ученикът: „Много е дребнав – какво било, че е Е или Ъ?"

Ти казваш А или О. Но съвсем друго нещо е. Като кажеш О, ще очертаеш нивата наоколо. Като кажеш А, ще натовариш магарето. Това са две понятия. Като кажеш И, туриш магарето по пътя. Като кажеш А, магарето е натоварено, като кажеш О, товарът е определен, като кажеш И, пътят е претеглен. Като кажеш Е, разширение има. Ако не знаеш как да произнасяш Е, ще се стесниш. Ако не знаеш как да произнасяш О, ще изгубиш своята собственост.

Казвате: без собственост. Има собственост. Има една лъжлива собственост. Имаш едно тяло, то е един дар. Единствената собственост, която теб ти е дадена. Казвате: без собственост. Тия уши, очи, всички тия удове в тялото, то е собственост, за която ти трябва да благодариш на Бога. Имаш една къща, благодари на Бога, че ти е дал тая къща. Къде е погрешката на сегашните хора? Онзи, който има палат, да благодари [за това], което е взел от природата. Бог е направил света. Казвате: „Моята колиба." Знаете ли колко дърва станаха жертва? Може би стотина, двеста дървета се пожертвуваха. Ние, съвременните хора, за нищо не благодарим.

После, имате и някаква идея, България да стане велика, мощна. Всичко туй е хубаво. Но един народ без любов не може да стане велик; един народ без

истина велик не може да стане; един народ без мъдрост велик не може да стане. Те са три Божествени основи. Искаш ти да станеш велик човек – ще вложиш любовта в душата си. Ти искаш да станеш велик човек – ще вложиш истината във волята си. Искаш да станеш велик – ще вложиш мъдростта в ума си. Това е твое право. Затуй е създаден светът. Вие не сте създадени да бъдете слуги, роби на този и на онзи. Че вие сте слуги, това е ученичество. Ти си слуга, учиш се. Като научиш урока си, ще минеш в по-горно отделение. Няма защо десет години да седите в едно отделение. Да служите една е достатъчно.

Каквото и да бъде положението ви, гледайте с живота си да разкривате истината. Вие сте пратени на Земята, за да се освободите. Земята е единственото място, което освобождава хората. Знаете ли го вие това? Казвате: „Да идем в небето." Ако Земята ви освободи, и горе ще бъдете свободни. Ако Земята не ви освободи, и горе не можете да бъдете свободни. Бог създаде Земята за освобождението на хората. Предметно училище е то. Туй училище ще даде знание. С туй знание ще се освободите. Знанието ще те освободи. Силният е, който ще те избави.

Когато ти можеш да се разговаряш с твоя дух, с твоята душа, с твоя ум, с твоето сърце, с твоята воля, ти ще станеш силен, господар. Ти не познаваш душата си, ти не познаваш духа си, ти не познаваш ума си, сърцето си, всичко това е объркано. А при това искаш да бъдеш какво ли не в света. Никакви постижения не можеш да имаш. Първото нещо е да познаете, че всички имате един Баща в света, Който ви е пратил на Земята да се освободите, да работите, да учите. Никакво мърморене [да] няма. Като мърмориш, да се помолиш: „Господи, прости ми, че мърморя." Защо ще мърморите? Аз се чудя на вас.

Една сестра ми разправяше един педагогически метод. Тя е една сестра доста умна. Тя ми каза: „Аз в живота доста страдах. Като мома си казвах: „Господи, всичко ми дай, но болен мъж не ми давай да гледам." Като се ожених, седем години гледах болен мъж. След като оздравя, имаше друг навик – да ме хука. Някой път ще ме нахука, ще се минат една–две седмици и после ще ми каже две сладки думи." Името ѝ беше Еленка. Може и тук да има Еленки. Тя казва: „Дойде ми една светла идея. Щом ме нагруби, не обичаше да говори. Ще мине дълго време, докато проговори. Като се разсърди, вземях, че разточвах най-хубавата баница, с най-хубавото масло и сирене. Като се нахрани с баницата, ще се засмее, ще каже мекичко: „Еленке." Казах ѝ, че тогава ще имам предвид нейния метод.

Много от нашите постъпки скъпо ни костват. Това е един метод с малко разноски, а много големи постижения. Мъчнотиите в света не може да се

премахнат. Този живот ще минава с много мъчнотии. Понеже тия мъчнотии се дължат на миналото, те са неизбежни. Някой казва: „Защо е така?“ То е минало. Това е един порой, трябва да мине, да изтече. Като изтече, тогава ще се поправи светът. Ако искаме да минем живота си свободно, да бъдем като в рая, то е невъзможно.

Казвам: Изисква се от вас да вложите идеята да живеете добре. Ако сте религиозни, молете се така: „Господи, дай ми светлина и знание, да разбирам Твоите пътища.“ Молете се за сърцето си: „Дай ми, Господи, да мога, с моето сърце да мога да претърпявам всичките несгоди.“ Молете се за тялото си: всичко, каквото дойде, да го правите. За три неща да се молите: да се молите за главата си, да се молите за сърцето си и да се молите за цялото си тяло. Ще се молите да ви бъдат ръцете здрави. Ще се молите да ви бъдат очите здрави, ушите, устата, носът. Всяка част на тялото да бъде здрава. Като погледнат, да кажат: „Ние имаме един много умен господар, който се моли за нашето благо.“

Вие искате да се оправи светът. Вие сами сте роби вътре. Ще внесеш тия души, които са свързани с тебе, ще се молиш за тях да ги благослови Господ. Като се оправят техните работи, и твоите ще се оправят. Ако се оправят работите на твоята глава, на твоето сърце, на твоето тяло, като на човек, като на съзнание, като Аз в света, и то ще се оправи.

Казвам: Като станете сутрин, помолете се сутрин най-първо за вашата глава. На обяд се помолете за вашето сърце. Вечер, като залезе Слънцето, помолете се за вашето тяло. Благодарете на Бога и спокойно легнете, че като станете на другия ден, да вършите волята Божия.

Пожелавам ви да служите на Божията любов, да служите на Божията мъдрост и да служите на Божията истина. Смисълът на живота ви да бъде постиженията на живота, постиженията на знанието и постиженията на свободата. Да бъдете всички свободни. Животът е свързан с добрите условия, с добрите възможности, с разумността. Помнете го това. Щом те са всичките, върви добре.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

21-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_02_28 Минало и настояще
лекция пред общия окултен клас

МИНАЛО И НАСТОЯЩЕ

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“
„Махар Бену Аба“
Имате ли зададена тема? (– „Нямаме.“)

Когато младият вол остарее, какво става със старостта му? Когато козата остарее, когато младата птица остарее, какво става със старостта ѝ? Младият вол, като остарее, какво добива? Сега, по някой път вие казвате: „Остаряхме.“ Какъв смисъл има, като кажете „остаряхме“? Да се бутат стари работи, опасна работа е. Ако са цветя, хубаво миришат, но ако е някое бунище? Дето имате бунище, всичко туй трябва да се изхвърли навън. Най-първо забележете: всички вие не дишате правилно, не седите правилно и си причинявате една голяма вреда. Някой от вас седи свит – грехота е това. Някой наведен ходи. Като седите, прегърбени сте – то е грехота. Като седнете, дойдете тук и мязате на гости, които трябва да ви угостят, като на някой журфикс. Като си идете, си казвате: „Много хубаво беше угощението.“ В училище идете тук да кажете какво сте научили. Не е важно какво сте научили, но какво има да учите. Вие казвате: „Ние много сме научили.“ Това нищо не значи. Това нищо не важи какво сте научили. И волът може да каже, че е научил нещо. Много работи е научил. Какво има да учите е важно. Онова, което сте научили, от туй, наученото, трябва да го отхвърлите, понеже то няма да ви служи за в бъдеще. Запример, че в един живот вие сте били най-големият и силен човек пижолист, борец като Дан Колов, но като дойдете в една епоха, когато хората не се борят, защо ви е това? За какво ще употребите вашето борене?

Има нещо, което ви липсва. Някои постоянно искат големи дарби. Ваше право е голямата дарба, но дарбите искат условия, при които да се развиват. Музикалното чувство и способност изискват хубаво ухо, певецът, който иска да пее, изисква хубав ларинкс, изисква хубави дробове. Не само добре, но да диша дълбоко. Вие, като дишате, никога не сте се спирали да внимавате, като поемете дъха си, никога не сте правили опит да видите колко секунди ви взема да поемете дъха и колко – да го задържите, и колко секунди ви взема да издишате. Не само тогава, когато сте радостни, но когато имате тъжна мисъл, пак наблюдавайте. През целия живот трябва да правите научни наблюдения. Радостен си или имаш някоя мисъл, която те мъчи, или гневен си – ще дойде гневът. Не е грехота да се гневиш – грехота

е да не изследваш греха. Изучавай го, изследвай го. Ти се уплашиш – не е лошо, че си се уплашил, но ако не изследваш греха защо е дошъл… Като се уплашиш, наблюдавай дишането какво е. Като поемеш въздуха, прави изчисления колко секунди взема.

За една седмица искам да направите един опит най-малко два пъти, сутрин и вечер да дишате, ще броите. Като речеш да дишаш, ще извадиш часовника и ще броиш до колко ти ще задържиш въздуха. Който има часовник, нека брои по часовник, който няма часовник, да брои. Вие сега казвате: „Това ни остава – да броим." Казвате: „Тъй, както Господ го е направил." Ама не дишате както Господ го е направил. Ако всички дишахте както Господ го е направил, щяхте да бъдете най-добрите хора в света. Щяхте да бъдете гении, гениални, талантливи, не щеше да има обикновен човек, ако дишахте както Господ го е направил. Вие щяхте да бъдете най-здравите, най-силните, в този смисъл най-здравите.

Сега, по някой път да ви изясня какво аз разбирам. Една идея какъв смисъл има. Представете си, че вас искат да ви дадат понятие. Как ще представите Божествената любов, какво нещо е любовта към ближните и какво нещо е любов към себе си? Как бихте я представили? Божествената любов се представя само със светлината. Като видиш някой на половин километър отдалече, стане ти приятно, че си го видял. То е Божественото. Любов към ближния – ти се радваш, когато го чуеш да ти говори. Светската любов е като го хванеш за ръката и той те хване за ръката. Но онзи, когото виждаш отдалече и му се радваш, тази любов е постоянна спрямо него, не храниш никаква лоша мисъл. Щом започне да ти говори, тогава има опасност някой път, понеже си чул, че гласът му се изменя – някой път ти говори по-меко, някой път по-твърдо. Веднага мениш мнението си. Този, който стиска ръката, там е. Всичкият спор в света произтича от стискането. Второто е, че си го чул да говори отдалече. Идеалната любов е като го видиш само отдалече. Казвам: Вие дишате със стискане. Ще се отучите, по обратния път. После ще се отучите да го слушате, само отдалече го виждате. Като го видите, вас да ви е приятно. Трябва да знаете, че въздухът, който дишате, има една Божествена енергия. И тази енергия може да ползува човек само тогава, когато сърцето му е разположено да обича. Когато човек може да обича със сърцето си, може да обича и с ума си, може да обича и с душата си, може да обича и с духа си. Четири състояния, няма да [се] спирам да обяснявам.

Най-ниска любов е на сърцето, където всички погрешки се правят. Сърцето прави тия погрешки. Не че нарочно ги прави. То е най-малкото дете. Трябва да му прощавате. Ще знаете, че вашите малки деца всякога правят погрешки. Няма какво да се сърдите на сърцето си. После, няма да

мислите, че грешите. Най-после, каква обективна представа имате за греха? Обективно как си представяте греха? Изядеш една ябълка, хубаво, считаш, че си сгрешил. Ял си повече, считаш, че си сгрешил. Или си преместил парите на една банка от едно място на друго – пак е престъпление.

Но всъщност, от Божествено гледище, престъплението седи в туй, че спъваш един човек в неговия път. Ти правиш прегрешение. Щом спъваш един човек в неговия път, в неговия живот, ти правиш прегрешение. Щом спъваш мисълта на един човек, ти правиш прегрешение. Щом спъваш чувствата на един човек, които Бог му дал да се повдигне, ти правиш прегрешение. Щом спъваш един човек в неговите постъпки, в неговите действия, ти правиш прегрешение. Три вида погрешки правят хората: когато спъват човека да работи; когато спъват човека да изявява любовта в сърцето; когато спъват човека да мисли правилно. Правите погрешка, когато спъвате вашия ум; правите погрешка, когато спъвате вашето сърце; правите погрешка, когато спъвате вашата воля.

Аз искам от вас да вярвате в ония неща, които са прави. Прави неща са ония, които произвеждат светлина в ума ни. Ония неща, които произвеждат топлина в сърцето ни, те са прави. Ония неща, които дават смелост в живота, те са прави. Нещата са прави, когато настане светлина, топлина и сила в себе си. Временно ти си се обезсърчил. Може временно, когото и да е от вас, да насърчим. Обезсърчил се е той, понеже е беден. Вложи му една златна монета в ръцете. В миналата беседа ви показах една златна монета. Веднага се зарадвахте. Златото внася един нов елемент. Като го видиш, зарадваш се. Щом като нямаш нещо в ръцете си, не се радваш. Вие искате да бъдете богати. Но богатството се определя от златото, което имате във вашата кръв. Казвате: „Богат е този човек.“ Който е богат, има повече злато в кръвта си. Може ред поколения [да] са работили. Туй злато привлича другото злато от земята. Ние казваме: „Аз съм сиромах.“ Че, нямаш злато в кръвта си. Най-първо, внесете злато в кръвта си. Вие не можете да внесете туй злато, докато не мислите правилно. Вие не може да внесете злато в кръвта си, докато не чувствувате правилно. Вие не можете да внесете злато в кръвта си, докато не постъпвате правилно. „Че – казвате – как?“ Ако вие имате злато в кръвта си, като идете при един банкер, веднага на човека му се отваря сърцето и ще ви даде 10, 15, 20 000 лева. Но щом нямате злато в кръвта си, той е стиснат, отказва.

Сега, аз не искам да вярвате това, аз искам да опитате, да правите опити. Две години като правите опити, да повярвате. Сега това е една теория, хипотеза. Ще кажете: „Тъй е казано.“ Ще проверите дали е вярно. Че е вярно, е вярно, но в каква степен е вярно? Направете един опит, вземете

малко злато в кръвта си. Нали взехте един билет? Нищо не можахте да привлечете. Миналата лекция направихте друг един опит. Какъв е законът? Аз вложих 184 лева, понеже е предметно учение. Донесох всичките пари, не златни, но сребърни: едно 100 лева, едно 50 лева, друго 20 лева, 10, 5 лева, 2 лева, 1 лев и половин лев – всичките български пари. Исках да говоря за тях и ги нося. В мене е правилото: каквото нося, назад не го връщам. Посях ги и знаете ли, досега реколтата е дала 2007. Като посях 184, реколтата даде 2007 лева, а още може да дойдат. Казвам: Още ще дойдат. Туй расте. Защо сега туй даде, пък онзи билет не даде?

Вие сега казвате: „Ако е рекъл Господ." Прави сте, но вашата мисъл, ако е рекъл Господ, ще стане това. Добре, ако е рекъл; ами ако Господ не е рекъл, защо ще вземаш билет? Ние взехме билет, Господ не беше рекъл и нищо не даде. Погрешка. Сега въпросът не е там. Ако е рекъл Господ. Нивата не беше добре изорана, житото не беше хубаво, времето беше сухо, затуй реколта нямаше. Тия неща са за опит, следя ги. Мнозина вземат билет, някои са спечелили, някои не печелят, но и там има един закон, който регулира. Ако искате, някой от вас вземете туй число 3914, или може да го не намерите, може друг да го е взел. Един може да го вземе. Може да кажете: „Ти, Учителю, каза, че ще спечели." Аз съм дал това число, но изискват се условия. Когато някой земеделец сее някои житени зърна, избира почва. Царевицата знае каква почва изисква […] […] се сее ечемик, пшеница, ръж. После, приготвя угарта още в пролетта, че в есен сее. Когато в есента оре и сее, земята не дава така изобилно.

То са сега материални работи. Целият свят все за пари мисли. Понеже цялата европейска култура беше обоснована чрез пари, пари, германците са потопили един милион тона с параходи. Знаете колко милиарда костват? Знаете колко милиарда се харчат? Англия е похарчила три хиляди милиарда за въоръжаване. Вие казвате: „Богатство!" Туй богатство се употребява защо? За да осигурят някакво бъдеще на своя народ. Англичаните казват: „Човек трябва да бъде силен." Германците казват: „Човек трябва да бъде силен." Русите казват: „Човек трябва да бъде силен." Французите казват, че искат да бъдат силни. Всичките, [и големи,] и малки, искат да бъдат силни, въоръжили се до гуша и казват: „Само да ни пипнете!" Ако вие се въоръжите по същия начин, какво ще добиете? Нищо няма да добиете. Туй сега не се дължи на сегашния живот. От хиляди [години] хората са живели и каквото са мислили хората в миналото, сега се проявява. Сегашните явления, сегашните прояви се дължат не на сегашния живот, но на миналия живот. Пък сегашните резултати на миналото, заедно със сегашното – както хората живеят сега – за бъдеще ще се прояви. Някои от вас се спъвате. Толкоз години живеете и чакате да се оправи животът ви. Не може да се оправи животът ви, докато не ликвидирате с

миналото.

Сега аз мимоходом говоря върху тия неща, понеже Невидимият свят, Разумният свят най-първо изправя заблуждението, което имаме в ума си; Разумният свят изправя заблуждението, което имаме в сърцето си; Разумният свят изправя и заблужденията, които имаме и в тялото си. Много заблуждения имате. Не е грешно човек да яде; не е грешно човек да диша и да спи и да се облича добре, но той трябва да знае как да се облича.

Ако вземете съвременните дрехи, те отговарят на онази несъобразност. Тази мода (Учителят показва яката, ревера на палтото си), тези ревери, те са психологически проявления на нещо, което е утаено от миналото. Модата върви според някаква мисъл, според някакво желание. Когато жените носят отворени дрехи на гърдите си, деколте, каква цел имат? Значи онези оправените се отварят, има нещо хубаво, красиво. Не е грешно, много добре е. Не е грешно да се гледа хубавото. Създава се една оценка на тялото. Но които са мършави, крият се. Защо в единия случай отварят, в другия случай затварят? Едното е грозно, тогава се заражда една завист. Мършавите казват: „Какво си отворили гърдите?“ Другите казват: „Защо си затворили гърдите така?“ Започват да се критикуват.

Питам: Вие, като идете в небето, мислите ли, че ангелите се нуждаят да видят такива мършави тела? Мислите ли, че като видят вашите набръчкани лица, тия бръчки като видят, ще кажат: „Ето един екземпляр, който дошъл.“ Нямат нужда от тия екземпляри. Тия бръчки показват пороища, бръчките показват един дисонанс на мислите. Чувствата на човека и мислите са разбъркани и лицето му става набръчкано вече.

Сега, аз не критикувам нещата, разглеждам ги. Ние трябва да пазим да имаме правилни черти. Има известни черти, които трябва да присъствуват. Ако челото е съвсем празно, съвсем гладко, ако никъде на челото няма никакви естествени черти, които са на мястото си, но има други, които не са на мястото си… Например тия черти край носа са хубави, показват социални чувства, показват общителност. Този човек, който ги има, показва, че иска да има вземане-даване. Когато изчезнат, той е като калугер. Някой иска да стане калугер. Казвам: „Не си за калугер.“ За да станеш калугер, трябва да [ги] премахнеш. Някои имате две линии на челото горе над носа, две линии; някои имате само една линия. Двете линии са хубави, на място са, показват честност. Изобщо, тия хора с двете линии се стремят да бъдат честни. Онези с едната линия на челото, те са пък справедливи, не са много взискателни, каквото имат да дават, ако са пари, ще ги дадат, но ако пет пари [има] да взима, трябва да му ги дадат. Ако не ги дадат, той ще разправя на целия свят, че пет пари не са му дали.

Честният, който има две линии, той думата си държи. Когато чуе някой не си държи думата, казва: „Той не е честен."

След това, трябва да наблюдавате децата. Често хвърля по някой път поглед: някой път лицето ви светло, има нещо светло, хубаво; някой път потъмняват лицата ви. Има една тъмнота, която произтича в човешкия живот от неговите чувства. Когато някой се е влюбил някъде, че не му върви, тъмно му е лицето. Някой търговец е без пари, лицето му е тъмно. На влюбения тъмнотата е друга, тъмнотата на търговеца се отличава. На влюбения тъмнотата е като на здрачаване, на търговеца е по-голяма, тъмнотата му не е светла. Или по някой път онези хора, които много се тревожат, под очите си имат черно, което показва, че дишането не е правилно. Тревожат се за нищо и никакво.

Сега вие седите и се критикувате едни други. Аз бих желал да ме критикува един, който седи по-високо. Критиката на този, който седи по-долу, е безпредметна. Има много работи, за да се изправите. И тогава вие казвате: „Да идем в оня свят." В оня свят искат умни хора най-първо. Може да те срещне един ангел и да те поздрави. Втори път няма да го видиш. Ангелите имат едно свойство – като не иска да те срещне, стане невидим. Ти ако искаш да го видиш, ти може да го видиш само ако го обичаш. Щом не го обичаш, не може да го видиш. Тук, на Земята, като не го обичаш, се явява повече. И като го обичаш, се явява и като не го обичаш, пак се явява. Като те обича, той носи плодове, хлебец, кашкавал, някоя печена кокошка, кюфтенца от боб, от леща или кюфтенца от агнешко, или бъбреци, или има едни момици, или някоя скумрия, или някой леврек. Казвам: Законът на любовта еднакво привлича нещата. Като обичаш и като мразиш човека, еднакво го привличаш. Само че онзи, когото мразиш, той има едно свойство – той всякога взима от тебе повече. Който те мрази, ще вземе винаги повече, ще ти даде много малко. По това се отличава. Когато по някой път иска да те похвали, ще ти [каже] една дума, но след туй ще ти каже 10 и ще ти излезе кисело. Той ще те похвали и отподире ще ти каже 10 думи и ти ще съжаляваш и ще кажеш: „Да не беше ми казвал и добрата дума."

Сега аз говоря не индивидуално. Това са в самата природа елементи, от които хората са създадени, имат разни свойства и качества. Материята, от която сме създадени, например, ако имаше повече желязо в кръвта си, неорганизирано желязо, ставаш груб. Ако имаш повече сребро в кръвта си неорганизирано, ще станеш студен като Месечината. Ако имаш повече злато в кръвта си неорганизирано, ще гориш хората, може да се оплакват. Момите се оплакват, че изгорели, момите имат неорганизирано злато.

Сега, не искам да вярвате в тия работи. На вяра ще повярвате и ще проверите. Отношение имат, колко е вярно. Аз не казвам, че това са абсолютни истини, но относителни. Тогава не е лошо, че има повече злато, трябва да се организира. Когато се организира, тогава има нещо друго, нещо противоположно. От този човек естествено лъха нещо хубаво, както от цветята. От него лъха нещо хубаво, както от Слънцето.

Казвам: Сега ще напуснете, няма да боравите с вашето минало. Аз гледам, по някой път вие не може да се въздържате. Помнете едно нещо: Щом започнеш да се дразниш от малките работи, ти си влязъл в областта на старостта. Пазете се. Всяко дразнене е признак, че старостта върви с перцето си. За да не остарявате, не се дразнете. Дойде някой, погледне весело, кажи: „За добро е.“ Как тъй, може ли? Ако не търпиш, какво ще правиш?

Та казвам: Туй дразнене произтича от съвсем други причини. Има едно същество в света, което постоянно работи хората да остаряват. Нима онзи българин, който впрегнал воловете, че ги дупчи, ако го питате защо ги дупчи, казва: „Да работят.“ Има едно дразнене, има си място. Да кажем, някой има нужда. Казваме сега: „Да се не дразним.“ Ти ще се дразниш, но да въздържаш дразненето. Ще се пораздразниш, ще дойде сръднята. Някои хора са по-сръдливи, някои са по-миролюбиви. Миролюбивите хора са страхливи. Някои хора се сърдят, но са по-смели. Чувствата и способностите, които човек има, се компенсират едни други. Казвам: Има едно дразнене принципиално. Трябва да гледате да има най-първо предмет. Дразниш се, някой човек е несправедлив. Ще му кажеш: „Несправедливо постъпваш.“ Ако говори криво, ще му кажеш: „Не говориш право.“ Някъде може да премълчиш. Някой говори, че се подиграва с истината. Кажи: „Не се подигравай с истината!“ Някой се подиграва с любовта. Кажи: „Не се подигравай с любовта! Любовта не е за подигравка.“ Или някой се смее на мъдростта. „Не се смей на мъдростта!“ Никога не се смей на любовта, не осмивай любовта.

Давам едно правило: Никога не осмивай любовта! Никога не осмивай мъдростта! Никога не осмивай истината! Имай едно свещено чувство. Като дойде любовта, да кажеш: „Един свещен образ.“ Дойдеш до другите работи. Има една любов, как да я нарека, просена любов, от просо. От просо може ли да направите точено? Не може да направиш. Защо? Защото просото се занимава с малките величини. То е ситно. Индивидуализира се мъчно. Често съм давал този пример. Отивали да воюват едно време всички хранителни растения: житото, ечемикът, ръжта, царевицата и другите тръгнали на война и останало само просото в тила, да храни света. Те казват: „Сега ние отиваме, няма да може да храним

света. Ти да го храниш.“ То казва: „Точено да ставам ли?“ Казват му: „Ти на хляб стани, че точеното остави.“ От просото боза може да направиш. Трябва да е голям майстор, за да изкара от просото точено.

Не осмивайте любовта! Единственото нещо, което може да облагороди човека, е любовта. В какъвто смисъл да се явява любовта, има една любов, която е лъжлива. Туря човек една маска отвън, показва боята на любовта, една боядисана любов. Нея може да осмивате колкото искате. От боядисаната любов веднага снемете вяра от нея. Турете: „Ние такава боя не купуваме, нямаме нужда от нея.“ После, не осмивайте и доброто на човека. Не осмивайте и кротостта, не осмивайте и въздържанието. Всичките добродетели, които съществуват, никога не ги осмивайте. Едно правило турете: Другите неща, които не са добродетелни, за тях може да имате мнение каквото искате.

Сега вие ме слушате и казвате, всеки един в ума си седи и мисли: „Аз не съм като онзи.“ Не мислете тъй, туй не е право. Вие знаете онзи пример, когато Христос дойде и влезе в храма, влязоха онзи фарисей и митар, и двамата да се молят. Този фарисей казва: „Господи, аз не съм като него.“ По този начин човек не може да се повдигне. Хубаво е, който прави много погрешки, той е пак умен човек. Който не прави погрешки, той не е умен човек. Всякога ние правим погрешки в усърдието да имаме нещо. Някой, който те обича, може да ти стисне ръката от любов. Не го съди, че те стиснал. Някой човек ти хване ръката, като хване, топла е ръката, има известни чувства. Макар туй чувство не е идеално, той има любов. Онзи, студеният, едва ти пипа ръката, няма никаква любов. Не ти обръща внимание. Ние не критикуваме онзи, който ти стиснал ръката. Ако е за критика, ако се критикувате, искам по някой път 10 души да ги изкараме за критика тук, в класа, по ред ще вървят. Ще ги извадим и ще кажем: „Този брат, какво ще кажете за него?“ Всички без пристрастие ще говорят. Ако е за критика, ако искате критика, ако го решавате. Вие се критикувате, не знаете как да се критикувате.

И мене ме критикува един брат. Някой ми писа едно писмо: „Ти, Учителю, много кораво сърце имаш“ – пише ми той, пише, пък ми иска пастърма. Аз не му изпращам, не мисля. Ако искаше картошки, щях да му изпратя, но понеже искаше пастърма, на пастърмата не отговарям.

Искам да бъдете свободни. Човек трябва да бъде свободен. На Земята трябва да бъдем свободни. Ние на Земята не може да бъдем тъй, понеже условията отвън не са толкоз благоприятни. Човек трябва да тури волята си, сърцето си, да мисли дълго време, да постъпи както трябва. Някой казва, че не е много търпелив. Аз познавам колко са търпеливи хората. Аз

ги познавам, както познавам себе си. Колко човек трябва да се въздържа? Казвам: Сега законът е такъв. Този брат, който ме критикува, той сам ме затваря. Той не знае законът какъв е. Той е в мене и моето разположение спрямо него се проявява, той се проявява. Онзи, който не иска да му помогна, и той е в мене. Казвам: „Ето какъв си. Аз съм ти дал правото, ти си много скържав.“ Той се моли, но и аз се моля. Казва: „Учителю, помогни ми.“ В мене седи, дал съм му правото той да се проявява. Той казва: „Няма да му даваш. Нека да страда, нека да се учи, той такъв, той е такъв, той е ленивец.“ Мърмори. Ама той сега казва: „Казвам ти, че сега Господ хлопа на твоето сърце. Какво ще правиш?“

Казвам: Когато Господ хлопа, аз Го познавам. Но и хората хлопат, не знаят как да хлопат. Казвам: Някой път хората ще се проявят във вас. Трябва да знаете, има моменти, когато вие ще се проявите. Когато Господ се проявява, аз го зная: моето сърце се отваря, аз съм към всичките хора еднакъв. Щом аз се проявя, съм с няколко градуса по-долу. Щом хората се проявяват в мене – на този ще му кажа тъй, на онзи ще му кажа тъй. Тогава ще дадете място на хората, и те да се проявят. Нека се проявят. Това са човешките мисли, ще дойдат, ще се проявят в нас. С туй се борете. Мнозина идат при мене и казват: „Учителю, махни тия мисли.“ Може да се отмахнат мислите, но трябва да разбирате закона. Вие една лоша мисъл може да я замените с една добра мисъл. Но трябва да се свързвате с добрите хора, които веднага да ви препратят. Някой път вие се свързвате с едно лошо общество – веднага ще ви изпратят много лоши мисли, без да искат. Тук с години обществото в цяла България, каквото престъпление стане, все нас обвиняват: „Те голи се събличат, безпорядъчен живот, безразборна любов в тях.“ Всичко това трябваше да го търпим. Някой се съблякъл гол – ние сме виновни; някой се напил – ние сме виновни. Какво ще им кажете? Ако ние не знаехме как да се свържем с Невидимия свят, досега нищо не би останало. Колкото ни бомбардираха със своите гранати, нищо не би останало от нас.

Казвам: Когато хората говорят лошо за нас, то сме ние в тях. То е от миналото. Когато ние имаме доброто разположение, то е настоящото добро, което Бог изпраща. Туй добро ние искаме да го изпратим на тях. В тях действува миналото на нашия живот. В настоящето то е доброто, което иде от Бога, което Той изпратил в света.

Казвам: Трябва да бъдем някога отворени, да изпратим туй добро. Туй добро, като дойде, то ще поправи света. Само Божественото добро е в света, което поправя света. Изведнъж няма да го поправи, но онези души, които са готови, онези души, духове, умове и сърца, които са готови, те ще приемат Божественото благо. Казват: „Те искат да заблуждават, те са

лицемери“ – то е привидно, те не са по-добри от нас. Вярно е, че едно време и ние бяхме като тях, но сега не сме такива, каквито те предполагат. Защо? Понеже ние се свързахме с Бога. Всички, които идат от Бога, виждаме нещата как стоят.

Искам да ви наведа на мисълта: Не се тревожете. Вие се тревожите някой път за нищо и никакво. Аз гледам тук, когато идат някои сестри, искат да дойдат по-близо до мене, отляво, отдясно, започват да се пререкават. Аз гледам на едните и на другите. Нямат търпение. Защо искат да дойдат едната по-близо и другата по-близо? Някой път тръгват двама души приятели. Забелязвам: вървят, блъскат се, не турят една дистанция половин метър или метър разстояние, само току се блъскат. То произтича от силите на мисълта, от силите на чувствата и силите на волята. Те не са уравновесени. Ако тебе ти се изядат обущата отпред, имаш един характер; ако се изядат отзад, имаш друг характер. Ако отзад ти се изядат, упорит си и своенравен; ако се изядат отпред, си хитър и долапчия. Направиш един долап, загладиш го, да се не вижда. Някъде има червоядина – ще турите гипс, ще го загладите, ще го полирате, не туряте здрав материал. Провидението опитва, постоянно опитва нашия характер. Каквато краска и да турим, животът ще се опита. Изпитанието е да се прояви до каква степен нашият ум е развит, до каква степен нашето сърце и нашата воля са развити. Защото Бог се радва на доброто, което прониква в нас. Бог се радва на любовта, която прониква в сърцето ни. Бог се радва на знанието, което прониква във вашия ум, радва се на мъдростта, която прониква във вашия ум. Бог се радва на истината, която прониква в нашия дух. Понеже духът е свързан, има отношение с човешкото тяло. Духът е, който строи. Щом имаме истината, тялото е построено. Онези хора, които са красиви, истината е работила върху тях повече. Онези хора, в които сърцето е много добро, любовта е работила върху сърцето. Онези хора, в които умът, мозъкът е развит, мъдростта е работила. Върху тялото работи истината. Върху сърцето работи любовта, върху сърцето и душата работи любовта. Мъдростта работи върху човешкия мозък.

Всички трябва да дойдете да се качите във вашия мозък. Като се качите, той е висок планински връх, да си починете. Надолу тялото, то е долина, низшият свят. Главата е създадена да може да си починете. Трябва да се дигнете във вашата мисъл. Вие се качвате по някой път горе в планината и пак се тревожите. Качите се горе и казвате: „Какво ли става долу?“ Питам: Ако вие имате един възлюблен, който всеки ден се напива, казвате: „Какво ли става с него?“ Аз да ви кажа: Напил се е. Хубаво, вие ще го обичате. Той иде при вас и все му давате пари. Той ходи и се напива. Питам: Каква полза му допринасяте?

Да кажем, аз може да ви похваля. Но тази похвала трябва да иде нанякъде. Ако тази похвала ще подигне вашето религиозно чувство, ако тази похвала подигне вашето милосърдие, ако тази похвала ще подигне вашия разсъдък или ако тази похвала подигне музиката – на място е. Всяка похвала, която дойде за облагородяване на сърцето, на ума и тялото, е на място. Пък някой път може да се усъмните, казвате: „Не ми хвърляй подигравки." Някой път може да вземете похвалата като подигравка. При сегашните условия хубаво е: заминал някой брат – похвали го. Има една похвала, която може да му кажеш в очите. Има една похвала, която е много хубава да я кажеш зад гърба му. След като се оправи, кажи: „Колко добър е, много добър е този брат." Зад гърба му кажи. Той, като върви, стане му приятно. Тръгне този брат, някой път като седял, като отмине, казвате: „Малко будала е. Особен характер има." Той, горкият, като върви, стигне го тази мисъл, не може да се събере в кожата. Такива работи да ги няма помежду ви. Някой брат е много енергичен, оратор. Някой от вас иска да говорите много. Вие трябваше да говорите на голямо събрание. Вие, като няма да говорите на събрание, се карате – излишна енергия има.

Искам сега да ви туря на работа. През цялата седмица, тук от нас или от вас, където намерите един човек, да кажете: „Този човек ми харесва. Много добър човек е, глава има." Или някоя жена, или видиш млада булка, или видим някой кон, или видим някой вол, или видим някое дърво, или видим Слънцето, навсякъде, където и да ходиш, да виждате хубавата страна. Ако по този начин постъпвате, вие ще наберете известна енергия, която ще ви бъде полезна за бъдеще.

Вие сте се изчерпили. Някои от вас клоните към неврастения. Духовните хора стават много чувствителни, дават повече, взимат по-малко, вследствие на това се ражда едно състояние: човек се уморява, няма нещо да го интересува. Едни други не знаете за какво да говорите. Вие трябва да бъдете един единствен. Един с един да не си мязате. В света хората може да се обичат само когато имат еднаква дължина на вълненията. Двама души може да се обичат, ако имат еднакви трептения, еднаква дължина на дължината на любовта. Щом имат еднакви трептения, еднаква дължина, може да се обичат. Щом нямат, не може да се обичат. Например светлината в този салон се дължи на това, че трептенията са еднакви на светлината. Електричеството върви по права линия, по късите линии. А пък чувствата вървят по крива линия. Ако искаш да развиеш своите чувства, трябва да се образуват около правата линия криви линии. Тия, в които има повече електричество, електричеството рязко действува. Когато мисълта е справедлива, е рязка.

Следователно казвам: Щом някой човек не го обичаш, не че не те обича, но

вълните не са еднакви. Щом ги направите еднакви, ще се обичате. Аз може да накарам когото и да е от вас да ме обича. Този брат, който ми писа, че имам кораво сърце, ще му пратя една хубава пастърма агнешка, 4–5 килограма, хубава, крехка пастърма иска той. Това е само за изяснение. Този брат, с когото вие не може да хармонирате, вълните не са еднакви. Може да накарате да ви обича. Направете нещо за него. Щом започнете да мислите добре за него, той ще измени своето положение.

Защото единственият в света е Бог, Който е неизменен. Благодарение, че Той всичките изменя и променя, то е хубавото. Лошите неща в нас Господ ги променя в добро, благодарение на това ние прогресираме. Ако Той не променяше в света, ние щяхме да останем лоши. Понеже Той постоянно всичко изменя, лошото го прави на добро, а доброто подтиква хората да се учат. Учението е един стимул от Бога. Казваме: „Всичко в света се променя." Трябва да се радваме, че всичко се изменя. Ние се променяме, добри ще станем, учени ще станем, силни ще станем, млади ще станем. Бог е, Който превръща старите в млади. На младите дава подтик да се учат. Тогава ще разберете. Старите ще се молите Господ да ви измени, да ви промени. Като си лягате вечерно време, кажи си: „Аз искам с 10 години да се подмладя." На другата вечер пак си кажи: „Аз искам да се подмладя с 10 години." Цяла година като го правите, като ви слуша Господ молитвата, станеш и се видиш – подмладил си се. Тия 10 години, като се подмладиш, ще ги туриш на работа с любов.

Сега, по какво се познава любовта? Любовта се познава по топлината, която човек има, която е приятна, не гори. Малко хора има, има и светски хора, с които, като се ръкуваш, усещаш голяма приятност, имаш разположение. Любовта винаги носи туй разположение, носи магнетическа сила. Един човек, който има любовта, хората усещат неговото присъствие като една свещ, която е влязла в тяхната стая. То е като топъл хляб, който е влязъл между гладните. Като влезе, всички го обичат. То е като пресните плодове. То е като прясната вода, която влиза в една суша. Всички я обичат. То е любовта. Любовта има влиянието на прясната вода, на топлия хляб, любовта има влиянието на пресните плодове, на гроздето, любовта има влиянието на хубавата дреха.

Някой път нас ни е приятно да видим един човек, хубаво облечен, всичко да е на място. Например има черна дреха, с бяло отгоре. Хубаво е, един контраст. А пък някъде има черно и на гърдите червено, отстрани турено златно, синьо, зелено, не безразборно. Черният цвят е хубав. Той психологически е хубаво ето в какво отношение. Той е цвят, който събира повече енергия. Когато човек стане нервен, по-хубаво е да има черни дрехи, да се облече, да си тури черна шапка, да тури едно черно було, за да

има повече енергия. Когато се усеща някой път праведен, да се облече в бяло. Децата ги обличат в бяло. На място е. Понеже те имат изобилие от енергия, която раздават. Старите изобщо носят черни дрехи – не че обичат, но им е наложено.

Аз правя аналогии. Необходимо е страданието. Защо старите хора страдат? Дойдат страданията. Трябва да дойдат, за да спечелите нещо. Ако в стари години вие бихте се радвали, вие ще се разсипете. Ще дойдат скърбите и страданията, за да се събере енергия, която е потребна за вашия ум, за вашето сърце и за вашето тяло. И в младини като идат, страданията са на място, не са безпредметни. Радостите са, както в котела, като се набере много пара, ако не се тури на работа, котелът ще се пукне. Да бъдеш радостен е на място; да бъдеш скръбен е на място. Дойде скръбта – да се радваш и като дойде радостта – пак да се радваш. Като дойде скръбта – да я приемеш вътре, като дойде радостта – да я пратиш на работа на нивата. Ще кажеш: „Много ми е приятно да идеш на нивата да работиш.“ Дойде скръбта, ще я пратиш малко да си почине. Тя е богата, скържава е малко. Ще отвори торбата. След като я приемете, тя ще ви даде нещо от своето богатство. Не съжалявайте при вашите скърби. Научната страна туй е. Не вярвайте, но искам да го опитате.

Колко важни неща има? На любовта да се не смееш. Като дойде, слушайте я каквото каже. Истината като дойде, слушайте каквото каже. Мъдростта като дойде, не се смейте, слушайте я. Дойде животът, животът е асистент на любовта, слушайте асистента. То е учение. Дойде знанието. Асистент е знанието. Светлината е асистент. Дойде добродетелта, то са прислугата при този университет. Вие сте нов студент, ученик в тази школа, с благоговение ще гледате на професорите, после на асистентите, на слугите в университета. Защото тия слуги в този знаменит университет седят по-горе от нашите професори. Те са много по-учени, отколкото тези професори, които имаме в нашия университет. Те слугуват. Каквото каже любовта на живота, той изпълнява. Каквото любовта каже на асистентите, те всичко изпълняват.

Сега се учете от любовта. Учете се от живота, учете се от добродетелите. Ако искате да се критикувате, кажете ми кого искате да критикувате, един ден аз ще се поставя мене да критикувате. Аз ще ви дам право кой каквото видял, да изнесе. Нали е за критикуване? Като ме критикуват хората, аз нищо няма да изгубя. Щом направя погрешка, аз съм изгубил. Ако ме съдят хората, аз печеля. Ако вие ме съдите, аз печеля. Ще ви дам един пример. Мене ще критикува Който седи най-горе; след туй ще критикувате който иде на втора степен; а който е на най-долна степен най-после ще критикувате. Няма да изясня, може да критикувате когото

обичате. Някога може да сме несправедливи. Може да покажем повече любов към онези, които не заслужават; спрямо други сме били скържави, защото и в правенето и на добро има погрешки. На една картина може да туриш повече бои или по-малко бои. Ще турите такъв цвят, какъвто в природата има.

Искам сега да бъдете свободни, защото ще бъдете подложени на такава критика, каквато никога не сте виждали. Вие имате една критика в света.

Христос казва на Петра: „Сатаната иска да ви критикува хубаво, да ви пресее. Ще ви пресее хубаво, че няма да остане нито един от вас.“ Ако мислите, че ще минете без критика, лъжете се. Вие вземате една длъжност, която не ви е мястото. Защото толкоз главоболия имате. Вие, като критикувате някого, без да знаете, вземате от неговите борчове. Вие своите борчове не можете да платите, ще станеш поръчител да плащаш! Никакво поръчителство не ви трябва. На вас ще ви дам едно правило: Никога не поръчителствувайте. Ако имаш пари в касата, някой ти иска 1000 лева в заем, ти имаш 1000 лева, за 1000 лева поръчител можеш да станеш. Ако имаш 2000 лева, за 2000 може да станеш [поръчител]; ако имаш 3000 лева – за 3000. Но ако нямаш, кажи: „Не мога да поръчителствувам, защото който поръчителствува, трябва да плаща.“ Затуй ще се спреш и ще кажеш: „Не искам да лъжа. Аз ставам гарант. Трябва да знае, че ще плащам.“ – „Ти може ли да плащаш?“ – „Ще видя. Искам да бъда честен. Може да ти гарантирам, ама ако намеря отнякъде.“ Не може да намериш. Аз не искам да турям другите хора. Ако по този път вървите, работите ще се оправят.

Сега, какво разбрахте? Вижте хубавите неща, които човек има, и ги оценете. Човек трябва да оценява погрешките си и добродетелите си. Всяка погрешка я оценявайте. Тази твоя погрешка може да се превърне на една твоя добродетел. Един въглен, ако имаш знания, може да го превърнеш на диамант, но трябва голямо налягане, голяма топлина. Вие седите по някой път, да кажем, и казвате: „Аз не съм разположен да свиря.“ Защо?

Вие по някой път вземате светската музика. Аз разглеждам музиката другояче. Аз разглеждам музиката в света. То са големи угощения. А такива музикални угощения малцина може да си позволят. Ние не може да правим такива угощения, класически угощения. Малки вечеринки можем да дадем с житце. Големи угощения, както тия музиканти, угощения от Бетовен, угощения от Моцарт, класически симфонии, то са големи работи. Който е слушал Девета симфония на Бетовен, какво е разбрал? Бетовен не можа да иде повече. Той, като дойде, спря на Деветата симфония и каквото имаше да каже, го каза в Деветата симфония. Но

казвам: В музиката има една страна, понеже тя е една способност. Аз ви препоръчвам да пеете, но за да пеете, тялото ви трябва да бъде здраво, сърцето ви трябва да бъде разположено и умът ви трябва да бъде разположен, и в трите свята трябва едновременно да пеете.

В умствения свят с песните ще произведеш светлина; в духовния свят ще произведеш топлина, а във физическия свят ще произведеш сила. Та, ако ме слушате, по някой път ще образувам един клас, да пеете тука. Често аз ви слушам отгоре как пеете. Но вие пеете като задължение. Аз считам, в музиката човек трябва да бъде абсолютно свободен, напълно свободен, да се не плаши от никого. Но комуто от вас да кажа: „Изпей ми до", се стеснява. Ама в до-то се съдържат известни трептения. В до-то има най-малко 16 трептения. Всяко едно трептение отговаря на един тон вътре. Някои считат 16, някои – 32 трептения. Ти имаш една идея. И тази идея не може да се роди, докато не пееш в себе си до. Най-първо, основната, подбудителната причина на до-то трябва да бъде Любовта, после трябва да дойде Истината и после – Мъдростта. Три основни подтика ще има. Тогава колко остават: като извадим 3 от 16, остават 13 трептения. Вие ще дадете ход. Изведнъж как ще вземете до? Трябва да имате известна идея. Аз искам да се освободите. Сиромах съм, искам да се освободя – ще повикам Любовта, ще произведа този тон до. Като го произведа, веднага ще се измъти яйцето. Туй яйце вземам. Едно кокоше яйце взема, да си измъти хубаво пилето. Всякога, когато започвате една работа, каквато и да е, изпейте една песен. Имате една песен „Гледай добре, слушай добре, говори добре". Това е естествено. На себе си сега кажи: „Гледай добре, гледай Истината! Говори добре!" На кого ще говориш добре? На Любовта. „Слушай добре!" То е знанието. Трябва да имаш знание. Тогава ще вземеш вярно тона. Как ще изпеете до? (Учителят пее: „Гледай добре, слушай добре, говори добре, говори, говори, говори добре".) Само давам един пример. Може да пея по-хубаво, не съм се разпял.

Я станете всинца прави. Ще затворите дясната ноздра с левия пръст, ще поемате въздух и ще броите до 4. Ще задържите въздуха и ще броите до 16, ще издишате навън и ще броите до 8. 4 – приемане, 16 – задържане, 8 – издишане. Поемане с лявата ноздра, издишане с лявата. (Направихме упражнението.)

Туй упражнение ще го направите, понеже аз участвувам. Направете го всички, не се обленявайте. Понеже никога няма да имате по-добри условия да го правите. Ще го правите 2 пъти на ден, сутрин и вечер. Ще пристъпим към някои малки работи. Потребни са известни упражнения. Има някои неща, не можем да ги придобием, докато не се хармонирате. Във всинца ви трябва да се хармонират мислите. Не е лесно да се хармонира човешкият

ум, човешките чувства и човешката воля. Понеже има да се борим с всичките минали хиляди поколения, които са живели не тъй както трябва. Сега трябва да изправим много работи. Не се обезсърчавайте.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
22-ра лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 28 февруари 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_03_01 Новото възпитание
лекция пред специалния клас

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ

„Отче наш“
Пишете върху темата „Право и безправие“. Пишете върху вашето право и безправие, не върху социалното право. Пишете тъй, както вие разбирате.
„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Каква е? „От какво зависи успехът в живота.“ Прочетете.

От какво зависи човек да не се удави, когато е във водата? Да знае да плава. От какво зависи плаването? В какво седи плаването? Потъването седи в една много малка причина. Щом се страхува, обемът става по-малък и той потъва във водата. Когато плаваш във водата, не трябва да намаляваш обема си, но той трябва да стане по-голям, за да е по-лек във водата. Щом си по-тежък от водата, ще потънеш. Второто положение е, че трябва да туриш известно движение.

Сега всички казвате, че зависи от Бога. Но какво зависи от Бога? И вие не знаете. Казвате, че човек трябва да пее хубаво. Какво значи да пее човек хубаво? Много хубаво да пее, отлично да пее. Казвате: но то са неразбрани работи. Всеки казва хубаво да пее, но не може да пее. Казвате: да рисува хубаво. Но не може да рисува. Има нещо специално. В какво седи хубавото рисуване?

Имате една единица и после още една единица, те дават две единици. По какво се отличава числото две? Две има две единици. Имате една ябълка и още една ябълка – две ябълки. Един кон и още един кон – два коня. Но туй е обикновеното схващане. Като дойдете в по-висшите светове, две единици като се съберат, числото две има съвсем друго качество.

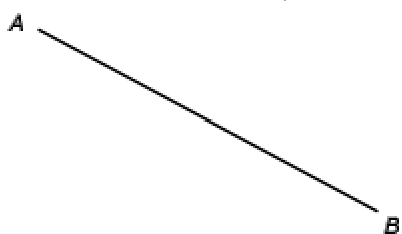
Имате А, един планински връх, и В, втори планински връх. Между тях имате една долина. Тия два планински върха може ли да ги съберете? Между тях, това е числото две. Тази кривата линия е числото две. Какво нещо е числото две? Вие се спирате само на обикновените работи в живота, говорите за право в света. Какво нещо е правото? Кой човек само има права? Гладен си, яде ти се, не ти дават да ядеш, това го наричате

безправие. Да допуснем, че десет души са гладни, и ти си гладен. Ти искаш да ядеш, но и другите десет души искат, а има само едно кило хляб. Ти вземаш хляба, изядеш го, за другите няма. Това за тебе е право, но за другите е безправие. Ти ще придобиеш своето право, но другите трябва ли да гладуват? Значи, има лично право, има и обществено право.

Щом си между другите хора, ако разбираш закона, трябва да разделиш този хляб на десет равни части и на всекиго по равно ще дадеш. Но някой от десетте души е на пет години, други – на десет, петнайсет. Тогава ще разделиш хляба според годините им и според това ще им дадеш. Този, който е на пет години – ще му дадеш по-малко. От всичките десет души не може да се изисква еднаква работа – на различна възраст са. Ще вземеш в съображение тяхната възраст. Няма да задоволиш всичките им нужди. Те в дадения случай няма да се нахранят, ще имат една малка закуска. То е достатъчно за тях. Няма какво да съжаляваш, че не си дал достатъчно. Един хляб има само.

Но в природата съществува друг един закон, който хората не знаят. Един хляб, ако хората се обичат, той ще се увеличи. Сега туй вие не го знаете. Десет души, които имат един хляб, ако се обичат, този хляб ще се увеличи. Десет души като не се обичат, хлябът ще се намали.

Сега това е един контраст. Казвате: как е възможно? Разбраните работи са възможни, и неразбраните работи са невъзможни. Като се обичат хората, хлябът може да се увеличи.

Представете си, че това представлява една река, до нея има една градина. Представете си, че при A има един кран, който се затваря, и при B имате друг кран, който се затваря. Като затворите крана B, водата тече, но кранът е затворен. Като затворите крана A, водата, която е между A и B, ще изтече и после ще престане. Колко време ще вземе на водата, която е между A и B, да изтече? Може да вземе пет минути и след пет минути ще има недоимък вече. На какво се дължи този недоимък? На безлюбие. Някой човек затворил крана A и водата не тече. Казва: „Не ви трябва повече вода.“ Казвам, какво се изисква от него? Щом се премахне неговото безлюбие, ще отвори крана, ще има достатъчно вода да полее градината. При безлюбието кранът се затваря. Когато във вас се яви безлюбие, вие затваряте Божествените кранове. Този закон е верен. Наблюдавайте себе

си. Човешките способности се спъват от човешкото безлюбие.

Някой път човек казва: „Не искам да уча.“ Защо не иска да учи? Казва: „Не искам да живея.“ Питам ви: защо вие по някой път не искате да живеете? Какво разбирате под думите не искам да живея? Като кажеш: „Не искам да уча“, то е все същото и когато кажеш: „Не искам да живея“. Те са синоними, идеята е една и съща. Защо не искаш да учиш? Казва: „Не искам да работя.“ Да обясня сега причината в какво седи. Онзи, който не иска да работи, не му плащат достатъчно. Плащат му само един лев, казва: „Не искам да работя.“ Дават му два лева, казва: „Не искам да работя.“ Дават му три лева, пак казва: „Не искам да работя – казва. – Аз за един лев не работя.“

Но казвам, че аз мога да те накарам за единица да работиш. Ако ти дам един кон или ако ти дам един апартамент, нали ще работиш. Значи казваш, че за единица не работиш, но то е едно понятие, зависи каква е тази единица. Значи, за да работиш за единица, единицата трябва да е ценна. Ако е един лев, един златен лев или един сребърен лев, или един меден лев – те се различават. Каква е разликата между една златна единица и една единица от мед?

Сега вие казвате: „Не искам да уча, не искам да живея.“ За да живееш, трябва да работиш. Ти, за да живееш, най-първо, трябва да ядеш. За да живееш, ти трябва да дишаш въздуха. За да живееш, ти трябва да мислиш. Три процеса следват едновременно. Да допуснем, че някое ваше желание не се постига. Имаш някаква идея, нямаш постижение, не се е сбъднало, както ти искаш. Казваш: „Не искам да живея.“ Това е равносилно, когато ти си в едно училище и някой от професорите не ти е симпатичен или ти не си му симпатичен и той те преследва. Казваш: „Не ми се живее вече в този университет, ще ида на друго място.“ Имаш право. Като идеш в друг университет, все ще има един такъв професор. Защо? Опърничавите професори са нужни. Нали някой път железарите изпиляват някои гвоздеи. Те си имат пили, с които изпиляват някои части. Допуснете, че тази част, която пилите, има съзнание, какво ще каже, като я пилят? „Какво право имате да ме пилите?“ Вие, като пилите някоя част, питате ли я дали ще позволи да я пилите? Казвате ли: „Позволяваш ли да те пилим?“ Вие не питате. Вие имате право да питате само когато сте в един разумен свят.

Ако влезете в един музикален свят, какво е отношението между „до“ и „ре“? Кардинално се различават. „До“-то е първото, то е едно смирено същество, тихо. То е един свят, който седи в пашкула – само да го вземат, както житното зърно, и да го сеят. Като го посеят, то си показва ръчката.

Както се пишат половината тонове, чертичката е ръчката. За мене този кръг, белегът на тона, то е едно движение в музиката. Следователно тази нота като се движи, ръчката отива нагоре-надолу. Някои ще кажат, че само нагоре трябва да бъдат ръчките. Ако е статическо положение – да, но музиката е непрекъснато движение, затова се изменят ръчките. „До“-то е състояние музикално в покой, „ре“ е в движение. Тогава те са двама другари, „ре“-то казва на „до“: „Тази работа със стоене няма да стане, трябва да се работи.“ „До“-то приказва на „ре“, пък „до“-то в дадения случай е обикновен тон, той е студен. „Ре“-то показва движение, казва: „Трябва да се движим.“ „Как? – казва. – Не зная да се движа.“ И „ре“-то му дава първите уроци на движение, докато разбере какво нещо е движението. То се разчупва, и излезе из черупката, казва: „Ха сега, тръгни с мене при „ре“-то.“ Ученикът и учителят заедно вървят, учат се как да вървят. След туй „ре“-то като дойде до известно място, „ре“-то стане ученик, а „до“ стане професор. Уморяват се и двамата и „до“ казва: „Да ти кажа как се почива.“ „Аз не зная какво нещо е почиването.“ И „до“ започва да показва на „ре“ как трябва да се почива. Казва „ре“-то: „Не зная какво нещо е почивката.“ „До“-то му дава първата лекция, втората, третата и „ре“ сега слуша „до“. И двамата седнат на едно място, почиват си.

То е само едно обяснение. Вие може да попитате дали туй в нас е така. Че така е, разбира се. Вие как изкарвате вашето „до“, отде го намирате? „До“ съществува ли някъде? Може ли „до“-то да го пипнеш? Казвам: вземете „до“. Как ще го вземеш? С пръсти ли ще го вземеш? Как ще го хванеш? Казвате: „Вземи „до“.“ Че как ще го вземеш? Вие как сега ще вземете „до“? Вземете за вас най-ниския тон. Кой е най-ниският тон за вас, който може да го вземете? Имате един основен тон. Имате едно основно състояние, хармонично. Хармонично състояние аз наричам в човека, когато има единство между неговите мисли, чувства и постъпки. Или когато е в изправно състояние неговата нервна система. Тогава ние може да имаме един правилен тон. Ако на един болен човек кажете да вземе тона „до“ – може да правите наблюдения – по неговия тон може да познаете де му е болестта. Ако причината е в неговата нервна система, какво ще забележите? Едно колебание в тона. Нали на някои певци гласът им трепери, за да предадат по-голям ефект. Има и музикално трептение, но има и едно трептение, което не е намясто, едно колебание се забелязва – тремоли ги наричат в музиката – едно колебливо състояние, и седи човек на мястото си и постоянно трепери. Има колебание, което показва нарушение в нервната система. Ако има болка в дробовете, го взема по специфичен начин. Като го вземе, виждам какво му не достига. Като пее някой „до“, виждам, че причината е в главата. Някой като пее, причината е в дробовете, има нещо, което ги спира. На някои намирам, че причината е в стомаха.

Казвам, музиката има три стимула: стомашен стимул, дробен стимул и мозъчен стимул. Всеки един тон три стимула има. Този закон работи. Онези, които свирят, каквото и да вършат, три стимула трябва да имат едновременно. Ако трите стимула действат едновременно, ще работиш добре, но ако не действат, ще кажеш: „Не ми се работи." Нямаш равновесие вътре в себе си. „До" всякога правилно можеш да го вземеш. Дойдеш до едно положение, и казваш: „От туй положение трябва да изляза навън." Ти го наричаш туй мъртва точка. Има едно положение, и не може да излезеш вън от него. Мислиш, че не можеш да излезеш, намираш се в един замотан кръг вътре в живота. Има изходен път, но трябва да го знаеш.

Та казвам, „до"-то ще ви даде възможност да вземете основния тон. Онзи може да пее, който при всяка мъчнотия знае правилно да вземе „до". Намираш се в едно трудно умствено положение. Когато дишаш, и се задушаваш, значи не знаеш как да вземеш правилно „до". Ако го вземеш правилно, веднага дихателната система ще върви напред. Туй е тониране. Разстроен е стомахът ти. Ако вземеш правилно тона „до", ще се оправи стомахът ти. Ако не вземеш правилно тона, ще страдаш от коремоболие.

Музиката в света е за тониране на умствения живот, на чувствения живот и на физическия живот. Та за в бъдеще ще учите една музика, при която, най-първо, трябва да се тонирате. Човек казва, че той знае да мисли. Да мислиш правилно, значи да туриш всяко нещо на мястото му. Един човек се намира на пет–шест километра разстояние. Правилно мислиш, ако може да определиш точно на колко километра се намира. Ти казваш, че се намира на два километра. Измерваш това разстояние и виждаш, че е на три. Питам, туй правилно разсъждение ли е? Не. Или вие вземате едно житено зърно. Каква е тежестта на едно житено зърно? То съставя една шестнайсетхилядна част от килограма. Но едно житено зърно за дванайсет години е в състояние да храни целия свят. Ти казваш: „Какво става от едно житено зърно, то е една шестнайсетхилядна част!" В ума ти седи една велика идея и мислиш, че е като житеното зърно, казваш си: „Да е някой скъпоценен камък, някой апартамент, някоя голяма земя." За големи работи мислиш. Всичкото щастие зависи от основния тон. Ако туй житено зърно знаете как да го посеете в себе си, за няколко години ще се оправят работите ви. Вие седите и мислите: „Моето положение е непоправимо." Ако „до" беше само, положението на „до" щеше да бъде непоправимо, но понеже има и „ре", поправимо е. И на „ре" му липсва нещо. Положението на „ре" щеше да бъде непоправимо, ако не беше „ми". Положението на „ми" щеше да бъде непоправимо, ако не беше „фа". Положението на „фа" щеше да бъде критическо, ако не беше „сол". Но и на „сол" положението

щеше да бъде критическо, ако не беше „ла“. На „ла“ положението щеше да бъде критическо, ако не беше „си“. Пък и положението на „си“ щеше да бъде критическо, ако не идеше втората октава – пак „до“ иде и се нареждат и другите тонове. Няма да отивате нагоре, ще се объркате.

„Ре“-то оправя положението на „до“, „ми“-то оправя положението на „ре“, „фа“-то оправя положението на „ми“, „сол“ оправя положението на „фа“, „ла“ оправя положението на „сол“ и „си“ оправя положението на „ла“.

Сега да дадем друго изяснение. Дробовете оправят положението на стомашната система. Мозъчната система оправя положението на дробовете. Те са във вътрешна зависимост. Трябва ред години, да дойдете да мислите по нов начин. Не само да мислите. Вие в простия смисъл на думата какво разбирате под думата мислене? Ако ви се даде една теза за докторат, как ще я развиете? Представете си, че ви се дава една теза за докторат. Как ще я развиете? Мисълта е един отделен свят. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не влезеш в този мисловия свят. Само, най-първо, трябва да знаеш как да влезеш в мисловия свят. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не влезеш във физическия свят. Ти не може да бъдеш добър, ако не влезеш в духовния свят.

В духовния свят като влезеш, имаш възможност да станеш добър. Във физическия свят ще влезеш, да станеш деятелен. В мисловия свят ще влезеш, да мислиш; да мислиш да си уредиш работите.

Аз ще ви приведа един пример. Ако влезеш в мисловия свят, ти ще знаеш да палиш само свещи. В духовния свят като влезеш, като завъртиш един ключ, ще имаш разположение. Щом си на физическото поле, ще имаш да ядеш. Щом влезеш в духовния свят и завъртиш този ключ, ще ти стане топло, ще имаш разположение. Щом влезеш в мисловия свят, ще имаш светлина, ще станеш да ходиш. Какво нещо е мисловият свят? Светлина ще имаш в ума си. То е мисловият свят. В духовния свят топлина ще имаш, а във физическия свят сила трябва да имаш. Ако нямаш разположение на физическото поле да ядеш, не си здрав. Ако не разбираш топлината в духовния свят, не си здрав. То е болезнено състояние. Нали има болни, за които затварят всичките прозорци, дразни ги светлината. За да оздравеят, трябва да се затворят всичките прозорци. На тези е дадена повече светлина, отколкото трябва, пресищане има.

Но да се повърнем към въпроса. От какво се нуждае „до“? Вие имате едно кокоше яйце. От какво се нуждае яйцето? Яйцето се нуждае от една квачка. Тази квачка е толкова учена, че тя ще даде необходимата топлина, за да се

измъти яйцето, от „до“ да стане на „ре“. „До“-то излиза от своето статическо положение, когато се измъти и се превръща в „ре“. Когато си в черупката, за да излезеш, пей „до“. Пей, докато разруши черупката. Щом като разруши, излезе, оформява се гласът. Тогава тръгне вече и не е „до“, но се е превърнало на „ре“. Тонът „ре“ показва, че „до“-то е излязло от ония неблагоприятните условия на живота и е влязло в благоприятните условия на движение в живота. Но въпросът не е разрешен. То е само праволинейно движение.

Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича. Мислите ли, че всичко е разрешено? Но вие трябва да знаете как да запазите това приятелство, което имате. Допуснете, че този приятел е музикален професор. Дотогава, докато вие прогресирате във вашето пеене, всичко, каквото ви предава, вие учите, ще имате неговото приятелство. Ако не учите, отношенията между професора и вас ще се изменят. Приятелството трябва да се подхранва. В дадения случай приятелството между професора и студента, за да съществува, онова, което може да държи приятелството, е музиката. Дотогава, докато студентът учи, възприема всичко, което професорът му преподава, той е разположен към него. В деня, в който той не пее, никак не е разположен. Значи отношението между тях се нарушава. Че студентът не се храни добре, професорът не е доволен. Не е доволен по единствената причина, че студентът не се храни както трябва. Казва: „Не пея хубаво, не се храня както трябва.“

Вие седите и казвате: нашият живот не върви добре. Щом не се учиш добре в училището, не върви добре. Животът е велико училище, професорите постоянно ви преподават. Всичкото нещастие седи в туй, че вие не се храните както трябва, не дишате както трябва, не мислите както трябва. Причината е вътре във вас. Второто положение е, че вие мислите, че хората не се отнасят добре към вас, че този професор не се отнася добре към вас. Туй положение трябва да знаете право ли е, или не. Ако той не се отнася право и ако вие не се отнасяте право, тогава отношението не е право между вас и приятелство не може да съществува. Разбирам, че ако отношението не е право, той не може да бъде професор по музика и ти не можеш да бъдеш студент. Вземете простото обяснение. Имате детето и майката. Вие не влизате философски да разглеждате и да разберете какво нещо е детето. Детето е студент, който учи при майката. Майката е професор. Коя е майка? Която може да учи, която иска да учи това дете, да го създаде. Ако една майка не може да създаде едно дете, майка ли е? Детето трябва да расте и да има желание да се освободи от ония ограничените условия, при които детето може да се освободи. Казва: „Аз не мога да бъда майка.“ Ти още дете не си станал. Ти, най-първо, ако дете не станеш, и майка не може да станеш. Ако дете станеш, и майка може да

станеш. Запомни това.

Ако вас ви дадат една тема, как ще обясните какво нещо е майка? Вие ще говорите всичко онова, което не е. Вие ще кажете: „Той е учен човек, по музиката всичко знае.“ Аз наричам учен човек, който знае да яде. Аз наричам учен човек, който знае да диша. Аз наричам учен човек, който знае да мисли. Учени хора са те. Някой знае да говори, но само говори, не казва истината. Като идеш на гости на един такъв учен човек, ако се намираш в трудно положение, той натисне бутона, и на масата яденето дойде. След като се наядем, натисне бутона, погледнеш – яденето се дигне. Стаята не е отоплена. Натисне бутона, и веднага се стопли стаята. Ученият човек натисне бутона, и стаята се осветли. Други човек и да говори за яденето, няма ядене. Говори за дишането, няма го дишането. Говори за мисълта, и мисълта я няма. Казва: „Тази работа не върви.“ Тогава ще намерим един човек, който да оправи работата да върви.

Учен човек е онзи, който може да накара работата да върви. Учен човек е онзи, който може да накара мисълта да върви. Учен човек е онзи, който може да накара сърцето да се движи, да върви и който може да накара тялото да върви.

Сега някои от вас искат да бъдат богати. В моя ум за богатството седи една смешна идея. Хубаво нещо е да бъдеш богат, но в музикално отношение, когато си при „до“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ре“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ми“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Като дойдеш при „фа“, имаш право да бъдеш богат. В музикално отношение един човек има право да бъде богат само тогава, когато може да вземе правилно „до“, „ре“, „ми“, „фа“. Като дойде до „фа“, той вече е кандидат за богатството. Музикално щом не може да вземеш „фа“-то правилно, не можеш да бъдеш богат. Щом можеш да взимаш трите тона правилно, ти си кандидат за богатството. Щом не можеш да ги вземеш, ти ще носиш сиромашията. Казваш: „Какво да правя със сиромашията?“ Ще се научиш да вземаш правилно „до“, „ре“ и „ми“ и като дойдеш до „фа“, богатството се ражда, както лимоните.

Има един пример за една жена, която се учила по музика, тя пяла. Минава един и казва: „Не вървят работите. Какво си креснала да пееш?“ „Пея, за да стана богата.“ „То с пеене не се става богат, ти с пеене нищо не можеш да направиш.“ Един ден тя като пяла, той задига един лош кошер и го оставя при нея, да я хапят. Казва: „Я да ида да ѝ тръшна един лош кошер, да я нажилят пчелите, да видим ще пее ли?“ Той, като хвърлил кошера, избягал. Но тя като пяла, всичките пчели се превърнали на златни монети, цял един куп. Вече не са хапливи мухи. Казват: „Господарке, заповядай.

Каквото заповядаш, ние ще изпълним.“

Казвам, музиката е това, което направи хапливите мухи да станат на злато. Всичките лоши мисли и желания са хапливи мухи, те не са лошо нещо. Те са лоши, понеже не знаеш да пееш. Щом пееш, всички казват: „На ваше разположение сме.“

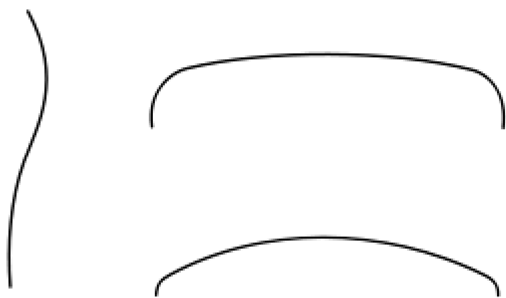
Сега ще се учите да пеете, ако искате да бъдете кандидати за богатство. Като нямате пари, трябва да знаете как да измените „до“ на „ре“. Вземете „до“. На „до“-то ще му приложите сила, после ще му придадете топлина и светлина. Та сега можем ли да придадем трите качества на „до“-то? „До“-то, за да стане силно, трябва да стане на „ре“, превръщане на тоновете има. „До“-то трябва да го превърнеш на „ре“, за да добие сила. Когато вземате „до“ или „сол“ в музиката, каква е идеята? „До“-то вече доминира, „сол“ е цъфнало. Трябва да възприемате мислите. „Ми“-то е, в което се добива топлина. В „сол“ се добива мислова сила. Казвам: „ре“ мълчи. Защо? Защото е на работа. Вземете само „до“, „ми“, „сол“, другите тонове са на работа, те уреждат работата. Онези само гласуват, казват: „Да стане туй.“ „Ре“ урежда и „фа“ урежда туй, което се печели. Печели се сила. „Фа“ печели богатство. Условия се печелят. Нали някой път вие казвате, че нямате условия. Условията са богатствата, топлината.

Аз да ви кажа: „до“ е подтикът на любовта, „ми“, това е подтикът на истината, „сол“, това е подтикът на Божествената мъдрост. Те уреждат сега музикално работите. „До“ като вземеш правилно, той е основният тон на любовта, „ми“ е основният тон на истината и „сол“ е основният тон на мъдростта. Музикално така работите се уреждат. Туй е законът на превръщането. Всичко в природата се превръща. Ако знаеш закона, ще превръщаш. „До“ ако превърнеш в „ре“, ще намериш движение. „Ре“ ако превърнеш в „ми“, ще намериш изходен път. Кривите линии се образуват от „ми“. Препятствията в живота се премахват с „ми“. Ако вземеш „фа“, богатство ще имаш. Богатство има само онзи човек, който има условие да го задържи. Ти можеш да задържиш водата само в един съд, който е здрав. А пък „сол“ в дадения случай е един цвят, който цъфти. Той придобива тази енергия, в която се проявява един плод. Казваме, че човек мяза на едно растение, което е посадено в земята.

Най-първо, започнете с физичния живот. Ако не знаете как да се обхождате с вашето тяло, ако не знаете как да се обхождате с вашето сърце и ако не знаете как да се обхождате с вашия ум, човек не може да се възпита. Първото нещо, човек трябва да знае как да се обхожда със своя ум, сърце и тяло. Той е възпитан човек. С това започва самовъзпитанието. Някои говорят за възпитание на душата. Самовъзпитанието зависи да

знаеш да се отнасяш добре със сърцето си и да се отнасяш добре с ума си. Сега, ако ви кажа да направите една услуга на тялото си, каква услуга ще му направите? Носиш тесни обуща, че измъчваш краката си. По някой път носиш тесен колан и се стискаш в кръста, усещаш се много стегнат.

Помнете едно нещо: когато човек мисли правилно, образува се една такава линия на гръбнака, рамената остават по-широки. Широките рамена показват повече сила. Има едни наведени рамена. Които вървят по женска линия, имат наведени рамена. Които вървят по мъжка линия, имат дигнати рамена. Правите линии се дължат на ума. Кривите линии се дължат на сърцето. Сборът се дължи на общото въздействие на човешката воля.

Та казвам, най-първо, вие сте много небрежни, небрежно се отнасяте към вашето тяло. Каквато неприятност имате, обвинявате тялото. Ти си неразположен, измъчваш тялото си. Много измъчвате тялото си. Например, че отвън хората с вас не се отнасят добре, вие измъчвате тялото си. Слугата се гневи на господаря си, няма да работи, но и той измъчва тялото си. Най-после казвате: „Няма да мисля, няма да работя."

Кое е новото възпитание? Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте ума си, не измъчвайте сърцето си. Възпитавайте тялото си, отнасяйте се добре с тялото си. Отнасяйте се добре със сърцето си. Възпитавайте ума си, отнасяйте се добре с ума си. Казвам, това е самовъзпитание.

Като ти дойде някоя голяма неприятност, наяж се хубаво. Ако не се наядеш, работата не върви. Щом си неразположен, наяж се хубаво, понеже при едно неразположение излиза повече жлъчка, отрова, яж, за да влезе тази жлъчка в храната, да има храна. Ти тури на стомаха работа, че като влезе жлъчката, да има какво да работи. Имайте си по една ябълка в джоба. Щом се разгневите, изяжте я. Онези от вас, които обичате да се гневите, да се сърдите, носете си по две ябълки в джоба. Щом се разсърдиш – ябълка или круша, или орех, яж каквото и да е. Счупи ореха, започни да дъвчеш. Ако сте учител в отделенията, щом две деца се разсърдят, веднага им дайте орехи. Но вие сте по-големи деца, трябва да носите ябълки.

Не трябва да натискате спирачките, полекичка. То е цяла наука, но сега още не мога да ви кажа, защото ще преобърнете колата. Трябва да се повърнем към онова, което природата е създала. Ние сме се отклонили, станали сме много изкуствени. Мнозина се мъчат да възстановят, но те искат изкуствено. Възстановете този природен метод.

Казвам ви, не измъчвайте вашите тела. Не измъчвайте вашите сърца. Не измъчвайте вашите умове. Учете се на това. Най-първо, да не измъчвате тялото. Да станете да се измиете. Трябва да си измиете лицето, ръцете. Мислете, че тялото ви е един приятел, който толкова ви е услужил, да имате човещина. Вие се отнасяте като към един кон, неразумен глупак. Пък имате нужда от този глупак. Щом този глупак не е разположен, и ти не си разположен. Дотолкова, доколкото вашето тяло е здраво, дотолкова и вие ще бъдете разположени. Отнасяйте се добре с тялото си, защото тялото се състои от хиляди разумни същества, които работят за тебе.

Какво сте вие вън от тялото? Вие казвате: човек. Но какво е човек вън от тялото? Вън от неговата глава, вън от неговите дробове, вън от неговия стомах какво е човек? Имате ли някаква представа? Казвате: сбор. Да, сбор. Но знаете ли какъв е този сбор? Но този сбор е разумни отношения.

Отнасяйте се добре с тялото си, отнасяйте се добре със сърцето си, отнасяйте се добре с ума си. Онова сърце, което трепти, не го безпокойте. Не смущавайте ума си, който мисли.

Изучавайте законите на вашата мисъл. Изучавайте законите на вашето движение, на вашето сърце. Изучавайте законите на вашия стомах.

> „Само светлият път води човека към здравето,
> само светлият път води човека към добрите чувства,
> само светлият път води човека към добрите мисли и
> правият път.“

Деветнадесета лекция на Младежкия окултен клас
1 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_03_03 Нови пътища
утринно слово

НОВИ ПЪТИЩА

20 неделно утринно Слово
3.III.1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Сега като сте седнали на столовете, изгубили сте вашата свобода, не сте свободни. Всеки човек, който седи, не е свободен. Всеки човек, който не знае как да мисли, не е свободен. Всеки човек, който не знае, как да чувствува, да усеща, не е свободен. И всеки, който не знае, как да се движи, не е свободен.

На пръв поглед, тази глава, може би, хиляди пъти да е четена. Колко проповеди не са държани върху нея. А тя е една малка извадка от дългите беседи, които Христос е имал. Сега, ако се изисква от вас да възстановите беседата, която Христос е държал, можете ли? Нали някои има ясновидци. Някои от вас сте слушали тази беседа, да може да я възстановите, да се върнете назад, да схванете, както радиото схваща вълните и вие да схванете вълните на миналото и да възпроизведете цялата беседа. Представете си, че някои от вас сте били в това време, туй е написано във вас. Казвате: „Как може това?“ Поне един от вас е бил там на тази беседа, когато Христос е говорил. Колко ще му бъдем благодарни, но н€, забравили сте. Мен ми е чудно, кое е станало причина да забравите. Защото понякой път хората искат да помнят миналото, понякой път го забравят.

В живота изобщо всеки, който има да плаща, забравя, който има да взима, виж той не забравя. Здравият забравя, че е здрав, болният никак не забравя, че е болен. То са сравнения. Сега като слушате, ако всички бяхте проповедници, ще видите, какво може да вземете, че и вие да говорите. Хубаво е, не е лошо, човек да взема, да проповядва. По някой път съм се занимавал с произхода на думата „проповед“ – „проведи“. Да проповядваш, значи да учиш. Някой иска да проповядва, пък той прави опит на онова, което знае. Да види неговото знание, на каква основа лежи. Да проповядва, човек трябва да направи един малък опит със себе си. За

пример, проповядва се „да обичаме всичките хора“, но той никога не е правил опит да обича всичките хора. Майката има 4–5 дъщери и синове и не може да ги обича всичките еднакво. Яков имаше 12 сина, пък Йосифа обичаше повече. Те са поставени норми. Какво значи да обичаш? „Обичай ближния си.“ Кой ти е ближен? Може да обичаш един човек, който има нужда от тебе. Христос дава добър пример за онзи самарянин, който помогнал на онзи, който попаднал в ръцете на разбойниците и които го раняват. Минал един свещеник, погледнал го и си заминал. Той си казал: „Не е това моя работа. Аз се занимавам с Божествени работи, с болни хора не се занимавам.“ Минава един учител и той го поглежда и казва: „Не е за мене тази работа.“ Минава един самарянин с едно магаре, като вижда ранения юдеин, качва го на магарето си, казва: „Като няма работа, да закарам този човек до гостилницата.“ Туря го на магарето си, занася го в гостилницата и казва: „Грижете се за този човек, каквото е потребно, аз ще платя.“ Кой му е ближен? Онзи, който му направил доброто.

Казвам: Всички разглеждате любовта в едно статическо положение. Казвате: „Да обичаме.“ Това е едно статическо положение. Казва: „За в бъдеще ще развием любовта.“ Никаква любов не може да развиеш за в бъдеще. Любовта не търпи никакво развитие. Тя се проявява в даден момент, вън от времето. Ако днес, в дадения случай, ти обичаш, ти и за в бъдеще, след хиляди години ще обичаш. Ако в дадения случай не обичаш и за в бъдеще няма да обичаш. Какъвто си сега, такъв ще бъдеш и за в бъдеще. То значи, ако в даден случай не обичаш, трябва да имаш някакъв повод. За колко неща човек може да обича някого? Може да обичаш за три неща. В сегашния живот, както разбираме, може да обичаш един човек, защото е здрав, излиза някаква магнетична сила от него, подвижен е, каквото захване може да го свърши, работи. Можеш да обичаш някого, понеже има добро сърце. Някаква особена топлина излиза от него, в обходата му има нещо хубаво. Някой човек, като го погледнеш в движенията, отвращават. Някой човек има нещо в движенията, което привлича. То се дължи на чувствата на човека. Пък някого обичаш заради неговата мисъл. Тази мисъл се изявява в лицето или в говора му. Като говори има нещо разумно и затуй може да го обичаш.

Та вие считате реален живот онзи, когото може да попипаме. То е една пета от реалността. Ние, чрез петте сетива добиваме някаква реалност. Ние, като пипнем нещо, считаме, че е реално. Но трябва и петте сетива да се произнесат за нещо, което съм попипнал, за да бъде то донякъде реално в нашия ум. Сега не само човек трябва да пипа, но той трябва чрез своите усети да добива. Човек чрез ръката си придобива и може да предава нещо. Вземете един магнетизатор или един лекар само с ръката си, като бутне може да лекува. Защото от неговите пръсти излиза нещо. Той чрез ръката

си или предава нещо, или отнима нещо. Онзи магнетизатор знае този закон. Да кажем, вие често се ръкувате, но знаете ли колко е опасно ръкуването. Вие често искате да се целувате, но знаете ли, колко е опасно целуването. Не искам да ви говоря, да не се плашите. Опасно е, когато не знае човек, как да се целува и кого да целува. Опасно е, когато не знае човек, кога и с кого да се ръкува. Представете си, че вие се ръкувате с един човек, който има проказа, или който е сифилистичен, или целувате човек, който страда от тази болест. Вие ще се заразите. Не само това, но опасно е един дрехар, който е сифилистичен да ви шие една дреха. Вие ще бъдете заразени. Опасно е, един готвач, който е сифилистичен да ви готви, ще се заразите. Опасно е да ви учи един човек, който е сифилистичен, може да се заразите. Пък проказа има и в човешките мисли, проказа има и в човешките чувства, пък има и в човешките постъпки. Най-първо, в съвременния свят трябва да излекуваме своето тяло, да излекуваме сърцето си, да излекуваме и ума си. Сифилисът е една болест, на която лекарите ѝ дават голяма опасност. Тя не е толкова страшна болест. За някои болести пазите карантина – за скарлатината, за дифтерита. Дифтеритът като те хване, като някой вълк за гърлото, а пък скарлатината е много тщеславна. Като те хване, тя навсякъде хваща, по цялото тяло. Аз наричам скарлатината треска в силна форма. Ще те поразтресе малко. Обаче, щом те хване скарлатината, 40 деня ти ще бъдеш под карантина. Някои болести се дължат на човешкия ум, някои на човешкото сърце, някои се дължат на човешката воля.

Днес, дето и да сте, в един културен свят, има цели школи, които развиват човешката воля. Но развиването на човешката воля има голяма опасност да се втвърдят човешките мускули. Всички стари хора умират от силна воля. Казват: „Да развием сърцето си." Опасно е да развиеш сърцето си, понеже, ако се развие температурата на тялото, разлага се човек, пак страда от известни болести. Пък ако се увеличи чрезмерно светлината в човешкия ум, има друга опасност, да изсъхне човек. Учените хора изсъхват, започват да линеят. Та казвам: Крайности в света съществуват.

Религиозните хора, като хванат човешкото сърце, казват: „Всичко е в сърцето." Светските хора, като хванат човека, казват: „Всичко е в тялото." Учените хора казват, че всичко е в главата, в ума на човека. Води се от хиляди години спор, кое е важно. Не е нужно, там е погрешката. От тялото си човек никога не може да се освободи. То е единствената среда. И като умре човек, пак има тяло. Някой казва: „Той умрял." Умирането е, както зимно време ходиш с кожух, излизаш при 40 градуса под нулата. Ако си ескимос ще ходиш в мечи кожи. Но ако този ескимос дойде тука в топлата зона, той ще хвърли тази меча кожа. Считайте, че тялото, това е мечата кожа, по-дебелата обвивка на тялото. Не, че не е нужна тя. Някой път

искаме при най-хубавите условия да носим мечата кожа. Казвам: Ако е студено времето, потребна е мечата кожа, но ако е топло, трябва тънка дреха. Аз искам да ви наведа на ред нови разсъждения. Вие разглеждате сегашния живот в едно статическо положение. Казвате: „Не се живее.“ Сегашният живот за бъдеще ще се промени. Ако вие, да кажем, дойдете след хиляда години, знаете каква промяна ще стане с всички сегашни възгледи. Ако ги пазите, ако не прогресирате, вие сами ще станете смешни на себе си. Не искам да правя сравнение. Някой казва: „Какво означава животинското царство?“ Ония души, които не прогресираха, останаха като волове. Други, които не прогресираха, останаха като коне. Първоначално, които не са прогресирали, останаха като дървета. Като виждам цели гори, това не е нищо друго освен душите наредени в ония форми. Всяка душа, останала в тази форма, казва: „Нас повече от това не ни трябва.“ Дърветата са много горделиви. В тях гордост, колкото искаш. Не искат един бой от един метър, два метра, три метра, но 10 метра, 15, 20, 30, 40, 50, 100 метра, някои 150, 200 метра са се подигнали. Понеже са доста учени дърветата. Живеят по 4, 5, 6, 7 хиляди години. Казват: „Ние наука имаме, нас не ни трябва друга форма. Тази форма на растенията е подходяща за нас и за дългия живот.“

Сегашните хора ще кажат: „Това може ли да се докаже?“ Доказват самите растения, съществуват, да ги питат. Ще ви разправят, колкото искате. Учени са и книжнина имат. Та казвам: Какво се крие зад растенията? Зад растенията се крие цял един свят. Така направиха, че останаха. Те като дойдоха до тази област, останаха там, завзеха място. Всички други животни идваха отпосле, и човек дойде най-после. Нищо не беше останало заради него. Човек да има голям бой, боят го имат растенията. Да има твърдост, твърдостта я взеха минералите. Животните, като дойдоха, завзеха всичко и за човека не остана нищо. Като дойде той, нему Господ му даде да мисли. Казва: „Ти сега ще се учиш да мислиш. Ти си за счетоводител, да проявяваш мислите си, да проявяваш желанията си и постъпките си.“ Счетоводител го направиха. Господ го остави да мисли, колко мисли минават през ума му, колко желания минават през сърцето му и колко постъпки през неговата воля. Не зная дали вие имате ваша счетоводна книга. Доста сложна работа е. Ще ги сортира мислите. Не са еднообразни. Разни категории има от тези мисли. За всяка една мисъл, която минава, трябва да промислиш. Тя или ще донесе нещо, или ще отнеме нещо от тебе. От туй никой не може да се избави. Част от твоята енергия ще ти вземе, или ще вземе нещо от тебе и ще си замине. Същият закон е и с чувствата. Някои чувства има, някои усети има, ще ти донесат нещо, или ще вземат нещо от тебе. Същият закон е и с постъпките на човека – неговите волеви действия.

Та казвам: Всичката дисхармония, която днес съществува, произтича от тях. Има нещо на хората, което не им достига. За пример, хората са крайно обеднели, сърцата на хората са крайно изпосталели и човек минава в една нова фаза. Най-първо сърцето е от друга еволюция. Понеже сърцето на човека най-първо било каменно. Господ взел от минералите и създал на човека едно сърце, понеже областта в която минавал била опасна, че трябвало сърцето да бъде яко. Да се не зарази този човек. Затова, каменно сърце имал. Обаче, сега той минал тази зона. При сегашните времена Бог решил да му даде не едно каменно сърце, но едно сърце направено от фина материя, да стане по отзивчив на страданията, които съществуват в живота. И казва: „В това сърце ще напиша закона си." Този закон сега се пише. Тия страдания в света не са нищо друго, освен че писмото се пише, законът се пише. Вземете един склуптор, който започва да работи на своята статуя със своите чукчета. Хиляди удара може да нанесе, но създава тази статуя. Всеки един чук остава своите последствия. Не че в живота си този склуптор ще се занимава само с една статуя. След като свърши статуята, оставя я. Но казвам: Всеки един от вас е като един склуптор, трябва да работи върху своя ум. Като погледнете човека, виждате до каква степен е дошъл, какво е изваял. За пример, като ви гледам, виждам до каква степен сте работили. Челото си как сте изваяли. Не е още довършено. После носа не сте изваяли, веждите не сте изваяли, очите не сте изваяли. Някои мислите, че много красиви хора има сега. Аз наричам красив човек онзи, на който челото може да предаде правилно човешките мисли. Трябва да се разглеждат черепите на умрелите хора, за да видите, кой човек е културен. Всички хора, които са културни, костта на черепа е тънка. Онези, които са с дебели черепи на главите си, не са така културни. Гърците обвиняваха българите, едно изречение им казваха – няма да го кажа, не искам да го кажа, понеже ще обидя себе си. Не зная, дали гърците имат по-тънка глава от моята. Той гъркът казва: „Дебели глава", но българинът не го превел добре. Казва: „Дебела глава". Сега за филологическия произход, как е на гръцки? – „Хондрос кефало". Коя е гласната? В произношението на гласните трябва да обърнете внимание. Ако не знаеш да произнасяш „О" отворено, окръжаващите условия, които те затварят, всякога ще срещнеш една мъчнотия. О-то разрешава мъчнотиите, създава кръга. Ако не знаеш как да произнасяш А-то, ще се намериш в трудно положение. Всякога ще бъдеш обременен с ненужни работи. Ти ще бъдеш натоварен като едно животно. Ако не знаеш да произнасяш буквата И, ти няма да можеш да намериш път в живота. Ще започнеш една работа, втора, трета, четвърта, казваш: „Изгубих си живота напразно." Ако Е-то не знаеш как да произнасяш правилно, ти няма да знаеш, как да се разширяваш. На някои, това може да ви се види много странно. Ами че гласните букви, като съединявате със съгласните, знаете какво съединение може да направите? Ако съедините О с Ж, или ако

съедините О с М. Ами, че индусите, като са съединили Ом, имаме думата Ом, дом. Една дума, която има голямо съдържание, или ОП. Онези, които не са изучавали езиците може да произнесете, но всичката мощна сила седи, как ще съединиш тия гласни и съгласни букви. Може да направиш каквото и да е съединение вътре, за да произведеш известен ефект в света. Тогава защо именно Стария завет е написан на еврейски език? Еврейският език минава за свещен език. Новият завет защо не е написан на еврейски, но е написан на гръцки? Защото евреите нямаха тия форми на езика, както гръцкият език. Евреите имат две времена – минало и бъдеще. Няма в тях настояще. Всяко нещо в тях, което става, е минало. Всяко нещо, което има да стане, то е бъдеще. После, техният език се пише само със съгласни, гласните се подразбират, те не фигурират вътре, отдолу турят известни знаци. После, като пишат не турят точка, запетая, две точки и т.н. Те ги подразбират. Щом дойдете до Евангелието, то е написано малко по-другояче. И мисълта е по-деликатна. Еврейският език е по-материалистичен, натоварен. Бора. На турски има „бара“, на български „бара“. Евреите казват: „Бара берешит.“ Една дума, която в разните езици взела разни форми. Произходът на всички езици е един и същ. Времето, което минало, туй време е изменило езика на нещата.

Та казвам: Времето, в което човек живее, може да измени неговата психология. Лошите условия може да изменят съвсем характера на човека. Добрите условия може също да променят характера на човека, може да го променят в добър смисъл. Лошите условия може да променят в лош смисъл човека, пък може да го изменят в добър смисъл. За пример, един човек, при лоши условия, може да се научи да краде, но при лошите условия може да се научи да работи, да стане трудолюбив. Богатият в богатството може да стане щедър, но може да се научи да яде пищно, да разкошествува, колкото искаш. Силният, със здравото тяло и той може да прави погрешки, но може да бъде полезен на хората.

Та казвам: Хората на земята трябва да се научат, как да употребяват своя ум. Ние се учим да употребяваме ума си. После трябва да се научим, как да употребяваме своето сърце, после да се научим, как да употребяваме своята воля. Като станат хората религиозни, стават лековерни. Сега всеки може да ни лансира някоя идея, както вестникарите лансират. Те като нямат новини, измислят нещо, че го турят във вестника. Иде ми на ум, във Варненско за един Йончо, в когото чувството да преувеличава било силно развито. Всички неща той ги увеличавал хиляди пъти. Винаги е представял неща, които не са верни. Влиза в едно село този Йончо и започва да разправя на селяните, че еди на кое си място имало три големи казана пълни със злато. Той ги убедил, че цялото село със свещеника тръгнали заедно да откопават казаните. Той, като останал, си казал: „Да ида и аз, че

може да извадят наистина злато." Той сам повярвал. И той иска да иде да копае, да вземе нещо. Три големи казана, то е няколко тона, златото е тежко.

Има неща съществени, които трябва да придобием, които са по ценни от условията на доброто. На първо място е придобиването на живота, на онзи вечния живот, който е потребен за бъдеще. Този живот, който сега имаме, за бъдеще ще стане ненужен. Този променчив живот да се раждаш и да умираш, да градиш и да събаряш, няма никакъв смисъл в живота. Ще живееш 40, 50, 100, 120 години и ще умреш. Вземат ти всичко, пак ще дойдеш втори път, пак ще градиш, пак го вземат, пак дойдеш – няма край това. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Но познанието на Бога не може да стане вън от човешкия ум, не може да стане вън от човешкото сърце, не може да стане и вън от човешката воля. Чрез ума, ние ще добием онази светлина, която е необходима. Чрез сърцето ще добием онази топлина, която е необходима за живота. И чрез тялото ще добием онази сила, която е необходима за човешката воля. Защото онзи, безсмъртният човек, той трябва да има един отличен ум. Един отличен ум трябва да предвижда, онова, което има да се случи след хиляди години. Има пророци, които са предсказали неща, които сега стават в нашите времена. А пък сега се предсказват неща, които за вбъдеще има да станат. Казвам: Не би ли било полезно, ако вие знаете, какво има да стане с вас за бъдеще? Къде е мъчнотията? Мъчнотията е, че всички вие ходите с була. Българите, когато венчават една мома, турят ѝ було. Едно време туряха доста плътно було, да не вижда. Сегашните була са тънки, вижда. Едновремешните бяха плътни, че като върви булката нищо не вижда. Не се знае нейното състояние. Някой път ще дигне булото, ще целуне ръка и като се ожени ще го носи две, три седмици, един месец. След туй трябва да ѝ хвърлят булото, ще дойде деверът, понеже той носи голямото знаме, ще насекат пръта на три парчета, ще заведат булката на чешмата, ще я поомият, ще я поокъпят и ще хвърлят парчетата на юг, на север, на изток, ще ѝ дигнат булото и тя ще се освободи, ще стане вече като другите хора, ясновидка, вижда всичко напред. Сега вече вие културните хора, тия работи не ги правите. Старите българи ги правеха. И Мойсей, като отиде на планината и той се върна с було. Без було отиде, с було се върна.

Та казвам: Знанието, което човек придобива, ако не знае как да го складира, той ще образува едно було, ще се заблуди. Чувствата, които придобива, ако не знае, как да ги складира и те ще образуват едно було. И постъпките, ако не знае и те ще образуват трето було. Три була като тури, как ще вижда? Едно було разбирам, но три була, като ги туриш, три пъти ще иде деверът да сече този прът.

Сега същественото, което искам да ви наведа, за да използувате сегашния живот е, как трябва да се освободите от ония изкуствените условия, при които се намирате. Постоянно тревоги, вестниците пишат какви ли неща, неверни. Аз се постарах да ви освободя от страха, от природата. Задуха вятър, вие се плашите, сняг падне, вие се плашите, прах се подигне, вие се плашите. Сетне някаква криза, пак се плашите. Навсякъде страх. Страхът е едно чувство, което е дадено на животните да се пазят от големите беди. Без този страх, те са изложени на големи приключения. За пример, човек се опари. Веднага се явява страхът. Дойде някоя болест, дойде някое страдание, дойде някоя несгода, все ще се отрази върху чувствата. Страхът не е еднакво развит във всичките хора. Повечето от болестите се предават от страх. Човек, който е безстрашен, по-малко болести го познават. Сега новото учение учи хората да бъдат безстрашни, не да не се плашат, но да бъдат разумни. Човек не може да бъде безстрашен, ако не влада своя ум. Най-първо трябва да влада ума си. Да прави опити, да не се поддава на ония внушения, той трябва да влада чувствата си, да се не поддава на разни внушения. Трябва да влада и удовете си и тялото си да влада. Като стъпиш, като вървиш, да не си като гемия, но отмерени да бъдат крачките. После, движенията на очите, на ръцете да бъдат отмерени, като мигаш да не мигаш бързо. После да владаш устата си. Често аз забелязвам, вие си държите ръцете затворени постоянно една друга, хванати. Защо си държите така ръцете? Болният щом го заболи коремът, той все туря ръцете на корема, но има си причина за това. Понеже те са два тока, понеже дясната ръка е положителна, лявата е отрицателна, следователно, като тури ръцете на корема, този ток минава и лекува. Като държи човек ръцете си на корема, той се лекува. След като се излекуваш, има ли нужда тия превръзки да бъдат там? Ще дигнеш превръзките си. После някой път вие се хващате от двете страни на главата. Пак същият закон е.

Но казвам: Ако вие владате вашия ум, вие щяхте да измените външния ход на нещата. Сега аз не искам да ви насърчавам. Има някои работи, не си струва да се насърчава човек. За пример, някой път аз свиря, когато има някоя голяма буря. Свиря на бурята. Като посвиря на бурята, тя си замине. Пита ме някой: „Защо свириш?“ Казвам: Свиря на бурята малко да се повесели, понеже иде настръхнала, иска да се кара нещо. Като ѝ свиря малко, тя се поукроти, казва: „Хай да си ида!“

Често състоянието на хората се определя от силите, които действуват в него. Ако умът вземе надмощие в човека, крайниците, ръцете и краката изстиват. Ако вземе надмощие сърцето ви, веднага главата ви ще ви боли. Любовта е огън, главата ви ще ви боли. Щом гори главата, сърцето е огън, то взело надмощие. Щом волята ви вземе надмощие, тогава мускулите ви

ще бъдат силни, ще искате да се борите, да сечете, да трошите, да хвърляте, да ритате. Това ритнеш, не е на място, онова ритнеш. Сегашните хора искат да възпитат децата. По този начин не се възпитават децата. Вие се възпитавате по старому. Казвате: „Той Господ ще ни помага.“ Господ казва: „Ще мислиш хубаво.“ Трябва да знаеш, откъде да започнеш. Ще имаш везни да теглиш мислите си. Всяка мисъл, като дойде, ще я претеглиш да знаеш, колко тежи твоята мисъл. После ще преглеждаш мислите си, да знаеш формата им. Каква е тежината им, какъв е цветът им, после какъв ред имат. Ще определиш всичко. Сега вие имате една мисъл, на която не знаете тежестта колко е. На ония, хубавите мисли, човек ще направи такива хубави дрешки, както Яков направи на Йосифа. На такава мисъл ще направиш апартамент, хубав, в главата вътре. Ще ѝ дадеш най-хубавото място. Три категории мисли има в света. Физическите мисли остават складирани горе при веждите. Там е складът на физическия свят. Онези хора, които имат силно развит обективен живот, долната част на челото е развита. Онези, които са живели в духовния свят, средната част на челото им е развита. Там са складирани мислите. Ония, които са живели в мисълта, в горната част на челото са складирани мислите им. Аз, като погледна един човек, виждам де е складът му по-голям. Някой има голям склад на физическото поле, малък в духовния свят и в Божествения свят. Трите склада еднакво трябва да бъдат пълни. Като дойдете до сърцето и там има три склада. Сега това аз споменавам мимоходом, като един сказчик, който държи сказка.

Един учен повикал едного да го учи и започнал с любовта. Учен човек, философ бил, той като говорил на простия човек за Божията любов, казва му: „Чакай, тази работа да я науча, повече не ми говори, много ще ми бъде.“ Отишъл той и десет години се занимавал с любовта и след десет години се връща, казва: „Научих това, което ми говори, продължи сега, дето спря.“ Та вие някой път искате много бързо да научите някои неща. Най-малко по десет години ви трябва за всеки един склад. Десет години за физическия склад, десет години за духовния склад и десет години за Божествения склад, всичко 30 години, за да се осведомите малко. След туй вие трябва да свършите, как да обичате вашата мисъл. Казвам: 30 години за ума, 30 години за сърцето, 30 години за тялото – 90 години трябва да бъдете в училище. След туй ще идете да станете ученик. Сега туй е съкратено на 21 години – 4 години отделенията, 8 години гимназията – всичко 12 години и 4 години университет – 16 години. Някаква специализация, това, онова, пак 20, 21 години.

По някой път ние говорим за мисълта. Една проста мисъл ще ви наведа. Ето аз какво разбирам под думата любов. Ако аз съм астроном и кажа, че обичам някоя тръба, защо я обичам? Обична ми е тръбата, защото с нея

виждам небето ясно, обичам я, понеже разкрива света пред мене. Имам и друга тръба, при която като дойда, не може да имам тази любов, защото тя малко разкрива. Обичам някой човек, понеже разкрива света повече пред мене, повече виждам. Ако вие сте една тръба за някого, той ще ви обича. Ако нищо не може да вижда човек през вас, защо ще ви обича? Вие искате да виждате. Ние обичаме нашия салон, защо? Защото такъв салон няма друг в София, не само тук, но и в цяла Европа няма като този, такъв чешит няма. Всички тези подразделения няма ги другаде. То не е случайно. Ние възприемаме повече светлина и светлината пада под известни ъгли. Тъй щото има върху вас известно влияние. Ако бяхте учени, щяхте да се ползувате много. Пък сега и без да знаете, пак се ползувате.

Та казвам: Всеки един от вас трябва да бъде проводник не само на себе си, но да бъде проводник и на другите. Дотолкоз, доколкото всеки може да бъде проводник на другите, че да виждат през него, дотолкоз ще го обичат. Като дойде някой, няма да му доказвате, но ще кажете: „Погледни чрез мене.“ Като идеш при тръбата ще питаш: „Я ми покажи, какво нещо е небето!“ Казва: „Погледни!“ Като погледнеш, тази тръба е така нагласена, че увеличава, прави пречупванията по-големи. Ще има една ясна представа. Съвременните учени хора казват, че има някои неща, които са безпространствени. Сега не искам да се спирам. Те говорят за пространственост, за измерения, за неща, които се простират. Първото и второто измерения се простират. Казваме, пространство, телата са в пространството. Когато телата растат и се увеличават, телата са в пространството. Имаме една мярка, микробата, която не се вижда с просто око. Като я турите под микроскопа, който увеличава три хиляди пъти, ще видите микробата. Сега са сполучили да увеличат 72 хиляди пъти. Ако една микроба се увеличи десет хиляди пъти, тя ще бъде много голяма. Но за да бъде понятно за нас, пространството може да се намалява и може да се увеличава. Природата, като направила големите тела, за да бъдат достъпни за нас, тя ги смалила. Слънцето, което е един милион и 300 хиляди по-голямо от земята, а според други, един милион и 500 хиляди пъти, тя го турила на такова разстояние, че го виждаме малко. Колко милиарда е намалено, за да бъде достъпно за нашия ум. Ако то се приближи, ще обсеби цялото небе, нищо не може да видим. Значи трябва да се отдалечи.

Казвам: В живота си правите погрешки. Една идея може да я приближиш до себе си, че да засенчи останалите работи. Ще поставите на такова разстояние, дето да виждате. Ако е много голяма, ще я сложите на по-голямо разстояние, ако е от малките, може да бъде по-близо. Едновременно, като изучавате нещата едни, трябва да ги увеличавате, други да ги смалявате. Накъде ще се учите да смалявате. Казвате: „Смалил

се човек.“ Как се смалява човек? Човек започва малък да става, като остарява. Започва от малкото към голямото, дойде до едно място, направи една крива линия и пак започва да се смалява. Това е прогрес, който сега става механически в света. Ние се чудим, как се смаляваме – остаряваме. Ние остаряваме, защото не сме господари на тялото, защото не сме господари на сърцето и защото не сме господари на ума. Започваме да се смущаваме.

Та първото нещо, турете в ума си, че сте в едно Божествено училище, искате да учите. Тази глава, която ви е дадена, ви е дадена да учите. Най-първо ще започнете с любовта. За да обичаш един човек или за да обичаш един предмет в простата форма, ти трябва да го осветлиш, да го стоплиш, да му дадеш подтик на движение. Всички неща се осветяват. Слънцето свети, топли и движи. Всички тела, които са топли, които са светли и които се движат, са живи тела. А всички тела, които потъмняват, които изгубват своята топлина и своето движение, умират. Следователно, умира човек, по единствената причина, понеже потъмнява, изгубва своята светлина, изгубва и своята топлина, изгубва и своето движение. И тогава умира.

Та казвам: В знанието, като се учим, ние чрез знанието придобиваме светлина, която ни е потребна за живота. В религията трябва да добием топлина, която е потребна за живота. И чрез тялото да добием известна сила, която пак е необходима за живота. Чрез светлината, чрез топлината и чрез движението, трябва да се движим постоянно и да придобием онзи вечния живот, за който тази любов говори. Това са новите възгледи сега, които трябва да ги координирате с вашите стари вярвания. Казвате: „Какво ще ни ползува?“ Вие, които сте остарели, какво ще ви ползува вашата старост? Вие, които сте болни и страдате, какво ще ви ползват вашите страдания? Казвам: Без страдания не може и без болести не може, понеже не мислим както трябва и не чувствуваме както трябва и не се движим, както трябва. Затова са неизбежни. Ако знаем как да мислим, ако знаем, как да чувствуваме и как да се движим, ще може без страдания. Забележете, някой път, като станете сутрин, ставате спокойни. Не хвърлям упрек. Ти, като станеш, да се зарадваш, че си станал, че си на земята. Виж денят колко е хубав, да ти е приятно. Кажи: „Има какво да се учи.“ Първото нещо е да наблюдаваш, като изгрява слънцето. После, попипай си главата и кажи: „Господи, благодаря ти, че в тази глава си вложил мисълта ми.“ Благодари на Господа за сърцето си, че там е вложил хубавите чувства. И най-после благодари на Бога за тялото си. Всяка сутрин, като ставаш, благодари и вечер, като си лягаш, пак благодари за главата, за сърцето и за тялото, които ти служат. Като си лягаш, благодари, и като ставаш, благодари.

Това са сега елементарни понятия за новото учение. Казвате: „Да бъде ден свети, да идем в небето.“ Небето трябва да го снемем тук на земята. Нашата глава да я накараме да се научи главата, да живее в небето. То е в Божествения свят. Ще извикаме сърцето да живее в духовния свят и да извикаме тялото да живее във физическия свят едновременно. То е една от великите задачи, които сега предстоят на шестата раса. Аз я наричам расата на любовта. Тя има тази задача, да живее човешкият ум в Божествения свят, да живее човешкото сърце в духовния свят и да живее тялото на физическия свят.

Душа чиста, ум силен, Боже, постави в нашите тела!

Отче наш.

1940_03_03 Става истина
неделна беседа

СТАВА ИСТИНА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Придобитото трябва да се пази. Имаме едно повърхностно разбиране. Мислим, че някои неща сега може да ни се дадат. Право е. То е привидно така. То е определено от памтивека. Дава се, когато човек е готов да го възприеме. Ако наблюдавате зимно време Земята, всичко е студено, няма никаква тревица, Земята като че е пуста; но щом дойде краят на март, април, май, юни, виждате, из Земята изникват какви ли не неща, какво ли не се крие в нея вътре. Всичко туй излезе из нея и цялата Земя се украси.

Та казвам: В човека има една такава зима. Аз я наричам зима на безлюбието, зима на студените ветрове, бури и снегове. Човек се скрива в себе си и казва: „Не се живее отвън. Човек трябва къща да има.“ Сега да оставим. Има неща, за които се говори, за вярата е говорено на хората. Но още не знаят какво нещо е вярата. За любовта е говорено и доста опитности има, но не знаят какво нещо е любовта. Няма защо да знаем теоретически. Може да ви разправят колкото искате. Може да ви разправям колко трептения има любовта, колко цветове има, колко красива е. Може да ви кажа, че като нея сила няма. Но тия неща са непонятни. Няма, защото няма с какво да я сравниш. Няма по-велико нещо от любовта и няма по-малко нещо от любовта. Най-дребното нещо е любовта, но и най-велика е тя. С нищо не може да се сравни. Тя е и толкоз дребна, че с нищо не можеш да я сравниш, и толкоз голяма, че с нищо пак не можеш да я сравниш. Туй, което не може да го сравниш, е непонятно. Мислим, че неща, които са непонятни, [са] недостъпни за ума. Това е заблуждение. Именно непонятните неща са достъпни за ума, а понятните неща са недостъпни.

Сега, в туй не искам да вярвате. Вземете го както искате, според вашата логика, според вашето разбиране. Ами че кое е недостъпно? Голямото е недостъпно, понеже не може да го обхване умът. Малкото е недостъпно, понеже може да се скрие в нас, отвсякъде можеш да го наблюдаваш. Една любов, която отвсякъде можеш да я наблюдаваш, недостъпна ли е? Сега разсъждавайте чисто логически за тия малките работи. Но знайте, че аз с една кибритена клечка може да запаля целия свят. Светът има дванадесет

вида запалки. Той има повече, но аз ги турям дванадесет. Ще ви дам онова сравнение, не искам да увеличавам. Ако кажеш повече от дванадесет, много е увеличено. Казвате: „Бива, бива, ама повече."

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Един ден той щял да проповядва за Самсона, че хванал триста лисици и на опашките им запалил по една свещ и с тях запалил житата на филистимците. Казва той: „Трябва да знаете, господа, че тогава опашките бяха дълги по пет метра." Имал един приятел и понеже знаел, че много преувеличава, той бил там да му направи знак с ръката и когато той казал това, приятелят му махнал с ръката. Проповедникът казва: „Виж, много ви се вижда, че са дълги, но по четири метра били дълги." Приятелят му пак направил знак с ръката. Проповедникът намалил на три метра. Той пак направил едно движение с ръката и така смалявал, дошъл до един метър и когато дошъл на половин метър, проповедникът казал: „Не смаляваме вече."

Това са примери. И действително, има някои хора, които много преувеличават. Туй чувство у българина е силно развито. Българинът казва: „То свят, свят, че яйце да хвърлиш, няма де да падне." После казва: „Бяга като куршум." То бива, бива, но че като куршум бяга... Англичаните не могат да бягат като куршум, българите бягат като куршум. Права е мисълта, трябва да се мисли. В нашия век, в природата има един закон. Природата има предназначение, има една област, дето всичко е позволено. Тя се нарича област на забавленията. Туй, което философите наричат илюзия, забавления. Туриш си една маска, станеш дядо. Или пък ще се подмладиш, макар че не си млад, ще се дегизираш, ще се подмладиш, някаква роля ще играеш на сцената на някой цар или царица, на някой виден професор или съдия, адвокат. Каквото искаш, може да вземеш. Но то е само на сцената. Щом слезеш от сцената, четеш някоя книга, като четеш някой поет, мислиш, солидаризираш се с него. След като четеш, напишеш нещо и казваш: „Аз мога да пиша." Сега тия забавления... По някой път ние казваме, че всеки автор да си тури името. От всичките автори, които са писали съчинения, нито един не е автор. Те са все псевдоними. Платон е псевдоним, Аристотел е псевдоним, Лайбниц е псевдоним, Кант е псевдоним. Истинските те седят отзад. Авторът, който е писал една драма, той седи, той не играе на сцената, той е в публиката, седи и гледа как ще играят неговата драма, той ги назначил – някой цар, княгиня, някой професор; всичките те играят ролята си.

Та казвам: Тепърва ние има да изучаваме оня реалния свят; той се отличава. Реалният свят се отличава с няколко качества. Този свят, който не е реален, в него хората са временно. В него те се явяват на сцената и

изчезват, умират. Той не е един реален свят. Щом умират хората, ние живеем в тази роля. Не е умрял. Един актьор, който слиза от сцената, умрял ли е? Като съблича царската дреха, детронира ли се? Трябва да погледнеш, играе някоя друга роля. Сега казвате по някой път: „Онези, умрелите, къде са?“ Между хората. Тук, между вас. Колко умрели има тъдява. Не, не, не са умрели. Ще каже някой: „Че как е тъй, в оня свят са.“ Къде е оня свят? Оня свят не е в този свят. Но този свят е в онзи свят. Не е голямото в малкото, но малкото е в голямото. Оня свят е по-голям от този свят. Следователно той го прониква. Ние мислим, че той е извън някъде, далече, на Слънцето. Може така да мислим. Не е лошо. Детински работи може да мислим. Не е погрешно. Защото онзи свят е и в Слънцето, и накрая е онзи свят, но и тук е оня свят.

Аз съм ви казвал да се радвате на онова, което не знаете. Соломон, който изследвал старата философия, дошъл до убеждението, че от многото знание човек се уморявал. Той си задал много голяма задача – да постигне глъбините на окултната наука и започнал да изследва сърцето на жената. Той правил изследвания и забатачил, че още не е излязъл. Казвате, защо е това? Тези жени, които имате, те са все отражения на тази голямата Жена, която изпълня вселената. Какво ще правите с нея? Тя като те хване, щипци има, като те хване... Всяка жена е жена дотолкоз, доколкото тя е свързана с тази, голямата Жена. Индусите имат разни имена за нея, и в християнството има разни имена. Човек с тази Жена трябва да се отнася с най-голямо уважение и почитание. Има един такъв Космичен Човек, Мъж, и към него има една Жена, една Жена, към която човек трябва да се отнася с много голямо уважение и почитание. Мнозина си позволяват да хулят жената. Не е право. Може на един фотограф да му правиш големи бележки, че не е фотографирал жената добре. Нямаме право да критикуваме самата жена. Защото всяка една жена е представителка на тази Жена. В какво се отличава жената? Че тя е носителка на любовта. Колко хиляди години природата работила върху жената, за да се прояви тя като майка. Не че още жената е майка тъй както трябва, защото тя още не е станала майка тъй както трябва. Една котка, като добие своите деца, изяде ги. Често има котараци, бащи, те ги изядат. И женската ги изяда по някой път. Рядко се случва. Но котараците ги изядат на общо основание като плъхове. Това е един атавизъм вътре в природата. Атавизмът е в нас, който се случва по някой път и ние разрушаваме най-хубавите си свои мисли в себе си и желания, които са родени в нас. Едно хубаво чувство, което ние възприемаме, ти го разрушаваш за нищо и никакво.

Та казвам: В съвременния свят, и в религиозния, и в учения свят, трябва да се даде едно правило – да се не разваля онова хубавото и красивото в света. Първото нещо казвате: Христос е казал. Хубаво, Христос дойде да научи

хората на самоотричане, на самопожертвуване. Това [е], което Христос [е] дал в тази форма, в която съществува. Науката за пожертвуването, за спасението на хората. За да спасиш, трябва да дадеш нещо от себе си. Писанието казва: Този, който е бил богат в духовния свят, в ангелският свят раздал всичко и слязъл между хората, да помага, да им покаже по кой начин трябва да живеят; и Той сам казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ И казва още: „Както Ме е Отец възлюбил, така ви говоря. И Аз дойдох да извърша Неговата воля, да покажа на хората как трябва да живеят.“

Казвам: Днешните християни, от гледището на Христа, те не са приложили християнството. Ако вземеш съвременните християни, доста напреднали са, в сравнение с физическото много високо седят, но както Христос проповядвал християнството, Божественото учение, далече са още. Не казвам, че всички. Има някои верующи, които са достигнали до голяма степен на развитие. Човек, за да бъде християнин, той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце, трябва да има едно тяло добре организирано. После, той трябва да бъде човек, на когото да разчиташ във всяко отношение. За туй трябва да се създадат условия. В една ябълчна семка, в една крушова семка има всичките възможности за създаване, за развитието на едно отлично дърво, но трябва да се даде хубава почва. Ако туй семе го посееш в хубава почва, то ще прояви своята сила.

Та, аз говоря върху този предмет, защото във вас тия Божествени семена съществуват. Вие трябва да им дадете условия в себе си. Защото, ако ти вярваш, вярата не е една способност у човека. Има нещо по-високо от човешката разумност. Вярата седи над човешката разумност. Човешката разумност е ограничена, вярата схваща неща, които са Божествени и недостъпни за обикновения ум. Учените хора допущат. Учените хора хипотези имат. Те вярват, че има двадесет и пет милиона градуса на Слънцето. Други вярват, че има четиридесет и пет милиона градуса, а други смаляват. Всичките тия учени хора все имат аргументи, те всички доказват, но всъщност нито един човек не е ходил на Слънцето. Ние не сме опитали какво нещо е двадесет и пет милиона градуса топлина, непонятна е, и за учените хора е непонятна. Или учените хора казват, че един атом имал двадесет и пет милиона части. Един милиграм, ако разделите на двадесет милиона частици, [това е] една малка частица, но кой е видял тази малка частица? Вярват, че е така. Трябва да се обоснове. На тази вяра образуват известна теория и се стремят да имат някакъв опит.

Сега мнозина задават въпроси и казват: „Ти в оня свят ходил ли си?“ Казвам: Ти на Слънцето ходил ли си? – „Не съм. Аз го виждам Слънцето.“ – Че, и аз виждам оня свят, както ти виждаш Слънцето. Така и аз виждам

оня свят. Тогава, имаме два вида разсъждения. Едни предмети, които се приближават към нас постоянно, изменят нашият възглед, ние ги виждаме по-големи и по-големи, по-ясни, а пък [с] онези предмети, които се отдалечават постепенно, нашите възгледи стават по-тъмни и по-тъмни, изгубват се и на туй основание, дали едно тяло се приближава или отдалечава в пространството, учените хора са намерили, че в спектъра има известни линии. Когато едно тяло се отдалечава, известни линии има, които се образуват от светлината и щом се приближава тялото, линиите се отдалечават една от друга, а щом тялото се отдалечава, линиите се приближават.

На обикновения човек няма да му дойде на ума това, но на учения човек. Вземете, един лекар прави диагноза на очите. Той вижда, че някои очи са мътни. Обикновеният човек ще каже: „Мътни са очите му", а пък лекарят свързва очите със стомашната система и казва: „Стомахът му е разстроен." На някому очите са стъклени, остри, не са влажни – казва: „Той има стъклени очи." Нервната система му е разстроена. Че му са мътни очите, стомашната система е разстроена. Вие нямате опит. Когато ви боли коремът, ще видите, че очите стават мътни.

Хубаво, какво трябва да се прави, когато очите започват да стават мътни? Ако си месоядец, ядеш месо и очите ти почнат да стават мътни. Ще изхвърлиш месото, ще станеш вегетарианец, ще измениш храната си. Препоръчват месната храна е пищна, хранителна. Вярно е, но същевременно една месна храна съдържа много нечистотии. Тия клетки си имат свои пищеварения, тъй щото в месната храна има толкоз нечистотии. Ако бих ви описал месната храна, не бихте куснали, но не искам да ви я описвам. Искам да ядете още месо. Аз обосновавам науката не да не ядете месо. Може да си похапнеш месо. Хубаво е. Хубаво свинско месо, печено, на кебапчета, как, нали е хубаво? Хората, които хиляди години са яли агнешко месо, придобили качествата на овцете. Станали по-добри. Ако хората не бяха яли агнешко месо, не биха станали по-добри. Благодарение на тия агнета, кози, овци, говеда, които изядоха, станаха по-добри и за в бъдеще като ядат, ще бъдат още по-добри. Повече от хиляда–две хиляди години ядат месо.

Сега, ако има вегетарианци, аз не говоря буквално. Някои вегетарианци поддържат, че има вегетарианци. Знаете ли във въздуха колко микроби има, които ги поглъщате? С милиони влизат. Вие ги поглъщате и казвате, че сте вегетарианци. Аз ако бях искал да стана вегетарианец, ще имам ситна мрежа, че от тия кебапчета да не влизат в дробовете. Ние сме вегетарианци не в пълния смисъл. Минаваме за вегетарианци. Казвате: „Аз съм вегетарианец от двадесет години." А пък по ябълките колко месна

храна има и всичките те отиват и всички казвате, че те са дребни. Тия, дребните работи са опасни. Много пъти от тия малките микроби, като ги погълнете, започват да се размножават и погледнеш – имаш тифус, имаш холера или чума. Някои не се поддават на ядене, много са опасни.

Евангелистът, който писал тази глава, изяснява туй раждане. Както и да го обяснява, непременно човешкият ум трябва да се роди изново и човешкото сърце трябва да се роди изново. Понеже човек е вече роден веднъж, първото раждане е, когато

Бог е направил човека от елементите на Земята и в него е вдъхнал и той станал жива душа. Това е първото раждане. С туй се отличава човек от животните. Второто раждане е, за което Христос говори – [то] е от вода и Дух, то е вече възраждането на човешкия ум. Туй, което вече се проповядва, възкресение, то е третото раждане на човека. Като се роди трети път, той ще бъде гражданин на онзи велик свят, ще се отвори нов свят за него и той ще бъде Космическият Човек. Всичко ще му стане ясно. Тогава ще започне истински той да се проявява.

Някои мислят и казват: „Какво ще правим в оня свят?“ Някои философстват. Седиш хиляда–две хиляди години, какво ще правиш? Аз да ви кажа какво ще правите в оня свят. В нашата Вселена има сто милиона слънца. Във всяка една слънчева система има по дванадесет планети. Те правят един милиард и двеста милиона. Ти ще тръгнеш да пътуваш в нашата Вселена, а има още хиляда такива вселени. В тази вселена ти ще тръгнеш и като влезеш в оня свят, ще започнеш екскурзия от слънце на слънце. И може да живееш най-малко един милион години, да се запознаеш, ще започнеш да слизаш, да ходиш из всичките планети и оттам ще започнеш да обикаляш всичките слънца и тогава ще дойдеш при мене, като ги обиколиш. И тогава ще кажеш ще искаш ли да живееш или няма. Тогава ще разбереш смисъла, разнообразието, красотата, хубостта, всичките светове. Като посетиш, ще видиш, че е толкоз разнообразен светът, толкоз умни и добри същества има, че заслужава да се живее. Ще напуснеш дребнавите работи на Земята и ще кажеш: Туй разбирам, „Нинешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава“, която има да се открие за човешката душа, свободно да пътува през вселената, навсякъде, да бъде гражданин със свободен билет, да знаеш езика и да изучиш всичките слънчеви системи. Най-малко дванадесет езика ще знаеш – тия първоначални езици на природата. Всеки един език ще съдържа по двайсет и пет милиона думи. На Земята най-богатия език е на Шекспира, който е писал петнадесет хиляди думи. Милтон има десет хиляди. След него идват осем хиляди, шест хиляди, пет, четири хиляди, а обикновените хора си служат с хиляда–две хиляди думи, а още по-обикновените – с

петстотин думи: речи, кажи, направи туй.

Сега, има една мощност в думите. Божественият език, той произтича от един свят, който е абсолютен. Има един свят, който е образ на всички други светове. Има един език, който е абсолютен. Те го наричат Божествен език. Този език ти като го научиш, ти безсмъртен ставаш. Или, да ви бъде понятно: една дума ако научиш, ще те освободи от всичките страдания на Земята; не само туй, но една буква като научиш от този език, пак ще изчезнат страданията и няма да ги имаш. Една буква, първата буква като научиш на този език, тя ще ти даде най-голямото богатство.

Питам: Вие сега всички, които ме слушате, ако се връщате от вашето пътешествие, какво щеше да бъде? Вие щяхте да потвърдите. Сега казвате: „Дали е възможно или не?“ Ще го опитате. Когато го опитате, ще го намерите, че е възможно и ще кажете. Един ден ще дойдете да опитате всичко онова, за което говорим. Казвам на хората: Като го опитате, тогава ще вярвате и ще знаете. Неща, които не може да се опитат, в тях може да вярвате, и те са хубави. Не че не са верни. Има неща, за които казват: „Невероятни са.“ Невероятни са, които в даден случай не можеш да ги опиташ. Всяко нещо, което не можеш да го опиташ, е недостъпно за нашето същество. Човек, ако иска да го определи, може да си напакости. Мнозина, които се занимават с теорията на Айнщайна, учени, професори... Знаеш колко е трудна тази относителна теория? Има такива математически, трудни положения за схващане, че човек като дойде, се обърква.

Вие разсъждавате върху топлината по какво се различава, по какво се различава един мъж и една жена. Ако жената започне да изучава какво нещо е мъжът и ако мъжът започне да изучава какво нещо е жената, той ще се обърка, че няма да знае жена ли е или мъж. Защото туй е въпрос на съзнанието, вътре. В природата съществуват два принципа. Този, първият принцип, който създаде света, той е мъжкият принцип. Вторият принцип е, който съгради света и го устрои. Той е женският принцип в света. В света ние говорим за любовта. Но Любовта не е първият принцип в света. Първият принцип, това е Мъдростта, това е Знанието, която е създала света. Любовта сега урежда този свят. Ние говорим за Любовта, тя урежда света. Този, първият принцип, той е мъжът. Той е много строг. Там като дойдеш, няма какво да спориш с него. Какво ще критикуваме един гениален художник? Как да го критикуваме, че картината му не е хубава. Как ще го критикуваме? С какво ще го сравните?

Говорите за идеални хора. Вие срещали ли сте идеален човек с идеални черти? Може вие да имате идея в ума за идеалния човек. Идеалният човек

има най-голямата симпатичност. Идеалният човек на Земята има математическа мярка. Пръстите му, ноктите му, челото му, всичко е така устроено, веждите, клепачите, всичко в него е, тъй да се каже, перфектум – съвършено е. Всички ние, хората на Земята, се стремим към този, идеалния човек. Този е, за когото се говори в свещените книги: „Направи Бог човека по образ и подобие Свое." Този, идеалният човек, той не е слизал на Земята, той не може да слезе, понеже няма условия за него да живее. Че той отгоре ръководи работите. Другите слизат, които мязат малко на него. Той ако слезе, той като дойде в света, този съвършеният, той ще дойде на Земята, тогава и царе, и всички ще го посрещнат. Всичките народи ще го посрещнат и ще познаят, че той е. Няма какво да се противят. Той ще дойде със сила. После, неговата дума като каже... На Земята като дойде, ако хората не се подчиняват, той ще каже само една дума и ще стане такова раздрусване на Земята, че хората по четиристотин–петстотин метра ще хвъркат из въздуха. От къщите няма да остане нищо. Ще паднат на земята. Казва: „Вярвате ли в мене?" – „Не." – „Хайде, още един килограм. Вярвате ли в мене?" – „Не вярваме." – „Турете му още." И тъй ще прибавят до десет хиляди килограма. Няма да турят сто–двеста–триста и като ви раздруса, ще кажете: „Вярваме вече." Но това е насилие. Той е толкоз благороден, има всички в своя власт.

Онзи в Христа говореше. Христос още не беше съвършен човек. Този, Който пострада, за Него се говори, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си, като не вменяваше в грях. Този, Който беше в Христа, Който прощаваше, Христос беше Негов заместник, тук, да страда. Той казва: „Дойдох да извърша Твоята воля." Той казва: „Ти ще пострадаш, но Ти като пострадаш, Аз ще Те подигна, но на тия хора трябва да се даде един начин как трябва да живеят."

Казвам: Да имате една ясна представа. Някой казва: „Какъв е този голям човек и защо трябва да му се подчинявам?" Не да се подчиняваш. Истинското подчинение в света трябва да произтича от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Само Любовта, само Мъдростта и само Истината може да направят човека достоен. Да обичаш някого, да съзнаваш, че ти като се подчиняваш, човек ще станеш. Какво значи подчинение? Не сме ли подчинени на Слънцето? Не сме ли подчинени на въздуха? Някой казва, че е свободен. Как е свободен? Той е подчинен на въздуха, той е подчинен на топлината, той е подчинен на Земята. Извън Земята не може да живее. Били ли сте в пространството, без на Земята да останеш? Да те извадят от този голям параход, че да останете в пространството. Земята не може да се спре. Ти ще бъдеш като опашата звезда, която ще се скита в пространството. Вие казвате сега: „Да поживеем на Земята." Туй живеене, което сега живеете, е продължение. Пазете се от

едно нещо. Трябва да се образува едно ново понятие у нас за великото в света, едно ново понятие за свещения образ на човека. Трябва да се образува едно ново понятие за свещения образ на жената. В този смисъл не обикновената жена, която сега се проявява, която остарява, която малтретират, не онзи обикновеният мъж, когото жената малтретира, не онази обикновена жена, която мъжът малтретира.

Туй се е случило в Свищов. На един евангелски проповедник умира му първата жена. Тя оставила едно любимо дете. Иде втората му жена и понеже обичала да го потупва детето, понеже не е нейно, като дойде бащата, все ще му намери някаква вина, че туй направило, онуй направило и постоянно кара проповедника да го бие. Той като замине, тя го налага. Туй дете повиква майка си, казва: „Мамо, ела отнякъде, да видиш, утрепаха ме от бой." И като дигнала ръката си да го удари, стои ръката във въздуха, не може да си снеме ръката, че детето трябвало да се моли и тя трябвало да обещае, че нямало да бие детето повече и като обещала, ръката се освободила.

Казвам: Ако някой път ви бият много, апелирайте към тази Жена. Жените да апелират към Жената. Мъжете да апелират към Мъжа. И тогава онези, които ви измъчват, Писанието казва: „Мое е отмъщението. Аз ще дам всяко отмъщение." Има Един заради нас, Който се застъпва. Има в света едно право – то е свещеното право, правото, към което всички хора сега се стремят. Във всичките хора един има буден ум, и в народите, и в най-долните хора има пробуждане на туй чувство; и в животните има пробуждане, и в растенията има пробуждане. Едно растение, ако го обичаш, дава по-хубави плодове; като не го обичаш, не дава хубави плодове. Животните, и те усещат любовта. Казвам: Навсякъде се усеща туй, Божественото.

Онова, което осмисля живота в света, то е любовта на туй великото Същество, на този Космически Човек, на Сина Человечески. То е тази Космическа Жена, наречена Дева.

Сега, опасно е някой път да се говори, понеже, като говорим за жената, вие ще си я представите такава, каквато не е. Такава Жена, ако би дошла в България, колкото мъртви има, всички ще станат, няма да има никакви гробища, ако дойде в света. Ако този Мъж дойде в България и обиколи България, пак няма да има никакви гробища. Ако той посети училищата, всички ученици ще станат даровити. Ако посети всички домове, ще се въдвори ред и мир.

Сега, по някой път мислите как ще стане тая работа. Има един пример за

това. Как израстват тия цветя? Като дойде слънчевата светлина, какво прави тя? Нямаш ум, няма гръмотевици. Всичко е тихо и мълком, но всички тия цветя като че познават нейния език. Тя казва: „Ставайте, деца!“ И всички с тази дума стават и всичко ще направят, тези, слабите същества. Те започват в твърдата почва, събужда се мощ и сила, излизат навън и камъните пробиват. И като видят Слънцето, те се зарадват.

Та казвам: Този Космическия Човек, той е духовното слънце в света, което иде да озари света. Когато тази светлина дойде, всичките хора ще се преобразят, тъй както светът се преобразява от водата и въздуха. Та казвам: Трябва да бъдете готови, когато дойде този ден, да бъдете готови заради него.

Иде един приятел, че ми казва за някого, казва да му дам пример. Аз казвам: той е много добър човек, прави големи усилия, да подигне живота си. Много трудолюбив е. Той в живота запушил всички малки дупчици, но голямата дупка я оставил. Ако имате една стомна, която е на стотина места пукната, запушите малките дупки, а голямата оставите, какво може да се задържи в стомната? Ние, съвременните хора, запушваме малките дупки и мислим, че прогресираме, но като дигнеш стомната, тази вода изтече, хубавото и красивото през голямата дупка излиза навън. Голямата дупка най-първо трябва да се запуши. Тази голямата дупка, това е безлюбието на хората. Тя трябва да се запуши. Тази голямата дупка е глупостта. Трябва да се запуши тази дупка. Голямата дупка е лъжата. Трябва да се запуши и тогава ще започнем тия малките дупчици да запушваме и ще имаме здрава стомна, че каквото туряме вътре, да се задържи. Ако нашата глава не може да задържи нищо...

Аз се чудя по някой път на хората. Казвате: „Ти проповядваш, но ти да не си заинтересован нещо?“ И аз проповядвам, но трябва да покажем на хората, че ние вярваме. Не трябва да имаш особено верую, то не е такова. Казвам: Ти какво мислиш практически? (Учителят показва, че взема и пълни джоба.) Казвам: Това знание ли е? В какво положение ще се намерите? Един богат човек обича да изтезава слугите и слугините си. Това дошло до царя, който бил много строг, че го повикал. Богатият казва: „Не слушат, не изпълняват законите.“ Тогава почнали да го наказват, да му турят вряла вода в устата. Питам: Всичките тия страдания в света от какво произтичат? От нарушението на онзи Божествен закон. Ние не се срамуваме от лъжата. Ние не се срамуваме от безлюбието. Като ме гледа някой, лъже ме. Аз, който разбирам лъжата, той ме лъже. Казва: „Нямам нито пет пари в джоба“, убеждава ме. „Три деня съм гладувал.“ Пък аз виждам, че в джоба му има десет лева. Казвам: „В джоба имаш десет лева.“ – „Нямам.“ – „Извади кесията. Десет лева има там.“ Тогава казва: „Имам.“

Излъга ме. И понеже ме излъга, ще ти дам десет лева. Ако не беше ме излъгал, щях да ти дам сто.

С лъжата човек вреди, покварява себе си. Няма по-голяма смрад от лъжата. То е онази психическа кал, в която хиляди години [...]. То е смрад. Нашата воня, която имат клозетите, е нищо. То е ужасно. Да ви приведа един пример от християнското време. Това е един мит. Имало един калугерин, един игуменин на един монастир. Умрял и оставил работите на монастира неуредени. Иде вторият игумен, объркани работите и като не могъл да ги оправи, най-после започнал той да се моли да дойде първият игумен и да му покаже как да уреди тия работи на монастира. И след като се молил четири–пет години, пущат игумена от оня свят и като дошъл, оправил работите на монастира. Обаче туй място запустяло, нито един човек не стъпвал в монастира. Такава воня оставил в монастира, че монастирът съвсем запустял. Такова нещо е лъжата. Лъжата дръжте далече от себе си и гледайте чепички да имате.

Сега аз говоря за онази лъжа, която опетнява. Има една лъжа – запример, някой те обича, но казва: „Не те обичам.“ Има една лъжа в света и тя не се наказва. Някой казва: „Не го обичам“, но го обича. Крие се сега. Има една лъжа, която се наказва. Той не обича, а казва: „Аз много обичам.“ Ако не можеш да кажеш истината, мълчи. Кажи: „Нямам мнение“, или „Не зная“, или „Не се меся“. Често са ме питали: „Ти какво мислиш за Христа?“ Рекох: Какво ще мисля? Какво мисли Христос за Себе си. – „Ти за какво Го смяташ?“ – Той за какво се смята. Аз какво мисля заради Него. – „Той какво е всъщност? Ами ти какво мислиш?“ – Аз имам мнение само за себе си. За Христа не се меся, не се меся в Неговия живот, то е Негова работа, Той какво мисли; отношенията, които съществуват, искам да зная.

Някой казва: „Ти сега обичаш ли ме?“ Казвам: То е моя работа. Дали те обичам, то е моя работа. Казвам: Ако ти трябва да ме обичаш, то е твоя работа. Ако те обичам, да оцениш любовта. Ти не трябва да ме питаш дали те обичам, но трябва да знаеш обичаш ли или не. Щом те обичам, получаваш нещо от мене. Щом не те обичам, нищо не получаваш. Невежа си. В мое присъствие дойде светлина в ума ти или джобът ти е празен, пет пари нямаш в джоба си, но бъркам – джобовете ти са пълни с пари. Тогава какво ще кажеш? Идеш при мене с празна торба, погледнеш – торбата е пълна; ще ме питаш ли обичаш ли ме? Аз казвам: Пълна ли е торбата ти? – „Пълна е.“ – Тогава защо ме питаш? Ако торбата ти е празна, сам ще знаеш, че не те обичам. Щом е пълна торбата ти, аз те обичам. Питам: Обичаме ли ние Бога? Щом живеем, живот излиза от Бога. Обича ни Бог. Щом аз мисля, обича ме Бог. Щом обичам истината, обича ме Бог. Щом имам всички добродетели, обича ме Бог. Щом съм в любов с всичките

хора, обича ме Бог. Казвам: Щом хората ме обичат, и Бог е в тях.

Казвам: Сега самосъзнание трябва. Вие имате Божествена любов. Този, Космическият Човек не е дошъл още, защото очите ви не са приготвени да Го видите. Апостол Павел Го видя и ослепя. Онзи, Който му проговори и каза: „Савле, защо Ме гониш? Какъв е поводът?“ Той казва: „Кой си Ти, Господи?“ – „Стани – казва – сега и ще ти покажа Аз кой съм.“

Онзи, който люби, трябва да бъде готов на всички жертви. Първото нещо е жертвата. Жертвата приготвя пътя за истинската любов в света. За да станат хората гениални, светии, талантливи, непременно трябва да започнат с жертвата в света. Тя ще отвори пътя, тогава Божиите дарби ще се развият. Духът Божи ще дойде, дарбите ще се развият и тогава ние ще бъдем свободни.

Та казвам сега: Всички вие сте предназначени за големи блага. Да пътувате по цялата вселена. Вие казвате, още сега искате да тръгнете. Сега не сте готови. Аз да ви дам един билет за Луната, може ли да идете? Най-първо, да идете на Луната, въздухът е толкоз рядък там, вие ще се задушите. Ако ви пратя на Венера, понеже е близо до Слънцето, топлината ѝ е толкоз голяма, че тя цялата е обвита и хората на Венера са много даровити, те са хора на любовта. И те обвили цялата Венера, да не вижда Слънцето, страх ги от любовта на Слънцето, от горещината на Слънцето. И нашите астрономи, които гледат, не знаят каква е повърхността на Венера. Скрита е.

Значи любовта на всичките жени е скрита, понеже са представителки на Венера. Понеже е много близо до Слънцето, увити са с атмосфера, да не знаете какво става. Всяка жена, като се приближавате, туря воал, скрива се и ти не знаеш какво става в нея. Но работата е, понеже пътува, и жената, като дойде до Земята, до Марс и колкото отива в пространството, тази любов се видоизменя в живот.

Сега сравнението е на най-малкото изпитание. Във Венера има най-малко изпитания. Много добра е атмосферата на Венера. Човек, който иска да се научи да обича, трябва да отиде на Венера. Ако аз бях на вашето място, ако ми дадат билет, ще взема първия билет за Венера. На Марс не искам, на Юпитер не искам и на Сатурн не искам, и на Слънцето няма да ида, но на Венера ще ида. Ако съм на вашето място, така ще направя. За в бъдеще, ако ви дадат билет, да знаете, изберете си един билет да ви дадат за в бъдеще да идете на Венера.

Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Ако човек

не се роди от Любовта, от Мъдростта, от Истината, той не може да влезе в Царството Божие. Роденото от любовта любов е. Роден от мъдростта, той сам става истина.

Съвременните хора се нуждаят от един светъл ум, от едно светло и благородно сърце. Тогава ще имате една силна и мощна душа и светът ще се оправи.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

22-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_03_06 Съвършенството
лекция пред общия окултен клас

СЪВЪРШЕНСТВОТО

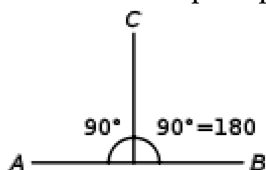
Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“
„Мога да кажа“
Пишете върху темата: „Отличителните черти на водата и въздуха“.

Ако ви попитат коя е отличителната черта на пияницата, какво ще кажете? Една отличителна черта да кажете. По какво се отличава един пияница от един трезвен човек? Трезвеният по какво се отличава и пияницата по какво се отличава? В пияницата има две черти, които са постоянни. Той има голямо постоянство – постоянство в пиенето. Като стане сутрин, веднага пие. Той е постоянен и при това, той е откровен. Казва: „Имате ли вино?“ – веднага на въпроса, заобикалки няма. Онзи, който е свършил по пиянство, говоря за свършилите, не за онези, които започват първото отделение на пиянството, но има свършили… Казвате: в какъв смисъл говоря? Преносен смисъл.

Питат ме: „Как съвършеният човек не се е проявил, нали Христос е идвал? Нали Христос е съвършеният човек?“ Какво нещо е съвършенство? Една машина може да е съвършена в своята работа. В какъв смисъл трябва да се приеме един съвършен човек? Има едно механическо съвършенство. Нещата може да бъдат съвършени механически, може да бъдат съвършени органически и пак могат да бъдат съвършени психически. Съвършенството в Божествения свят разбира съвсем друго нещо, отколкото обикновеното съвършенство. Ако тебе в едно общество не ти дават място да се проявиш, питам: тия хора съвършени ли са? Може да имат благоразумие. Съвършеният човек не иска да се бори. Да кажем, какво разбирате под един съвършен пехливанин? Дето се яви, побеждава. Щом го победят, съвършенството свършва, не е съвършен. Съвършеният човек се отличава с три черти. Той цени живота. Съвършеният човек никога не мърмори. В него мърморене няма. Той не знае какво нещо е мърморене. Той няма условие да мърмори. Всичко е негово, той не може да каже, че това няма. Вие сте недоволни, защо? Ако един механик е недоволен от своя автомобил, къде е причината – в автомобила или в него? Щом е недоволен, да поправи своето недоволство. Не върви автомобилът както трябва. Може причината да не е в него, но може да е в онези, които са създали автомобила. Автомобилните фабрики някой път не ги изработват както трябва, че шофьорът се намира в някоя мъчнотия, колата не функционира

както трябва.

По някой път вие се намирате в мъчнотия със себе си. Мъчнотиите ви може да бъдат физически, може да бъдат духовни, може да бъдат органически вътре, пък може да бъдат и от умствен характер. Но то остава една идея неразбрана.

Това е съвършеният човек, представен в геометрическа форма. Идеята на живота седи в съвършенството. Съвършенството не е едно положение статистическо. То не може да се определи. Съвършеният човек във всеки момент на времето и извън времето прави всяко нещо навреме. Несъвършеният, в него има разлика: той всякога или закъснява, или много бърза. Несъвършените хора се отличават с две качества: някои много бързат, други закъсняват – много са лениви. Ленивият е несъвършен и който много бърза, и той е несъвършен. Той бърза, че отива преждевременно – ще чака. Той отива половин час на гарата по-рано и там ще чака, да не би да пропусне влака. Така изгубва времето си. Той трябва да идва 2–3 минути по-рано, да може времето да го употреби разумно.

Значи казвам, че съвършеният човек още не се е проявил. Сега някои казват, че и Христос не е съвършен. Вие нямате понятие какво нещо е Христос. Питам сега: Слънцето съвършено ли е? Понеже Слънцето е светло, всички мислят, че то е образ на съвършенство. Но учените хора започнаха да виждат, че и то има черни петна, не е така светло, както го виждаме, на много места има големи черни петна. Някои от тия петна са по-големи от Земята, някои 10, 15, 20 пъти са по-големи. Не е навсякъде Слънцето еднакво светло, както го виждаме. Ние мислим светлината е съвършенство. Но какви качества има този, светлият цвят?

Съвършеният човек е онзи, който не прави никакви погрешки. Щом прави погрешки, какво трябва да прави? Не е съвършен. Тогава трябва ли да се осъждаме? Не. Да допуснем, че един философ е съвършен в своите разсъждения. Или някой писател пише много добре. Знае къде да тури думите, точките, запетаите. Съвършеният грешки не прави. Като пише, грешки никъде няма да направи. Турете го на една по-долна работа, дайте му една мотика, ще видите колко погрешки ще направи. Ще дойде друг, който е по-сведущ, ще му каже: „Ти много плитко си изкопал, така не се копае два пръста с мотиката, трябва поне една педя с мотиката да се изкопае.“

Някъде вие сте съвършени, някъде не сте съвършени. Как ще обясните сега противоречието? Значи не сте били в тази област, не сте я проучвали. Някои казват, че човек трябва да бъде морално чист. Но какво отношение има чистотата спрямо човека? Най-първо, чистотата в човека има отношение към тялото. Всичките пори на човека трябва да бъдат отворени, ако иска да бъде здрав. Аз не съм броил прозорците на човешкото тяло, аз не съм ги чел, но вярвам на другите, които са ги броили. Цитирам другите, които са ги броили. И те не са ги броили, защото да седнеш да преброиш 7 милиона прозорци на човешкото тяло, колко време ще вземе? Вие може да прочетете до 1000 и вижте на часовника колко време ще ви вземе, докато преброите до 1000. Направете тогава една сметка за 7 милиона докато преброите, колко време ще ви вземе. Или дадат ти да преброиш един милион, а го преброиш и да не ти стане мъчно. Някой път приятно ти е да четеш един милион златни монети, голямо богатство да го четеш. Дадат ти да четеш един милион пясъчни зрънца или дадат ти да четеш развалени, гнили плодове. Държавата иска да накаже тези, които продават плодовете, турят те тебе като инспектор един милион гнили плодове да преброиш, да наложиш една глоба. Питам: тази работа как ще я свършиш? Аз не бих желал да ви се дадат един милион да четете, даже и 100 000, пък и 1000 гнили плодове. 10–20 да четеш, както и да е. А пък гледам някои от вас тук сте специалисти. Вас ви трепери сърцето да намерите някои гнили плодове. Като ги намерите, усмихне ви се лицето. Гледал съм тук някои сестри, като намерят някой гнил плод, светне им лицето. А пък като намерят някой добър плод, станат сериозни. Сега как ще ми обясните защо сестрата се радва, когато намери гнилия плод и става сериозна, когато намери добър плод? Едва сега и аз започвам да го изучавам, и за мене е една тайна.

Да оставим шегите настрана. Един направил една погрешка и щели да го осъдят за 10 години затвор. Като го съдили, каквото и да го питали, той все отговарял: „Ама че го каза." Питат го: „Ти уби ли този човек?" – „Хъм, че го каза, хъм!" – „На кое време го направи?" – „Хъм, че го каза, хъм!" Каквото и да го питали, той отговарял все по тоя начин. Съдията казва: „Този човек е ненормален." Не го осъждат, като ненормален. Адвокатът казва: „Сега спечелихме делото, ще трябва да ми платиш." – „Хама, че го каза, хъм!" Той прилага и към него същото.

Това не е наука. Когато не обичаш някой човек и като ти кажат, че извършил някаква погрешка – това [е] един гнил плод – тебе ти стане приятно. Като не обичаш човека, кажат ти някаква добродетел за него – станеш веднага сериозен. Нали е така? Факт е, но да се обясни психологически. Защо се радва човек на погрешката на едного, когото не обича, а при доброто, което прави, става сериозен? Първо, онзи, който се

радва на погрешката, той е дяволът. Ако ти се зарадваш, дяволът в тебе се радва. Щом кажеш доброто за едного, когото не обичаш, дяволът става сериозен. Защо дяволът се радва? Радва се, като правите погрешки, понеже казва: „Като прави погрешки, той е в моите ръце."

Служил един вярващ при един господар, който е безверник. Слугата се казвал Стоян. Казва му господарят: „Стояне, ти си вярващ, в Господа вярваш, пък постоянно те мъчи дяволът. Аз не мога да разбера това. Аз ни в Господа вярвам, пък дяволът не ме мъчи, никой не ме мъчи. Аз се чудя с вас, каква вяра имате. Ние без вяра живеем – никой не ни мъчи. Вие с вяра живеете и все има някой да ви мъчи." Намерил се Стоян в трудно положение. Факт е, че вярващите ги мъчи нещо. Господарят на Стоян бил ловец и един ден отиват на лов за патици, зимно време било. Гръмва и убива две патици, които падат на земята. Една ранил и тича подир нея, стреля. Стоян казва: „Господарю, защо гониш тази патица, защо не вземеш убитите?" Казва: „Тая не е доубита и тичам подир нея." – „И тебе дяволът не те засяга, защото ти си от убитите, той те има във властта си. Аз съм ранен, че мене ме гони. Аз бягам, имам малко живот, бягам, за да спася живота си. Ти си вързан от дявола, няма какво да те измъчва." Щом дяволът не те изкушава, вие сте негови. Щом ви изкушава, не сте негови. Щом дойде изкушението, щом дойде страданието, в ръцете на дявола не сте. Всички ония, които страдат, не са на дявола. Които не страдат, те са с дявола наедно. Тъй отговорил Стоян. Така му дошло на ум на Стояна.

В съвършения човек, лъжа в него няма. Да изнудва хората – няма такова нещо. Да изобличава мислите, желанията и постъпките – няма. Той е прям в себе си. Не отвън да каже: „Аз направих една погрешка, извини." Той не се извинява, защото никога не оставя неговите погрешки да излязат на пазара. Бог, Който е съвършен, направи човека. Как ще обясните, защо човек греши? Този, когото Бог направи, греши. Как ще обясните прегрешенията на човека? Вторият човек греши, първият не греши. Има две творби на света – едната е на физическото поле и оттам започва прегрешението. Първият човек, когото Бог направи, съгреши и първата жена, която направи, и тя съгреши. Непослушание в тях се яви. Адам не послуша Бога, Ева не послуша Адама и не послуша Бога. Адам не послуша Бога, а послуша жена си, другарката си послуша. И Ева не послуша Бога, а послуша онзи черния адепт.

Кои бяха причините, че те не послушаха Бога? Всякога, когато е въпросът за непослушанието, човек иска да знае. Сегашните хора какво спечелиха от непослушанието? Ако един ученик е в училището, има вече условия да бъде вече благоприятен на учителите, да го подигнат. Ако не слуша, може да го изключат. Има известни съображения, но той е същият закон.

Влезеш в един свят, дето всичките хора са свободни, културни. Питам: На свободния човек позволено ли му е да прави погрешки? Вземете един певец, който има отличен глас – позволено ли му е да прави погрешки? Ако прави погрешки, къде е причината? Ако прави погрешки, може да има някакви причини. Ако направи погрешки в пеенето, причината може да седи в яденето му. Ял нещо. Или пък почувствувал нещо, което е повлияло, или е помислил нещо. Казвам, че причината може да бъде яденето или дишането, или електричеството, или магнетизмът, които минават през неговата нервна система. Те са повлияли на гърлото му. Ако е яденето, това зависи от неговите постъпки. Ако е дишането, това е неговата чувствителност. Ако е електричеството и магнетизмът, това е неговата мисъл. Свързани са те. Повлияли са на гърлото и той не може да владее своя глас. Да кажем, някой път вие се напъвате да говорите по-високо, да ви чуят надалече. Когато казвате нещо много интимно, от особен характер, говорите съвсем тихо. (Учителят имитира човек, който говори тихо.) Чухте ли го? Аз да ви го протълкувам: „Казаха ми нещо много важно, интересно ми казаха. Случило се нещо чудно, ама никой да не го знае!“

Една баба Стана, баба Стана – старата репортьорка на вестника във Варна, низко я наричат „главната репортьорка“ в село – като стане нещо в село, иде в някоя къща и казва: „Ще ви кажа едно нещо, никому да не го казвате. Само на вас го казвам.“ Оттам във втора къща ще иде и каже: „Само на вас ще го кажа, чудно нещо е станало, никому да не го казвате. Само на вас го казвам.“ Ходи от къща на къща, само на тях го казва и цялото село го казва. И тя пита: „Кой разправи това нещо? Аз само на едно място го казах. Колко лоши са тези хора. Да не кажеш нещо на хората, ще го разправят на всички!“

Аз съм съвършен човек, защото не искам да кажа нито една лъжа. Искам да ви представя работата както е, представям ви баба Стана каквато е. Ако ви я представя каквато не е, че седи сериозна, не е така. Казвате: „Защо Учителят така представя?“ Че, баба Стана ви представям. Няма да ви представя баба Стана с вдигната глава. Ще представяте вярно нещата. Някои при мене дойдат, искат да се покажат много сериозни. Че, какво нещо е сериозният човек? Религиозният човек? Религиозният човек е заинтересован, той е като влюбения момък. Той като слуша да кажат нещо за неговата възлюблена: „Какво ще ми кажете? Къде я видяхте, на кое място?“ Аз говоря за онез влюбени, които са чистосърдечни. Има едни влюбени, които се показват, че нищо не ги интересува.

Човек трябва да мяза на природата – естествен във всички свои проявления. Разбира се, аз като представям тия работи, така се иждивява

повече енергия и може да ме питате: „Къде отиде тази енергия?“ Аз трябва да разправям, че като представях баба Стана, трябваше повече енергия, да я представя, да кажа истината. Като представям баба Стана, доста енергия трябва. Голямо изкуство е. Вие представяли ли сте баба Стана? Я станете да ми я представите. Всеки един от вас може да представи баба Стана. Ако ви кажат нещо приятно, вие ставате сериозни. Само да ви кажат някоя дума и вие ставате сериозен, особено набръчкване става на лицето, недоволен е. Очите се свиват, устата е деформирана и лицето е деформирано. Значи сърцето работи. Когато има недоволство в ума си, тогава има една политика, една гънка, едно свиване, както мечката, която е намислила да яде някого. Като срещне някого, когато решила да яде – аз да ви кажа кога една мечка решила да ви яде или не, да бягате: ако започне да си глади козината, тя е намислила да те яде. Казва: „Ще се намажа.“ Когато няма да ти причини никаква вреда, нахохори си козината, щръкне, взема един страшен вид, после те плюе, плюе и си замине. Когато ще те яде, глади си козината, плюене няма. Дойде, един удар и на земята те повали, смуче ти кръвта и се свърши работата. Тъй прави мечката.

Та казвам: Съвършенство в Христа имаше, тук учеше неща, които не знаеше. Вие ще кажете: „Как тъй съвършеният да не знае?“ Христос дойде да изучава един свят, който Той не е създал. Той дойде в един свят, който беше създаден чрез Него, Той дойде да види как е създаден. Бог създаде [този] свят и вие свързвате Христа с Онзи, Който е създал света. Той сам казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл.“ Вие сега правите първата погрешка. Вие мислите, че като сте привлечени при Христа, казвате, че Христос ви е привлякъл. Имате една грешка от Неговото становище. Той казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл с любовта. И никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя.“ Вие казвате: „Аз намерих Бога.“ Вие не говорите истината. Ако вие сте намерили Бога, вие трябва да бъдете на мястото на Христа. Щом не сте при Христа, тогава как сте намерили Бога? Ако сте отишли при Христа, значи Бог ви е привлякъл. Ако сте намерили Бога, тогава Христос ви е показал мястото.

То са разсъждения. Вие ги пропущате тия разсъждения и тогава разсъжденията ви не могат да бъдат верни. Вие не може да идете при Христа без любовта на Бога, ако Той не ви е привлякъл. Вие не можете да намерите Бога, ако Христос не ви е показал пътя. Той е излязъл от Отца. Този път, по който излязъл, Той го знае. Значи Той може да ви посочи пътя. Вие ще кажете: „Аз може да намеря пътя.“ Хубаво, ако вие може да намерите пътя, аз ви изпращам до Луната, намерете си пътя. Някои от вас, които сте много учени, давам ви свободен билет до Луната. Не ви показвам пътя – сами да си намерите пътя до Месечината. Как ще идете? Вие

казвате, че навсякъде може да идете и всичко може да направите. Казвам да идете до Луната. Нали всичко може да направите? Пък може да ви дам друг билет до Венера, до Слънцето. Как ще идете, кажете ми. Може да ви кажа: „Давам ви свободен ход да идете до Америка.“ Или да идете в Англия. Сега може ли да идете в Англия? Колко официалности, ще изваждаш паспорт, разни позволителни, че трябва да имаш валута. Сега пари трябват. Как ще идеш без пари? Да идеш в Америка трябват най-малко да имаш 500 долара в запас. Като слизаш на американския бряг, 500 долара трябват, 50 000 наши пари. Според вестниците, както е турен курсът на долара, не е верен. Официално е 82 лева, а неофициално е 140 лева. Защо е сега официално 82, а неофициално – 140 лева? Онези от черната борса го знаят това нещо. В курса на държавата е 82 лв.

Та казвам сега: И вие може да направите известни аналогии. Един ден, като станем съвършени, ще бъдем в състояние да идем до Месечината. Христос, като възкръсна, стана съвършен. Учениците ходиха и видяха Неговото съвършенство, и той им го показа, като си замина от Земята, не като дойде на Земята. Като дойде на Земята, показа своето съвършенство в търпение и донякъде показа само една Своя слабост, първата Му слабост. Коя беше първата слабост на Христа? Че като Му туриха кръста, Той го носи и после падна на едно място, не можа да го носи. Дойде до едно място, остави кръста, не можа да го носи. Какво ще кажете на туй отгоре? Вие ще цитирате моите думи, че сам Христос хвърлил кръста. Аз тълкувам сега. Той носи кръста до едно място и като разсъждаваше, дойде до едно заключение, казва: „То не е геройство да носиш кръста. Да носиш дървен кръст, безпредметно е.“ Казва: „Дайте нещо по-сериозно.“ Като хвърли дървения кръст, Христос намери истинския кръст. Казва: „С такива детински работи няма какво да се занимавам.“ И той нарами онзи истинския кръст. Казва: „Опитайте Ме сега.“ Казват му: „Слез ти от кръста, нали си от съвършените хора? Казваш, че си Син Божи.“ Казвам: Съвършенството на Христа седи в това, че Онзи, Който беше с него, казва: „Нека Те заковат, нека видят как ще умреш, нека Те заровят, тогава Ти ще познаеш, че Аз съм Бог, Който Те ръководи, и ще Те избавя.“ Съвършенството на Христа е във възкресението.

Съвършенството се проявява, когато човек и Бог са в едно. Не може да бъдеш съвършен без Бога. Бог не може да се прояви, ако ти не съгласуваш своята воля с Божията Воля. Вие никога не можете да бъдете съвършени, ако не съгласувате вашата воля с Божията Воля. Никой не може да стане съвършен без Бога. Това са изводи. Това е опитност, която ще имате за бъдеще да проверите. Във всеки даден момент, всяко изпитание, каквото и да е изпитанието, ти не може да разрешиш каквато и да е мъчнотия в света, ако не свържеш своята воля с Божията Воля. Бог е създал света и ти

ще се отнесеш до Него как трябва да се разреши тази мъчнотия. Тя е мъчнотия, понеже хората не са изпълнили своята длъжност както трябва. Вземете един в счетоводството, трябва да уреди финансовите сметки на един загазил търговец. С дни ще се рови в книгите, докато намери и оправи всичките погрешки, да тури всичко в ред и порядък.

Например вие тук ми говорите само за любовта. Какво нещо е любовта? Туй изречение „Какво нещо е любовта?“ не е правилно. (Учителят го изговори силно.) Трябваше да го кажа тихо. Сега, като обичате някого и той ви се сърди, вие му говорите тихичко: „Няма да ми се сърдиш, аз тебе те обичам.“ На другите ще кажете: „Не му обръщайте внимание“, но само на него ще кажете: „Само Вас Ви обичам.“ Да не знае никой. „За тебе имам високо мнение, ти си много умен. Не обръщай внимание на тия.“ Някой казва: „Аз ги примирих, работата е огладена. Всичко е хубаво.“ Една сестра дойде и ми разправя, казва: „Примирих ги, Учителю, по братски си живеят братът и сестрата, такава хармония.“ На втория ден гледам, те се бият двамата. Не само вие, но и целият свят е пълен все с оправени работи. И една не е оправена, всички са оправени. Работите не са оправени, има нещо, което куца.

Човек трябва да обича, за да оправи всичките си криви работи. То е огънят, който е потребен за желязото, за да може да се изправи кривото желязо. Понеже туй желязо, ако не се нагорещи, не може да се изправи. Ако се нагорещи или ако се стопи, може да се изправи. Казвам: Любовта е необходима в света, за да може да се изправят миналите погрешки. Не само да се изправят погрешките, но като се изправят, да се внесе нещо ново. Не само любовта ще ни застави да идем да намерим бедните, страдащите, но тази любов ще ни застави да идем да вземем храна, да идем и да услужим. Не само майката трябва да роди едно дете, но на туй дете любовта ще донесе всичките необходими материали, които са необходими за отглеждането на детето. Та казвам: Не само да носите една велика идея. Казвате: „Аз имам велика идея, отлична идея.“ Но тази идея трябва да я отгледате. Тази идея вие трябва да я отгледате не само за Земята, но тази идея, тя ще ви трябва и за бъдеще.

Ако вие не свържете вашата воля с Волята Божия, кой ще ви бъде крив? На какво ще разчитате вие? Аз ви обичам. Аз разсъждавам. Тия хора Бог ги е привлякъл към мене. Какво иска Бог от мене? Аз трябва да им покажа пътя, да го намерят Него там, отдето аз съм излязъл. Казвам: Този е пътят, хванете този път, от който аз съм излязъл. И вие, като идете, ще се върнете да ми кажете какво сте видели. Вие трябва да дойдете при мене, да идете при Бога и да се върнете. Тогава, като се върнете, ще има един оборот на нещата и нещата ще станат ясни.

Същият закон е и за вас. Дойде някой човек, Бог го е пратил при вас. Щом той е дошъл при вас, Бог го е привлякъл. Тогава вие трябва да му посочите пътя, да намери Бога. Когато се върне, тогава ще се образуват ония правилни положения. Той е привлечен от Бога, вие казвате: „Аз го привлякох." Вие се лъжете. Никой никого не може да привлече. Слънцето, което привлича Земята, колкото и да се препоръчва Слънцето, че е чисто, Земята не иска да вярва на Слънцето. Понеже иде Земята на Слънцето, тя не може да има туй развитие, което сега има. И вие не може да се родите такива същества, както сте сега. Следователно, за да се развие Земята, тя трябва да е на 92 милиона мили далеч от Слънцето.

При сегашните условия вие съжалявате, че не сте по-близо. Казвате: „Искаме да идем по-близо." То са отношения. Не е далечно пространството. Колко взема на светлината да дойде до Земята? 8 минути. Значи колко далеч е Земята от Слънцето? На 8 минути. Казваме, че Земята е на 92 милиона мили от Слънцето. Колко е далеч Земята от Слънцето? Казваме: 8 минути. Значи, ако разбираш Слънцето, ти си на 8 минути от Слънцето. Ако не го разбираш, ти си на 92 милиона мили. Тогава ще изискват години. Ако не разбираш Слънцето и пътуваш с някой обикновен трен, ще ви вземе 250 години. Ако пътуваш с някоя биволска кола, колко ще ви вземе? Няколко милиона години. Ако пътуваш с бързината на някой микроб, ще ти трябват милиарди години.

Та, когато ние казваме, че нещата са далечни, разбираме степента на нашата интензивност. Когато интензивността се намалява, пространството се увеличава; когато интензивността се увеличава, пространството се намалява. Щом пространството между нас се увеличава, любовта се намалява. Щом пространството се намалява, любовта се увеличава. Ама туй пространство трябва да е намалено по Божествения закон. Не самото пространство да е намалено. Самото пространство не може да намали. Реалността на пространството може да се намали, но пространството не може да се увеличи, нито да се намали. Но ако пътуваме по-бързо от един предмет до друг, пространството е по-малко. Ако пътуваме по-полека, пространството е по-голямо. Следователно, когато движението е медлено, пространството е голямо; когато движението е бързо, пространството е малко.

Та казвам: Ако сте като баба Стана, като ходите да разправяте, разправяйте поне на свят. Никой да не знае тази работа. Сега баба Стана е много хубава. Тя казва: „На всички тук не го казвам, само на вас го казвам." Но баба Стана не си щади труда, тя не казва: „Иди ти да разправяш, че аз съм стара вече." Баба Стана е вече на 85 години, ни най-малко не си щади труда –

една хубава черта, – тя ходи, не казва, че е стара. Тя ходи по цялото село, навсякъде ходи и разправя. Най-малко по половин час седи. Вземе тояжката си и ходи, и разправя. Една хубава черта. Като ходите като баба Стана от една къща на друга, ще ви похваля, че не сте стари, млади сте.

Казвам: Съвършенството на Христа седи в търпението, в изпълнението на Неговата мисия да разреши в реален смисъл какво нещо е Божията Любов. Даже един Му каза: „Учителю благи“. Той казва: „Защо Ме наричаш „благ“? Трябва да знаеш, че благ е само Бог, ние на Земята, които сме в плът, не може да бъдем благи, понеже сме ограничени.“ Иска да му каже: „Ако съзнаваш, че Бог живее в Мене, прав си, но ако казваш „Учителю благи“ и мислиш, че Аз от Себе си съм това, ти си на погрешен път. Ако мислиш, че от само Себе си съм излязъл, ти си на погрешен път.“

Някой казва: „Не съм аз, но Господ.“ Казва той така, но той сам не вярва в туй. В съзнанието трябва да съзнавате, че всяко благо, което е вътре в душата, трябва да съзнаваш, че ти си свързан с Бога. Например тези лампи светят, но те показват, че са свързани със Слънцето. Човек поумнял толкоз, че може тази енергия, която е изпратена от Слънцето, той да я прекара за салона. Едно време не можеше този салон така да се осветли. Когато ние се свържем с Бога, ще имаме тази инсталация. Свързани ли сме с Бога, във всеки случай ще знаете как да постъпите, ще бъдем умни. Погрешките в живота се дължат, че връзката ти с Бога не е правилна всякога. Когато връзката е неправилна, образуват се погрешки.

Знаеш колко мъчно е да кажеш, че обичаш? Някой път казвате, че трябва да се обичате. Няма по-мъчно нещо в света от да обичаш. Най-мъчното нещо е да обичаш. Аз ви казвам, че е лесно, за да ви насърча. Лесно е за Бога, Който е Любов. Но за човека, който не е любов, няма по-мъчно нещо от да обича. За Христа, апостол Павел казва, че едва ли ще се намери човек, който да умре за приятеля си, да се пожертвува за него. А ние още когато бяхме грешници, отделени от Бога, Христос се жертвува заради нас. Значи съвършенството на Христа седи в това, че Той умря за онези, които не са Негови приятели. Той умря за грешниците, за да ги подигне. То е съвършенството. В това седи изобилието на Божията Любов, че Бог изпраща Своето слънце, светлината, въздуха, водата без разлика за всички. Всички се ползуват. И една мечка, и един вълк, и една кобра, всички еднакво се ползуват от благата.

Някой път ние казваме тъй: „Как Господ допуща това?“ Аз се чудя на мухите, една муха кацне на главата ми и се хвали. Много щастливи са мухите. Казва: „Аз на философска глава съм кацнала.“ Те са и много горделиви, тя седи и после остави, знаете какво, да не го казвам. Оставя

своята слюнка отгоре на главата ми. И пет пари не дава. Значи ти се мислиш за светия, за владика, мухата кацне на главата ти, плюе и пет пари не дава. Казвам: Дотогава, докато мухите кацат на главата ти, ти не си светия. Дотогава, докато страданията кацат по тебе, ти не си светия. Дотогава ти разработваш светийството, ти си в процес на обработването, на растенето. Ако не израстеш, не дадеш плод, не си светия. Онези, които израстват и дават плод, по плодовете ще ги познаем.

Сега вие казвате: „Ние сме окултисти." Какво разбирате под „окултисти"? Като че всичко е свършено. Щом си окултист, колко хиляди години има, откак човек е създаден? Ще цитирате „18 милиона години". Не е вярно. Според Библията – 8000 години. Не е вярно. Тия, които твърдят тия данни, те са невежи, те не са ходили, не са правили своите изчисления. Чел той в Библията: 8000 години пише там. Не е вярно. Какво значи „не е вярно"? Пише нещо, което ти не си проверил. Вярно е само онова, което ти си проверил. Щом ми дадат храна, казва: „Отлична храна, сладки ябълки." Яде човек, казва: „Не са сладки." Провери нещата верни ли са или не. Верността седи в проверката. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка, проверявайте ги вътре. Провереното нещо ще стане ваше. Туй, което не сте проверили, то ще ви причини някаква вреда.

Казвате: „Трябва да вярваме." Но вярата е врата да влезеш в умствения свят. Но щом влезеш, трябва да учиш. На вяра ще те пуснат, но ако не учиш, нищо няма да ти дадат. Ако учиш, тогава ще свършиш. Ти с вяра ще влезеш в университета, ще накараш професорите да вярват в тебе. Кога ще вярват? Щом се учиш добре, професорите ще повярват. Аз най-първо ще вляза в университета с вяра, тогава ще докажа на професорите, че аз уча. И тогава професорите ще повярват в мене, ще ми турят бележка. Аз трябва да вляза с вяра и професорите да имат вяра в мене. Аз трябва да уча и професорите да ме учат, и тогава работата ще излезе добра. Като вляза с вяра и като накарам другите хора да имат вяра. Но ако вие не учите и ако вие не проявявате любовта както трябва, как ще вярвам?

Казвате ми някои: „Учителю, вярваме." Покажи ми любовта си като ученик. Да видя твоята любов. Казвам: Ти научи ли се да учиш своите врагове? – „Още не мога." Моята вяра е такава. Ако ти можеш да любиш враговете си, моята вяра ще се усили. Ако имам вяра и ако ти не любиш враговете си, моята вяра ще отслабне. Ние сега казваме, че Бог в нас няма вяра, а има доверие. Вие всички вярвате по старите начини. Казвате: „Да бъдем съвършени, да бъдем като Христа, да живеем хубаво." Хубаво, отлична идея е това. Слушам, един ден минават двама млади братя и си приказват. Единият говори на другия, аз слушам, музикално ухо имам. Казва: „Ако аз имам като Учителювата къща, аз ще бъда като него." Той

мисли, че в този кокошарник може да бъде като мене. Ако човек мисли в такъв кокошарник да стане учител, той се лъже. Докато тебе цялата вселена не ти стане жилище, всичко, което Бог е създал, да бъдеш готов да служиш с всичкия си дух, с всичката си душа, с всичкия си ум и всичката си сила на Бога, ти никакъв не може да станеш. Ти още слуга не си станал, пък учител ще станеш. Всеки един учител, който дойде на Земята, той ще се учи да слугува. По-големи слуги от учителите няма.

Аз привеждам онзи пример за турския съдия. Един турски мирови съдия съдил 40 години, управлявал. Един ден го уволняват. Не може да заповядва вече. Той мислил, мислил и взел 40 ибрика, занесъл ги в джамията и седнал на един стол. Дойде някой, който иска да се моли в джамията, посяга да вземе един ибрик да се измие. Той му казва: „Не този, а онзи." Умен човек. Ако вие не искате поне, като този съдия, с 40 ибрика да заповядвате, какво ще направите?

Някоя сестра ми казва, че видяла Христа. Видяла Христа. Хубаво, че Го е видяла. И аз съм видял Слънцето. Но какво виждане е то на Слънцето? Не само аз да видя Слънцето, но и то трябва да ме види. Не само аз да му приказвам, но и то да ми приказва. Не само аз да го слушам, но и то да ме слуша. Аз се моля, но туй слънце не иде. Казвам: Трябва да се освободите от заблужденията. Хубаво е да мислите тъй.

Сега казвате: „Учителят толкоз години ни говори, от нас нищо не е станало." От колко години ви говоря? Вие бяхте в рая в събранието и там каквото гласувахте, всички бяхте на един ум. Като казва Ева да ядете, всички бяхте съгласни, казахте: „Я опитай, майко, и ние да опитаме." Ядохте с майка си. Дойде Адам, казахте: „Яж, татко, и ние да опитаме." Сега седите и се тревожите, казвате: „Отде майка ни намери да яде?" Че, майка ви заради вас яде. Баща ви и той заради вас яде. Вие накарахте баща ви и майка ви да ядат плодовете. Дошли сте в туй събрание, чистите устата пред мене, искате да ме убедите, че вие сте светии. Не се лъже баба Стана. Баба Стана каквото го знае, много добре го знае. (Изговаря го тихо.)

Сега ние, съвременните хора, трябва да имаме една ясна представа. Аз държа за онази политика, която хората имат. Аз искам да ви кажа, че не е такова положението, което заема човек, което уронва неговия престиж. Както и да е наклонен човек, не е туй, което покваря човека. Онова, което в даден случай човек чувствува, онова, което мисли, онова, което прави в даден случай, то е което или го повдига, или го понижава. В дадения случай, това, което ви представям, вярно ли е това?

Трябва да имаме отношение към Бога. Когато говори за любовта, човек

трябва да бъде на чисто. Да имаме само едно понятие за любовта. Казвате: „Искам да ме обичат хората.“ Какво подразбирате? Обичта седи в малките работи. Жаден съм, казвам: „Да има някой да ми донесе вода.“ Няма вода. Минава един човек, носи една стомна с вода, налива ми една чаша – то е любов. Аз съм гладен, нямам нищо да ям. Минава един човек, носи пълна торба, изважда и ми дава хляб – то е любов. Който каже една дума на място, който ми направи най-малка услуга, но направена навреме и на място, то е по закона на любовта. Казвам: Съвършените хора правят всяко нещо навреме и на място.

Вие по някой път сте обезсърчени. Кой се обезсърчава във вас? Някой път не ви се иска да живеете. Някой дойде при мене и ми казва: „Учителю, не ми се живее вече на Земята.“ Казвам: Още е обяд. Като се върнеш вкъщи, че не работиш, какво ще кажат? Върнал си се от лозето по обяд. Не се връщаш вечер, да си свършил работата, но половината си оставил несвършена. На Земята трябва да се свърши онази работа, за която сте дошли. Да се инсталира светлината в ума ви. Да се инсталира топлината в сърцето ви и да се инсталира силата във вашето тяло. Щом имате достатъчно светлина – значи щом мислите добре; щом имате достатъчно топлина – значи щом чувствата ви са благородни; и щом имате достатъчно сила във вас, тогава всичко, каквото искате, може да постигнете. По 10 пъти търсите еди-кого си – не го обичате. Срамота е да кажете, че не ви обичат. Бог ви обича, пратил ви е на Земята, дал ви дарби, вие досега не сте употребили вашите дарби. Тук имаше толкоз хубави гласове, толкоз хубави певци, не знаят да пеят. Някой ден пеят, някой ден не пеят.

Според мене човек не може да пее добре, ако не мисли правилно, ако не чувствува правилно и ако не постъпва правилно – той не може да бъде певец. Има едно специфично пеене. Самообладание трябва да имате сега. Той трябва да вярва, че има нещо, тъй да вярва, че вярата да бъде непоколебима. Мисли, че може да пее. Нека пее, да види, че може. Не само да мисли, че може да пее. Някой път аз мисля, че мога да пея. Ще попея. После сам ще преценя. Че, пеенето аз го проверявам. Някой път каква е моята мисъл? Чрез пеенето проверявам какво е моето сърце, чрез пеенето проверявам какво е моето тяло. Щом някой път не мога да пея, търся причината в тялото. Ако ме болят ръцете, ако ме болят краката, ако ме боли вратът, зная кои тонове не мога да ги вземам правилно. Щом нямам пари, фа-то не мога да вземам вярно. Щом имам парички, фа-то го вземам на място. Сега вие това вземате буквално. Когато едно чувство е задоволено, когато една мисъл е задоволена, когато една постъпка е задоволена, резултатите са правилни. Например аз взимам основния тон, аз вземам долно сол, точно тъй е на цигулката. (Учителят пее „сол, ла, си, до“.) Вземам сол и по-долу от сол не мога да вземам. Нагоре мога да

вземам, но като вземете сол като основен тон или фа във вас, какво ще разбере?

Тези, които са стари от вас, казват: „Не трябва ние да пеем.“ Когато човек е болен, когато умът е неразположен, когато не мисли, той не пее. Много мъчно може да накарате, когато човек е неразположен, да пее. Щом вие пеете, то е нормално състояние. За да познаете вашето състояние [дали] е нормално, ще видите имате ли желание да пеете. Щом се появи желание да пеете, ще знаете, че то е нормата. Да пеете на себе си, не на хората. Като седиш, като вървиш по пътя, да си пееш, никой да не слуша. Попей си, пей си и давай такт. Сутрин, като станете, попейте си. Сутрин, като станете, вие как пеете? Ако пеете „Сила жива“ или някоя друга песен, имате ли съзнание за това?

Без мисъл, без чувстване, без воля в света нищо не може да се постигне. В правите мисли, в правите чувства, в правите постъпки Духът Божи се проявява. Всеки един от вас трябва да създаде вътрешни условия да бъдете винаги добри. Да имате светлина в ума, да имате във вашата нервна система достатъчно светлина и в симпатичната нервна система да имате достатъчно топлина. И в цялото тяло да имате достатъчно сила. Някога, като седнеш, не казвай, че не може да станеш. Някога, като седнеш, не казвай, че те болят краката. Но тури една положителна мисъл. Отрицателните мисли ни спъват.

Вие казвате: „Нищо не мога да постигна, в някое друго прераждане.“ В туй прераждане трябва да се подигнеш, да не чакаш в друго прераждане. Другото прераждане съвсем друга програма ще има. В туй прераждане трябва да се направи нещо, което е необходимо. В туй прераждане да имате достатъчно светлина в ума си, да имате достатъчно топлина в сърцето си и достатъчно сила в тялото си. Или: да станете съвършени, да свържете вашата воля с Волята на Бога. Всякога Бог да бъде едно мерило, да бъде във вас. Отвън да не вземете името на Бога, казвате: „Ние вярваме в Бога.“ Нищо да не говорите за Бога. Но като речеш да направиш нещо за Бога, да го направиш. Ще кажеш: „Туй ще направя заради Бога. Както Той ни е привлякъл при Онзи, Когото познаваме, както Той ми е показал пътя да Го намеря, така и аз ще направя каквото Бог иска.“ Значи Бог те е привлякъл, пробудило се твоето съзнание. Понеже Онзи, при Когото те е привлякъл, Той те е изпратил при извора на нещата. Първото пробуждане на човека е привличането на човека. Самосъзнанието се проявява. Психологически, че Бог ви е привлякъл при някого значи, че твоето самосъзнание се е пробудило. Щом Той ти показва пътя към Бога, Той е вече свръхсъзнанието в тебе, което се проявява. Вие ще придобиете смисъла във вас. Ако тръгнете към Бога, [в] пътя, който Христос ще ви

покаже, трябва да се прояви самосъзнанието. Тогава трябва да се примирите с всичкия свят. Той е пътят за Бога. Щом идвате до Христа, вие ще се научите да обичате всичките противоречия в живота. От Бога до Христа ще учите пътя да обичате всичко, което ви е неприятно. А пък от пътя на Христа [до] (В разчетената стенограма е написано „на“) Бога ще се примирите с всичките противоречия, ще считате, че сте завършили превода. Колкото отивате към Бога, противоречията се разрешават и там няма да имате никакви противоречия. Като идете при Бога, там ще знаете защо е създаден светът, неговото предназначение. Всичките противоречия, които съществуват във вас, ще изчезнат. Четете, че всички създания хвалят Онзи, Който ги е създал.

Сега, да бъдете привлечени всички при Христа и от Христа всички да идете при Бога, да ви покаже пътя на Любовта и пътя на Божествената Мъдрост. То са двата пътя, по които може да придобиете съвършенство.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
23-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 март 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_03_08 Пътят към щастието
лекция пред специалния клас

ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема. „Имаме.“ Пишете върху темата „Вероятности и възможности“. Каква ви е темата? „Право и безправие.“

На какъв закон почива правото и безправието? Правото и безправието почиват на един закон. Как разглеждате вие безправието? Кой има правото да яде хляб? В даден случай право има да яде хляба гладният. Не че ситият няма право, но ситият има най-малкото право, а гладният има най-голямото право. Има степени на глада, от които зависи правото. Има закон в природата: гладният има най-голямото право, пък ситият има най-малкото право. Вие считате, че имате право. Право има човек да диша въздуха. Право има човек да гледа. Но каква е подбудителната причина, когато ти гледаш на един предмет? Ти може да си заинтересуван нещо. Колко подбудителни причини има, за да гледаш върху един предмет? Минаваш покрай извора, и гледаш извора. Защо? Имаш известни отношения, интересуваш се – някаква подбудителна причина има. Казваш: „Аз имам право на този извор.“ Добре, но представете си, че този извор е топъл и температурата на водата е повече от сто и двайсет градуса. Ще може ли да се наведете и да пиете направо от извора? Трябва да имате някаква чаша, да вземете и да охладите водата, или пък тази вода трябва да я духате малко. По някой път ония, които пият чай, че вземат с лъжичката и духат в лъжичката три–четири пъти, и тогава турят лъжичката в устата. Ако някой ви гледа, какво ще каже? Защо духате лъжичката? Знаете защо духате – охладява се горещият чай. Питам: не може ли без охладяване? Ако водата е студена, може без охладяване, но ако е гореща, ще се духа.

Та, най-първо, трябва да разрешите, като имате едно право, към коя категория спада вашето право? В сегашния живот от какво хората се лишават най-вече? В какво седи безправието? Двама търговци се съдят, че единият имал право на сто биволски кожи. Съдят се кой имал право на кожите, кой да ги притежава. На първо място, кой има право да притежава кожите? Биволите, разбира се. Ако са волски кожи, воловете имат право на тях. Ако са заешки – зайците. Сега зайците не присъстват и воловете не присъстват, и биволите не присъстват, а двама души, двама разумни хора се спорят при съдията, и съдията трябва да реши кому се падат стоте кожи. Питам сега, какъв закон определя, че ти имаш правото на стоте кожи? Кой ти дава правото, на какво е основано това право? Или имате десет ябълки, взети от едно дърво, спорят се на кого принадлежат

ябълките. Ябълките принадлежат, най-първо, на дървото. Онези другите са проходящи, които имат правото.

Та по някой път и вие търсите вашето право в света, казвате: де е правото? Но то е закон на безправието. Има едно безправие в света, което е узаконено. Правото да притежаваш кожите, това е безправие. Следователно от тия стоте кожи човек може да забогатее. Допуснете, че вие сте продали сто хиляди кожи и сте забогатели от тях. Какво ще спечелите? Защото в живота един ден тези сто хиляди говеда ще дойдат и ще проявят правото на оставеното наследство, ще искат от вас да им дадете сметка какво сте сторили с кожите им. Ще дойде един ден, когато вие ще давате отговор. То е наследство на животните. Тогава какво ще правите вие? Ще си искат кожите от вас. Ще ходите да ги търсите, дето сте ги дали. Но представете си, че сте обущар и на хиляди хора сте направили обуща от техните кожи. Ще трябва да търсите всичките, на които сте дали обуща, понеже трябва да се върнат кожите на животните. Това положение е безправие. Ще дойдат, ще ви смъкнат от краката обущата, тъй по законен ред, и вие ще останете боси. Сега, щом ви вземат обущата, вие това го считате безправие, нали така: как тъй да ми вземат обущата? Но питам, как тъй да се вземат кожите на тия животни? Значи да се вземат кожите от животните е право, а да се вземат обущата от краката ви е безправие.

Казвам, какъв е съвременният морал и какви разбирания има човечеството? Всичките хора търсят един морал. Казвате: взеха ми обущата, безправие е това, нямат право. Човек не може да има обуща.

Сега често във вашия живот се случва, че вие имате едно хубаво чувство, едно приятно чувство. Аз го наричам, че вие имате едно млекопитаещо животно. Приятно ви е, туй чувство го цените. Вие си представяте, че туй чувство е ваша собственост, радвате се на това чувство. Но един ден то изчезнало. Вие се чудите къде е изчезнало. Допуснете, че вие имате едно теленце, някой го хванал, трябвало му кожата, заклал го, одрал кожата. Телето го няма. Къде отишло? Някому трябвали обуща, заклал телето, одрал кожата. Вие мислите къде е отишло вашето чувство. Казвам, вашите чувства са ги заклали, пък са ги одрали – виждате кожата на вашето теле по краката на хората.

Сега от какво произтичат страданията ви, защо именно вие страдате? Сега философията. Като взели телето, заклали го, одрали го, да си страда то само. То страда това теле, но и вие с телето страдате, казвате, че „мене ми се отне едно нежно чувство“, страдате постоянно. Сега философия има. Не сте мислили вие върху тази философия, от какво произтича вашето страдание. Вашият живот е свързан с кожата на вашето теле, интимно сте

свързани. Когато краката стъпват на почвата, която е гладка или грапава, всичките впечатления от кожата се предават на вас. Като си направят обуща от телето, понеже тия хора ходят по една грапава почва, че като стъпват на кожата, вас ви причиняват болка. Сега ме питате докога ще страдате заради него? Дотогава, докато ходят по тази, грубата, почва, вие ще страдате. Те като стъпват по грубата почва, вие усещате болка. Питате сега какво трябва да се прави. Да се пазите на телето да не му одерат кожата, нищо повече. Години минават някой път и човек страда. Казвате: случило му се нещо. Ще му се случи. Това е само за изяснение.

Ние сме тясно свързани в живота. Всичките хора са тясно свързани със своите мисли, със своите желания, със своите постъпки. Сега – приложението. Казвате: „Как да си пазим желанията?" То е вече знание. Защото, ако не знаеш да ги пазиш, ще страдаш. Ако имаш едно око или един уд, на какво можем да го уподобим? Да го уподобим на едно гълъбче. Двете очи са две гълъбчета, които човек има, облечени с най-хубавата премяна. Да уподобим тия гълъбчета, които гугуцат. Зрението, което имаме, е гугуцане. Видиш нещо: гу-гу. Значи, докато гугуцат тия гълъбчета, всякога слушаш техния глас. Един ден някой казва: „Искам да погладя вашето гълъбче малко." Питам: разумно ли е да дадеш гълъбчетата да ги погладят отгоре? Казва: „Да видим вашето голубче, много ми харесва." Иска да поглади голубчето с ръцете си. Какво мислите вие, от вашето право трябва ли да му дадете? Имат ли право хората да гладят вашите гълъбчета, да ги милват? Как мислите вие? („Нямат право.") Защо се позволява?

Новата философия в живота в какво седи? Вие искате да внесете една нова философия в живота. Чудното е, когато хората искат да внесат една нова култура със стари разбирания. Дотогава, докато се милват човешките очи с ръце, щастие не може да има, защото всеки един, който би помилвал окото ви с ръце, той ще ви причини най-голямото страдание. Очите не са направени да се милват. Те са двете гълъбчета, не са направени да бъдат милвани. Човек отдалече трябва да ги поглади и да им се радва, че имат добър господар. Като ги види, че си гугуцат, да се зарадва, че имат добър господар и да пожелае тия гълъбчета за дълго да седят при своя господар и да си гугуцат.

Хубаво, във вас ще се породи желание да се помилват, че да се умножат гълъбчетата. Мислите, че ако човек има по четири или шест, или десет гълъбчета, ще бъде за негова полза. От колко голубчета човек има нужда? От две гълъбчета. Ами ако има четири гълъбчета? Може да има. На физическото поле му трябват две гълъбчета, повече не му трябват. Други две гълъбчета му трябват в духовния свят, в астралния свят – стават четири.

В умствения свят му трябват още две, стават шест. В причинния свят още две гълъбчета, стават осем. Следователно, щом се увеличават гълъбчетата, трябва да влезеш в друг свят. Това са степени. На физическото поле не трябват осем гълъбчета, ще бъде нещастие за тебе да имаш осем гълъбчета, понеже тия гълъбчета се хранят с най-хубавата храна, много скъпо струват. И богат да е човек, не може да ги храни, скъпа е храната. Нито един от вас не е в състояние да храни две гълъбчета, толкоз скъпа е храната. Тия гълъбчета се хранят със светлина, с нищо друго не може да ги храниш. Ако ти ги храниш с тази светлина правилно, те ще изпълняват своята работа и ще те информират за онова, което става в света. Ще знаеш какво става. Ако не ги храниш със светлина, никаква информация няма да ти дадат.

Та по някой път вие искате да изучавате Божествените работи. Чудни са хората, когато искат да изучават Божествената мъдрост. Че ако изучавате хората, светът няма никаква Божествена мъдрост. Като гледа на света, казва някой: „Колко хубаво Господ създал тия говеда. Колко хубаво е направил Бог, че създал животните, че имаме кожа да си правим обуща. Ако нямахме тия телета сега, какво щяхме да правим?“ Някой проповедник ще доказва, че ако нямаше телета, нямаше да има обуща. Аз правя едно възражение. На птиците, които хвъркат, какви обуща им трябват? Телешки кожи трябват ли им? Ами на малките мушици, които хвъркат, трябват ли им кожи? Колко крака имат пчелите, може ли да ме информирате? Шест крака. Човек има два крака, пчелата има шест крака. Ако на пчелите се правеха модни обуща, щяха да трябват по три чифта обуща. Колко струват един чифт обуща? Ха да ги турим двеста и петдесет лева. Представете си, че имате десет кошера, във всеки кошер имате по трийсет хиляди пчели, всичко правят триста хиляди пчели. Те са вашите войници. На всеки войник трябват по три чифта обуща. Колко чифта обуща ще трябват? Ако чифтът струва по двеста и петдесет лева, я сметнете. Благодарение, че тези пчели не носят модни обуща, те сами си промислят.

Аз искам да мислите, да ви наведа да мислите върху труда на всички живи същества, които правят усилия да живеят. По някой път тия усилия ни принасят полза. Ние не може да влезем в положението им, да видим какво благо са за нас. Ти имаш две очи, и си недоволен от живота, имаш някакво желание непостигнато, недоволен си от очите си. Пък си недоволен и от ръцете си, недоволен си и от краката си. Питам: как може да бъде доволен човек, кои са законите на недоволството? Сега вие искате да бъдете доволни, да бъдете щастливи. Кой е законът на щастието? Кога може да бъде човек щастлив? Сега вие мислите, искате да измислите нещо, сега искате да го измислите. Че как да не знаете досега? Нали толкоз години живеете на земята? Кой е законът на щастието? Да вземем простия

пример: кой е законът за моето движение? Ако аз ходя, кой е законът на щастието в моето ходене? Във всеки момент може да пазя равновесие – нито вляво, нито вдясно, нито назад, нито напред се навеждам, може да пазя равновесието. Ако на всяка стъпка падам на земята и ставам, какво е туй ходене? Ако с всяко подвижване човек падаше, удряше си главата, може ли да има някакво щастие? Главата щеше да бъде превързана само с хиляди бинтове, ще бъдеш нещастен. Тъй като ходиш, щастие е, престъпваш право, вървиш, разглеждаш навсякъде. То е щастие.

Сега аз изваждам закона: в живота трябва да се пази равновесие на движението, на разумното движение. Във всяка една посока, в която ти се движиш, трябва да има равновесие, че да стъпваш сигурно, без да изгубиш своето равновесие. То е щастието на човека. Щом изгубваш своето равновесие, иде нещастието. Всичките нещастия идат от изгубването на това вътрешно равновесие на живота. Изгубваш равновесието на своя ум, изгубваш равновесието на своето сърце, изгубваш равновесието на своята воля, или изгубваш равновесието на целя си организъм, на трептенията, които съществуват. Ето един повод за всичките несгоди и нещастия, които съществуват. Нещастията може да бъдат от разни категории, малки и големи.

Първото нещо е: трябва да пазите вътрешното равновесие. Има физическо равновесие в движенията, има духовно равновесие на чувствата, да са уравновесени чувствата, да не би при всяко чувство да падаш, има и едно равновесие и на човешките мисли. Туй е общ закон, който е много верен. Трябва да се пази равновесие в човека. То е пътят, по който се постига щастието.

Каква беше вашата тема? „Право и безправие.“ Я четете, да видим какво сте писали, как сте го развили. (Един брат прочете своята тема.)

Имат ли право хората да турят птиците в кафез, да им гугуцат? Бог направил на птиците един кафез голям, толкова удобен. Ти направиш едно малко кафезче, туриш в него птичето, туриш вода и храна и мислиш, че тия птички са щастливи вътре в твоето кафезче. Сега казвате: дадено право. Как ви е дадено? Откъде трябва да се вземе? Как бихте направили вие вашия крак щастлив? Един ден да бъдат краката ви щастливи, как бихте ги направили щастливи? Или как бихте направили вашите ръце щастливи? Щастливи за един ден? Щастие значи да бръкнеш във водата и водата да не е много студена и да не е много топла. Тъй като бръкнеш, да ти е приятно на ръката. После, като работиш, по никой начин да не си удряш ръката, че да почувстваш болка. Целия ден да направиш ръката си щастлива, доволна, да не чувства болка. Като направиш някакво движение,

че да ти е приятно на ръката.

Сега вие искате да бъдете щастливи, но ние трябва да почнем поне за един ден да направим ръцете си щастливи, краката си щастливи. Най-първо, да започнем с ръцете, целия ден да няма никакъв протест на ръцете, ръката ви да не протестира, да няма и най-малкото грубо досягане. Да не каже ръката: „Неприятно ми е.“ Значи ръката да бъде доволна от твоите постъпки. Ако вашите ръце протестират, ако вашата глава протестира, ако всичко във вас протестира, как можете да бъдете щастливи? Сърцето ви протестира, търсите причината някъде. Казва: „Много ми е тежко мене.“ Кой е виноват? „Стяга ме нещо в главата.“ Кой е виноват? Че ви стяга нещо, е хубаво. „Страдаме.“ Кой е причината на страданието? По някой път хората се обичат и казват: „Много те харесвам. Дай да те целуна.“ Някой позволява да го целуне и като рече да целува, ще целуне само покривката на окото. Ако десет души ти целунали окото, какво би станало? Ще повредят очите ти, нищо повече.

Често в живота вие искате неща, които не са разумни. Вие искате щастие там, дето никак не съществува. Докато двете гълъбчета си гугуцат, вие сте щастливи. Щом престанат да си гугуцат вашите очи, нещастието ви дойде. Дотогава, докогато сърцето ви бие нормално – седемдесет и два удара, то е гугуцане. Щом престане туй гугуцане, веднага нещастието ще дойде. Дотогава, докогато краката ви се движат нормално, те си гугуцат, вие сте щастливи. Щом те престанат да се движат, веднага щастието изчезва. Защото в тялото, в което живеем, щом се спре нормалната дейност, която природата е вложила, нещастията започват. Та, най-първо, вие трябва да започнете да изучавате вашето тяло и правата на вашите удове. Вашите крака имат права. Големият ви пръст има право, палецът има право, показалецът има право, средният пръст има право, безименният пръст има право и малкият пръст, и дланта имат право. Вие трябва да раздавате правото на всекиго. Да знаете да раздавате правото на вашата ръка. Вие не знаете да раздавате правата на вашата ръка. Търсите правото, решавате кой има право. Всичките хора живеят в безправие, а търсят правото.

Според мене право е да знаеш във всеки момент да отдадеш правото на своята мисъл. Какво изисква мисълта? Да отдадеш правото на всички свои чувства и на всички свои постъпки да им отдадеш тяхното право. Ти ще кажеш: човек трябва да стане роб на живота. Кои хора са роби, робството от какво произтича? От самия човек. Робството е един вътрешен процес, не е един външен процес. Вие казвате: робство има. Най-първо, ще определите робството вътрешен процес ли е на живота, или външен процес. Ако е външен процес, действат условията, ако е вътрешен процес, това са възможностите. Робството разумен процес ли е, или не е разумен?

Робството условно ли е, разбираме отвън, или робството е възможно, разбираме отвътре. Разумно ли е това робство? Три начина има за робството. Ако робството е условно, иде отвън; ако е възможно, иде отвътре; ако е разумно, иде разумен живот.

Питам: робството откъде иде? Робството иде отвън. Когато ние ограничаваме една птичка или едно животно, самото животно ли е ограничено, или вие сте го ограничили? Един вол, който е вързан в дама с юларя за яслите, сам ли се е вързал? Не, човек го е вързал. За десет–петнайсет години той е свързан. Волът не знае защо е свързан с юларя, постоянно седи. Държи го там на яслите, турят му слама и му казва господарят: „Тук ще ядеш и ще учиш." Двайсет години като живее в дама един вол, какво научава? Вие, когато четете една книга за щастието, как да бъдете щастливи – нали четете по някой път такива книги, нали има такива книги – разправя се как да бъдат воловете в дама, яслите какви трябва да бъдат, гемовете какви да бъдат, храната каква трябва да бъде. Каквато и храна да дадете на един вол, вие не можете да го направите щастлив. По някой път и аз съм чел книги за щастието.

Едно дете, което драска безразборно, туря разни линии по разни посоки, то може ли да стане велик художник, че да се прослави в света? Да каже: „Аз научих вече закона на щастието, мога да стана художник." На тия разхвърляни криви линии то разчита, че ще стане художник. Възможно ли е? Колкото е възможно това дете с тия драскулки да стане художник, толкова е възможно и на сегашните хора да станат щастливи. Няма ни сянка за разумност.

Щастието е закон да знаеш да туряш всяко нещо на своето място. Или щастието е закон, при който не се позволява абсолютно да ограничаваш някого. Ще оставиш всичките живи същества свободни, всяко да се движи в своя си път. Или ни най-малко да не ограничаваш никого и ти да не му създадеш нов път. Щом започваш да му създаваш нови пътища, започват сегашните положения. На някой човек се поврежда окото, веднага му направят едно друго око. Извадят му неговото живо око, неговото гълъбче, което знаеше да гугуца, турят му друго, изкуствено гълъбче. Питам, той с второто, изкуствено, гълъбче може ли да вижда? Колко изкуствени гълъбчета вие имате турени?

Аз, като срещам сега хората, различавам изкуствените им гълъбчета. Гледам някой, на физическото поле едното го няма, едно в духовния свят няма и в умствения свят няма. Три гълъбчета има. То е пак хубаво. Някъде виждам само две гълъбчета – в духовния свят и в умствения свят. И този човек без гълъбчета иска да бъде щастлив. Може ли един човек без ръце да

стане художник? Може ли без очи астроном да стане? Не може по никой начин. Той, за да бъде астроном, му трябват очи, за да стане художник, му трябват ръце, за да стане певец, уста трябва да има. Вие виждали ли сте някой певец без уста? Пита някой защо му са дадени тия уста? За да бъдеш певец. Като говори човек, това е пеене. То е пост в света. Затова се допуща пеенето. Всичките хора са предназначени да пеят. Ще се научите да пеете, не да говорите. Говорът, това е най-хубавата музика, която съществува в света. Някои от вас са се въодушевявали да пеете. С какво се въодушевявате? Хубаво е, аз виждам добрата страна. Но ето как аз представям вашия идеал. Отишъл един циганин да слуша един съвременен модерен оркестър. Той бил малко цигулар. Като наблюдавал, намерил всичките инструменти много мъчни, видял един, като бие тъпана.

Казвам, и аз бия тоя тъпан, на тъпана и аз бих бил. Но тъпанът не е музика. Тъпанът сегиз-тогиз ще се яви. Доста голямо място взема тъпанът. Той е като капелмайстор, той дава тон на целия оркестър, но с един тъпан оркестър не става. Ако мислиш отгоре да биеш, тази работа не става. Вие били ли сте на мястото на един капелмайстор, който ръководи оркестъра, да видите каква трудна работа е? Вас ви се вижда лесно, той дава само такт. Мислите, лесна работа, всеки може да бъде капелмайстор. То е един вътрешен процес, капелмайстор да си. Най-първо, неговото съзнание е будно на физическото поле в движенията на ръката, след туй съзнанието е будно в неговото ухо, чува всичките тонове, после – разбира всичките инструменти, после – разбира партитурата, която се свири, и знае как да се поправят всичките погрешки. Всичките тия хора свирят, и той ги направлява.

Казвам, ако вие, капелмайстор на вашия живот, не разбирате нуждите на тия свирци, какъв капелмайстор сте вие? Ти седиш и си махаш ръката безразборно. Някой казва: аз имам воля. Волята е капелмайстор. Най-първо, ти не знаеш какъв такт да дадеш. Ти свириш една бърза песен, имаш такта две четвърти, марш имаш, пък даваш такт полекичка. Има разни тактове: пет шестнайсети, шест шестнайсети. По някой път слушам, когато се разправят за музикални тактове. Според мене две четвърти е такт на противоречие, усилен такт чрез бързане. Според мене две е закон на бързане, бързаш тази работа. Щом имаш две, трябва да знаеш, че ще се дигне някой скандал. Ако ти не вървиш бързо, трябва да знаеш, че тази работа не става. Когато някой направи едно престъпление, една погрешка, той винаги разрешава въпроса с такта две: бяга по права линия, търси гората. Щом търси гората, то е тактът две. Ще кажете: той е престъпник. Но той е музикант, който дава такт две, научава какво нещо е в деятелност такт две. Нему трепери сърцето, като гледа гората, казва: „То е моето спасение.“ Той е капелмайсторът, който дава този такт. Тази музика може

да се изпълни само при такт две, да се постигне.

На ваш език да го туря. Една мисъл се постига с какво? С ума. Едно желание се постига със сърцето. Една постъпка се постига с волята. Ти не може да извършиш едно добро, ако в тебе волята е слаба. Ти не можеш да постигнеш едно желание, ако сърцето ти е слабо. Ти не можеш да постигнеш една своя мисъл, ако умът ти е слаб. Ето аз какво разбирам под думата слабост, аз разбирам следното: умът ти не трябва да бъде болен, сърцето ти не трябва да бъде болно и волята ти не трябва да бъде болна. Туй от себе си трябва да изключиш. Кажеш: „Малко е разстроен умът ми, малко е разстроено сърцето ми, малко е разстроена волята ми.“ Ти и това никога не трябва да допущаш, защото то е един неестествен закон. Бог е създал нещата да са здрави, умът да е здрав, сърцето да е здраво и волята да е здрава. Ако твоят ум е болен, причината си ти. Ако твоето сърце е болно, причината си ти. Ако твоята воля е болна, причината си ти. Веднага тия препятствия трябва да ги премахнеш. Ако някой ви каже нещо, често съвременните хора са много доверчиви, някои вярват, че очите може да се намажат с някаква течност и да станат щастливи. Мажат се с хубави течности, намажат окото, за да стане щастливо. Аз не зная с какво се мажете. Вие сутрин, като станете, нали си мажете очите, нали си мажете очите с вода, и то по възможност най-хубавата вода. Като се миете, то е хубаво, то е на-място, но ако в тази вода започнете да туряте разни други течности, вие ще повредите очите си. Единственото нещо, с което можете да мажете очите си, то е чистата вода. Дотолкоз, доколкото водата е чиста, то е добро. Има една чиста вода, която е пълна с животворен магнетизъм, тя е чиста. Като намажеш лицето, очите, веднага се усещаш освежен.

И в ума е същият закон. Никога не влагайте в ума си една изкуствена мисъл, никога не влагайте в сърцето си едно изкуствено желание и никога не влагайте във волята си или в тялото си една изкуствена постъпка. Нали знаете, като вървиш, че влезе една малка шушулка, нещо микроскопическо е, но започва да те смъди окото. Някой път минава време, за да излезе онази малка шушулка. Природата не търпи онези неорганизираните неща. Щом влезе някоя малка шушулка във вашето сърце, безпокои ви. Влезе някоя шушулка в ума ви, безпокои ви. Влезе шушулка във волята ви, безпокои ви. Всяко безпокойство показва, че нещо чуждо е влязло, и туй малкото го изхвърлете навън, това е непотребно.

То е законът на самовъзпитанието на ума сега. Ти не може да бъдеш свободен, ако не зачиташ свободата на другите хора. Ти не може да бъдеш добър човек, ако не зачиташ доброто на другите хора. Ти не можеш да бъдеш благороден, ако не зачиташ постъпките на другите хора. Направил някой нещо хубаво. Ако ти не цениш всяка постъпка, ти не може да бъдеш

благороден. В природата съществува едно единство. Всичко онова, което става в природата, то е за всички. Не мисли, че ти си отделен от другите. Някой човек направи нещо добро, вземаш и ти участие. Следователно радвай се на който и да е човек, който направил едно добро дело. Някой го прави някъде, но то е общо за всичките. Когато аз говоря за музиката, аз разбирам, че тя е обща за цялото човечество, за всички разумни същества. Разбирам, че човек, за да пее, трябва да бъде разумен. Разумният човек пее. Разумният човек може да мисли, разумният човек може да чувства. Аз разбирам нещата строго определени. Под думите трябва да мислиш разбирам, че само разумният може да мисли, само добрият човек може да мисли.

Вие искате да бъдете щастливи хора в света. Само по закона на доброто може човек да бъде щастлив. Само по закона на злото може човек да бъде нещастен. Те са двата пътя. Ако търсиш пътя на твоето нещастие, влез в закона на злото, ще имаш нещастия колкото искаш. Ако искаш пътя на твоето щастие, влез в закона на доброто. То е първият надпис, който ще видиш, като влезеш в живота: „Пази пътя на доброто!“ То е правият път, в който човек стъпва. Да познаваш само доброто. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш баща си и майка си, които са те родили. Превеждам сега: ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш Бога, Който те е пратил в света. То е първото сега. Ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш баща си и майка си. Ще провериш. Бог, Който те е пратил в света, ако не Го обичаш, ти не можеш да бъдеш добър. Щом не си добър, щом не вървиш в този път, ти не може да бъдеш щастлив. Тогава казваш: „Коя е причината на моето нещастие?“ Понеже не обичаш баща си и майка си, затова си нещастен. „Какво трябва да правя?“ Обикни баща си и майка си. Преведете това.

Сега казвате, че трябва да вярваме в Бога. Религията туря закона за щастието. Ти трябва да обичаш Бога, да вярваш в Бога, за да бъдеш щастлив. Тъй се проповядва. Или за да бъдеш съвършен, или за да добиеш всичко, каквото искаш, непременно този е пътят. Щом като намериш този път, ще намериш щастието, ще намериш своето постижение. Туй имайте предвид. Вие мислите да станете щастливи, че да нямате нужда от никого. То е погрешно схващане. Ти, за да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш полезен за всички разумни същества. Тогава ще бъдеш щастлив. Сега си нещастен, понеже не си полезен на тях. Щом си полезен на тях, те ще те обичат. Щом те те обичат, щастието ще дойде само по себе си. Общо законът така седи. Сега вие търсите онова щастие, да нямате нужда от другите хора. Вие вървите по съвсем друг път.

Казвам, сега светът е така направен. Вие търсите вашето щастие, нов закон

туряте. Искате да бъдете щастливи. Можете. Ще обичаш баща си и майка си. Казваш: „Баща ми и майка ми не бяха щастливи." Майка ти и баща ти не са обичали своя баща и майка. „Дядо ми и баба ми, и те не са били щастливи." И те не са обичали своя баща и майка. Ще намериш баща си и майка си, които са обичали своя баща и майка. Тъй разбирам строго определено: да обичаш баща си и майка си, които са обичали баща си и майка си. Тях ще намериш, които са обичали.

Като дойдете до Бога, казвате: Бог е Любов. Бог, в своя стремеж, Той в ума Си има благата на всички същества. Бог не иска хората да бъдат нещастни, туй не съществува в Неговия ум. Ако съществуват нещастия, в Него съществува идеята как да ги избави от тях, как да ги вразуми не с наказания, но как да им покаже пътя да излязат от своето нещастие. Сега имате доста време да мислите върху това. Вие сега може да ме разберете. Казвате: разбрахме пътя. Според мене, като слушам някой, който пее, дали съм го разбрал, аз всякога се опитвам да пея. Ако може да пея, което той пее, разбрал съм го. Чувам, някой пее. Ако мога да пея като него, разбрал съм го. Ако не мога да пея, не съм го разбрал. Втори път го слушам пак. Пак се опитвам. Като започна да пея като него, разбрал съм го, мога да пея като него. Щом двамата можете да пеете в хармония, вие сте се разбрали. Щом не може да пеете, вие не сте се разбрали. Туй е много проста работа. Не е много проста работа, сложна работа, но разбрана работа е.

Някой казва: „Аз ви разбрах, но мисля, че вашата мисъл не е толкоз възприемлива." Разбрал ме той, но мисълта не е толкоз възприемлива. Хубаво. Според мене всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана мисъл. Всяко желание, което носи щастие, е разбрано желание. Всяка постъпка, която носи щастие, е разбрана. Тъй разбирам, строго определено. Всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана, добра мисъл, тя върви по правия път. Всяко желание, което носи щастие, е добро желание.

Та казвам, има три вероятности. На какво са равни? Първата вероятност е да обичаш Бога, втората вероятност е да обичаш ближния си и третата вероятност е да обичаш себе си. Всички търсите философски книги, които да ви докажат, че съществува някакъв Господ някъде. Мислите ли, че този, който ви доказва, че съществува Господ, мислите ли, че този Господ е някакъв Господ? Когато някой ми доказва, че съществува някакъв Господ, аз седя и слушам и някой път се поусмихвам. Когато някой ми доказва, че има Господ, то е все същото да дойде някой и да ми доказва, че аз съществувам, че живея, да дойде някой да ме убеждава, че аз съществувам, че не съм илюзия. Той ми доказва, иска да ме убеди, че аз съществувам. Кой досега е убедил някого, че съществува? Не си ти първият човек, който

знаеш дали аз съществувам, или не. Може ли някой отвън да ти докаже, че ти съществуваш, да те убеди, че ти съществуваш? То е невъзможно. Тази идея, да се докаже, че Господ съществува, тя е една глупава идея. Казва: „Я ми докажи, че има Господ.“ Казвам: „Докажи ми, че аз съществувам.“ Щом дойде въпрос за Господа, дали съществува, аз искам да ми докажат хората дали аз съществувам. Ако съществувам – съществувам, ако не съществувам – не съществувам, нищо повече, предрешен е въпросът. Не искам да ми доказваш дали съществувам. Ако аз съществувам, аз го зная, ако не съществувам, пак го зная. Но аз изключвам да ми доказва някой, че аз съществувам. Че аз не съществувам, то е твоя идея. Ти мислиш, че аз не съществувам, но аз мисля, че съществувам, нищо повече. То е твое право да мислиш, то е възможност за тебе. За тебе е възможно аз да не съществувам, понеже е една идея в твоя ум. Моят образ не е влязъл в твоята глава, то е възможно за тебе да не съществувам. Но аз го зная, зная сто и един процента, че аз съществувам. Нищо в света не може да ме убеди в противното. В момента, в който аз бих се убедил, че аз не съществувам, аз ще изчезна веднага.

Хората умират по единствената причина, че те вярват, че не съществуват. В момента, в който престанат да вярват, че те съществуват, те умират. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие вярвате, че сте нещастни, вие сте допуснали тази мисъл. Че вие сте родени щастливи, как допуснахте, че сте нещастни? Вие вървите по обратен път. Вие изкарвате щастието от нещастието. Право е. Но аз изкарвам нещастието от щастието. Не изтича щастието от нещастието, но нещастието излиза от щастието. Ти си щастлив. Като се убедиш, че си нещастен, ти станеш нещастен, нищо повече. Изменете сега начина на вашата мисъл. Дръжте се за положителното в света.

Най-първо, ако мене биха ме попитали съществува ли Господ, аз ще кажа: „Аз съществувам, съществува и Господ. Ако аз изчезна, и Господ ще изчезне.“ То е най-силната аргументация за вас. Но и този въпрос, дали вие съществувате, не го разисквам. Сега вие не съществувате ли?

Тогава казвам, право и безправие е един закон. Щом допущам любовта, аз съм за закона на правото. Щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправието. Новото положение: щом допущам любовта, аз съм в закона на правото; щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправието. За мене законът на правото е закон на любовта, законът за безправието е закон за безлюбието. За мене е така. Моето право е това. Ако го вие турите туй за вас, това е новата основа за живота. Правото е закон на любовта. Законът на любовта е, че всичко в света е възможност за твоето щастие. Но не вземайте вие щастието за нещо материално. Вие искате да бъдете

щастливи, като турите една дреха на гърба си. Или като се обуете, искате да бъдете щастливи. Щастието не седи в дрехата, която обличаш. Че вие имате такива примери. Ти някой път се радваш, мислиш, че имаш един приятел, който те обича. Радваш се на една своя мисъл, че някой те обича. Питам сега: какво ти е дал този човек? Радва те мисълта, че той те обича. Туй, което те радва, то е любовта. В момента, в който ти се разколебаеш в своята мисъл, че той те обича, стане ти тежко. Дотогава, докогато ние схващаме, че има Един, Който ни обича, то е Любовта на Бога. Вън е от материалния свят. То е едно потвърждение на онази мисъл, че има Някой, Който ни обича. В момента, в който мислиш, че те обичат, усещаш въодушевление, едно разположение. В момента, в който се поколебаеш в това, настава един вътрешен мрак.

Казвам сега, най-първо, законът на щастието в какво седи? Щастието не се създава от дрехите. Дрехите са един резултат от щастието. Хората носят хубави дрехи, когато са щастливи. Само нещастните хора носят грозни дрехи. Никога един нещастен човек не може да носи една царска дреха, то е невъзможно. Хубавите работи в света произтичат от закона на щастието. Щастието е външен процес на онази безконечна любов, която съществува в света. Щастието е външен израз на любовта. Зад дрехите, зад хубавите работи, които ние имаме, седи щастието, което го търсим. Щастието седи в това, че мислиш, че има някой, който те обича.

Сега във вашия ум седи мисълта: къде да го намерим? Ако вие искате да намерите онзи, който ви обича, вие се лъжете. То е друго заблуждение. Никога не търсете този, който ви обича. Щом го намериш, ти ще бъдеш нещастен. Вие ще бъдете като онзи просяк, който имал идеята, че богатите хора са много щедри. Питал той да му покажат кой е най-богатият американец. Показали му и той помислил: „Намерих вече източник.“ Той мисли, че като иде при този богатия, той ще му даде всичко, от каквото се нуждае. Тръгнал подир богатия човек и му мърморил подире му. Богатият изважда един долар, дава му и му казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш втори път.“ Та ако вие тръгнете подир щастието, то ще ви даде един долар, за да не го безпокоите. Казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш.“ Там е всичкото заблуждение, че хората търсят щастието и искат да изкрънкат нещо от него. То е голямо заблуждение. Щастието носи всичките блага. Онзи, който е достоен, който обича, който разбира своя ум и разбира своето сърце, всичките блага са за него. Който не разбира, щастието ще му даде долара и ще каже: „Да ме не безпокоиш повече.“ Затова казвам, не безпокойте вашия ум с щастието, не безпокойте вашето сърце с щастието и не безпокойте вашата воля с щастието.

Сега искам от тази лекция да си извадите едно резюме. Всеки един от вас

да извади каквото е разбрал и какво може да приложи: какво разбрал и какво може да приложи в своя ум, какво може да приложи в своето сърце, какво може да приложи в своята воля и какво е разбрал в своята душа.

Като видите щастието, не вие да вървите подир него, но то да ви повика. Когато щастието ви повика, да знаете, че вече вие говорите на един разбран език. Щом вие го търсите, и то не ви вика, не се заблуждавайте. Търсете онова щастие, което да се спре при вас, и то да ви повика. Как ще ви повика щастието? С ръка ли ще ви повика, или с единия пръст ще ви повика? Как ще ви каже? Щом ви повика с показалеца, не отивайте там. Да се пазите от туй щастие. Щастието по този път не вика. Ако ви вика и с ръката, като свива пръстите, това не е пътят на щастието, но това е пътят на нещастието. (Учителят показва: дланта нагоре и свиване на пръстите към дланта поред няколко пъти.) Предупреждавам ви, пазете се от тези, които ви викат така.

Да имате една ясна представа за онова същественото в живота, което може да приложите сега. Не само в един момент, в много моменти постоянно трябва да се прилага, понеже много мъчнотии, много работи има от миналото, които вие трябва да преобразите. Имаме една грамадна работа, която трябва да свършим. Пък ако не можем да свършим тази работа, не можем да се приближим при онова, което търсим в света.

„Пътят на Истината е достъпен за любящите.“ (три пъти)

Двадесета лекция на Младежкия окултен клас
8 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_03_10 Най-великото
неделна беседа

НАЙ-ВЕЛИКОТО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета началото на 12-а глава от Евангелието на Иоана, до 14-и стих.

„Духът Божи“

По-велико нещо от живота в света няма. Туй, великото, е произвело в хората толкоз страдания, че от него хората плачат. Ако бях един песимист, бих ви описал живота в най-мрачни краски; ако бях оптимист, щях да го опиша в най-красивите краски. Нито едното, нито другото е вярно. Това са полюси. Мракът и светлината, това са полюси на нашето съзнание. Ако човек ослепее, в мрак е. Ако му се отворят очите, във виделина е. В Божествения свят мрак не съществува. Мракът съществува само в главите на хората. Когато учените хора говорят за мрака, той е само в техните мозъци. Такова нещо като мрак не съществува. Такава реалност няма в света. Само гъстата материя хвърля сянка. Тия сенки ги наричат мрак. Но хората са разбрали, че в света съществува някакъв мрак, някакви тъмни сили са разделили света на добър и на лош. Турили са двама богове. В древността единият е бил много строг, наказвал хората, а другият е добър.

Сега постоянно се повтарят едни и същи религиозни работи: „Да повярваме, да повярваме.“ В какво да вярваме? От хиляди години се говори да повярваме в Господа. В какво да повярваме сега? Че Той е Син Божи. Хубаво, вярваме, че е Син Божи. Той е изпратен от Господа. И в това вярвам, че е изпратен от Господа. Какво се добива? Той дошъл да спаси света. Много добре. Вярвам и в това, [но] какво се придобива от спасението?

Сега, по някой път като говоря така, казвате, че не се говори с достатъчно уважение за вярата, за Бога. Съгласен съм, че трябва да говорим с най-добро уважение за Господа. Ами когато човек не живее съобразно с живота, уважение има ли? По-добро уважение от да живееш, няма. По-добре е да може човек да живее добре, тъй, както разбирам. Сега аз не правя разлика, че някой не живее добре. Но в хората има едно заблуждение, което повече от десет хиляди години откак се вмъкнало в света. То е и от по-рано може би. Като казвам десет хиляди години, мене ще ме коригират в това, защото някои вярват, че откак светът е създаден, има осем хиляди години. Някои мислят, че откак човек се е появил, има

шест хиляди години. Човек се е появил точно когато се е появил. Не може да бъде другояче.

Когато човек се е появил, явяването на човека се отбелязва с известна епоха в пространството и са станали известни събития. Нали щом стане една война някъде, хората правят паметници. Чрез появяването на човека на Земята, като е създаден човек, отбелязано е на звездите, че на Земята се е появило едно същество, под името „човек“. Онези, които разбират историята, може хронологически да видят, да направят един превод. Понеже се борави с големи числа; опасно е да се работи с големи числа. Казват: те са несметни числа, билиони, трилиони. Но какво нещо е билион? Вие едно понятие нямате за един трилион, или за един квадрилион. Ако попитат някого колко време се изисква, за да преброиш един квадрилион... Казвате: квадрилион. Но вие не знаете какво е един квадрилион. Но сега да оставим това. Това не е лошо. Квадрилионът квадрилион е.

Ние употребяваме думата „Бог“. Някои разбират едно под тази дума, други разбират друго. Всеки има едно вътрешно подразбиране. Но законът е такъв. Всеки, който произнася името Божие и не го разбира, оттам произтичат всичките му страдания в света и си блъска главата. Който произнася и разбира това име, всичките блага идат от него. Всичките нещастия идат, че не знаете да произнасяте името Божие. Ако ме попитате защо са страданията, ще ви кажа: всички страдате, защото не знаете да произнасяте хубаво името Божие. Каква грешка има, ако човек не знае как да произнася? Няма грешка. Но ако вие влезете с подковани обуща, дето има взривни, избухливи вещества, които лесно се подпалват, вие ще произведете цял един взрив. Сега много пъти се изхвърлят мини по бреговете на Европа. Някои отиват, барат тия бомби; като ги пипат, пръснат се и гледаш, отишли няколко души. Наскоро в Холандия двама холандци отишли да човъркат една бомба, изхвърлена на брега; пръска се, и двамата отиват.

Казвам: Думите са експлозивни, големи мини са – ако не знаеш как да ги буташ, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името Божие, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името на Бога, мълчи, нищо повече. Казвам: Като се научиш хубаво да го произнасяш, произнеси го, ще дойде голямото благословение. Тогава аз ще ви дам едно правило, да знаете как правилно да мислите. Да кажем, тебе те хване треска. Ти произнеси името на Бога. Ако се усили треската, мълчи си. Ако след като произнесеш името на Бога, че треската изчезне, щом като кажеш името на Бога и треската се уплаши от туй име, ти си произнесъл добре името на Бога. Ако като го произнесеш, треската не се

уплаши, но се хвърли на тебе, ти не си го произнесъл добре. Като имаш нещастие в света, произнеси името Божие. Ако нещастието се намали, окуражи се; ако не се намаляват нещастията, мълчи си.

Сега иде другото положение. Какво трябва да правиш тогава? Ще ви кажа. Ако ме попитате къде е онзи свят, не мога да ви кажа къде е, не мога да ви опиша оня свят. Но ако ме попитате как мога да намеря оня свят, мога да ви кажа как може да го намерите. Ако ме попитате какво нещо е любовта, не мога да ви кажа какво е любовта. Но ако ме попитате може ли да опитате любовта, може да ви кажа. В себе си имате една лаборатория, може да опитате любовта. Може да ви кажа мястото, дето може да направите опита. По някой път се спираме да мислим къде е Божественият свят. Той е недостъпен, понеже онези, които са опитвали да надникнат в Божествения свят, ако не са готови, ще ги сполети едно голямо нещастие. Ще кажете сега: „Защо е така?“ Много естествено. Представете си, че вие искате да надникнете в една топлина, която има сто хиляди градуса. Ако влезете, какво ще остане от вас? Казвам: Не се допирайте, надалеч стойте. Ако влезете, нищо от вас няма да остане. То не е нещо, което можеш да го бараш. Някои искат да видят Бога, какво нещо е Господ, иска да го определят. Всички ония философи, които са се опитвали да разрешат какво нещо е Бог, всички са се стопили, нищо не е останало от тях. И от сегашните хора, които питат какво нещо е Господ, и от тях нищо няма да остане. Всички хора, които питат какво нещо е Господ, нищо няма да остане от тях. Ако не вярвате, ще проверите. Ако посетите всичките гробища, ще видите какво ще стане. Те там са все философи, които са питали какво нещо е Господ. Който пита, той трябва да умре.

Ще ви приведа онзи анекдот за един персийски вярващ в мохамеданството в Персия, имал много последователи. Усещал, че всички последователи не са на свят, не са вярващи както трябва. Той поискал да ги опита дали вярват, готови ли са да служат на Аллаха както трябва. Един ден дал една прокламация – знаете какво нещо е прокламация – всичките вярващи да се явят при него. Казал им, че има заповед отгоре всичките да станат хора. Събрали се всичките, тръгнали, отишли при него. Питат: „Защо? Как?“ Казва: „Имам заповед всички да ви изколя.“ Един млад момък, на двадесет и една година и една мома на деветнадесет години, които се обичали, казали: „Ние мислехме да се задомим, да бъдем щастливи, но Аллах казва друго. Хайде ние да идем в оня свят, като идем, ще живеем. Тук, на Земята, щастие няма да имаме.“ Отиват и те двамата, цялото място покрито с хора, всички чакат какво ще стане. Пророкът е вътре, не го виждат. Той дал заповед на вярващите, които имат най-силна вяра, те да дойдат първи. Всички се подтикват да влязат, никой не влиза. Старите, по-напредналите,

се побутват, никой не отива. Като дошли младите, казват: „Ха идете вие, да видим как ще стане с вас.“ Влизат двамата млади, затваря се вратата. Като ги поглежда проповедникът, явява се една лека усмивка. Те седят, и двамата треперят. Казва им: „Не бойте се.“ Гледат, два овена има там и той им казва да не излизат навън. Взема единия овен, отрязва му главата, протича му кръвта по един улей. Онези вярващи казват: „Отиде момъкът.“ Заколва и втория овен, протича втори път кръв по улея. Казват: „Отиде и момата.“ Като излязъл навън светията да види, нямало нито един. Единствените вярващи са този млад момък и тази млада мома. Той казва: „Благодаря на Господа, вие ще създадете сега един нов свят. Те са всичките стари.“

Казвам: На туй старото в нас ние не може да разчитаме. Няма защо да ви обяснявам, старото е изиграло своята роля, на него не може да се разчита. От старото вие няма какво да искате, няма тази идея. Когато един стар човек се изтощи на Земята, казва: „Моето мина, синко, аз остарях, усещам, че нямам тази сила нито в ума, нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото, усещам своята слабост.“ Тази слабост произтича от три причини: произтича от самата мисъл на човека, произтича от неговите чувства и произтича от самата воля на човека. Човек сам се осакаща чрез своя ум, чрез своето сърце и чрез своята воля. Той сам се осакаща, като не знае как да постъпи. Пък той сам се и подига. Сега като казвам „сам се подига“, не мислете криво. Някои ще възразят: нали Господ е, Който подига хората? Те нямат понятие какво нещо е Бог. Всяко добро подбуждение, каквото и да е то, произтича от Бога, Който е скрит в цялото Битие. Бог е скрит за всички същества. Зад най-малката материя Той е скрит. Зад най-малката интензивност на каквато и да е сила, която се проявява, Той е зад тази сила. Бог прониква във всички неща. Следователно нищо в света не става без Неговата воля.

Сега другият въпрос се явява: Че ако е така, тогава защо Господ не оправя света? Там е вашето заблуждение. Казвам вашето, то е и вашето, и нашето заблуждение. Злото произтича не защото светът е развален, но в дадения случай в света има две възможности: едно благо може добре да се използува, едно благо може зле да се използува. Зле използуваното благо е зло. Добре използуваното благо е добро. Тъй седи сега въпросът. Доста философия има. Онзи, който не разбира, ще мисли, че злото съществува като някоя същина. Злото само по себе си не съществува. Когато казваме, че от човека зависи да използува своя си живот, понеже това е вложено в него... Всеки един човек иска да се издигне в света. Но за да се издигнеш, трябва да издигнеш ума си или да туриш ума си на работа. И тогава всичките мъчнотии, които съществуват в света, в умствения свят са упражнения, това е гимнастика за човешкия ум. Без тия мъчнотии човек не

може да се прояви.

Вземете съвременните учени хора. Един учен човек изчислява половин година, една година, светлината от някоя звезда след колко хиляди години ще дойде или за колко хиляди години е дошла. Що го интересува него, че светлината за толкова години е дошла? Тогава вие не обобщавате нещата да знаете, че между великите работи, между малките работи има една вътрешна връзка. Аз правя следното сравнение: вие имате едно тяло, но ако вие не знаете да дадете съответното почитание на всеки един от удовете, които имате, защото както хората мислят, някои удове не са така почтени, някои удове са по-низши. Но всеки уд, който съществува в човека, той си има свое предназначение и свое място. Например, вас няма да ви бъде приятно да гледате вашите тънки и дебели черва, в които се събират всичките нечистотии. Но без вашето дебело черво и без тънките черва, знаете ли какво нещастие би се случило? Вие ни най-малко не искате да видите вашия черен дроб, службата му не е така деликатна, но без черния дроб храносмилането ви няма да стане. Много от болестите се явяват от разстройството на черния дроб. Той като не функционира, иде повреждането на тялото, явяват се болести, които мъчно се лекуват: хипохондрията се явява от разстройството на черния дроб, неврастенията се явява от разстройството на черния дроб, лошото храносмилане се явява от разстройството на черния дроб.

Сега няма да се спирам на тия неща. Черният дроб се разваля кога? Той се разваля от интензивните чувствувания, които имате. Например, когато в човека се зароди крайно честолюбие и страх, едновременно те са две противоположни сили. Крайно обиденият човек иска да си отмъсти, същевременно се явява и страх. Иска да си отмъсти, пък не може да си отмъсти. Страхът го задържа. Този страх тогава се отразява върху неговия черен дроб. Всеки ден в хората се възбуждат личните им чувства, всеки ден се възбужда страхът. Аз давам само един малък пример. Например, вие се обезверявате. Щом се обезверите, във вас вече има страх. Човек кога изгубва вярата си на бойното поле? Щом му се свършат патроните, обезверява се. Докато има патрони, стреля, бие и вярва, че ще победи. Като изчезнат всичките снаряжения, всичките стават хора на безверието. Сега казват, че той не вярва в нищо. Той е загазил, в какво има да вярва? Той ще бъде роб. Онези хора на безверието, нищо друго не ги очаква освен робство. Онези хора на безлюбието, нищо не ги очаква освен робство. Онези хора на неправдата не ги очаква нищо друго освен робство.

Заблуждението седи в това, че вие мислите, че в такива глупави работи не вярвате, в любовта не вярвате. Разрешили сте въпроса. Ти докато вярваш в любовта, ти си на правия път. Щом престанеш да вярваш в любовта, ти си

в областта на робството, на всичките нещастия. Тогава хората казват, че имало ад в света. Хората сами създадоха ада. Безлюбието е основата на ада. Ада няма какво да го търсим. Идете на съвременното бойно поле и ще видите какво нещо е адът. Ако стотина–двеста аероплана започнат да носят своите яйца горе във въздушното пространство, ще видите какво нещо е безлюбието. Казваме: Съвременната наша култура е много прогресирала. Прогресираха яйцата на съвременната култура. Природата направи камилските птици, които снасяха най-големите яйца около един килограм. Човек е направил една птица, която снася приблизително хиляда килограма едно яйце. Турците имат една поговорка и казват: разрешението на този въпрос какво е?

Разрешението на този въпрос е разумният живот. Днес на хората се проповядва онзи свят. На съвременните хора трябва да се проповядва да станат господари на своята глава. То е Божественият свят. Хората трябва да станат господари и на своето сърце, на своите чувства. Сърцето вие го имате. След това, хората трябва да станат господари и на своя стомах, на своите желания. И тогава, ако потърсите стомаха в главата, той е от двете страни на главата, до слепите очи. Ако търсите човешкото сърце, то зависи от ноздрите на човека, от тия мускули на ноздрите зависи. Лекарите могат да направят диагноза на сърцето от тия мускули, ще знаят какво е състоянието на сърцето. Психологически, колко човек е благороден, каква жертва може да направи и какво може да постигне, може да се познае по носа. Вие казвате: „Кое?“ Гледате носа в едно статическо положение. Ще наблюдавате каква сянка хвърля сутрин, каква сянка хвърля на обяд и каква сянка хвърля вечер. После, вечер ще запалите две свещици, една от едната страна и от другата страна и във всичките тия фази ще го разглеждате доколко е чувствителен.

Вземете, като говорите на един човек, не може да удържи погледа си, бързо мигва. Какъв е законът на клепачите? В една минута колко пъти човек трябва да мига? Ако един човек бързо мига, разбираме че условията, при които живее, са много лоши, има много прах, праши се окото и затова мига бързо, за да се изчистят очите. Както става и с прозорците – мият ги, за да се очистят. Когато се подобряват условията на живота, и мигането става по-рядко. Този закон е верен. Когато човек заболее – охтичавите хора бързо дишат.

Щом диша бързо човек, условията са много лоши. Същият закон е. Тогава, доброто здраве зависи от промеждутъка на вдишките. Да кажем, колко секунди трае една вдишка? Ако един гневен човек диша, разстоянията между вдишките са по-големи. Сега правите двадесет вдишки на минута. Намалете вдишките на петнадесет, после на десет. Ако можете да правите

пет вдишки на минута, вие ще бъдете много по-здрав, отколкото ако дишате двадесет пъти на минута. Като прави пет вдишки на минута, човек мисли и после онази енергия, която е скрита във въздуха, използува, организмът изтегля необходимата енергия. А пък когато се правят двадесет вдишки, енергията не е изтеглена. Организмът има нужда от всяка енергия. Той трябва да прекарва повече въздух, за да вземе повече енергия. Лошавината е в това, че като прекара повече въздух, въздухът е студен и изстудява дробовете, кръвообращението не става както трябва.

Сега аз ви навождам на тия мисли. Духовните хора, учените хора по някой път изучават, но още не са дошли до ония естествени закони, които регулират човешкия организъм. Нямаме една норма. Казваме: „Ако човек е нормален." Но трябва да имаме една норма. Ако, да кажем, твоите очи не са нормални, ако и слухът не е нормален, ако и обонянието не е нормално, ако и вкусът не е нормален, ако и осезанието не е нормално, ако твоята любов към Бога не е нормална, ако и твоето милосърдие не е развито, каква норма може да имаш? Ние разбираме норма, когато всичките способности, които човек има, нормално действуват, когато всичките чувства, които човек има, нормално действуват. Той е нормален човек. От това гледище може страхът в човека да е повече развит, отколкото трябва; всякога такъв човек има един неестествен страх.

Страхът е една фабрика, която доставя известен материал за благоразумието. Дотолкоз, доколкото служа на благоразумието, страхът е на място. Щом материалът е излишен, да се образува друга форма. Тогава тоя вече става вредителен. Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие." Мислите ли, че онези, които не любят, те ще наследят Царството Божие? Мислите ли, че онези, които нямат достойнство, ще наследят Царството Божие? Някои казват, че човек не трябва да има достойнство. Човек трябва да цени онова, което има в себе си.

Аз не говоря за един свят, който вие не знаете, говоря за вашата глава. Вие не знаете оня свят. Този, който имате, може да се съобщи с онзи свят. Вие в Англия не сте ходили, но щом имате радио, по закона на радиото може да се съобщите. Във Франция не сте ходили, но по закона на радиото може да се съобщите. Вие в Германия не сте ходили, но можете да се съобщавате. Така, като изучавате закона, веднага ще се запознаете с невидимия свят. Сега вие се съобщавате с всички народи: германци, англичани, американци и т.н. Когато в старо време са казвали, че има хора, които се съобщават с невидимия свят, считаха ги смахнати. Значи слепите хора да кажат за онези, които виждат, че са смахнати. Вярващият човек вярва, не може да бъде сляп. Под думата „вяра" аз разбирам горе в мозъка има един

център, едно радио, което схваща нещата, които след хиляди години ще станат. Туй е моментално. Някои го наричат интуиция. Веднага той сметне и знае какво ще стане. Онези хора с вярата, те знаят какво има да стане. Те виждат нещата и постъпват по-разумно. Понеже ние мислим, че един човек може да предвиди бъдещето. Всички хора имат тия центрове, само че някои са ги развили. Тук, сега дето сме дошли, съществува едно голямо противоречие. Но противоречията започват от самите нас. Щом не мисля, аз зная, че противоречието е в самия мен. Щом не чувствувам, противоречието е в мене. Щом отслабва силата на тялото, аз съм в противоречие със себе си.

Всеки човек в света съставя една важна единица на туй велико дърво на живота. Някой казва: „Каква роля играя в света?" Ако ти не би играл някаква роля, ти не би съществувал. Щом съществуваш, имаш една роля в света. Колкото и да е малка тази роля, ти вече вземаш участие. Ти може да не извършиш много работа, съдбата на света не зависи от тебе, но ако изпълняваш добре функцията, която ти е дадена, колкото и да е малка, ти участвуваш в благата на всичките хора, участвуваш и имаш дял във всичките придобивки. Каквото всичките хора придобият... Един ден и тия, слабите хора, ще се ползуват от придобивките на гениалните хора, ще се ползуват от придобивките на светиите, на талантливите хора. А пък ако те не изпълнят това, те ще се лишат от своите блага. Казвам: Всеки човек трябва да бъде честен, да има достойнство, да изпълни службата, колкото и да е малка. Понеже туй изпълнение ще му даде условие да участвува в благата на всичките хора, с всичките придобивки, които ще дойдат.

Та казвам: Туй, за което ви говоря, вие може да го опитате; трябва да го приложите. Аз не искам да ви проповядвам, че като възкръснете, какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно такова, каквото е и на тоя свят.

Ще ви приведа един малък разказ за един турчин, който изучавал в какво седи късметът. Вижда, работите не му вървят. Каквото захване, не му върви. Това захване – не му върви, онова захване – не му върви. Завели го в една голяма градина, имало много чешми, едни текат изобилно, други текат по-малко, дошли до една чешма, която едва цицерикала, капела. Като го развождали, казвали му всяка чешма на кого е. Пита той: „Ами тази, която капе, на кого е?" – „Тя е твоята." Взел той една пръчка да я мушка, да потече по-силно. Като тикал пръчката, тя се счупила и съвсем затиснала чешмата. Туй, малкото, като се загуби, вижда, че е запушено.

Ние сега седим с пръчките и мушкаме, дано да се отвори късметът. Сега аз да ви кажа как да се отвори късметът. Намерили сте ме сега да ви кажа. Другояче не бих ви казал. Но сега ще ви кажа. Ако вие искате да поправите

вашите инсталации, почнете да мислите право. Не изнасилвайте очите си. Когато искаш да четеш, чети на слънчевата светлина, да не напъваш очите си да четеш. Да четеш при една нормална светлина, която Бог е създал. Аз не искам да ви говоря при една изкуствена светлина, но искам да ви говоря за нещо, което може да проверите. Не искам да ви говоря за неща, които не може да проверите, защото ще влезете в противоречие със себе си. Всеки един от вас има светлина в ума си. На тази светлина всеки може да разчита. Тази светлина е Божествена. Казвам: Разчитайте на Божествената светлина, която Бог е вложил във вас. Сега някой човек може да ви помогне. Мозъкът има светлина. Ние трябва да усилим светлината, в това седи здравословното състояние.

Мозъкът е един орган, който развива слънчевата светлина. Мозъкът я приспособява и превръща. Учен е този мозък. Мозъкът знае много добре работата си. Понякога нас ни е страх да се доверим на онова, което той ни пошушнува, мислим, че е халюцинация. После, този слънчев възел, туй, което наричат човешкото сърце, тази топлина, която иде от Слънцето, то я превръща. То разглежда онова, което става вътре в Слънцето и онова, което става вътре в Слънцето, то ще стане и вътре в нас. Ние не можем да се избавим от последствията на космическият процес, който става в природата. Ние участвуваме във всичките блага, които са в Слънчевата система, участвуваме във всичкото добро, което е там, но ние участвуваме и в дефицитите на Слънчевата система. Всяка година се определя от бюджета по малко и за нас, когато има печалба. Тогава вие ще кажете тъй: „Защо някои хора са по-щастливи?“ Аз ще ви кажа: Те мислят по-добре, чувствуват по-добре и постъпват по-добре. Казвате: „Ние не виждаме това.“ Вие не сте меродавната мярка. Бог е, Който оценява. Когато Бог дава благото някому, вие наблюдавайте.

Разправяха ми един пример. В Габровско, в едно село, едно малко дете взело от едно лястовиче гнездо пет малки лястовичета и с ножици им отрязало езичетата на малките птички. Майката видяла това и казала: „Виж моето детенце какво направило. Отрязало езиците на лястовичетата. Какво става с туй дете?“ Пораства, оженва се, раждат му се пет деца и всичките неми. Майката трябваше да каже: „Не бутай гнездото на лястовичките, защото това ще се отрази на тебе.“ Тези деца са от неразумните.

Но по някой път, какво очакваме от вън? Народите, които са се въоръжили, англичани, французи, германци, руси, финландци, всичките се въоръжили, какво ще стане с тях? Англия гледа да не падне достойнството ѝ, Франция гледа да не падне достойнството ѝ, Германия гледа да не падне достойнството ѝ. Финландия, Русия, всички все

достойнството си пазят. Какво достойнство защищават сега? Аз разглеждам въпроса малко другояче. Да кажем, моите ръце са два народа и моите крака, и те са два народа. Двете очи, те са два народа, и устата ми и двете ноздри, и те са два народа. Ако тия народи се въоръжат и започнат да делят своето достойнство, какво ще стане с цялото тяло?

Тук някой си е писал една книга („Учителят говори") и казва кой ще оправи света. (Учителят прочете от „Учителят говори" 103 и 104 страници.) Този автор не е ходил на Слънцето, но той [в] главата намира това. И двете ложи са вътре в човека. Имайте пред вид, че вашият мозък представя Слънцето, вашето сърце, слънчевият възел представя самата Земя, черният дроб представя Месечината, която се движи.

Онези, които не разбират, казват: „Какво ни интересува Слънчевата система?" Ти благодари, че си в Слънчевата система, защото благото, благото, което очакваш, ще дойде от Слънцето. Един ден ние ще разберем това Слънце, в което Бог се проявява, в което Бог живее и изпраща светлина. Сега, това е видимата страна в живота на хората. Освен това Слънце хората виждат частично; като залезе това Слънце, има едно Божествено слънце, което никога не залязва. Онези, великите посветени, имат нещо, което е повече. Те имат вечен ден. Има адепти, за които слънцето не залязва, тях наричаме адепти. Човек, за когото слънцето залязва, не е адепт, не е светия. Първостепенните светии виждат слънцето навсякъде. Ако вечерно време слънцето за вас залязва, вие не сте светии; ако слънцето не залязва, светии сте. Някой казва: „Светия, напреднал е." Щом слънцето залязва за тебе, обикновен светия си. Светиите всякога виждат слънцето, за тях материята е прозрачна. Светията не вижда тъй Земята. Светията вижда Земята отвсякъде. За него Земята е кълбо, гледа я отвсякъде. Той е извън Земята. А пък обикновеният човек седи на Земята отгоре и я вижда като плоскост. Щом виждаш Земята като плоскост, ти си обикновен човек. Щом виждаш Земята извън себе си, ти си светия. Ако ти можеш да видиш Слънцето такова каквото е, ти минаваш за учител. Учителите виждат Слънцето каквото е. Светиите виждат Земята каквато е. Учителите виждат Слънцето каквото е, може да го изследват, то е в обхвата на техния ум. Тогава може да имаш ясна представа в ума, няма да ти бъде мъчно да идеш на Слънцето и да се върнеш.

При обикновените научни изследвания казваме, че е невъзможно. Тогава как ще разберете, когато Господ казал: „Да стане слънце" и Слънцето станало. Казва, че в началото Бог създал небето и Земята. Земята била неустроена. Казвате: „Как е станало Слънцето?" Бог е всесилен. Когато Бог казал и то станало. Тези, за които четох, те са работниците, които са изпълнявали волята Божия.

Някой път вие мислите: „Кой ще оправи света?“ Кой се грижи за отглеждането на едно дете? Аз съм наблюдавал един вид оси (в България не съм виждал, но в Америка съм виждал), правят си дълги цеви. Тия оси хванат един паяк и не го убиват, но го ухапе и влее в тялото такава течност, че само стане неподвижен и го тури в цевта. Така набере двадесет–тридесет паяка, после снесе яйцата си в цевта, запуши я и като се измътят малките лаври, да имат прясна храна, която не се разлага, но прясно месце, за да могат да се измътят. Питам: Тази оса на кое място е учила, че като някой хирург ужили паяка и не го умори? Казвате, че тя е хирург, знае каква инжекция да направи. Казвам: Тази оса къде се е учила така майсторски да прави инжекции на паяците? Учени са тия оси.

Вие като гледате една оса, виждате само външната форма, но в тази форма туй същество има една интелигентност, която знае как да постъпва. Ако идете в северните страни, ще видите, че тамошните жители са облечени в кожи. Ще кажете, че са големи дървеняци. Но ако този ескимос иде на екватора, той ще хвърли мечата кожа. Виждате, че от немай-къде я е турил. Мечата кожа му трябва при лошите условия. Виждаме едно грозно лице. Външните условия са направили лицето грозно. Колкото условията стават по-добри, лицето става по-красиво. Когато човешката душа се облагородява, очите стават по-дълбоки, меки, излиза една светлина, която е приятна. Щом човек не е даровит, има нещо егоистично, виждаш една черта в очите му един огън. Гори този огън.

Казвам: Светът сега е на преустрояване. Как ще се преустрои? Има един отличен план. В Библията се казва, че в началото Бог създаде небето и Земята. Небето било уредено, а Земята била неустроена и Духът Божий се носил над нея. Значи една интелигентност се носила на повърхността на Земята. Тогава Писанието казва, че Бог казал: „Да направим Земята“ и Той започнал да преустройва материята. Но туй творчество започва с един разумен свят. Най-първо е създаден физическият свят. Казва Бог: „Да бъде светлина!“ И отделя светлината от тъмнината. След туй отделя водата от водата. Една вода остане горе. Водата е емблема на живота, земен живот и небесен живот. След това вече иде създаването на всичките растения, животни, млекопитаещи, и най-после се създава човекът.

Писанието казва, че наближаваме една епоха, дето светът пак трябва да се пресъздаде. Туй, което Бог създаде, светът беше неустроен. Писанието казва, че Бог ще направи ново небе и нова Земя. Значи на Земята иде един от тия братя, за които се говори. Тия братя преустройват Земята, за да дойдат по-напреднали същества, които да турят ред и порядък. Преди човека кои бяха? Животните. Преди да се яви човек, всичките

млекопитаещи гиганти бяха, ходеха, разхождаха се със своите опашки. Като направи човек, Бог всичките ги подчини на човека, понеже той беше най-разумното. Сега в света идат светиите да живеят. От хиляди години казват: кога ще бъде? Вие ще ги видите. Като изгрее Слънцето, ще стане по един естествен път. Как се познава, че Слънцето минава в северното полушарие? Водата започва да се увеличава, растенията растат, цветята цъфтят, плодните дървета цъфтят и плод завързват, цялата природа се украсява. По същия закон, когато дойдат тия братя на Земята, които сега са определени, на Земята ще стане един преврат. Във вашите умове ще започнат да се раждат светли мисли и в сърцето ще започнат да цъфтят цветята, тревите, всичко ще се измени. Зимно време, виждате, всяка форма е гола. Щом дойде лятото, всички тия растения са обвити със своята премяна. Когато вашият ум се облече в своята красива премяна, когато сърцето се облече в най-хубавата премяна, този ден е дошъл. Какъв по-хубав, по-велик ден!

Казвам: Влезте във вашето небе. Главата си качете на най-високото място. Не ходете да търсите Господа отвън, но горе на главата си имате едно радио. Най-малко половин час да мислите на ден, ако имате отделна стая, хубаво, и на работа като сте, половин час да мислите за Господа, за Онзи, Който ви е дал всички добрини. Ако мислиш заради Него, ще ти даде голямото благо. Ако си музикант, ще ти тръгне напред. Ако си лекар, ще ти тръгне напред. Ако си жена, ще ти тръгне напред. Ако си мъж, ще ти тръгне напред. Ако си дете, ще ти тръгне напред. Ако си слуга, ще ти тръгне напред. Половин час като мислиш за Господа, за нищо друго не трябва да мислиш.

Сега не трябва да направите погрешката, която направил един ученик в миналото. Отива един ученик при един индуски учител, за да го учи на този закон. Той му дал едно правило, казал на ученика: „Слушай, ти за всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За цяла година за носорога не трябва да мислиш.“ След една година се връща при учителя си да види какво е направил. Казва: „Цяла година само за носорога мислих.“

Какво [е] носорогът? Този носорог е вашият материален живот. Цял ден мислите какво ще се прави. Каквото и да мислите, какво може да направите? Аз разглеждам нещата много реално. Седи един вол и се оплаква какво ще се прави. Казвам: Вол ще си останеш. Но гледай да си по-добър вол. А вашето състояние вие не може да го измените, понеже то е резултат на миналото. Миналото не се изменя. Съвременните хора живеем туй, което от хиляди години се е приготвило. Този резултат не можем да го изменим. Хубавите и лошите работи не ги създадохме ние. Те са

резултат на миналото. Няма какво да се тревожим от тия резултати. Трябва да се използуват. Злото ще минем и доброто ще минем. Никой не може да те избави от тях. Писанието казва: „Обърнете се към Мене.“ Значи ще се обърнем в главата си. Доброто и злото, през което трябва да минеш, ще минеш. Като мислиш за Господа, Той ще те научи как трябва да живееш. Може да ви дам много правила, но тези правила няма да ви ползуват. Във вас, във вашия мозък има известни правила вложени, те може да ви ползуват. Защото във всинца ви има хубави работи. Богатства имате, но не знаете как да пуснете сондата си.

Вие говорите най-първо за умния човек. Но къде му е неговият ум? По какво се отличава човекът? Вие говорите за един религиозен човек, но къде седи религиозността? Тя седи горе на главата. Говорим за милосърдието, но и милосърдието е поставено горе на главата. Говорим за един човек, който има воля, но и за волята можем да посочим мястото. Съвременната наука дошла да определи къде е волята. Някои хора са смели, но смелостта е на главата. Има страхливи хора, но и страхът седи на главата им. Когато говорим за любовта, говорим за една любов, която има капитал в човешкия мозък. И при това, човешкото лице показва възможностите.

Главата изобщо показва капитала, който Бог е вложил в човека. Целият мозък е този капитал. Лицето показва капитала в обращение. По лицето може да знаеш колко от този капитал е в обращение. А ръцете показват онзи капитал, който има приходи, колко процента от капитала дава приход. Един учен човек, щом като погледне ръцете, вижда колко ще постигнеш, от възможностите, които имаш, колко неща ще постигнеш. По главата ти ще познае какъв е капиталът ти, по лицето ще се види колко от капитала е в обращение. Като погрознее лицето, лош признак е. Като погрознее ръката, лош признак е.

Господ на вас, които от толкова хиляди години търсите Господа, ви казва: „Потърсете Ме с всичкото си сърце, потърсете Ме с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух.“ След това казва: „Като Ме възлюбите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкия си дух, и Аз ще ви се открия, и Моите блага ще дойдат на вас.“ Доста ясно казва: Ако очаквате Христа, да ви възкреси без любов, вие се заблуждавате. Казва: „Които чуят гласа Ми.“ Къде ще чуят този глас? Къде ще видите Христа? Тук, в главата си. Ако Христа търсиш вън да Го видиш, то е заблуждение. В главата ще Го видиш. В сърцето ще Го видиш. И тогава ще Го изявиш, ще кажеш: „Видях Го вече.“ Тогава Христос или Бог ще се отвори пред вас, един нов свят ще се отвори, едно ново чувство. Туй наричат зрение. Ще видите тогава, че вие сте виждали една хилядна част, че вие сте били слепи за много работи. Ще се отвори този свят пред вас, ще видите какви чудеса има Господ. Ако сега

ви се отворят очите да видите всичко, каквото има в този салон, някои щяха да си вземат шапките и вън, да ги няма. Други щяха да се възхищават. Като влезете в онзи свят, ще видите онази връзка, която съществува между хората, каква връзка са образували, как хората едни други си помагат. Ще видите, че в този свят, в който живеете, [е] пътят, по който благословенията идат за вас. Тогава как ще разберете думите на Христа, Който казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Казва още: „Ако думите Ми пребъдват във вас, тогава Аз ще ви се изявя." Отвън трябва да стане изявлението. Туй изявление трябва да стане най-първо. Тогава ще придобием едно устойчиво сърце, което да се не окислява, и ще придобием един стабилен организъм. Не че няма да имаме мъчнотии, но ще знаем как да се справяме с мъчнотиите. И в живота ни ще потече като мед и масло.

Казвам: По половин час мислете за Господа, не както в старо време сте учили. Ако знаете как да мислите за онзи Господ, от Който излизат всичките блага, ще се ползувате. Мислете за всичко онова, което е гениално. Противоречията съществуват само тук, на Земята. Тук е малкият кръг, дето се явяват тия нещастия. Някой път хората се намират в това заблуждение. Както кога[то] в тропическите места, в пустините пътуват пътници, дигат толкоз прах, че наоколо не виждат нищо. Мислят, че целият свят е потопен в прах. Не, праха те сами го вдигат. Вие сами образувате праха около себе си. Вие сами дигате този прах. Вие като спрете да дигате праха, ще видите, че светът е добър. Писанието казва: „Радвайте се, когато направите една погрешка." Добрият човек се радва на погрешката, защото вашата погрешка е възможност за Бога да се покаже. Той казва, че всичко онова, което вие направите, ще го превърне в добро. Вие се разболеете – радвайте се на вашата болест, тя ще ви приближи при Бога. Направите една глупост – ще идете при Бога. Каквато и погрешка да направите, радвайте се, че ще идете при Бога. Ако направите нещо хубаво, пак се радвайте.

Половин час размишлявайте. Да имате едно размишление, което тонира ума ви, да имате едно размишление, което тонира сърцето ви, и да имате едно размишление, което тонира тялото ви. Ако ме послушате да направите така, седемдесет и пет на сто от здравословното ви състояние ще се подобри; седемдесет и пет на сто чувствата ви ще се подобрят; седемдесет и пет на сто ще стане подобрение на вашия ум при сегашните условия. Аз не ви препоръчвам да имате апартамент, защото при сегашните условия в апартамента ще бъдеш на изпитание. За предпочитане е да имаш една къща от тънки дъски, като бъдеш на изпитание, като се събори зданието, да не те затисне, да можеш да излезеш по-безопасно. Ето тук цяла зима сестрите прекараха в палатка.

Има две–три сестри, които правят опит, под палатка прекараха зимата.

Че трябва да си устроим едно отлично жилище. Да създадем една мисъл, да мислим доброто и при най-лошите условия. Да мислим, че Бог, Който живее в нас, иде да се прояви, да покаже,че Той не е от мъртвите. Той ще оправи света. На тия хора, [които] от шест месеца искат да се бият и не може да се бият, казва Господ: „Няма да се биете.“ Така са настръхнали всичките, Той казва: „Искам да се примирите, защото ако Аз дойда, лошо ще има за всинца ви.“ Като дойде Той, за всички ще има тояга. И за вас ще има тояга. И за малки, и за големи, и за всички без разлика. Всеки ще понесе последиците. Ако изпълним волята Божия, ще дойде Божието благословение.

Казвам: Това е човещина. Всичките хора трябва да изпълнят не само веднъж, но да турим за задача да изпълняваме волята Божия както разбираме. Да бъдем чисти. Туй е новото. Да посветим главата, сърцето и тялото си в служене на Бога.

Пазете вашето тяло чрез любовта! Пазете вашето сърце чрез любовта! Пазете вашия ум чрез любовта!

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

23-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_03_10 Трите обещания
утринно слово

ТРИТЕ ОБЕЩАНИЯ

21 неделно утринно Слово

10 март 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Ще прочета втора глава от Посланието на римляните.

Венир Бенир.

Може да се каже, че това послание е едно интимно писмо за тогавашните вярващи християни, от времето на апостол Павла. Някой път сегашните християни мислят, че се различават от старите християни. И сега имат почти същите изпитания. И тогава Павел имаше изпитания, мислише, какво ще стане. Тогавашните християни казваха, че денят е наближил, че ще се свърши светът. Някои тогава мислеха, че в тяхните времена ще се свърши светът, че ще бъдат грабнати във въздуха и ще живеят с Христа за всякога. То е неразбиране. Да бъдат грабнати във въздуха – това е символ. Христос казва на едно място: „Ако ви кажат, че син човечески е тук или там, не вярвайте. Той ще дойде като светкавицата, ще бъде като светлината, която блесва от единия край на небето и свършва на другия.“Има неща съществени, които преживявате. Същественото е това, което преживяваш и което преживява времето. Защото сегашните учени хора и философи нямат дума за пространството. Като кажат пространство, хората разбират това, което не е. Ако се вземе туй, което се простира, то има само широчина и дължина, няма никаква дебелина. Какво пространство е? Под думата пространство разбират нещо голямо. Пространството може да се събере в един лешник. Защото то е като много финно платно, че може да го събереш на едно място. Често ние се простираме. Българинът казва: „Простира се по-далеч от чергата си“. Простирането нищо не постига. Да кажем, че един християнин мисли, че той разбира много, че много работи му са ясни. Това нищо не значи, какво разбираш. Разбираш, но нямаш сила в себе си. Разбираш, какво нещо е сиромашията, но нямаш власт над сиромашията. Разбираш, какво нещо е животът, но нямаш власт над живота. Разбираш любовта, но не знаеш да я задържиш, изгубваш я. Казваме, че любовта не се губи, не отпада. А всеки се оплаква, че изгубил любовта. Къде е отишла любовта, къде се губи? Не е нещо материално, което може да се изгуби. Някои съвременни християни

могат да се попитат в какво седи любовта на човека. Метафизически определят. Както и да определяш любовта, любовта може да съществува само между живи и разумни същества. Тази любов може да бъде единична, може да бъде колективна. Усещаш се радостен, когато има кого да обичаш и мислиш, че има кой да те обича. Детето се радва, че има майка, която му дава да яде, да пие и се грижи за него. Слугата се радва, че има добър господар, честен, плаща му навреме. Ученикът се радва, че има добър учител. Учителят се радва, че има добър ученик и т.н.

Любовта вън от живота, ние не може да си я представим, какво представя. Казва: „Трябва да имаш любов." Всъщност, ние разбираме „да имаш любов", значи да имаш една връзка с източника на живота, или да имаш връзка с Духа Божи, със съзнанието на Онзи, Който е създал света и Неговата светлина постоянно да те озарява вътрешно при всичките условия на живота. В даден момент някои искат да определят Бога като човек. Бог не е нещо, което може да се определи, което изпълва пространството. Той е повече от пространството. Това е материално схващане. Понякой път хората мислят, какво нещо е Господ. Ти направиш една погрешка, има нещо, което ти говори. Има две различия. Най-първо тебе те е страх от хората, да не би да се научат хората, в себе си имаш този страх. При това ти си вярващ. Ти имаш страх от хората, но нямаш страх от Бога. Щом се научиш, че хората не знаят, тебе ти олекне. Щом хората знаят, има закон, като те хване закона, ще те подложи на страдания. Хората ги е страх повече от страданията. То е едната страна. Значи, при страданието той може да изгуби ония условия, при които той може да бъде щастлив. Представя си, че човек може да изгуби своето щастие. Да кажем, човек има пет сетива. Слухът у него е едно благо. Най-първо човек чува много добре, но после започва да затъпява. Като чува де каквото кажат, безпокои се, тревожи се. Този казал нещо заради него, онзи казал нещо заради него. Той започва да казва: „Откъде се намери този слух, по-добре да не чувам" – и започва да затъпява слухът му. Казвам: Ако ти се безпокоиш от това, каквото хората казват, какво ще спечелиш? След като се безпокоиш, какво ще спечелиш? Аз разсъждавам по следния начин: Представете си, че вие сте беден човек. Седиш и си недоволен от своята сиромашия. Дойде някой човек, благодетел, вземе един лотариен билет, падне ти се един милион. Един щастлив случай, който може да ти се падне на десет милиона тегления. Такава е възможността. Рядко се случва. Вземеш един билет и ти се падне един милион. Сега всички мислят, че може да им се падне един милион. Този, на който се паднал един милион, той е щастливец. От философско гледище, той може би да е мислил от хиляда години за един милион и едва сега му се пада случая след хиляда години да спечели един милион. Някои от вас не сте мислили хиляда години за един милион. Сега да оставим това, какво сте мислили. Щом ви

се паднал един милион, вие се зарадвате. Какво нещо е радостта? Особена светлина. Да кажем, че ви се паднал един милион златни, не книжни пари, защото един милион книжни е десет хиляди долара, но ако ги вземем златни, доста крупна сума е един милион. Най-първо прониква една светлина в ума ти и някъде под лъжичката ти стане приятно. Сега започват да се въртят известни идеи в ума ти. Най-първо изпъква идеята за една хубава къща, добре мобелирана, една стая на 4–5 метра, няколко стола, масички, гардероб. После, хубави обуща, някоя закачалка за дрехи, хубава шапка, после някой пръстен, някой златен пентограм, някой орден. След това, ако един млад получи един милион, ще иде в училището, ще свърши по медицина, доктор ще стане, ще лекува болни, или ще свърши по правото, или някой поет ще стане – какви ли не работи си въобразява. Човек в живота поет ли трябва да бъде или доктор трябва да бъде? Не зная. Ако аз бих избрал, аз не бих желал доктор да бъда, да лекувам болните. Какво е докторът? Доктор, значи учител – да ги учиш. Какво ще учиш болния, който само пъшка, оплаква се. Болният човек нищо не приема, не учи. Болните хора са толкова ограничени, че са чудни. Той ограничил мисълта си само за цера. Като му каже доктора: „Ето тук има шишенце от 50 грама, по три капки ще вземаш сутрин, три капки вечер и три капки на обед.“ Казва: „Три капки ще ми дадете. Има ли още? Лекарят какво каза?“ – „Три капки.“ Изпие първото шише, дойде второто. Лекарят казва: „Шест капки сега ще пиеш. В лъжичката тури шест капки сутрин, на обед тури шест капки и вечер.“ Постоянно мисли само за капките. Нищо не учи. Болният не вземе една книга, една свещена книга, за него същественото е шишето, капките. Те имат известна философия и много бързат.

Отива един европейски лекар в Мала Азия, лекува един монах. Лекува го според както на запад се лекуват. Бил болен от сериозна болест и му дава едно лекарство, доста силна отрова. Предписва му само по шест капки да вземе. Казва му: „Един месец ще вземаш и ще оздравееш.“ Монахът си помислил, че по шест капки да взема цял един месец, сутрин 6 на обед 6 и вечер 6, всичко 18 капки на ден, много бавно си помислил ще бъде, но си казва, като изпия цялото шише изведнъж, ще оздравея и изведнъж. Той решава да изпие шишето изведнъж, за да оздравее изведнъж. Изпива наведнъж всичкото лекарство и умира след това.

Често съвременните християни искат да се спасят от една болест. Има една духовна инфлуенца, нарича се първороден грях от хората, от който искат да се освободят. Пък първородният грях в какво седи? То е само едно просто желание. Този първороден грях произтича само от една много малка причина. Навсякъде може да ходиш, но в природата има едно дърво на познанието, на доброто и злото. Само като погледнеш плода му и го

откъснеш, близнеш от него и вече се заразиш. Оттам насетне векове минават, не може да се освободиш от този първородния грях. Да кажем, първородния грях е да бъдеш като Бога. Искаш да бъдеш като Бога. Бог е направил света, Той е господар и тебе Господ те е направил. Ти нищо не си направил и искаш да вземеш мястото на Бога. И си туряш в ума една голяма идея, че Господ какво може да направи и аз като Него мога да направя. После започваш да се отричаш, казваш: „Няма Господ в света.“ Понеже ти не Го виждаш, казваш: „Няма Господ в света.“ Правиш цяла философия, че светът от самосебе си е станал, така, нищо повече. Когато аргументират, ще ти докажат, че човек, който вярва в Бога е един от големите простаци, че умът му не е просветен. Тия, които доказват, толкоз са просветени, че доказват, че Господ го няма вече. Да се вярва в Бога, го наричат едно от най-големите заблуждения. Казват: „Заблудил си се.“ В света има две заблуждения. Едни, които са се заблудили с Господа и други, които са се заблудили без Господа. Разсъждавам сега. Най-първо, ако вярвам, че имам един водител, който ме води из гората, той някой път ме завежда в драките, заблудим се двамата, изпокъсаме си дрехите, или пък аз сам вървя и се заблудя, пак ида в драките. В първия случай казваш: „Той е виноват, аз не искам да се водя по чужд ум.“ Във втория случай сам съм се заблудил, пак излизам със скъсани дрехи. Кое е за предпочитане, ти сам да се одереш, или двама да се одерем. Двама ли да се заблудим, или сам да се заблудиш? Това е безпредметно. Заблуждението не разрешава въпроса. Един човек, който иска да завземе мястото на Бога, той трябва да бъде готов да обича хората, както ги Бог обича и да се пожертвува за тях не само веднъж, но всеки ден да се жертвува, тъй както Бог се жертвува. Той изпраща своите благословения на всичките без разлика. Господ не гледа на другите хора, каквото те вършат, има съвсем други възгледи за тях. Той като ги поглежда, Той не ги съди. Щом не ги съди, оставя ги да страдат и да се радват. Оставя те Господ да страдаш. Казваш: „Защо ме остави да страдам?“ Защото радостта не може да се яви без дрехата на скръбта. Скръбта представя дрехата на радостта. В света гола радост не може да има, срамота е. Срамота е радостта гола да се яви, трябва да бъде облечена. Най-хубавата дреха, с която радостта може да се облече, е скръбта. Тя е хубавата копринена дреха. За скръбта, която ние имаме, причината е много малка. Че някой, като видял хубавата дреха на радостта, той я бутнал, че като бутнал да я види, каква е, образувало се едно малко петно. То е скръбта. Радостта е много чиста и всяко побутване по нейната дреха, трябва да се чисти – това е скръб. Една муха кацнала, оставила една визитна картичка, друга муха кацнала, като погледнеш, къса ти се сърцето. И мухата казва: „Много хубава дреха имаш и аз бих желала да имам такава дреха“ – оставя своята кандидатура. Всички наши скърби, които имаме, аз ги уподобявам на кандидатурите на ония мухи, които пожелали да бъдат като нас. Това са най-големите скърби, които имаме. Някой съжалява, че

не е доктор да лекува болни.

Иде ми на ум един анекдот за един лекар, който лекувал в средните векове с пущане на кръв. Той разрязвал една от артериите, давал в същото време топла вода, няколко чаши на болния да изтече кръвта му. Като оставял да тече кръвта им и като им давал топла вода, всичките, които лекувал, умирали. Казва: „Двадесет години лекувах и всичките ми пациенти измираха. Дебели глави, искам да им направя добро, все умират.“ После, за да се утеши казва: „Нима другите лекари, които лекуват и техните пациенти умират.“ Като пускаш кръв и даваш да пият топла вода, кръвта изтича още по-лесно и по този начин не се лекуват хората. Сегашните лекари са по-умни. Когато някой обеднее, вкарват му прясна кръв от някой млад човек да се продължи живота му.

Всички зачекват изкуството за здравето. Едно нещо помнете: В света здраве, благоденствие не може да съществува без любов. Единственото мощно лекарство за лекуването на скръбта и за този първороден грях е любовта, която излиза от Бога. Някой път, как ще познаеш, дали имаш любов? Любовта изключва абсолютно всички съмнения. Щом влезеш в света на любовта, значи всички съмнения, подозрения изчезват. Да кажем, вие може ли да се боите, че някой може да открадне земята. Някой от вас, може ли да мисли, че някой може да открадне слънцето? Къде ще го тури? Слънцето може ли да го открадне? Аз ви давам слънцето, на ваше разположение е, не само това слънце – много съм щедър – ако слънцето не можете да вземете, давам ви месечината на ваше разположение, вземете я, занесете я, където искате. Ако искате, може да ви подаря всичките звезди. Може да ви харижа и цяла Витоша, може да ви харижа целия Велики океан да задигнете водата, където искате. Има неща, които са невъзможни. Вас ви е страх всичките, да ви не откраднат любовта. Всички плачете, че ви откраднали любовта. С тия очи, които имате, вие сами може да си затулите вашите прозорци. Те са толкоз малки, че ако ви туря една турска лира, с две турски лири може да затуля очите ви и нищо да не виждате. Вие туряте една малка идея в живота и тя ви затуля останалия свят. Вие искате да бъдете щастливи, да бъдете герои. Вие туряте преграда на очите си. Как ще прогресирате?

Мен ми разправяха един случай, който се е случил тук, в България, с един генерал. Един български генерал, който на бойното поле бил много от способните, много добре разбирал работата си, толкоз способен, че не го изпратили на бойното поле, но го оставили в България, да урежда работата в България. Намерил си една възлюбена, оженил се, раждат му се две деца, много способни и те. Но едното дете, като станало на 24 години, дошла му на ум идеята, че повече не иска да учи. Генералът днес мисли и

се безпокои за сина си, утре мисли и като мислил, парализирал се. Той мисли, че син му, като не учи, голямо нещастие ще го сполети.

Аз намирам често у някои християни, влезе идеята да бъдат свети. Седят и се мъчат, че не са свети, не е бил светия. Че да стане светия човек, то не е нещо материално. То е отношение. Светия човек е всеки един, който може да прилага любовта и е готов да изпълнява волята Божия. Щом обичаш един човек, ти си светия. Някои хора искат да станат светии в света без любов. Мнозина казват: „Как може човек да обича всичките хора?“ Да събереш колкото хора има в света, всичките души колкото има, може да ги събереш в един лешник. Казва: „Как?“ Казвате: „Де ще ги обичаш толкоз!“ Вие се заблуждавате, че хората са много. Всичките хора може да ги събереш в един лешник. Че как няма да обичаш този лешник? Тия милиарди души мислят, ти ще ги видиш в един лешник. Може да ги носиш като скъпоценни камъни на пръстите си. Като ги гледаш, как няма да ги обичаш. От тях ще излиза такава светлина, че като ги гледаш, ще се радваш, че тия милиарди души, като скъпоценни камъни може да светят. Често за ангелите се казва, че са много големи. Разно представят големината им.

Силата на човека седи в неговата интензивна мисъл. Интензивната мисъл и интензивното чувство са, които проникват и изпълват пространството. Има обмяна вътре. Расте тази мисъл, няма празнини. И ако ти в себе си имаш тази пълна мисъл, грехът не може да влезе в тебе. Може ли вие да ме заставите да ям един мухлясъл хляб? Казват: „Грехът е наследствен.“ Казвам: Може ли да заставите един цар да яде мухлясъл хляб? Невъзможно е, никога. Вие, които казвате, че сте чада Божии, а казвате в същото време, че слабост сте имали да грешите. Значи, царят има слабост да яде мухлясъл хляб. Възможно ли е? Заблуждението седи на друго място. Всичките хора грешат по единствената причина, че те искат да бъдат като Бога. Причината не е в мухлясалия хляб, но искат да вземат мястото на Бога. Те искат да заставят всичките хора да се преклонят пред тях, а те да седят и само да махат с ръцете си и да не правят нищо. Нищо не са създали в света, а искат да бъдат като Бога.

Та казвам: Ако идеш пред Бога, как ще се представиш? Представете си, че вие идете на аудиенция при Бога. Как ще се представите, каква ще ви бъде речта? Да кажем от туй събрание идете при Бога. Каква ще ви бъде речта? Най-ще ви попитат, защо дойдохте? Казвате: „Дойдох да свърша вашия университет тук.“ Ще ви кажат: „Диплом имате ли за този университет?“ Нали ако идеш във Франция, или Германия, или Англия да следваш в техните университети, ще ти искат диплом за едно отлично гимназиално образование, за да може да следваш в университета.

Другото положение: Казвате, че човек като се помоли, всичко може. Аз съм привеждал един пример. Един баптиски проповедник в Русе – няма да му кажа името, той замина после за Русия, много усърден, проповядва. Чете, че веднъж Христос казал на един сляп и му отворил очите. Винаги събранията се пълнели да слушат този проповедник. Един ден минава край църквата и вижда един сляп човек, иде му на ум и той да каже като Христа: „В името на Исуса Христа да прогледнеш“ и той ще тръгне вече. Мисли се, че целият град Русе ще знае и баптиството ще тръгне. Като свършил веднъж една проповед, иска да каже на този сляп човек, че в името на Господа да тръгне. Той сам разправяше това. Тръгва той от църквата и мисли вече да му каже, но като идва до слепия се спира и си казва: „Ами ако му кажа и не могат да се отворят очите?“ Отложил го за друг път. И досега този сляп останал сляп, понеже този проповедник не могъл да му каже.

И вие като този проповедник казвате: „Аз това ще направя.“ При мене са идвали мнозина, които искат да им помогна, че после да посветят живота си на Христа. Всички какво направиха? Нямам досега нито един пример, от тези на които съм помогнал, да е посветил някой живота си. Освен, че не станаха по-добри, но станаха по-лоши от по-рано. По-лоши в какво? По-рано бяха по-искрени, по-сърдечни, сега станаха дипломати, започнаха да тургат една бяла покривка. Тази бяла покривка аз я наричам една бяла лъжа.

Един от ненапредналите духове от черната ложа, като иде на гости, понеже те си ходят нагости, от черната ложа като, иде на гости на бялата ложа, ще облече най-хубавите бели дрехи отвън. Той отвън е бял, а отвътре е чер. Случва се, че и белите по някой път и те ходят нагости на черните, тогава те се обличат с най-черните дрехи. Отвън са черни, отвътре са бели. Питам сега: Кое бихте предпочели, отвън бели, отвътре черни, или отвън черни, отвътре бели? Аз не говоря за едно статическо положение. Примера, който ви показвам, той е извън времето и пространството. В тебе се явява моментално една користолюбива мисъл. Вървя аз по пътя, срещна една бедна вдовица, отивам да плащам някъде полица, имам банкноти в джоба. Бръкна, измъкна една банкнота от хиляда лева, мисля, че е малка, от пет лева, но като извадя и видя, че е от хиляда, туря я в джоба и не я давам на вдовицата. Като бръкна в джоба, не гледам каква банкнота ще извадя и тогава да дам, но каквато хвана, от хиляда, от десет хиляди, хич да не гледам, да дам. Аз, като бръкна, видя банкнотата, размишлявам, каква е банкнотата, дали е волята Божия да я дам – никаква щедрост няма тук. При един от руските свещеници, Иван Кронщадски, иде един беден човек да му иска пари. Казва му: „Аз нямам пари, ще се помоля на Господа,

каквото Господ ми даде, на твое разположение е.“ Умира един от великите руски князе, викат Иван Кронщадски да го опее. След като го опял, дават му в един затворен плик една сума за възнаграждение. Той отива при бедния човек и без да отваря плика, дава му затворения плик. Казва: „Това Господ го даде.“ Понеже князът заминал на другия свят, неговите близки турили в плика една голяма сума. Бедният, като отворил плика, уплашил се, намира 8 хиляди рубли. Помислил, че свещеникът сбъркал и отива и му казва: „Аз имам нужда само от сто рубли, тук са 8 хиляди, много са.“ – „Не, не, това всичкото е за тебе, това го дадоха, не е за мене.“ Господ когато дава, щедро дава.

Та казвам: То е едно състояние. Сега не правете разлика. Аз не искам да ви насърчавам, но когато човек дава, да дава, безогледно, да извършиш волята Божия, нищо повече. Но знаете ли, като дойде някой брат, позакъсал, като го погледнете, вие сте много скъпи в думите си. Като го погледнеш, че иде, ти не си щедър на думите си. Като е някой от мазните, богат, или на власт, вие сте много щедри на думите. Вие ще направите едно лицеприятие. В тебе не трябва да има никаква разлика между този и другия. За мене, един шлифован диамант от десет карата, хубаво изработен, е ценен, но ако имам 500 карата един диамант, който не е шлифован, за мене струва повече. Ще се шлифова.

Всеки един от вас трябва да мине през големите изпитания на живота. Вие не може да бъдете един шлифован диамант, докато не минете през големите изпитания. Няма да остане изпитание да не минете, за да се оформи характера ви. Умът ви трябва да мине през известни изпитания, то е една необходимост. Изпитанията са процес на растене. Изпитанията на сърцето и те са за растене. Сърцето расте. Има страдания и за самото тяло. Вас, по някой път, ви е страх, че страдате. Човек който страда, придобива имунитет за безсмъртие. Като страда човек, той ще стане неуязвим за смъртта. Чрез страданието, ние ще се домогнем до онова велико благо на любовта. Едно неразбиране имаме ние. Казваме, че Бог е навсякъде. Всичките страдания са да ни изпитат. Бог е, който изпитва душите. Понеже Той ни е създал, тия страдания са, за да ни изпитат и Той сам наблюдава, доколко ще издържим. На Бога е потребна тази форма. На Бога е потребен моя ум, иска да види, до каква степен ще издържа. Нему е потребно и моето сърце, до каква степен ще издържи и моето сърце. Нему е потребна и моята воля. Ако не беше потребна, Той не щеше да ги създава. Аз съм създаден, аз съм потребен, заради Него. Онова, което Той прави, то е за Негова слава и за мое добро. Ако аз се подигам, моята цена се увеличава и при това връзката с Бога става по-интимна. Казвам: Какво има сега да се боим? Всички ви е страх от смъртта. Няма някой, който да не го е страх. Но туй, от което ни е страх, ние ще минем. Никой от нас не

може да се избави от смъртта. Днес дойдат лекари и те избавят, утре дойдат и те избавят, един ден ще те хване смъртта и ти ще идеш с нея.

Вие ще се намерите в положението на онази негърка на 90 години, остаряла вече, че не вижда с очите си и се моли да я прибере Господ. Къщата ѝ била до една семинария. Тя нависоко се молела, да изпратят някой ангел, да дойдат и да я вземат. Казва: „Дотегна ми да живея.“ Трима души студенти, които чули, искали да се пошегуват с тази негърка, отиват тримата и хлопат на вратата. – „Кой е там?“ – „Аз съм Архангел Михаил, изпратен съм да ти взема душата.“ – „Кажете му, че нея я няма тука.“ Остаряла, но не иска да умре.

Дотогава, докогато човек има желание да не умира, любовта му е слаба. Когато дойде онзи момент, че любовта надделее страха, то е Божествената любов. Като дойде последния час да си заминаваш, теб да ти стане приятно, че си заминаваш, завършил си работата. Да ти стане приятно, както онзи ученик свършва гимназията, като вземе диплома, приятно му е. Излиза из училището, влиза в широкия свят. Често дойдат при мене някои братя и като кажа, че еди кой си брат свършил училището, потекат сълзите му. Вие може да живеете в един университет, колкото години искате. Един анекдот има за един студент, който се влюбил в университета и бил вече на 75 години и все следвал в университета. Може да го изпъдят от университета. Цял живот може да бъдеш в университета, от тебе зависи. Ти след като живееш 85 години, няма какво да учиш повече. Какво ще учиш, кажете ми. Бих желал един ден да ви срещна, че да не ви позная. Някоя стара сестра като я срещна, да е на 21 години, да се подмлади. Братът, който е бил с брада, да се подмлади, да стане млад. Гледам, че някои от младите, започнаха да стареят. Всички ми се оплакват, че краката не държат, бъбреците ги болят, на гръбнака имат нещо, на раменете имат нещо, а все за любов говорят. Някоя тежест си прибавят. Това е естественото положение.

Изисква се една вяра, която да изключва всичките съмнения. Колко мъчно е човек да вярва. Често пазя едно правило. Дойде някой при мене, иска да му направя една услуга. Казвам му тъй: „Ако ти бе на моето място, а аз на твоето, какво би направил за мене?“ Сега аз винаги турям себе си на мястото на другия. Дойде някой при мене, аз се турям на неговото място. Казвам: Ако аз съм на неговото място, какво бих искал да направят за мене? Туй, което аз бих поискал го правя. Ако той поиска същото нещо, правя го. Ако иска повече, казвам: „Това не мога да го направя.“ Достатъчно е човек да направи това, което той иска. То е строго определено. В любовта има един закон. Казвате: „Не зная, какво да искам.“ Всеки един от вас, знае какво да иска. Вие искате от Господа. Вие искате да

бъдете богати. Най-първо, ако бих отишъл при Господа, най-първо щях да поискам от Господа да ми даде яки мускули, силна воля, да се преборя със смъртта. Като дойде смъртта, аз я хвана за гушата, тя ме хване за гушата, аз горе, тя долу, разправяме се като двама юнаци. Туй бих поискал. Че като дойде греха, да го хвана, той ме хване, както сега се бият руси и финланци. Сега хората искат богатство. Богатството може всеки да ти го вземе. Искат да имат знание. Знанието всеки може да ти го вземе. Най-първо трябва да бъдеш силен, да се бориш с мъчнотиите в света, да се бориш със съмненията, да може да се бориш с безлюбието. Знаеш, много мъчно е когато безлюбието влезе в един дом. Като влезе безлюбието в дома, като един голям пехливанин, като те върже, всичко вземе наоколо, обере те и те остави вързан.

Но да дойдем до същественото. Това са обяснения. Аз ви говоря сега за наследствения грях. Те са наследствени и вашите желания. Искате някое желание, което е безпредметно. Искате да бъдете богати. Искате да бъдете учени. То зависи от вас. Защото всеки един от вас, той се е задължил. Ти искаш да бъдеш богат. Но всеки на който му е дадено богатство, той е обещал да направи това, онова, обещал ред предприятия да направи. Дали му 32 милиона черно на бяло. Той трябва да съгради нещо. Ако взел тия пари, че ги похарчил, нищо не съградил, ако държавата му дала тези пари да направи нещо, а той нищо не съградил. Какво ще направи държавата с него? Ще го тури в затвора. Вие искате да станете богати. Обещали сте в невидимия свят, това ще направите, онова ще направите. Сега, като сте дошли тук казвате: „Ще разполагам, както искам.“ В затвора ще идете. Всички имате обещания, а казвате: „Ще разполагам както аз искам.“ Ти от този капитал, като направиш каквото искаш, като извършиш предприятието, ти каквото припечелиш от този капитал, ти с него може да разполагаш, както искаш. Известна част от този капитал не е за тебе. Ти трябва да създадеш нещо. Тебе ти е даден живота като капитал, да създадеш нещо от него. Ума, тебе ти е даден като капитал, да създадеш нещо от своя ум. Тебе и сърцето ти е дадено, да създадеш нещо от своето сърце, да създадеш едно отлично тяло. При Бога ти ще се явиш с едно тяло, но с едно тяло, което не подлежи на гниене, на разваляне. Бог ти е дал този живот. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал ума си, както трябва? Как ще се явиш при Бога, когато не си създал сърцето си както трябва. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал тялото си както трябва? Той ще те попита: „Къде дяна живота?“ Какъв отговор ще дадеш? Казвате: „Христос ще се застъпи за нас, понеже е милостив.“ Казва: „Ако ме любите, ще изпълните онова, което съм ви казал“. Любовта е закон да изпълним Божиите думи. Бог има пълно доверие в нас, да изпълним каквото сме казали и да не правим думата му на две. Това, което сме обещали да го направим. Не моята дума да бъде закон, но вашите

обещания, които сте дали пред Бога, те да ви бъдат закон. Онова, което от любов сте обещали, него изпълнете, не каквото аз ви казвам. Аз не искам да ви съдя, защото ако съдя вас, ще съдя себе си.

Чели ли сте онзи стих, дето казва: „Разкая се Господ, че направи човека". В стария завет го има този стих. Защо се разкая Господ? Защото трябваше да дойде да оправи всичките погрешки на хората. Затова се разкая, стана му тъжно. „Аз направих този човек да ми служи, освен че не ми служи, но аз трябва да му служа, да го избавям". Според Писанието, съжалява Бог, че направил човека. По някой път и вие ще се разкаете, няма да има изключение. Но сега да оставим противоречието, защо е така. Може да кажете: „Как Господ ще се разкае?" Оставете тази работа. Мисълта е, че ние не използваме любовта за нашето благо, но за нашето нещастие. Той това съжалява, че великата любов, която Той има към нас, не използуваме за нашето щастие, да се подигнем, но употребяваме Неговата любов за нашето нещастие. И след това Го обвиняваме, че Той е причина за нашето нещастие.

Използувайте Божията Любов за нашето благо! Изпълнете онова, което сте обещали. Аз говоря за една любов, която произтича от обещанието. Любовта, която действува във вашите сърца, е любов да изпълните вашите обещания, които сте дали. Вие сте обещали да мислите добре, че при всичките условия, всякога ще имате необятна светлина във вас. Това сте обещали. Второто обещание: Всякога ще бъдете тъй щедри, че към всички ще бъдете еднакви в чувствата си. И трето: Всичко, каквото ви се каже, ще го направите. Тези трите неща са, които сте обещали. Това е, което аз зная. Проверих тия работи и ги намерих, документи има, прочетох всичките документи, седят, какво сте обещали. Много хубави обещания, но забравили сте обещанията си. Бог е Дух, за да изпълним обещанията си. Когато изпълним обещанията си, тогава ние ще Го познаем, както сме и познати. Тогава Божията Любов ще ни се изяви. Като четете Евангелието, законът е един и същ. Казвам: Сега на земята всеки да изпълни обещанията си. Една дума не туряйте като закон. Всеки да постъпи според своя закон, който има. Никога от вас не съдете другиго. Може да съди, който е турен за съдник. Христос казва: „Син человечески не дойде да съди, но да спаси хората".

Та казвам: Вие сте в първата фаза. Вие не сте пратени да съдите. Вие сте пратени в света да спасявате вашите мисли, вие сте пратени да спасявате вашите чувства и да спасявате вашите постъпки. Всяка една постъпка е разумна вътре. В нея седи една велика душа, на която трябва да помогнем. Казвам: Сега, ако има някой любовта, ако има някой някаква любов, любовта да бъде, да ни направи силни, да изпълним волята Божия. За три

неща трябва да работите: Да се освети името Божие, да бъде Царството Божие, да работите за Царството Божие. И да изпълним волята Божия.

Казвам: Трите обещания, които сте дали, не се колебайте, както много добре сте обещали, така ги изпълнете много добре, за да ви бъде добре. Да имате една насърчителна мисъл, да не би да се обезсърчите. Някой път мислите: Тази работа е голям зор. Вземете примера на Йова. Понеже той е бил богат, като осиромашал, ходили от него да просят. Той като нямал пари, като идвал някой, имал червейчета в раните си. Хващал малкото червейче и като го давал, ставало на златна монета. Казвам сега: Давайте от вашите червейчета!

Отче наш.

1940_03_13 Наука за живота
лекция пред общия окултен клас

НАУКА ЗА ЖИВОТА

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“

(Чете се темата: „Отличителните черти на въздуха и водата“.)

[Вода] е туй, което се води. Въздух е туй, което не стои. Някой път хванете водата, турите някой юлар да я водите. Или на въздуха казваш да стои тук, да се не мърда. Ние се намираме в един лесен свят. Ако търсиш хляб, идеш на фурната, дадеш 5 лева, купиш си. Идеш на фурната, купиш един сомун. Мислиш, че тази работа е лесна. Докато дойде до този сомун, така да се приготви, че да ореш, да сееш, да го жънеш, тогава ще видиш колко трудна работа е.

Ние казваме сега да се живее. Знаеш колко трудно е да се живее? Ние копираме непременно живота отнякъде, но не е така хубаво запазен. Казваме: „Трябва да се живее.“ Как трябва да се живее? Някои от вас искате да знаете какъв е вашият характер, какво ще стане от вас. Например вие сте доста възрастни. Минали сте през известна дисциплина и не знаете какво ще стане от вас. Досега е станало. Например от житното зърно е станало хляб. Но мислите ли, че хлябът е постигнал своята цел? Има малки, големи хлебчета, валчести, продълговати, криви като рог, после какви ли не форми е взел хлябът. Казвам: Какво е научил хлябът? Как бихте го определили? Вие може да му дадете хиляди форми. Същите форми може да вземе захарта, и тя може да се направи на разни форми.

Сега, кое е онова, което отличава от другите хранителни продукти? Има някои свойства, които са отлични. Т.е. житото е по-полезно от всички други храни и плодове, които сега съществуват. То прави най-голямата услуга на човечеството.

Всички сега трябва да се стремите да цените. Съвременните хора са изгубили чувството да ценят. Ти имаш едно тяло, не го цениш. Обръщаш внимание, гледаш някой носи хубави обуща и казваш: „Какви хубави обуща. Да имам и аз такива хубави обуща.“ Или някой носи ръкавици, казваш: „Колко хубави ръкавици, да имам и аз такива ръкавици.“ Ти се занимаваш с празни работи. Онова хубавото, красивото, великото, което става, с което те надарила природата, не оценяваш, а цениш някоя чужда кожа, снета от някое животно. Или да имаш хубави обуща, или да имаш

някакви ръкавици – пак кожата на някое животно; или да имаш хубава дреха, снета от някоя овца, или малки ръкавици оплетени, казваш: „Да имам такива ръкавици“, или някоя хубава риза, казваш: „Да имам такава риза.“ Питам: Ако имаш риза, ако имаш ръкавици, ако имаш обуща, какво ще стане с тебе? Нищо. Ще бъдеш такъв, какъвто си. На вълка да му туриш каквито искаш обуща, все си е вълк. На вълка да туриш каквито искаш ръкавици, вълк си остава. Трябва да се цените. Да може да оценяваш онова благо, което Бог ти дал. Бог ти дал едно тяло и колко хиляди милиони години са взети, докато човек се е научил как да разполага с тялото си.

Най-първо, като влезеш в тялото, да се научиш как да манипулираш със своите ръце, как да манипулираш със своите крака. Знаеш ли колко трудна работа! Един организъм [е] толкова сложен, че хиляди работи има, които трябва да учиш. Ние сме изгубили и казваме: „Лесна работа е да тръгнеш.“ Колко малко хора има, които може да вървят. Няма да ви разправям. Всеки един човек, като тръгне, по ходенето може да го познаеш какъв е: честен ли е или не е честен; умен ли е или не е умен; сприхав ли е или не е сприхав; търпелив ли е или не е търпелив; религиозен ли е или не е религиозен. Моли ли се или не се моли; щедър ли е или не е щедър. Като върви човек, може да познаеш какъв е: всичко носи със себе си. Казвате: „Как ще го познаеш?“ Там е – как? Познава се.

Защо тази линия е крива? Крива е. Казваме: „Кривата линия подразбира криви неща.“ Криво желание имаме – да го оправим. Казва: „Не трябва да се ходи по крив път.“ Но има същества, които, за да си пробият път, вървят по един крив път. Защо? Този кривият път е образуван, че туй разумното същество, което е тръгнало, среща известни мъчнотии. Тръгне нагоре – срещне други мъчнотии; върви надолу, нагоре, надолу – постоянно мъчнотии срещало, ту нагоре, ту надолу.

Често вие имате мъчнотии. Някой казва: „Мъчи ме нещо“, мъчи ви гладът. Как се оправя мъчнотията с глада? Глада за да го разрешиш, ще започнеш да свириш на физхармоника. Ще затвориш, отвориш, ще затвориш устата си, ще отваряш и ще затваряш устата си. И като отваряш, нещо ще влиза. Този глад, който те е измъчвал, ще се задоволи. Като свършиш известна работа, туй наричаме ядене. Вие седнете да ядете и бързате. Казвате: „Имам някаква работа отвън.“ Че защо ще бързаш? Българите имат едно изречение, казват: „Като ядеш, да ти плюскат ушите.“ Няма да се мине 10–15 години, като плюскат ушите от яденето, ще кажеш: „Не зная какво ми стана. Някакви уроки, но колики в стомаха имам. Не зная какво ми стана, здрав човек бях“, пък то яденето е причината, защото си плюскал. Какво означава „плюскане“, „пуканица“?

Туй, което е вярно за храненето, е вярно и за човешкия ум. Той бърза, не мисли добре. Защото мисленето е процес, подобен на яденето. Мислиш добре – значи създаваш тази хармония. Ще се уреди дисхармонията. Ще кажеш след време: „Едно време ме стягаше, ясно беше.“ Яснотата на ума зависи с какви хора се срещаш. Ако срещаш известни хора, по известен предмет ще мислиш; ако срещнеш, да кажем музикант, за музиката ще мислиш и в тебе ще се яви желание ти музикант да станеш. Ако срещнеш един човек, който е работлив и земеделец, разбира от земеделие, овощарство, в тебе ще се яви желание да започнеш да разбираш този предмет. Ако срещнеш някой човек, който е добре запознат със законоведството на някой език, веднага светлина ще проблесне в ума ти върху строежа, как е построен езикът.

Не е лесна работа да се говори. Да знаеш в даден случай къде да туриш един глагол и как да го туриш. Тия глаголи имат много форми. Да знаеш в даден случай каква форма да избереш. После, имаш едно прилагателно. Да знаеш туй прилагателно къде и как да го туриш. Или имаш местоимение – да знаеш къде да го туриш, отпред ли, отзад ли. После казваме: „Има красив стил.“ Да допуснем, че вие пишете едно любовно писмо. Как ще напишете любовното писмо? Сега, като ви говоря за любовно писмо, във вас има изопачена форма. Вие имате в ума си една млада мома и един ученик на 15 години. Срещнали се, усмихнал се той. Позасмяла се тя и като дойде вечерта, вземе перото, напише едно писмо. Скъса го. После пак вземе перото, напише друго. После седи, сдипли го хубаво, носи го и решава да го даде или да не го даде. Той, като го чете, веднага става малко захласнат. Досега е бил прилежен ученик; щом се срещне с момата, захласне се. Цял един свят вече се отвори. В туй писмо има цял един свят, в който се е захласнал. Не държи вече отчет за времето.

Любовта не трябва да започне отрано. Трябва късно да започне. Като станеш на 120 години. Може да започнеш по-рано, но ще имаш ред разочарования. Ако започнеш по-рано с любовта, тя е голяма наука и ще се намериш в трудно положение. Ти ще започнеш със сенките на любовта. Любовта е наука за живота. Всеки един трябва да се занимае с любовта, ако иска да придобие живота. Непременно трябва да започнеш с любовта. Любовта е наука за придобиване на живота. Ако ти не изучаваш любовта като наука за придобиване на живота, ще имаш най-големите страдания, които съществуват в света. То значи да профанираш една наука. Като дойдеш на свещеното място, ще придобиеш живота. Ако нямаш живота, нищо не можеш да постигнеш в света. Животът е условие за постигане на онова, което желаеш. Без живота не може да има никакви постижения. Сега вие седите и казвате: „Ние живеем.“ Хубаво, но то е само един момент

на проявения живот. Животът не е нещо изкуствено. Щом ти решиш да направиш най-малкото опущение, ти чувствуваш нещо, което смущава ума, смущава чувствата, ти си неразположен.

Много пъти вие плачете. Някой иска да ни покаже, че плаче. Аз го гледам и казвам: „Какво искаш да ми кажеш?“ – „Страдам.“ Аз не може да вляза в положението ти. Какво нещо е страданието? Представете си, че аз не зная какво нещо е страданието. Как ще вляза във вашето положение? Той седи и страда, този човек. Казвам: Твоето страдание произтича от тесните ти обуща, ти страдаш, понеже нямаш хубави обуща. Аз наричам първите обуща, това са обущата на добродетелта. Доброто заради мен е обуща на краката. Ако ти не носиш хубави обуща, не можеш да бъдеш добър човек. Ако носиш хубави обуща, добър човек си. Ако не носиш хубави ръкавици… За мене хубавите ръкавици, това е справедливостта. Хубавите ръкавици значат справедливост. За мене най-хубавият поглед, това е светлината. Ти не може да имаш хубав поглед, ако нямаш светлина на лицето. За мене най-хубавото чувство е да слушаш добрия говор. За да знаеш да слушаш, ти трябва да се научиш да говориш. Как се е научил да говори човек? Най-първо ще говори и сам ще слуша онова, което е говорил. Няма нещо по-сладко от човешкия говор. Ние имаме само един говор. Резултат, външната форма направена. В говора има едно богатство вътре. Достатъчно е един цар да ти каже само една дума, за да забогатееш. Достатъчно е той да ти каже и да окачи на въжето. Достатъчно е да ти каже една дума, да каже: „Отворете и затворете.“

Та казвам: Ние считаме Божествен език. Искаш да ти говори Господ. Че, Господ не говори празни работи. Всяка Божествена дума казана струва милиарди. Господ като ти каже една дума, за тебе въпросът е свършен. Но и в двата смисъла е вярно. Ако каже едната дума, ще стане едно, ако каже другата дума, ще стане друго. Сега всички искате да ви се говори със сладко. Я ми кажете какво разбирате под думата „сладко“ говорене. Искам да зная аз. И аз имам известно понятие за сладкото говорене. Но тази сладчина не съвпада. Сладкото говорене е както двама певци пеят. Пее единият – приятно ти е. Пее другият – има нещо остро. Казваш: „Този не пее хубаво.“ Но и двамата разклащат въздуха, и двамата взимат правилно тоновете. Спазват правилата. Те са модерни певци, и двамата са свършили консерватория по пеене. И двамата са майстори. Пее единият – липсва му нещо. Какво му липсва, ти не знаеш. Пее другият – приятно ти е. Какво е вложил, и него не знаеш. Аз казвам: в едното пеене има мекота, а в другото има острота. Едното пеене е влажно, а другото е сухо. Какво ще разберете вие? Влажното пеене има мекота. Какво разбирате под думата „мекота“? Всички неща са меки, които, като минават по тялото, по ръката, причиняват приятност. Като мине меко тяло по ръката, тебе ти е приятно.

Като мине сухо тяло, което не е меко, веднага произвежда дисхармония, неприятно ти е на ръката.

„От думите ще се оправдаеш и от думите ще се осъдиш.“ Една дума ти е казана и 20 години минат, не можеш да забравиш думата. А при това, туй, което е ценно, ние не му даваме внимание. Някой път наляво и надясно говориш, да си изкажеш мнението. След като си изкажеш мнението, какво ще добиеш? В говора от вас зависи. Има нещо, което те мъчи, то може да произтича от твоето сърце, от твоя ум, ти само можеш да бъдеш лекар на себе си. Някой носи мисълта: „Беден човек съм, не съм даровит.“ Мъчи го тая мисъл. Казва: „Другите хора са богати, аз съм беден, не съм даровит.“ Спирам го и му казвам: „Защо говориш тия думи? Кажи: „Богат човек съм. Богат съм и даровит съм.“ – „Как да кажа, когато не съм?“ – Как смееш да кажеш другото? И то не е вярно. И туй, което казваш, че си беден, не е вярно. Ти не си беден човек. Аз бих ти дал 4–5 милиона лева за очите, да ги извадим и да ги присадим на някой друг човек. 4–5 милиона имаш за очите си. Всеки богаташ, на който очите са развалени, би ти дал 4–5 милиона лева да ги присадят очите. Очите се присаждат. Едно око може да се извади и може да се присади. Ръката може да се присади, кракът може да се присади.

Аз не искам да вярвате. Вие може да ме запитате: „Как може да го разбираме?“ Не искам да ме разбирате. Слушайте го тъй, както е. Присаждане може ли? Присажда се. Как присаждат едно клонче? Една дрянка може да я присадите на сливата, нали може да се присади? Но ябълка не можете да я присадите. Ябълката се присажда на какво тогава? Всички, които имат семки… Едни имат семки, други имат костилки. Каква е разликата? Че костилките са по-едри, а семките са по-дребни. Дребно на дребно се присаждат, едро на едро се присаждат.

Най-първо се научете да мислите, че Бог ви е дал известни блага, които вие трябва да ги цените. От вас колцина има, които специално сте благодарили на Бога за всичко, което ви е дал? Колко писма сте пратили на Бога да благодарите за туй, което имате? Като погледнеш, кажеш: „Родила ме майка ми такъв.“ Вие искате майка ви да ви роди съвършен. Ами че тя ви е родила, но вие не сте използували вашето съвършенство. Думата „съвършенство“ какво означава? Сега, когато вие говорите, някои казвате: „Искам да бъда съвършен човек.“ Какво разбираме под думите „да бъда съвършен“? Съвършеният човек, като тури ръката в огъня, огънят се укротява. Когато несъвършеният тури ръката в огъня, огънят го изгаря. Когато съвършеният тури ръката в огъня, огънят го милва. Съвършеният човек, когато тури ръката в една киселина, или като тури киселината на ръката, тя го милва, не го изгаря. Съвършеният човек, като влезе някъде,

голямата светлина, която осветява хората, тази светлина, като влиза, служи му. Всичките работи, и най-лошите работи, при съвършения слуги му стават. Онези казват: „Какво заповядвате?“ [На] другия, който не е съвършен, казват: „Какво искаш, защо тук ни безпокоиш?“ На съвършения казват: „Моля, с какво можем да Ви услужим?“, понеже той, като влезе, предава своето настроение. Че на всички същества той предава своето разположение. Всички имат неговото разположение. Той се радва на себе си във всичките хора. Той предава на другите своето разположение. Ние, като влезем някъде, предаваме своето разположение и казваме: „Лоши са хората.“ Казвам: Лоши сме ние, които сме предали своето настроение.

Когато дойде дяволът на Земята, всичките хора стават лоши. Дяволът казва: „Лоши хора са.“ Когато дойде Господ на Земята, всички хора са добри. Господ казва: „Добри хора са.“ Всички Господ ги прави добри. И си заминава. Като дойде дяволът, всички стават лоши. Някой път вие казвате: „Много лош човек съм.“ Казвам: Дяволът е минал покрай тебе. Казваш: „Много добър човек съм.“ Казвам: Господ е минал покрай тебе. Когато аз стана добър, аз се радвам – Господ е минал. Като стана лош, казвам: дявол е минал. Когато видя, че дяволът иде, аз се скрия из гората някъде. Не се разговарям с него. Защото, щом се разговарям с него […] Вие разговаряли ли сте с дявола? Казвам: В ума ви седи една лоша мисъл, едно лошо настроение. Лошото някой път прониква отвън. Щом влезете в едно общество, когато хората нямат добро разположение към тебе, веднага се дразниш. Щом имат добро разположение, добър си.

Казвам сега: Спазвайте Божия закон. Говорете за любовта. Като влезете в света на любовта, трябва да се измени цялото човешко общество. Ще забележиш две състояния, ще се сменят. Най-първо, преди любовта, ти си бил недоволен. Като дойде любовта, доволен ставаш. Преди любовта, каквото и да е било времето, всичко, мрачен е светът. Щом дойде Любовта, изменя се, светъл е светът. Всичко се изменя.

Казвам: Вие имате един организъм, който трябва да го изучавате. Да знаете от какво иде вашето недоволство. Аз бих препоръчал на всинца ви да се учите да говорите. Сутрин, като станеш, с коя дума трябва да започнеш? Какъв глагол трябва да употребиш? Всеки ден си има една дума. Като станеш сутрин, един глагол, едно съществително ще употребиш, едно прилагателно, едно местоимение, един съюз. Още какво има? 10 са частите на речта.

Ако аз съм на вашето място, ако искам да стана художник, сутрин, като стана, ще кажа: „Искам сега, Учителю, да възприема светлината в красотата, най-хубавото, светлината което носи.“ Ако светлината не събуди

в тебе най-хубавото, ти художник не може да станеш. Искаш да станеш някой оратор, да говориш. Тогава ти трябва да разбираш всяка една дума, смисъла на думите, тия трептения. Като ти кажат една дума, например кажат ти думата „любов“, какво ще разбереш под думата „любов“? Думата „любов“ може да те направи щастлив или нещастен. Като те срещне един вълк, каже ти: „Обичам те. Вече без тебе не може да живея“, тогава какво ще стане с тебе? Цяло нещастие. Ако вълкът те обикне, твоето нещастие е дошло. Ако той те срещне с пренебрежение и каже: „Не искам нищо да зная за теб“, ти ще се благодариш, че не те обича той.

Хубаво, ти си паднал в някоя яма вътре. Най-красивият човек си, но не си знаел, че си красив. Някаква красота имат хората. Паднал си в ямата, седиш. По едно време някой отгоре погледне. И като те види, че си красив, обикне те. Веднага този човек вземе едно въже, някоя кука, спусне въжето, извади те отвън, изчисти те, заведе те дома на гости, но ти не знаеш кои са причините. Причината е, че той обича твоята външна красота, която Бог ти дал. Той те обича заради красотата. Ти обичаш богатия заради какво? За неговото богатство. Ако сиромаха не можеш да го обичаш… Има сиромаси, които може да се обичат. Има богати, които може да се обичат. Казвам: Ако ти нямаше тази красота, той щеше да погледне на тебе и ще те замине.

Вие по някой път се обръщате към Бога. Кое е онова, което може да привлече един съвършен дух да дойде да ти помага? Вие не сте се спирали да мислите. Вие казвате: „Аз се моля.“ Мислите, понеже сте се молили, че Господ, като слуша само думите ви… Той ще види как ги произнасяте. Ако вашите думи падат като мед, като ги слуша, казва: „Много сладко говори това дете.“ Ти станеш и казваш: „Отче наш, Който си на небето“. (Учителят много бързо изговаря думите.)

Молитвата е говор. Ти ще се спреш, ще помислиш дълго време с коя дума да започнеш. Тя ще иде при Бога, Който има един Дух, Който създал езика. Но ти ще държиш, урок е. Произнасяш първата дума. Казваш: „Отче наш“. Няма да започнеш бързо.

У българите туй чувство на почитание е слабо развито. Падението на българския народ е слабото развито чувство любов към Бога. У българина чувството любов към Бога е слабо развито, а у славяните е силно развито. У българина е слабо и там е падението на българина. Трябва да разбираш научно. Българинът е съвестен, справедлив. Той и като ти запали плевнята, за да си отмъсти, като се отдалечи на 50 крачки, казва: „Да знаеш, че аз, Стоян, ти запалих плевнята.“ И си мине, олекне му на душата. Справедлив е, признава се, че е запалил плевнята. Че един ден, ако търси, да не търси

други, но да знае – еди-кой си, Стоян Пинджурски, му е запалил плевнята.

А пък според мене религиозното чувство е финес. Знаеш какво значи „финес“ – едно от най-деликатните чувства. Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което го има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той е внимателен да не го стъпче. Жалко му е като го стъпче, извинява се. Този човек, който настъпи някое цвете, казва: „Ще ме извиниш.“ Вземе, че го дигне. Заобиколи го. Навсякъде е внимателен. Който го няма това чувство, стъпи и казва: „Тук ли се намери?“ Иска по целия му път да няма нищо.

Казвам на една млада сестра: Всичко имаш, но във вашия народ религиозното чувство е слабо. Ти трябва да дигнеш главата си, как ще идеш при Бога? Един оратор защо го слушат? Има нещо красиво в неговия говор. Един художник рисува, знае как да постави сенки. Един музикант знае как да изнесе музиката, тоновете. Някой от вас има желание да пее. Може да пееш. Един, който свършил по музика, и едно дете, родено талантливо, пеят на един богаташ. Като пял певецът, богаташът извадил, че му дал 100 долара. И като пяло детето на богатия, той му дал 1000 долара. „Той – казват – не разбира нищо.“ Казва американецът на певеца: „Твоето пеене е позлатено, а пък неговото е злато. За позлатеното пеене ти давам 100 долара, а понеже неговото е златно, ценя го повече.“ Казвам: Позлатеното струва 100 долара, златното струва 1000 долара. Когато малко ви дават, толкоз струвате. Когато много ви дават, много струвате. В света има Божествена правда. Божествените неща, те се оценяват с хиляди, а пък обикновените работи – със 100. То е само един пример даден. Не може да се вземе, че всякога е така. В България, ако пееш, ще ти дадат ли 100 долара? 100 долара колко струват? 10 000 лева. 1000 долара са 100 000 лева.

Всинца имате големи скърби. По някой път не може да се съберете в кожа[та] [си] от скръб. Как се лекувате, когато сте скръбни? По колко начина се лекувате? Неврастенията от какво произтича? Казвате: „Неврастеник станал.“ Не можете да се справите с другите. Достатъчно е да минат 10 души, да ти кажат по една лоша дума и веднага ще изгубиш равновесието си. Не само от раздвижването на въздуха, но от всяка една дума има известна материя. Всяка една лоша дума носи известно количество отровна материя. После, носи известно количество известна енергия, която, като влезе в тебе, те отравя. Всяка дума е в състояние да отрови човека. Носи тази материя, която трови, а има думи, които носят живот.

Злото седи в туй, че със своите думи, със своите мисли и желания, вие сте проводници и на тази отровна материя, и на отровната енергия. Или на жизнено животворната енергия, или на животворната материя. Ти, като мислиш, твоята мисъл на тебе трябва да ти предаде нещо. Искаш да говориш на някой човек, да го утешиш. Като кажеш една дума, ти трябва да се утешиш от нея.

Мнозина от вас казват: „Аз вярвам в Бога." Как вие произнасяте? Ако ти произнесеш Името Божие, то е най-хубавото име. Веднага в тебе всичките страдания, които имаш, и най-големите страдания да имаш, и в дъното на ада да си, като произнесеш Името на Бога, ти изведнъж в рая ще бъдеш. Тъй разбирам. Да произнесеш Името Божие, от ада в рая да идеш. А криво ако произнесеш Името Божие, от рая горе до дъното на ада ще слезеш. Хората, които не знаят как да произнасят Името Божие, слизат надолу. Които започват да го произнасят добре, качват се. Ако слизаш надолу, Името Божие не произнасяш.

Казвате вие: „Господ е Любов." Всички говорите. Както е нашата формула: „Само Божията любов носи пълния живот." Сега аз искам да го разберете. Аз ви говоря като художник. Който има вкус за цветовете, разбира потънкостите на цветовете. Ти гледаш една картина, 5–6 цветове, които ти правят впечатление. Другите не ги виждаш. Тия нюанси не ги забелязваш. Един певец забелязва нюансите. Някой отделни части на пеенето забелязва. Та казвам: Силата седи в потънкостите, които човек може да схваща

Сега вие, които ме слушате, какви искате да станете? Вие всички имате желание да станете нещо. Но какво – нещо определено. Един иска да стане музикант. Друг иска да стане художник, учен, естественик и т.н. Но като човек какво трябва да избереш? Аз бих ви препоръчал да изберете науката за живота. Първото нещо – пожелай да се запознаеш с Източника на живота, да придобиеш живота. След като придобиеш живота, ще се запознаеш с Любовта. Най-първо ти с живота ще се запознаеш, после ще се запознаеш с Източника на Любовта, след туй ще пожелаеш другите работи, постепенно да дойдат. Всичкото изкуство в света, всичките придобивки, талантите, които човек има, отпосле ще дойдат. Най-първо трябва да възприемеш живота, Божествения живот.

Сега вие казвате: „Той върви вляво, а той върви вдясно." Каква е вашата идея, който отива вляво и който отива вдясно? Вляво е надолу, вдясно е нагоре. Отгоре надолу, от долу нагоре. В езиците различно се пише. Китайския език пишат отгоре надолу; в еврейския – отдясно наляво; европейските езици пишат отляво надясно. Кавказката раса върви отляво

надясно. Ако вървиш отдясно наляво, евреин си. Ако вървиш отгоре надолу, китаец си. Ако вървиш отляво надясно, европеец си, от Кавказката раса си. Ако вървиш отдолу нагоре, ти даваш простор на ума си. Ако вървиш отгоре надолу, ти даваш простор на твоята воля. Колкото слизаш надолу, ще се увеличава волята ти. Твоята воля ще се увеличи, но и борбата в живота ще се увеличи. Колкото по-надолу слизаш, ти ще изгубиш силната воля, ще изгубиш хубостта на твоя дух, хубостта на твоето сърце. Умът ти ще огрубее и сърцето ти ще огрубее.

Ако идете в Америка, има цели школи, които говорят само за усилването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля. Те са прави, но те не разбират туй усилване. Усилването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката воля се усилва независимо, механизирала се е. Всичките народи сега в Европа са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата? Той дойде с една бомба, спусне отгоре 200–300 кг, убие 30–40 души, Казва: „Да ги научим да се страхуват, да познават какви сме ние германците, англичаните.“ Че каква култура има в това? Те минават за християни. Пък вие, като четете вестниците, казвате: „Русите победили, германците победили“, приятно ви е. Казвате: „Хубаво, че победиха“, но хич не мислите колко хора избиха.

Питат ме често кой ще победи. В края на краищата победата ще бъде само на онзи, който е разбрал смисъла на живота. Онзи, който не е разбрал смисъла на живота, него го очаква голямо разочарование. Той ще претърпи най-голяма катастрофа, която някога е имал. Сега ще ги оставим. Ние няма да се занимаваме. Когато се търкаля голяма канара, мине по пътя, направи пакост. Ние я извиняваме, понеже е волева. Така разбира канарата. Ние не трябва да вървим по пътя на канарите, които се събарят от върховете, на канарите. Така ли е политически? Колко канари има, които се търкалят от върховете на планините към долините.

Туй, което става отвън в света, то става и вътре в нас. Всеки един човек трябва да тури идеал. Турете за идеал да внесете този мир, да примирите всичките противоречия в себе си. Всичките американци и германци, руси, англичани, китайци, японци, тутикванти, вълци, тигри, мечки, змии, всичко туй вътре в себе си да примирите. Всичкото създание трябва да го примириш. Ако може да го примириш, ти си човек, който си изпратен да станеш господар. Тъй е казано в Писанието. Да станеш господар на всичко, което Бог създаде. Да го примирим и да покажем на животните, че криво са разбрали този закон. Казва Писанието: „Учители ще им бъдете.“

Вие трябва да разбирате Божия закон. Във вас има идея да видите Христа.

Христос всичко ще оправи. Христос, като дойде във вас, ще каже: „Проповядвам сега.“ Нали имате онзи анекдот. Приписват го на цар Соломона – един цар, който разбирал животните. Да го разправя, както е за Соломона. Но не е Соломон. Соломон, понеже е изучавал окултизма, всяка година се е оттеглял в гората и всички животни се събирали при него. Той им държал една лекция какви са били Божиите разпореждания и как трябва да живеят. Всичките животни дефилирали пред Соломона. Конят повикал магарето и казва: „Внимавай пред царя, който знае езика ни. Да не покажеш някой лош навик.“ То казва: „Бъди сигурен, ще се отнеса много добре, ще бъдеш доволен. Аз зная тази работа.“ Като минало магарето, като се разревало. Казва: „Аз, докато не покажа магарищината си на тебе, свършвам с туй – най-хубавото.“ Магарето има високо мнение, казва: „Да си покажа мнението.“ След като всичките минали, Соломон свършил с думите и казал, че онова, което Бог е съчетал, никой не може да го развали. Тъй завършил.

Тогава орелът – най-горделивата от птиците, казала: „Как може това? Идущата година ще ви докажа, че туй, което Бог е съчетал, може да се развали.“ През тая година се женил един царски син за най-хубава княжеска дъщеря. Тъкмо като се венчавали, дошъл орелът и задигнал възлюблената, занесъл я в един остров, турил я в гнездото, носил, хранил я. Искал да докаже, че онова, което Бог е направил, той може да го развали. Царският син се отчаял, тръгнал с кораб по света да странствува. Разбил се корабът и него го изхвърля на този остров. Той си казва: „На мене все нещастия. Не стига, че ми задигнаха възлюблената, сега корабът се разби – не си струва да живее човек.“ Започнал да ходи из острова, дошъл до едно дърво, спрял се и започнал да плаче. Гнездото на орела било на туй дърво. Като го видяла царската дъщеря, тя го скрила в гнездото. Пет–шест месеца двамата възлюблени прекарали в гнездото. Шест месеца седели там. Един ден дошли двата орела, цялото гнездо го задигнали, носят го някъде. Те си казвали: „Какво ли има да стане с нас?“ Гледат, занасят ги на едно голямо събрание, слагат ги там. Пак започнали да дефилират животните, пак магарето си показало [магарищината] и накрая Соломон казал пак: „Онова, което Бог е направил, никой не може да развали.“ Орелът казал да излезе невестата, но с нея излязъл и нейният възлюблен. Орелът се пръснал от мъка.

Когато магарето си показва магарищината, радвайте се. Когато орелът си показва своята гордост, пак се радвайте, защото ще излезе истината. Онова, което Бог е направил, не може да се развали. Идеята, която е вложена, онова, което Бог е вложил в човешката душа, каквито препятствия и да има, един ден човек ще постигне своето предназначение. Туй трябва да го знаете, да го вярвате. За далечното бъдеще

предназначението, което човек има, ще го постигне. Всичко в света е създадено за подигането на човешката душа. Ние в този живот имаме само предвид да се осведомим за онова, което е вложено в тялото, да знаем как да манипулираме със своята глава, със сърцето си, с тялото си. Някой път ние ставаме най-големите неприятели на себе си, без да знаем. Колко мъчно е да кажеш на човека: „Ще се оправят работите."

Преди години идва при мене един и аз му казвам: „Ще се оправят работите." Той седи при мене и как се е заблудил, казва: „Как ще се оправя, не виждам откъде ще се оправят. Не познавам никого. Пък съм човек честолюбив, да прося не искам. Как ще се оправят работите?" Казвам: „Ще се смириш." – „Как ще се смиря?" – „Че, аз може да ти помогна." – „Да не урониш моя престиж?" – „Че, ти сам като седиш и разправяш, ти сам уронваш своя престиж. Чудя се на ума ти, че ти искаш да ме лъжеш. Седиш и ми разправяш за [небивалици]. Ти се опитваш да лъжеш един човек, който разбира работите. Ти искаш мен да излъжеш. Себе си не можеш да излъжеш, пък мене ще излъжеш. Ако излъжеш себе си, себе си ще излъжеш, не мене. Себе си като не можеш да излъжеш, мене никак не можеш да ме излъжеш." Казвам: „Може да ти помогна. Може да кажа някоя дума за тебе." Казва: „Гледай да не урониш моя престиж." Да не би да изнеса, че той идвал при мене, че се молил. Да не би да каже, че „искаш да лъжеш хората". Казва: „Нищо не казвай." Сега запазих. Сега ако ти дам 100 лева, ще се докачиш. Давам ти 1000 лева, докачаш се. Давам ти 10 000 лева, давам ти 100 000, като ти дам 500 000 лева, започва да ти става приятно. Казвам: „500 000 лева ти давам без полица на доверие, да ги върнеш, когато искаш. Няма да ми даваш никаква полица, давам ти ги, когато обичаш да ги върнеш." Казва: „Ти сериозно ли говориш или ме изпитваш?" Казвам: „Колкото ти сериозно говориш, толкова и аз говоря сериозно."

Та казвам: Законът е верен. Бог е спрямо нас такъв, каквото е нашето отношение. Каквото е нашето, такова е и Неговото отношение. Понеже Бог е едно същество съвършено, всяка една мисъл, лоша или добра, отива до Бога и не се задържа. Доброто от нас и злото от нас което излиза, не се задържа в Бога. Бог ни го изпраща към нас. Като изпратиш доброто към Бога, изпраща ти го назад. Като изпратиш злото, и него ти изпраща. В туй седи нещастието на света, че като се върне нещо от Бога, доброто се връща с лихвите и злото, което ти изпращаш, и то се връща с лихвите. То е отражение. Всяка една мисъл, каквато и да е, има свои последствия. Казвам: Върху туй се спирате. Значи ти ще изпратиш една мисъл до Бога и тя ще се върне при тебе.

Вие сега, които ме слушате, сами в туй наполовина вярвате. Но всички

страдате от единствената причина, че всеки ден вие изпращате по нещо, което ви се връща назад и ви причинява страдания. Казвам: Турете за обект… Не казвам да се не безпокоите. Дошла някоя лоша мисъл – да ви не безпокои. Изпъкне лошо желание – да ви не безпокои, те са външни работи. Аз говоря за желанията. Една мисъл или едно желание, една мисъл, която твоят ум възприема, едно желание, което твоето сърце възприема, и една постъпка, която твоята воля възприема, когато се съедини една мисъл, едно желание, една постъпка, и трите неща съединени и изпратени към Бога, те ще имат известно влияние върху тебе, те са твои. Когато направиш едно съединение между светлината, топлината и силата и го изпратиш към Бога, тази мисъл ще се върне към тебе, добра или лоша. То е закон за спазване на онази вечната хармония на Божественото, за да има равновесие между всичките хора, никой да не бъде онеправдан. Всеки, който работи, работи за себе си.

Казвам: Вашият живот, той ще причини полза на другите хора, от него и вие ще се ползувате. Той ще бъде вашето бъдещо наследство. С вашата мисъл вие можете да бъдете полезни на хората. Тази ваша мисъл ще се върне при вас. Казвам сега: Туй дръжте в ума си. Това е здравословното. Сега, защо да се не радвате, ако имате едно страдание? Какво разбирате под думата „страдание“? Най-малкото страдание ето какво е. Представете си, че вие имате хубава бяла копринена дреха, ръката е чиста, но паднат десетина капки вода върху дрехата ви. Това са първите най-големи страдания. Дето паднат тези капки, роклята ще изгуби лъскавината. Щом роклята изгуби лъскавината, дрехата не е направена от добра материя. Щом дрехата не се изменя, тя е добра дреха. Значи дрехата е хубава.

Щом те поръсят и в духовно отношение, и там не трябва да става изменение. Моите чувства тогава са хубави. Щом паднат капките по дрехата и по нея не може да забележиш никаква промяна, тогава дрехата е хубава; щом стане промяна, дрехата не е хубава. И за моите думи е същото. Когато думата ми остави леке на дрехата, и моите [думи] не са добри, и вашата дреха не е добра. Когато моите думи не оставят лекета на дрехите ви, и моите думи са добри, и вашата дреха е хубава. Ако мине един ангел сега, представете си един ангел мине, таман си се облякъл така, зарадвал си се, облякъл си най-хубавата дреха. Коя е най-хубавата дреха? Най-хубавата дреха обличат момите на 19 години и момците на 19 години. Най-красивата дреха се облича тогава. На 21 година се облича втората хубава дреха. На 45 години последните хубави дрехи се обличат. А оттам насетне се обличат, как ги наричат, от дядо и прадядо, такива изостанали бабини рокли. Тогава ще мине ангелът и ще паднат капките. Ангелът знае вече дали дрехата може да издържи или не. Вие сте пак на изпит. Вие сте доста стари, но някои от вас сте на изпитание.

Щом станеш религиозен човек, че залюбиш Господа, ти си на 19 години. Братът е на 45 години, залюбил се е – на 19 години е. Ще дойде ангелът, ще напръска дрехата. И ако останат лекета на дрехата, тогава дрехата не е както трябва. Ако никакво леке не остане, дрехата е хубава. По някой път казвам: Каквото и да се случи, гледайте на добрата страна – подразбирам напръскването на тази Божествена вода – и като погледнеш, да имаш тази голямата самоувереност, че както и да пръскат твоята дреха, тя ще остане така чиста.

Божественото никой не може да го опетни. Едно изключение има: никой отвън не е в състояние да опетни Божествената дреха, само едно изключение има: ти може да се опетниш. Единствената опасност е: само ти може да се опетниш малко. И то малко. Казвам: Единственият, който може да опетни дрехата, той е човек сам. Ако някой те опетни, то е съвсем друга дреха. Тази, вътрешната дреха никой не може да опетни. Това трябва да бъде вътре като аксиома. Вие мислите, че всеки може да ви оцапа – то е невъзможно. Благото, което имате, достойнството, което имате, онова, което Бог ви дал, за него се грижи цялото небе и Бог се грижи, Който е влязъл във вас; то е ценното. Писанието казва: „Написах ви на дланта Си.“

Ценното, което е вложено в нас. Вас ви е страх да не би някой път външните условия да ви завлекат. Питам: Ако онзи, който ви обича, ако Бог се проявява чрез него, каква опасност има? Няма никаква опасност. Сега как трябва да опитате? Дали онзи, който ви обича, обича ви. Вие сте на 19 години, как ще опитате любовта? Да ви дам една рецепта само за вас. Тази рецепта по никой начин на другите няма да я казвате. Като дойде твоят възлюблен, този, който ти казва, че те обича, ти ще му кажеш: „Майка ми преди 10 години умря, моля, иди на гроба.“ Ако той стъпи на гроба и майка ти дойде, той е възлюблен. Ако той стъпи на гроба и майка ти не идва с него заедно, ти си мълчи, нищо не казвай. Ако майка ти излезе из гроба, както той каже, ще стане. Ако майка ти не излезе из гроба, каквото каже, няма да стане, нищо повече. Ама туй за себе си пазете. Като го опитате, може да го кажете. Ако не сте го опитали, мълчете. Не искам да разправяте. И тогава ще имате една опитност. Как ще дойде майка ви? Ще дойде майка ви. Как? Тя ще бъде първата представителка на Божествения свят, че каквото той казва, това е вярно, това е истина. Тогава Писанието казва: „Дето са двама или трима, там съм и Аз.“

Този, който дойде, вие сте двамата и Той като дойде, третият, Той е Бог, Който ще каже, и каквото Той каже, е вярно. Ти ще изпратиш своя ум. Ако умът проповядва, умът на сърцето, ще изпратиш ума си да иде, да стъпи на гроба на майка ти. И ако майка ти дойде с ума ти, умът ти говори

правото. Ако сърцето изповядва своята любов на ума, прати сърцето на гроба на майка ти да стъпи. Ако майка ти дойде със сърцето, каквото казва сърцето, е вярно. Майката присъствува с ума и със сърцето. Тогава и двамата говорят Божествената Истина.

При много говорене погрешките са неизбежни. Вие казвате сега: „Тези години за любов ли са? Главите ни побеляха, колко сме страдали!“ Аз бих желал да сте страдали от любов, но не сте страдали от любов. А ми кажете: от какво сте страдали? От непослушание. Аз бих желал да сте страдали. Много сме страдали от непослушание. Да страда човек от любов, то е преимущество. Човек, който в най-лошия случай страда за любовта, той ще има хиляди пъти по-голямо благословение от най-големите добрини, които може да му дадат. Според мене не може човек да страда от любов. Ако страда, то е едно благословение. Най-възвишените същества слизат от небето, за да може да пострадат. Като пострадат и се върнат при Любовта, те са най-големите герои. Радвайте се, ако някой път сте пострадали за Любовта – то ще ви бъде единственото благо в света.

Там, дето стъпи Бог, животът е лесен. Благото, което ние сега имаме в нашия ум и в нашите сърца, там е стъпил Бог.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
24-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 март 1940 г.,
София – Изгрев.

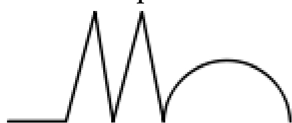
1940_03_20 Името Божие, Царството Божие и Волята Божия
лекция пред общия окултен клас

ИМЕТО БОЖИЕ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

По утъпканите пътища лесно се ходи. Лесно се ходи, но и там има една неприятност: че в сухо време много прах се вдига по утъпканите пътища, пък и кал се образува. Следователно прахът спъва пътниците. И по калните пътища мъчно се ходи.

Какво разбирате сега? След като говорил един говорител, казваш: „Какво разбираш?“ Проста работа. Говорителят размърдал въздуха, а пък този въздух, като допира до ушите на слушателите, прави някакво впечатление. Той размърдва въздуха, а онези казват, че добре говорил или зле говорил. Да знаеш да размърдаш въздуха, и за това размърдване на въздуха държат те отговорен.

Да ви дам един монограм. Вие сте от учените хора, всички сте свършивши. Всичките тайни, всичката философия седи в туй. Препишете си го. Няма да го обяснявам.

Колко пъти влиза радиусът в една окръжност? (– „6 и нещо.“) Колко пъти влиза диаметърът? – (– „3,14.“). Каква е разликата между правите и кривите линии? По някой път се спирате върху едно положение, безпокоите се. Като няма хляб, какво става? Ще гладувате. Като няма вода, ще пожадувате. Като няма пари, недоволство ще има. Нямате дрехи, стават тия работи. Какво ще стане? Като те оберат, какво ще стане? Като ти дадат пари, какво ще стане? По някой път казвате, че трябва да се дава. Добре, да разсъждаваме. Мислите ли, че всякога даването е едно благословение? Казвате: „Трябва да се дава.“ Хубаво, ако кажа на някого: „Я го налегни, че му дай 25 на неговата възглавничка“, ще бъде ли той доволен? Някой път казвате, че не трябва да се взема. Мислите ли, че всякога, когато се взема, е лошо? Ако ви взема болестта от вас, лошо ли е? Че, вие ще се радвате в дадения случай. Тъй щото, вие общо говорите, казвате: „Трябва да се дава.“ Не, не всякога трябва да се дава; не и всякога не трябва да се взема. Някой път трябва да се вземе.

Всички вие искате да бъдете щастливи. Ако всички бяхте щастливи, щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да разсъждавате. Вашето щастие зависи от нещастието на много същества. Вашето щастие се обуславя от нещастието на хиляди същества. Казвате: „Да бъдем щастливи.“ Щастието се обуславя от нещастието на тия същества, които трябва да пострадат. Всички питате как ще се оправи светът. Аз може да ви направя едно възражение. Господ го направил, че не може да го оправи, та вие ще го оправите. Вие искате да се оправи един свят, който не може да се оправи. Някой път вие искате един умрял вие да го оживите. Един разбойник изклал 1000 души – защо ще го съживявате? Хубаво, че е умрял. Казва: „Хубаво стана, че умря, да си върви.“ Вие вземете този умрелия само отвън. Но и във вас има някоя характерна лоша черта. Лошата черта е героят вътре във вас. Лошевината е, която прави човека силен и смел. Ако не е лош, не може да се прояви. Ако е много кротичък, той е като тиха водичка – тихо тече, никому зло не прави.

Влезете в училище, учителят винаги казва на учениците: „Вие трябва да учите.“ Когато учителят влезе, тогава казват: „Учителят трябва да преподава.“ Когато сиромахът дойде при богатия, той казва: „Трябва да работиш.“ Сиромахът, като излиза, казва: „Ти щедър трябва да бъдеш.“ Сиромашията с работа се оправя, а пък богатството с щедрост се запазва. Ако не си щедър, ти не можеш да запазиш богатството. Сега вие не разсъждавате. Някои от вас сте сиромаси, че няма какво да пазите вашата сиромашия. Сиромашията с методите на богатството не можете да пазите. Не проповядвайте на богатия, че той трябва да работи. Вие сега мислите, че богатите не работят. Работи, как не работи човекът. Богатите хора работят повече, отколкото вас. На неговата трапеза ще видите най-малко десетина блюда, различни работи и той ги свърши в половин час. Десет блюда да свършиш за половин час, за това се изисква ум. Каква химическа лаборатория да извади всичките тия елементи, главата му побеляла от мисъл – работа е това. Бедният човек седнал, една чиния има, малко пиперки турено – малка работа. Защо осиромашал? Не работи човекът. Една чиния работа ли е?

Сега вие искате да ви кажа нещо. Вие искате да ви кажа нещо за оня свят. Ще ви кажа един анекдот. Иде един знаменит цигулар и си дал първия концерт. Всичките му слушатели имали здрави очи, но всички били глухи. Всички насядали, той не знае, че са глухи. Той свири, те го гледат как си мърда ръката. Като свърши, няма ръкопляскане. Гледа ги – доста интелигентни хора, седят всичките. След като свършил концерта, казват му, че много хубаво си мърдал ръката. За музиката нищо не му говорят. Не го оценяват, не го чули. Каквото видели, само за това говорят.

Та казвам: По някой път не трябва да се говори само за това, което си видял, но и за това, което си чул. Казвате: „Да не чуе човек, защо чух това?“ Кое е по-хубаво: човек да чува или да не чува? Кажете: да страда ли човек в света или да не страда, кое е по-хубаво? Всички искате да не страдате. Тогава, като тръгнахте от вашето отечество, нали имахте разписание, нали изучавахте историята на този свят, нали ви разправяха, че като дойдете тук, на Земята, няма да бъде такова, каквото е във вашето отечество? Тези, които ви изпратили тук, на Земята, ви казали, че на Земята е рай Божи. Вашата работа мяза на онова малкото ангелче, че когато Господ създал Земята, разнесло се из вестниците на ангелите, че Господ създал един нов свят с особени същества. Туй ангелче отишло при един голям ангел и му казва: „Заведи ме в новия свят, да видя тия прекрасните същества, които Бог създал.“ Големият ангел го турил на своите големи крила и го донесъл на Земята. То казало: „Казах ти да ме занесеш в този, новия свят, дето Господ го създал, а ти ме занесе в ада!“ – „Че, то е новият свят.“

Сега се изисква една мисъл. Ние мислим, че ада ние го създаваме, че има мъчение в ада. Не, ние не си представяме ада такъв, какъвто е. Какво е вашето понятие за рая? Как бихте го описали? Представете си, че ви дам темата да говорите за рая. Как ще го опишете? Ще го опишете някак си, но всички, които ви слушат, ще останат недоволни. Сега, едно разсъждение. Вие искате да идете в другия свят, в рая да идете, но в мястото на мъчението никой от вас не иска да иде. Но едновременно раят и адът се проявяват заедно. Корените на живота се намират в ада, клонищата се намират в рая.

Да кажем, вие вземете едно житено зърно. Представете си, че туй житено зърно седи в хамбара. Тия зърна си приказват за рая и раят е външният свят, дето растат. Казва житеното зърно: „Аз искам да ида в рая.“ Мислите ли, че ако вие извадите житеното зърно из хамбара и го изнесете из света, че то ще види рая? Нищо няма да види. Туй житено зърно, за да му покажеш рая, трябва да го посадиш в Земята, да го туриш на мъчение, да мине през страдание и като израсте, тогава ще види рая.

Аз не зная кои са най-големите ви мъчнотии, които ви спъват. Вие казвате, че има много големи мъчнотии. Аз толкоз години търся мъчнотии, не може да ги намеря. Има мъчнотии, но те са много умни. Ако речеш мъчнотията да я буташ, като погледнеш, офейка някъде. Виждаш мъчнотията, щом искаш да боравиш с нея, изчезва. Да кажем, мнозина от вас сте имали големи мъчнотии, страдания. Де са остатъците от мъчнотиите сега? Да кажем, вие сте страдали от мъчнотията на глада. Как ще опишете глада, тази мъчнотия? В какво седи мъчнотията на глада? Във

време на глад от невидимия свят вас искат да ви направят светии. Човек, за да стане светия, той трябва да гладува. А пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята. Мислиш ли, онази кокошка, която излязла от курника, като я ядеш, ѝ правиш някое добро? Мислите ли онова агънце, като го вземеш от неговите другарчета, туриш го на твоята трапеза, казваш: „Много хубаво е това агънце“, мислиш, че е хубаво на него? За вас е добре. Тогава ще ви кажа онзи анекдот. Седи един турски бей и минава едно погребение, един гръцки поп пее: „И-и-и-и“. На турски значи „добре“. Турчинът мисли, че попът казва на умрелия: „Много добре“. Той казва: „Папаз ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия дали е много добре?“ Вие като ядете яденето, на вас е много добре, но на онзи, който е умрял, на него дали е много добре?

Всичко седи в разбирането на нещата. Всичката философия на живота в дадения случай, в дадения момент, какво е вашето разбиране за онова, което Бог е създал? Всичките страдания в живота произтичат от оня факт, че в дадения случай ти не схващаш нещата както Бог ги е създал. В какво седи нещастието? В момента, в който схванеш, че Бог те е създал, то е благото, то е радостта. Всичките страдания са в това, че ти мислиш, че те не са за твое добро. Вас ви се вижда, че това е противоречие. Как ще схващате, то е ваша работа. Като страдате, то е ваша работа. Защото в страданието работите. Радостта, според мене, е оценка на нещата. В страданието ти се предава любовта, а в радостта ние оценяваме любовта. Следователно, когато ми говорят за страданието, казвам: Любовта се дава. От това произтича страданието. Дава ми се нещо, с което аз не зная да се справя. Радостта е да оцени. Щом се оценява любовта хубаво, произвежда радост. Щом не се оценява, произвежда страдание. Страданието е, което се дава. Ако добре възприемете причината, радостта ще дойде; ако не възприемете причината добре, то произвежда страдание.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Няма нито един от вас, който да не мисли да иде в рая. От сутрин до вечер все за рая мислите. От голяма мисъл за рая сте остарели. Искате да идете в рая, пък пари нямате. Мислите ли, сега да идете в Америка е безопасно? Че, може да намерите дъното на океана. Ако пътувате сега от Европа, за 7–8 деня ще ви побелее главата. Сега ако ви пратят до Америка и вие идете и се върнете, ще бъдете с побеляла глава. Натъкне се параходът ви на някоя мина, параходът потъне, вие се намерите на лодка 7–8 деня из океана в тия вълни. Като се върнете, какво ще кажете? Вие сами се плашите. Казвате: „Ще измрем гладни.“ Казваш истината. Всичките хора все от глад умират. И сиромаси, и богати все от глад умират. Богатият, при всичкото имане, умира от глад, не може да яде. Но хората не умират от глад. То е заблуждение. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. Умират от незнание как да

гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо.

Три неща ви трябват: мисъл, чувства и постъпки. Те са думи неразбрани. Светлина, топлина и сила на човека трябват. Без светлина мисълта се спъва; без топлина чувствата се спъват; без сила тялото се спъва. Не само човек да има сила, но тази сила трябва да знае да я запазва. Не само да я запазва, но да увеличава силата. И топлината, и нея трябва да знае как да я увеличава и да я запазва. Много малко се иска топлина, трябва да се увеличава, да се приспособява на топлината. Ако човек не знае как да се приспособява на топлината, и тя ще произведе дисонанс. При това, трябва да се приспособява човешкият ум на светлината, която функционира в неговия ум. Сега какво е потребно? Какво мислите за този монограм?

Мнозина от вас казват, че трябва да обичаме Бога. Но знаете ли каква е философията да обичаме Бога? Всички си имате едно вътрешно определение. По някой път вие говорите за безлюбието в света. Но от какво произтича безлюбието? Когато човек има само любов към себе си, то е безлюбие в света. Когато има любов към всички, то е любовта в света. Следователно ние говорим много пъти за безлюбието. Ти ако обичаш само себе си, то е безлюбие. От туй целият свят страда, понеже всеки обича себе си. Най-първото нещо, всеки трябва да направи едно самопожертвуване, да обикне поне едного отвън. Дошъл някой, казва: „Обикнах“ и минава за Господ. Досега се е учил само себе си да обича. Казва, влюбил се в някого. Ти в едного да се влюбиш, то е нищо. Като се влюбиш в него, ще му кажеш: „Аз направих една жертва заради тебе, но ти трябва да се подчиняваш. Понеже те обичам, каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.“

Аз наричам „лична любов“ любовта към ближния. Любовта за цялото, любовта за Бога разрешава въпроса. Ако човек не започне с онази любов, която включва всичко, въпросът остава неразрешен. Казва: „Да обичаш Бога.“ – „Как може да обичам Бога, как да го науча?“ – Ще идеш при Господа да се учиш. Като си дошъл на Земята, ще се учиш. Тук не си дошъл да страдаш, но не си дошъл и да благуваш. Дошъл си да се учиш, да различаваш какво нещо е страданието, какво нещо е радостта, какво нещо е смъртта, какво нещо е животът, какво нещо е силата, какво нещо е безсилието, какво нещо е тъмнината, какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, какво нещо е студът.

По някой път седите и разрешавате въпроса: всички искате да ви обичат. Нали така? Че, всички се от любов страдате. Любовта е, която причинява всичките страдания на хората в света. Който и да е от вас, ако му дам 50 000 лева за един ден, ще се радва, но щом му взема 50-те хиляди лева назад,

той ще стане нещастен. Питам: Какво са 50 000 златни? Оценил ли ги е той? В какво седи щастието? 50 000, това е едно понятие. С 50 000 лева той се счита за щастлив. Мисли си нещо той. Каква мисъл седи в ума му? Каква идея има този богатият човек? Ако е богат ученият човек, къщата му ще бъде пълна с хубави книги. Той ще се радва, че има какво да учи. Ако е някой търговец, ще се радва, че дюкянът му ще бъде пълен със стока. Ако този богатият човек е някой касапин, в неговия дюкян ще бъдат окачени животни с одрани кожи, той седи със своята престилка и със своя нож. Всичкото богатство е там. Когато ходите в нашите хали, там има такива животни, казваш: „Я ми отрежи едно парче." Той дойде с ножа си, отреже едно парче, тури го на терезията, премери. Като го вземеш, прегърнеш го, туриш го под мишницата, носиш го на своята възлюблена. Казваш: „Едно килце месо." Тя казва: „Много е добър" – как го наричате, аз го забравих – „много е добър моят възлюблен."

Аз бих ви говорил, но тук вие сте влезли в едно статическо положение. Мислите ли, че ако вие имате една болка в тялото, да кажем боли ви кракът или боли ви гръбнакът, бъбреците, стомахът, вратът, главата, че аз ви донеса една копринена дреха, че вие я облечете, мислите ли, че ще бъдете щастлив? Ще се огъвате. Ще кажете: „Защо ми е?" Тази хубавата дреха при такова болезнено състояние не струва. Най-първо тялото трябва да бъде здраво, че да не чувствуваш никаква болка. Като вземеш тази дреха, тя иска да я разхождаш. Ти, като минаваш, при всяко помръдване болка усещаш, не можеш да се радваш на дрехата. Ти ще чуваш само един шум.

В турско време имаше такава една мода, като правеха обуща, туряха в гьона неща да скърцат. Като минава някой, чуваш го на 200 метра. Младият момък, като му скърцат обущата, момите го чуват на 200 метра. Казват: „Много му скърцат обущата" и по това го харесваха, като им скърцат обущата. Туй не се отнася до вас. Да спи зло под камък. То е външният свят. Тук вие сте в друг свят, не внасяйте оня свят. Че хората ядат месо – имат право да ядат. Че някои гладуват и страдат – имат право да страдат. Благуваш – имаш право да благуваш. Осиромашаваш – имаш право да осиромашаваш. Обогатяваш – имаш право да обогатяваш. Поумнял си – имаш право да поумняваш. Считайте, че каквото човек прави, има право да го прави.

„Сиромах съм сега." Каква идея туряте вие в сиромашията? Болен си. Болестта е едно благо. Благо е, че като те заболи кракът, започнеш да мислиш за другите хора, стават ти мили на сърцето, отвори се сърцето, искаш да бъдеш щедър. Дойде някой болен човек, казваш: „Върви си, не искам да се занимавам с болни хора." Някои от вас имате деца. Нали един баща изисква синовете му да бъдат добри. Учителят иска неговите ученици

да бъдат прилежни, да учат. Един капелмайстор изисква всичките музиканти да свирят хубаво, да не правят погрешки, всичко да върви. Щом той се […] на погрешките, не върви тази работа. Аз считам майстори в един оркестър, само една репетиция да направят. Като погледнат нотите, да започнат да свирят. Сегашните само повтарят. Гледам, 2–3 часа повтарят едно и също нещо. Повтарят, че се изгуби смисълът. Как ще му дадеш смисъл? Ако тялото ви не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако вашето сърце не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият ум не е музикален, вие музикант не може да бъдете. Ако вашата душа не е музикална, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият дух не е музикален, вие музикант не може да бъдете.Аз считам музикант този, на когато духът е музикален, душата е музикална, умът е музикален, сърцето е музикално. Ако пък остане сега да ставате музикални, то е изгубена работа. То е невъзможно.

Вие искате да бъдете добри. То е една погрешна идея. Човек има заложбите в духа си, в душата си, в ума си, в сърцето си има заложби да бъде добър. Следователно трябва да проявите онова, което е заложено в ума ви, в душата ви, в духа ви, да проявите и това, което е заложено във вашето сърце. Казвам: Всички вие носите заложби.

Казваме: „Да се свети Името Божие“ – то е Божественият свят. „Да дойде Царството Божие“ – то е духовният свят. „Да бъде Волята Божия“ – то е физическият свят. Да се изпълни Волята Божия – то е на Земята да знаем да живеем добре. А в духовния свят трябва да се въдвори Царството Божие. А да се освети Името Божие – то е в Божествения свят. Ние сега седим в една идея и искаме да осветим Името Божие тук, на Земята. На Земята трябва да се изпълни Волята Божия.

Как се изпълнява Волята Божия? Щом ти си здрав, ти си изпълнил Волята Божия. Щом не си здрав, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом стомахът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом дробовете не функционират правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом мозъкът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом нямаш хубаво кръвообращение, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли гръбначния стълб, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят рамената, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли вратът, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят пръстите, ти не си изпълнил Волята Божия. Че, какво искате друго? Каква философия искате? Казвате: „Да изпълним Волята Божия.“ Най-първо ще изпълниш Волята Божия, че да нямаш никаква болка. Ще внесеш ред и порядък в тялото си. Като те заболи пръстът ти, като кажеш, че искаш да идеш при Бога, духнеш на пръста и болестта да си иде. Кажи ѝ: „Да си вървиш.“

По някой път се уединявам да мисля, уединявам се да си почина. От дълъг път иде човек, все трябва да си почине малко, да се освободи, да погледа Божествения свят. Аз считам почивка да изляза да видя какво Господ е създал. Някой път, тамън река да погледам какво Господ е създал, някой ми донесе някоя човешка работа. Тамън река да погледам Божественото, друг дойде. Вчера, като съм седнал да видя Божествените прозорци, ето носят ми едно писмо. Казвам: „В туй писмо има нещо." Отварям, тя е една млада бедна мома, заболяла от туберкулоза, ходила в Искрец, изписали я от болницата, изписали я и не я пратили в Горна Оряховица, откъдето е тя, пращат при мене аз да ѝ платя данъка. Казва: „Препоръчаха ме до тебе, Учителю." Казва, че няма пет пари, пък ми носи един хляб и в писмото пише, че ѝ трябват 320 лева да иде до Горна Оряховица. Сега аз ви казвам: Вие ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите? Работата е, че като я изпишат от болницата, не я пращат в Горна Оряховица, но я пращат в София. Аз извадих поуката. Казва: „Бързам." Още като дошла и бърза. На себе си рекох: „Ти от това бързане страдаш." Че тя заболяла, аз зная защо заболяла – не е изпълнила Волята Божия.

Казвате: „Да я съжалим." Как ще съжаля един човек, който не е изпълнил Волята Божия? Гледам, лицето дряхло. Казвам: „Остани да ядеш." Тя бърза. Казвам ѝ да остане да яде, пък друга беля, друга опасност. Другите настръхват – охтичава, може да зарази някого. Хайде друга беля. Трябваше да кажа вън да ѝ турят. Казвам: „Влез вътре." Турят ѝ. Мислено ѝ казвам: „Трябва да се изпълни Волята Божия." Аз не ѝ говорих, пратих другите да ѝ говорят. Аз като я погледнах, казах: „Ти страдаш, защото не си изпълнила Волята Божия." Туй е вярно. Всеки човек, който не изпълнява Волята Божия, страда. Тя си направила много добре сметката. Трябват ѝ 320 лева, за да си иде. Аз, като търговец, искам да спестя малко от парите. Нямам достатъчно брашно, мисля каква операция да направя. Казвам: „320 лева ти трябват с кой трен да пътуваш?" – „С експреса." – „А с пътнишкия?" – „270 лева." Рекох: „С него ще идеш." С пътнишкия да пътува, защото по-малко ще дам. С експреса – 320 лв. Веднага решавам – с пътнишкия. Сега, какво да направя? Спестих малко. Но освен тези пари трябват ѝ още 50 лева, има да пътува с автомобил. Казвам: „За автомобила 20 лева ще ти дам, та всичко 290 лв." Казвам: „Той, автомобилджията, ще отстъпи. Аз давам 20, пък той 30 да отстъпи." 290 лв дадох и се освободих. Тя гледа, гледа. Казвам: Това е правият път.

Сега и от вас искам по същия начин да се освободя. Искам да се освободя, разбира се. Учете се да бъдете благодарни в душата си. Ако страдате, да благодарите за страданието, защото страданието носи нещо хубаво. То е най-мъчното изкуство, като ти е мъчно, да благодариш. Много трудна

работа е то. Още като я видях да идва, рекох: кой я пратил, де ми намери адреса? Има благотворителни дружества, които помагат, аз не съм банкер, някой богат. Казва: „Изпратиха ме при тебе.“ Похвалили ме, много добър ме препоръчали. Добър съм, ако давам пари. Щом не давам пари, не съм добър. Страшен банкерин. Всичката добрина седи само в парите. Даваш пари – добър си. Гледам лицето ѝ, докарва се пред мене. Казвам ѝ мислено: „Да изпълниш Волята Божия. Ако изпълниш Волята Божия, добре ще ти бъде. Ако не изпълниш Волята Божия, ще те турят на едно голямо изпитание. Ще изгубиш смисъла на живота си. Тъй както си мислила, ти си дошла да се радваш, ти си дошла, искаш да се жениш, да имаш деца, да имаш свой възлюблен, да се разхождаш. Сега ни къща имаш, ни дрехи, ни апартамент.“ Ако ѝ кажа тъй, тя ще се обиди. Говоря ѝ мислено, тя ме гледа и се чуди какво ѝ казвам. Говоря на душата ѝ. Казвам ѝ: „Ще изпълниш Волята Божия. Досега не си изпълнявала.“

Сега и на вас казвам: Изпълнявайте Волята Божия, това е на физическия свят. Това е Бог на физическото поле. Бъди здрав. Като се разболееш, търси причината, да премахнеш болестта. Изучи на какво се дължи болестта. Всичките болести се дължат на малки причини. Някой може да ти каже: „Ти си лош човек.“ Това е един жаргон – „лош човек“. Може да ви кажат, че вие всички сте добри – това не е вярно. Може да ви кажат, че вие всички сте лоши – и това не е вярно. Според мене добър човек е всеки, който изпълнява Волята Божия на Земята. Подразбирам, че той ще бъде здрав човек. Ако боледуваш, болестта трябва да бъде един начин за лекуване. Всеки човек боледува, за да се лекува. Ако не боледуваш, не може да се лекуваш. Ако вие не турите мисълта „да изпълните Волята Божия“, вие на физическото поле не може да се лекувате. Турете за задача да изпълните Волята Божия. Вие тичате при лекар. Дойде някой и ме пита: „Кажи ми, при кой лекар да ида?“ При който лекар и да ви пратя, той няма да ви излекува. Лекарят ще ви проповядва вяра. Лекарят казва: „В това лекарство, което ти давам, ако вярваш, ще оздравееш; ако не вярваш, няма да оздравееш.“ Лекарят иска да бъдеш малко щедър. Той казва: „Ти не си се научил да даваш, скържав си. Тази болест е да се научиш да даваш.“ Щедро ще даваш на лекаря. Ако не даваш, той като те прегледа, втори път не иска да дойде. Мислите ли, че ако дойде един лекар, ако някой от вас е болен, трябва да дойде лекар, но този лекар, който иде да ви лекува, той има да ви направи едно добро и вие имате да му плащате. Ще се срещнете с лекаря, за да ликвидирате вашата карма. На Земята всичките работи са приключване на известни сметки.

Считайте срещата с всеки един човек на място. Четете една книга – радвайте се. Видите една трева израснала – радвайте се. Видите изворче да тече – радвайте се. Духа вятър – радвайте се. Вие сега казвате: „Много духа

вятърът.“ Че, духането на този вятър има свой смисъл. Времето е тихо – то си има свой смисъл. Тихото време, и то прави своите планове да свърши някаква работа.

Казвам: Целият външен свят е едно предметно учение за вярващите. Първото нещо: специално искайте всички да бъдете здрави. Изпълнявайте Волята Божия. Заболи ви кракът – намерете причината защо ви заболял кракът. Ако имате едно неразположение в сърцето, то е малка болка в духовния свят. Намерете причината за туй неразположение. Ако имате едно малко неразположение във вашия ум, пак намерете причината каква е. Мъчна работа е тази.

Аз гледам задачата, която дадох на сестрите. Всички сестри ми дадоха подаръци изработени. Всевъзможни чешити. Виждам всичките начини и методи, по които светът може да се поправи. Там има чорапи, шалчета, после ризи, има гащи, има шалове шарени, после те си дават мнението и какъв цвят да се употреби. Направил съм доста голяма камара. Казват: „Какво ще се прави?“ Казвам: Лесна работа. Една сестра дошла и нарежда, и намерила една хубава риза и казва: „Учителю, много хубава риза, за тебе са дадени тези хубавите работи.“ Казвам: Този е старият дявол. За себе си да задържа. Казва: „Какво ще се прави всичко това?“ Казвам: Лесна работа, ще се уреди. Че ако е лотария, за всички няма да има. Казвам: Ще се уреди тази работа. Тя е уредена, работата. Казвам: Във всинца ви има доброто желание. Аз не обичам да повтарям нещата. Гледам на живота много широко.

Някои от вас мислите, че животът на един учител е много лесен. Аз бих желал да ви туря на моето място да видите какво нещо е учителството. Да бъдеш един учител, да ти дават 2–3 деца, то е нищо, дават ти 2–3000 за това. Ти си дошъл в света да помагаш. Дойде един човек и ти предаде всичкото свое разположение, ти трябва да го опиташ. Лошият като дойде, чувствуваш в себе си всичката лошевина. Представете си, че един човек е така облечен в нечисти дрехи, миризма има. Той иде да го разгледаш. Ти, докато го разгледаш, какво ще ти е? Ако дойдат 10 души и ти целия ден се занимаваш с тях, ще се заразиш. То е ужасна работа. Като дойде един добър човек, той носи благословение, той е като един цвят с ухание. Разбирам, влязъл си в една градина, може да разглеждаш този цвят.

Аз желая да бъдете добри. Не е в мой интерес да бъдете лоши. Понеже сте минали през всичките мириси, минали сте през всички гниещи неща, сега поне някои от вас искам да станат цветя, да цъфнат – да стане една смяна. Тази смяна не е за мене, но е за вас. Туй, което е добро за мене, е добро за вас; туй, което е лошо за мене, е лошо и за вас. Вие ще дойдете при мене и

казвате: „Искам да ни спасите.“ Знаеш колко мъчно се спасява човек? Казвате: „Христос спаси света.“ Не го е спасил, спасявал го е. Христос спасява света, но всички ще минете по пътя на Христа. Човек, който не мине по пътя на Христа, не може да се спаси. Казва Христос: „Аз съм вратата.“ Врата[та] на страданието е за любовта. Христос е Пътят. Ако не влезете в този път на страданието, по който Той минал, ти не може да бъдеш спасен. Ако не влезеш по пътя на радостта, по който Той е минал, не можете да бъдете спасени. Той, след като разгледа този въпрос, казва: „Не разбирам тази работа, но да бъде Волята Ти, тъй, както Ти си предвидил, така да бъде.“ Зарадва се Христос в Себе си.

Казвам: Не да бъдем индиферентни, но да вярваме, че онова строго, че онова, което Бог е създал, макар че не го разбираме, за добре е. Няма нищо в света, на което Бог да погледне със Своето око и да не оправи; всичко ще оправи. Там, дето Бог оттегли Своя поглед, нещата стават лошо; дето Той поглежда, нещата стават добре. Там, дето е насочен Божественият поглед, нещата стават добри; там, дето се оттегля Божественият поглед, там е лошото. В туй моментално оттегляне на Божествената светлина в човека, човек става лош. Затуй аз желая да имате Божествената светлина, понеже само тогава може да растат всичките цветя от Земята. Благодарение на оня нежен поглед, който Слънцето им праща, те растат. Ако Слънцето престане да гледа към тях, тия нежни цветя не може да растат.

Вие имате статическо разбиране. Мислите Христос да дойде на Земята да създаде най-добрите условия. Ако вие сега не Му благодарите за това, което имате, как ще Му благодарите за бъдещето? Казвам: Сега вие сте уморени от една неестествена мисъл. Мисъл имате. Казвате: „Болка имам в крака“ – доброто ти страда. „Болка имам в ръката“ – правдата ти страда. Болка имаш в сърцето – сърцето ти страда. Болка имаш в мозъка – умът ти страда. Туй страдание може да бъде в мозъка, в сърцето, в краката, всичките ти удове може да страдат, страда някоя добродетел. Възстанови добродетелта.

Сега съм взел един уред, наблюдавам с увеличително стъкло, появяват се някакви явления. Забелязвам появяването на някои цветове. Като гледам един предмет, появяват се цветове. Като се появи един цвят, аз зная причината. Защото мнозина страдат, изгубват зрението си. Известни лоши мисли на вашите деди и прадеди идат и ако не вземете предпазителни мерки да пазите очите си, веднага ще заболеят очите ви. Наслояване става на мислите. Наслояват се в зрителния нерв, такива вещества се натрупват, че започва да се затъпява зрението, започваш да не виждаш. Или ако не слушаш правилно, тази светлина започва да се наслоява в слуховия нерв и тогава оглушава човек.

Казвам: Изисква се една цяла философия да разберете, че мислите в света, чувствата в света и постъпките съставят или благото, или нещастието на човека. Трябва да мислиш добре, понеже в тази мисъл ще създадеш външните условия. Ти трябва да [чувствуваш] добре, понеже ще използуваш вътрешните възможности добре и трябва да постъпваш добре, понеже това е разумният живот.

Условията, това са физическият свят, съзнанието е отвън. Вземете този часовник – този часовник е разумен, показва времето. Този часовник сам по себе си не познава дали времето е право. Ако направи някаква погрешка, разумното същество, то коригира погрешката. Значи разумността е отвън. Следователно тази разумност постоянно коригира физическите погрешки. Когато ви боли тялото, разумността е отвън. Щом то направи една погрешка, вярвайте, той ще дойде, ще види часовникът колко е останал назад, той ще поправи погрешката. Онези, които са създали вашите тела, вие живейте добре, ако има някакъв дефект, те като дойдат, ще поправят. Щом вие почувствате една болка във вас, тази болка, пък и всяка болка, се отразява в невидимия свят, в разумния свят, тия същества знаят, че времето не е право, ще дойдат да коригират погрешката. Понеже в техен интерес е да живеете добре. Който живее добре, показва правилно време. Който не живее добре, показва лъжливо време. Вие трябва да бъдете здрави, да показвате правилно време, което Бог е положил. Защото от туй време, ако вие сте здрави, вие помагате на вашите ближни и помагате на себе си, това е в полза и на цялото човечество. Ако боледувате, спъвате себе си, спъвате ближните си, спъвате и човечеството.

Казвате: „Не трябва да страдаме.“ Не е въпросът там. Сега в живота сте дошли да отпратите вашата мисъл към Бога, за да дойде да поправи погрешките. Тъй щото, каквато и болка да имате, не ходете да търсите лекар, изпратете мисълта си към Бога. Господ има хиляди лекари, Той да ви изпрати някой лекар. При мене мнозина идат да ги лекувам. Аз съм малко своеобразен. Казвам му: „Ти нямаш никаква болка, болка не виждам. Много си мазен, не си отънял, не ти е хлътнало лицето.“ Казва: „Пълен съм, но не съм здрав.“ Казвам: „Тази болка мъчно се лекува. Тя взема две години и половина да оздравееш. По никой начин не може по-рано. Тя две години и половина е турена на служба. Ти не може да я уволниш, освен, трябва да направиш някое голямо престъпление, да я уволниш. Две години и половина ако живееш добре, може да се освободиш от нея.“ Вие, например, може да накарате един кон да не рита – като го буташ отзад, да не рита. Колко време се изисква да научите един кон да не рита?

Вие сте нетърпеливи. Тази нетърпеливост от милиони години я носите. В миналите съществувания вие сте били във формата на един слон. Вие махате с ръцете – това са все животински състояния. Дойде някой, казваш: „Знаеш, като те ударя, какво ще стане?“ То е ритник. „Като те ударя…“ – „Ами аз като те ударя…“ Започва един удар, други удар. В Европа се дуелират със своите шпаги: единият мушне, другият мушне, като станат, ръкуват се и оттам насетне станат приятели. Трябва да се намушкат с шпагите, да почувствуват болка, единият го бутне, другият го бутне хубаво, сприятеляват се.

Казвам: Когато ще се дуелирате, ако ще мушнеш, мушни го хубаво. Не го мушкай да го убиеш, но като го бутнеш, да почувствува болка, да го накараш да страда. Аз се радвам, че вие страдате, понеже сте се дуелирали на бойното поле.

Вие сега като си идете, ще кажете: „Много лоши хора сме.“ Аз ще туря по-меко: Много се потривате. Това е лошото във вас. Казвате: „Много лоши хора сме.“ Много се потривате. Като ви дадат една работа, не се завземете да я свършите, но се потривате. Каквато работа и да ти дадат, направи я хубаво. Дадат ти да измиеш един леген – измий го хубаво. Ти не сядай да мислиш: „На мене ли се намери да ми дадат да го мия, на друг защо не го дадоха?“ Вземи сапун, вземи топла вода, измий го отвън и отвътре хубаво. Този леген само ти може така да го измиеш. Ако трябва да се калайдисва, дай го на калайджията, ти пак го измий. Друг не може да направи това.

Казвам: Всяка една погрешка е един леген, който трябва да се измие. Не се потривай. Не му търси причините. Ще ви приведа един пример. Един българин, който свършил в Америка, бил много религиозен, един от най-религиозните българи. Като религиозен човек, имал изпитания. Осиромашал, нямал нито пет пари. Американците са много практични, не обичат да помагат, трябва да ти създадат работа и така да ти помогнат. Той ще ти създаде работа и тогава ще ти помогне, ще ти даде пари. Този, по български, седял и не искал да работи, чакал да влезнат в положението му. Той ми разправяше тази своя опитност. 3–4 деня гладувал и се молил на Господа. Една вечер минава по улиците на града Бостон и гледа в краката си една кесия. Взема кесията – гледа: доста крупна сума има вътре. Сега иска да знае на кого е кесията; търси и намира, че тя е на един студент от университета. Ходил той да влага 1000 долара в банката и останалите пари турил в кесията си за харчлък. Като турил кесията в джоба, паднала отвън. Мисли си българинът, че работите му вече се оправят. Мисли, като даде кесията на студента, той ще му даде една сума. Отива, намира студента, дава му кесията и онзи му казва само едно „благодаря“. Гладувал 4 деня,

разхожда се в един битпазар, разхожда се и гледа как хората си пазаруват. По едно време гледа един долар, хората го тъпчат. Взема долара и нещо му казва вътре: „Не му търси господаря.“ Казва: „Не търсих на този долар господаря, взех го и отидох да се нахраня.“

Не търсете господаря на погрешките. Не търсете господаря и на добродетелите. Ползувайте се от всяко благо в света. Ползувайте се от всяка погрешка. Защото всичко в света е Божествено. Ако знаеш как да използуваш условията – те са от Бога. Използувайте външните условия, използувайте и вътрешните възможности. Изпълнете и Волята Божия. Туй е, което не знаехте досега. В изпълнението Волята Божия седи здравето на човешкото тяло. Във въдворяването на Царството Божие зависи доброто разположение във вас. И от прославянето на Името Божие зависи красотата на нашия ум. Като вършим всичко за Славата Божия, ние живеем за ума. Като се молим да дойде Царството Божие, тъй ще въдворим ред и порядък в нашите чувства. Когато се освети Името Божие, ще уредим нашия ум. Като дойде Царството Божие, ще се уреди нашето сърце. Като изпълним Волята Божия, ще бъдем всички здрави, ще бъдем безсмъртни, ще може да живеем тъй, както искаме. Ще познаем, както сме и познати. Ще познаваме Бога, както Той ни познава. То е смисълът на живота – да познаем Бога, както Той ни познава. Бог, Който ни познава, мисли нашето добро. Всеки ден ни дава хубавите условия и възможности, за да можем да живеем.

Да се свети Името Божие в нашите умове.
Да се въдвори Царството Божие в нашите сърца.
Да бъде Волята Божия в нашето тяло.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
25-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 март 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_03_22 Жилище ще направим
лекция пред специалния клас

ЖИЛИЩЕ ЩЕ НАПРАВИМ

„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“
Евангелие от Иоана (10:10–20)
Евангелие от Лука (15:1–10)
Евангелие от Марка (9:9–21)
Евангелие от Матея (18:18–30)
„Духът Божи“

Аз ще свържа моята беседа с думите на Христа: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

Хиляди години се изискват, за да се проясни човешкото съзнание. Ако даже милиони години седи някое житно зърно в някой златен хамбар, какво ще придобие? Само едно налягане ще има отгоре му, всичките други хиляди зърна ще го натискат. Каква история ще има това житено зърно, като излезе из хамбара? То ще бъде чисто, няма да има никакво петно, но няма да има и никаква опитност, няма да има никакво познание за живота. Мнозина от хората съжаляват, че са излезли из Божествения хамбар и се разкайват, че са големи нещастници. Това е най-голямото неразбиране на онази, великата истина на живота. Велико благо е да излезе човек от Бога и да се върне у Бога. Само тогава ще разбере човек смисъла на живота. Някой път има опасност, че на хамбара, в който е турено житното зърно, може да се развали покривът, може да влезе вода, която да развали житото. То започне да гние, но с туй гниене нищо не се постига. Туй зърно не може да израсте и плод да даде.

Някой път казвате: да страдаме. Ако страдаш намясто, едно благословение е, но ако страдаш за вятъра, който духа, нищо няма да се ползваш. Вятърът духа, и ти се стискаш, защото духа. Прах има отвън, вятърът си знае работата. Като дойде той, на прашинките казва: „Какво седите тук, ха из въздуха нагоре.“ На разходка ги взема и ги разхожда. Щедър е, носи ги из въздуха. Ние седим и критикуваме, казваме как той да носи праха, да ни опраши очите. Ако вятърът духа, вие не трябва да бъдете на земята, но трябва да се качите високо, над мястото, дето духа вятърът, да се качите и отгоре да гледате какво прави. Понеже вие го изследвате какво прави той отгоре, а вие сте долу, та не може да разберете неговата работа.

Интересни са съвременните хора и цялото човечество е интересно, и науката също. Вземете такава суха наука, като математиката и геометрията, тях ги наричам сухи науки. Те имат много живот, но трябва с игла да чоплиш. Ще намериш само числа, числа, отношения, точки, запетаи, кавички, триъгълници ще намериш, ъгли ще намериш, какво ли не. В геометрията ще намериш фигури. Но на всичко туй разяснение трябва.

Вземете, такава суха наука е страданието. Че тя е математическа наука. По-суха наука надали има, да проповядваш хубостта на страданието. Кой ще ви убеди, че непременно трябва да страдате? Вече хиляди години се проповядва на хората тази наука. Те не вярват, казват: „Не я искаме." Трудна е математиката, но тя е една необходимост. Трудна е геометрията, но тя е една необходимост. Трудни са числата, но са една необходимост. Мъчно се добива храната, но тя е една необходимост за човека.

Та при сегашните условия има нещо съществено, което хората трябва да научат. Религиозните хора искат всичките хора да бъдат религиозни. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора бяха религиозни. Учените хора искат всички хора да бъдат учени. Ако всичките хора бяха учени, щеше да бъде голямо нещастие. Музикантите искат всичките хора да бъдат музиканти. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора бяха музиканти. Ето в какво седи сравнението. Представете си, че човек навсякъде по тялото си имаше очи, очите завземаха първото място – по ръцете, по краката само очи. Какво щяхте да добиете, кажете ми? Какъв щеше да бъде вашият живот? Ако това би било разумно, Бог би направил света така. Бог, като направи всичките Свои изчисления, като проучи, каза, че очите трябва да завземат много малко местенце на главата. Само два прозореца трябва да има човек, не трябва да има много прозорци. Сега, когато вие си правите прозорци на вашите къщи, правите ги по метър, метър и половина. Ако са много малки прозорците, цял един въпрос има, че светлината не влиза. Нашите прозорци не са големи, не са направени хубаво, светлина не влиза през прозорците, много малко светлина влиза в стаите. Окото е направено много добре. Онези, които изучават оптически очите, казват, че нямат дефект. Окото още не е изучено. Няма по-съвършен орган от човешкото око. Каква тайна се крие в окото, съвременните оптици и учени не са открили. Малкото светлина, която приемат очите, така се превръща, че осветява цялото тяло. Тази светлина, като излезе навън, осветява целия свят. Всеки човек приема. Светлината, която приема, осветлява света.

Казвам, вашите прозорци могат ли да направят това, което очите правят? Не могат. Има един ум, който мяза на нашите прозорци, на тези обикновените прозорци. Има и един Божествен ум, който мяза на

Божествените очи, които имаме. Има и едно обикновено сърце, което мяза на нашите прозорци, топлината влиза и излиза. Има и едно пламтящо Божествено сърце, което носи живот в себе си. Искам сега да ви проповядвам да напуснете вашия човешки ум. Досега сте му били слуга, не се цанете вече при него. Като дойде Димитровден, освободете се от него и се цанете при Божествения си ум, на Божественото във вас.

Съвременните хора говорят за свободата, ние говорим за свободата. Свободата не може да дойде извън Божественото. Свободата ще дойде, когато, както казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище." Ако Те дойдат, ти ще бъдеш свободен. Там, дето е Бог, там е свободата. Там, дето е Духът Божи, там е свободата. В свободата четири неща трябва да спазваме. Ние, съвременните хора, отричаме Бога – и отвън, и отвътре Го отричаме. Говорят за Духа, но и за Него нищо не знаят. Душата учените хора считат, че е сбор от някакви функции. Казват, че и духът е сбор на някакви сили. Казвате: дух. Не го схващате правилно, схващате много механически. Казва: „Има дух, значи силен човек, може да направи нещо."

Когато Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие на Бога, аз разбирам, че той в себе си носи Божествения Дух и Божествената Душа, туй го наричам образ и подобие на Бога. По дух и по душа човек е подобен на Бога. Щом нямаш дух и душа, ти не си подобен на Бога. Тогава ти си подобен на животните, понеже животните са създадени със Словото на Бога. Казал Бог: „Да прораснат растенията и да станат животните." И всичко тъй станало. Ти си от друг свят тогава и следователно, ако ти си от друг свят, ти не може да очакваш привилегиите на Божествения свят. Вие искате, като се молите на Бога, нещо да ви се даде. На какво основание отгоре? Ако си един български гражданин, на какво основание ще изискваш правата като българин? Ходил човекът на бойното поле, жертвал се за своето отечество, хиляди жертви е дал, има права, казва: „Аз съм се жертвал за този народ. Искам част от това, което съм дал, да ми се даде."

Казвам, ние съвременните хора искаме свобода. Но ние какво сме направили за Бога? Ние вярваме, че има Един Господ. Много хубаво, отлично е това, без Него щеше да бъде още по-лошо. Среща един богаташ свой слуга и казва: „Иване! Ще извините, ако има някой тук Иван. Иване, знаеш, че имаш да ми даваш." Казва: „Спомням си, господарю, че имам да ти давам." Казва: „Ти няма ли да платиш?" Казва: „Ще ти платя, но още нямам пари." „Че кога ще имаш пари?" „Когато ме обичаш." „Кога ще си платиш?" „В който ден ме обикнеш, ще ти платя с лихвите. Докато не ме обичаш, ще отлагам тази работа." Аз прилагам сега закона обратно. Бог е онзи Иван, който има да ви дава, и вие сте господарят, защото на земята вие играете роля на господар. Вие казвате на Господа: „Трябва да ми

дадеш. Кога ще ми дадете това, което съм ви дал?“ Господ казва: „Когато Ме обичаш, всичко ще ти дам.“ Сега да ви представя другояче. Тази работа – слуга и господар – е много проста. Ще ви представя същия пример като баща и син. Синът никога не може да има ония блага на бащата, ако той не обича баща си. Аз ви говоря за една любов не само в един образ, една любов, която носи в себе си сила да създава. Аз говоря за една любов, която носи онзи свещения пламък на живота. Аз говоря за една любов, която носи свещената светлина на живота. Чудни сте вие. Аз съм правил опити, не искам да ви залъгвам, и на мнозина съм казвал, аз съм правил опити, но сега не правя опити.

При мене някой път са идвали някои или като ме срещнат на пътя, просят. Бъркам в джоба, нямам нито пет пари, защото много рядко нося пари в джобовете си. Не нося пари по единствената причина, че някой ще бръкне в джоба ми, пък не обичам да ми бъркат в джоба. Искам, като бръкне в джоба ми, да не намери нищо, искам джобовете ми да са празни. То е едно мое вътрешно разбиране. Мнозина са ми казвали, че не става тъй, че трябва да нося нещо в джобовете си, че „няма все да ти дават хората, да имаш пет–десет пари, да бъдеш самостоятелен“. Какво ще бъда самостоятелен? Ако имам пари в банката, все мислят за банката. Дам пари назаем някому, ще мисля дали ще ми ги даде. Безпокойство. Само затова ни давам, ни вземам.

Но да дойдем до въпроса. Среща ме някой, иска пари от мене. Казвам, че нямам нито пет пари в джоба. Казва: „Не ми говориш истината.“ Казвам: „Нямам.“ Той казва: „Трябва ми един хляб.“ Казвам: „Бръкни в джоба си.“ „Празно е.“ „Бръкни в джоба си, имаш пет лева.“ Бръкне в джоба си – има пет лева. Казвам му: „Защо не ми говориш истината?“ Дойде друг, иска петдесет лева от мене. Този, жена му била болна, казва: „Нямаш ли в джоба си?“ „Нямам.“ Той казва: „И аз нямам.“ Казвам: „Ти имаш пари в джоба си, не ми казваш истината. Аз съм по-сиромах от тебе. Бръкни в джоба си, имаш петдесет лева в края на джоба си, ти не си ги напипал.“ Казва: „Десет пъти бърках.“ Бръкне, извади петдесет лева. „Забравил си, не си бутал джобовете както трябва.“ Срещам онзи с петте лева втори път. Казва: „Сериозна работа е. Нямам нито пет пари.“ „В кой джоб бръкна миналия път?“ „В десния.“ „Бръкни сега в левия, има двайсет лева вътре в джоба.“ „Бръкнах десет пъти.“ „Бръкни.“ Бърка и изважда двайсет лева. „Не си ги видял, стават такива работи. Пръстите не са така чувствителни.“ Той казва: „Защо не ми даваш?“ „Че какво ще ти дам? Аз съм по-сиромах от тебе. Я ми дай половината сега.“

Сега аз не искам вие да вярвате в това, аз ви го давам като един анекдот. Не вярвайте сто и един процента. Някой ще каже: „Я направи пред нас.“

Няма какво да правя сега това. Джобовете ви се имат пари, се са останали в някакво кюшенце. Доста джобове имате, горни и долни, се са останали по пет или десет лева. Тия работи стават с малки суми – до стотина, двеста, петстотин лева може да стане туй. До сто лева лесно става. От сто нагоре много мъчно става. Не само това, но някой път и с мене се е случвала подобна работа. Вървя по пътя и искам да се кача на някоя кола, трамвай или автомобил. Нямам пари. Имам едно верую. Щом нямам пари, не роптая, казвам: „Много хубаво, ще направя една разходка.“ Зарадвам се, че нямам пари, ще ходя. Река да бръкна в джоба си, гледам, за трамвай пари имам. Щом като ги намеря, обичам джобът ми да е празен, вземам парите, извадя ги навън, кача се на трамвая. Ще кажете, че аз съм ги забравил. Като съм бръкнал, забравил съм ги, останали три–четири лева. Казвам, всякога се намират по джобовете по три–четири лева.

Аз ви говоря за един свят реален. Аз ви говоря за неща, които стават в духовния и Божествения свят. В Божествения свят няма недоимък, сиромашия няма там. Всичките противоречия са на физическото поле. Понеже ние правим аналогии по нашата земна логика, понеже на земята сме и сиромаси, нямаме, мислим, че и в невидимия свят е същият закон. Христос по същия закон правеше Своите чудеса: пет хляба взе, нахрани пет хиляди души.

Та казвам, всичките тия чудеса, които вие искате да направите в света, те не може да станат, ако вие не съзнавате вашия дух, ако вие не съзнавате вашата душа, ако вие не съзнавате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Това вие не може да го направите. Когато имате съзнание сто и един процента, тогава тия работи може да станат. Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, каквото попросят в Мое име, ще им бъде. Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето.“

Казвам, силата на човека в какво седи? Силата на човека седи в неговата любов, която, най-първо, трябва да се прояви в неговото сърце. Любовта трябва да прояви своя свещен пламък. Пламенно сърце трябва да има човек. Този свещен пламък, той е едно отражение на човешката душа, на Божествения образ. Душата е огнището, а животът е горивото, който на това огнище се проявява. Казвам, при сегашните условия мъчнотиите, в които се намирате, страдания имате, които са свойствени на вашето тяло, страдания имате, които са свойствени на вашето сърце, и страдания имате, които са свойствени на вашия ум. Страданията във вашето тяло вие може да ги премахнете само чрез сила, страданията във вашето сърце вие може да ги премахнете само в свещения пламък и страданията и несгодите на вашия ум вие може да ги премахнете със светлина. Мнозина искат да

премахнат техните болести чрез светлината. Не, причината е горе, в човешкия ум, тя се премахва. Причината няма да се премахне, но онзи принцип на Божествената мъдрост трябва да дойде. Ти ще влезеш в съгласие с този принцип на мъдростта. Човек, който иска да мисли правилно, никога не трябва да допуска противоречия в ума, не трябва да мисли, че Бог е създал света и че е допуснал нещо. Аномалиите, които съществуват в живота, са вметнатите творения на съвременното човечество. Човек е вметнал много работи в природата, които имат изглед на Божественото, и те са, които причиняват всичките страдания. Следователно трябва да се филтрират тия неща. Всичките човешки заблуждения, наслоявания са те, наслойки са те, които трябва да се проучават. Не да ги изхвърлим тия наслойки, те са потребни. Както онзи грънчар – от обикновената пръст, от която се образува калта, от нея, като я меси, направя най-хубавите грънци. Туй показва, че е един човек с отличен ум, знае как да се справи с пръстта.

Казвам, всичките онези недъзи, онази кал, която ви причинява страдания, от тази кал вие може да направите най-хубавите грънци, но ще прекарате тази кал през свещения огън на вашето сърце. То е лаборатория. Ако вие в сърцето си не влезете като в лаборатория да изследвате Божествения свят, никога няма да разбирате какво нещо е животът. Мнозина съм слушал да казват: „Аз имам миризливо сърце." Какво искате по-хубаво от миризливото сърце? Кое е хубавото на едно цвете? Което мирише или което не мирише? Щом мислиш правилно, няма по-хубаво ухание от уханието на сърцето. Щом мислиш криво, по-лошо ухание от това на сърцето няма. Следователно, ако сърцето не ухае както ти искаш, причината е горе – в твоя ум. Пък ако тази светлина я нямаш в ума си, тогава причината е, че ти нямаш връзка със своя дух и със своята душа.

Казвате: какво нещо е духът? Ти искаш духа като нещо материално да го хванеш отвън. Ти си потопен в духа. Ти за духа никога няма да имаш представа, какво е духът, но той носи всичките блага. Силата, мощта, пространството, светлината, топлината, всичките добродетели, всичко в света и тайните за разкриването на вселената се дължат на духа. Какво нещо е душата? Душата е това, в което всичко живее. Тя включва в себе си цялото пространство, тя включва всичките сили, всичката материя. Какво нещо е душата? Душата е това, което включва всичко в себе си, видимо и невидимо. Та душа ли е то? Ами какво е тогава? Туй, което ти разбираш за душата, то не е никаква душа, то е една гайда. Ти мислиш за душата като една гайда, която напълваш с въздух, и после, като я натиснеш, свири. Мислиш, че това е твоята душа. Това е гайдарска работа. То е кожа, одрана от някое агне. Понеже разбираш законите на въздуха, турил си една пищялка с няколко дупчици, мърдаш си пръстите по тях и хората играят

около тебе.

Аз по някой път разглеждам съвременните инструменти. Например цигулката. Взел няколко дъски, направил ги, турил четири жици, взел един лък от конска опашка и току търка. Казвате: цигулар е. И аз съм малко такъв цигулар. Но свири ли ли сте вие на цигулката и около да има болни, че като посвирите, болните да станат? Направете опит. Някой казва: певец. Аз считам онзи певец, който, като се карат двама души, той като запее, да се примирят. Ако се примирят, пее хубаво. Ако не се примирят, не взема тоновете вярно. Някой сиромах човек с музика може да има в половин час двайсет–трийсет хиляди лева.

Минава знаменитият виртуоз Паганини при един стар осемдесет и пет годишен цигулар, който едва търка цигулката, седи пред него копанката – празна. Като минава Паганини, взема цигулката, нагласява я, започва да свири. Събира се цяла тълпа. Като посвирил половин час, напълнила се копанката със звонкови. „Синко, казва старият цигулар, защо не дойде малко по-рано, да ти стана ученик? Толкоз късно дойде. На осемдесет и пет години съм, как да се науча като тебе да свиря? Как съм изгубил живота си. Досега съм търкал цигулката. Виждам своето нещастие къде седи.“

Трябва един Паганини, да се напълни вашата копанка. Имате умове, които трябва да се напълнят със свещените мисли, но трябва да дойде един въплотен ангел да ви говори. Често са ме срещали и са ме питали: „Ти какво мислиш за Бога?“ Казвам: „Нищо не мисля.“ „Ами за Христа какво мислиш?“ „Нищо не мисля.“ „Какво, не вярваш ли в Него?“ „В нищо не вярвам.“ Аз живея нещата, не ги вярвам. Аз едно време живях с вяра и главата ми побеля с вяра. И с вярване гащите ми се продраха с хиляди дупки. С вяра и обущата ми се изпокъсаха. Престанах с вяра. Казва: тъй е писано. Не зная какво е писано.

Аз, рекох, поддържам един закон. Любовта е изпълнението на великия Божи закон. Вяра, в която няма любов, не е вяра. Надежда, в която няма любов, не е надежда. Следователно вяра, в която вече има любов, е мощна вяра. Сега може да направя един опит с някой от вас, който и да е. Зная, че много кандидати ще се явят, но сега няма да направя опита. Аз искам вие да страдате, за да се научите, понеже хората, които не страдат, учени хора не може да станат. Ако искате учени хора да бъдете, трябва много да страдате. Който иска да страда, може да стане учен. Не че аз се наслаждавам, като страдате, но понеже искате да станете учени, приложете учението, да станете слуги на Божествената любов.

Та казвам, ние сме събрани за три неща: да укрепне духът ви, да се разшири вашата душа и да просветне умът ви. А четвъртото е да добиете сила. Един ден една сестра, доста напреднала, издигната, след като ми говори, толкоз се въодушевила, че казва: „Готова съм да се пожертвам за Господа.“ Като говори, сълзи текат от очите ѝ. Казвам: „Сестра, хубави са вашите сълзи.“ Аз тълкувам, не казвам: вие не разбирате смисъла. „Вие искате, рекох, с вашите сълзи да ме убедите, че вярвате в Бога. Че вие като плачете, от мое гледище аз считам, че си измивате очите, за да виждате по-ясно. Вие не виждате доста ясно. За туй, за което говорите – още не сте готови за туй.“ А Христос, един от великите подвижници, като се тури на голямо изпитание, на голямо страдание, каза: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине.“ Той беше казал: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине.“ Но казва: „Не Моята воля, но Твоята.“ Борба имаше между човешкото и Божественото. Виждаме, че тогава казва на учениците Си: „Не спете, молете се да не изпаднете в изкушение.“

Сега мнозина, които ме слушат, казват: „Аз за тази работа не искам да мисля. Учителят да му мисли.“ Аз мисля, когато преподавам моите лекции, но вие, когато учите вашите предмети, вие трябва да учите. И ученикът има достойнство, и учителят има достойнство. Ученикът има достойнство, когато учи. Учителят има достойнство, когато преподава правилно онзи материал, онзи предмет. Той казва: отлична е музиката. Той не само трябва да казва, но той трябва да бъде отличен певец. Аз поддържам, че един учител по музика трябва да пее много хубаво. Тоновете му трябва да имат и сила, и съдържание, и смисъл. И като пее, птиците да млъкнат, да го слушат. То е само един израз на речта. Малко учители има в света, които могат така да пеят. Има ги, но малко са. Вие по някой път искате да говорите на хората за оня свят. Кой от вас е ходил в оня свят? Казвате: тъй е казал Христос, тъй са казали пророците. Но пророците ходиха в оня свят, а Христос слезе оттам. Казвате: то е привилегия за пророците, може би и за апостол Павел, за малцина.

За всеки човек, който вярва в своя дух, за всеки човек, който вярва в своята душа, за всеки човек, който вярва в своя ум, в своето сърце, в своята воля, духовният свят, Божественият свят е достъпен за него. Вратата са отворени. „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Какво разбирате под тия думи? „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Ако дойде Бог и Христос в тебе, цялото небе ще дойде, ти си в оня свят. Ти виждаш смисъла на вселената, ще видиш как живеят ангелите, ще видиш как живеят напредналите души. Ти седиш и мислиш какво ли ще бъде да дойде в тебе Бог. Ти мислиш, че ще дойде в тази малката колиба. Тогава ще имаш едно понятие за Бога като един идолопоклонник. Ще се

разшири тогава душата ти. В какво отношение? В света вие искате да създадете един нов закон: да ви обичат и хората. Такъв закон не е създаден. Да обичате вие, закон има. Да възлюбиш ти, такъв закон има, но няма закон в света, който казва, че другите тебе да обичат. Ти да обичаш, закон има, но няма закон, с който да задължиш другите хора да те обичат. Туй става без закон. Всеки човек, който те обича със закон, тази любов не е вярна. Само онзи, който обича без закон, той е на правата страна. Аз искам да ви кажа, че любовта е онзи принцип Божествен, който не търпи никакъв закон. Аз може да обичам. „Да възлюбиш Господа."

Ние не можем да кажем на Господа: „Господи, Ти трябва да ни обичаш." Ние ще оставим този въпрос. Няма да предписваме Бог трябва ли да ни обича, или не. Ще оставим на Неговата добра воля Бог да се прояви, както Той намери за добре, и ще бъдеш благодарен, както Той се прояви. Казваш: „Господ не ме е направил толкоз даровит. Дал ми е едно хилаво тяло. Това не ми е дал, онова не ми е дал." То е ропот. Целия ден роптаеш за нищо и никакво. Че ви е слаба вярата, Господ крив. Че ви е слаба надеждата, Господ крив. Не те обичат хората – Господ крив. Че в природата става нещо отвън, Той крив. Това не е любов. Аз искам да ви кажа: вие носите несметни богатства, за които още не знаете. Вие още не сте влизали във вашите архиви, да се позанимаете със себе си.

В тази четиридесета година занимайте се с богатството, което Бог е вложил вътре във вас. Знаете ли защо вие сте остарели? Аз ще ви кажа сега. Вие сте остарели сега, защото криво са ви обичали хората. Щом един човек ме пипне без любов, аз остарявам. Щом мисля за къщата без любов, остарявам. Щом мисля за воловете без любов, остарявам. Щом мисля за жена си без любов, остарявам. Щом мисля за децата си без любов, остарявам, щом мисля за синовете си без любов, остарявам. Разбирате ли го вие това? Всички вие искате да бъдете като Бога, да имате синове и дъщери, че като ги видят хората, да кажат: „Какъв баща е той!" Той Бога не познава, иска да стане велик баща, да народи велики синове. Аз зная какви синове ще народите. Няма да говоря нищо по това.

Аз не искам вие да бъдете нито майки, нито бащи. Искам да бъдете отлични синове и дъщери на Бога, да обичате вашия Баща с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Тогава целият свят пред вас ще се измени. Вие сте в сила сами да измените вашата съдба, „ако думите Ми пребъдват във вас", ако моите думи пребъдват във вас.

Вие искате да знаете кой съм аз. Аз съм онзи, който ви носи Божественото Слово. Аз кой съм, никога няма да го узнаете. Аз съм син на Бога, който

изпълнявам волята на Бога. Уча се, още не съм се научил. Един син, който иска да изпълни волята Му, че Той да е доволен от мене. Аз съм син на Бога, Който иска да въведе Царството Божие в моята душа, че искам да изпълня Неговия закон. Аз съм един син на Бога, който искам да осветя Неговото име, да внеса любовта във всичката нейна красота. Тази любов като минава през мене, да не задържам нищо за себе си. Желая и вие такива да бъдете. Тъй сега седи въпросът.

Вие може да кажете сега, че вие обичате Бога, но не можете да обичате хората. Тогава каква е тази любов? Бог е цялото. Казвате: ние обичаме Бога, вярваме в Бога. Щом обичате Бога и не можете да обичате другите, каква е тази любов? Бог е, Който обича всичките. Обича ги, понеже им е дал храна, вода, въздух, земята е създал и слънцето, и звездите е създал. Освен това погрижил се е за нашите чувства, за всичките ония блага, погрижил се за мисловния свят. Всичко това създал. Използвайте тези блага, учете се. Светът е училището, в което трябва да се учим. Вие се самозаблуждавате. Ожениш се, хванеш твоята жена и после целия ден започнеш да ѝ търсиш погрешките: не ти сготвила хубаво, не те опрала хубаво, не знае как да говори. Някои жени знаят как да говорят, някои не знаят. Вие научили ли сте да говорите езика на очите, знаете ли езика на очите си? Вие научили ли сте езика на вашите уши? Знаете ли езика на вашата уста? Този език сега го употребявате. Ами езика на човешкия нос, езика на човешките ръце, езика на краката на човека знаете ли? Това са езици.

Аз може да ви направя един опит. Само да мина, три пъти да мина покрай вас, вие ще станете от леглото. Трябва да знаеш как да ходиш. Може три пъти да тропна, и ти да станеш болен. Може три пъти да махна с ръката си, вие да станете здрав. Може три пъти да махна с ръката си, и вие да станете болен. Може да махна, и вие да станете богат. Как онзи богат милионер драсне три думи, казва: „Да му се даде петдесет хиляди.“ Дават му ги веднага. Този човек маха. Но за да подпише, трябва Божествената любов, този Божествен пламък да бъде в сърцето. Аз не искам да приема пет пари без любов. Пет пари да ви даде, че като ги приемеш парите, да имат ухание тия левчета, които ви даде. Като помиришеш, миришат хубаво. Държиш ги като нещо свято, защото любовта е написана там.

Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Тази година казва: „Само онези хора ще бъдат щастливи, ще разберат смисъла на живота, които обичат духа си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат душата си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат светлината на своя ум. Само ония хора ще бъдат щастливи, които се греят на пламъка на своето сърце, което Бог е запалил.“

Искам сега във вас свещеният огън да гори в сърцата ви, свещената светлина да блика в ума ви и свещената любов да извира. Туй е потребно да стане. И свещената мъдрост – във вашия дух. Сами да бъдете носители на Божията истина, която ще ви направи свободни.

Та казвам, от положението, в което се намирате, в туй положение ще търсите да станете велики хора в света. Но от туй положение, от най-ниското положение, ние ще бъдем в състояние, след като направим всичките хора велики, ние да останем най-последните велики да станем. Нали в света правят така. Някой, когато избавя хората, които се давят в морето, онези, които изважда, ги оставя свободни, вади други и като извади последния навън, погледне и казва: „Има ли още някой?“ И когато няма никого да вади, тогава излиза последен навън. Казвам, това са героите на бъдещето. Онези, които последни остават в морето, след като няма кого да вадят, който се дави, те са герои. Онези герои, които първи излизат от морето, вие ги знаете какви герои са. Тази година иска такива герои.

Та казвам, в любовта трябва да има едно разбиране. Физическата любов дава сила, но в нея има промени. Духовната любов дава пламък, но в нея има изгаряне. Умствената любов дава светлина, но в нея има тъмнина. Трябва да влезете в любовта на душата, там, дето сянката и светлината се съединяват в едно и едно стават.

„Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ И моите думи може да бъдат реални само тогава, когато Отец и Онзи, Който казал тези думи, влязат във вас. Туй за което ви говоря, така ще бъде. „Аз ще ви се изявя.“ Щом Той се изяви, и вие ще се изявите. Апостол Павел казва: „Аз не живея сега, но Христос живее в мене.“ Какъв беше апостол Павел, преди да влезе Христос да живее в него? Конците делеше, косъмът цепеше. Когато позна истината, казва: „Считам за измет всичко, да позная Христа.“ Всичко в света счита за измет, да познае любовта, онази любов, която изпълня човешкия дух, онази любов, която изпълня човешката душа, онази любов, която изпълня човешкия ум, онази любов, която изпълня човешкото сърце и която изпълня човешкото тяло. То е Бог, Който се проявява в нас и ние Го наричаме Баща на всичките богове, Баща на всичките ангели, Баща на всичките хора, Творец на всичко в света. Той е сега.

Казвам, Той е близо до вас, ако Го слушате. Турете във вас онази свещената мисъл. Сега чета по вашите лица, и вие сте като онзи стария цигулар. „Защо, Учителю, не дойде по-рано? Бяхме млади.“ Ако е за младост, аз ще ви подмладя. Като казвам аз, разбирам: Божественото ще ви подмлади, не схващайте лично. Онзи, за Когото ви говоря, Той ще ви подмлади. На ваш

език да ви говоря, защото в аз има личен елемент. Всякога, когато човек казва аз, може да знаете дали той е направил погрешка. Казваш: аз ще направя това, онова, и нищо не правиш. Значи не си говорил истината. В Божествения свят всяко нещо, което се казва, трябва да стане.

Питам сега: вие такива ли сте, каквито едно време бяхте? Това място беше пусто, сега пусто ли е? Растения има. Вие сте живите Божествени цветя, които сте израсли и върху които Бог работи. Един ден вие ще видите това. Не ви проповядвам едно човешко учение, проповядвам едно Божествено учение. Тепърва има да учите истината. Туй, което сега знаете, то е малко, то е микроскопическо. Онзи, бъдещият свят, който иде, е по-добър. Нека да ме разберете. Бъдещите условия, които ще ви се дадат на земята, ще бъдат хиляди пъти по-добри, отколкото сегашните. Но ако сегашните не може да използвате, и бъдещите не може да възприемете. Ако човек не участва в страданията, не може да участва и в Божествените блага. Ако не вземете чашата на страданието, не можете да приемете и благата. Мнозина искате да идете в рая. В рая не може да иде човек, ако не е орал на нивата. Който не е сял, в рая не може да влезе. Човек, който не е вършал, в рая не може да влезе. Човек, който не е копал, в рая не може да влезе. Човек, който щедър не е бил, който не е носил поругание, който не е носил калта на дявола, който не е слугувал на дявола, в рая не може да влезе. След като те калял дяволът, да станеш неокалян – той е герой, златен е. Искам вие да бъдете чисто злато, калта на дявола да не може да ви окаля. Такива герои трябват в света. Това трябва да се проповядва на света. Всичко, което става в света, като тълкувате, всичко по реда си става. Всичките тия хора, които Бог ги е изпратил, Той ги е изпратил да уредят Неговите работи. Сега и вие сте изпратени в света да уреждате Неговите работи. Всеки един от вас да хване кой каквото може.

Сега ви пожелавам да имате отлично здраве, да се подмладите с двайсет години. Които са на шейсет години, да станат на четирийсет. Които са на четирийсет, да станат на двайсет. Които са на десет, няма какво да се подмладяват. Да станете всички богати, че да раздавате. Вие все очаквате да ви дават. Слушайте да ви кажа: вървете по правилото на вашия нос. Вашият нос нали е щедър. Вземам носа като пример. Носът какво казва: „Всякога трябва да даваш.“ В носа се образуват известни лигавини, които пречистват въздуха и благодарение на това богатство, което носът роди, като минава въздухът, пречиства се, филтрира се и така вкарваме въздуха в дробовете.

Казвам, трябва да бъдем щедри, щедри като нашия нос, щедри, както нашата уста е щедра. Вие плюете на земята, то е щедрост. Някой казва: „Аз не съм щедър.“ Много си щедър. Най-малко на десет места плюете. Искам

да бъдете щедри, както устата е щедра, както вашият нос е щедър, щедри, както вашите уши са щедри. Един наш приятел ми разправяше една опитност. Той държал една сказка по духовните въпроси в един от българските градове, мисля че в Плевен било. След сказката иде един от слушателите и му казва: „Господин Граблашев, искам да ви кажа нещо на ухото, никой да не чуе.“ Той помислил, че ще му каже своето възхищение от сказката, той му казал: „Страшен вагабонтин си.“ „Сряза ме.“ Като правило ви казвам: никога не допущайте някой близо на ухото да ви говори. Надалече да ви говори.

Аз говоря за една любов, в която трябва да вземе участие нашият ум, трябва да вземе участие нашето сърце, трябва да вземе участие нашата воля и нашето тяло, та всичко в света да запее „Бог е Любов“. Тогава ще дойде възкресението на мъртвите, които са в гробовете, всичките ще излязат. Ще дойде едно ново примирение в света, което сега светът очаква.

„Отче наш“

„Познаването на Любовта носи вечния живот.“ (три пъти)

Двадесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
22 март 1940 г.
София – Изгрев
Начало: 05:00

Забележка: На 15 март 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

1940_03_24 Връзвайте и развързвайте
неделна беседа

ВРЪЗВАЙТЕ И РАЗВЪРЗВАЙТЕ!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от 18-а глава от Евангелието на Матея – 18-и стих. „Истина ви казвам, каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“

„Духът Божи“

Думите, които ви прочетох, са взети из великата книга на битието. Туй е един малък превод, Библията. Библията е книга на живота. Аз я наричам Велика книга на Любовта, на битието. Жалко е, че при сегашните условия на живота, когато се учим, страдаме, и когато изучаваме религията, страдаме. На Земята, все е страдание. То е безсмислено. Живеем на Земята, страдаме. Недоволни сме. Живеем в духовния свят, в религия, за Бога мислим и пак сме недоволни. Изучаваме науката и пак сме недоволни. Лошо е недоволството. Човешката душа трябва да се избави постепенно от него. Трябва преподаватели. Навсякъде ние срещаме хора, които не преподават както трябва.

Първите преподаватели в света са майките и бащите. Преподават на децата само туй, което трябва. Още по-стари преподаватели са двамата влюбени. Те са по-стари от майката и бащата на Земята. По отношение на духовния свят, влюбените са първите, защото бащата и майката са първите на Земята, а влюбените са в духовния свят и те оттам не са предали тъй както трябва, защото влюбените не предават любовта както трябва.

Влюбените най-първо започват с любовта, после започват политика [да] внасят в любовта, показват се тъй както не са. Влюбеният ще покаже, че е недоволен, прави гримаси, уж че мисли нещо, пък той нищо не мисли. Уж се показва, че има благородство, а пък това го няма на главата. Но да се покаже, че е такъв.

Сега аз ви говоря за един живот, а вие мислите, че ви представям едно представление на сцената и казвате: „Туй е представление на сцената, като нашия [живот].“ То е друг въпрос. Онзи, който го е писал, той го е писал заради вас. Не го е писал за развлечение. Аз наричам най-хубавото учение

развлечението. Ако човек учи за развлечение, то е хубаво. Ако учи, че се страхува, по-добре е развлечението да е приятно, като че на шега става работата.

Някои искат да знаят какво значи да вържеш. Да вържеш не е много проста работа. Ако ти свържат ръцете и краката, какво ще остане от тебе? Ще усетиш, че си вързан. Какво значи отвързване? Като снемат въжето от краката или като ти вържат краката, то е обвързване. Какво искаш? Каква философия повече от това? Като си вързан, ще си седиш на едно място; и да искаш, не можеш да се мърдаш. На Земята като си вързан, същото нещо и в небето като си вързан, същото ще бъде.

Сега вие си правите заключението според една логика, на Земята която съществува. Вие считате, че в Земята е робство, а на небето е свобода. Относително е така. Свободният на Земята е свободен на небето, свободният на небето е свободен на Земята. Но несвободният на Земята е несвободен на небето и несвободният на небето е несвободен на Земята. Може да ме попитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Ако ви попитат защо човек е гол – защото не е облечен. Защо не се облякъл – защото го мързи. Да се облече дрехата, няма никаква мъчнотия. Той ходи гол, но дрехи има колкото иска. Защо е гол? Защото човекът иска да направи баня на слънце. Съблякъл дрехите, да го грее слънцето. Нали така правят?

Сега ние имаме едно понятие за гол. Ако на английски преведете „гол“, съвсем друго значение има. На български значи едно, на английски значи съвсем друго. На английски „гол“ значи човек, който има предназначение, някаква велика идея, а българинът взел думата „гол“ и я съблякъл, пък англичанинът я облякъл. На български като кажеш „гол“, ще мислиш „без дрехи“. А на английски като кажеш, този човек идеал има, много добре е облечен. Казвам, на български значи голите, без дрехи, а на английски голите хора са идеално облечени. Не грозни. Като кажем, че хората са голи, трябва да имат идеал. Голите идеал имат. Защото човек не може да постигне идеала си, докато не стане гол. Българинът е прав. Казва: не може да облечеш новите дрехи, докато не идеш на баня и не съблечеш старите дрехи и после ще облечеш новите. Той е практичен. Българинът казва: за да имаш идеал, баня ти трябва тебе, че тогава ще дойде идеалът. Англичанинът не туря баня. Тъй щото, българският идеал иде. Англичаните чуваш да казват, понеже той е практичен в живота, казва: пари трябват за баня. Българинът [казва]: пари-не пари, през баня трябва да мине човекът. По-умен е българинът в туй отношение. По-умен е в какво отношение? Българите имат една черта много сметкаджийска. За малка работа, за пет пари разваля пазарлъка.

Във Варненско, към Дервент, зимно време един търговец среща един българин, вози една кола със слама. Казва: „Къде отивате?“ – „Във Варна.“ – „Защо?“ – „Отивам да продавам сламата.“ Казва: „Колкото ти струва сламата, ще ти платя за нея, но ще ме заведеш ти с каруцата, аз ще ти платя за сламата.“ – „Ами сламата?“ – „Плащам за сламата.“ „После – казва – де ще намеря сламата?“ В ума му седи сламата като нещо по-важно. То е една психология. Българинът има друга една психология. Често във Варненско, може би само варненци са криви, някой селянин тридесет километра ще измине, за да продаде един килограм масло. Тридесет километра ще пътува, понеже два лева и половина е там. Два лева златни, то са близо седемдесет лева, то не е малко. Ще тръгне тридесет километра, ще пътува за едно кило и тридесет километра назад, шестдесет километра, понеже двадесет пари щял да вземе повече и [че] той ще съдере цървулите, които струват два лева, хич не му иде на ума.

Да вържем своите слабости. Всеки трябва да върже своята глупост, всеки трябва да върже своята слабост. Слабостите трябва да се вържат. Щом ги вържем на Земята, ще бъдат вързани и горе, а пък да развържем своите добри страни, своите способности, своите благородни чувства и като ги развържем тук, на Земята, да бъдат развързани и горе – тъй го тълкувам аз. Някои тълкуватели нека да го тълкуват както те искат. Но в паметниците на природата така съм го намерил, мой превод е това.

„Което вържете на Земята.“ Езикът ти е лош – свържи го да не говори. Като дойде време, развържеш го, че като говориш, никой да не може да те спре. Аз наричам оратор, като се изправиш пред вратата, като крябкаш, да заглушиш целия водопад, той е оратор вече. И действително, ако човек знае да говори, щом започне да говори пред Ниагара, и Ниагара ще се спре да го слуша. Ако водопадът може да те слуша, ти си отличен оратор. Сега лекарите забраняват да не смущаваме болните, понеже били много чувствителни. Прави са лекарите, понеже техният двойник е излязъл. Те са станали болни по единствената причина, за да бъдат нормални. Болните хора ги наричат нормални. В небето те са нормални. Туй, което е нормално на небето, анормално е на Земята, и туй, което е анормално на Земята, е нормално на небето. Болният като стане болен, той е много чувствителен. Тогава е много по-съобразителен. Казва: „Другите хора страдат“, започва да мисли хубаво. Казвам: не си здрав. Когато започне да мисли хубаво и да постъпва хубаво, лекарите го считат анормален. И когато той стане по-кекав, че не мисли право, че не чувствува право, че не постъпва право, тогава казва, станал здрав.

Гледам ви сега, умът на тия хора. Всички вие, като ви заболи кракът,

зарадвайте се. Започваш да мислиш, започваш да оценяваш крака. Преди да те е заболял кракът, тласкаш го, удряш го навсякъде. Като заболее кракът, станеш внимателен. Викаш лекар за свидетел. Дойде един лекар да те лекува. Аз, ако бях лекар, като дойда при тебе, най-първо ще кажа така: „Да не злоупотребяваш с крака си, да дадеш свобода на този крак, да го развържеш, много си го вързал." Тъй трябва да му проповядва лекарят, а той казва: „Първото нещо, ще ти дам един мехлем, че го намажи. Като го намажеш, поразтрий го." Разтривките не са нищо друго освен милувки. Ще кажеш: „Моля ти се, научи ме. Ще ме извиниш." Ще го намажеш, ще го поразтриеш. Ако му говориш, този крак, погледнеш, оздравял. Щом се примири с тебе, казва: „Господарю, аз съм готов да ти работя." А щом заповядаш, казва: „Не слугувам, не се мърдам. Не слугувам на господар, който не знае да господарува" и ти казваш: „Кракът ме боли." Обхода нямаш към крака. „Окото ме боли." Обхода нямаш към окото. „Ухото ме боли." Обхода нямаш към ухото. „Сърцето ме боли." Обхода нямаш към сърцето. „Мускулите те болят", косите ти падат – нямаш обхода към тях. И сега хората току бръснат брадата. Англичаните всяка сутрин като станат, брадата бръснат. Хубаво е.

Един анекдот има. В Ню Йорк, в една от семинариите, един, който отишъл да изучава богословие, оставил брадата. Американците рядко си оставят брада. Някои големи идеалисти си оставят бради. Един угледен, млад момък си оставил много хубава брада, като го срещат, мислели, че е професорът и всичките му се покланят, поздравляват го. Един ден обръснал брадата, но не се огледал. Срещат го професорите и никой не го поздравлява. Казват: „Не ви познаваме кой сте." – „Ама аз съм Кенери." – „Къде ти е брадата? Нямаш я." Брадата, това е една характерна черта.

Брадата не е само космите, но долната част и тежко на онзи човек, който няма брада. Българите казват: Брада имал. Като имаш брада, и небето ще те слуша, и Господ ще те слуша. Като нямаш брада, никой не те слуша. Казвате да си оставим брада. Щом си оставиш брада, човек ставаш. Щом си захвърлиш брадата, човек не ще станеш. Брадата, това не са космите. Космите са проявление на брадата. Колкото по-добре е сформирована челюстта, толкова по-добре. Характерът на човека на Земята зависи от неговата брада. Каквото и да ми каже някой човек, че е добър, гледам брадата му. Щом брадата е хубава, добър е; щом брадата не е хубава, не е добър. Онези, които нямате брада, ще турите малко кал.

При съвременното възпитание, мнозина възпитатели говорят за душата, в която не вярват. Говорят и за духа, в който не вярват. Говорят за човешкия ум, и в него едва вярват. Непонятна работа е. Когато говорят за сърцето, тури си ръката на сърцето, вижда, че бие, но всичко туй не е

систематизирано в човека. Човек като стане, трябва да мисли за волята. Сутрин трябва да хване брадата си, да я измие хубаво, да има кърпа, да избърше брадичката. Ако вас не ви върви и в търговия, и в любов, и в наука, и в религия, брадата е причината, помнете го. Ако светът можеше да съществува другояче, Бог би го направил. Той го е направил и ние учим това, което не е.

Съвременната наука е дала да разделят челото на три отдела: горен, среден и долен отдел. Интересно е едно съвпадение. В горната част са положени всичките способности на човека, същинските способности. В долната част, над веждите, са турени седем способности: форма, величина, тежест, цвят, порядък, изчисление. А отдолу се намира езикът. Седем способности, да говориш е умствена способност. Отдолу под окото е турен езикът. Когато окото е изпъкнало, речта е развита. Речта се намира зад зрителния нерв. Цял един физиологически процес е. Онези, които се занимават с анатомия, знаят къде се намира центърът на очите. В средната част на челото има четири способности: тон, време, местонахождение и памет – туй е духовният свят. В Божествения свят имаме веселие. Веселостта е способност, която принадлежи към Божествения свят. Да бъде човек весел не е качество на физическия свят. Ако искаш да бъдеш весел, невъзможно е на Земята. Може ред и порядък да имаш, с цветя може да се облечеш, но да бъдеш разположен духом, то е качество на духа. След туй иде причинността, философията, че всяко нещо си има своя причина, и най-после има една проницателност, да проникваш в бъдещето, което Бог е създал, той е Божественият свят. Събрал ги е от едната страна, това са четиринадесет способности.

Тези способности имат още подразделения, понеже три подразделения има всяка способност. Няма да ви разправям това. Сега онзи, в когото редът не е развит, живее в безпорядък. Онзи, в когото изчисленията не са развити, той живее, не прави сметка, харчи. Той не разбира цвета. Той не разбира от светлината, от цветята, не го интересуват цветовете. Цветът не е развит в него. Някой казва: „Тежко е да се носи, тежест има.“ Всяко нещо като вземеш на ръката, ти трябва да го оцениш колко е тежко. Мене ми разправяше един бакалин, като го тегли с грамовете, като отреже едно парче сирене точно, като го премери с ръката си и после като го тури на грамовете, почти точно излиза, един грам горе, един грам долу. Така точно реже. В този човек е развита тежестта. Пък някои хора нямат понятие за туй колко е голям предметът.

Сега, най-първо трябва да развиваме всичките тия способности. Ти не може да имаш понятие за големината на нещо, ако съответният център не е развит. Колко хиляди години взема на учените хора, докато се убедят, че

Слънцето не е така малко. Гърците са мислили, дори и най-учените гърци са мислили, че Слънцето е голямо колкото Атина, едва ли е било голямо колкото Атина, така са мислили. Сегашните хора мислят, че Слънцето е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Защо го е турила природата на такова голямо разстояние? Големите работи природата ги прави малки, за да бъдат достъпни за нашия малък ум. Ако имаме ума на един ангел, или на един светия, или на един адепт или на един махатма, или на един Буда, или ума на един Христос... Вие често нали казвате: „Аз искам да бъда като Христа.“ Да бъдеш като Христа, трябва да имаш Неговия ум, във всяко едно отношение, не само в едно отношение.

Та казвам: Благата, които Бог ни е дал, ние оставяме, че като идем в небето. Имаме едно понятие на съвременните религиозни учени хора. Религиозните хора мислят, че като идат в небето, всичко изведнъж ще се даде. Всичко е дадено вече. Всеки, който е тръгнал в небето, според възможностите, които имал, му е дадено. Някому са дадени пет таланта, а някому – два, а някому – един. Всеки, който дошъл на Земята, започнал работа, а този, който имал един талант, заровил го някъде. Казват: „Нека поядем и попием малко, че в друго някое съществуване ние ще се проявим.“ Най-амбициозните хора са хората с един талант. Срещате едно куче, като дигнало опашка, казва: „Ти разбираш ли кой съм аз?“ Но достатъчно е един камък по гърба.

И ние сме един от тези герои – като дойде някоя мъчнотия, един камък като дойде, блъсне някъде и ние подвием опашка. Като дойде едно нещастие... Нещастията в света са едно представление. Не мислете за себе си туй, което не е. Туй, което не си направил, не мисли, че си направил. Не преценявай нещата, не мисли, че онова, което си направил, не търпи никаква критика, че ти си най-гениалният, най-добрият, като тебе няма други. В един смисъл като тебе няма друг като тебе такъв, че и като мене няма – то е така, вярно е, но в един смисъл. Ние мислим, че Бог вложил всичкото внимание в нас, другите не ги е направил като нас. То е погрешно схващане. Бог, Който създал хората, във всичките е вложил гениалност, най-хубавото, което Той взел, го е вложил във всеки човек. Бог казал: „Ето, направих един човек и вложих всичките способности, които съм дал.“ Ти слезеш на Земята и започнеш да обвиняваш Господа и казваш: „Нищо не ми е дал Господ. Другите хора как ги е направил богати?“ То е заблуждение. Богатството е вътре в твоя ум.

Сега не е въпросът за съвременната култура. Критиката е хубаво нещо. Трябва да знае човек как да критикува. Хирургията е наука. Човек трябва да има един отличен ум, когато е хирург, да знае къде да я приложи. Кракът е болен и всеки може да претрие с един трион крака на човека, но

това не е хирургия. Всеки може да направи един абсцес, един процес. Хирургът, ако например носът е развален, вземе ножа, отреже отнякъде и поправи носа. Може да поправи окото, може да поправи брадата, ухото – туй е вече хирург. За в бъдеще хирургията ще бъде една наука. Сега зъболекари има, които правят изкуствени зъби, а за в бъдеще зъболекарите ще култивират зъбите както растенията. Някой зъб заболее, ще идеш при зъболекаря, ще го извади от своята градина – има едно вещество, при което зъбите растат – и ще ти посади нов зъб, ще бъдеш здрав. Казвате: „Колко хиляди години трябват за това?“ Сега има такива култури, само че много рядко ги има.

Имаше един лекар, преди две хиляди години, когато срещна една майка, разплакана, че детето ѝ умряло, като я погледна, смили се. Той казва на детето да стане и то стана. Казвате: само Христос може да направи това. Да, само Христос може да го направи, само онзи може да го направи, който има любов към Бога и към когото Бог има любов.

Вярата в Бога за мене е двойна. Не само да признаваш, че ти вярваш в Бога, не само да съзнаваш, че Бог те обича, но и ти да Го обичаш. И тогава аз турям една диагноза тъй. Бог не може да има вяра в нас. Бог се нарича по отношение на нас верен, спрямо нашата истина. Верен се нарича спрямо един човек. Аз какъв трябва да бъда? Аз трябва да имам вяра в Бога. Вяра във верния, към Този, Който е към мене верен на истината. Аз трябва да имам вяра в Него и никога да не изменям своята вяра. Сега, това са максими. Ако ти нямаш вяра в Бога, към Онзи, Който е верен в тебе, от Когото зависи твоята съдба... Защото в Бога живеем и се движим; една необходимост е Бог. Ако ние мислим, че в света можем да живеем без Него, че можем да станем добри без Него, че може да станем хубави без Него, че любов да добием, че щастие, че богатство, това е едно от великите заблуждения, които съществуват в света и с хиляди години хората плащат със своя живот, със своите заблуждения, че могат да бъдат щастливи без Бога. От осем хиляди години Земята е покрита само с гробища. Всичките войни стават, че можем да живеем без Бога, искаме да уредим света.

Писанието казва: Трябва да има една война. Що е войната? Аз съм за войната. Да воюваме. Не да убиваш и да си убиван. Убий. „У-бий“ какво значи? „Би“ значи „да бъде“, значи да направиш нещо както трябва. „Уби“ значи да направиш нещата както трябва, не да ги спреш, в техния процес. Имаш един трън – няма да го убиеш, но ще го вземеш, ще го присадиш и ще туриш хубава фиданка върху него и след няколко години ще дава сладки плодове. Това е убиване. Който не знае, казва: „Да се махне този трън. Той няма място.“ Не е позволено. Искате да изгоните лошите хора от света. Ако изгониш лошите хора, ще изгоните и добрите. Та, сега всички

казват: „Да ги изтрепаме, да се махнат от света.“

Има един народ в света, който криво разбира волята Божия. Това са евреите. Като влязоха в Ханаанската земя, очистиха всички грешници, клаха, клаха. Днес има ли народ в света, който да е по-щастлив от евреите? Жесток народ. След като ги изкарат, че прекарат отгоре дикани, да ги вързат. То е разбиране, криво разбиране.

Днешното християнство, и то разбира тъй. Това са дикани. Тия християнски народи, германци, французи, руси, американци, всичките минават за християни и какво правят сега? Те държат своето достойнство по-горе от правото на Бога. Бог ги създаде като народи да живеят, а те защищават своята чест, избиват се едни други и казват, че „ние имаме чест“. Да, англичаните, германците може да се победят. Германците да признаят своите погрешки. Англичаните да признаят своите погрешки. Французите и русите да признаят своите погрешки. Всеки може да победи. Но нека да признаят своите погрешки, да ги коригират. Туй е Божествената воля: да са готови да признаят погрешките и да ги коригират. Това е Божественото учение, което иде в света. Един народ, един човек, който не може да коригира своите погрешки, той няма бъдеще. Тъй е писано в новата култура, която иде: Всеки, който не поправя своите погрешки, няма бъдеще. Писано е: Всеки, който не прилага Божията любов, няма бъдеще; всеки, който не прилага Божията истина, няма бъдеще; [всеки, който не прилага] Божията мъдрост, няма бъдеще.

Сега аз ви говоря за неща, за да разсъждавате. Човек, за да бъде носител на любовта, се изисква голямо знание. По кой начин можеш да изявиш сега любовта в света? Казваме: да се обичат народите. По кой начин може да се обичат? Ще започнем отгоре. Най-първо ние сме започнали отгоре, отгоре решихме да слезем на Земята и слязохме. Сега от Земята ще решим да се качим на небето. Хората на Земята трябва да решат да направят най-хубавото, което те знаят. Когото и да е днес може да го опиташ до каква степен на щастие е достигнал. Ако вземете вие една торба от три килограма злато от една каса и я турите в София, насред пътя, колко хора има, каква пропорция има, които, като намерят тази торба, да я върнат? Пише във вестниците: този който намерил торбата, да я върне. Колко души има, които биха върнали тази торба? Все ще се намерят някои честни хора.

Един, който правил изследване в англичаните, които минават за доста честни, учтиви и справедливи. Те като англичани имат хубави черти. Този направил изследване в целия Лондон: от всичките семейства имало само двеста и петдесет семейства щастливи, три хиляди – средна хубост, а

другите – Господ да им е на помощ. Аз наричам, в Лондон има само двеста и петдесет души честни, три хиляди тук и там, а пък другите!

Та, по някой път вие трябва да направите една маневра, да видите колко сте честни. Намерите някой голям скъпоценен камък, но имате голяма нужда – ще го върнете ли? Какво ще направите? Какво мисли човек, това става с него. Туй, което човек постоянно мисли, то става. Затуй трябва да се даде добра насока. Трябва да дадем добра насока на мислите. Ние сами не знаем как да се самовъзпитаваме. Като станеш сутрин, не знаеш какво да кажеш на тялото си. Като станеш, не знаеш какво да кажеш на сърцето си. Като станеш сутрин, не знаеш какво да кажеш на ума си. На тялото казваш: „Туй хилаво тяло, защо ли ми го дадоха?“ Значи нищо не струва. „Пък туй хилавото сърце, пък този неспособният ум.“ С туй внушение тялото нищо не струва, сърцето нищо не струва и умът нищо не струва. Искаш да придобиеш нещо в света! То е една крива философия. То е безбожие. Като станеш, първото нещо: ще благодариш за тялото, което ти е дал.

Казвате: „Де е Господ?“ В твоята ръка. Господ е написал съдбата в човешката ръка. Не само че е написал. Ако някой не вярва, аз може да му чета по ръката и да му кажа какво ще стане. Ако е безверник, написано е на ръката, ако е верующ, написано е на ръката, ако обича, написано е на ръката. Ако не обича, написано е на ръката. Ако обича правдата, написано е на ръката. Ако е честен, написано е на ръката. Ако е учен, написано е на ръката, ако е невежа, написано е на ръката. Всички потънкости са написани, няма нищо скрито-покрито. Погледна ръката, коригирам. Много дългове. Всичките погрешки са дългове, които трябва да се изправят.

Някой казва: „Какъв късмет имам!“ Най-първо късметът е, [че] ти трябва да бъдеш благороден; втория късмет е, че ти трябва да бъдеш справедлив; третият късмет е, че ти трябва да бъдеш човек на науката, да обичаш хубавото в природата. Всичките ти отношения към хората трябва да бъдат благородни и справедливи, да не изкривяваш никога. Палецът ти показва, че трябва да служиш на Бога. Ако иска един мъж да повика жена си и каквото е писано на лявата му ръка, Господ казва... Когато някой иска да се жени за вас. Сега за вас не говоря. Вие се абстрахирайте от тези работи. Когато някой мъж иска да се жени, Господ му казва: „Ще намериш една жена, на която съдбата да мяза на твоята лява ръка. Каквото е писано на лявата ти ръка, такава трябва да намериш.“ А когато една мома иска да намери своя другар, трябва да погледне дясната ръка, какво е писано на дясната ръка и такъв да намери. Тия двете ръце се събират заедно и както те се спогаждат, и двамата ще се спогаждат. Ако момата носи качествата на

лявата ръка на момъка, и ако момъкът носи качествата на дясната ръка на момата, ще живеят по Божественому.

В Божествения свят, каквото вържете на Земята, ще бъде вързано и на небето. На Земята каквото е вързано, ще бъде вързано и на небето. Казва: „Където са двама или трима, събрани в Мое име.“ Някой казва, какво значи аз да ви кажа. Аз съм много обективен. Двамата са двете ръце, а третия е моят ум. Казвате: „Какво да направим, да вържем ли този или да го освободим?“ Главата казва: „Развържете го.“ Те казват: „Развържете го“ и го развързват. Този човек стане развързан. Двама или трима каквото попросят, ще го имат. Като каже главата: „Вържете“, връзват. Като каже: „Вържете лошия човек“, връзват го. Не го развързвайте.

Сега да ви приведа един анекдот. Един лъв, като излязъл, искал да се разходи един ден, напуснал своята възлюблена, подигнал опашка и той се хваща и в един капан и с двата крака. Минава една овца, той искал да го освободи. Казва: „И да искам, не мога да го направя. Не зная как е направен капанът.“ Минава един заек, и той казва: „Не мога.“ Минава един вол, и той казва: „Не мога. Ръцете ми не са за този занаят.“ Най-после минава човекът и лъвът казва: „Понеже си направен по образ и подобие на Бога, направи ми едно добро.“ Човекът казва: „Зная ти характера, ако те пусна от капана, ще се нахвърлиш отгоре ми.“ Казва: „Бъди уверен, ще ти бъда признателен. Никога няма да ти направя зло.“ Турил човекът крака на капана, натиснал го. Освободил се лъвът и тръгнали двамата. Казва: „Много ти благодаря, ще ти бъда признателен.“ Като повървели до пладне, казва: „Поогладнях, направи ми едно добро, но не ме ползува, като съм свободен от капана. Не можеш ли да ми дадеш от твоето месце?“ Човекът казал: „Нека тогава да срещнем трима души и да ги попитаме има ли признателност за направеното добро. Ако няма, тогава може да ме изядеш.“ Тръгнали и намерили едно старо куче, питали го: „Има ли признателност за направеното добро?“ – „Няма. Аз като бях младо куче, работех на господаря си, но като остарях, натири ме господарят, няма признателност.“ Срещат в една ливада един стар кон, питат го: „Има ли признателност за направеното добро?“ – „Каква ти признателност. Аз като бях млад кон, господарят заради мене се грижеше, но като остарях, натири ме, хич не се грижи.“ Най-после срещнали лисицата, искали и нейното мнение. Съдбата на човека се решава. Питат лисицата: „Има ли признателност за направеното добро?“ Тя казва: „Не разбирам какво говорите. Този въпрос така не се разрешава. Трябва да идем на това място, както е била тази работа, да видя, да си съставя мнение.“ Лъвът и човекът тръгват. Тя казва: „Не може да си дам мнението, тази работа е сериозна. Нека да видя работата, как беше този капан. Я отвори капана. Как лъвът си беше турил краката в капана? Я си тури краката, я пусни капана.“ Пуснали

капана и лъвът се хваща пак. И казва тогава на човека: „Глупако, да си вървиш по пътя.“ Онзи, който създал този анекдот от древността, има един недостатък, който от древността останал с хиляди години – хванат в капана, не го пущат, не го освобождават. Каква ще бъде гаранцията, ако го освободят?

Та казвам: Най-първо трябва да се развиват човешките способности, трябва да се развиват човешките чувства. Всички ние страдаме от недоразвити способности и от недоразвити чувства. Когато една способност е развита, тя се справя с големите мъчнотии на живота. Когато едно чувство е развито и то се справя с най-големите мъчнотии в живота. Способност, която не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвита. Чувство, което не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвито. Всичкото седи в недоразвитото чувствуване. Всичките мъчнотии в света са [...] да покажат до каква степен лошите способности са развити и лошите чувства. Целият свят е едно училище, в което ние постоянно се възпитаваме. Един човек живее петдесет–шестдесет години в училището, заминава от този свят, отива в другия. При домашните, за да му поправят погрешките. Какво е учил на Земята. После казва: не може така. Пак ще се върнете, пак ще идеш да учиш, ще дойдеш веднъж, два пъти, три пъти, петнадесет пъти. Трябва философия, окултна философия има.

Казвате: колко пъти човек се е прераждал? Безброй. Всичките окултисти казват, че има седемстотин седемдесет и седем прераждания кардинални, дванадесет Божествени, а седемстотин седемдесет и седем кардинални, дето велики работи върши. А дванайсет прераждания, където двете сродни души се явяват. Някой казва: „Дали тази е моята сродна душа?“ Тия, сродните души, в цялото развитие на човешката еволюция, дванадесет пъти се срещат на Земята и като се срещнат, цяла една еволюция образуват на Земята. Понеже всичките хора напреднали не са дошли на Земята, сега живеят хора, дето сродните им души ги няма и хората на Земята са вдовци. Земята е пълна с вдовци и вдовици. Майките са нещастни, понеже са измрели децата. Жените са нещастни, понеже техните възлюблени ги няма. Мъжете са нещастни, понеже възлюблените им ги няма. Онова, което трябва да живее в нас, го няма. Не че то не е в света, но в живота не взема участие с нас.

Ние се намираме в един свят самотен и живеем неразбрано. Тогава се проповядва философия: човек трябва да бъде силен, трябва да бъде умен, трябва това и онова. Това е една крива философия. Ако Бог в твоята душа не може да се прояви, ако Бог в твоя ум не може да се прояви, ако Бог в твоята воля не може да се прояви, ако Бог в твоето тяло не може да се прояви, от тебе нищо не става. Или другояче казано: Щом се прояви Бог,

тогава ще дойде твоята възлюблена на Земята, една сродна душа, един ангел ще дойде и ти тогава няма да имаш никакво обезсърчение в живота. Всичко ще става тъй, само като хлопнеш и ще стане, не при сегашното хлопване. Аз съм наблюдавал майките, наблюдава детето върви някъде [...] без да говори, само като мръдне с устните си и майката казва: „Дайте едно кило череши." Децата магически казват. Някои деца искат, но майката казва: „Не може." Онова дете само с очите каже и майката го прави.

Казвам: Вие се съмнявате във вашата възлюблена. Вие се съмнявате не всякога, но някой път мислите, че Господ ви е забравил, че Той спрямо другите е по-благосклонен. Всичко туй е едно петно. Единствен в света, Който не забравя, то е Бог. Има едно съвършено Същество, Което никога не забравя. Когато се мъчат хората, когато страдат, когато правят зло, каквото и да правят, туй Същество мисли за тях, да ги извади, да ги подигне, да превърне всичките погрешки, да се осъзнаят. И един ден като се осъзнаят, всичко ще превърне за добро. Че сега не става, причината е в тях самите, че те не съзнават.

Някой казва: „Че, аз не съм толкоз лош човек." Аз не мисля, че си лош. Казвам: Бог те е направил – как може да бъдеш лош? Ти не цениш онова, което Бог ти е дал. Ако ти не изпълняваш волята Божия, казваш: „Отде да го зная? Не съм чул гласа." Казвам: Гласа на майка си не чуваш ли? Казва, че не е чул гласа на Бога. Чрез гласа на майка ти Господ ти говори. Тя казва: „Синко, не прави това", а той иска да ме убеди, че не чул гласа, гласа на майка си, на баща си, на брата, на сестра си, на хиляди хора и казва, че „не съм го чул". Туй е тази сляпата събота, както я наричат в света. То е онзи свят на безлюбие. Мислим, ако се спрем да направим добро, ще изгубим предназначението на нашия живот, ще станем роби на хората. Не, съвременните хора са роби. Как ще се избавим от това робство? Христос е разрешил въпроса: праведните трябва да бъдат изядени от грешните. Ама как ще го разберете? Буквално ще разберете: Словото на праведните трябва да бъде възприето от грешните, те да се хранят от словото на праведните и светът ще се оправи. Когато лошите хора, грешните хора в света, възприемат словото на праведните хора и го приложат, светът ще се оправи. Христос казва: „Това да ви не съблазнява. Думите, които Аз ви говоря, ако те пребъдват във вас."

Казвам: Думите на всичките добри хора, от който и народ да са, навсякъде трябва да [се] възприемат. Чрез добрите хора в света Бог говори, а чрез лошите хора Бог възприема злото и работи. Бог едновременно работи и в добрите, и в лошите хора. Добрите дават, а лошите оценяват. Следователно, ако лошите хора започнат да оценяват Божията любов, светът е на изправяне. [...] Те да започнат да чувстват. Трябва да се даде

нещо на света. Само с думи тази работа не става.

Преди години ходих в Сливен. Викат ме в едно семейство да гледам една жена на четиридесет и пет години с изтощен организъм, викат ме да я лекувам. Казвам: „Не може да я лекувам.“ Казват: „Как, помогни ни.“ Казвам: „Нямам време, не може да я лекувам.“ Казват: „Направи това, покажи си човещината.“ Рекох: „Нямам материал. Може да го направя, ама ако взема от някого материал.“ Гледаме, единият седи до мене, здравеняк. Казвам: „Ти готов ли си нещо да дадеш за баба си?“ Той е женен за нейната дъщеря. Казва: „Колко искаш. Кръв ли искаш от мене? Готов съм.“ Казвам: „Щом е готов, ще услужи.“ Той казва: „Готов съм, обичам я, много добра жена е, благородна е. Толкоз добро ми е направила. Каквото искаш от мене, ще дам.“ Аз го свързвам с баба му, както аз зная. И да ви кажа, туй което не е, в което няма да вярвате. Свързвам неговата лява ръка с дясната ръка на баба му. Говоря за туй, което не е. Прекарвам ръката през неговата ръка, през едната страна три пъти и през страната на бабата три пъти. На другия ден бабата стана бодра, а той казва: „Усещам се малко немощен.“ Казвам: „Няма нищо, баба ти е по-добре. Трябва да се намери някой и ще се уравновеси. Понеже показа едно самоотричане, една готовност, хайде от мене един подарък.“ Ще ви кажа туй, което не е. Изваждам от джоба си една ябълка и като изяде ябълката, на другия ден казва: „Добре съм.“ Свързаха лявата ръка на зетя с дясната ръка на бабата, той извади една ябълка от джоба си, каза: „Изяж я“ и двамата оздравяха.

Сега аз ви привеждам факти, които са верни. Ония плодове, които ги ядем от дърветата, ако ти си извършил волята Божия, ако имаш любов в душата си, ако имаш любов към ближните си, към всички, отвориш и нещо от себе си дадеш, тогава тия плодове като изядеш, веднага [ще] те благослови. Бог е в този плод. Ако нищо не си дал и ядеш плода, и той нищо няма да ти даде. Във всинца ви най-първо трябва да се яви желание.

Сега, не че нямате желание. Виждам, имате много желания. Няма нещо, което съм казал, че да не са готови да изпълнят. Казвам: Хубаво е, няма по-хубаво нещо от да се изпълни волята Божия в света, да се върши волята Божия. Срещнеш едно цвете, казваш: „Как да върша волята Божия?“ Аз като срещна едно изсъхнало цвете, някой път се спирам, нося чашка, много пъти съм ходил, четири–пет пъти да полея цветята. Ходя около тях, погладя ги, и те се ползуват, и аз се ползувам. Някой път, турено е на едно място да не ги гледат. Услуги трябва да се правят. Мина покрай един извор, кал има, взема, че го очистя. Водата, която извира отвътре, да го чистя. Спирам се при някое дърво, забит гвоздей, извадя гвоздея. Навсякъде човек трябва да бъде готов да прави добро, да знае, че светът е свещено училище, дето Бог се проявява. Бог иска да знае какви учени сме

ние.

Ние, когато дойдохме на Изгрева, как започна възпитанието? Всичките по старият навик, кой как мине, хвърля книги. Никой не ги дига. Казват: „Да имаме слуги, да чистят." Казват ми: „Господин Учителю, хвърлени книги." Ида аз, взема книгите. Кой я е хвърлил? Казвам: „Не зная." Взема книгите на туй място, на друго място, на четири–пет места взема книгите. Казва: „Кои са ги хвърлили, да им се каже." Аз вземам книгите, събирам ги. Казвам: Не търсете кой ги е хвърлил. Той видял книгата, дигнал тази книга. Считайте, туй, което аз правя, е право. Ти не питай кой направил това, но и ти прави като мене. След четири–пет години този пример го взеха и сега, като минават, и те правят така.

Тук, преди години дойдоха две млади сестри. Казват: „Учителю, ела да видиш какво са направили на поляната, дето играем. Туй място е свято, само костилки нахвърлили от праскови." Казвам: „Къде са?" Започвам да ги събирам, пак показвам. Аз се поусмихнах (туй е един действителен пример), казвам на двете сестри: „Днес ще ви създам една работа. За всяка костилка, която съберете, по едно левче ще ви дам. Колкото ще дигнете, ще ги четете. Не зная колко време ще ви вземе. Правя един опит с вас, на всяка костилка по едно левче." И за четири–пет минути едната събрала двадесет и една, а другата събрала петнадесет. На едната платих двадесет и един лев, а на другата петнадесет лева, те се поусмихнаха. Казват: „Учителю, утре дали ще има такива?" Казвам: „Много малко ви дадох. Ако двадесет праскови бих сял в една градина, след една година не по едно левче, но по няколко хиляди лева ще вземете." – „Ние – казват – разбрахме." Казвам: „Туй го дръжте за себе си. Аз няма да ви казвам имената, аз правя този опит, да има какво да говоря, понеже някой [път] като няма какво да говоря, че правя опити с вас."

Та казвам: Срещнете една погрешка – дигнете я от Земята; едно листче – дигнете го. Много пъти в едно листче ще намерите смисъл. Един евангелист едно време взел Библията, от света се обърнал към Бога и мислил, че Библията ще му помогне, взел да я чете и като я чел, тръгнало му всичко назад, оголял, изгубил всичко. Казва: „Тази книга откогато дойде, всичко ми тръгна назад." Взема Библията, че я хвърля, да се освободи от нея. Като горяла книгата, изскочило едно листче, едно малко парче. Той го дигнал и искал пак да го хвърли в огъня, да не би да направи една пакост и на него чете „Бог е Любов". Влязла тази мисъл у него, казва, „и оттам насетне просветна ми всичко и всичко ми тръгна. „Бог е Любов" видях, че не съм приложил. Като видях, че Бог е добър, [реших, че] ще бъда добър спрямо всичките хора. И каквото изгубих, се повърна. Благодарение, че изгорих една Библия и туй малкото парче, което изскочи

от огъня, ме спаси.“ Бог е Любов. Любовта пак възстанови Библията.

Като четете свещената книга, великата книга, не може да се гори. Аз ви казвам, изваждам малкото парче, което останало, да го приложите. Приложете „Бог е Любов“ във вашия ум, приложете „Бог е Любов“ във вашето сърце, приложете „Бог е Любов“ във вашето тяло. Казвам: Туй е щастието, туй е благото на бъдещето, което иде в света. Вярвайте, няма нещо невъзможно. Всичко в света с любов се справя.

Не бързайте. Не туряйте да определяте времето. Искайте нещата от невидимия свят. Не туряйте по човешки. Искайте да стане туй нещо. Колко години ще вземе, не му мислете. Може да вземе цял живот. Може да вземе половин живот, може да вземе десет години, три, две, една година може да вземе, може да вземе десет месеца, пет месеца, един месец, може седмица, може един ден, а може още като кажеш, да стане. Но казвам: Не туряйте граница на Божиите блага, понеже не разбирате дълбоката наука на живота. Искате нещо. Христос казва: „Хлопайте, искайте, търсете.“ И каквото вържете.

Вържете вашия неестествен страх и развържете вашето милосърдие. Колко е мъчно да обичаш един човек. Не само да го обичаш, да имаш разположение. Като го видиш, да се зарадваш, като че Бог се проявява. Като виждаш майка си, баща си, да ти стане радостно. Когото и да срещнеш, в целия свят да виждаш Бога. Това е новото учение на любовта. Всичко заради любовта да вършим в света. Пеенето за любов да става. Като воюваме, всичко от любов да става, то е право, каквото и да е. Казвам: Бъдете последователи на учението на любовта. Правете всичко от любов. Изпълнявайте волята Божия, търсете царството Божие и прославете името Божие и изпълнете Неговата воля и това да бъде вашето благо.

„Благословен Бог наш“
„Добрата молитва“

Благодарим на Бога за телата, които ни е дал, за сърцето, което ни е дал, за ума, който ни е дал, за всичките блага, които ни е дал. За днешния ден, който ни е дал.

24-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

* На 17.III.1940 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1940_03_24 Великото благо
утринно слово

ВЕЛИКОТО БЛАГО

22 неделно утринно Слово

24 март 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божи.

Лесно е човек да разбере истината, но тази леснотия е една от мъчните. Най-мъчно я намира човек. Няма по-лесно нещо от това да намериш истината и няма по-мъчно от да я приложиш. Във всинца ви има една мъчнотия. Има неща, от които не сте задоволени. Всеки един от вас усеща, че му липсва нещо. Човек може да е богат и пак да усеща, че му липсва нещо. Може човек да е учен и пак да усеща, че му липсва нещо. Може да е красив, може да има много дарби, но има нещо вътре, което счита, че не му достига. Питам: Това, което не достига на човека, зло ли е? Защо има човек да се безпокои, че не му достига нещо? Някой се безпокои, че не си доял. Че щом си дояде ще замине на другия свят. Някой се безпокои, че не е свършил училище. Че щом свърши училище, ще излезе из гимназията навън, между другарите си няма да живее. Някой мисли, че не го разбират хората. Като ги разбира, трябва да ги напусне.

Представете си, че вие сте в едно общество, не те познават още, но ти ги познаваш, че на всички дължиш по нещо. Питат те: „Ти кой си?“ Ти мълчиш. Ако тия хора узнаят, ти кой си, ти трябва да плащаш. Ти имаш интерес да мълчиш. Казват: „Защо не се изявяваш?“ Ти в себе си казваш: „Не ми оттърва, защото имам да давам.“ Но представете си другото положение, че имате да вземате. Всичките тези хора казват: „Ти кой си?“ Те не ви знаят. Искат да знаят, кой сте. Ако се научат, че имате да вземате от тях, те ще се стеснят. Сега е работата трудна. Законът е на твоята страна.

Три неща има, които занимават човека – светлината занимава човешкия ум, топлината занимава човешкото сърце, а силата, занимава човешкото тяло. Най-първо човек трябва да изучава светлината. Аз съм срещал хора, които като ги наблюдавам, не знаят, как да гледат. Върви някой и не знае, как да си държи главата. Някой върви и навел главата си наляво, някой

върви и навел главата си надясно, някой я вирнал нагоре, друг я навел напред.

Разправят за един американски владика, то е един анекдот, боляло го вратът, че той си държал главата наведена на дясната страна, за да се освободи от болката. От лявата страна го боляло и за да се освободи, навеждал си главата надясно. Имал подведомствени проповедници, около 400–500 души и всичките ходели с наведена глава, все надясно. Разбирам, когато те боли вратът да ходиш наведен надясно, но когато вратът е здрав, да си навеждаш главата надясно, няма смисъл.

Сега аз не зная на коя страна си държите главата наведена. Вратът е един стълб, който държи цял един свят. То е стълб на Божествения свят, държи туй голямото здание, което има многобройни жители. Той има три милиарда и 600 милиона жители. Повече отколкото са хората на земята. Три милиарда, знаете колко години би взело, за да ги изброите. Това са все разумни души. Всяка има своя къщица. Всяка си има специфична работа и всеки ден изпращат заявления до вас, вие сте като цар на вашето тяло, има заявления, че нещо е нарушено. Вие давате резолюция, отлагате, заповядвате на този съдия, на онзи съдия, на този прокурор, на онзи прокурор, на този професор, на онзи професор. Вътре професорите се потриват и те заповядват, работите стават.

Разправят, не съм проверявал това, че когато вълците заобикалят някой човек, не го нападат да го изядат изведнъж, но правят един голям кръг наоколо и постепенно го стесняват. Търсят повод да го нападнат. Те виждат този господар и как да се нахвърлят на този господар. Повода търсят. Ще му отворят път, ще излезе из този кръг и после пак ще го заобиколят, но ще постеснят кръга. Пак ще му отворят път и ще постеснят кръга. И ти да знаеш, че щом ти отворят път и ти стесняват след това кръга, най-после те ще намерят един повод да те обвинят. Като дойде най-тесния кръг, нахвърлят се отгоре. И ако ти не си здрав, от тебе нищо няма да остане.

Разправят за един чорбаджия от Варненско, доста виден чорбаджия, пътувал по едно време с коня си и го заобиколили вълци, цяла глутница. Започнали по същия начин да му отварят път. Вижда чорбаджията, че му отварят път и че търсят повод да го нападнат. Конят бил здрав, че като му отворили два пъти път, на третия път казва: Ако чакам още и аз и конят ще хвръкнем, та казва на коня си: „Ха, синко, само на твоите крака разчитам, ти може да ме избавиш. Ако ти бягаш добре и ако аз може да се държа на гърба ти, ще се избавим.“ Като сбутва коня си, той тича и вълците отподире тичат, но вече не може да направят кръг. Като бягали

около 20 минути, обърнал се назад и видял само един вълк, но и той едва хленци, но той бил вече до селото. Човек, за да се избави от злото, на коня си трябва да се качи. Като дойде едно зло, туй, което ще те спаси, то е конят – умът на човека, трябва да мисли.

Недоволството, което човек усеща, се дължи на едно неразбиране. Преждевременно ние сме взели една длъжност, която не разбираме. Дошли сме на земята, а сме забравили, защо сме дошли. Понякой път вярващите мязат на онзи поп, който не знаел да чете, много малко знаел да чете, не бил сведущ и още в съботата ходел в църквата, за да намери, какво трябва да чете на следния ден. Като намирал мястото, поставял си някой предмет, за да знае мястото. Един ден като отишъл, носил със себе си праз и като намерил мястото, откъснал едно листо от праза и го оставил, бележка с него, че като иде в неделята, там дето е праза ще чете. Него ден неговата попадия носила около десет праза със себе си, влязла в църквата и видяла, че свещеникът турил праз в книгата. Казва: „Аз не знаех, моят мъж много обичал праз, чакай да му туря на повече места.“ Обръща Евангелието и на десетина места натуряла листа от праза. Направил той службата и трябвало да чете Евангелието, гледа на много места празови листа, чуди се той де да чете. Бил доста умен и духовит и казва: „Братя християни, аз дойдох тук, има едно откровение от Бога, аз турих само един праз да чета откровението, но някой дошъл и турил още десет праза. Дълго време ще трябва да четем, докато разберем всичко туй. Ще взема“ казва, „от първото място да чета.“ Понеже той не знаел, кой е неговият праз.

Няма никакво престъпление, че попадията турила праза. Дали чете на неговото място или на мястото, дето попадията турила, чети, не бой се. Не се безпокойте, че турил някой повече праз на вашето Евангелие. Не се смущавайте. Четете откровението, все ще намерите нещо. Вие някой път се спирате, казвате: „Кой ми развалил работата, в туй Евангелие, кой турил праза?“ Няма нищо. Какво лошо има, че празът влязъл в Евангелието. Някой намира, че празът не е турен на място. Ами черното мастило намясто ли е турено. Евангелието трябваше да бъде написано със златно мастило. Божествените работи може ли с черно мастило да се пишат? Със златно мастило трябва да се пишат. И хартията, на която е написано, трябва да бъде най-хубавата, а не халваджийска. Някои казват: „Това е Божественото слово.“ Словото е Божествено, но външните форми не са Божествени. То е неразбиране.

Та казвам: Трябва да имаме една Библия, която да е написана от най-хубавата хартия. Човек е живата книга, живото Евангелие. Библията, то е човекът. Каквото и да правите, вие сте дошли на земята да напишете някои

хубави работи. И с всеки един живот се увеличава книгата. Някой казва: Само това е написано. Не, във всеки живот се пише. И в този живот вие пишете вашето Евангелие, сега ще бъде по-голямо отколкото в миналия живот. Нови работи има написани.

Когато Мойсей писа 5-те книги, такава ли беше Библията? Казват: „Тъй е писано." Когато Мойсей писа петте книги, колко беше? Той написа малко. После дойдоха големите пророци, писаха, дойдоха малките пророци, писаха, дойдоха онези историци, които писаха еврейската история и те писаха, дойде Соломон – писа, баща му писа псалмите. Дойдоха евангелистите, писаха. Матей дойде, писа. Марко дойде, писа. Лука дойде, писа. Йоан дойде, писа. После писаха апостолите. Дойде Яков, писа. Петър дойде, писа. Иоан дойде, писа. Павел писа. Казвате: „Няма някой, който да не е писал. И аз ще пиша." Казвам: И вие пишете, нищо повече. А пък после, ако е хубаво писаното, то ще се приложи, ако не е хубаво, не съжалявайте, но пишете. Много добре е човек да пише. Да бъдем смели като пророците. Всичките онези, които са писали Библията, ние се ползуваме от онова, което са писали. И ние да пишем. После, като дойдат другите и да се ползуват от онова, което ние сме писали. Много християни има, които вярват, че последно е откровението. После, откровението като четете, какво разбирате. Колко разбират последното откровение? Откровението започва с любовта. Ти не може да имаш откровение, без да те е посетила Любовта. Ти не можеш да имаш откровение, без да те е посетила Божията Мъдрост. И ти не може да имаш никакво откровение, без да те е посетила Истината. Всеки може да пише Евангелие, но за да е авторитет, трябва да го е посетила Любовта, трябва да го е посетила Мъдростта, трябва да го е посетила Истината. Тогава, каквото и да пишеш, ще бъде израз на Божията любов. Христос казва: „Както ме е Отец научил, така говоря". Мнозина питат, какво трябва да говорим. Казвате: Как да ги запознаем с новото учение. Всички идат да ме питат, как да ги запознаят с новото учение. Лесна работа. Ето, аз как проповядвам. На бедните, които са гладни, ще ги поканя на гости, ще туря обед, ще дам хляб да се наядат. Ето проповед. Ако проповядвам на голите, ще купя дрехи, ще ги облека. Ето проповед. Онези, които нямат къщи, ще им съградя къщи, ще ги туря вътре. Ето проповед. На болните, като ида да им проповядвам, ще им дам здраве. Това е проповед. Онези, които са сиромаси, ще ги направя богати. Това е проповед. Вие, като искате да проповядвате сега, казвате: „Трудна работа е да се проповядва." Аз съзнавам, че е трудна работа, пари трябват. Ако речеш на ония хора да им направиш къщи в един ден, можеш ли да им проповядваш? Много праз трябва да се тури в Евангелието, вътре.

Освободете се от еднообразието. Всички имате едно понятие за любовта. Много пъти питам някоя стара сестра, някоя стара баба, питам: „Бабо,

какво знаеш ти за любовта, я ми кажи?“ Тя се поусмихне и каже: „Синко, глупава работа. Едно време се занимавах, тропах, дигах прах по хорото, тичаха подир мене момците. Сега, както виждаш, нито аз тичам, нито подир мене тичат. Едно време се безпокоях, ще дойде някой, ще ме хване за ръката, ще ме раздруса, китката ми вземаха от главата. На хорото не можех да играя. Дойде някой, хване ме за колана, пък не ме обича, той иска да си играе с мене. Ама,“ казва, „то е детинска работа. Но сега синко, тук рамото ме боли. Ох, рамото!“ Питам я: „Там хващаха ли те момците?“ – „Хващаха ме.“ – „Не трябваше да те хващат. Остави рамото, но краката.“ Казвам: „Ами там пипаха ли те?“ – „Пипаха ме.“ – „Не трябваше.“ Тя ме гледа сериозно. Казва: „Ти интересуваш ли се от такива работи, ти си набожен човек, синко, такива работи интересуват ли те?“ – „Че как да не ме интересуват! Ами, че този, младият момък е бил един ангел, пратен от небето, предрешен.“ – „Как ангел?“ – И от големите ангели. Чуди се бабата. Онези, които са те хващали, са все ангели. Щом те обича един човек, то е ангел изпратен отгоре. Ти трябва да благодариш, че те е пипнал за рамото. Дето и да те пипне, той е като небесната светлина, този лъч червен, портокален, зелен, който и да е цвят, който те лъхне, той носи живот в себе си. Аз искам да ви представя бабата. Тя мисли, че любовта е най-голямата глупост. Тя казва: „Що ми трябваше да се занимавам с тия момци!“ Казва: „Синко, изгоре ме.“ – „Какво те изгоре, бабо? С някое желязо ли?“ – „Как да ти разкажа на тебе, като не разбираш.“ Седя и гледам тази баба с внимание, сериозно, понеже ме интересува, разглеждам челото ѝ, скулите ѝ, носа ѝ, ушите, гледам ръцете и, какви са. Казва: „Какво ме гледаш, не съм млада?“ Гледам лицето ѝ много правилно, челото има една хубава линия, ухото ѝ хубаво направено, носът хубав, устата не са изгубили смисъла, после има една хубаво издържана брада. Започвам аз да ѝ разправям за нея. Казвам: „На момците писма писала ли си?“ – „Не знаех синко да пиша. Ако знаех да пиша, щях хубаво да им напиша, но говорех им.“ Казвам: „Каква беше онази дума, която казваше на онези, които обичаше?“ Тя въздиша. Рекох: „Разбирам те.“ – „Че как, разбираш ли ме?“ – „Туй, рекох, много разбирам.“ – „Да не би да си страдал,“ казва „и ти.“ – „Ами, че имам известен интерес.“ Аз харесвам тази баба, понеже е искрена. Тя ме гледа, интересува се, аз сериозно ли се отнасям. Казва: „Аз виждам, че ти не ме изпитваш, но това са Божии работи.“ Казвам: „Ти се радвай, че това са все ангели, които са играли около тебе, но и ти си един ангел. Ти си забравила.“ – „Аз, ангел! Забравила съм. Ами, че крилата ми де са?“ – „То е онзи черният дявол, когато си се раждала, оскубал ти е крилата.“ Тя казва: „А, този вампир!“

Та казвам: Най-хубавото, което Бог ни е дал, ние изгубваме смисъла. Изгубваме смисъл в любовта и търсим, след това, смисъла на друго място. Нищо в света не може да запълни любовта. Питате някой, какво нещо е

любовта. Казва бабата: „Ти синко, какво казваш, че е любовта?“ Рекох: „Бабо, любовта носи живот. Когото посети любовта, той не умира. Той никога не умира и смъртта не го гази. Той се подмладява. Ти сега на 19 години искаш ли да станеш?“ Изведнъж бабата се оживи. Казвам: „На 19 години ако станеш, какво ще правиш?“ – „Сега искам да уча. Сега вече ще им пиша.“ Тя ме гледа сериозна и казва: „Сега ще им пиша, както аз зная.“ – „Какво ще пишеш?“ – „Мойто ангелче.“

Сега, като ви представям старата баба, вас ви се вижда смешно. Аз, който разбирам смисъла на живота и в най-смешните работи, тия, които не са сериозни, виждам смисъл. Я вижте ония, които търсят скъпоценни камъни, те намерят един отвън обикновен камък, но знаят, че вътре има нещо скъпоценно. Отвътре извади скъпоценния камък. Отвън е обикновен, но отвътре извади ценното. В живота има едни работи, които трябва да ги извадим. Във всичките опитности, във всичките горчивини се крият скъпоценни камъни, вътре. Злато има. Какви ли не неща. Ако знаете, ще видите Божествената мъдрост, която е скрита вътре.

Всеки един от вас носи най-малко три тайни. Тайната на любовта в сърцето си. Тайната на мъдростта в ума си. И тайната за истината в тялото си. Три велики тайни. Има какво да изучаваме. Хубаво е, като стане човек, да се огледа в едно хубаво огледало. Наблюдавайте се. Най-първо искайте в очите си да имате един поглед мек, че като се погледнете, сами да харесате погледа си. Оглеждайте се дотогава, докато вие сами харесате погледа си. Помисли нещо хубаво, чети нещо хубаво и пак се огледай. Ако не се харесваш, чети нещо друго. Направи някоя добрина някому и като се върнеш, пак се огледай. Тогава, докато харесаш погледа си, направил си нещо хубаво. Всяко добро дело, което човек направи, всяка една добра мисъл, която човек има, всяко едно добро чувство и желание, всяка една добра постъпка, която си направил по Бога, тя се отразява в човешкия поглед. Отразява се в човешкото сърце, отразява се в човешкия ум, отразява се в човешкото тяло. Всякога, когато човек направи едно добро в света, той усеща тази приятност в тялото си. Стомахът ти се радва. Ядеш, радваш се. Дишаш, радват се, дробовете ти, радва се мозъкът ти, ръцете ти и краката ти се радват и всичко наоколо ти се радва. Казвам: Да живеем и да се радваме на ума, да се радваме на сърцето си. Защото ние сме господарите, които можем да направим тялото ни да се радва. Ние сме господарите, които можем да направим сърцето ни да се радва и можем да направим ума ни да се радва. Не, че ние ще станем само по себе си щастливи, но да не затваряме прозорците, през които идат Божиите блага. Да не затваряме благословението. Затвориш ума си, тогава Божественото благословение в мислите не иде. Затвориш сърцето си, тогава Божието благословение в чувствата не иде. Затвориш тялото си и Божието

благословение в тялото не иде.

Казвам: Онези, които вървят по новия път, трябва да си отворят вратата на Божественото благословение на човешкия ум.

За пример, мене много пъти са ми разправяли за неща, които не са интересни. За пример, боли те коляното, какъв смисъл има. Ти ходиш при един лекар, при друг, искаш да се освободиш. По-голямо благословение да те боли коляното няма. Като те боли коляното, ще гледаш, как свиваш крака си, на колко градуса го свиваш. Защото може да държиш коляното си в едно положение. Някой, като го боли кракът, проточва го в права линия, някой го свие, направи го под 90 градуса. Някой пък го прилепя, че ъгълът става малък. Питам: Защо в един случай протача крака, в друг го свива на 90 градуса, а в трети го свива съвсем? Геометрически защо са тези ъгли? Ако проточиш крака, казвам, че по права линия не си вървял. Като го проточваш, кракът, казва: По тази линия ще вървиш. Като го пречупиш под 90 градуса, нагоре трябва да вървиш, ти си вървял надолу. Свиването на крака показва, че нагоре трябва да вървиш. По същия закон е и с ръката. Боли те ръката, простираш ръката, свиваш пръстите си. Боли те ръката, свиваш пръстите си. Казват ти от невидимия свят: „Ти благородно не постъпваш, ти справедливо не постъпваш, ти красиво не постъпваш, ти работите на хората не ги уреждаш както трябва. Ти на Бога не служиш както трябва.“ Свиеш ръката си, казваш: „Всичко онова, което Бог е вложил в моята ръка, аз ще го изпълня.“ Искаш да станеш велик човек. Аз, ако бях дошъл на земята и исках да стана велик, най-първо ще се науча да свивам дясната си ръка. Сутрин, като стана, ще свия ръката си и ще кажа: „Туй, което Бог е вложил, ще стане.“ Ще свия после лявата си ръка и ще кажа: Туй, което Бог е вложил, ще стане. Нищо повече! Вие седите и казвате: Няма какво да се прави. Намирате се в положението на онези, които се давят в морето, отварят ръцете си, търсят да се заловят за нещо.

Любовта е първото въже, с което ти трябва в живота да се хванеш. Ще се хванеш с лявата и с дясната ръка и ще се държиш. Докато си на бойното поле, никога не пущай това въже. Дръжте се за него. Много пъти съм слушал вярващи да казват: „Първата любов отиде, едно време беше.“ Първата любов си е първа любов. Ти се самозаблуждаваш. Този, който те обича, той се мени, много маски има. Той има 12 маски най-малко. Яви се в една маска, ти си го обикнал, после във втора, в трета, 12 души си залюбил. То е единият, който те обича с 12 маски. Като дойде с първата маска, като го обикнеш, ще кажеш: „Снеми си маската да те видя.“ Не го пущай в себе си, отвън да снеме маската, да видиш, защото маската не е той. Втори път като дойде с втора маска, кажи: „Я снеми маската.“ Ще видиш, че е същият. Като дойде трети и снеме маската, ще видиш, че е

същият. Като снемеш 12-те маски от Неговото лице, тогава ще ти се усмихне. Като снемеш първата маска, Той ще бъде сериозен. Още нищо не си свършил. При първата маска ще бъде много сериозен, при втората маска, какъв образ ще има? Онзи, който те обича в първата маска, ще каже: „Животът не е играчка, както ти мислиш. Има много да пострадаш." Казва: „Много ме гледа сериозно. Много има да пострадаш." Вие, като намерите първия, мислите, че всичко сте резрешили. Всичко сте разрешили, ако знаете, как да страдате. Ако не знаете как да страдате, нищо не сте разрешили. Вие трябва да бъдете като ония художници, които са такива майстори, че каквато линия и да им туриш, ще я използуват, ще направят един образ от тази линия. Каквато и счупена линия да направите, той ще направи един образ от нея. Ще настани намясто линията. В живота, най-големите противоречия, като ги срещнете, да ги турите на място. Като ги терите на място, сами да се зарадвате. Страданията имат смисъл тогава. Вие се запитвате, защо Господ ви даде тия мъчнотии. В какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите може да произтичат от богатството на човека. Значи, едно богатство, което не е добре употребено. Мъчнотиите може да произтичат от знанието на човека, знанието, което не е добре приложено. Мъчнотиите на човека може да произтичат от неговите деца, не го обичат децата му. Няма връзка между сина и бащата. Бащата върви в една посока, синът в друга. Дъщерята върви в една посока, синът в друга. Бащата, майката, всички те не вървят в една посока.

Необходимо е любовта да внесе живота. Без живот, човек не може да започне. То е първата стъпка. Всеки ден, като станете, вие мислите, че любовта ще дойде. Всеки ден, като станеш, ти ще хлопаш на вратата на любовта и ще започнеш сутринта с любовта. Наобед ще се разговаряш с Божията Мъдрост, вечерно време, като залязва слънцето, ще търсиш Божията Истина. Ако можеш сутринта да приказваш с любовта, наобед с мъдростта и вечерта – с истината, ти си в Божия път, ти си разбрал смисъла и в душата ти има вечната радост на живота. Сега вие разглеждате любовта, казвате: „Едно време бяхме млади, обичахме се." Като остареете не се обичате. Ти, ако не си стар, никога не може да бъдеш млад. Основата на младостта е старостта. Няма по-стар човек от Бога в света, но и няма по-млад от Него. Всичката младост иде в света от Бога, Който е най-стар от всичките. Казваш: „Стар съм." Ако твоята старост ти си разбрал, младостта ще израстне, както старото дърво изкарва млади издънки. Нали всяка година излиза едно младо клонче и на туй клонче се явяват хубави плодове. Всеки ден трябва да има нещо ново порастнало. Щом като престане животът, тия малките клончета да се явяват в живота. Ако всеки ден не изниква в ума ти една хубава и красива мисъл, едно малко красиво чувство, една малка красива постъпка, животът се обезсмисля. Всеки ден

ще излезете да посрещнете някъде любовта. При мене са идвали много, които са нещастни и които са разочаровани в живота и аз им съм разправял. Казват: „Нас ни излъгаха.“ Казвам: Не ви излъгаха, но вие сами се излъгахте. В света никой не може да ви излъже, освен вие самите. Никой в света не може да те излъже, освен сам може да се излъжеш. Какво ще ме лъже някой, дали има Господ или няма Господ. Някой иска да ми докаже, че има Господ. Аз, умният човек, който имам очи, виждам всичко във вселената. Дошъл някой философ, започва да философствува, казва, че няма никаква светлина, всичко е мрак и тъмнина, че животът няма смисъл. Аз чувствувам нещата. Как той ще ме убеди в това? Те са външни работи. Щом всеки може да те убеди, че няма Господ, ти си сляп човек, твоят ум не работи, твоето сърце не работи, и твоето тяло не работи. Щом се убедиш, че няма Господ, ти си изгубил смисъла на любовта, ти си изгубил смисъла на Божията мъдрост и на Божията истина. Пита някой: „Има ли Господ?“ Казвам: „Ти обичал ли си?“ Въздиша, казва: „Замина си, умря.“ Казва: „Много бях радостен, когато тя беше жива, но сега тя си замина.“ Значи, тя е умряла, Господ умрял заради него. Реалността на живота, това е любовта. Когато любовта в тебе умре, загубваш смисъла. Казва: „Да умрем.“ Струва си човек да умре, за да се прояви любовта веднага. Но има една смърт, която трябва да избягваме. Да умреш, за да загубиш любовта, то е най-страшното нещо в света. Няма по-страшно нещо да умреш и да изгубиш любовта и няма по-хубаво нещо да умреш и да придобиеш любовта. Някой ми казва: „Искам да умра.“ – Как? Да умреш и да изгубиш любовта, или да умреш и да придобиеш любовта? Ако придобиеш любовта, то е най-голямото благо да умрете. Тогава бих желал всички да умрете и да придобиете любовта. Но ако е да умреш и да изгубиш любовта, не желая никой да умира.

Та казвам: Смисълът на живота е в новото. Казва: „Аз съм алфа.“ Алфа е Любовта. Омега е истината. Досега казваха алфа и омега. Не зная, какво разбираха. Алфа е Бог, алфа е любовта, омега е истината. Казва: „Аз съм алфа и омега.“ Сам аз съм Божията мъдрост. Началото е Божието проявление, истината е завършекът, краят. Аз съм човекът, който опитвам. Та всеки един от вас трябва да е опитал алфата. Всеки от вас, трябва да е опитал омегата. После да остане да опита и себе си. Ако ти не си опитал любовта, ако ти не си опитал истината, ти не можеш да опиташ и Божията мъдрост. Казвам: Сега започнете с първия закон. Да започнем днес туй, което не знаете. Започнете днес с опита на любовта, наречете го този ден начало. Довечера, като залезе слънцето кажете: „Бог е омегата, ще опитам Божията истина.“ Сутринта ще кажете: „Бог е алфа, ще опитам Божията любов.“ На български казваме: „Начало и конец.“ На гръцки е изразено „алфа и омега.“ Първата буква и последната буква. На български е начало, но „Н“-то не изразява начало, нито „К“-то изразява края. Коя е последната

българска буква? @ Щом кашеш @ това е омега. Но това е истината. Българинът казва: „А“-то е началото. Буквата „А“ означава любовта. Ще започнеш на любовта да и служиш. На гръцки е алфа и омега, на български е А и @. Ако искате да има смисъл, можете да кажете начало и конец и то не е лошо, но тогава трябва тълкуване.

Та на тази старата баба казвам, че „А“ това е любовта. Тя казва: „Колко си учен. Колко пъти съм казвала А.“ То е любовта, Божията любов. – „Ти си казвала и @.“ – „Че колко пъти съм казвала?“ То е истината. – „Колко съм невежа, казвала съм “А„ без да разбирам любовта и казвала съм “@„, без да разбирам истината.“ Какво е истината? Като дойде истината, тялото ще бъде здраво, ти ще бъдеш красива на 19 години. Всичките момци ще те обичат, ще те гледат с благоговение, няма да те щипят. Като войници ще стоят пред тебе, ще треперят. Казва: „Така трябва да бъде. Какви безобразни бяха в наше време! Обичаха да щипят.“

Всички религиозни хора много обичат да щипят. В българите поне момците щипят. Сега тук, религиозните хора, като те хванат, ще те щипят. Никакво щипане! Любовта не търси никакви погрешки. Мене ми побеля главата да слушам българите да ми разправят за погрешки. Сега турям козметиката. Това е българско неразбиране на любовта. Под любов ще разбирате онова, което Бог е създал. Вечер се спрете и благодарете за всичко онова, което е минало в живота ви. В най-лошите работи, които ви се случили, вижте Божествения промисъл. Намерете нещо добро в онова, което ви се случва. Обиди ви някой, зарадвайте се, че вие не сте на неговото място, че вие не сте който казвате това. Трябва да има претърпевши. Кое е по-хубаво, ти ли да претърпяваш това страдание, или той да ти каже една обидна дума? Като те обиди, ти се зарадвай, че те избавил Господ от това зло, че ти си само един претърпевш. Ако си сиромах, зарадвай се на сиромашията си, ако си богат, зарадвай се на богатството си. Ако си учен, зарадвай се на учението си. Ако си невежа, зарадвай се на невежеството си. На всичко се радвай. Защото, като се радваш на всичките работи, животът е в динамическо положение, ти прогресираш. Щастието на човека зависи от това. Представете си, че между вас има един, който върви инкогнито, с окаляни дрехи, всички го побутвате, никой не обръща внимание на него. Всинца сте все бедняци, подтиквате го Ако дойда да ви кажа, че този е един царски син, един богаташ, веднага ще обърнете внимание. Ако между вас ходи царският син одърпан и вие сте нещастни, кой е причината за това? Ако вие го бихте познали, щяхте ли да бъдете бедни? Сега искам да ви наведа на мисълта. Вие във вас имате царски син. Човешкият ум във вас е той и вие не се допитвате до него. Търсите щастието вън от вашия ум, търсите щастието вън от вашето сърце и търсите щастието вън от вашето тяло. Това е Божественият път, пътят на щастието, че човешкият ум не иде

от самия ум. Щастието не иде по пътя на сърцето, не в самото сърце. Щастието иде по пътя на човешкото тяло.

Най-първо, като станете сутрин, благодарете на Бога, че главата ви е на място. Като станеш сутрин, благодари на Бога, че сърцето ти е на място. Като станеш сутрин благодари, че тялото ти е на място. И започни, това е алфа и омега на нещата, да благодариш на Бога.

Та сега любовта е единствената, която внася новия живот. От днес туретее онзи стих от Писанието, който казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които чакат Господа, сутрин ще се подмладят. Онези, които чакат Господа, вечер ще се освободят. Онези, които се събудят посред нощ, то е обед, те умни ще станат. Когато вечерно време, посреднощ се събудите, вие не знаете какво да правите, вие пак под юргана се завивате. Посреднощ, вечерно време, се добива Божията мъдрост. Когато всички спят, тогава ще подигнеш очите си към Онзи, Който те е създал, ще излееш душата си, ще благодариш на Господа, че те турил в такъв един красив свят.

Желая на всинца ви да мислите за любовта и да се подмладите, сутрин за любовта да мислите, вечер да бъдете свободни, а посреднощ, когато се събудите да принесете молитва с благодарно сърце за благата, които ви са дадени.

Отче наш.

Начало: 05:00

1940_03_27 Трите закона
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ЗАКОНА

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“
„Духът Божи“
„Венир Бенир“

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Лука, от 41-ви до 54-ти стих.

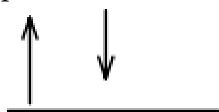
Това са неща, които са казани преди хиляди години. Ние всякога се плашим от работите, които стават. Няма какво да се плашим. Направеният дълг е направен. Счупеният крак е счупен. Развалената къща е развалена. Какво ще се плашиш? Трябва да се плаши човек преди къщата да е развалена. Трябва да се плаши човек преди кракът да е счупен. Трябва да се плаши човек преди главата да е пукната. Като се пукне главата, свършено е. Казвате: „Какво ще стане?“ Ако може да оздравее пукнатата глава, добре е. Ако не може – свършен факт е. Ние трябва да се безпокоим, докато човек не е умрял. Като умре, какво има да се безпокоим? Кой досега е отговорил защо умира човек? Никой не е дал отговор. И защо се ражда човек, никой не е разбрал. Защо умира, никой не е разбрал. Предполагаме. Ражда се, защото е направил добро. Умира, защото е направил зло, нищо повече. Казваме: „Защо умря?“ Защото направи зло. „Можеше ли да не умре?“ Можеше. „Как можеше да не умре?“ Да направи добро. Сега, като умрял, да направи добро в другия свят, дето ще се роди пак. Та, конкретно, умират хората, защото правят зло. Общо правило: Раждат се, защото правят добро. И в Писанието казва, че „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“

Сега мнозина от вас мислите, че сте много възрастни. Много голяма цена си давате. Вие казвате: „Остарях вече, на 45 години човек станах.“ Например, ако идете вие на Юпитер и сте тук на 40 години, на колко години ще бъдете там? 12 години, според изчисленията, взема Юпитер да обиколи Слънцето. Значи на 2 години на Юпитер, ще бъдеш на 24 години тука. Значи на 3 години ако си – на 36 години, а на 45 години като си, ще бъдеш на около 4 години. Че, той още не е готов за отделенията. А ти казваш: „На 45 години съм.“

A ______________ B

Сега една нова посока ви трябва. Имате тази линия – една възможност е. Тя може да представя къща, може да представя нива, може да представя

някой дюкян, някоя река. Много работи може да представя, но трябва да се използува. Ако е нива, дойдеш от точката А до точката В, какво ще направиш? Ако всеки ден ходиш от единия край на правата до другия, какво ще направиш? Измерваш нивата и можеш да знаеш колко е голяма. Казваш: „Нищо не ражда нивата.“ Че как ще роди? С ходене тази нива не ражда, тази нива изисква работа.

Добре. Но да допуснем, че това е едно бойно поле. Двете точки са две армии. Едната армия е в точката А, а другата армия е в точката В. Доста почетно разстояние има. Ако А мисли да обстрелва точката В, как ще нагласи артилерията си? Туй разстояние е 45 километра. Как ще нагласят своите оръдия, че точно на място да удрят? Ако този артилерист тури топа на 100–200 метра, къде ще падат гранатите? Ако той рече да стреля нагоре, гранатите ще се върнат надолу. Тук се изисква малко геометрия. В дадения случай най-целесъобразното за този артилерист е един ъгъл от 45 градуса. Като се хвърли тази граната, ще удари точно на място. Сега някои верующи, като се молят, вдигне си главата, перпендикулярно нагоре гледа. Тъй като си дигаш главата, молитвата няма да достигне целта. Тя се връща. Не знаеш да се молиш. Да се молиш, ти трябва да туриш главата си на 45 градуса, тогава молитвата ти ще иде при Господа и ще се върне при тебе. Някой, запример, когато се намери на големи мъчнотии, свият ръцете си, мислят – нищо не се постига. Прекръстоса ръцете си, иска работите му да се уредят. Вие защо си туряте ръцете така? Защо си прекръстосвате пръстите? – Онзи, който не знае. Те се съветват, пръстите. Не се безпокойте. Съветват се пръстите. Пръстите на лявата ръка казват: „Как да оправим тази работа?“ Съединят се всичките и тогава онзи, който не знае, той ще чете, то е дете, той само кряска.

Казва: „Какво ще правим?“ Няма какво да се безпокоиш. Безпокойството показва невежество. Всеки човек, който се безпокои, той е невежа, не разбира работите. Казва: „Какво да правим, ще умрем.“ Ще умреш, ще умреш. Щом си направил зло, ще умреш. „Другояче не може ли?“ Може – ще оправиш живота си. Казва: „Как ще го оправя?“ Ще направиш добро. Казва: „Как да направя добро?“ Ти имаш един брат, ти си му казал: „Голям простак си“ и брат ти се обидил. Сега, „голям простак“ какво значи? Простак. Вие турите, обидил се братът. Какво трябва да направиш?

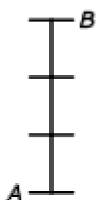
Сега, да ви обясня тази дума. Представете си, че вашият брат носи една грозна шапка 10 години на главата си, може да има половин кило мас горе на шапката, вие вече сте толкоз внимателен. Хващате тази шапка, удряте я на земята, значи: голям простак си, че носиш такава шапка. Брат ти се

обиди, че си му ударил шапката. Той се обиди, понеже останал без шапка. Обидил се как тъй да му вземете шапката и да ударите. Какво трябва да направиш, за да се примириш с брата си? Ще идеш, ще купиш една хубава шапка. Ще дойдеш и ще кажеш: „О, моето братче!“, ще го погладиш и ще туриш шапката на главата. Ще се оправи работата. Ако хвърлиш шапката и кажеш: „Такава шапка да не носиш вече!“, работата ще остане неоправена. „Голям простак си“ – значи шапката е хвърлена на земята долу.

Казвам: Нова шапка трябва. Старите възгледи, това са ония мазните шапки, които сме носили 10 години. Провидението – нашият брат дошъл и хвърлил тия шапки. Сега идат новите шапки, които трябва да се турят. Новата шапка е жива. Имаш хубав глас – то е една хубава шапка, турена на главата. Някой път иска човек да се похвали. Хубаво е човек да се похвали, но да знае как да се похвали. Не трябва да се хвали като онзи турчин, който ходил в Мала Азия и казвал, че като бил в Багдад, 45 метра той скачал, 45 аршина скачал. Казват му: „Е, ефенди, тук можеш ли?“ – „Тук – казва – хавата не помага.“ Не че хавата не помага, но то е една дубара, че хавата не помага.

Някой казва: „Зная хубаво да пея, но салонът не е хубаво отоплен.“ Казва: „Много високо вземам тоновете.“ Казва, че взема високи тонове, а едва изкарва една октава от до до до. Високи тонове е 4 октави да вземаш. Мисля, в историята, в Италия имало една певица, която вземала близо 4 октави. Цигулката е 3 октави и половина. Значи тя вземала половината октава повече от цигулката. Горните тонове на цигулката вземала.

Във всинца ви има заложби, които Бог е турил. Ние искаме във вас да се развият възможностите. Всеки един от вас трябва да развива онова, в което е най-способен.

Да допуснем сега тази линия, на този военен. Тази линия представлява човека, неговият растеж какъв е. В какво се заключава неговата възможност? Неговата възможност зависи от неговото чело, зависи от неговия нос, зависи от неговата брада. Ако челото е добре развито, неговият Божествен свят е добре устроен. Ако неговият нос е добре развит – тази част около носа показва духовния свят, – ако е хубаво развит носът, той има достатъчно способности и възможности. Неговата брада представя физическия свят. Значи от тия възможности, които са вложени в

неговата глава, възможностите, вложени в неговото сърце и в неговото тяло, зависи сегашният живот, зависи и бъдещето.

Казвам: Всички ония недоразумения в нас се проявяват, когато се яви някое разногласие. Ние нарушаваме разумната връзка, не сме във връзка с Бога. Най-първо, прекъсваме връзката на разумността. Разумният живот е Божественият живот. Любовта, това е духовният живот. Истината, това е човешкият живот. Значи щом нарушим Божествената Мъдрост, започва да се атрофира нашето чело; щом нарушим Любовта, започва да се атрофира нашият нос; щом нарушим Истината, започва да се атрофира брадата. Щом се наруши Истината, значи човек става безволен, той изгубва силата си. Човек не може да бъде в света, не може да бъде силен на Земята, ако Истината не е с него. Ти решиш да правиш нещо, но се колебаеш. Решиш, отлагаш, решиш, отлагаш и в тебе има едно желание с много малко работа много работи да свършиш. Пък то е определено, всяка една работа е определено за колко време ще я свършиш. Една песен ако пееше, ти искаш в една минута да свършиш песента. Ако една от нашите песни пеете, за една минута изпява ли се една песен? Няма какво да бързаш, няма какво да претупаш песента. Например някоя песен вземеш да пееш. Много пъти вие пък протакате песните. А някой път много бързате с песните. Хубаво е човек да бърза, но в бързането трябва да има ритъм. Аз съм забелязал, някои хора като вървят, вървят в такт, много равномерно вървят. Други неравномерно вървят. Не върви работата.

Първото нещо: онова, което искаш да направиш, трябва да е ясно определено и да не правиш никакъв компромис нито с външния свят, нито със себе си. Да допуснем, че ти имаш да даваш някому 5 лева. Имаш да му даваш дребни пари и като му дадеш, казваш: „Нямам една стотинка. Хайде, друг път ще ти ги платя.“ Никога не оставяй да дължиш една стотинка. Като правило го дръжте. Изплащай, не оставяй стотинката да дължиш. Всяко едно задължение, което ти оставиш по такъв начин, скъпо ще ти коства.

Един математик изчислявал, правил изчисление, че ако се турят от времето на Христа 25 стотинки със сложна лихва, досега, за 2000 години, ще се образува такава грамадна сума, че ако цялата Земя е от злато, не може да се изплати този дълг. Ако от времето на Христа останат 25 стотинки да се плащат, след 2000 години цялата Земя, ако беше златна, не можеше да се платят дълговете. Този математик изчислява и казва, че 99 години наред, всеки 9 минути, в банката трябва да падат по една земя, като нашата, от злато, за да се плати този дълг от 25 стотинки. Вие мислите, че 25 стотинки е нищо. Отде ще намериш да го платиш?

Та, всички страдате от малките погрешки. Не ги оставяйте. Една погрешка, малките погрешки, те са като тези същества, които много се развъждат – като въшките, като зайците. Англичаните, като завладяха Австралия, занесоха зайци да се развъдят, да могат да ядат повече месце. Толкоз се развъдиха тия зайци, че станаха нещастие за населението: изпояли наоколо пасбища, започнали да измират животните. С милиони зайци и най-после накарали някои месоядни животни да ги ядат. Тия месоядните, като яли зайците, започнали да ядат и техния добитък, та двойно нещастие.

Сега, да дойдем до онова, което трябва на всинца ви. Вас ви трябва едно постижение в дадения случай. За днес ви трябва една спокойна мисъл, едно спокойно чувство и една отлична спокойна постъпка. Ти се безпокоиш как ще прекараш старините си. Питам богатия, който има старини, как ще прекара старините си.

Разправят за един 75-годишен старец във Варненско, имал 4–5 сина. Като се оженили, той раздал имането на синовете си. Те са били такива непрокопсани синове. Понеже не го искали снахите при тях, турили го в една къща сам да живее и само му занасяли хляб. Случило се, че го нападнали въшки. Старецът казвал: „Изядоха ме.“ Плаче човекът, изяли го въшките.

Всяка една лоша мисъл, тя е паразит. Всички съвременни хора страдат от тия психологически въшки. Влезе ти един бръмбар, целия ден си неразположен. Наскоро ми се оплакваше една софиянка. Казва: „Не зная какво да правя със своя мъж. Обича да седи в кухнята на прозореца и гледа навън.“ Тя му казва: „Какво седиш само в кухнята, какво гледаш? Защо не си гледаш работата, но само гледаш през прозореца?“ – „Гледам! – казва. – Но хубаво зная, аз бръмбари имам в главата си.“ Ако едно дете минава в някоя градина, има ябълки, туй дете ще има изкушение като гледа ябълките. То държи ръцете си пред себе си, гледа ябълките, поглежда насам-натам, изправно е детето. Щом като мине, погледне и няма никой, веднага откъсне и тури в джоба си. Като излезе вън от градината, яде. Намира се на работа туй дете. Къде е погрешката? Погрешката е във вземането на плода. Погрешката не е в яденето. Туй дете трябваше да попита господаря може ли да му позволи да си откъсне една ябълка. Дето и да е, намерете господаря на лозето и кажете: „Може ли да откъсна?“ Ако сам си позволите. Мнозина поддържат и казват: „Всичко е на Господа.“ Щом всичко е на Господа, ще попиташ Господа. Господ, в дадения случай този стопанин, попитай да откъснеш ли. Значи на Господа принадлежи. Ти си позволяваш едно право, което го нямаш – няма да даде. А той си позволява туй, което няма право.

Целият свят страда от едно безправие. Всеки мисли, че има право. В света никой няма право. Единственото право, което има, то е само на Бога. Казва: „Аз не съм ли свободен?“ Свободен си. Водата е свободна да тече – докога? Някой казва, че е свободен. Водата е свободна да тече, докато Слънцето грее. Щом Слънцето престане да грее, тя замръзва. Как ще тече тогава? Свободата произтича от три неща в нас. Туй го помнете. Свободата произтича от Любовта, от Божията Любов, която действува в нашето сърце; свободата произтича от Божията Мъдрост, която действува в нашия ум; свободата произтича от Истината, която действува в нашата воля. Ако Бог чрез Истината действува в нас, ние сме свободни. Ако Бог действува чрез Любовта в нашите сърца, ние сме свободни. Защото аз казвам, че съм свободен – трябва да разбирам, че Бог действува в сърцето, в ума и във волята. Няма по-хубаво нещо [от] да съм свободен. На три неща почива свободата. Казвате: „Свободен съм.“ Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не обичаш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не мислиш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не работиш. Без разлика е. Всеки ден ще идеш да работиш.

Да допуснем, някои от вас имате доста хубав глас. Тук идете, пеете, а всяко задължение [да] пеете – не сте свободен. Вкъщи по колко минути пеете? Аз ако бях на вашето място, да кажем, намирам се в някое мъчение, тогава ще пея. Когато човек е на мъчение, тогава се пее. Да кажем, казваш тъй: „Мъчно ми е днес.“ Пееше си: „Мъчно ми е днес.“ Как ще се справиш с мъчението? Трябва да пееш, за да се справиш. Как ще изпеете „Мъчно ми е днес“? Каква песен ще направите от тези думи сега? На песен как ще го направите? Песента показва, че ти не можеш да разрешиш тази мъчнотия, ако не слезеш надолу. Гладен си, жаден си. Имаш един кладенец. Този кладенец има стъпала. По тия стъпала ще слезеш, ще нагребеш вода и ще излезеш. Казвате: „Мъчно ми е.“ Буквата М показва движение надолу. Ти трябва да слизаш. После трябва да излезеш. След като излезеш, ще се напиеш. „Мъчно ми е“ – ще се напиеш с вода, като излезеш навън. След като си пил вода, ти трябва да направиш някаква работа. Ако си жаден, най-първо ще се напиеш, след туй ще пееш. Питам: Каква песен ще пееш? – „Сладко се напих.“ Как ще направиш песента? – „Мъчно ми е днес. Защо съм жаден? Напих се сладко. Напих се. Сладко ми е днес вече.“ Как ще пеете песента?

Всинца не мислите еднакво. Знаете ли колко трябва да се проучва характерът на човека? Вие не мислите. Някой от вас седи, има ниско чело. Мислите ниско, в долната част на челото. Някой – отзад на главата, някой – в тила. На разни места из мозъка сте. Някой е в центъра на вярата. Той само вярва. Някой е в центъра на надеждата си. Той се надява. Друг е в

личните си чувства. – отзад на темето. Той мисли, че работите не вървят, че достойнство няма, че хората не го уважават, не го почитат. Трети иска да бъде силен. На разни места сте из мозъка. Онзи, който е в личните чувства, той се докача. Той иска към него да имат уважение и почитание хората.

Хубаво, ти искаш да те почитат хората. Законът е: Ако ти не почиташ, и тебе няма да почитат. Ако аз срещна някой човек, който има погрешка, как трябва да изправя погрешката му? Допуснете, че погрешката на този човек седи в неговата външна дреха – мазна е дрехата му, 4–5 години я носил и само мас тече по дрехата му. Как ще му кажеш, как ще го направиш? Да кажем, твой брат е. Ще идеш, ще му купиш хубава дреха, ще кажеш тъй: „Мазното палто я да го снемем. Аз ти нося друго, хубаво, да се облечеш. Ще бъдеш по-добре разположен." Ти ще го направиш за брата си, като че за себе си го правиш. Ние живеем един отделен живот, мислим, че когато нашето положение се подобри, ще се подобри и положението на другите. Туй е вярно, защото щом нашето положение се подобри, и положението на всички наоколо се подобрява. Щом се подобри положението на едно огнище, запалят го, и положението на всички околни огнища ще се подобри. Щом се запали огънят на огнището, подобрява се положението на цялото огнище.

Казвам: Бог изисква от нас нещо да правим. Ние чувствуваме този Божествен импулс. Като станеш сутрин, нещо те поощрява да работиш. Казва ти нещо Господ, ти го отлагаш. Каже ти да мислиш, ти казваш: „Това не може." Тогава Господ те прати в сърцето – „И тук не може." Прати те на Земята – и него не можеш. Ако в Божествения свят не работиш, ако в духовния свят не работиш и ако в човешкия свят не работиш, тогава къде трябва да работиш? По някой път вие ходите на екскурзии, че влезе песъчинка в обущата ви и ви безпокои. Какво трябва да направите? Ще изуете обущата, ще изуете чорапите, ще намерите песъчинката, ще изчистите обущата и ще видите – ако свободно ходите, пясъкът го няма вътре.

Казвам: Когато вие сте неспокоен в себе си, какво правите? Да допуснем, че някой от вас е сиромах. Просяците, които ходят да просят, те се учат на изкуство. Аз съм забелязал, като мине някой просяк и като ми поиска някой, съм разположен да му дам. Друг като ми каже нещо, не съм разположен да му дам. Защо съм разположен? В единия в гласа има някаква мекота, като говори, разполага. В другия, още като чуеш, като че заповядва. Казва: „Моля, за Господа ми дай!" Но просия със заповед…

Сега, у всинца ви има установени възгледи. Казвате: „Аз тази работа я зная вече." Например вие знаете да пеете старите песни. Но новите песни, има

хиляди песни, вие още не сте ги заучили. Божествените песни не ги знаете. Тези песни, които пеем, са все от човешки характер. Ангелските песни едва сега се приготовлявате и за в бъдеще ще ги учите. Ангелски песни на Земята няма. Една ангелска песен, за да се изпее, значи една песен на светия. Между всичките хора настава вече готовност. Всички са щедри, те си помагат един на друг. По човешки като пеем, като пее някой, казва: „Я ми плати." В ангелските песни, като изпееш една песен, отваря кесията си човек и всичко дава.

Един ангел, като дойде в градината, не ходи като нас да полива с някоя лейка цветята, но той само в градината като изпее една песен, току изведнъж всички цветя се полеят. Един ангел иска да се облече с най-хубава дреха – той не се безпокои, не ходи като нас в някоя витрина да се пъчи. Изпее една песен – облечен е в хубава дреха, каквато иска. Той няма къщица, иска някоя хубава къщица. Изпее песента и къщицата дойде. Една ангелска песен чудесна работа е. Какво нещо е ангелското пеене? Като изпееш такава песен, всичко става. Тук, по физически, болен си, не минава. Ангелите, по някой път и те имат болести. Мислите ли, че ангелите нямат неразположения? По някой път, като гледат хората как живеят, чувствуват едно неразположение, понеже големите блага, които Бог дал на хората, не ги използуват както трябва. Те разправят, разправят, хората казват: „Не разбираме." Те са недоволни.

Сега вие казвате: „Какво да правим?" Мислете! „Как?" Чувствувайте. „Как?" Работете. „Как?" Свърши се въпросът. За да мислиш, трябва да имаш Божествена светлина; за да чувствуваш, трябва да имаш Божествена топлина; за да работиш, трябва да имаш Божествена сила. Ако Истината не присъствува в тялото ти – този храм – ти не може да работиш. Ако Любовта не присъствува в сърцето ти, ти не можеш да чувствуваш, не можеш да обичаш. Ти искаш да се проявиш. Ти не можеш да се проявиш без любов в света. Седиш и си неразположен. Аз забелязвам, у децата има една топлина. Разгневи се детето, майка му дойде, сестричето му дойде, то хвърля, нищо не иска. Баща му дойде, пак не иска. Иска то и като някой голям господар седи. Една топлина имат децата и като гледа, отгоре ги гледа, иска да възпитава баща си и майка си. „Знаете ли, вие ме обидихте, всички трябва да се подчинявате на всичко, което аз искам!" Детето е забравило. Дотогава, докато Бог действува в ума на детето, докато Бог действува в сърцето на детето и докато Бог действува в тялото на детето, бащата и майката, каквото то каже, изпълняват. Но един ден Бог не действува в ума на детето и в сърцето на детето, и в тялото му. Детето по същия начин заповядва, но те не го слушат. Тогава влиза в едно стълкновение.

Щом си се разсърдил някому, Господ го няма в тебе. Тогава идат големите изпитания. Запитай се по някой път защо се сърдиш. Аз да ви кажа: по някой път ние се сърдим на вятъра, който духа. Отива един приятел на гости при един свой приятел. 10 години не го е посещавал. Като отива, приятелят му едва го поглежда. Нему му става мъчно, че той не се интересува. Едва го хванал за ръка приятелят му. Казва: „Няма основание той, съжалявам. Че защо не се ръкува както трябва с мене!“ Приятелят му казва: „Боли ме ръката, ще ме извиниш, много ме боли ръката.“ Той трябваше да му каже – погрешката на приятеля му е там. Трябваше да му каже: „Няма да може да се ръкувам, ръката ме боли.“ Той не му каза и онзи криво разбра.

По някой път, че някой с вас не се е ръкувал както трябва, вие се омъчнявате. По някой път човек се докачи. Като го погледнат, хората се докачат. Законът какъв е? Най-добрият поглед е по същия закон на военните – на един ъгъл от 45 градуса. Ако ти на 45 градуса не можеш да погледнеш този човек, всякога ще бъде недоволен. 45 градуса, това е едно много хубаво, естествено положение. Това е един ъгъл естествен. Има една наука боваризъм. То е 45 градуса над физическата повърхност, на която живеят. Всякога погледът трябва да бъде на 45 градуса. Естественото положение е това. Ако седиш, по същия начин. Като размишляваш, трябва да държиш мисълта си на 45 градуса. Тогава в ума ти тази линия на 45 градуса, като мислиш, по тази линия трябва да вървят мислите, на 45 градуса. Ако ти се съсредоточиш и мисълта ти нагоре, перпендикулярно върви, ще имаш обратни действия.

Питам сега: Кога сила[та] е най-голяма, когато теглите? Ако теглите едно въже, кога най-силно можете да теглите? Отгоре надолу или хоризонтално? Когато изучавате, никога не бързайте. Онези, които са изучавали тия движения, разбират. Или един човек, ако знае начина – има хора, които 45 кила [могат] да дигнат с едната ръка. Има други, 70 кила може да вдигне с ръката си и 75 кила, има начини. Даже до 80–90 кила може да вдигне с едната ръка. Има начин как да движиш ръката си. Ако знаеш как да движиш ръката, този предмет, понеже той се привлича към земята. Ако знаеш как да движиш ръката, ти ще намалиш съпротивлението, което предметът има. Много предмети, като ги дигаш, може да олекнат. Вие може да направите един малък опит. Като стоплите въздуха, този въздух олеква. И веднага топлия въздух може да го прекарате през горните прозорци, а пък студеният, който влиза от горните прозорци, слиза надолу. Студеният въздух, понеже е по-тежък, слиза надолу. Топлият въздух е по-лек, излиза нагоре.

Значи всяка мисъл, която има в себе си топлина, тя отива към Бога. Ако

мислите са без топлина, те слизат надолу. Вие се молите, но сърцето ви е студено. Молитвата ви вместо да отива нагоре, тя отива надолу. Казвате: „Сърцето на човека трябва да бъде топло.“ Или казваме: „Всяка молитва трябва да бъде един израз на любовта, която притежава.“ Той, като стане сутринта, трябва да бъде благодарен за голямото благо, което Бог му е дал.

Та, трябва да изправим своето минало. Като се гледат лицата, ако се гледат вашите лица, лицата на всичките хора са написани. Ако дойде някой да изучава живота, ще види, че много от вашите черти са създадени само от една [не]благодарност. Ако вие бихте живели тъй, както Господ иска, лицата ви щяха да бъдат красиви като ангели. Дето сте грозни, мисълта ви не е била Божествена, чувствата ви не са Божествени и постъпките не са Божествени. Затова са очите ви хлътнали, мътни стават. Космите стават рошави, набръчкани, упорити. Изопачава се още и брадата. После човек се прегърбва, казва: „Не зная какво да правя.“ Човек до стари години, и на 120 години, пак трябва да бъде прав като свещ в света. Да замине не гърбав, но да бъде прав. Сега ви гледам, на 45 години вече се прегърбвате. Казвате: „Остаряхме.“ Между всинца ви забелязвам един недъг на миналото. Вие не знаете как да се самоуважавате.

Като видите един човек, веднага да видите една хубава черта в него. Като срещна един човек, веднага гледам челото, да намеря нещо хубаво. Срещна човек, в който времето е развито. Казвам: Ето хубава черта. Срещна човек, в който редът и порядъкът е развит. Казвам: Ето хубава черта. Срещам друг – музикалността е развита. Казвам: Ето хубава черта. Срещна един човек, в който времето е развито – ето един човек практичен. Срещна човек, в който времето не е развито, той много бърза. Всеки човек, в който времето не е развито, той бърза. Всяко нещо има време. Като кажеш „и“, колко време трябва? „И-с-к-а-м.“ Как ще го кажеш „искам“, за да се научиш да искаш? Ти отиваш да искаш хляб от един човек. Ти най-първо трябва да правиш опит. Най-първо вземи един хубав топъл хляб, че го прегърни. Занес го до себе си, огледай го, целуни го. Пак го вземи. 10 пъти така. Тогава на хлебаря можеш да му кажеш туй, което искаш. Хлябът ще те предразположи да искаш. Хлябът ще те предразположи да говориш меко на хлебаря.

Самият хляб, благата, които Бог ни дава в света, те ни разполагат да познаем Бога. Без Божиите блага няма да имаме отношение към Бога, те са връзка. Божията мисъл е една връзка. Тя ще ни научи какво отношение да имаме към Божията Мъдрост, Божията Любов. Тя ще ни свърже, една връзка е тя. Тя ще ни научи какви трябва да бъдат нашите чувства. Божията Истина ще бъде една връзка, която ще ни научи как да постъпваме. Сега, практически седи в туй. Ако ние спазваме закона на

Истината, тялото ще бъде здраво, ако спазваме закона на Любовта, сърцето ще бъде здраво и ако спазваме закона на Божията Мъдрост, мисълта, мозъкът ще бъдат здрави – няма да бъдем неврастеници, много лесно ще се справяме с мъчнотиите, които имаме в света. Мъчнотии ще имаме, целият свят е пълен с мъчнотии. Само Господ може да побеждава, да те превежда.

Благодарение, че ни ръководят светли духове, другояче на ден на стотина места може да се изпочупят краката. Толкоз опасности има, че всеки ден може да минеш 100 премеждия, които може да те лишат от живота. Като се върнеш вечерно време, ще благодариш, че си се върнал жив. Някой трамвай може да те прегази, някоя кола може да те прегази, някоя керемида може да падне, някой луд кон може да те прегази – какво ли не става.

Разправя един наш приятел тук, от Изгрева, доста напреднал брат. Качил се на една каруца, слиза към София. Иде друга каруца насреща. Като се подплашват конете! Качил се, да му върви работата. Той иска да се избави и като става, хвърля се и с малко контузене минава. Аз никога не се качвам на каруца. Питам: Може ли да се кача или не? Нещо казва: „Не се качвай." Тръгна си пеш. По-безопасно за мене от моите крака няма. Когато аз ходя, съм в най-голямата безопасност. Щом се кача на каруцата, започна да се моля да ме избави Господ. После, викат ме на угощение – пак започвам да се моля. Като ме забавляват, може да влезе в кривото гърло. Да се засмея и да се случи нещо.

Един наш напреднал брат отива в Пловдив на гости. Сестрата му дава сладко, правят си шеги. В това време и на брата се запушва гърлото, примира. Сестрата била решителна: бръква с пръст в устата и изважда костилката. Като вземаш сладко, не се смей, шеги не правете. Като ти дадат сладко, ти се помоли, че тогава го вземи. След това правете шеги. Чети: „Отче наш, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго." Ний сме на Земята изпратени за учение. Целият живот седи в едно вътрешно възпитание. Да сте готови за друг един свят. Каква трябва да бъде нашата обхода? Всички ние се предизвикваме кой как дойде. Еди-кой си брат е сприхав, че еди-коя си сестра е сприхава.

Казвам: Онази река, която слиза от планината, е много сприхава. То е най-естествено, като слиза в полето, става много кротка. Тази сприхавост на брата зависи от условията на живота. Казвам: Ако ти си на мястото на този сприхавия брат, и ти ще бъдеш такъв, и ти ще вдигаш шум. Не само той дига шум. Казвам, когато сте сприхави, кажете: „Братът слиза отгоре от планината." Когато братът е тих и спокоен, кажи: „Братът е в полето." Как

може да скача, да вдига шум в полето? От планината слиза – вдига шум. Щом слезе на полето, казва: „Какво ще трябва да се направи?“ Никаква енергия, никаква пъргавина няма, не го осъждайте, нищо повече.

Живота, както Бог ни го е дал, да не роптаем. Като станеш, не роптай. Повикай Господ да ти помогне. Неразположен си – моли се, нека дойде Господ да ти даде урок, да знаеш от какво произтича твоето неразположение. На гладния ако не му дадете да яде, той е неразположен. На жадния ако не му дадете вода, той е неразположен. На голия ако не му дадете дрехи, той е неразположен. На бедния ако не му дадете пари, той е неразположен. На всеки човек като му дадете от онова, от което той има нужда, той е разположен. Не искайте онзи, който трябва да изпълни вашата нужда, да я изпълни. Да я изпълни някой умен човек, не глупав.

Сега всички имате тия мъчнотии, всички се поучавате. Постоянно и мене идват да ме питат какво трябва да се прави. Слушам някой, давам наставления: „Така трябва да правиш.“ Но много пъти гледам: онзи, който дава наставления на другите, той сам това не го знае. Един кабалист дошъл, че ми разправя за числата. Казва: „Аз съм изучавал малко кабалата.“ Казвам: Като си изучавал кабалата, какво означава числото 1? – „Един – казва той – е Бог.“ На числото 1 какво ти можеш да дадеш? Туй число 1, като извършиш нещо, какво ще дадеш от себе си? То е числото 1. Като изучаваш 2-те, законът на 2-те кабалистично значи: дадено е как да го оцениш. 2-те е най-мъчното да се разбере, понеже оценката в света е най-мъчното. Да дадеш е по-лесно. Да оценяваш е мъчна работа. 2-те [означава] да оцениш туй, което се дава. 3 означава да знаеш не само да го оцениш, но да знаеш как да се ползуваш, да го използуваш. Те са три неща: да дадеш, да оцениш и да приложиш. Те са най-мъчните работи в света, то е кабала. Казват: „Първото е Бог, второто е материята.“ Те са много отвлечени понятия, нямат приложения.

Аз считам числото 1 е Любовта. Тя трябва да се прояви. 2 – тази Любов трябва да се оцени. 3 – тази Любов трябва да се приложи, да се направи един триъгълник или цял един кръг. Ако ти си разбрал тия трите числа… Челото горе – то дава, носът оценява, а устата прилага нещата. Станеш сутрин, ще кажеш: „Трябва да дам, да оценя и да приложа.“ (Учителят пипа всяка част – челото, носа, устата.) Стани сутрин, премери челото си. Трябва да имате една мярка. Премери челото, отдето са космите до началото на носа. После премери носа, премери и брадата и нареди тия числа така: 1=3, 2=4, 3=5. Как мислите? Взимам относителни числа. Мислите ли този, който има 1 равно на 3, 2 равно на 4, 3 равно на 5. Имате: 4 и 5 е равно на 9 – и 3 – равно на 12; делено на 3, се пада по 4. От числото 5 вие ще вземете и ще приложите на числото 3. Числото 3 много малко

може да даде. В дадения случай от 5, от физическото поле, ще вземете една единица и ще дадете на 3. 5-те е, което ще даде. От 5-те, като дадете на 3-те, ще имате едно равновесие на характера. Всяка сутрин, като премериш челото си, ще видиш откъде трябва да дадеш и откъде трябва да вземеш.

Казвам: Днес каква е задачата ви? Днес какво сте намислили да направите? Като се върнете днес, трябва да приложите един малък косъм на вашата воля. С едно влакно да усилите волята. С две влакна да усилите сърцето и [с] три влакна да усилите ума. Или: да усилите ума си с три мисли, да усилите сърцето си с две чувства и да усилите волята си с една постъпка. С три мисли как ще усилите ума си? Кои са мислите, с които можете да усилите ума си? Кажете ми сега 3 мисли, които може да усилят ума ви. Ха, Олга, кажи една мисъл. (– „Обичай Бога.“) То е за сърцето. Ние се безпокоим, казваме: „Дребна работа.“ Ако бяхте в тъмна нощ, останали някъде, небето покрито с облаци, няма никаква светлина, какво щяхте да мислите, какво ви трябва? Светлина. При това, какво ви трябва още? Здрави очи. При това, вечерно време трябва ви един слух. Че, след като се вторачвате, ще наострите ухото да чуете някъде нещо.

Та казвам: В Божествения свят, като станеш сутрин, като се помолиш на Бога, погледът ти да бъде чист, слухът да бъде ясен. И туй, което си схванал, да благодариш на Бога. Какво означават тия лампи? Туй показва, че в Изгрева има нещо неизправено. Изгревът се разваля от много любов, неестествена любов. Изгревът се разваля от много мисли, неестествени мисли. Изгревът се разваля от много постъпки, неестествени постъпки. Така съм определил. От една неразбрана любов, от неразбрана мисъл и неразбрана постъпка. Ние донесохме Рила тук, на Изгрева. Изгревът не страда от недоимък, Изгревът страда от голям излишък. Малко канализиране му трябва. Вие сте повече богати, отколкото трябва. Капиталът, който имате, не знаете как да го пласирате. Най-богатите хора сте, но не знаете къде да пласирате дарбите си, много сте даровити. Тук, които музиканти са дошли, страх ги е, казват: „Големи критици са.“ Като дойдат по музика, не може да свирят. Свири някой на пианото, тук ръкопляскане няма. Погледне, казват: „Така не се свири.“ Слушах една сестра да казва на едного: „Ти – казва – окултно не можеш да свириш.“ Справете се добре с вашите мисли.

Всяка сутрин, като станете, гледайте една Божествена мисъл да проникне във вашата мисъл. По една Божествена мисъл да проникне в ума ви, едно хубаво чувство да проникне в сърцето ви и една добра, Божествена постъпка да проникне във волята ви. Най-първо се поставете 10–15–20 минути в едно почивателно положение, да възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила; тогава започнете

вашата работа. През целия ден дръжте ума си бодър. Дръжте ума си бодър, да мислите малко за челото. Дръжте сърцето си бодро. Мисълта дръжте отвън. И на мястото на тялото дръжте мисълта за вашето преустройство.

Щом се устройва добре вашето чело, вашият нос и вашата брада, цялото ви тяло, и то се устройва. Каквото е лицето на човека, такова и тялото. Какъвто е мозъкът, такова е и лицето. Каквото е лицето, такова е и тялото. Тялото зависи от разположението на мозъка. Каквото е тялото, такъв е и мозъкът, такова е и лицето – между всичките има едно вътрешно съотношение. Всяка сутрин, като станете, обновявайте се. Вие ставате и мислите, че сте господари. Имате едно недоволство. Намирате, че това нямате, онова нямате. Всичките нужди, които имате, трябва да имате една малка придобивка. Всяка сутрин, като ставате, да се подмладявате с една година. Който е на 45 години, да се подмладява. Поне в седмицата да се подмладиш с една година. За 52 седмици да се подмладиш и ако си на 52 години, да станеш едно малко дете.

Казвам: Втората лекция, ще ви дам един начин за подмладяването. Но този начин ще бъде доста труден. Той е труден, както когато някой човек учи за пръв път да пее. Всичкото му желание е хубаво, но не може. А пък го е срам.

Вземете един човек, един българин. Говори български много добре. Започва да говори английски. Като говори на български, отлично говори. Като рече да говори английски, изведнъж усмихне се, не може да го произнесе. Ако речеш да говориш отлично английски, българин може да си. Как ще говориш? Англичанинът, като дойде в България, макар да знае много добре английски, не знае български.

Казвам: По някой път, като се опитаме да говорим и по Божественому, ставаме смешни, но трябва да се учим да произнасяме. Ние трябва да се учим на Божествен език. Казвам: Сега ще започнем да изучаваме езика на ангелите. Ще намерим първата ангелска дума и ще започнем да я произнасяме. Коя дума мислите е? Ще започнем да произнасяме най-първо думата на български – обич или любов – да видим как ще ги произнесете.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
26-а лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 27 март 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_03_31 И Петър се грееше
неделна беседа

И ПЕТЪР СЕ ГРЕЕШЕ

„Отче наш“

„Благост, Благост носи светлината“

Ще прочета само 18-и стих от 18-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Всеки разумен човек има да разрешава една важна задача. Целият му живот седи в правилното разрешаване на тази задача. Разрешението на тази задача не седи в един ден, нито в една седмица, нито в един месец, нито в една година, нито в десет или двадесет години. Цял живот е необходим за разрешението на тази задача. В разрешението на тази задача седи неговото бъдеще. Често хората говорят неща, които не са верни. Достоверни са, но не са верни. Нека сега засегнем един въпрос от математиката, или от геометрията, или от астрономията, или от геологията. Понеже ви считам за доста учени хора, затова мога да засегна въпрос от науката. Вие минавате за много скромни, но сте големи критици. Вие разбирате всичко и всичко критикувате. Понеже вие сте от високо произхождение, не сте от долно произхождение. А всеки, който търси своя произход, ще дойде до Адам и Ева. Адам беше създаден от Бога. И Ева беше създадена от Бога. И двамата бяха от висок произход. Та сега, аз говоря на хора, които са произлезли от Адама и Ева, но не са произлезли в рая, а от вън рая. Не е лошо човек да произлезе извън рая, защото Адам произлезе в рая, а излезе извън рая. Вас ще ви насърча, като ви кажа следното: Вие излязохте вън от рая, а ще влезете в рая. Това е хубавата, насърчителна страна на живота.

Казва се в Писанието, че слугите се греели на огъня и там седял [и] Петър и се греел. Изкуство е да знае човек как да се грее. Вие казвате, че е проста работа греенето. Не е проста работа, учена работа е да знае човек как да се грее. Ако се грееш и не можеш да се сгрееш, какво знание е това? Та, и Петър се грееше, но не можа да се сгрее, след което, като го поставиха на изпит, не можа да издържи изпита си. Казват за някой студент, че е много учил, но като го поставят на изпит, не може да издържи изпита си, скъсват го на изпит. За свое оправдание той казва, че е чел много, но като излязъл на изпит, всичко забравил. Това, което се забравя, не е научено. Горе научените работи никога не се забравят. Когато някой казва, че е забравил ученото, това показва, че има малко светлина. Та, когато някой забравя, казвам: Всичката погрешка седи в това, че имаш малко светлина,

вследствие на което не си видял как стоят нещата.

Та, сега ние говорим за съществения език, в който всяка дума има своя определен смисъл. Често вие се занимавате с човека, какво представя той. Казвам: Човек е същество, което мисли. В мисълта си, обаче, човек е жена, а не мъж. Той възприема нещата. Следователно той ражда мислите. А всяко нещо, което ражда, е от женски род. Казват за някого, че има отличен ум, че е мъж. Всичката погрешка седи в това, че жените са станали мъже преждевременно. Всичката погрешка седи още в това, че човек е станал преждевременно учен. Всички хора страдат от това, че са презрели. В Божествения свят плодовете никога не презряват. Те постоянно зреят, без да гният. Следователно това, което се разваля, което изменя своето естество, не е от Божествената градина, нито от Божествената природа.

Сега аз искам да се освободите от личното схващане на нещата. Някой казва: „Като говори Учителят, сега да видим какво ще каже за нас." Аз нищо няма да кажа за вас. Но казвам: Когато вятърът духа, какво иска да каже? Вятърът няма предвид вас. Той има съвсем друга цел. Той е дошъл между дърветата да направи една разходка и да им държи една педагогическа лекция. Растенията са много мързеливи. Но като дойде вятърът и ги забрули, с това иска да им каже: „Събудете се и започнете да мислите." Като ги разтърсят, те започнат да работят от корените, отдолу. Те са учени същества, цели химици. Като започнат да работят в долната си лаборатория, в корените, те образуват сложни вещества, с които се хранят. Като се хранят, те образуват своите клонища. Тъй щото, като се разтърсват, растенията се учат на самопожертвуване, да дават своите плодове. Вятърът им казва: „Вие ще се самопожертвувате, ще дадете плодовете си на хората, да ви обичат. Каквото изработите, вие ще го дадете на другите." Няма да изработвате лоши работи. От това, което изработвате, и вие ще се ползувате. Иначе нито вие ще се ползувате, нито другите. Казвате: „Отде дойде този вятър?" Вятърът учи дърветата, той им държи педагогическа лекция, че трябва да работят и добре да работят. Когато отивате на училище, слушате учителят да казва: „Стоянчо, кажи колко правят едно и едно?" – „Едно и едно прави две." Как ще съберете едно и едно на едно място, когато математиците казват, че няма число по-голямо от единицата? Как ще съберете две големи единици на едно място? Турците казват: „Акълъ зарар." Значи една единица и още една единица правят две единици. Числото 2 е резултатът от събирането на две единици. Числото 2 е едно отрицателно число. Единицата е положително число. Следователно, две отрицателни числа, събрани на едно място, дават едно отрицателно число. Две отрицателни числа, събрани на едно място, дават един положителен резултат.

Например, ако вземете двата диаметъра на кръга и ги завъртите около техния център, ще получите една окръжност, която има две полушария. Полушарията образуват една огъната линия, в която се събират всичките придобити резултати на нашите минали опитности. От положителните характерни черти на нашия живот се образуват отрицателни резултати. Не мислете, че думата „отрицателни“ е лоша. Отрицателно число е това, което съгражда нещата и което ги пази вътре в себе си. Значи всичко онова в природата, което запазва нашия живот, това са отрицателните числа. Те са отрицателни, понеже не се нуждаят от нас и не искат да ни погълнат. Отрицателни числа са още и всички безкористни числа. Всяко отрицателно число събира в себе си, с желание да дава повече от себе си. Това, което събира, не събира за себе си, но за другите. Всяко число, което събира резултатите не за себе си, а за другите, в края на краищата го наричаме отрицателно число. Като чуете думата „отрицателно“, вие не си го тълкувайте по вашему. Вие казвате за някого, че е отрицателен човек, защото не можете да се спогодите с него. Не че не можеш да се спогодиш с него, но ти искаш само да взимаш от него, затова казваш, че не можеш да се спогодиш. Някой път ти отиваш при него, когато той няма нищо, няма какво да взимаш от него. Когато имаш да даваш, нищо не даваш, мълчиш си. За такъв човек казват, че е темерут.

В една от лекциите си говорих за щастливите числа. Един си взел билет за лотария и гледа дали ще спечели, дали неговото число на билета е от щастливите. Той не слуша лекцията, но мисли за щастливите числа. Обаче в лекцията се казва: понеже си взел от това число преди моята или преди тая лекция, това число не е от щастливите. Ако беше го взел след това, въпросът щеше да бъде друг. Но понеже и вие сте едно число преди беседата, аз искам да ви наведа на онази мисъл, която Бог е вложил във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце; аз искам да ви наведа на онези сили, които Бог е вложил във вашето тяло и с които вие трябва да работите. Представете си, че вие се влюбите в Слънцето и всяка сутрин отивате да го посрещате, да му пеете песни, да го възхвалявате. Какво ще му предадете с това? Слънцето не се нуждае от вашите песни и похвали. Кое наричаме светлина? Светлина е това, което не се хвали. А всичко онова, което само не се хвали, а другите го хвалят, това е любовта. Това, което всички люби, а себе си не люби, за всички мисли, а за себе си не мисли, всички обича, а за себе си не мисли, наричаме любов.

Днес всички хора говорят за любовта, защото им липсва нещо. Самата любов не говори за себе си, понеже е съвършена. Този, който обича, не говори за себе си, защото е съвършен. Трябва да ме разберете право. И светлината не говори за себе си, тя говори за другите, защото разкрива света. Какво нещо е светлината? Тя остава неизвестна, тя разкрива другите

неща, но за себе си не говори. Речем ли да я хванем, тя веднага се изгубва. Тя не се поддава на наблюдения. Речете ли да я чоплите, да видите какво представлява, тя веднага се изгубва. Ако оставите светлината свободна, тя ще ви помага. Но занимавате ли се с нея, тя ще ви напусне.

Следователно светлина е това, което постоянно освобождава човека от всички несгоди в живота. Тя разкрива света пред човека и го освобождава от несгодите му. Светлината е това, което показва какви са отношенията между мислите, чувствата и постъпките на човека. Като е дошъл на Земята, човек има известно предназначение, което трябва да разбере и изпълни. Всички вие се стремите да станете богати, учени, щастливи, но трябва да знаете, че щастието не се придобива с лотариен билет. Щастието иска учени хора, не учени по книга, както някои зубрят и придобиват знания. Зубренето подразбира да туриш главата си в торбата, както прави конят. Ако туриш главата си в торбата, ти можеш да зубриш, но нищо няма да научиш. Човек трябва да се освободи именно от зубренето. Всяко недоволство, което се явява в душата и в ума ви, в сърцето ви, това е конската торба, от която трябва да се освободите. Вие трябва да се освободите от конските торби на миналото. Някой дойде при мене и казва: „Много съм недоволен.“ Изхвърлѝ конската торба. На времето си тя е била потребна, но сега ти си човек, не ти трябва конска торба. Нали знаете как се туря конска торба? Тя се туря на врата му, а той пъха устата си вътре и яде. Обаче в това положение той яде мъчно. Той очаква да дойде някой да му снеме торбата от врата.

Сега аз не искам да кажете: „Колко глупави хора сме били ние!“ Това не е глупаво, това е аристократически маниер. Ти очакваш да дойде някой да ти тури торбата на врата. Ти чакаш да дойде слугата ти да ти тури торбата на врата и да започнеш да зубриш. Всяка наука, която се придобива по такъв начин, носи робството в себе си. И това не е лошо, но трябва да знаете, че всяка наука, която се придобива по този начин, по закона на торбата, носи робството в себе си. Всяко възпитание, което се придобива по закона на торбата, носи робството в себе си. Хубави са и тия работи; да бъдеш роб е по-добре, отколкото да си умрял. Ако ме накарат между робството и смъртта да избера едното, аз ще избера робството, защото смъртта е много по-страшно нещо. От робството можеш да се освободиш по-лесно, отколкото от смъртта. В смъртта има нещо тежко. Смъртта е причинена от непослушание, от нарушаване на един велик закон, в който няма прощаване. В греховете си човек не може да бъде простен. Някои казват, че човек е простен от греховете си, т.е. греховете му могат да се простят. Не, греховете не се прощават. Погрешката може да се прости, но греховете не се прощават. Благодарете – греховете са на дявола, а погрешките – на хората. Щом е така, дяволът да му мисли за греховете. А

вие трябва да мислите за погрешките си. В погрешките има страдания, а в греховете – смърт. Някой казва, че ще умре. Щом мисли, че ще умре, трябва да знае – причината за това е грехът.

Казвам: Не приемайте отговорността на дявола. Нека дяволът си носи отговорността за своите грехове. Всеки сам трябва да носи последствията за това, което е направил. Ако направиш една погрешка, кажи си: „За погрешката си съм готов да отговарям и да я изправя, но грехове не правя.“ Новата култура казва: Хората правят погрешки, но грехове не правят. Това е новото тълкувание. На времето си Давид е казал: „В грях ме зачна майка ми.“ Сега, според новото тълкувание, ние казваме: „В прегрешение ме зачна майка ми.“ От кривото разбиране на хората идат и Христовите думи: „Вие сте родени от баща дявола.“

Сега въпросът е за Петра, който се грееше на огъня. И вие се греете на слънцето. Пред вас стои Любовта, която е на позорния стълб. Пред вас стои Мъдростта, която е на позорния стълб. Пред вас стои Истината, която е на позорния стълб. Вие се греете и уреждате въпроса. Какво трябва да правите сега? Не, там ме няма. Аз не се занимавам с детински работи. Като ви питат нещо по философия, казвате: „Аз не се занимавам с отвлечени работи.“ Като ви питат нещо за свободата, казвате, че и с нея не се занимавате. С какво се занимавате тогава? Ще кажете, че се интересувате как да уредите работите си. Вън от вашите материални работи да става каквото ще. Не, това не е права мисъл.

Хората на новото трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която включва славата Божия на Земята. Те трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която включва царството Божие на Земята. Те трябва да се интересуват от великата Божия любов, която включва волята Божия на Земята.

Като приемем това, ние трябва да бъдем радостни и весели, да ни е приятно, че живеем за Онзи, Който живее в нас, а не живеем за себе си. Бог живее за нас и ние трябва да живеем за Него. Няма защо да живеем за себе си. Ако безсмъртният живее за нас, ние сме щастливи. И ако ние, смъртните, живеем за безсмъртния, пак трябва да сме щастливи. За кого трябва да живеем? За хората, които утре още ще умрат? Вие се влюбвате в човек, който утре още ще умре. Аз се чудя на такава любов. Когато някой казва, че ме обича, аз го питам: Ти от безсмъртните ли си? Ако си от безсмъртните, разбирам, но ако си от смъртните, стой настрана. Аз не мога да обичам хора, които умират. Всеки, който умира, върши престъпление. Вие трябва да ме разбирате правилно. Всеки, който умира за своите грехове, аз не мога да го обичам. Всеки, който умира за греховете на

другите, това е друг въпрос. Това е изкупление. Аз не искам нито един от вас да умира за своите грехове. Да страдате разбирам, това е в реда на нещата. Можете да минете през големи страдания, но не приемайте да умрете. Казвате: „Да умрем за Христа.“ Това е друг въпрос. Да умреш за Бога, за Безсмъртния, това е едно благо, това е едно благословение, това е освобождаване, това е влизане в царството на любовта. Това е влизане в царството на светлината. Това е влизане в царството на знанието. Това е влизане в царството на щастливия живот.

Казвам: Сега всички трябва да се интересувате от вашето благо. Например, вие живеете между българи, живеете в българския народ. Как ще му бъдете полезни? Българският народ се нуждае от живот. Всеки добър човек е проводник на живота. Всеки добър човек е проводник на любовта. А любовта е проводник на Божествения живот. Ако нашата Земя не се осветляваше от Слънцето и не се отопляваше от неговата светлина, и ако нямаше храна за ядене, каква култура щеше да има на Земята? Та, сега ние идваме до съществения въпрос и казваме, че животът произтича от любовта. Това, което носи живот, е любовта. Някой пита: „Защо трябва да любя?“ За да живея. Вечният живот зависи от постоянната любов не само към едного, но към всички. Ако в едногото разбираш Бога, ти си на правата страна, но ако в едногото разбираш един човек, ти си на кривата страна.

Представете си, че имате един син, който е станал вече на двадесет и една година. Ако през течение на тия двадесет и една година вие сте го фотографирали всяка година, или сте давали на някой скулптор да извая образа му, на края на двадесет и първата година вие ще имате двайсет и един образа от вашия син. Кой от тия портрети ще обичате най-много? Този от първата годишна възраст, от втората, от третата, от четвъртата, петата, или последния образ, от двадесет и първата година? Ако питате мене, аз ще обичам последния образ – от двадесет и първата година. Защо обичам последния образ? Защото той представя числото 21, което е съставено от единица и от двойка. Значи, на двадесет и първата си година човек събира всичкото си богатство в себе си. Числото 1 е число, което дава.

Когато се говори за Бога, аз разбирам Същество, Което дава от себе си и живот, и знание, и свобода – всичко каквото трябва. Това е такова даване, [което] може да се намира само в Бога. Само Бог устройва живота на всички хора, както и на всички същества. Той урежда живота и на мравите, и на гущерите, и на вълците – на всички живи същества по лицето на Земята. Когато вълкът изяде една овца, тя трябва да бъде умна, да отиде при Господа да се оплаче. Той ѝ дава двойно по-голямо благословение, а

на вълка отнема нещо от това, което му е дадено. Вълкът, който изяжда една овца, остава с едно благословение, а овцата има две благословения, тя получава още едно благословение от Бога. Колкото повече овце изяде един вълк, толкова повече губи.

Някои от индуските философи, които не разбирали живота, извадили крив извод. Те създали една теория за кармата, според която казват, че така е писано да стане това или онова. Ако вълкът постоянно яде овце, той престава да получава Божието благословение, но ако престане да яде овце, той получава Божието благословение. Като яде овце, вълкът казва: „Така е писано." Не е писано така. Не е писано овцата да яде трева, а вълкът да опапа наготово онова, което тя е обработила. И съвременните културни форми постъпват по същия начин. А после минавате за големи благодетели. Така постъпват те и към пчелите – те им правят хубави къщички, но като дойдат до кошерите, взимат всичкия им мед. Като погледнат пчелите, нямат мед. Хората им казват: „Много мед сте си събрали, не ви е потребно толкова." Хората си имат специални пушалки, опушат пчелите, вземат меда им, а на тях оставят едва четири–пет килограма. Много са прогресирали новите пчелари. Старите пчелари избиваха кошерите, когато искаха да вземат мед. Те обръщат кошерите нагоре, сипват един котел вода и избиват пчелите. След това изкопават един трап, заравят ги в трапа. В това отношение новите пчелари са по-човеколюбиви.

Казвам: Ако ти влезеш в един чужд кошер на пчелите, извадиш чуждото знание и го продаваш на пазаря, не си ли също пчелар? Мнозина искат да направят всичко, което и Христос е направил. И религиозните хора се ползуват от богатството на света. Те казват: „Христос изкупи нашите грехове." Кой каквото направи, иска да си послужи с Христовото богатство. Някой направи борч и казва: „Ще си изплатя дълга с това, което Христос е спечелил." Те са разбрали криво Христовото учение. Новото учение изисква работа. Ако бащата работи, и синът трябва да работи. Ако майката работи, и дъщерята трябва да работи. Дъщерята не иска да работи, да ѝ бъдат ръцете меки. За да ѝ бъдат ръцете меки, майка ѝ може да ѝ даде бели ръкавици, но нека с белите ръкавици да мие чиниите. Нека дъщерята да се учи да готви, да пържи лук в тиган с масло. Като извади маслото от една книга, да не го турне в гърне. Но докато е още прясно маслото, да го намаже на хляб и да го опита. Остави ли го в гърнето за известно време, то гранясало. Тя трябва да разбира какво е маслото, което ще купи.

Такива биват мислите, чувствата и постъпките на хората от хиляди години насам, но те трябва да ги разбират, кои са гранясали, кои – пресни.

Гранясалите трябва да се изхвърлят вън от гърнетата, понеже Бог е решил всичко това да се пречисти на огъня. Няма да остане ни едно гърне с гранясало масло. Старите гърнета ще бъдат унищожени докрай. Бог иде сега в света да развърже целия свят. Той ще ги развърже така, че от вашите дългове, мъчнотии, нищо няма да остане. Той ще ви изреже чисти и непотребни пръчки, той ще ви остави само по една, по две, по три до пет пъпки, повече няма да остави. Той ще изреже всички пъпки, за да дадете плод.

Питам ви сега: Колцина от вас има, които разбират света? Колко майки, колко бащи са разбрали света? Някои казват: „Аз съм баща." Казвам: Къде е вашият светия? Светиите и светиците, това са вашите деца. Къде са те сега? Няма ги. Аз другояче разбирам понятието „светия". Всеки човек, който е разбрал законите на светлината, който мисли право, той е светия. Според мене безсмъртието седи в светлината. Защо? Защото светлината носи безсмъртие в себе си. Аз не разбирам светията да го турят в църква. Светия е всяко същество, което носи безсмъртието в себе си, което носи Божественото в себе си. Той иде да използува всичко. Той е такова съзнание, през което минава Божествената светлина. Не е достатъчно само да покаже външния си вид, да покаже, че външно е светия.

Светията има най-красив образ. Не мислете, че светиите са с бради. Да не вземете да ме направите един светия? Някои казват: „На светия мяза той." Те как разбират светията? Според някои светията е с хлътнали очи, с пожълтяло лице. Аз не обичам светии с хлътнали очи и с пожълтели лица. Те казват: „Очите му са хлътнали от много мислене." Не, очите не потъват от много мислене. Аз обичам да говоря истината. За друг някой казват, че има дълбоки очи. Дълбоките очи и хлътналите очи са две различни неща. За друг човек казват, че бил много замислен. Мнозина казват за мене, че съм имал дълбоки и замислени очи. Вие не познавате още. Аз съм светлината, която излиза от мене. Това съм аз. Аз съм животът, който излиза от мене. Аз съм силата, която излиза от мене, за благото на всички хора. Когато всички хора са будни, това съм аз. Когато всички хора са свободни, това съм аз. Когато всички хора мислят, когато всички хора чувствуват, когато всички хора постъпват, това съм аз, това ме радва. Когато хората се ограничават, когато страдат, казвам: това не съм аз. Там, дето има страдания, това не съм аз. Там, дето има болести, там не съм аз. Нищо повече. Казвате: „Разделен си." Оставете тези работи. Това са външни условия, така не се говори.

Казвам: Сега от всички, които ме слушате, искам да бъдете. Ако влезете някъде и вдигнете скандал, това не съм аз. Дето влезете, искам да внесете светлина и топлина. Дето влезете, искам всички хора да запеят, да са

свободни. Ако влезете в един затвор, да освободите всички затворници и да им кажете: „Излезте всички на свобода, на Божествения свят, радвайте се на широкия свят, радвайте се, че сте освободени от веригите и въжетата.“ Аз виждам колко от вас сте вързани с вериги и въжета и казвате: „Тежък е животът. Не знаем какво ще се прави.“ Какво ще се прави? Светлина трябва, топлина трябва, сила трябва. Няма какво да хленчиш пред Господа, да Му плачеш. Господ не се нуждае от плача на хората. Бог се нуждае от работници, които да носят светлина. Нека всеки запали своята свещ и да гледа да не изгасне. Главата ви е една запалена свещ. Дето влезете, с тази светлина да носите живот.

Така трябва да се възпитават хората, да създадат новите светила. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки се изискват. Ако не знаеш как да постъпваш, трябва да учиш правилата на Божествения свят. Когато аз искам да постъпя правилно с един човек, хващам си показалеца – Юпитера, и казвам: „Какво искаш?“ Когато искам да постъпя справедливо, хващам си третия пръст – Сатурн, и казвам: „Какво искаш?“ Единият или другият пръст показват как трябва да постъпя. После хвана четвъртия си пръст – [...] [и казвам:] „Искам да стана художник. Ти какво ще ме посъветваш?“ Когато искам да уредя някои сметки, хващам малкия си пръст. Ако хвана палеца си, той започва да ми разправя за Божествените работи. Аз го слушам внимателно и каквото ми каже, думата му на две не правя. Всички пръсти ми казват какво да правя, как да постъпвам и аз ги слушам. За мене пръстите са живи.

Казвате: „Ама като умре човек?“ Това, което пръстите съдържат, то никога не умира. Това е Божествената правда, Божествената красота, която никога не умира. Това е по отношение на ония блага, които се отнасят до физическия живот или до духовния живот. Знаете ли защо малкия пръст е станал толкова малък? Понеже не са му дали възможност да се прояви в духовния свят, но го тикнали на работа. Той като работил дълго време, осакатял. Сега трябва да го изпратите на училище, да се учи. Пък и на църква не ходи. Той не е от много религиозните. Ако отиде на училище, той казва: „Досега не ме пращаха да се уча, осакатих се от това копане. Омръзна ми вече тази работа. Ако трябва да отиде някой в болница, все мене изпращат. Каквато погрешка направят, все аз съм виновен за всичко, не са ми дали възможност и аз да се проявя.“

Та казвам: Във физическия свят, всички трябва да се проявим тъй както сме. Съвременните хора имат една превзетост. Понякога те мислят, че са по-надарени от другите хора. Това е погрешно схващане. Всички хора са еднакво надарени. Разликата седи само в това, че едните използували Божиите закони – понеже са обичали Бога, те са работили и са

припечелили по-много, а други са заровили своя талант.

Сега аз мисля, че всички вие, които ме слушате тук, на нито един от вас талантите не са заровени. Аз вярвам, че вие имате най-малко по два таланта, а някои – по пет таланта. Двата таланта са вашите две ръце. Петте таланта, това е най-ученият човек, който знае да работи, да хване мотиката и да копае. Онзи, който работи с двата таланта, може да изкара на ден по петдесет до сто лева, а онзи с петте таланта, той може и на пианото да свири. Да седне пред пианото, той може да изкара тридесет, четиридесет, до сто хиляди лева на ден. Той знае как и да пее. Достатъчно е да размърда някак въздуха с гласа си, за да получи за една вечер толкова, колкото онзи, който с двата таланта изкарва в една година. Питам: Знаете ли кой е онзи, който заровил единствения си талант в земята? Той е бил певец. Понеже на времето си той е бил ленив, затова господарят казал: „Вземете назад неговия талант.“ Днес всички певци са изпоплашени толкова много, че са започнали да пеят и да свирят. Защо пеят? Господ иде на Земята. Аз харесвам сегашните музиканти, понеже работят. Те даже са достигнали да имат до пет таланта.

Казвам: Къде трябва да се греем? Аз съветвам всички да се греете на огъня на любовта. И когато ви питат от кои сте, вие трябва да отговорите: „Аз съм от тези, които се греят на огъня на любовта. Аз съм от тези, които се греят на огъня, който никога не угасва.“ Сега някой казва: „Аз съм окултист.“ Аз пък не зная какъв си. Друг казва: „Аз съм християнин.“ Тази дума за мене е неразбрана. „Аз съм православен.“ И тази дума за мене е неразбрана. Да служи на любовта, това аз вече разбирам. Аз разбирам вече, че служенето е една религия на Божествената мъдрост. Като стане дума за знанието, пак разбирам какво значи знание. Да се говори за религия на Божествената свобода, и това разбирам. Да служиш на Божествената истина – разбирам.

Та казвам: Преди всичко истината. Любовта беше преди създаването на света. Божествената мъдрост също беше преди създаването на света. А православието, окултизмът, всички се родиха след като се създаде светът. Дойде някой, пита: „Ти православен ли си?“ Православен съм. Турили са ми името Петър, други са ме кръстили, някои попове са ме кръстили. „Е – казват, – ти какъв си?“ Какъвто и да съм, не се отричам. Турили ми едно име, но това име е псевдоним. Според мене всеки човек, който не служи на Бога от любов, мъдрост и истина или всеки човек, който не живее добре, който не се учи и който не обича свободата, не може да бъде полезен нито на себе си, нито на дома си, не може да бъде полезен на отечеството си, на никого не може да бъде полезен. Това са новите хора.

Та казвам: В основите на новото възпитание трябва да се тури любовта. Само тогава ние можем да служим на Бога, на Безсмъртното в света. Само тогава можем да бъдем полезни на всички. Питам: Като отидете в онзи свят, кой ще ви кредитира? Ще ви кредитира Онзи, Който ви кредитира и сега. Това е Бог, Който ви е кредитирал. Аз виждам, че от хиляди години Бог ви е дал кредит, благословение ви е дал, грижил се е за вас, дал ви е ум, сърце. И понеже някои от вас са заровили всичко това, вие мислите, че може без Бога в света. Колкото може да живеете без въздух на Земята, колкото може да живеете без вода, колкото може да живеете без храна, колкото можете да живеете без светлина и топлина, толкова можете да живеете и без Бога. Бог е още по-голяма необходимост. Като умреш, въздух няма да има, но в невидимия свят има по-тънък въздух, с който ще се задоволиш. Когато една душа влезе в невидимия свят, тя диша чрез етера, а не чрез въздуха. Рибите живеят във водата и от водата вадят въздуха, а когато човек влезе в духовния свят, той ще извади етера от въздуха и чрез него ще диша. Там той се нуждае от други органи, по-съвършени. Там той ще влезе в една среда на по-рядка материя. Сега, аз не искам да ви кажа, че е абсолютно така, но предполагам. Къде са отишли хиляди хора, които са умрели? Има нещо в човека, което умира, и друго, което остава. Когато една ябълка падне на земята, кое умира в нея? От ябълката умира външната обвивка, но семената, които са вътре в нея, те не умират, те се посаждат наново. В семенцата е скрит и животът. Те произвеждат плод. Следователно това, което става в човека, то е безсмъртно.

Някой път понеже страдате, ще дойдете до един живот, в който става нещо непоколебимо. Докато се колебаете, докато се обезсърчавате, най-после вие ще дойдете до онова нещо във вас, което не може да се колебае, нито обезсърчава, нито обезверява. Сега вие се намирате в едно положение, дето сте свързани с хиляди конци и мислите, че тези конци ви заробват. Представете си, че вие късате един по един тия конци, докато изкъсате всички. И при това положение вие усещате, че пак сте ограничени. Къде е причината за това ограничение? Тези мисли се дължат на вашите мисли и желания, които са проектирани навън. И като ги скъсате, робството пак остава, робството е вътре във вас. Значи, онова, което заробва хората, седи в техните мисли, в техните чувства и постъпки. Тези нишки проникват навътре като паяжина. Паякът отде взима своите нишки? Той си има апарат, чрез който изнася нишките си. Благодарение на тези нишки, които излизат от нашите мисли, чувства и постъпки, ние образуваме една каша. Като се обвържем добре с тия нишки, казваме: „Загазихме вече.“

Първоначално паякът не е имал това намерение, което днес има. Впоследствие, когато условията на живота му се изменили, той употребил

паяжината си за други цели. Едно време той си служил с нея като с аероплан. Още тогава той е познавал аеропланното дело. Има паяци, които пущат нишката си на двеста–триста метра и той ту се качва по своите нишки. Той се разхожда свободно от една нишка в друга по своя аероплан. Понеже е лек, той лесно се разхожда по своята паяжина. Впоследствие той се е замислил не би ли могъл с тая мрежа да хваща от време на време по някоя муха. Той намира, че това е по-реално приложение на неговата паяжина. Той пусне паяжината в действие и хване мухата, той много обича да лъже. Понеже мухата е доста красива, подвижна, с хубави очи, паякът – доста умен, той пристъпва като философ при нея и казва: „Госпожице, заповядайте. Тези нишки са направени отдавна, за Вас са направени. Отдавна моето сърце трепти за Вас." И мухата, горката, току кацне. Като я види на паяжината си, той казва: „Почакайте аз да Ви помогна, да не би да паднете." За да не падне, той я набожда и казва: „Не се бой."

Казвам: Всичко това е добро. Паякът, който постоянно работи, е вътре в нас. Хубаво е това изкуство, но трябва, както Петра, постоянно да се греете на онази светлина, която ще донесе във вас новия живот. Законът е същият. Ти не можеш да използуваш Божията любов, ако не обичаш Бога. Любовта прави човека свободен. Любовта ражда знание. Истината ражда свободата. Или с други думи казано: мъдростта мъдрост ражда, любовта любов ражда, истината истина ражда, животът живот ражда. Някой път ние имаме едно схващане, че за да накараме един човек да ни обича, външно се показваме, че не го обичаме. Това е лъжа. Сърцето гори на този човек, а той дава вид, че не ви обича. След четири–пет дни той се оженва за него, а след няколко години се разоставя. Ако си се оженил, ти си направил една погрешка, ако се разведеш, ще направиш две погрешки.

В това отношение човек мяза на онзи турски бей, който направил няколко погрешки, той бил добър момък, с отлични качества, красив и угледен. Всички го уважавали и почитали. Всичко го наричали княз на князете, цар на царете. По едно време той си казал: „Чакай да се оженя, да видя какво ще кажат хората за мене." Той се сгодил. Всички казали: „Този княз на князете е близо до хората." После се оженил. Сега казали: „Той е като хората." Беят казал: „Това не се търпи вече, нека сега да се разведа." Той напуснал жена си. Като направил и това, всички се произнесли за него: „Сега е вече по-долу от хората."

Та, сега ние, съвременните хора, мислим, че като се разведем с Божията любов, като се разведем с Божията мъдрост, като се разведем с Божията истина, ще се издигнем, че няма да има подобни на нас. Аз говоря сега за същественото. Никакъв развод не се позволява в любовта, никакъв развод

не се позволява в свободата, никакъв развод не се позволява в мъдростта – нищо повече. Това е за онези, които разбират. Някои казват: „Това важи само за някои случаи." Не, това е общо за всички случаи. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави престъпления. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави грехове. От такава жена далеч ще бъдеш. Друг е въпросът, ако жената прави погрешки. За жената, която прави погрешки, можеш да се жертвуваш, но за жена, която прави грехове – никога. Ако искаш да имаш една другарка, ожени се за жена, която и погрешки да не прави. И за жената е същото. И жената трябва да се ожени за един мъж, който и погрешки да не прави. Само така тя може да бъде щастлива. Ако пък искаш да направиш една жертва, можеш да се ожениш за мъж, който прави погрешки. При това положение човек е свободен, но после да не съжалява. Той трябва да мисли, че той е направил тъй, както Бог постъпва с нас – Той се жертвува за нас.

Сега, това, което ви проповядвам, то е най-лекото учение, което можете да приложите в света. Аз не зная по-леко учение от това и по-приспособимо. Всички казват, че било мъчно да любиш. Не, това е най-лесната работа, най-естествено е човек да люби. Нима онази вода, която изтича по наклон, е мъчно за нея да тече? Мъчно е за замръзналата вода, но за течната? Тя е толкова подвижна, че ако ѝ дадете най-малкия наклон, положението ѝ да тече надолу е естествено. Ние искаме да живеем, но самият живот е резултат на какво? На любовта. Когато ние любим, другите хора живеят, а когато другите хора любят, ние живеем. Бог, Който ни люби, с това ни дава живот. А когато ние почнем да любим Бога, Божественият живот ще се прояви в света. Следователно ние трябва да любим, за да се прояви Божественият живот. А сега, като не любим, проявява се нашият живот, от който ние умираме. Смъртта се дължи на единствената причина, че силата не е двояка. Ако между мъжа и жената би съществувала пълната любов, за която аз ви проповядвам, те щяха да дадат дете, което не щеше да умира, болести не щяха да го хващат. Следователно всички деца, които умират и страдат в света, това се дължи на безлюбието. В това седи законът. Основа няма в този живот.

В новото учение трябва да се дойде в една посока. Човек трябва да разбира нещата. Той трябва да знае, че не може да дойде до една стабилност на своето сърце без любов. Той не може да дойде до една стабилност на своята вяра без любов. Любовта трябва да служи като основа на идейния живот. Зад тази любов трябва да има един образец. Това е живият Бог, на Който на всяка стъпка трябва да чуеш гласа Му. Вие трябва да чувате гласа на Бога да излиза от всяко растение, от всяко камъче, от всяка река, от всеки връх – отвсякъде трябва да слушате Божия глас. Няма по-хубав глас от Божия.

Чувайте Божия глас навсякъде. Като дойде един музикант, един цигулар, който чрез струните на цигулката си изважда онези висши тонове, от които сърцето ви трепва, благодарете му, че свири. Той не свири от себе си, друг е онзи, който свири в него. Като чувате някой пианист да свири, знайте, че друг свири в него. В него е влязло друго същество, което не е от този свят. Във всички музиканти са влезли други същества, с цел да предадат Божествената музика. Много музиканти мислят, че те са, които свирят. Ако някой човек е набожен, друг е в него набожният. Ако любиш, знай, че не си ти. Бог в тебе люби. Ако ти имаш знания, тези знания са на Бога. Ако си свободен, Бог в тебе е свободен. Щом ти си свободен, радвай се на Бога, Който живее в тебе, радвай се на свободата, която имаш.

Ти се страхуваш, че Бог може да те изостави. Бог не е същество, което днес върши едно, утре друго. Ние трябва да имаме една установена идея за Бога. Аз съм виждал свещеници, които идват да ме питат и казват: „Той не говори за православната църква.“ Че какво от това? Аз не дойдох да основавам православна църква, нито еврейска, нито евангелска, нито будическа. Аз идвам да оповестя една нова епоха, която иде сега в света. Казвам: Иде денят на тази епоха. Иде свободата на новата епоха. И без да говоря, тази епоха пак ще дойде. Аз не искам да ви кажа, че като пее петелът, Слънцето ще изгрее. Петелът кукурига, защото Слънцето ще изгрее. Като кукурига повторно, петелът казва: „Всички на работа!“ Когато слушате един петел да кукурига, всеки трябва да се вслушва в него. На онзи, който е обезсърчен, ще му дам едно правило: купи си един хубав петел, който да ти кукурига сутрин. Като кукурига през деня, обърнете внимание колко пъти през деня кукурига и как кукурига, отбелязвайте си всичко това в една книжка. Хранете хубаво петела. Когато нямате разположение в себе си, пуснете този петел в двора си и слушайте го как пее.

При бъдещото възпитание, трябва да възпитавате умовете си, трябва да възпитавате своите мозъци. Това трябва да става по един правилен начин. Мнозина мислят неправилно. Те казват: „Като умре той, кой ще го замести?“ Ако остане някой да ме замести, то е загубена работа. Няма какво хората да се заместват. Мислите ли, че умрелите хора могат да се заместват? Кой замести Христа? Никой не Го замести. Божествените работи не се заместват. Никой не може да замести един човек! Христа никой не можа да Го замести. Някой ще каже, че той замества Христа. Никой не може да Го замести. Ти може да бъдеш като Христа, но не и да Го заместиш. В пространството има хиляди и милиони слънца, но нито едно слънце не може да замести друго.

Сега, в нашите вестници имаше съобщение, че някои швейцарски и германски астрономи открили в съзвездието Риби една нова звезда, която била сто милиона пъти по-голяма от нашето слънце. Сириус, например, е двадесет и шест пъти по-голям от Слънцето и светлината му – по-силна, а тази звезда била сто милиона [пъти] по-голяма от Слънцето и светлината ѝ – сто милиона [пъти] по-силна от Слънцето. Изчислено било още, че светлината ѝ, за да дойде до Земята, нужни били двадесет милиона години. Те казват, че преди двадесет милиона години станало една катастрофа в пространството, вследствие на което тази звезда се е образувала. Така разбират тия астрономи. Всъщност никакво нещастие не е станало в природата. Това е само едно твърдение.

Един ден нашата Земя, и тя ще светне и ще се запали. Тогава хората ще се запалят и няма да изгорят. Хората ще пречистят телата си и ще живеят в огъня. И в огъня може да се живее, но в огъня на светлината. Чудни са хората, като мислят, че само в този огън може да се живее. Ти можеш да живееш в светлината, можеш да се разхождаш в нея, може да живееш в пламъка на топлината, без да изгаряш. Навсякъде има живот. Аз съм изучавал тия неща и в законите на природата не съм намерил едно изключение.

Мнозина се интересуват сега, искат да знаят какво ще стане с българския народ. Ако българският народ служи на Бога на любовта, ако българският народ служи на Божествената мъдрост, ако българският народ служи на Божествената истина, той ще има велико бъдеще. Те представят организмът на цялото човечество. Всичките народи, англичани, французи, руси, българи, американци, китайци, японци, всички са вече пред новата епоха, която иде с Шестата раса, всички имат своите определени места. Всички имат своето предназначение. В света иде един нов порядък, на всички ще се даде свобода. Всички хора ще си отдъхнат от това воюване. Старата епоха, старото вече си заминава, а новото иде в света. Един нов свят се създава в нашите умове. Нов свят се създава в нашите духове. Нов свят се създава в нашите души и в нашите сърца. Той се създава отвътре, а не отвън.

Та казвам: Очаквайте изменението да става вътре във вас. Аз не зная какви доказателства трябва да ви се дадат. Но казвам, че човек може да се подмлади много лесно. Доскоро имаше двама паралитици в Южна Америка някъде си, турили ги в една болница и ги осъдили на вечно боледуване. Те казвали, че болестта им е неизлечима. Те лежали там десет–петнадесет години, очаквали си смъртта. Един ден една голяма змия, боа, слязла от планината и посетила малкото градче, в което били двамата болни. Като я гонили да я убият, тя влязла в болницата, точно в това

отделение, в което били паралитиците. Като видели змията, те се толкова уплашили, забравили, че са болни и изскочили вън от болницата. Та, и за нас, съвременните хора, трябва да дойде една такава боа, да забравим своето нещастие. Или в друг смисъл: Докато ти не приемеш светлината на любовта в себе си, ти не можеш да се освободиш.

Сега аз ви пожелавам да видите първо ангела на Любовта, после да видите ангела на Истината. Само тогава вие ще стъпите в новата епоха. Това може да имате още днес. Но не разгласявайте тази работа, не бързайте да се хвалите. Когато свещта се запали, тя не се хвали. Тя си гори и нищо не казва. Тя не се хвали със своята си светлина, но гори само. А каквото ти придобиваш от тази светлина, то ще те ползува. Сега вие сте в един свят на светлината. Ако тази светлина във вас изгасне, с какво ще привлечете хората? Без светлина никаква придобивка в света не може да се постигне. Без тази светлина човек не може да бъде здрав, не може да придобие никакво знание, не може да има никакво щастие, не може да има никакво постижение. Чрез светлината, която излиза от външната страна на Божията любов, всичко е постижимо. Ние трябва да придобием всичко чрез светлината на любовта, понеже сме призовани да бъдем служители на Великия космос.

Казвате: „Какво се очаква от нас?“ Че, вие сте изпратени тук на работа. За всеки е определено мястото, което трябва да заеме в природата. Има свободни места, които трябва да се заемат сега от вас. Засега местата ви са празни още. Като отидете в онзи свят, ще видите, че мястото ви е празно, не сте готови още да го заемете. А вие сте предназначени за професори в университет, но нямате още професорски знания. Трябва да учите. Може би още десет, петнадесет, двадесет години ви трябват, докато заемете вашите катедри.

„Седеше Петър и се грееше.“ Какво ще прави? Аз казвам на този Петър: Петре, на такъв огън да не се грееш. И на вас казвам: Не се грейте на такъв огън, който хората правят. Грейте се на този огън, който Бог е създал във вашата душа. Грейте се на онзи огън, който Бог е създал във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. Грейте се само на онова, което Бог е създал.

Всеки ден благодарете на Бога за онова, което Той е избрал за вас. Благодарете за онази работа, която ви предстои и във великото бъдеще, която очаква всички велики хора, които са дошли по лицето на Земята.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

25-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_04_03 Влюбване и любов
лекция пред общия окултен клас

ВЛЮБВАНЕ И ЛЮБОВ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ако ви запитат или ако ви дадат една тема на всинца ви как да си създадете добрия живот, как ще отговорите? Казвате: „Да се създаде добрият живот.“ Как би се създал добрият живот сега? Всеки един от вас има едно състояние, седи някой път замислен. От какво зависи, че е замислен? Казва, тъжен е. В какво седи тъгата на човека? Тъгата е нещо чуждо. Ако влезе един трън в крака ти, как може да вървиш спокойно? Не си свободен. Този трън може да е в крака, може да е в ръката, може да е в гърба – на различни места може да е. Вие всички носите разположението на младите момци и младите моми. Всички носите разположението на бащите и на майките, и после, носите разположението на старите хора. Някой път вие сте с инициатива, въображението във вас работи. Най-първо младата мома мисли, че тя може да оправи света. И младият момък, и той мисли, че не само може да го оправи, но нов свят да създаде. Той казва: това знае, онова знае… Показва, че има ред и порядък. Космите му са на място, дрехите му са на място, като върви – спретнат, от него излиза енергия. Питам: В този млад момък, откъде дойде енергията в него?

Да допуснем, че имате един магнит, който привлича железните стърготини. Има нещо, което привлича стърготините. След туй погледнеш младия момък – в него настава промяна. Тук преди години, в братството, имаше един брат и една сестра, които ходеха много неглиже, като че нито братът, нито сестрата се интересуват от някои външни неща, вглъбени вътре. Някои ги мислеха, че са много религиозни. В моите очи не бяха религиозни вътрешно. Външно те се показваха, че са религиозни, но подбудителните причини, които ги караха да бъдат така, ни най-малко не беше Божествената любов. Съвсем други бяха причините. След 5–6 години този брат и тази сестра започнаха да се обличат хубаво, братът се обличаше добре и сестрата се обличаше добре. Казват другите: „Те поумняха.“ В моите очи ни най-малко не поумняха – те оглупяха. Защото, когато един човек започне много да яде, осиромашава. От ядене и пиене осиромашава човек. Някои от вас искате да бъдете спретнати, красиви. Хубаво е. В какво седи красотата? Човек трябва да има симетрия. Ако той симетрично не е устроен, много страдания ще има. Всичките хора, които са нещастни, ако вземеш да премериш лицето, краката, ще видиш откъде

произтича нещастието им. Ако влезеш в една прихлупена къща, таванът е един метър и половина висок, откъде произтича нещастието? Като влезете, трябва да се навеждате. Ако човек е късичък, както и да е. Но да кажем, сте като нашия брат, който, като го взеха войник, не можаха да му намерят дрехи, трябваше нов шинел да му направят.

Та казвам: Има някои хора, които много мислят. Много мислят и са разчетливи. Други нямат никаква разчетливост. Онзи, който е разчетлив, и пръстите му са разчетливи. Хора, които са разчетливи, обръщат внимание на фактите, имат друг строеж. Онези, които не са разчетливи, общо гледат на всичко, пръстите им са другояче построени в основата. Онези, които не обичат да се хранят, неглиже са в яденето, другояче са построени пръстите им. И главата им е по същия начин построена.

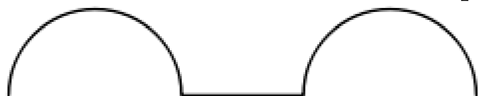
Сега вие ще извадите заключение: щом е построена къщата така, това зависи от тебе – ти си построил къщата така. Ти си построил едно седло или един самар за коня. Построил си един гем. Нима този кон за твоя гем е създаден? Ти си му създал закон, ще го туриш на главата му, казваш: „Каквото аз казвам, това ще правиш." Като туриш гема на главата, на очите, на гърба му се качиш и казваш на коня: „Ще вървиш в правата посока." Рече да върви надясно – веднага дръпнеш лявата страна на гема; рече да тръгне вляво – веднага потеглиш дясната страна на гема. Този кон пита: „Защо ме теглиш?" Казва: „В правия път да вървиш." Рече ли конят да иде надясно, потегли го наляво; ако отива наляво, потегли го надясно. „Какво съм направил?" – мисли си конят. Казва: „По правия път ще вървиш." Този прав път прав път за коня ли е или прав път за онзи, който ръководи? Всеки един от вас казва: „Аз вярвам в правия път." То е въпрос. Че ходите в правия път, не се съмнявам, но че вървите във вашия прав път, в това се съмнявам.

Сега, ако ви говоря и вие се съмнявате, какво добива човек, ако се съмнява? Човек по някой път трябва да се съмнява. Но да допуснем, че ти се съмняваш в себе си – какво добиваш в съмнението? Човек може да се съмнява в своя ум, човек може да се съмнява в своето сърце, пък може да се съмнява и в своето тяло. Боли те кракът. Ако много те боли, ти се съмняваш, че може да идеш някъде, да направиш екскурзия. Казваш: „С този болния крак на екскурзия не може да ида." Искаш да предприемеш нещо, но сърцето ти куца. Според мене и сърцето ти има крака. Умът, и той има крака. И лицето, и очите, и устата, и те имат крака. Аз тъй си го представям, както малките деца. Сърцето представям като млада мома; ума си го представям като млад момък; тялото го представям като едно малко дете. Те са двамата големи братя, че и двамата влезли, казват: „Ха, Иванчо, тук една малка работа да направиш." Ръката ти бръкне, вземе

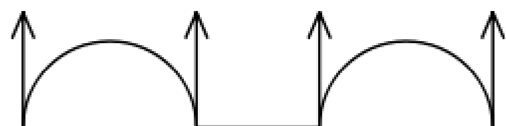
нещо, тури го на място. Казва: „Много хубаво направи." Те заповядват, ти слушаш. Братът седи в третия етаж, сестрата седи във втория етаж, Иванчо е в сутерена. По някой път сутеренът е влажен.

Тази крива линия представя идеалиста, който е щедър, иска да даде. Този човек има добро желание, желание да даде. Този човек представя хубавата мисъл, едно желание, което върви по правия път.

Питам: Този живот, който се събира между тия двата върха, благоприятен ли е? [вж. фигурата на следващата стр.] Двата върха са толкоз високи, че тази местност помежду им е образувала едно езеро. То не е поле. Значи тук може да живеят само рибите. На тия върхове горе то е идеално място, но какво може да посадите на тези върхове? По някой път вие се чувствувате, че ви е студено. Казвате: „Хладно сърце има." Тия високите места са хладни сърца. Като се качиш на този връх, не може да имаш топло сърце; може да имаш светъл ум, може да туриш един фар. Но питам: Кого ще осветиш? Ще осветиш езерото, ще осветиш рибите. Рибите имат ли нужда от фарове? Нямат нужда. Сега, всичкото изкуство е, че това езеро трябва да се превърне, на тази вода трябва да ѝ се намери място.

Това е ред и порядък в света. Това е съвременният живот. Това е българският хомот. Тези линии със стрелките, това са жиглите. Казва: „Ха, Иванчо, тури си главата, ха, Драганчо, тури си главата, тури жиглите. Ха и колата сега да видим." Качи се той, те двамата теглят, колата върви. Питам: След като впрегнеш два вола на едно място, какво се постига? Но работата е, че тия волове не по свое желание вървят, впрегнали са ги там. Те са недоволни от положението, което имат. Но ако ги питате защо са впрегнати, казват: „Съдбата е такава." И вие допущате, че съдбата е такава.

Вие създавате един навик. Най-първо ви казват: „Я близни от тази чаша, една чаша с винце." Близнете, доста хубаво винце. То сила дава. Изобщо се препоръчва винце на старите хора като дойдат, на 80–90 години, понеже стомахът им отслабва. Препоръчват 5–6–7–10-годишно вино за уякване на стомаха и за разположение. Даже писателите, като пийнат малко винце, пишат по-хубаво. Днес по една чаша, утре по една чаша – по една чаша най-първо пие. В самото начало е пил много малко, само по една глътка: сутрин една глътка, на обяд една глътка и вечер една глътка. Дойде един

ден – не пие по една глътка, но по чаша пие. После казва: „Една чаша е много самотна, хайде още една чаша, брат и сестра станат.“ Казва: „Две чаши са много самотни, хай да се увеличи семейството!“ – изпие и трета чаша. „Но – казва – с три работа не става!“ – изпие и четвърта чаша. Но трябват и слуги да работят, и почне 5, 6, 7, започне по 8 чаши на ден да пие. Онези, които пушат тютюн, по колко цигари изпушват? По 30–40 цигари изпушват, а на някои и две кутии не им стигат. Вземе цигарата, пухка. Казва, много право мисли. Дига дим. Че, хората оставиха пушенето.

Много пушене има в света. В астралния свят има два пъти повече пушене, отколкото на физическото поле. Аз виждам хората, когато пушат. Например някой взел една пура, турил я в устата си на една страна. Англичаните и други, като тури пурата в устата си или като тури лулата в устата си, пише. Побутне лулата и пак продължава да пише. В астралния свят от двете страни на устата си имат по една пура. Гледаш, бутне лявата лула, бутне дясната лула. Ако влезете в умствения свят, по три пури пушат в устата: отстрани на устата по една пура и една в средата, перпендикулярно. Може и три лули да има, и трите димят. Сега вие искате да си го представите на физическото поле като как е тази работа. На Земята три лули може ли едновременно да ги има в устата си? Виждали ли сте човек с три лули?

Ние наричаме тия неща навици. Следователно ти започваш да мислиш, че имаш един навик, една лула. Ти си се убедил, създал си една лула. Казваш: „Без лула не мога.“ Понеже мислиш, че не можеш – не можеш. Лулата ще дими. Питам: Правили ли сте вие отчет за 50–60 години като живее човек и има една лула, колко ще похарчи, за да поддържа живота на лулата си? Една лула с един лев може ли да мине на ден? Десет лева трябват. 365 дена по 10 лева правят 3650 лева на година. Той живее 90 години, колко ще похарчи? Но знаете къде е загубата? Има една загуба в света. Ако не знаеш, тия пари ще ги похарчиш за нищо и никакво. Като ти дими лулата, ще гледаш как димът излиза навън. Като се занимаваш много със своята лула, освен че няма много да научиш, но ще изгубиш и това, което имаш. Един навик е подобен на лулата. Всеки ще ти създаде много неприятности. Например ти имаш една лула, влезеш в едно общество, дето хората не пушат. Някой път влизали са при мене хора, които пушат и казват: „Моля, позволявате ли ми да пуша?“ Казвам: Ще извините. Той иска аз да му позволя да пуши. Казвам: „Бих ти позволил, ако си поп. На попа с кандилницата, да ми кади стаята с тамян, бих позволил, но понеже не си поп, не позволявам.“

Сега аз говоря за лулата, но имам пред вид навиците. Ние имаме доста навици, които ангажират част от нашата енергия и най-хубавото си време

трябва да го иждивим за тях, така че не може да схванем онова хубавото. Например ти станеш сутрин със своята лула и понеже не си нахранил лулата си, станеш сутрин – лулата ти е гладна, яденето на лулата не е хубаво сготвено и заради лулата ти се разсърдиш – как да няма да яде лулата! Трябва да пушиш с тази лула. Ти се разсърдиш, че лулата не е яла. Ти се сърдиш, че имаш само една лула. Аз не зная как казвате, какво правят с лулите. „Опъват“ ли ги? С такъв един навик човек загубва най-хубавото.

Всяка минута в живота има предназначение. За разумния живот хубавото време е строго предназначено. Щом изгубиш хубавото време, сменят се вълните. Ритмичните вълни не са еднакви. Има прилив на хубавите условия в живота, има един прилив на [лошите условия]. Ако ти не събираш тази енергия, идат неблагоприятни условия на живота. Има един период от 7 години, сменят се условията всеки 7 години. От 1 до 7 години – това е дете. От 7 до 14 години – то е вече втората фаза, започват да се развиват чувствата му. От 14 до 21 година, в тия 7 години се развива неговият ум. Или, в първите 7 години расте тялото. Децата, изобщо, обичат да ядат, те служат на стомаха. Вторите 7 години те служат на своето сърце. В третите 7 години започват да мислят малко. Затуй учениците от 14 до 21 година стават поети. В гимназията пишат стихове почти всичките. От 21 до 28 те стават разумни. Тогава настава един период критически от 3 години и ако оживее, човек ще стане; ако не оживее, отиде. Ако до 28 години ти не уредиш живота си както трябва, оттам насетне много мъчно може да се справиш. Нещата се повтарят. От 28 години ти си в четвъртия период, ти влизаш в крайния предел. Ти си в причинния свят. Те са всичките възможности. Остават други 3 свята, които те засягат. Наричат това идеен живот на човека. Наричат това са блянове на живота. Мислиш за оня свят, нямаш нищо определено. Казваш: „Оня свят, рая.“ Къде е раят, не го знаеш. Някой ви казва: „Вътре в главата.“ Някой казва: „Вътре в сърцето.“ Но къде е всъщност, не го знаеш. Така разбъркано, не знаеш в главата ли е, в сърцето ли е. Че в главата, в главата е. Какъв рай може да има в човешката глава? В една такава малка глава какъв рай може да има? Казва: „Всичко е в ума на човека.“ В тази глава рай не може да има. В туй сърце рай не може да има. Казва: „Раят е в тялото на човека.“ И в тялото на човека рай не може да има.

Представете си, че вие сте затворени в един замък, може векове да сте живели, но малки прозорци има. Представете си, че тия стъкла са така млечни турени, усещаш като че вън може да има нещо, извън тия прозорци. Някой ти казва: „Всичко е тук, в този замък.“ Ти имаш осветление, всичко си задоволен вътре. С години прекарваш там. Казвам: Ако те затворят като в нашия салон, може ли да бъдеш щастлив? Ако

живееш в един такъв салон 90 години, ще знаеш всички кьошета, какво има вътре, колко лампи, колко греди, всичко ще знаеш. Питам: Какво ще те ползува това знание, което си научил вътре?

Казвам: То е нашето минало. Ние се спъваме от това, изучаваме какви сме били в миналото. Самите нас не ползува миналото. Има едно минало, което само на филм трябва да го гледаш. Представете си, че си бил едно време един слон, въртял си опашката, хобота, тук си откъснал един лист, там си откъснал един лист, един клон. Тук се подпреш, там се подпреш. На училище не си ходил, книги не си чел, никакви философски възгледи не си имал. Бил си един голям слон, ръководил си цялото стадо, влезеш в едно езеро, излезеш от езерото, минаваш из гората. Казваш: „Много съм направил тогава." Какво си направил? Някоя книга не си написал; някое здание не си съградил; някой път да си направил някакъв закон – не си направил. Но аз разглеждам въпроса другояче. Туй, слонското тяло – то е един замък, в който живееш. Ти мислиш, че като си слизал на Земята, ако имаш тялото на един слон, всичко ще ти върви напред. Но питам: Ако слоновете можеха да създадат една култура, каква култура създадоха слоновете? От техните зъби какво правят? Има слонова кост. Много хубави работи има направени. По-рано правеха клавишите на пианата от слонова кост – много хубави, бели. Сега, понеже няма слонова кост, има клавиши, направени не от слонова кост.

Сега вие, като ме слушате, знаеш на какво мяза работата? Или като четете някой роман, четеш романа, мислиш, че си научил нещо. Този автор изведнъж започва. Казваш: „Този път намерих един хубав роман." Ако четеш романите на Виктор Юго или на Толстой или на всички други автори, след като прочетеш романа, знаеш толкова, колкото и преди да си го чел. Туй, което описва авторът, ти го имаш в себе си. Турил двама млади – един герой и една героиня, седят и двамата. Защото всеки роман има герой и героиня и те са млади – винаги до 19–21 година, тия герои и двамата са млади. Тия герои са влюбени, но не си изказват още любовта. Всеки един е самостоятелен. Тя е от княжеска фамилия и той е от княжеска фамилия. Високо се държат, само минават един край друг. Той ще мине покрай къщата, ще погледне, ще се поклони. Тя мине покрай къщата, уж че нищо не иска да знае. После авторът започне да прави интриги. Той мисли каква интрига да образува. Той ще направи една такава интрига, че младата мома, като върви, бръкне в джоба, кърпичката ѝ падне на земята. Пък ще направи, че младият момък да се случи отподире да върви, да ѝ подаде кърпичката. Колко е внимателен той – ще вземе кърпичката, ще ѝ я даде. Тя го счита за голяма привилегия, че е толкова учтив, обърнал внимание на падналата ѝ кърпичка. Втората интрига се случва, че като вървят, тъй се случва, провидението тъй прави, че момъкът падне и си

изкълчи крака, че не може да върви. Младата мома се притичва, хване крака, изтрие, намести. Той стане, започва да куца, тя го хване за ръка, казва: „Ще мине всичко, ще оздравееш.“ Запознаят се. Той казва: „Колко е умна, знае да разтрива хубаво, намести крака. Много ѝ благодаря. Ако тя не беше, щях да се осакатя. Какво щеше да стане с мене!“ Тя казва: „Няма нищо, случват се тия работи. Аз се радвам, че мога да Ви помогна.“

Сега, да се не разпространяваме. Този автор прави разни интриги, докарва около тях много хора, разни градини, цветя, Слънцето изгрява, после музика има, угощения има, разпространява работата. Всичките хора се радват. Всичко наоколо става заради тия двамата млади. Че, по същия начин не е ли и цялата природа, защо е станало всичко туй? За какво става всичко туй? Растения, животни, облаци – всичко е за нас. Ние сме героите. Хората са героите. За тях са всичките животни в света, растенията, водите, облаците и Слънцето, и звездите, всичко за нас Бог създаде. Ние сме герои на Земята. Слънцето изгрява за нас. Залязва пак за нас, от голяма учтивост, за да не ни изгори съвсем. То се скрива, че да си починем.

Питам: Толкова години вие сте живели, какво сте разрешили? Как сте разрешили въпроса? Знание още нямате. Понеже ви отиде младостта, не знаете къде отиде младостта. Вътре сте млади, а отвън черните ви коси станаха бели. Зимно време е, сняг има. Отвън побелее косата. Разбира се, сега козметика има. Може да се почернят белите коси. Имахме един окултист, той беше измислил за боядисване на косата, че като я боядисаш, хубава стане.

Казвам: Естествено ли е човек да остарява? Не е естествено. Човек остарява по единствената причина, понеже не спазва онова равновесие, което трябва да има в ума му. Безпокоите се. Най-първо започвате да се безпокоите. Младите се безпокоят за какво? Младата мома се безпокои дали онзи, когото тя търси, дали ще го намери. Тя носи един герой в ума си, тя има един портрет. Всяка млада мома и всеки млад момък носят портрета на един герой: момата носи портрета на героя, момъкът носи портрета на героинята. Всеки един го носи в себе си. Извади портрета, погледне, въздъхне. Сутрин го погледне, на обяд го погледне. Някъде се случи, че го намери, някъде не го намери. Защо трябва да се безпокои за героя дали ще дойде или не? Може този герой да е тръгнал от далечното пространство. Представете си, че вашият герой е на Слънцето, той иде от далечното пространство, 92 милиона мили – всичко става. Може да закъснее с една година, с две, с три, пък някой път може би, като тръгне от Слънцето, някакви семейни работи го задържат или друга някаква работа го задържи, че не може да дойде навреме. Вие се безпокоите сега.

Казвате по някой път, че любовта е смисъл на живота. Правете разлика между любов и влюбване. Влюбването е едно статическо положение, любовта е едно динамическо положение. Влюбеният държи само един предмет в статическо положение, ти нямаш движение. Ти си установен само на едно място, щом си се влюбил. Любовта е един динамически процес. Щом се безпокоиш, трябва да знаеш, че това не е любов, то е влюбване. Влюбването допуща безпокойства. Любовта изключва безпокойствата. При любовта ще дойдеш на станцията: „Ало!“ Ще го извикаш, ще разбереш причините, поради които е закъснял. Всякога, щом се обичате, веднага по радиото може да се разберете. Всички хора, които се обичат, радио имат. Всякога, където и да е, и зад Слънчевата система да иде, ти ще телеграфираш и той ще ти телеграфира. Ако е на някоя далечна звезда, ще чакаш. Ако е на най-близката звезда до Земята, ще вземе 3 години, докато дойде телеграмата тук. Ако е на някоя по-далечна система, 10 години ще чакаш, докато дойде телеграмата. Не може бързо телеграмите да идат.

Сега вие сте се научили да мислите, искате вашият живот да се нарежда тъй, както вие искате. Вие имате едно понятие за Бога, че каквото вие искате, трябва да стане. Трябва ли в живота на човека да стане всичко това, което той иска? Провидението всякога го пита 3 пъти: „Туй, което мислиш, искаш ли да стане? Мислите ли, че ако стане това, което вие мислите, че то ще бъде за вашето добро? Мислиш ли, че ще бъдеш щастлив?“ Като те попитат 3 пъти и ти и 3-те пъти го поискаш, тогава ти го дават. Погледнеш, като ти го дадат, ти станеш нещастен. Представете си, че тук има хора, които обичат плодовете, и други, които обичат месната храна. Той иска една млада ярчица заклана, най-първо сварена в тенджерата, после опържена, направена и супа с ориз, с лимон. Ако не е ярчица, не може: „Става ми лошо на стомаха.“ Питам: Какво ще добие човек, ако яде една ярка? Той казва: „Човек само с плодове не може. Само мисълта не може да се развие и сърцето, и тялото слаби ще станат.“ Другият иска да го убеди, че ако яде растителна храна, по-добре ще бъде. И двамата се спорят. И двамата спорят, понеже имат два различни възгледа.

Бог, като създаде света, на всеки човек определи храната му каква трябва да бъде. Бог, като създаде сърцето, и на него определи храната. Сърцето се храни с една храна, която е свойствена на него в дадения случай. То може да се храни с храна, която е свойствена на него. Тялото и мускулната система се хранят с храна, която е свойствена на тях. Всяка частица на човешкия организъм трябва да вземе съответна храна. Щом дойде един дисонанс, едно разногласие в храната, настава едно противоречие. Да допуснем, че ти искаш да създадеш един живот. С какво трябва да се храниш? Най-първо трябва да разбираш естеството на светлината. Ако

искаш да образуваш един хубав живот, трябва да разбираш естеството на топлината и после трябва да разбираш какво нещо е силата. Някой път човек се пресиля, той развива силата. Ако речеш да развиеш чрезмерна сила в твоето тяло, ще придобиеш един противоположен процес. Ако развиеш чрезмерно сила, ще станеш твърд. Ако развиеш чрезмерно топлина в сърцето си, сърцето се разтопява. Ако развиеш чрезмерно светлина на физическото поле, умът ти не може да бъде способен да мисли. Защото по някой път е необходимо в ума малко сенки. Както при фотографията има тъмнина в камер-обскурата, за да имаш хубава фотография. За да може да мислиш, трябва да разбираш законите на светлината и сенките. Ако не разбираш тия закони, няма да бъдеш добър фотограф или ще си създадеш големи неприятности в живота.

Големите скърби и страдания не са нищо друго освен сенки, които хвърляш в ума си. Не си направил една картина както трябва. Ако рисуваш един човек, че туриш под очите му големи сенки, тъмни петна, какво показва? Щом около очите започва да потъмнява, показва едно неестествено положение на сърцето и симпатичната нервна система не е в изправно положение. Щом започнат очите да потъмняват, самите очи потъмняват, погледът се размътва, показва, че стомашната система е в безпорядък. Какъв е безпорядъкът? Ако пък очите пък съвсем светнат, оцъклят се, показва, че мозъкът не е в порядък. Има една светлина, когато мисли човек, която е мека и приятна на очите. Очите трябва да бъдат чисти, ясни, после сенките трябва да бъдат приятни. Да има малки сенки край очите, които дават израз, да правят очите по-красиви. Ние казваме: „Живота така Господ го създаде.“ Хората създадоха един живот, на който туриха Божествената табела. Всичко, което хората създадоха, казват: „Господ създаде света така.“ Има много работи, които ние създадохме. Ние трябва да се освободим от старите навици.

Да допуснем, че вие искате да бъдете милосърден човек. Нали трябва да помагаш на ония хора, които имат нужда, а не на онези, които нямат нужда. Допуснете, че вие слугувате на един здрав човек или слугувате на един болен човек. Кому ще угодите повече – на здравия или на болния? По кой начин може да се слугува на един болен човек? Или на един здрав човек как може да се слугува? Слугуването не е така лесна работа. То е много трудна работа. Много пъти слугинята ще направи нещо, господарят ѝ ще се сърди, господарката ѝ се сърди. Значи не е направила работата както трябва. Някой ученик пише някоя тема в училището, не е написал както трябва, учителят изисква.

Вие развивате темата: „Добрият живот“. В какво седи добрият живот? Ако идете в Лондон или Париж, в какво седи добрият живот? Ако джобовете са

ви пълни със звонкови, животът ви ще бъде много добър: автомобили, хотели, ресторанти, дето влезете, всички ще бъдат на ваше разположение. Ако джобовете ви са празни, и хотелите ще бъдат затворени за вас, и ресторантите ще бъдат затворени, и железниците ще бъдат затворени. Казва: „Добър човек.“

Сега аз пренасям. Казвам: То и без пари не може. Но не може без пари, ето в какво отношение не може без пари. Аз разсъждавам по следния начин. Без мисъл не може. Но умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли. Богат трябва да бъдеш с мисъл. Всичките джобове на ума трябва да бъдат пълни с онова умствено богатство. После, ако дойдем до духовния свят, сърцето трябва да бъде пълно с най-хубавите чувства. Ако дойдем до тялото, то трябва да бъде пълно със сила. Защото в тази сила ще се изразят постъпките. Ако тялото не е здраво, няма да знаеш как да постъпваш. Ако в сърцето нямаш най-добрите чувства, няма да знаеш как да постъпваш. Ако нямаш хубави мисли, и умствено няма да знаеш как да постъпваш.

Щом се колебаете в нещо, показва, че има нещо, което ви препятствува. Да кажем, вземете един, който иска да пее. Казвам: „Вземи до.“ Той започва да се колебае. Той още като си каже до, като кажеш до, тонът да звучи в тебе, да го чуваш. В умствено отношение трябва да мислиш музикално. Ако не мислиш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако не чувствуваш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако постъпките ти не са музикални, не можеш да бъдеш музикант. Ти можеш да бъдеш, но тогава ще си служиш с един камертон. Тия камертони, като се измени времето, и те се изменят. Има едно изменение. Казвам: Има в човека един камертон.

Ти не знаеш в дадения случай твоята мисъл права ли е или не. В живота има хора, които са много чувствителни. Ти може да ги обидиш с един малък намек, че нему да му стане мъчно. Или някак си дигнал погледа си и че той станал недоволен. Излиза и казва: „Той много лошо ме погледна.“ Или някой път ти имаш един навик да правиш някаква гримаса. Може да се обиди някой от това.

Тогава ще се намерите в положението на един проповедник, който още като бил дете в училището, обичал да мига. Това му останало навик и като голям. Някой път, като говори, проповядва на някои млади жени и ще мига с очите. Не може да се освободи от този навик. И той не знае какво да прави. Един път говорил той с една млада жена и мигал с окото. Мъжът ѝ, като видял това, казва: „Туй безобразие не искам да правите с жена ми.“ Казва: „Извинете, това е един стар навик, като дете като бях, се научих и не може да се отуча.“ Ти виждаш една млада жена и веднага дойде ти една

лоша мисъл в главата. Не че ти искаш, но дойде ти една мисъл. Като дойде, ти сам се измъчваш. Веднъж наблюдавах един млад момък, говореше с една млада 35-годишна дама. Като замина дамата, момъкът започна да маха с ръцете, като че искаше да изгони мислите си из главата. Аз чета мислите. Дойдоха му в главата такива мисли лоши, маха, иска да се махнат тия трептения. Той маха с ръката си, да се освободи. Тя носи това в ума си. Той маха сега, горкият, да се премахнат, да се затворят вратите за тях.

Аз в такъв случай ви препоръчвам да имате памук. Тури памук в ушите си. Трябва да гледате трезво. Представете си, че вие наближавате една градина с карамфили, чувствувате тяхното ухание. Колкото се приближавате, уханието става по-силно. Представете си, че вие се приближавате при един труп, който гние, усещате нещо неприятно. Не че злото е във вас. Вашето ухание ви предупреждава от една опасност.

Казвам: Всякога, когато в нас има едно единство, показва степента на нашата мисъл. Ако туй чувство в мисълта започне да ни безпокои, показва да бъдем внимателни. Ако се усилва лошата мисъл, приближаваме се при предмета. Тогава трябва да държим дистанция. От злото да се отдалечим. Ти може да се приближиш и да се отдалечиш от злото. Ти може да се приближиш при един водопад и може да се отдалечиш. Ако се приближиш при водопада, ще паднеш в едно голямо противоречие. Та казвам: Трябва да изучаваме законите на мисълта. Някоя мисъл може да бъде толкова силна, че може да причини цяло разстройство във вашия мозък. Чувството може да бъде толкова силно, че може да разстрои цялата ви симпатична нервна система.

Та, най-първо трябва да изучавате законите на Божествената хармония. Тази хармония може да се изучава. Молитвата е един начин за хармония. Човек трябва да се моли да хармонира ума, сърцето и тялото. Той трябва да мисли добре, за да се хармонира. Трябва да чувствува добре и трябва да постъпва добре. Това са методи за добиване на хармония. Но казвам: Как ще постъпиш добре? Този човек, с когото ти искаш да образуваш хармония, вие сте два противоположни полюса. Ти не може да завържеш с него никаква връзка, ако не туриш помежду вас друго някое живо същество. С някои хора, за да се хармонираш, трябва да прекараш мисълта си, да има още един, двама, трима някой път помежду ви. Пък някой път трябва да прекараш 12 души в мисълта си, докато се хармонираш с него. Светските хора изучават този закон. Когато имат някой човек, който ги мрази, ще намерят отдалече някой приятел на него, да каже една дума. После ще намерят втори, трети, четвърти, докато се намерят 7–8 души да му говорят и в него стане промяна. Изобщо, духовните хора не изучават

законите, казват: „Господ ще уреди въпроса.“

Има друг закон: Ако искаш някой човек да ти помага – онзи, който не те обича, ще намериш най-хубавата черта, която има в себе си, с която той е роден, ще държиш тази хубавата черта в ума си и ще му желаеш доброто. Няма да му казваш, че го обичаш. По този начин ти може да го разположиш да измени своето отношение към тебе.

По някой път вие искате Господ да ви слуша. Че, правите същата погрешка. Вие отивате при Бога със съмнение. Казвате: „Бог мене не ме слуша, с други работи се занимава. Ще се занимава ли с мене, дребния човек?“ Вие отивате при Бога и имате една определена мисъл за Него. После, вие отивате, но не отивате с едно отворено сърце, ами криете нещо в себе си. Искате пред Бога да се оправдавате. Някой път пред Бога ще се обвиняват. Господ не обича нито да се обвиняваме, нито да се оправдаваме. Бог обича да му представим нещата тъй, както са. На детето майката казала така: „Иванчо, няма да буташ туй дърво с ябълки.“ То откъсне и после казва: „Откъснах, много съжалявам, че откъснах, без да искам откъснах.“ Какво наказание ще му дадете? Друго дете ще каже, че някое друго дете го накарало. То адвокат става. То употребява бялата лъжа, не е право, че го накарали. То само се накарало.

Много пъти ми казват на мене някои: „Да нямаш лошо мнение за мене.“ Казвам: Ако вие говорите френски, пък не говорите както трябва, ще имам мнение, че вие не говорите добре френски. Ти може да си философ на български, може български да говориш много добре, но френски не можеш. Някой път и самите англичани някои английски думи не може да ги произнесат. Езикът се мени. Произношението на думите, и то се мени. Една английска дума се е изменила, че добила противоположното значение. Думата „prevent“ (prevent (англ.) – преча, не допускам; предотвратявам) на английски преди 200 години значела „Накарай ме, Господи, да направя това.“ Сега значи: „Забрани ми, Господи.“ Как е станала тази еволюция в думата?

Казвам: В нас едни състояния преди две години са действували по един начин, сега тия състояния действуват по друг начин. Когато хората станат религиозни, има една опасност, понеже смесват религиозното чувство с личните чувства. Защото малкият мозък има чисто физически чувствания, пък има и духовни чувствувания. Чувствуванията някой път на ума, чувствуванията на сърцето и на тялото се смесват и стане една каша. Не може да различиш. Физическите чувствувания се отличават, те са много конкретни. В духовните има по-голяма широта, по-свободни са. А това, което наричаме Божествено, в Божествения свят има изобилие, няма тази

теснота. Сега много мъчно е да се обясни. Някой път, на физическото поле, туриш нещо много близо до очите си, само него виждаш. В духовния свят отдалече виждаш другите предмети. В Божествения свят свободно виждаш. Ти може да виждаш всичко, без да ти препятствува.

Всички ония желания, които имате, които ви препятствуват – дошли сте много близо до желанията. Трябва тия желания да ги отдалечите от себе си. Например пияницата мисли, че без вино не може. Тази чаша държи в ума си. Онзи, който свикнал с парите, мисли, че без пари не може. Но парите са резултат на неговата мисъл. Богатството пък зависи от неговия ум. След това, парите зависят от неговото сърце и от тялото му зависят. Най-първо, ако има една хубава връзка между сърцето и тялото, парите ще дойдат, отвсякъде ще дойдат. Един цар, който има една държава, може ли да се оплаква от сиромашия? Ако се оплаква от сиромашия, той е вече детрониран. Ако е цар, дето и да пише, ще му дадат пари. Щом е детрониран, и да пише, нищо не му дават. Щом ти искаш нещо и не става, ти си детрониран. Ти се чудиш защо не става. Някой казва: „Като помисля нещо и става." Колко пъти може да помислиш и не става работата.

Вие ще се намерите в положението на ония двама светии, които живеели в гората, та все спорили за един въпрос. Единият казвал, че бобът трябва да се вари без сол и после да се осолява. Другият поддържал, че бобът трябва да се вари със сол. Той, като готвил боба, турял сол повече. Другият, като го готвил, не турял никак сол. Питам сега: Със сол ли да се вари бобът или без сол? Как вие мислите? Моето мнение е, че без сол трябва да се вари бобът, после ще му туриш толкоз сол, колкото искаш. Че трябва да се соли бобът, но не трябва да се осолява за всичките, защото моят вкус не е мярка. Някои са по-чувствителни към солта, някои – не. Те поддържали това философски. Единият казвал: „Бобът сам трябва да се осоли." И той варял боба без сол. Другият поддържал, че трябва да се осоли бобът и той осолявал боба.

Сега, тия неща са само обяснение. В дадения случай не ползуват. Туй, от което в дадения случай човек се нуждае, то е мисълта му да бъде динамическа. Тя образува една връзка между хората. Съществуват три връзки. На физическия свят – връзка, която свързва телата на хората. Ако погледнете, ще видите, че всичките хора са свързани физически. И духовно имат по една нишка, и Божествено пак имат по една нишка. Ако тия нишки са скъсани, работите не стават. Това е станало в Цариград. Отишъл един българин, който започнал да работи в духовните работи, започнали да му говорят духовете, отива той при един мисионер и му казва: „Господ ми каза да ми дадеш 3000 лева назаем." Казва му: „Ти си прегрешил. Ако Господ те е пратил, аз трябваше да ги имам тия пари. Криво си дошъл при

мене.“ Казва: „При тази чешма като идеш, ще пиеш.“ Идеш на чешмата – суха. Криво си разбрал.

Пътуваме по Рила, пълно с вода, но не искаме да пием от езерата. Двама души приятели вървят с мене, казвам: „Няма нито един извор тук.“ Има реки, но не искаме да пием от тях. Рекох: „Да ви заведа.“ Завеждам ги на едно място – няма извор. Казвам: Започнете да ровите. Започнаха да ровят, че изровиха онази чешмичка там. Поровиха и намериха извора. Казвам: Тук трябва да има извор. Но трябва човек да знае къде се рови. Не че аз създавам извора, но зная къде е туй течение. Всяка една мисъл, тя си има път, по който върви. Всяко едно чувство, и то си има път, по който върви.

Сега всинца трябва да се пазите. Гледам някои казват: „Той е беден брат.“ Не е права тази мисъл. Нито един брат, който седи тук, не е беден. Един човек с една здрава глава, с едно здраво тяло беден може ли да бъде? Ако някой е много беден, да му помогнем. Лесно може да му помогнем. Иска да диша – може да му дам въздух колкото иска. Хляб иска – може да му дам. Може да му се даде, но да очаква аз да го храня, то е погрешно схващане. При това, човек никога не трябва да стане паразит. Ако ние искаме да ни помагат хората, има една опасност да изгубим хубавото в нас. Ако един човек иска да помага, той, като помага, развива в себе си хубави чувства. Ако си милосърд, правиш добро на себе си. Раздавам в себе си Божественото милосърдие. С туй аз се благославям. Ако се моля, развивам хубави чувства на молитва със себе си. Себе си ползувам. Или обичам хората – себе си ползувам. Хората са обект заради мене, за да може да се развива в мене туй Божествено чувство. Когато те ме обичат, аз съм обект заради тях, да се развие в тях хубавото. Ако ме обича някой, печели той. Аз съм обект, от мене се учи. Казвам: Едновременно, когато хората са обект за вас, ползувате се вие, за да се усъвършенствувате. Когато те са обект, вие се ползувате. Пък когато вие сте обект, те се ползуват.

Казва: „Аз го обичам.“ Ти се радвай, че можеш да обичаш. Щом обичаш някого на Земята, то е само отражение. Ти не може да обичаш един човек на Земята, докато не обичаш горе. Ти не може да обичаш човека, ако не обичаш Бога. Ти не може да обичаш хората, ако не обичаш себе си. Най-първо започваме да обичаме себе си. Тази идея е: Обичаме Бога, Който е в нас. Тъй ако обичаме, ние сме на правата посока. Ако обичаме себе си, че никой не е като нас, то е друго. Всеки човек мисли, че другите хора не са като него. Хубостта седи, че някой не е като другите. Всеки един се отличава с особени черти, които другите нямат. Туй е съчетание на битието. Всичките хора съставят едно тяло. Ти се радвай, че никой не е като тебе. Ти се радвай, че ти не си като него. Ти се радвай, че един за друг сте условия.

Тогава казвам: Има една условна любов, има една възможна любов, има една разумна любов. Условната любов, това е физическата любов. Възможната любов, това е духовната любов. Разумната любов, това е Божествената любов. Условната любов е външните условия. В какво седят външните условия? Този човек, за да го обичам, трябва да бъде жив. За да обичам една ябълка, тя трябва да има плод на себе си. Щом има този плод, аз може да я обичам. Между ябълката и мене вече има една връзка.

Казвам: Всички сега трябва да бъдете плодни дървета. Ще бъде жалко, ако те не ви обичат. Трябва да се разберем. Защото ние представяме плодни дървета. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." Кой от вас няма да обича една лоза, която е увиснала с грозде? Кой от вас няма да обича един ум, пълен с хубави мисли? Той не работи за себе си, но целия си живот е посветил за доброто на другите и за себе си, и за ближните, и на Бога. Той служи на Бога, на ближните и на себе си. Ако ние всички посветим живота си да служим на Бога, на ближните и на себе си – ето едно идеално общество.

Та казвам: Първото нещо се отучете да лъжете. На всички казвам: Оставете настрани всички черни и бели лъжи. С нашите черни лъжи имаме 29 000 лева борч на електрическата инсталация. 52 души има, които не плащат, 70 плащат. Другите турят ютии, туй-онуй, крадат енергия. Братството ще плати. Че кое братство? Ние иждивяваме електричество 1000, 1200, някой път 2000 киловата в месец. Хиляда киловата по 4 лева и половина, то са 4500 лева. Вземете по 7 лева за киловат. Имаме 1000 киловата, остават 2500 лева на месец.

Къде отиват парите? Колко души има, които никак не плащат? Не е хубаво. Не мислете, че не може да плащате. Вие се осакащате. Всеки един от вас трябва да мисли, че може да плати. Ще плати, да работи, ще му създадем работа. Ние не искаме да бъдете тунеядци един за друг и да се използувате. Ами, заразяват се хората. Един като лъже, се заразяват и другите. Никаква лъжа не трябва да се допуща. Че ние тук минаваме за братство, минаваме за хора, които не лъжем, другите хора имат доверие. Че, ако ние не дадем един пример на честност? Че, всеки тук прави каквото си иска и казва: „То е братство." Когато е за работа, ги няма, като дойде за ядене, всички идат. После, мнозина минават, чупят клонища. Не всички това правят, няколко души има.

Казвам: Ние сега се приготовляваме да служим на Бога. Как ще служим на Бога за бъдеще? Целият свят все от такива погрешки страда. Те са стари навици, с които трябва да се справим. Казва: „Трябва да се живее добре, за

да имаме Божието благословение.“ Бог благославя всякога ония, които вършат Волята Му. И белите, и черните лъжи ще спънат еволюцията на живота. За една бяла лъжа изпъдиха човека от рая. Когато Господ го търсеше, скри се той и най-после Господ го намери, казва: „Какво търсиш тук, защо не се обадиш, когато те виках?“ – „Боя се от Тебе.“ – „Защо се боиш, защо по-напред не се боеше, а сега се боиш?“ Казва: „Онази жена, която ми даде, стори с мене това, измени ума ми.“ Тази жена, това е светът, който ни изменя. Желанията в сърцето са, които изменят ума, изменят нашата мисъл. Те са формата на нашето сърце. То е, което изменя нашите мисли. Тогава умът ни и сърцето ни се заблуждават. Не може да извършите Волята Божия, то се отразява върху тялото. Този Адам е главата, Ева е сърцето.

Сега казвам: Не е в парите. Че, 29 000 лева, то пари ли са? Изчисляват сега, че на Англия всеки един войник ѝ струва 100 000 лева. Тя харчи на ден 3 милиарда на ден български пари. Ако войната продължи повече от една година, ще има повече от хиляда милиарда. 29 000, какво са те за тия герои тук? После, ние сме изложени на друга опасност. Аз оставих нещата тъй. Те си правиха инсталация, Господ да е на помощ, голяма опасност имаме. Може да стане един пожар и целият Изгрев да иде. Много работи може да станат.

Казвам: За бъдеще не може да вървим по този начин. Ние тук не живеем по закон, но всеки трябва да стане закон за себе си. В духовния свят закон има. Имаме един закон на любовта. Сега, според мене, безпредметно е да ви говоря. Според онова, което аз поддържам, според закона на любовта, трябва да платя 29 000 и дума да не правя. Че някой направил това, няма нищо от това. Задигнал 29 000, няма да ги изяде. Но аз ви говоря това, защото аз ви съжалявам. Вие спъвате себе си в Божествената енергия. После, всяка лъжа туря точка, вие замръзвате. Вие се лишавате от Божието благо. Един ден вие ще се задушите. Лъжата уморява хората. Аз ви съжалявам. Казвам: Никаква лъжа вътре в себе си. Аз ви казвам: Себе си не лъжете.

Казвам: Всякога трябва да имате едно желание да изпълним Волята Божия. Ще имате една светла мисъл, едно светло чувство, ще бъдете здрави, ще ви благословят. Ние боледуваме, понеже не спазваме този закон. Казваме: „Да бъдем едно общество, което искаме свободно да вършим Волята Божия.“ Сега тук защо нямаме електричество? Политика е. То е политика. Аз зная и като гледам, политика е.

Това е насилие. Тия хора дойдоха и скъсаха жиците, защото не плащаме. Не е по братски. Казват: „Платете.“ Казват: „Платете си, тогава ще ви

пуснем тока.“ Някой брат казва: „Не съм ли аз свободен?“ Хубаво, нека си отвори лампата. Гледам, въртят ключа, нищо не върви. Хората не дават без пари енергията. Ние не сме, които образуваме енергията. В зависимост сме от тях, ще плащаме. Казвате: „Да има някой да плати.“ Лесно е. Може да платим, но утре ще дойдете пак до същото. Аз, например, този въпрос съм го разрешил. Там, дето се карат, зная, няма да мина да слушам караница. Какво се ползувам да чопля греховете някому? Вие искате за бъдеще да уредите вашия живот. Ами като се отвори онази книга на вашия живот, ще намерите 10 лъжи, които не са ликвидирани. Знаете ли колко струват 10 лъжи? Имайте предвид, че ние носим отговорност. В света има един, който мълчи. Бог мълчи и постоянно всеки ден ни дава благословение. Тогава резултатите идат: страдание след страдание, безпокойство в ума, в сърцето, в тялото. И ние търсим причините отвън, изучаваме наоколо. Този въпрос много лесно може да се уреди. Нали толкоз години аз ви говоря за любовта. Какво разбирам? Любовта не трябва да прави зло. Ама на мене са идвали и са ми казвали: „Този брат е много нетърпелив.“ Според любовта, щом е нетърпелив, моли се заради него да му даде Бог търпение. Ако вие бихте се молили един за друг, между вас не щеше да има никакви спорове. Искате хората да станат добри сами по себе си. Някой път вие сте като цветята. Сухо е това цвете, чака Господ да го полее. Но някой път вие трябва да поливате цветята. Ако не ги поливате, изсъхват. Тогава цветята са доста умни, пускат корени. Някои са много деликатни. Казвам: Подкрепете вашите чувства, не се осакащайте.

Кажете ми сега: след колко време ще дойде токът? То е предметно учение. Благодарение, че Рила дойде тук да ни освети. (Салонът е осветен с лампите от Рила.)

Не влюбване, но любов. Хубаво е да се влюбиш, не е лошо. Хубаво е да се влюбиш в една дъска, когато се е обърнал параходът, че няма къде да се хванеш, да се хванеш за дъската. Трябва да се влюби човек. Ще се влюбиш, ще се хванеш за дъската. Но каква нужда има да се хванеш за дъската, когато си горе на парахода? Щом параходът е потънал, влюбването е на място. Щом параходът не е потънал, ти се разхождаш на парахода отгоре, любов ти трябва. Казвам: Разхождайте се на Божествения параход. Не търсете парчетата на влюбените. Ако си на парахода, не ти трябва бяла лъжа. Но ако параходът е потънал, хвани се за една бяла лъжа, тя ще те спаси. Някой път лъжата те спасява, но само когато параходът е разрушен. На здравия параход няма лъжи. Когато си на сушата – ни бяла, ни черна лъжа. Първият, който каза лъжата, то е Адам и Ева. Ева казва: „Господи, мене змията ме излъга.“ Адам казва: „Мене жената ме излъга.“ На Адама Господ каза: „Ти ще ореш земята.“ А на жената каза: „Ти ще раждаш хората, че те ще оправят света чрез раждането.“ Всичките майки сега

оправят погрешките на своето минало. Всичките бащи, които орат и работят за децата, оправят погрешките на своето минало.

Казвам: Да свършим с погрешките на Адама и Ева. Как ще свършим тогава? Няма да ядем от забраненото дърво. Сега ще ядем от дървото на живота. Сега пък трябва да направим една погрешка. При първото дърво, нямаше кой да го пази, дървото на познанието доброто и злото, а пък Господ при дървото на живота турил ангели да го пазят. Сега ни е забранено да ядем от дървото на живота. Сега трябва да направим друга погрешка, този ангел да го подкупим с нещо. С едно нещо може да се подкупи ангелът – щом го обичаме. Като ядем от дървото на живота, няма да ядем от дървото на познанието доброто и злото. Само един начин има, по който може да подкупим този ангел, който пази дървото на живота – с любовта.

Обичайте Бога с всичката си душа и светлината ще дойде.

Да се пазим да не изгубим благословението на Бога, благоволението, което има към нас. Защото няма по-голямо страдание, когато човек изгуби благоволението.

Понеже ние тук сме образец, мислете за това. Хората от нас очакват повече, отколкото може да им дадем. А трябва да дадем това!

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
27-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 април 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_04_05 Страж на живота
лекция пред специалния клас

СТРАЖ НА ЖИВОТА

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Имате ли зададена тема?

Пишете върху темата „Каква била подбудителната причина на паяка, която го заставила да си направи първата нишка. Първият подтик на паяжината.“

„Коя е била причината, която заставила човека да си тури шапка на главата?“

Другата тема: „Първият учител по готвачеството кой е.“ Гладът е една от причините на готвачеството.

Изпейте една песен.

„Благост“

Изпейте „Изгрява слънцето“.

Съвременните хора основна мисъл нямат. Имате група войници, те са юнаци. Щом остане сам, той изгубва присъствието на духа. В най-ранната възраст всичките животни са се събирали заедно, за да си помагат. Някой път вие искате да се освободите от влиянието на обществото, казвате: „Аз трябва да бъда самостоятелен“ и мислите, че сте свободни. Вие сега носите разни дрехи, различно сте облечени. Наложено ви е, никой от вас не е свободен. Носиш дебели дрехи – студът те заставил да носиш дебели дрехи. Носиш тънки дрехи – топлината те заставила да носиш тънки дрехи. Имаш пари – носиш хубави дрехи. Нямаш пари – не носиш хубави дрехи. Казва: „Аз нося каквото искам.“ Така не се говори. Или даже когато ходите, не ходите свободно. Всеки един ходи по особен начин. Казва: „Така съм свикнал.“ Не, това не е свобода. Как ще познаете дали човек е свободен, или не?

Нека вземем друг един въпрос, да изясним първия. Да кажем, вие сте студент по математика в университета. Запитва ви професорът по закона на тяготенето. Ако може да обясните въпроса, знаете значи. Но когато вие

се запъвате, професорът забелязва, че във вас въпросът е смътен. Какво нещо е тяготенето? Че всичките тела се привличат. Но защо се привличат? Има една хипотеза на привличането. Казва: телата се привличат. Но когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, тогава как ще обясниш? Сега казвате, че всичките тела падат към центъра на земята. Когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, кой го привлича? Значи според този закон нещата отгоре падат надолу, туй се нарича привличане. Когато по права линия се привличат телата, тогава как ще обясните? Да допуснем, че вие някой път имате едно настроение в себе си да пеете нещо. Друг път нямате туй настроение. Откъде произтича, че в едно настроение песента е несъвместима, а в другото настроение песента е съвместима? Ако те хване някой за устата, хване те за врата, че запуши с кърпа устата, може ли да пееш? Сега дойде някой апаш съвременен, извади своя револвер, казва: „Пей, или ще те убия." Сега какво ще правиш? Ще пееш. Но ти тъкмо пееш и той извади револвера и казва: „Да мълчиш, или ще те убия." Ти млъкваш. Ако ти каже да пееш, ще пееш, без да искаш. Ако ти каже да мълчиш, че ще те убие, ти ще мълчиш.

Питам сега, ако пееш, по свобода ли пееш и ако мълчиш, по свобода ли мълчиш? Казваш: „Аз съм свободен да правя каквото искам." Ами че то е вече една колективна идея. Ти правиш туй, което всичките хора правят. Всичките хора ядат, и ти ядеш. Всичките хора спят, и ти спиш. Всичките хора ходят, и ти ходиш. Всичките хора мислят, и ти мислиш. Казвам, кое е онова, което хората не правят, пък ти правиш, което е специално твое. Кажете ми една специална ваша идея, микроскопическа да е. Мъчно е да намерите.

Да ви разправя един анекдот. Той станал в Търново. Имало двама съседи. Единият имал много кокошки и те постоянно влизали в двора на другия, и ровили. Тъй както и нашият съсед има много кокошки, които влизат в нашия двор и ровят. Кокошките все влизали и ровили в двора му, и той се чудил какво да направи. Пъдил ги той, но те пак идвали. Един ден гледа, един продава една лисица на пазаря, вързана с верижка. Казва: „Колко пари?" „Четирийсет." Купува той лисицата с веригата, донася я в двора си, свързва я за един кол хубаво. Кокошките, като усетили лисицата, разкрякали се и оттам насетне кокошките не влизали в двора му само от миризмата на лисицата, нито една кокошка не влизала вече. По-рано съседът ги е гонил много пъти, те все влизали. Откакто вързал лисицата в двора си, няма нито една кокошка да влезе, всичките кокошки слушат. Лисицата само като седяла в двора, кокошките не влизали.

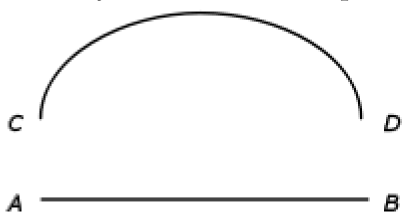
Сега ще ви наведа на мисълта. Имате някой път някои лоши мисли, които ви нападат. Аз наричам лошите мисли, това са кокошки на съседа, които

идат във вашия двор. Кокошите мисли ровят и ви причиняват страдания. Какво трябва да правите? Някой път някой казва: „Не зная как да се освободя от лошите мисли.“ Лисица, лошите мисли ги е страх от лисица. Лисицата, то е умът. Когато ти мислиш, на лошата мисъл трепери ѝ козината. Като не мислиш, тя само рови. Щом започнеш да мислиш, лошата мисъл я няма.

Та казвам, като намерите някоя лисица, турете я за лошите мисли, които ви нападат. Човек трябва да мисли. Мисълта е страж за лошите мисли, а поощрение за добрите. Мисълта носи светлина, а пък за всичките лоши мисли, за тях светлината не е свойствена. Лошите мисли ги е страх от светлината. Лошите мисли са се зародили и се зараждат там, дето има тъмнина. Всякога, когато човек има неразположение в себе си, показва, че светлина няма. Именно в тъмнината човек е нападнат от лошите мисли, желания и постъпки.

Но при самовъзпитанието, щом сте неразположени, малко светлина имате. Щом сте разположени, достатъчно светлина имате. При обикновената светлина човек трябва да знае как да създава светлината. Една особена светлина има, която човек сам трябва да я създава в себе си. Тази светлина, която вие сега имате в салона, тия двете лампи, тя е създадена, ние я създаваме. Имаме друга една светлина, която я нямаме сега, дотогава, докато дойде обективната естествена светлина, която съществува в природата. Тази светлина е израз на онази светлина, която вече съществува.

Да допуснем, че вие се обезсърчавате. Какво нещо е обезсърчението? Турете запетая след о, турете запетая и след без: о, без, сърчение. Обезсърчава се. Значи всяко нещо, което няма сърце, в което сърцето не взима участие, аз го наричам обезсърчение.

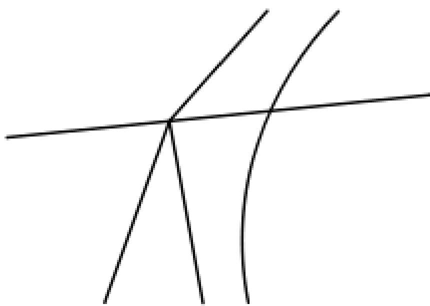

Какво представляват тия две линии? Едната представя човешкия ум – AB, другата представя човешкото сърце – CD. Линиите, по които сърцето действа, винаги са криви. Ако накарате едно сърце да се движи по права линия, то не знае. Най-голямата мъчнотия за сърцето е да се движи по права линия. То, като дойде, не може да направи права линия, но най-хубавите криви линии сърцето ще построи, професор е. Каквато крива линия искате, в съвършенство може да я тегли. Ума ако накарате крива линия да тегли, и той не може. И когато умът изисква крива линия, той

идва при сърцето, казва: „Я ми кажи тази линия, построй я.“ Помагат си умът и сърцето. И сърцето, като го накарате една права линия да направи, казва на ума: „Моля ти се, направи правата линия.“ Умът може да направи права линия, каквато поиска той може да начертае. За кривите линии сърцето е майстор. Умът е специалист за правите линии, сърцето е специалист по кривите линии. Помагат си един на друг.

Какво разбирате сега? Чудно ви се вижда, нали? Тази идея във вашето съзнание не ви е дошла в тази форма, че сърцето е специалист по кривите линии. Може да наблюдавате един човек и ще видите, че той мисли по права линия. Но когато сърцето дойде да работи, човек винаги върви по криви линии, заобикаля. Когато умът действа, той върви по права линия, движенията му са прави.

Та под права линия аз разбирам, когато умът функционира. Под крива линия разбирам: то е закон, по който сърцето действа, този именно закон, че сърцето действа по крива линия, понеже в кривата линия се харчи най-малко енергия. От чисто икономическо гледище е това. В областта, в която умът действа, ако той действа по крива линия, той ще иждиви повече енергия. Следователно в областта на ума действа: правите линии са икономически, по-малко енергия се харчи. В областта на сърцето кривите линии с по-малко енергия се правят. Това е от чисто икономическо гледище.

Сега може да зададете въпроса защо е така? Когато една светлина иде от по-рядка среда в една гъста среда, какво става? Правата линия може ли да продължи в същата посока? Не, тя ще се пречупи, ще мине по крива линия. Значи човек щом мине от една по-рядка среда в една по-гъста, иде кривата линия, става пречупване на линията. Следователно срещате вече голямо препятствие, съпротивление. Сега законът какъв е в такъв случай? Ако да кажем тази линия излиза от една по-гъста среда и влиза в по-рядка, какво ще стане? Пак ще се пречупи. Та този закон работи и за вас. Когато вие се намирате в благоприятни условия и минете в по-неблагоприятни, по крива линия ще се подвижите. По-благоприятни условия са условията на ума, по-лоши условия са условията на сърцето. Следователно, щом слизате, непременно ще има по-голямо съпротивление. Тъй щото, щом

умът влиза в една по-гъста среда, той взема методите на сърцето. Казва някой: „Аз не съм свикнал да отстъпвам. Никога не отстъпвам.“ Но приближиш се до една печка, като допра до печката ръката, веднага си дърпам ръката назад. Ти не мислиш, но щом допреш ръката, веднага теглиш ръката назад. Ти казваш, че не отстъпваш, а ръката ти отстъпва, ръката отстъпва, преди ти да си заповядал да отстъпи. Лошо ли е, че отстъпва? Докато дойде някаква заповед да отстъпи, ще стане някаква повреда. Често ние мислим, че за някои работи не отстъпваме, пък трябва да отстъпим. Но какво трябва да отстъпва човек?

Допуснете, че двама приятели се свадят по някой въпрос. Как трябва да отстъпят? Има един пример, тук, в България, е станал. Направили една баня в едно село или в едно малко градче, но селяните се разделили на два възгледа. Имало едни, които казвали, че за под трябва да се турят огладени дъски, херендосани. Другите казвали, че е опасно да бъдат дъските огладени, но трябва да са неогладени. Дохожда един инспектор и пита защо банята не е довършена. Спор има и не може да разрешат спора, дъските рендосани ли да бъдат, или нерендосани. Той казал: „Направете пода с една дъска огладена и с друга неогладена, една херендосана и друга нехерендосана. Онези, които мислят, че дъските трябва да бъдат неогладени, да вървят по неогладени дъски. Другите, които мислят, че дъските трябва да бъдат огладени, да вървят по огладените дъски.“ Та и природата има доста бани с огладени и неогладени дъски. Ние намираме туй противоречие. Много бани има, които са с една огладена дъска и с една неогладена. Ние намираме в нашия живот такива огладени дъски – такава е теорията. Някъде има неогладени дъски – теорията е такава. Някъде ходим по огладени дъски – теорията е такава. Някъде ходим по неогладени дъски – теорията е такава. Няма нищо лошо в туй. Каква разлика има между една огладена и една неогладена дъска? При огладената дъска трябва да бъдеш внимателен, а при неогладената пак има опасност, да си натъкнеш крака, да се убодеш. В единия и в другия случай ще бъдеш внимателен. В единия случай, при гладките дъски, лесно може да изгубиш равновесие, хлъзгане става. При неогладените дъски има бодили, на които може да се натъкнеш.

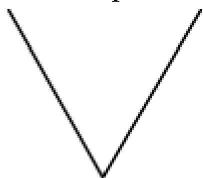
Та вие искате животът ви да бъде уреден. Представете си, че вие се намирате в един живот, дето, каквото помислите, веднага става. Помислиш за яденето – дадат ти го. Речеш да ходиш – веднага автомобилът дойде. Всичко става, щом само помислиш, всичко е предвидено, че не ви дават случай вие да си помръднете ръцете. Искате да станете да идете някъде, веднага ще ви вземат да ви занесат. Какво би станало с вас, ако всичко е така наредено? Вие искате по някой път да е нареден животът ви, но то ще бъде най-голямото нещастие за вас, всичко да е така наредено. Трябва да

има нещо, което ти сам да наредиш. Че ако в света всичко е наредено, ти не може да вземеш участие.

Казвам, радвайте се, че в живота има неуредени много работи. Те са за вас. Прогресът на човека, на народите, на обществата, на човешкия ум, на човешкото сърце е от неуредените работи. И другата крайност щеше да бъде, ако нищо не беше уредено. Хубостта е в това, че половината на живота е уреден, половината не е уреден. Уреденият живот в дадения случай е една почивка за човека. Всякога, когато трябва да починеш, ще дойдеш до едно място, дето работите са уредени. Щом дойде време за работа, идваш в една област, дето нещата не са уредени.

Та онзи Божественият промисъл в света е предвидил, че има неща, които не са уредени. Мислите ли, че онова във вас, което не е уредено, и за другите е неуредено?

Да допуснем, че вие вземате в едно шише хиляди песъчинки. Като ги турите тия пясъчни зрънца, ще вземат известно положение. При всяко поmръдване на шишето всяка песъчинка ще измени своето място. Представете си сега, че един учен човек е изчислил тия хиляди пясъчни зрънца, ученият човек изчислил всяко зрънце къде се намира, но при дадени условия той знае местата. Шишето не трябва да се бута, но вие, без да знаете, дойдете, че бутнете шишето. Питам, този ученият човек, като дойде, който изчислява, че знае вече, в първия случай знае зрънцата на кое място са, вие, след като сте бутали шишето, пак го турите на същото място, дойде той, ще забележи, че зрънцата не са на същото място. Шишето е на същото място, но зрънцата не са. По това ще направи заключение, че някой бутал шишето. Питам сега: как ще наместите тия зрънца? Ако ви викнат и ви накарат да наместите всяко зрънце на място, как ще ги наместите? Трябва да знаете как да бутате шишето. Не че не знаете, знаете как да размествите зрънцата, но не знаете как да бутате шишето и да наместите тия зрънца. Онзи, който знае как да бута шишето, че да не мести зрънцата, той е учен човек. Питам: вие как бихте ги наместили?

Вие се намирате в положението на мравчения лъв. Представете си, че тук на дъното на тази фуния има един мравчов лъв, мравояд. Той е направил такава фуния и като влезе една мравка, хване я за крачето, откъсне го. Рече мравката да върви нагоре, откъсне и другото краче, тъй че тази мравя не може да излезе из тази фуния. Как му дошло наум на този философ да направи тази фуния? Отде знае той това? Тази мравка, като влезе, тя из

тази фуния не може да излезе. Тя все пада на дъното, той я хваща за едното краче, за другото, докато най-после ликвидира с нея. Мравковият лъв, той е само изражение на една интелигентност, която седи извън него. Когато твоите ръце ходят по пианото, питам, ръцете от само себе си ли го правят? Много разумно постъпвате. Скачате по клавишите, изваждате най-хубавото, но ръцете ли правят музиката? Някой седи зад ръцете. Мравковият лъв е като човешките ръце. Зад мравковия лъв седи нещо разумно, което го кара да прави така. Не че той е толкоз голям философ, да предвижда тия работи – колкото ръцете са предвидили пианото. Те ходят по пианото, понеже има друг, който да заповядва на ръцете.

Тогава какъв пример можем да извадим ние от мравковия лъв? Ти за всичките лоши мисли направи такава една фуния. Следвай примера на мравковия лъв, ако искаш да се избавиш. Щом влезе една лоша мисъл в тази фуния, да не може да излезе навън. Тогава ти ще я обуздаеш, и тя ще бъде под контрола на твоята воля. В такава само фуния ти може да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание и една лоша постъпка. Ти на лошата постъпка не може да кажеш: „Не прави това, не може." Лошите желания трябва да се ограничат и да знаеш по кой начин трябва да ги ограничиш.

Да допуснем, че във вас се заражда чувството на страх. Не зная дали сте пътували през гора. Някои, като пътуват през гора, страх ги е от вълци, от мечки. Шушне нещо в гората, веднага той казва: „Голяма мечка иде." Трепне му сърцето. Изкочи някой вол из гората, той се поутеши, че е вол. Шушне нещо отляво, той пак помисли, че това е някоя голяма мечка, и трепне сърцето му. Сега изкочи някой бивол из гората. Пак се зарадва. Оттук шушне, оттам шушне – и той си мисли,че това са мечки. Като излезе из гората, колко мечки е срещнал? При всяко пошушване той мисли, че е мечка. Питам: защо този човек се безпокои? Това е хубавото, че този човек в живота си никак не се молил. Щом го е страх от мечките, най-малко десет пъти ще прочете „Отче наш". Казвам, този страх е намясто, този страх го накара да чете молитви. Тази молитва се простира в туй пространство и благодарение, че той чете „Отче наш", мечката не излезе. Хубаво е. Този човек, който го е страх от мечката, той разпространява своята мисъл в пространството и мечките възприемат неговия страх, и тях ги е страх. Мечките, ако са наблизо, и в тях ще се зароди страх, мечките ще ги е страх от онзи, който го е страх. А по някой път законът е, че ако си много смел, ти може да изкараш мечката да излезе насреща ти, защото тази смелата мисъл се предава на мечката и тя става смела.

Та по някой път отрицателните неща дават един положителен резултат. Туй, от което те е страх, няма да дойде не по някакви съображения, но

понеже тебе те е страх, предаваш страха и на мечката, и нея я е страх. Значи мечката няма да те срещне на пътя. Та ви казвам, хубаво е по някой път да се страхувате, понеже ще изплашите мечките, не че сте герои.

Например в едно село имало една голяма стена. Тогава иде до стената една голяма мечка. Едно куче се затичва при стената, без да иска се хвърля на гърба на мечката. Обаче мечката не е имала такава опитност да се хвърли някой на гърба ѝ, мечката мислила, че нещо е по-силно от нея и хуква да бяга. Кучето, и то се уплашило. И то бяга на запад, мечката на изток. Селяните, като минали покрай стената, видели визитните картички на двамата герои.

Казвам, всичките противоречия, които съществуват в природата – в природата няма противоречия – но всичките противоречия седят, за да може в дадения случай човешкото сърце да работи разумно и човешката воля да работи разумно. Всичките противоречия, които съществуват в природата, съществуват като противоречия, да създадат някаква енергия в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Сега човек трябва да премине през целия живот, за да се убеди. Например вземете сиромашията, тя е създала работливостта. Всичките удобства за строеж на къщи богатството ги е създало. Богатството създава една форма, сиромашията – друга форма.

Сега де бихте турили вие богатия човек? Богатия де ще го турите да живее? При ума или при сърцето? Сиромашията къде ще я турите? Какви линии има богатството? Кои линии са по-дълги, правите линии или кривите линии? Един богат човек, той никога няма да тръгне да върви пеш. Той ще се качи на някое превозно средство, на аероплан.

Да допуснем, че вие имате всичките удобства, какво бихте постигнали? Сега всичките хора говорят все за материални богатства. Те са резултат на онази разумна работа, която хората са работили в миналото. Вземете тия залежи на петрол, които съществуват. Хиляди и милиони същества са работили. Сега хората използват тия петролни извори, използват тия пластове с въглища, но растенията преди хиляди и милиони години са работили, образували са тия пластове. Питам: ако те не бяха работили, ако те не бяха складирали тия въглища, откъде ще ги извадим?

Та казвам, и във вашия ум има много неща складирани, които трябва да ги търсите. Сега правят сонди, които ги турят по на шестстотин, седемстотин, хиляда, хиляда и петстотин метра дълбочина, за да изкарват тия масла от земята. Изисква се известно усилие от човека. Някои неща, които са построени в човека, той трябва да работи. Някой път се изисква много

голямо страдание, за да накараш човек да мисли.

Мене ми разправяше един българин. Те били трима другари. Единият имал хубаво сетре, другият имал хубави панталони, третият имал хубави обуща. Често, когато някого от тях викали на гости някъде, който имал обущата, ще поиска сетрето от единия и панталоните от другия. Та казва: разменяхме си, когато ходехме на гости. Това е един анекдот. Целият свят по същия начин прави. Вземете англичаните, произвеждат едни неща, американците – други, германците, русите, и става обмяна в производството. И благодарение, че е така, така се опознават народите. Вземете някой певец, пее много добре класическите песни, някои пеят тези живите песни. Тъй щото не всеки певец може да пее каквато и да е песен. Това е естествено. Някой човек може да пее някоя класическа песен, някой пее хубаво някои игриви песни. Или вземете някои техници: един в едно направление работи, друг – в друго.

Казвам, в природата съществува един закон на разнообразие. Всеки трябва да хване онази област, която му е свойствена нему да работи със знанието, което му е потребно.

Та казвам, човешкият ум е станал причина за създаването на нервната система, сърцето е станало причина за създаването на симпатичната нервна система. Сега някои от вас, като не разбирате как е създаден човек, може да си напакостите. Ако човек работи само с главата си, със своя мозък, той ще стане чрезмерно нервен, ще започне да съхне. А пък ако работи само със своята симпатична нервна система, тогава ще стане съвсем пълен. Има две опасности: в едната да изсъхне, в другата да стане толкоз огладен, че да се изстуди. Влажността докарва флегматичност, изстудяване. Казва: „Нямам настроение.“ Когато човек няма настроение, не работи. Това произтича, че времето е студено. Когато е много студено, човек не може да работи. Казвам, в природата винаги съществува преход от едно състояние в друго. Сърцето – долу, умът – горе.

Та сега всички вие се намирате в едно противоречие, искате да уредите живота си, че да нямате никакви мъчнотии. То щеше да бъде най-голямото нещастие, ако имахте само мъчнотии. Тъй както сега живеете, е най-добре. Наполовина имате мъчнотии, наполовина не ви достига нещо. Туй, което не достига, там е вашето място. Щом срещнете някоя мъчнотия, никога не я оставяйте, не я заобикаляйте. В мъчнотиите вие ще намерите нещо хубаво. То е като онез, които търсят скъпоценни камъни. Много пъти, като намерят някой скъпоценен камък, знаят, че вътре се крие нещо ценно и започват да го разчупват, изваждат отвътре скъпоценния камък. Които не разбират, побутват камъка. Които разбират, изваждат скъпоценен камък.

Много пъти в камъните има скъпоценни камъни или злато. Който не разбира, побутва нещата.

Казвам, умният човек използва мъчнотиите в живота си, а онзи, който не е умен, той ги побутва, седи и чака, дано някак си да се уреди животът му, да дойде някакъв късмет. Късметът някой път може да дойде, пък някой път не иде. Късметът на човека седи в работата на неговото сърце и в работата на неговия ум. Ако сърцето ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Ако умът ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Щом не работи правилно, тогава турците казват: без късмет е. На български как превеждате думата късмет? Щастие.

Радвайте се, че имате един недоимък. Щом имате нещо, което не ви достига, радвайте се на това. Ако бихте се радвали на малките несгоди на живота, щяхте да бъдете по-щастливи, отколкото да роптаете против несгодите на живота.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас
5 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 29 март 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

1940_04_07 При къпалнята
неделна беседа

ПРИ КЪПАЛНЯТА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-и и 6-и стих от [5-а глава от] Евангелието на Иоана: „И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. Исус като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече боледувал, казва му: „Искаш ли да оздравееш?“

Живеем в един век, когато хората мислят, че много знаят и всичките страдания идат от много знания. Живеем в един век, дето хората са повече богати отколкото трябва и страдат от изобилието на богатството си. Живеем вече в един свят, дето хората се удоволствуват повече отколкото трябва и страдат от удоволствие. Казват: „Трябва да си поживеем малко на Земята.“ Че трябва да се живее, вярно е. Вълкът разбира живота по един начин. Ако попитате овцата, и тя казва: „Трябва да се живее.“ Но диаметрално се различава разбирането на овцата от това на вълка, разликата е колкото от Земята до небето.

Сега, това са фигури. Хората искат да живеят, но в какво седи добрият живот? Малко хора има, които знаят добре. За да живееш, непременно трябва ти храна. След като си роден, трябва ти вода, трябва ти въздух, светлина, топлина – тези са елементите на физическия свят. Без достатъчно храна, тялото страда и без въздух, пак страда и без светлина, пак страда. Когато на тялото не се дава достатъчно храна, то губи своята тежест. Щом човек започва да олеква, показва, че храна не взема. Щом започва да изсъхва, показва, че малко вода му дали. Щом започва да съхне, показва, че малко въздух му дали. Щом се спъвате навсякъде в живота, показва, че светлината е малко.

Казвате: „Лесна работа, човек да гледа.“ Не знаете ли онзи сложен процес, когато светлината влиза в човешкия мозък? По кой начин се отпечатва светът? Ние не може да подозираме. Съвременните физиолози обясняват тъй, както обясняваме движението на един автомобил. Всеки може да обяснява движението на автомобила, но то е само външната страна. При тия условия, при които ние живеем, автомобилът може да се движи по този начин, но щом се изменят условията, движението не може да става. Един параход, който се движи във водата, не може да се движи на сухо. Една железница, която се движи по сухо, не може да се движи по водата.

Сега, може би на пръв поглед това са отвлечени работи, но както в логиката, има предпоставки, първо авторът предпоставя от тях, изважда заключението. Или както в граматиката, има подлог и сказуемо – думата, за която се говори и какво се говори за думата. Сега, тези работи вас ви са понятни. Аз искам да ви покажа онова, на което вие не сте обръщали внимание. По какво се познава цигуларят? Да има хубава цигулка, да знае да свири добре. Още като вземе лъка, ще го познаеш знае ли или не. Като вземе да криви на тази, на онази струна лъка, той не е от големите цигулари. Ако не взема тоновете вярно, пак не е от големите цигулари. Още като започне, тоновете излизат не гладко, но дрезгаво, няма самоувереност. По какво се познава певецът? По ларинкса. По какво се познава художникът? По четката – като [я] вземе, знае как да туря боите. По какво се познава ораторът? Знае как да тури думите си. Той няма да говори като мене. Другояче говори един оратор, други са прийомите му. Аз сега ви говоря, но трябва да повикам един оратор, за да започне да говори и да видите как и по какво се познава. Един актьор, той представя как един човек умира. Не сте били актьори, но една много трудна роля е да представиш как умира човек. Горкият, ходи да гледа как умират хората. Но той, като играе ролята да умира, пази той сам да не умира. Някой път играе ролята на сиромах, но гледа той сам да не осиромашее. На сцената за хората си представя, че е изгубил богатството си, но за себе си той си го запазва.

Цялата природа е една школа. Всичките хора са дошли на Земята, те са пътници, дошли са да се учат. Ако изучаваш това, което е на Земята, Земята е един отличен университет, с отлични знания. Тия знания за вас са потребни за далечното бъдеще. Сега вие мислете сами да се справите. Тук-там поразгледате, но с гледане не става тази работа. Когато ученикът влезе в училището и само разгледа книгите и черните дъски и тебешира, с който се пише, работа не става. Той трябва да се опретне да учи. Не само да знае десетте числа, но да знае и всичките пермутации от едно до десет, като ги повтори, да знае какви величини може да се образуват.

И много нещастия в света произтичат от незнанието на движението. Още като излезеш от къщи и с левия крак вземеш една голяма крачка, аз да ти предскажа, че дето отиваш, нищо няма да сполучиш. Ако ти си туриш с лявата ръка да вземеш нещо, казвам, че ти ще го изгубиш, каквото и да си взел – нищо повече. То са случайности. Те са съвпадения. Казвам: Понякога вие да се ориентирате защо главата ви е нагоре, краката – надолу, защо дясната ви ръка е на юг, лявата – към север, главата – нагоре, краката – надолу. Лицето ви означава изток, гърбът ви – запад. Ако обърнете гърба на изток, ще имате точно обратните резултати: дясната ръка ще бъде към

север, лявата – към юг, гърбът ви ще бъде към изток, лицето ви – към запад. Едно нещо ще остане неизменно: както и да се обърнете, главата ви ще бъде нагоре, краката ви – надолу. Случва се и друго, когато вечерно време си легнете, турите главата си към север, краката – към юг, значи изменя се положението.

Например, много пъти не можете да спите вечерно време, защото не знаете как да си легнете. Някои имате обичай, ще седнете на леглото, ще преметнете краката, ще се повъртите на леглото на лявата, на дясната страна, един час ще се въртите, докато заспите. За да заспиш, не трябва да имаш никаква тревога в ума си. Ти пред леглото да снемеш всичките раници, умът ти да бъде свободен. Ти легнеш с раница, умът ти е пълен с мисъл. Ходил си на театър, ходил си на опера, целият оркестър гърми в главата ти, всичките инструменти чуваш в главата, врява, шум, спи ли се? Или може да си бил на бойното поле, гранати се пукат. Този шум е в главата ти. Или станал някакъв крах, изгубил си четиристотин–петстотин хиляди лева, искаш да спиш. Спи ли се? Умът ти е натоварен с парите вътре. Богатите хора защо са нещастни? Умът им е натоварен повече с пари, отколкото трябва. Казва: „Как да стана щастлив?“ Казвам: Изхвърли из главата си парите, тури ги в банката, пък ти не се занимавай с тях. Ожени се човекът, тури жена си в главата, жената постоянно носи в главата. Жената, и тя носи постоянно мъжа в главата си, къде ходи, какво прави, детектив. Той пък мисли тя какво прави. Майката роди едно дете, мисли къде ходи детето, да не е станало нещо.

Та казвам: Всичките хора се намират в едно безпокойство. Няма човек, който да не се безпокои. Изгубиш коня – безпокоиш се. Изгубиш вола – безпокоиш се. Изгубиш парите си – безпокоиш се. Къщата си изгубиш – безпокоиш се. Едно вечно безпокойство съществува. Казвате: „Да живеем добре.“ Че как ще се живее добре? Трябва една основа на добрия живот. Основата седи в следното: три неща ни е дал Бог, от които зависи животът – ума, с който разполагаме в дадения момент, сърцето, с което разполагаме в дадения момент, и волята, която ни е дадена в нашето тяло. Зависи от тялото ни. Зависи от сърцето ни. Зависи от ума ни. Умът ни е свързан със светлината. Сърцето ни е свързано с топлината. Волята ни е свързана със силата. То са три неща необходими. Човек без светлина нищо не може да постигне. Човек без топлина нищо не може да постигне. Човек без сила нищо не може да постигне. Не само онази грубата сила, но във всяко нещо умът трябва да се изяви, трябва известно количество светлина, ни повече, ни по-малко.

Ако направиш едно добро, аз уподобявам доброто на едно семе. Трябва да избереш доброто. Според мене едно Божествено семе ще му избереш най-

добрата почва, ще изучиш закона на сажданeто, няма да го зариваш два метра в земята, но няколко пръста, два–три–четири пръста. Най-първо ще го полееш, за да расте. Добро, което не расте, не е добро. Някой път хората говорят за доброто. Казва: „Направих едно добро.“ Дал си пет стотинки или един лев някому. Това не е добро. Защото на този човек, ако му дадеш пет лева, той е недоволен, той иска сто и петдесет. Ти не влизаш в положението му. Защо му трябват сто и петдесет лева?

Един български чиновник, назначен на служба с четири хиляди лева заплата, назначили го с претенции, но има доста дългове, понеже бил доста дълго време без работа. Като получава четири хиляди лева, мисли да плати дълговете си, но веднага си заръчва спортен костюм за хиляда и шестстотин лева, за екскурзия в планината. Веднага си поръчва един костюм за приемане в официални дни, и той хиляда и шестстотин лева. Още на първия ден мисли, че работите му ще се уредят. Намира се в трудно положение.

Не е ли същото нещо: някоя мома види един красив момък, казва: „Той е вече.“ Мазна риба. Като го вземе, щастието е то, всичко гради. Но голямо щастие няма от красивия момък. Ще ѝ побелее главата още на тридесет и пет години. Не че е лошо – като е красив, всички го оглеждат. Кой където е, ще го оглеждат, в реда на нещата е. Този красивия момък има ухание като карамфила – отдето мине, мирише, събират се около него всичките пчели.

Сега тия образи, които говоря за момите и момците, това са образи на човека. Полета, през които човек трябва да мине. Не е лошото в младия момък, не е лошото в момата, не е лошото в женения човек, не е лошо и в децата. Не е лошото в музиката вътре, но в [не]правилното вземане на тоновете. Когато не вземеш правилно тона „до“ според онзи камертон, който е определен... Или, в живота съществува един камертон. Щом вземеш един тон и не е верен, щом не вземеш тона вярно, ти не можеш да имаш резултати в пеенето. Сега съвременните музиканти, разбират музиката много механически. За мене „до“-то е един резултат на тона. Когато аз искам да насадя една квачка, да се излюпят много добре пилците, аз ще им пея „до“. Всичките ще се излюпят много добре. Като ида всяка сутрин, казвам: „До“. За двадесет и един ден като повтарям, всичките пилета ще излязат, може да излезе само един запъртък. Ако не вземаме вярно тоновете, всичките ще бъдат запъртъци, не може да се измътят.

Някои казват: „Петлите пеят.“ Ако петлите престанат да пеят, целият кокоши свят ще се унищожи. Знаеш колко е вярно? Аз съм съдия. Всеки един от вас, на когото работите му не вървят, да кукурига. Ние считаме за

обидно да кукуригаш, а не считаме обидно да убиеш един човек. Ние считаме за обидно да кукуригаш, но да напишеш една статия във вестника считаме в реда на нещата. Кукуригането е десет пъти по-хубаво отколкото една статия в един вестник. Петелът, като кукурига, казва: „Стани, Слънцето изгря и благо на хората донесе.“ Втори път като изгрее, казва: „Тревите изникнаха, цветята цъфтят.“ Целия ден петелът като кукурига, има различие в кукуригането. Някои мислят, че кукуригането е еднакво. Много се лъжете. Трябва ухо, да слушате. Той е такъв виртуоз в пеенето. Всичките мислят, че той еднакво кукурига. Не, виртуоз е петелът. Нито един певец не може да изпее нито една песен по един и същ начин. Има едно вътрешно различие.

И благодарение на туй различие е хубостта на живота. Ние мислим, че повтаряме някои неща. Нещата никога не се повтарят. Даже произнасянето на думата „добро“, не може да я произнесеш по един и същ начин. Всякога има различие. И благодарение, че има различие.

Законът и в любовта е същият. Някои казват: „То любовта едно време беше.“ Мислят, че знаят какво нещо е любовта. Аз толкова време изучавам любовта и едвам съм в предисловието на любовта, пък вие мислете, че познавате любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Любовта в себе си носи един огън, който разтопява всичките твърди вещества. Няма вещество, което любовта да не разтопи. Няма мъчнотия, с която любовта да не се справи. Всичко разтопява. Тя носи един огън. Дори разтопява и смъртта. Дето влезе, тя туря ред и порядък. Но знаете ли какво е ред и порядък? Ред и порядък съществува само там, дето има светлина. Ред и порядък има само там, дето има топлина. Ред и порядък има само там, дето има сила. Няма ли светлина, няма ли топлина, няма ли сила, никакъв ред и порядък няма. Те са трите основни тона на битието. Както в музиката имате три тона: „до-ми-сол“ и после пак дойде „до“.

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от влиянието на миналото, което показва човешкия живот, който е минал. Миналото е това, което е преминало. И трябва да извадим опитност. Бъдещето представя живота на ангелите. То е бъдеще заради нас, а за ангелите е настояще, в което сега живеят. Божественото е вечното настояще. Три неща има: от миналото да се ползуваме от опитността на хората, която сме претърпели; да се ползуваме от бъдещето, в което ангелите живеят; и да се ползуваме от настоящето, в което Бог живее. Някой казва: „Аз разполагам с настоящето.“ С настоящето разполага само Бог. Ако вървиш по Неговите стъпки, ще ти бъде всичко добре. Ако мислиш, че настоящето е в твоите ръце, ще влезеш в най-големите противоречия. Представете си, че вие живеете между хората. На всички тия хора не можеш да влияеш. Ако

някой би се опитал да влияе на всичките хора, той щеше да си създаде всичките нещастия.

Тогава вие ще замязате на онзи човек, който искал да има много деца. Дошъл един и му казал: „Не ти трябват много деца.“ – „Не – казва, – искам много деца; и хиляди да са, ще ги гледам. Деца ми трябват.“ Той дошъл вкъщи, донесъл едно кило жито и като го пръснал вкъщи, шестнадесет хиляди зърна, всички станали деца. Като гракнали насреща му, той се учудил. Той мислил едно дете, но – шестнадесет хиляди деца, всички искат хляб. Той се уплашил, взел дърво и почнал да ги убива. Целия ден ги гонил и ги бил. Най-после останало само едно, скрило се зад вратата. Казало: „Татко, мене не убивай.“ – „Добре – казва, – ти можеш да останеш.“

Та казвам: Този, който съчинил този анекдот, разбира, че чрезмерните желания ни са непоносими. Човек може да има чрезмерни желания, които отнемат всичката ни енергия. Едно желание човек може да отгледа както и да е, но хиляди желания, какво ще ги прави? Хилядите желания, те са отглас. Всеки човек има право да има по едно желание. На Земята имаме два милиарда хора, които живеят. Тия желания не са твои, те са отглас на всичките хора. Ти имаш само едно желание, то е твое. Всеки един от тях нека отгледа своето желание. Ти не се безпокой за желанията на другите хора. Ние се безпокоим какво ще бъде с всичките тези желания. Всичките тези желания, то е неразбиране на Божия закон. Бог, Който създал света, хората, така хубаво го обмислил, че ако ние се подчиним доброволно, разумно, бихме постигнали всичко онова, което е необходимо за живота ни. Тогава би имало един живот много по-хубав от сегашния. И сегашният не е лош. Защото мислим, че е лош.

Ние живеем в един просветен век. На фронта има сега повече от седем–осем милиона хора, които са на крак. Защо? Казват: икономическа борба. Сега всичките тези държави – Англия, Франция, Германия, Русия, Италия, Америка и малките държави, водят една икономическа борба за храната. Казват, че всеки народ трябва да съществува, трябва да има условия за живеене. Всеки един народ иска да бъде пръв. Сега, ако краката [поискат] да бъдат първи, да завземат мястото на главата, какво ще стане? Главата си е на място. Всеки един народ в света си има свое предназначение. Трябва да изявят какво предназначение имат. Всеки народ има строго определено място, не е произволно къде да бъде. Аз турям българите в черния дроб. Дотогава, докато българите слушат и изпълняват службата на черния дроб за храносмилането на човечеството, работата ще върви много добре. Щом искат повече от това, ще дойдат всичките нещастия върху тях. Гърците ги тургам на мястото на човешкото сърце. Сърцето трябва да препраща кръвта навсякъде по тялото, но като дойде за храносмилането, черният

дроб работи. Той е фабрикант. Ако не действува, с какво ще се занимава сърцето? То ще изпраща онази кръв, която черният дроб е изработил.

Има спор между гърци и българи, кой седи на първо място. Гърците казват, че главата на българите е дебела. Не зная дали главите на гърците са по-тънки. То е факт, може да се измерват главите на гърците, има известни инструменти. Може до сто души гърци да измерим и на сто души българи и да се види колко са дебели главите. Ако главите са дебели, дебели са. Но главата не е навсякъде дебела. То са иносказания. Ако дойдем до психологическото развитие, гъркът в полуинтелектуалните способности бил развит. Гърците били развити в слепоочните области. Но гъркът, за да дойде до положението на един човек за бъдещето, му трябват още два милиметра, да се подигне главата нагоре. Българинът се отличава по това, че едно от чувствата му – упоритостта, е толкова голяма, че той като дойде до упоритостта, за пет пари разваля работата. Българинът е живял в особени условия, гъркът е живял в особени условия.

Сега не седи въпросът да даваме преимущество на един народ пред друг, защото в гърците има доста славянска кръв. Но ние засягаме човека в неговите проявления, както Бог го е създал. Един народ се отличава, че носи в себе си човешки образ. Но човешката интелигентност – неговата глава и неговото сърце и неговата воля – това са най-ценните неща, с които човек е свързан. Ако ти чрез ума не си свързан с Божествения свят, ако ти със сърцето си не си свързан с духовния свят, и ако с тялото си не си свързан с всичко онова, което Бог е създал, ти не си на мястото си. Най-първо, тялото трябва да бъде в контакт с всичко онова, което е създадено от Бога и е под ръководството на Неговата воля. После, сърцето трябва да бъде свързано с духовния свят, да имаш онази топлина, която служи за развитието на човека. Без любов в света растене не може да има. Постижението е в знанието. В растенето е мисълта. Ако ти не може да растеш, ти щастлив не можеш да бъдеш.

Та казвам сега: Мнозина проповядват за Христа. Какво нещо е Христос? Те мислят, че като видят, че Христос е дошъл на Земята, рисуват една картина. Или казват, че някой мязал на Христа. Аз наричам „Христос“ онзи, който е носил Божествената светлина в ума си. „Христос“ наричам онзи, който носил Божествената топлина в сърцето си. И наричам „Христос“ този, който носил Божествената сила в своята воля. Всеки един, който може да носи тези неща, е свързан с Божествения свят. Тогава казват: „Няма друг като Христа.“ Добре, ако имаше двама Христосовци, какво щеше да стане? Ще дойдат в стълкновение.

Под думата „едно“ разбираме: то е целокупността на цялото битие, то е

едно. Щом битието се раздели в процеса на своето съзиждане, съграждане, то се раздвоява вече. Образуват се полюси, явява се поляризирането на човека: мъж и жена, мъжете и жените. По какво се отличава една жена от един мъж? Светлината на мъжа е остра, светлината на жената е мека. Топлината на мъжа гори, топлината на жената е мека, жената дава. Силата на жената съгражда и нарежда, а силата на мъжа руши. И мъжът, който мисли, че без жената може да направи нещо, той всякога ще разруши нещата. Всеки, който иска да руши, той е мъж. Всеки, който си служи с насилие, той е мъж. Той е взел мястото на Бога. „Мъж“ значи „мисъл“, но той не знае каква е мисълта. Ти може да разрушиш, но [на мястото] на това, което си разрушил, трябва да създадеш нещо по-хубаво. Ти може да изтриеш едно писмо на дъската, но да напишеш по-хубаво. Ако изтриеш, че направиш по-калпаво, не си разбрал; не затривай първото.

Та казвам: Христос намира този човек, който тридесет и осем години седял. Характер имал. Тридесет и осем години да чака – каква вяра имал, че може да влезе във водата и един ден да бъде здрав. Първият път се опитал да влезе, но отнемат привилегията му, друг влиза пръв. Пък в годината само веднъж се случва да се размърда водата. Втората година пак отива, но пак друг го изпреварва. Как мислите, дали се е карал? Не, но тридесет и осем години чака и най-после казва на Христа: „Няма кой да ме тури във водата, когато отида, все ме изпреварват.“ И най-после, след тридесет и осем години, в тридесет и деветата... Когато дойде Христос, тридесет и осем години бяха изминали, тридесет и деветата беше настанала. Щом настане тридесет и деветата година, то е вече спасителният процес. Три и девет прави дванадесет, едно и две прави три. Числото 3 представя Божественият свят, дето имате светлина, която дава смисъл на живота, топлина, която дава растене, и Божествена воля, която освобождава. Казва: „Искаш ли да оздравееш?“ Христос като му казва: „Дигни одъра си и ходи“, той не попита: „Може ли да стана?“ Тридесет и осем години чака да го турят в къпалнята.

Та казвам: Този процес, ако ти не може да разчиташ и на твоя ум, какво може да постигнеш? Този човек е видял онази Божествена светлина, която Христос носел, и Божествената топлина и сила. Веднага щом му казал: „Дигни одъра си“, той става и го дига. Казват му: „Днес е събота, не ти е простено да дигнеш одъра си и излезеш.“ При мене са идвали някои, които са загазили, болни, казвам им: „Иди, ще оздравееш.“ – „Как ще оздравея, краката ми не държат.“ Казвам: „Иди при някой лекар, плати на лекаря. Има специалисти, ще оздравееш скоро.“ Връща се след една година, казва: „Загазих с тези инжекции, осакатиха ме.“ Казвам: „Иди си, ще оздравееш.“ Той казва: „Как ще оздравея?“ Казвам: „Иди при лекарите.“ След втората година пак иде, казва: „Осакатиха ме, какво да

правя?“ Казвам: „Иди, ще оздравееш.“ Казва: „Как ще оздравея?“ Рекох: „Лекари има.“ След третата година казва: „Хайде, ще те послушам.“ Казвам: „Кръгом!“ Рекох му: „Като се върнеш вкъщи, ще кукуригаш.“ Той ме гледа и казва: „Ще кукуригам.“ Кукуригането е едно здравословно състояние. Българите имат една нова дума, в Костенец я употребяват, казват „ку“. „Ку“ значи „искам“. То е едно съвпадение.

Не е въпросът за щастието. Въпросът е за разбирането на Божествената светлина и идването на онова съзнание, човек да служи някому. Трябва да служиш на нещо. Най-първо ще се научиш да служиш на светлината. Там, дето светлината открива света, в този свят ще се движиш. Най-после ще се научиш да се движиш в този свят на топлината. Всичките плодове, които виждаш, това са плодове, създадени от топлината. И най-после ще се движиш в света на истината, дето е силата. Тя ще ти даде сила да вкусиш от светлината, да вкусиш от топлината и да вкусиш от силата. Като се върнеш от този свят, ти си придобил три неща, от които можеш да бъдеш щастлив. Човек, който има светлина, човек който има топлина и сила, той е щастлив човек. Той не е зависим. Някой казва: „Как може да бъде това?“ Иди при лекарите.

Та казвам: Ако в нас любовта не може да бъде подбудителна причина, какво ще направите? Помнете, че когато ти вървиш по пътя и се спънеш в един камък, спри се, спри се при този камък, не го ритай – тебе ти се дава един велик урок. Питай този камък защо е на това място. Той ще ти разправи своята история. И като научиш историята, ти няма да направиш същата погрешка, която той е направил. Ти минаваш по някой окалян път и се окаляш. Спри се, попитай тинята защо е тиня. Тази тиня от какво е станала, от само себе си ли е станала? Като минаваха животните, те образуваха тази тиня. Тя ще ти покаже кои са причините. Ако ти оставиш своите мисли и чувства и постъпки безразборно да минават, те ще образуват кал, от която страдаш, понеже не става тъй, както ти искаш.

Казвате: „Няма Господ в света“, „няма справедливост“, няма това, няма онова. Защо отричаш? Щом няма Господ, ти стани. Щом нещата не са наредени, нареди ги ти. Защо искаш да се наредят? Дойде някой, ушил ти една дреха, не я харесваш. Кажи на този дрехар: „Аз ще ти кажа как се шият дрехи“, вземи, че ги уший. „Понеже бях занят, но така трябва да се шие.“ Когато искаш да коригираш нещата, сам трябва да знаеш да ги направиш. Мнозина говорите като критици, казвате: „Няма любов.“ Знаете ли какво нещо е любовта? Вие не знаете, а казвате, че няма любов. Вие отричате това, което не сте опитали. То не е разумно. Всички неща, които ние не сме опитали, може да ги отричаме. Всяко нещо, което ти отричаш, ти в твоя ум нямаш никаква опитност в този свят. Следователно

той не съществува заради него. Според мене, когато човек отрича една истина, аз го считам, че той е извън света на истината. Кракът му не е стъпил в този свят. Когато един човек казва: „Няма светлина“, той не е в света на светлината. Сляп го считам. Когато един човек отрича света на любовта, считам го, че е извън света на любовта. Той е в един особен свят на безлюбие.

Казвам: Има един свят, дето Бога Го няма – той е в самия човек. Ти си първият свят, в който Бог не съществува. Казвам: Защо страдаш? Казва: „Какво да правя?“ Приеми Господа, да влезе Бог в тебе, ти ще бъдеш щастлив. Всичките хора, в които не е Господ, са нещастни. Всички хора, в които е Господ, са щастливи. Всички хора, дето е Бог, има светлина; всички хора, дето нямат Бога, нямат светлина. Всички хора, дето е Бог, имат сила; всички хора, дето Бога Го няма, нямат сила. Вие ще кажете: „Лоши са хората.“ Всеки човек, който има сила, Господ е с него. Лошите хора са много добри. Силните хора са много добри. Кому се противопоставяш? Иде отгоре една канара, търкаля се – не се противопоставяй, но отдалечи се от нея. Поздрави я, че се търкаля надолу. Ще се отдалечиш и ще кажеш: „Поздравлявам Ви, на добър път!“ Поздрави тази силната канара.

Мислите ли, че всичките ония хора, които вършат каквото искат, са под един закон, който ги ръководи? Няма свободен човек. Мислите ли, че дяволът върши каквото иска? Дяволът, и той служи на Бога, без да знае. Той мисли, че така го е намислил, а зад неговата мисъл седи нещо, което той не знае. Тази мисъл да се загнезди във вас: Когато дойдем и влезем в онзи, разбрания живот, да сътрудничим на Бога, Който работи. И ние да сътрудничим и да работим с Него заедно. В съвременния свят всичките народи, общества, домове и индивиди, и най-малките същества, все идат да сътрудничат с Божествения закон на свободата. Всички сътрудничат в светлината, в свободата, в силата. Според тяхното развитие се дава съответна светлина, дава се съответна топлина и сила.

Под думата „топлина“ се разбира степента на вашите чувствувания, които имате. Чувствувания има от най-разен вид, разни калибри. Да кажем, че се увеличи вашата чувствителност. Дадат ви един французки наполеон. Ще се зароди едно доволство. Дават ви два наполеона – усилва се задоволството, дават ви три, четири, пет, шест, седем, осем, девет – доволството ви все расте. Като дойде до едно място, вашето чувство вече не се усилва, оттам ще ви стане безразлично. Там, дето ти стане безразлично, вие сте взели повече. Като се качите до най-горната точка и не вземете нито един наполеон повече, то е нормата. И в яденето е същият закон. Като вземеш, първата хапка е най-сладка. Втората е по-сладка, три, четири са по-сладки, но дойдеш до едно място, дето вече се пресищаш. Ако вземеш една хапка

повече, настава обратен процес. Не си доядай. Нека има нещо в живота, което не си постигнал. Ти ще бъдеш щастлив. Щом постигнеш всичките желания на Земята, ти ще бъдеш нещастен човек.

Разправят за двама американци, единият се наричал Ингърсол, другият – Бичер. Единият бил един отличен адвокат, учен човек, специалист. Другият, Бичер, бил един от прочутите оратори, красноречиви проповедници. И двамата живеят във Вашингтон, в един хотел със съседни прозорци, разговарят се. Бичер се загледал нещо в улицата, гледа, нещо тичат. Ингърсол го пита: „Какво гледаш?“ – „Гледах един инвалид, сакат с един крак, дойде един, че му ритна патериците и той се търкаля по земята.“ Ингърсол казва: „Какво магаре, че му ритнал патерицата.“ Казва му Бичер: „Ти си онзи, който риташ. Ти осакатяваш вярата на хората.“ Какво ще риташ на един човек неговата патерица? Който и да е, тя му помага нещо. Не препоръчвам патерица, но като нямаш два крака, патериците са за предпочитане. Ако имаш два крака, още по-добре. Следователно, ако имаш два крака, те са основа; да имаш два крака, то е разрешение на въпроса. Човек, който не цени краката си, той няма добра основа.

Аз бих ви препоръчал вечерно време да миете краката си и малко да ги погладите, пръстите, краката, помилвайте ги. Кажете: „Много ви благодаря, че днес ми услужихте много добре.“ Това правили ли сте? Казвате: „Те са крака, те са службаши.“ Вие искате те да бъдат много внимателни, да ви почитат, да имат уважение. Вие сте ги затворили в обущата, измъчват се вашите слуги и искате да бъдете щастливи. Докато не направите краката си щастливи, и вие не можете да бъдете щастливи. Вие носете хубави обуща, да нямате мазоли.

Религиозните хора казват, че от това смъртното тяло трябва да се освободиш. Да се освободят от тази плът. Най-голямото благо, което имаме на Земята, то е нашето тяло. Ония лошите привички, които сме придобили, от тях трябва да се освободим. От лошите наследствени привички, които сме придобили, които са присадки в нас. После да дадем свобода на природата, както е било първоначално. Говорим някой път за възкресението на тялото. Като се освободим от всичките лоши навици, които имаме, от ония лоши мисли, които нас ни измъчват, от ония лоши желания, от ония лоши постъпки, ние ще престанем най-първо да измъчваме себе си. Ние сами сме най-големите мъчители. Седиш цял ден и критикуваш защо светът е създаден така, защо хората са такива. И другите хора са точно такива, както си и ти. И ти, и те критикуват, всички критикуват. Всички сега знаем, че войната е лоша. По кой начин може да се поправи светът? Според мене, ако две кучета се карат за една кост, ще

донеса още една кост, че да има и за едното, и за другото по една кост. Спорът ще престане. Докато е една кост, силният я взима. Хвърля още една кост и въпросът се разрешава. Въпросът е там.

Всеки един човек има три неща, с които може да се задоволи. Имаш една съществена мисъл, с която трябва да се задоволиш. Има едно съществено желание, с което трябва да се задоволиш. Има и една съществена постъпка. То са трите неща. Има една мисъл в ума ти, тази наричам Божествената мисъл; има едно Божествено чувствуване в твоето сърце и една Божествена постъпка във волята. Те са основата на твоето щастие. Те са пробният камък, с който ти можеш да станеш щастлив човек. При тази мисъл, умът ти ще функционира правилно и при онази постъпка, волята ти ще функционира правилно. Казвам: Тази пробната мисъл, то е Божественото, то е мъдростта, Божественото знание, светлината. Пробният камък, то е добрият живот на любовта. Пробният камък на истината, то е свободата. Ако ти не си свободен в своята мисъл, ако ти не си свободен в своите чувства и в своите постъпки, ти не можеш да имаш добър живот. Всички вие сте в къпалнята и чакате. Всички вие сте от тридесет и осем години. Казвам: Сега, хайде ще кажа една дума. Искате ли да бъдете здрави? Не здрави само телата ви. Искате ли умът ви да се намести на място? Искате ли да се намести сърцето и волята да се намести? Сега на вас няма да ви кажа като излезете, да кукуригате.

Поставете онова Божественото знание в ума. Има една светлина, която е мека. Има една топлина, която е мека, което не гори и не изгаря. Турете я в сърцето. Имайте една сила, която е мека, поставете я във вашата воля. Най-първо, чрез меката светлина, като се обърнете, ще видите туй, което наричате Божие лице; чрез меката топлина ще видите пулсирането на Божието сърце, какво е спрямо вас и през меките постъпки ще видите онази разумност, която съществува в цялата природа.

Знаете ли какво нещо е въздържанието? Представете си, че вас ви турят на позорен стълб, по свобода го приемате. Вие сте един цар. Ако свържат на един стълб един цар и започнат да го укоряват, а той да е спокоен и да слуша това, като го обиждат, а има сила да отмъсти, ако този цар не постъпи според тях, той е търпелив човек, той има светлина в ума си.

Та казвам: Някои от вас мислите, че сте търпеливи. Търпеливи сте, понеже нямате никаква сила. Търпеливи сте, понеже нямате никаква мисъл. Търпелив е онзи човек, който има Божествената светлина, онзи, който има Божествената топлина и Божествената сила. Аз наричам, този е търпеливият човек. Според мене търпението е наука за добиване на Божествената светлина, за добиване на Божествената топлина и за

добиване на Божествената сила, които са необходими на Земята.

Един ден ще дойде да умирате; какво ще правите, я ми кажете? Ще дойде смъртта, ще каже: „Хайде сега, да се преборим." Вие се плашите. Ще дойде смъртта, ще иска да се пребори и ще ви гътне и ти ще свършиш. Смъртта хвана Дан Колов и го гътна. Като те хване, трябва да ѝ се противопоставите, да се борите, тя като погледне, да каже: „За пръв път срещам човек, когото не мога да гътна на земята." Ако вас може да ви гътне сиромашията, да се обезсърчите, мислите ли, че вие сте силен човек? Ако вие може да се обидите от една дума само, мислите ли, че сте силен човек? Светът тук е една школа, едно училище на Земята. Място на всички дипломатически лъжи. Решиш ти да се молиш, дяволът дойде, казва: „Какво чакаш, сега не му е времето да се молиш. Не се моли, но направи нещо, че тогава да се молиш. Той Господ с твоите празни думи ли ще се занимава? Иди първо да направиш нещо добро." Щом отидеш да направиш нещо добро, ти после не можеш да се молиш, изгубиш настроението. Ти не можеш да се молиш. Когато ние отидем при Бога да се молим, Той ще ни попита: „Доволни ли сте вие от онова, което направих за вас? Вие свършихте ли работата, която имахте да свършите?" Значи ти ще Му разправяш за работата, която има да вършиш, какво си вършил. Пък вие ще Му разправяте неща, които Той не иска и които не са потребни.

Какво дава „Отче наш?" „Отче наш, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти." Казва там за „хляба наш насъщний, дай ни го нам днес." Ти казваш: „Господи, прости ни греховете." Бог грехове не прощава. То е лъжлива идея. Онези ангели, които съгрешиха, които направиха грях, тях ги държи отговорни, те ще понесат последствията. Хората, които направиха погрешки, счита ги за погрешки. На тях се прощава. Казвам: Не си туряйте греховете на дявола. И вие да идете с него заедно дето той отива, вие не разбирате.

Нали знаете онзи анекдот, дето се явява дяволът при един светия, в християнската епоха било, дяволът казва: „Много голям грешник съм. Моли се на Господа заради мене." Той започнал да се моли. Явява се един ангел на светията и казва: „Да се молиш за него. Той не е грешник, но той е дяволът. Но, за да го познаеш, втория път като дойде, ето как да го изпиташ. Ти ще кажеш на дявола той да се качи на една канара и цяла година да казва: „Господи, аз съм мерзост на запустението." След една година дяволът иде пак при светията. Казва на дявола: „Ти ще идеш на една канара, цяла година да стоиш там и да казваш: „Аз съм мерзост на запустението." Казва: „Аз, който заповядвам на света, не се моля аз, то е твоя работа." Тогава той му казал: „Старата злоба не може да бъде нова

добродетел.“

Три неща помнете: Поставете любовта в сърцето си, знанието в ума си и поставете силата във вашата воля. Те са трите неща, с които ние трябва да се свържем с Онзи, Който създал света. Като идете при Бога, ще Му кажете доволни ли сте от онова, което направил за вас и за работата, която сте свършили, как е – ни повече, ни по-малко. После ще кажете: „Де да го зная как да кажа?“ Ако идете да говорите по телефона с някого, вие не го виждате, но го чувате. Сега, в съвременния живот вие може да говорите на някого на хиляди километра, не го виждате, чувате гласа му по телефона. По гласа ще го познаете. После, по думите пак ще го познаете.

Та казвам: Като идете на вашия телефон, не познавате ли гласа на Бога? Всяка Божествена дума, която дойде до вашия ум, ще произведе светлина. Всяка Божествена дума, която дойде до вашето сърце, ще произведе топлина. Всяка Божествена дума, която дойде до вашето тяло, до вашата воля, ще произведе сила във вас. Вие ще почувствувате Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и веднага ще се изправите. Всичките мъчнотии, които ви заобикалят, вие ще може да се справите с тях. Туй е Божият глас. И мъртвите, които чуят гласа, и те ще оживеят, ще станат.

Та казвам: Отправете ума си нагоре, да дойде тази Божествена светлина. Отправете сърцето си нагоре, да дойде тази Божествена топлина. Отправете и волята си нагоре, да дойде Божествената сила.

И там имаше човек, който беше готов да възприеме Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

26-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_04_10 Към съвършенство!
лекция пред общия окултен клас

КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО!

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Човек в света за две неща може да се безпокои и за две неща може да се радва. Ще ви кажа за какво може да се безпокои. Може да се безпокои, когато има да дава. Може да се безпокои, когато има да взема. Има да дава и не знае на онзи, на когото има да дава, може ли да си уреди сметките с него. И когато има да взема, пак не знае дали ще може да си уреди сметките с него. Онзи, който има да му дава, не знае дали ще му даде. Сега, този закон е верен и в умствения свят, и в духовния свят, и във физическото поле – законът е все един и същ. Законът е един и същ, методите са различни.

Сега всинца не сте на еднаква степен на развитие. Някои сте напреднали, разбиране имате, съзнание имате, но не сте господари на себе си. Но и като сте господари, пак може да направите погрешка. Вземете, и най-добрите певци правят погрешка. Някой път, като дойдат до високите тонове, не могат да вземат. Намират погрешка, че полутонията не са взели вярно някъде във втората и в третата октава. Казват: „Не можа да вземе“ и цял въпрос става. Някой критик има и казва: „Фа диез и ла диез някъде горе не ги взел вярно.“ Обикновено кой взел право и кой взел криво не искате да знаете, но който разбира, намира грешката. Религиозните хора, и те са много взискателни. И те са като музикантите, като дойдат някъде, казват: „Тази постъпка не е права. Някъде фа диез във втората октава не е вярно.“ Някаква постъпка не е права. Че не може да се държи, не знае как да постъпи. Какво значи постъпката? Какво има в това, че не знае как да постъпи? Казва: „Много тропаш като вървиш, някак удряш с петите. Ти удряш, че вдигаш прах.“ Някой казва: „Ти не вървиш хубаво, като някоя лисица вървиш.“ Как да върви, или като лисица, или като кон, все някак трябва да върви. Казва: „Много прах дигаш.“ Това е пак алегория. Някой път човек, като пътува, не може да дига прах, понеже е мокро. Някой казва: „Много прах дига.“ Казва: „Братко, какъв прах дигам, имаше една педя кал. В кално време прах дига ли се?“ Обвиняват го. Казва: „Кал си ми донесъл вкъщи.“ Казва: „Каква кал ще ти донеса, 3 месеца не е валяло! Сухо беше времето, прах донесох.“ Несъпоставени са нещата.

Не е лесна работа човек да живее. Всичките нещастия на човек произтичат

или от неговия ум, или от неговото сърце, или от неговото физическо тяло. Ако човек не яде добре и не си сдъвче добре храната, той ще страда после. Малките деца ядат много бързо. Майките в ранната възраст като хранят децата си, те ядат бързо. Имах един случай, когато бях в Ючбунар (нали го знаете, Юч бунар – Три кладенци). Иде една майка и казва: „Учителю, спаси детето ми, умира детето ми!“ Казвам: „Как ще умре детето ти, ти си здрава майка!“ – „Първото ми дете умря така, и туй ще умре. От корем се превива детето, има нещо в корема.“ Казвам: Какво ще има в корема му? Дала ли си му нещо да яде? – „Дадох му една ябълка, да се залъгва.“ Ябълката е била много твърда. То отхапало, турило в стомаха без да сдъвче, стомахът деликатен, не може да смели тази твърдата ябълка. Казвам: Дайте му рициново масло. Казва: „Докато му дадем, ще умре.“ – Няма да умре, дайте му и топла вода. Но още веднъж не давайте на детето си твърда ябълка. Защото детето не знае, то не я сдъвкало добре. То мисли, че е както млякото, което суче, но то е приготвена храна, а тази храна не е сдъвкана. Ако не се сдъвчи храната, произвежда болки вътре в стомаха. Стомахът е доста деликатен.

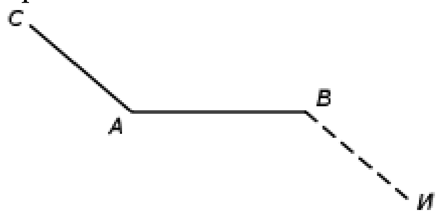
Някои от вас има, които не знаете да ядете. Например има някои, като ядат, че като тури хляба в устата си, чрез гърлото вкарва повече въздух в стомаха. Децата правят такива пушкала, има въздух в пушкалото, като натисне, изхвърля своето куршумче. Този въздух, като влезе в стомаха, знаете какво става? Понеже е топло, там въздухът се разширява. И тогава човек казва: „Боли ме стомахът.“ Казвам: Вкарал си много въздух в стомаха. Много въздух в дробовете е на място, но в стомаха колкото се може по-малко въздух да влиза. После, не само това. Ти туриш храната в стомаха си и умът ти е занят с някаква мисъл, безпокоиш се за някои работи. Ядеш, искаш да уредиш работите си. Ти спъваш храносмилането. След туй в храносмилането храната не се пречиства добре, не се смила добре, както трябва, отива в кръвта и там остават известни утайки. Ако кръвта не се пречиства добре в дробовете, тези утайки започват да се наслояват. Те се наслояват в ставите по малко и може в година, две, три, четири, пет от тези утайки се раждат доста болести.

Сега, на физическото поле утайките остават в ставите, в мускулите, в рамената. Причината е яденето. Наричам това е влиянието на венозната кръв. Човек се безпокои, не е мислил. Казва: „Едно време бях здрав.“ Сега, например, може и ритъмът на сърцето да се измени. Например някой път сърцето действува усилено, някой път – слабо. Да кажем, ти се вкисваш и в чувствата не влизат ония хармонични чувства, но дисхармонични. Чувствата спомагат за храносмилането. Ако ти дадат едно ядене, което обичаш, което е в хармония с организма ти, то ще даде едни хранителни вещества; ако тази храна не я обичаш, ще даде съвсем други вещества.

Някой път утайките на чувствата се наслояват в черния дроб, наслояват се и около стомаха. Казвам: Когато умствено човек не мисли право, едни утайки се образуват в неговия мозък.

Та казвам: Да мислиш правилно, значи да пазиш мозъка от утайки. Да чувствуваш правилно, значи да пазиш симпатичната си нервна система от утайки. И да постъпваш добре, значи да пазиш тялото си от тия ревматични болки, които всички ги имате. По някой път вие се усещате неразположен. От какво произтича това неразположение? Неразположен си, някъде към стомаха, в тази област, не се чувствуваш разположен. Стомахът, черният дроб – низшите чувства: не е разположен. Българинът е седнал там, не си знае работата. Обърка си черния дроб. Като се обърка черният дроб, че иди, че го оправяй после. Като дойде гъркът в сърцето ти, че иди, че го оправяй. Като дойде англичанинът в личните ти чувства, иди, че го оправяй. Като дойде германецът, че те впрегне в една война, иди, че го оправяй. Не е лошо човек да воюва – да копаеш земята, разбирам, но да копаеш хората, не разбирам.

Та, сега всичките казват, че Господ ще уреди живота. Господ урежда живота ни чрез нашата мисъл. Бог урежда живота ни чрез нашите чувства. Бог урежда живота ни чрез нашето тяло. Колцина от вас имате една ясна представа кога една мисъл е добра?

Представете си, че тук имате една такава линия АВ. Представете си, че тази линия представя една нива, един капитал, една електрическа линия като нашата. През тази жица минава енергия, която нас ни трябва. От А минава към В. С е Слънцето, а И тук е нашият Изгрев. Между В и И са наредени всичките изгревяни. Един ден А на изгревчани заповядва, казва: „Вие имате един дълг, господа, от 30 000 лева, неплатен.“ А казва на В, че трябва да си плати дълга. Понеже сте неизправни, прекъсват тока. Вие казвате: „Токът иде от Бога.“ Казват: „Тази енергия ние сме я хванали, тук ще си плащате.“ Казвате: „Тази енергия е от Бога, не се плаща. Как тъй, те нямат право!“ Нямат право, но имат право да прекъсват тока. Къде е погрешката? На тази жица имало някой си, той се наричал инкасатор; на тази жица имало някои си данъкоплатци, които горели енергията. Че, между този инкасатор и онези, които горели енергията, имало някакви любовни отношения. Всеки месец той ги посещавал, далавера има малко.

Хайде да не употребим думата „далавера“, но че се образувало речено-

казано. Далавера е, да речем, дойде един, на когото имаш да даваш, нямаш пари, ти веднага ще го почерпиш, ще заколиш кокошка, ще дадеш вино, ще го нагостиш, дано да поотложи – далавера правиш. Пък някой път искаш да го почерпиш с кафе – той кафе не пие. Искаш с вино да го почерпиш – вино не пие. Искаш да заколиш кокошка – не иска. Какво ще правиш? Там далавера не става. Казвам: Може да се обвини инкасаторът. Не само това. Но тази жица е пропукана, че от енергията се губи. Тук изгревчани преди години са горели в януари около 1000, сега тази година за януари изгорили 2500 киловата енергия. Като се сравни с другите години, 1000 киловата изгорели повече, отколкото трябва. Ама няма ги никъде 1000 киловата. В часовника има отбелязани, като ги търсиш на Изгрева, няма ги. А 1000 киловата струват 7000 лева. Сега търсят къде ще ги намерят. По някой път вечер седя в стаята и гледам, потъмнее моята светлина. Казвам: Някой си турил ютията. Пак потъмнее. Този си заварява вода, чайника си турил. Пак потъмнее. Зимно време е, някой има печка. Той няма часовник за измерване на енергията, плаща само каквото лампата изгаря. Но и аз имам един самовар, че той изгаря енергия за 1200 свещи. Като го туря и гори един час, после седя си, кой ще ме хване? Като туря моя самовар, потъмнява светлината навсякъде. Изчезнала енергията. Къде отива? В ютиите отишла, в самоварите отишла, отишла в печките. После, самата инсталация е слаба, че 20 на сто се губи от енергията, а се отбелязва в електромера. Като се предава по жиците, изчезва, къде ще я търсиш? Онези казват: „Толкоз енергия сте изгорили, ще си плащате.“

Казвам: Често и във вас има такива инсталации, прекарани в ума ви, прекарани в сърцето ви, в тялото ви. Че онова сдружение като дойде, казва: „Тази енергия толкова струва.“ Нищо повече. Горил сине горил, ще плащаш. Ялне ял, три и половина. Човек трябва да бъде умен.

Седи един господин, доста умен като българин, седи в един ресторант и си турил чантата на един стол до него. Яде, храни се. Ял той част от пиле. Плаща. Казват му: „Чантата Ви, господине, ангажирала стола, ще платите за стола.“ – „Аз не знаех.“ – „Ще платите, тук може да седне някой.“ Гледа, на масата има една кокошка, опечена хубаво. Отваря чантата и казва: „Ти още не си яла“, взема кокошката и я туря в чантата, затваря я. „Колко струва?“ – туря кокошката в чантата и плаща. Доста съобразителен. След туй се спогажда с чантата. Че, като излиза навън, чантата не иска да яде кокошка, тя е много благообразна, не яде кокошка. Той сам се разправя с кокошката. Човек трябва да бъде доста умен. По някой път вие сте ангажирали един стол, трябва да платите. Пак ще намерите кокошката в чантата вътре.

Човек трябва да знае как да мисли. По някой път ние търсим причините за

злото в света. Злото всякога произтича от доброто, което не е направено. Казвате: „Не е добър този човек.“ В какво седи, че не е добър даден човек? Турете запетая след „не“ и ще стане: не, добър човек. Става: „добър човек е“. Защо туряш пред доброто „не“? Казвате: „не добро“. Без „не“ може. Туй, което е добро, може ли да бъде недобро? Значи добрата храна ако приемеш и не я сдъвчеш добре, ще произведе един резултат, който не е добър. Не че храната не е добра, но не е сдъвкана и храната ще произведе един недобър резултат вътре. Следователно ще туриш една запетая след „не“ и става „добре сдъвкана храна“.Щом храната е сдъвкана, всичко върви на място. Да се свърши една работа, значи да се мисли.

Преди 30–40 години един богат човек считаше за унижение да си снемеш шапката и гологлав да ходиш. Ще те считат за смахнат. Ако изуеш обущата си и ходиш бос, пак ще те считат за смахнат. Ако снемеш палтото и тръгнеш по жилетка, пак ще те считат за смахнат. Да ходиш гологлав, бос и без палто се считаше не е нормално състояние. То са външни неща.

Питам: Ако ти не може да поставиш една мисъл на нейното място, ако едно чувство не може да поставиш на неговото място и ако една постъпка не може да поставиш на нейното място, ти не знаеш. Ако може да ги поставиш на място, то е цяла наука, то е композиране. Не е лесна работа да поставиш една мисъл на нейното място. Много мъчно е да поставиш едно желание на неговото място. Не само да го поставиш на място, но има един ритъм. Какво отношение съществува между мислите и чувствата и постъпките? Ако вълкът каже на овцата, че много я обича, как ще се прояви неговата любов? Каквито и обещания и да даде един вълк на една овца, мислите ли, че той ще изпълни обещанията си? Никога няма да ги изпълни. Чудното е, че когато вълкът хване една овца за врата, тя като кон бяга с него. Като я хванеш ти за врата, дърпа се. Той я хване с устата за врата, пошибва я с опашката и тя бяга. Вземи една овца да я теглиш – не върви. Като я хване вълкът, бяга с него, като че била и пребила, погажда се с него.

Често и вас, като ви хване вълкът – злото като ви хване за врата и вие бягате, то ви пошибва и вървите много естествено. Започваш да разсъждаваш, казваш: „Свободен съм“, това, онова. Щом те хване вълкът за врата, ти не мислиш вече. Вземете просветени народи какво правят. Англичаните нарушават неутралитета на северните държави и Германия, и тя, влиза и ги окупира – и тя го нарушава. Сега кой е виноват? Като седнат на зелената маса, ще търсят кой е виноват. Ще търсят къде е отишла енергията. Кой нарушил неутралитета. Докато намерят виноватия, докато търсят, от германска и от английска страна ще идат хиляди хора. Докато намерят виноватия, убитите са убити, пострадалите са пострадали.

Избитите хора къде отидоха? Отишли са в своето отечество. Откъде може да са дошли2 В какво седи, сега, лошевината, когато един човек умира?

Казвам: Ако искате на Земята дълъг живот да живеете, имайте да давате. Да имате най-малко на 10 души да давате по 10–20 000 лева, по 30, 40, 100 000 лева. Тия 10 души ще се молят за вас да не умрете, докато си платите. Ако искате по-скоро да умрете, имате да ви дават 10–20 души по стотина хиляди лева – всеки ще каже: „Дано умре по-скоро, да се отървем.“

В окултната наука, понеже учителите виждали тия несъответствия, затова Христос казва, че каквото прави дясната ръка, да не знае лявата. Ако лявата ръка знае какво прави дясната, ще умреш по-рано. Ако лявата ти ръка не знае какво прави дясната, ще живееш по-дълго време. Ако направиш едно добро, никой да го не знае. Ако направиш едно добро и другите знаят, всякога ще ти припишат лоши неща. Малко ще има, да те похвалят. Казва: „Той направил това, но тия работи ги знаем. Той в църквата пали големи свещи, пък хората отвън ги обира. Ние знаем тия неща. Хляб ще даде, но той си има заден план.“ Това може да е вярно, може да не е вярно. Няма скрито-покрито. Всяка една мисъл, каквато и да е, тя оставя своите черти на лицето.

Има неща, за които бих ви говорил, но те нямат практическо приложение. Да ви говоря за потънкостите на живота, то е все едно да ви говоря за някоя класическа песен. Например в музиката ти каквато и песен да пееш без думи, много малко може да разбереш. Ако ви пея една песен и само от мелодията да разберете песента. Как ще изразите, че той имал голяма скръб? Той казва, че песента показва, че имал отчаяние. Ако имало отчаяние, не може да пее човек. Човек, който има отчаяние, не може да пее. Щом пее, малко накърнено е чувството му. Той се лекува. Щом един човек пее, той се лекува. Някой казва: „Ако имаш една болка, ти може да си попееш.“ Може да си попееш и болката да си замине, но ако пееш, трябва да знаеш как да пееш.

Сега, нека да ви дам един пример. Един мери с пушка в дървото. Ако е добър стрелец, ще премери с пушката хубаво, удря на място точно. Някой път, като стреля, като идеш, на един метър от предмета ударил. Той 100 пъти ще удари наоколо, но не може да удари мишенката. Ако имате една мисъл и тя не може да иде на своето местоназначение, защо ви е тази мисъл? По сегашното радио се предават правилно. За вас на Земята се интересуват вашите благодетели, които са в другия свят. Те постоянно, всеки ден и не само веднъж на ден искат да знаят вие какво мислите, но ежеминутно искат да знаят как вървите вие на Земята. Те се много интересуват. Те, като отворят книгата, знаят какво вие мислите и какво вие

правите. Да кажем, тук, на Земята, вие може да се карате, неприятно ви е. Те, като гледат, казват: „В дадения случай те харчат повече енергия, ще имат повече дългове да плащат. Тогава да подготвим нещата.“ Ще има един недоимък долу на Земята. Да кажем, онези, които ядат повече, наядат се, разтегли се стомахът, горкият, не може да почне храносмилането. Стомахът е физхармонист, започва да се свива и разпуща, свири на физхармония. Но напълнил се стомахът, че се разтеглил, набрал се въздух вътре. Обръща се, нещо му е мъчно.

Казвам: И в човешкия ум, ако човек не знае как да мисли, ако не разбира законите, ако не разбира Божиите закони, той ще се намери в едно трудно положение. Вие допущате една малка погрешка. Да кажем, вие оперирате с един капитал от 100 лева. Ще направите една погрешка – една стотинка в годината е нищо. Но вие оперирате с един капитал от 200–300 милиона – вашите погрешки ще се увеличават. Тази погрешка на 100-те лева, тя ще се увеличи.

Та казвам: Колкото се подига в живота човек, малките погрешки дават големи резултати. В големите обращения на човешката мисъл има големи последствия. Сега аз ви говоря за неща, които имат отношение към сегашния ви живот. Ще забележите, като се изучава човешката история, ще видите, че няма да срещнете човек, ако не знае да мисли, ако не знае да чувствува правилно и ако не знае да постъпва правилно, той не може да бъде добре и в никоя област на живота не може да се издигне. Той поет не може да стане, философ не може да стане, богат не може да стане, здрав не може да стане. То е невъзможно. Временно може да има постижения. Временно, каквото е придобил, той ще плати много скъпо за онова, което е придобил. Да кажем, вие станете богат човек.

Има хора на Земята, които искат да се оженят, да имат деца. Има идеал да се ожени. Хубава идея е, отлична е да бъдеш баща. Идеята е отлична да бъдеш майка. Но мислиш [ли], че ти си една майка, когато раждат деца и умират; и един баща е баща, когато ражда деца, които умират? Мислиш ли, че ако родиш едно дете и го пратиш в затвора да седи там, 10–20 години да го държат за някакво убийство, че тази майка се радва на сина, че е бил герой, и че бащата ще се радва също? Не. Значи майката трябва да роди една дъщеря, която да мяза на нея и бащата трябва да роди един син, който да мяза на него.

И тогава ме питат някои: „Как ще идем в небето?“ Ако не мязаш на Бога, в небето не може да влезеш. Ако не си негов син, не може да идеш там. Казва: „Мяза на бащата.“ В какво мяза на баща си? По-щедър от Бога в света няма. И по-справедлив от Него няма. И по благороден от Него няма.

И по-силен от Него няма. Всичко има в ръцете си Той. А ние, които минаваме за Негови деца, Негови синове, мислим, че сме и постоянно се оплакваме, че това нямаме, онова нямаме, от болести страдаме.

Мислите ли, че ако един човек е болен, той е роден от Бога? Има друга една опасност в живота. Върху едно питомно растение, върху една питомна слива може да присадите една дивачка, неопитомена. На дивото може да присадите питомното, пък на питомното да присадите дивото. Следователно ние не спазваме ония закони, които съществуват в природата. Много пъти сме присадили неестествени мисли върху естествени мисли. Върху добрите мисли сме присадили лоши мисли, не им знаеш естеството. Защото всяка една мисъл се познава дали е добра от плодовете, които дава. И желанието се познава от плодовете, и постъпките се познават от плодовете. Много мъчно е да знаеш след години какъв резултат ще има една мисъл. Не знаете и какви ще бъдат резултатите на една постъпка.

Един от най-добрите свещеници, които са имали българите (не зная дали българите ще имат по-добър свещеник от него, във всяко отношение добър), той ми разправяше една опитност. Казва: „Човек трябва да бъде много внимателен в живота. Аз само за една постъпка страдах 20 години, 20 години трябваше, докато се поправи.“ Бил той свещеник в гръцка църква, във Варна било. Разбира реда на църквата много добре. Той имаше един отличен глас, първостепенен, при неговия глас Мазаров е нищо, аз както го зная. Мазаров е на четвъртото поколение. Но както и да е. Един ден, като служи в църквата, се случва един от бъдещите владици – бил тогава дякон, после станал владика. Като служил в църквата, дяконът направил една погрешка. Свещеникът, доста добър, добро сърце имал, но плеснал една плесница на дякона. Забравил това. Мислил си: „Какъв е такъв дякон, да не знае да служи в църквата?“ Казва: „Този дякон стана владика и става владика във Варна.“ Че като го започнал, 20 години го разкарвал за плесницата.

Казвам: Ти ще плеснеш дякона, но този дякон ще стане владика и тази мисъл – владиката, ще влезе в твоя живот, ще те измъчва. Злото е владиката, който измъчва. Най-първо дяконът е бил на място. Като направиш погрешката, погрешката стане владика. Като дойде този владика, вече започва да те разкарва. Този свещеник е бил много добър човек, казвам му: „Ако ти не беше го ударил, той нямаше да стане владика. Ти си направил една погрешка, като си го ударил. Ти го направи владика.“ Казва: „Че как?“ – Ти ако не беше го удрял, той щеше да остане дякон. Ти щеше да бъдеш свободен. Твоята ръка е много късметлия. Като си го ударил, владика станал. Той не ти благодари за това, мисли, че от само

себе си станал владика.

Злото не го удряйте, защото то не признава, че вие ще му дадете живот, владика да стане. Сега виждам, много владици имате, не много, но всеки има по един владика. Аз ви давам цяр. Ако ме слушате, вие ще се ползувате. По някой път някои мислят, че като ме слушат, че след като съм говорил, казват: „Ние вече знаем тази работа." Вие още не разбирате какво нещо е природата. Аз толкоз време я изучавам, когато нещата се изучават, изисква се време. Аз намирам смисъл на живота на съвсем друго място. Сегашният живот, който човек има, не е за сегашния да се подобрява. За бъдеще има да се подобрява човек. Доброто не е за вас. Този живот е само приготовление. Като свърши едно дете първото отделение, какво придобива? Научава буквите. Във второ отделение свършва с читанката. В трето отделение свършва със смятането и в четвърто отделение свършва с естествознанието вече. Това е първият курс. Много учено ли е това дете? После дойде прогимназията – имате 3 години, и тя се отличава. След туй дойде по-горният курс на гимназията – 5 години. След туй дойдат още 4 години – университета и няколко години специализация.

Казвам: Три специализации в живота има, които всеки трябва да ги знае. Ти трябва добре да се учиш в университета на своя ум; ти трябва добре да се учиш в университета на своето сърце и да се учиш добре в университета на своето тяло. Ако искаш да бъдеш здрав и да те уважават хората и да те почитат и ти сам да се уважаваш, да те обича Бог и хората да те обичат, непременно трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Ако човек не е добър, ако човек не е умен и ако не е силен, не може да бъде обичан. Любовта не може да се прояви. После, трябва да знаете, че в любовта трябва да дадеш и да вземеш. Любовта, която няма правилна обмяна на даване и вземане, не се проявява правилно.

Как да ви представя това? Представете си, че имате един гостилничар, който добре е сготвил яденето. Отивате, вие сте гладен. Вие изядате яденето, платите хубаво, гостилничарят е добър и вие се усещате добре. Той добре е сготвил, вие сте яли добре, добре сте платили. Излизате, гостилничарят е доволен от вас и вие сте доволен от гостилничаря. Като ядете, тази храна произвежда приятност във вас. Като вървиш, разположен се усещаш. Силен ставаш, весел ставаш, светът се отваря, светлина имаш. Значи между гостилничаря и тебе има правилна обмяна. Излизаш от гостилницата, храната не е добре сготвена, имате болки в стомаха. Или самата храна не е добра, или добре не е сготвена.

Често вие страдате и мнозина се оплакват на мен. Казва: „Много неразположен духом съм." Казвам: Защо си неразположен духом? – „Не

може да вярвам в Бога." Щом не може да вярваш в Бога, малка светлина имаш. Казва: „Не вярвам дали Бог ме обича или не." – Малко топлина имаш. Казва: „Нищо не може да направя в света." – Не можеш да направиш нищо, понеже сила нямаш. Не те обичат, понеже топлина нямаш; нищо не виждаш пред себе си – светлина нямаш. За да виждаш, трябва светлина. Знаете ли, че от човека зависи да го обичат или не? От човека зависи да стане богат или не, да осиромашее или не. От човека зависи да живее или да умре.

Че, ние имаме първия закон. Имаме първия човек. Бог каза на Адама: „Да не ядеш от това дърво, защото ще умреш." Вие сега всички се оплаквате, че първият човек ял. Ами че всички вие правите същото. Адам, като вкуси, Бог не му даде да яде; като яде, изпъди го извън рая, той започна само от това дърво да се храни. И вие вече 8000 години (8000 години го вземам като прозвище), 8000 годни по 3 пъти на ден яде все от това дърво – сутрин от него яде, на обяд от него яде и вечер от него яде. И при това искате да бъдете щастливи. Какво почувствува Адам, като яде от това дърво? Почувствува, че е гол. Дотогава мислеше, че е гениален, после вижда, че е един невежа, простак. Казва: „Много съм загазил." Онази царска мантия, която имаше, тя слезе, отиде от него. Взе му някой мантията. В грехопадението той излиза като един човек, който ял и пил, че си заложил дрехите в кръчмата, изпращат го гол навън. Майките, някой път, когато наказват децата си (не зная дали вие така сте ги наказвали), събличат ги голи, че ги изпращат вън. Ще съблечете дрехите, ако е момче, ще остави само ризичката, че навън ще го изпъди. То е метод.

Но в природата съществува същото. Природата, Бог, щом съгрешиш, веднага ще те лиши от светлината, която ти имаш; ще те лиши от топлината, която имаш; ще те лиши от силата, която имаш ти. Щом те лиши от светлината, топлината и силата, ти вече ще заминеш за другия свят. Какво значи „другия свят"? Няма друг свят, но ти си уволнен от службата си в света. Тогава казва: „Къде отишъл?" Между уволнените. Той целия ден ходи, потрива се, гледа бюрото, дето служил, ако е министерство, той мине, въздъхне, казва: „Тук бях чиновник едно време, но ме уволниха." Пък не е пенсиониран. Нямаш пенсия. Като имаш пенсия, добре си свършил работата. Без пенсия, не си свършил добре работата. Пък имаш доста навици. Искаш да пушиш – пари нямаш. Искаш да попиеш, да поядеш, да си облечеш хубави дрехи – пари нямаш. Какво ще правиш?

Сега, слушайте ме хубаво. Някои от вас погрешки нямате, но виждам, ще направите за бъдеще погрешки. Някои от вас нямате никаква погрешка, но виждам, че ще направите погрешка. Виждам. Как зная? Аз, като вляза в

един дом, ходил съм, правил съм опити, представят ми дъщерята и сина. Казват: „Много добро дете." Казвам: „На колко години е?" – „Сега е на 15." Казвам: „На 21 година ще направи една погрешка." – „Как! – казва. – Тя е много добра." Казвам: „Да я пазите до 21 година."

Тук, преди години, една вечер вървят три сестри из нашия Изгрев, минават покрай боровете вечерно време, едно клонче блъснало едната сестра в окото, намалко да я ослепи. Казва: „Клонът ме удари, тъмно, не виждам." Аз, когато вървя в гората, дигам си ръката пред очите, поздравявам растенията: „Добър ден, добър ден." Казвам на сестрата: „Ти, като си вървяла, не си поздравлявала растенията и те се докачили, ударили те в окото. Тъй като вървиш, мислиш, че пътят е отворен. Като ти кажат: „Спри се!", спри се, намери някое място, дето да минеш безопасно."

Та казвам: В живота има доста дървета и като минаваш покрай тях, някой клон може да те удари, може да те блъсне някъде и да страдаш дълго време. Казвам: Трябва светлина, за да имаме обхода; трябва топлина, за да имаме обхода и трябва сила, за да имаме обхода. Аз искам да ви представя законите на природата какви са. Нямам предвид да ви кажа, че вие сте направили умишлено една погрешка. Всичките погрешки в света стават от незнание. Мен ми разправяше един брат, когато дошло електричеството тук (той се занимава с изкуство), казва: „Един ден взех една ютия, турих на контакта и понеже имах друга работа, турих я на шкафа. Хич не ми иде на ум, че тя ще се сгорещи. Оставих ютията там, не съм извадил контакта, излизам навън, ходя си и мисля, че всичко е наред. Ютията се сгорещила толкова, че шкафът се запалил. Влиза жена ми, вижда – дига се дим. Казва: „Половин час ако се беше минало още, щеше да хвръкне и къщата."

Мнозина от вас казвате, че вие туряте контакта. Казва: „Аз не вярвам в Бога." Ти си турил контакта, знаеш какво ще стане? Ще ти хвръкне къщата. Казва: „Не може да обичам Бога." Ти си турил контакта. „Аз не може да постъпвам добре." Ти си турил контакта. Казва: „Не зная какво нещо е Господ." Ти си турил вече контакта там. Значи казва: „Какво нещо е Господ?" Чудни сте вие. Отваряш си очите, влиза светлината – в светлината е Господ. Господ е във въздуха, който приемаме. Господ е в храната, която приемаме. Не го виждаш, но с тази сила ти си в съприкосновение. Един сляп човек не може да види огъня, но слепият човек може да усети топлината на огъня, усеща, че влиза нещо в ръката. Като отворим очите, виждаме светлината и тази светлина е, която ме свързва с Божественото начало.

Разправяше ми един, който бил на бойното поле. „Никога – казва – духове не бяха ми говорили. Бях скептик, в нищо не вярвах. Седя на бойната

линия на едно място и нещо ми казва: „Махни се оттам." Седя и гледам. Казва ми: „Махни се от това място." Казва: „Послушах, махнах се и не се минаха 5 минути, на същото място, дето бях, падна една граната. Като се махнах, гледах какво ще стане." Друг един офицер разправяше една своя опитност. Той излиза с целия взвод войници и нещо му казва на еди-кое си място да застане с войниците. Застават там и целия ден французи и англичани ги обстрелвали и запазени остават на това място. „На другия ден – казва – отивам и нещо ми казва да не заставам там. Казвам на войниците да дойдат с мене, но те казват: „Ние вчера там бяхме запазени, и днес ще отидем там." Аз отидох на друго място, дето ми се каза. Дойде една граната през деня и удари на онова място, точно дето бяха войниците, и всички ги изпотрепа. Аз, който бях на друго място, останах жив." Не мислете, че едно място ще бъде вечно спасително заради вас. Вчера може да е било спасително, днес ще бъде ново. Някой казва: „Вчера мислех много добре." Вчера за вчера. Всеки един човек трябва да се вслушва в себе си да направи нещо по-хубаво. Всеки един от вас може да има по едно внушение.

Та казвам, аз от вас искам едно: Без да сте видели Бога, вярвайте в Бога. Като дойде светлината, вярвайте в Бога. Като приемете въздуха, вярвайте в Бога. Че, аз виждам Бога вътре в моята мисъл. Правя различие между Неговата мисъл и моята мисъл. Виждам, моята мисъл е запетлана; като дойде Неговата мисъл, изведнъж всичките неща се разрешават. Някой път и вие имате същата опитност. Някой път, като гледам хората, казвам: „От този човек ще излезе нещо." То е заблуждение. От този човек, дето мислех, че ще излезе нещо, нищо не излезе. От друг казвам: „От този човек нищо няма да излезе." Като дойде Божествената мисъл, от този човек, дето мислех, че нищо няма да излезе, от него излезе нещо. А там, дето мислех, че ще излезе нещо, там нищо не излезе. Ние по някой път не разбираме хората. Има една черта в човека, няма да ви кажа коя е, една черта, която показва, че 101 на сто ще стане нещо. Н[е] е носът между веждите, няма да ви кажа кое е. Но строежът на веждите при носа показва, че 101 на сто ще излезе и от строежа на челото показва, дето да поставиш този човек, вари го, печи го, той е като металите, които не се окисляват. Има някои – 90 на сто, има някои – 80 на сто, някои – 70 на сто, някои – 60 на сто, някои – 50 на сто, някои пък – 10 на сто, а някои – едно на сто може да направят. Но то зависи от миналото, то не е от само себе си.

Аз ви казах оня ден кой е онзи, който заровил таланта. Едно време певците са били с един талант, които не са пели, те са заровили таланта. Господ казва: „Намерете този талант, копайте." Сега, като са намерили този талант, светът ще се оправи. Сега те ходят навсякъде, дават концерти, те са спечелили, имат вече 3 таланта. Сега този, който има един талант, казва:

„Господарю, аз съм честен човек, зарових таланта.“ – „Защо го зарови? Този талант е в ларинкса, в гърлото. Като минава храната, яденето заравя, заравя.“ Казва: „Аз не ти създадох това гърло само да ядеш, но го създадох и да пееш.“

Та казвам: Човек, който говори, човек, който пее, е талантлив. Всичките хора от говора страдат. Не говорят както трябва. През гърлото ти, през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи, тях да създадеш в света, че като идете в другия свят, всичките ви думи, които сте изказали, тук са филмувани. Вие като влезете в другия свят, ще имате един филм какво сте говорили от детство до 120 години, ако сте живели толкова. Ако си живял 70 години, ще бъде филмувано всичко, което си говорил, и на тайно, през целия ти живот. Каквото си казал тайно на приятеля си, каквото си казал тайно на сестра си, всичко, каквото си казал, ти ще чуеш целия твой живот каквото си говорил. Ще чуваш каква галиматия, каква каша си направил. Ще гледаш еднообразието. Ще турят, един ден ще го слушаш, целия ден ще слушаш. Втория ден – пак същото, третия ден – пак същото, ще заревеш от себе си.

Затова казвам: Най-хубавото е да създадете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Че всичко туй е заради вас. Някои седят и казват: „Аз работя за Учителя.“ Грешите вие. Най-първо аз не работя заради вас. Аз работя заради себе си. Аз, ако съм учител, работя първо за себе си и после за учениците си. Искам и вие да работите най-първо за себе си и после заради мене. Ако искате истината, Бог работи за Себе си. Бог прави добро в света, защото е съвършен, знае законите, Той иска да се прояви такъв, какъвто е. Бог не иска ние да Го одобряваме. Той се проявява такъв, как[во]то е Неговото естество. Ние намираме, че е всемъдър, всеблаг, всесилен, няма никакво изключение в живота Му. И ние по същия закон постоянно трябва да се стремим към Него. Една разлика има: Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме към нашето съвършенство. Това е разликата. Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме, учим се от Него. И всеки ден трябва да бъдем по-съвършени и по-съвършени, да се приближаваме към нашето съвършенство. „Един ден – някой казва – ще бъде!“ Ако ти искаш да бъдеш като Бога, трябва да се слееш с Него. Ти като се слееш, ставаш едно. Ако искаш да си вън от Него, да Го виждаш, трябва да се приближиш. То е хубаво. Най-хубавото нещо е, че ние се стремим към Бога и Бог се стреми към нас. Ние се стремим към Бога и Бог, като се стреми към нас, подига ни. Като се стремим ние към Бога, ние се въздигаме.

Казвам: Сега стремете се всички към вашето съвършенство. Цитират някои

стиха: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Сега се изисква и вие да бъдете съвършени. Онези, които са писали Евангелието, те са имали същата идея. Стремете се към вашето съвършенство, към съвършенството, към Бога непрекъснато всеки ден и да ви е приятно да се стремите.

После, не искам да мислите, че тук, на Изгрева, имало бедни хора. От туй заблуждение се оставете. Аз не обичам лъжите. На Изгрева няма сиромаси. На Изгрева лениви хора има, мързеливи хора има. Някой не могъл да си плати за електричеството, понеже нямал пари да плати. Аз ще им създам работа. Работа има, ще им платим 50, 60, 100 лева. Нека да дойдат да измият салона, които не могат да плащат, ще им платим. Да работят. Те седят, нищо не работят, ще дойдат тук да критикуват – туй не било, онуй не било. Оставете вашата философия с вашата критика. Ако ще критикувате, критикувайте както трябва. Има една критика, която аз не наричам критика. Казва: „Яденето не е сготвено хубаво.“ Хубаво, сготви го ти. Аз, когато критикувам яденето, зная да го сготвя. И попска яхния може да ви сготвя, и задушено може да ви сготвя, и триеница може да ви направя с мляко, и ориз може да ви сваря, какво ли не може да ви направя. И сос може да ви направя.

Трябва да бъдете смели. Знаеш какво е да бъде човек смел? Разправят за българския революционер Левски, че турците пуснали цяла потеря да го търси. Той обръснал брадата, мустаците, вързал си кърпа, облякъл се като мома, завързал си кърпа, взел хурката с къделята и тръгнал подир потерята, върви и преде. Те го търсят. Каква смелост! Пита го един: „Да не си видяла тук някой харамия да е минал?“ – „Преда си, де ще го видя.“ Той гледа мома, преде си. Смелост имал. Вие ако сте, ще излезете, ще кажете: „Аз съм.“ Не, ще се предрешите като млада мома и няма да казваш, че си Левски, но че си млада мома, която си мисли и преде. Някой ще се изтъпани, ще каже: „Аз съм Левски.“ Но в затвора ще идете. Ако сте като млада мома, която преде, ще бъдете свободен.

Който мисли добре, който чувствува добре, който постъпва добре, той е млада мома. Онзи, който нито преде, нито тъче, нито добре постъпва, той ще намери затвора. Затворът са всички несгоди, сиромашия, болести, страдания и тогава цяла една каша ще стане. Казвате: дявол имало, туй имало. Оставете дявола. И той е като вас. И той е бил философ. Той казва на Господа: „Аз съм Левски.“ Праща го Господ в затвора. Не се е научил да преде. Сега той и вас ви учи, казва: „Не ви трябва да работите. Гледайте да уредите живота си тъй.“

Мисъл! Ще мислите! Помнете едно: Никога не използувайте никого!

Ползувай се за добро. Ползувай се от знанието на всичките, но никога не използувай човека. После, да имате едно качество: като видите един човек, да оцените неговия ум, да оцените неговото сърце, да оцените и неговата воля. В три неща оценявайте хората: оценявайте хубавото в ума, оценявайте хубавото в сърцето, оценявайте хубавото в тялото. И в себе си оценявайте същото. То е задачата.

На един брат може приятелски да му кажеш какво му не достига. Да кажем, аз съм направил една погрешка, написал съм думата любов, но съм написал лобов. Дойде някой и напише любов. Любовь. (любовь – според правописа до 1945 г.) При О-то тури I. Ю – тази линия при Ю-то показва мярката за любовта. О-то, то са условията, тази линия при Ю-то показва мярката, с която се познава любовта. Ю-то значи мярка и условия. С тази мярка сам ще премериш и ще направиш нещо. Б-то, което иде, показва, ще стане нещо. Най-първо Б-то е закон за направяне. Ако не разбираш Ю-то, ти с Б-то нищо не може да направиш. Когато обичате някого, готов сте да направите всичко заради него. Когато обичате някого, познаваш ума, сърцето, готов си всичко заради него да направиш. Щом не го обича, казва: „Що да го обичам?“ Всеки, който обича, всичко може да направи; всеки, който не обича, нищо не може да направи. Всеки, който мисли, всичко може да направи; който не мисли, нищо не може да направи. Всеки, който постъпва, всичко може да направи; който не постъпва, нищо не може да направи. Божият закон е верен. Щом мислиш, ще направиш всичко, което Бог прави, което Бог ти определил. Щом чувствуваш правилно, ще направиш всичко онова, което ти искаш.

Аз ви говоря на вас днес най-хубаво. Аз ви говоря днес така, защото ви считам за умни. Пък, ако ви считам за невежи, няма да ви говоря. Считам ви, че сте добри, считам ви, че сте силни, затова ви говоря. Имам доверие във вас, иначе не бих ви говорил. Казвам: Аз имам доверие във вас. Ако вие имате туй, което аз имам към вас, работата върви добре. Моите добри намерения, това, което аз имам към вас, ако и вие го имате, аз ще спечеля. Ако го нямате, аз пак ще спечеля, аз никога няма да изгубя. Но ако вие нямате същото отношение към мене, вие нищо няма да спечелите, вие ще изгубите. Сега и ако аз имам вяра в Бога, както Бог има вяра в мене – че ме е пратил Бог на Земята, имал вяра в мене. И аз трябва да имам същата вяра и същите отношения към Бога, които Той има към мене. Аз ви казвам какъв е законът.

Същият закон важи и за отношенията един към друг. Двама души не могат да се обичат, ако нямат доверие един към друг. Човек трябва да има доверие в своя ум, доверие в своето сърце и доверие в своето тяло. Казвам: Между всинца ви трябва да се установи този велик Божи закон, да тръгнат

нещата.

Сега вие имате желание, но някой път ви е срам. Вие по някой път седите и казвате: „Тази работа е много малка.“ Вие нямате смирение. Аз съм се спирал да изучавам живота на мравките, спирал съм се да изучавам живота на пчелите, спирал съм се да изучавам живота на растенията, на тревите, на цветята, навсякъде съм се спирал. Като се карат хората, съм се спирал да ги чувам какво говорят, после съм се интересувал и как си кривят устата. Като се карат хората, съм наблюдавал какво става с веждите. Когато хората си говорят любовно, имат един маниер и пак съм се спирал да наблюдавам. После търговеца, когато му плащат пари, наблюдавал съм този, който дава, какво прави и който взема, каква физиономия има. Когато певецът пее, когато свирецът свири, наблюдавал съм; наблюдавал съм онези, които тъкат, онези, които предат, наблюдавал съм онези, които шият. Ида някъде, наблюдавам как бъркат яденето. Наблюдавал съм онези, които правят гримаси пред огледалото, как се оглеждат – интересува ме вътрешната психология на човешката душа.

Всяко движение, според мене, в природата има свой смисъл. Няма нищо безсмислено. Ако вие дадете драскотините на едно дете на един мъдрец, той ще прочете по тия драскотини какво ще бъде това дете. Защото туй дете пише, но е само от друг свят. Като дойде на Земята, се научава езика на Земята да пише. Като дадете драскотините на детето, мъдрецът ги чете. Амбициозното дете дращи по един начин, умното дете дращи по друг начин, тщеславното дете дращи по трети начин. Какъвто е характерът на детето, такова е и драскането му. Всяко драскане съответствува на неговия характер. Някой казва: „Драскотини“. Не е така. В тия драскотини се показва характерът. То драска, тънки са линиите – това дете е меко. Детето драска с дебели линии – туй дете има воля, упоритост. Казва майката: „Какви линии дебели надраскало нашето дете.“ Това дете има една воля невъзпитана и за бъдеще ще причини много страдания. Другото, с меките линии, виждам, че линиите са меки – то, каквото му каже майка му, казва, че ще направи, пък не прави. Влияе се от много места. Казвам: При дебелите и тънки линии, ако не дойде умът на бащата и умът на майката да работят, тънката линия може да причини страдание и дебелата линия може да причини страдание.

Казвам: Използувайте вашите тънки линии, те са вашите чувства. Използувайте дебелите линии, те са на вашата воля. Изследвайте хубавите линии, те са на вашия ум. Хубавата линия е на ума, тънката линия е на сърцето и дебелата линия е на волята. Изпитвайте дебелите, тънките и хубавите линии, хармоничните линии. Благодарете на Бога, че ви пратил на Земята да се учите.

Пазете се да не направите следната погрешка. В един дом имало свекърва, зълва и снаха. Варили боб. Дошла свекървата с лъжицата, турила сол в боба. Дошла зълвата, и тя бръкнала с лъжицата, и тя турила сол в боба, разбъркала боба. Дошла снахата с лъжицата, и тя турила сол. Иде синът, казва: „Много солен бобът.“ Достатъчно е, дето свекървата осолила боба. Зълвата и снахата да не солят.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
28-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 април 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_04_12 Методи за постижения
лекция пред специалния клас

МЕТОДИ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Пишете върху темата „Малките добри и големите добри постъпки“. Да бъде мисъл през цялата седмица. Какво се подразбира под една малка добра постъпка и една голяма добра постъпка?

Пишете втора тема: „Ползата от тънките и дебелите въжа.“

Човек, най-първо, се ражда тънко въже, после става дебело въже. Като стане дебело въже, остарее. Най-първо, човек е една малка добродетел, после става голяма.

Вие размишлявали ли сте по някой път върху философията на една кибритена кутия, върху съдържанието на една кибритена кутия? Много пъти вие разглеждате някой философски въпрос, но ако ви дам една тема, „Кибритената кутия“, какво може да ми разправите? Ако трябва да направите една лекция, какво бихте направили? Най-първо, ще говорите от какво е направена кутията, после – от какво са направени клечките и за какво служат. Там ще свършите. Много малко може да кажете за нея. Но тия миролюбивите клечки, които по естество са миролюбиви, расли са някъде в гората, може човеколюбивият човек да ги вземе и да ги направи много лоши клечки – и добро да вършат, и зло да вършат. Ами че с една кибритена клечка ще запалят огън, ще те опекат на него. Ако я нямаше, с какво ще те мъчат? Тъй с кибритената клечка запалят огъня, накладат го, пак ще те опекат на него. Питам, кой е виноват, когато кибритената клечка прави престъпление?

Казвам, всеки човек може на най-хубавата дума да ѝ тури една главичка, както кибритената клечка, и да направи думата добър – турите пред думата не е и става – не е добър. Туй, което не е добро, то е клечката, която е миролюбива, туй не е е главичката. Като драснете, запали се тази главичка, ще запалите огъня. Злото в огъня е вече предпазено. То е едно зло, но вие го намирате за уместно. Но уместно е, ако сте далеч от него. Ако сте близо, няма да е уместно. Някои казват, че огънят е много полезен. Полезен е отдалече на един метър, на два метра, но близо при него, като туриш ръката, ще видиш, че е много лошо. Има много работи, които отдалече са много добри, а отблизо са много лоши. После имаме думата

лош. Като турите пред нея не е, става не е лош. Имате не е добър и не е лош. В дадения случай каква е разликата между не е добър и не е лош? Коя дума е тук положителна? Не е добър ли е положителна, или не е лош е положителна? Значи, ако махнем не е при лош, става лош. Ако махнем при не е добър не е, става добър. Като турим при думата добър не е, думата добива друго съдържание. А пък като турим не е при лош, значи лошото придобива нещо. Като стане не е лош, думата става положителна. Като турим не е при добър, думата става отрицателна. Като махнем не е от не е добър, думата става положителна. Като махнем не е от не е лош, думата става отрицателна.

Сега във вас се зарежда мисълта, защо е така. Аз ще ви запитам: защо шивачките надупчват дрехите с машината? Мислите ли, че е едно благодеяние, като турите оная дреха на машината и започнеш: трака-трака, надупчиш я. Казваш: „Много добре е ушита." Казвам: „Много добре е надупчена." Казва: „Много добре е ушита, изящно, да ти е мило да я гледаш." Ако попитате дрехата така надупчена, какво ще каже тя? Вие ще кажете, че дрехата не усеща болка. Представете си в отделенията, нали сте били ученици? Започвате в първото отделение, учителите се отнасят добре, във второ отделение стават малко по-лоши, в трето – малко по-лоши, и в четвъртото – още по-лоши, но в университета са най-лоши. В първото отделение забавляват децата, във второто отделение учителите си позволяват да помилват малко ученика. По някой път, като го удари, го помилва. Едновремешните учители имаха пръчки, казва: „Дай си ръката." Детето простре ръката, но като рече учителят да удари, то я свие. Най-първо, не иска да си даде ръката. Погледнеш, от очите потекат извори. Учителят толкоз магично удря, че като удари по ръката, вода потича. Ученикът човек става. Как се нарича тази наука за водата? Учителят хидролог става, намира вода. Нали сега ходят да търсят вода, някъде да копаят. Учителят, като срещне едно дете, като го удари по ръката, погледнеш, вода потече. Казва му: „Вода има в тебе. Щом има вода, човек ще станеш." Дето са ви били, то е голяма наука. Казва: „Дай си ръката. Ти човек ще станеш или не?" Ако, като те удари и потекат сълзи, казва: „От тебе човек ще стане." Ако не потекат, казва: „На такова сухо място не може да става нищо. Градинарството не може да се развие."

Като плачат децата, показва, че вода има, може да стане градинарство. Тъй щото вас били ли са ви с пръчка и шляпали ли са ви със шамари? Хубаво тогава. Питам: къде е лошото, че един учител плеснал едного по лицето? На твоето лице се събрала известна материя, дошла отнякъде и се набрала материя на ръката на учителя. Тия материи се обичат, привличат се от обич. Казва, учителят тъй плеснал, тъй биел. Откъде накъде? Ако можеш да повярваш, че ударът на учителя е едно благословение, като разбереш,

ще туриш не е настрана, казваш: добре е.

В Бургас имало някой грък – разправяха един пример. Като влезе някой просяк да проси от него, той ще го изблъска навън, нищо не дава. Като излезе просякът навън, върви из улицата, той ще вземе пет–десет лева, ще иде по някоя забутана улица да намери просяка и ще го мушне, ще каже: „Ха бре, керата.“ Като го мушне, ще му мушне парите в джоба и ще се върне. Най-първо, просякът е обиден, че го изпъдил, втората обида е, че го мушнал и му казал: „Ха бре, керата.“ Но като погледне после в джоба десетте лева, забравя мушкането, той се засмее вече.

Казвам, когато има мушканица, има нещо турено в джоба, тогава забравяте всичките погрешки. Докогато има мушкане и няма нищо турено в джоба, погрешките не се забравят. Този грък дава много добър пример. Ще изпъди просяка, после ще му даде.

Вие как посрещате просяците? Бръкнеш в джоба си и набуташ една петолевка, но от тези сребърните, които сега струват двайсет и пет лева. Като хванеш двайсет и петте лева, не ти се дават. Бръкнеш, напипаш десет лева, и то не ти се дава. Напипаш два лева, напипаш един лев и най-после, като пипаш, половин лев извадиш и дадеш. Като бръкнеш, каквото хванеш, дай го. А пък ти бъркаш и правиш избор. После правиш разни съображения. Тъй както правиш, и всичките същества, които те срещат и които ти помагат, и те правят същото, каквото ти си направил. Бръкне то в джоба – вижда сто лева. Бръкне – петдесет лева, и него остави. Като намери един лев, ще ти даде. Казвате: „Много скържав човек е този богаташ.“ И ти си същият. Едно време ти бръкна в джоба си и даде половин лев, сега половин лев повече са ти дали. Ти намираш, че няма никаква щедрост.

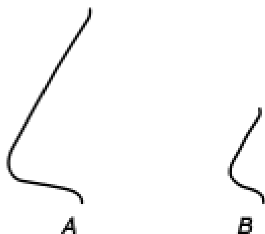
Казвам, човек в своите постъпки, когато постъпва, трябва да бъде щедър, не разточителен. Щедрост, значи да задоволиш в даден случай една човешка нужда, да можеш в даден случай да задоволиш нуждата на един свой ближен. Щом не задоволиш, то е закон на скържавост.

Имате такава дума: не е трезвен. Отделите не е, става трезвен. Имате не е пияница. Отделите не е, става пияница. Та знаете ли на какво мяза туй? Как ще обясните? Да извадите един морал. Не е добър – не е лош, не е лош е позлатено, не е добър е окаляно. Каква е разликата? Позлатеното се изтрива, а калта като премахнеш, виждаш, че злато остава вътре. Значи позлатените работи са лоши, а окаляните работи са златни. Като изтриеш позлатеното, остава лошо; като измиеш окаляното, остава златото. Като изтриеш калта на не е добър, става добър. Като изтриеш не е на не е лош, изтриваш позлатеното, остава лош. На не е добър като изтриеш не е, като

измиеш калта, става добър. В единия случай позлатеното като изтриеш, лош остава. Като махнеш окаляното от доброто, остава доброто. Сега окаляните работи чистете, пък позлатените не ги изтривайте. Някой път вие позлатеното много го търкате и остава лошото. Имате крива постъпка, речете да го изчистите, като речете да го изчистите, остава лошото. Не го бутайте. Позлатеното хич не обича да го търкаш.

Като пресушите някой извор или някоя река, на реката ако пресушите коритото, може да направите полза някому. Но ако пресушите извора, каква полза ще направите? Казвам, опитвали ли сте вие да поправите някоя ваша погрешка? Кое е по-добро да кажеш: не е добър или не е лош? Лошавината в човека конкретно в какво седи? И в какво седи добрината на човека? Не е добър показва, че крие добрината си. Който не е добър, крие добрината си. Който не е лош, той крие лошавината си. Този, който крие добрината си, става лош. Другият, който крие лошавината си, става добър. Лошият, като крие лошавината си, става добър. Добрият, като крие добрината си, става лош. Тогава имате плюс и минус. Минусът е добър, ти като дадеш, то е минус. Лошият, той взема всякога, той е плюс, увеличава се. Лошият всякога взема, добрият всякога дава. Значи добрите неща са винаги по-леки, лошите неща са винаги по-тежки. Конкретно разсъждавам върху нещата. Лошият е, който всякога се увеличава в своята тежест. Такава е идеята. При лошия нещата стават по-тежки. Ако туриш двайсет и пет килограма на гърба и има да вървиш сто километра, ще те болят рамената. Ако ти снемат тази раница, турят ти на гърба не сто, но един килограм, ти вървиш и ти е приятно.

Тъй щото всякога лошите работи отегчават живота. Всяко нещо, което отегчава живота, е лошо. Всяко нещо, което улекчава живота, е добро. И следователно в приложението на живота вие, като мислите, с вашите мисли, с вашите чувства и с вашите постъпки или улекчавате живота, или го отегчавате. Казва: какво нещо е добрата постъпка? Конкретно ония мисли, ония чувства и ония постъпки, с които ние правим нещата по-тежки в себе си, то не е добро. А пък ония постъпки, ония чувства и ония мисли, с които нещата олекват, правим ги да бъдат леки, са добри. Опарил си се някъде, казваш: за добро е. Няма да се мине дълго, тази опарена кожица ще се обели, ще дойде нова кожица. Говоря за малките погрешки. Опарил си се, казваш: за добро е. В живота всякога туряйте мисли, които олекват. Всякога внасяйте добри мисли, добри желания и добри постъпки. Те са, които съграждат.

Вземете, тук имате два носа. Единият е дълъг повече от шест сантиметра, другият е едва два сантиметра. Ти ще кажеш, че този човек не е умен. Тази линия показва, че в дадения момент този човек е умен, но този умният човек събирал товар. Всички умни хора се товарят. Да допуснем, че имаш критичен ум. Ходиш, търсиш погрешките на хората, целия ден ходиш и гледаш кой какви недъзи има. Навсякъде патологически работи виждаш: че очите не са намясто, че брадата, че краката. Питам, след като двайсет години си се занимавал с криминална психология, какво добиваш? Ако имаш друга философия, ще създадеш цяло нещастие за себе си. Че то е все същото един човек двайсет години да е клал добичета – днес коли един вол, утре заколи друго, двайсет години като клал добитък, какво е добил? Ще създаде своето нещастие.

Мен ми разправяха в България за един пример. Един касапин двайсет–двайсет и пет години се занимавал с клане, забогатял, оженил се, раждат му се три деца. Едното било на дванайсет години – аз ги турям така – другото на осем години и третото – едно малко кърмаче. Един ден най-голямото дете казва на братчето си: „Ела да ти покажа как татко коли овците.“ Братчето му не знае, отива. Голямото взима ножа и отрязва гърлото на братчето си, за да му покаже. Като видяло кръвта, то се уплашило, носи ножа и като тичало, пада и се натъква на ножа. Майката чува че става нещо, тя пък къпала малкото дете, оставила го в коритото, за да види и в това време малкото дете се удавило във водата. Това е последствие на касаплъка.

Казвам, онова, което ти придобиеш от лошия живот, ти от него полза няма да добиеш. Ти не туряш в главата си една Божествена работа, не туряш главата си да мисли добре. Какво трябва да правиш тогава? Ще туриш главата си да мислиш право. Ще туриш сърцето си да върши работата си добре. Ще туриш волята си, и тя да служи добре. Волята ти трябва да служи, сърцето ти трябва да върши и главата ти да мисли добре. Първото нещо е. Някой казва: „Как да мисля добре?“ Най-първо, ще се научиш да говориш добре. Ти казваш на себе си: „От мене човек няма да стане.“ Не говори такива глупости. Ти виждаш времето облачно, казваш: „Лошо време.“ Не говори такива глупости, времето лошо не може да бъде. Казва: „Слънцето не грее.“ Не говори такива глупости. Това са лъжи, бели лъжи. Казва: „Не грее слънцето.“ Не говориш истината. „Няма добър

човек на земята." Не говори такива лъжи. При такава една философия какво може да излезе? Слънцето не греело, облаците са лоши, вятър духало, всичките хора лоши. Оставаш само ти добър човек. Откъде се взе само един добър човек в света? Ами че онова вълче, което мисли, че е добро, баща му добър ли е? Че баща му, преди да го отхрани, колко овци извади от кошарите? Знаете ли колко дела има заведени против този вълк? Всеки вълк, който е взел някоя овца от някоя кошара, дело има заведено. Сто овци като изяде, сто дела има заведени. Направиш една лоша постъпка, дело има заведено. Ще дойде един ден, веднага ще се завежда делото. Направиш едно добро, пак има дело заведено. Ще те възнаградят. Веднага се завеждат делата, но делото може да се насрочи в разни съдилища. Може делото да е в мировото съдилище, скоро се свършва по някой път. Делото може да е в окръжния съд. Делото може да е в апелативния съд, някой път може да е в касационния съд. Ако то се бави пет–десет години, може да е в касационния съд. Ако се бави пет години, може да е в апелативния съд. В окръжния съд може да е две години. А в мировото съдилище може и по-скоро да свърши. Между себе си като се разправяте, ежедневно стават тия работи.

Англичаните, като се обидят, имат обичай да се боксират. Те не дават заявление да се съдят, но и двамата започват да се боксират. Набият се хубаво, потече кръв, шапките паднат. После се хванат за ръцете, поздравят се. Казва: „Извинете." Другият, и той се извинява. Като се набият, после се ръкуват, поздравяват се и се примиряват. Мирово съдилище. Вкъщи туй нали го знаете, нали се дуелирате?

Аз веднъж гледах две деца в две колички, малки деца. Едното на две години и половина. На едното дали една ябълка. Другото, което е на две години, го гледа. Хвана го за косата, разтърси му главата, и пак му взе ябълката, и другото взе да плаче. Казвам: и двамата хора ще станат. Аз сега тълкувам, аз съм коментатор. Казвате: „Тази ябълка ти я дадоха, знаеш как да я изядеш." Мисли другото и като поседя, казва: „Като я взе, знаеш какви ще бъдат последиците." Раздруса го хубаво и му взе ябълката. Вие сега ще питате при кого ще остане ябълката. При когото и да е останала, резултатите ще бъдат същите. Онзи, който даде ябълката, не беше умен човек. Но туй стана заради вас, аз да видя, да ви дам този пример. Той трябваше да тури количките надалеч едно от друго, че да не може едното дете да вземе ябълката на другото. Трябваше да тури на четири–пет метра разстояние количките. Онзи турил количките една до друга, съблазняват се, изкушава ги. Другото казва: „То не е за тебе, за мене е." Хваща го за главата, разтърсва го за косата. Онова на двете години мисли, че онова си е позволило нещо, което не е за него. Големите хора всякога казват: „Това на тебе не прилича, на мене." Хубавото ядене, хубавите дрехи са на умните

хора, на големите. Малките могат без тях.

Казвам, онзи нос показва, че човек е умен, трябва да знае да го употребява. Този с дългия нос е опасен, мушка навсякъде. А пък този късия нос е глупав. Глупавите хора не правят толкова пакости, колкото умните правят. Умният човек много пакости може да направи, глупавият – малко. Глупавите, само като вървят, прах вдигат по пътя, а пък умният с камъни ще те удари. Умният има и добрата страна. Той, като ти даде нещо, ще ти даде нещо хубаво. Казвам сега, носът на човека трябва да е като кибритена клечка. Ако си умен, ще запалиш плевнята, ако не си умен, ще запалиш плевнята. Ако цялата кутия има сто клечки, има големи кибритени кутии, може да запалиш сто плевни, тогава цялото село ще ги туриш в смущение. С една кутия може да направиш една илюминация в селото.

Казвам, сега в живота хората са дошли и правят погрешки от незнание, не знаят последствията. Но човек, да се учи, трябва да знае законите на своята мисъл, как да мисли правилно. Има желания, които не са естествени, има мисли, които не са естествени, има и постъпки, които не са естествени. Представете си, че вас ви съблекат гол и ви намажат с мед и ви свържат за едно дърво. Или представете си, че като ви съблекат гол, ви облекат със скъсани дрехи. Кое е по-хубаво: да те съблекат гол и да те намажат с мед или да те съблекат гол и да те облекат в някои парцали? Кое е за предпочитане? Богатият е съблечен гол и намазан с мед. Сиромахът е съблечен гол и облечен с парцали, пуснат е свободен да върви. Кое е по-добре? Така аз разглеждам работата. Богатият е с мед намазан и е свързан, сиромахът – облечен с парцали и свободен пуснат да върви. И двамата имат същата съдба. На единия са взети дрехите и на другия са взети дрехите. Но единият, който е намазан с мед, има какво да яде. Като се намери в голяма нужда, ще си близне малко. Богатият ще си близне от меда, но понеже от меда по гърба не може да си близне, но само по рамената и ръката малко, защото е свързан, тук-там близне, и това е неговото щастие. Бедният, като върви със скъсани дрехи, няма никакъв мед намазан, гледа дупките. Но в живота за предпочитане е положението на бедния, който е свободен да ходи. И той има неприятности, но положението на богатия, който ближе от рамената си мед, е по-лошо, че ако го нападнат тия хапливите мухи, те, като изядат меда, ще започнат да изваждат вътрешния мед. То са философски работи. Вие не разсъждавате така. Във вашия ум ни най-малко тази идея я няма. Аз разсъждавам така. Вие казвате: „Блазе му на богатия човек. Къща има. Виж колко хубаво е облечен. Как е намазан с мед.“ Но колко струва това намазване? Да се поставите сега в положението на сегашните американски милионери, които са в Америка – при сегашните апаши, които съществуват, какъв страх имат. Всеки богаташ има по десет души детективи да го пазят, десет

души гавази ги наричам. В турско време българите, като тръгнат, ще хванат един гавазин – българинът върви напред, гавазинът отподире, да го пази. Сега в Америка по десет души ги пазят, да не задигнат жена му или децата му, защото, ако ги задигнат, искат голям откуп. Защо ти е такова богатство? Остави, че ще го задигнат, но целия ден стоиш нащрек. И то си има хубавата страна, но то е само един вид на живота. То е лошата страна, но има и добра страна. Докато хората дойдат до онова – правото, разбиране.

В какво седи богатството на човека? Богат е според мене онзи, който знае да се ползва от своя ум. Богат човек според мен е онзи, който може да се ползва от богатството на своето сърце. Според мен богат човек е онзи, който може да се ползва от силата на своите постъпки. А пък в този смисъл, както вие разбирате, всеки човек, който може да се ползва от своя ум, е свободен. Всеки човек, който може да се ползва от богатството на своето сърце, е свободен и който може да се ползва от своите постъпки, е свободен човек. Има една сиромашия, която не трябва да желаем. Тогава бедните трябва да се научат да се ползват от своето сърце, Бог е турил спасението в техните сърца. Щом си станал богат, трябва да се ползваш от своето богатство.

Кое е по-хубаво: да кажеш колко си добър или колко си лош? След като те обере някой, да му кажеш: „Колко си добър, защото ми олекна.“ Ти носиш една чанта от двайсет и пет килограма на гърба си, сто километра има да пътуваш, среща те някой, взима ти товара. Казваш: „Колко си добър.“ Сега ще кажеш: „Мене ми е по-леко.“ Ти тръгнеш по пътя, казваш: „Обраха ме, какво ще правя сега?“ Ще си създадеш друго нещастие. Кажи на този, който те обрал: „Колко си добър. Колко си услужлив.“ Така лесно се говори философски, но след като снемат и ти вземат раницата, много мъчно е да кажеш: колко си добър.

Когато сте на представление, има места, дето хората не се обиждат. То е на сцената. Обижда го някой, но той със смирение издържа. В туй отношение защо човек да не може като актьор да каже: тъй е писано в драмата. Тази драма така са я написали, ти играеш същата роля. Ти играеш ролята на един крадец, откраднал си нещо. Казват: „Не те ли е срам?“ Съдят те. Ти седиш, носиш позора. Всичките хора като правят представление, другите им ръкопляскат на сцената, че хубаво са изиграли ролята. Ролята е хубаво изиграна, ти съзнаваш, че не си престъпник, но играеш ролята на престъпник, за да дадеш един урок на другите, за да знаят как трябва да постъпват. Някои от вас играли ли сте някакви роли на сцената? Всичките искат да играят такива хубави роли, ролята например на един цар или на някоя царица, на някой съдия, философ, на някой поет. Има и такива роли

незавидни. Онези актьори на сцената се намират в трудно положение. Ще играеш ролята на някой, когото трябва да го убият. Трябва да знаеш как да умреш. Ще идеш да гледаш как умират хората, за да го представиш вярно. Като го мушнат, потече кръв, паднеш. Хубаво трябва да го представиш. Ще носиш едно гумено облекло, че малко червена вода ще има, като мушне, ще потече кръв. Ти паднеш, ще си представиш, че си умрял. Като станеш от сцената, пак си възкръснал.

Та казвам, когато ви мушнат във вашите гумени дрехи, не мислете, че е много сериозна работа. Двама актьори играят в Америка, единият се разгорещил, другият казва: „Внимавай, като мушкаш, да мушнеш гумената дреха, да не мушнеш другата. Внимавай, че си се разгорещил, да не ме мушнеш." Така се предпазва. Ставали са инциденти. Много актьори са убивани така на сцената.

Често и вие като актьори малко по-навътре мушнете, и после се извинявате. Трябва да бъде майстор човек да мушка само гумената дреха. Като мушнеш, да се свърши въпросът.

Мислете защо Господ ви е дал главата. Мислете защо Господ ви е дал сърцето. Мислете защо Господ ви е дал волята. Няма по-хубаво нещо да знаеш да държиш главата си така, както трябва, да управляваш сърцето както трябва и да използваш волята както трябва. То са най-хубавите неща в живота на един ученик.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Двадесет и трета лекция на Младежкия окултен клас
12 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_04_14 Майката на съвършенството
утринно слово

МАЙКАТА НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

24 неделно утринно Слово

14 април 1940 г. 5 ч.с. Изгрев.

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

Ще прочета от Евангелието на Матея.

Много пъти е четена тази глава. Тя е част от една реч. Много малка част е предадена. Какво е положението? Сега, вие не сте дошли до там в своето знание да може да възстановите казаното. Ето тук има само останки, кости, пък мускулите ги няма, нервната система я няма. Трябва да имате разбиране вече. Туй което е полезно за децата, не е полезно за възрастните. Туй което е полезно за възрастните, не е полезно за старите. Туй, което е полезно за старите, не е полезно за жителите на другия свят. „Не е полезно," какво разбирате? Не, че не е полезно. Аз различавам думите. Не е полезно, ако окаляш една дреха, не може да я носиш. Не че по качество тази риза се изменила, но тя трябва да се опере хубаво и пак става полезна. Калта я прави полезна. Казва: „Той не е лош човек." Като махнете „не е" става лош. Преведете сега – „не е лош". Какво означава не е лош? Лошият човек, за да бъде добър, той ще се позлати отгоре. Казва: „Аз съм вече като вас." Или казано е в Евангелието „вълци облечени в овчи кожи". Значи, вълкът в овчата дреха е позлатен. Има вълци в овчи дрехи, пък има и овци във вълчи дрехи. Как ще преведете това? Както може вълкът да се облече в овча дреха, да се покаже, че е овца, така и овцата може да се облече във вълча дреха. Каква ще бъде разликата? Когато овцата се облече във вълча дреха, тя е окаляна. Когато вълкът тури овчата дреха, той е позлатен. Като му изтриеш позлатеното, той ще се покаже вълк. Овцата, като снемеш калта, остава пак овца. Но има стратегия в тях. Между вълците и овците има доста любов, обичат се. Всичките вълци от обич изяждат овците. Казва: „Много хубаво е овчото месо, дава живот, като изядеш една овца, оживяваш." В Евангелието на вълците е писано: „Който яде овци живее, който не яде месо, умира." Като говоря за вълка, вълкът отличава, че не е глупав. Много умен е вълкът. Той съзнава лошите условия на живота, в които живее. Той не мяза на кучето. Никога не си завива опашката нагоре, но само малко я подигне. Кучето, понеже живее при човека, взело от качествата на човека. То завива опашката нагоре, дига я. В кучето има доста тщестлавие. Ако проточи опашката назад, има гордост. Вълкът само подига малко опашката си. Той се бори между живот и смърт.

(Учителят прочете 5-та глава от Евангелието на Матея.)

„Блажени нищите духом“. Казвам: Блажени са децата. Но кога едно дете е блажено? Когато едно дете е в ръцете на една добра майка, че има кой да се грижи за него е блажено. Ако нямаше майка и беше оставено само, какво блаженство щеше да има? Никакво блаженство нямаше да има. Блажени нищите духом, които са в ръцете на майка си, но горко на нищите духом, които не са в ръцете на майка си. Тогава идат страданията. Казвам: Гледайте да бъдете в ръцете на майка си. Щом излезете от тия ръце, идат страданията. Всичките страдания, които идат в света, показват, че майката я няма.

Зад всяко едно блаженство седи една реалност. Ако вие нямате реалност, ако нямате любовните ръце на майката, нищо тогава не може да се направи. „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно“. „Блажени нажалените“. Ако си нажален и има кой да те утеши, разбирам, но ако си нажален и няма кой да те утеши, какво те ползува? Малкото дете, като плаче, майката приближи, утеши го. Тогава туй утешение е намясто.

„Духът Божи“.

Съвременните хора страдат от две неща. Някои страдат от изобилие, някои страдат от недоимък. Някои са сухи станали, като клечки, четат им се ребрата, а пък някои са толкова тлъсти, мязат на угоени биволици.

Преди години имахме една болна сестра. Тя и сега боледува. Нейната философия е, че като се разболее, затвори прозорците, не дава отникъде да влезе ветрец. После, колкото дрехи има, облече се, три, четири ризи, фанели, две, три, че палта и юргана тури отгоре и легне. Лекува се, топлина да има. Питат ме: „Какво да правим с тази сестра?“ Казвам: „Да започне да хвърля ризите.“ – „Ще изстине.“ – „Казвам, толкова ризи не ѝ трябват. Една риза, една фанела, една горна дреха е достатъчно.“ Сега ние мислим в изобилието. Сега някои работи, за които аз ви говоря, трябва да правиш опит, доколко е вярно, защото някой път туряме хората в заблуждение. Има някои работи, които не са верни. Аз зимно време съм носил тънко палто без подплата. Някой път мисля: Туй е тънко палто. Щом почна да мисля, че е тънко, че няма подплата, започва да ми става студено. Та то е така и във всичките хора има едно внушение, с което хората създават своите навици. Един мой познат ми разправяше своята опитност: „Двадесет години, аз“, казва, „носех очила. С тях четях, без тях всичко смътно. Не можех да чета. Един ден ставам, взимам Библията, чета си много хубаво. По едно време ми дойде на ум, да си почистя очилата, че да виждам по-хубаво. Турям ръката, нямам никакви очила. Като видях, че

нямам очила, стана ми тъмно. Докато мислех, че очилата са на очите ми, четях много хубаво. Дойде ми наум, че има малко влага да изчистя очилата си, затуй не виждам. Чудна работа“, казва, „как ще ми го обясниш?“ Казвам: „Как ще ти го обясня? Казвам то не е за обяснение, защото ти, докато си бил невежа, мислил си, че очилата ти са намясто, чел си. Щом знаеш, че очилата не са там, не можеш да четеш.“ Значи, докато държи в ума умствените очила, чете, щом иска тия очила да ги пренесе на физическото поле, забатачи се работата. Щом започнете да чистите вашите физически очила, вие не виждате нищо.

Добри сте, но някой път искате да бъдете добри отвън, тогава загубвате и това, което имате. Всеки човек, щом помисли да бъде добър физически, ще изгуби и това, което има в себе си. По някой път казвате: Аз трябва да зная, как да се отнасям. То човек като започне да мисли, как да се отнася, забравя и туй, което знае. Онзи червей, който ходи из пръстта, кой го учи? Как знае да ходи? Защо се криви? Той разбира ли геометрически работата? При големите съпротивления, колкото по-големи мъчнотии имаш, толкова по-големи кривини ще имаш. Човек, като върви, се криви, съпротивление среща. Като се криви, намира пътя си.

Вие говорите за умствения живот, но нямате ясна представа. Вие мислите, че умствения живот е такъв, какъвто е физическият. Голяма разлика има. В умствения свят, каквото мислиш, става. На земята, ако по-напред действуваш, ще стане. Най-първо посей семето, не мисли за него, как ще израсте, посей го и го остави, ще видиш, какво ще стане с туй семе. Ако ти започнеш да го рисуваш на книга, какво ще бъде, да си въобразяваш, как ще израсте, как ще даде плод, рисуваш това, което нищо няма да стане. Друг нищо не рисува на книга, но го посява и то израства. Ти десет години рисуваш, имаш цял салон от картини и в действителност, нямаш. Ти имаш картини, колкото искаш, но реалното нямаш. Онзи посял десет дървета в градината и има вече плодове. Има едни добри християни, има и от новото учение, които целият ден рисуват, казват: Това трябва да бъдем, тъй трябва да постъпваме, имат всичките образци, светии имат, Христовци имат, какво ли нямат на книга. Но един Христос написан на книга, не ползува човека. Един светия написан на книга, не ползува. Не че не ползува, но съотношение няма. Когато вън е 35–40 градуса топлина, сянката е намясто. Като дойдеш под сянката и лъчите на слънцето падат през нея, усещаш една приятност под сянката на една круша, на една ябълка. Но ако зимно време дойдеш под сянка, какво ще се ползуваш тогава? Някои казват: „Хубаво е човек да си има сенчица.“ Знаете ли какво означава? – Да си има мъжленце, превод. Ама заблуждението е там, че ако този мъж е само сянка, от тази сянка има да страдаш. Ще имаш такива големи разочарования, каквито не си ги виждала. Ако този мъж вземе

мястото да те ръководи, да внесе светлина, топлина и сила, на място е. Ако един мъж не може да внесе светлина в ума на една жена и ако той не може да внесе топлина в сърцето, и ако не може да внесе сила в сърцето и ако не може да внесе сила в тялото, той не е мъж. Той е сянка, няма реалност. Аз пренасям същия закон. Ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе светлина в твоя ум, ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе топлина в твоето сърце и който не може да внесе сила в тялото, ти си в заблуждение. То е сянка на живота.

По някой път питат: „Каква е реалността?“ Реално е туй, което внася светлина в ума. Реално е туй, което внася топлина в сърцето. Реално е туй, което внася сила в тялото, здравето е едно последствие. То е резултат.

Та казвам: Искам сега да се освободите от ония заблуждения на миналото. „Блажени нищите духом“. Аз бих го превел тъй: „Блажени любещите, защото на тях е Царството небесно.“ Бих изтълкувал „блажени кротките“ – блажени умните, защото те ще наследят земята. „Блажени гонените“ – блажени, които имат оръжието на истината. Че туй е положителната страна. Вземаме да бъдеш нищ духом, да има нещо в тебе. Ако аз имам хиляди градуса топлина, мислите ли, че някой враг може да ме барне? Ако имам хиляда или две хиляди топлина, с какво ще ме барне той? Но питам сега: Кой от вас би издържал една топлина от 2 хиляди градуса. Трябва да имате азбестови дрехи. Не зная дали и азбестът може да издържи.

Сега, като се говори, мнозина казват: „Мирише на попщина.“ После казват: „Мирише на религия.“ Те са нереални неща. Казва: „Той е много религиозен човек.“ То са външни неща. Религията е станала мода, да се обличаш. Онези, които отиват на някакви официални приеми, обличат се с цилиндри, тури фрак, огърлица или бяла ще бъде, или черна, с ръкавици, избръснат хубаво. Ако този човек и отвътре би бил така, какво щеше да бъде? А пък той мяза на български шоп. Шопите отвън са много хубаво облечени, но като идеш в къщата вътре, ще видиш, какъв е шопът. Всеки наричам шоп, който отвън е много хубаво облечен, пък отвътре е нечист. Той е шоп. Целият свят сега е шопски. Вътрешно е шопски. И религиозните хора са шопи. Отвън са отлични, благородни, езикът им е мек, учтиви са и мязат на млади моми.

Разправяха ми един пример тук в София станал. Иде един селянин богато облечен, с хубави дрехи, с часовник, с пълна кесия, една мома около на 19–20 години се хвърля на врата му и вика: „Чичо, чичо“, започва да го целува. Радва се, че намерила чичо си. Чичото я взема във файтона и той се чуди. Тя се много радва, че го намерила. Отиват на хотел и след един час, чичото вижда, че часовникът хвръкнал, парите ги няма и чичовата я няма никъде.

Колко пъти тази любов, като дойде в света казва: „Колко те обичам!“ Аз това за тебе, онова, за тебе, но след 4–5 часа, след няколко месеца, след няколко години, туй изчезне. Казва: „Къде отиде любовта?“ Тогава имаме едно смешно схващане за любовта. Любовта не е сила, която така изчезва. Няма в света по-постоянно, по-устойчиво от чувството на любовта. Казвам: Ако човек веднъж се запали с огъня на любовта, той никога не изгасва. Туй, което изгасва, то не си имате любов, но то е сянка на любовта. Сянката изчезва, реалността всякога остава.

Ние говорим за един Бог в света като любов, който никога не се мени. Туй което всякога в нас остава неизменно, то е Бог. Единственото нещо, което в нас остава неизменно, след като преминем всичките изпитания в света, то е Бог. Питате: „Защо трябва да преминем тия страдания?“ За да остане Бог в нас. Като минем през всичките изпитания, Той да остане в нас, Който е всякога неизменен, при всичките условия на живота. Затова трябва да минем всичките страдания, сиромашия, че онова, което остава в нас неизменното, то е Бог, на когото можеш да разчиташ. То е реалността, туй разумното в нас, на което всякога трябва да разчитаме. Ако на него разчиташ, то никога не е преставало да ти помага. Когато разчиташ, не на него, но на неговата сянка, тогава, ни глас, ни слушание.

Имаме такъв пример с пророк Илия. Той и 400 души Ваалови пророци се събират. Молиха се Вааловите пророци целия ден, викаха, крякаха, играеха, биеха се едни други. Казва пророк Илия: „Викайте, може да спи, Той работа си има Господ, голяма работа има, викайте още.“ Казва: „Няма Го, види се много е зает, но чакайте тогава, аз да се помоля на моя Господ.“ И когато се помоли Илия, изведнъж огънят слезе и помете всичко. Избави се значи. Тогава, ако ти си един вярващ, който играе ролята на онези лъжливи пророци, че целия ден се молиш, с месеци се молиш и ни глас, ни слушание, трябва да се освободиш от туй заблуждение, знай, че в туй, което вярваш, не е вярно. И в съвременното електричество, ако в една инсталация съществува най-малкият дефект, не може да се прояви светлината. Не че светлината не съществува. И тъй, премахни най-малкия дефект. Съвършен трябва да бъде човек. Казва: „Как човек може да бъде съвършен?“ В пътя на любовта не трябва да има никакъв дефект. Пътят трябва да бъде съвършен, за да се прояви Божественото в нас.

Казвам сега първата дума – „Блажени нищите духом“ – блажени, които любят. Досега Христос е казал: „Блажени нищите духом“, блажени, които оценяват любовта, които приемат любовта. Аз казвам още повече: Блаженни са онези, които предават любовта, не предават, но онези, които са проводници на Божествената любов. Едни са проводници да я възприемат, други са проводници да я предават. Сега се нуждаем от хора,

които да бъдат носители на великата Божия любов в света. Много малко има, които са носители на Божията любов. Всички вие очаквате от сянката нещо. Казвате, да има човек сянка. Като погледне къщата, надява се на къщата. Като помисли за парите в банката, има една сенчица. Казва: „Хубаво е това.“ Но то е сянка, не е самата реалност, на която човек може да разчита. Реалността се отличава с едно качество. Когато си в нея, никой не може да те раздразни. Когато си в нея, никой не може да те обезсърчи, да те обезвери. Когато си в нея, никой не може да те лиши от твоята сила. Там дето твоята сила се нарушава, или може да те извадят от твоето вътрешно състояние, ти си в сянката на живота. Така трябва да се разбира живота. Дойде някой, казва: „Ние сме слаби хора, грешни хора, майка ни в грях ни е зачената.“ Те са стари вярвания. Човек, който е заченат в грях, той е всякога грешен. Той праведен не може да бъде. Ще ми каже някой: „Роденият от Бога грях не прави.“ Следователно, каквато е майка ми, такъв ще бъда и аз. Ако аз съм роден от една майка в грях, кракът ми не може да влезе в Царството Божие. Наново трябва да бъде роден, от кого? Да бъда наново роден от онази майка, която грях не прави. Щом се раждам от една майка, която грях прави, кракът ми в Царството Божие не може да стъпи. Щом се родя от майка, която грях не прави, тогава ще влеза в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави. Така сега седи истината. Някой казва: „Аз служа на Господа, но не зная, какъв голям грях съм направил.“ – Не си роден, трябва да се родиш, нищо повече. Хубава е първата майка на сенките, но втората майка е майка на съвършенството, на която ти може да разчиташ. И тогава казвам: Кои са признаците на родените от тази майка? Любовта е качество, което показва, че си роден. Щом обичаш, ти си роден. Може да ми кажете: „Аз обичам.“ – Тогава си роден. – „Ама нещастен съм.“ – Не си роден. – „Здрав съм.“ – Роден си. – „Разболях се.“ – Не си роден. Как ще разбирате това противоречие. Вие мислите статически. Вие мислите, че в доброто, човек е добър. Вие мислите за един човек, че е добър, като статуя. Питам: Може ли да бъде една статуя добра? Никога не може да бъде добра. Добър е един човек, който може да ви направи една услуга. Вие се давите, изважда ви из водата. Или ти си паднал, изкълчил си крака, той дойде, намести ти крака. Този човек е добър. Вие имате заблуждения, изправя ви заблужденията, поучава ви. Един човек, който ви туря в пътя на вашето щастие, той е добър човек. Един човек, който ви изкарва из пътя на вашето щастие, той е лош човек. Дали го прави съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Всеки един път, който носи нещастие, той е лош. Всеки път, който носи щастие е добър.

Та казвам: Трябва да се изучава. Мнозина изучават Евангелието. Някои имат постижения. Онези, които са постигнали тези постижения са в Царството Божие, там живеят. Онези, които нямат тези постижения, са в Божествения хамбар, те са тук на земята. Вие се поставяте кандидати за

Царството Божие. Сега, как да ви обясня туй вътрешно съдържание на духовния живот? Представете си, че вие сте свършили художествена академия по изкуството и много добре сте свършили. Искате да дадете някоя изложба, но не може да направите изложба с чужди картини. И аз мога да направя изложба с чужди картини. Да взема на 20–30 велики художници картините, да направя изложба, но тая изложба не е моя. Да мисля, че е моя, то е заблуждение. Ще се опретна аз със своята четка да рисувам, че туй, което аз съм нарисувал, да зная, че е мое. Сега духовните хора правят изложение, но с чужди картини. Какво нарисувал пророк Исайя, вземат картината, турят я. После взема картина на Йеремия, апостол Петър, Йоан, Павел, направите изложение с чужди картини. Къде са вашите? Велики хора са тези. Те са велики, работеха за Бога. И ти трябва да се опретнеш, да работиш като тях.

Да ви дам едно правило да се ползувате. Питате: „Защо са тези изпитания?“ Бог се проявява по два начина в света. Той ще прати един разбойник да те обере. Казваш: „Що го изпрати Господ?“ Господ го прати да те обере и на тебе казва: „Не прави като него!“ Затова те обра. Не обичаш това, не прави като него. Ти си беден, прати друг човек, ще ти даде пари назаем. Казваш: „Защо ще го направи?“ Казва ти Господ: „Бъди като него!“ Дойдат ли крадци, Господ ви казва: „Не бъдете като тях!“ Дойдат ли добрите хора, бъдете като тях. Дойдат страдания – не причинявайте страдания. Дойдат добрите хора, които правят добро, Господ казва: „Бъдете като тях и вие. Вземете урок от тях.“ Казвате: „Аз ли съм най-грешния човек, че всички страдания дойдоха до мене?“ Не се минава много време, като излезеш навън, туй което не го искаш за себе си, го правиш на другите. Мислиш, че всичките други хора са виновати.

Да ви кажа, че няма нито един от вас, за когото да не са ми говорили лошо. Няма нито един, от когото да не са се оплаквали, от него. Няма изключение. Кой как дойде, все ще се оплаче от някого. Казват ми: „Ти говориш много добре, но твоите не те разбират.“ Казвам им: Елате вие да ги заместите. Те са станали лоши, защото са взели вашите места. Понеже техните места са празни, елате вие, на техните места. Сега тези, които говорят така, защо хората говорят лошо? Казвам: За мене говорят лошо. Какво не говорят отвън сега. Казват: „Извеяна работа.“ Да, казвам, аз все извеяни работи търся. Всичко в мене е все извеяно. Неизвеяните работи аз ги оставям настрана. Неизвеяните са за вас, извеяните за мене. Нечистото, неизвеяното жито за вас, което е хубаво извеяно е за мене. Сега, кое е по-хубаво, добре ли да говорят хората за вас или зле да говорят? Ако хората говорят зле заради мене, злото е за тях, ако говорят добре, доброто е пак за тях. Следователно, ако говорят зле за мене, те страдат. Като говорят добре, те се радват. За мене е същият закон. Аз като говоря добре за хората, аз се

радвам, ако говоря зле за хората, аз страдам. Ние нямаме право да говорим зле за хората, ето в какво отношение, за Божествените работи нямаме никакво право да говорим зле. Ние може да си позволим, но ще дойдат страданията. За човешките работи може да си дадем мнението. Та казвам: Всичко в света, ако се прави е Божествено. Но то трябва да се посее. Божествените работи са всички добри. Всичко, което иде е добро. Писанието казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за тяхно добро“. Сега някои идат и казват: „Какво ще стане сега?“ Казвам: Какво ще стане? В света иде едно голямо благо. Господ е дошъл да уреди света. Казвате: „Виж, какво правят с евреите германците в Германия.“ Ами, че дошъл Христос, съди ги. Казва: „Едно време вие защо ме разпнахте?“ Германия ги съди. „Защо вие едно време не приехте моето учение? Досега вашите глави какви са, че не сте приели още моето учение? Сега пари давайте. Вие с вашето користолюбие, с вашия фанатизъм, какво мислите да правите?“ Евреите не бяха една ниска раса, онези, на които Христос проповядваше. Евреите мислеха, че са богоизбран народ. Питам сега, като ги гонят, богоизбрани ли са? Гонят ги за парите. Ако са сиромаси, хич няма да ги гонят, 5–6 милиарда имат. Германците не са толкоз глупави. Когато хванат един вол, защо го хващат? – За да работи. Вола го колят, защо? Има нещо в него. Вземете един вълк. Той е умен. Обвиняват вълка, че е жесток. Много човеколюбие има в него. Като срещне болна овца, вълкът я побутне по корема и казва: „Много те жаля, паси тук.“ Оставя я. – „Трябва да се пооправиш малко.“ Той не яде една болна овца. Човеколюбие има той.

Сега направете един опит. Разбирайте ме добре. Като, че в нас няма никакви добродетели. Вие сте нарисували една картина на един силен човек, или груб човек, или беден човек, или богатия човек, как сте нарисували? Но вие искате да нарисувате една картина на един добродетелен човек. Какво ще ви кажа на вас. Аз още не виждам някой да е нарисувал картина на добродетелен човек. Много хубави картини има нарисувани – картина на беден човек, на груб човек, хубави отлични, картини има нарисувани, картина за беден човек, за груб човек. Хубави отлични картини, много хубаво сте ги схванали чертите. Идеални са. Но много малко картини съм виждал на доброто, пък силата на човек е именно в доброто. Не може да бъде един човек силен, ако не е добър. Във всяко отношение един народ, едно общество и човек в своя живот на земята не може да успее, ако не е силен. Силата пък седи в доброто.

Сега тия народи се бият. По какво се отличават германците? Германците са малко по-умни от англичаните. На физическото поле англичаните туриха силата във водата, германците във въздуха взеха силата. Та сега едните по вода са силни, другите по въздух са силни. Кой побеждава? От въздуха е

по-опасно, отколкото от водата. И се оттеглят сега и мислят. Казвам: Мнозина сега сте силни като англичаните по вода, по въздуха не сте силни. Германците по ум са по-силни. Англичаните се заблудиха в своето богатство. Казват, 200 години те всякога са побеждавали. Така мислеха и започнаха да уповават на водата. Казват: „Горе въздушните работи не са толкоз важни, но водата.“ Иде вече времето за ума. Мнозина от вас претърпяват крушение по море. По вода трябва да бъдете силни, но колкото сте силни по водата, толкова трябва да бъдете силни и по въздуха. Не само така, но има една сила още по-голяма от англичаните. Ако дойде един от военните капацитети на Бялото Братство, на Всемирното Бяло Братство, той само от брега, като погледне всичките параходи ще останат на мястото си. Всички матроси ще заспят, ще ги приспи, тия които са във водата, ще приспи и тия, които са горе в аеропланите. Какво ще правят тогава, как ще воюват? Вие сега още се биете с параходи. Вие казвате: „Долу оръжието!“ Не долу оръжието, но тази сила седи по-горе от силата на водата и силата на въздуха. Казвам: Доброто е сила вътре. Когато обезоръжиш водата, когато обезоръжиш въздуха, нова сила ще дойде.

Казва: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно“. Превеждам: Блажени, които любят Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, тяхно е Царството небесно. То е новото учение, което [идва, б.р.] в света сега да спаси света.

Казвам: Сега всички трябва да бъдете силни. Едно време бяха силни на земята. После станаха силни на водата. Сега станаха силни на ума. Сега трябва да бъдете силни и в светлината. Казвам: Новите хора трябва да бъдат силни в светлината.

Отче наш.

1940_04_14 Дървото на живота
неделна беседа

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

„Отче наш“

„Благост, благост“

Послание към Евреите, 12-а глава, 26-и стих.

„Духът Божи“

Ние се движим в един свят, който още не е установен, преходен е. Вие не разбирате какво нещо е животът. Той е преходна форма, като нещо подготвително, което сега се готви да дойде. Това, което се готви, е по-хубаво от това, което имаме. Онези, които така разбират нещата, мислят и очакват. Онези, които не са сведущи по този въпрос, мислят, че това, което днес имаме, е последно. И затова те гледат да не изгубят това, което днес имат. И всички нещастия в света произтичат от онези погрешни схващания, които човечеството от хиляди години е имало за онова, което съществува в природата и в живота, както в религиозния, така и в научния.

Във всички науки, във всички религии има нещо, което липсва. Вземете, например, понятието на хората за Бога. Вземете човека, това разумно същество – на кого не се е молило. Това същество, за което се казва, че е създадено по образ и подобие Божие, което има голямо мнение за себе си, и едва ли не иска цял свят да му се поклони, си направило един истукан, един идол и на него се моли. Ето, тези разумни същества, хората, като се яви някой велик и гениален човек, докато е жив, те го гонят, изтезават; като умрат, те започват да се кланят на костите им и да очакват от тия кости някакво спасение. Това е заблуждение, което седи вън от човека. Аз го наричам психологическа хипноза. Значи, хората са хипнотизирани. Рядко ще срещнете човек, който не е хипнотизиран, било от богатство, от слава или от друго нещо. Срещате някого – върви като замаян и казва: „Пари искам, богатство искам, знание, сила искам.“

В Америка един апаш често си казвал: „Човек, за да стане човек, непременно трябва да обере някой голям богаташ.“ Случило се, че той проследил един богат американец, който отивал по Европа на екскурзия и взел със себе си голяма част от своето богатство. Апашът се зарадвал, че срещнал такъв богат човек и се качил на парахода. По едно време капитанът на парахода извикал: „Параходът потъва!“ Докато апашът си мислил, че всичко наредил, параходът потънал и парите потънали.

Много хора мязат на този апаш. Те мислят, че всичко са наредили и им

остава да живеят, а виждат, че са се лъгали. Вижте какво представят тези големи параходи, които американците наричат „дрендаят“. Те са от няколко етажи. Като ги погледнете, виждате, как величествено се движат по морето, страх да те хване. Обаче като се сражават помежду си, виждате, че се наклонил на една или на друга страна и постепенно потъва. Някой път го раняват само и виждате как се връща като някой ранен войник, който отива да се лекува. И след това трябва да се правят превръзки на раните, които са причинени на тия големи същества. И после хората се чудят защо става така. И за мене е чудно защо хората носят цилиндри на главата си. Не съм против цилиндрите, хубаво нещо са те, защото под главата има доста въздух, а главата се нуждае от въздух. Цилиндрите са по-добри от смачканите шапки.

Един ден видях една позната госпожа, добре облечена, с хубава рокля, но турила шапката си накриво, надясно. Казвам: „Ти приличаш на ония български момци, едновремешните, които, като наредят работите си, накривят си шапките надясно.“ – „Какво съм се наредила? Аз не съм женена, търся някого, да се оженя за него.“ Казах ѝ: „Ти ще се ожениш, но докато носиш шапката си накриво, ще бъдеш нещастна. Трябва да носиш шапката си направо, нито надясно, нито наляво.“ След това ѝ показвам какви петна има по ноктите ѝ и казвам: „Тия петна са признаци на голямо напрежение в нервната ти система. Докато не измениш мисълта си, тия петна няма да изчезнат.“ Казах ѝ: „Ти имаш хубави заложби в ума си, но не мислиш сериозно. Ти търсиш другар, за да бъдеш щастлива, но не знаеш, че щастието на човека зависи от неговия ум. Аз зная какво търсиш. Ти търсиш някой, който да те обича. Има Един, Който те обича.“ – „Така ли? Аз го търся от толкоз години, а не мога да го намеря. Не съм го срещнала тук, няма го.“ – „Да, Онзи, Който е направил вселената, Той те обича.“ – „Къде е Той?“ – „Светлината, която влиза в очите ти, въздухът, който приемаш в дробовете си, прясната вода, която утолява жаждата ти, плодовете, които ядеш – сливи, ябълки, круши, пък и всеки човек, когото срещаш, това е все проявление на Този, Който те обича. Ти седиш много далеч от Този, Който те обича. Твоите чувства са много потиснати. Ти имаш голям страх. Постоянно ходиш с два револвера, нащрек си. Хвърли револверите настрана. Ако е за оръжия, аз имам повече от тебе, но зная, че и десет да имам, нищо не струвам.“

След това тази дама ми разправи един сън, действителен, който сънувал един неин познат. Сънят се съвпадал с времето, когато детето му боледувало от сливици, за което го оперирали. Обаче и след операцията състоянието на детето не се много подобрило. Сънят бил такъв: Той пътувал по една планина. Срещу него излязло голямо, страшно чудовище. Той се уплашил, но веднага се навел, взел един голям камък и ударил

чудовището. Веднага от него потекла някаква течност, но въпреки това чудовището продължило пътя си. Какво показва този сън? Това чудовище представя болката на детето. Бащата ударил чудовището, значи операцията е направена, но болката още не изчезнала. Чудовището останало живо, макар че от него изтекла някаква течност. Раната тече още, но е жива, не е още съвсем оздравяла.

Болката е приятелка на човека, но трябва да я разбираш. Ако не я разбираш, тя ще те погълне. Ако я разбираш, тя е подобна на плодно дърво, което ти дава своя плод и ти се радваш.

Сега вие се интересувате коя е тази дама. Всички вие, нищо повече. Кой е този мъж? Всички вие, нищо повече. Аз не намирам, че хората се различават много едни от други. Всички хора си приличат. Някой минава за умен. Като те срещне, ще те измери. Най-малкото движение, което направиш, той ще го подложи на изследване. Каквото кажеш, ще те следи да види доколко си искрен. Ще следи да види дали в думите ти няма нещо двусмислено. Когато давам съвет на някой болен, той остава недоволен и казва: „Това са празни думи. Кажи ми нещо реално.“ Казвам му: „Ще мине.“ – „Как ще мине?“ Този човек е недоволен, защото иска още в дадения момент да мине болката му, но следният момент тя пак ще дойде, и то увеличена. Някой страда, но и страданието не може преждевременно да се махне. Ако се махне преждевременно, то ще се удвои. Този закон се отнася и до радостта на човека. Не можеш да увеличиш радостта на човека повече от тази, която в дадения момент има, защото нервната му система не е нагодена да възприеме мощната енергия на голямата радост.

Тъй щото, страданията не са нищо друго освен известни методи, чрез които нервната система се тонира, за да може да издържа на радостите. Някои искат да придобият Божествената любов. Хиляди години е трябвало те да се каляват, за да може сърцето им да издържа на любовта. Хубаво нещо е любовта, но тя трябва да се цени. Има хора, които не могат да четат Библията. Като се разболеят, те лежат на нея, турят я под възглавницата си, ту на дясната, ту на лявата страна. Някой казва: „Трябва да имам любов.“ Ти произнасяш думата „любов“, но тя няма никакъв смисъл. За да бъде мощна, любовта трябва да има обект, или потенциал. Най-малката любов трябва да има поне един, два, три, четири, пет, шест, до дванадесет потенциала. Потенциалът е запас, от който зависи щастието на човека. Ти вървиш по пътя, торбата ти е пълна с хляб. Значи, потенциал имаш. Като изядеш един хляб, два ще ти останат. Като изядеш и тях, нищо няма да ти остане – нямаш потенциал, нямаш енергия в себе си. Какво ще ти остане тогава? Гладът ще дойде. Така ще почувствуваш, че хлябът ти е необходим в живота. Трябва ти поне един самун хляб. Като изчезне и той,

какво ще разбереш? Ще разбереш, че и със самун – лошо, но без самун – по-лошо.

Сега въпросът е до религиозните вярвания на хората. Вярванията, през които са минали християните, са пълни със заблуждения. В подсъзнанието си хората нямат ясна представа за Бога. Мнозина си представят Бога като човек, който днеска е на един ум, утре – на друг. Някои имат слабостта да мислят, че могат да подкупят Господа, да Го залъжат с малко масло, да Му заколят едно теле. Някой казва: „Чудно нещо, от сутрин до вечер се моля на Господа, но нищо не съм получил.“ Казвам: Ти от сутрин до вечер се молиш, разклащаш само въздуха, но нищо не си допринесъл с молитвата си. Ти още нищо не си научил. Ти не си се научил още да обичаш Господа. Някои се молят, казват: „Господи, помогни ни, гладни сме.“ Ти се молиш цял ден, искаш да ти помогне Господ, а ти не помагаш никому. Помощ за помощ върви и любов за любов. Всеки иска да се подигне. Ти не можеш да се подигнеш, докато не подигнеш ближния си. Ако има някой в света, който е подигнат и въздигнат, то е Бог. Той никога не е падал и няма да падне.

Значи, има Един в света, Който подига всички. Сега трябват работници, които да повдигат падналите. Кои са падналите? Които нямат ясна представа за Бога. Някои казват: „Как да обичаме Господа, когато нищо не ни е дал?“ Този човек казва първата лъжа. Той има отлична глава, хубави сини очи, хубави ръце, с хубави пръсти, но като не знае как да ги употреби, отива да бие с тях този, онзи. Ти имаш една отлична ръка, която може навсякъде да носи благословението, а ти ходиш да биеш с нея. Не съм против боя. Аз не съм от тези, мирните хора. Казвам: Мирът е за разумните държави, а не за глупавите. Мирът е за добрите държави, а не за лошите. Това трябва да го знаят всички. Сега някои искат любовта. И любовта е за добрите хора, не е за лошите хора. Лошите хора са пробити грънци. Каквото благословение и да им дадеш, то ще изтече навън. Ти не можеш да обичаш лошия човек. Ако го обичаш, той ще стане по-лош. Ако му дадеш пари, той ще стане по-лош. Всеки трябва да дойде до онова положение, да знае, че не са материалните блага, които създават човека. Материалните блага трябва да дойдат отпосле.

Сега всички имат желание да развиват националното чувство на човека. Сега и в България казват, че човек трябва да обича народа си. Как ще обича народа си? Той Бога не обича, България и българите ще обича. Според мене всички, които обичат Бога, са добри патриоти. Който може да се жертвува за Бога, той е патриот. Който обича Бога, той обича и отечеството си, и обществото, и народа. Мнозина мислят, че онези хора, които любят Бога, са загубени, а онези, които не Го любят, са умни. Точно

обратно: онези, които не любят Бога, са загубени, а тези, които Го любят, са умни. Какво нещо е народът? Казвате: „Милият народ." „Милият народ" казвате, а когато дойде някой от града тука, казвате: „Този простак, какво дошъл тук, със скъсаните си потури?" Значи в главата на хората седи идеята за „милият народ", а като видят някого от този народ, казват: „Простак е този човек." Много се лъжете, не са простаци те.

Има една тъй наречена свободна душа, която се проявява във всички народи. Например, българите са шест милиона. Тази душа се проявява във всички шест милиона хора. Това означава „българин" – в който се проявява тази душа. Казвам: Българин е онзи, който носи светъл ум, топло сърце. Или българин е онзи, който носи в ума си знание и светлина, в сърцето си – любов, а в тялото си – истината. Отдето минава той, всички хора възкръсват. Дето мине той, всички хора излизат вън от гробовете си. Това наричам аз „българин". Един е такъв българин в света. Същото може да се каже и за останалите държави. Един такъв англичанин има, един германец, един французин, един японец, един китаец, един от Дания, един от Швеция, един от Норвегия, един е във Финландия и т.н. Един евреин има такъв.

Днес всички хора спорят кой стои по-високо. Не е въпросът там. Другояче седи идеята. Аз ви давам обяснение на въпроса дали аз съм по-високо от другите хора. Изобщо трябва ли да се задава такъв въпрос? Кракът ще пита: „Дали съм аз?" Ръката ще пита: „Дали съм аз?" Очите, ушите, носът, устата, косите – всички ще питат: „Дали съм аз?" Че, на главата и на брадата на човека има около двеста и петдесет хиляди косми. Освен това, човек има на тялото си седем милиона прозорци, т.е. пори, на всяка пора по един косъм. И ако всеки косъм от тия седем милиона косми каже: „Дали съм аз?", те ли са наистина, които стоят по-високо? Когато състоянието на човека е добро, и на тях ще бъде добре. Когато човек загази, и те ще загазят.

Казвам: Във всички трябва да възкръсне идеята за общото добро. Вие имате тази идея в себе си, но някой път излизате от правата посока на живота и казвате: „На млади години бяхме по-умни." И сега, вместо да бъдете по-умни, вие започвате да отричате това, което сте правили в младини. Значи това, което сте правили в младини, било глупаво, а в старини сте по-умни. Ами като умреш, това не е ли глупава работа? Да караш хората да те погребват, да се кланят на костите ти, това много умно ли е? Докато си бил жив, никой не ти се е кланял, а като умреш, всички започват да ти се кланят. Умно ли е това? Не казвам, че това е лошо, но аз гледам на добрата страна. Като се кланят на умрелия, хората искат да кажат: „Ние сега те познаваме. Съжаляваме, че като беше между нас, не те

познахме. Като дойдеш втори път, ще ти окажем всичкото си уважение и почитание. Сега се кланяме на костите ти.“ Обаче, като дойде втори път на Земята, те пак започват да разискват: „Този ли е същият, или не е?“

За пророк Илия беше казано, че ще дойде пак на Земята. Той дойде във форма на Иоан Кръстител, но не го познаха. Някои от вас искат да знаят какво нещо е Иоан, какво означава. Но за да знаете какво нещо е Иоан, вие трябва да изучавате еврейската кабала. Но да оставим тези работи настрана. Да знаете, че дето е законът, там е Илия. Дето има дърво, там е Илия. Дето има Изабела, там е Илия. Дето има Ирод, там е Иоан. Дето има Иродиада, там е Иоан. Дето е Иоан, там ще има снемане на глава. Защо снемат главите на хората от рамената им? Защото има закон. Законът винаги сваля главите на хората. Той казва: „Много глави не трябват. Една глава е достатъчна.“ Той реже главите на хората, докато остане само една глава.

Когато дойде любовта, тя търпи всички глави, тя търпи всички сърца, тя търпи всички тела. Законът търпи само една глава, само едно сърце и само едно тяло. Така се е явила и расовата борба. Казват, че арийската раса е Божествена, всички други трябва да слугуват на нея, тя е господар, а всички други трябва да ѝ слугуват. Казват, че тя е най-благородната раса. Къде е мястото на тази раса в човека? Значи, арийската раса е в главата, семитската – в сърцето, а монголската – в стомаха. Казано е в Писанието, че сърцето е било покварено. Значи семитската раса е била покварена. Затова и до днес още я гонят – пречиства се сърцето. Питат къде са евреите? В сърцето. Значи сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът – монголски.

Сега аз не ви заставям да приемете тези твърдения. Аз само нахвърлям известни идеи. Това още не е най-същественото. Според мене главата е създадена, за да възприема Божествената светлина, сърцето – за да възприема Божествената топлина, а стомахът – за да възприема Божествената сила. Стомахът е динамото в човека. Светлината е условие за придобиване на знанието, топлината – условие за чувствата, а силата – за постъпките. Следователно, ако ти нямаш топлина, чувствата ти няма да се проявят. Живот без чувства, това е една пустиня, пълна с прах и пепел. Такъв живот няма смисъл. Онова, което ни радва на Земята, това са чувствата. Това е свят, който е насаден с различни цветя и плодове. Някои мислят, че само умственият свят е важен. Мисълта е най-красивото нещо в света, но и без чувства не може. Мисъл без чувства, но и чувства без мисъл, нищо не струват. Ако видите една мисъл, едно чувство и една постъпка в духовния свят, те са като ангели. Значи, три ангела има в човека: единият ангел е в главата, другият – в сърцето, а третият – в стомаха, той го

регулира, като някой огняр.

Много хора на Земята извършват работата на огняри в парахода, но те не са доволни от себе си, от своя живот, и казват: „Защо Господ направи света така? Не можа ли да направи един свят, в който хората да не ядат?“ Направете вие един такъв свят. Дайте вие един план, да покажете как трябва да бъде създаден светът. Не е достатъчно само да говорите, но дайте вие един план, да видим как можете да създадете човека, без да има нужда от ядене. Психологически въпросът се свежда към следното: ти [не] можеш да дадеш нещо от себе си, докато не си приел. Божественото се проявява, като дава нещо от Себе си – чрез даване. Бог е създал света преди още той да се прояви. Това показва Неговото вечно безкористие. Той дал живот на всички хора, да живеят, като ги е оставил свободни.

Казвате: „Бог не знае ли, че ние страдаме?“ Той се интересува от това дали вие живеете. Като страдате, вие живеете. Следователно Бог се радва, че живеете. Бог се радва и като страдате, и като се радвате. И за едното, и за другото Му е приятно. Хората мислят, че страданията им са нещастия за тях. Не, страданията, които хората имат, ни най-малко не са нещастия за тях. Страданията не са нищо друго освен подготовка на човешката душа за онези красиви моменти. Ще дойде ден, когато ще се създаде един свят без страдания, но когато хората влязат в този свят, всички трябва да се обичат. Когато любовта действува в умовете, в сърцата и в телата на всички хора едновременно, тогава ние ще влезем в Божествения свят. Засега даже и духовният свят не е достъпен за хората. Той е разделен на два лагера: в единия лагер живеят тъмни, лоши духове, а в другия – светли, добри духове. Те се гледат отдалеч, приказват си, но на гости не си ходят. Понякога правят изключение, пущат някой дух от единия лагер в другия, но като постои там една седмица, казва: „Не е за мене тук, ще си отида.“ Казвате: „Възможно ли е това?“

За обяснение на тази идея, ще ви приведа един пример. Един английски апаш чул, че имало един проповедник, който проповядвал много хубаво. Слушателите му се увличали от неговите проповеди и се захласвали. Апашът си казвал: „Това място е за мене. Ще отида там и когато те се захласнат, ще бръкна в джобовете им и ще си измъкна една голяма сума.“ Той отишъл в църквата, дето проповедникът държал своите проповеди и заел едно удобно място, все около богати. Влязъл проповедникът и започнал своята беседа. Той чакал момента слушателите да се захласнат и си казвал: „Ето, в този момент ще пристъпя към своята работа“, но неусетно и той се увлякъл в проповедта, захласнал се и не забелязал как проповедта се свършила. Когато започнали всички да излизат, той си казал: „Този дявол ме накара и мене да се захласна, но втори път няма да

му отстъпя." Отишъл втори път на църквата и пак се захласнал. Той продължавал да отива още няколко пъти, все с надежда, че ще се противопостави на дявола, който го захласвал. Но като се убедил, че не може, най-после казал: „Няма повече да ходя на тези проповеди, не ме интересуват тези работи. Те по-скоро ще станат причина да си изгубя занаята."

Има лоши хора в света, които се страхуват да не си изгубят занаята. Те казват: „Ако посещаваме такива проповеди, ние ще изгубим своята самостоятелност, ще станем като баби. Това хора ли са? Да се захласват от една проповед." Прави са тия хора, такива са разбиранията им. Те искат да бъдат силни, но не знаят, че тези силни хора сами си причиняват страдания. Някой се отчае, току вземе нож, иска да се самоубие. Без да знаят, хората със своите мисли си причиняват едни на други страдания. И след всичко това искат да бъдат щастливи. Мислете добре, за да приемат вашите добри мисли и близките ви, и така да си правите един на други добро, а не пакости. Ако мислиш добре, добро ще бъде и на тебе, и на твоите ближни. Такъв е Божественият закон.

Като дойде злото при вас, приемете го като подбудителна сила, като подтик. Ако то дойде, ще ви каже: „Направи зло на еди-кой си човек." Ти ще го изслушаш, но ще направиш точно обратното – ще направиш добро на този човек. То ще ви говори по един начин, а вие – а вие ще вършите друго. Обаче човек може едновременно да направи и доброто, и злото. Как може така? Ще ви дам един пример. Представете си, че злото ми нашепва: „Направи зло на този човек. Излей шишето му." Виждам, че срещу мене иде един беден човек, който носи в ръката си шише с вода. Тогава аз изпълнявам желанието на лошия дух. Взимам шишето на бедния човек, отварям го и го изливам на земята. Той се чуди какво правя и остава недоволен и оскърбен от мене. След това му казвам: „Ела сега с мене." Завеждам го при близкия хубав извор, измивам шишето му добре и му го давам пълно с чиста, свежа вода. Той ми благодари. По този начин аз изпълних желанието на лошия дух, като излях водата на бедния човек, но изпълних желанието и на добрия, като му напълних шишето с чиста, изворна вода и му показах отде може да черпи такава вода. Човек трябва да бъде умен, да знае как да постъпва с дявола. Знаете ли колко е мъчно човек да бъде благодарен? Опитвали ли сте се да бъдете благодарни?

Един ден иде при мене една дама от благородното софийско общество и ме пита какво да прави с мъжа си. Казва, че не могла да го търпи, не може да живее с него. Казвам: „Ти трябваше да дойдеш при мене, по-рано, преди да се ожениш, а сега е вече късно. Сега ще ти кажа друг съвет." – „Какъв?" – „Ще ти кажа да го търпиш." – „Ама, не мога." – „Тогава ще го

напуснеш.“ – „Ами кой ще ме гледа?“ – „Тогава ще го търпиш. Ще намериш една добра черта в характера му и ще му слугуваш беззаветно. Все трябва да има поне една добра черта този човек. Ако няма нещо хубаво в себе си, как се ожени за него?“ – „Излъга ме.“ – „Как позна, че те е излъгал? Я ми го опиши какъв е.“ И тя започва да го описва: „Има дебели вежди, челото му е средно, не е много високо.“ – „Значи, паметлив човек е.“ – „Ръцете му са мускулести.“ – „Много енергичен човек е той.“ – „Как да не е енергичен? Гърбът ми знае това.“ – „Аз имам един цяр, с който можеш да си помогнеш.“ – „Какъв е този цяр?“ – „Ще ти дам една доза. Този цяр е любовта. Любовта е цяр срещу всички болки. Ето как ще приложиш този цяр. Ще напишеш на една книжка: „Любовта е цяр за всички болки.“ След това ще изгориш листчето, ще събереш пепелта и ще я туриш в една чаша с вода. И двамата ще пиете.“ – „Ама ти се подиграваш с мене.“ – „Не, сериозно ти говоря.“ Тя разбира съвсем буквално тази работа. Ако напише това изречение на книга, както трябва, със смисъл, и да тури книгата в огъня, тя няма да изгори. Колкото и да я гори, няма да изгори. Ако изгори, нека направи опит да изпие пепелта. Ще види, че мъжът ѝ ще почне да омеква.

Сега ние живеем в една епоха, когато Бог действува в света. Той прави едно голямо преобразувание в цялата природа, в целия строй. Казано е в Писанието, че Слънцето ще потъмнее, звездите ще угаснат, Луната ще потъмнее. Това показва, че всички онези религиозни, криви вярвания, които хората са имали от хиляди години насам, ще изчезнат, ще си заминат. Всички онези закони и правила, които хората са имали, и те ще си заминат. В света трябва да се внесе нещо ново, нещо хубаво. В бъдещия строй, в това, което сега иде, смъртта няма да има място. Гладни хора няма да има. Ако има гладни, гладът ще бъде забавление за тях. И жадни хора няма да има. И жаждата ще бъде забавление. И болни хора няма да има. Всички хора ще бъдат здрави. И няма да се размножават чрезмерно, както сега. В бъдещия живот във всеки дом ще има само по едно дете, или мъжко или женско. Слуги няма да има. Всички ще се надпреварват кой да свърши някаква работа. И за работата няма да се плаща, както сега, заплати няма да има. Слугите ще бъдат на почетно място. В бъдещия строй господарите ще стават пред слугите си. Слугите ще раздават благата. Те ще носят благата на хората.

Ще кажете, че това мяза на приказките от „Хиляда и една нощ“. Казвате: „Как ще стане това?“ Както става с бубата. В първо време вие храните бубата с листа. Тя постепенно надебелява, става голяма. Един ден тя се отказва от вашите листа, започва да си върти главата на една и на друга страна, като някой капелмайстор, и току се покатери някъде, започва да преде една нишка. Щом изпреде пашкула, тя се затвори вътре известно

време и мисли как да излезе от пашкула. И тази глупава буба един ден излиза във вид на пеперуда. Като пеперуда, тя се облича с пъстра дреха, украсена с четиридесет–петдесет цвята. Как става това? Тази пеперуда е представител на един ангел. Той е нейният баща, който работил заедно с нея в лабораторията, за да я украси. Като свърши дрехата ѝ, той казва: „Хайде, дъще, излез сега да се разходиш.“ Пеперудата е ангелче, скрито вътре в аероплана. Вие не я виждате. Това, което се разхожда по света, е ангелско дете. Вие казвате, че това е пеперуда. Научно ли е това? Това е сто и едно на сто вярно. Какво разбирате вие под думата „ангелско дете“?

Ангелите са съвършени хора, които са излезли от първата човешка раса, за която Бог казва: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое. Мъжки и женски пол ги създаде.“ Това е Божествено творение. След това иде историята на човешката раса, за която се казва, че Бог взе пръст и направи от нея човека. Вдъхна в него после дихание и той стана жива душа. От човешката раса излизат и пеперудите, и животните, които слизат заедно с хората на Земята, да имат опитност, да видят какво представят хората. Някой дух слиза във вид на кон, на вол, на крава. Вие ги впрягате на работа, биете ги. Този дух се усмихне и си мисли: „Много има да пати главата ти.“ Кой стои по-високо: млекопитаещите ли, които дойдоха да помагат на хората, или хората? Те дойдоха преди човека, те са по-стари от него. Значи има условия да бъдат по-умни. Те заеха низка служба. И наистина, службата на един вол е низка и непочтена от ваше гледище, но понеже той разбира живота, той е заел тази низка служба и се ползува от формата, която има. Но казвам: Има едно създание, което е Божествено.

Когато говоря за растенията и за животните, аз разбирам това, което Бог отначало е създал. Това е означено там, в рая, до дървото на живота. Не говоря за дървото за познаване на злото и доброто, но дървото за познаване на живота. Това е Божествената раса, за която се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие. В плодните дървета ние имаме образци от тази раса. Като ядеш от тези плодове, ако си болен, веднага оздравяваш. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Значи, това е живото дърво, от което като ядеш плод, ще оздравееш. Като възприемеш от неговите мисли, ти се просвещаваш. Като възприемеш от неговите чувства, ти се изпълваш с най-благородните чувства. Като възприемеш неговите постъпки, ти ставаш силен. Неговите постъпки са Божествени. Ето защо вие трябва да измените начина на живота си.

Казват, че човек за човека е вълк. Това е резултат на дървото за познаване на доброто и злото. А в дървото за познаване на живота човек за човека е брат и сестра. В това дърво е майката, там е и бащата. Това дърво дава

истинско понятие на човека, как дъщерята трябва да обича майка си. Как трябва да я обича? Както себе си. Когато Христос казва: „Един е вашият Отец“, Той подразбира дървото на живота. Като влезем в този живот, ще бъдем при Този, Единия, Който е жив. Това е вечният живот. Апостол Павел казва какво ще стане със сегашния порядък. Какво ще стане? Ще стане това, че ще излезете от гробовете си, ще излезете от дървото на познаване на доброто и на злото и ще влезете в дървото на живота. Тази е идеята, която е поставена в стиха. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Това е Божественият живот, който е запален във всеки едного във вид на малко пламъче. Като го погледнеш, казваш: „Какво може да стане от него?“ Това пламъче ще създаде твоя ум и твоето сърце. Върху това пламъче почива бъдещото твое щастие.

Мнозина търсят Господа отвън. И това не е лошо, но трябва да знаете, че докато не намерите Бога отвътре, в себе си, отвън не можете да Го намерите. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го привлече. И никой не може да отиде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя.“ Този, който ще ни привлече, и Този, който ще ни покаже пътя, представят дървото на живота, при което трябва да отидем. Христос казва: „Това, което Отец Ме е научил, това ви говоря.“ Значи това, което Той ви е научил, това е истината. Не роптайте против това, което сега имате. Вие се оплаквате от живота. Не се оплаквайте. Научете се да се радвате на страданието.

Сега, като говоря за плача, вие мислите, че засягам някого. Не, аз говоря принципално. Младият плаче, значи млад е само онзи, който е познал Бога. Възрастен е онзи, който е познал Бога. Стар е онзи, който е познал Бога. Когато човек се проявява, това показва, че той е познал Бога. Той ще бъде и млад, и възрастен, и стар. Той ще образува цялото колело, върху което се движи животът. Той няма да има онази старост и немощ и слабост на стария. Младият представя семето, което е поникнало. Възрастният е цветето, което цъфти. Старият е узрелият плод. Следователно човек трябва да се посее, да поникне, да израсне, да цъфне, да завърже и плодът му да узрее. Като узрее, това е старият човек, който е познал Бога. Като опиташ този плод, ти ще придобиеш неговия живот. Животът ти ще се увеличи и ще станеш като него, т.е. ще познаеш Бога. И тогава, като дойдат страданията, ти поглеждаш дървото на живота, защото знаеш, че в него са условията на поникване, на растене, на цъфтене и на връзване. През всички изпитания, през които човек минава, има нещо, което може да израсте и да укрепне. Това ще остане в него и в бъдеще, а другите неща са скрити. Когато се гради целокупното здание, споровете ще изчезнат. Всички петна, които съществуват, са временни. Кой бояджия,

като е работил, не е оцапал дрехата си? Кой художник, като рисувал картините си, не се е оцапал? Обаче, след като нарисува картините си, той дава изложение, разхожда се в салона, показва картините си. И ние сме художници, които рисуваме, но един ден, когато свършим картините си, ще ги изложим пред хората, да дадат мнението си. Това е животът на безсмъртието. Тогава всички ще се зарадвате и ще видите, че всички страдания и радости представят Божествено благо, дадено от Бога.

Казвам: Светът се преобразява вече. Като чуете гласа Му, станете. Като чуете гласа Му, оживейте. Като чуете гласа Му, възкръснете.

Когато ви говоря да чуете гласа на Бога, подразбирам да имате известни опитности, известни придобивки. Аз разбирам онзи завършен процес, за който Христос казва: „Елате всички вие и Ме последвайте, да придобиете онова, което съм приготвил за вас, за избраните. Елате всички, а не само един.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

27-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_04_17 Отворената врата
лекция пред общия окултен клас

ОТВОРЕНАТА ВРАТА

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“

Пишете върху темата: „Малки загуби и малки придобивки“. Каква е разликата им? Някой път, когато се дава една тема, вие казвате: „Е, каква тема!“ Една тема се дава като една ябълчна семка, да я посадите. Вие я посаждате и тя израства. Вие носите семката, чакате я, да имате 2000–3000 семена и казвате: „Какво става с едно семе?“ Търговски разсъждавате. Казвате: „Да има човек 100, 200, 500, че да спечели нещо.“ Всички хора страдат все от печалба, но кого обират, бедните или богатите? Кого обират, болния или здравия? Болният всякога има надежда, че ще оздравее. Здравият трябва да се пази да не заболее. Сегашните добри и здрави хора имат нужда да се пазят, да не загубят това, което имат. Казва: „Какво ще изгуби човек?“ Ще изгуби младостта си. Ще изгуби здравето си, ще изгуби разположението, което има, ще изгуби онази сила, която има. Като ги изгубиш, не можеш да си обясниш защо си ги изгубил.

Казваш: „Нямам разположение.“ Като дойде някой и каже няма разположение, нищо не значи. Нямаш разположение, защо? Казва: „Нямам разположение.“ Защо? Казва: „Тъмно е в ума ми.“ Щом ти е тъмно, ти не разрешаваш нищо. Тъмно – тъмно. Казвате: „Ще му дойде времето.“ Че ще му дойде времето, да, но кога? Ще дойде времето, кога? Някога ще дойде времето. Като дойде времето, ти ще бъдеш ли готов да използуваш това време? Всички имат едно тъмно понятие за времето. Мислят, че времето е като водата, която тече, но времето за добрите хора носи светлина, благословение, за лошите – страдания, наказания. Не че самата светлина ги наказва. Като дойде светлината, разкриват се делата им. Един крадец светлината ли го наказва? Но светлината като дойде, те го хващат и го наказват. Хората го наказват.

Та, в света най-големите критици знаете ли кои са? Младите моми и младите момци. Много хубава критика има в тях. Вие идете в село, да видите критика. „Вижте! – казва. – Не знае къде да си тури китката, къде е турила.“ Критика. „Не знае да си забради чембера. Пък сукманът ѝ никак не е надиплен.“ Пък ризата му не била нашарена. Критика, критика. Младите критикуват. Пък като дойдат по-възрастните, и те почват: „Представете си, мари, представете си“ и започнат да критикуват. Започне цялото село да критикува, че сукманът ѝ не бил надиплен, както трябва, че

чемберът не бил както трябва, че китката не [била] хубава.

Сега и между вас има критика. Казвате: „Не знае да мисли.“ Хубаво, в какво седи „Не знае да мисли“? В какво седи мисълта? Казвате: „Няма чувство.“ Възможно е да няма чувства, но в какво седят чувствата? Казвате: „Ти виж, лицето му погрозняло, хлътнали му очите.“ Или пък: „Очите му са изпъкнали като на жаба.“ Някой се е угоил, а за друг казват: „Какво се е сгърчил!“ Тези са основните критики. Когато се критикувате, на свят се критикувайте, като младите моми. Една мома, ако иска да […] критика, да тури китката на ухото си и нищо да не казва. Като погледнеш, казваш: „Колко е хубаво облечена, колко, колко е стройна, като свещ!“

Понеже вие сте от учените хора, ето тук имате една линия AB. AB е един резултат, един изходен път. Туй място от A до B е изходено. Каква е причината, която може да те застави да изходиш това пространство? Тръгвате вие. Кои са подбудителните причини да тръгнете от A към B? И мислите ли вие, че като тръгнете от A към B, ще постигнете вашата цел? Няма никакво постижение. То са два полюса. A е началото на нещата, B е краят. В дадения случай резултат е една смяна. Но тази смяна ще стане в C и D. Тази линия представя едно състояние, A е мъжът, B е жената. Ако мъжът дойде при жената, какво ще стане? Ще се скарат. Ако обърнете движението обратно, жената да иде при мъжа, пак ще се скарат. Вие мислите, като се съберат хората на едно място, ще си гугуцат, всичко ще бъде наред. Щом хората се приближават, каране ще има в света. Между всичките хора трябва да има едно пространство. Изгуби ли се това пространство, динамическата сила се явява и там се явяват всичките раздори. Казва: „Ограничава ме той.“ Ограничението разбира, че [в] туй пространство, което имаш, в което можеш да се проявиш, не си свободен да се проявиш. Например по някой път вие имате един навик: дойдете и близо до ухото шушнете нещо. Казваш: „Чакай да ти кажа нещо, никой да не чуе.“ Какво се казва близо до ухото? Най-първо, щом ти шушнеш, ти не си много от умните хора, туй да го знаете. Страх те е някой да не те чуе. Шушненето показва, че ти имаш един страх: страх никой да не чуе. Казваш: „Чакай да ти кажа, да не чуят другите.“ То е един страх. Всеки, който шушне, го е страх – ще ти кажа нещо, да не го казваш никому. Казваш: „Ще ти кажа, но никому да не го казваш.“ Той иде, каже го някому и казва: „Никому да не го казваш.“

Наскоро дойде една сестра, дадох ѝ обяснения, казвам ѝ: Няма да ми носиш чужди лъжи при мене и да ми ги представяш под формата на истина. Говорил ти някой нещо, ти не си го проверила, то е цяла лъжа, ще дойдеш на мен да ми го разправяш като истина. Ти си чула нещо. Някой обещал това ще направи за Господа, онова ще направи. Това са дубари,

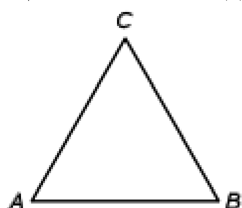
това са лъжи. Казва: „Това ще направя“, пък нищо не прави. Казвам: Ако казва, че ще го направи, [да го направи]. Светът е пълен само с лъжи. „Аз това ще направя, аз онова ще направя.“ Аз съм слушал мнозина като казват. Дават разни обещания. Младият момък казва на момата: „Ти при мен ще бъдеш като царица.“ Едно време нямаше автомобили, с файтони ги возеха. Казва: „Ти при мене ще бъдеш облечена с коприна, прах няма да падне отгоре ти. Като дойдеш при мене, майка ми е светица, пък баща ми е светец.“ Казва: „Имаме няколко души слуги.“ Тя мисли, че вече отива в рая.

Два възгледа има в рая. В рая започнаха с два възгледа. Когато Бог дойде при Адама, казва: „В който ден ядеш от това дърво за познание на добро и на зло, ще умреш. Няма да го буташ, не яж от него, стой настрана от него.“ На другата страна на рая дойде един адепт и казва на Ева: „В който ден ядете от това дърво, като Бога ще станете.“ Адам имаше един възглед, който Бог му даде, че ако яде, ще умре. Ева друг възглед имаше – че ако яде, като Бога ще стане. Сега вие всички все по тия два възгледа вървите. Къде е погрешката? Митът е такъв. Бог казва на Адама да разправи на Ева, че тя да знае, пък той не разправи на Ева. Той казва: „Тя е дете, какво ще ѝ разправям? Тя е млада.“ После Господ му казва: „Кажи ѝ да не ходи около дървото.“ Той [си] казва: „Дете е още, има толкоз други работи, няма да иде.“ Забрави Адам да ѝ каже. Дойде черният адепт и той ѝ даде другия възглед. Мъжът нямаше инициатива, той беше занят със своята наука, понеже Адам се занимаваше със зоология, голям зоолог беше. Той е най-прочутият зоолог, който някога е съществувал на Земята. Като прекара Бог всичките животни, които съществуваха, и птици, и бръмбари, на всички Адам турил имена. Много учен човек, зоолог, всичките ги кръсти. Той ходеше, имаше работа с тях да ги изследва, че не му остана време да се разправи с Ева, че не трябва да яде от дървото. Тя си каза: „Баща ми е зоолог, аз ще стана ботаник.“ И тя се захвана с ботаниката. Тя е прочута ботаничка. Тя ходеше да се разправя с цветята.

Сега затова всичките моми отглеждат цветя и се кичат с тях. Някое момче ще хване някой бръмбар, ще го пусне да хвърка – зоолог е вече. Ще попитате: че няма ли човек с нещо друго да се занимава? Зоологията е прочута наука. Ботаниката е прочута наука. Зоологията представя цяла азбука в света. От зоологично гледище ще разбираш света по един начин, от ботанично гледище ще го разбираш по друг. То са сили, които са скрити и трябва да се изучават скритите сили. Когато се лекува някой човек, изваждат се от листата на растенията ония сокове, които лекуват. Трябва да изучава магическата сила на растенията. Например вие имате къща и посеете дървета до къщата близо. Вие не разбирате закона на растенията. Растенията, без да искат, ще ви причинят пакост на вас.

Достатъчно е вие да се изпотите и да легнете близо до корените на едно растение или до някой орех, ще видите какво има в растенията. В растенията има една жажда за вода. Те обичат водата. Те, като изтеглят водата, ще изтеглят и соковете на живота. Казвам: Никога не трябва да заспивате под сянката на растенията, защото като заспите, тогава идват всичките нещастия на човека.

Най-първо злото в света си служи с опивателни средства. Вие говорите за влюбването. Да се влюбиш в нещо е опивателно средство. Влюбването е позлатяване на един предмет. Може да се влюбиш в един предмет или може да имаш отвращение от един предмет. Да се влюбиш е заблуждение. И да имаш отвращение е заблуждение. Когато се роди отвращение от един предмет, то е окаляне, ти окаляш едно добро. Тъмните сили окалят един предмет, за [да] имаш отвращение. Следователно и в двата случая ти попадаш в едно заблуждение. [В] първия случай, когато ти се влюбиш в един предмет, ти мислиш, че като него няма в света. То [е] единственото нещо, което ти трябва. […], защото вероятността 1 на сто е вярно. След като опиташ това, в което си се влюбил. Тия неща, които ти очакваш, не седят там. Ти си се влюбил в един предмет вън от себе си, мислиш, че твоето щастие зависи от този предмет. Ти [си в] заблуждение, защото щастието не седи вън от тебе.

Сега, много мъчно е да се разбере посоката на движението. А се движи към С и В се движи към С. В този триъгълник се показва: ако движението е равномерно, тогава имаме един равностранен триъгълник, в който имаме равни ъгли, имаме равни движения, равни постижения. Ако този ъгъл А се измени, стане по-голям, при по-големите ъгли имаме по-големи постижения; при по-малките ъгли имаме по-малки постижения. Но това постижение АВ, то представя тялото на човека. АС представя ума на човека. ВС представя сърцето на човека, неговата чувствителност. Ако линията АВ се скъсява, а линиите АС и ВС се продължават, показва, че умствената и сърдечната деятелност се увеличават, а тялото се намалява. Тогава имаме хилав човек. Този човек започва да слабее. Ако се развиват чрезмерно умът и сърцето на човека, изтощава се тялото. И обратното може да стане: АВ се удвоява, става по-голямо. Тогава двете линии АС и ВС се намаляват – показва, че умствената и сърдечната линия на човека се намалява в полза на тялото.

Сега, туй се отразява. Като се развива тялото на човека, частите стават по-

големи. Ръката става по-голяма, краката стават по-големи. Очите, носът, всичко става по-голямо. Предипотопните животни са били големи. Имало е предипотопни животни, които са били по-големи от нашия слон, два пъти са били по-големи. Тия същества са имали идея, че в голямото тяло, което са имали, зависи силата им. Такова разбиране са имали.

Тази идея и сега не е изчезнала. Човек сега мисли да си направи голяма къща, да има много ниви да посее, всичките хора имат тия желания. Но трябва да разбирате в какво седи голeмината на човека. Закон има в природата, че всяко нещо, което притежаваш, да го употребиш на място. Ако ти имаш един ум и ти не знаеш законите на твоят ум, как да постъпваш в дадения случай; ако ти имаш едно сърце и не знаеш как да постъпваш в дадения случай със сърцето си; ако имаш едно тяло и не знаеш как да постъпваш в дадения случай, тогава ти може ли да мислиш, че си от умните хора?

Наричам умен човек оня, който знае добре да постъпва най-първо със себе си и после с другите. Човек, който не може да постъпва със себе си добре, той не може да постъпва и с другите добре. Под думите „да постъпваш със себе си добре" разбирам съзнанието на Божественото, което е вътре в мене. Ако аз не мога да постъпя до[бре] с туй съзнание, ако него не оценявам, аз не мога да оценя нещата, които са вън от мене. Тогава Божественото и вън от мене не може да го оценя. Мислите ли, че една дъщеря, която не обича майка си, може да обича другите? Или мислите ли, че един човек, който не обича себе си, може да обича другите? Важно е, в дадения случай, аз да разбирам онова Божественото, което е внесло живота. Съзнанието, което имам, то се е родило от Божественото, което е в мене. Казвате: „Аз съм личност. Аз съм душа." Ти си душа, която е излязла от Бога, следователно Бог е вътре в тебе. Ако душата, която е излязла от Бога, не обичаш, как ще обичаш другите?

Сега казвате: „Тази идея е смътна." Но ти си се влюбил в един предмет отвън. Значи, щом си се влюбил, обичаш ли този предмет? Често ме запитват: „Защо еди-кой си не ме обича?" Че ти [си] се влюбил сега, то е твоя работа. Защо не те обича, то е друг въпрос. Казва: „Аз го обичам, пък той не ме обича." Как е възможно да обичаш някого, пък той да не те обича? Може ли да не обичаш себе си? Може ли едновременно да обичаш и да не обичаш себе си? Представете си, че един човек е само една форма над тебе, ти си го обикнал, без да знаеш, че ти си сам. Представете си, че ти прави известно впечатление. Защото, щом обичаш един човек, има известно изменение. […], които са ми задали въпроса, казват: „Аз го обичам." А аз виждам, че той не го обича, той сам се лъже. Лицето не показва, че е на човек, който обича. Като ми каже, че обича, казвам: Чакай

да ти премеря врата. Когато люби човек, има мярка, то е тайна, която не мога да поверя никому. Като премеря врата му, виждам, че той сам се лъже. Той мисли, че обича и казва, че обича. Казвам: Дай да ти премеря ръката. И там няма любов. Премеря двете ръце – и там няма никаква любов. Премеря двата крака – и там няма никаква любов. Премеря му носа – и там няма любов. Измеря устата – и там няма любов. Премеря ушите – и там няма любов. Вземам такива инструменти, измервам дебелината на космите каква е. И там няма любов. Виждам, косите са сухи, набръчкани от сухота, от суша страдат. Вие наричате красиви къдравите коси. На мнозина се запаля сърцето за къдравите коси. Ако търсиш безлюбие, ти ще го намериш в къдравите коси. Сега вие се интересувате повече от къдравите коси. Не е лошо да има човек къдрави коси.

Любовта е една мярка. Тя е. Тя е съразмерност. Мярка има, с която се измерва. Когато любовта започне да действува в човешкия организъм, частите вече стават съразмерни.

Един ден, когато хората разберат закона на любовта, частите ще бъдат съразмерни. Няма да имат тия противоречия, които сега съществуват в света. Противоречията не зависят от вас. Защо се ражда такава ревност? Като обичате някого, защо се ражда ревност? Вие не знаете произхода на ревността. Няма да ви обяснявам, но вие ревнувате да не би някой да ви измести. Че какво ще ревнувам? Но и между двама лекари има ревност, и в младата мома има ревност, и в младите момци има ревност. И в майката има ревност, и в бащите има ревност, и в слугите има ревност. Няма същество в света, в което ревността да не се проявява. Ревността наричам инерция. Като се движи един предмет, ако не знаеш закона как да спреш предмета, ще се роди ревност, една инертна сила, която може да произведе някой път цяла катастрофа.

Та казвам: Влезе ли човек в религиозния живот, човек там се занимава с човешкото сърце. Религиозните хора, като нямат знания, те си създават големи нещастия. Онзи, който се занимава с естествените науки, той се занимава с мисълта. И като не разбират законите на мисълта, то произвеждат едно нещастие. За да обичаш един човек, трябва да знаеш от какво се нуждаят неговите чувства. Всякога, когато можеш, да бъдеш полезен на един човек, на неговите чувства. Не трябва да му причиниш най-малкия ущърб. Защото в любовта щом причиниш най-малкия ущърб, ти ще изгубиш любовта, каквато вие я разбирате.

Вие сега казвате: „Как е възможно да се изгуби Божията Любов?“ Тя, Божията Любов, не се изгубва, но ако вие имате енергия, която тече по жици и ако вие бутнете и прекъснете жицата, енергията престава да тече.

Не че енергията отвън се е изгубила, но енергията, която иде към вас, не тече. Като спрете тока, който ви е полезен, вие ще спрете вашата мисъл. Тогава ще се намерите в тъмно. Умът ви ще стане тъмен. Токът се прекъсва. Трябва да разбирате закона, да идете да поправите на мястото. Може вие да не сте причината, някой друг може да е дошъл и да е прекъснал този ток.

Токовете на ума и на сърцето може да се прекъсват. Те може да се прекъснат от тия лъжи, с които се занимавате. Всеки ден се занимавате с лъжи и тия лъжи ги носите във вид на истини. Каже ви някой нещо и вие, без да го проверите, го казвате като истина. Казал ви, че той не пее хубаво, че пеенето има чисто възпитателен характер. Някой казва, че момата не пее хубаво. Пък аз, като я видя, зная, че тази мома може да пее хубаво. Цветята хубаво растат. Всичко наоколо е чисто, всичко расте. Още като вляза в двора, от цветята зная, че момата пее хубаво. Някой път казват, че момата знае да пее. Виждам, листата на дърветата изсъхнали, казвам: „Тя не знае да пее." Вие може да познаете дали вие ще станете певец или не. Вземете няколко саксии цветя и като пеете, ако цветята растат и цъфнат, вие ще станете певец. Дали ще станете артист или цигулар, все същият закон е. Сега има други потънкости, които не искам да ви разправям. Защото вие имате една най-силна черта: всички търсите нещата наготово, тъй, завършени. Много пъти на концерт ходя. Аз, който разбирам музика, седя и слушам. Някой отворил една книга, той едва разбира от музиката и в книгата проверява тактовете как свири музикантът. Онзи музикант свири и той вижда дали взема вярно. Отбелязва си и казва: „Тук не взе хубаво, там не взе хубаво." Ти слушай, да остане нещо, недей гледа какво е писано там.

Какво ще вземам една книга да пише някой Слънцето как изгрява? Ще гледам Слънцето не по книгите как изгрява. Като изгрее, ще го нарисувам, ще направя едно сравнение. В музиката това са диези, за бъдещата музика дози. Лекарят като дойде, доза ще бъде. Ти имаш разстройство на стомаха си, лекарят като дойде, ще даде доза. Бъдещите лекари ще бъдат музиканти, той, като дойде, ще изпее три тона. Кои са, няма да ви ги кажа. И като изпее тия трите тона, веднага чувството коремоболие ще изчезне. Имате някаква тежест на сърцето – дойде, изпее други три тона. Тогава ще изпее една кварта. Веднага всичката тежест на сърцето ви ще изчезне. Някой предмет не може да разберете. Той ще дойде и ще изпее една квинта по един начин и веднага ще дойде светлината във вашия ум. Лесно ще стават работите. Сега мнозина от вас кварти пеете, квинти пеете, но това е механическата страна на музиката. И аз може да премеря един плат, но онзи, който шие дрехите, като премери, знае. И аз може да измеря на някой човек да му ушия дреха. Не разбирам каква дреха ще му направя.

Аз привеждам един пример в първите си беседи за един българин. Най-първо, той ходил като градинар към Солун. Това е един анекдот. В турско време било. Три–четири години работил, излизали пришки на ръцете му и казва: „Тежък е този живот.“ Един ден ходи в Солун, търсил да се хване на работа, чирак да му стане. Гледа един абаджия, от старомодните абаджии. Седи и работи в дюкяна си. „Искам да науча този занаят, вижда ми се лек, с иглата се шие.“ – „Добре.“ Господарят дал му една игла и той започнал да шие. Казва: „Туй разбирам човек да си почине, само с игла да шие, без конец.“ После турят конец, седял две седмици, започнал да изкарва и конеца. Господарят му бил прочут. Дохожда един турски бей, искал да му ушие един бирбучуклия. Господарят знае да шие. Чиракът е бил голям, на 21 година. Дава му ножици, аршин и го изпраща при бея. И казва, че той ще отиде след него. Но случва му се работа, закъснява, не дохожда навреме. Анекдотът е такъв. Беят, като го гледа, харесал му чиракът и му казва: „Ти ми се виждаш майстор. Тъй, както те гледам, имаш вид, разбираш що е занаят.“ Чиракът не казва, че отскоро работи, от две седмици, а казва: „Може.“ – „[Можеш] ли ти да ми ушиеш бирбучуклията?“ Беят изважда един топ сукно. Чиракът започна да мери. Рязал, рязал… Гледа го беят и казва: „То бирбучуклия няма да стане, ами направи ми салтамарка.“ Той пак мерил, мерил, рязал. „Виждам, – казва – синко, умът ти е на друго място. Като си изучил занаята, за момите си мислил, но я поне една тютюнева кесия да ми направиш. И ако не можеш да ми направиш една тютюнева кесия, ще те набия вече!“

Та, и вие сега имате занаят и не сте го изучили и като влезете, режете, кроите на общо основание. Бирбучуклия не става, салтамарка не става и остава тютюневата кесия. Това не е занаят. Както гледам всинца ви, поне трябва да имате знанието. Дойде ви едно неразположение. Имате една мисъл, която ви мъчи. Тази мисъл, която тежи, да знаете как да се освободите от нея. Вие обикаляте цялата махала, разправяте, че ви е мъчно. Казват: „Какво имаш на лицето, като че не си разположен?“ Казва: „Случи ми се нещо.“ – „Какво се случи?“ Случило се нещо. Че, какво се случило? Че яденето било малко пресолено, снахата пресолила яденето, не знае как да соли. Снахата пресолила яденето и тръгна да разправя свекървата: снаха ѝ пресолила яденето, снаха ѝ пресолила яденето. Всички чуха, че свекървата говори, че снахата пресолила яденето. Втори път тя се поправи: много малко сол турила. Толкоз малко, че яденето останало несолено. Пак свекървата разправя: „Представете си, безсолно направила яденето!“ И пак ходи по махалата да разправя, че е безсолно яденето.

За мене, ако бобът е пресолен, ще му налея едно кило вода и ще оправя работата. Ако е безсолно, аз ще го осоля. А свекървата разправя:

„Представете си, нашата снаха не знае как да соли!“ Ако турила повече сол – много сол турила, лошо. Ако тури малко сол, пак лошо. Питам сега: Какво да прави снахата? Аз ако бях снаха, като варя боб, няма да [му] туря никаква сол. Ще кажа: „Правете. Мога да сваря боб, то е моя работа. Но да го соля, то е ваша работа.“ Аз може да сваря боба, а вие ще го солите. Вие ще носите отговорността. Солен или несолен, то не е моя работа. Казвам сега: Като варите боб, не го солете. Едно правило.

Сега, някой път чувствата са пресолени, умът е безсолен. Някъде умът може да е пресолен, а сърцето да е обезсолено.

Та казвам: Ако солта се изгуби, то е процес на мисленето; процесът на осоляването е процес на чувствуване. Ако ти не можеш да мислиш правилно, твоят ум не може да се осоли. Процесът на мисленето е процес на осоляване. Следователно да осолиш един предмет, то значи той да се прояви в своята красота. Да обичаш някого, то е осоляване. Трябва да знаеш как да обичаш. Цяла наука е да знаеш този човек как да го обичаш.

Вие забелязали ли сте как започвате във вашата любов? Сега сте минали цяла школа на любовта. Като погледне булката, наведе очите надолу – пресолено е яденето. Щом гледаш надолу, то е законът на растенията. Главата им е заровена в земята. На тия растения, защо главите им са надолу? Когато растенията дойдоха на Земята, Северният полюс на друго място беше. И растенията показват къде е бил Северният полюс. Той е бил долу. Там е била и човешката глава, заровена долу в материята. Сега е точно обратното. Главата му е перпендикулярна, в обратна посока. Северният полюс сега е в друга посока. Когато се явили животните, тия млекопитающите, полюсът е бил към изток, дето е нашият изток, там е бил полюсът.

Та казвам: Растенията показват къде е бил Северният полюс, когато са дошли растенията. Когато са дошли животните, то е бил към нашия изток, а когато е дошъл човекът, той е дошъл най-после, той е там, където е сега полюсът. Съгрешаването на човека се дължи на изместването на земната ос на 23 градуса. Това е човешкото падение. То е падение вътре във вас. На 23 градуса е отдалечена вашата ос от правата посока, от правата посока на любовта. И понеже лъчите на любовта в човешката душа не идат правилно, следствие на това има един дисонанс в човека. Земята е отдалечена – не е погрешка това. Погрешката е вътре в [нас].

Та казвам: За бъдеще нашата ос, в която се движим във физическият свят, трябва да бъде перпендикулярна спрямо Божественото слънце, около което ние се движим. Всички вие трябва да изправите вашата ос. И тогава

Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ На родения от Бога оста му е изправена. Нероденият от Бога – оста му е изкривена. Мислите ли, да кажем, вие предете, как въртите вретеното? Като предете, това вретено се върти отляво надясно. Отвесно се движи, не настрана.

Та казвам: Ние можем да извадим една хубава мисъл в себе си. Ако твоята ос е изкривена, значи ако отношенията между твоето сърце…, ако няма едно отвесно положение към центъра, т.е. под думата „отвесно“ разбираме едно хармонично съчетание със законите, които съществуват в света. Вие всички търсите помощ. Болният човек ако отиде при някой болен, може ли да му помогне? Защото и да иска болният да му помогне, в него няма тази сила на здравето. Ако отидеш при болния, трябва да бъдеш здрав. Единственото нещо, което помага на хората – при болните трябва да ходят здравите хора. Здравият човек като иде при болния, той лекува. От него излиза тази магнетична сила. Онези здравите хора имат една приятна топлина. Онези хора, които не са здрави, имат една особена студенина. Щом пръстите на краката започват за изстиват, кръвообращението не става правилно. В дадения случай това показва, че твоята симпатична нервна система не функционира правилно, щом краката ти изстиват. Пръстите показват, че мозъчната система не функционира, няма хармония.

Вие може да направите някои опити. Ако хармонирате сърцето си, ако хармонирате ума си, веднага ще се стоплят ръцете ви. За някой човек вие имате лошо мнение, ваш близък. Ако имате, например, лошо мнение за баща си, непременно пръстите на ръцете ви изстиват. Ако имате лошо разположение към майка си, пръстите на краката ви долу изстиват. Изправете отношението към баща си – веднага ще започнат да се стоплят пръстите на ръцете ви. Изправете отношението към майка си и краката ви долу ще се стоплят. Туй показва, че майка ви и баща ви започват да функционират.

Когато аз говоря, че хората трябва да се обичат, разбирам: трябва да обичате близките хора, за да се подобри кръвообращението ви. Кръвообращението, туй движение, показва правата мисъл, правите чувства, които образуват кръгово движение, което е необходимо за здравето. Образува туй движение вътре в артериалната и венозната система. Образува движение на човешката мисъл, която трябва да мине през цялото тяло. Една мисъл трябва да мине през всичките клетки на тялото. Едно чувство трябва да мине през всичките клетки. Този процес и в най-малките частици, и в ума, той трябва да проникне. Следователно, когато мисълта минава без никакво съпротивление по цялото тяло, човек става здрав. Когато неговите чувства минават по цялото тяло, той е здрав.

Когато само през известни части минават, тогава е частично здрав.

Казвам: Когато говорим за Бога, ние разбираме тази вътрешна хармония, от която нашият ум се нуждае. Да обичаме Бога, разбирам да обичаме Неговия Дух, да се образува този кръговъртеж в нас, да чувствуваме присъствието на Бога. Да чувствуваме всичко онова, което Той е създал и да ни е обично заради Него. Да обичаме всичко онова, което съществува.

Та казвам сега: От А до В, вие мислите да изходите този път. Вие тръгнете. Какво представя в дадения случай С? С е Божествената Любов, към която човек трябва да се стреми. Мъжът и жената трябва да се стремят към С. Това е Божествената Любов, т.е., ако мъжът се стреми към С и ако жената се стреми към А, никакъв резултат няма да има. Ако В се стреми към С и ако А се стреми към С, имате вече резултат.

Този закон се проявява, когато клоните се стремят към центъра, когато едно дърво расте. Кой е центърът, към който се стремят? Плодът. С в дадения случай е плод, който се ражда в едно дърво. Корените имат стремеж към С и клоните имат стремеж към С, следователно такова дърво ни е приятно. Онези дървета, които нямат плод, считаме безплодни. Те нямат стремеж към С, те не са обичани. Ако във вашият ум не може да дойде плодът, вие сте безплодни. И ако вашето сърце плод не дава, вие сте безплодни. Любовта не съществува в този […] стремеж. Когато стремежът е правилен, плодът ще дойде. Не само да има плод, но да има качество на плод[овете].

Значи умът ви трябва да даде най-хубавите плодове, сърцето ви трябва да даде най-хубавите плодове. От това зависи качеството, от това зависи бъдещето.

Като кажем някой път: „Не се занимавай с другите хора“, то е: погрешките на другите хора нищо няма да ни ползуват. Питам сега: Свекървата, която казва, че снахата пресолила боба, какво се ползува? Каква е целта? Свекървата няма любов към снахата, нищо повече. Туй показва, когато пресолила боба или ако малко е турила и оставила боба безсолен. Каква погрешка има в това? Тя има сол, солта е в нейните ръце. Да тури. Ако има много сол и ако аз бях на мястото на свекървата, ето какво щях да направя. Щом снахата е пресолила боба, аз ще взема друг боб. Ще го туря в гърнето, ще го варя и [не] ще го пресоля. И ще кажа: Пресоления боб ще го оставя за мене. А новия боб, който ще сваря, този боб, ще кажа, е на снахите. Аз да кажа каква свекърва съм. Аз ще взема нейната погрешка.

Дойде някой и ти се оплаква. Аз ще ви приведа един пример. Аз имам

двама приятели. Единият беше наш брат, той беше адвокат. Замина си той. А другият беше един евангелски проповедник. Отивам при адвоката и заварвам там двамата, заявление правят, казват, че един млад момък взел 100 лева от нашия приятел и обещал на проповедника брашно да му купи, но го излъгал. И двамата се съгласили да го дадат под съд. Това беше в 14-та година, във време на войната. Рекох: „Този момък иска да се жени. Трябвали му пари за младата булка. Искал някой брашно, но момата дошла, тя развалила брашното. Парите тя изяла. Вие сега ще идете да го съдите. После ще го карате да се кълне. Ще направите една погрешка." Казвам: „Колко ти дължи?" Проповедникът казва: „За 25 лева." Изваждам и давам 25 лева. Изваждам и давам 100 лева на нашия брат. Казвам: „Аз плащам заради него. Имам да му давам. Младият момък, той ми направи една работа, че аз плащам. Считайте, рекох, че въпросът е разрешен. Един ден, ако той дойде и ви даде парите, тогава може да ми дадете парите." Като извадих да дам на брата парите, той казва: „Аз не искам." Аз взимам соления боб за себе си. Аз направих този пример за 25 лева. Казвам ви го на вас: Струва ми 25 лева. Братът се отказва – не иска парите. Веднага примирихме се. И тия двамата бяха щастливи, че не го дадоха под съд. Аз, свекървата, ако бях ходил да разправям, че не е осолен бобът… Аз направих един безсолен боб, пък аз взех соления боб за себе си. Сега на вас представям […] казвам соленият боб, понеже вие сте много умни. На вас казвам: Турете малко вода.

Стремеж към всинца ви трябва да има към онова Божественото. Всякога се спирайте във вас да направите една малка жертва, не от страх. Човек има много неприятели в Невидимият свят. Ние сме изложени, както растенията, на разни бури, на разни насекоми, гъсеници, много неприятели имаме. Тия растения сами не може да си помогнат. Някой човек е тъй безпомощен към окръжаващата среда, и него може да изядат, както гъсениците дървото. Трябва да дойде някое разумно същество да ги освободи от гъсеници.

Казвам: Мнозина от вас имат такива гъсеници, които изпоядат най-хубавото, което имате в себе си. Ако вие обърнете ума си и сърцето си към Бога, онези, които ви обичат от Невидимият свят тогава ще ви помогнат.

Писанието казва: „Той изпраща духовете Си да помагат на онези, които ще наследят Царството Божие." Понеже вие сте определени да наследите Царството Божие, затова постоянно трябва да отправяте сърцето си и ума си към Бога, за да бъде този път отворен, да слизат отгоре да ви помагат. Затова казвам: Не затваряйте ума си, не затваряйте сърцето си за Божественият Дух, Който работи във вас. Да не затваряш, да любиш, значи вратата ти постоянно да бъде отворена за Бога.

Като говорим за Любовта, разбирам отворената врата, през която Божествените сили ще дойдат, ще ни помогнат да се повдигнем. В края на краищата всичко онова, което искаме, ще постигнем. С любов всичко можем да постигнем. Не в един ден, но в живота, който трябва да прекараме на Земята, ще се постигне. Има много хубави работи, които може да се постигнат. Хубави и красиви работи може да се постигнат. Туй, което опитваме, туй, което остава в нас, то е реалното. Онова, което не сме опитали, онова, което не е в нас, не е реално.

Когато говоря за Любовта, аз разбирам същинските плодове на живота, които са родени от дървото на живота. Не разбирам гипсови ябълки и плодове. Когато говоря за хората, има хора, направени от гипс – за тях не говоря. Говоря за хора, които Бог е направил, в които е Божественият живот. Обичайте тях.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
29-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 април 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_04_19 Езикът на тоновете
лекция пред специалния клас

ЕЗИКЪТ НА ТОНОВЕТЕ

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила жива“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Малки и големи придобивки“.)

Какво разбирате под думата придобивка? В обикновен смисъл на думата какво разбирате под думата малка придобивка? Придобивката принадлежи на физическия свят. Придобивка е общо казано.

Например в музиката каква е разликата между един тон от първата октава, от втората октава, от трета октава? Например тонът „до“ в различните октави по какво се отличава?

до : ми
ре : фа
ми : сол
фа : ла
сол : си
ла : до
си : ре

Какво представят тия ноти? Терци. Какво е терцата? Музиката, тя не принадлежи на физическия свят, тя има духовен произход. Музиката е вече един организиран свят, в който нещата стават веднага, погрешки се правят бързо и бързо се поправят. Колко време ще ви вземе вие да поправите една погрешка, направена в „до“? Колко трептения има „до“ в съвременната музика, шестнайсет или трийсет и две? Каква е разликата между шестнайсет и трийсет и две? Един тон от шестнайсет трептения, той не е мек тон. С шестнайсет трептения тон е силен, без да съдържа мекота. Тон с трийсет и две трептения съдържа мекота. Значи със силните тонове може да се проявиш. Силното е проява. Мекото какво прави? Мекото се огъва. Кой е мек? Водата нали е мека. Водата, като срещне съпротивление, завие, прави всичките лъкатушения, в течно състояние е. Меките неща са течности, силните неща са твърди.

Сега някои неща са неясни, защото има неща, които са отвлечени, нямат

приложение. Може да ви разправям за движението на земята, за пространството, да ви разправям след хиляди години къде ще бъде земята, какво ще ви ползва сега това? А може да имате едно знание, което да ви ползва сега в дадения случай. Да кажем, вие може да сте гладен и в същия момент вие да се нахраните. Може да ви разправям за някои знания, които са хубави, но ни най-малко няма нищо да ви допринесат в дадения случай от това, от което вие се нуждаете.

Сега какво ще ви ползва, ако вие пеете? Вземете „до", „ми", какво ще ви ползва? „До" мек тон ли е? „До" не е мек тон. Той е бомба, която се пръска. „До" е семе, което пониква. Когато искаш да преодолееш някаква мъчнотия в живота, трябва да имаш импулс. „До" показва импулс, който човек трябва да има. В музиката не знаят закона на „до"-то за какво да го приложат – пее се обикновено. Допуснете, че вие се облечете с една дреха хубаво, какво може да ви донесе дрехата? Тази дреха ще запази до известна степен вашата топлина, повече от това дрехата не може да ви донесе. Каква друга сила може да ви предаде? Ако приемете една храна в себе си и ако се облечете с една дреха, каква е разликата? От възприетата храна вече ще придобиете една сила. Тогава разликата в какво седи? Храната, която приемате, ще ви даде нещо. Дрехата, която обличате, тя само ще запази нещо. Дрехата нищо не придава, но само запазва. Тогава какъв е характерът на храната? Храната е щедра, а дрехата е пестелива. Вие казвате: дреха. Ако ви попитат какво отношение има дрехата? Тя е пестелива, следователно пести енергията. Храната, която приемате, тя кредитира, дава нещо от себе си.

Казвам, всяка една дума в дадения случай може или да ви предаде нещо, или да ви отнеме нещо. Представете си, че вие казвате някому: „Ти си невежа." Тази дума какво предава? Вие казвате: „Ти си невежа." След като кажете, че той е невежа, вие констатирате един факт. Какво сте придобили вие или какво е придобил събеседникът ви? Казвате: „Вие сте невежа, не разбирате тази работа." Кое е по-добре да кажете: „вие сте невежа" или „вие сте сведующ"? Ако вие се спрете при един невежа, пътувате по пътя и го питате кой е пътят, той си дигне раменете. Ако се спрете при един, който знае пътя, той ще ви упъти. Тогава питам: кой е умен сега? Ученият, който се спира при невежия, че го пита за пътя, учен човек ли е? Невежият, който презира учения, умен ли е? Например каква е оценката учен ли е, или е невежа? Каква е оценката, какво се показва? Тази соба топла ли е, или студена? Един ще каже, че е студена, друг ще каже, че е топла. Сега въпросът е: топла ли е, или е студена? Единият казва: „Аз предполагам." и другият казва: „Аз предполагам." Проверете вашето предположение вярно ли е. Казвате: „Той е невежа." Опитайте. Ако е невежа, как ще го познаете, че е невежа?

Вие се намирате в положението на един човек, при който се спира друг и му казва: „Слаб човек си, ти нямаш никаква сила.“ Той го поглежда, поусмихне се: „Че от какво съдиш, че нямам сила?“ Казва: „Виждам те.“ „Добре.“ Хваща го за крака, че го дига във въздуха, казва: „Сега как мислиш? Какво виждаш?“ Казва: „Виждам, че се дигам във въздуха. Виждам, че си силен.“ Значи, ако ти си с едно въже, може да дигнеш един човек, ти си силен; ако не може да дигнеш, не си силен. Вие как знаете вашата сила? Вие не може да дигнете един човек нагоре. Казвате: „Аз съм силен човек. Ако хвана въжето, може да те изкарам нагоре по тази макара.“ Тогава моята сила е като твоята. Ти теглиш въжето нагоре, може да ме изтеглиш, ти си силен човек. Ако не може да ме изтеглиш нагоре, ти си слаб човек. Ако аз мога да те тегля, и аз съм силен.

Сега вие седите и казвате, че знаете музика. Музиката има тонове. Вие пеете, никой нищо не ви дава. Като пееш, ти си гладен, не те нахранват хората. Значи не харесват. Певецът трябва да знае дали пее хубаво. Ако е гладувал три деня, като запее, да го нахранят, значи добър певец е. Като пееш хубаво, хората, като те слушат, ще те поканят, казват: „Ела у дома.“ Ще те нахранят. Казват: „Я пак ни попейте.“ После дали си добър музикант, може да познаете – като ви заболи кракът, ще му попеете малко. Той ме послуша, престане да ви боли – вие сте добър певец. Ако пеете, и пак ви боли кракът, не сте добър певец.

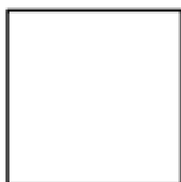
Пеене, което не може да повиши трептенията, не е добро, защото болките произтичат от понижение на трептенията. При две хиляди волта електричество, ако прекарате през човека, той умира, може да го убие. Петнайсет хиляди волта електричество минава през човека, и човек остава жив. Как ще го обясните? Теоретически го обясняват, че при две хиляди волта частиците на електричеството са толкоз едри, че като минават през тъканите, се съдират капилярните съдове, разрушават ги. Онези от петдесет–сто хиляди волта са толкоз дребни, че минават през порите, правят масажи, не убиват човека. Има музикални тонове, които човек като изпее, може да се простре на земята. Има известни музикални трептения, които, като изпееш, ще станеш. Вие сте обезсърчени духом, обезсърчил си се, животът няма смисъл. Може да попеете, и веднага да се възстанови вашето състояние. Вие ще кажете: „Сега ми е останало да пея.“ Самата мисъл е обоснована на закона на пеенето. Вие искате да постъпите добре. Но добрата постъпка е обоснована върху музиката, върху музикалните трептения. Вие не може да постъпите добре, ако не сте музикален. Музикалният свят показва един добре уреден, организиран свят, разумно организиран свят. Музиката е изражение на един високо организиран свят. Като пеете, трябва да влезете във връзка с този организиран свят. Вие сега

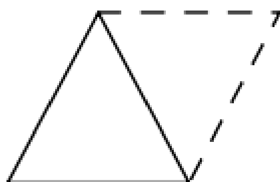
да влезете във връзка, не за в бъдеще, но сега да се оправи. Но невежите и в музиката може да си създадат някое нещастие.

Ако искате да вземете „до“, какво означава „до“? „До“ означава да посееш едно семе в земята, една ябълка, една круша. „До“ означава да направиш добро, да освободиш някого от затвора. „До“ означава да излекуваш болния. „До“ означава да освободиш наскърбения. „До“ означава човек, който е в тъмнината, да му запалиш свещта. Много работи означава „до“. Например, като изпея „до“, ще запаля лампата. Като изпея „до“, ще освободя затворника от затвора. Но туй да е в съчетание, да имате цяла една гама построена. Основния тон вече имате на цялата гама, по която този тон ще се прояви.

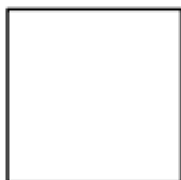
Ако вземете „ре“, вече имате друга гама. Какво означава „ре“? Вие искате да победите някаква мъчнотия, не може да започнете с „до“, с „ре“ ще започнете. Друга гама е вече, ще избереш начин за воюване. Значи една река, която тече, е „ре“. Вятърът, който духа, е „ре“. Цветята, които излизат из земята нагоре, това е „ре“. Плодовете, които капват, това е „ре“. Парите, които се намират, това е „ре“. Как ще намерите изгубените пари, ако не знаеш? „Ре“ като запееш, изгубените пари ще дойдат при тебе. Сега вие се спирате и казвате: как може да бъде това? То е друг въпрос. Сега приказвам, както в „Хиляда и една нощ“.

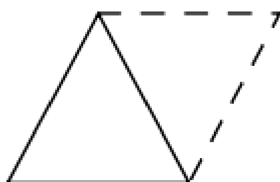
Сега представете си, че всичките ви столове са така наредени, че има едно въже, като потеглите, столът може да се движи. Казвам, сега мога да ви преместя. Като хвана тази връв, потегля, веднага се подвижвате. Вие се чудите. Така е наредено. Вие влезете в стаята, казвате: „Запалете тези лампи.“ Казвате: „Не може, високи са.“ Ще вземете стълба, качите се горе, не светват. Онзи, който знае, завърти ключа, светне. Като завърти още веднъж ключа, става тъмно. Завърти втори път, пак светне. Значи знанието ви помага. Като завъртите ключа, светне, светлината дойде. Като завъртите още веднъж ключа, тъмнината дойде. Някой път хората, уж са много учени, завъртят ключа два пъти, мисли по-голяма светлина ще дойде, а то стане тъмно. Като завъртиш ключа, не светлина ще имаш, а изгасване ще имаш. Ако завъртиш три пъти, какво ще имаш?

Какво е терца? От „до“ до „ми“ имате терца. Ако имате „до“, завъртите веднъж, „ре“ – два пъти. Като вземете „ми“, какво ще имате? Ще имате светлина. „До“, „ми“, „сол“. „До“, „ми“, „сол“, „до“. От „до“ до „ми“ имате терца. От „сол“ до „до“ имате кварта. Защо, като вземете „до“, „ми“, „сол“, имате терца, а от „сол“ до „до“ е кварта? Какви са побужденията? Квартата е един завършен процес. Квартата е един четириъгълник. Имате и един триъгълник. Този триъгълник трябва да оживее. Това са линии, които показват посоката на движението.

Всеки тон трябва да има сила, трябва да има съдържание, трябва да има смисъл. Или всеки тон трябва да има светлина, трябва да има топлина и трябва да има съдържание, всеки тон трябва да има сила. Тогава в музикално отношение, когато говорим, че музиката възпитава, трябва да знаете да произведете светлина, топлина, сила. Ако произведете светлина, ползва се вашият ум. Ако произведете с тона топлина, ползва се сърцето ви. Ако с тона произведете сила, ползва се тялото.

Та в музиката хората много пъти стават нервни. Защо? Не разбират закона на музиката. Някои музиканти има, които много се тревожат. Имат право, понеже се увеличава тяхната чувствителност, увеличават своето възприятие. Какво значи да се увеличи възприятието? Ти възприемаш повече, а ти трябва по-малко. Следователно излишното се разлива навън, и

се образува около тебе кал. Ако вие в едно шише, което съдържа само едно кило, наливате вода, налеете едно кило и после още едно кило, второто кило ще се излее навън. Представете си, че се излее на земята, ще образува кал. И в музиката излишните неща образуват кал. Образува се чувствителност, започва да те дразни. Един тон е много силен. Дразненето произтича от това, че тонът малко раздрусва твоето тъпанче – тази ципица – повече, отколкото трябва. В природата има много голяма икономия. Природата не е пестелива, но голяма икономия има. Никога не трябва да се хаби музикалната енергия. По възможност – най-голяма икономия. Не че в природата има недоимък, но природата не обича разточителност. Изобилие има, но прегрешение е да бъдеш разточителен. Да бъдеш щедър е в реда на нещата, но да бъдеш разточителен, да употребиш една енергия там, дето няма нужда, то е разточителство.

После в говора вие думите не ги казвате музикално. Казвате: „Добро." Какъв тон е? „Правда." Какъв тон е? „Честност." Какъв тон е? „Милосърдие." Какъв тон е? Милосърд си, не знаеш какво нещо е милосърдието. Какъв е основният тон на милосърдието? Човек може да бъде милосърд. Мислите ли, че когато вие извадите един лев и го дадете някому, че то е милосърдие? Когато извадите един лев от джоба и дадете на един беден човек, вие сте в положението на един вол, който мучи, толкоз разбирате от музика. Извадиш един лев, и мислиш, че си направил нещо. Ами че като дадеш един лев, то значи – взел си едно камъче и си го турил на друго място. Какво си направил в света? Ти си взел камъчето от правото място и си го турил на кривото място. Като вървиш по пътя, нямаш право да риташ. Ще стъпваш, без да риташ. Щом ти риташ, не е хубаво, ти разместваш света. В света има много хора, които са разместили музикално камъчетата. Има музикално наредени камъчета. Вие наместо да ги наместите, вие ги размествате. Щом ги разместите, усещате се неразположен духом. Туй показва, че сте разместили музикалните камъчета и вашите мисли са разместени.

Сега искате ново възпитание. Съвременните хора, за да имат ново възпитание, трябва да разбират музиката много добре, за да я приложат като възпитателен метод. Ти работата с музика ще свършиш лесно, иначе ще се пънкаш цял ден. Може и седмица, и месеци, и година да се пънкаш, казваш: „Трудна е тази работа, тия хора са неразбрани." С музика за пет минути може да я свършиш. Например много мъчно е да се пее „до". Как ще пееш? Ти напрежение нямаш отвътре.

Аз давам един пример. Отива един индуски ученик при един от великите учители на Индия, казва: „Учителю, искам да ме научиш нещо за любовта." Той един ден говорил за любовта. Учителят мълчи, поглежда го

и си заминава, нищо не казва. На втория ден пак отива. Четири–пет деня отива, цяла седмица го безпокои. Учителят му бил здравеняк, хваща го за ръката, завежда го на реката Ганг, че като го хваща за дясната ръка, натиска го във водата, държи го под водата. Той започнал да рита. Изважда го навън. Казва му: „Ти щеше да ме умориш.“ Пита го: „Ти какво почувства?“ „Почувствах голяма нужда за въздух.“ Казва: „Когато почувстваш такава нужда за любовта, ще я намериш.“ За любовта е същият закон. Трябва да почувстваш една необходимост, тогава ще дойде любовта. Ти докато не започнеш да риташ във водата, ти „до“ не може да пееш. То е закон на напрежение. Значи търсиш нещо. Сега не трябва ритане. Вие в този пример ще се спрете, че не трябва да ритате. Но когато човек рита с краката си, той иска да излезе от водата. На този ученик казва: „Ти не трябва да риташ.“ Той трябва да се подигне. Ритането е в кривата посока. Когато човек рита във водата, показва, че трябва да плува. Той не знае как да рита, как да си постави ръцете. Той се мърда и потъва надолу. То не е плуване. Някой път слушам, музиканти пеят. Има музиканти, които с ръцете и с краката мърдат. Виждали ли сте, когато плават, те имат обем, разширение на тялото, за да може да се движи във водата. После, спокойствие трябва да има. Той се стеснява какво ще кажат хората. Аз не пея заради хората, нито вие ще пеете за хората. Ти ще пееш в себе си за онзи Великия закон, който действа в тебе, или ще пеете за Бога, Който те е създал. Като пееш, ще мислиш за Бога. Да пееш и да чувстваш, че имаш сила в себе си. То е хармонично пеене в ума, в сърцето и волята.

Вие седите и казвате: „Как ще се живее?“ Няма какво да живеете. Казвате: „Как ще се живее, как ще се прекара животът?“ Като завъртите онзи ключ, трябва ли да се безпокоите какво ще стане? Като завъртите ключа, какво ще стане? Много енергия щяла да иде. Не е въпрос за енергията. Колко енергия ще се иждиви? Природата е щедра, но тази енергия не трябва да се изразходва напразно. Нищо повече. За милиони енергия може да изтече. Ако тази енергия отишла намясто, то е щедростта на природата, но ако отишла, без да е принесла добро, без да се постигнало нещо, то е разточителност.

Та казвам, в музиката аз вземам терцата като основа. Що е терцата? Три тона, които имат един потенциал. „Ре“ е потенциал, „ре“ е основа. Ако „ре“ го няма, тогава не може да съществува и терцата. Какво е квартата? Тя има два потенциала. Тази енергия е в запас, тя отпосле ще се прояви. Защото, ако вземете, между „до“ и „ми“ имате един потенциал. Между „ре“ и „фа“ тогава какъв е потенциалът? Между „ми“ и „сол“ „фа“ е потенциал. Така щото всеки един от вас може да бъде потенциал. Потенциал е даден човек, който може да ви бъде в услуга. Добрият човек, то е потенциал, той може да ви бъде в услуга. В дадения порядък между

„до“ и „ми“ „ре“ е, което може да помогне на терцата. Ако „ре“ не съществува, тази терца не може да се вземе правилно.

Как бихте го приложили това? Аз туй ви говоря само за закона на възпитанието. Сега, като говоря за „до“, то е малко отвлечео. „До“ наричам основен тон. За мене любовта е основният тон, тя има напрежение. Искам тази любов да я проявя като милосърдие. Милосърдието е „ми“ вече. Трябва да имам сила. Тогава, имам любов и милосърдие, кой ще бъде потенциалът? Защото в любовта трябва да имаш желание да се проявиш навън, да проявиш милосърдие, да направиш услуга някому. Тогава коя дума ще започне с „ре“? Потенциал кой ще бъде? В дадения случай правдата е потенциал. Любов, правда, милосърдие. В тебе има едно чувство на справедливост, искаш да помогнеш някому. Правдата е един потенциал, който те заставя да я проявиш.

Щом пееш музикално, значи ти си приложил закона. Музиката показва, че нещата са приложени. Защо трябва да проявим пеенето? Разбираме приложение на Божествения ред на нещата. За мене музиката е приложение. Казва: аз съм музикален. Музиката показва приложение. Щом прилагаш нещата, ти си музикален, щом не прилагаш нещата, ти не си музикален. За да приложиш нещата, трябва да разбираш.

Значи вземаш основния тон, любовта. Като дойде, тя е вече сила. Тогава имаш правдата – един потенциал. Имаш и милосърдието, към което се стремиш, имаш известно постижение. Този човек, на когото ти направиш едно добро, казваш: „Защо ще му направя добро?“ Ти като направиш добро, то е вече в твоя услуга. Аз създавам един свят, л. Л-то досега не съществуваше, аз му давам съществуване, но то е в моя услуга. Ю не съществуваше, аз му давам съществуване, но то е в моя услуга. Б-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. О-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. Създавам и в-то, и то е в моя услуга. Нещата, които създавам, са в моя услуга. Любов.

Ти като напишеш някому думата любов, Л Ю Б О В започва да му трепери сърцето. Като напишеш думата любов на един камък, на един вол, който мучи, на една кокошка, която кудкудяка, на един паун, който крякa, на една гарга, която грачи, напишеш на едно разумно същество, което очаква първия лъч на слънцето, като му напишеш думата любов, веднага ще се зарадва. То е един хубав плод, който ти създаваш.

Когато човек пее, той създава нещо. Щом създаваш нещо, то става вече сила. Като направиш добро някому, този човек ти го имаш вече на

страната си. Сега и в музикално отношение всяка една мисъл, която вие създавате в себе си, тя е вече във ваша полза. Казвате: що е мисъл? Ако не съм музикален, то е друг въпрос. Щом искам да създам в себе си един характер, ти ще проявиш хубавите мисли. Всяка една мисъл сама по себе си е сила.

Музиката, като се изучава по този начин, ще помогне да изучите духовния език и Божествения език. Ти не може да изучиш Божествения език, ако не разбираш музиката.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас
19 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_04_21 Каквото попросите
неделна беседа

КАКВОТО ПОПРОСИТЕ

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само един стих – 14-и стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Често слушате да се казва: „Трябва да живеем. Трябва да се живее.“ Трябва да се живее, но с живота заедно ние привличаме и страданията. Сегашните хора се нуждаят от знание, което да не ги обременява. Истинско знание е това, което не обременява ума. Положително чувство е това, което не обременява сърцето. Воля е това, което не обременява тялото. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, това е неговият ум. Първата задача на ума е да научи човека как да възприема светлината. Човек не може да мисли, ако не е запознат със законите на светлината. Вътрешно човек трябва да има едно вътрешно чувство на възприятие. Отпосле той ще изучава външно какво представя светлината. Значи, преди всичко той трябва да знае как да възприема светлината вътрешно. Проявената любов на Земята е проявената Божия мисъл във вечността. Божията мисъл се е проявявала у нас като реално отношение на любовта. Любовта не се заключава само в празните думи „аз те обичам“. И единият може да каже „аз те обичам“, и другият може да каже „аз те обичам“, но любовта между двама души представя друго нещо. Като обича ябълката, детето я изяжда. Лисицата като обича кокошката, изяжда я. Апашът като обича парите, открадва ги. Като обича дрехите си, човек ги облича.

Сега като дойдем до думата „крада“, виждам, че и тя е изопачена. В думата „крада“ се съдържа глаголът „ради“. Който не знае как да ради нещата, започва да краде. Човек създава кривите мисли. Той е създал думата „крада“. Между „крада“ и „ради“ има малка разлика. Като извадите буквата „к“ от „крада“, имате „ради“.

Цялото човечество има придобивки благодарение на дейността на ума. Умът се занимава с възприемане на светлината. В последно време учените изучават окото и в него търсят дефектите, болезнените състояния, през които човек минава. Това наричат ирисова диагноза. Това е наука, която точно определя от какво страда човек и какво му предстои да мине. В окото могат да се видят различните болести на човека, както и ония, от

които и в бъдеще ще се страда. Аз наричам тази наука патология, каквато е и науката на Ломброзо, да открива престъпните типове. Престъпленията, които човек върши, не представят самият човек. Това са отклоненията на неговия живот. Когато се изучава окото, трябва да се изучава в неговото нормално състояние, във възприятието на Божествената светлина, да видите какви добродетели има в човека. Какви болести има в човека, това не е важно, това не ме интересува, но какви добродетели има в него, това е важно. Къде ще видите, че умът на човека е добре развит и сърцето му е добре развито? На кое място ще намерите, че някой човек е справедлив, честен, милостив, кротък, въздържан и т.н.? Всичко това може да се види в окото на човека.

Като гледаш окото на човека, трябва да видиш на какво разчиташ, а не че стомахът му е разстроен, че мозъкът му е разстроен, или че нервната му система е разстроена. Той и без това ще ти каже, че стомахът го боли, че сърцето му не работи добре. Болният се нуждае от нещо. Внеси това, от което се нуждае, и той ще оздравее. Всички болести произтичат от един вътрешен недоимък на Божествената светлина. Това съм научил аз. До това заключение съм дошъл. Според моята наука, аз считам, че религиозните хора трябваше да бъдат най-красивите хора на света, защото те се занимават с Бога. Въпреки това, те не са красиви. Защо? Защото нямат ясна представа за Бога. Бог е най-красивият в света. Следователно ти не можеш да мислиш за Бога и да не си красив. Според мене е така. Ти не можеш да бъдеш при хляба, а да си гладен. Това е невъзможно.

Сега аз искам да освободя ума ви от всички предубеждения на миналото. Сега вие искате да ви кажа нещо ново. Какво ново ще ви кажа, когато новото е във вас? Вие носите новото в себе си, но сте го заровили. Мнозина от вас сте заровили своите добродетели, не ги изявявате. Бащата уповава на сина си, майката – на дъщеря си, господарят – на слугата си, учителят – на учениците си, учениците – на учителите си; всички уповават едни на други. Генералът уповава на своите войници, дървото уповава на своите корени, листа и клонища. И това е хубаво, но какво щеше да стане, ако човекът и растението нямат светлина, топлина, въздух, вода и храна? Сегашните хора, и религиозни, и светски, се спират върху удобствата както дървото върху листата и казват: „Трябва да имаме хубава къща.“ Добре е това, но преди всичко те трябва да знаят как да съградят своята къща. Тъй, както се градят сегашните къщи, те са създали най-големите злини на хората. Такива са моите наблюдения. Това не става от зла воля, но от незнание, от недоимък. Светлината в сегашните къщи не е най-съществената, а това не трябва да бъде така. Сегашните хора не знаят как да отварят очите си, да възприемат светлината. Някои само мигат и с мигане си остават. Човек трябва да знае как да възприема светлината в

нейната пълнота. Добре е да се вглеждате в очите на хората, да видите какво нещо е красиво око. В очите на някои човеци се отразява цялото небе. Яснота има в тях. Като погледнеш очите на такъв човек, цял свят се разкрива. Дълбочина има в тях. А някога, гледаш, очите на някой човек така потъмнели, че нищо не се вижда в тях. Те са скрити, потаени, като Венера. Някои хора са много плитки, а се мислят за дълбоки. Соломон казва, че глупавият, като мълчи, минава за умен.

Един господин разправя една своя опитност. Една вечер закъснял в една планинска местност, не можал да намери пътя си. Понеже било много тъмно, той се подхлъзнал, но успял да се хване за едно дърво и увиснал за него. Така прекарал цели пет часа. По едно време ръцете му толкова отмалели, че не могъл повече да се държи и решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той мислил, че под него е голяма дълбока пропаст и като се спусне, ще остане на мястото си. Започнал мислено да се прощава с жена си, с децата си, с приятелите си, и след като се убедил, че животът му се свършва, спуснал се надолу. Каква била изненадата му, когато усетил, че се спуснал само около двадесет и пет сантиметра надолу и стигнал земята.

Казвам: Много от страданията на сегашните хора са като тия на този господин, който се държал цели пет часа, да не би да падне в някоя пропаст. Той трябваше да се спусне пет часа по-рано, да не се измъчва. Следователно, и на вас казвам: Не пресилвайте страданията си. Не мислете, че страданията ви са много големи. Спуснете се от мисълта, на която се държите, да не се измъчвате излишно. Някои религиозни се държат с години за това дърво и си мислят: „Какво ще стане с нас? Ще се спасим или не? Ще ни приемат ли в рая или няма да ни приемат?“ После се питат тяхната вяра ли е по-права или на другите. Накъде водят тия въпроси? Ако отидете в Америка, ще видите, че много християни минават от едно общество във второ, в трето, навсякъде търсят спасение. Прави са хората, искат да се осигурят. Те искат да се осигурят в онзи свят. Чудно нещо! Какво ще се осигуряват, когато са осигурени? Те живеят в онзи свят, а искат да се осигурят. Те живеят в Бога, а Го търсят вън от себе си. Мнозина цитират, че „в Бога живеем и се движим“, а въпреки това не знаят къде е и Го търсят вън от себе си. Това е заблуждение, което се дължи на нещо. Младата мома живее при майка си и при баща си. Майка ѝ я обича, бащата – също, грижат се за нея, но един ден ѝ стане нещо и тя започва да вижда, че на майката липсва нещо, на бащата – също и решава да напусне бащиния си дом. Къде отива? Пристава на някой момък. Къде е грешката? Младата мома мисли, че като излезе от бащиния си дом, ще може да си създаде един по-добър, по-красив живот, отколкото този, който е водила при баща си и майка си.

Всички хора правят същата погрешка. Те мислят, че като излязат от Бога, като Го напуснат, ще намерят други хора, подобни на себе си, с които ще бъдат щастливи. Те не знаят, че нито един човек, който е пристанал, не е бил щастлив. Ако тук има някой, който, като е пристанал, да е бил щастлив, нека каже. Думата „пристанал“ и „представен“ е почти една и съща. Защо младата мома пристава на момъка? Защото обещанията му са такива. Той ѝ обещава, че ще я направи царица, ще я облече в копринени дрехи, със златна огърлица на врата, корона на главата, с диаманти украсена. Това са Божествени работи, които той ѝ говори и тогава момата си казва: „Намерих най-после едно Божествено. Толкова години живях при майки си и при баща си, но те никога не са ми говорили такива работи. Те са ме заблуждавали.“ Действително, момъкът ѝ туря венец, но трънен. Той ѝ облича рокля, но не от коприна, а от коприва.

Като изнасям тия факти от живота, аз не ви осмивам, но изнасям вашите криви разбирания за нещата. Едно от двете е вярно: или момата не е разбрала какво ѝ казва момъкът, или той я е лъгал, дал обещания, които не може да изпълни. Някъде пък момата дава такива обещания и той напуща бащиния си дом. И тя знае да пише любовни писма. Аз имам цели албуми от писма на млади моми и момци. Голяма поезия има в тези писма. Аз я наричам „поезия на любовта“. Това е поезия на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Любовта не е външен процес, тя е вътрешен процес на човешкия ум и на човешкото сърце.

Сега ще се спра върху един пример, с който да направя мисълта си по-ясна, да разберете отде е дошло това отклонение в човешки живот. Когато една точка е в движение и излиза от своя център на движение, тя върви по права линия. При това знаем, че между две точки можем да прекараме само една права линия. Има същества, които вървят само по права линия. Например, растенията вървят по права линия. „Аз съм – казва – растение“ и дига перпендикуляр. Като дойде на Земята, всяко растение върви първо перпендикулярно, после образува хоризонтални и отвесни линии според орбитата, в която се движи. Животните представят хоризонтални прави линии, а човек – отвесни прави линии. Значи, в перпендикуляра имаме само две точки, в плоскостта – четири, а в тялото, което има, както е кубът, шест страни, има повече точки. Електричеството върви по прави линии. Често слушате да казват: волтаж и ампераж. Какво е едното и какво другото? Едното означава количеството на материята, а другото – силата на материята, с която електричеството се проявява. Така и за любовта говорим, че е по-голяма някъде и по-малка. Значи и любовта се разглежда по количество и по качество. Ние казваме, че количествено любовта се различава, някъде е по-голяма, някъде е по-малка, но по качество любовта навсякъде е една и съща. Значи качествено любовта на всички хора е една и

съща. Но дойдем ли до количеството на нещата на физическия свят, дето количеството е по-голямо, там се свършва повече работа; дето количеството е по-малко, там се свършва по-малко работа.

В Евангелието се казва, че един господар дал на слугите си по няколко таланта: на един от тях дал пет таланта и той спечелил още пет; на другия дал два таланта и той спечелил още два; а на третия дал един талант, но той го заровил в земята. Когато говорим за талантите, това е човешката воля, с която той работи. Като вложи ума и волята си на работа, от това зависи какво ще придобие човек.

Човек трябва да изучава законите на светлината. Като ги изучава, човек ще влезе във връзка с ония възвишени и разумни същества, които разнасят Божията мисъл и светлината по цялата вселена. Ти не можеш да се запознаеш с тези възвишени същества, ако не разбираш законите на светлината. Същевременно ние трябва да изучаваме законите на топлината, която иде от Слънцето. Ако не изучаваме законите на топлината, не можем да разберем живота. Тази светлина не е като нашата, която изгаря. Често ние се възхищаваме от един човек и казваме: „Този човек има хубаво сърце, топли чувства.“ Топлината на такива чувства е светла, а не тъмна. На тази топлина ние можем да се храним.

Най-после ние дохождаме до твърдата материя, в която е скрита Божествената сила. Също така ние трябва да изучаваме и нашето тяло, законите, които го управляват. Като изучаваме тялото си, ние дохождаме до онези механически закони, които улесняват живота. Всеки човек трябва да изучава устройството на ръцете и на краката си, да знае как да ги движи. Много хора са осакатени от незнаене как да движат ръцете и краката си. Някой път едно малко раздвижване на гръбначния стълб може да докара нещо нежелано. Достатъчно е да се засегне някой от деликатните нерви, за да се предизвикат болки на гърба и на кръста. Затова, като става, човек не трябва да бърза. Човек не трябва да направи една крачка напред, докато не събуди ума си, докато не вземат участие и сърцето, и волята в това движение. Значи, умът, сърцето и волята трябва да вземат участие във всяко движение. Само при това положение ти можеш да бъдеш здрав и да работиш така, както Бог работи.

Някой път чувате да казват, че Господ ще уреди всичко. Господ е уредил всичко във вашия ум. Той там работи, там се проявява. После, Той е уредил всичко във вашето сърце – там трябва да Го слушате. Вие мислите, че всичко иде отвън. Отвън, това е само отчасти, затова и отвън трябва да желаете и да слушате как Бог се проявява. Външния, т.е. обективния свят вие го познавате малко, и то дотолкова, доколкото познавате себе си.

В това отношение вие приличате на Настрадин Ходжа, който казва: „Аз и жена ми съставяме целия свят. Щом на нас е добре, и на целия свят е добре. Ако жена ми умре, половината свят се свършва. Когато аз умра, целият свят се свършва.“ Всеки може да цитира тези думи, но умирането има отношение към глупавите хора. Който мисли глупаво, той умира. Често чувате да казва някой, че иска да умре. Аз тълкувам умирането по следния начин: който иска да умре, това показва, че иска да се влюби. Но в това именно седи всичкото заблуждение. Не е въпрос до влюбването на глупавите хора. Човек трябва да знае как да люби.

Човек трябва да се научи да люби, т.е. правилно да възприема Божествената любов. Ако възприема правилно Божествената любов, човек ще има светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в тялото си. Той усеща, че светът се разширява пред него и всичко приема друг изглед. Когото срещнеш в света, всеки е готов да ти услужи. Когато връзката ти с Бога е правилна, и хората имат правилни отношения към тебе. Изгубиш ли тази връзка, и хората започват да се съмняват в тебе. Казваш: „Хората не ме обичат.“ Обикни Бога и хората ще те обичат. Казано е в Писанието: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде.“ Хората мислят, че се молят в името Божие. Знаят ли те, че името, в което се молят, е Божие? Там е всичката работа. Ти ще просиш в името Божие, в това свято име. Казвате, че всички същества, и добри, и лоши, го почитат. И наистина, няма същество в света, което да говори лошо в името Божие. Всички същества могат да правят каквото искат, и боговете даже, но като дойде до името Божие, и в ада даже, всички мислят еднакво. Всички се страхуват да мислят лошо за Божието име. Защото, ако кажат най-малкото лошо, веднага ще ги сполети най-голямото нещастие. Ако кажеш най-малкото добро, ще те сполетят всички добрини. Казано е в Писанието: „Да се свети името Божие.“ Това е важно. Не питайте защо трябва да се свети. От освещаването на Божието име зависи твоето и сегашно, и бъдещо щастие, както и това на бъдещото поколение. Всички трябва да осветявате името Божие, но не от страх. Като опетниш името Божие, самият живот сам по себе си изчезва. Като се запознаеш с някого, ти искаш да знаеш как е неговото име. Даже и да няма име, ти непременно ще го кръстиш някак.

Христос казва на учениците Си: „Ако досега не сте попросили нищо от любов, то е защото не знаете как да просите.“ Казвате: „Кое е името Божие?“ Който дойде до това име, той е разрешил всички въпроси в себе си. Всеки от вас трябва да разреши тези въпроси. Външно човек може да постъпва както и да е, но дойде ли вътрешно до това име, той трябва да го разреши напълно, да освети името Божие в себе си. Аз не искам да говоря върху това име, защото не можете да го разберете. Казвате: „Не сме ли

видели Господа?“ Още една крачка ви трябва. Знаете ли какво се говори там, в Стария Завет? Когато Моисей искаше да види Бога, Бог му казва: „Ти не можеш да видиш лицето Ми и да останеш жив.“ Защо Моисей не можа да види лицето на Бога? Защото уби човек. Той му каза: „Ти можеш да видиш само гърба Ми.“ След това Моисей каза, че Бог е много милостив и дълготърпелив. Много хора, като Моисей, искат да видят лицето на Бога. Моисей, който беше един от посветените, не Го видя, че те ще Го видят. От голям патриотизъм към еврейския народ, когото искаше да освободи, Моисей направи едно престъпление. Уби един египтянин и от страх избяга в пустинята, дето четиридесет години наред паса овците. Тук Бог му се яви и му каза да изведе еврейския народ из Египет. Като дойде до Бога, каза му се: „Ти не можеш да видиш лицето на Бога и да останеш жив.“ Никой не може да види лицето на Бога и да остане жив.

Днес всички хора искат да им се докаже, че Бог е щастлив. Всеки знае каква е идеята за съществуването на Бога. Щом ти съществуваш, и Бог съществува. Щом ти не съществуваш, и Бог не съществува. Човек съществува по единствената причина, че Бог е вътре в битието. Машината, която се движи по релсите, се движи по единствената причина, че огнярят знае навреме да поставя огън и вода в машината, да я кара да се движи. Машината се движи по негова воля, като ту умира, ту възкръсва. Вечер, като престане да гори, умира. И сутрин, като ѝ се тури вода и огън, пак възкръсва и тръгва по пътя си. Това е само за обяснение. Знанието, което имате, вие го държите за себе си. Това не значи, че трябва да го турите другаде, но трябва да го сравнявате. Има неща у вас, които са ценни, но има и такива, които не са ценни.

Вземете, например, в химията, имате киселини, основи и соли. Киселините придават активност, основите – пасивност, а чрез солите се придобива равновесие. Който иска да стане активен, трябва да има достатъчно киселини. Има известни мисли, които играят роля на киселини, други – на основи, а трети – на соли. Човек трябва да познава свойствата на мислите си, за да се ползува от тях съзнателно. В това отношение, всеки трябва да разбира поне малко от тази вътрешна химия, да може да се ползува от своите мисли, чувства и постъпки. Човек трябва да знае по кой начин да събуди своята активност, по какъв начин да се прояви пасивен и кога да прояви своето равновесие. В дадения случай любовта играе роля на основа, мъдростта – на киселина, а истината – на сол. Това са три важни неща, които трябва да се знаят. Истината държи нещата в равновесие. Волята се възпитава чрез истината, сърцето се възпитава чрез любовта, а умът се възпитава чрез мъдростта.

Казвате: „Как е възможно сърцето да се възпитава чрез любовта?“ Ако си

представите любовта като едно от най-разумните същества, ще видите, че любовта наистина може да възпитава. Ако също си представите и мъдростта и истината като разумни същества, те ще изпълнят своята възпитателна роля по отношение на ума и на волята. Достатъчно е само да те погледне мъдростта и ти да поумнееш. Достатъчно е любовта да те обгърне с топлината си, за да се разтвори сърцето ти и да почнеш да обичаш. Ако истината те погледне, волята ти ще стане твърда като диамант. Ти ще придобиеш сила да извършиш всичко, каквото трябва. Това ви се вижда невъзможно, но така е: любовта, мъдростта, и истината са Божествени сили, които могат да извършат всичко в света. Казвате: „Тогава да се обичаме.“ За да познаете каква е любовта ви, направете поне един опит, да знаете какво носите в себе си.

И тъй, за да проверите любовта си и силата на своята мисъл, направете следния опит: ако срещнете на пътя си момченце или момиченце, което е изоставено от родителите си, и кой как мине, го подметне, не му обръщат внимание, вие му се усмихнете и мислено му изпратете мисълта, че има един, който го обича. То мисли, че никой не се интересува за него. Обаче, като възприема вашата мисъл, то започва да мисли, отваря си малко сърцето и започва да се окопитва. Като минавате няколко дена край него, вие ще дойдете до познание на вашата любов. Ще видите, че детето най-после ще ви отговори с усмивка, ще се отвори към вас. Ще се отвори към вас, ще се изправи и ще почне да вярва в доброто, в живота. След това и окръжаващите ще почнат да му обръщат внимание. Тъй щото, без да говорите, вие ще помогнете на това дете.

По същия начин постъпват и ангелите. Когато видят човек, който е отпаднал духом, те не се спират да му говорят, но само се усмихват и веднага изчезват. Като види тази усмивка или като почувствува мисълта, която му е изпратена, този човек се развеселява и казва: „Стана нещо особено с мене.“ Ако този човек е учен, веднага се залавя за книгите си и започва да работи. Ако е писател, веднага взема перото и започва щедро да излива. Кой на каквато работа и да се намира, веднага продължава работата си, освежава се. Тогава и отношенията на хората са правилни спрямо него. Този опит могат да направят само онези, които мислят така. Онези, които критикуват нещата, по-добре да не се залавят. Каква полза, ако критикувате себе си или другите? Като критикувате, вие обиждате хората. Няма защо да критикувате. Всяка душа е излязла от Бога. Следователно, като обиждате някого, вие обиждате Бога.

Сега аз не искам да ви говоря за онези нарисувани картини. Тук имаме нарисувана една картина [на] Христос. Христос такъв ли е всъщност? Като погледнете брадата Му, тя не е нарисувана както трябва. Донякъде, според

неговите разбирания, той е нарисувал Христа. Даже, това е един от най-добрите портрети на Христа. От тридесет и осем гениални художници, този е един от най-добрите образи на Христа, които са представени. Изобщо, никога не може да се нарисува образът на един гениален човек. Защо? Понеже всеки ден, всеки момент той се мени. Хиляди промени стават с него. Добре е, че човек се изменя. Ако останем в статическо положение, никакъв напредък не може да има. Всички хора, които искат да бъдат съвършени, трябва да претърпяват известни изменения. За да се развива човек, да се усъвършенствува, той трябва да сдържи в ума си един свят образ, който никога да не се мени. Този образ трябва да му служи като идеал, към който да се стреми. Намерете и в себе си нещо, което не се мени. Мнозина мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче, като направи едно престъпление, човек се чуди къде да се скрие, да не го види Господ. Още като е намислил да направи престъплението, Бог го е предупредил. Но като не слуша, Бог го е оставил свободен да направи престъплението. Като направи престъплението, той се усеща ограничен в себе си.

Всички искате някой да ви обича. Питам: Можете ли да оцените любовта? Нещастието в света седи в това как цените любовта. Щом ви обичат, а вие не знаете как да оцените любовта, тя ще ви причини най-голямото страдание. Христос, Който обичаше цялото човечество, претърпя най-големите страдания, защото никой не възприе любовта, която Той носеше. Той прекара такива страдания, че кръв излезе от порите Му. Днес много хора се кланят на Христа, но колко от тези, които Му се кланят, са готови да се пожертвуват за Него? Не че няма вярващи. Има много вярващи, но и те по някой път ме питат какво мисля за Христа. Казвам: За Христа аз нямам никакво мнение. Често цитирам стиха: „Никой не може да дойде при Мене, ако го не привлече Отец Ми с любовта Си." И „Никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя." Така мога да изясня въпроса какво мисля за Христа.

Хората са поставили любовта си в големи противоречия и искат да разберат и познаят Христа, искат да бъдат здрави и красиви. Аз бих желал всички да бъдете здрави и красиви, че кой как мине край вас, да каже: „Колко са красиви тия хора!" Не че не сте красиви, не че не сте добре нарисувани, но има нещо карикатурно във вас. Вие сте нарисували своя образ, но сте го окарикатурили. Вие сте поставили на образа си такива бръчки, които показват безверие, съмнение, озлобление, недоволство, вкисване – всичкото това е начертано на лицата ви. Кой как мине покрай човека, казва: „Ето един вълк." Значи всички хора са вълци за него, а единственият добър човек, това е той самият.

Често съм срещал свещеници и владици, които, като ме срещат, казват: „Ето един човек, който разваля църквата.“ Те ме изглеждат от главата до петите. Как тълкувам тяхното отношение към мене? Понеже аз съм едно огледало, те се оглеждат в мене и виждат лошите духове, които живеят в тях и им пречи да виждат истината. И тогава аз мислено им отговарям: Прави сте. Но това още нищо не допринася. Казвам на тия свещеници: Слушайте, църквата не е една машина, а Земята не е за забавление, да правим каквото искаме. Всички сме изпратени на Земята да живеем честно и да работим усърдно. Никаква лъжа не се позволява в религията. Всички трябва да бъдете чистосърдечни. Човек трябва да вярва в истината. Когато хората са чистосърдечни, и да са заблудени, те лесно се изправят. Но когато хората нарочно заблуждават, това е лошо. Мнозина знаят истината, но криво проповядват. Това е най-голямото престъпление, което човек може да върши. Те казват: „Не е в наш интерес.“ Когато човек дойде до положението да изясни една истина, преди всичко той трябва да има предвид интереса на цялото, а своя интерес трябва да остави на последен план.

Бъдещето на човека зависи от неговата любов, от отношенията му към неговите ближни. Бог е Същество, Което никога не си отмъщава. За Него е казано, че Бог никого не съди. Като [види], че грешиш, Бог казва: „Ти ще се мъчиш и страдаш. За да не се мъчиш, да се спасиш, ти трябва да приемеш любовта.“ Твоето щастие зависи от любовта, която ти оценяваш и проявяваш. Любовта, която предаваш на другите, трябва да бъде в своята чистота. Радвай се, че любиш Бога в другите хора. В пълния смисъл, всички добри хора са изявление на Бога. Има хора, които не са изявление на Бога, но те се познават. Дето кракът им стъпи, трева не никне. В който дом влезе, онзи, който е изявление на Божията любов, радост носи в себе си. Онези, които не са изявление на Бога, навсякъде носят разочарование. Нима днешните народи не са християни? Германците са християни, французите са християни, англичаните са християни, русите са християни, но всички се бият. Защо? Защото не разбират любовта. Английските духовници се молят на Бога да им даде победа. Германските духовници се молят за същото и т.н. Господ ще им даде победа, но да победят злото. Господ ще им даде на всички нещо, но не това, което те искат. Те искат да победят, но мислят криво. Трябва да се победи злото чрез доброто.

Та казвам: Днес всички искат да победят злото с любов. Не е въпрос да изчезне злото, нито да се премахне, но каквото ви казва, да не го слушате. Досега бяхте слуги на злото, отсега нататък то ще ви бъде слуга. Засега вие още сте слуги на злото, а в бъдеще то ще ви слугува. Тази е идеята, която е прокарана в християнството.

Един светия живял осемдесет години в една област, че обърнал всички хора към Господа. С това той смутил дявола, заради което той решил да му затвори устата, повече да не проповядва. Дълго време мислил дяволът как да направи това. Най-после решил да влезе в стомната му, че като рече да пие вода, да влезе в него, да го измъчва, че да не може повече да проповядва отвън. Светията разбрал намеренията на дявола и затова турил един кръст отгоре на стомната и така затворил дявола в нея. Като го подържал известно време вързан, светията си мислел, че дяволът се отказва вече от намерението да му отмъщава, затова решил да го изпрати да си върви. Той взел стомната и излял водата, като казал: „Хайде, върви сега да се разходиш малко по света." Той мислел, че се освободил от дявола, но последният бил много умен, надхитрил светията. Един ден той се престорил на едно малко детенце, което плачело. Светията го видял, съжалил се над него и го взел при себе си да го отгледа. Детето било много умно. Светията мислил, че ще го обърне към своето учение. Като пораснало детето, казало на светията: „Ти си много добър калугер, но какво можеш да направиш със своето калугерство? Ела с мене, аз ще те оженя за царската дъщеря, ще те направя царски зет и така ще бъдеш много полезен на хората." Светията се съгласил, той го завел при царя, запознал го с дъщеря му и успял да го ожени за нея. Във време на сватбата дяволът направил голяма кражба, скрил всички откраднати вещи. Като узнал това, старият цар веднага дал заповед да търсят вещите. Дяволът дошъл при царя и казал: „Знаеш ли кой направи кражбата? Зет ти." Тогава царят заповядал да хванат зетя му и да го обесят. Дяволът се приближил към светията и му казал: „Не бой се, аз ще те освободя. Виж настрана. Виждаш ли нещо?" – „Виждам." – „Какво виждаш?" – „Виждам три магарета, натоварени с нещо." – „Това са магаретата, натоварени с цървулите, които аз скъсах, докато те доведа до това въже." И после, благодарение, че от небето дошли на помощ, та освободили светията от бесилката. Така той видял, че не е постъпил право. Той намерил погрешката си.

Сега и вие можете да видите магаретата, можете да видите цървулите, но ще намерите бесилката. Аз считам, че последното благодеяние е да отглеждате чуждите деца. Ако на първо място вие не поставите любовта като мощна сила, с която да работите всички заедно, да си помагате един други, да се обичате, вие нищо не можете да постигнете. Най-първо човек трябва да създаде един такъв син, който да обича баща си и майка си. Вие ще кажете, че Христос е казал: „Който почита баща си и майка си повече от Мене, не е заради Мене." Моисей пък казва: „Обичай баща си и майка си, за да живееш дълго на Земята." Как ще примирите това противоречие?

Под „баща" и „майка" Христос разбира духа и душата ти. Който ти е дал

ума и сърцето, Той живее в твоята душа и в твоя дух. И тогава, като обичаш Него, ти ще обичаш всички. Той живее във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички духове. Казано е, че когато пътищата на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с всичките му врагове. Другояче казано: Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, Той ще ти отвори пътя навсякъде.

Мислите ли, че Христос, като изпълни волята на Бога, изгуби нещо? Нищо не изгуби. Мислите ли, че онези мъченици, които пострадаха за Христа, изгубиха нещо? Нищо не изгубиха. Мислите ли, че и вие може да се освободите от страданията? Всеки е осъден да мине през страданията. Когато и да е, вие ще минете, не можете да се отървете от страданията, колкото и да се страхувате от тях. Само че това е въпрос на време. Един ден ще ви екзекутират. Един ден ще умрете, ще ви заровят в земята и отгоре ще ви турят една шепа пръст. След това ще ви четат молитви, ще ви заливат с вино, а вие ще седите отдолу. Благодаря на такава молитва и заливане с вода. Аз не искам така да ме заровят и да ме заливат с вода. Не чакайте да умрете и тогава хората да ви четат молитви и да ви заливат отгоре с вода. Сами четете молитвите си преди още да сте умрели. Няма защо да умирате преждевременно.

Смъртта не е опасна. Тя е опасна само при прегрешението. Иначе тя е освобождаване на човека. Мнозина мислят, че смъртта освобождава човека от страданията. Не е така. Единственото нещо, което освобождава човека от страданията, това е любовта. Единственото нещо, което може да ви даде сила да побеждавате, е пак любовта. Човек има много желания, но не се знае кои от тия желания могат сега да се постигнат, при сегашните разбирания. Не е необходимо в този живот човек всичко да изпита. Защото няма условия да се опита всичко. Какво ще бъде положението ви, ако желаете да имате една огърлица от скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца? Ако имате такава огърлица, вие ще изгубите мира си. Ако до това време сте имали спокоен сън, от този момент ще изгубите съня си. Защо? Ще се научат за вашата огърлица много апаши и ще почнат да ви обикалят. Вие ще може да спите по един–два часа на вечер. Какво ви струва тази огърлица, щом като изгубите съня си? Затова именно Христос казва: „Внасяйте богатствата и съкровищата си в Божествената банка, дето никой не може да ги открадне.“

Сега аз не искам да ви насърчавам за онзи свят, но казвам: Ако тук не можете да живеете, как ще живеете на онзи свят? Ако тук не можете да обичате, как ще обичате в другия свят? Като отидете в онзи свят, там ще ви обичат, но вие как ще проявите любовта си? Вие не можете да проявите

любовта си и ще се намерите в едно натегнато състояние. Като отидете в онзи свят и видите каква съвършена чистота има там в мислите, чувствата и постъпките на съществата, които го населяват, вие ще се намерите в трудно положение. Ще искате да се скриете в себе си. Като влезете в онзи свят, вие трябва да сте ликвидирали с всички фалшиви монети, с които сте си служили на Земята. Всичко старо трябва да изгори, да ликвидирате с него и тогава да влезете в онзи свят, като новородено дете. Затова казва Христос: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек трябва да остане само с ценното в себе си и тогава, каквато работа да заеме, тя носи безсмъртието. Аз не поддържам мисълта, че човек трябва да заема най-високата служба. В любовта всички занаяти и служби са почтени. Да бъдеш земеделец, това е отлично. То значи да знаеш как да садиш. Когато направи райската градина, Бог сам посади най-хубавите дървета. След това направи птиците и животните и ги постави да живеят в тази градина заедно с човека.

Сега и вие ще знаете как да създадете в себе си красивите и хубавите мисли. Една мисъл може да се насади в ума ви, едно чувство и едно желание може да се насади в сърцето ви, една постъпка може да се насади във волята ви. По този начин може да измените и подобрите живота си. Всяка вечер, като си лягате, внесете в ума си мисълта, че можете да изправите очите си, ушите си, устата си, носа си, да се измените. И като внасяте в себе си тия положителни мисли, ще видите как постепенно ще се измените. Всяко отчаяние и обезсърчение ще ви напуснат. Така ще идват вашите добри приятели един след друг при вас и ще ви донасят по един подарък. Ти се чудиш възможно ли е това? Възможно е. Днес получиш една ябълка, на другия ден – друго нещо. Някой пък ти пошепне, че Бог те обича. Не мисли, че си сам. Не се отчайвай. Той ти казва, че Бог е благ и истинен. Работете в това направление и вие да създадете в себе си един ценен плод. Като срещнеш един човек, да го обикнеш, да обърнеш ума си към Бога. И тогава, като погледнеш към Божието лице, да разбереш харесва ли те Той. И после, като предаваш Божията любов, пак да погледнеш към Божието лице, да видиш доволен ли е Той от тебе. Та, и [в] предаването, и в приемането на Божията любов винаги да виждате Божието лице доволно, усмихнато и разположено.

Сегашните хора минават през особени психологически състояния, които сами не могат да си ги обяснят. Те четат Библията, но в Библията има много положителни и отрицателни мисли, които трябва да се обяснят. Пророците са казали много неща, но всички не са ясни. Много неща трябва да се обяснят, да станат ясни. Те са описвали онзи свят, който още не е добре изяснен. Божественият свят не може да се опише. Само любовта е в състояние да даде една представа за Божествения свят. Ето защо вие

трябва да възприемете Божествената любов, за да разберете своят живот. Освен това вие трябва да приемете тази любов, понеже целият свят минава през големи изпитания и страдания. Тогава кой е онзи, който ще ви изведе от тези изпитания? Кой е онзи, който ще ви изведе през страданията? Това е Бог, Който носи любовта в света. И ако тези дни на изпитания се съкратят, това ще стане заради избраните Негови. Ако не се съкратят, значи нито един пророк няма на Земята. И ако дните на изпитанията не се съкратят, мъчно ще издържите. Но дните ще се съкратят, изпитанията ще се намалят заради избраниците Божии.

Казвам: Това е Бог в света, Който приготвя благото за всички онези, които Му се надеят. Ще видите, че светът ще се оправи по един чуден начин и то така, както не сте предполагали. Няма да ви разправям как ще се оправи светът. Като видите, ще разберете. Нито един от нас няма да замине на онзи свят, докато не види как ще стане оправянето на света.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

28-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_04_21 Божията мисъл
утринно слово

БОЖИЯТА МИСЪЛ

25 утринно неделно Слово
21 април 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана.

Няма по-хубаво нещо на земята от това да мисли [човек, б.р.] добре, да чувствува добре и да постъпва добре. Сега не вземайте в обикновения смисъл да бъде човек добър, да има светъл ум и т.н. Аз не зная какво разбират хората, да има човек светъл ум. Тази лампа е светла, но светлината ѝ от нея ли произтича? Някакъв ток минава и тя го превръща на светлина. Светъл ум, значи човек да бъде свободен, да възприема светлината и да произвежда светлина в себе си. Пряката светлина е недостъпна за човешкия ум. Светлината, която имаме е отражение, нагажда се на ума. Светлина е, която може да произведе една мисъл. Какво отношение съществува понякой път между светлината и мисълта? Светлината, това е външното условие за проявление на мисълта. Често идеалът на младото поколение е да ходят по двойки. В какво седи идеалът сега? Този идеал на земята изгубва своя смисъл. Хората започват с Божествения живот като ангели, а свършват по човешки. Започват със светлината, идат до топлината и свършват със силата. Те започват с радостта и свършват със скръбта. Като остарее човек, току се оглежда на огледалото. Казва: „Отидоха младините.“ Като млад момък и като млада мома ще се облече, ще ходи на хорото, ще се показва. Като стар носи бастун, наведен, гледа на земята и казва: Остарях вече. Какво подразбира: „Остарях“? Че като си остарял, кой ти е крив за това? Сега аз разглеждам предмета много обективно, както един зоолог разглежда едно животно. Разглеждам старостта вън от човека. Не смесвайте човека като млад или като стар. За мене и старостта е една дреха, която човек трябва да облече. Че си се облякъл, това е твоята работа. Че си скъсал тази дреха, то е една работа. Като се скъса дрехата, вие съвсем криво разбирате скъсването. Вие така тълкувате скъсването. Понеже тази дреха, като си я носил дълго време, тя се е посветила. Щом се посвети дрехата, образуват се прозорци. Най-първо къщите са ги правили само с една врата, но като станаха културни, турят вече прозорци или на изток или на юг, или на север, или на запад. Някой път има два прозореца, някой път четири, някой път

трябва да се турят стъкла. Като осиромашее човек, много прозорци има. Вие считате тези прозорци като оголяване, скъсала се дрехата. Какво разбирате под думата „оголял“? Всеки човек, който не мисли добре, оголява. Всеки човек, който не чувствува добре, оголява. Всеки човек, който не постъпва добре, оголява. Щом като оголее, ще го изпъдят из рая навън на общо основание. Като дойде архангел Михаил, той ще донесе една кожена дреха, ще го облече и ще го изпъди из рая навън. Казва: „Хайде в света да работиш.“

Страданията ще научат човека да мисли. Сега аз не искам да ви говоря, да ви убеждавам. От толкоз хиляди години хората са все говорили и едно нещо са искали, да убедят хората, че има Господ в света. Искат да докажат, че Христос е възкръснал. Да допуснем, че има бъдещ живот. Хората доказват, но те още не са доказали.

Отишъл един от видните проповедници Муди при един професор по богословие, който искал да докаже, че действително китът погълнал Йона. Но китовото гърло е малко, че не могъл да го погълне. Този научно доказвал по кой начин го е глътнал. След като доказвал, доказвал, всички разбрали, че го е глътнал. Муди казва: „Зор видя Йон, докато го глътна китът, трябваше да го държи във водата, докато го глътнал.“ Вие чакате да докажа, дали го е глътнал или не. Как и го е смлял, колко време го държал. Трябва да се докаже, че три деня го държал в устата си. Туй е човешка страна. Защо Йона трябваше да го глътне китът? – Защото бягаше от Господа. Прати го Господ да иде в Ниневия да проповядва. Той не отиде в Ниневия, отиде да проповядва на кита. Толкоз беше усърден, че като го хвърлиха, отиде да проповядва на кита. А пък като беше толкоз учен, че го научи как да се моли. Той му проповядва, най-първо казва: „Добре дошъл“, прие го в устата. Проповядва на Йона да се моли. Казва: „Ха сега да те видя. Като ти каза Господ да идеш в Ниневия, защо не идеш?“ Тия всичките хора ще измрат, ще погинат. След това китът го изплю на брега и каза: „Ха, на добър час, да проповядваш. Още веднъж не искам да те приемам на гости. Мене ми е неприятно да приемем гости, които не изпълняват Волята Божия.“

Проповедниците не разглеждат въпроса така. Казват: „Как тъй китът да говори на Йона. Той е едно глупаво същество.“ Че хубаво, как умното същество влиза в устата на кита вътре? Казвате, то е случайност. В алегоричният език, случайност в света няма. Какво разбирате под думата „случайност“? Когато човек се е обезверил от всичко в света, той влиза в света дето случайността е. Тя случайността, е една много красива мома, която управлява света. Като го хване, тя му доказва. Тя като говори на човека, той разбира какво нещо е. Като си се обезсърчил от всичко, тогава

ще дойде нещо, което ще те убеди и ти сам ще се учудиш, как е станало това нещо. Понеже, като няма да можеш да го обясниш, ще кажеш: „Това е случайност в света.“ Сега аз не искам да ви доказвам, какво нещо е случайността в света, защото трябва да ви държа цял един час на повърхността отгоре. То е много трудна работа. Представете си, да ви държа с един конец над един кладенец отгоре, да ви доказвам, може ли да влезете в кладенеца или не. Не ви се иска да слезете. Да ви доказвам, да ви убеждавам, че като слезете, богатство има, че това има, онова има, цял час ще ви вземе, докато ви убедя. Казват: „Може да ме пусне, но я ме извадите, я не.“ Не сме ли ние хората, които висим с един конец отгоре над кладенеца? Какво нещо е смъртта? Ходиш, разхождаш се, дойдеш вечерно време над кладенеца, не влизаш още, защото не се скъсал още конеца. Като се скъса конецът, ще слезеш долу. Питам: След като се скъса конецът и ти влезеш в кладенеца, закон ли е това, или случайност? Случайността не е за разумните хора. Всички онези, които се учат, за тях е случайност. За вярващите действува онзи Божествен закон, онази последователност, онази разумност, която съществува в света. Разумността е една необходимост. Ние казваме, че един човек е разумен. Казваме, че на човека лицето му е светло. Има една светлина, която излиза от лицето на човека, когато човек стане разумен. Ако човешката мисъл се усили, човек може вечерно време да ходи без да му трябва светлина, самото му лице носи светлина и свети. Вие влизате в света и не знаете, как трябва да постъпите. Всякога, когато човек не знае, как да постъпи, значи малко светлина има, мисълта му е слаба. Но вие, когато мислите, за кого мислите? За когото обичате, мислите. Мнозина искат да имат силна мисъл. Но силната мисъл, светлата мисъл зависи от любовта. Невъзможно е, не можеш да мислиш за туй, което не обичаш. В света има два начина, по които се учим – по нещата, които ние обичаме и нещата, от които ние се отвращаваме. Тези работи, които обичаме, се привличаме от тях, ние искаме да ги опознаем отблизо. Неща, които не обичаме, искаме, колкото се може по-далеч от нас да бъдат.

Сега сме в един свят, дето всякога може да изгуби туй, което има. Имате една светла мисъл, тя може да потъмнее. Имате едно светло чувство, то може да потъмнее. Ако искате вие да се реализират нещата във вашия живот, те трябва да минат през три фази – онова, което трябва да се разбира в живота, трябва да бъде като мисъл в мисловния свят и тази мисъл ще слезе във вашето сърце, ще се превърне в едно чувство, нова форма ще вземе. Така ще живее доста дълго време. След това, това чувство влиза във физическия свят, като една постъпка. Така ще живее, дълго време, че тогава ще се въплоти отвън, ще стане като някоя реалност. Едно дете, дали е от единия пол или от другия, ако не мине през трите свята, вие не може да очаквате да яви нещо хубаво. Деца, които не са минали от

мисловния свят, от духовния свят във физическия, да са живели в ума на човека, те отвън не могат да се въплотят. Ако се въплотят, ние ще кажем, че те са изродени.

Казвам: Законът е същия. Бог трябва дълго време да ви държи в ума, трябва да ви държи в сърцето си, да ви държи и във волята си, че тогава, като излезете из ум, из сърцето и из волята на Бога, че влезете в света, тогава ще стане нещо от вас. Роденият от Бога трябва да е държан и в мисълта на Бога. Вие казвате: „Да видим Христа." С виждане тази работа не става. И само с молитва не става. Молитвата е хубава, но ще се намерите в трудно положение, ако не разбирате. Мене ми разправяха един анекдот, тук в България или в София е станал. Може да е измислен, не съм го проверил. Един шоп отива на пазара и носи една каца масло. Двама софийски апаши, като търговци, гледат маслото, харесват го, казват, че те имат съдружник в Княжево. Дават му малко пари и му казват, че те ще го заведат при един свещеник, който ще му плати, а те вземат маслото. Отиват при свещеника и казват: „Дядо попе, този селянин е малко побъркан, но на ти 50 лева, прочети му да му мине. Той ще ти иска пари за масло, но ти му чети." Отива селянинът при свещеника да му плати. Той му туря патрахиля и започва да му чете. Казва: „Дядо попе, тази работа с четене не става, да ми платиш маслото." Свещеникът го потупал и почнал още да му чете. Той пак му казва: „Дядо попе, тази работа с четене не става. Маслото трябва да се плати."

Къде е погрешката? Свещеникът се е хванал с четенето, не е видял уловката. Дяволът някой път ще ти тури 50 лв. и вие ще плащате маслото на дявола. С четене, с молитви не върви тази работа.

На земята, човек е дошъл да върши волята Божия. Трябва да изучава Божията мисъл, да изучава Божията любов, да я възприема. Да я възприема във всичките нейни проявления. Има си закони, по които трябва да се изучава любовта. Няма по-красив предмет от изучаването. Аз се радвам, че младите изобщо са по-жежки да изучават. Старите казват: „То за любов не става. Ние бяхме там, то е празна работа, в света надали има любов." Че какво има в света? В света има любов, но ако ти не разбираш, какво нещо е светлината, ако не разбираш, какво нещо е топлината, мисълта, чувствата, постъпките, с тия трите работи ще се въоръжиш да разбираш любовта. Когато човек разбира отношението на любовта, в него настава един нов живот, тогава ще дойде безсмъртието. Казва: „Това е живот вечен да познаят тебе Единнаго, Истиннаго Бога". А Бог е любов. Човек, като познае любовта, ще влезе в живота на вечния живот. Във вечния живот ще намери всичките възможности. Туй, което човек търси, там ще го намери.

Казвам: Днес какво трябва да се прави? Казват, че Христос дошъл да спаси света и пострада. Ние, като разглеждаме света, казваме: „Как Христос не е още спасил света.“ То не е еднократен процес. То е един непрекъснат процес, както когато се вари розово масло. Знаете ли, няма нужда да знаете от колко килограма рози излиза едно кило масло? Горе-долу да ви кажа аз, макар че не съм варил розово масло. Горе-долу се изисква три хиляди килограма цвят, за да се изкара едно кило розово масло, 1:3000. Три хиляди розов цвят, че като го варите, капка по капка пада, излиза туй масло. Колко време се изисква, докато извадите едно кило масло? А пък да извадите от първичната материя, от която светът е създаден, от която човекът е създаден, трябва 3 хиляди години всичките фабрики в света да работят, за да изкарат един килограм от тази материя. И ако могат да изкарат един килограм масло, целият свят ще се поправи. Като поръсиш на един глупав човек от тази материя, умен става. Лошият, като поръсиш, добър става. Всичко в света, дето минеш, като поръсиш десетина капки на съвременния свят, всички тия хора, ще станат хора.

Разправяха ми един пример. В едно чорбаджийско семейство се бият синове и дъщери, крясък. Влиза една мома хубаво облечена, поусмихва се, казва: „Какво има? Много хубаво се борите.“ Всички се чудят. Тя поговори с този, с онзи, всички насядат, казва: „Какво има между вас?“ Бащата казва: „Много се радвам, че дойде.“ Майката казва: „Много се радвам, че дойде.“ Всички се радват, че е дошла. Веднага престава караницата, престава злото. Тя носи нещо. Че тия хора, които се карат в къщи, те се карат за едно парче хляб. Всички са гладни, всеки тегли парчето да яде. Бащата го тегли, майката, синът, дъщерята се карат да го вземат. Тя иде и торбата е пълна с хляб, за всички има по един сомун. Веднага спорът престава. Сега вие по някой път за какво спорите? За хляб. Речено-казано. Как някой си е позволил да вземе повече хляб от тебе. Не е въпрос за вземане. Кажат ви, че той говорил нещо лошо за тебе. Ти се докачиш, казваш, няма право да взема от твоя хляб. Процесът е обратен. Лошо говорил. Аз казвам по търговски: Той си позволил да вземе цяло кило от торбата. Какво право има? Какъв е законът? Кой взема от торбата? Аз съм виждал, като вземат хляб, че с хляба по главата. Българинът още като вземеш самуна, ще те набие намястото. Англичанинът и американецът, като ги обидиш, не ходят да се съдят като българите. Понякой път аз съм виждал, как се бият англичаните. Казва: „Господине, говорил си нещо лошо по мой адрес?“ – „Да.“ Започнат да се боксират по носа, по главата. Набият се. После се хванат за ръка, поздравят се, наместят си шапките, примирят се. Върви единият и казва: „Не трябваше аз да говоря за този човек.“ Другият, който го бие, казва: „Не трябваше толкоз да го набия.“ Единият мисли, че не трябвало да говори така лошо, другият мисли, че не трябвало да го набие

така. Не е лоша работа да се набият хората.

Влизам в един дом. Майката с точилката бие едно малко момиченце. Момиченцето плаче. – „Извинете господине.“ Рекох: „Ти го опитваш дали хубаво знае да пее.“ Казвам, доста хубав глас. Отлична певица ще стане. Гласът е много ясен. Като взема тоновете са много верни. Основният тон много добре взема, мекота има, топлина има, светлина има и сила има. Щом майката бие детето, човек става от него. Дете, което плаче, човек става от него, дете, което не плаче, човек не става.

Казвам: Помнете едно нещо, в света съществува един закон – както постъпваш с другите, така ще постъпват и с тебе. Както мислиш, така и за тебе ще мислят. Както чувстваш, така и за тебе ще чувстват. Както постъпваш, така и за тебе ще постъпват. Казвам: Практическото приложение на закона е, че човек сам създава своята съдба по единствената причина със своята мисъл. Ако възприеме мисълта такава, каквато Бог я изпраща в света, все ще има едно отражение, ако възприеме Божествените чувства така, както ги изпраща Бог в света и ако възприема Божествените блага и постъпки, човек ще има всичко. Вземете, най-първо бащата трябва да възпита своя син. Ако той не може да му предаде онази Божествена мисъл, която Бог му е дал и ако не може да предаде любовта, както трябва, ако не може да предаде истината, както трябва, защото истината седи в постъпките. Ако ти не можеш да постъпваш добре, ти ще бъдеш един неспособен човек да предадеш истината. Ако ти не можеш да чувстваш добре, ти ще бъдеш неспособен да предадеш любовта. Ако ти не си способен да мислиш добре, ти няма да можеш да предадеш Божията мъдрост. Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина трябва да се предадат такива, каквито са. Колкото и да е малко, трябва да предадеш, тъй както мислиш и да бъдеш доволен в себе си, че си предал туй. Ти сам да се радваш на онова, което си направил. Сега това е един закон, с който трябва да се справите, заради вашия вътрешен закон. Той ще ви служи за бъдеще, не за сегашния живот, туй е за далечното бъдеще. Ако не се научите да мислите добре, да чувствувате добре и да постъпвате добре, вие не зная дали може да виждате ангели за в бъдеще. Ако вие видите ангели, вие ще се намерите в положението, както ако някой кон дойде при човек и иска да види това същество, което Бог е създал. Това същество ще се качи на гърба на коня, ще му тури гем, ще тури седло, един ремък отдолу, ще се покачи на гърба му, с шпорите ще го побутва по корема. Казва: „Ето това същество създал Бог.“ Това същество ще му тури юзда, ще го впрегне в каруца, ще се качи на каруцата, ще вземе камшика, ще каже: „Дий!“ Конят ще каже: „Ето това същество Бог е създал.“ Като се върне конят, ще каже: „Още веднъж не отивам при хората. Там няма никаква свобода.“

Казвам: Има един начин, при който можете да бъдете здрави. Аз много пъти съм говорил, искате да бъдете здрави. Човек, който иска да бъде здрав, той трябва да разбира закона на любовта. На земята, ако иска човек да работи, умът му трябва да разбира законът на любовта. Ако иска нещата да стават тъй, както той иска, той трябва да разбира закона на любовта. Не тази любов, която вие имате, едно приятно разположение да има човек. Разположението ще дойде.

На всяка една мисъл, която проникне във вашия ум от Бога, какво място ще дадете? Сегашните богати хора, нали имат стая за гости, най-хубавата стая, като дойде някой голям гост. Като дойде някой цар на гости на друг цар, ще му даде най-хубавата стая, легло, покривки, юрган, килими – всичко, туй в съвършенство направено. Казвам: Във вашите души вие имате ли стая приготвена за една Божествена мисъл? Тя е като един ангел, като дойде, имате ли стая заради нея? Ако нямате стая, тази мисъл ще мине, ще замине, не може да остане във вас. Тя като погледнеш ще си замине. Ако имате стая, тази мисъл ще остане във вас, този ангел ще остане във вас и цяла нощ ще ви говори. Като се върне ангелът при Бога, той ще разправи за нуждите, които имате в света. Само като мине покрай вас, ще каже, че вие нямате нужди, че онова, което вие имате, не сте го разработили, че вие не се нуждаете от нищо друго. И тогава Господ ще ви изпрати един, който да ви научи, как да си държите стаите чисти. Знаете, колко мъчно е да имате чист ум, колко мъчно е да имате чисто сърце и колко мъчно е да имате чисто тяло. Като се изпотява човек, от 7-те милиона прозорци навсякъде потта излиза. Като се лекува някой болен човек – приложен е начинът, най-първо излиза пот, която е миризлива и най-после излиза една студена пот. Като вземе да излиза тя, човек е чист, престава да мирише. Щом престане да мирише, то човек е здрав. Дотогава, докогато потта мирише, човек не е здрав. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си мисли, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си чувства, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си постъпки, ти не си здрав човек. Казваш: „Условията са такива.“ Ти ще внесеш в себе си спокойствие, ще го намериш туй спокойствие. Ще се обърнеш към Бога, ще се молиш, ще се молиш докато дойде спокойствието.

Сега на вас този процес ви се вижда мъчен, понеже мислите, че големи усилия трябва да се направят. Казва: „Много дълго трябва да се моли човек.“ Дългото време подразбира една вътрешна интензивност. Човек желае всичко туй с всичкото смирение на душата си, желае нещата да ги има. Защото гордостта в човека иде, когато той мисли, че няма нужда от никого. То е едно заблуждение. Казва: „Аз нямам нужда от никого.“ Имаш нужда от баща си, от майка си, от братята, от сестрите. Майка му девет

месеца го носила – нямал нужда. Баща му го хранил – нямал нужда. Всичко в света работи за нас. Казва: „Нямам нужда от никого." Когато така казва, не зная какво мисли човек. Той има нужда от въздух, той има нужда от светлина, казва, не се нуждая от нищо. Къде е философията? Ние сме така зависими. Седи, в себе си се надул, казва: „Нямам нужда от никого." То е глупава работа. Тепърва човек има да се учи, да се моли, да говори на баща си, че във всяка дума да има светлина, във всяка дума да има топлина, да има и сила вътре. Да носи нещо благородно, да носи едно ухание. Само като си дигнеш очите към Бога, от тия очи да излиза светлина, като си отвориш устата, да потече благо, като че мед тече из устата ти навън. А пък като проточиш ръката си, да излезе сила. Законът е такъв: Слабият, като дружи със силния, силен става. Глупавият, като дружи с умния, умен става. Онзи, на когото сърцето не е топло, като дружи с онзи, на когото сърцето е топло и неговото става топло. С какъвто дружиш такъв и ставаш.

Дружете с хубавите светли мисли, дружете с топлите чувства! Дружете със силните постъпки! Силните постъпки се направляват от ангели. Мислите, чувствата и постъпките, това са качества на един свят, който тепърва има да изучаваме. В сегашния физически живот ние се учим да се обличаме и събличаме. Ние сме се научили да обличаме връхни дрехи, ризи и други. Да се обличаме, това сме научили. Как, какъв е смисълът на живота, не го знаем. Казва: „Трябва да се наядеш." Какво е яденето? Наядеш се, после спиш. Казва: „Пак да ядем, пак да спим." Казва: „Много учен човек." Ще стане, ще вземе книгата, ще надраска с черно мастило, ще напише думите, ще постави точки, запетаи, казва: Написал нещо.

Веднъж бях при един евангелист, който вярва точно тъй, както е писано в Евангелието. Подула му се страната, вика лекар. Казвам му: „Нали е писано в Евангелието, че който има вяра, да се помоли и ще оздравее." Казва: „Молих се, но не оздравях." Казвам: Каква е тази вяра, която не може да оздрави един зъб? Той казва: „Господ няма да се занимава с такива работи." Рекох: „Че само лекарите ли могат да направят това?" Казвам му: „Ако аз мога да те излекувам без лекарство, какво ще кажеш?" Казва: „Без лекарство не може." – „Как да не може?" Казва: „То е било само по времето на пророците, сега не може при сегашните хора." Казвам: „Ако аз го направя, какво ще кажеш?" Казва: „А, ще го направиш?" Хубаво, турям си ръката, престава болката. Казва: „Ти ме омагьоса." Щом каза, че го омагьосах, пак дойде болката. Казва: „Аз вярвам в Господа Исуса Христа. Искаш да ме убеждаваш в друго верую." Казвам: „Не, искам да те извадя, като вярваш в Христа, като го повикаш, без да си тури ръката, пак ще оздравееш. Аз го повиках. Той като си тури ръката, ти оздравя." Казва: „Как? Той ще се занимава ли с мене?" Чудни са хората. Ние не обичаме да пипаме когото не обичаме, пазим се от огън, не искаме да ги пипаме. Като

обичаме някого, пипаме го. Които обичаме, мислим за тях, чувствуваме за тях, постъпваме за тях.

Та вие не разбирате закона. Казвам: Трябва да бъдем проводници на Божествената мисъл. Сега аз да ви го кажа, то е едно тщеславие, няма какво да ви казвам. От Божествено гледище, аз като те видя тебе, аз ти говоря това със смисъл. Понеже за бъдеще искам да разправям, като проповядвам, затова го правя. Другояче не щях да кажа никаква дума. Трябва ми един пример. За туй го правя, за да разправям. Другояче, може да те намеря като спиш, да си туря ръката, ще оздравееш, ще благодариш на Господа. Но понеже ти си се молил на Господа, някой да си тури ръката и да те излекува, минавам и си турям ръката. Аз се радвам, че си здрав. Радвам се, че благодариш на Бога. Сега дето се разправяме, влизат отрицателни мисли. Мислиш, че искам да те заблудя – неприятни работи. Казва: „Да не изнесеш името ми." Рекох, че в небето вече те знаят колко си вярващ. Според твоето верую Христос, чрез моята ръка те излекува. „Че как чрез твоята ръка?" Рекох му, слушай да ти кажа: „Тъй както ти гледам ръката мисля, че си от циганско произхождение. Ако още не вярваш, ще те изкарам, че си от циганско произхождение."

Та казвам: Всички хора, които не разбират Словото Божие, са все от цигански род. Всички хора, които не постъпват както трябва, са от цигански род. Циганите са ученици, които са изгонени от школата. Всеки човек, който е бил в школата на любовта и не е завършил както трябва, циганини са. Рекох му: „Ще оставиш твоята цигания." Той си казва името. Рекох му: „Името си не ми казвай. Името ти е много добро, но циганията ти е лоша."

„Както ме е Отец научил". Бог ни учи да приложим Божествената любов в нас, да имаме онова велико смирение да се радваме, че живеем в един свят, който Бог е създал и го украсил. Че трябва да се учим да бъдем носители на всички блага. Като се научим така да живеем, през цялата вечност ще проучаваме каква е Божията любов.

„Както ме е Отец научил". Желая, както Господ ви е научил, така да постъпвате. Едно време Господ, който се проявяваше чрез пророците, проявяваше се чрез Христа, прояви се чрез апостолите, сега се проявява чрез всички, които го обичат.

Отче наш.

1940_04_24 Сгъстяване, разредяване и разширяване
лекция пред общия окултен клас

СГЪСТЯВАНЕ, РАЗРЕДЯВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш"

„Венир Бенир"

(Учителят гледа темите: „Малки загуби [и] малки придобивки".)

Малките теми са за много учени хора, за някой гениален човек. На гениалния човек трябва да дадеш най-малко брашно да направи хляб. Някой, който не знае, цял чувал да му дадеш, че тогава да направи хляб. От три буки три вретена може да изкара неученият. Но някой може да му се види туй противоречие. Природата не обича да се хабят нейните енергии. Затуй тя е внесла новото в света, едно ново поколение.

Първите хора са хабили много нейната енергия. Казват: „Човек няма какво да мисли много." Какво трябва да прави? Не трябва да мисли. Той още не се е научил какво да мисли. Не трябва да мисли. Той не е започнал да мисли, пък разсъждава за мисълта. Някой говори за любовта. Говорят за любовта някои, но не са дошли до любовта. Имат някаква сянка, казват: „Не трябва човек да обича." Той още не е почувствувал какво нещо е любовта. Говори за любовта, казва: „Не трябва човек да люби." Тия хора са много разточителни.

Любовта именно е ограничение на всички разточителни. Щом влезе любовта, разточителността престава в света. Докато няма любов, разточителност колкото искаш. Например двама души се карат – това е разточителност. Двама души се сърдят – това е разточителност. Двама души се обезверяват – това е разточителност. Двама души са мързеливи – това е разточителност. Всички отрицателни неща в света – това е все разточителност. Казва някой: „Искам да си поживея малко." Това е разточителност. Хората на тази разточителност искат да си почиват. Казват: „Да починем малко." Как ще почине човек, когато не работи! Почивката разбира работа. Учил дълго време, престава малко да учи. Той никак не е учил, научил за една година три думи французки, казва: „Побеля ми главата, не искам да уча французки." Казва: „Аз два езика зная." Един българин казва: „Сил ву пле" (S'il vous plaît. (фр.) – Моля Ви; Ако обичате.), на английски казва: „Хелп йоселф." (Help yourself. (англ.) – Заповядайте, вземете си.) „И още зная, не искам да казвам…" А това са единствените думи, които знае. Религиозните хора са научили нещо и

искат да обясняват нещата, сравняват, но всичките едно и също нещо повтарят.

По някой път правят баница. Или я правят, като я въртят като змия на колело – това българите го казват „зелник“. А пък други я правят, като набръчкват корите. Не ги правят вити, а ги набръчкват. После я поливат с мляко и каймак. Някой път някои си дават мнението: „Тази набръчканата е малко по-хубава, витата е малко по-твърда.“

Към коя категория спада яденето?

СГЪСТЯВАНЕ – Това е физическият свят, това е яденето.
РАЗРЕДЯВАНЕ – Това е духовният свят.
РАЗШИРЯВАНЕ – Това е умственият свят.

Щом се сгъстява повече, отколкото трябва, усеща едно ограничение. Казва: „Ограничават ме.“ Щом има ограничение, то е вече сгъстяване. Следователно свободата е да излезеш от онази област на сгъстяването, втвърдяването. По някой път хората започват да остаряват, втвърдяват се. А се втвърдяват по единствената причина, че старите хора малко мислят, малко чувстват. Чувстването, любовта, те казват така: „Любовта е младежка работа. Многото мислене и то не трябва. Човек много да мисли, какво ще придобие? Толкоз години аз си блъсках главата, нищо не съм придобил.“ Но, именно, той си блъска главата. Много деца има, с блъскане главата нищо не излиза. Като блъскаш млякото, може да извадиш масло. Какво печели маслото? Млякото губи. Ако някой те блъска, някой избие млякото и на тебе остави само мътеницата, ти какво придобиваш? Щом излезе маслото и остане мътеницата, мътеницата вече психология има, мътните води повреждат. Щом влезе в стомаха, става наслояване. Хората се повреждат от сгъстените мисли, от сгъстените чувства, от сгъстените постъпки. Щом на човека се сгъстяват мислите, той свършва, замръзват хората. Щом замръзне човек, трябва наново да го размразяват. Значи в замръзналия човек няма достатъчно топлина. А топлината, това е онзи закон за разредяването. От него зависи здравословното състояние на човека. Щом започнат да изстиват ръцете, щом започне да ти изстиват краката, това е едно нездравословно състояние. Щом започне да се стопля тялото, да се стопля главата, да ти изстиват ръцете, топлината е отишла там, дето не трябва. Умът не се нуждае от топлина, нуждае се от светлина. Сърцето не се нуждае от светлина, нуждае се от топлина. А пък тялото се нуждае и от светлина, и от топлина, за да може да става правилен растеж.

Сгъстяване – ти имаш неразположение на ума, не го знаеш защо. Щом имаш неразположения, сгъстяване е станало. Тогава как може да се

освободиш от една мъчнотия? Трябва да се разредиш. Ако в разредяването не може да се разредиш или да се наредиш, както трябва (разредяването и нареждането спадат в същата категория), тебе ти трябва разширение, трябва ти една мисъл, защото мисъл, която не може да помогне на сърцето, не е права мисъл. Добро чувство е, което може да помогне на тялото, то е добро чувство. Добрите чувства помагат на тялото, добрите мисли помагат на сърцето. А пък трите заедно, съединени: човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, те помагат за усилването на човека. Така човек е разделен на три части: главата му е, която се съобщава с Божествения свят; сърцето му е, което се съобщава с духовния свят; тялото му е, което се съобщава с физическия свят.

Сега, в тия три свята съществуват три вида ангели: едни ангели има, които направляват човешкото тяло; едни ангели има, които направляват човешкото сърце; трети ангели има, които направляват човешкия ум. Когато ние не слушаме първите ангели, осакащаме тялото. Когато не слушаме вторите ангели, осакащаме сърцето. Когато не слушаме третите ангели, осакащаме ума. Когато човек престане да слуша, осакатява се в трите свята.

Как наричат туй положение? Умиране. Умира – той излиза из този свят на Божествената хармония. Да умре човек значи да излезе от музикалния свят и влиза в един свят, дето няма никаква музика, светът на вечното мъчение, на хаоса, на безпорядъка на нещата. Вие сте преживявали състоянието, когато всичко е объркано в ума, когато всичко е объркано в сърцето и когато всичко е объркано в тялото, не може да се оправите. Уреждате въпроса на тялото, например. Искате дълго време да живеете. Тялото само по себе си не може да живее. За да живее човек дълго време, той трябва да разбира законите на сгъстяването, разредяването и разширяването. Да знае кое кога ще му трябва. Представете си, че част от човека има сгъстени неща, твърди. Костите, например. Един човек, ако целият стане само кости, какъв ще бъде? Казвате: „Човек трябва да бъде твърд във всичко.“ Твърд трябва да бъде, но някъде трябва да бъде мек. Казва: „Той трябва да има широка душа.“ Широката душа към кое спада? – Към разширението. Човек не може да има широка душа, ако в него умът не взема участие. Как ще познаете това състояние, когато имате широчина? В широчината има разположение, има и мир. Един човек с широка душа с всички хора може да се справи, където и да е, дойде той, лесно може да се справя. Той е като богатия човек: дето иде, лесно се справя, понеже на всички плаща. Дето влезе, плаща човекът. Най-богат човек е.

Аз наричам „богат“ човек, който е богат с тялото си, богат със сърцето си и богат с ума си. Има хора, които са богати телесно, но сърдечно не са

богати. Има други, които по сърце не са богати, телесно са богати. Има други, умствено богати, а сърдечно сиромаси. Богат е човек, който умствено е богат. Но трябват качества сега. Не всеки може да бъде богат. Той, за да бъде богат, трябва да има една площ на челото. Богатите хора се определят от известна площ, известни криви линии, пропорции има, понеже всичкият умствен живот иде само от тази площ от челото каквото възприема. Долната част на носа възприема чувствата, човек е чувствителен. Долната част в мъжете и жените се отличава. Понеже челюстта на мъжете е покрита с косми, а на жените е гола, следователно по сила мъжът е по-силен, отколкото жената. Защо? Защото челюстта му е покрита с косми, а жената е по-слаба, понеже няма брада. Ако жената би придобила качествата на мъжа, ще израсне брада. Ако мъжът придобие качествата на жената, брадата му ще изчезне. Сега, това са практически положения. Разбирам приложение в живота.

Целият съвременен свят иска да тури в една държава, в едно общество ред и порядък. В което и религиозно общество да влязат, казват: „Трябва да се вярва в Бога." Да се вярва в Бога, но с какво трябва да вярва човек? Казват: „Със сърцето си." То е тъй казано, но вярата на човека не се намира в неговото сърце. Вярата на човека се намира горе в главата му. Но за да се придобие тази вяра, в симпатичната нервна система има особени центрове, оттук една енергия трябва да слезе, за да се прояви вярата. Та казвам: Щом дойдеш до вярата, трябва да мислиш. Ти не може да имаш вяра, ако не си мислил. Когато ние говорим за вярата, за чувствуванията, ние разбираме тия чувства вече. Вярата спада в областта на чувствата, на интуитивната мисъл, на Божествената мисъл. У нас Божествената мисъл се изявява като чувство. Не може да я разберем. Ние някои работи разбираме, след като сме ги възприели. Например ти се опариш и веднага дръпнеш ръката. Дърпаш ръката преди да си мислил. След като си се опарил, от резултата започваш да мислиш. Ако остане на човешкия ум да спаси ръката, с мисленето ще изгориш ръката. Ръката, като се опари, веднага се дърпа, оттегля се. Туй оттегляне, туй чувствуване е много по-бързо, отколкото твоята мисъл. Някои хора казват, че техните мисли са много бързи. Много слаба мисъл имат хората. Ти като се опариш, чувствуванието действува по-рано, отколкото мисълта ти.

Или вие ядете – и там мисълта е слаба. Вие като погледнете на яденето, не може да определите колко да ядете. Някой път казвате: „Преядох." Какво показва преяждането? – Не си обмислил хубаво. Взел си повече храна, отколкото стомахът може да смели, да свърши тази работа. Хиляди години ние ядем. Процесът на яденето едва сега започва да се изучава. „Какъв процес е – казва – да яде човек? Какъв процес става в него?" Хората едва сега знаят колко сложен е процесът на яденето. Ти ще сдъвчеш храната, ще

станат ред процеси. Пречистване ще стане. Полезното от храната ще се вземе, ще се образува сок, излишното ще се изхвърли навън. Този процес, тия сокове, ще минат в дробовете, ще се окислят, ще добият червен цвят, ще се образува кръв. След туй кръвта ще иде в мозъка, ще се образува мисълта. И пак се заражда желание после, желание да ядеш. Не само човек има желание да яде. Вълкът е ял и вълк е станал. Овцата е яла и овца е станала. Конят е ял и кон е станал. Рибата е яла и риба е станала. Човек е ял и той човек станал.

Но ние искаме идеалните хора, да разберем каква е отличителната черта на човека. Човек, който не знае да яде, той не е човек. Единствената хигиена е това. Бог е направил човека. На първия човек е казал: „Всичко ще ядеш, но само от едно дърво няма да ядеш.“ Дал му хигиена да спазва на храненето, каква храна трябва да яде. Ти, например, искаш да бъдеш мълчалив. Ядеш кокоше месо – мълчалив човек не може да бъдеш. Кокошката, щом като влезе вътре, ще разрови. Като влезе вътре, ще изхвърли всичко навън. Ти искаш да бъдеш мълчалив, да туриш всичките хора в ред и съгласие, но ядеш свинско месо. Свинята ще разчопка, ще разрови, всичко ще разбучка. Дето влезеш ти, ще скараш хората – свинско месо си ял. Свинята какво иска? Тя търси ядењето, заровените работи търси. Аз съм наблюдавал свинята. Тя дойде, намери някоя круша и като я изяде, започва да рови. Вятърът задуха, паднат круши, тя мисли, че тя ги е изровила. Тя рови навсякъде и мисли, че всичките круши тя ги е изровила от земята. Тя не мисли, че те падат. Тя мисли, че като рови, тя ги е изровила. Това е разбирането на свинята.

На вас ако кажа за една седмица да живеете тъй, че да няма никакъв спор… Една седмица искам да не спориш. Чуеш, че някой говори на чужд език, не произнася добре. Мислиш, че българите говорят много добре. Мислите ли, че французите говорят много добре? Или че англичаните говорят? Знаете ли кои бяха първите французи, първите българи, първите англичани? Какви бяха първите езици? Има една вътрешна аномалия в езиците. Няма да се спирам върху това. Тази аномалия е произлязла от храната на хората. Вземете в немския език и в българския. Българите изговарят „р“-то натъртено. Германецът го турил в гърлото си и го изговаря гърлено. Англичанинът, който е усетил, без да знае, психологически англичанинът избягва „р“-то, иска да го произнася много мекичко. В тях има един опит. Те искат джентълменско възпитание. Ако идете в Англия, в тях има благородство. Но тяхното благородство не произтича като у французите. Англичанинът трябва да се мъчи да стане благороден, по воля иска да се накара, за да постъпва добре. Пословични са англичаните със своето хладнокръвие. Господар и слуга ядат на масата. След първото ядене слугата умира, господарят продължава да яде. Че

умрял слугата – той не се занимава сега с това, иска да си свърши работата. Мисли, че е превъзмогнал. Иде келнерът. Прави сметката. И пресмята всичкото ядене за слугата. „Не, господине, той изяде само първото ядене!“ Англичанинът прави сметката. Плаща за себе си, плаща и за слугата, който умрял и плаща само едното ядене, държи сметка, че другото не е изял. Българинът ако е, ще стане да види какво е станало със слугата. Този седи и казва: „Негова работа е, че е умрял.“ Какво се гони с този пример?

Един друг пример се е случил в Лондон. Един руски княз и един английски лорд се срещат в една тясна улица със своите файтончета. Такива файтончета, не с два коня, но с по едно конче. Улицата е тясна, не може да се разминат. Князът се спира и англичанинът се спира. Руският княз извадил вестник „Таймс“ и започнал да чете. Спират се, гледат се. Англичанинът изпраща своя слуга и казва: „Господине, като прочетете вестника, ще бъдете [ли] тъй добър да ми го дадете и аз да го прочета?“ Българин ако е, ще му се пръсне сърцето. Той бърза всякога. Българинът е много разточителен. Цяла зима ще прекара в кръчмата, като дойде лятото, бърза. Изгубеното време иска да го навакса, следствие на това си причинява голяма вреда. То е неговото психологическо схващане. Много бърза. Или в турско време българинът е правил големи снопове, понеже е плащал данък на сноповете. Но като дигне снопа, толкоз тежък, че мнозина от тях са се изсипвали. Как го наричат това изсипването? Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе.

Законът е все същ: не трябва да пресиляш нервната система. Ти не може нервната система да пресилиш. Своята нервна система не може да пресилиш. Не може да пресилваш и мускулната си система. Ако пресилиш, ще се явят известни болести на тялото. Ако пресилването е в чувствата, ще се яви в симпатичната нервна система нарушение, в дишането ще стане някакво нарушение, заболяване става вече. После, ако пресилиш ума си, тогава ще дойде неврастения. Та казвам: Неврастенията зависи от пресилването на ума. Разстройството на сърцето зависи от симпатичната нервна система; внесъл си повече топлина, отколкото трябва. Пък заболяването на тялото иде от голямото сгъстяване. Сгъстяването е хубаво нещо, но нещата са станали по-твърди.

Ако четете Библията от единия край до другия, колкото опитности са имали тези хора, в цялата Библия всички казват човек да води един естествен живот в умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение. Ако вземете закона за постенето: законът за постенето е закон за почивката. В седмия ден човек трябва да си почине. Шест дни Бог работи, но на седмия си почина. Наместо да се заемеш за

почивката, ти се заемаш със спасението. Човек трябва да пости, да се спаси. Как ще се спасиш? Ти постиш 3–4 деня, някои са постили до 10 деня. Един брат пости 10 деня и припадна, трябваше да го свестявам, трябваше да го пръскам с вода. Той не знае как да пости. За да дойде до 10 деня пост, той ще започне с един ден, после два деня, 3 деня, 4, 5, 6, 7, 8, 9 и тогава 10 деня ще пости, да се приспособи неговата нервна система. Той изведнъж пости 10 деня, пресилил се е, мисли, че като пости 10 деня… Но като постиш 10 деня, трябва да взема участие умът 3 деня, сърцето трябва да вземе 3 деня и тялото трябва да вземе участие 3 деня. И след като постиш 10 деня, трябва да направиш едно малко резюме, да видиш какво си спечелил.

Например аз бих постил 10 деня, но кога? Да кажем, има някой човек, с когото не може да се примиря. Аз ще постя 10 деня и като постя 10 деня, аз ще се примиря с него и той ще се примири с мене. Ако, след като съм постил 10 деня, не иска да се примири с мене, ще си замине за другия свят. Или ще се примири с мен, или ще си върви от света. Естественият живот е както музиката. Вземете някой музикант, напише някой ноти. Щом някоя нота не е на място, сбъркал е, зачеркне нотата, махне я. Щом няма тази хармония, която се изисква, веднага ще махне нотата и ще тури друга.

Сега някои [от] вас казвате: „Не можем да се примирим.“ Щом не искаш да се примириш с Божествената хармония, теглят ти един и ще те задигнат. Туй е по отношение на Божествения живот. Вие не можете да влезете в Божествения живот, ако не хармонирате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Трябва да се хармонирате. Не да ви убеждават другите, но вие сами трябва да го знаете. Досетлив трябва да бъде човек, много досетлив.

Сега, аз като ви говоря, в някои отношения неразбиране има на въпроса. Вие искате да угодите някому, вие най-първо искате да живеете за окръжаващите хора и те да кажат, че си добър. Най-първо човек трябва да угоди на Онзи, Който го е пратил на Земята. Един ученик, като отиде на училището, на кого трябва да угоди? На учителя, който преподава. Едно време преподаваше един учител по всички предмети, сега преподават много учители. Човек трябва най-първо да угоди на своя учител, който му преподава. Човек най-първо трябва да угоди на Бога, Който му е дал живота и Който се грижи заради него. Има да се коригираме. Ние за Бога имаме едно понятие, че ние очакваме, че Господ ни чака някъде с някоя тояга да ни наложи. Пък щом дойдеш до Него, Той като погледне живота ти, ще коригира. В каквото и да е отношение ще коригира.

Например по някой път вие искате да се лекувате. Казвам: Не може да се

лекувате, ако не знаете да пеете. Вие искате да се лекувате – вие не можете да бъдете здрави, ако не знаете как да ядете. Може да направим опит с вас, да ви туря на един опит. Като ядете, ще ви кажа: „Ще бъдете здрав“ или „Ще се разболеете“. Има едно ядене, едно кривене на устата и като го видя, казвам: Този човек ще се разболее, той не яде добре. 32 зъба – това е цяла арфа. Като яде човек, трябва да усеща музикалност, музика да излиза. Зъбите като се допират, излиза известна музика. Ако в яденето не чувстваш музикалност, ти ще се разболееш. Като седнеш да ядеш, ще нагласиш своята арфа. Акорди ще вземаш. Първото нещо, вие казвате: „Да се наядем.“ То е неразбиране. Да се наядем, музикални да станем. Музикален да станеш, трябва да се учиш.

Най-първо ти имаш едно напрежение, едно желание да ядеш. Туй желание да ядеш, то е до тебе. Как ще си подвижиш устата в яденето? Вземаш едно парче хляб или една ябълка. Отрежеш или отхапеш, как ще го туриш на зъбите – отпред или отзад? Говоря за онзи, който има здрави зъби. Някой вземе един плод, огледа го хубаво, очисти го, обърне внимание на формата му. Ако е ябълка или круша, обърне внимание върху формата, върху цвета. После допре този плод до обонянието си да види какво ухание има. И след това, като си огледал външната форма, опитал си мириса, тогава отхапеш тази ябълка. Трябва да почувстваш сладчината, която има. Ако тази сладчина, която има, по този естествен път ти не можеш да приемеш тази Божествена енергия, която съдържа плодът… Ти бързаш, тази енергия се изсипе. Ти бързаш да се наядеш. За да може да възприемеш Божествения живот, ти не трябва да бързаш. Този плод е дошъл от Слънцето, от което е взета тази енергия. Плодът е съчинение. Ако туй, което е написано върху плода, ако ти не можеш да го отвориш и да разбереш какво ти носи този плод… То е цяло писмо, което трябва да разчетеш. Ти ядеш бързо, не си сдъвкал добре храната. Тази несдъвканата храна влезе в стомаха и започне да прави известно безпокойство.

Казвам: Яденето е един [от] най-важните въпроси. Първите хора пострадаха, понеже не мислеха. Вие казвате сега: „Това ни е останало сега, да мислим за яденето. Ние нямаме време да мислим за яденето.“ Половин час, час и половина трябва да се употреби за ядене: сутрин – половин час, на обяд – половин час и вечер – половин час. Един час и половина ще употребите за яденето и в което ще употребите една отлична мисъл. Аз, ако се храня, няма да взема от фурната хляб, щях да си сваря жито. Ако ми са здрави зъбите, щях да го ям сурово, няма да го варя. Ако не са здрави, ще го варя хубаво, мекичко да е. Сега, ако имах жито, каква храна бих взел с житото? Една хубава круша, жълта, с тънка опашка, някак тумбеста надолу или една хубава ябълка, валчеста, малко тъмночервеничка, малко

жълта от северната страна, а червеничка от южната, бледа от източната, червеничка от западната страна. Тази Божествена храна, която влезе, тя ще създаде, тя ще донесе онази енергия, която е необходима за тялото. Ще почувстваш в себе си един подем. Тази ябълка и това жито ще внесат в тебе туй разредяване, ще имаш приятни чувства. После тази енергия ще се качи в твоя ум и ще внесе разширяване. Да кажем сега, ако туй сгъстяване, казвате: „Сгъстило се нещо." Мъчи те нещо. Но това, което те мъчи, ако ти не можеш да се освободиш от него, образува се сгъстяване. Ако този закон не се спазва, образува се наслояване. Всичките болести сега се образуват от наслояването. Ревматичните болки в ставите, то е от сгъстяването. Наслояване става, полуорганически вещества се наслояват, които седят и като дойде кръвта, тя като минава през тъканите, през капилярните съдове, където са твърди, образува се известно търкане, става възпаление, става подуване на крака.

Та, първият процес – трябва една мисъл. Мисълта е там, дето има една естествена светлина. И чувствата трябва да бъдат естествени, сега има една нормална приятна топлина. Тази топлина ще произведе разведряване. Сгъстяването е потребно на физическото поле. В клетките трябва да става туй сгъстяване, там, дето има една нормална връзка, която съществува между тях. После, щом дойдете в чувствата, започва вече разредяването. Най-после иде в човешката мисъл – разширяването.

Сега, с какво бихте ги заменили, да ги преведете? Разредяването с какво ще заместите? В разредяването ще внесете милосърдие, кротост, въздържание. Изобщо, когато говоря за любовта, разбирам закона за разредяването. Този закон трябва да действува в човешкото сърце. А пък в разширяването иде вече знанието. Ти като се учиш, става разширяване в твоята мисъл. Сега някои от вас мислят, че с целия си мозък мислят. Не. Задната част на мозъка се занимава с хиляди работи. Но човешката мисъл се занимава само с предната част на мозъка. Ако наблюдавате развиването на долната част на ума ви, челото ви ще изпъкне долу. В някои хора долната част на челото е изпъкнала и челото става полегато. В някои средната част на челото е развита – те са хора, които обичат история, литература. Тези, които обичат философия, отвлечените науки, у тях горната част на челото е развита. Музиката спада към литературните способности на човека. Редът и порядъкът спадат към материалния свят.

Та казвам: Ако искаш да се занимаваш с философия, трябва да е развита горната част на челото ти. Ако нямаш философия, няма да можеш да разглеждаш принципите на нещата. Да се занимаваш с литература значи да разглеждаш законите на нещата. А да се занимаваш с физическия свят, това значи да се занимаваш с фактите. Физическият свят се занимава с

фактите; духовният свят се занимава със законите; Божественият свят се занимава с принципите.

Следователно горната част на челото на човека се занимава с принципите, средната – със законите, а долната – с физическият свят. Гледаш челото на човека, горе не е развито – принципите ги няма. Не че ги няма, но не се е занимавал. Той говори за законност, но тази част на челото, средната, която се занимава със законността, и тя не е развита. Дойде до фактите, и там е слаб. Какво може да направи един човек, който няма достатъчно факти, няма закони, няма и принципи, с които да се ръководи в този живот? В самовъзпитанието по някой път казвате: „Човек трябва да се самовъзпита." Кой е методът на самовъзпитанието? Ти ще изучаваш законите на светлината за ума си; ще изучаваш законите на топлината за сърцето; ще изучаваш законите на силите, които действуват вътре в тялото. Ако изучаваш силите, ще помогнеш на тялото. Ако изучаваш топлината, ще помогнеш на сърцето. Ако изучаваш светлината, ще помогнеш на своя ум.

Мнозина от вас искате да се самовъзпитавате. Най-първо трябва да имате някое цвете, което да обичате. Аз не зная кои цветя вие обичате. Да обичаш едно цвете като един човек. Цветята се влюбват. Едно цвете като те обикне, ако го отделиш от себе си, то изсъхва. Законът сега е: Да кажем, вие живеете тук, срещате се и не се оценявате. Бог ви оценява, а вие не се оценявате. Бог обръща внимание на една душа, а вие казвате: „Какво има в нея?" Така ние разглеждаме и виждаме едно дете, че за в бъдеще има талант или като музикант, или като художник, или като архитект, или като голям правник, или като някой философ. Много заложби има вътре.

Сега мисълта във вас е, вие казвате: „Много остаряхме." Вие се оставете с вашето остаряване. Но всинца, които сте остарели, трябва да се подмладите. Много лесна работа е подмладяването. Но вие не трябва да правите погрешката на онази стара баба. Ето къде е погрешката на старата баба. Тя имала една колибка, а до нея имало една могила – не можела да вижда Слънцето, запречвало ѝ. Тя може да си пренесе колибата на друго място, дето няма могила. Но често казват: „Каквото повярва човек, ще стане." И тя започнала да се моли могилата да се премести. Молила се и после казва: „Стана точно както помислих – че няма да се премести могилата." На другата вечер пак се моли, но могилата остава. Цяла година се молила да се премести могилата. Защо? Ако могилата не се махне, махни се ти. Старите навици, които хората имат придобити, изискват едно голямо усилие да се преобразят. Не мислете, че един навик лесно можеш да го премахнеш. Постепенно на този навик трябва да му говориш, да го убеждаваш, да отправяш неговите енергии в друго направление.

Иде ми на ум един друг пример. Един българин, който обичал да пие, 25 години пил и все му проповядвали въздържание. Решил се той цяла седмица да не пие вино. Казва: „Голям герой – не пиеш! Мини покрай кръчмата да покажеш на кръчмаря, че вино не пиеш!“ И като минава, казва: „Дръж се, Иване, сега!“ Като се отдалечил на 100 метра, казва: „Ха, Иване, да му покажеш, че мина.“ И пак влиза вътре.

Туй е вярно и по отношение на търпението. Две млади сестри говорят: „Учителю, ние сме турили търпението.“ По едно време гледам, като се заловили и двете – картечен огън. Казвам: „Как се разговаряте, много приятелски.“ Веднага дойдоха на себе си. Казват: „Искаме да се разбираме.“ Че двама души се разговарят, не е лошо. Като говори един събеседник, може гласът му какъвто и да е, но най-първо, говори ли правилно той. Който говори право, приеми го. Да кажем, каже някоя дума по-остра. Изслушай го добре. След туй той да те изслуша и един друг ще се опознаете.

Аз често на някой като говоря, ми казва: „Ама ти ми се караш.“ – „Не – казвам, – малко повишавам гласа, не се карам.“ Какво значи да се карам? Казвам някому: „Не постъпваш добре.“ Сега, как може да се каже меко: „Не постъпваш добре“? Има друг начин: „Не постъпваш добре.“ Казвам: „Трябва да се постъпи добре.“ Може да кажеш: „Не, постъпваш добре“ – турям запетая след „не“-то. „Трябва да постъпваш добре. Трябва да постъпваш добре.“ Някой път туриш „не“. Ако туриш едно отрицание „не“, после „да“, те се заменят. Българинът казва: „Няма ли да идеш?“ И англичанинът казва: „Won't you go?“ („Няма ли да идеш?“) Българите и англичаните си мязат. Защо казваме: „Няма ли да идеш?“ Той иска да каже: „Какво мислиш, колебаеш ли се нещо? Ще идеш ли?“ Положително е това. Казва: „Няма ли да идеш?“ Разбираме: „Мислиш ли?“ Като кажем: „Няма ли да идеш?“, разбираме: „Мислиш ли, че ако идеш, ще е по-добре?“ „Ще идеш ли?“ значи решил си тази работа, ще я свършиш. Няма ли да я свършиш, какво мислиш, имаш ли свободно време или нямаш? Как си решил: ще идеш ли или няма да идеш?

Казвам: Човек не може да се самовъзпита, докато няма един предмет, който да обича. Вие не можете да вложите в себе си самовъзпитание без любов. Трябва да има нещо да обичате. Да кажем, обичате математика. Ако вие не обичате математика, много мъчно можете да научите. Или искате да пеете, да свирите. Ако не обичате, мъчно ще идете да учите музика. Най-първо ще създадеш обич към музиката. Като една цел ще създадеш музиката. Ще създадеш обич към музиката, за да станеш музикант. Ти не можеш да се занимаваш с философия, ако не обичаш

философия. И тъй, във философията седят принципите, в музиката седят законите. Музиката е закон. Следователно ще минеш, от принципите ще минеш към закона. Музиката показва правилното приложение на един закон.

Ти не можеш да приложиш един Божествен закон правилно без музика. В музиката имате до–ми–сол–до. Желанието, което имаш, е този закон. Какъв е начинът, по който можеш да изпълниш? Сол – то е завършеният резултат на изпълнението на този закон. Ако тия трите тона може да ги вземеш правилно, то закона си го изпълнил. Щом си изпълнил добре закона, ти вече влизаш в Божествения свят. Щом изпееш трите тона, ще влезеш в Божествения свят, после пак ще свършиш. Понеже има тясна връзка между принципите, законите и фактите, законите се справят с фактите. Принципите се справят със законите. Всичко туй съставя едно цяло. Един факт, то е една истина. Тя нито се доказва, нито се опровергава. Нещо, което е станало вече.

Та казвам: Една права мисъл, едно право чувство, една права музикална мисъл, едно право музикално чувство, една права постъпка, музикална постъпка, как ще ги изразите вие? Една права музикална постъпка, едно право музикално чувство. В правата постъпка трябва да има хармонично сгъстяване; в правото музикално чувство трябва да има правилно разредяване; а в правата музикална мисъл, в умствено отношение, трябва да има правилно разширяване.

Можете ли да дадете един тон на сгъстяването? Толкоз сте пели. До е сгъстяване. Ми е разредяване. Сол е разширяване. Винаги разредяването и разширяването образуват правилно сгъстяване на нещата, хармонично сгъстяване. Но ако вземете до в музиката, то е за тялото. Ако вземете ми, то е за сърцето. Ако вземете сол, то е за ума. Аз говоря за ония звукове, които са в законите. Но в съвременната музика. Съвременната музика е сянка на реалността. Когато ти вземеш един тон в природата, ти ще почувствуваш сила. Ако вземеш до вярно, веднага ще почувствуваш сила в тялото. Ако вземеш ми вярно, ще почувствуваш приятно разположение в сърцето си. Ако вземеш сол вярно, ще дойде светлина в ума. Щом светлината не се явява, щом топлината не се явява и щом силата не се явява, обикновено пеене е. Можете да пеете колкото искате. Но при закона на самовъзпитанието тия промени трябва да станат. Има работи, които трябва да се изменят. Ще идем по-далече. Във философията, в музиката, в принципите, законите, във фактите седи подмладяването на човешката душа.

Мисленето, чувствуването и постъпките трябва да се съединят.

Принципите, законите и фактите трябва да се съединят и тогава ще дойдем до онова разбиране – да разберем какво нещо е Любовта. Любовта вече спада към музикалния свят; Мъдростта спада към Божествения свят; а Истината спада към физическият свят. Когато говорим за фактите, имаме Истината; когато говорим за музиката, имаме предвид Любовта, законите в природата. Любовта се справя с всичките закони, а тя само не е закон. Когато говорим за принципите, разбираме Божествената Мъдрост, която е създала света.

Ако турим така: „Изгрява Слънцето“, ще вземе до, ми, сол. Ще вземем до, сол – то е изгряването на Слънцето. Залязва Слънцето – сол, [ми, до] е залезът.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
30-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 април 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_04_28 Както ме е Отец въздигнал
утринно слово

КАКТО МЕ Е ОТЕЦ ВЪЗДИГНАЛ

26 неделно утринно Слово

28 април 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божи.

Има едно събитие, което е велико и което важи за всеки един човек, едно събитие, което е важно за всеки народ, едно събитие, което важи за цялото човечество. Едно събитие, което важи и за цялото небе. Учителят, който се явява след смъртта си на своите ученици. Едно нещо от първите по рода си. Толкоз време той беше с тях, те не го познаха. Познаваха само външната страна. Когато Христос умря, те си казаха: „Тя свърши тази работа, то се видя. Туй беше нашето заблуждение." Разбягаха се като пилци без квачка. Казваха си: „Колко будали сме били, че се поддадохме на това заблуждение, не си живяхме както другите хора си живяха." Вие сега може да кажете: „Да бяхме ние тогава в тяхното време." И вие щяхте да направите същото. И вие щяхте да се разбягате. Но сега минавате за големи герои.

Важното е, че Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Той се явява да оповести една велика истина – както Го обича Баща Му, както Той обича, както Той проявява любовта си, така и Той обича. Вие, ако вземете да четете цялата християнска литература, няма да намерите нито един тълкувател, никой не е изтълкувал, защо Христос седя три деня в гроба, защо не беше един час, един ден, защо седя три деня. Ще кажете: „Не е толкова важно. Човек и без да го знае може." Три деня значи, човек е засегнат и тялото му и неговото сърце, и неговият ум. Засегнат е целият човек. Ако беше един час, отчасти щеше да бъде засегнат. А така, целият човек е засегнат. За вбъдеще, човек има да се развива в три направления: физическо, духовно и Божествено. Когато някой ви запита, защо Христос седя три дена в гроба, ще кажете: „За да ни покаже, по кой път да вървим." Три пътища има на земята, по които трябва да се върви. Мнозина са направили погрешка в ранната възраст. Учениците вървяха по

два пътя. Разпродадоха имането, готови вече, каквото придобият да го дадат. Като разпродадоха, трябва някой да работи за тях. Вие носите насъбрано от много векове и ако него го изхарчите безразборно, казвате: „Да си поживеем на земята.“ Знаете какво нещо е живеенето. Целта на човека е самоусъвършенстването. Човек има вложени всичките условия, направен е по образ и подобие Божие. Този образ и подобие изисква, човек да се усъвършенствува. Не да придобива, но онова, което е вложено, то трябва да се прояви, да се усъвършенствува човек, да стане подобен на Бога, да започне с любовта.

Та казвам: Вие сега се спирате върху живота. Светските хора се спират върху физическия живот на земята. За тях Господ е възкръснал, когато си имат къщица, кога имат парици. Русите казват: „Есть денги, Христос возкресе, неть денги, Смертью смерть.“ То е тяхно разбиране. Други разбират, като си имат къщица, като си имат парици, като си имат жена, като си имат дечица – Христос възкресе. Умре жената, умре той, като Настрадин Ходжа казва: „Като умре жена ми, половината свят се свършва, като умра аз, всичко се свършва в света.“

Третият път е да се служи на Бога. Защото в първия път, като искаш да имаш къщица, ще служиш на тази къщица. Камъни ще носиш, ще градиш, ще я чистиш. Къщата иска голямо слугуване всяка година. Пък всяка сутрин трябва да я чистиш, ще измиташ стаята, ще постилаш килими, украсявате я със столове, с маси, с какво ли не украсявате къщите си. Жена, ако имаш, деца ако имаш и на тях ще слугуваш. Хората слугуват на къщата, на жената, на децата, но щом дойдат до Господа, искат той да им слугува. Ако вие сте служили на една къща от любов, ако вие сте служили на жената и на децата си от любов, защо да не може да служите на Бога по същия начин. Вие казвате: „Не си струва, защото Господ няма нужда от нашето служене.“ Да служим на Бога се подразбира да се учим да прилагаме всичките добродетели, които съществуват, понеже целият човек е направен само от добродетели. Главата му, ръцете му, пръстите му, очите му, ушите му, носът му, устата му, всичките му органи са направени само от добродетели. И да изучавате законите на тези добродетели, тогава ще възкръснете. Някой иска, без да изучава добродетелите да възкръсне. Туй никога няма да дойде. За да обичаш, трябва цялото ти тяло да обича. Понеже човек е сбор от голямо множество от души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някои ги изчисляват на 300 милиарда.

Един учен човек, който се занимавал с живота на птиците, изчислил, че всичките птици наброяват около 80 милиарда – това е птичето царство на земята. Хората са сега около два милиарда, а птиците са 40 пъти повече, отколкото хората. А в човешкото тяло всичките клетки са около 300

милиарда. Вие даже нямате понятие за туй число и каква функция имат тия души вътре в нас. Вие мислите, че сте едно цяло и имате право да правите каквото искате. В човека има цяло народно събрание, има депутати, има министри, министър председател има. Дванадесет министра има във физическото поле, 12 има в духовния свят – 24 и в умствения свят 12, то са 36 министерства. Ако някой ви попита за имената на вашите министри, знаете ли ги? Първо казвате, че човек имал ум, имал и сърце, пък имал и воля. Чудното е, че човек има воля и не знае, как да се ползува от волята си. Има ум и не знае, как да се ползува от ума си. Има и сърце и сърцето си не знае, как да употреби. Понякой път вие се плашите, че сърцето ви биело много бързо. Защо сърцето трябва да бие? Уплашили сте се, страх ви е. Човек се плаши да не би да му вземат това, което има. Страхът е признак на една слабост в човека. Той, като прегреши, се явява страхът да не би да му вземат живота. Казано е, че щом човек престъпи една от Божиите заповеди, може да изгуби живота си.

Аз не искам да се спирам върху неща второстепенни и третостепенни. Мнозина желаят да идат в небето, да се представят на Господа. Вие искате да имате една ауденция, вие да идете първи при Него. Не е лошо това желание. Виждаме, че Христос, Който възкръсна, казва на Мария: „Не се допирай до мене, защото не съм възлязъл още при Отца си“. Преди да иде при Бога, Той се яви на учениците. Не отиде първо да се яви на Отца си, а той се яви на своите ученици. Защо? – Да ги представи и тях пред Бога. Христос, ако беше се явил първо при Бога, Той щеше да представи само себе си, но Той се представи със своите ученици, показа, че е свършил добре работата, която му е била възложена. При сегашните условия, ако във вас се яви желание да идете при Бога, какво ще му представите, кажете ми, че трябва човек да носи някаква идея. Христос представи страданието, което премина три години, учението, после представи геройството на Неговите ученици. Защото геройство има и в бягането. Не мислете, че в бягането няма геройство. Голямо геройство има в бягането на човека. Светлината, която бяга с 300 хиляди километра в секунда, кой я кара да бяга? То е от страх. Вие ще ме разберете криво. Тя тича да си свърши работата, да не би да изгуби своето предназначение, да не изгуби онова, което ѝ е дадено. Защото, ако светлината намали туй бягане, ако намали движението, което има, тя ще потъмнее, ще изгуби онзи живот, който носи в себе си. По някой път вие се плашите, понамалявате вашата мисъл. Казвате: „Не трябва човек много да мисли, ще му изхвръкне умът.“ Няма опасност за това. Има опастност от спирането в живота. Всяко едно спиране носи след себе си катастрофа. Цялото това спиране, което е сега в света, се дължи на едно малко спиране в живота на човечеството. Ако се спре още малко, катастрофата е неизбежна. И може да опитате. Вие се колебаете в живота си, казвате: „Да си поживеем.“ Слушал съм от мнозина

братя да казват: „Ние ще служим на Господа, но да се пенсионираме, да се осигурим. Като станем пенсионери, ще служим.“ Като станат пенсионери, задигат ги от земята, не остават вече. Та вие всинца сте пенсионирани тук. Пенсионирани сте, изобилно въздух имате, изобилно храна имате, изобилно живот имате, мисли, чувства, всичко туй е дадено на човека. Сега трябва да знаете, че се движите, има една мисъл, която ни въздейства, че се движим в една среда благоприятна за нас. Има една велика работа в света, която трябва да се извърши. Всинца ние живеем в един неорганизиран свят, в една материя първична, която не се подчинява на Божиите закони. И тялото ни е създадено от тази неорганизирана материя. Най-първо Бог механически е образувал човека, че в него вложил живота си и той станал жива душа. То са две степени. Най-първо организиране и после оживотворяване на тази материя. Ние не само трябва да се организираме, но трябва да се въодушевим, трябва да внесем новия живот, който сега хората наричат възкресение. То е велика задача, която всеки човек има индивидуално. Пред всичките народи и пред човечеството седи една велика задача. Казвам: Един ден, когато се яви вашият учител пред вас, се таки ще се яви той, по който и да е начин, вие все трябва да бъдете ученици и да имате един учител. Това е всемирен закон вътре в природата. Слънчевата система си има учител, планетите, това са учениците, слънцето е учител. Учи ги и всички се учат и всички обикалят около това слънце. Тяхната орбита се определя от неговата мисъл. Едни обикалят по-бързо, други по-медлено, но всички се завъртат. Някои в една година, както нашата земя, някои за 12 години, някои за 50–60 години. Някои за 120 години.

Казвам: Движението тук е свързано. Ти като обичаш някого, стремиш се към него. Понеже всичко се движи в света, туй правилно движение, този стремеж не може да се изпълни така изведнъж, изисква се дълго време, докато дойде вашият учител при вас. Той като дойде, той и вие ще минете през една тъмна бурна нощ, каквато никога не сте виждали.

Така беше и с учениците на Христа. Беше тъмна нощ. Вечерта, учениците с учителя си ходиха да се молят. Учителят беше поставен на голямо изпитание. Ходиха да се молят да дойде помощ от небето. Учениците бяха толкова силни, че тримата души, които беше взел при него да помагат и да бъдат будни, заспаха. Казва: „Да се помолим малко.“ Сега ще кажете: „Да спят. Не знаят ли, че Учителят им страда?“ Мислите ли, че сегашният християнски свят не спи? Често тълкуват 24-а глава от Евангелието на Матея, че ще се обсади Иерусалим. Мислеха, че когато римляните обсадиха Иерусалим, за тях е писано. Целият християнски свят сега е обсаден. Колко римляни имаше тогава, когато обсаждаха Иерусалим? Сега са десет милиона, които го обсаждат, заграден е наоколо. Казва Писанието:

„Ако ония дни не се съкратят, нито една плът няма да издържи, но заради избраните тези дни ще се съкратят“. Искате да знаете какво ще стане? Тия дни на изпитание, ще се съкратят. Защото Божиите решения не търпят обратни решения. Онова, което е определено, ще стане. Вие искате да минете без страдания. Може, но няма да имате и радости. Вас ви е страх от смъртта. Но не може да имате един живот. Трябва да минете през смъртта. Че то е бойно поле. Що е смъртта? Това са най-големите ограничения, в които човек може да влезе. Онзи, който може да победи тия ограничения, той е силен човек, той има един ум, който не се колебае и една воля, която не се колебае. Любовта е, която превъзмогва всичките мъчнотии. В туй бойното поле, ако човек влезе без любов, той не може да изнесе войната. Христос в големите страдания, дойде и последното оръжие, което той употреби, то беше любовта. Ако четете Милтона, той не могъл да изнесе хубаво идеята. Той разправя за работи, че като се разбунтували ангелите в небето, не искали да слугуват на Господа. Казват: „Да бъдем самостоятелни.“ Един от напредналите духове искал той да стане божество и по един хитър начин сполучил една трета от жителите на небето да ги привлече на своя страна. Казва: „Какво само да му се кланяме, да мислим, че Той е създал всичко, само да Му пеем! Няма никакво творчество в нас.“ Милтон дава, че причината на този бунт бил Христос. Бог изявил, че има един син на когото приготвил Неговото Царство и хората да бъдат в Неговото царство. Така тълкува идеята Милтон. Аз само искам да ви представя идеята. И когато се опълчават тия духове, образуват се два лагера. Тъмните духове разбрали, че мечовете на добрите духове били много по-силни, изковани в Божиите работилници. Идеята на Милтона е това. Гранатите били по десет хиляди тона едната граната, във всяко едно дуло. Та като дошли духовете на светлината, като извадили своите мечове, образувал се смут. Понеже не могли да умират, отстъпили малко назад. Казват: „Какво да правим сега?“ Тогава те били по-умни, отиват, задигат цели планини, че ги турят върху оръдията и ги затрупали с канари и планини. Всичките оръдия били затрупани отгоре, показва, че били малко по-умни от тях. Но работата е, че войната не се свършила. Тогава дошъл Христос със своите Божествени гърмове и ги изпоплашил, страх и трепет ги обладал и всички се върнали в бездната вътре.

Казвам: С кое оръжие вие ще победите? Няма по страшно оръдие от любовта. Тя разтопява всичко, дето мине съпротивление няма, никой не може да се противи. Ако искате да преодолеете една мъчнотия в света без любов, вие ще се търкаляте, вие ще отстъпите. Силата на човека седи в любовта му. Тази идея трябва да се загнезди в ума ви. Царството Божие на сила се взима. Аз го тълкувам така: Царството Божие с любов се взима. Със сила, защото силата произтича от любовта. Дето има любов има сила, дето няма любов, няма сила. Да желаеш нещо, то не е любов. То е

користолюбие. Да обичаш. Любовта седи в обичането. Да служиш на Бога, това е Любов. Да обичаш ближния си, това е любов. Трябва да имаш един обект, който да обичаш.

Сега пред вас седи една велика задача. Христос казва: „Мир вам!“ Казва още: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. След туй, като се яви на учениците си, те станаха силни и смели и можаха да понесат страданията, разбраха смисъла на живота. С явяването на Христа пред тях, разбраха смисъла на живота. Сега хората като обикнат някого, влизат в една любовна каша и загазват всичките. Момата, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Майката, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Детето замине, мъжът замине и тя замине. Всички съвременни хора страдат все от любов. Един евангелист, който обичал много жена си, която умряла, казва: „Не си струва да люби толкова много човек.“ Да обичаш хората и да умират, това не е любов. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих“. Казва: „Както Отец въздигна мъртвите, така и синът, които иска ще ги въздигне.“ Всеки, който люби Господа, ще бъде въздигнат. Мнозина са турили тази идея, казват, че да възкръснат, трябвало добри дела, благодеяния. Те са малки работи, те са играчка. Да правиш добро, това е играчка в света.

Да имаш онази любов, която ражда вярата, която планини мести. Тия планини трябва да ги поставиш на оръдията на тъмните духове. Като дойдеш в сражението, ще дигнеш планините, ще ги натрупаш на оръдията на своите противници, да не може да стрелят вече. В сегашния живот, ако вие, чрез вашата любов, може да превърнете вашите противници във ваши приятели или най-малко да ги накарате да се подчинят, целият свят ще се подчини на любовта. То е разрешението. Мислите ли, че онзи лед, който зимно време е твърд, че с нищо не може да го биеш и с топ не може да го биеш, така е замръзнал. Но като го нагрее слънцето, този големия дебелия лед се разтопява и туй съпротивление, което ледът има, изчезва. Любовта премахва всичките противоречия. Противоречията се явяват в ума. Заледяването се явява в сърцето. Туй заледяване трябва да се премахне.

Та казвам: Най-първо ще опитаме любовта в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Туй заледяване да изчезне. Тогава ще чуеш в душата: „Мир вам! Както ме е Отец възлюбил и аз ви възлюбих. Идете сега и разнесете това Слово навсякъде.“ На който задържите греховете, ще бъдат задържани, на когото простите, ще бъдат простени. Онези, които повярват в онова, което съм казал, ще се простят греховете им, ще оживеят. Онези, които не повярват, ще се задържат греховете им. Ще се задържат значи онези, които не може да обичат, грехът им ще остане, онези, които обичат, прегрешенията им ще се разтопят.

Та казвам: Сега идваме до третата епоха, епохата на любовта, която носи в света изявлението на Бога. Бог ще се изяви по един начин в тия усилни времена и тогава разпъване ще има на кръст.

Наскоро в един от българските вестници много добре, много духовито представили Христа на Голгота. Всичките европейски народи и българите и сърбите и французите, всичките дигнали по един кръст, отиват към Голгота. Като се наредили, цяла една процесия, всичките носят кръст, не много голям. Сега всеки народ носи по един кръст. Казвам: Много добре схващате. Тази картина аз бих желал някой художник да я нарисува хубаво, да бъде и за в бъдеще да я терим в нашия салон. Хубава идея, да се обработи. Всичките народи носят кръстовете си прегърбени, отиват на Голгота. То е разрешението. Тогава трябва да дойде другата картина, възкресението. Лесно се представят народи с кръстовете си. Как ще ги представиш без кръстовете си? Същият закон. Как представят Христа възкръснал? Има ли дрехи? Всичките народи ще ги наредите възкръснали, голи ще ги наредите, да проявят любовта. Защо е представен Христос гол. Не че е гол. Тия художници не разбират. Художникът, като рисува Христа, трябваше да Го нарисува да излиза от Него светлина, да Го облекат само в светлина. Те като не знаят, как да рисуват светлината, рисуват Го гол. Светлина трябва да излиза. Щом е в светлина, Той е облечен. Няма да виждаш тази голота, която ние имаме без светлина. Казано ясно, тази светлина, това е новата дреха на любовта, с която се облече. Човек вече не е гол. Всеки човек, който има любов, той е облечен, всеки, който няма любов, той е гол. Всеки, който има тази дреха, той има вече живот. Всеки, който е изгубил тази дреха, той е подложен на смърт. Сега на всички предстои едно голямо изпитание. След туй изпитание, техният учител ще се яви и ще им каже: „Мир вам! Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Идете и кажете на света това, което сте чули от мене!“

Както ме е Отец въздигнал, така и аз ще ви въздигна.

Отче наш.

1940_04_28 Обещанието на Отца
неделна беседа

ОБЕЩАНИЕТО НА ОТЦА

„Отче наш“

„Благост“

Ще прочета част от 24-а глава от Евангелието На Лука, от 13-и до 52-ри стих.

„Духът Божи“

Ще взема само като повод на беседата си думите от 49-и стих: „И ето Аз провождам върху вас обещанието на Отца Си; а вие седете в града Иерусалим, докле се облечете със сила от горе.“

Всички хора познават думата „обещание“ и разбират смисъла ѝ. Всички се радват на нещо, което им е обещано. Няма човек в света, който да не се радва на едно обещание. Както хората, така и народите, като им обещае нещо, радват се. Всяко семейство, всеки ученик, всяка млада мома, всеки млад момък, всеки слуга и всеки господар се радват на обещанието, което им е дадено. Това е естествено положение. Често хората се спират върху дреболиите на живота, които затулят погледа на човека, както облаците затулят ясното небе, да не може човек да наблюдава хубавото слънце. Дреболиите на живота мязат на мъгла, която затуля съзнанието на човека, че не може ясно да вижда и разбира живота. Понякога е дреболия [...], но при специфични условия. Природата е толкова умна, че всичко е впрегнала на работа. Тя използува и мъглата. Доброто в мъглата седи в следното: прашинките във въздуха като твърди частички пожелават да сменят състоянието си. Вместо да стоят все на ниско, те искат да се качат горе във въздуха, да се разходят нашироко и нависоко, да направят една–две екскурзии, да опитат щастието по височините. Те не подозират, че като се разхождат горе, правят пакости. За да не им кажат да слязат долу, защото не са за този свят, веднага около себе си събират водни капчици, от които образуват по-едри. Като натежнеят, едрите капчици падат на земята във вид на дъжд, а с тях заедно падат и прашинките. По този случай те са се разходили, но са свършили известна работа. Всяка прашинка, като слезе долу, допринася известно благословение на света и разправя какво е видяла горе.

Та казвам: Всичките ви мъчнотии в света са все тези малки прашинки, около които се събират всички Божии благословения, че като слязат на Земята, раздават благословения на хората. Слизането на прашинките на Земята мога да уподобя на прераждането. Всяка прашинка, като падне на

Земята, облича се в плът, във водна капка, става тежка и се излива във вид на дъжд. Всички животни, растения и хора се радват на това прераждане на прашинките. Като се заговори за прераждането, мнозина го схващат крайно ограничено. Те си представят прераждането както анатомиците разглеждат човека съставен само от кости и мускули. В костите и в мускулите няма нищо красиво. Погледнете на главата, виждате една празна кратуна, нищо повече. Така гледат на прераждането и някои окултисти.

Един ден Едисон поканил на угощение, на вечеря, няколко от своите добри приятели, на които устроил една интересна шега. Той взел два черепа човешки, турил им в очите малки лампички, в ръцете им поставил нещо, като че носят някакви предмети, поставил зад тях някакъв грамофон, който казвал: „Едно време и ние бяхме като вас, ядохме и пихме, но ето сега това остана от нас." Като видели това нещо, приятелите на Едисона се уплашили толкова много и фукнали да бягат. В няколко минути масата била празна.

Много от страданията на хората са такива мъртъвци, [както онези,] които Едисон внесъл в стаята при гостите си. След това приятелите казали на Едисона: „Защо не ни каза, че това изкуство е твое, ами ни изплаши. Ти ни показа своето знание, но трябваше да ни предупредиш." Сега аз ви предупреждавам: Когато някой път влязат два такива скелета, ще знаете, че това е [шегата на] Едисон.

Има неща, които интересуват всички хора. Някой казва: „Аз се интересувам само от това, което мене засяга." Не, всичко в света трябва да ви интересува. Щастието, в пълния смисъл на думата, се обуславя от доброто разположение на всички разумни същества. За да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш разумен. Ти трябва да живееш между разумни същества, та тяхното колективно разположение да го чувствуваш като щастие. Това значи да бъдеш във връзка с разумността, с Божествената любов. Когато хората не могат да намерят щастието, това показва,че те искат да задържат щастието само заради себе си. Такова щастие в света не съществува. Такова щастие българинът го купува с пари. Като си купи едно прасе, цяла зима го храни, през лятото също, по три–четири пъти му носи храна, дава му вода, чеше го по гърба. Прасето издава един звук на доволство, с което иска да каже: „Колко съм щастлив! Намерих най-после един господар, който се грижи за мене." Всичко върви наред. Но като дойде Коледа, има цвилене, пеене. Сега пък българинът иска да знае дали свинята е била щастлива. Той яде свинята, за да бъде щастлив.

Аз взимам яденето в положителен смисъл. Значи ние ядем, за да бъдем

щастливи. Ние дишаме, за да бъдем щастливи. Ние възприемаме светлината, за да бъдем щастливи. Чувствата, мислите и постъпките, които проявяваме и които минават през нас, ни правят също щастливи. В какво седи лошото на свинята? В това, че тя живее в тинята. И това жилище, в което човек я поставя, не е добре направено, не е хигиенично. Бъдещите апартаменти на свините трябва да бъдат по-хигиенични, да имат апартамент добър, с под направен. Тогава и месото им ще бъде по-вкусно.

Трябва едно правилно разбиране на нещата. Вземете, например, днес всички съвременни народи искат свобода. И всички могат да я имат. Когато един народ стане свободен, той не иска и всички народи около него да бъдат свободни. И тогава се явява един спор. Често споровете се изразяват в една голяма обществена и народна свада. И след това всички се питат защо народите не живеят разумно. Този въпрос може лесно да се разреши. Вземете, например, две красиви моми – колко добри приятелки са били; като се яви между тях един момък, в когото се влюбят, те се скарват и развалят приятелството си. В какво се заключава спорът? Могат ли и двете моми да го обичат? Сега ще ви представя въпроса малко по-ясно. Представете си, двама души карат един кон. И двамата започват да спорят кой от тях да се качи на гърба на коня да го язди. Ако единият каже на приятелят си: „Хайде, качи се ти на коня, аз ще вървя пеш“, никакъв спор няма да има. Обаче и двамата искат да се качат на коня и който се е качил, не иска да слезе.

Сега ще направя една аналогия. Когато детето отива в първо отделение, за него е важна първата буква, буквата А. То се интересува как учителят разкрива тази буква пред учениците си. Като се върне дома си, той разказва на майка си и на баща си как учителят им разкрил буквата А. След това учителят разкрива последователно и втората, и третата, и четвъртата буква. Който слуша как детето разказва за буквите, ще каже, че това е детинска работа. Не е детинска работа това. Ако човек знае как да произнася буквата А, той е разрешил основния въпрос на живота си. Съвременните народи говорят за буквите, но не знаят как да ги произнасят. Ако ти знаеш как да произнесеш буквата А, лесно ще се справяш с мъчнотиите си. Тя е като музиката. Който знае и може правилно да взима тоновете, той не прави никакви погрешки. Ако можеш правилно да произнасяш буквата Б, ти ще станеш отличен земеделец. Ако произнасяш правилно буквата В, ти ще можеш да примиряваш хората. Ако произнасяш правилно буквата Г, ти ще развиваш вярата на хората, да знаят как да постъпват. Вие казвате: „Просто нещо са буквите: А, Б, В, Г и т.н.“ Да, но буквата А има съдържание в себе си, което вие не знаете. Като вземеш една ябълка, ти можеш да знаеш името ѝ, да я познаеш дали е царска или не, но като я вкусиш и опиташ нейните сокове, те ще ти

разкрият нещо повече. Същото нещо изпитваме и при правилното произнасяне на думите. Например, ако вземете думата „любов“, която се състои от пет букви, тия букви разкриват идеята, която се крие в самата дума. Ако преди това не си влагал никаква идея в думата, като я произнесеш правилно, тази дума внася светлина в ума ти. Докато не разбира смисъла на една дума, човек не може да се радва, не може да се ползува от нея.

С какво се разбира любовта? С човешкото сърце. Обаче зад човешкото сърце стои една висша Божествена разумност. Ние схващаме любовта в себе си като особено чувствуване. Що се отнася до любовта в дълбок смисъл, тя представя висшето благо, което Бог може да ни даде. И тъй, именно благото се дава не в много, но в разумното. Благото се дава в малка доза. Всички хора страдат, понеже искат да имат любовта количествено. Любовта мяза на една малка запалка. Щом се запали това, което тя запалва, то вечно гори, никога не изгасва. Мнозина мислят, че любовта се е отдалечила от тях. Едно време Земята е била по-близо до Слънцето, но впоследствие се е отдалечила. Тя е била в самото Слънце. Всички планети, които се въртят около Слънцето, някога са били в него, но после са излезли от него и са се отдалечили. Някои от планетите са се отдалечили толкова много, че днес приемат малко от слънчевата светлина. Някои казват, че Господ ги е забравил. Не зная дали Той ги е забравил или те са Го забравили. Когато малкото дете излиза от дома си, то забравя майка си, но майка му не го забравя. [...] дома си. Като остане само, детето започва да мисли за баща си и за майка си.

Днес е Великден. Такъв ден като днешния, ние го наричаме Великден. Не зная дали бъдещият Великден ще бъде като днешния. Но Великден се мести и той е непостоянен. Идущата година по-рано ли ще бъде Великден или по-късно? Църковниците знаят това. Но ден, който се мести, още не е реален. Една идея, която се мести, още не е от реалните. Обаче има идеи, които са постоянни. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: ако Великден стане по-рано или по-късно, постите ще се намалят ли? Няма да се намалят. Ако Великден е по-рано, по-рано ще запостят. Ако е по-късно, по-късно ще запостят. Защо трябва да се пости? Защо именно трябва да се пости четиридесет и девет дена за Великден? Българите наричат този ден Велик ден. Добре го наричат. Това показва, че хората трябва да живеят прав, велик живот.

Великден е свързан и с красивия живот. Красивият живот е свързан с подмладяването. Човек може да се подмлади с десет години. Това се постига по различни начини. Един от тия начини е чрез операция. От мисълта на човека зависи да умре или да не умре, а въпреки това умирате.

Вие сте убедени, че няма да остареете, а въпреки това остарявате. Убедени сте, че няма да изгубите силата си, а въпреки това изгубвате я. Защо става така? Защото говорите нещата на теория. Теоретически поддържате, че човек няма да умре, но в себе си казвате: „Кой е онзи, който не е умрял?“ Не, всички хора не умират. Някои хора са ги заравяли, но след това не са ги намирали в гробовете им. Как можем да познаем кой човек е оживял и кой не е оживял? На когото намерим костите в гроба, въпросът е решен. На когото не намерим костите в гроба, той е оживял. Има ли друг някакъв аргумент? Когато посея жито на нивата и това жито не поникне, какво е станало с него? Не е оживяло, нищо повече. Ако житото оживее, то е възкръснало. В природата съществува закон на равновесие. Представете си, че между едно десетчленно семейство има един дядо, който е на около сто и двадесет години. Ако претеглят тия десет души преди смъртта на дядото, ще се види, че те тежат известно тегло, което след смъртта на дядото ще се увеличи. Защо? Защото животът на дядото се е разлял между десетте члена на семейството. Когато някое дете умре, всички от дома мислят за него и то не може да се разложи. Те казват, че детето е отишло при Господа, но постоянно мислят за него, не го оставят свободно. Следователно, колкото повече мислиш за един предмет, толкова той е по-близо до тебе; колкото по-малко мислиш, толкова е по-далеч от тебе. Ти не можеш да мислиш за това, което не виждаш. Ти не можеш да мислиш и за това, което не мисли за тебе. Ти не можеш да обичаш това, което не те обича. Такова е правилото. Такъв е законът в света. Можеш да питаш защо е така, ще получиш отговор: как трябва да бъде другояче?

Когато Бог създаде животните, прекара ги всички през Адама, да им даде имена. Защо Господ накара Адама той именно да тури имена на животните? Господ каза на Адама: „Като туриш имена на животните, гледай да не замязаш на тях.“ Той не спазва това правило. Като минаваха животните покрай него, две по две, другар и другарка, Адам започна да философства: защо всички животни са две по две, а той е сам? Мислите ли, че Адам си отговори на този философски въпрос – защо той е сам в рая? Като го остави сам, Бог искаше да му каже: „Ти още не си дозрял да имаш другарка. Дълго време още трябва да живееш сам, докато един ден станеш достоен за онази, която ще дойде като твоя другарка. Като дойде твоята другарка, ти трябва да бъдеш учител, а ти още не си готов да предадеш нужните уроци.“ И най-после, когато Бог му даде другарка, Адам я изпрати да изучава ботаника. Значи първата ботаничка в света беше Ева. Господ каза на Ева: „Изучавай ботаниката, но гледай да не заприличаш на растенията, да заровиш главата си в земята.“ Тъкмо на това се спря Ева – тя искаше да разбере защо растенията като си заравят главата в земята, раждат такива сладки плодове. Тя се запитваше: как е възможно това? И защо главата на растенията да не бъде нагоре, а да бъде заровена в

земята?

Следователно всички онези, които се занимават с растенията, те са ботаници – наричат ги материалисти хора. Те мислят, че като влязат в Земята, ще извадят всички блага от нея. Ние всички мислим, че благото е в земята заровено. Няма защо нашата глава да бъде заровена. Представете си, че вие държите идеята за пари. Искате да бъдете богати. Някой иска да има хиляди или милиони лева на разположение. На какво са равни петстотин хиляди лева, например, или един милион? Ако Господ ти дава петстотин хиляди лева, с това иска да се пазиш да не извратиш сърцето си. Ако ти дава един милион, това значи да бъдеш справедлив, да се отнасяш справедливо към всички хора. Ако ти даде шест милиона, ще ти каже да не се заблуждаваш от външността на нещата. Ако изчезнат тези пари, ти ще бъдеш нещастен. А трябва да пазиш своето богатство. Никой човек не може да бъде богат от външното си богатство само. Хората се лъжат, ако мислят, че чрез външното богатство могат да бъдат богати. Богатството се обуславя от онова вътрешно злато, което човек има в мозъка си и в кръвта си. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като изучавате въпроса, ще се уверите. Тогава ще видите, че между златото, което е във вашия мозък, и външното злато има известно съотношение. Златото, което е в мозъка, е по-ценно от златото, което е отвън. Колкото външно злато и да има човек, ако няма вътрешно злато, той лесно ще изгуби външното. Златото се отразява здравословно върху организма на човека. Който няма достатъчно злато в мозъка и в кръвта си, той боледува, става неврастеник. Казвате, че човек трябва да бъде богат. Ако не е богат, ще страда. Златото трябва да дойде от мозъка. Тогава човек е богат. Ако няма злато в мозъка си, човек не може да бъде богат, нищо повече.

Казвам: Ние не говорим за външното богатство. Ако човек е богат само външно, неговото богатство няма основа. А богатството трябва да има основа. Казано е, че човек може да купува и без пари. Как може да се купува без пари? За да се казва така, предполага се, че има нещо равноценно на парите. Това е вътрешното злато, т.е. знанието, с което човек всякога може да разполага. Вътрешното злато подразбира знанието на онези закони, които регулират живота. Всяко нещо, което човек придобива, е подчинено именно на тия закони.

Например, художеството се подчинява на известни закони. Вие опитвали ли сте се да рисувате? Направете опит да нарисувате един човек, да видите колко смешно ще го нарисувате. Всеки не може да рисува. Някой разглежда някоя картина и започва да я критикува, че не била добре нарисувана. Кое е лошото в тази картина? Къде точно е нейният недостатък? Ще кажете, че веждите не са добре нарисувани. Кое място на

веждите именно? Веждите показват дали човек е търпелив, спокоен, щедър, материалист, обича ли Бога и т.н. Много неща показват веждите. Не само това, но всеки косъм на веждите определя какъв е човекът. Дайте ми един косъм от веждите на човека, ако искате да ви определя какъв е този човек. Също така и от един косъм от човешката глава можете да определите какъв е човекът. Тъй щото, за онзи, който не знае какво представят космите на веждите и на главата, те са без значение. После, и от челото на човека можете да определите какъв е той.

Тъй щото, не е лесно да нарисувате един човек. Когато Бог е създал човека, Той е направил един идеален образ, от който хората постепенно са се отклонявали. Сегашните хора са почти деца. Те тепърва трябва да се върнат към първоначалния си образ. Ако видите човек, на когото устата е много издадена напред, това показва, че животинското начало в него е силно развито. Перпендикулярът на неговото лице остава зад устата. Ако челото му е легнало назад, това показва, че нещо не достига в ума му. Ако брадата му е хлътнала навътре, това показва, че е слабоволен. Ако челото, носът и брадата са добре развити, този човек минава за умен. Такива са мерките на художниците. Челото, носът и брадата трябва да представят по една трета от цялото лице. Ушите и веждите на човека трябва да бъдат големи колкото е носът му. Вие трябва да работите за развитие на своя нос, чело, брада, уши, уста, за да създадете от себе си един сюжет, достоен за рисуване от ангелите. Не е въпрос да представяте някаква карикатура, както художниците понякога рисуват карикатури. Карикатурите не представят изкуство. Те са изопачени образи, изопачени форми. Всяка карикатура представя нещо патологическо. Казват за някой художник, че е добър карикатурист. Ще кажете, че карикатурите съществуват и в природата. Това е изопачаване на формите.

Казвам: Никога не изопачавайте вашите мисли, чувства и постъпки. Това е важен закон. Ако изопачите мислите, ще изопачите своето лице. Ако изопачите чувствата си, ще изопачите своя нос. Ако изопачите постъпките си, ще изопачите волята си. Те ще се отразят на вашата брада. Това е вярно не само по отношение на човешкия живот, но и на обществата, и на народите. Затова всеки народ си има своя форма. Ето защо, за да се върне към своя първичен образ, човек трябва да приеме Божествената наука. В човека съществуват големи възможности, чрез които той може да работи. Според изчисленията на някои учени всичкото знание на човечеството досега може да се напечата в деветдесет и девет книги, големи като Библията. Обаче, ако това знание се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за деветстотин деветдесет и девет такива книги. Това показва какви големи възможности се крият в човешкия мозък. Голям простор, големи възможности са предвидени в човешкия ум.

От осем хиляди години хората са придобили много знания, но още има да придобиват. Днес те гледат на растенията и на животните като на несъзнателни същества, но ако разбираха езика им, щяха да влязат във връзка с тях, да видят колко знания имат те. Вие минавате край едно растение, мислите, че нищо не разбира то. Но ако знаете неговия език, то ще ви спре и ще ви каже: „Моля ти се, направи ми една услуга. Виж, корените ми са поизсъхнали. Вземи малко вода да ги полееш.“ След това то благодари за сторената услуга. И растенията тъгуват. Това се познава по тяхното ухание. Достатъчно е да се свържете с тях, за да видите, че в уханието им е изразена тяхната скръб. Щом го полеете, в уханието им се явява нещо хубаво. Ако сте чувствителни, вие можете по различни начини да проверите тъгата на растенията. Представете си, че някой от вас има добро разположение и минава покрай едно тъжно растение. Изведнъж разположението ви се изменя. Причината не е във вас, но в растението, в цветето, покрай което сте минали. Вгледайте се в него и ще забележите, че то страда от нещо: или е сухо, жадно за вода, или има някакво препятствие на пътя си. Полейте го и ще видите, че разположението ви ще се върне, ще изпитате една радост. Като правите наблюдения върху себе си, ще видите, че много от вашите тъжни състояния се дължат на тъгата на някое растение или на някоя мушица, които сте възприели. Като сте минали покрай тях, приели сте тъгата им. Ако можете да им помогнете, и вие ще бъдете доволни.

Един ден стоя в стаята и се занимавам с един философски въпрос. По едно време чувам, че нещо жално плаче. Вслушвам се и чувам, муха бръмчи и жално се моли. Приближавам се, виждам, че един паяк се готви да я нападне и развива своята философия. Веднага се обръщам към паяка и започвам да му говоря на паяшки език: „Слушай, веднага ще освободиш мухата. Тук, в моята стая, не позволявам да вършиш престъпление. Ако не се съобразиш с правилата ми, веднага ще приложа закона.“ Той стои намусен и ме гледа. Казвам му пак: „Три пъти вече ти казах, че трябва да освободиш мухата и да излезеш вън.“ На третия път вече той започна да къса паяжината и пусна мухата на свобода. Послуша ме той. Казвам му след това: „Ти си от умните паяци, можеш да останеш тука, но по-добре е да излезеш вън.“

Сега аз не искам да вярвате в думите ми, нито в моите опити. Вярвайте в това, което сте опитали с вашия ум, с вашето сърце, с вашия дух и с вашата душа. Ако вярвате в тях, ще вярвате и в мене. Ако не вярвате във вашите мисли и във вашите чувства, как ще вярвате в неща, които са по-далеч от вашия ум и от вашето сърце? Доколкото вярвате във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, във вашия дух и във вашата душа, дотолкова

можете да вярвате и в неща, които са извън вас. Но има и друга една опасност – че като ви представям нещата в известни форми, ако не мислите, можете да се заблудите. Например, вие ще ме питате как е възможно да говоря с паяците. Представете си, че минавам край вас и без да ме видите, аз ви бодна с една игла по ръката. Вие усещате болката и веднага се обръщате, искате да знаете отде иде бодването, което ви е причинило болката. Както виждате, бодването с игла е особен говор на съзнанието ви.

Следователно страданията на света не са нищо друго освен едно леко бодване с игла върху ръката, за да доведе човек до съзнание, да събуди вниманието му. Преди това той е вървял захласнат, намирал се е пред опасно място. За да не падне в пропастта, на помощ му иде страданието, да го събуди, да привлече вниманието му към опасността. Значи страданията идат върху човека, за да го освободят от големите страдания и злини, на които те несъзнателно се натъкват.

Сега, ако искате да разберете цветята, животните, хората, въздуха, светлината – всички видими неща, вие трябва да приложите любовта. Без любов нищо не може да се постигне. Онова, което заставя Бога да ни обича, това е любовта у нас. Ако не е любовта, няма защо да се занимава с нас. Без любов какво бихме могли да допринесем? Казвате: „Бог ни обича, защото вижда това, което ние не виждаме.“ Да, Бог вижда в далечното бъдеще. Той вижда, че всеки един човек е една хубава книга, върху която в бъдеще ще се напишат красиви работи. И всеки ще се интересува от тази книга, ще иска да я чете. Бог се радва на онова, което в бъдеще ще постигнем. Ще кажете, че днес правите много погрешки. Мислите ли, че детето, което се ражда, е съвършено? Колко грешки прави малкото дете, но на детето се позволява да прави такива погрешки, каквито на никого не се позволява. Като прави погрешки, майката ще го измие, ще го изкъпе, ще го облече с чисти дрешки, ще го целуне и ще каже: „Моето ангелче!“ Майката ще го дигне във въздуха, ще го целуне, ще го свали пак, ще му се радва. Току виждате, че това дете най-после разбере езика на майка си и престава да прави такива погрешки, каквито е правило досега.

Казвам: И съвременните хора правят погрешки, но един ден ще престанат да правят тези погрешки. Днес ги правят, защото са позволени още, допуснати са. Но един ден, когато пораснат, те ще престанат да правят погрешки. Тогава хората ще излязат от областта на погрешките и ще влязат в областта на добродетелите. И тогава не само че няма да правим погрешките, с които сме занимавали майките си, но ще започнем да работим върху себе си, като онези видни скулптури. И като вземеш едно огледало да се огледаш, да ти трепне сърцето, да си доволен от себе си.

Сега, като се погледнеш в огледалото, започнеш да се сравняваш какъв си бил на младини, колко красив си бил, а сега си недоволен от себе си, не се харесваш. Кой каквото ти каже, ти отговаряш: „Това не ме интересува, онова не ме интересува.“ Той мисли, че условията, всичко около него е изменено. Не, вътрешно нещата не са се изменили, външно само са изменени.

Съвременните хора не обичат да се говори за любовта. Те гледат на любовта по особен начин и казват: „Който те залюби, ще те обере.“ Това е лошото. Ето защо, при любовта ти трябва да бъдеш сто и двадесет-годишен дядо, че като дойде някой, да няма какво да вземе от тебе. При любовта ти трябва да бъдеш тежък, че като дойде някой, да не може да те дигне. Всеки човек, който има излишни желания, е много лек. Добре е човек да стане тежък, но да знае как да се дига, друг да не може да го дига. Обаче съществува един закон, според който и най-тежките неща могат да се дигат. Той е законът на любовта. С любовта и най-тежките неща се дигат. Онзи човек, който може да ви дигне с любов, е Божествен. Който не може да приложи любовта, пазете се от него. Пази се от онзи, който иде като апаш и те дигне във въздуха и те хвърли от едно място на друго. Онзи, който дойде да те събуди и не ти предлага да те носи или да те качи на колата си, но казва: „Стани и хайде двамата да тръгнем на път!“, това е твоят добър приятел. Божественото иде при човека не да го улесни, не да го вози с автомобил, с аероплани или със железници, но му предлага да върви пеш, като един от най-практичните методи за пътуване. От ходене с крака човек научава най-много.

Христос казва: „Обещанието на Отца.“ Бог е обещал на хората любовта и тази любов всички трябва да приемат. Тази любов именно ще освободи човека от мъчнотиите и от ограниченията, ще му помогне да развие своите дарби и способности. Защото онова, което хората търсят, е свободата. Свобода без любов не съществува. За да се бие човек за народа си, това се дължи на стремежа му към свобода. Само любовта прави човека смел и решителен. Който няма любов, умира от страх. Който има любов, герой става и умира като герой. Казват, че някой умрял от любов. Това е невъзможно. Той умира от безлюбие, но не и от любов. В сегашните войни лесно се познава кой е герой и кой не е. Как се познава? Който е герой, раняват го в гърдите. Който е страхлив, раняват го в гърба. Лекарят, като види, че войникът е ранен в гърба, казва: „Ти си бягал от бойното поле.“ Казвам: По-добре е да ни ранят в гърдите, отколкото в гърба. По-добре е да носиш страданията в гърдите, отколкото на гърба. Следователно, когато един човек ви показва гърба си, ще знаете, че той не е от вашия свят, той е от един низш свят. Обаче, когато ви показва гърдите си, той е от вашия свят. И враг да ви се представи, щом ви показва гърдите си, той е от вашия

свят. Той само ви плаши. А вие се плашите от нищо и никакво.

Сега ще ви приведа един пример за вашия страх, който и друг път съм привеждал. Една майка имала едно малко момиченце и едно момченце, които били много непослушни. Майката се чудила какво да прави с тях. Викала учители, добри педагози, да се занимават с тях, но всички казвали едно и също: „Госпожо, децата са много непослушни, не може да им се въздействува." Като мислила дълго време, най-после майката решила да ги изплаши. Взела тя една страшна маска, турила си една гугла на главата и така се явила пред децата, които спокойно си играели. Като видели това чудовище, те се изплашили много, започнали да викат, да се крият по кюшетата. Тогава майката излязла вън. След това се явила пред децата си, които започнали да се оплакват: „Мамо, дойде при нас едно страшно чудовище, което искаше да ни изяде." Майката им казала: „Това е, защото не слушате. Ако слушате, то няма да дохожда втори път." Децата обещали да слушат. И наистина, когато не слушали, тя ги заплашвала с чудовището и те веднага се изправяли.

Казвам: Страданията на хората не са нищо друго освен това чудовище с гуглата на главата. Ако и вие не служите на Божествената любов, ще дойде гуглата. За да не дойде гуглата, трябва да имате добри мисли и чувства и правилни постъпки. От тях зависи личното щастие на човека, на обществото, на народа, на цялото човечество. Всичко зависи от умовете и от сърцата на хората. Ако всички ние обичаме Бога, ако и народите обичат Бога, всички ще се развиват правилно. Щом обичаме Бога, ние ще бъдем проводници на онези блага, които Той ни изпраща. Христос възкръсна, за да научи хората как да бъдат проводници на Божията любов. Ако и вие сте възлюбили Бога, както Христос Го възлюби, кажете и вие както Христа: „Както Ме Отец възлюби, така и ние любим." Само по тоя начин вие можете един на друг да предадете любовта и да останете проводници на Божията любов. Това е новото, което иде в света, което ще задоволи хората, ще задоволи техния стремеж и ще осмисли живота им.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

Нека остане в ума ви една мисъл, която да ви ползува: Пътят на Божията любов е пълен със светлина. Поставете любовта в действие и имайте готовността да бъдете послушни. Никога не изменяйте решенията на любовта. И при най-малкото подтикване от нейна страна, не се колебайте. Не се отказвайте и от най-малките микроскопически услуги, които любовта изисква. В малкото е Божественото. Ако вие зачитате любовта, тя

ще извърши чудеса за вас.

29-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_05_01 Божественият център
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш“
„Венир Бенир“

Имате ли някаква тема зададена?

Пишете върху темата: „Ползата от човешките косми“.

Космите, понеже са тънки, се огъват лесно. Ако бяха дебели като кросно, не зная дали щяха да се огъват. Седите и мислите защо някои хора са щастливи. Върви им, късметлии са, пък вие сте без късмет, нямате късмет. Не можете да си обясните.

A B

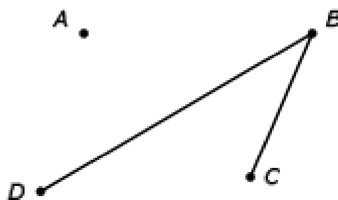
D C

Представете си, че имате една точка тук, на дъската, като идея – точката А. Сама по себе си тази точка какво представя? Някъде имате друга точка В. Имате точката С. Вас ви се виждат разхвърлени в пространството. Слънцето така е една точка. Земята е друга точка. Месечината е трета точка. Вас не ви интересува какво е положението на Слънцето. Вие седите и гледате наблизо защо вас не ви вървят работите. Има вярващи, които казват, понеже вярват в Бога, искат да им вървят работите. Но с вярата не им върви. На болния човек каквото ядене да му дадете, не е сладко. На здравия човек каквото ядене да му дадете, е сладко. Болният е богат човек и има всичко на разположение: има хубав апартамент, хубави столове, покривки; има дрехи, цилиндър. Цилиндърът не помага, къщата не помага. Нищо не помага. Бедният къща няма, цилиндър няма, но той като яде, сладко му е. Значи хубавото ядене не зависи от външната обстановка, която човек има.

Това е сега аналогия, която трябва да се приведе. Аналогиите са един метод за един отвлечен свят. Духовният свят е много отвлечен. Вие засягате щастието. Но отвлечена работа е щастието. Тогава седите и сте неразположени. Казвате, че „този човек ми е неприятен, онзи ми е неприятен“. Излезете отвън – времето е неприятно. Дойдете при някое цвете – неприятно ви е, понеже уханието не е силно, не е в хармония с вас. Един певец, ако ходи да мирише цветята, ще си развали гласа. По някой

път правят мечешка услуга на певците. Като има, занасят цветя, развалят гласа им. Не бива да се дават цветя на концерти. Когато се дава концерт, цветята да бъдат отвън. И когато един човек в света иска да служи на Бога, такива цветя не му трябват.

Сега, как ще си обясните, как ще оприличите? Вземете една игла. Кое е важното в иглата? Бодът ли е важен или ушите са важни? И двете са важни. Ако се премахнат ушите, тази игла не струва, а ако се премахне бодът, пак не струва. Значи едновременно и ушите, и бодът трябват. Тогава къде е тази игла? Човек има такава игла, с която постоянно шие. Ушите на тази игла са човешките уши. Бодът на тази игла е човешкият език. Как ще го изкаже? Ако зная как да го изкажа, бодът ще мине. Ако не, този ще бодне, онзи ще бодне. Тази игла е на място да върши работа. Някой казва да знае добре да говори. Той трябва да шие хубаво. Щом не знаеш да шиеш… Всеки си носи по една игла с уши и с бод. Това са аналогии сега.

Да допуснем, вие образувате една линия CB вече. То [не] е хармоничен живот, понеже отношенията не са прави. BD е по-дълга, отколкото линията CB. Значи тези линии не са равни. DB не е равна на CB. Двама души вървят по пътя. Ако на единия турите по-голям товар, на другия – по-малък, ще се изгуби туй равновесие. Значи на двамата души в пътя, ако увеличите товара им, веднага ще се измени отношението им, ще се намали бързината и ще се увеличи недоволството. Ако започнете да отнемате от тази тежест, постепенно бързината ще се увеличи, ще се увеличи в тях и разположението. По някой път вие искате да бъдете богати – то е голям товар. Вие искате да имате 500–600 000, няколко милиона. Вие знаете ли какъв товар е това? Всичките богати хора, който и богат човек, като го срещнете, не може да бъде разположен. Други казват: „Що ни е туй богатство?“ Богатство ви трябва, но какво богатство? Богатият човек в дадения случай да може да употреби своето богатство.

Казва се тъй в математиката: между две точки може да се тегли една права линия. То туй е вярно само когато са в статическо положение. Между две статически точки може да се прекара само една статическа права, но ако тия точки са в движение, може да се прекарат много прави. Правата линия, това е отношение. Не може да има права линия между двама души, ако на тия хора умът и сърцето не действуват в хармония. Двама души не може да се разберат, ако и на двата умът и сърцето не са нагласени. Някой казва: „Ние не можем да живеем.“ Причината къде е? Причината може да

бъде или в ума, или в сърцето. Може да бъде само в единия, може да бъде и в двата. Значи от дисхармонията на два ума произтича един резултат. Ако твоят приятел не е умен, той всякога, без да иска, ще ти причини една вреда. Ако твоят приятел няма благородно сърце, непременно пак ще ти причини някаква пакост, без да иска.

Не мислете, че всяка погрешка, която се прави, е умишлена. Някой път погрешките стават неумишлено. Сега вие живеете, дошли сте в света да учите. Нямате туй съзнание да учите, а искате да бъдете щастливи. Пък щастието е последен резултат. Ученикът може да бъде щастлив само тогава, когато завърши гимназия, дадат му първокласна диплома. Един архитект е щастлив, когато завърши добре своята работа. Един художник е щастлив, когато завърши своята картина; един цигулар – когато свири добре на концерта, когато дава. Всякога, когато завърши една работа, ти ще бъдеш щастлив. Много хора искат да бъдат щастливи, без да са завършили работа.

Всеки един от вас иска да бъде красив. Хубаво нещо е човек да иска [да бъде] красив. Но ако ти не знаеш да употребиш тази красота, тя ще ти създаде най-голямата неприятност. В един дом, ако жената е красива и мъжът е красив, ще си създадат голямо нещастие. Светът ще им се радва, те вътре, като не разбират защо им е красотата, ще станат нещастни.

Сега, да направим работата ясна. Ще ви приведа в какво седи опасността. Представете си, че аз представям красотата като две свещи, които горят в къщи. Двете свещи горят хубаво. Аз ги нося из къщата и осветявам. Но тези свещи не са безопасни. Представете си, че във вашата къща има взривни вещества. Вие ходите близо с вашите свещи до тия взривни вещества. А какво мислите? Ако вие допуснете вашата красива свещ до туй взривно вещество, какво ще стане? Красивите хора са горящи свещи. Не трябва да се допира до барута. Къде е погрешката? Не е погрешката в горящата свещ, не е погрешката и в барута, погрешката е, че между барута и свещта караница има. Барутът, щом като дойде, казва: „Аз искам да бъда като тебе" и става по-силен. Барутът не може да бъде такъв светъл като свещта, той ще направи една далавера. Вие знаете какво нещо е далавера. Една паница падне на земята, счупи се – това е далавера.

Казвам: Всичко тия обяснения, ако ние не можем да ги приложим… Може в съвременната геометрия, определят много пространства. Измерват разни пространства. Геометрията трябва да се приложи в думите. Ти трябва да знаеш в живота си къде да сложиш една дума. Например ти говори за любов – къде трябва да положим думата? Има да даваш на някой човек. Говориш за любов. Ти се намираш при неблагоприятни условия. Този

човек започне да те подозира, ти казваш: „Има Божия Любов." Понеже има да ми даваш, има Божия Любов. Той казва: „Плати ми, че тогава любовта ще дойде." Ти казваш: „Не прилагаш любовта." Започвате двамата да спорите. Понеже той има да дава, говори за Божията Любов. Понеже любовта намалява дълговете. Онзи казва: „Аз не вярвам в една любов, която намалява ценността на дълга." Онзи, който има да взема, казва така. А другият, който има да дава, казва: „Аз не вярвам в една любов, която увеличава дълга." Понеже онзи иска да вземе и лихвите трябва да ги даде. Казва: „Вярвам в една любов, която увеличава." Другият казва: „Вярвам в една любов, която намалява." Питам: Коя любов е права – която увеличава ли или която намалява? Ако е болка, аз вярвам в любов, която намалява болката. Единият казва: „Тъй, ако е за ядене, вярвам в любовта, която увеличава." Ако ти дадат малко ядене, като на пчелата, ти вярваш в любовта, която увеличава яденето. То са ред разсъждения. Кое е хубавото?

Добре, сега да разгледаме тия елементарни работи в геометрията. Имате три точки: л. б. ю. В света, в който живеете, всяка буква е динамична. Ако знаеш къде да я поставиш, б-то ако знаеш къде да го поставиш… Знаете ли, че в писането на писма, в разположението на буквите има цяла магия как ще ги напишеш? Един добър човек пише б-то по един начин, лошият пише б-то по друг начин. Умният човек пише б-то по един начин, глупавият го пише по друг начин. Каквото качество има човек, предава го. Има известна кривина, предава на писането, без да знае.

На това отгоре е обоснована графологията. Хората започват да пишат една линия, но не я пишат по един начин. Един човек започне да пише тънко, после надебелява. Има хора, които започват мекичко и свършват твърдичко. Има други, които започват твърдо, свършват меко. Кое е сега по-хубаво? Да започнеш твърдичко и мекичко да свършиш или да започнеш мекичко и твърдичко да свършиш? То е вече по избора. На туй се обуславя. Но туй писмо се обуславя от строежа на мозъка. Човек прави, според както е устроен мозъкът му, човек прави, според както е устроено сърцето му и според както е построено тялото му.

Човек трябва да се учи. Някои пишат по подражание. Има известни правила, не зная как сте писали вие. Препоръчва да се пишат валчесто буквите: а, някои пишат тясно: м

Да кажем, ти бързаш. Много хора бързат, искат да станат добри. Че, доброто с бързане не става. За доброто взема хиляди години. Не само да бързаш да свършиш една картина. Може да свършваш всеки ден по една

картина, а може в годината да свършиш една картина. Зависи как си нарисувал тази картина. Бавната работа, която свършиш, има цена.

Та казвам: Ти се молиш. Не може да употребите празни думи. Ти отиваш при Бога, ще мислиш и ще употребиш не безполезни думи. Казваш: „Господи, аз съм много натясно, туй нямам, онова нямам…“ Говориш, говориш, след това няма ни глас, ни слишание. Пророците на еврейския цар, имаше 400 души пророци, които викаха към своите богове, биха се, молиха се, пъшкаха – тия богове не отговориха. Един пророк се смееше и казва: „Викайте повечко, може да спят. Големи хора са, занимават се с разни работи, викайте!“ Той, Илия, направи много кратка молитва и изведнъж гласът му се чу. Илия, значи, знаеше как да говори. А онези, Вааловите и Ахавовите пророци, не знаеха как да се молят.

Следователно този триъгълник е Ахавов. Илия е този център А. Тогава всичките радиуси от А излизат. Всяка енергия, която човек има от неговия ум, всяка енергия, която има в неговото сърце и всяка енергия, която има в тялото, всяка умствена и всяка телесна енергия, трябва да мине през Божествения център. Този център хармонизира всичките неща. Когато говорим ние за любовта към Бога, ние разбираме всичките мисли, всичките желания, силите на нашите желания, на нашите мисли и на нашите постъпки трябва да минат към Божествения център. Тогава се придобиват желанията, които имаме. Когато някой път вие говорите, хората постоянно правят деления. Щом се съединят, ще започват отгоре да минават, ще започнат [да се] подмладяват, [да] се възкресяват. Всичко може да стане, и богат може да стане.

Сега може да кажете: „Ние тези работи ги знаем.“ Всички знаете да пеете, и аз зная да пея. Но ако пея на някой умрял човек, ще стане ли от нашето пеене? Има много хубави примери дадени. Ако един отличен певец, който хубаво пее, като се насърчи, може да направи добро комуто и да е. Но вие, ако не знаете да пеете, може да се спрете. Може да имате много добро желание да направите добро, но не знаете как да го направите. Един певец може да спре при един беден и да му напълни паничката. (Как се казват тия копанки?) От миналите поколения минават много работи наследени, които трябва да се изчистят. Ние мязаме на съвременните домакини, които чистят домовете. Аз съм ходил в много домове, тя взела метлата и мете. Казвам: „Какво правиш?“ – „Чистя къщата.“ Аз виждам милиони прашинки из въздуха. Аз виждам – тя очистила къщата, пък всичкият прах във въздуха. Аз бих влязъл в една стая, гдето не е мела домакинята – аз предпочитам, отколкото да мете, че тогава да вляза. По някой път вие правите същата погрешка. Метете салона тук да се очисти, идват някои, метат салона. По-добре, каквото има, да седи на пода, че като излязат

всичките, че тогава да се очисти, да се мете. В скоро метен салон не влизайте.

Сега аз привеждам принципите, които трябва да действуват. Казвате: „Да направим реформа в света.“ Там, дето се прави реформа, не отивайте. В новосъградена къща не влизай да живееш. Любовта, която изтича от сърцата на хората, е за тях. Любовта, която изтича от твоето сърце, е за тебе. Ако ти не може да уповаваш на своята любов, а уповаваш на любовта на другите хора, то е в системата на Ахавовите пророци. Всеки пее за себе си: А пее за себе си, С пее за себе си и D пее за себе си. Ако твоята любов е свързана с Божествения център, тя е за тебе. Тя, като минава през този център, минава и през другите центрове – тя е на място. Щом минава през другите центрове, но не минава през Божествения, не е на място.

Първото нещо: всякога трябва да чувствуваш в себе си, че твоята мисъл минава през Божествения център. Съзнание трябва да има. Подложете вашата любов на опит. Сега не искам да ви кажа, че вие нямате любов. Всички недоразумения в света произтичат все от любов. Може да нарека любовта най-големия скандалджия, който съществува в света. Няма друга сила в света, която произвежда повече скандали от любовта. Всички все за любовта говорят, но тя е Ахавовата любов, Вааловата любов.

Сега не взимайте работите лично. Най-първо, да кажем, виждаш, че хората не те обичат. Има някаква причина. Причината може да [е] или в твоя ум, или в твоето сърце или в твоето тяло. Допуснете, че ти не си миеш устата. Онези, които ядат месо, остават частици между зъбите, гният, мирише устата. Дойде друг човек, излиза нещо неприятно и човек започва да се отдалечава. Коя е причината? Ял си месо. Сега тези, които ядат месо, имат клечици да си чистят зъбите. Кое е по-хубаво: месото с клечици да го чистиш или хич да го не ядеш? Ако го ядеш, ще има клечици. Ако не искаш клечки, не яж месо. Коя е месната храна? Ти кажеш една обидна дума – това е месна храна. Ако думата ти е сладка, това е вегетарианска, плодна храна. Казва: „Аз съм вегетарианец.“ Вегетарианството, плодоядството е в трите свята: в духовния свят, в Божествения и във физическия. И в Божествения свят има месце. Мислите ли, че вие, когато искате да накажете един човек, от чисто Божествено гледище това не е месна храна?

Аз съм слушал мнозина да казват: „Дали ще се познаваме в Невидимия свят?“ Познанство може да има в три отношения. В любовта, ако мислите не минават през центъра, познанство не може да има. Може да има познанство, но през центъра А трябва да минат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки. Тогава с когото и да е в света може да се

запознаеш. То е най-лесната работа.

Всеки един [от] вас трябва да прави опит. Заболи те кракът – нарушил си Божествения център; неразположен си – нарушил си Божествения център. Седнеш да ядеш, бързаш, не се молиш, не благодариш на Бога за яденето, тогава ще намериш причина, казваш: „Не е хубаво сготвено, това няма, онова няма, масло няма." Нагрочиш се, казвате: „Не знаете да готвите. Дотегна ми. Донесох месо – не е сготвено!" Неразположен си. Направят ти обуща, стискат ти някъде, нахокаш човека. Според мене сами си правете обуща. Искаш обуща – сам си ги направи. Щом ги правят хората. Искаш хубави дрехи – сам си ги уший. В Божествения свят е тъй. Ако очакваш хората да те облекат! Ти ще създадеш своята мисъл, хубаво ще се облечеш. Ако се облечеш в чужди мисли, желания и постъпки… Българинът казва: „Чуждото и на Великден се взима." Сега се учете обущата си сами да правите. Всеки човек, за да бъде майстор на обуща, той трябва да е свършил в училището на добродетелта. Науката на добродетелта трябва да е изучавал, тогава ще направи обуща. Ако иска да носи хубави ръкавици, трябва да е свършил училището на правдата. Те са иносказателни работи.

Вие сега искате други да ви шият дрехите. Тук сега, преди Великден една сестра си купила плат, доста хубав плат, избрала си син цвят, небесен цвят и търси някой да ѝ ушие роклята. Рекох ѝ: „Доста шивачки има, които разбират." Тя избрала една сестра, която ѝ обещала да ѝ скрои и да ѝ ушие роклята. Обещала ѝ в понеделник, понеделник не става; обещала вторник, и вторник не става. Сряда нещо неразположена била. После ѝ казват, че тя заминала на провинцията и най-после в петък никак не я приела и ѝ казва, че е заминала. Тя ѝ казва, че ѝ направила дрехата, но не я направила. Рекох ѝ: „Че, седнете сама да си я ушиете." Казва: „Не зная."

Сега вие се интересувате коя е тази сестра. Всеки един [от] вас все има някоя работа, която иска да му я свършат. Аз зная сега защо не ѝ е ушита дрехата. Виждам работата. Тази другата шивачка, ангажирала я друга млада сестра, която знае да говори, има по-сладък език. Захваща нейната дрешка да шие. И другата се отнася добре, но не знае къде да бутне сърцето ѝ. Тя е готова да свърши работата на едната и на онази казва: „Ако ми остане време, ще ти направя дрехата, ако не остане време…" Това е Ахавова работа. Сега ние искаме хубава дреха и искаме някой да ни ушие дрехата. Виждам, че тази сестра, която шие, харесвам челото ѝ, много хубава е долната част на челото ѝ. Характерът ѝ е толкова хубав, че тя много хубаво шие.

Има и други сестри шивачки. Аз шивачките ги познавам по челото. Като ѝ видя челото, зная добра шивачка ли е или не. И певците ги познавам –

като видя певеца и зная вече дали ще пее хубаво. И цигуларя като видя, и него зная дали ще свири или не. Като срещна някой говорител, и него зная дали ми говори вярно, [силно ли] ще говори или не. Тогава взимам дистанция – ако ще говори силно, отдалеч заставам, ако ще ми говори тихо, приближавам се при него. Ако имате радио, как са направени: силно ли да говори или тихо? Има една пружинка, която като завъртиш, гласът се намалява. Някъде се усилва, нагажда се.

Казвам: Онова, което нагажда човешката мисъл, то е законът за Любовта. Да нагласиш тази мисъл да функционира, както Любовта изисква. Искаш да проявиш своите чувства – пак ще ги нагласиш според закона на Любовта. Искаш да постъпваш – всякога ще нагласяваш. Ако знаеш как да прекараш своята мисъл през средата на Божествената Любов; ако знаеш да прекараш своите чувства през тази Божествена среда, всичко ще бъде добре.

Някой път аз се спирам и казвате: „Аз искам да живея." Аз задавам въпроса тъй: Искам да живея за кого? За кого може да живеете в света? За себе си да живеете, вие ще влезете в едно стълкновение. Ако живеете за Божественото, то е животът. Божественото е същината. Туй, което търсите в себе си, е щастието. Вие търсите щастието. Но щастието е в Божественото във вас. Вие търсите светлите мисли. Тия светли мисли са в Божествената Любов. Каквото и да търсите в света, вие ще го намерите само в тоя Божествен порядък на нещата. Той е вътре във вас. Щом го намерите, първото нещо – ще почувствувате един мир в себе си, една радост, една светлина. Може да бъдете на умиране. Един човек, даже като умира, като му дам онзи основен тон да разбере живота и няма да умре.

Хората умират от безлюбие. Всичките хора умират от малко любов. Ако един човек умре и вие го обичате, той ще се съживи. Аз съм ви дал онзи пример за онази богата американка, на която мъжът ѝ бил красив. И тя била красива. Разболяла се, вика мъжът ѝ 12 души лекари да я гледат. Констатират и казват, че: „Жена ти след 24 часа ще свърши." Обичал той своята възлюблена, отива със сълзи на очи и ѝ казва: „Лекарите констатираха, че след 24 часа ще умреш." Тя го гледа и казва: „Това е Волята Божия, но от тебе искам да ми дадеш едно обещание." Той бил доста умен и казва: „Ако е нещо, което може да изпълня. Може да искаш нещо, което не може да изпълня." Тя казва: „Искам да ми обещаеш." Той казва: „Не може да ти обещая, докато не ми кажеш какво е. Да видя може ли да изпълня това обещание." Тя казва: „Искам, аз като умра, ти да се не жениш." „Виж – казва – да ти кажа, не искам да те лъжа, това не мога да го направя." – „Тогава аз няма да умра!"

Казвам: *Дългият живот и щастливият живот зависят от онзи стимул* – Бог, Който живее в нас. Първо, хората като се отдалечиха от Бога, умряха. И умряха по единствената причина, че се отдалечиха от Любовта. Отдалечиха се от Бога. Адам преди да съгреши, Господ го учеше сутрин, а пък като съгреши, надвечер дойде Господ и потърси Адама. Целият ден Господ не се яви. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Господ не е вътре, а отвън. Щом Господ те търси вечерно време, ти си ял от забранения плод, тебе не те очаква нещо хубаво. Щом Господ вечерно време ти говори, тебе те очаква извън рая да идеш.

Сега във вас се заражда мисълта: „Ние от кои сме?“ Ние искаме да се върнем. Говоря сега за същността на живота, как трябва да се живее. Писано е в Евангелието: „Да се възлюбим едни други.“ Знаете каква наука е да залюбиш един човек? Най-първо трябва да имаш понятие за неговия ум, да има връзка между неговия ум, да има връзка и между неговото сърце и такава правилна връзка. Аз наричам човека, който те обича, никога да не мисли зло заради тебе. Един млад брат наскоро идва при мене, че ми разправя една своя опитност. Доста дълбоко проникнал. Казва: „В мене има нещо хубаво, дълбоко, но съм наследил нещо от майка си: такава една сприхавост, една заядливост. Заядлив съм, искам да ухапя, после се разкайвам – една черта на майка ми. Усещам добре какво трябва да направя. Щом започна да говоря, ни най-малко не говоря това, което чувствувам в себе си, но ще кажа туй, което не е.“ Аз рекох: „От моето гледище ти си построен по закона на принципите и в тебе преодоляват [те]. Ти живееш във фактите.“

Всичките хора живеят във фактите. Фактът е една истина, която нито се доказва, нито се опровергава. Това е един факт, то е физическият свят. Всичките спорове произтичат от благата, които са [на] Земята. След туй недоумение произтича от закона. При закона отиваш да определиш тия факти. Законът трябва да определи. Има някой да ти дава. Колко трябва да ти плати? Или ако имаш да вземаш – колко да вземеш? Най-после дойдеш до закона на принципите. Казвам: Всичките хора се справят с фактите. Какво трябва да се прави с тях?

Да кажем, имаш да вземаш от 10 души хора. Вие трябва да постъпите както онзи стар българин, който бил на 85 години – разболял се и отива в другия свят, връща се и след три деня казва: „Синко, тъй както съм живял досега, не трябва да се живее.“ Казва: „Дайте тефтерите!“ Взема ги и ги хвърля в огъня. Ново трябва, старото да се изгори.

Та, когато един тръгне в новото учение, трябва да вземе старите тефтери, в огъня да ги хвърли. Да вземе нови тефтери в новото. Сега целият свят

страда от старите тефтери. Англичаните държат, германците държат старите тефтери. Французите, русите, българите, всичките старите тефтери държат. Казват: „Какъв порядък.“ Всичкият порядък – в огъня! Тогава да се тури порядъкът на Божествената Любов, порядъкът на Божествената Мъдрост и порядъкът на Божествената Истина. Казвам: Всеки един от вас може да направи това.

Казвам: Вие сте направили погрешка в света. Нарочно е допуснато от природата, за да се покаже колко сте силен. Човешката воля се познава, силата на човешката воля се познава само в погрешките. Ако човек може да направи погрешки и да ги изправи, той е силен човек. Ако ще прави погрешки и не ги изправя, той е силен в правенето, а слаб в изправянето. Трябва да бъдете силни да направите погрешка, но да бъдете и силни да я изправите. Тогава сте силен човек. Всички тия навици, които имате придобити, всичко туй трябва да го изправите. Силни хора ще бъдете. Ако искате да се раждате в погрешките на света, вашата воля не може да се развие. Ако тъй беше, Бог не би допуснал погрешка в рая. Защо Бог допусна погрешката в рая? – За да се яви силата. Съвременните хора ще бъдат по-добри, отколкото беше Адам в рая, отколкото преди да беше съгрешил Адам.

Та, ви предстои една работа, задача има да развиете сега: как ще приложите Любовта. Любовта всеки прилага. Виждам онази птичка носи червейчета. […] червейчето, даде го на малките и отглежда децата. Говорим, че човешката любов е идеална. Идеална е и любовта на птиците. Какво извършва една майка повече от една птичка? Даже някой път виждаме, птичките са много по-внимателни към своите деца, отколкото хората са внимателни. Едно дете в птиците, като поотрасне, пущат го само, а едно дете у хората на 21 година изисква, ще се кара, ще се сърди. В птичките и майката, и децата, и бащата тръгнат заедно, няма да се карат. В човешкия порядък синът или дъщерята и след 21 година очакват баща му да даде нещо. Малките птиченца на 1–2 месеца очакват от майка си. След 2 месеца тръгнат и те сами, казват: „Разбрахме работата“ и си помагат.

Сега се изисква Божественото. Бог е, Който действува в нас, Той ни показва един пример, нищо [не] е станало тъй. Оженят се двама млади, той обича своята другарка, тя го пита: „Харесваш ли яденето?“ Тя го пресолила. „Малко повечко солчица си турила, не се безпокой. Втория път ще туриш по-малко сол.“ Какво има, че в яденето има малко сол? Защо именно като се тури много сол в яденето, е престъпление, като се тури малко масло, е престъпление? Като се тури много масло, е добре. Като се тури много сол, не е добре. Защо е така? Това са наши понятия. Ако се тури много сол в яденето, тази сол не може да се асимилира, следователно произвежда една

реакция. Ако ядеш солено, ще пиеш много вода. Тази вода ще спре процеса на храносмилането и затова е разумно колкото се може по-малко сол да се тури, да стане яденето хубаво. Малко сол се изисква, но се изисква сол. Многото сол е наше понятие. Малко сол се изисква. Тази сол само да произведе една правилна реакция вътре. Солта в човешката мисъл е един малък подтик. Трябва да се даде на човешката мисъл един подтик, мисълта да работи сама за себе си. Солта в чувствата пак ще действува по същия начин – един малък подтик, един стимул. Някой търси да се стимулира. Не търси стимул. Ако се стимулираш, ще дойде обратна реакция.

Казвам: Всичките ни мисли, желания, постъпки и енергии трябва да минат през Божествения център на Любовта. Тогава всичко в света се поправя. Трябва да мислим, да прекараме мислите през Божествения свят. И тогава тази мисъл ще се върне към нас. Да прекараме нашите чувства през Божествения център и тогава да се върнат; да прекараме и постъпките си и тогава да се върнат. Само тогава ще почувствуваме, че в живота има вътрешна смисъл.

Един добър пример: Две деца. Гледам, едното дете надалече, другото държи две ябълки. Като взе двете ябълки, то му се похвали, но даде едната ябълка на другото дете. Умно дете е това. Искам вашите ябълки да ги дадете.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
31-ва лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 май 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_05_03 Теория, реалност и приложение
Лекция пред специалния клас

ТЕОРИЯ, РЕАЛНОСТ И ПРИЛОЖЕНИЕ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

Какво е богатството? Сила, здраве е богатство. В какво може да се употреби? Каква е разликата между едно знание, което може да владате? Като кажете, че две по две е четири, теоретически може да го докажете. Като кажете, че две по две е четири, какво постигате? Или ако кажете, че шест по шест е трийсет и шест, какво постигате?

Сегашният век има една опасност, от която всичките хора страдат. Качваш се на висок връх. Колкото се качваш по-нагоре, въздушните течения стават по-силни, явяват се бури, започва да духа, срещаш едно съпротивление. Вървиш и казваш: „Имаше голяма буря.“ Защо се явява бурята? Тази буря забранява ли ти да се качиш на върха? Питам, ако се качиш на този планински връх, какво ще добиеш? Мнозина от вас сте ходили на Мусала, какво сте добили? Били ли сте на най-високия връх, какво сте добили? Седиш два–три часа, студено е, не може да седиш, пак се връщаш там, отдето си дошъл. Сега вие теоретически изучавате Мусала. Като се качите, теория имате, след което докажете, че туй, което сте доказвали, няма приложение. Няма приложение за вас, може да има приложение за други. На сития ако дадат яденето, казва: „Нямам нужда.“ Но ако туй ядене, което е непотребно на сития, го дадат на гладния, ще му бъде приятно.

Всичките хора, които изучават теоретически живота, правят същата погрешка, дават яденето на ситите хора. Не трябва да доказваш на сития, че „трябва да ядеш“. Казва: „Зная, че трябва да ям, но не съм ял.“ Той, като говори, че се наял, говори ли цялата истина? Наял ли се е, щото да не яде вече? След четири, пет, шест часа ще се яви желание да яде. Казва най-първо: „Не се нуждая от храната.“

Много анекдоти има. Когато един българин отива на гости, пък и всичките източни народи, и българите канят много пъти – ще те покани веднъж, два пъти, три, четири пъти. И като го поканиш много пъти, казва: „Хайде, за ваш хатър ще ям.“ Но ако идете при турците, като сложат яденето на масата, само веднъж канят. Сложат яденето, казва: „Заповядайте. Буюрун.“ Който дойде, дойде, който не дойде, втори път не канят. Питам, защо българинът иска много пъти да го канят, а турчинът, само веднъж като го поканят, не чака втори път и трети път да го канят? Питам сега: ако знаем,

какво ще ни допринесе това знание? Всеки един знае от опит. Като го поканят веднъж, после пак като го поканят, казва: „Скоро ядох.“ Като седне, че се разяде, казва: „Уста кучешки, разядат се.“ Хубаво, аз говоря за яденето. Какво отношение има яденето към туй, за което сме събрани? Има отношение, защото човек, ако не знае как да яде, ще се спъне. Ако не знае как да възприема светлината чрез очите си, ако не знае как да възприема звука чрез ушите си и ако не знае как да възприема тия хубавите ухания чрез носа си, да изрази, и ако не знае как да управлява езика си, той ще си създаде много неприятности, общо казано.

Често човек обръща внимание на говора на някои хора, какво говорят. От какво произтича любопитството? Може би ти слушаш, да не би за тебе да говорят, ти да си предмет на разговора. Ти искаш да знаеш какво ще говорят. Може да говорят най-лошото за тебе. Тогава какво добиваш? Слушаш, искаш да знаеш какво ще говорят. Тогава ще се намериш в положението на един наш приятел, който държал сказка в Плевен. Казва ми: „Имах една сказка върху спиритизма, имах голяма публика. Хората се интересуваха, доказваха, че има и друг живот. След сказката иде един и ми казва, че иска да ми каже нещо на ухото. Аз помислих, че той е въодушевен и ще ми каже, че много благодари за просветата, която принесох чрез сказката си. Тъй си мислех. А той иска, ми каза на ухото, да ми каже никой да не чуе. Дадох ухото си, и той ми каза: „Страшен вагабонтин си.“ Че ме поряза с нож.“ Вие ще попитате защо този искал на ухото да му каже. Има си известни съображения. Той е от дипломатите, че каквото говори, не иска да го чуят хората. Адвокат е той, може да го даде под съд, че го нападнал.

Мене ми разправяха един случай за две съседки, които се карали. Едната съседка предизвиквала другата. Едната казва: „Тя ми говореше много пъти обидни думи, и аз дотогава нищо не бях ѝ казала. Рекох един ден и аз да ѝ кажа нещо, да ѝ се отплатя. Тя била хитра, като ме предизвика, взела, че повикала още една. Като ѝ казах, тя ме даде под съд и ме осъди.“ Другата много пъти ѝ говорила обидно, но тя ѝ създала много големи мъчнотии.

Вие един ден ще речете, че сте самостоятелни, но тогава ще ви дойдат най-големите мъчнотии. Аз ще ви попитам: ако един ден някой ви нападне, как трябва да му отговорите? Има два начина. Не отговаряй на глупавия според глупостта му и отговаряй на глупавия според глупостта му, да се не мисли за мъдър. Или другояче казано: не отговаряй на глупавия според глупостта му и не отговаряй на глупавия мъдър, отговори на глупавия мъдър според глупостта му. Защото има и глупави мъдри. На него му отговори.

Тази черта означава вселената. На какво прилича? На буквата г. От тази черта може да образуваме а. На какво замяза сега? Защо се измени съдържанието? И да ви докажа сега, какво ще ви ползва? На български г-то, трябва да се закачите, трябва да знаете как да се държите с ръцете за клоните, то е г-то. А-то на български означава да знаеш кога да я прекараш, то е а-то. Ако ти се тревожиш за нищо и никакво, ако говориш нищо и никакво и ако ходиш на нищо и никакво, не си изучил буквата а. Да говориш, както трябва, да слушаш както трябва, да ходиш както трябва, да решаваш всички работи както трябва, това е а-то. Сега казва някой: „Как да го зная?“ Ако имате една нота написана, какво означава? Може да означава „до“, може да означава „ми“, може да означава „сол“. „До“ се пише на първата спомагателна линия. Нотите се пишат или на линиите, или на междулинията на петолинието. Каква разлика има между ония ноти, които са на линиите и които са на междулиниите?

Казвам, ако „до“ е основен тон, той излиза от центъра на нещата. Една идея, която излиза из центъра на твоя ум, из центъра на твоята душа, из центъра на твоя дух, това е „до“. Не само да кажеш „до“, но трябва да го знаеш да го пееш. То си има специфични трептения. Ти не вземаш правилно „до“. В дадения случай на спомагателната линия, на първата основна линия е „до“. Да кажем „до“ – слънцето. Коя е втората? После имате Меркурий, после Венера, иде Земя, иде Марс, иде Юпитер, иде Сатурн. Туй, което излиза от слънцето, и туй, което излиза от Меркурий, еднакви ли трептения има? Няма еднакви трептения.

Та казвам, законът е: ако вие вземете вярно „до“, вземате вярно и последователно и всички други тонове. Ако вземете „до“ криво, и всичките други тонове, които следват, няма да бъдат верни. Или казано другояче: ако имате един принцип, който прилагате зле, ако не разбирате този принцип, няма да разбирате и фактите, които произтичат от него. Ако не разбирате закона, и фактите, които произтичат от закона, няма да ги разбирате. Казвате: „Какво има, като не ги разбираме?“ Ще влезете в много противоречия в живота си, ще си създадете най-големите страдания. Да допуснем, че вие искате да бъдете здрав. Ако държите една лекция за здравето, как ще проповядвате, какво бихте казали? Ще кажете, най-първо, че трябва да се взема хубава храна. Но коя е хубавата храна? След туй трябва да вземете достатъчно количество вода, достатъчно количество въздух, постоянно да дишате. С въздуха вие ще упражните вашите дробове, с твърдата храна и вода ще упражните вашия стомах. И стомаха ще го учите, той е един ученик, който дошъл. Вие всеки ден ще му давате един предмет, научно да разреши една задача заради вас. Той е асистент

вътре, по химия се занимава. Разбира и физика доста добре. Вие на стомаха се смеете по някой път. Щом турите храна, вашият стомах започне да работи, да се свива като физхармония. Кой го кара? Вие не вземате никакво участие, пък стомахът свършва зарад вас една работа. Казвате: този търбух. Вие искате да кажете, че човек не трябва да служи на стомаха. Но търбухът не е стомахът. Търбухът, това са фиктивните желания, които не работят. Търбухът, това е кокона, облечена с коприна, която само се върти, пък нищо не прави. Ще се облече в други дрехи, ще се повърти насам-натам, ще облече други дрехи, пак ще излезе. Това е гръцка кокона. Кокона всеки може да бъде.

Имаш една идея, музикант си. Носиш музиката като кокона. Казва: зная музиката, може да говоря за Бетовен, за Бах може да говоря. По какво се отличава музиката на Бах? По какво се отличава музиката на Бетовен? Бах се е занимавал в музиката с природата, с онзи ритъм на природата. Бетовен се е занимавал с вътрешния смисъл и как се бори човешкият дух. Той сам имал много големи борби в себе си и със своята музика искал да разреши този въпрос. Донякъде е разрешил, някои неща останали недоразрешени.

Вземете вие основния тон „до“. Този тон вие може да го вземете в едно несъзнателно състояние. Тона „до“ може да го вземете в едно въглеродно състояние, може да го вземете в едно азотно състояние и в едно кислородно състояние. Какво е сега азотното състояние? Азотът в старите алхимици минавал за стар елемент, който е крайно консервативен. Съединения той не прави, казва: „Колкото се може по-малко съединения.“ Казва: „Човек трябва да бъде индивидуалист, да живее само за себе си.“ Навсякъде, където минава, той потушава всяко горене. Дето има някаква деятелност, той казва: „Тишина, тишина. Никакво смущение в света не трябва. На земята трябва да бъде ред и порядък, и тишина. Много крякане не трябва. По-малко крякане трябва.“ Казва: „Трябва да се мълчи.“ Ако постоянно мълчим, какво ще стане? Казва: „То човек не трябва много да мисли. Не трябва да се увлича много.“ Ако човек не мисли, какво ще излезе? Не трябва да мисли, не трябва да се увлича, не трябва да се дава, не трябва да пееш, казва: „Не трябва, не трябва.“ Какво трябва тогава? Въглерода аз го наричам свещеник. Като дойде азотът, той го накади с малко тамян. Като запалите въглерода, образува се дим. Този дим не е дим, но той кади азота с тамян, малко го разположи, и двамата се разбират. След като го кади, азотът направи една малка отстъпка: „Хайде, казва, за твой хатър. Не съм го правил, но за тебе ще направя нещо.“ Туй е въглеродно състояние.

По някой път вие искате да направите нещо малко. Питам, като направите

най-малкото, какво ще придобиете? В дадения случай малкото показва, че има една възможност да направите повече. Тогава казваш, че се намираш в едно безизходно положение. Безизходното положение показва, че не можете да вземете „до“. Да вземеш основния тон, значи ти да намериш правилния център на своята деятелност, центъра на разумното. Ти хванеш пътя си правилно, защото след като излезеш из своя център на деятелност и не влезеш в правия път на тази деятелност, ти ще влезеш в едно противоречие. Щом има противоречие, основния тон не си взел правилно. Ще се повърнеш назад, ще направиш втори опит да вземеш вярно „до“.

То са философски разсъждения за музиката. При обикновената музика казва, че „до“ има толкова трептения. Има камертон, но досега нито един не се е помамил да вземе основния тон. Мъчили ли сте се да го вземете? Когато човек иска да намери основната идея, да има нещо точно в живота си, когато ние говорим да имаме характер, то е основният тон. Искаш да имаш една права мисъл, то е основният тон. Искаш да бъдеш силен, то е основният тон. Искаш да бъдеш благ, то е основният тон „до“. Искаш, но този резултат вие не може да го постигнете, докато нямате едно практическо приложение. Ти можеш да изпееш „до“, но това основният тон „до“ ли е? Ти може да го изпееш, и пак да не е вярно. Най-първо, идеята трябва да стане ясна, че след туй дълго време трябва да мислите, докато вземете основния тон правилно.

Имате една кутия кибритени клечки. Драснете веднъж, нищо не излиза. Драснете втори път, пак не излиза. Някой път драснете, падне клечката на земята. Пак бръкнете в кутията и драснете, и така – докато се запали една клечка. Със запалената клечка запалите една свещ или един огън, има вече резултат. От запалената клечка вие вече вземате тон. Но трябва да имате дърва, трябва да имате свещ, която да запалите, за да ви бъде полезна. Защото природата не търпи човекът да си играе с клечките. Ако вие всичките клечки, които имате в една кутия, ги извадите и те не хващат, какво показва? Какъв е основният тон на горенето? Трябва да се приложи. Не само да се запали огънят, но трябва да се сготви на този огън. Не само да се запали една свещ, но трябва да се чете на тази свещ.

Казвам, трябва да се събуди човешкият ум да мисли. Като се събуди човешкият ум, какво ще мислите? За какво трябва да мисли болният човек? За здравето. За какво мисли бедният човек? За парите. За какво мисли гладният човек? За хляба. За какво мисли жадният? За водата. За какво мисли онзи, който се задушава? За въздуха. Онзи, който иска да чете, за какво мисли? Мисли за знанието, но той трябва да мисли за светлината. Казва: светлина ви трябва. Светлината е една необходимост, за да може да четете. Тъй сега, още като говоря, това е теория само.

Сега с колко километра се движи земята? С двайсет и девет километра. Някой видял ли е? Никой не е видял това движение, доказва се, че се движи с двайсет и девет километра. Числото 29 е число на противоречия, събрани две неща несъвместими. Числото 2 представя Божествен принцип, който иска да се приложат нещата както трябва. Ако не се приложат както трябва, иде едно от най-големите нещастия, които може да си въобразим. Числото 9 представя човешкия порядък. Ти си дошъл до края на един човешки порядък, няма никакво отлагане. Като дойде числото 9, не отлагай, защото, ако отложиш, ще дойде най-голямо нещастие. Седиш ти на железопътната линия и философстваш. Иде трен. Казвате: „Този трен не може ли да спре?“ Числото 9 казва: „Махни се от линията и не философствай, нека мине тренът. Ако останеш на линията да философстваш, той ще те прегази.“ Като се съберат две и девет, колко дават? Единайсет. Двама генерали като се съберат на едно място без войска, какво става между тях? Единият ще разправя как е ходил на бойното поле, как е воювал, другият ще разправя. След като се разправят кой как е воювал, какво ще добият? Единият разправя, че трябва победа и другият разправя, че трябва победа. Победа, победа, те сега са сами победени. Виждаш, че и двамата генерали, които едно време са били юнаци, сега ги виждам грохнали, казват: „Остаряхме.“ Че как тъй един генерал, който е побеждавал, е победен, остарял? Те са побеждавали, но в края и двамата генерали са победени. Защо генералът е победен?

Когато носите една стомна, пълна с вода, не сте обърнали внимание и по едно време гледате – стомната олекнала малко. Като олекне, казвате: „Доста силен човек съм аз, тази стомна не тежи.“ Мислиш ли, че ти си станал силен? Казва: „Вече ми минало времето. Едно време тежеше.“ Погледнеш, всичката вода се изпарила, отишла някъде. Питам: ако стомната олекнала, какво показва? Че някъде имало някаква дупчица, през която водата излязла вън. Който носи стомната, не може да види, чуди се той къде отиде водата. Отиде там, отдето е дошла. Водата може по два начина да е излязла: или отгоре през устата на стомната е излязла навън, или отдолу от дъното някъде е изтекла.

Често вие имате някаква идея. Погледнеш някой път, не може да я намериш. Казваш: „Нещо го знаех, сега го забравих.“ Някой път се връща, някой път никак не се връща. Нали сте имали такъв пример. Сънувате някой добър сън, не ставате да го запишете, казвате: „Като стана сутринта, ще го запиша.“ Като станете сутрин, нищо не е останало в ума ви. Този сън отишъл, останало само едно понятие във вас, че сте сънували много хубав сън, но какъв е бил, не го знаете. Вие търсите някой да ви разправи какъв е бил сънят. От какво произлиза това? Всякога, когато започва да се набира

много млечна киселина в човешкия мозък, човек започва да забравя, наслояване става. Ако при брега на морето напишете хубави работи и те се заличават, какво показва? Че морето се вълнува. Питам, защо хората пишат по брега на морето? С големи букви пишат. Аз съм чел стихотворения на брега, написани от някой поет. Много хубави работи има написани.

В музиката не само трябва да се произнесе един тон, тонът правилно трябва да се вземе. Правилен тон е този, който в своето движение правилно се променя. „До“ се променя в „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. То е все „до“. Те са форми на основния тон, който се изменя. Тъй като се говори, казва: какво е тогава „ре“? Когато „до“ иска да излезе навън, туй състояние на този основен тон, когато иска да се прояви, той е „до“. Когато тонът тръгне в пътя си, той е „ре“. Когато дойде и направи едно закривяване, е „ми“. Като седне да яде, е „фа“. Като се облече хубаво да се покаже пред хората, е „сол“. Като узрее и даде плод, това е „ла“. След като се наяде, това е „си“. Това са фази, през които човек минава. Това не е музика, това е говор. Специфично, „до“ в дадения случай е да знаеш как да вземеш, „ре“ е – как да тръгнеш, „ми“ е да знаеш как да направиш първото отклонение. „До“ представя права линия, „ре“ е да тръгнеш в една посока, а „ми“ е в крайния предел на своето напрежение.

Моят сайтАко се вземе АВ, какво представя? Правилно движение. После правата линия, която се движи в третото измерение, образува едно тяло. Какви са функциите на правата линия, какви са функциите на плоскостта и какви са функциите на тялото? Плоскостта е създадена от линия, тялото е създадено от плоскост, но има усложняване на тия функции. Ако вие вземете „до“ стотина пъти, какво ще постигнете?

Да допуснем, че вие вземете един чук и върху един камък удряте веднъж, дваж, три, четири пъти, какво се постига? След като ударите камъка стотина пъти, камъкът се отчупва. След като разчупиш камъка, какво ще постигнеш? Зависи каква е целта. Ако в този камък има скъпоценен камък, полека удряте – като се разтроши камъкът, извадите този скъпоценен камък, който го намирате увит в един обикновен камък. Ако намерите скъпоценния камък, ударите са намясто. След като сте удряли, че никакъв скъпоценен камък не излиза, нищо не сте постигнали, ще оставите камъка, ще идете при друг. Търсите нещо в камъка, щом намерите скъпоценния камък, вече преставате да удряте камъните.

Сега същият закон. Казвате: „Готово ли е яденето?“ Щом се наядете, хич не питате готово ли е яденето. Защо не питате? Постигнахте целта си. Казвам, постигам своята цел. В този смисъл целта постигната ли е? Та казвам, в туй

движение на живота в какво се постига целта? Вие не разбирате постижението на целта. Трябва да влезете вече в динамичната страна на живота, не в статическото положение, но в разбирането на живота. Щом като вземеш основния тон „до“, в тебе трябва да се зароди желание да бъдеш един от най-добрите певци, че да ходиш по целия свят да пееш на хората. Като пееш, да събуждаш идеи, да се преобрази светът. Ако с пеенето може да преобразиш целия свят, твоето пеене е намясто. Ако с пеенето си не може да поправиш света, пеенето не е намясто. Сега ще кажете: „Не е намясто, не постигнах целта си.“ Целта не е едно статическо положение. Една жива идея, щом живее в тебе, винаги ще дава подтик. Идеята всякога дава един подтик – тази идея е жива. Но ако една идея даде един подтик и после престане този подтик, ти не си до реалността на живота.

Казвам, какъв беше въпросът? Теории, реалности и приложение. Да допуснем, че вие боледувате, имате едно болезнено състояние. Какво ви трябва тогава? Искате да не боледувате. Не може да не боледувате. Има същества, които не боледуват, но тия същества, които не боледуват, те знаят как да ядат. Ако един човек не мисли добре и ако не постъпва добре, той боледува. Какво подразбираш под думите да мислиш добре? Да мислиш добре, значи умът ти да се придружава със светлина. Туй, което мислиш, трябва да има светлина, виждане ти трябва. А да чувстваш добре – трябва да имаш един усет, всякога да чувстваш самата реалност такава, каквато е, а не такава, каквато не е. И да постъпваш добре, значи да приложиш туй, че да не ти правят никакъв упрек.

Сега някои от вас сте учили. Колко начини има за пеенето? Всички пеете. Пеете „Сила, здраве е богатство“. Силата, здравето е богатство за душата. Ако силата и здравето не можете да приложите в живота, туй богатство само по себе си няма приложение. Казвате: да бъдем богати. Всеки един човек може да бъде богат, който може да прилага нещата. Богатството трябва да се приложи в дадения случай. Някой път вие мислите и казвате, че не могат всичките хора да бъдат богати. То е една лъжлива идея. Всичките хора и животните не могат да дишат. Могат. От какво зависи? Значи богатството, въздухът съществува и всяко едно същество според своята възможност взема толкоз от въздуха, колкото му трябва. Вие казвате, че всеки човек не може да бъде богат. Мислите ли, че онези хора, които умират, са богати? От какво умират хората? От сиромашия. От какво оживяват хората? От богатство. Значи, за да оживее човек, от него зависи. Вие казвате, че животът няма смисъл или пък казвате, че животът има смисъл. Ти казваш, че всичките хора не могат да бъдат богати. Не мислиш правилно. Казваш, че ти си щастлив, пък всичките хора не могат да бъдат щастливи. Не мислиш право. Казваш: всичките хора не могат да

бъдат добри. Не е право. Вярно е, така е, но по принцип не е вярно. Ти казваш: всичките хора не могат да бъдат добри, туряш едно изключение – че ти може да бъдеш добър, а по някой път казваш, че „и аз няма да бъда добър“.

Тури, че всичките хора са добри, за да бъдеш и ти добър. Не туряй никакво изключение. Всяко едно нещо, което може да се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което не може да се направи, то не може и да се поправи. Казва: тази погрешка не може да се поправи. Къде е логиката? Всяко нещо, което може да се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което може да се поправи, може и да се направи. Де е противоречието тук? Болният може да бъде здрав и здравият може да бъде болен. Че се е разболял човек, де е лошото? Едно болезнено състояние носи след себе си известно благо, който разбира. Едно здравословно състояние носи едно благо, но трябва да знаеш да го използваш. Ако, когато си болен, постоянно, целия ден мрънкаш, седиш и роптаеш, и не си доволен: този ти направил една услуга, не знае как се прави услуга, не знае как да пипа, не знае как да ти услужи. Пък силният, отдето минава по пътя – този бутне и онзи бутне, размахва всичките. Болният целия ден се оплаква, че силният отмахва хората по пътя. Питам, двамата разбрали ли са живота? Не са го разбрали. Какво трябва да правят? Силният човек трябва ли да върви по права линия? И той трябва да се огъва. Светлината, която върви много бързо, не върви по права линия, но по крива, вълнообразно се движи, за да не прави пакост на някоя буболечица.

Какво заключение ще извадите? Имате една глава. Знаете, че всичкото ви нещастие произтича, понеже не знаете как да си държите главата си. Някой върви с наведена глава на лявата страна, друг навел главата надясно, някой държи главата напред наведена. Малко хора ще срещнеш, които си държат главата както трябва.

В една област в Америка имало един владика, който носил главата си наведена на лявата страна. Всичките четиристотин–петстотин души проповедници, които били под неговото ведомство, всички носили главата си на лявата страна по подражание. И всички вие по подражание носите главата си наведена на една страна. Всякога главата трябва да има едно перпендикулярно отношение към слънцето и към центъра на земята. С едно малко колебание трябва винаги главата да бъде перпендикулярна, за да се приемат трептенията правилно.

Казвам, ако твоята глава не е перпендикулярна към любовта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна към мъдростта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна към

истината, ще направиш много погрешки. Не е лошото в кривата линия. Ако имате една такава крива линия, която обикаля около един перпендикуляр, какво лошо има? Такъв е пътят на месечината, такъв е пътят и на земята, трябва да обикаля. Лошото в света къде е? Казва: вляво отишъл. Вляво отишъл, когато няма перпендикуляр. Или вдясно може да отиде. Но когато има този перпендикуляр, когато вляво отива, сърцето работи, когато вдясно отива, умът работи, смяна става в живота. Сърцето се движи по една линия, умът се движи по друга линия и след това има праволинейно движение. Тогава имате три движения: вляво, вдясно и по права посока. Движението по права линия, то е законът на истината. Ти търсиш своята свобода, то е праволинейно движение, метод, начин за придобиване на свобода. С ума и със сърцето си ще работиш ту вдясно, ту вляво. Казва: „Вляво отишъл." Има сърце. „Вдясно отишъл." Има ум. Умът и сърцето трябва да се упражняват, а при това тази права линия, перпендикулярът, той трябва постоянно да се увеличава, да се регулира.

Да допуснем, че ти имаш вземане и даване. Един учител преподава музика, децата не вземат вярно тона „до". Той кресне, изгуби своя перпендикуляр. Един учител, който разбира добре музика, още като каже, децата разбират. Онзи не взема сам тона вярно и кряска на децата, казва, че децата не разбират. Тия деца разбират толкоз, колкото и той. Ако той взема правилно тона, и децата ще го вземат. Щом той се разсърди, той не е взел правилно основния тон. Ако имаш тъмнота в ума си, тонът не е правилен. Ако имаш студенина в сърцето си, основният тон не е правилен. В даден случай вие казвате: той е талантлив човек, той е гениален човек. В какво седи различието между талантливия и гениалния човек? Вие ще кажете, че единият е по-даровит от другия. Гениалният се държи за Бога. Талантливият се бори, той воюва на бойното поле, той е войник. Гениалният е тил, а пък талантливият е фронт. Така седи въпросът. Казвате: той е гениален човек, защото е даровит. Талантливият е по-малко даровит, талантливият е по-близо до материалния свят. Той побеждава мъчнотиите. Гениалният се държи за Бога. Казват: гениалните хора създават света, а не го уреждат. Талантливите го уреждат.

Казвам, гениалните хора създават, талантливите уреждат. И вашата гениална глава трябва да създаде света, вашето талантливо сърце трябва да уреди света. Защо ти е главата? Гениалната глава е да създаде новото. Защо ти е сърцето? Да уреди света.

Сега вие сте призвани вашата глава да създаде новото, пък вашето сърце да го уреди. Казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята, и земята беше неустроена." Започна Бог да устройва земята. Като започна да устройва земята, сърцето взе участие.

Сега вие всички сте повикани да уредите вашия живот. Туй уреждане в един ден няма да стане, и в една година няма да стане, и в десет години няма да стане, и в сто, и в хиляда години няма да стане. Изисква се дълго време. Ще се радвате, че времето е дълго.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Двадесет и пета лекция на Младежкия окултен клас
3 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 26 април 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

1940_05_05 Най-малката погрешка и най-малкото добро
утринно слово

НАЙ-МАЛКАТА ПОГРЕШКА И НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

---

27 неделно утринно Слово

5 май 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев.

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Размишление.

Духът Божи.

Ще прочета първата глава от Евангелието на Иоана до 35 стих.

Мога да кажа.

Има известни отношения, които хората трябва да спазват. Много от погрешките на света произтичат от неспазването на известни отношения. Какви са вашите отношения? Забравили сте. Някой път мислите за неща, които не са съществени в дадения случай. Може да мислите, колко години ще живеете на земята. Не е съществено това. В дадения случай, съществено е за днес, какво може да направите. Като мислиш колко години ще живееш, започваш да се безпокоиш дали ще може да живееш 120 години. Туй е само едно сравнение. Някой път сравнявате. Сравнението нищо не доказва. И онова, което знаеш нищо не доказва. В дадения случай какво ти трябва? Какво може да научиш да приложиш. Един цигулар, след като учи 20 години и стане виртуоз, знае да свири, или един пианист, има неща, които трябва да пази. Трябва да държи цигулката в изправено положение, струните да бъдат първокачествени, лъкът трябва да бъде малко намазан. Ако е малко намазан, ще започне да издава малко дрезгави звукове. Като започне да свири, ще опита струните, ще ги попита: „Разположени ли сте?“ Ще каже на първата струна: „Как сте вие, духът ви разположен ли е?“ Тя ще каже, че е разположена. После, втората струна, ще я попита, как си. Тази работа аз искам да свърша, искам вашето разположение. Тя ще каже: „Разположена съм, готова съм.“ После ще бутне третата, четвъртата, след това ще я хване, ще я тури под брадата. Ще тури лъка. Цялата публика, която слуша и те трябва да бъдат разположени, да бъдат готови да слушат. Той дава, той свири, те ще вземат. Вие отивате на един концерт, казвате: „Отидохме да го слушаме.“ След като го слушате, какво приемате от музиката? Казвате: „Много хубаво свири.“ В какво седи хубавото свирене? Казва: „Класически парчета от Бетовен, от Бах.“ Че какво е писал Бетовен?

Каква е тази песен. Казва: „Девета симфония.“ Каква е тази Девета симфония?

Някой казва: „Аз вярвам в Бога. Толкоз години съм изучавал любовта, Писанието. Зная стиховете да ги цитирам.“ Отлично е това. Бог е Любов. Какво означава „Бог е Любов“? Не мислете, че когато аз ви говоря за топлината, че това е топлина. Зимно време може да ви разправям за камина, за топлия климат, който го има в тропическите места или за топла къща, в която стаите са хубаво отоплени. Но стаята в която вие сте, е студена, 20 градуса под нулата. Питам, като ви говоря за топлината, вие ще се стоплите ли? Хубаво, че говоря за топлината, но преди да говоря за тази топлина, аз трябва да съм стоплил стаята, в която сте. Тази година предметно учение ще имаме. Годината трябва да бъде в съгласие с онова, което аз говоря.

Казвам: Когато аз говоря, сърцата ви и умовете ви трябва да бъдат готови да възприемат онова, което ви се казва. Не само онова, което отвън ще ви се говори, но и онова, което отвътре ще ви се говори. Защото едновременно има един, който ви говори отвън и друг има, който ви говори отвътре. И във вас има един, който възприема отвън и един, който възприема отвътре. Четирима души трябва да бъдат в съгласие.

Сега мнозина казват: „Аз зная да пея.“ Българинът казва: „Аз зная да говоря френски“ Казва: „Бонжур.“ Той знае да говори. Казва: „Във Франция съм ходил градинарство съм работил.“ Има българи, които говорят английски, че като говорят на един англичанин, казва: „Моля, сречи го.“ Като ми觉 сречеш думата, тогава ще те разбере. Ако на края на думата туриш меко окончание, а думата има твърдо окончание, има две различни значения думата.

Вие сте дошли да изучавате една от най-видните науки, Божествената. Казвате: „То е лесна работа, да разбира човек Божествените работи.“ То е най-мъчно да ги разбираш и да го възприемеш. Може да го чуеш, но да го възприемеш и да го приложиш е мъчно. Всеки може да учи пеенето, но да се научиш да пееш и гласът ти да има израз. Като пееш, да приложиш светлината, като пееш да приложиш топлината. И като пееш, да има сила в пеенето. То се изисква да имаш гениалност. Но се изисква и талант. Може да бъдеш гениален музикант и пак да ти липсва нещо. Някои сега имате понятие за гениите, казвате: „Той е гениален човек, създаде нещо.“ Но да създаваш нещо, това ни най-малко не разбира, че това е хармонично. Писанието казва: „В началото Бог създаде небето и земята.“ Мислите ли, че като създаде, света бил уреден? Не, създаден е светът, но не е уреден. Човек може да бъде гениален и работите да не са уредени. На всичките гениални

хора работите им не са уредени. Талантливите хора трябва да дойдат, за да уредят света.

Та едно време сте били гениални, създадохте вашия свят. Сега трябва да повикате вашите таланти, за да уредите света. По някой път вие туряте на една дума едно съдържание, което тя няма. Мислите, че геният всичко може да създаде. Не, специфична е неговата работа. И талантливият, и светията, и той не може всичко да направи. И неговата работа е специфична. И на един учител, работата му е специфична. По някой път вие казвате, да бъдете светии. Но англичаните и българите имат различни схващания за светията. Българинът иска да види светията с хлътнали очи, с хлътнали бузи, жълт да бъде и да бъде много тъничък. Тъй като вейка да върви. Лицето му да свети, той не разбира светия, който много яде. Един светия, според българина, не трябва много да яде. Щом започне да яде, няма добро мнение за него. Казва: „Не мяза на светия.“ Започва да не яде, пада му реномето. Казват: „Разболял се е“ и лекарите го посещават, казват: „Не яде.“

Сега, всички тези неща трябва да се приведат в едно изправно състояние. Да кажем, вие говорите. Всеки един език има свои добри и лоши страни. Всички съвременни хора ги смущават глаголите. Глаголи има несполучливи. После, съществителни има, които безпокоят, местоимения, прилагателни, съюзи. Езикът има положителни и отрицателни страни. Например, думата „умира“, ти не си спокоен вече. Дойде глагола „оживява“, ти имаш друго разположение. Щом кажеш „умре“, имаш друго разположение.

Много пъти сте чели „В начало бе Словото“. Всякога има начало в живота. Когато човек почувствува и възприеме любовта, то е начало. Казва: „Кое е туй начало?“ Щом приемеш първия лъч, който може да ти отвори пътя да виждаш, то е началото на твоето раждане. Щом приемеш първата дума, с която можеш да влезеш във връзка с едно разумно същество, ти си приел първия лъч или първото трептение на една дума, която те свързва с един разумен свят.

Сега мнозина от вас се интересуват какъв е оня свят. Апостол Павел, който ходил там, казва, че тази работа не може да се опише. Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил. Питам, ако съвременните млекопитаещи, котката, за пример, би се заинтересувала, какъв е човешкият живот, как щеше да го разбере? Като мине по пианото и тури крака, ще започнат да се чуват тоновете на пианото. Самата котка, като мине и чува, ще се учуди. Че толкоз ли е силна тази котка, че тази котка такива тонове произвежда? Сега мислите ли, че тази котка, като слезе от

пианото и иде при другите котки, може да опише човешкия свят? Мнозина казват, че може да се мисли право. Но мярката за правото мислене не е външна мярка. Казва: „Какво нещо е истината?“ Истината не може да се определи. В душата на всеки един човек има едно чувство, една мярка, с която той познава истината. Във всеки един човек има едно чувство, с което той познава любовта. В човека има и едно чувство, с което той познава и мъдростта. Ако тия чувства ги нямате, то е безпредметно. Ако аз говоря на един човек и неговото ухо е запушено, безпредметно е да говоря. Ако онзи на когото рисувам, затворени са неговите очи, не може да възприеме краските и образите, безпредметно е рисуването. Всякога има едно ново схващане. Всеки ден Божественият свят носи нещо ново. Всеки ден носи нещо ново, Божествено, когато възприемеш много добре новото, ти се радваш; когато не можеш да възприемеш новото, Божественото, ти страдаш. Просто разбиране. Ако по някой път вие се питате: „Защо страдаме?“ Казвам: Защото не сте възприели новото, Божественото. Ако днес вие искате да идете в Англия или искате да идете във Франция, трябва да имате паспорт. Мислите ли, че ако идете в Англия и нямате паспорт, англичаните ще се отнесат много добре с вас. Паспортът трябва да бъде изправен. Ще се опише лицето ти, веждите ти, какви са, очите ти, челото ти, брадата ти, космите ти. Всичко туй, като разгледат да отговаря на вас. Онзи, който разглежда паспорта ви, ще види отговаря ли цвета на вашето лице на този, който е описан в паспорта. Защо го правят хората това? – Защото нямат доверие един в друг.

Казвам: Ако аз ви попитам, какво нещо е любовта, как ще ми отговорите, как ще ми я опишете? Казвате: „Тя е човешката любов.“ Кои са качествата на човешката любов? Човешката любов първо започва много добре и свършва много зле. То е едно от качествата. Каква е духовната любов? Започва зле и свършва много добре. Сега вие може да кажете: „Защо е така?“ Аз не разглеждам въпроса, защо е така. Само констатирам фактите. – „Не може ли другояче?“ Може, как не. Нещата стават точно такива, както ти искаш. Нима не зависи от вас, като имате брашно и правите една баница, как да я направите? Имате хубаво брашно, сирене, от какво зависи хубавата баница? От вас зависи. Майстор трябва да бъдете, да я направите. Ако не знаете да я направите, или препечена, ще бъде или сурова ще бъде. Онзи, който яде баницата, ще каже: „Прегоряла е.“ Ако не е допечена ще каже: „Не е добре опечена.“ Тогава ще имат за вас две мнения: Че е сурова баницата, не знаете да печете баница, не е опечена хубаво, или че сте прегорили баницата. Казват, че сте немърлив. Ако човек прегори баницата, значи ходи навън, зяпа за други работи. Когато аз влеза в една къща и яденето е прегоряло, аз имам понятие за домакинята. Щом не е добре сготвено, щом не е добре опечена баницата, пак имам друго мнение. Неизбежно изпъкват образи. Този, който не знае как да пече, остава сурова

баницата, но и всичките му работи са така недовършени. Това е общо заключение. Този, който прегорява баницата, всичките му работи са прегоряни, в умствения свят и в сърдечния свят, и във волята. Този закон е общ. Това не е фатален закон, но прониква навсякъде. Като разгледате работите са такива. Казва: „Какво от това, че не съм опекъл баницата?“ Този навик той не е придобил сега. Сега ако не опечеш баницата това е един недъг останал от миналото, който трябва да го поправиш. Казва: „Какво има, че един певец взел един фалшив тон?“ Много значи. Ако тази фалшива нота е една дупка на дъното на една стомна, пълна с вода, всичката вода ще излезе навън из стомната. Ако вие вземете една фалшива нота, всичкото благо, което придобиете през деня, то ще изтече през тази дупка. Туй е вярно. Една дума можеш да кажеш и тази дума може да ти костува години, докато може да я поправиш. Това са изключения.

Имате едно желание на Ева, да опитате плода какъв е. Ако го вземете буквално, че тя само близнала и сдъвкала, 8 хиляди години не можем да се избавим от едно близване на Ева. Осем хиляди години една погрешка тя поправя и не е могла да я поправи. И ние след нея не можем да я поправим. Много сериозна работа е.

Вие понякой път казвате тъй: „Аз не ви обичам.“ Но знаете ли, колко може да ви костува това? Казвате: „Аз ви обичам.“ Знаете ли, колко може да ви кoства тази дума? Ти казваш, че аз ви обичам. Трябва да обичате. Като кажеш, че не ви обичам, пак трябва да имаш основание. Може да каже някой: „Не ви обичам, защото няма какво да обичам във вас.“ Турете нещо, което аз мога да обичам. Трябва да бъдете последователни. Казвате: „Не ви обичам.“ Но така не е въпросът. Добре, вие казвате: „Не може да ви обичам.“ Казва: „Аз не мога да ви обичам.“ – „Аз ви обичам.“ И двамата сте бедни. Единият казва: „Аз ви обичам.“ След като кажа, аз ви обичам, не сте станали богат. Той каже: „Мислите ли, че вашата любов е на място?“ Мислите ли, че вие сте беден? Някой казва: „Аз ви обичам.“ Мислите ли, че с туй, той ще направи нещо? Нищо не е станало. Има една любов, която е важна. Като кажа на един болен: „Аз ви обичам“, този болният стане, да престане да е болен.

Сега вие казвате така: Ние вярваме в Бога, обичаме Го. А забелязвам, че между вас и между всичките хора и в къщи ви има дисонанси. Мислите ли, че вие ще ме убедите, че вярвате в Бога и че обичате Бога? Мислите ли, че аз съм от тези глупавите да повярвам. Мислите ли, че като говорите и аз виждам една непоследователност във вашия живот, мислите ли, че аз ще ви повярвам?

Как ще убедите вие Господа, че вършите Неговата воля? Понякой път се

чудя на хората. Той се спрял, чел „Отче наш“ и казва как да не го послуша Господ. Ти си декламирал „Отче наш“. И не само ти, милиони същества има, които всеки ден декламират „Отче наш“. Та Господ слуша, слуша, ти си чел „Отче наш“ и се чудиш, защо Господ не те послушал. Как си го чел? Ако аз бях на вашето място, щях да чета „Отче наш“ така. Ще кажа: Досега, Господи, не съм чел „Отче наш“, както трябва. Много пъти съм казвал: „Да бъде волята Ти“, но досега не съм направил Твоята воля. Ще ми простиш. Аз искам днес да изпълня волята Ти, тъй, както е волята Ти. Ще изпълня волята Ти, както Ти искаш. Като се върна вечерта при Господа, да видя, дали Той е доволен. Ще отида в света да изпълня волята Му. Има доста работа, която може да се свърши, за да е доволен от моята работа. Ако е доволен, аз веднага ще видя в лицето Му, че Той е доволен от работата, която съм свършил.

Наскоро дойде една сестра от света, доста добра сестра от света и доста умна, запозната добре с окултната наука, разумна, имала две деца. Умира едното дете, че не може да намери мир, така привързана, влюбена, не излиза от къщи, светът почернел, иска да се самоубие. Иначе, сериозна. Казва: „Много роптах на Господа, защо ми взе това дете, дигам шум, карам се, как тъй да ми вземе това дете, не знае ли, че ще ми причини болка.“ Казва: „Чудя се, как Господ не ме бие.“ Казват: „Как не те бие?“ Казва: „Защо умря детето ми?“ Ти искаш да те лъжа. Твоят любовник те напуснал, влюбила си се ти. Тя започна да се усмихва. Щом той те напуснал, ти не си добра, добре не си постъпила, обидила си любовника си. Ти мислиш на мене да ми разправяш, че имаш някакво дете. Не, не говори любовни работи. Ходиш да разправяш, пък си станала на 40 години, прилича ли ти? Тя започва да се усмихва. – „Ти,“ казва, „ме разсмиваш.“ – Ами ти искаш да ме убедиш, че детето ти умряло. Виждам, ти представяш работите в една алегория. Българите говорят много алегорично. Когато отиват да искат една мома, ще дойдат тези женихите, които ходят да правят добро на младите моми. Ще идат, ще седнат на камината и казват: „Иване, ние забелязваме, че имате много хубава нива, че сме хвърлили око на нивата, продавате ли я?“ Казват: „Как ще я продаваме, тя от баща ми е останала, тази нива не я продаваме. Ти казва, доста ниви имаш.“ Втори път, пак дойдат, пак за нивата говорят. Но въпросът не е за нивата. Въпросът е за една от дъщерите. Той казва, че от баща си има няколко ниви. – „На коя си хвърлил око? Една имам от десет декара, друга имам от пет.“ Казва: „На средната съм хвърлил око.“ След като говорят така алегорично, ще дойдат до същността, до реалността. Казват: „Средната ви дъщеря сме харесали, допада ни, ще се съгласите ли да я дадете.“ Дойдат до реалността на нещата. Другояче може да откаже, да каже: „По никой начин не продавам нивата. Да си вървите. Да не идвате друг път, не продавам нивата.“ Работата спре.

Та казвам: Ние сме на земята да изпълним волята Божия, от която зависи нашето бъдеще. Волята Божия ние сме я изпълнявали, както животните са я изпълнявали. Мислите ли, че ако по необходимостта на закона ви заставят да вършите волята Божия, че това е волята Божия? Един учен човек трябва да извърши волята на Господа, трябва да го заставят да дига и да слага чука. Не е това, което се изисква. Не е работата на чука. Не е работата и на перото. И то свършва една работа да напише едно писмо. Не се изисква и работата на иглата, която ушива една дреха. Изпълнението волята на Бога, това е най-хубавото, което човек може да направи. В момента, в който ти решиш да направиш волята Божия, ти ще се освободиш от всичките несгоди. Онези вериги, които са на краката ти, ще паднат. Онзи мрак, който имаш в ума ще изчезне. Онзи товар на сърцето ще изчезне. Ще се намериш в един свят приятен, като един цигулар, който свири в един салон добре отоплен, цигулката е на място, лъкът е на място, той е разположен, публиката ръкопляска. Като излезеш, джобът е пълен. Вестниците пишат, приятно му е, че е свирил. При сегашните условия свириш, салонът не е отоплен, струните на цигулката не са на място, публиката те освирква, вестниците пишат зле, че да се чудиш, де да си скриеш главата. Казваш: „Що ми трябваше, концерт да давам на тези хора." Целият свят е пълен все с развенчани виртуози. Онази младата мома, която е разочарована в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Младият момък, който е разочарован в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Онези религиозни, които са паднали духом казват: „Животът няма смисъл." Не са ли и те развенчан виртуоз?

Случило се нещо, казва: „Не ме слушат хората." Че как да те слушат? Една погрешка има, която е много малка погрешка. Един, в живота му не му вървяло, че пита един мъдрец: „Какво да правя, че да ми тръгнат работите?" – „Каквото кажеш, направи го, не го отлагай." Ние всичко отлагаме, след време. Днешният ден, ако имаш една малка погрешка, поправи я. Най-малката погрешка поправи и най-малкото добро направи го. Ако това направиш, ти си в правия път. Всеки ден може да поправиш една погрешка. Не да правиш погрешка, но да поправиш една погрешка и да направиш едно малко добро. Ние трябва да поправим една погрешка, да дадем повод на Божественото. Като се махне тази погрешка, която сме поправили, духът Божи ще дойде да посади доброто на туй поправеното място, дето била погрешката. Духът Божи посява едно от хубавите Божествени семена в живота. А пък там, дето си направил едно добро, то вече това дърво се разцъфтяло, израства и завързва плод. От него ще се ползуваш. Тъй щото, ако поправяш погрешките, Духът Божи посажда новите семена на живота. Като правиш добро, тия дървета се оживотворяват и плод дават, следователно, има на какво да разчиташ.

Някой път вие мислите, че се занимавам с погрешките на хората. Никак не ме интересуват погрешките на хората, в този смисъл.

Преди няколко време, аз ви разправях за младата снаха в село. Българите са много интересни. Казват: „Представи си пресолила боба.“ Цялото село знае, че младата снаха пресолила боба. Представете си, пресолила боба. Пък и другото. Представете си, оставила боба недосолен. Ако аз съм една млада невеста, ще кажа: Зная, как да варя боб, вие го солете, както искате. Аз зная да го варя хубаво. Да го сваря е моя работа, но да го соля не е моя работа. Да ме държат отговорна за несварения боб, то е моя погрешка, но не бива да ме държат отговорна за несоления боб.

Аз искам вие добре да сварите боба, но да го осолите, то не е ваша работа. Проявената любов е сварения боб. Ти прояви любовта в дадения случай, ни повече, ни по-малко. Тази любов щом проявиш, ще имаш светлина в ума, мир в сърцето, сила в тялото. Ти ще чувстваш онази сила, която носи здраве. Весел ще бъдеш. Ти ще почувствуваш един мир в сърцето си, който никога не си чувствувал. И ти ще почувствуваш една светлина, която ще изпълни душата ти с радост и веселие. То е любовта. Ако любовта не внесе светлина, ако любовта не внесе топлина, и ако не внесе сила, бобът не е сварен. И бобът трябва да се свари. Несвареният боб е опасен и свинете не го ядат. Ако дадете несварен боб на една свиня и тя не го яде, колкото лакома и да е. Ако бобът е сварен, яде го. Но няма по-опасно нещо от това да ядеш несварена любов. По алегории ви говоря. Няма по-опасно нещо да ядеш несварен боб. Няма по-хубаво нещо да ядеш сварен боб. Свареният боб е отлично ядене. Който яде хубаво сварен боб, бъбреците му са намясто. Който не яде варен боб, бъбреците винаги страдат. Ако не искате да ви страдат бъбреците, яжте хубаво сварен боб, за да няма нужда да се оплаквате от бъбреците си.

Сега по какво може да познаете истинската любов? При истинската любов по пътя, през който минавате, ще има сто, двеста души да ви кажат: „Отбийте се, не ни заминавайте.“ Ако не носите любовта, казват: „Не се спирайте, да си вървите, защото носите нещастие.“

Отче наш.

1940_05_05 Математическо отношение и геометрическо положение
неделна беседа

МАТЕМАТИЧЕСКО ОТНОШЕНИЕ И ГЕОМЕТРИЧЕСКО ПОЛОЖЕНИЕ

„Отче наш"
„Мислѝ, право мислѝ"

Ще прочета няколко стиха от 5-ата глава от Евангелието на Иоана, от началото до 14-и стих.

Казва: „Кой е човекът, който ти рече „Дигни одъра си и ходи"?" Не знае кой му е заповядал. Знае, че го изцелил някой, но името му не знае. Аз това го наричам математическо отношение и геометрическо положение. Дали го разбирате, това е ваша работа. То не се отнася до мене. Когато вие искате да създадете един нов живот, вас ви трябва математическо отношение, да имате един план. А когато искате да уредите един живот, трябва ви геометрическо положение. Тоест конкретно – не само идейно, но и конкретно.

Сега, на пръв поглед, [с] някои работи се подига въпросът. Някои работи са неразбрани. Някои хора мислят изведнъж... Една погрешка има, че хората искат изведнъж да разберат всичко. Такова нещо в света не съществува. Какво подразбирате – да разбереш всичко? Ако ти опитваш живота във всичките подробности, в един час отгоре какво ще остане да опиташ? Ще се зароди едно състояние, което не си опитал. Казваш: „Аз искам да зная всичко." Всичко в даден случай, в даден момент извън времето, не че е извън времето, извън нашето време [е], защото един човешки ум не може да схване една триста хилядна част от секундата, защото в една секунда мигновено триста хиляди километра изхожда светлината. Нашият ум това не може да схване. Има напреднали същества, които схващат лесно.

Вие се питате защо е така. Така е, понеже Онзи, Който наредил света, го е направил така. Следователно ти трябва да се подчиниш на това. Ако не искаш да се подчиниш на туй, тогава ти създаваш един нов свят. Ако можеш, а ако не можеш да се подчиниш – „фет акомпли".

Казваш: „Мене ми дотегна." Твоето дотягане не влиза в програмата на вселената. „Аз не искам." И това не влиза в програмата на вселената. „Аз не го разбирам." И това не влиза в програмата. В програмата влиза да разбираш, да не ти дотяга. Разумно да се подчиняваш. Ако разумно не се

подчиняваш, математическите отношения ще дойдат и ще се изменят, ще създадеш един свят и ще се намериш както растенията, надолу с главата. Ще бъдеш заровен с главата надолу, а краката ти ще бъдат вирнати нагоре към небето. Растенията бяха неразумни същества, които, [когато] слязоха отгоре, всичко знаеха, но като слязоха на Земята, видяха, че са най-глупавите. Човек слезе най-после и излезе най-умен. Човекът беше един глупец от гледището на растенията, не му стигаше умът. Като слязоха, видяха, че човек е по-умен, отколкото растенията.

Сега във вас се заражда мисълта: Ама защо да е така? Защо те да станат глупави? Защото само умният може да оглупее; само глупавият може да поумнее. Защо е така, не зная. Не че не може да го доказвам. Може да ви доказвам колкото искате. Един адвокат, като докаже, че ти имаш да вземаш пари, мислиш ли, че ти ще си вземеш парите? Адвокатът като докаже, че твоят длъжник е имал и нищо не е оставил, доказва, че длъжникът има. Питам: Какво ще вземеш? Какво те ползуват доказателствата на адвоката? Според мене, според математическото отношение, всеки човек трябва да бъде сам адвокат за себе си, защото трябва да знае истината. Ти ще разправяш на един адвокат, той те защитава, той не знае истината. Той те защищава по законите на хипотезата и теорията. Ти всъщност знаеш в какво седи работата. Онзи, от когото имаш да вземаш, е взел пари, а на когото имаш да даваш, ти е дал пари. И двамата се разбирате. Който е взел парите, той е адвокат, защищава се, той е длъжник. Казва: „Господин съдия, аз взех парите, ето, плащам.“ Съдията знае това и казва: „Свободен си сега от дълга.“

Сега се заражда въпросът: защо е така? Не го зная. Аз не го зная, защото няма какво да го изучавам. Аз не изучавам закона на сенките. Мене не ме интересуват сенките. Сенки може да се образуват колкото искаш, то е друг въпрос. Реалността в света е реалното. Някой имал някакво разположение спрямо тебе. Това са сенки в живота. Аз съм богат човек, той има разположение към мене. Той има разположение към парите ми, не към мене. Учен съм – има разположение към знанието ми, не към мене. Силен съм – има разположение към силата ми, не към мене. Добър съм – има отношение към моето добро. Питам тогава: Де е онова математическо отношение, когато той ще има отношение към мене самия? Той, за да има отношение, трябва да бъде силен, добър и силен като мене, да няма нужда от мене, [да не иска] да ме използува, нито аз да искам да го използувам. Ще бъдем като в един оркестър – единият свири на своя инструмент и другият свири на своя инструмент, хората се радват на онова, което свирим.

Сега вие разрешавате въпроса защо хората не може да живеят добре.

Какъв отговор бихте дали? Аз казвам тъй: Защо хората живеят добре? Аз давам един отговор. Защо живеем добре? Защо живеем зле? Защо живеем добре и защо живеем зле, сега то е математическо отношение и геометрическо положение.

Питам сега: Можете ли да нарисувате една картина без сенки, може ли във вашия ум да имате едно понятие за светлината, ако не знаехте какво нещо е тъмнината? Самата светлина не е навсякъде еднакво светла. Щом като осветлява предметите, те не са еднакво осветлени и туй различие в предметите, което съществува, то ви дава понятие за светлината. Казвате: защо не са осветлени? Защото положението на Слънцето, което осветява предметите, осветява ги по различен начин и всичките тела нямат еднакъв образ. Земята е валчеста, тя не може да бъде осветлявана навсякъде еднакво. Сега аз имам една философия. Аз философствувам по един начин и моята философия подмладява хората. По това се отличава. Може да е крива, но има едно свойство – че който ще ходи по тази философия, винаги се подмладява. Който не се води по нея, винаги остарява и кекав става. Аз казвам „моята философия“, понеже аз съм я прегърнал; тя не е само моя, но всички, които я следват, все се подмладяват. Така мисля аз и всичките мислят по същият начин.

Не мислете, че всички говорят както мене. И там има първа цигулка, втора цигулка, има алтова цигулка, има и басова, чело има, контрабас има и с нея други инструменти, които хората не са ги сънували. Засега си представят ангелите, с китари свирят. Отчасти е вярно. В невидимия свят има толкова разнообразни музикални инструменти, дето хората две хиляди години трябва да се мине, за да си въобразят, за да започнат малко да поназъртат това на Земята. Сега тъй, както ви казвам, то мяза да ви разправям, че в Америка има милиардери. Добре, вие какво богатство имате? Какво ви ползува вас богатството на милиардерите? В математическо отношение и геометрическо положение всяко нещо, което съществува в света, има отношение към нас и ни въздействува. Дали знаем или не знаем, то ни въздействува. Следователно, ако знаеш, че имаш толкова инструменти, тия инструменти, без да знаеш, пак ти въздействуват. Един ангел, когато иска да ти въздействува, той знае на първа ли цигулка да свири, на чело, на бас, на някой тромбон или на някой тъпан. Големи тъпани имат ангелите. После имат големи тръби. Като затръбят, целият народ като писне, тръбят навсякъде.

Сега се заражда въпросът, казвате: „Това истина ли е или е фигура на речта?“ Че, кога речта е истинска? Всяка реч, която може да разбираш и те подмладява, тя е истинска реч. Всяка реч, която ти отнема силата, колкото и да е светла, тя няма цена. Сега аз говоря за онова Божественото в нас. Във

всеки един от вас има известно математическо отношение. Аз наричам туй Божественото, което има отношение към нас. Право е отношението, което изправя. Ти не може да изправиш една своя погрешка, ако нямаш математическо отношение. Отношение трябва да имаш към Бога. Не тъй, както философите разбират. То е външната страна. Не тъй, както майка ти разбира. Не тъй, както баща ти разбира. Но сам вътрешно ти както разбираш. Не както баща ти ял, но както ти ядеш. Не както баща ти е гледал, но както ти гледаш. Баща ти за себе си е гледал. Много добре той се е ползувал. Ти не може да си служиш с гледането на баща си.

Аз не искам вие да извадите криво заключение. Аз ви говоря за математическо отношение [и геометрическо положение], понеже само те може да ни направят свободни в света. Човек, който няма математическо отношение и геометрическо положение, той не може да бъде свободен. Ти уповаваш на баща си, ти не можеш да бъдеш свободен. Не че не трябва да уповаваш, но трябва да знаеш в каква степен и какво отношение трябва да имаш към баща си. Ако баща ти те е раждал, за да ти заповядва, то е едно криво положение. Той няма отношение към тебе. Ако ти си син на баща си да го използуваш, и ти нямаш отношение към баща си. Сега мнозина вярват в Бога само да Го използуват. Вярват в Бога кога? Щом се намерят на зор, молят се. Щом мине опасността, забравят. И тогава ние имаме една лъжлива философия. Философията на онова магаре, което било натоварено със сол. Прекарал го един циганин през реката, товарът бил тежък, паднало в реката, стопила се солта, олекнало на магарето, и магарето мисли, че щом се натопи във водата, олеква му товарът. Казва: „Лесна работа. Отсега, когато минавам, ще клеквам във водата и ще ми става леко.“ Случило се втори път магарето било натоварено с вълна и то клеква във водата. Не че не е хубаво. Нещата в света не се повтарят. Туй магаре веднъж е било натоварено със сол. То не е знаело, че два пъти със сол няма да го товарят. Два пъти с камъни няма да го товарят, два пъти със злато, със сребро.

По един път ще те натоварят. Трябва да знаете: едно нещо само веднъж ще ви се случи. Два пъти не може да ви се случи. Вие мислите, че пак ще дойдат хубавите времена. Хубавото време само веднъж иде и лошото време само веднъж иде. Законът е все същият. Време за наука само веднъж иде. Времето за подмладяване веднъж иде. Всичко само по веднъж иде. Колко хиляди работи има полезни, с които човек има да се занимава. Ако попитате някое животно с какво може да се занимава човек, много ограничен е животът на едно животно. С какво ще се занимава? Някой ще мисли, че това е животно. Родили сме се да пасем трева, да пием вода, да си полегнем, да станем. Туй ще бъде животът ти и ще се свърши. То е разбирането на едно животно.

Съвременните хора казват: „Свободен е човек да пострада.“ Да пострада малко, ще се подмлади, да се ожени човекът, деца ще има и ще си седи. Тогава какво отношение има между едно животно? Ще се раждаш, ще имаш деца. И животните, и те имат деца, и женски, и мъжки. Виждам, животните добре се отнасят със своите възлюблени. Ближе я, целува я. Гледам, много нежни са. Ние мислим животните седят на една степен по-ниско от нас. То е перспективно, ние се виждаме в животните. Животните са огледало на нашите състояния. В животните се отразява човешкият живот. Животинският живот се отразява върху нас. Хубавото, което ние имаме, го дължим на животните. А пък лошото, което те имат, те го дължат на нас. Какво ще кажете на това?

Пита този човек: „Кой е онзи човек?“ – „Не го знаем.“ – „Че как тъй без да знаеш, как смееш?“ И тръгва човекът, заинтересова се, ходи и го търси и като го намери, разбира кой е. Казват: „Ти си еретик тогава. За този човек ние нямаме добро мнение.“ Хубаво, нима авторитетът на Исуса се дължи от благоволението, от доброто мнение на еврейските книжници и фарисеи?

Та, първо в света ние имаме отношение към Онзи, Който ни е изпратил. Аз ви говоря на вас, понеже вие търсите вашата свобода. Искате да бъдете свободни. Жената я търси, и тя се жени да намери свобода в мъжа си. И освен че няма да намери свобода, но ще се зароби. Мъжът търси свобода в жена си. Той се жени и търси свобода и в децата си и тогава се заробват. Казва: „Трябва да стана някакъв министър.“ Ще се заробиш. Навсякъде, каквото и да направиш на Земята, каквото и да стане, ти не можеш да намериш своята свобода. Защото, ако си бил един проповедник и си говорил неща, които не са верни, хората като научат твоите лъжи, ще изгубят уважението, ще кажат: „Този човек лъже, не му искаме нито учението, нито нищо.“ Имайте предвид, вие живеете, искате да имате едно мнение.

Казвате: „Да си поживеем.“ Ами че животът, това е едно отношение, едно положение. Ти мислиш, че не живееш, пък сега искаш да живееш – то е първото заблуждение. Ние считаме тогава следното: Човек е излязъл от Бога. Бог, Който е съвършен. Единственото Същество, Което е всеблаго в света. Ние поддържаме идеята, че сме излезли от Бога и сме лоши хора и тогава прилагаме нашата лошавина, казваме: „Той ни направи такива. Той ги създаде такива.“ Положението не го създаде Той. Положението седи в това, че ти, като си излязъл от Бога, ти не Го обичаш. Злото седи в това, че сме лоши. А лошавината аз подразбирам, седи в това, че не обичаме Бога. Затова сме лоши. Бог е добър, защото ни обича. Ако Той не ни обичаше,

нямаше да бъде добър. Да кажем, вие имате едно неразположение на духа. Отговорни сте вие за това. Вие сте съдружие, не само един, а хиляди, съдружие, цяла компания сте. Та, като хванат едного, казват: „Не съм виноват“, втори, трети, все се протака делото.

Сега искам да разбирате малко по-другояче. В какво седи злото? Има едно относително зло в света. Малките деца винаги са виновати. Има тояжка, турена от майките, като бутнат гърнето със сладко или яйце вземат, пръчицата дойде, закон има, плачене има, пеене има вкъщи. На четири–пет години, пръчка има. Казва, няма право да бута. Големият брат, на двадесет и една година, бута всичките гърнета. За него е право, но за малкия не е право. Големият брат яйца яде, масло, всичко е в реда на нещата, но малкото дете като бута, е престъпление. Питам: Къде е престъплението?

Сега ние сме още малки деца, че не трябва да бутаме гърнетата – нищо повече. Трябва да имаме търпение, че да станем на двадесет и една година – законът няма да ни засяга. Тогава, каквото правим, ще бъде на място. Ако преждевременно бутаме гърнетата, препятствието е там. Ние сме побързали, бутнем това гърне, онова гърне. Ако хората бяха чакали осем хиляди години, главата им не щеше да страда, щяха да научат нещо по-хубаво. Те прибързаха, дойдоха по-рано. Сега са станали вече възрастни. Писанието казва: Бог им прощава греховете. Туй, което беше едно време престъпление, сега не е престъпление.

Аз може да ви кажа някои работи, които вас ще ви съблазнят всинца ви, но няма да ви ги кажа. Не трябва да ви ги казвам, понеже не му е времето за някои. Казвате, защо да не го кажа? Аз може да ви отворя касата, мнозина от вас са бедни, касата да я оставя отворена и да ви поставя вътре. Колцина от вас така ще минат? Касата е пълна със злато. Тази каса ще олекне най-малкото с едно кило. Ако на половин килограм олекне, малко. Сега какво лошо има в това? Вие вземате от касата пари – вие нямате любов. Защото, ако вие вземете, вие сте предвидили по-малко. Аз, който оставих касата, ако издържите на изпита, аз ще ви дам повече отколкото вие си въобразявате.

Всички съвременни хора бързат. Те не разбират Божиите пътища. Всеки разправя, че не му е дал туй. Бог е определил, но още малки деца сте. Той определил нещо, което не сте сънували. Вие сега спирате и казвате: „Вярно ли е това?“ Онова, което младият момък обещава на младата мома, вярно ли е? Бащата което обещава на сина си, вярно ли е? Майката което обещава на дъщеря си, вярно ли е? Всичко, което обещават, я ми кажете? Колко на стоте от това става? В какво отношение се реализират в това

обещание? Казва някой: „Аз Ви обичам.“ Кой ме обича сега? Малки деца питат, детето си отваря ръцете. „Колко обичаш баща си?“ Детето си отваря повече ръцете. „Колко обичаш майка си?“ Детето си отваря още повече ръцете. Малките деца мерят любовта си. Брата си то обича по-малко, сестра си обича повече, баща си – още повече, а майка си – най-много. Като тръгне майката нанякъде, това дете плаче.

Питам: Когато вие скърбите в света, не сте ли малки деца, които се държите за скута на майка си? Защото някой казва: „Голяма скръб имам.“ Казва[м]: много държиш сукмана на майка си. Остави майка си да си гледа работата, че като се върне, тя ще уреди тази работа. Казваш: „Не зная дали ще се върне.“ Че, казвам, защо? Майка ти ако не се върне при тебе, тя не те обича. И ти, ако не се върнеш при майка си, не я обичаш. Казваш: „Тя няма да се върне, ще умре.“ Щом някой умира, той не ме обича. Вие ще ми цитирате стиха, казвате: Христос умрял за хората. Ами знаете ли каква е тази смърт? Има една смърт, в която трябва да умрем, да станем по-близко на хората. В сегашния живот ние сме далече един от друг. Трябва да умрем, да станем по-близки. Аз гледам онези, които са умрели, постоянно седят из стаята ни, целия ден обикалят по прозорците. Питат ме къде са умрелите. Нищо не може да кажа. Те обикалят, чукат по прозорците, ходят, оплакват се, разправят се. Питат ме за оня свят. Казват: „Няма го, затворено нещо, нищо не можем да видим.“ Тук хората са бамбашка. Всеки гледа за себе си. Дойдат души, оплакват ми се.

И да ви направя малко мисълта си ясна. Да оставим тия неща, привождам ги само за изяснение. Аз може да ви обясня как виждам хората. Когато една вода се изпари, тази вода виждате ли я? Аз може тази вода да я изпаря, да не я виждате. След туй пак може да я направя да се сгъсти, пак да се яви. Може да я изпаря в едно пространство и после пак да я сгъстя, да я възкръсна. Може някой човек да възкръсна – той се изпари, отишъл в другия свят, ще го сгъстя. Трябва да има един котел, закон има. Ако го пуснете в пространството, отвее го вятърът. Скъпи са билетите. Някои хора не искам да ги възкресявам, по-далече [са]. По-далече отишли, не можем да платим разноските, докато дойдат до нас.

Сега искам да ви говоря на ваш език. Имате едно понятие. Вие мислите, че земният живот е всичко. Вие турете една здрава основа, за да може да разберете онзи живот, който ще се изяви за в бъдеще. Вие ще идете в другия свят и ще се върнете на Земята, отгоре като дойдете, тогава ще може да приложите туй, което сега мислите. Питам: Колцина от вас можете да разсъждавате правилно? Колцина от вас, ако оставите един човек в стаята си да знаете, че сто и едно на стоте не е бутнал касата ви. Аз сега взимам тази каса като символ. Не всичките хора имат слабост към

парите. Някои хора имат голяма любов към парите. Затова те имат слабост, от голяма обич. Някои хора имат слабост към жените – то не е от слабост, а от любов. Някои хора обичат много жените. То не е слабост, любов е това. Тази любов прави погрешки. Той обича толкоз жените, обича да я стисне, да я прегърне, да я целуне, от любов е. Ако не я обича, набие я, хука я. Обича я сега човекът. Жената като обича, еднакво постъпва – и жената прегръща. Прегръщат се, щом се обичат. Щом не се обичат, няма прегръдки.

Вие се спирате и казвате: защо да е така? Ами как трябва да бъде? Като целуваш един човек, целувката ти трябва да го подмлади. Като прегръщаш един човек, трябва да го подмладиш. Като говориш на един човек, светлината да дойде. Казвам: Това е отношение, това е любов. Казвате: „Да го целувам ли?“ Щом човекът се нуждае да го подмладиш, целуни го, да не е стар. „Да го прегърна ли?“ Сърбил се е – прегърни го, да оздравее. Сиромах е – прегърни го, да се освободи от сиромашията, от всичките несгоди. Прегръщайте и целувайте хората. Ако целуваш и прегръщаш хората и създаваш нещастие на тях, това не правете.

Това са моите математически отношения и геометрически положения. Една философия, в която ние живеем всеки ден. Има нещо у нас, което ни подсказва пътя. Ние се противим. В нас има известни мисли, Божественият Дух иде и иска да ни подмлади, ние Го отхвърляме. Когато дойде обратното, което състарява човека, ние го приемаме. Значи възможно е да остареем, а не е възможно да се подмладим. Да се мразим. Невъзможно е да се обичаме. Колкото е невъзможно да се мразим, толкова е невъзможно да се обичаме. Законът е: Който ме мрази, може и да ме обича. Не се плашете от онзи човек, който ви мрази. Той ще ме обича. Какво лошо е, ако никак не ви обича? Ако ви мрази, на тази омраза – омразата е почвата на любовта. Не ровете тази почва, посадете любовта, извадете всичките сокове от тази почва. Любовта има тази наука да се проявява нашият ум, да се домогнем. Оставете любовта сама да работи. Тя ще свърши за вас това, което никога няма да свършите. Това, което е добро за хиляди години, тя ще го направи за един ден. Хиляди години вие ще се пънкате да станете светия. Любовта за един ден ще ви направи светия. Хиляди години се пънкате да станете честни. Любовта за един ден ще ви направи честни.

Та казвам: Ако искате вие за един ден математическото отношение и геометрическото положение, ако искате [за] хиляди години, тогава без никакво математическо отношение и без никакво геометрическо положение. Нищо повече.

Казва Христос: Дигни одъра си! Защо се заблуждаваш да държиш тия суеверия в ума си? Защо си седял тридесет и осем години? Заблуди са това. Човекът се отърси от заблуждението, паднаха тия връзки, стана и повярва. Казва му: „Не си болен. Господ не те създаде да боледуваш тридесет и девет години.“ И той благодари, че има един човек да му каже истината. Кой как дойдеше, казваше: „Горкият човек. Болен е, няма кой да го подигне и да го тури в къпалнята. Горкият човек. Тридесет и девет години така.“ Христос му казва: „Защо седиш тук ти? Ти не си болен. Стани, дигни одъра си и ходи.“

Ти вярваш, че никой не те обича. То е заблуждение. Именно когато не те обичат, именно когато те обичат, тогава ще те изпитат. Разправяше ми една млада мома, казва: „Имам един възлюблен, много сериозен, не ме обича. Държи се много студено.“ Рекох: Той те обича много. Той те опитва. „Вярно ли е?“ – Този от всичките момци, които досега са те срещали, той те обича. – „Много студен е. Като мине, накриво ме гледа.“ На криво те гледа, казва: „Да не ме излъжеш.“ Тебе ти трябва три години, за да го опиташ. Този човек е тъй внимателен, виждам, той е едно деликатно цвете. Той не иска да разправя своята любов, понеже толкоз е горещ, ще я изгори. За да не я изгори, мълчи. Ако ѝ каже, тя ще стане нещастна. А тя се чуди, казва: „Отнася се хладно към мене, с пренебрежение“, пък го обича. Рекох: Не може да обичаш човек, който не те обича. Ако той те мразеше, той като те мрази, той те обича.

Това са математически отношения и геометрически положения. Дали е вярно, научни работи. Те са положения, които трябва да ги проверявате. Ние говорим сега свободно. Като ги проверите, аз казвам: няма изключения, но трябва да се проверят. Сега не трябва да вярвате. Едно математическо отношение, то изисква проверка през цялата вечност. Вие ще го проверявате. Ако едно математическо отношение през цялата вечност няма нито едно изключение, то е вярно. Ако едно геометрическо положение през цялата вечност вие може да го опитате, то е вярно. Не само да бъде два, три пъти вярно, но през всичкото време като опитвате, то не се изменя в себе си, то е самата истина на нещата.

Вие сега идвате и се приготовлявате да влезете в този свят. Искате да намерите хора, които да ви обичат. Вие ще намерите тези, които не ви обичат, най-първо. Сега вие ще зададете един въпрос: „Как може да не ме обича той?“ Мислите, че положението на едно дете, което е в утробата на майка си, че е в някой много хубав апартамент? Да бъдете тъй свити, намирате се там, преживявате всичките мъчнотии и страдания на майка си; то се чуди, туй дете; ако нямаше вяра в майка си, то не би оживяло. Децата, които се раждат без да имат вяра, умират. Деца, които се раждат

мъртви, изгубили са вярата, изгубили са любовта си и затова се раждат мъртви. Всеки един от вас, който се усъмни в утробата на майка си, законът е един и същ. Той ще се роди мъртъв. И наново пак ще влезе в утробата на майка си. Ако пак се усъмни, пак ще умре. Той ще умира дотогава, докато се научи да не се съмнява и тогава ще се роди.

Това са математически отношения. Вие ще кажете: „Нямаме такава опитност.“ На помощ трябва да ни дойде нашият ум, да ни изясни всичките ония противоречия, които се зараждат в човешкия ум, противоречията, които се зараждат в човешкото сърце и ония неща, които се зараждат в човешката душа. Трябва да дойде някой да те извади от тия противоречия, които съществуват в света. Мислите ли, че един светия, който изяде една кокошка, ако светията си позволи да изяде една кокошка, ще бъде голямо щастие за кокошката? Как мислите вие? Ако я изяде една лисица, едно нещастие е за кокошката, един вълк ако я изяде – едно нещастие, но един светия ако я изяде, е най-голямото щастие за кокошката, понеже тя е станала жертва, да я изяде. Не зная дали той ще си позволи.

В историята имаме един пример даден. Буда, когото индусите обожават като Божество, той веднъж се отнесъл към един беден човек много добре. Към всички се отнасял хладно, а към него с любов се отнесъл. Питат го учениците защо се отнесъл така? Буда казал: „Едно време бях браманин, молех се, в десетдневен пост бях, отслабнал, и този човек, който сега дойде, тогава беше един заек, хвърли се в огъня и се опече, че аз го изядох и можах да си довърша молитвата. Затова сега му се отплащам.“ Този заек е прогресирал, той с Буда бил заедно.

Сега нас ни е страх. Питам: ако светията не изяде кокошката, мислиш ли, че тази кокошка никой няма да я изяде? Все ще бъдете ухапани. Няма да остане нито един неухапан. Може вълци да не ви изядат, може мечки да не ви изядат, но все таки земята, гробът, той ще ви изяде. Ще бъдете изядени – нищо повече. Сега ще ви дам само едно тълкувание. Гробът е тенджерата, дето се варят хората. Който е живял по Бога, тогава, като се свари яденето, светията ще дойде, ще те вземе от тенджерата, ще те изяде. Ако светията не дойде, някой вълк, някоя лисица ще те изяде, а туй е нещастието. Та, гробът е тенджерата, дето се варят хората.

Туй е математическото отношение и геометрическото положение. Няма да го вземате така. Вярно е. Та казвам: Трябва в нас да се роди онова съзнание. Ние искаме да бъдем хора щастливи в света. Щастието е една далечна цел, която е предназначена за човека. Вселената е създадена заради него, като едно възпитателно учреждение. Всичките блага, които вселената съдържа в

себе си, ако вие разгледате Земята, ако разгледате всичките планети, Слънцето, съседните слънца, вселената, всичко това са възможности за далечното бъдеще, които Бог е предвидил за всички онези, които Го обичат. Та всичките страдания, които сте имали тук на Земята, сегашните страдания не може да се сравнят с благата, които Бог ни е дал! Следователно всички трябва да имате предвид благата. Като погледнете на небето, да се зарадвате, че имате тия страдания.

Много мъчно е човек да се радва на едно страдание. Но има един закон в света, който действува в следното (на Земята вие го опитвате много пъти): когато обикнете един член от едно семейство, вие обиквате всичките други, заради този, когото обичате. Пък законът е верен. Ако този, когото обичате, ако се случи, че го намразвате, то и цялото семейство намразвате. Туй е вярно и за един народ. Ако един чужденец обикне един българин, той обиква всички българи, ако намрази един българин, намразва целия народ. И за англичаните е същото, и за французите.

По някой път хората ме питат защо са тия войни. Казвам: Войните са допуснати, за да се опознаят хората. И при сегашната война, като се избиват хората, те се опознават, отиват си на гости. Войните са визитни карти. Всичките куршуми, това са визитни картички: „Заповядайте да ни дойдете на гости.“ Един англичанин като застреля един германец, казва: „Да ни дойдете на гости.“ Всичките тия визитни картички, това са поздрави да ги посетят. Англичаните, които идат в Германия, ще мислят добре за англичаните като германци. Те ще мислят добре за англичаните. И германците, които идват между англичаните, ще мислят добре за германците, става примирие между хората.

Казвате: „Не можеше ли Господ да създаде по-другояче света?“ Питам: Защо искате да измените този порядък на нещата? Какъв е вашият порядък? Преди седем–осем години в Америка се проектира една голяма премия, която ще се даде на онзи, който каже една мисъл, която не е никак употребявана. Голяма сума беше. И досега още премията седи. Да изкажете една нова мисъл. Има комисия, която ще прегледа и това е една почетна сума, да станете щастлив. Ако можете да кажете една нова идея. Не е лесна работа да кажеш една нова идея. Една нова идея идва за цял един живот. От сто и двадесет години едва можеш да имаш една нова идея. Аз не искам да си продам идеята. В мене като седи, тя ще стане при мене много по-голямо богатство, отколкото да продам тая идея и затуй поддържам математическото отношение и геометрическото положение.

Ти в света може да обичаш само Едного. Щом обичаш Едногото, можеш да обичаш всичките. Щом не обичаш Едного, не можеш и да обичаш

всичките. Някой ме пита: „Как можем да обичаме всички?“ Ти трябва да обичаш само Едного. Ако ти обичаш, по общия закон за другите няма да мислиш. Затуй тази идея се проповядва. Бог в света е. Ако може да обичам Бога, всички може да обичаме. Ако Бога не можем да обичаме, никого не можем да обичаме. Така седи въпросът. Онзи, когото обичате, кой е той? Той е Бог, Който се проявява в хората. Той е Бог, Който се явява в човешкото съзнание. Когато Бог изчезне от съзнанието, веднага ти виждаш грозотия. Дотогава, докато ти виждаш Бога в един човек, ти може да го обичаш. Щом Бог изчезне, ти не може да го обичаш. Тогава има отношение.

Та казвам: Истинското отношение в света е: трябва да обичате Едного. Вие мислите, че всеки обича някого. Ако аз направя от вас хиляди картини, да кажем фотографирам, веднъж изкарам няколко милиона екземпляра, питам: каква разлика има, ако всеки се влюби в един екземпляр? Всеки, който се е влюбил във вас, казва: „Аз се влюбих в този образ.“ И всеки мисли, че неговия образ е верен. Казвам: В какво е различието на тия образи?

Та казвам: Ние, хората на Земята, представяме отпечатък на онзи първичен човек, който се е изразил в безбройни много образи навсякъде. Сега на тази идея вие казвате: „Умът ми не може да я схване. Не ми ляга на сърцето.“ Щом ти ляга на сърцето, какъвто и да е, той те обича. Щом един те обича, Бог е там. Щом някого ти обичаш, Бог е там. Ако не обичаш, ще се яви омразата, ще се яви друго едно състояние, ще се яви мрак, недоволство, грубост. Идват други лоши качества в човека. Например, хората искат да станат богати. Защо? Любовта е причината. Ти мислиш онзи, когото обичаш, той ще има нужда от тебе. Там е нашето заблуждение. Момата иска да стане красива, за да привлече момъка. Тя като излязла от Бога, всичките души, които са излезли, са толкова красиви, че Господ трябва да ги забулва, да не би да увлекат света. Ако дойде една красива мома, ще произведе цяла една паника. Една красива мома най-малко ще развали хиляда семейства. Един красив момък, и той ще развали хиляда семейства. Ще забравят жените си и мъжете си. Понеже тия души не са готови, Господ прави хората грозни. Красивите души Бог ги е направил грозни, за да не повреждат другите. Казва: „Грозен е, но е добър.“ Грозен е, но значи доброто се показва. Онази, която е красива, каква е?

В този порядък, в който сега живеете, за да излезете из него, за да се освободите, ние трябва да се освободим от всичките наши привички, които имаме – привички на безпокойство. Мислим, че Господ не е създал света така както трябва, и постоянно ние си даваме мнението и критика правим.

Казваш: „Не трябва да бъде това.“ Благодари. Всяко нещо, което се случва, каквото и да е, оцени го. Облачен е денят – добре е. Ясен е денят – добре е. Изгрява слънцето – добре е. На обяд слънцето грее горе – добре е. Залязва слънцето – добре е. Дърветата дават плодове – добре е. Дърветата не дават плодове – добре е. Разболяваш се – добре е. Здрав си – добре е. Раждаш се – добре е. Умираш – добре е. В небето отиваш – добре е. В небето ще се качиш навсякъде – добре е. Навсякъде е Господ. Щом идеш в ада, ще мислиш, че Господ е там. Ад има, защото Бог е там. Идеш в небето – ще мислиш, че Бог е там. Ако идеш в ада, адът веднага ще се превърне.

Ада ние го създаваме в дома. Аз като вляза в един дом, зная хората, че се карат там. Има едно ухание, такова нещо грубо, че като влезеш, виждаш, че всичките хора посърнали, от къщата излиза лоша миризма. Човек като стане много лош, започва да мирише лошо. Краката миришат, устата миришат, ръцете, всичко мирише. Ако искате ухание, трябва да имате онази Божествена любов, че да ви наръси с този Божествен парфюм, с Божественото знание. Умът ви да е наръсен, и устата ви, и тялото ви. Та, когато обичате някого, да го обичате на свят. Да не кажете, че „не струваше да го обичам, аз съжалявам.“ Та тогава бих желал, като те мрази някой, да кажеш: „Много ми е приятно. И като ме мразиш, мене ми е приятно.“

Омразата е любов, която само взема. Омразата е любов, която само взема и нищо не дава. Доброто е любов, която постоянно дава, но не взема. По това се отличават. Туй, което постоянно взема, ние го наричаме омраза. Туй, което постоянно дава, ние го наричаме добро или го наричаме любов. Това са математически отношения или геометрически положения. Като те мрази някой човек, взема. Дават му. Като дойде с джобура, напълни го. Дойде втори, трети, четвърти. Той дали имам да му пълня джобура, той идва при мене. Като се умори, иде без джобур. Като иде без джобур, той те е обикнал. Докато иде с джобур, той те мрази. Всеки, който иска от другиго, той го мрази. Всеки, който дава на другия, той го обича. Искам тук да ме разберете право. И криво да ме разберете, пак е добре. Не, не, аз вярвам, че всички сте ме разбрали много добре, нищо повече. Вие може да мислите както искате, но аз зная, че сте ме разбрали добре. Като излезете, каквото и да е да кажете, за добро е. Вие ще се намерите в положението на някой си, на когото са намерили душата в другия свят. В онзи свят има изложение на тия красиви дрехи, продават дрехите. Изложение има на хубави дрехи и някоя душа като дойде, види хубав костюм, че ѝ приляга, казва: „Чакай да го опитам.“ Тия костюми са много опасни. Като го облечеш, не излиза вече костюмът. Не можеш да го съблечеш вече. Започне да рита, за да се освобождава, но той се роди тука, на Земята.

Та казвам: Които сте облечени в тия костюми, всички ще се родите на

Земята. Тръгнете по правия път и благодарете на Бога. Този костюм не го считайте нещастие. Че сте се вързали, не съжалявайте. Че сте дошли на Земята, не съжалявайте. Че страдате, не съжалявайте. Радвайте се, че Бог има доверие, дал ви е туй преимущество. Дал ви е доверие. Предвидил ви е всичките тия блага. Изпълнете Неговата воля доброволно, тогава ще имате Неговото благословение за в бъдеще.

Ще ви дам един пример, много сбит. В турско време един българин, доста богат, седемдесет–осемдесет-годишен, тръгва и отива в Македония. Среща го един турчин, Хасан. Той му казва: „Не минавай през гората, ще те оберат разбойници." Върнал се българинът. След една година минава с едно магаре, натоварено с круши и ябълки. Среща го пак Хасан и го пита къде отива, защо носи тия плодове. Казва: „Правя този подарък на жените и децата [ти], понеже ми направи едно добро преди година. Искам да се отплатя, че ме освободи от разбойниците."

„Благословен Господ Бог наш"
„Отче наш"

30-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_05_08 Постиженията на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ПОСТИЖЕНИЯ НА ЛЮБОВТА

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„Духът Божи“
Доста трудна тема е тази за ползата от космите. Не зная как сте я разработили.

Имате думата „да вярваш“. Да вярваш в неща, които са физически. Вяра във физическите работи – значи работи, които са завършени процеси. Седите вие на стола, не се мърдате – това е физически процес. Започвате да се движите или заспивате. Каква е разликата между едно будно състояние и едно спящо състояние? Щом заспите, тялото ви почива, вие може да сте някъде, сънували сте нещо, нищо не помните. Имате някаква идея, едно впечатление за съня, но сънят е така разпокъсан, нищо не помните свързано. Сънували сте някоя лисица, някоя котка скача, някоя птичка, някое гълъбче. Искате да знаете какво означават. Вие като ходите денем, прелитат ластовички и други птички. Какво отношение имат към вас? Те си гледат работата. Птичките хвъркат, търсят храна. Ластовичката хвърка, търси мушици. Там се наведе, хване една мушица, глътне я. Ти казваш: „Наведе се надолу.“ Пък тя си търси храната. Туй, което ви говоря сега, няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Що ни интересува нас ластовичката, че хвръкнала?“

Вие имате два крака. Вие искате да знаете като как трябва да постъпвате в света. Какви трябва да бъдат вашите постъпки. Имате две ръце, имате две очи, две уши, един нос с две отвърстия, имате една уста с две отвърстия: едно за дробовете и друго за стомаха. Имате два крака. Не знаете каква тайна се крие в човешките крака. Ти ако не знаеш как да движиш краката си, ще си създадеш най-големите неприятности. Ако знаеш как да ги движиш, ще си създадеш най-голяма приятност. Ако не знаеш как да движиш очите си, ще си създадеш най-голяма неприятност. Ако знаеш как да ги движиш, най-голямата приятност ще си създадеш.

Казвам: Човек трябва да мисли. Какво нещо е човешката мисъл? За да мисли човек, очите му трябва да имат някакъв предмет, който да събуди неговата мисъл. За някои очи предметът трябва да дойде от външния свят да събуди мисълта, не може да бъде вътрешен, абстрактен. Казвате: „Може да мисля.“ Вие не може да мислите без външния свят, вие не може да

мислите без сърцето, вие не може да мислите без земята, не може да мислите без растенията, не може да мислите без хората, които срещате. Всеки един човек е един стимул за вас. Туй вие не го съзнавате.

По някой път в краката се поражда амбиция, краката имат такава амбиция: левият крак иска да бъде пръв и десният крак иска да бъде пръв. Не искат да ходят. Ти казваш: „Аз не може да ходя.“ Защо? Защото двата крака спорят кой да бъде пръв. И може туй да трае половин час, един час. Вие седите и казвате: „Да ходя или да не ходя?“ Седите, разсъждавате. Не ви се ходи. Не ви се ходи, защото краката спорят кой да бъде пръв. И въпросът остава неразрешен. Вие уреждате ваша екскурзия. След няколко деня пак ви дойде наум. Краката, и те са заинтересувани да идат горе на Витоша. Сега кой трябва да бъде пръв и кой трябва да бъде последен? След като се разговарят – краката си имат особен език. Няма да ви казвам какъв е техният език, не искам това да вярвате. Научете го. Дали ще вярвате, то е друг въпрос.

Туй, което ви разправям, е вярно, но формата не е вярна. Казваш: „Как си говорят сега?“ Говорят си тъй, както вие си говорите, така и краката си говорят. Най-първо реши десният крак да бъде пръв. Казва: „Аз ще уредя тази работа.“ Левият казва: „Хайде да бъде тъй“, остава назад, десният тръгва напред. Следния момент левият стане пръв, десният остава назад. После [десн]ият казва: „Аз ще направя нещо.“ Левият казва: „И аз ще направя.“ И двамата се надпреварват и човек върви, движи се.

Вие ако не може да бъдете последен, и пръв не може да бъдете. Ако пръв не може да бъдете, и последен не може да бъдете. То са две привилегии: да бъдеш последен и да бъдеш пръв. И в свещената книга Бог казва: „Аз съм алфа и омега.“ Вие казвате: „Аз няма да бъда опашка.“ Ако ти не може да бъдеш опашка, ти не може да бъдеш и глава. Ако не може да бъдеш глава, не можеш да бъдеш и опашка.

Сега, вие не вземайте „опашка“ на животните. Знаете къде е вашата опашка? Носът е вашата опашка. Този нос вие постоянно така го бутате, понеже той е инспектор на труда. Казваш: „Тази работа трябва да я уредиш“ – теглиш носа си. Някой път вие не мислите, тогава ви хване хрема. Този инспектор на труда стане мързелив, не иска да работи. Като ви хване хрема, кихате, теглите го, докато най-после се събуди да си свърши работата. Но зависи вие как пипате носа си. Вие турите ръката на носа си и казвате: „Що ли го е турил тук Господ носа?“ Ами къде трябва да го тури? Започнете да мислите, казвате: „Защо не го направил малко по-дълъг? Защо го направил толкова широк?“ Вие нямате една ясна представа какво значи един красив нос. Ако носът е тесен, ако носът е дълъг, е хубаво. И да

бъде широк, не е лошо, но отношение трябва да има.

Аз онзи ден говорих за математическите отношения. Под математически отношения аз разбирам един Божествен ред, който не може да се измени. Имаш едно математическо отношение, не може да го измениш. Имаш едно геометрическо положение, ти не може да го измениш, понеже Бог с милиарди години е мислил, мислил, чертал, мислил, чертал, мислил и туй, което начертал, то е последното. Ти – един човек на Земята, който едва започваш да пишеш азбуката – искаш да дадеш съвет на Господа.

Казваш: „Аз вярвам в тебе.“ Казвам: Ако ти вярваш в мене, ти ползуваш себе си. Ти не ползуваш мене. Ако аз вярвам в тебе, ползувам себе си. Ако аз вярвам в Бога, аз не ползувам Бога, аз ползувам себе си. Ставам проводник на Божественото, себе си ползувам. Ако не вярвам, спъвам себе си. Ние се спъваме с нашето неверие. Ако престанеш да вярваш в разумното в света, ще се спънеш. Как ще се спънеш? Най-първо стомахът ще те заболи, второ, ще започне да те боли сърцето, после дробовете започват да те задушават. После ще се пренесе тази болка в гърлото, ще се пренесе в слепите очи или в главата ти и един ден ставаш шашав. Казваш: „Откъде ми дойде тази беля, аз ли бях най-големият грешник в света?“ Най-големият грешник в света си, понеже не разбираш Божиите пътища.

Питате сега: Кой е видял Господа досега? Да ви наведа друго едно малко доказателство. Срещам едно дете сираче, на което баща му умрял, когато още се раждало. То казва: „Нямам баща, не съм го виждал. Не зная дали имам баща или не.“ Туй дете не е виждало баща си, как ще знае дали има баща? То самото мяза на баща си: очите му мязат на бащините, устата мяза, всичко мяза на баща му. То, като се погледне, ще знае какъв е баща му.

Ти казваш: „Виждал ли си Господа?“ Щом мислиш, Господ мисли, имаш Божията мисъл. Щом чувствуваш, и Господ чувствува. Щом ти имаш сила да работиш, и Господ има сила. Тази сила е дошла от Бога. Какво доказателство искаш сега? Щом виждаш себе си, туй е Господ.

Сега, къде ще дойде заблуждението? Като си видял първия пръст на един човек, ти си видял човека. Човек е в първия пръст, но ти трябва да видиш цялото тяло на човека, за да имаш една представа. Ако един учен човек види единия пръст, от него може да нареди всичките други. Той е умен. Този пръст има отношение към останалите. Ако вашият показалец е къс, вие във всичките мисли мязате на него. Ако този пръст е дебел в основата, значи на физическото поле добре си уреждате работите, много не му мислите. Ако пръстът е късичък, философия няма във вас. Казваш: „Що

ми трябва да мисля? Ще си похапна, ще си полегна, ще си поспя.“ Ще си кажеш: „Като имаш малко парици, къщица, един вол, едно конче, няколко нивици, тъй минавам, животът ще свърши. Няма що [да] ида да се ровя в небето, в Слънцето, в Луната, в звездите – мен не ме интересуват тия работи.“

Този човек не знае, че здравословното състояние на човека зависи от Луната. Той трябва да бъде здрав. Ако е болен, той е нарушил някой закон на Месечината. За да бъде здрав, трябва да бъде свързан с Луната. Ако не е пъргав, остарява, става хилав, не може да се движи – нарушил е законите на Слънцето, не е в пряко отношение със Слънцето. Изгубил своето достойнство – той не е свързан с Юпитер. Не е енергичен, не може да се защищава – изгубил своето отношение с Марс. Не обича хората – изгубил своето отношение с Венера. Не му стига умът да си урежда практическите работи – изгубил отношението си с Меркурий. Няма философски ум, не гледа критически – изгубил отношението си със Сатурн. Как ще ги поправи? Казва: „Не може да мисля“ – не е свързан със Сатурн. Няма благородство – не е свързан с Юпитер. Няма живот в себе си – не е свързан със Слънцето.

Онзи ще каже: „Господ направил света.“ Хубаво, ако ние се основаваме на това „Господ направил света“, повече не ни трябва. Няма какво да се събираме тук да помагаме. Всеки да седи в дома си. Ние сме направили така. Какъв ще бъде животът тогава? Аз ви навождам на ония противоречия. Вие седите вкъщи и имате противоречие. Казвате: „Аз не може да го търпя. Не може да го нося.“ Защо не може да го търпиш? „Не може да го обичам.“ Защо не може да го обичаш? Ако ти дам десетина хиляди лева, всеки ден, като те викам вкъщи, правя ти баница, тогава ще ме обича. Нищо като не ти давам, как ще ме обичаш? Значи не ме обичаш, заключавам, ти си голям интересчия – искаш да те обичат хората, да ти дават. Казва: „Да се обичаме.“

Аз, когато ви говоря, виждам, че вие го пренасяте за себе си и всяко нещо ви засяга. Кое ни засяга? Аз по някой път като говоря на български, понеже разбирам езиците, туря една дума, търся, търся една дума, някоя дума не може да намеря. Някой път изкажа една дума – „дойде“. „Дойде“ изразява един процес, който престава. Идеята, която искам да изразя, показва движение. Като кажа „дойде“, не показва движение, показва един процес, който е спрял. Процесът е спрял, че не се движи, а всъщност процесът е, който се движи. Тогава, ако кажа „върви“, не показва, че иде към тебе, показва само, че върви. „Дойде“ показва, че върви към мене и спрял. „Дойде“ не показва, че се разговаряме, показва само, че е дошъл. Не показва защо е дошъл и какво има да се разговаряме.

Сега да се повърнем. Искам да ви кажа нещо много съществено, което трябва да знаете. Имайте предвид, че Бог е едно от най-разумните същества в света, което наблюдава. Той ви извинява всичките погрешки, но не може да ви избави от последствията на вашите погрешки. Вие сега търгувате, казвате: „Защо Господ да не може да ни избави?“ Когато вие сами може да се избавите, защо Господ трябва да ви избавя? Казвате: „Аз съм болен. Господ може да ме оздрави.“ Но тази болест аз я създадох. Аз ядох сушена биволска пастърма по три пъти на ден, развалих си стомаха и казвам: „Не може ли Господ да ме излекува?“ – Докато ядеш пастърма, Господ не може да те излекува.

Сега другото положение. Сега аз вземам този пример. Не вярвам нито един от вас да е ял биволска пастърма. Всички стари учения аз ги считам, това са консерви в кутии, които сега ви се дават да ядете. Еди-кой си пророк така е казал… Хубави консерви! Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а това, което сега Бог ви говори, не вярвате. Евреите вейваха в Моисея; като дойде Христос да говори, не повярваха в Него. Този, в Когото евреите не повярваха преди 2000 години, сега вярват в Него. Това, което сега се говори, хората не вярват; след 2000 години ще повярват. Тия хора, които вярваха в пророците и не повярваха в Христа, умни хора ли бяха? Че вярваха в пророците – умни хора бяха, че не вярваха в Христа – бяха глупави. Че как може Господ чрез пророците да говори, чрез Христа да говори, а сега не говори ли? Че, Господ и сега говори, и тогава е говорил.

Казвам: Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Онова, което ви носи едно дете – може да е дете, не може да разсъждава, да не е философ, но туй, което носи, е важно. То ви носи златни монети, злато. Друг може да е философ и може да ви носи медни монети, които струват 10 стотинки. Това дете ви носи 20 лева. Единият е философ, другото е дете, но питам: Кой ви дава повече? Детето.

Наскоро ми разправяха един случай на село. Пита детето баща си: „Татко, защо Господ някой път покрива небето с облаци, някой път го направи ясно? Защо Слънцето на изток изгрява, пък на запад залязва?“ Как ще обясниш на това дете? Дойде ви една радост – то е изгревът на Божествената Истина във вас. Дойде една скръб – това е залезът. Вие питате: „Защо скърбя? Защо Слънцето залязва? Защо се радвам? Защо Слънцето изгрява?“ При изгрева на Слънцето идат радостите. При залеза на Слънцето идат скърбите. Казваш: „Защо ми дойде тази скръб?“ Защото Слънцето залязва. Другояче не може да бъде. Всякога, когато Слънцето залязва, скърбите идат. Всякога, когато Слънцето изгрява, радостите идат.

Една скръб в изгрева на Слънцето не може да дойде. Вътре в човешката мисъл е изгрев. В човешката мисъл, когато човек мисли, скръбта не може да дойде.

Ти по някой път мислиш за своите младини и ти стане мъчно. Но твоите младини са залез. Ти мислиш за младините, които са минали. Мислиш за своето бъдеще и веднага се въодушевяваш. Не може човек да мисли за бъдещето и да не се въодушеви.

Питам: Ако вие идете при един извор, жаден сте, какво чувство ще имате? Изворът блика, какво чувство ще имате във вас при сегашното положение? Който и да е песимист, като види извора, веднага ще се зарадва. Защото този извор задоволява една ваша нужда в дадения случай. Но представете си, че след 4–5 деня изворът пресъхне. Какво ще се образува във вас? – „Стане ми мъчно." – Защо? Залез е това.

Ти започваш да философстваш защо изворът е пресъхнал. Има си причини защо. Причините може да са разместване на пластовете и следствие на това се е изгубила. Някой път вие сте вкъщи и някоя крушка изгасне изведнъж, изгори. Вие ставате суеверни – да не би, като изгаснала крушката, някой да е умрял. Има едно поверие, че като пада една звезда, един човек умира. Може да е така. Възможно е, че като паднала звездата, умрял е някой, защото почти във всяка секунда умира един човек. И в този момент с падането на звездата, тази звезда пада, да покаже пътя на душата, по този същия път душата отива нагоре към Бога.

Сега вие се спирате върху вашето състояние като един царски син. Казваш: „Не съм ли царски син, не тече ли в жилите ми царска кръв, не съм ли аз записан в книгите?" То е едно отношение. Ако този царски син не живее както трябва, питам: какво го ползува неговата царска кръв? Може аз да съм свършил, учен човек съм, имам диплом, но учение трябва. Аз съм свършил по медицината, лекувам болестите. Може да направя една диагноза, но не зная да я лекувам. Питам: Какво ме ползува това знание? Зная от какво произлязла болестта, пък не може да я отмахна. Едновременно със знанието на причините, трябва да знаете и как да изцерите тази болест.

Казвам: Всички вие имате мъчнотии. След като имате една мъчнотия, вие търсите някому да разправяте мъчнотията. Сам не може да се справите с мъчнотията. Някой път ви е мъчно. Някой път дойде някой при мене, аз го виждам, мъчно му е. Казва: „Голяма мъчнотия имам." Вчера иде една госпожа, не мога да я приема. Виждам, носи една скръб. Казва: „Животът ми се обезсмислил. Нищо вече не ме интересува в живота." Защо не я

интересува? Млада се е оженила за един доста добър човек. Един човек, който мислил само за Земята. Показва ми портрета – един аналитичен ум, виждам човек, който разбира добре своите интереси – по веждите му съдя. Той не я е обичал, но тя казва: „Голяма любов имах към него. Виждах го такъв, но го обичах." Той умира и сега той се влюбва в нея. Тя го носи в себе си, казва: „Изгубих го. Къде е?" Казвам: „Какво си изгубила? Ти го носиш в себе си." Той се оплаква: никак не е готов за другия свят. Държи се за нея като дете за скута за майка си. Казва: „Удвои се скръбта ми, искам да отида при него." Той я вика. Казвам: „Каква полза, като идеш при него? Тук е по-добре да бъдеш, да му помагаш." – „Кажи ми, как да го видя?" – „Как ще го видиш, трябва да излезе от тебе. Той влязъл вътре в тебе." – „Извади го навън." – „Това – рекох – не трябва." Аз може да ви кажа защо не го правя. Не може: той влязъл в нея, учтивостта го изисква. Този човек в един свят е и влиза в колибка. Да го извадиш, то не е човешко. Рекох: „Ти ще започнеш да го учиш. Ще започнеш да четеш Библията, да му проповядваш, да повярва в Бога." Казва: „Не зная. Тук не виждам нищо за оня свят. Този свят е по-лош, отколкото оня. Искам да се върне." Пита: „Ще може ли да се върне? Ако той не се върне, аз искам да ида при него." Рекох: „Ти не трябваше да оставяш той да умре. Сега сте се разменили: ти си го обичала, когато той бил на Земята; той те обича, като отишъл в другия свят. Ти ще се благодариш. Тази скръб не е твоя, тя е негова. Ако мислиш, че тази скръб е твоя, ти се заблуждаваш." Тя ме гледа и казва: „Да ти целуна ръката." Сега той иска да целуне ръката ми. Той целува ръката ми, че ме слуша какво говоря. Рекох: „Може да ми целунеш ръката, но твоят възлюблен ми целува ръката." Защото той иска лесно да минава.

Практично е някога да се целува ръката. Младата булка, като целуне ръката на свекъра, даде ѝ една златна монета. Покланя се булката. На 10 души да целунеш ръката, по един наполеон – 10 наполеона. Ако целуваш всеки ден ръката на четирима души, по един наполеон – 4 наполеона. Не струва ли тази целувка? Всеки ден по 4 наполеона, за 100 дни – 400, за година – 1200 наполеона. Не си ли струва човек да целува ръка?

Сега аз изнасям тия неща, да се свържете с действителния живот. Вие ту се свързвате, ту се развързвате. Вие седите и мислите един човек да го обичате или да не го обичате. Слънцето изгрява и вие мислите да станете или да не станете. Който иска да прокопса в света, Слънцето да не те заварва в кревата. Колкото пъти те заварва в кревата, ще плащаш глоба. Всичката глоба е, че вие много пъти не сте станали. Казвате: „Изгря Слънцето." Като изгрява Слънцето, то ти носи писмата от Невидимия свят. Не трябва да спиш. Лягай рано, ставай рано!

Та казвам: Сутринта ставам, свързвам се с човешката мисъл. Щом те огрее

Слънцето, не мислиш много. Повече мислиш да станеш или да не станеш, дали е приготвено яденето. Като се събудиш, в модерния живот до леглото звънец има. Иззвъниш, слугата дойде, даде ти обущата, дрехите. Представяш си, че си много голям. Да ви дам един съвет. Като станеш сутрин, не викай никого. Сам си свърши работата. Остави другите хора да свършат тяхната работа. След като свършиш своята работа, иди при другите хора, които спят и това, което искаш на тебе да го направят, направи го на тях. Няма случай, дето човек да е направил някому услуга, да не са отплатили. Иди ти пръв. Ти искаш да бъдеш пръв. Стани пръв. Знай, че втората минута [може] да бъдеш последен. Ако ти не може да бъдеш пръв и последен, нищо не може да свършиш в живота. Аз да ви кажа: Ако искаш да бъдеш пръв, нищо не може да свършиш в света. Този, който е готов да бъде пръв и последен, да е готов да направи най-малката услуга на когото и да е. На едно дете, на една мушица, на една капка гледай да услужиш, да имаш светла мисъл. Вие минавате по цветята с краката си отгоре. Тия цветя са изложение на същества, които седят много по-високо. Те са направили изложение на своите картини – минаваш с краката си отгоре на тази изложба. След туй ще те сполети нещо.

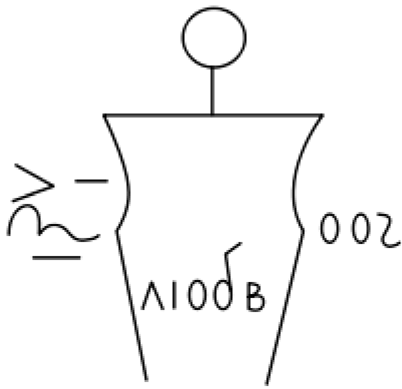
Да ви приведа един пример с един полковник от Варна, наричаше се полковник Обрешков. Казва: „Обичам да се занимавам с лов. Ходих да бия гълъби и гургулици. Син ми беше 16–17-годишен. Аз взема чифтето и на него дам едно чифте. Той иде да ми помага и двамата отиваме за гургулици. Приятно ми беше. Един ден казвам: „Драганчо, тури чифтето да идем на лов.“ В май беше. Отиваме и двамата. Гледам, на едно дърво една гургулица така си гугуца. Стрелях. И като изстрелях, гледам, кракът ѝ увисна. Нещо ме жегна. Дойде ми на ум, че тя може да си има дечица. Сега ли намерих да стрелям! Жегна ме нещо. Седнахме и след 20 минути, син ми, като въртеше пушката, ранява ме в крака и така увисна и моят крак – както на гургулицата. Шест–седем месеца се лекувах. Започнах тогава да чета Библията, обърнах се. Казах си: „Отсега нататък хвърлям пушката, няма да убивам гургулици.“

Вие сега казвате: „Колко жестоко.“ Някой път какви [ли] погрешки не правим. Някой човек е весел, радостен, ще идем, ще теглим куршум – увисне му кракът. Някой човек има някое верую. Казваш: „Какво си тръгнал по тия заблуждения?“ Привеждал съм примера за Моисея, когато отивал на планината Хорив да вземе заповедите от Господа. Гледа, един овчар – весел, заклал едно агне, шета. Пита го: „Какво си се разшетал?“ Казва: „Каза ми Господ, че ще ми дойде на гости!“ Опекъл агнето, всичко приготвил. Казва: „Той Господ агнета не яде. Ти си се заблудил, остави тия работи.“ Като му казал така, овчарят се умислил, седнал. Моисей му казва: „Ще се научиш да оставиш своите заблуждения.“ Отива горе на планината,

вижда, че Господ е недоволен от него. Пита и Господ му казва: „Какво каза на овчаря?“ „Казах му, че Ти агнета не ядеш.“ – „Я да му кажеш, че Аз ще му ида на гости!“ Слиза Моисей от планината, минава край овчаря и му казва: „Макар че ти казах, че Господ агнета не яде, но Той ще ти дойде на гости.“ Овчарят се зарадвал. Моисей сега се интересува как Господ ще му дойде на гости, как ще яде агнето. Скрил се да гледа. По едно време, когато този овчар приготвил всичкото ядене, заспал. Един огнен стълб слиза отгоре и изпоял всичкото агне. След един час събужда се овчарят, зарадвал се. Казва: „Господ дойде и видях как изяде агнето.“ Разбрал и Мойсей философията на живота. Той е един пример. Той не е станал, както се разправя – по човешки го разправям. Принципално този пример е верен, но формата не е вярна.

Та, вие по някой път казвате: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ако Господ се е занимавал с тебе да те създаде, сега мислиш ли, че Той, от туй, което е създал, няма да се интересува? Възможно ли е бащата да не се интересува от сина си и една майка да не се интересува от дъщеря си? Възможно ли е ти да не се интересуваш от своите очи? Ние всички сме потребни на Господа, понеже сме проводници на неговите идеи, на неговите мисли.

Първото нещо е вие да не живеете за себе си. То ще бъде последно. Най-първо ще бъдете проводници на Неговата мисъл, на Неговото знание, на Неговата сила. Най-после ще оставите себе си, на заден план. И Христос, Който разбираше, казва: „Не дойдох да извърша Своята воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил.“ Казвате: „Как трябва да живеем, как трябва да мислим?“ Тъй, както Христос е мислил. По някой път някои ме питат: „Учителю, как си дошъл между нас?“ Аз не дойдох заради вас. Аз дойдох заради Онзи, Който ме е пратил, нищо повече. – „Как дойде?“ – Понеже Той ме е пратил, затова дойдох. Един ден, като ме повика, аз ще се върна, ще кажа: „Онази работа, която ми даде, свърших я.“ Желая и на вас това, което Бог ви е пратил, да извършите, да го направите. То е добро – да извършим онова, за което Господ ни е пратил тук. Щом като извършим Божията работа, другите работи стават, когато главата е на място, когато сърцето е на място и когато волята е на място. Всичко става, когато главата е на място.

Тия линии трябва да оживеят. Когато се чертаят нещата, трябва да се разбират. Често вие пишете нещата. Какво означават тия знаци? Това геометрия ли е? Разхвърляни са. Значи в геометрията нещата са начертани. Но тук има и геометрия. Но тук ти разчленяваш. Л какво означава? любв Л-то означава една енергия, която излиза из един Божествен център. Тази любов, тя си има специфично отношение. Ю-то на български, както се пише, какво означава? О-то на български както се пише, показва условията, при които тази любов може да се прояви. Значи туй същество е живо.

Любовта е сила, която излиза специфично, в дадения случай – от Божествения център направо само към твоето сърце иде тази енергия, за да станеш ти една жива душа. Бог започва много добре и човек спира процеса. Онова, което Бог даде на човека в рая, той прекъсна този процес и 8000 години хората тръгнаха по пътя на знанието. И нашата глава страда, понеже ние вървим по най-мъчния път – познаването на доброто и злото. Трябва да се повърнем, да започнем с любовта. Започнахме със знанието. То не е разрешение въпроса на доброто и злото. Питам: 8000 години учите, кой от вас е разрешил доброто и злото? Никой не е разрешил. И още 8000 години да минат, пак няма да го разрешите. Само любовта разрешава въпроса какво нещо е доброто.

Вие искате да знаете какво нещо е доброто и злото. Имате две кучета доста благородни. Хвърлете им една кост и те ще се скарат. По-силното ще се нахвърли, ще тегли няколко зъба на по-слабото, казва: „Тази кост е за мене!“ Другото ще го погледне. Вие сега философствувате защо се свадиха. Една кост има. Между тия кучета трябваше да туриш една мрежа, на едното да дадеш една кост и на другото да дадеш една кост.

Защо хората съгрешиха? Понеже преди Ева да дойде на Земята, имаше мрежа между Адама и Ева и прегрешение не можеше да стане. Като дойде на Земята Адам, даде съвет на Бога, казва: „Господи, дигни тази мрежа, двамата да можем да вършим Волята Ти.“ Каза им Той: „Няма да ядете от

забраненото дърво!“ Господ дигна мрежата. Щом дигна мрежата, скараха се Адам и Ева, разногласието дойде вече. Вие сега не може да разберете как се скараха. Щом тя дойде до дървото, не се върна да пита Адама, но каза: „Аз сама ще разреша този въпрос.“ И Адам казва: „Аз сам го разрешавам.“ Тя сама и той сам го разрешиха и като видяха последствията, разбраха, че са сгрешили, че направиха погрешка. Като дойде Господ, Адам, той се опъва. Как му дойде на ум да се извинява? Казва: „Аз имах доверие в тази, която Ти направи, мислех, че е мислила.“ Хваща жената – и тя умна, и тя се извинява, казва: „Змията ме излъга.“ Тя казва: „Ти тия неща със Словото си ги направи, повярвах, че нещо, което Ти си направил, не може да лъже.“

Сега аз така разсъждавам, за да може да разберете нещата. Господ казва на Адама: „Понеже ти си престъпил Моя закон, ще ореш земята.“ А на жената казва: „Понеже ти си престъпила Моя закон, ще раждаш децата си с болки, докато и двамата не се върнете при Мене, понеже хванахте един крив път.“ Ако един ден вие се върнете при любовта, вие ще разберете. Да умре човек, това значи да влезе в пътя на любовта. То е аргумент. Всяка мома, която иска да влезе в пътя на любовта, тя иска да умре. Когато младите искат да умрат, разбирам, че искат да любят. Някой ми казва: „Искам да умра.“ Не че иска да умре, но той търси любовта. Много сестри са ми казвали, искат да идат в другия свят, искат да умрат.

Бих желал така всички да умрете, да напуснете вашите глупости, да влезете в закона на Любовта. То е новият живот – да минем от смърт в живот. Но туй трябва да стане съзнателно. Ти искаш да умреш, но те е страх. Какво значи страхът? Ти искаш да влезеш в любовта, но те е страх. Казваш: „Ако тя не си удържи обещанието, какво ще стане с нас?“ Единствената сила в света, която знае да държи своето обещание, то е любовта. В нея няма никакво изключение. Понеже ние сега живеем в един свят на противоречия, считаме някой път думите несигурни.

Аз определям любовта така: любовта едновременно е светлина, топлина и сила на човека. Щом произнесеш думата любов тъй, както трябва, ако ти си болен, няма да бъдеш болен. Ако си невежа, невежеството ти ще изчезне. Ако си безсилен, безсилието ти ще изчезне. Веднага ти имаш такова отношение, както детето, което е намерило баща си. Представете си едно царско дете, което не знае баща си, което е подтиквано натук и натам. Никой не подозира, че е царски син. Като намери един ден баща си, мислите ли, че туй дете ще живее в неволя? Чудя се аз на вашия ум. Казвате: „Аз вярвам в Господа, намерих Го.“ Пък сте скръбен. Аз не мога да си представя как може да бъдеш скръбен при баща си и при майка си, как може да бъдеш скръбен при възлюбления си. Има неща неразбрани, неразбрани работи.

Вие се намирате в края на века. Вие разрешавате въпроса не навреме. Сега ви гледам, вие някой път казвате: „Да си уредим живота, малко да може да си поживеем.“ Ще си уредите живота сега, че никой няма да ви види. Вие ще си уредите живота тъй, както преди години един американски изнудник, който тръгва подир един американски милионер, да го обере. Най-после сполучил, задигнал една торба със злато и със скъпоценни камъни. Върви и се качва на един параход. Мисли, че си уредил живота. Среща го капитанът на парахода и му казва, че параходът потъва. Той слага торбата.

Вие сега мислите какво ще стане със света. Сега светът потъва. Казвате: „Мене ми дотегна.“ Какво ти е дотегнало? „Не може да се избавим от противоречията на живота.“ Страданията са определени на човека. Някой път Господ ги определя по малко да ни ги дават от детство до старост. Някой път даде в младини залъгвания, в старини из носа ще ти го изкара. Ти умираш, твоята възлюблена и твоите деца не могат да ти помогнат. Седиш, мислиш, че отиваш някъде. Ти гледаш, къса ти се душата ти, гледаш белия ден, не знаеш къде отиваш. Като затвориш очите, заровят те в земята, турят ти един метър дебела земя отгоре, ти ги чуваш как плачат, питат къде си. Питам: Щастие ли е това? Бих предпочел 100 години да седя в един човешки затвор, отколкото там да бъда.

Сега, когато се проповядва любовта, когато дойдат да те погребват, да дойде Бог да каже: „Стани!“ Да те избави от гроба. А да те заровят, да плачат, че последно целование… Благодарим за туй последно целование. Не последното целование на смъртта, но първото целование в любовта, първия лъч. Като дойде тази целувка на любовта, да станеш, да кажеш: „Разбрах смисъла на живота!“ Да дойдеш да работиш. Като имаш всичките страдания, да свършиш работата, да кажеш: „Аз зная откъде ида и къде отивам.“

Вие сега се спъвате в себе си. Хубаво, аз може да ви кажа, че вие сте най-напредналите в България. Ако тия, напредналите, толкова се спъват, какви са другите? Мене не ме интересуват позлатените работи, интересуват ме златните работи, но интересуват ме и окаляните работи. Аз, като намеря позлатени, трия ги, изтривам ги и не съжалявам, че съм ги изтрил. Като намеря окаляни работи, изтривам ги, да намеря златото. Така аз се радвам, че съм намерил, понеже в позлатените работи намерих медта и в окаляните работи намерих златото. От позлатените работи намерих медта и ще направя леген за измиване. Той ще ми послужи. Сега вашата мед направете я на легени, калайдисайте ги, мийте се в тях. Позлатените работи турете на работа.

Казвам: Ценните ваши мисли, ценните ваши чувства, които имате, и ценните ваши постъпки на вашето минало дръжте ги като скъпоценности. То е вашето богатство. Казвам: Вие сте добри, само не знаете как да проявите вашата доброта. Като бръкнете в джоба си, всяка мисъл, която дойде във вашия ум, проявете я; всяко добро чувство на деня, което дойде, проявете го и всяка една добра постъпка, направете я! Всяка една добра постъпка, която дойде, направете някому едно добро. Не отлагайте през деня да направите едно добро.

Тук имаме един наш приятел, като говоря тия работи, той един ден спрял се в Борисовата градина, турил си гърба на една ябълка и си казва: „Учителят ни казва да правим добро.“ Държи гърба на ябълковото [дърво] и си казва: „Какво добро може да направя на тази ябълка?“ Иска да чуе какво ще му каже ябълката. Чува нещо вътре. Тя казва: „Има нещо отдолу, което ме стяга. Моля те, туй, което ме стяга, отмахни го, да не ме мъчи.“ Казва си: „Какво ще мъчи туй дърво?“ Като се навежда, вижда един тел, вглъбил се вътре в дънера на ябълката. Отива, взима клещи, изважда го и помага на ябълката.

Около кого от вас няма такива обръчи? Земете и премахнете ги. Има нещо, което стяга вашия ум; има нещо, което стяга вашето сърце. Премахнете препятствията вътре. Човек и на себе си трябва да помага. Вие като сте неразположени, предавате вашето неразположение на всички. Като сте разположени, предавате вашето разположение на всички. Всяко благо е общо за всички и всяко неразположение, и то е общо за всички. По-добре е да бъдем разположени в сегашния век. Малко хора има разположени. Я вижте онези хора, които се бият. Знаете ли какво нещо е една модерна война? В една модерна война може ли да се съберем тук? Като засвирят свирките, в мазетата ще се криете. Като се скриете в подземието, за какво ще мислите? – Дано да си заминат.

Всичките лоши мисли, то са хвърчилата на дявола. Като забръмчат, то са бомби. Всички лоши желания, то са артилерия, която те обстрелва тебе. Казвам: Влезте в пътя на любовта – онази любов, която носи живот в себе си, която се справя с всичките мъчнотии. Да почувствувате, че сте минали от смърт в живот. Правили ли сте опити? Вие казвате: „Да умрем.“ Вие умирали ли сте? Да видите, че като умрете, отивате в другия свят. Може човек да умре съзнателно, пък може да не умре съзнателно. Умираш. Колко хора има, които умират и се радват. Сбогуват се с всички и спокойно умират. Някои се гърчат, свиват си устата, краката. Онези, като заминават, казват: „Свърши се.“ Апостол Павел казва: „Свърших вече, сега ми остава венецът на живота.“ Сега вие ме гледате. Като ме гледате,

изпъква една картина в ума ми. Виждал съм българи, с шиника като излезе с житото, всичките кокошки, патици, мисирки тичат, всички го заобикалят, казват: „Какво носиш?“ Той, българинът поглежда и му е приятно. Казва: „Хайде, понеже ме гледате любезно“, хвърля от житото. Погледнеш – вече не го гледат, надолу гледат, навели главите надолу.

Каквото и да правите, аз не съдя. Правете всичко в света, само се дръжте за Божествената любов, да чувствувате туй Божественото. Погрешки може да правите, но направиш ли една погрешка, поправи я. Щом поправиш една погрешка, ангелът на поправеното място ще тури едно Божествено семенце. Ти вече си спечелил доброто. Понеже, като направиш доброто, туй, което си посял, като изникне и цъфне, ще завърже. Ако не направиш добро, посаденото не може да цъфне. Следователно, при изправянето на една погрешка, се посява. При правенето на доброто, туй Божествено дърво ще цъфне, ще видиш плода му и ще влезеш в новия живот. Изправете вашите погрешки, направете едно добро, за да цъфне дървото и да завърже плод. Като поправяте погрешките, да се посади нещо във вас.

Аз желая нашите мисли и мислите на всинца да бъдат благоприятни на Господа. И желанията да бъдат благоприятни, и постъпките да бъдат благоприятни.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
32-ра лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 май 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_05_10 Мозъчни центрове
лекция пред специалния клас

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

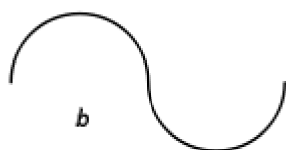
Пишете върху „Причини и последствия от изкривяване на правата линия“.

Нямате литература да четете. На този предмет всеки ще бъде скъсан. Като се изкриви човешкият нос, човек става песимист. Когато се огъне, той става чрезмерно любознателен, най-малките работи го интересуват. Става кореспондент на някой вестник, интересува се за малки новини, които станали някъде, ще ги украси, ще ги опише и ще каже неща, които не са верни. Това са последствията. Благодарение, че линията се огънала, ние имаме лъжици: другояче не можехме да ядем супа, ако не беше огъната. Благодарение на огънатите линии става изтичане на нещата. Когато една линия е вглъбната, тогава се образуват лъжици.

Правата линия е идея за безконечността на нещата. Правата линия винаги се движи в една безгранична посока, кривата линия – в гранична. Кривата линия винаги показва ограничение. Правата линия, ако се движи, означава безграничност. Човек, който иска по права линия да постигне своите идеали, няма да ги постигне. Защо? Такъв е законът. Щом постигнеш нещо, то не е идеал. Някои искат да живеят идеален живот. Идеалният живот е непостижим живот. Следователно правото постижение е изкривяването на правата линия. Щом се движиш по права линия, ти се радваш на нещата. Щом се изкриви линията, ти имаш скръб, нещо е нарушено.

Сега всички работи трябва да се докажат. Това са изводи.

A B

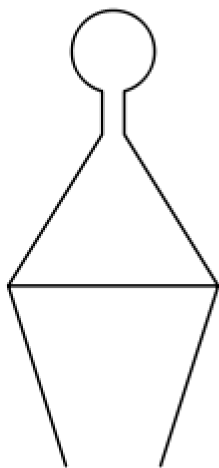

Имате линията b и линията АВ. Имате две посоки на правата линия. Линията b е оставена в органическия свят. Щом механически чертаете линиите, имат едно значение. Когато поставите геометрия в човешката

глава, всичките линии, те са резултати. Правата линия я имате на носа. Тя е един резултат на една усилена вътрешна дейност. Имате кривите линии на окото, то е един резултат на една вътрешна деятелност. Имате кривите линии на ухото. Хиляди години взело, докато се образува човешкото ухо. Тия криви линии отношение имат.

Сега, ако ги разглеждате вън от човешката глава, нямат никакъв смисъл. Има криви линии, но зад всяка крива линия се крие един резултат. Ухото показва степента на музикалността, на способностите на един човек. В средата на ухото имате една кухина и една малка част се издава. Ако това е център, тогава около този център имате една кухина, която показва степента на способността. Две криви линии има, които показват музикантът гениален ли е, талантлив ли е, обикновен ли е, или съвсем малко разбира от музика, може само да различи мученето на една крава от лаенето на едно куче. То е музикална способност, да различиш два гласа, то са два различни тона. Или да различиш квиченето на една свиня.

Сега вие искате да знаете каква е музикалността във вас. Ухото е резултат на една усилена дейност на невидимия свят. Ухото е изработено в Божествената работилница. Докато го направят и да го поставят на човешката глава, то са се изисквали години и години в музикалната работилница, да нагласят ухото, да разбираш и да се ползваш. Сега вашите уши не са още доправени и още много години ще работите в Божествената работилница, докато се достави ухото. Да кажем, обикновен човек си в пеенето, едва си влязъл в Божествената работилница. Ще ходиш, ще излизаш, ще ходиш, ще излизаш, майстори ще правят ухото. Не е само това ухо, но човек има три уши: едно ухо на физическото поле, едно на духовното и едно в Божествения свят. Главата е, да се координират в едно. В мисловния свят мисълта трябва да схванем като музика, чувствата трябва да схванем като музика и постъпките да схванем като музика. Една постъпка зависи от трептенията, едно чувство зависи от интензивността и една мисъл зависи от разширението. Чувствата може разно да ги разбирате. При сегашния строй, при сегашното разбиране на хората, като се говори за музика, какво разбират хората? Някой път искате удобства. Защо? Какво се крие в думата удобство? Тя е една много хубава дума. Човек казва: да имаме удобства, да имаме добри условия. Какво разбирате под думата добри условия? Добри условия е да имаш една добра глава.

Това е идеята за първичния човек. Туй не представя човека, но е един резултат. Туй е една проста идея, която е творческа, създадена. Всяко нещо, което е създадено, то е новоиздадено, то има история. Трябва да създадете нещо. Туй, което е създадено, то не е уредено още. В Библията е казано: „В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Дух Божи се носеше над повърхността.“ Един свят с неговия катаклизъм, бури, с неговия вътрешен огън и външен огън движи се в пространството. Той още не е създаден. След като се създаде светът, има друга мъчнотия, която може да се яви. Съграден е светът, но след като е създаден, Бог направил човека и го поставил най-после. Но още се явяват големи мъчнотии. Вътрешният живот на човека не е уреден. Външно светът се уредил, имал доста хубав изглед. Дойде една вътрешна катастрофа, стана едно нарушение. Създаде се един свят, а се наруши друг свят. Създадоха се всичките добри удобства за човека. Какво по-хубаво да живееш в една райска градина – реки, шадравани, хубави дървета; малко работа, малко мислене, всички работят за тебе, ти да работиш малко. Вие ще кажете: защо? Вземете съвременни богати хора, какво правят? Те си направят шадравани отвън. Дето и да идете, във всяко богато семейство цели паркове имат.

Та казвам, хубавите условия вие може да ги имате, но може да ги загубите тия условия. Да кажем, вие се радвате. Много добре. Вие имате една глава намясто поставена, имате дробове, стомах, тяло добро. Планирате една идея, идеята един ден се измени, всичко се измени, изпъдят ви из рая навън. Вие казвате, че отивате в един друг свят. Вие отивате в един свят, но този свят не мяза на този, в който живеете. Адама като го изпъдиха из райската градина, къде отиде? Той отиде пак в света, във външния свят. Какъв беше този свят? Много реален свят е. И Адам имаше двама синове, които започнаха работа. Единият претрепа брата си. И за каква причина? И двамата имаха понятие за религия. Отде им дошло наум, като ги изпъдиха из рая, единият става земеделец, другият става овчар, но този овчарлък не е в райската градина, овчарството е вън от рая. Иде им идеята

за служене на Бога, да отиват при големите хора с подаръци. Отиват с подаръци при Бога. Каин, който е земеделец, започва да гори жито. Димът пъплел по земята, не ходил нагоре. Лошо било времето, затова пъплил по земята. Иде Авел, заколва едно агне, запалва го, димът отива нагоре. Каин се докачил, как тъй неговият дим пъпли по земята, а този на брат му отива нагоре. Той задига едно дърво и убива брата си. Той не го убива там, но той започва да мисли. Да ви кажа неговите разсъждения. Авел е добър човек, като заколва едно агне, дава един лош пример на брата си, изкушава го. Каин си мислил: „Ако брат ми закла едно агне и Бог благоволява на това агне, ако аз принеса брата си в жертва, Господ ще бъде още по-добър към мене." Тъй си мислил, и го принася в жертва. Той не го удари, хвана брата си, пък му отряза гърлото, изтече кръвта. Когато потърсил дима, видял, че дим не излиза, нито огънят гори. Димът не се явил. Като заклал брата си, нито дим се образувал, нито огън наклал. Слуша един глас от небето му казва: „Къде е брат ти?" „Не съм стражар на брата си, да зная къде е." Господ го пита къде е брат му. Казва: „Не съм стражар, да зная къде е. Отишъл някъде." Той му казва: „Кръвта на брата ти в земята вика към Мене." Значи димът излязъл нагоре. Каин се стресна. „От зло – на зло. Земеделец станах, принесох на Господа жертва, не го прие, димът пъпли по земята." Защо брат му, като закла овца, погрешка нямаше? „Аз го заклах, казва, погрешка има."

Това са разсъждения, които ние правим. Аз разправям разсъжденията, които сега имате. Ако се пренесете в далечното минало, какви са били разсъжденията на Каина? Сегашните културни хора, когато не обичат един човек, какво правят? Да кажем, между музикантите, които са почти най-добрите хора, рядко ще намерите музикант да убие друг музикант, няма в историята един музикант да е убил друг музикант. Някой път с цигулките, с кавалите, с гайдите може да се ударят, но да убие някого – не. Обаче този музикант, че някой свири по-добре от него, той не приема. Ако някой каже на някой музикант гайдарджия, че той не свири хубаво, той свива си гайдата, остави ги, докачи се и казва: „Не свиря на такива хора, които не оценяват." Свие си гайдата, тури я под мишница, замине си. Трябва да иде да го молят да дойде да свири, понеже сватба без гайда не става, не върви. Той не знае, че в гайдата е и Каин, и Авел е там. Ами че той ги събрал и двамата, отива да живеят братски. Те събрали в един брачен живот и Каина, и Авела. Гайдата свири, което показва, че Авел жертва е станал. Единият става жертва.

Казвам, това е една аналогия. Вие може да поставите един богат човек на мястото на един жених и слугата е една невеста. От какво произлиза недоразумението? От слугата и господаря. Господарят изисква много работи от слугата си, а не плаща, не оценява работата. След като слугата

копал лозето, казва: „Тук не си добре копал.“ Може да обреже лозето, казва: „Не си го обрязал хубаво.“ След като работил слугата, той не му плаща толкоз, колкото трябва. Слугата казва: „Не плаща хубаво.“ Той му откъсва по пет, по десет лева, казва: „Външните условия са лоши.“ Но вече слугата си създава едно лошо понятие за господаря си, че той не плаща. И господарят си създава едно лошо понятие за слугата, че той не работи както трябва. И между тях се образува една вътрешна анархия вече.

Да кажем, при сегашните условия защо хората изучават музиката? Да се прехранят. Кой е станал музикант да има музиката само за идея, музиката за самата музика? Или кой има религията за самата религия? Тази религия е идейна. Религиозен става човек, да може да се спаси, да угоди на Бога. Такива идеи имат хората, които са посторонни. Религията като една система не е застъпена. Музиката и всичките неща, които имаме, не са застъпени. Работиш, но не от любов – плащат ти, имаш някакво користолюбиво чувство. Сега ще дойдат някои, искат да реформират света. Как ще го реформират? Как ще реформирате света между господари и слуги? Как ще реформирате света, когато хората се женят, но децата мрат, момчетата мрат, невестите мрат, техните другари мрат? Казвате: „Няма нищо, един ден няма да умираме вече.“ Вярвам, но кога ще бъде този ден?

Та идеята, която сегашните хора имат за бъдещия живот, е като един, който направил едно престъпление. Това е един анекдот из българския живот, в далечното минало е създаден. Един българин направил едно престъпление, че го осъдили на смърт, да го обесят. Той казва: „Бесете ме. Каквото ще правите, правете, че да ида да си изям качамака, който майка ми е приготвила за мене, чака ме.“ Той няма понятие какво нещо е бесенето. Вие нямате понятие какво нещо е бесилката.

Разправя ми един, когото са бесили, той разправя своята опитност. Бесили го, че се скъсало въжето, та му простили. Казва: „Чувствах, като че целият свят се разрушава, нещо се руши. Усетих, че всичко се разруши. Всичко, всичко се обезсмисли, изгубих съзнание. След туй се събудих и започнах пак нов живот.“ Казва: „Усетих, че всичко се руши и в туй рушене такава една скръб имах, такова страдание, което човек мъчно може да си го представи в действителния живот.“

Например може да си представите загубата на пари. Степени на страдания има. Изгубите хиляда лева, имате други пари. Но имате само хиляда лева, че ги изгубите, пък са ви определени тези пари за дърва и дрехи. Вън е студено. Като изгубите парите, дрехите и дървата ги няма, оставате гол на произвола на студеното време. Тогава страданията ви са големи, че сте изгубили парите. Изгубите една хубава мисъл. Ако тази мисъл няма

отношение към вас, малко може да страдате, но ако от тази мисъл или това чувство, или тази постъпка очаквате много, ще се натъкнете на страдания. Най-после хората са дошли до това, да кажат: „Да прекараме този живот, че за бъдеще.“

Какъв ще бъде бъдещият живот, може ли да си го представите? Бъдещият живот ще бъде като житото. Щом се извади едно житено зърно от хамбара и се посее, то придобива една опитност, израства и плод дава стотина зърна, турят ги пак в хамбара. Следващия път като ги посеят, ще минат по същия път, но ще има едно различие в зимата, едно различие в дъждовете, ще има едно различие във ветровете, които веят, ще има едно различие в плодовете, които ще дадат тия класове. Защото в природата едно събитие не се повтаря по един и същ начин. И да се повтори, ще се повтори по съвсем друг път. Казвате: в следния живот. Но в следния живот зависи кой ще ви посее. Ако ви посее един гениален човек, ако ви посее един добър човек, резултатът ще бъде един. Ако ви посее един талантлив човек на нивата, ще имате друг резултат. Ако ви посее един добър човек, ще имате трети резултат.

Например всеки един от вас носи по една глава. Носите главата и мнозина от вас казвате: „Ние знаем как да държим главата напред, назад.“ Не, дръжте главата си в една естествена поза. При това имате една глава, която не знаете как да обработите. То е всичкият ваш капитал, който ви е даден, трябва да го обработите. Не знаете как да обработите предната част на мозъка, не знаете как да обработите задната част на мозъка, не знаете как да обработите долната част на мозъка, не знаете как да обработите областта, която е при ушите, намирате се в един дисонанс. Всичкото ви страдание произтича, че някой не знае как да обработи предната част на главата, някой не е обработил отзад, някой – отстрани. От туй произтича всичкото ви нещастие.

Та казвам, за бъдеще ще има една наука, която да показва как да работи човек. Ако тук, на челото, знае как да работи, ще работи добре и вън. Ако е добър земеделец вътре, ще бъде добър земеделец и вън. Ако си добър учен човек отвътре, ще бъдеш учен човек и отвън. Ако си добър музикант отвътре, ще бъдещ добър музикант и отвън. Ако си религиозен човек отвътре, ще бъдеш и отвън религиозен. Какъвто човек е отвътре, такъв ще бъде и отвън.

Сега например един син, който не работи при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, такъв ще бъде и при господаря си. Имаме един прост пример, който Христос е дал. Онзи

младият син, който при баща си бил малко мързелив, искал при баща си по-лесна работа. Казва той: „Ако седя тук при баща си, нищо няма да излезе от мене.“ То са сега наши разсъждения, че така е мислил. Дали така е мислил, не знаем. Казва: „Ако остана тук, простак ще остана, невежа ще остана.“ Казва: „Я ми дай моя дял, искам да ида в странство, да ида да стана човек.“ Баща му го дава. След като отиде в странство, какъв университет свърши? Свърши университета по свинарство. Завърна се с диплом на свинар, знае как се хранят, как да се колят, какво да ядат. В Писанието се казва, че от рожковите, които свините яли, не му давали да яде. Значи тези хора, при които бил свинар, не му давали рожкови, понеже ценели свинете повече от самия него. Казват: „Свинете ще заколим, ще ядем, нещо ще получим от тях. Тебе не можем да заколим, няма да ядеш рожкови.“ Спрямо свините били щедри, но спрямо него, който изучавал науката за свините, казват: „Много малко ще ядеш.“ Най-после той казва: „Оголях тук, не ми дават дори да ям.“ Оголял вече, значи разстройва се стомашната му система. Казва: „Ще се върна при баща си да стана един земеделец като един от неговите ратаи, ще ида на нивата да работя.“

Почти всичките хора сега ги учат, светът се учи чрез големи пертурбации, страдания, всички се поставят на чрезмерни страдания. Страданията не трябва да се описват така, че да се обезсърчи човек. Но те си имат причини. Ние не разбираме живота така, както трябва. Например вземете науката химия. Какво разбират химиците? Под думата химия се разбира да разлагаш материята, да видиш какво има. Химиците по един начин обичат природата. Изкарват скритото, събраното го изкарват, правят съединения и разединения. Всъщност химията е една наука да примириш противоположните елементи в света и да ги туриш в ред и порядък. Туй е химията във вътрешния свят. Туй е основна идея, да примириш нещата. Значи във всичките има известна сила, известно богатство, че да ги научиш как да направят устойчиви съединения. Един химик така учи да се живее добре. Направиш едно химическо съединение, избухне, пръсне се ретортата. Онзи, който прави опита, може да пострада, може да засегне лицето, носа му. Колко химици има осакатени.

Разправяше ми един, казва: „Още веднъж не отивам да примирявам хората. Отидох да примиря в едно семейство двама възлюблени, които се поздравляваха.“ Той отишъл да им покаже как да се поздравляват. Като отишъл да ги примири, възлюблената искала да удари възлюбления, пък удря него. След като го били, излязъл си, казва: „Не може да се примирят хората.“

Сега да ви кажа конкретно в какво седи. Един художник, ако не знае как да

тури линиите на лицето правилно, той никога не може да има доброто мнение на хората. Трябва да тури линиите на очите намясто. Макар да не знае да рисува, човек познава дали картината е хубава, или не. В какво седи всичкото изкуство? Всяка линия, всяка точка да се тури на своето място, да има известен релеф, известно отношение. Или вземете един кроячі, който крои дрехи. Той трябва да разбира тялото, да направи дрехата удобна, като крои, линиите на дрехата да съвпаднат с линиите на тялото. Като съвпадат линиите, дрехата изглежда красива. Когато не съвпадат тия линии, набръчква се дрехата. Другояче се образуват такива правилни линии.

Та казвам, музикантът трябва да взема верни тонове. Вие пеете на физическото поле, чува се вашият глас, но трептенията на музиката може да минат в другия свят. Онези, които слушат там, знаят, че не пеете или не свирите хубаво. Или в говора – вие говорите без музика, говорът не е така музикален както трябва. Защото всяка дума, тя си има един музикален произход.

В реалния, в Божествения свят никога не може да нарисуваш една крива линия. Като нарисуваш една крива линия и направиш най-малката погрешка, изчезва, заличава се. Колкото пъти направиш погрешка, изчезва както перо, което не хваща. Някой път вие искате да пишете, пишете – перото минава, но не остава никаква следа. Следователно в Божествения свят, като речете да рисувате нещо, и нещата не са правилни, верни във вашия ум, вие ще работите без никакви отпечатъци. В Божествения свят вие може да искате да кажете нещо, и езикът ви ще се свърже, нищо не може да кажете. Пък тук, на земята, може да рисуваш карикатури колкото искаш. Като няма какво да правите, ако искате да си въздействате, имайте един молив и вземете да рисувате едно цвете – как е цъфнало или израснало, или някой плод да нарисувате, или някой път, как изгрява слънцето, или някой извор да нарисувате, или някое камъче или канара. Може да търсите идейното да нарисувате, да се помъчите да видите доколко може да нарисувате работите.

Мене мнозина са ме запитвали: „Как да вярваме в Бога и какво да правим?“ То е смешно. Сега как може да учат хората да се вярва в Бога, ми е смешно. Представете си, че сега в съвременните модерни училища учителят е задал уроци по геометрия, математика, да решават задачи. Дойде ученикът и коленичи пред учителя и се моли, казва: „Не можах да науча урока.“ Утре пак на колене се моли. Питам, ако десет пъти той се кланя и се моли пред учителя да бъде малко по-снизходителен, че той не разбирал този предмет, какво ще се ползва? Ученикът трябва да се яви със задачите си, които му са дадени и трябва да ги разреши добре. Ако е

направил погрешка, учителят ще му покаже.

Казвам, ние всякога отиваме при Бога и смешно става. Като направим нещо, отиваме по един начин, но не отиваме с една идея. Ти отиваш при Бога да Му служиш. Как ще Му служиш, като нямаш любов? Как ще Му служиш, като нямаш светлина? Как ще Му служиш, като нямаш сила? Значи ти идеш, запалиш една свещ, отвориш книгата да четеш. Един евангелист отвори Евангелието, прочете един стих: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ще затвори, свърши се въпросът. Трети ще прочете „Отче наш“, в пет минути ще прочете „Отче наш“, свърши се въпросът. Нищо не се постига по този път. Трябва да знаеш. Имаш ръка, значи твоите ръце трябва да бъдат справедливи. Всички трябва да бъдете справедливи спрямо себе си и справедливи спрямо всички други същества. Имаш крака, това показва, че трябва да бъдеш добър, по възможност – добър към себе си и към ближния. Като вървиш по пътя, да бъдеш добър да не настъпиш никого. Да имаш ръце, значи да бъдеш справедлив. Ръцете не са направени както трябва. Ако краката не могат да те научат да бъдеш добър, краката не са направени както трябва. Защото краката трябва да започнат да говорят. Ти, като престъпваш, трябва да започнеш да говориш.

Та казвам, първото нещо. Знанието е тук – на челото. Религията е отгоре на главата. Народът, обществото седи отзад. И семейството е там. Всичките престъпления, всички жертвоприношения, всички касапи, военни са все при ушите отстрани. Човек все трябва да воюва, когато трябва да завладява.

На кого трябва да се тури гем: на хората или на животните? На животните. На кого трябва да се тури самар? На животните. Мислите ли, че вие сте справедливи? Някой път носите една тежест от двайсет и пет килограма с ръката си, мислите ли, че вие сте справедливи към ръката си? Ти нямаш право да изразходваш повече енергия, отколкото трябва, никакво разточителство на енергия не се позволява. Или пък някой човек никак не движи ръката си. И то е друга крайност. Две крайности има, един може да движи ръката си повече, отколкото трябва, и тогава мускулите се втвърдяват, или пък може да не работиш с ръката си, и тогава мускулите се атрофират. Ако не работи човек, неговите мускули се атрофират. Ще изразходваш толкова енергия, колкото трябва, колкото е позволено. Мярката е такава: ако изразходваш с ръката си толкова енергия, колкото трябва, ти ще усетиш в себе си едно удоволствие от работата. Работата, която вършиш, да ти е приятна. Ти щом усещаш недоволство в работата, ти си изхарчил повече енергия.

И в яденето същият закон е. Като ядеш, дойдеш до едно място, приятно ти

е. Спри там. Преядеш, веднага ти стане тежко, ти си изразходвал повече енергия, отколкото трябва. За всяко изразходване, което е излишно, човек се наказва. Всичките страдания не са нищо друго, освен наказание за безразборно изхарчване на Божествената енергия, която е дадена за нашия живот.

Някой седи и казва: „Аз съзерцавам.“ Не зная какво разбирате под думата съзерцание. Как съзерцавате вие? Казвате: „Обичам реалните работи в живота.“ Кои са реални работи в живота? Един ми разправяше един случай за двама приятели. Единият вика приятеля си с пръст, като движи показалеца към себе си. Онзи се докачил от това повикване, то е много лошо. Как трябва да се вика човек, кажете ми сега? Вие как викате? С цялата си ръка махате. И то не е хубаво. Как трябва да повикаш един свой приятел? Няма да го викаш с ръката си. Ще се затичаш при него, ще кажеш: „Може ли да ви кажа нещо?“ Ще настигнеш този твой приятел, ще кажеш: „Може ли да ти кажа няколко думи?“ Вика те един господар: „Я ела тук, да дадеш един отчет.“ Но ние се докачаме всякога, когато ни викат неправилно, и право имаме. В нас при такова едно движение се образува нещо дисхармонично.

Често вие правите някои гримаси с лицето си. Мнозина от вас сте изопачили лицата си от много гримаси. Правите някой път неестествени гримаси. Да кажем, ядете нещо, което не одобрявате, правите гримаси на устата си. Или кажете някой път за нещо, че го знаете, и пак направите една гримаса. Като правите тия гримаси, каква философия има?

Дошъл един, прави гримаси, чудно ми говори, иска от мене или обуща, или дрехи, или пари. Виждам го – здравеняк, има способности. Казва ми, че баща му бил болен, майка му била болна, пък такива работи няма. Той, като ми говори, вярва в това, че и аз започвам да се убеждавам. Аз съм правил много пъти опити. Като ми иска някой, дам му. Тръгне той и иде в кръчмата. След два часа минавам, той не ме познава, започва същата история, че жена му, че децата му болни. „Как, рекох, преди два часа ви дадох пари, вие отидохте в кръчмата, а казахте, че сте гладни.“ Казва: „Не ходих.“ „Аз ви видях.“ „Заблуждавате се, някой друг е бил.“ „Щом се заблуждавам, какво искаш сега?“ „Гладен съм.“ „Ела с мене.“ Завеждам го в гостилницата и казвам на гостилничаря да му даде да яде. Казва: „Дай ми пари.“ „Не, ти ще ядеш тук.“ „Да ми дадеш пари, че да занеса на жена си.“ „Яж ти, че жена ти сама да дойде.“ Казвам на гостилничаря: „Ако яде на свят, дай му. Парите, които ти дадох, да останат у тебе.“ Казвам му: „Не се учи да лъжеш. Аз виждам. Аз не съм от слепите хора. Аз виждам на сто километра и на хиляда километра виждам. С тази глава ти има много да страдаш. Не лъжи, нищо повече. Виждам те доста способен човек. Това и

това от тебе може да стане."

Та казвам, сега вие всички имате много лоши учители. Всеки от вас има по няколко учители. Не е лошо, че ги имате. Защото в сегашните гимназии по колко учители има? За всеки предмет има по няколко учители. По геометрия, по естествените науки, по рисуване и по другите предмети има различни учители, десет–петнайсет души, които преподават. Трябва да заучиш предмета много хубаво. Казвам, хубаво трябва да се заучават предметите.

Тогава правило: обработвайте предната част на вашия мозък, обработвайте горната част на вашия мозък, обработвайте задната част на вашия мозък и обработвайте и страничните области. Туй е задача. Ако обработвате предната част на мозъка, ще станете един учен човек. Ако обработвате горната част, ще станете религиозен човек, от която религия искате. Ако обработвате задната част на мозъка, ще имате какъвто искате обществен строй; каквото семейство искате, ще го създадете. От памтивека всичките семейства са отзад на главата. Какъвто модел искате, ще го имате. Ако искате по изкуствата, отстрани трябва да разработвате мозъка, там ще работите.

Всичко в света трябва да се облагороди. Много енергия има, която трябва да се впрегне на работа. Много работи има, които трябва да се свършат, за да придобие човек един организъм – такъв, какъвто иска той.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Двадесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас
10 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_05_12 Старият и новият човек
неделна беседа

СТАРИЯТ И НОВИЯТ ЧОВЕК

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 12-и стих от 12-а глава от Евангелието на Матея. „Колко е по-добър човек от овца! За то е позволено да прави някой добро в съботен ден.“

„Духът Божи“

Какво нещо е човек? Разни определения на философите може да четете. Всяко едно определение може да е вярно за своето време. Човек е същество, за което е създаден целият материален свят. Туй, което сега съществува, което изучавате, безбройните слънца, са създадени за човека. Той е дете на Бога, за което Той е създал всичко. Ние изискваме доказване, понеже се изисква цяла една вечност да се докаже. Нещата се доказват само когато се опитат, когато се опитат чрез ума, когато се опитат чрез сърцето, когато се опитат чрез човешката душа или чрез човешката воля. Или, другояче казано, когато нещата ги опитаме, чрез онази Божествена Мъдрост, която ще внесе знания в нас или чрез онази Божествена Любов, която ще внесе всичките благородни чувства и когато ще ги опитаме чрез Божествената Истина, която ще внесе свобода в нас. Казваме: що е човек? Човек е последното дете, което носи свободата за човешкия ум. Човек е това, което носи свобода за човешкото сърце. Човек е това, което носи свобода за човешката воля. Що е човек? Човек е онзи, който не прави никакво зло. Що е човек? Човек е това, което прави всякога добро. Що е човек? Човек е това, което постоянно люби.

Сега от вас не се изисква да любите целият свят, защото то е работа само на Бога. Единственото същество, което люби всички същества, то е Бог, следователно туй е Негово право. Никой не може да люби всички. А само един Бог люби всички. Човек е същество, което люби само Едного. Човек е същество, което люби Бога, Който живее във всичките. Та, от всеки един от вас се изисква да люби Бога, Който живее в него. Люби ли Бога, той чрез Бога ще люби всички. Искате да знаете можете ли да любите всички. Като обичате Бога, Бог ще ви научи, чрез Бога ще обичате всички. Само ако обичате само Едного, може да ги обичате. Но Бог е, Който живее във всички. Да няма противоречие. Не взимайте атрибутите, качествата на Бога да обичате всички. И тогава, казвам, как можем да обичаме всички? Щом аз обичам Едногото, в мене е Един, Който обича всички, следователно аз съзнавам, че в мене живее Един, Който обича всички. И аз

съзнавам, че в себе си имам Един, Когото обичам. Аз обичам Едного, Който обича всички. Бог обича всички, защото има един, който обича само Едного. Ти, който обичаш Бога, изискваш да има един човек, който да го обичаш и на когото да разчиташ.

Сега вие туряте едно противоречие. Някой пита как може да люби. Тази работа е лесна. Вие питате някой как да яде – тъй както знаеш. Не се изисква голяма философия. Пчелите знаят да ядат. Мухите знаят да ядат, всичките животни знаят да ядат, а сега умните хора ще ги учим как да ядат. То е философия, но те знаят да ядат. Ще им кажем само: „Като ядете, не преяждайте." Нищо повече. Няма какво да учим човека как да пие. Нека пие, само да не препива. По някой път мнозина запитват защо има противоречия в живота. На един баща дали две шишета с една течност, вино имало вътре. Едното шише било сладко, а другото – опивателно, вече ферментирало. Като дошъл вкъщи, от първото шише отворил и знаел какво е, дал на двете деца да пият от първото, от сладкото вино, а на другите си деца дал да пият от другото шише, от опивателното вино. Онези, които пили от сладкото вино, се радват, а онези другите започнали да крякат. Та питал бащата защо крякат. Крясъкът излязъл из това шише. Второто шише, като отвориха, то внесе крясък в децата. Щом един човек кряска, той е пил от второто шише. Щом човек се радва, той е пил от първото шише.

Сега, като имате предвид, искате всички да бъдете от децата на Бога. Но в какво седи новото в света? Аз съм разглеждал толкоз философи, от памтивека какво са писали. И за свободата са говорили, и за любовта, за много работи са говорили. Но същественото не определят.

В какво седи същественото? Човек трябва да се учи. Соломон казва, че нямало нищо ново под небето. Действително, до Соломона нямаше нищо ново, то е вярно, но от Соломона насам има нови работи. Защо нямаше нови работи до времето на Соломона? Защото имаше триста жени в ума си и деветстотин наложници в сърцето си, че не можеше да види новото, а виждаше само старите работи. Обаче Соломон днес е прогледал. Тогава имаше триста жени и не можеше да гледа.

Сега ние разглеждаме въпроса нашироко, принципално. Многоженството е един недъг на човечеството, един голям недъг, който се дължи на едно отклонение на човешката душа от правилния път. Няма защо да се спираме върху тия отклонения. Разглеждам този въпрос, той е динамичен. Има много взривни вещества. Някои се спират да разглеждат какво нещо е злото. Злото не барайте. Изискват се много учени хора. Когато се приближиш при злото, трябва да вземеш всичките предпазителни мерки.

Няма някой, който се е занимавал със злото, да не е бил ухапан и мнозина са платили с живота си. Христа когато Го запитаха за злото, казва: „Не противи се злому“, нищо повече. Не противи се на злото. Злото е една мощна, творческа сила в природата, турена да работи. Стойте настрана от нея. Считате, че може да се справите със злото, пък не разбирате постъпките на злото. Злото е нещо друго. Ние сме длъжни като хора да се занимаем с туй, което е проявление в света. При сегашните условия всеки може да ни помогне.

В този път, по който вървим, ние, съвременните хора, мязаме на онзи рибарин – дошли сме в туй положение, – който правил много добрини. Направил девет добрини и за деветте добрини все роптаели и той решил вече добро никому няма да прави отсега нататъка. Един ден гледа един човек, плава във водата. Казва: „Решил съм да не правя добро, на девет души направих и ти може да бъдеш един от тях, преди да те зная.“ Този му казва: „Направи още един опит, ако и той излезе като другите, оттам насетне не прави добро.“ Той бил царят на една държава, дето се разрушил корабът му, държал се само за една дъска и плавал. Рибаринът казва: „Хайде да те послушам“, извадил го из водата. Като излязъл на брега, царят му казал: „Аз съм от онези, които никога не забравят какво нещо е милостта“ и си заминал. „Ще видим“ – казва, рибарят, но оттам насетне всичко тръгнало напред на този рибарин. Един ден намерил, че лодката му е поправена, лопатите са поправени хубаво, вкъщи много работи от невидимо все идат, започнало да тече навсякъде. Един ден намерил, че колибата му е поправена, поставени са хубави прозорци. Един ден намерил каляска и коне, всичко туй от невидимо все иде. Сега, някой път може да опитате това. Христос казва: Няма нито един от вас, който да е направил услуга някому и да не е приел стократно за това.

Та казвам на всинца ви: Трябва да направите десетото добро в света. Ние сме хора, които правим големи пакости на себе си. Ти се възмущаваш, в себе си дигаш шум. Не знаеш, че с този шум ти най-първо правиш една голяма пакост на себе си, без да знаеш. В една голяма тревога, в която често изпадаме – статистика има, – ние някой път ставаме причина по пет милиона клетки да станат жертва на един гняв. В една война пет милиона хора може да отидат жертва и ако ти пет–шест пъти се разсърдиш, значи по пет милиона ако измрат, пет по пет, това са двадесет и пет милиона клетки. Ние сега говорим за човеколюбие в света. Никой човек няма право да осакати очите си. Никой човек няма право да осакати ушите си. Никой човек няма право да осакати носа си. Никой човек няма право да осакати устата си, езика си, ръцете си, краката си. Никой няма право да осакати сърцето си. Никой няма право да осакати ума си.

Ние, сегашните хора, преподаваме един морал, който няма приложение. Аз казвам: няма приложение, няма резултат, защото ако една вяра в нас не може да има един резултат, един плод, ако една надежда в нас не може да принесе плод, ако любовта не може да принесе плод, в какво седи реалността? Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка в реалния свят трябва да даде плод. Този плод трябва да го проверим. Той ще остави своите отпечатъци. Ако плодът е в умствения свят, той ще остави своя отпечатък в главата; ако е в духовния свят, той ще остави отпечатък на лицето; ако е на физическото поле, оставя отпечатък на ръката. Следователно, за да познаеш една реалност, дали си живял добре, чертите на доброто са оставени на главата, на лицето ти, на ръката ти. Ако белезите ги има, тогава ти си постъпил добре.

Та казвам сега: Знанието седи в това да изучим възможностите, които Бог е вложил в нас. Знанието зависи от възможностите, които са вложени в нашия ум, зависи от възможностите, които са вложени в нашето сърце и в нашето тяло. Тия възможности като ги развиваме, от тях зависи знанието. Не е онова знание, за което аз говоря, за низшето, което ми казва: [...] Защото онова, което пророците са казали и каквото Христос е говорил и каквото сега са казали, то трябва да бъде в съгласие с онова, което е вложено в нас. Има двама свидетели. Следователно ти, когато говориш истината, трябва да знаеш, че Бог те наблюдава и тия, разумните същества, те наблюдават как ще оцениш ония възможности, които са вложени вътре в тебе. Щом кръшнеш малко нещо, Той казва: „Не е право, не си направил право.“ Ти веднага започнеш да се извиняваш. – „Не е право.“ – „Условията са такива.“ – „Не е право.“ Че условията са такива, условията са много добри. Ние се извиняваме с условията. Условията ние ги създаваме. Аз често съм наблюдавал, българите като направят къща, направят ѝ един пруст. По-рано ги правеха тия прустове. Сега не ги правят. Направят един пруст, една малка верандичка валчеста, че младата снаха нечистата вода я изхвърля отпреде. Две–три години изхвърлят нечистата вода отпреде и после, след две–три години започват да боледуват. Казват: „Не зная какви уроки ни хванаха, уж къщата нова, пък започнахме да боледуваме.“ Че как няма да боледуват – тия нечистотии, които се изхвърлят, там започнат да се развъждат известни микроби. Днес вие хвърлите една лоша мисъл във вашия двор, утре хвърлите друга и казвате: „Не зная откъде съм наследил това.“ Отникъде не е наследено, но не хвърляй помия пред лицето на къщата.

Та, казва се: „Колко е по-добър човек.“ Този човек е наречен нов човек, вътре във вас, за когото трябва да жертвувате всичко. Старият човек е, който мисли криво. Той е наречен стар човек. Има във вас един мърморко, голям мърморко е. Във всичките го има, няма човек, [в] когото този

мърморко да не е вътре, някъде повече, някъде по-малко. Той винаги е недоволен. Недоволството е неговата черта. Критик първокласен е. Добро не може да види, навсякъде вижда само зло. Каквото и да направиш, той все ще намери махана. Ако си религиозен, ще каже: „Какъв си лицемер. Тъй не се моли.“ Ако даваш пари, ще те обвини, че не си знаел как да даваш. Пък не ти казва как. Казва: „Така не се дава.“

Имаше един господин доста богат, той беше адвокат, живееше във Велико Търново. Аз го питам един ден: „Защо даваш малко, по пет стотинки, по десет стотинки?“ Той казва: „Малко, но от сърце.“ Питам го: „Ами не може ли да даваш много от сърце?“ Той поставя въпроса „малко, от сърце“. Като че не е възможно много от сърце да се дава. Казвам: „Хубаво, ако е така, съгласен съм. Но – казвам – не може ли да се даде много от сърце?“ Той се поусмихна и казва: „Не съм дошъл още дотам.“ Казва: „Имам две съображения – беше доста духовит, умен човек – пет пари като дам, да дойде и втори път да иска, да му чуя гласа. Ако му дам много, няма да дойде, ще ми е жал. То – казва – баш не е така.“ Аз казвам: „Адвокатът така се извинява.“ Казвам: „Ако ти си на неговото място, дойдеш на неговото място, как ще искаш тогава?“ Казва: „Ще искам тогава много да ми даде.“

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да направим добро на себе си, но не знаем как. Този, старият човек, който живее в нас, постоянно ни отклонява от правия път. Ако е въпрос за любов, казва: „Оставете тази любов, не съществува такава. Тя е една фикция.“ Старият човек казва: „Яж и пий, това ще ти остане.“ Старият човек като дойде, казва: „Трябва да постъпваш добре, силен трябва да бъдеш, да го подчиниш. Всички хора тъпчи, остави стария човек да си подигне главата, да те познаят, че си силен.“ Това е философията на стария човек. Казва: „Не му разправяй за Бога, те са говеда. За нищо не му разправяй, да не знае. Няма защо да му разправяш.“ Това е старият човек. Това са старите заблуждения, които съществуват навсякъде, и в дома ще [ги] видиш. По някой път синът започне да мисли да стане като бащата си. До едно време, от страх се подчинява. Като стане силен, казва: „И аз може да постъпвам като тебе.“

Аз наричам благороден син, не само баща му да го бие, когато е бил на пет години, но да мяза на онзи син, има една приказка, в която в турско време, някъде в Херцеговина било, имаха война, в миналите векове, при един от турските паши идва един старец на шестдесет и пет години, оплаква се, че баща му го е бил. Казва: „Наби ме баща ми.“ Отива и вижда: баща му на осемдесет и пет годни, работи, кара колелото. Пита го: „Защо го биеш?“ Казва: „Мързелив е, не работи, каквото му кажа, не слуша. И аз – казва – имам баща, но слушам баща си, а той не ме слуша.“ – „Де е баща ти?“ Отива, а той – на сто двадесет и пет години, и той здравеняк.

Аз наричам онзи благороден син, който на шестдесет и пет години подложил гърба на баща си да го бие, да признае погрешката. Той като е на шестдесет и пет години, не струва ли да се бие? Всякога сравненията не изказват една истина, но обясняват правилно нещата. Един тъпан, ако не се бие, скоро се разваля. Колкото се бие повече тъпанът, той е здрав, по него не полепва никакъв прах.

Та казвам: [Добре е] човек като минава през разните съвременни изпитания. [Без тях] щеше да бъде по-лошо. Ако хората нямаха изпитания, сега действително терзанията са големи, но без тия изпитания, животът щеше да бъде по-тежък отколкото е сега. Сега, разбира се, някой казва, ние всички се възмущаваме от несгодите на живота. Ние виждаме, например, добрите страни в живота, които съществуват. В сегашната култура стават известни раздори, бият се хората. Както и да обясняват всичките тия противоречия, тия народи вършат волята Божия. Всичко туй за в бъдеще ще внесе нещо ново. В историята ще се отбележи една нова линия.

Сега четете там, че Каин убил брата си. Ако Каин не беше убил брата си, какво щеше да стане? Каква щеше да бъде историята на хората? Като казвам това, не че ние одобряваме убийството, съвсем другаде стои злото. Мислите ли, че ако счупите някакво гърне, има някакво престъпление? Мислите ли, че ако се пръсне една бомба, има някакво престъпление? Престъплението седи в това, че ако вие пукнете тази бомба, може да убие няколко души и престъплението е там. Нека се пръсне тази бомба. Ние може да мислим каквото и да е. Престъплението не седи в нашата мисъл. Престъплението седи в онова поражение, с което ние спъваме хората. Например, ти може да спънеш вярващия човек. Сегашните хора учат кое е правото верую. Кой е онзи, който ще ми каже правото верую? Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ В кой Бог? От моето гледище, ето в кой Господ аз вярвам. Срещна един господин, карат го с железни вериги на краката. Двама стражари го карат. Туй е един древен разказ. Един от царете, като го вижда, приближава се и казва: „Каква му е вината?“ – „Ял и пил, направил престъпления, много големи борчове, че е осъден да изплаща борчовете.“ Той отива и казва: „Аз ще платя заради него, пуснете го.“ А пък на него казва: „Не прави борчове отсега нататък. Каквото си ял и пил, аз плащам, но ти не прави повече борчове.“

И целият процес на човешкото развитие е там. Една майка ражда едно дете. В какво седи? Тази майка ражда. Тя е онзи цар, който трябва да освободи детето от ония връзки, наследени от ред поколения лошо наследство, тя трябва да плати заради него. Ако майката не може да

изправи погрешките на миналото у него, тя не е майка. Ако бащата не може да изправи погрешките у детето, той не е баща. Баща е онзи, който може да изправи погрешките на сина си. Майка е онази, която може да изправи погрешките на дъщеря си. Защото в човека има възможност да се изправят тези погрешки.

Прегрешенията, които ние правим, те не са вложени от Бога, те са посторонни работи. В нас са вложени най-хубавите неща. Ако разчитаме на Божественото, всякога живота си може да го поправим, няма нещо невъзможно. То е само един момент. Седя аз в дадения случай, някой човек ме е обидил. Представете си, че направя една голяма пакост, веднага една мисъл се изисква за мене, една секунда като изменя своята мисъл, всичко туй може да го загладя.

Питам: ако аз нося омраза, злото, какво ще добия? Нищо няма да добия! Той, казва, ми взе къщата. Че как ще ти вземе къщата? Това е фикция в твоя ум. Спънал те някъде. Тази къща той не може да занесе извън Земята. Той, казва, ме обра. Туй обиране е само временно. Утре, когато той си замине като странник от Земята, за другата земя си замине, защото хората пътуват от Земята в някоя друга планета, и каквото сте спечелили тук, на Земята, нищо няма да вземете. Всичко тук ще оставите на Земята. От Земята през митницата като минете, ще ти дадат [документ] дали сте били добър гражданин на Земята. Тъй ще пишат: „Един от добрите граждани на Земята“. Като идете в другия свят, ще носите само туй: „Един от добрите граждани на Земята.“ „Добре дошъл.“ Ако пишат „Един от посредствените граждани“, те ще вземат всичките мерки за вас.

Сега учените хора искат да им се докаже. Някой път са чудни хора, интересуват се има ли бъдещ живот или не. Смешна работа. Как е дошла тази идея: има ли бъдещ живот или не? Има минал живот, има настоящ живот, има и бъдещ живот. Три живота съществуват: минал живот, настоящият живот и бъдещият живот. Нашето минало е бъдеще на същества, които идват подир нас. То е тяхно бъдеще. Минало на същества, които седят по-горе от нас, то е нашето настояще, а туй, което още не сме го преживели, то е бъдещето.

Та казвам: Всичкия живот, за който говорим ние, едновременно във всичките области, и в миналото има същества, които живеят, и в настоящето, и в бъдещето. Няма място, което да не е завзето с живот. Ние мислим, че миналият живот не съществува. То е заблуждение. Мислим, че бъдещ живот не съществува. И там живеят напреднали същества, и в настоящия живот ние вземаме участие.

От моето гледище, за мене, миналият живот служи да поправим своите погрешки, а бъдещият живот служи да използуваме възможностите, които Бог вложил в нас. Бъдещият живот служи за благословенията, които идват за нас. Ние трябва да бъдем готови. Бог е, Който едновременно пребъдва в миналото, Бог е, Който пребъдва в настоящето, Бог е, Който пребъдва в бъдещето. Бъдещето е главата, челото, настоящето е носът, а миналото е всичкото това под носа. Носът е настоящето, а челото е бъдещето. А миналото е под носа. Цяла история. Цяла история носи човек. Миналото – нали живеят тия същества, тия животни, ядат и пият с мене заедно. Аз нося миналото. Хубавите неща, които сега ковем, те са носът, уханието, което приемаме с носа си. Челото е Божественият свят, отвлеченият свят.

Едновременно настоящето, бъдещето и миналото, аз ги нося. Тогава ще кажеш: Благословен Господ, Който живее в бъдещето; благословен Господ, Който живее в настоящето; благословен Господ, Който живее в миналото. Благословен Господ, Който ме е научил да ям, Който ми дава благословения да ям; благословен Господ, Който ми дал свобода да дишам въздуха; благословен Господ, Който ми дал свобода да възприемам Божествената мисъл. Чрез челото си приемам Божествената мисъл; чрез носа си приемам диханието; материалът за живота влиза през устата.

Сега, тия работи са нещо педагогически. Като казваме да възпитаваме детската душа – че как ще възпиташ ти детската душа? В едно семейство гледам, едно дете се заинатило. Майка му го бие, то упорито като българин. Казват: „Не знаем какво да правим, ще го убием." „Оставете – казвам, – не го бийте." – „Че какво възпитание ще му дадем?" Рекох: „Така душа не се възпитава. Оставете го." Аз отивам, побутвам го, по главата, по ухото, с пръстите си. То гледа. След това казва: „Аз съм готов сега да послушам майка си. Този човек ме побутна и аз съм готов. Туй, което искат от мене, аз мога да го направя." Бутат го по задницата, бият го, то реве и кряска. Аз го побутнах по главата.

Да не мислите, че е лесна работа да се бутне по главата. За бъдеще, едно упорито дете, учителят ще дойде и ще го побутне по главата и детето ще каже: „Готово съм да направя това, което искате от мене", но ти ще предадеш светлина на това дете. То казва: „Разбирам." – „Че каква е магията? Чудна работа!" Да ви кажа в какво седи магията. Не че ще изясня въпроса, но да дам едно изяснение. Вечерно време, в такъв един салон, вие сте турили грънци, вази, тъмно е. Казвате: „Гледай да не счупиш." Туй дете минава, направи пакост, и най-после се бои да влиза, казва: „не влизам", бият го. То не иска да влезе. Давам му една лампа, като освети, да види тия хубавите работи – то има разположение да влезе. Като осветля стаята, като

погледне, светлината като влезе в ума, детето е готово да направи. Има за ядене и пиене, ябълки, круши. Туй дете е вече готово да направи.

Та казвам: Нас ни трябва светлина в ума. В този свят сме ние и държим в мисълта си и казваме: „Лош е светът.“ Извадете тази мисъл из ума си. Няма по-хубаво нещо от света. Тук, в Евангелието, има две мисли, които си противоречат. Казва: „Не любете света“, да се не увлечем. Казва, че „Бог толкоз възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Има едно различие. Онзи свят, в който живеем, той е светът, който Бог люби. В този свят ние трябва да любим Онзи, Който направи света. После да обичаме онова, което Той е направил. Заради Неговата любов да обичаме света.

Та казвам ви: Любовта трябва да влезе в нас като една подбудителна причина, понеже ние се нуждаем от светлина, а светлината е храна за ума. Без светлина умът линее, без топлина сърцето линее, без сила тялото линее. Това са храни, съществени храни. Тази храна е събрана. Компресирана светлина. Умът, който събира, който възприема, той знае. Знанието е потребно като храна, не като залъгалка. Има едно знание, което не е съществено, но има едно знание, което храни. Та казвам: Има едно знание, което носи светлина, като храна в ума. Ние говорим за една топлина, която е храна за човешкото сърце и говорим за една сила, която е храна за човешкото тяло. Щом тялото е силно, човек е способен за каквато и да е работа. Щом сърцето се храни с топлина, туй сърце е готово за всяка работа, която му се даде. Щом умът се храни добре и той е способен да свърши каквато и да е работа.

Та казвам: Необходимо е добре да се храни умът, добре да се храни сърцето и добре да се храни душата. Под думата „душа“ ние разбираме, чрез устата храним душата. Има една душа, която трябва да я храним, тази душа трябва да се храни. На тази душа ще изпращаме храна. Като възприемеш една хапка, с любов да я изпратиш. Тази душа, като приеме тази храна, да чувствува любовта, да чувствува, че с любов я храниш. То е новият човек. С любов да храниш, с всяка хапка, с всяка мисъл и с всяка постъпка, защото ако възприемем една хапка хляб, но тази хапка трябва да има топлина, в тази хапка трябва да има светлина, и ако тази хапка, която принесем на душата, не съдържа светлина и сила в себе си, тя не е здравословна. Следователно храната, която даваме на душата, трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Туй е благословението, което Господ ни е дал.

Само едно изречение: Сила, доброта, красота, разумност трябва на човека.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

31-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_05_12 Здравословно гледище
утринно слово

ЗДРАВОСЛОВНО ГЛЕДИЩЕ

28 неделно утринно Слово
12 май 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
Духът Божи.
Размишление.
Венир Бенир.
Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.
В начало бе Словото.

Някой път се учудвате, какво има да се каже още за любовта. Още нищо не се е казало. В бъдеще, когато се каже същинската дума за любовта, хората ще бъдат съвършени. Ще бъдат съвършени, ще знаят, как да живеят. Сега трябва да се разправя на малките деца. Детето е родено от разумен баща и от разумна майка, от ред разумни поколения, но детето е невежа, не знае. Дадеш му една книга, нищо не разбира. Казваш му да смята, не знае да смята. Само едно изкуство има, знае да яде, знае и да заповядва това, онова. Но за знание, нищо не знае. Ако го накараш на някаква работа, трябва да го учиш. Някой пита, защо хората не се раждат научени. Че ако се раждат научени, какво ще учат? Само ненаученият човек може да стане учен, а ученият може да стане ненаучен. В света има два процеса: едни хора ги учат да станат учени, други ги отучват от онова, което знаят. Казва: „Защо е така?“ Да кажем, няколко поколения си ял месо, научил си се да ядеш. Правиш го майсторски, на какво ли не, на кюфтета, на попска яхния, тюрлю гювеч. След като станеш вегетарианец, трябва да се отучиш от месото. Ще те отучат, че да не се съблазняваш. Казва, че е вегетарианец. Но той само привидно е вегетарианец, той е помак вегетарианец. Помака защо го наричат помак? Веднъж помаците поискали да си направят джамия, ходили в гората да си избират дървета за джамията. Но когато работят, трябвало да не кажат нито една българска дума. Отиват из гората, търсят дървета, избират ги. Казва един помак: „Хубаво е това дърво, право, но на върха е малко кривичко.“ Всичко казал на турски, но като дошъл до думата кривичко, казал я на български. Вече не може да употребяват това дърво. Сега и верующите, като ходят да си избират, ще употребят една дума от старото. В приказката е турено, че българският език не е свещен.

При мен някой път идват, че ми разправят нещо, казвам: Това е помашка работа. Някой ми разправя, че една работа не е станала както трябва. Де е злото, че влязла една дума българска?

Та казвам: Ние в живота имаме едни противоречия, които не може да ги примирим. Няма какво да се примиряват противоречията. Бог ни е дал очи и още не знаем, как да употребим очите си. Много нещастия, много неприятности произтичат от незнанието, как в даден момент да насочим погледа си и къде да го насочим. Че казва: „Как тъй!“ Представете си, че вие сте един инженер, който карате един трен. Ако вашите очи са слаби и трябва да минете през някой мост, или отдалеч, ако вие не виждате, че линията може да е развалена, или че мостът е развален, какво може да стане? Такива страхотни неща са ставали в миналото. Колко тренове са влизали в пропастта от недовиждане.

Казвам: Вземете в съвременния живот. Вие казвате, че живеете в един век просветен, християнски. Всичките хора са настръхнали и те са хора просветени. Християнските народи са учени хора, университети имат, разбират. Дълбоко разбират тайните на живота. Сега тия хора имат една задача и не могат да я уредят, бият се тези хора. Вие четете вестниците и вас ви е приятно, дали англичаните побеждават, или германците и вземате страна. Кои са надвили? Каква е разликата между германците и англичаните, и французите като хора? Всяка победа се записва с изчезването на хиляди хора от едната и от другата страна и осакатяването на хиляди хора, които са инвалиди.

Наскоро, тук минавам покрай едно лимоново дърво, което е минало през една война. Гледам го, искам да му помогна да се съвземе. Казвам: Това дърво страда от много знание. Онези, които са го гледали, много са знаели. Първите, които са съжалявали, искали да го наторят, че пръстта нямала хранителни сокове, донесли толкова силен тор, че наместо да го охранят, те го осакатиха малко. Второто положение гледам, като садят лимони, много знаят. Изучавам, колко хората знаят по лимоните, как си гледат лимоните. Имаме един лимон, казват, че трябва да му се тури син камък. Казвам: „Да му турим.“ Туриха му син камък, че той изсъхна. Защо изсъхна? От синия камък. Казват: „Да му се тури син камък.“ Ама колко син камък да му се тури? Казва: „Една шепа.“ С една шепа ти ще го отровиш. Изисква се много малко. Един грам ти ще туриш във водата. Та казвам на една сестра да ми донесе една стомна вода, да полеем лимона. Не я оставям тя да полее, но аз ще полея лимона. Дигам стомната, пада върху бъчвата, пукна се стомната, счупи се. Пък чужда стомната. Казвам: „Защо е пострадал този лимон?“ – „От невнимание, от незнание.“ Казвам на сестрата: „Ти ми донесе една стомна, аз я счупих, чужда стомната.“ Ще кажем: „Пукна се

стомната.“ Пукнала се, но ще трябва да я купим. Пращам я да купи една стомна, макар, че тяхната е вехта, ще им купим нова. Едно поливане ще ни костува 20 лева най-малко. Тя отиде и гледам, донесе една хубава стомна. Казвам: „Ще вземеш, ще я напълниш с вода и ще я занесеш на сестрата отдето си я взела.“ Още веднъж да ми не носиш чужда стомна. Тя взема новата стомна, взема и своята, и отива, и двете да ги напълни. Но хубавата стомна се счупва. Аз ѝ казах да напълни новата стомна и да я занесе на сестрата, не и казах да носи и своята стомна. Държах ѝ една малка лекция. Казвам ѝ: „Ще идеш да купиш още една стомна.“ Отиде, намери една хубава стомна. Ще вземеш стомната и ще внимаваш, като писано яйце ще я занесеш, да се отървем от тази беля. Казвам: В живота ние правим такива погрешки, от които аз изваждам ред заключения. Често ние правим такива погрешки. Искаме да помогнем. Не можеш да помогнеш на един човек, когото ти не обичаш. Не можеш да помогнеш и на себе си, ако не се обичаш. Не можеш да помогнеш на себе си, ако не обичаш Бога, Който е в тебе. Ти имаш признателност, ти гледаш лицето си в огледалото, но ти още не си видял онова, което Господ е създал в тебе. Да се зароди в мисълта ти една благодарност за хубавото, което е поставено. Някой път ние говорим за ума. Но понякой път ние цапаме ума си с мисли, които не са на място. Понякой път цапаме сърцето си с чувства, които не са място. Може отвън да са, но има мисли, които трябва да ги държим отвън. Сега питам: Как се държи една мисъл отвън? Туй, което ти влияе, с което не можеш да се справиш, то е отвътре. Да кажем, ако влезе един трън доста голям в крака ти, този трън ще те ограничи. Дето стъпиш ще чувствуваш болка. Питаш: „Какво трябва да се прави?“ Трънът отвътре, който влязъл в крака ти, трябва да излезе навън от крака ти. Ако ти мислиш, този горкия трън, къде да го пратя, ти го изхвърли навън да си търси чайрето. Той влязъл в крака ти, без да го караш. Понеже тръните са много горделиви, честолюбиви, като го бутнеш, забие се в крака, в ръката. Казва: „Господине, ти като минаваш, тук трябва да бъдеш внимателен, в мене има достойнство.“ Той е като пчелите. Като минеш покрай кошера, ще излезе, ще забие жилото си. Понеже не може да го изтегли, умира. Казва: „Ще знаеш още веднъж, като минаваш покрай кошера, да спазваш всичките правила, които пчелите имат.“ Разправяше ми един ученик един случай. Казва: „Ние имахме кошери, исках да си открадна мед, от тези старите кошери, бяха. Разкопан така трем, турени кошерите. Гледам бели пити и си мисля: Ще взема с ножицата, ще клъцна питата, ще я набуча с един шиш и ще я извадя навън. Отидох, но докато я извадих, три, четири ме ожилиха по лицето. После вън се скрих. Връщам се вкъщи, лицето подуто. Баща ми ме гледа и пита: Къде си ходил? – Ходих да гледам пчелите. – Не си ходил да ги гледаш, но си ги бутал. Извадих мед, но очите ми се затвориха. Оттам насетне не ходих вече да изваждам мед от пчелите и намерих, че скъпо струва.“

Хубаво, ние виждаме една погрешка. Често в живота си за постигането на някой наш идеал, колко тревоги, колко страдания не претърпяваме. А на нас ни трябват три неща, за да се създаде в нас порядъчен живот. Едно знание, да пазим в изправно положение ума си, т.е. главата си да пазим. Да държим в изправно положение и сърцето си с чувствата си. Образ на това сърце е сърцето, което пипате вътре. Но има и друго сърце, което е във вашия организъм. И трето положение, да държите в изправно положение и тялото си. Защото, ако не знаете как да се движите, с движението си може да предизвикате един човек. За пример, един човек вас с движенията си може да ви разгневи. Съвременните хора в дипломацията са станали толкова внимателни, наблюдателни. Като дойде един дипломат, най-първо ще погледнеш, как те погледне, каква светлина има. От поведението ти съди, какво е твоето разположение. Когато ще те изпраща навън, трябва да бъдеш крайно учтив. За най-малката неучтивост, веднага ще има лошо мнение. То са хора от света. Религиозните хора казват: „Ние трябва да бъдем чистосърдечни, да се проявим такива, каквито сме.“ Че ако се проявиш такъв, какъвто си, какво ще бъде? Да допуснем ти кажеш тъй: „Той не е религиозен човек.“ Че отде знаеш, че той не е религиозен човек? Религиозността е вътре в главата. Тя не е нещо, което се купува оттук, оттам. Човек не става сега религиозен. Казва: „Той стана религиозен.“ Ако сега може да стане религиозен, изгубена работа е. Той само носи религиозността. Под думата религия се разбира любов към Бога. Тази любов и тя си има своя мода. Любовта и тя ще се появи или във външна, или във вътрешна форма, или ще се развие в отношение. Казвате за някого: „Той не е учен човек.“ Човек не се ражда учен. Той носи учението, носи всичките възможности със себе си. Казва: „Той е много учен човек.“ Всичките хора се раждат с възможности, а учеността се определя от възможностите, които му са дадени. Повече от тия възможности учен не може да бъде. Има много учени хора, които са невежи. Мнозина от вас казвате, да кажем, имате един квадрат. Четирите страни са по два сантиметра. Може да сметнете така, 2 по 4 е 8. Или може да сметнете: 2 по 2 е 4. Ако кажеш, че 2 по 2 е 4 или 2 по 4 е 8 – има разлика в смятането. Ако кажеш: 2 по 4 е 8, то е крайният резултат. Ти не знаеш промените. Казваш: 2 по 4 и 2 по 4 е 8, ти се заинтересуваш, как се е образувало 4. Следователно, двете линии на квадрата, какво представляват в органическо отношение. Едната линия на квадрата представя бащата, другата линия представя майката. Те и двете линии са успоредни. Третата линия представя сина. Тя пресича бащата и майката. И четвъртата линия, която представя дъщерята е успоредна линия на третата и тя пресича бащата и майката. Бащата и майката са успоредни и братът и сестрата са успоредни. Следователно, квадратът в духовния свят, представя отношения. Най-първо когато две линии са успоредни, показва отношение между две

същества, разстоянието между тях не се изменя. Както и да се кривят, те са успоредни. Туй вътрешно отношение да се не изменя. Казвам: Дотогава, докогато вашият ум и вашето сърце вървят успоредно, вътрешните отношения не се изменят, разсъждавате правилно. Щом се измени вътрешното отношение, стесни се това разстояние, непременно ще дойде катастрофа. Онова, което се движи по тия две линии отгоре, ще се срещне, ще направи катастрофа някъде, или някой малък инцидент.

Та казвам: В напредъка на човешкия живот някъде знаете как да постъпите. Има някои, които обичате, с тях постъпвате добре. Много майки има, които от любов към децата си ги хранят повече отколкото трябва. И децата се разболяват. Има майки, които от любов осакатят децата си. Разболее се детето и те от любов викат един лекар, втори, трети, четвърти. Единият даде един метод, другият, втори метод. След като са викали 12 лекари, правили са консулт, погледнеш, изпратят детето в оня свят. Майката трябва да знае едно нещо. Майка, която обича детето си, то не може да умре. Майка на която любовта е слаба, децата ѝ умират. Когато любовта на бащата е слаба към сина, той умира. Всичките синове, които умират, умират от слабата любов на бащите си. Всичките дъщери, които умират, умират от слабата любов на майките си. И обратното е вярно.

Казвам: Ако хората умират, умират по единствената причина на слабата си любов. Преди години бях в Търново у една сестра. Бях тръгнал на път и се спирам в техния дом. Когато отидох в дома, братът беше здрав. Аз като влязох в къщата, разболя се. Аз зная, че се разболя за изпитание. Аз си седя спокоен, не се интересувам, че се е разболял, тъй привидно седя, незаинтересован. Иде сестрата и казва: „Учителю, наш Иван заминава." Рекох – „Накъде?" – „Заминава си, пък имам малки деца, да го попази Господ поне да се отгледат децата, че тогава да си замине." – „Че рекох, как си заминава тъй без да пита?" Казва: „Учителю, работата е сериозна, ти не вземаш предвид." Ставам, отивам в стаята, той едва диша, не се чува гласа му. Турям ухото си, то доста остро, наблюдавам и го слушам тихо, той се моли. Много хубаво се моли. Послушах няколко минути, той изчете молитвата, очите затворени. Рекох на сестрата: „Сестра, не бой се. Тъй както е той, той е сигурен, той ще се върне, няма да умре. Утре, рекох ще бъде здрав." Казвам: Дотогава, докато любовта в нашето сърце действува, здравето всякога се повръща. Бог е любов в света. Ако ние умираме, умираме от безлюбие. Ако ние страдаме в света, страдаме от безлюбие. Туй трябва да се има предвид. Ако човек страда по закона на любовта, ще опиташ страданието и има нещо приятно. В ума ти ще има известна приятност, ще се радваш, че си пострадал. Апостолите разправят в Писанието, че евреите, като ги набили зарад учението, били ги както евреите знаят да бият, хубаво и се върнали всичките апостоли радостни, че

се удостоили да носят страданието, както своя Учител. Имаме друг един пример. Христос понесе най-големите страдания в света, но и Той се върна при учениците си, върна се весел и възкръснал влезе в новия живот. Казва им: „Туй е, което ви помага.“ Той им даде един пример, че онзи, който обича Бога и да умре, ще оживее. Защо умря Христос? Да покаже, че този, който носи Божията любов, като умре ще възкръсне. Сега някои от вас питате: Виждане ще има ли в света? Щом се обичаме, виждане ще има и възкресение ще има. Щом няма любов, работите другояче се изпълняват.

Казвам сега: Имайте любов в себе си. Обичайте вашият ум, който Бог ви е дал, т.е. не допущайте да се цапа ума ви. Обичайте вашето сърце, което Бог ви е дал. Не давайте вашето сърце да се цапа. Обичайте и тялото си, понеже е казано: Вие сте храм. Не допущайте тялото ви отвътре да се цапа. Защото постъпките цапат тялото. А от цапане на тялото се явяват всички кризи в живота. Желанията стават причина за всичките страдания, които имаме в душата. Всичките пертурбации, които стават се дължат на неестествените мисли, които по някой път проникват в нашия ум. Една мисъл се натрапва в човека. Казвам: В това отношение трябва да имате едно издържливо знание. Гледам един човек рисува една планинска местност, едно езеро. Всеки ден се приближавам, виждам, той цапа бои. Отблизо като гледам, никакво езеро не се вижда, вижда се нацапано платно, бои се виждат. Ако някой гледа картината само отблизо, ще каже, че художникът не може да рисува. Ако се гледа картината от едно разстояние, вижда се вода, езеро. Казвам: Как се е домогнал до това знание, без да знае така да постави боите, че отдалече като гледаш, да се види езеро. Отблизо не се вижда нищо. Картината е много хубава отдалече, но не и отблизо.

Та сега и вие, като се срещнете отдалече, картината е много хубава, но отблизо не е така хубава. Отдалече, като се гледате, отлични хора сте. Учени хора сте, но щом дойде човек до вас, вижда, че е цапан с бои. Казвам: Не се приближавайте много един до друг. Защото хубавата картина изисква да не се гледа отблизо. Вие мислите, че като се приближите при една картина, ще намерите нещо. Илюзия е. На картината ще гледате само външната страна. Няма какво да разглеждате картината, как е нарисувана. Понякой път ние се учудваме на художниците, на онова разбиране, което имат. Те като турят боите някъде, знаят отдалече, какъв ефект ще даде. Казвам: Геометрици са, на 4–5 метра или на 10–20 метра знаят какъв ефект ще даде. Отдалече трябва да се гледа картината. И вие, когато постъпвате, трябва да имате същата перспектива. Знание трябва. Няма по-хубаво нещо от свещеното знание.

Един музикант казва: „Я ми дай Ла.“ Изведнъж, ти ще се отдалечиш, няма

да пееш До на ухото отблизо, ще се отдалечиш от него на пет метра. И в музиката закон има. Колкото си по-далеч, гласът е по-хубав. А пък ако искаш гласът ти да е хубав отблизо, наблизо когато са хората, много тихо трябва да пеят. Ако пееш силно ще произведеш съвсем друг ефект.

На мен често са ми казвали: „Учителю, направих, тъй както ти каза." Ама както аз казвам тази работа не става. Трябва да направим работата, както Бог е поставил, както Бог иска. Първото нещо – онова, което аз ви казвам, вие ще го сравните с нещо вътре в себе си. Туй, което аз ви казвам и онова, което ще го сравните вътре в себе си и после, трето едно положение, свидетелството на двама или на трима души е вярно. Туй, което е във вас и онова, което иде отвън и онова, което вие разсъждавате в даден случай, тия три неща показват, как трябва да бъде направена работата. Една работа трябва да бъде направена по любов, по отношение на сърцето. Една работа трябва да бъде замислена, тъй както умът я скроил. И една работа трябва да бъде направена така, както човешката воля може да я направи в даден случай. Та казвам: По любов ще вложим сърцето си. По ум, както умът е замислил нещата. И по воля, волята вземам като най-възвишеното, което волята е решила. Тия три фази, като се съберат на едно място, то е вече в съгласие с онзи Божествен закон. Казвам: Всякога, когато усещате едно раздвояване за една постъпка, Божият закон там не работи.

Аз ви говоря сега от здравословно гледище. Човек, за да бъде всякога здрав на земята, непременно ще дойде на земята на големи изпитания. После областта, през която вие пътувате, трябва да имате желание да не се спънете. Човек трябва да мисли. Като мисли ще образува светлина, която е необходима за вътрешния живот. После трябва да има силна воля. Подразбира сила, която трябва да тури неговите мисли, неговите чувства в движение. Защото без сила нещата не могат да се реализират. Писанието казва: „Да възлюбиш Бога Господа своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа." По четири неща трябва да възлюбиш Господа. Четири неща има, за да бъде постижимо онова, което ние желаем. Щом човек обича Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила и с всичката си душа, всичко онова, което желае е постижимо. Няма да има никакво изключение. Всичко може да се постигне. Няма да искаш нещата да се постигнат изведнъж. Ти ще посееш едно семе с всичката си любов, която сърцето ти има към Бога, с всичкия си ум, с всичката си сила, и с всичката си душа. Туй семе ще го оставиш на законите на природата. И то ще ти [даде, б.р.] онзи плод, който ти очакваш. Казвам: Всяко нещо, което правим по същия закон трябва да работи. Нещата, които са направени без любов, те не са дълготрайни. Виждаме сега в сегашната култура на християнството неща, които не са направени с любов, не могат да бъдат трайни. Ако днес всичките

християнски народи отправят ума си към Бога, войната ще престане. Какво има да спорят. Англичаните са богати, може да отстъпят. Германците, техните братя, които имат по-малко, може да се спогодят разумно. Братя са те, родени от един баща. Но когато братът иска да живее само за себе си, няма предвид баща си и майка си, въпросът е другояче. Ако хората са решили да живеят по братски, ако вие тук на Изгрева решите да живеете по братски, животът ще бъде друг. Казвате: „Бият се." Но има и много работи и тук за уреждане. Колко бодливи телове има турени! Какво показва това? Някой взел една педя от мястото на другия, цял въпрос става. Че всичките спорове са за земя. Германия спори за своите колонии. Русия е недоволна, че във време на войната, всички взеха и на нея взеха Бесарабия, взеха от Финландия, от Полша своето си. Казва: „Не става така." Спорят все за онова, което е взето. Българите и те са недоволни, защото им взели нещо, да им го върнат. На всички хора взели нещо. Какво се изисква? Не отнимай на човека туй, което Бог е направил. На българина да се даде туй, което Бог му е дал. На русина да се даде туй, което Бог му е дал. На англичанина, на французина, на всички народи и на всеки един човек, законът е все един и същ. На всеки един от вас да се даде това, което Бог му е дал. Туй трябва да бъде една вътрешна мярка.

Вчера седим тук и един брат говори. Казвам: Не се месете в политиката. Опасна работа е да се говори за политика. Хитлер отиде и нападна Белгия и Холандия. Казвам: Отиде да освободи Вилхелма, нали е в Холандия. Братът ме гледа. Хитлер отива да освободи брата си, толкоз години не го е виждал, освобождава го. Държат го пленник.

Важното е за нас в този живот да се учим да слугуваме на Бога. Да турим в ума си светлина. Защото светът се нуждае от просветени хора. Сега, както и да говорим, апостол Павел казва: „Ако любов нямам, нищо не се ползуваме". Ако ние в нас не съзнаваме Божието присъствие, да го виждаме да присъствува в ума ни, когато мислим да Го виждаме, че Бог присъствува в ума ни, да чувствуваме, че Бог присъствува и в сърцето ни, да виждаме, че и Бог присъствува във волята ни. Когато вършим нещо и в постъпките си, навсякъде, във всяко наше действие, Бог да взема участие, тогава нашият живот се развива правилно. Ние сме радостни и весели.

Казвам: Това е новото – да присъствува Бог в ума ни. Да присъствува Бог в сърцето ни. Да присъствува Бог в тялото ни, в душата ни, навсякъде. Както е казал Христос: „Както Отец пребъдва в мене, така и аз в Него, така и вие да пребъдете в мене, за да бъдем всички едно, Бог в нас и ние в Него".

Отче наш.

(На 19 и на 26 май, Учителят не говори лекция.)

1940_05_15 Правилни процеси
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНИ ПРОЦЕСИ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Тема: „Преки и косвени отношения между сиромашията и богатството“.

Един човек, който 10 години е ходил в една гостилница да се храни и не е научил едно ядене как да сготви, тогава той не разбира какво нещо е яденето. Или да преведа: Ако вие 10 години сте се хранили с плодове и не сте посяли нито едно дърво, тогава вие не сте от добрите последователи на вегетарианството, на плодоядството. Като посеете едно дърво, вие вече сте сготвили, ще се научите как да готвите ябълки, круши, сливи.

Сега в живота всичките хора не знаят как да правят преводи. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ли ще бъде?“ Аз като гледам хората, в този свят не са се научили как да живеят, че в оня свят ще живеят. Казват: „Като идем в оня свят, какъв ще бъде?“ Какъв ще бъде? Когато едно муха влезе в човешкия свят, какво ще стане? Муха ще си остане. Ако ти влезеш в един университет, какво ще стане с тебе, ако не си подготвен? Нито първо отделение си свършил, нито прогимназия, нито гимназия, влезеш вътре в университета, ти нямаш основа отде да започнеш, ще те върнат назад. Мнозина от вас казват да идем в оня свят да видим този, да видим онзи. Че какво става с виждането?

Да кажем, вие искате да видите единицата. Имате право. 0 1 2 3 и т.н. След като сте видели нулата, какво разбирате от нея? Какво нещо е нулата? Никой от вас не е мислил. Казвате, че нулата сама по себе си няма никаква цена. Но туй, което няма никаква цена, оценява другите работи. Тази нула, която сама по себе си няма съдържание, като се тури подир една единица, има сила да увеличи единицата 10 пъти. След като я увеличи, става числото 10. Ако съкратите това число, имате пак единица, 10 – 1. Единицата остава единица. Сега ако тази единица я увеличите с две, имате 12 – 12 – 3. Единицата, ако я увеличите с още една единица, имате 2. Тогава каква е възможността за единицата? Нулата показва възможността, докато единицата може да се разширява. Вие може безкрайно да се увеличавате и безкрайно да се намалявате. Туй означава нулата: възможностите да се увеличаваш и да се намаляваш.

Вие казвате да се смалявате, имате идеята за намаляването, да станеш малък. Съвсем не е такава идеята за намаляването, да станеш малък. Но вие трябва да направите един превод. Щом ставаш малък, ти може да проникваш повече. Като се увеличаваш, твоето проникване става по-малко. В обем се увеличаваш, но не можеш да проникваш в нещата. Щом се смаляваш в обем, се намаляваш със сила, но твоето проникновение вътре се увеличава. Вие сега някой път искате да прониквате в хората, да прониквате, да ги разберете. Вие не може да проникнете в хората, ако не се смалите. Как ще се смалиш? Вие разсъждавате съвсем по един материалистичен начин. Нито един от вас не [се] е заел да се смали.

Наскоро един ми казва, че сиромашия без богатство е дяволия. Някой умен българин го е казал това. Казвам: И богатство без сиромашия е дяволия. Сега да преведем какво нещо е богатството, научно да обясним какво е богатството. Богатството е потенциал, а сиромашията какво е? Сиромашията е кинетична енергия. Защото сиромахът работи. Богатството е материал. Сиромах е онзи, който обработва онзи потенциал. Следователно сиромасите обработват богатите хора. Ти не може да станеш богат, ако няма кой да те обработва. А пък в дадения случай имате две сили: богатият е минус, сиромахът е плюс.

Вие казвате сега, че сте сиромаси, но имате едно отрицание. Вие сте сиромах човек, но се туряте на мястото на богатия човек. Там е вашата погрешка. Вие мислите, че като сте богат човек, съдържате в себе си онази кинетична енергия. Вие се заблуждавате. Щом сте богат, вие сте потенциал. Същевременно този потенциал, за да има приход от себе си, сиромашията е една необходимост. Кинетичната сила трябва да дойде. Сиромашията ще те застави да работиш. И всички вие искате да станете богати. Хубаво, ако всички станете богати, ще се яви във вас онова спокойствие. Вие искате спокойствие, но знаете ли какво нещо е спокойствие? Ако искате успокояване, мъртвите са успокоени. Ако спокойствието е щастието в света, ако почивката е щастието, тогава мъртвите си почиват, защо плачете за тях? Те са на място на почивка, защо плачете заради тях? Мислите ли, че сте изгубили нещо? Вие не разбирате идеята тогава. Богатият, който влезе в земята, той е дал капитала си на земята да го обработва, че от богатството после ще се храни той. Като умирате, вие давате заем. Умирането е даване заем.

Смъртта е богатство, а животът е сиромашия. Смъртта е дала капитала си на живота и животът обработва този капитал, но смъртта изкарва от него. Следователно втори път дава принос на смъртта. Туй, което си съградил, смъртта дойде, казва: „Как си?“ Вземе своя капитал. Казва: „Защо умря?“ Търговски отношения има между живота и смъртта, търговски сделки – на

човешки език говоря. Смъртта казва: „Какво ще ми дадеш?“ Казва: „Ето тук едно дете, жена – вземи я.“ Свърши се въпросът на жена ти. Но материалът, с който е съградена жена ти, той е един плод. Смъртта дойде, вземе своето. Като вземе своето, тя пак дава – в земята остава нещо. И втория път от тази материя ще [се] съгради нещо друго.

Трябва да мислите, за да стане мисълта ясна. Да стане плът и кръв вътре в човека. Вие по някой път говорите за думата „любов“. Но ти може да си кръстен само с първата буква на любовта. Ти може да си кръстен само с втората буква на любовта. Че, то още не е любовта. Ти може да си кръстен с третата буква на любовта. Като се кръстиш с всичките букви, едва имаш името на любовта написано на себе си. Тази любов трябва да се тури в действие. Кое е първото действие на любовта? Първото действие на любовта – едно дете трябва да се отплати за услугата, която направила майка му. То е отплатата. Казваш: „Защо трябва да любя някого?“ Трябва да му се отплатиш. Казвате: „Защо трябва да любим Бога?“ Ще Му се отплатиш, ще дадеш нещо. Той е дал толкоз заради тебе, направил те, ти най-после Го отричаш. Казваш: „Няма Бог.“ Той не се нуждае от нищо. Въпросът не е там. Какво се нуждае един професор, който е преподавал една лекция, предал един урок? Той, след като изпита ученика, какво придобива? След като ти му кажеш това, което той е казал, печели ли той нещо? Печели. Той ще разбере дали онова, което той ти преподал, дали си го научил. Това го радва. Учителят се радва, че ти си приел това знание, което за тебе ще бъде полезно. Той косвено разбира, че това, което е полезно за тебе, ще бъде полезно и за него.

Например той те учи на добродетел, да бъдеш добър. Ако станеш добър, ти ще постъпиш добре и с учителя си. Ако не разбираш доброто, този урок не го знаеш, като постъпиш зле, ще постъпиш зле и с него. Някой пита: „Защо трябва ние да се обичаме?“ Ако не се обичаме, не може животът да влезе, ние ще бъдем винаги под робството на смъртта. Животът е, който временно ще ни освободи от робството на смъртта. Ако ти любиш, ти ще се освободиш от смъртта. Ако ти работиш, ти ще се освободиш от сиромашията. Вие считате сиромашията за лошо нещо, че тя ще ви избави от несгодите на богатството. Та богатството внася всичките неспокойства! Постоянно мислиш да не те оберат, да не те претрепят някъде. А сиромахът няма какво да се безпокои. По някой път и сиромахът умира, защото не е напълно сиромах. Понеже не е напълно вътрешно сиромах, и той е богат, има своето богатство, че смъртта като го хване, намира какво да продава. Намери тенджери, хване го, казва: „Така не може. Ти минаваш за сиромах, но не си сиромах“ и от сиромаха му взема последните неща. Сиромахът трябва да дава нещо от себе си.

Та казвам: Вие всички седите и казвате: „Ние сме хора от новото учение.“ Някои казват: „Ние сме окултисти. Ние сме християни, ние сме православни, ние сме католици, ние сме будисти.“ Може да сте всичко. Някой е зоолог. Какво значи „зоолог“? Знае имената на животните, знае характерните им черти. Някой е ботаник – знае, познава растенията, знае имената им, познава ги, как се разсаждат, какви плодове дават. Някой е минералог, някой е физиолог, някой е химик и т.н. Но онзи химик, ако не разбира химията, как ще прави съединения и разединения? Или за да бъдеш химик, трябва да знаеш да скарваш елементите и да знаеш да ги примиряваш, на ваш език казано. То е химия да се научиш да скарваш елементите и да ги примиряваш, да ги разединяваш и да ги съединяваш, да ги венчаваш и да ги развенчаваш. Съединение и разединение, венчаване и развенчаване – това е химията.

Казвате: „Като идем в оня свят, какви ще бъдем?“ Българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал – пак в тия.“ Има един пример за един от учениците, който ходил при един от великите учители в Индия. Той го учил за науката за доброто. Като дошъл за доброто, казал му какво да прави. Казва: „Учителю, спри се там. Този въпрос е труден, искам да го проуча малко.“ Отишъл да прилага доброто. След 10 години се връща и казва: „Започни там, дето преди 10 години спря за доброто.“

Че, целият физически свят е изграден върху доброто. Ти, за да бъдеш добър, трябва да разбираш всичките закони на доброто на физическия свят. Ти трябва да разбираш как е човек устроен и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо Слънцето изгрява и защо залязва. Трябва да знаеш какво има в Слънцето вътре. Трябва да знаеш произхода, материалната страна на светлината.

Той е добър човек. Вие имате едно понятие за доброто, но не зная какво е вашето понятие. Някой от вас може ли да ми каже какво е доброто? Вие разбирате доброто, след като дошъл и ви набил, нахранил ви хубаво, дойде друг, който ви превързва и ви помага – той е добър. Единият, който ви набил, намушкал; другият дойде, че ви превърже раните, погрижи се за вас и ви каже: „Няма нищо, то ще мине.“ Такива опитности идат. Този човек наричаме добър – един човек, който в даден случай може да ти помогне материално. Материално – разбираме съществено, да излезеш от едно затруднено положение. Паднал си в един кладенец – той ще те изтегли с въжето. Или си жаден, или си гладен, или си болен, в каквото и трудно положение и да си, той ще ти направи една малка услуга – тоя човек ние наричаме добър. То е азбуката на доброто, която трябва да прилагаме.

Та, сега вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Какво сте свършили тук? Някои мислят, че като идат в оня свят, венци ще им турят. Че има венци, има. Но венците са давали старите гърци в Олимпийските игри на онзи, който побеждавал в разните борби, надбягвания. На този, който излизал победител във всичките борби, на него туряли един венец. Сега и в живота има венци. Сега всички очакват. Ако победите, ще има венец; ако не победите, никакъв венец няма. Вие ще имате един изпит без никаква погрешка. Може някъде да направите една малка погрешка – няма да минете изпита. Някои от вас ще цитират онзи стих от Писанието, дето един излязъл в първия час да търси работа, друг излязъл по обяд и трети – надвечер; и тримата били ангажирани да работят на лозето [и] им дали еднаква заплата. Някои казват, че стига един час да работиш. Но онези, които работят един час, те са най-умните хора в света. Като работи, знае как да работи. Онзи, който целия ден работи, той не е от учените.

Сега някой казва: „Аз 30 години съм християнин.“ Ти не си от учените. 30 години християнин какво е? Аз казвам, че аз съм още от времето на Адама и още не съм разбрал. Аз от времето на Адама уча християнството и едва започвам да го разбирам. Той казва, че от 30 години е християнин. Че какво е разбрал! 8000 години са това работа – според тази хронология – и едва поназъртам какво нещо е любовта Божия. Като погледна тази светлина, едва разбирам Божията любов, защо Бог допусна грехопадението, защо Адам сгреши, защо Ева сгреши. Направила една погрешка, детинска работа. Бащата взел, че ги изпъдил из рая. Казва: „Ще саждате нови дървета, ще пазите Моя закон.“

Защо ги изпъдил Господ из рая? Понеже те внесоха филоксерата в рая. Ако ги беше оставил Господ, щяха да заразят всичките растения на рая с тази новата болест. С тях заедно изпъди и болестта, за да избави рая от една проказа. Затова ги изпъди. И благодарете, че ги изпъди. Изпъди ги навън и благодарение на това раят се опази. Защото тия микроби ги изнесоха със себе си. И Адам, и Ева изнесоха микробите навън, избави се раят от една зараза. Грехът е една зараза. Нали така пренесоха филоксерата от Америка. Най-първо мислеха, че ще унищожи всички наши лозя. Оказа се едно средство: всички тия лози, които за 12 години изсъхнаха, приспособиха се и започнаха да растат. Онези, които не изкорениха лозята си, след 12 години тези лозя започнаха да дават [отпор] на филоксерата, приспособиха се.

Лозата представя човека. Човек е мощен, грехът не може да го унищожи. 8000 години му взема, докато се съвземе. Ние започнахме да се борим с греха. Най-първо грехът ни измъчва, сега се научихме да даваме отпор на дявола. 8000 години вие сте се борили с дявола. Борите се и той ви е гътнал.

Сега има хора, като хванат дявола, гътнат го те.

Има един пример за един американски студент. Отишъл той с един от пижулистите – които обичат да се боксират. Той като се боксирал, като му дал един удар, студентът паднал, превъртял се, шапката му паднала, останала надалече. Като си тръгнал, започнал да мисли къде се крие силата му. Десет години този студент изучавал в какво седи силата на този американски пехливанин. След 10 години той могъл да дигне един кон и едно конче с ръката си нагоре. След 10 години отива при този пехливанин и му казва: „Ти знаеш ли аз кой съм? Ти преди 10 години ми предаде един урок, да ти покажа сега и аз един урок. Преди 10 години, като ме удари, превърнах се няколко пъти на Земята. Сега да ти покажа и аз!“ Хваща го за крака, дига го във въздуха. Онзи му казва: „Почитам те сега.“

Та казвам: И ние, съвременните хора, ако не може от един удар да извадим тази поука, както този американски студент, тогава в какво седи нашата сила? Например аз гледам хората колко са страхливи. Вчера идва една госпожа от града, аз се занимавам с лопата, правя малко упражнения, музикални упражнения – вземам музикално до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Иде тя, казвам: „Какво има?“ Казва: „Т.Б.С.“ Лекарите казали, че има туберкулоза. Казвам: „Как сега, мислиш ли да заминеш за другия свят?“ – „Млада съм. – казва. – Че кои са причините за болестта?“ Аз ѝ казвам: „Твоята охтика не е наследствена, ами твоята болест е излязла от едно търкане на ума и сърцето. Те като са се търкали, охлузили се. Сега няма умът ти и сърцето ти да се търкат, но ще вървят паралелно. Десет години ти си се безпокояла и следствие на това се образувала тази болест.“ Казва: „Условията бяха такива.“ С мъжа си имала нещо. – „Мъжът, той е един професор, който ти дава урок, учи те на търпение. Както те гледам, ти си малко мързелива, обичаш удобствата. Както виждаш, тук е клиника.“ Две сестри копаеха. Казвам: „Тези сестри, и те са болни. Който дойде тук, няма да лежи на креват, но тук, в клиниката. Нашата клиника е такава. Ти ако няма къде да работиш, ела по половин час тук да работиш. Ние не позволяваме да се лежи на гръб.“ Казвам ѝ: „Не бой се, твоята болест е за добро, няма да умреш. Започни да дишаш, да излизаш сутрин да се разхождаш, да дишаш въздух. Обикни мъжа си, обикни всичките хора и болестта ще мине.“ Ръкуваме се, заминава си. Те чакаха да ги приема в стаята. Казвам: „Не приемам в стаята. Тук – в клиниката.“ Сега, който болен дойде – в клиниката. Целият свят е една клиника, място за работа. Като дойдеш, Господ ще те лекува, ще те тури на работа, на страдание, в клиниката да работиш. Искаш да се радваш. Но след скръбта иде радостта.

Тогава има две победи в света. Ако победи истината, ти ще придобиеш свободата. Ако победи лъжата, ти имаш робството. Ако смъртта победи,

ти придобиваш смъртта. Ако животът победи, ти оживяваш. Ако любовта победи, живот имаме. Ако безлюбието победи, смъртта иде. Казвам сега: Ние воюваме и смъртта воюва. Казвате: „Трябва да воюваме." Ако ти воюваш за безлюбието, ти ще имаш за резултат страданието. Ако воюваш за любовта, ти в резултат ще имаш радостта. Тъй щото има два вида победа. Някой казва: „Да победим!" Да победиш, дойде скръбта в света, да страдаш? Щом страдаш, ти си на кривата страна. Ако победиш и дойде радостта, ти си на правата страна. Сега трябва да определите. Сега щом имате страдания, трябва вече да се рекрутирате, да вземете страната на живота. Всички се оплаквате от несгодите на живота. На кривата страна сте. Всички трябва да воювате. Дигнете тогава знамето на любовта.

В любовта ти ще воюваш, сам ще воюваш и противникът, като го удариш 4–5 пъти, ще се обезсили. Като се обезсили, ще идеш, ще го превържеш, ще му дадеш първите наставления какво нещо е любовта.

Да ви приведа един пример. Преди повече от 50–70 години в Америка американците били много разюздани. Особено имало в една област, дето обичали да си бият проповедниците. В едно доста видно американско село всеки проповедник като иде, все ще го набият и тогава ще го пуснат. Той избяга. И за 10 години все така правили. Никой проповедник не оставал. Иде един – набият го, иде друг, и него набият и всички бягат. Никой не иска да иде в това село, изпоплашили се. Най-после иде един бабаджанко проповедник, казва: „Аз съм доброволец за това село." Качва се на коня си и отива в селото. Там имало 12 души, които биели и сега го причакват. Той, като слиза от коня, казва: „Вие ли сте, които биете." Захваща той, боксира се най-първо с главатаря и всичките един по един ги събаря и всичките 12 души ги навързал сам. Тогава вярващите, като видели това, се насърчили, видели, че той е смел човек, герой и дванадесетте души ги занесли в събранието. Качва се той на амвона и главатарят се обръща и става член на църквата. Че, това е любов. Че как мислите вие?

Трябва да има човек една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Ние имаме едно особено схващане за любовта. Любовта примирява всичките противоречия. След като мине през всичките противоречия в живота, може да ги примири. Ние сме минали първия опит на любовта – да примирим нещата в самите тях. Това е целта, с която Бог ни е изпратил на Земята – да разбираме всичките тия мъчнотии.

Казвам сега: Кой ви е научил на това? Когато един учител пише, и учениците трябва да се научат да пишат. Когато един учител смята, и учениците трябва да се научат да смятат. Ти, за да събереш две числа, трябва да разбираш числата. Ти не можеш да събереш мъртви неща. В

света може да се събират само разумни същества. Събирането е един разумен процес. Събиране може да има само между две разумни същества, които се разбират. Разбират се в умствено отношение, разбират се в сърдечно отношение, разбират се и в органическо отношение и един друг се допълват. То е събиране. Тогава, какво нещо е пък изваждането? След като двамата се съберат на едно място, всеки от себе си ще извади каквото има. Изваждането е процес на даване. Ние разбираме: да дадеш нещо от себе си. То е музикално. Ти изваждаш от богатството от себе си и на онзи, когото ти обичаш, даваш. И той дава, и ти даваш, и двамата започвате да изваждате от себе си и давате на другите.

Процесът на живота започва с изваждането. Туй богатство, което е скрито във вас, трябва туй богатство да го дадете. Сега да ви представя един пример. Имате един хамбар. Житото, това е богат човек, скрит в хамбара. Земята е сиромахът. Идва господарят, който изпраща своите слуги, дава им едно кило жито, отиват, на гладната земя го посяват. Казва: „От имането на моя господар ви давам“ и го посява, после го зарине. Вие, които не разбирате процеса, не знаете защо се посява житото. Земята е сиромахът, като вземе житото, тя се наяде, туй жито започва да расте. Идната година може в 30 или в 60 размер да го върне или 100 на сто плод дава нивата. Казва: „Понеже ми услужихте, заповядайте и аз давам, след като си услужих от онова, което ми дадохте. Аз се отплащам за доброто, което ми направихте. Вие ще оженете житото, ще го турите пак в хамбара.“

Този процес, той става и във вас вътре. Във физическия свят във вашия стомах този процес става, във вашите дробове става и във вашия мозък става. Този процес става навсякъде. Ако той се разбира добре, ние ще бъдем най-силните хора в света. Най-силните хора седят в това, че ти никога да не допуснеш на една въшка да дойде да ти гложди главата. Ти никога да не допуснеш на една бълха да те гложди. Щом бълхата те гложди, ти си мързелив. Тя те хапе, казва: „Трябва да работиш.“ Тя те хапе, ти започваш да се мърдаш, бълхата мине на другата страна, казва: „Трябва да работиш.“ После дойде, на гръбнака те хапе. Постоянно те учи. Ти ще си кажеш: „Благодарим за услугата, сега вече не искам да идеш при мене, аз научих урока.“ Щом дойде една бълха, упражнение трябва да има. Щом дойде въшката и започне да те сърби, не очаквай втора въшка и без въшка започни да мислиш. Въшките защо са създадени? Главата е създадена за мислене, не за въшки. Въшката е двуизмерно същество, тя друга манджа не яде, на главата на човека ще се качи. Бълхата и то е женска работа, ще иде при сърцето, тя не се крие в главата, но под ризата, около сърцето, търси меките места.

Аз ви правя превод. В нас има известни мисли, които са паразити, които имат свойствата на въшките. Има известни паразитни чувства, които имат свойства на бълхите. Не трябва да се възмущаваш от това. Щом дойде една паразитна мисъл, ти ще вземеш вече една поука. Но ти, като хванеш въшката, няма като българинът да я чукаш, но ще кажеш: „Крайно ти благодаря за услугата." Занеси я в гората, нека пасе трева. Като хванеш бълхата, и нея занеси в гората, кажи: „Много ти благодаря за услугата."

Сега вие седите и мислите по стария начин. Казвате: „Като умрем, кой ще ни погребе, кой ще ни посреща в оня свят?" Щом си от способните ученици, цяла комисия те чака, има 12 души. Казват: „Еди-кой си иде от Земята за изпит, да влезе скоро на дъската." Смел ще бъдеш. Ще те питат какво нещо е добродетелта. Веднага ще ти дадат един лош и един добър човек, които се карат и ще ти кажат: „Примири ги сега." Трябва да разбираш, веднага да ги примириш, и двамата са пред комисията. Щом ги примириш, веднага ти пишат 6 – гражданин си на оня свят. Щом не можеш да ги примириш, пишат 6 минус и обратно те пратят на Земята да учиш, да повториш изпита за една година. Една година на небето, то са хиляди години на Земята. Или един ден в небето, то са хиляди [дни]. Това са символи.

Искам да ви покажа, че целият живот почива на нещо разумно. Като страдате, в страданието да усещате една малка радост. И в сиромашията да усещате една малка радост, и в богатството да усещате една малка радост. Богатият, той се страхува да го не оберат. Сиромахът се страхува от сиромашията. И в сиромашията има нещо, на което може да се радваш. Радвай се на богатството. И в богатството има нещо, на което може да се радваш. Вие не вземайте богатия в онзи смисъл, дето казва стихът: „Богатият няма да влезе в Царството Божие". Всички богати, които не внасят капитала си в сиромасите, няма да наследят Царството Божие. Но богатите, които внасят капитала си в сиромасите, ще наследят Царството Божие. И всички [сиромаси], които обработват капитала на богатите, ще влязат в Царството Божие. Всички сиромаси, които не обработват капитала на богатите, няма да влязат в Царството Божие. Тъй седи въпросът. То са отношения, които съществуват в света. Сега ние схващаме статически положението.

Казвате: „Ние не сме ли добри?" Да допуснем, че аз съм първият ученик в първо отделение, постъпвам във второ. В първо отделение свърша с 6, във второ – петорки, в трето – четворки, в четвърто – с тройки. Дойда в прогимназията. Първи клас свърша с тройки, втори – с двойки и трети – единици.

Всяка добродетел, която се увеличава, тя има обратни резултати. Следователно ние, като умираме в света, учим се на закона на щедростта. Понеже онези, които нищо не са давали, един ден ще дойдат ще им вземат тялото. Като те изпращат втори път на Земята, пак ще ти дадат нов капитал, но в старото всичко ще остане на Земята. Ти него ще го дадеш, на него няма да разчиташ. Няма да разчиташ на това, което имаш. То е капитал, с който работиш. Този капитал ще остане тук. Втория път ще дадат нов капитал. Ще разчиташ само на своята мисъл. Ще разчиташ само на своите чувства. Ще разчиташ на своята сила, която Бог ти е дал. Ще разчиташ на доброто, което е вложено в тебе, което е външната страна на любовта; на доброто, което Бог е вложил в твоя ум; на справедливостта, която Бог е вложил в твоето сърце и на волята ти; ще разчиташ на силата, която Бог е вложил в твоята душа. Душата е силна сега.

Та казвам: Вашата душа трябва да бъде силна да издържа. Като дойдат всичките страдания в света, онзи, който може да издържа, той е силен човек. Да престане съвременният ропот.

Какви са вашите учители? Ако един учител те погледне отвисоко и ти каже: „Нищо не разбираш!“, какъв е този учител? Добрите учители, като погледнат способните деца, забелязва се една усмивка в лицата им, имат едно желание да предадат знанието, че от тях ще стане нещо.

Казвам: Щом влезете между хората, вие да се зарадвате за условията, които ви се дават. Срещате един човек, не знаете какво да му кажете. Когато един млад момък срещне една млада красива мома, какво ѝ казва? Това са образи. Във вас седи една изопачена идея за тях. Един силен благороден момък среща една много красива мома. Наблюдавали ли сте, когато силният момък, който е бил силен и опазил силата си, като види красивата мома, застава с почитание, отстъпва? Срещаш един учен човек. Как ще се поставиш? Като го погледнеш, в тебе има едно уважение и почитание, искаш да бъдеш като него. То е отношение. Вие срещате един свят човек. В святостта се крие едно Божествено знание. Един светия е разбрал малко любовта, поразбрал малко от Божията мъдрост и от истината е поразбрал малко и станал свят човек. Един светия има, който е свършил първото отделение на любовта, първото отделение на мъдростта и първото отделение на истината и светия станал.

Вие сега се обезсърчавате, вие ще ми кажете тъй: „Ние какво мислихме, пък тази работа каква излезе! Ние мислихме, че ангелите ще дойдат да ни занесат в небето на крилата си.“ Един човек хората го носят на ръце, но той заслужава. Човек се връща от бойното поле или се връща от някоя експедиция, направил велики работи, носят го на ръце. Ти нищо не си

направил, какво ще те носят хората на ръце? Като умре някой, нали го носят на ръце. Аз не искам да бъда като тия умрелите, да ме носят на тарга. Хванали го двама отпред, двама отзад, носят го. Не искам така да ме носят. Живия човек как го носят? Вдигнат го, той седи нагоре с главата. Той им казва: „Аз искам всички като мене да бъдете. И вас тъй да носят." Умрелият казва: „И вие като живеете като мене, и вас така ще ви носят на тарга." Не тъй да ви носят. Но да дадете добър пример. Не да ви носят легнали на тарга, но да ви носят с главата нагоре, прави. Туй искат вашите големи братя от вас. Аз бих желал да ви носят, както майките носят своите деца. Някой път майките носят децата си и те спят. Не спящи деца да бъдете. Но като ги носи майката, това дете пита, запитва. Пък има други – майката го носи, то спи. Казва: „Горкото дете." Спящи деца не искам да бъдете, но искам да бъдете будни деца, които питат: „Това какво е, онова какво е?" Желая всички да бъдете не спящи деца, но деца, които питат майката на Любовта, майката на Мъдростта и майката на Истината: „Какво е това?" – Това е Любовта. „Това какво е?" – Това е Мъдростта. „Това какво е?" – Това е Истината и Свободата.

„Отче наш"

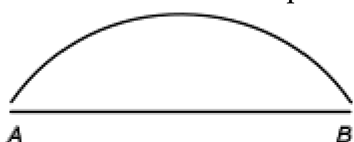
XIX година (1939–1940)
33-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 май 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_05_17 Разумни отношения
лекция пред специалния клас

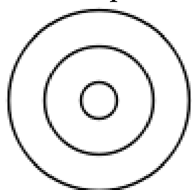
РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“)

Когато една права постъпка се изкриви, кои са причините? На физическото поле имате една права, имате и една крива. Когато се движи една права линия, налягането отвсякъде трябва да бъде еднакво, равномерно. Ако се движи една плоскост или едно триизмерно тяло, от всичките страни налягането трябва да бъде равномерно. Ако налягането на правата е по-голямо, какво ще стане с правата линия АВ? Тя се огъне. Значи, за да остане права, налягането във всеки момент трябва да бъде равномерно. Във физическия свят средата трябва да бъде рядка, да няма съпротивление. Ако движението на правата линия от едната страна е по-силно, тя ще се огъне. Движението става в пътя на най-малкото съпротивление. В правата линия имаме идеален път, в който съпротивлението е най-малко, или под правата линия подразбираме път без съпротивление.

Имаме такива кръгове. По правите и кривите линии ние можем да изучаваме организма. Щом човек срещне съпротивление в пътя си, веднага пътят му се изменя. Щом срещне в живота си мъчнотии, той вече не върви по една права линия. Допуснете сега, че един ученик има зададен урок да учи, не си знае урока. Той вече мисли, няма да постъпи по правия начин, но ще представи някакъв повод на учителя си, да иска да го извини, че не е приготвен. Какво извинение ще даде?

Разправяше ми един ученик, който следвал в габровската гимназия, в пети или шести клас бил. Един път не си знаел урока по математика. Дошъл учителят и ученикът казал, че не е готов, защото го болял зъб. Не че го болял зъб, но той казал, че го боли, за да го извини учителят. И той казва: „До вечерта ме заболя един зъб и този зъб трябваше да го извадя.“

В дадения случай защо зъбът става виноват? Понеже зъбът е в главата – близо до мозъка, като става известно размирие вътре в устата, мозъкът не може да работи. Вземете, в сегашния живот някой има да дава някому. Върви по права линия. Този, на когото има да дава, е насреща му. Веднага, който има да дава, не върви по права линия, но веднага пречупва линията. Като го види, изведнъж кривва. Защо кривва? Съпротивление има, той мисли, че ще го пита кога ще си плати дълга, накарва го да изкриви пътя си. Може в каквото и да е направление да кривне, в една или в друга страна може да се отбие. Вие не подозирате причините, казвате: „Защо се отби в тази улица?" Работата му е там. Може би има работа, пък може би иска да избегне срещата с кредитора. Или да допуснем, че той е едни анархист, върви, но насреща му има засада или има стражар, който ще го хване – веднага кривне. Или ако вземете сегашните апаши в Америка, тактика имат, знаят из коя улица да кривнат. Човек, като се намери в затруднение, веднага изкривява пътя си в една или друга посока. Някой път се случва, че онзи, който изкривява пътя си, някой път кривне вляво, някой път кривне вдясно.

Казвате: човек трябва да върви в правия път – нито вдясно, нито вляво, направо да върви. Туй сега е важно. Ако вие тръгнете по море, може да срещнете моряци. Но параходите, имат си карта, не могат да вървят по права линия. Даже и във въздуха не могат да вървят по права линия. Оказа се, че въздушната среда не е навсякъде равна, налягането не е равномерно. Някъде въздухът е гъст, някъде е по-рядък. И там има долини. Сегашните авиатори като пътуват, аеропланът пада около двеста метра, влиза в една по-рядка среда. Пък ако движението е по-слабо, може да стане катастрофа. По тая причина са ставали катастрофи. Едва сега се изучава въздушното пространство – то не е навсякъде равно, не е идеално, както мислим, няма тази идеална среда. Даже пространството, през което се движи светлината, етерът, има едно малко съпротивление. Не се движи светлината по права линия, ами има известни трептения нагоре и надолу.

Та казвам, когато говорим за средата, човек трябва да изучава тези закони на средата, за да се справи, понеже средата не е навсякъде еднакво гъста. Например един параход не може да се движи с такава бързина, с каквато може да се движи един аероплан. Понеже параходът се движи в една по-гъста среда – водата, едва ли може да се движи със седемдесет–осемдесет километра, когато във въздуха развиват една скорост от четиристотин, петстотин, шестстотин, седемстотин километра в час. Туй движение във водата е невъзможно, понеже съпротивлението е по-голямо там.

В сегашния обществен живот във физическия свят ние изваждаме от тия резултати закони. Така някой човек среща препятствия в умствения си

живот, някой път в духовния, в чувствения свят среща съпротивление, някой път и в света на човешката воля има съпротивление, някои работи мъчно стават. Или по някой път имате затруднение във вашите чувства, вие не може да функционирате правилно, вие се движите между хората, и не може чувствата ви да бъдат хармонични. Ако пътувате през гората и срещнете мечка, какво става? Чувствата ви веднага се свиват. Срещате един ваш приятел в една хубава среда, веднага имате едно хубаво разположение. При някои от опасните животни свиват се чувствата, не може да бъдете разположени. Да кажем, вие се намирате на бойното поле, както сега се бият. Казвате: „Човек трябва да пази хладнокръвие.“ Най-големият герой може ли да пази хладнокръвие? Той ще има толкоз сътресения, толкоз треперения, какво ли няма да си помисли. Като мине войната, ще разправя, че е бил голям герой на бойното поле. То е празна работа – геройство.

Казвам, има какво да се изучава. По някой път трябва да изучавате живота. Казвате: „Защо така ни е даден животът?“ Представете си, че вие се движите в една планинска местност като екскурзианти, намирате се в трудно положение. Какво ще кажете? „Защо планината е направена така?“ Вие задавате този въпрос защо планината е създадена така, но този въпрос ще разреши ли някоя мъчнотия? Казвате: „Не може ли тази планина да не е така стръмна, с такива големи отсичания?“ Значи трябва да се приспособяваш на условията. Щом се качваш на планината, ще изучаваш планината, както е създадена, ще намериш пътя на най-малкото съпротивление. Ако влезеш в един труден път, ти непременно можеш да разрешаваш въпроса. Сега, щом се намериш в планината в затруднено положение, ако се запиташ защо тази планина е така направена, има ли разрешение на въпроса? Или допуснете, че вие се качвате по-високо в планината, температурата се изменя. Тръгнете от долината – топло, имате двайсет, двайсет и пет градуса топлина. Като се качвате горе на планината, температурата дойде до нула градуса. Питате защо се изменя температурата. Какъв отговор ще си дадете? Вие питате, но туй не разрешава въпроса. Значи при изменението на температурата трябва да имате по-добри дрехи.

Следователно топлината, която носите от долината в планината, трябва да я икономисвате, икономия на тази топлина трябва. Щом тръгвате от долината в топло време, носите по-тънки дрехи, казвате: „Ще се носят. Дебелите дрехи са тежки.“ Казвате: „Не си струва човек на високото място да носи тежки дрехи.“ Щом се качвате нагоре, тежките дрехи започват да олекват. Колкото става по-студено, намалява се тежестта на дрехите. Колкото става по-топло, дрехите стават по-тежки. Лятно време, ако носите една шуба, която носите зимно време, ще се усещате натоварени. Зимно

време усещате, че шубата е на мястото си, може да я носите. Зимно време човек е по-издръжлив, по-силен.

Казвам, постоянните промени, които стават в човешкия организъм, се дължат на външните промени, които стават във физическия свят. Например при студеното време човек се свива. Някой път вие усещате в себе си едно свиване, което се дължи на онази температура, която изменя количеството на топлината. Тогава капилярните ви съдове се свиват, кръвообращението не става правилно. Колкото се качвате нагоре в една планинска местност, налягането се намалява и понеже напрежението отвътре е по-голямо, на голяма височина капилярните съдове започват да се пукат. Ако се качи някой, който е много деликатен, на една височина от три хиляди метра, както е Мусала, някой път може да усети, че се пукат капилярните съдове и започне да тече кръв от носа. Налягането отвън е по-малко, напрежението отвътре е по-силно и вследствие на това кръвта излиза. Ако се качи още по-нависоко, става и задушаване в дробовете, дишането не става правилно.

Та казвам, когато човек дойде на земята, постоянно трябва да се ориентира в средата, в която живее. Духовният живот представя мъчнотия за много хора по единствената причина, понеже духовният живот представя планинска местност, трябва да се качваме. Обикновеният физически живот, той е една равнина, там си свикнал вече. Щом искаш да станеш духовен, тръгнеш по планинските върхове, изменят се условията. По някой път искаме да убедим хората да станат духовни. Казват: „Кой ще ходи по високите места? Не сме свикнали.“ Изменя се вече налягането.

Казвам, да се живее духовно е доста трудна работа. Има духовен живот на голяма височина. Човек трябва да бъде много умен, за да може да се съобрази с окръжаващата среда.

Или да допуснем, че вие присъствате на някой музикален концерт някъде. Че той по планините става. Хубавата музика не е на равнината. В музикалния свят на голяма височина трябва да се качиш. Значи там ти може да схванеш тия вълни, трябва да има рядка среда, дето се предават всички музикални нюанси. Ако средата е гъста, не може да се предаде хубавата музика.

Казвам, както хората трябва да се приспособяват, както тия алпинисти, които постоянно се тонират по високите места, така и хората с хиляди години в духовния свят се приспособяват, за да станат духовни. Не е лесна работа да бъдеш духовен човек. Самата област, в която си, не е лесно да я пропътуваш. От туй гледище човек трябва да вземе всичките

предпазителни мерки, да се справи с всичките мъчнотии, които ще срещне в терена, където се движи. Хората, които се занимават с пътуването по планините, наблюдават, правят съображения: на хиляда метра височина какви течения има, на две хиляди метра какви течения има, изучават тия течения. В каквато област искат да пътуват, трябва да знаят какви са теченията, какви са метеорологическите промени, които стават. Някой път горе има доста големи бури в пространството. Туй трябва да се знае. Сега тепърва трябва да изучавате промените в духовния живот. Вие във вашия духовен живот срещате някои пертурбации, които стават вътре във вас, вие сте в една област, дето бури има. Тия бури не са насочени против вас, то е едно течение. Тия течения, те не съвпадат. Ако искате да го преминете, вие ще се повлияете.

Например вие искате да бъдете справедлив или имате идеята, че трябва да помагате на другите. Казваш: „Искам да помагам." Ти седиш при реката, не знаеш да плуваш, някой се дави там, искаш да му помогнеш. Ако знаеш да плуваш, ще идеш в реката, ще му помогнеш. Ти седиш, безпокоиш се, дави се пред тебе. Казваш, трябва да му помогнеш. Как ще му помогнеш? Трябва да имаш знание. Човек, и да иска някой път, не може да му помогне. Имате такъв пример: човек си ударил ръката или порязана е ръката. Искаш да му помогнеш, не знаеш как, не знаеш да направиш една обикновена превръзка. Искаш да му помогнеш. Като му помогнеш, не знаеш как да му отнемеш болката. Някой си изкълчил крака, не знаеш да му го наместиш. Ще отидеш да кажеш: „Няма нищо." Ще говориш за Господа, кажеш: „Господ ще оправи тази работа." Господ я оправил. Като страдаш, Той, Господ, ти говори. Като те боли кракът, Господ ти говори. Но и като ти наместят крака, пак Господ ти говори.

Сега да ви приведа един контраст. Допуснете, че един човек се движи в една посока, и друг се движи пак в същата посока. И двамата вървят в една посока, гонят се. Имате едно и две. Едно преследва две. Едно е по-силно, две е по-слабо. По отношение на силата едно е по-силно, но на две краката са по-дълги. Питам: ако едно се препъне и падне, какво ще бъде положението на две? Ще се радва. Едно скърби, защо? Скърби по две причини: скърби, че му се изкълчил кракът и че не могъл да иде да го настигне и да го хване. И две се радва по две причини, две се радва, че едно си изкълчил крака, радва се, че едно не може да го стигне.

Сега вие питате кое е по-право? Имате: едно се отнася към две, както две към едно.

1 : 2 = 2 : 1.

Коя е причината, че едно си изкълчил крака? Едно си изкълчил крака по единствената причина, че е бил много занят с числото две. Да допуснем, че някой предмет ви интересува, някой път сте се захласнали. Като вървите по пътя нагоре, гледате, така е увлечено вниманието ви, че не гледате дали е гладко. И едно, и две вървят по същата посока. Едно минава при по-голямо съпротивление, за да хване две. Две намира по-добър път, затова кракът му не е изкълчен. Две хванал пътя на най-малките съпротивления. И едно е хванал пътя на най-малките съпротивления – той иска да пресече пътя на две. Той мислел, понеже бяга по-силно, че отдолу, като мине, ще го пресече, ще го хване, но този път е на най-големите съпротивления и вследствие на това неговият крак се изкълчва. С неговата философия той си изкълчил крака.

Може да направите един опит. Ако на един бинокъл, с който се гледа с двете очи, ако измените лупата на дясното око, турите лупа с по-голямо увеличение, да кажем десет пъти, на лявото око турите лупа, която увеличава двайсет пъти, какво ще имате? Ще имате две изображения. Едното ще бъде долу, другото ще бъде горе. Изображението от десет увеличения ще бъде долу, образът от двайсетото увеличение ще бъде горе. Ако гледате Мусала, ще видите две Мусали – едната долу, другата горе. Правили ли сте този опит? Може да направим този опит, този опит мога да го направя. Затова казват за някого: нависоко гледа. Всякога, когато човек гледа идеално, той не вижда предметите. Като гледате Мусала с увеличително стъкло, няма да видите Мусала на същото място. С голямото увеличение Мусала ще го видите нагоре, а той не е там. Другото изображение на Мусала ще бъде долу.

Този, който малко мисли, неговите предмети надолу се показват. Този, който високо мисли, предметите са нагоре, предметите не са намясто, изображенията не са намясто. Та по някой път светските хора казват: той високо мисли, не поставя нещата намясто. Но в големите увеличения, отдалеч като гледате един предмет, имате ясна представа за нещата. Този, който гледа през туй увеличително стъкло, има ясна представа, но той трябва да коригира, трябва да знае, че нещата не са така идеални – както ги вижда горе, тъй не може да става и долу.

Тук преди години, когато ние се заселихме на Изгрева, всички пътувахме направо през гората, нямахме никакви препятствия. Кой къде излезе, отива, не среща никакво съпротивление по цялото поле, идеално пътува. Сега, като тръгнеш, трябва да търсиш път, всички прегради трябва да заобикаляш: тук – тел, там – тел, препятствия какви ли не. Култура. Всичката местност стана културна, препятствия се явиха. Как мислите, кога е било по-културно, сега или тогава? Сега и ако на вас ви кажат направо да

минете, вие ще прескачате. Тогава ще се намерите в противоречие. Ще ви кажат: „Кой ви позволи оттука да минете, защо не заобикаляте?“ Преди десет–петнайсет години направо щяхте да минете, никой нямаше да ви спре, да ви каже: „Защо минавате оттук?“ Всички минаваха свободно.

Хората сами по някой път си създават своите препятствия в живота. Тия препятствия показват, че тия хора не са културни. Дето има огради, не показва култура. Когато отвън има една ограда, както и да е, но триста метра – един двор ограден, друг двор от триста метра – и той ограден. В турско време всички дворове бяха оградени, защото разбойници имаше. Колкото оградата е по-голяма, по-безопасна е. Вратата здрава, ключалката здрава. В турско време, с такива прозорци ако си, всеки може да те обере. На прозорците ще има доста дебели железа – по три пръста, че като дойдат разбойниците, да не могат да влязат.

Та казвам, ако вие имате много правила в себе си, културен човек ли сте? Ако имате много закони, закони, закони, това култура ли е? Днес, ако минаваш през една Европа, ако минаваш през четири–пет държави, трябва да вземеш виза, да платиш и да искаш разрешение. Да искаш една виза, да кажем от Германия, трябва три–четири седмици да чакаш да ти позволят. Ако минаваш през Сърбия, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Румъния, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Русия, трябва да ти позволят. По-напред тази работа ставаше лесно – извадиш си паспорта.

Когато вие срещате съпротивление във вашия живот, казвате: човек не е свободен. През която държава ще минете, трябва да вземете позволение. Сега вие не можете да влезете в един двор. Като дойдете, ще позвъните. Не може изведнъж да влезете, ще почакате, и тогава ще влезете. Или сега ще идете до къщата, има звънец, ще позвъните. Ако ви отворят, ще влезете. Не може да влезете, да отворите вратата без позволение. Ако хората биха били културни, мислите ли, че те щяха да имат същия порядък на нещата? При сегашните условия на всеки ъгъл имате и стражар. Ако хората бяха културни, тия стражари щеше ли да ги има? Защо са стражарите? За някакъв инцидент да турят ред и порядък. Туй показва, че самите хора, които се движат по пътя, не знаят как да си регулират отношенията, че трябва да има някой да регулира отношенията им. Човек, като влезе в една държава, трябва да се подчини на законите, които съществуват. Този порядък трябва да го спазвате навсякъде. Трябва да спазвате и характера на всеки един човек – и човек е една доста голяма държава. Една държава, която има триста милиарда жители, малка държава ли е? България е държава от шест милиона, Русия има сто и осемдесет милиона, а човек има триста милиарда жители вътре в себе си. Русия е нищо при един човек. На земята няма такава голяма държава като човека.

Всеки един човек е една малка вселена, която трябва да постави същите закони, които съществуват в голямата вселена. Човек трябва да поддържа в себе си ония закони, които съществуват в голямата вселена, в макрокосмоса. Всеки един човек, който не се съобрази с тия закони, той се намира в противоречие. Хората помежду себе си воюват по единствената причина за неспазването на известни правила. Един човек не хармонира с друг, нарушават се законите. Всички трябва да спазвате законите. Друг казва: характерът му такъв. Какъв му е характерът? Да кажем, че той има сприхав характер. По какво се отличава сприхавостта на човека? Струните на една цигулка нали са сприхави? Изведнъж като ги бутнеш с лъка, сприхави са, дават отговор. Сприхавият човек дава лесно отзвук. Не е лошото в сприхавостта. Тази сприхавост може да бъде хармонична и дисхармонична. Има дисхармонично сприхави хора.

Та казвам, за бъдеще при възпитанието на хората, когато се изучава умственият живот на човека, когато се изучава духовният живот и физическият живот, трябва да се изучава теренът, в който живее. Вие като влезете в духовния свят, какъв е? Понеже ние не виждаме, мислим, че духовният свят е нещо отвлечено. Духовният свят има планини и долини, но е красив свят. Долините не са като тукашните. Там идеални са полетата. В духовния свят няма да намерите бодливи телове. На границата на духовния свят има бодливи телове колкото искате, но вътре, като влезете, няма абсолютно никакви телове. Бодливи телове има само на границата на физическия и духовния свят, но вътре, щом влезете в духовния свят, ако влезете, никога няма да намерите една къща, направена от камъни. Направени са къщите от най-фина материя, светлина влиза отвсякъде. Тук влиза от едно малко прозорче. Тукашните къщи, гледани от духовния свят, са както къщите на щурците, както къщата на един вълк, на една мечка, на една лисица – такива са и най-хубавите къщи, които имаме, в сравнение с къщите в духовния свят. Ако влезете в духовния свят, той е свят на красотата. Че тия цветя, които виждате на земята, в сравнение с тия на духовния свят, мязат на магарешки тръни.

Сега това не сте го видели, какво ще кажете? То бива, бива, но около този цвят, който виждате, има още друг, като отражение. Около всеки цвят има нещо, което не виждате. Ако имате едно силно увеличение, като погледнете един цвят, ще го видите в много по-красива форма, отколкото вие го виждате. Цветята ние не ги виждаме, тъй както са.

Наскоро бях на концерт, че като се върнах, питат ме каква беше музиката. Рекох: разклащане на въздуха. Някъде имаше тихи места, някъде бучение, пак тихи, пак силни. Имаше тихо и силно разклащане на въздуха, което

дохождаше до моите уши. Някъде тихо, някъде се засили: бу-бу-бу, пак спре, пак тихо и после пак се засили. То е музика. Но туй сега музика ли е? Който пише музика, ще разберете какво е силният вятър или слабият вятър. Някъде всички музиканти тихо свирят, замре гласът. После пак се усили, яви се някой тромбон, някъде се явяват високите цигулки силно, разклащат въздуха, но хармонично го разклащат.

По някой път, когато има буря, казвате: голяма буря. А аз виждам един концерт. В духовния свят, като свирят масово, разклащането вие го чувате: бу-бу-бу, целият оркестър свири силно. Утихне времето, първите цигулки вземат тихо да свирят, дойдат вторите цигулки, челото, после басовете, кларнетите, после тромбонът, и всички засвирят, всичко туй дигане на шум. Листата свирят цяла музика. Аз слушам великолепен оркестър. Виждам капелмайстора – наляво, надясно навежда се. Хората се изпокрият вкъщи, казват: „Ужасна работа, прах има.“ Сега туй, което ви разправям, ще попитате: „Такъв оркестър има ли?“ Съществува. Бурята нали сте чували, като разклаща високо. Туй, което ви разправям, ако го погледнете, ще видите, че в природата съществува такава хармония.

Аз съм забелязал, ако вземете една тръба и започнете да свирите в някое село, всичките кучета ще започнат да вият в село, не може да търпят тия гласове, които излизат из тръбата. Всички те вият, мъчат се, не им е приятно. Вземете една къща, дето има много мухи, започнете да свирите тихо на цигулка. Тия мухи започват да се разпръсват, кацат по носа, навсякъде. Мухите са много музикални, ще започнат да кацат по лицето, по ръката, навсякъде. Искат да знаят какво е това нещо, което го усещат, че нещо приятно излиза оттам. Те са вашата публика и ръкопляскат, по носа ви кацат, казват: „Браво. Много хубаво свирите.“ Питам: мухите казват ли браво? В дадения случай мухите усещат известно приятно разклащане на въздуха, и напущат своето спокойствие. Привличат се вече към вас. Музиката винаги приближава мухите. Човек, който иска да свири много хубаво, трябва да изпрати мухите из стаята си. Ако е свирец, една муха ако остане, тя ще дойде да се покаже. Ще дойде, ще кацне на рамото, ще кацне на носа му, ще иска да гледа. Ще кацне на носа му – иска да знае откъде иде това хубавото. Като кацне на свиреца, ще започне да го бута, ще му развали разположението, а тя има всичкото добро желание. Той ще трябва да я махне от главата три–четири пъти. Като я махне, загуби разположението. Затуй в музикалните салони има ли мухи? Например в салон „България“, там има ли мухи? По възможност гледат да няма никаква муха.

Ако вие се занимавате с музика, често ще предизвикате в себе си някои чувства. Те са като мухите – започнат да се движат. Като започнете да се

занимавате с музика, в музиката вече има една опасност. Един музикант крадец не може да стане, побойник не може да стане, много рядко. Но един музикант има опасност да стане пияница. Музиката разполага към пиене. Единственото слабо място е пиенето. Музикантите обичат да пият. Там е слабата страна. Между музикантите има доста пияници.

Та казвам, музикантите трябва да се пазят от пиянството. При това музикантите са много сприхави. От най-малкото нещо кипват. Че един тон не е взет съвсем правилно, няколко трептения липсват, цял въпрос става. „Си“ бемол не могъл да го вземе правилно, няколко трептения били по-малко и цял въпрос става, критика за малки работи. То е вече слизане в пиянството на музиката. Той, само да го погледне и да се усмихне малко, капелмайсторът да каже: „Малко повишение трябва, с две трептения“, всички съвременни хора се възмущават, казват: „Възмутително, той няма обхода.“

Каква трябва да бъде обходата на един човек? Прегърбил се. Но за прегърбването аз разсъждавам другояче. Турят пет килограма на един човек, зная колко ще се прегърби. Турят десет килограма, зная колко ще се прегърби. Ако турят сто килограма на гърба и трябва да ходи прав, как ще ходи? Ще може ли да ходи прав? Не, прегърбил се. Следователно не туряй на гърба си по-голяма тежест, отколкото може да носиш. Коя е естествената тежест? Естествената тежест е, когато може да пазиш двете точки на перпендикуляра, да имаш едно перпендикулярно отношение, тежест, на която ти си господар – без да изменя положението, да я държиш. Тежест, в която ще измениш положението си, тази тежест е неестествена. Всяка тежест, която изменя вашето отношение към природата, тя е неестествена тежест. Затуй в природата по възможност най-малката тежест трябва да имате.

То е вярно за умствения свят, вярно е за духовния свят, вярно е за волевия свят. Вие може да имате препятствия навън. В себе си може да носите най-малкото препятствие, за да можете да се справите с външните мъчнотии. Щом тежестта е много голяма, хората правят много погрешки.

Сега какво разбрахте? Носете всякога една тежест, с която може да се справяте при всичките условия.

За бъдеще се изисква едно училище, където да се показва как трябва да живеят хората. Не е лесна работа. Много лесно е да се каже, но не е лесно да се живее. Не знае човек в даден случай как да постъпи. Трябва една школа, да се покаже пътят, по който трябва да върви човек.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и седма лекция на Младежкия окултен клас
17 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_05_19 Който иде
неделна беседа

КОЙТО ИДЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-и и 13-и стих от 12-а глава на Иоана.

„Духът Божи“

Нашият век се отличава по две качества: хората много говорят и много пишат. Това е насърчително. Значи, те са деца, които са проговорили. Като се роди едно дете, то се ражда в мълчание и мълчи като философ. Майката иска да го предизвика, да ѝ проговори, да ѝ каже какво ново крие в себе си. Обаче това дете дълго седи в мълчание. То гледа, наблюдава и постепенно започва да изказва някои думи. То започва да приказва не изведнъж и първата дума, която ще каже, е „мамо“. Като каже думата „мамо“, тя е цяла формула.

Сега аз искам да ви обърна внимание на живота. Съвременните хора разглеждат живота механически, отделно. Вземете в химията, например, там разглеждат елементите отделно, които са от осемдесет до сто. Физиката разглежда силите, движението на телата. Анатомистът разглежда човека, неговите кости, мускули, нерви. Физиологът разглежда функциите на тялото. Социологът разглежда външните отношения на нещата. Учителят пък ще има предвид, като педагог, възпитанието на детската душа. Той ще разгледа обществените проблеми, обаче донякъде тия проблеми се базират върху известни факти. Човек е предмет на всички тия разглеждания в единично и колективно отношение. Следователно, като се изучава един човек, цялото общество, цялото човечество, като единични и колективни факти, от всички тия факти се съставя ясна представа за отделния човек и обществата, в които той живее.

Например, вие сте болен и като не знаете какво ви е, отивате при един лекар. Лекарят погледне окото ви, подигне клепача, погледне езика ви и най-после казва какво е състоянието ви. Същевременно ще се спре върху пулса ви, да види как работи сърцето ви и от всичко това си съставя диагноза за общото състояние на болестта. В някои случаи той ви заставя да съблечете горната си дреха и туря ухото си отзад на гърба ви, да слуша как дишате, за да разбере състоянието на дробовете ви. Оттук-оттам ще послуша, ще похлопа на гърдите ви и от звука, който ще се чуе, той вади заключение за болката, за състоянието на човека. Изобщо, лекарят може да се спре върху резултатите на болестта и намира, че тази болест е

последствие на нещо и казва: ако болката ви е в стомаха, това е резултат на нещо; ако имате ставен ревматизъм, тя е пак резултат на нещо; ако имате главоболие, това е пак резултат на нещо.

За да се лекуват болестите, вие трябва да знаете причината им. Днес всички лекари, специално биолозите, като изучават човешкия организъм, са дошли до заключението: почти всички болести са дошли от едни дребни микроорганизми, които създават болестите в дробовете, в стомаха, в ставите и други. Значи всичко се дължи на тези микроби. Вие си представяте ревматизма по един начин, лекарите си го представят по друг начин. Лекарите казват, че ревматизмът се дължи на напластяване на неорганически вещества в ставите.

Но според нас причините на всички болести се крият в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката воля. Следователно, ако човек иска да премахне болестите си, той първо трябва да се научи да мисли. Човек, който може да мисли правилно, не може да бъде болен. Ако не мисли правилно, той ще има болки в мозъка си. Ако не чувствува правилно, той ще има болки в дробовете си, ако не постъпва право, той ще има болки в стомаха си. Аз разглеждам този въпрос от гледището на една здравословна медицина, а не от гледището на патологическата медицина. Най-първо аз разглеждам какъв е човек в своето здравословно състояние. Следователно според здравината на неговия организъм мога да предписвам известни церове. Като видя човека, гледам какъв е умът му, какво е сърцето му и каква е волята му. За ума ще се дадат церове съобразно с ума, за сърцето му – церове съобразно със сърцето му и за волята – също.

Сега аз навеждам тези факти мимоходом. Това са сенки, с които художникът рисува картините. Той туря сенки около носа, около брадата и така нататък. Тези сенки не са много важни, но ако не се поставят, чертите не изпъкват. Изкуството седи в това да знаеш как да туриш сенките. Като се поставят на място сенките, те дават израз на лицето. Всяко нещо, което е важно, трябва да излезе добре във фотографията.

Ако искате, като фотографа, да си съставите ясна представа за човека, носът, очите, устата трябва да бъдат добре фотографирани. От тях може да си съставите понятие какъв е човекът. Мнозина се запитват защо трябва да се изучава човекът. Не е само да се изучава човекът, но трябва да знаете как да го изучавате. Според новите изследвания, за да се изучи човекът, има пет пътища, пет реалности, през които ние можем да влезем в допир с природата.

Очите са един път, който води към една реалност. Чрез очите тази

реалност ни става понятна. Тази реалност е светлината. Следователно, без очите ние няма да имаме понятие за светлината.

Ушите пък имат отношение към звука. Ако нашите уши не са добре развити, ние няма да имаме понятие за тази реалност, която наричаме звук. Понеже разумното се предава чрез въздуха. През въздуха ние възприемаме звуковете.

След това дохождаме до обонянието. Чрез него ние добиваме представа за цветята, за тяхната миризма. Като цъфтят, цветята отделят от себе си милиарди микроскопически частици, които се разпространяват във въздуха. Като се допрат тези частици до нашето обоняние, те веднага ни дават представа за едно същество, например, за някое растение, което е далеч от нас. Тези растения отделят от себе си такива частици, които говорят за неговата приятна или неприятна миризма. Всеки човек отделя от организма си особен род частици, които също се разпространяват във въздуха. Например, главата отделя един род частици. Благодарение на тия частици, които човек отделя, като го помиришеш отдалеч още, може да знаеш здрав ли е този човек или болен. Ако е болен, ти ще усетиш миризма като че гние нещо в него. Ако този човек е здрав, от него лъха приятна, хубава миризма.

Ако умът, т.е. мозъкът на човек е здрав, вие ще видите, че от главата му излиза една приятна мека светлина, както на светиите. Във всички хора, според степента на развитието им, е и тази светлина. По светлината, която излиза от мозъка, се съди за неговото умствено развитие.

Хора, на които сърцето е добре развито, имат магнетична сила. Тази сила е магнетична сила. От тях се отделя особен пламък, свещен пламък, който се разпространява далеч от него. Казвате: Този човек има благородно сърце.

Ако пък неговата храносмилателна или симпатична нервна система е добре развита, той ще усети, че от него лъха една сила, която говори за неговото здраве и жизненост. Този човек ходи изправен, строен. Той никога не пита какво трябва да прави. Човек, на когото умът, сърцето и волята са нормално развити, той знае какво трябва да прави. Често вие се самозаблуждавате в бъдещото добро. Всеки ученик, който ходи на училище, знае какво има да учи. Ако е в първо отделение, той вече знае какво трябва да учи, учителят му е казал. Но онези ученици, които не са влезли още в училище, не знаят какво да учат, учителят им не им е казал какво да учат. Следователно, когато един човек знае какво да прави, с какво да се занимава, той е в училището. Когато човек не знае с какво да се занимава, той е извън училището. Някой пита: „Какво да правя?“ – Влез в

училището. – „Ама аз съм в училището.“ – Щом си в училището, ти трябва да знаеш с какво да се занимаваш.

Казвам: Като дойдете до думата „Исус“, вие сте я слушали много пъти. „Исус“ означава човека. Човек се отличава по три качества. Той е същество, което е обвито в една гъста материя. Това показва, че той е влязъл в материята. Второто качество на човека е, че той е натоварен с една идея, т.е. с един живот, който трябва да пази. Третото качество е, че има ум, който му е даден да разрешава известни мъчнотии. Всички вие се питате защо са тези мъчнотии. Човек е слязъл в гъстата материя да изучава нейните закони. Тази материя разполага с известни сили, които ограничават човека. Той е натоварен, следствие на което има големи спънки. Как ще разреши тези мъчнотии и спънки? За да ги разреши, той трябва да разпрегне ума си. Думата „впрегне“ не е на място, но да повика на помощ своя ум, своето сърце и своята воля, за да разбере какво е предназначението му в света. Сега, например, всички хора минават през една епоха на преобразования, които стават не само на Земята, но на целия свят. Днес всички хора се бият. В цялата Слънчева система се правят общи реформи. Тези реформи засягат и Земята. Сегашните хора, понеже не знаят какво да правят, затова се бият. Децата се бият, когато нямат с какво да се занимават. Те са още в училище. Щом започнат да се учат, те са в сериозно положение, учителите им преподават.

Та сега, като не знаят в какво седи тази реформа, хората спорят за мнението на този или онзи. Кой колко е богат, това не е важно за нас. Кой колко е умен, и това не е важно. Кой колко знае, и това не е важно. Не че не е важно, но няма пряко отношение спрямо нас. Като дойде зимата, тя има вече отношение спрямо нас, тя ни заставя да носим по-дебели дрехи. Като дойдеш до лятото, ще те застави да носиш по-тънки дрехи. Като дойде гладът, ще те застави да ядеш. Искаш-не искаш, гладът ще те застави да ядеш, а после да работиш. Като дойде жаждата, ще те накара да пиеш вода.

Следователно в природата има известни неща, които ни диктуват какво да правим. А въпреки това ние мислим, че сме свободни. Човешката свобода е относителна. Някой казва: „Аз съм свободен да мисля каквото искам.“ Това е много казано. Какво ще мислиш? Ти мислиш има ли живот на онзи свят или няма. До какво заключение са дошли хората по този въпрос? Някой казва, че като умре, има друг живот. Друг казва, че всичко е тук, на Земята, друг живот няма. Съгласен съм и с това. И двете твърдения са прави. Ти, който мислиш, че всичко е на Земята, как ще живееш тогава на Земята? Понеже имаш един живот от петдесет–шестдесет години, как ще преживееш? Животът е много ценен. Ако живеете петдесет–шестдесет

години, вие трябва да го прекарате разумно. Аз мисля, че вие не сте от ония, които отричат живота на онзи свят. Вие мислите, че има и друг живот. Физическият живот е само едно стъпало. Той [е] предговор към астралния живот, или звездният живот. Земният живот показва, че вие живеете на едно тяло, което е угаснало вече. Ще дойде време, когато ще напуснете Земята и ще живеете астрален или звезден живот, т.е. ще живеете на тяло, което гори.

Сега вие се чудите как е възможно човек да живее в един свят, който гори. Няма какво да ви доказвам това. Това са дълбоки научни работи. Аз не искам да обременявам вашите умове. Знаете ли колко обременителен [е] този въпрос? Казвате: „Кажи ни какво има в онзи свят." Казвам: Ти още не си изучил този свят, че за онзи свят ще се интересуваш. Смешно е, когато някои ме питат какво има на онзи свят. Те не познават този свят, а се интересуват от онзи свят, който е толкова сложен. Значи, някой не е свършил още първо отделение, а се интересува какво има горе, в университета. Казвам: Сложна работа е университетът. Това е сложна наука.

Съвременните християни се спират върху стиха: „по благодат спасение" и на него разчитат. Те мислят, че знанието може да им дойде без никакъв труд. Те мислят, че знанието може да се налее изведнъж, като в шише. Че може да се налее, вярно е, но не по механически начин, а по органически и психически. Знаете ли какво нещо е органическо и психическо наливане? Срещал съм хора, които обичат да гадаят. Те са доста наблюдателни. Те гадаят, но нямат един тънък усет, едно тънко усещане. Те наблюдават нещата отвън само и после си правят предположения. Някой път те ще кажат стотина думи и едва четири–пет ще бъдат верни. Един човек ще им предсказва какво ще им се случи, тъй както техникът може да предскаже след колко атмосферни налягания котелът може да се пръсне. Той предсказва това по механически начин. Техникът може да предскаже още ако един трен пътува с по-голяма бързина, отколкото релсите издържат, след колко километра ще изскочи вън от релсите. Техниците знаят тези неща и ги предсказват.

Казвам: И човешкият живот има много завои. Като дойде до един от тези завои, човек трябва да спре или да намали движението си. Вие виждате, че и аеропланите, които се спущат отгоре, трябва да употребяват известно време, спущането да стане правилно. Не се ли спазва правилото за спущането, може да стане известна катастрофа. Ето защо и вие, като се спущате в гъстата материя, ако не знаете как да образувате тези завои, тази крива линия, вие ще се намерите пред известно стълкновение. Светът е материалното, върху което трябва да градите живота в бъдеще.

Всички имате едно верую за Бога. Хубаво. Хиляди години хората са изучавали Бога чрез ума си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез сърцето си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез волята си. Човек, когато изучава Бога чрез волята си, направи си идеал и очаква идеалът да му помогне. Някой казва: „Ние не сме идолопоклонци“ като днешния свят. Носиш една шашка и ти уповаваш на шашката си. Ти имаш пари в банката и уповаваш на парите си. Ти имаш къща и уповаваш на къщата си. Казвам: Не че е лошо да уповаваш на къщата си, но тялото по-горе от тебе ли е, парите по-горе от тебе ли са, шашката по-горе от тебе ли е? Въпросът не е там. Казвам: Без шашка не можем ли? Не е въпросът там. Принципиално шашката не седи по-горе от мене. Къщата не седи по-горе от мене. Богатството не седи по-горе от мене. Аз съм господар. Това така трябва да съзнава човек. Казвам: Понеже ние сега сме в един свят, но още ние не искаме да признаем кой е господарят. Нямаме отношение към Онзи, Който е създал света. Ние нямаме прямо отношение. Някои казват, че имало Господ. Той вярва, понеже казвали, че има Господ. Хубаво е да вярваш, но трябва да имаш един ум, ти трябва да намериш Бога в ума си. Запример, изучаваш закона на светлината. Ти трябва да намериш Бога в сърцето си. Трябва да изучаваш топлината. Ти трябва да изучаваш Бога във волята си. И ще Го намериш в силите, които действуват в света. Бог е в силите в света. Той се явява и ще познаеш, че е едно Същество разумно. Ако ти попаднеш в клещите на един капан, той не е разумен. Да кажем, авторът на капана направил го някъде и ти стъпиш и като те стреснат онези железа, колкото и да се молиш на този капан, той те държи стегнат в клещите си. Питам: Ако попаднеш в ноктите на един тигър и му се молиш, не ще отговори тигърът на твоята молба. Казваш: „Много не ме измъчвай.“ Мислиш ли, че този тигър ще ти обърне внимание? Тигърът ни най-малко няма да обърне внимание, обаче, ако попаднеш в клещите на един разумен човек, като го помолиш, ако разумно поискаш, той ще те отпусне. Ако го питаш какво иска от тебе, той ще ти каже какво иска. Той ще ти каже: „Аз те стисках в клещите си, понеже ти не вървиш по правия път.“ – „Защо ми е сега пътят?“ – „Че, ти влизаш в морето, не знаеш как да плаваш. То има голяма дълбочина, ще се удавиш. Аз те вадя навън. Няма защо да ме спираш, защото ще се удавиш.“ По-рано ти вярваше, че Господ ще изпрати ангел да те хване. Умният човек дойде, хване те за палтото, казва: „Слушай, не прави глупости.“ Ти може да хвъркаш, но ще си направиш аероплан като сегашните. Трябва да имаш криле. Тези ръце трябва да ги увеличиш, като криле трябва да станат.

Ако дойдеш до вечното, по отношение на Бога, по отношение на чувствата си, ти като имаш една тъжна, скръбна мисъл, която притиска душата ти, сърцето ти, като се обърнеш към Бога, ще усетиш приятно успокояване и

веднага тази скръб ще се отнеме от тебе. Остава ти един вътрешен мир. Ти мислиш, че като настане един вътрешен мир, че така е. Не, ти имаш отношенията на едно разумно същество, ти имаш една задача в ума си, която умният не може да разреши. Ти се обърнеш към това същество и веднага дойде светлината, проблесне светлината. Тази светлина иде от това разумно същество. Питаш това разумно същество: „Защо умът ми не работи?“ Казва ти разумното същество: „Слязъл си много дълбоко в гъстата материя, излез нагоре.“ Как изменяте вие чувството омраза? Омразата, това е гъста материя, в която хората умират. Омразата, злобата, това е гъста материя, в която ти ще изхабиш организма си. Всичките хора разрешават въпроса на омразата. Този въпрос няма разрешение. Всичките хора, които са влезли в омразата, трябват им години да разрешават и няма постижение.

Та казвам: Единственото разрешение е *любовта*. *Любовта* е един свят хармоничен, със закони, в който живеят най-разумните същества. В този свят на *любовта* всичко е възможно. [Каквото е] твоето отношение към всички, и техните отношения ще бъдат [такива]. Каквато [и да е] услуга можеш да искаш от тях, но ще искаш разумно. Сега, от гледището на Земята постъпваме другояче. Българите имат един обичай да даруват. Отишъл един на гости и всички му дали подарък. Той *казал*: „Дайте и за жена ми.“ След това казва: „Дайте и за децата ми.“ Това не е на място. Жена ви нека дойде сама да вземе подаръка и децата ви да дойдат сами да вземат подаръка. Божият закон е такъв. Всеки сам трябва да отиде намясто, дето трябва да му се дадат подаръците. Никога не носи подаръците на хората. Нека всеки сам да си ги вземе. Ти защо трябва да носиш подаръците на тях? Сега аз говоря за един идеален живот. Ни най-малко не е туй, което вие го правите. Туй на Земята е позволено. Но етикецията на другия живот не позволява тези работи, понеже щом кажеш „Дай на жена ми“, ти вече нямаш доверие в *любовта*. Те са предвидили за жена ти. Казват: „Нека дойдат, да се запознаем с жена ти.“ Другояче, жена ти не може да се запознае, децата ти не могат да се запознаят с тях. В ума ви ще остане една отрицателна идея: как тъй не са вземали пред вид вашите деца? Вие трябва да промислювате за себе си.

Та казвам: Да си човек, който носи едновременно страданията и радостите. Щом си човек, трябва да знаеш, че ти си в едно училище, дето трябва да се справиш със страданията и с радостите, с благата и с мъчението. Това е неизбежно. Методите се различават. При сегашните условия трябва да знаеш, че смърт и живот те очакват. От тебе ще зависи колко си разумен. Някой човек живее десет години. Някой живее петнадесет, други – двайсет–тридесет, сто и двадесет години. Има хора, които живеят петстотин години. Има хора, които живеят хиляда години, десет хиляди

години. Ще кажете, че има дървета, които живеят осем–девет хиляди години. Дървета има, които от осем хиляди години са живели в една колиба и оттам се приготовляват за бъдеще да станат хора като нас. Онзи, който не е запознат с този предмет в природата, който не е запознат със законите, той разглежда отделно, отчасти. Мислите ли, че този човек ще има ясна представа за условията в света, за човека в цялото? Ако изчезнат растенията на Земята, човек ще изгуби голяма част от своите сили. Всякога охтичавите хора, на които заболяват дробовете, това се дължи на заболяването на растителните клетки в дробовете. Когато растителните клетки на дробовете боледуват, иде охтиката. Туй научно е наречено матрикс в дробовете. Който мрази, неговите дробове могат да се нападнат. Щом отслабнат тези растителни клетки в дробовете, човек се оплаква от матрикс. В тези пукнатини се натрупват бацили и образуват тези язви. Някой път и в мозъка се образуват тези язви. Те се явяват по причина на човешката мисъл, по причина на човешките чувства и на волята.

Религията още в древността се е определяла като наука за сърцето, да стабилизира човешкия живот, да префини чувствата, за да може да се създаде един здрав организъм. Засега, в съвременната наука, в естествените науки се развива повече умът. За да се пречистят човешките мисли, за да се създаде в бъдеще едно поколение, но много по-здраво отколкото в миналото.

Следователно ние сме в една нова епоха, когато се ражда един нов човек, цял един нов свят. Ние имаме трети Адам, който се създава. Той се създава от първия и от втория Адам. Третият Адам сега се създава. Всякога, когато се създава един Адам, има катаклизъм. До втория Адам целият свят е бил неустроен, явил се Бог и казал: „Да бъде светлина.“ Казва се, че в шест дни е създаден светът. В шестия ден е създаден човекът.

Сега ще се роди един нов Адам, целият свят се преустройва и пред този новия Адам всичките раси, всичките хора ще минат пред него и той ще им даде нови имена, ще ги кръсти, едно ново кръщение ще има. Адам е кръстил животните, всичките хора ще минат през новия Адам. Тъй е казано в религията. Туй е съдба. Съдбата на света е, че като се [мине] пред новия Адам, всеки ще се тури на своето място. Не е лошо да бъде създаден човек. Сега вие искате по старому да се живее, тъй както преди сте живели. Казвате: „Как ще стане то?“ Магически. Не знаете.

Аз да ви приведа един пример. Често вкъщи имате малко момиченце, което е своенравно. Бащата не слуша, брата си не слуша, всички плачат от него. То е своенравно от първа степен. Хубаво е, но детето е своенравно. Самостоятелно е това дете. Казва: „Недейте ме ограничава.“ Може да си

баща, може да си майка, но туй дете е своенравно. То казва: „Оставете ме свободно.“ Туй дете, току виж на петнадесет–шестнадесет години като стане, цяла промяна става в него. По едно време е сериозно, после става любезно, учтиво, почва да се чеше хубаво, да се заглежда, да се облича хубаво, гледаш, и със старите хора се обхожда добре. Вземе перото, напише писмо, прати го – нов човек е дошъл, от Шестата раса. Майката казва: „Измени се нашата, колко любезна е станала!“ Много се радват с бащата, колко мило дете е станало. Господ да го поживи. Ние намираме това грешно в човешкия живот на любовта. Когато просветне нещо хубаво в човешкия ум, дойде една топла вълна в човека и човек се озарява с една вътрешна сила. Този човек се изправя, почувствува, че животът има смисъл, или казано другояче: има за кого да живее. Има един вътре да живее заради нас.

Та казвам: Понеже ние седим пред една нова епоха, сега реално разглеждам. Аз не осъждам никого. Защото теории – колкото искаш. И в религиите има теории. Теории има колкото искаш, от памтивека. Хубави са тези теории. Те са подходящи за епохата, в която хората живеят. Новата епоха като дойде, те ще имат едно ново понятие. Ще има едно ново понятие за Бога. Ние вярваме в Бога сега и умираме от нашите идеали. За бъдеще, в новата епоха, новият Адам като дойде, ние ще вярваме в Бога и ще възкръснем за Бога, няма да умираме, ще живеем за Бога. Сега умираме за Него. А в новата епоха ние ще живеем заради Него.

И в Писанието е турено: „Минаване от смърт в живот.“ Туй го казва църквата. От сегашната епоха на смърт минаваме в епохата на живот. От сегашния Адам – в бъдещия Адам, който майка му сега ще го роди. Има вече признаци, родилни болки сега, мъчи се, та доста баби се събрали. Три баби бабуват за раждането. Най-сигурните баби, които сега бабуват. А още три баби чакат, и те са много сигурни баби. След това още три баби има, та девет баби.

Та, ще се роди един идеален човек, какъвто никога не сте видели. Когато Бог създаде първия човек, нямаше кой да го види. Господ го видя и му стана приятно. Сега онзи, който иде, всички ще го видят. Тогава минаха всичките животни. И като го видяха, всички се произнесоха, че бил много красив и много добър. Само едно от животните си имало особено мнение, но да оставим този въпрос. Той е маловажен.

За третия Адам, който минал вече, всички ще си дадат мнението. Този, сегашният човек, може да живее във вечния живот. Той ще бъде безсмъртен. Бог е направил човека безсмъртен, да не страда. Хубаво е, техните желания и мисли ще се задоволят. Онова, което те са мислили от

памтивека, епохата, в която влизате, всичко, каквото вашето сърце пожелае, всичко, което вашият ум пожелае, всичко туй ще ви бъде. Туй на Земята ще бъде не при тези условия сега. Земята тогава ще бъде тъй хубава, че камъни няма да има. Такава ще бъде Земята, че вълци няма да има. Такава хубава ще [бъде], че тигри няма да има, змии няма да има. Всичко онова, което е отрицателно, няма да бъде. Ще бъде един свят на култура с най-хубавите здания, които сте виждали. Улиците ще бъдат покрити със злато, павирани със злато, апартаментите ще бъдат направени от най-хубави прозрачни стъкла. Входните врати на техните университети ще бъдат направени от големи диаманти, така ще се отварят и затварят.

Сега аз като седя при вас, не искам да взема положението на онзи, който се жени и обещавал на своята възлюблена, че при него ще бъде като някоя царица. Христовото учение казва, че ако човек не се отрече от баща си и майка си, ако човек не се отрече от втория Адам, ако не се отрече от Ева, ако не се отрече от възгледите на Каина и Авеля, ако не се отрече от всичките хора... От всичко старо трябва да се откаже. Ако от възгледите на този Адам се откажем и възприемем възгледите на новия Адам, който носи Божественото, който носи правото в света, човек да знае, че е човек в света.

Та казвам: Работата е, докато се мине в новата епоха, трябва да се носи кръстът. Туй го наричат Голгота. Аз не искам да направя работата много лесна.

Една княгиня имала трима души избраници, които били кандидати да се женят за нея. Тя искала да ги опита кой е най-смелият човек и казала, че който се осмели да мине през една стена, дебела три метра, и който пробие тази стена, за него ще се ожени. Дошли тримата. Първият се засилил и като дошъл до това място, казал: „Защо ще се убивам?“ Взел си велосипеда и казал: „Не е тази работа за мене.“ Дошъл вторият, и той казал: „Тази работа не е заради мене. Аз не ще се жертвувам.“ Като дошъл, третият казал: „Каквото и да е, ще я пробия.“ А стената била картонена. Като я блъснал той, другите казали: „Да знаехме, и ние можехме да я пробием.“ Трябва да возите един велосипед със силата на любовта. Само така се пробива тази стена, само така се добива бъдещето, което вие очаквате.

„Благословен Господ Бог наш“

Този живот ни е даден чрез страдания и радости да познаем Онзи, Който ни обича. В бъдещия живот, който иде, чрез любовта ще ни се даде да служим на Онзи, Който ни обича.

„Добрата молитва“

32-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_05_22 Три вида любов
лекция пред общия окултен клас

ТРИ ВИДА ЛЮБОВ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
Изпейте една песен. (Изпяхме „Духът Божи“.)

Защо човек трябва да бъде богат? Защо трябва да бъде сиромах? Всички сте дошли до една граница, дето трябва да се сменят възгледите ви. Ако вие тръгнете от екватора към полюсите и пътувате с тънки дрехи, както се обличат тези, които живеят в тропическите места, колкото отивате към север, ще забележите, че тия тънките дрехи не издържат. Дрехите ще стават все по-дебели и като дойдете на Северния полюс, лицето ви ще бъде покрито с козина. Като тръгнете от полюса към екватора, обратното ще бъде. Дебелите дрехи постепенно ще се сменят, ще се сменят, докато дойдат най-тънките. Лицето му ще се открие. Казва: „Трябва да има открито лице на екватора; трябва да има покрито лице на Северния полюс.“

Сега вие може да разбирате какво отношение има между аналогиите. Много мъчно е човек да си служи с изясненията на аналогиите, защото тогава може да се правят кардинални погрешки. Ако една аналогия не я туриш на мястото, може да се отдалечиш толкоз надалече, че да изгубиш всичко.

Сега понятието ви за любовта какво е? Казвате „любов“, но нямате едно основно понятие за любовта. Любовта е на степени. Човешката любов е любов на мисълта. Тя е любов на възпитанието на човека. Има една възпитателна любов. Майката ражда едно дете. Туй дете първоначално ни най-малко не е разумно. Тя, като го гледа, на него гледа като един, който се занимава с растенията в една градина. Тя гледа като на едно семе. Градинарят, като погледне на семето, вижда, че в него се крие нещо. Посади го и очаква и накрая туй семе даде плод. Този градинар гледа на семето по единствената причина за плода, който то дава, който това дърво принася. Едно дете като се роди, майката като градинар предвижда това семе какво ще даде. Тя очаква, че от туй дете ще излезе нещо. Тя полага всичките си усилия да излезе нещо. Тези градинари наричат знаменитите ботаници, които се занимават с растителното царство, изучават законите.

Вие, например, имате понятие за растителното царство, че растенията са

глупави, не им стига умът. Казва: „Дърво е това, глупак." И за някого казват: „Дърво е този човек." Искат да кажат, че не е сигурен. Това е погрешно схващане. Дърветата са отлични философи на мълчанието. Те кардинално мълчат. Мълчат, но всякога разбират всичко.

И понеже растенията са много горделиви – по-горделиви същества от растенията няма, много горделиви са, – пет пари не дават за убежденията на другиго. Каквото и да кажеш на тръна, той казва: „Мене не ме интересува." На бора каквото и мнение да му кажеш, казва: „Не ме интересува." Каквото и да му кажеш. Всичките са много самостоятелни. Че са много горделиви, се познава, че като са дошли на Земята, издигат се нагоре, нависоко, искат да завладеят света. Пък са и учени. Разбират много хубаво от химия. Разбират много неща от Слънцето. Схващат слънчевата енергия, правят плодовете. И благодарение на тия учените растения, те са дошли на Земята, едни от най-умните слуги са растенията, които са дошли да подготвят пътя на човека. Те са създали най-красивите форми. Пеперудите после дойдоха и те от растенията се учиха. Растенията станаха учители на пеперудите как да си правят дрехите. Най-първо нашарени дрехи имаха растенията, занимаваха се с тях.

Сега аз донесох цигулката си, за да ви дам един пример. Има хора, които се прехранват с цигулката. Добре знаят как храната им идва. Цигулката е направена от едно горделиво дърво, много честолюбиво, трябва да се пази. Ако малко я обидиш, не свири. Трябва много хубаво да я пазиш. Аз държа цигулката, то е един начин за възпитание. Тя не обича да я обиждаш. После, и лъка ще пазиш. Който обижда цигулката си, той не прокопсва. Ще я пазиш, ще я държиш много нежно, няма да я стискаш, като я хванеш, нежно ще се отнесеш. Тя не обича да я стискат. Като вземеш лъка, ще бъдеш много внимателен. Ако не правиш така, както тя иска, погледнеш, тя се отлепила, пукне се някъде. Щом не свириш хубаво, хората не дават нито пет пари като цигулар. Ако я обича, веселие, ред и хармония ще има вкъщи. Един музикант, ако обича цигулката си, и жена му ще го обича, и децата му ще го обичат; ако не обича цигулката си, и жена му, и децата му няма да го обичат. Че, тя създава най-хубавите тонове, взeме няколко тона. Съединените са тук растенията и животните. Като свири на тази струна, най-първо съкратява струната, образува известни тонове. Ти може да повишиш тоновете, като стегнеш цигулката. Може да образуваш четири, пет тона. Трябва да знаеш, че ще дойдеш до едно място – ако потеглиш повече, ще се скъса струната.

Струните представят човешката нервна система. Цигулката е човешкото тяло. Струните са нервната система, по която човешкият ум работи, свири. Ти като напрягаш нервната си система, няма да преминаваш границата на

туй нагласяване. Ако стегнеш повече, скъсват се струните. Казвам: Всеки един от вас трябва да е цигулар. Цигулар, да изучава нервната система, понеже там, като минава през нервната система енергията, образува се човешката мисъл. Всяка една мисъл съставя един тон. Всяко едно чувство съставя един тон. Всяка една постъпка съставя един тон. Но вече имате 3 вида музика. Има една музика, която аз наричам органическа музика, която създава човешкият организъм. Има и психическа музика. Тази статическа музика, тя е механична. Тя само може да даде един подтик на движението. Когато говоря за органическата музика, разбирам онази музика, която влияе върху чувствата. Щом говоря за психическата музика, разбирам музиката, която влияе на човешката мисъл. Двете музики – механическата и органическата, са отражение на психическата. Музиката слиза отгоре надолу.

Та казвам: По някой път ви слушам. Вие днес пяхте „Давай, давай“, може да пееш без да мислиш, какво даваш? Какво може да дадеш? На един човек може да дадеш светлина. Да му запалиш една свещ. Зимно време да му дадеш хляб. Хляб може да му дадеш, после гориво, топлина може да му дадеш. Щом му дадеш пари, средства, това са вече външни условия. Парите и средствата, това са поощрение отвън. Хлябът е поощрение отвътре. Светлината, която на един човек се дава, е поощрение от Божествения свят.

Та казвам: Вие само като започнете да изучавате механическата музика, трябва ви цял живот, за да разберете как се трансформират тоновете. Вие изучаване мажорните и миньорните гами. Сега някои мислят, че има знаци. Гамата е миньорна, когато тоновете се понижават. В понижението на един тон се добива мекота. В истинската музика в повишението на един тон се добива сила, мекота, устойчивост. Сега в механическата музика щом повишаваш един тон, става дрезгав. Защото, за да повишиш един тон, мисълта ти трябва да работи. Сега аз вземам като изяснение музиката. Вземам човешкото тяло като един инструмент, който Бог ви е дал.

Сега туй, което ви говоря, всички не ви интересува. Да кажем, някого от вас го боли кракът. Казва: „Що ме интересува мене музиката, боли ме кракът.“ Някого боли кракът, някого гърдите го болят, някой има главоболие. Казва: „Какво ми разправяш за музика, аз не мога да вървя.“ Лесна работа. Вие, ако ме слушате 2–3 години, ни ревматизъм ще остане, всички болести, които имате, ще минат. Ще направим тук една клиника.

Вие сега не разбирате защо човек трябва да работи. Работата е музика. Ако искаш да се лекуваш, ще работиш през май и юни. Мине ли май и юни, не бутай земята. Ако искаш да се лекуваш, през май и юни работи, копай

земята. Тогава теченията слизат от Слънцето, минават през екватора отдолу, отделят се към полюсите. Особено към северното полушарие върви едно течение. Ако вземеш една мотика, или бел, или лопата, като работиш, тази енергия през лопатата минава в тялото. И както всички растения през май и юни се обличат с най-хубавата дреха, така и вие може да [се] ползувате от тия енергии. Ти ако през май половин час работиш с лопатата, ако те боли кракът или стомахът, или бъбреците те болят, работи! Свещен е трудът през май. Не целия ден да работиш, половин час е достатъчно, за да се лекуваш. Тук една сестра я болеше кракът, като поработи, в половин час изчезна болката ѝ.

Но с един ден не става. Предупреждавам ви. Свещено ще работите! Ако не работите, не се меся за болестта. През май и юни ще считате половин час работа за ден за свещено. Мястото трябва да е свещено, да не [бъде] дето хората минават. Ще имаш една градина, 4–5 декара. Братя и сестри ще се наредят, ще направиш едно гимнастическо упражнение, което е за лекуване. То е за които са болни (които не са болни, са свободни), които са болни или които нямат разположение, главоболие имат. Аз засягам работата. Ние не трябва да бъдем като тия цигулари, които искат от цигулките си да извадят нещо.

Дървото е един добър проводник. Ако вие имате едно перо от дърво, все трябва да имате нещо дървено, за да бъде един добър проводник. Вие не знаете произхода на тази материя, от която е образувано дървото. Какви умове са работили върху дървото! Върху тия форми са работили ангелите, то е цяла култура. Тази материя те са я събирали. Само един ангелски ум може да създаде едно дърво. Животните са ги създали архангелите. Като дойдете до металите, тях пък са създали херувимите. Вие сега казвате: „Проста работа е тази.“ Не е проста. Тази струна се дължи на работата на един архангел, на някой херувим. Ние като не зачитаме неговата работа, и той няма да зачита нашата.

Казвам: Ще имате едно свещено чувство за нещата. Трябва да знаете следното, две неща трябва да държите в ума си. Да познавате Бога като Същество, Което обича всички, в Което Същество ние живеем. И То ни обича без разлика – и най-малките и най-големите същества Той еднакво ги обича, понеже то е Неговото тяло. Бог не може да бъде в противоречие с удовете си. Всичко онова, което е в Него, обича го. Ние, които живеем в Бога, ние съставяме част от Него и ние трябва да Го обичаме. Ние трябва да обичаме цялото. Ние не може да обичаме всички, понеже всички не са в нас. Ние сме във всички, в Бога, в Единия, Който обича всички. Ние трябва да обичаме само Единия, Който обича всички. Тази е философията.

Казва: Що е човек? Човек е същество, което обича Единия, Който обича всички. Що е Бог? Бог е Същество, Което обича всички.

Та сега, ако вие не обичате Бога вътре в себе си, ни музика може да имате, ни живот може да имате. Да обичаш Бога значи да Го познаваш. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил." Казвам: Тази е новата философия. Трябва да влезе в ума ви. Гледате един човек, казвате: „Какво струва, аз не искам да зная заради него." Той, като човек, има право като човек, но ти не трябва да пренебрегваш Божията любов към него. Бог има към него същата любов, която има към тебе. Дотолкоз, доколкото се увеличава любовта ти към Бога, дотолкова и Бог ще се изявява в тебе. Според степента на твоята любов ще зависи и изявлението на Бога. Колкото повече Го обичаш, толкова ще станеш по-благороден, по-силен, умът ти се разширява. Колкото любовта се намалява, слизаш надолу. Когато любовта съвсем се намали, ти ще замязаш на един камък, който се търкаля по пътя.

Казвате: „Какво трябва да правим?" По някой път седите и казвате: „Ние трябва да обичаме Учителя." Не, аз искам вие да се научите да обичате Бога. Само като обичате Бога, Той ще ви научи как да обичате хората. Без любовта към Бога, никого не можете да обичате. По никой начин, невъзможно е. Само моята душа може да научи ръката как да обича другата ръка. Ако ръцете не са свързани, ако пръстите не са свързани с душата, те нямат никакво отношение. Щом са свързани с душата, само тогава може да се обичат.

Казвам: Любовта към Бога ще ви научи как да се обичате един друг. Обичта към цялото, то е закон на Бога. Туй изкуство само Бог може да ни го покаже. Как да се обичаме всички, само Бог може да ни обича, никой друг. И ангелите учат същия закон. И хората трябва да учат същия закон. Ще кажете, че Бог е Онзи, Когото ние обичаме, Който обича всички, чрез Него ние се учим как да обичаме. Вие и милиони години след като обичате, няма да можете да обичате всички, но ще обичате повече.

Най-първо ще обичате едного. Първо човек обича себе си и после майка си, баща си, брата си, сестра си, своите приятели, познати, своя народ, чуждите народи, после ще започне да мисли за ангелите, които не вижда, после ще мисли за боговете. Вие богове срещали ли сте в света? Ангели сте срещали много пъти. Вие вървите, кракът ви изкълчен, срещне ви един ангел, поправи ви крака. Казвате: „Много добър човек." Той е ангел, той не е човек, той ви помага, усмихва се и ви казва: „Няма нищо." Вие страдате от някаква болест. Той само ви пипне, даде ви лекарство – веднага болестта изчезне. Той не е лекар, той е ангел, който разбира това изкуство.

Хората са същества, които мислят, а пък ангелите са същества, които служат. Следователно от ангелите идваме да се учим. В училището идват тук хората да се учат. Но още не сте се научили как да служите. Сега, тъй като казвам „не знаете да служите“, вие вземете, че турите запетая след „не“ – „не, знаете“. Значи имате една положителна дума. Не не знаете – не искате да служите, както Бог ви учи. Вие мислите, че може да служите, както вие разбирате. Но в света всички трябва да се научим да служим както Бог изисква, както Бог е определил закона. Ако трябва да свирите на тази цигулка, има известен ред. Трябва да я нагласите. Ако високите тонове горе ги обтегнете и ако обтегнете слабо долу ниските тонове, ще измените целия строй. Защо я нагласяват така? Така е по-лесно за свирене.

Казвам: В съвременния свят ние всички сме свикнали да морализираме. Казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Много мъчно е да свириш много добре. Много мъчно е да мислиш много добре, пък и да работиш добре е много мъчно. Ти не можеш да работиш добре, ако любовта не е една подбудителна причина. Казвам: Тази любов, която стимулира ума да мисли, тя е истинска любов. Тази любов, която стимулира сърцето да работи, тази любов е истинска. Тази любов, която стимулира стомаха да работи, тя е истинска любов. Тази любов, която те стимулира да говориш хубаво и красиво, тя е истинска любов. Човек трябва да говори на другите хора, както на себе си.

Когато някой път дойде някой при мене, аз си казвам: Как бих искал с мене да постъпят? Дойде някой при мене, някой път аз не съм разположен, не не съм разположен, но имам по-важна работа. Виждам, той дошъл за детински работи. Дошъл той, кракът го боли. Казвам му: „Ще оздравееш.“ Пък не обичам ни белите, ни черните лъжи. Искам да бъда към него искрен, не да бъда любезен, но да го посрещна, както себе си посрещам.

Сутрин, като стана, посрещам себе си. Имам известни правила. Аз никога не ставам с левия крак. Ще подигна крака си, ще кажа на десния си крак: „Бъди тъй добър да ми услужиш.“ Казвам и на левия: „Ще бъдеш тъй добър да ми услужиш. През този ден услужвайте си.“ После дам наставления и на пръстите си. На палеца казвам: „Ти си свързан с Божествения свят – бъди снизходителен, помагай в живота навсякъде.“ На другите пръсти им казвам: „Слушайте вашия баща каквото ви каже.“ На всеки пръст давам разпореждане какво да прави. На показалеца казвам да бъде благороден в постъпките, на средния пръст казвам да бъде справедлив. На слънчевия казвам: „Хубаво ще се обличаш, красив ще бъдеш, добре ще пееш, добре ще свириш.“ На малкия казвам: „Добре ще

вършиш търговските си работи.“ Като наредя тях на работа, дам разпореждане и на очите, на клепачите си как да мигат. След като дам разпореждане на всичките си удове, аз, човекът, отивам при Бога да се представя. Казвам им: „Имам един Баща, когото вие всички трябва да обичате, Когото вие не познавате. Той е по-добър от мене.“ Казват: „Искаме ние да Го видим.“ Казвам: „Ще Го видите с мене заедно.“ Като се върнем, всички са доволни, казват: „Много добър баща имаш, за пръв път виждаме такъв баща.“

Сега, вие по някой път оставяте космите си разбъркани. После, трябва да имате един много хубав гребен. Какъв трябва да бъде гребенът? Едно време хората си чешеха косата с гребен от слонова кост, сега правят гребени от кости. Но аз бих желал да имате гребен, направен от черешово дърво; един гребен, направен от крушово дърво; друг гребен, направен от ябълково дърво. Трябва да имате десетина–двадесет гребена. Защото всяко едно дърво в себе си е един гребен. Колкото гребени съм взел – толкова години съм забелязал това – щом като взема един гребен, направен от някое животно, като го туря някой път в косата, чупят се в моята коса зъбите. Защо? Тия гребени не могат да издържат на ония трептения, които косата има. По някой път имам един начин и трябва да каля гребените си, за да не се чупят зъбите на гребените. Казвам: Ще имате един гребен и ще му четете молитва. Ще му кажеш: „Ти трябва да бъдеш много благороден.“ Ще туриш, че гребенът трябва да бъде най-благороден. То са 250–300 [000] антени, които са свързани с целия космос, с новините, които идат от целия свят. Ти се чешеш с един гребен, който разстройва всичката тази Божествена работа. Тия същества дойдат, счупят гребена, счупят му зъбците.

Та, ние, съвременните хора, седим и мислим за оня свят, мислим за своята святост, мислим за своята добрина. За онова, което Бог ни е дал, ние не го ценим. Ти не оценяваш ръката си, за която колко хиляди години взела, докато Бог създаде ръката. Ти може да оцениш каква голяма услуга ти прави всеки пръст. Ако осакатиш показалеца, знаеш ли колко много ще изгубиш? Ако осакатиш показалците в двете ръце, ще изгубиш всичкото благородство. Ако осакатиш палеца, ще изгубиш волята си. В старо време, когато искаха да накажат един престъпник, който бил упорит, отсичаха палеца му. И той изгубва волята си. Като станеш сутрин, ако искаш да уякчиш волята си, най-първо подвижи палеца си. Показалеца, и него ще движиш. Ако се отреже средния пръст, ще изгубиш проявата да бъдеш справедлив. Ако се отсече слънчевият пръст, ще изгубиш чувството си за хубавото. Това е издънка, един резултат на целия човек не само, [но и] на цялото човечество, но и на всичкото битие вътре да изпълняват волята Божия.

Сега туй, което ви обяснявам, искам да ви дам един стимул да видите, че вие имате едно богатство, което трябва да оценявате. Нали имахте тема за богатството и сиромашията. Всеки човек, който така разбира, той е богат. Всеки човек, който така не разбира, той е сиромах човек. Сиромашията е едно неразбиране. Но сиромашията е и едно благо в света. Вие като сиромах може да станете богат. Само сиромасите са кандидати за богатството, а само богатите са кандидати за сиромашията. Следователно, ако вие сте сиромаси, вие сте кандидати за богатство; ако сте богати, вие сте кандидати за сиромашията. Аз наричам сиромах човек всеки един, който служи на Бога. Той е сиромах, учи се в училището да служи. Сиромах е всеки човек, който се учи, че трябва да дава от себе си.

Сега виждам, богатите хора не слушат. Те седят и се учат само да заповядват. Казва: „Направи това, направи онова!“ Всичките са капелмайстори. Че, капелмайстор може да бъде само онзи, който знае да свири на всичките инструменти в оркестъра, знае и всяка партитура, както и всеки инструмент свири.

Така е в Божествения свят. Всяко едно достойнство, което го има, той го заслужава. Там най-големите, най-учените хора са най-услужливи. Те са най-кротките, най-скромните. Тук гениалните хора те не искат да знаят. Там гениалните са най-услужливи, те са готови да ти услужат всякога. Не може ти да го предизвикаш, понеже щом ти услужи, законът е такъв: щом ти искаш повече, той изчезва. Докато го виждаш, той ти служи. Щом искаш повече, отколкото ти трябва, той изчезва. Ако нещата във вашия ум и във вашето съзнание изчезват, вие сте искали повече, отколкото трябва. То са възможности. Дотогава, докато имате една реалност, докато вие сте в правия път, вървите в Божественото, търсите нещата както трябва, развивате се правилно. Щом искате повече, хармонията се нарушава, изгубва се. И в Божествения свят никога не обичат да натоварват един човек повече, отколкото трябва и не му снемат товара, съвсем да го лишат. Ще му дадат толкоз, колкото му е потребно.

При сегашните условия вие идете при мене и ми казвате: „Учителю, да ни заведеш в духовния свят, да видим горното училище.“ Че, тогава какво понятие имате вие за оня свят? Представете си, че дойде една мравка и каже: „Учителю, покажи ни човешкия свят, къде са тия ученици.“ Мравята по гърба на тия ученици ходи, по главите ходи и иска да знае къде са тия ученици.

Оня свят е тук. Ако вашето съзнание се отвори, ще го видите. Какво обяснение да ви дам? Представете си, че седите и пипате тия лампи.

Казвате: „Какви са те?“ Как ще ви ги обясня? Оня свят е като лампите – като запалиш лампите, излиза светлина и светлината се разширява. Ако Божествената светлина премине във вас, вие ще ги видите, не само ще ги пипате и така да ги схващате. Ще ги видите, ще се открие пред вас един широк свят. Ще кажете: „В тъмнина сме били, не сме виждали туй нещо!“

Та казвам: Ако светлината не дойде във вас, не може да се прояви и любовта. „Виждане“ какво значи? Да видиш, то значи да разбираш, да знаеш, да имаш светлина. Да виждаш значи да имаш отношение към нея. Познаване трябва да имаш, а щом имаш познаване, любовта ще започне да действува. Та, сега, на всинца ви препоръчвам най-малко по половин час през май и юни да копаете, да работите земята. Ако нямате ваша градина, идете в градината на вашия приятел. Като помагате на градината на вашия приятел, ще си помогнете и на вас. Сега този закон ще приложите.

Някой се намира в затруднение. Затруднението от какво произтича? Имате семейни затруднения. Бащите имат затруднения със своите синове; майките имат затруднения със своите дъщери; господарите – със своите слуги; учителите – със своите ученици; някой път цигуларите имат затруднение със своите инструменти. Всичките хора имат мъчнотии. Мъчнотиите показват известни отношения, които трябва да ги урегулирате.

Със слугата как трябва да се отнасяш? Ако се отнесеш съзнателно, любовно, най-първо ще мислиш добре за него, ще чувствуваш добре за него и ще постъпваш добре с него. Най-първо, за един свой слуга ще имаш добро мнение. Аз на вас ще ви дам едно правило: като срещнеш един човек, не търси да му намериш погрешките. Защото погрешките той си ги носи, той сам може да ги е видял. Най-първо, като срещнеш едного, ако искаш да имаш отношение, намери една добра черта, върху която може да си държиш ума. Като намериш една добра черта, този човек ще се отвори за тебе, ще видиш, че в този човек има нещо хубаво.

Ще ви приведа едни действителен пример какво отношение има човек и как трябва да постъпва. Пътувам от Варна за Бургас с един приятел, Бъчваров, издател на „Родина“ – много практичен, духовит, съобразителен, разговорчив, но разбираше много добре интересите си. Той си носи колелото, а аз нося едно малко куфарче, една чанта. Пътуваме за Бургас, но валяло дъжд, че целият път покрит с вода. Той взе колелото, ще се качи на него и ще носи и моята чанта – така казваше, като тръгнахме. Но толкоз дъжд валяло, че трябваше да носи колелото си на гърба. Така кално, не може да кара колелото и аз нося чантата си. Стигаме до една кръчма до

река Камчия, тя така придошла, целия път заляла, не се вижда мостът. Казва: „Не можем да минем, трябва да намерим някой да ни прекара, половин метър водата над пътя, не може да минем, ще се издавим.“ – „Ще минем – рекох – по водата.“

В това време се задава един българин с една хубава каруца, пъстра. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви услужи, но той е един налет, в цялата местност не съм виждал да направи добро.“ Казвам на Бъчваров: „Ти толкоз ходи, иди му кажи.“ – „А не – казва – аз не го чутам. Страх ме е.“ Казва ми: „Ти не може ли да му кажеш нещо? Той гледа така…“ Отивам при селянина и му казвам: „Можеш ли да направиш една малка услуга?“ Той ме гледа. Казвам: „Имаме едно колело, да го вземеш на каруцата. Ти ще вървиш с каруцата напред, ние ще си запретнем крачолите си, ти само ще ни показваш пътя.“ Забелязах една малка усмивка на лицето ме. Казва: „Може, човещина е това. Как ще ходите, и вие ще се качите на каруцата, и колелото ви.“ Турихме колелото на каруцата, оставих Бъчваров да седне до него, седнах аз отзад. Заведе ни човекът в дома си. Този, проклетият човек ни гощава, направи ни баница, разговаряхме се до късно. Бъчваров го абонира за списанието „Родина“. Сутринта рано ни изпраща близо 4 километра. Казва ни: „Моля, минете и друг път, хора сме. За нас хубаво е да минат хора да ни просвещават.“

Аз, като го видях, виждам в него една хубава мисъл. Казвам му: „Прояви доброто, което е в тебе.“ Намерих едно хубаво чувство и една хубава постъпка. Кръчмарят като видя, че е готов да ни услужи, той си прехапа устните. Този човек се родил добър, но не може да го прояви, другите го считат за лош, без да е лош. По някой път хората може да ви мислят, че сте лош човек, но се крие нещо много хубаво във вас, което никой друг не може да направи.

Та казвам: Ще правите нервната си система, не налягайте нервната си система. Ще се научите да свирите. Сега аз турям обратното: вие ще турите основния тон, доминантния сол в главата си, ми ще турите в дробовете си и до – в стомаха си. Когато ядете, от до ще започнете; когато дишате, от ми ще започнете; когато мислите – от сол ще започнете. До, ми, сол – основните тонове. В онази органическа музика така е. Защото в Божествения свят има особени ангели, които произвеждат основния тон на мисълта – сол. Когато този тон се произведе, той отива по цялото тяло. Турят в действие един Божествен закон, който образува трептения и като се разпространят те, образуват светлина. Тогава всичките други тонове се нареждат около сол. Всеки тон се нарежда на своето място. Най-първо, щом вие имате едни основен тон, основният тон на вашата мисъл ще бъде сол. Основният тон на вашите дробове ще бъде ми и основният тон на

вашия стомах ще бъде до.

Това не е абсолютно, относително е така, защото в психическата музика там другояче е поставено. Казвам: Затова във вашата мисъл гледайте да схванете сол добре. Да имате разширение в мисълта ви. Щом дойдете при ми, мекота има. Една малка мекота, едно завиване, пластичност трябва да има в дишането. Щом дойдем до до, храната трябва да се разчупи, да се разглоби хубаво, да излезе онова, което е вътре, енергията, която е скрита в храната трябва да се извади, да влезе в тялото и да се предаде в човешката мисъл, за да може човек да работи заради Бога.

Та казвам сега: Условията, при които живеем, всеки един от вас иска да подобри живота си. Вие не можете да подобрите живота си според методите, които аз употребявам за себе си. Всеки един от вас си има един специфичен метод. Принципите са еднакви, но правилата, по които се проявяват, са различни. Вие трябва да имате едно правило: не трябва да подражавате както пее едни. Например вие пеете „Давай, давай“. Тя започва от ла. Ако песента започне от сол, придобива повече мекота. Като пеете „Давай, давай“, трябва да схващате идеята: не само да се радвате на онова, което Бог дава, но всеки трябва да счита, че и той трябва да дава тъй, както Бог дава.

Онова благо, любовта, която иде, тази любов трябва да излиза из сърцето. Туй се разбира. Може да считате пари да се дават, хляб давай, всичко давай. Само любовта може да дадеш някому. Ти пари не може да дадеш някому. Какво благо ще донесе, ако дадете пари някому? Ще направи оръжие да убие някого. Може да подкупи някого. Единственото нещо, което може да дадеш, е любовта. Тя ще направи човека нов да стане. Единственото нещо, [с което], като дадеш, не може да злоупотребиш, то е любовта. Всички други неща, които не са с любовта, може да се злоупотреби с тях. Със знанието може да се злоупотреби и със силата може да се злоупотреби. Дойдеш ли до любовта, изключена е дисхармонията.

Като започнете да пеете „Давай, давай“, с любов трябва да даваш. То е истинското даване. Ако даването може да се произведе от любов, то е на място. Ако пееш с любов, ако свириш с любов, то е на място. Всичко онова, което вие може да вършите с любов, то е сега важно.

Вие това го знаете, но Черната ложа, която изопачава умовете на хората, казва: „Не си струва да се живее по любов, не му е времето сега. Какво ще се занимаваш с любовта! Сега ти, стария човек, на стари години ще се учиш да пееш! Що ще ходиш на разходка, почивай си.“ Ако речеш да се

облечеш: „Не си млад момък или млада мома. Ти, стария човек, какво ще си туриш бели дрехи – черни дрехи си тури…“ Мъдрият човек трябва да бъде облечен скромно, но хубаво, чисто. Ако имаш една дреха с 20 закръпки, да са чисти, дрехата да е изчистена. Всеки, който види, да каже: „Чист е.“ Ако имаш един панталон с 20 закръпки, тури разни цветове закръпки: зеленичко, червеничко – ще станат много хубави, модни.

Та казвам: Сега вие се стремите да угодите на хората. Една мома, като се влюби в един момък, казва: „Без тебе не може да живея, ти си ми ангел-спасител.“ Много добре. Но след 4–5 години тази любов изчезне, казва: „Умирам от тебе.“ Човешката любов започва с най-хубавото угощение, с най-ласкавите думи и в края – един ритник и свърши се. Такава е човешката любов. Ангелската любов започва с най-лошото. Аз считам, ония хора, които са груби, са по-добри. Първо той те нагруби и после стане по-добър. Както този българин от Варненско – най-първо гледа кръвнишки, после услужва. Казва: „Аз никога не предполагах, че в този човек има такова добро.“ „Много се лъжете“, казвам.

Започнете по ангелски, докато дойдем до Божествената любов. Не че човешката любов е лоша, до половина тя е отлична. От половина насетне има обратни действия. Като започнете с човешката любов, като дойдете до обяд, ще възприемете ангелската любов, че да започнете добре и да свършите добре, с ангелската любов. Ако мислите, че подир обяд по човешки може да живеете, вие ще свършите с катастрофа. До обяд по човешки, от обяд до вечерта по ангелски ще живееш; като стане нощ, тогава ще повикаш на помощ Божествената любов, която започва добре и свършва добре. Стани човек до обяд, от обяд до залез слънце стани ангел, като стане вечер, стани Божествен. Тогава ще имате човешка, ангелска и Божествена любов. И тогава целият ви живот, от единия край до другия, ще бъде едно Божествено благо.

Като се събудите сутрин, молитвата ви да бъде: „Господи, само Ти си Единият, Който можеш да оправиш всичко. Научи ни да Те обичаме тъй, както Ти ни обичаш.“

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
34-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 май 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_05_24 Светлина, топлина и сила
лекция пред специалния клас

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

Имате ли тема? „Нямаме.“ Изпейте една песен.

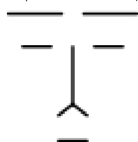
„Грее слънцето“

Каква беше последната ви тема? „Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“

Каква е причината, може ли да се обясни? Ако кракът на един човек е крив, как ще се изправи? Или ако носът му е крив? Защото носът може да бъде крив. Или ако постъпката му е крива? Кривата линия може да е намясто, може да не е намясто. Кривата линия е накривена или навътре, или навън. Какво значение има? Кракът, наместо направо да върви, той е изкривен.

Ако някой път чувствате противоречие в себе си, не сте доволен, смущава ви някоя ваша мисъл, едно ваше желание или постъпка. Тази мисъл не е много лоша, нито е много добра. Следователно от какво сте недоволен? От една ваша мисъл сте недоволен. Например някой път имате една идея, физическа идея. Аз наричам физически идеи тези въплотени идеи, които са видими, може да се изразят. Има идеи, които са невидими. Например как ще изразите едно чувство, което ви е приятно? Имате някаква вътрешна приятност, но какъв физически израз ще му дадете? Когато духом сте неразположени, как се поставяте? Значи човек, който е разположен, поставя устата по един начин.

Човек, начертан само с прави линии, цяло математическо отношение има. Тези линии отношение имат, защото тия линии на веждите може да са по-дълги, тогава ще имат едно отношение. Ако линиите на очите са по-дълги, ще имат друго отношение.

Вие, ако изучавахте себе си на едно огледало, ако вие имахте съзнанието и десет години се наблюдавате, ще видите една промяна, която се дължи на три фактора: дължи се на вашата мисъл, на светлината, която прониква във вашия мозък; ще забележите някаква промяна, която произтича от

топлината, която иде от вашите дробове; и друга промяна, която излиза от силата, която употребявате вие за сдъвкване на храната. Човек, като хване храната в зъбите си, той има сила, къса, за нищо не му мисли. Ако баща ви и майка ви са били много добри хора, ако са били умни, после – имали добри сърца и не са злоупотребили със своята сила, веднага ще забележите, че някаква симетрия има, харесвате лицето. Щом започнете да се отдалечавате от влиянието на баща си и майка си, от своето влияние, което имате в себе си, започне външната среда да ви влияе, хората ви влияят, веднага ще забележите една промяна във вас, може да забележите, че не ви харесва лицето. Не знаете къде е станала, но чувствате промяната.

Може да се употреби една дума, която ви дразни. Каква е разликата между шокира и дразни? Шокира значи удря. Дразни? Онзи, който разбира произхода на думите: дразни – по права линия върви. Децата някой път с пръчка дразнят кучето, пък то лае. Шокира е като един, който удря, че произвежда едно дразнене. Дразненето и шокирането вървят по една и съща линия. Дразненето върви по права линия, по права плоскост, а шокирането върви по крива. (Учителят показва с ръка.)

От шокирането и дразненето имате два различни резултата. Ако постоянно се дразниш, ще се образува една плоскост в тебе. Сега, като се дразниш, къде ще се образува тази плоскост? Ако постоянно се дразниш, туй дразнене ще се отрази в устата ти, ще се отрази и върху широчината на носа ти, дразненето ще се отрази върху веждите ти, и то в областта на ума, в най-нисшите области на човешкия умствен живот. Веждите показват най-нисшето схващане на ума, то са веждите. Границата между духовния свят и умствения свят, това са веждите, а пък границата между духовния и физическия свят е под носа – двете отверстия на носа, това са граница. Или у мъжете мустаците, това са граница между духовния и физическия свят. В мъжа тази граница е силно определена – мустаците, като изникнат, определят границата. Най-после от челюстта на човека надолу съставя една още по-нисша област, една област, която наричат тринайсета област. Областта на всичките нещастия започва от брадата надолу. Сега на всичките тия линии вие не може да видите отношението. Някой път очите са големи, някой път веждите са тънки, не знаете причините.

Линиите, които очертават челото отстрани, някой път може да са прави, някой път може да са наклонени, долу – по-широки. Друг път могат да бъдат горе по-широки, долу – по-тесни. Може горната част на челото да е по-широка, долната да е по-тясна. Това се дължи на известни физически материални причини. Някой път се дължи на съзнателни причини.

Да кажем, вие сте недоволни. Недоволни сте, че не сте учен човек. Казвате:

„Да бях учен човек.“ Не сте доволен, че не сте учен човек. Как се придобива учението? Вие за учението имате материалистично схващане, както богатите. Тази идея за богатството е чисто материалистична. Като имаш вложени петстотин хиляди лева, ти си богат, но ти не знаеш какво нещо е богатството. Тия пари ти не си придобил, те са оставени. Ти не познаваш силата и цената на парите, ти не знаеш за какво да ги употребиш. Ако имаш петстотин хиляди лева, за какво ще ги употребиш? Ако вие осиновите един вълк и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Ако осиновите един вол и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Или дадете на един млад момък петстотин хиляди лева, или на една млада мома, за какво ще ги употребят? За петстотин хиляди лева таман ще получи едно знание. Пет години като следва в странство, всяка година по сто хиляди лева като харчи, той богато ще свърши, по медицина ще свърши, може по архитектура, може по инженерство. Може и младата мома, и тя да свърши. За какво още може да употребяват петстотин хиляди лева? Може да вземат земя, да направят едно стопанство, да си направят една къща за сто хиляди лева, една хубава чиста къща на два етажа, може да си направят за четирийсет и пет хиляди лева една къща на един етаж, пък може да си направят една хубава градина.

Сега вие разглеждате живота, на всинца ви липсва нещо. Може ли да си дадете отчет? Всеки един от вас е недоволен от себе си. От какво е недоволен? От какво е лишен? Той е лишен – има къща, която не му достига. В мозъка липсва му нещо. Някой усеща, че не му достига нещо в дробовете, казва: „Не мога широко да дишам, много съм стеснен, защото условията на чувствения свят, на духовния свят са неблагоприятни, отразяват се на дихателната система, не може да дишам свободно.“ Ако условията са още по-лоши, този човек казва: „Не може сладко да хапнеш, постоянно тревоги.“ Като яде, не може да се радва на яденето. Той се занимава с ядене, смущава го някаква мисъл. Той мисли, че някаква мисъл го смущава, пък то нещо от физическия свят го смущава. Допуснете, ядете хубаво ядене, веднага имате колики в стомаха. Не знаете причината, но сте неразположен. Тази болка произвежда известно неразположение в ума ви, тази болка произвежда известно неразположение в дробовете ви – не знаете причината.

Съвременните хора, които изучават храненето, намират, че електричеството и магнетизмът приготовляват всичките болки в стомаха. Когато се набере много електричество в стомаха, свиват се капилярните съдове, храносмилането не става правилно, и тогава се образуват болки. Някой път, вие сте чувствали, като седите, и нещо ви прободе, бодне ви като с някоя игла, и вие подскочите. Ако идете при някой лекар, ще каже,

че имате нещо неестествено, ще му даде някакво обяснение. Но аз просто изяснявам: тази болка, този бодеж, се дължи на това, че в известна област се събира повече електричество, отколкото трябва. Ако погледнеш, всяка клетка е обвита с електричество. Някой път туй електричество се съединява с външното електричество. В туй съединение се образува туй бодване. Тия бодвания не са лоши. Образуват се искри, и те бодне нещо. Някой път бодежът може да е в крака, може да е в гърба. Стават такива бодежи.

Електричеството има един закон да се уравновесяват силите. В природата не обичат излишно електричество. Някой път може да имаш недоимък на електричество. Някой път сте много активни, дължи се на електричеството. Някой път сте лениви. Леността се дължи на недоимък. Имате една желязна кола. Спрете парата, спрете огъня – колата е ленива, седи на едно място. Пипнеш, студена е. Ако турите вода в една съвременна машина, турите и огън, започва да се стопля, пръска оживяване. След туй, като че нещо се тръсне, бутнете една ръчка и машината тръгне веднага. Вие казвате: тръгна машината. На какво се дължи нейното движение? Дължи се на съчетанието на вода и огън, съединени с желязото, от което е направена – машината тръгва. След като работи, този инженер, който кара колата, слиза от нея, изхвърля огъня, пуща водата и веднага тя изстива. Какво бихте казали, ако някой ви пита защо машината спря? Какъв отговор бихте дали, защо спря? Дошла е до крайния предел на пътя си, дошла до гарата, тази машина по-нататък не може да иде. Може да се върне по обратния път, отдето е дошла. Ще забележите, че тази машина ходи от единия край на линията до другия. Какво свършва? Сама за себе си машината какво е свършила, какво е спечелила? Всеки ден имаме изразходване на водата, на огъня, изразходване на механична сила. След като работи петнайсет–двайсет години, тя е остаряла, започва да хлопа, трябва да се поправи. Вие искате тази машина да я запалите. Казвам, свърши машината.

Представете си, че тази машина е жива. Искате да се понасили. Машината не иска да се понасили, няма туй съзнание. Как ще я убедите, че тя трябва да излезе от този път? Човек е една машина, ходи, трака напред-назад – остарее. Умирането е понасилването. Волът, не трябва да се казва, че е умрял, но понасилил се или, по военному изразено, турено е в запас. Или може да се каже: той е свършил учението си, университета свършил. Докато учиш в университета, живееш, щом свършиш, излизаш от университета. Хубаво е свършването, но нас не ни е приятно. Значи, докато си в университета, имаш програма, има какво да работиш. Като свършиш университета, няма какво да учиш, излизаш от университета. Неприятно ти е, искаш да ти дадат служба. Значи в обществения живот да ти дадат по-

голяма служба.

Вие сте недоволни от себе си. Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни. Причината може да е вашата глава, вашите дробове или вашият стомах. Ако е стомахът, имате изобилие на електричество или недоимък на електричество. Ако е горе в дробовете, може да зависи недоволството от изобилието на топлината или недоимък на топлина. Ако е причината горе в мозъка, там има повече светлина, отколкото трябва, или има недоимък на светлина. Вие сте започнали само със светлината, доколкото регулирате тая светлина във физическия свят, тази светлина, която виждаме. Но има една светлина, от която стомахът се нуждае, има една светлина, от която дробовете се нуждаят, има една светлина, от която мозъкът се нуждае, има едно електричество, от което стомахът се нуждае. Ако светлината, от която се нуждаят дробовете, влезе в стомаха, ще произведе цяла дисхармония. Не е вредна, но не достига тази светлина, тази светлина е за дробовете. Или пък ако внесете светлината на дробовете в мозъка, иска да се ползва вашият мозък, веднага пак ще влезете в едно противоречие.

Сега вие, като не разбирате причините, не намирате причината. Някой път, че не сте учени, намирате причината, че баща ви е виновен, майка ви е виновата. Понеже баща ви не бил богат, майка ви не била богата, донякъде е право. Но баща ви и майка ви в дадения случай, те са само външни условия за вас. Има много случаи, в които бащата е богат, майката е богата, майката е умна, бащата е учен, ще се роди дете, което съвсем няма склонности да учи. Тогава бащата и майката се тревожат – има всичките условия, но не иска да ходи на училище. Седи десет години в странство, харчи пари, свършил е по това, свършил е по онова. Нищо не е свършил, лъже баща си и майка си. Как ще го обясните? Как ще обясните, когато някой път човек в себе си има лъжа? Чувства го. Най-първо, повикаш езика, искаш да ядеш, казваш: „Моля, вижте тази храна за ядене ли е." Той ще близне, ще каже: „Много хубава е, вкусна храна е." Но изядеш храната, и нещо ти стане лошо в стомаха. Стомахът ти казва: „Я вън." Не става за благото, конфискува я, експедира я навън. Знаете какво е конфискувана храна. Вие ще кажете, че е виновен онзи, който я пратил. Езикът ще се извини. Ще кажете: „Защо допущате тази калпава стока да влезе?" Но този инспектор какво извинение ще даде? Казва: „Отгоре видях, че е хубава, не я бутнах по-дълбоко вътре."

Един тук, в София, ми разправяше един анекдот. Ходил да си купи масло. Един шоп му продава една голяма буца – валчеста. Гледа, пипа маслото – хубаво. Казва: „Даде ми го на сметка. Взех го, отидох вкъщи да го топя. Като го стопих, в средата имаше една голяма ряпа." Сега как ще си го

обясните: ряпата ли е от маслото, или маслото е от ряпата? Този шоп само веднъж може да направи това. Втория път вече ще имате една губерка, ще пробиете буцата, ще направите някакво изследване.

При сегашните условия трябва да има разбиране. Най-първо, човек трябва да има разумно схващане откъде иде той. Някой път казвате: „Откъде иде човек?“ Искате по един механичен начин да обясните откъде иде човек. Откъде иде? Иде от природата, иде отнякъде. Той иска да знае откъде иде. Някой от вас може ли да отговори откъде иде – последната гара, откъдето сте тръгнали. Като сте тръгнали от тази гара, вашето съзнание не беше будно. След като сте дошли на земята, децата, след като се събуди съзнанието, какво усещат? Кога се събужда съзнанието у децата? Толстой помни на година и половина когато е бил, когато се е събудило съзнанието му, той се усетил вързан. Дошло съзнанието, как тъй да го връзват. Той се намерил, че е вързан. Как са го вързали? Откъде дошъл, той не знае. Казвате: иде от оня свят. Но какъв е този свят, нямате ясна представа. Сега задава се въпросът: защо не помним? Много естествено. Ако имате един салон осветен, прекарват ви десет пъти из салона, да знаете всичките подробности на салона. Ако ви разправят и се изгасят всичките свещи, ще може ли вие да се ориентирате? Ако влезете в този салон, вие сте направили пакост, като влезете вътре, няма да знаете откъде сте влезли, няма да може да се ориентирате. Вие се чудите защо не помните. Не може да помните, понеже се намирате в тази тъмнина, как ще се ориентирате? Най-първо, не може да определите четирите точки, не знаете къде е изток, къде е запад, къде е север и къде е юг. В една тъмна нощ как ще се ориентирате? Трябва да имате четирите точки, за да се ориентирате. Или може да имате само две точки, и пак може да се ориентирате. Ако имате само една точка, няма да може да се ориентирате. Две точки са потребни, да кажем точката А и точката В. По някой път вие се чудите защо не помните. Нямате светлина. Щом се губи светлината, губи се паметта. Щом губите топлината, губите своята мекота. Топлината произвежда едно приятно чувство. Тия, приятните, чувства се дължат на топлината. Има една топлина, която наричаме топлина на живота. Приятното вътре в живота произтича от топлината на живота. Тази топлина произвежда едно приятно разположение. Когато тази топлина се намалява, когато хармонично върви, подига се температурата, произвежда едно приятно впечатление. Но когато се усили, някой път произвежда едно дразнене, разтопява. Или, когато се намалява тази топлина, може да причини дразнене.

Та човек някой път е неразположен, когато топлината в него не е естествена. Вие вкъщи, когато топлината е малка, какво правите зимно време? Ако външните условия са лоши, трябва изкуствено да поддържате

топлината в стаята. Ако външните условия са добри, ако отвътре имате изобилно топлина, тази топлина само ще се регулира отвън. Та казвам, когато външните условия са лоши, температурата отвън спадне на десет, петнайсет или двайсет и пет градуса под нулата, тогава вие сам поддържате изкуствено топлината. Да допуснем, че вие имате несгоди в живота, имате голямо страдание отвън, трябва да поддържате естествената топлина, трябва ви гориво. Някой път вие уповавате на слугата, но някой път вие нямате слуга, вие сте най-добрият слуга. Какво ще правите? После ще имате един топломер, който ще определя степента на топлината. Трябва да знаете сега: когато се намалява светлината, страда главата; когато се намалява топлината, страда дихателната система, духовният свят; когато се намалява силата на човека, страда неговата стомашна система. Щом страда стомахът, то силата ти е малка, отслабнал си. Щом страдат дробовете, топлината се е намалила. Тогава, за да поправиш главата си, светлина ще внесеш в мозъка си, ще мислиш върху светлината. Щом имаш стеснение в дробовете, ще кажеш: малко топлина ми трябва. Ще мислиш за топлината. Щом причината е в стомашната система, в тялото – фигуративно ви говоря – силата ще започне постепенно да приижда. Щом започнете да мислите за топлината, и топлината ще започне да приижда. Щом започнете да мислите за светлината, и светлината ще започне да приижда.

Тия неща в разумния свят стават. Като помислиш за силата, и тя само по себе си иде в тебе. Като помислиш за топлината, тя сама по себе се иде. Като помислиш за светлината, тя сама по себе си иде, ти не трябва да я викаш. Светлината има проводник. Проводникът на топлината е животът, чувствата. Ако ти нямаш добри чувства, топлината не може да дойде. И най-после проводник са и постъпките на човека. Движение трябва да има, за да дойде силата. Ако в тебе се зароди желание, искаш да се движиш, силата ще дойде. Най-първо, трябва да имаш желание да се движиш. Ако искаш да се движиш, сила ще дойде. Ако в тебе няма туй желание да се движиш, силата не идва. Например във вас се явява желание да идете в небето горе. То е чисто физическо схващане. Искате рая да го видите какъв е, то е физическо схващане. Казвате: какви са хората в оня свят? В оня свят брадати хора няма да срещнете, мустакати хора няма да срещнете. Да ви направя едно сравнение. Ако слезете в животните, които са обвити в козина, те питат какви са хората в човешкия свят, по какво се отличават. Отличават се, че в хората космите са опадали, в тялото много малко косми има. Не са хората космати, повечето са гладки. Ако кажете: „Не мязат на вас, косми нямат.“ Те ще кажат: „Че как тъй без косми?“ Казвам, колкото са, останали са по главата, само на главата имат дълги косми, другаде нямат. Те не може да си представят как е възможно да бъдат по-дълги на главата, а по другите части съвсем да са изчезнали. Коя е причината, защо

космите на главата растат? Когато топлината в човека е по-голяма, космите на главата растат. Когато топлината започне да се намалява, космите падат. На много хора главите оголяват, нямат топлина, изкореняват се космите. Най-после казват: оголя главата. Сега ще кажете, че има други причини. Но падането на косата се дължи на недоимък на топлина. Тази топлина е свързана с магнетизма. Щом човек губи своя магнетизъм, започва да му пада косата. Ако има много магнетизъм и много топлина, тогава косата му ще расте. Ако топлината е повече, отколкото трябва, тя ще бъде набръчкана. Тия хора с къдравите коси много топлина имат, че от голямата топлина изсъхва косъмът, набръчква се, накъдря се. Как, бихте ли желали с един човек с къдрава коса да живеете? То са най-упоритите хора. Не са лоши хора, но външните условия, топлината им ги прави сприхави. Тази топлина ги прави много сприхави. Това е едно изяснение. Това изяснение какво приложение има? Знаете колко мъчно е да се приложи светлината като възпитателен метод, колко мъчно е да се приложи топлината като възпитателен метод и колко мъчно е да се приложи силата като възпитателен метод. Сила наричам волята, защото всеки човек, който няма сила, няма воля. Волята е съдържанието на силата, волята е разумно употребление на силата. Щом човек не знае разумно да употреби силата си, наричат го безволев.

Та сега всичките неприятности в живота произтичат от малкото светлина, от малкото топлина и от малкото сила. Други неприятности произтичат от изобилната светлина, от изобилната топлина и от изобилната сила. Ако имат хората изобилно, се бият, както се бият на бойното поле. Тази сила трябва да я турите някъде. Бият се хората. Или, когато хората имат много сила, ще ги видиш да се борят. Животните навсякъде се борят, скачат. Щом хората са здрави, събрала се е много енергия, казват: „Да се опитаме." Ще се борят. Децата, когато са здрави, се борят. Хубаво е да се борят, един признак е, че имат сила. Щом човек има хубаво разположение, значи топлината е на мястото. Щом човек мисли, светлината е намясто. Че, най-първо, човек трябва да има разположение в ума, значи светлината е намясто. Щом човек има разположение в дробовете, топлината е намясто. Щом разположение има в цялото си тяло, силата е на мястото си. Здравето показва, че силата е на мястото. Значи всяка част от тази сила е намясто. Доброто разположение, неговите чувства показват, че топлината е на място. Когато човек мисли, показва, че светлината е намясто. Тази светлина трябва да обгърне цялото тяло едновременно. Всяка една частица трябва да се ползва от тази светлина, която е необходима. Всяка частица, понеже е жива, се нуждае от тази светлина, всяка частица се нуждае от тази топлина и всяка частица се нуждае от силата. Когато силата присъства в цялото тяло, в неговия ум, в неговото сърце, в неговото тяло, този човек е здрав. Когато топлината присъства навсякъде, казваме: този

човек е добър. Когато светлината присъства навсякъде, ние го наричаме умен човек. Присъствието на светлината, на топлината и на силата навсякъде, туй вече наричаме един човек с отличен характер.

Та сега по някой път, когато сте неразположени, нямате достатъчно светлина. Трябва да знаете какво ви недостига: светлина, топлина или сила. Върху тия неща мислете и ще дойдете до един нов възглед. Вие казвате, че външните условия са лоши. Ако ние вървим по този начин, значи светлината ни трябва. Светлината е един капитал, топлината е един капитал и силата е един капитал. За Бога казваме, че Той е всесилен, значи няма празно пространство. Силата присъства навсякъде, та няма празно пространство, всичкото пространство е запълнено с тази сила. Значи Бог е Всесилен, всичко може да направи. В Бога топлината е такава, че Той може всичко да разтопи, няма нещо, което може да устои на топлината. А пък човешките работи са, които правят пакост. Туй, което прави пакост, е човешко, трябва да го разтопите.

Ако човешкото се премахне, ще дойдете до други противоречия, няма да има на какво да разчитате. Ако влезете в един свят съвсем рядък, да кажем, влезете в празното пространство, на какво ще се осланяте? Влезете в морето, има на какво да плавате, плаваш във водата, разчиташ на въздуха. Ако се махне въздухът, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Няма на какво да разчиташ. Ако се махне топлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне светлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Значи разчитаме на светлината, разчитаме на топлината, разчитаме на силата. Това са фактори, това са три среди. Трябва да изучавате тия среди. Светлината вземам като среда за ума, топлината вземам като среда за чувствата, силата вземам като среда за тялото. Три среди, в които едновременно сте потопени, трябва да ги изучавате. Казвате: „Що ми трябва светлина?“ Ако рибата излезе от водата, тя умира. Ако човек излезе из въздуха, той умира. Ако човек излезе из силата, умира, той бездеен става.

Сега често пеете. В сегашното пеене има сопран, има бас, има тенор, има и алт. Всички изобщо пеят. Недостъпен е сопранът. Всеки как дойде, пее сопран. Какво нещо е сопранът? Сопранът, това е майката на пеенето, тя ражда нещата. Какво значи басът? Басът е бащата. Значи музиката има майка, сопранът е майка. Басът е баща. Теноръ, това ѝ е синът. Алт – това е дъщерята. Значи, за да бъдеш певец, трябва да имаш майка, да си запознат с майката на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с бащата на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с брата на пеенето – тенора, и да си певец, трябва да си запознат със сестрата на пеенето, с алта. Сопранът дава интензивност. Аз го наричам светлина, слиза отгоре. Басът

е топлина. Човек не може да бъде басист, ако няма топлина. Онзи, който иска да пее добре сопран, трябва да има светлина. Той не може да пее добре, ако няма светлина. Тенорът дава широчина, той е сила, широчина дава. А алтът регулира нещата, определя границите. Питам, ако ви дам един модел, да изпеете сопран „Давай, давай", как ще изпеете? После да изпеете „Давай, давай", както басът пее, как ще я изпеете? После, тенорът както пее, как ще изпеете „Давай, давай"? И алтът както пее, как ще изпеете песента? Имате ли една идея как ще пеете? В песента „Давай, давай" майката както пее, е дадено, но бащата както пее, не е дадено. И братът както пее, не е дадено. И сестрата както пее, не е дадено. Как ще наричате тия неща, които не са дадени?

Изпейте „Давай, давай". От долно „си" почва. Второто е „сол", в себе си моделира. Един цвят може да го моделирате, един тон няма какво да го моделирате. От този цвят се явява плодът. „Сол" по-лесно се пее. „Ла" изисква повече температура, за да пее. (Учителят пее.)

Вие пеете по-огладено, павирани са улиците ви. Но в пеенето, трябва да знаете, не са павирани улиците. Всяка нота е добре павирана. (Учителят пее по нов метод „Давай, давай".)

Всеки глас пее самостоятелно, но знаете колко мъчно е да ги съгласувате. В музиката вие не може да пеете, докато не хармонизирате светлината, топлината и силата в себе си. Има още един разумен елемент – четвъртото положение трябва да имаш. Ти, като пееш, не трябва да се смущаваш. Казвам, едно ще изучавате. Аз ви давам модел. Ще изучавате сопран, да се ориентирате. В музикално отношение, ако вие добре пеете сопран, вие може да разберете добре закона на светлината. Ако добре пеете баса, вие ще разберете закона на топлината. Ако пеете добре тенора, вие ще разберете силата. Пък ако добре пеете алта, ще знаете как да моделирате нещата, да ги хармонизирате. Алтът тепърва очаква за бъдеще, то е разумното. В пеенето аз свързвам сопрана със светлината, баса с топлината, тенора със силата. Когато искам да се справя със светлината, аз пея сопран. Когато искам да се справя с топлината, аз пея бас. Когато искам да се справя със силата, аз пея тенор. Когато искам да моделирам нещата, да ги уредя, както трябва, пея алт. И алтът има свое време, да знаеш кога да пееш. Сутрин, като станеш, трябва да знаеш какво да пееш. Като ставаш, трябва да започнеш със сопран. След половин час ще дойде басът.

Та казвам, дарбите, които имате, трябва да им дадете условия да растат. Ако вие върху едно тиквено семе турите един метър земя, ще израсте ли? Като оставиш два–три пръста пръст, ще израсте. Казвам, няма да се

безпокоите. Много пъти вие безпокоите сърцето си за нищо и никакво. Няма да оставяте сърцето си да се безпокои. Не туряйте един метър пръст. Три–четири пръста пръст стига. Човек трябва да има някои малки неприятности. Вие се плашите от неприятностите. Неприятностите са едно благо, когато са малко. Непотребните ще изхвърлите, но ще дойдете до потребните. Има известни мъчнотии някъде, които са потребни, някъде има известни радости, които са потребни. Не мислете, че всичко онова, което е в живота, е на мястото си. Ако е повече, отколкото трябва, е лошо. Ако мъчнотиите са повече, отколкото трябва, ако страданията са повече, отколкото трябва, ако радостите са повече, отколкото трябва – това е спънката. Една радост може да те спъне. Но сега няма опасност хората да се спънат от радостите.

Та сега някои се спират върху музиката. Тяхната музика може да я изучавате, но има една органическа музика, дето човек трябва да е много точен. Има разлика между моето и вашето пеене. Аз внасям един елемент, който вие тепърва трябва да внесете. В съвременните певци няма мекота. Аз употребявам едновременно закона на светлината, закона на топлината и закона на силата. Най-първо, трябва да мислим. Тона, да го обичаш, трябва да го свържеш. Например в песента „Давай, давай“, ако започнем от различни тонове, различни резултати ще имате. От кой тон най-много ви харесва? Едното давай е ниско, топлина ще внесе, другото е високо, светлина ще внесе. Как започва другото? Другото ще внесе сила, разширение. Сила дава, разширение дава. Силата в дадения случай е среда за светлината, за топлината, понеже надолу разширява се светлината и топлината. Защото и светлината, като се движи, ѝ трябва сила, една среда. И топлината, и тя се движи. (Учителят пее „Давай, давай“.)

Вие, ако искате да пеете „Давай, давай“, ще мислите, че на вас го дават. Вие мислите, че на вас се дава, тогава ще го пеете хубаво. Като се научите да го пеете хубаво, като имате излишно, ще кажете: „Хайде да иде и на другите.“ Защото, най-първо, човек изисква на него да дават, но като разбере колко е хубаво да дават на него, тогава, като има излишно, и той дава на другите.

Съвременната музика има две черупки като на ореха. Вие сега в пеенето ядете орехите с черупките заедно. Като снемете горната черупка и като снемете и долната, тогава ще дойдете до ореха. Ще остане още една горчива, тя се ядва. Онези, външните, двете са вредни. На съвременната музика ще се махнат тия две черупки, ще остане йодистата част на музиката.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на Младежкия окултен клас
24 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_05_26 Станало раздор
неделна беседа

СТАНАЛО РАЗДОР

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета от 7-и до 20-и стих от 10-ата глава на Иоана.

„Духът Божи“

Аз ще взема думите, които не са много важни: „Станало раздор между юдеите.“ Понеже всинца сте запознати с раздора. Няма нещо по-обикновено, по-понятно и по-приятно за хората от раздора. Даже, ако хората не се карат, разболяват се. Например, всякога, когато срещате [...]. Даже когато човек се радва, във всяка една радост има един малък раздор някъде, за който човек се радва, че имало един раздор. Например, вчера те е измъчвала една кокошка, която крякала, молила се да не умира, да я прости, да я остави да живее, но той я заклал. И след като я продаде на другата сутрин, той се усеща, че му е мъчно, че продава кокошката. Сега, на този раздор хората дават такава санкция, че така Бог е определил – кокошките да бъдат ядени от хората. Рибите проповядват, че Господ определил рибите да гълтат други риби. Паяците проповядват, че мухите трябва да се хващат на паяжините, да се ядат. Лисиците проповядват, че кокошките като се срещат [с лисици], трябва да се запознават с тях. Това са понятия на хората. Обаче човек намира, че когато лисицата изяде една кокошка, тя трябва да плати с живота си. Когато вълкът изяде една овца и той плаща с живота си, но и човек плаща с живота си.

Разправяха ми един анекдот, доколко е верен, не съм го проверил, станал е тук, в София, и ще го предам тъй както ми го казаха. Един касапин искал да заколи един вол, но този вол искал да живее, не се давал. Човекът не може да го повали на земята, да го заколи. Най-после касапинът успял да го повали на земята и от гняв взел, че му изчовъркал едното око, как така да не му дава да го заколи, изважда му окото от яд и после го заклал. Друг човек води друг вол, който така се дръпнал с рога си, че извадил окото на касапина. Око за око. Не трябва да мислим, че всичко онова, което правим, е съгласно с волята Божия. Ние, сегашните хора, сме пълни анархисти. Всички заставаме против анархизма, но всички са анархисти. Много малко хора ще срещнете, които да не са анархисти. Ние обичаме безпорядъка. Влезеш в един дом, безпорядък има. С любов се взимат тия хора, откъде иде този безпорядък? Хората по любов се оженват и после в дома има раздори. Има причини сега, не е лошото, че има раздори. Приятна работа

са раздорите. Най-хубаво е, тогава се говори истината. Един човек ще му кажем това, което е. Когато има раздор, ще ти кажат какъв си. Когато няма раздор, може да те мажат.

Сега, разбира се, аз не говоря за вас. То е за външния свят. Има един външен свят, има един свят вътре в нас. Ние намираме, че онова, което правим, не е право. Имаме желание, може да живеем добре, да мислим добре, без да постъпваме добре. Във всички има един благороден подтик, но когато искаме да приложим туй, което отвътре усещаме, чувствуваме нещо отвън се случва, че не можем да го приложим както трябва. И тогава ние се намираме в онова противоречие, в което се намирала една игуменка. Ще ви приведа този пример, за да изясня този раздор. Понеже била голяма икономистка, доста яйца продавала и видяла, че яйцата се изгубват, намерила, че при всяко огнище на калугерките изчезвали в огъня, дематериализирали са се. Издала едно нареждане, че е грехота да се кладе огън в килиите на калугерките и казала, че трябва да се пекат на Слънцето, понеже този огън е от Бога. Но забелязала, че като престанали да кладат огън, пак яйцата се губели; и една вечер тръгнала по килиите, от килия на килия, да разглежда през прозореца какво правят калугерките. Гледа, запалена е доста голяма църковна свещ и едно яйце е турено на тел, че на пламъците отгоре калугериците го пекат. Тя се учудила и казва: „Пустият му дявол, какъв мурафет ги научил.“ Дяволът бил наблизо, чул и казва: „Не ме обвинявай, че и аз за пръв път виждам този мурафет.“

Ние, в света, каквото става, го туряме на гърба на дявола, все на дявола минава, като че ние в това не вземаме никакво участие; но по някой път и дяволът се учи от нас. Не трябва да осъждаме дявола. Понеже един свещеник говорил много против дявола и една вечер се изтъпанил в стаята му и казва: „Ти защо говориш против мене? Не те ли е срам да говориш такива лоши работи заради мене? Аз ако не бях, ти поп щеше ли да бъдеш? Аз ако не бях, хората не щяха да се лъжат. Понеже грешат, лъжат се, проповядваш. Раждат се – кръщаваш ги. Тия хора се женят – кой ги кара да се женят? Ако аз не бях, да ги карам да се женят, ти кого ще венчаваш?“ Казва му: „Да си свиваш устата, че втори път като дойдеш, килимявката няма да ти остане.“

Не е дяволът толкоз виноват. Ако отворите Библията, ще видите, че и той идва в съвета Господен. Казва се: Дошъл сатана на съвета Господен. Когато имало съвет между боговете, Господ се обърнал към него и го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих, обикалях света.“ – „Обърнал ли си внимание на моя раб Иов, че няма подобен нему по ум и по доброта?“ Казва: „Не ми го препоръчвай. Какво ще ми го препоръчваш? Дал си му овце, коне, камили, жена, деца, заобиколен е от всичкото богатство – как няма да бъде

[добър]? Вземи му всичкото и да видим какъв ще бъде. Без жена, без деца, без богатство, тогава да го видим.“ Казва: „Опитай го тогава.“ Можете да прочетете цялата история на Иова. По някой път вие се сърдите защо бил Иов изпитан. Лошо е да бъде изпитан. Пък защо да не бъде изпитан? Лошавината не седи в изпитанието. Лошавината седи в това, че когато те изпитват, не може да издържиш изпита, там е лошото. Лошото не е във войната, че воюваш, но когато те бият във войната, там е лошото. Не е лошото да боледуваш, но когато те победи болестта, пък умираш, то е лошото. Да победиш в болестта, ти ставаш по-юнак. Ще кажеш на болестта: „Няма да ме закачаш. Трябва да знаеш, че имаш пред себе си един голям герой.“

Сега се проповядва да бъдем миролюбиви в света. Миролюбиви в какво отношение? Миролюбиви, да не нарушаваме онзи велик порядък, който Бог е създал. Порядъкът, който съществува, него не трябва да нарушаваме. Та казвам: Ще ви обърна вниманието – между порядъка има отношение. Какво нещо е отношението? Отношението е един разумен акт. Ти не може да имаш отношение към другиго, ако той не е разумен. Бог има отношение към нас като разумни същества и ние имаме отношение към Бога като разумно Същество. Следователно дотолкоз, доколкото нашите отношения са прави, дотолкоз ние сме разумни. Щом нарушим тия отношения, изменят се условията. И не само това – отношението е връзка между разумния свят. Как се поддържа тази връзка? Какво е първото отношение? Първото отношение, това е любовта, която ни свързва с това същество. Следователно между две същества ако няма любов, те нямат отношение. Щом нямат отношения, нямат геометрическо положение, т.е. те не може да се проявят в света. Любовта е първият подтик на живота. Без нея никакво творчество не може да се яви, тя е първият подтик на битието. Следователно през всеки един подтик, ако ти отговаряш разумно, твоето движение в света, твоята мисъл, твоите чувства, твоите постъпки ще бъдат разумни. Няма да усещаш голямо съпротивление. Но ако не разбираш този подтик, ще се явят много противоречия. Например откъде се явява онзи подтик, не зависи от човека. Завижда човек или подозира. Един крадец го е страх да не го обират, понеже и той краде. Ти може да подозираш хората само в това, което ти вършиш. Подозрението има две страни: може да подозираш, че е добър човек и може да подозираш, че е лош.

Какво е отношението между доброто и злото? Доброто и злото, това са две полета, това са два велики възгледа. Тъй, както разглеждаме, туй не е зло. Злото е една разумна теория, която съществува между разумни същества и доброто е една разумна теория, която съществува в света. В света разумните същества вървят по две линии. Някой път ние се

пристрастяваме. Зло има отвън, има и отвътре. Добро има отвън, има и отвътре. Доброто отвън аз го наричам налягане отвън. Доброто отвътре го наричам напрежение отвътре. Злото отвън го наричам налягане отвън. Злото отвътре го наричам пак напрежение.

Онези, които разбират законите, може лесно да се справят. Това са действуващи сили. Тя не е автоматическа сила, тя е разумна сила. Изкушаваш се ти. Може някой да те излъже с някое развалено ядене да го ядеш и после да ти причини болка. От тебе зависи езикът да ти подскаже, че това ядене не е на място. Ти не го послушваш. Стомахът е по-учен от тебе и казва: „Господарю, туй не е благо за тялото" и го повръща назад. И казва: „Още веднъж такова ядене не ти трябва." Този закон съществува в човешката мисъл. Този закон съществува в човешкото сърце. Този закон съществува в човешката воля. Всяка една мисъл, която се възприема и умът не може с нея да работи, той я повръща назад и ние усещаме едно болезнено състояние. Или както казват: едно нервно състояние. Някой казва: „Много съм нервен." Това произтича от мисълта. Хората стават нервни от своята мисъл. Станат чрезмерно чувствителни от своето сърце. Има една чувствителност, която е нормална, има една чувствителност, която е анормална. Под „анормалност" всякога не означава лошо, но над нормата.

Та казвам: Противоречията, които сега произтичат в живота, произтичат по единствената причина от неразбирането основният закон на любовта, във всичките нейни проявления. Съвременната наука ни дава доста данни. Малкият мозък на човека се занимава с движението и се занимава с най-малката физическа любов, която хората имат. Най-нисшите животни са работили за създаването на малкия мозък. Колкото животът става по-съзнателен, развил се и се е образувал главният мозък. По задната част на мозъка се появяват известни мозъчни центрове, явява се един център, че човек иска да подели своята свобода с едно още същество. Туй хората го наричат поляризиране, два полюса на земното кълбо. Или един човек влязъл във вечния живот.

Мъжът и жената съставят два полюса: мъжът е северният полюс, а жената – южният полюс. И си гугуцат двамата. След туй се явява друг един център – обич към децата. Екваторът е това. Еднакво взема любов. Мъжът от север и жената от юг идват на екватора и тия деца растат и се развиват.

След туй по-нагоре се качваме, образува се цяло едно общество. Човек дошъл да тури ред и порядък в себе си. Дохождат неговите лични чувства, да цени, че съществува, че има чувство, че той живее и другите трябва да се подчиняват. Или той иска да стане господар на себе си. Той ще започне да

изучава своите движения в ръката си, в ръцете си, ушите си, устата си. Започва да изучава своята храна, започва да наблюдава и постоянно в него се проявява науката, докато най-после дойде до Божествения свят – той съзнава, че има едно Същество в света, Което е създало света и на туй Същество трябва да се подчинява разумно. И тогава ние сме дошли до най-високия връх на живота. Но понеже на тези високи места мъчно се живее, там много малко време сте. Някои хора говорят за религия. Религиозните чувства, те са моментни. Може само на някое местенце да прекараш по няколко часа, по няколко деня, след туй човек пак ще слезе в обикновения живот и ще живее с ония впечатления, че е преживял нещо много хубаво. Казва: „Преживях нещо, но го няма вече." Нали вие сте преживели онези моменти на любов? Когато дойде любовта, вие сте писали първото любовно писмо. Аз като изследвам природата, виждам, че и цветята си пишат любовни писма, и птиците си пишат любовни писма. Няма същество в света, което да не е писало любовно писмо. Сега някои казват: „Любовни писма ще пишем!" А какво ще пишеш? По някой път ние се обличаме. Защо? За кого се обличаме? Или за себе си, или за хората, или за някого. Мислим за кого? Или за себе си, или за хората. Чувствуваме или за себе си, или за хората. Все трябва да има една подбудителна причина. Казва някой, че той живее за себе си. Да живееш за себе си, това не е единичен живот. Това е колективен живот. Те разбират самотията. Самотията е страшно нещо в света. След като завършите вашето развитие, колективното развитие, ще дойдете до самотното живеене. Ще ви тури Господ като Адама, сами на Земята, да образувате едно човечество.

Адам като го туриха на Земята, той не беше още сам, минаваха животните, които не го разбираха. Той казва: „На тях е много добре, на мен не е добре. Мене няма кой да ме разбира в света" и най-после Господ му създаде една другарка. И тя, от доброто желание да го направи велик, да се прослави, направи една погрешка, че изгубиха и малкото богатство, което имаха.

И от осем хиляди години досега всички вие работите за възстановяването на Царството Божие вътре във вас. Четете писмата. Едно писмо пише тъй, младата мома пише тъй: „Ти ако се ожениш заради мене, ти ще станеш най-умният човек, най-богатият, най-знаменитият, цар ще бъдеш и аз ще бъда царица. И благата ще потекат като мед и масло." Убеди се той, ожени се. Освен че богатството не потича, ами трябва да търси методи как да се избави. Така пише младата мома. Младият момък, и той пише същото. И майката, преди да се роди едно дете, пише: „Ако ти дойдеш, като ангелче ще те гледам. Аз и баща ти ще те носим на ръце. Ти ще бъдеш най-щастливото дете." Щом се роди, до една–две години на ръце го взема. Целуват го, прегръщат го и като стане на четири–пет години, започне пръчката по задницата и по едно време му казва: „Тук си дошъл да

работиш, каквото ти казваме, ще слушаш, няма да ходиш, тук закон има.“ Туй малкото дете, подчинява се. Те се заблуждават и мислят, че туй дете ще стане човек. Туй дете, то като стане силно, като се научи да бие, като си опита силата, че може да стои над баща си и майка си...

Разправяше ми един баща във Варна, един българин, абаджия, една история. Сега е в оня свят. Заминал е, той няма да се сърди, че разправям заради него. „Един ден, мене ме бяха прихванали, сприхав човек, дръпнал съм няколко чаши винце, исках да ударя няколко шамара на жена си, да ме слуша. Синът ме хвана за ръцете, деветнадесетгодишен беше и казва: „Татко, аз не ти позволявам да биеш мама пред мене.“ Като с желязо ми стисна ръцете.“ Аз похвалявам този син. Бащата е крив, а синът е прав.

Още един пример ще ви приведа. Той е за един свещеник, разправяше ми, казва: „Не зная какво е това младо поколение. Свърши синът ми гимназия, дошла идеята в ума му да стане въздържател, пък не иска да пуши и тютюн. Казвам: „Пий вино“ – „Не искам да пия.“ – „Нали си българин?“ Името му било Атанас. Бащата казва: „Атанасчо, слез да наточиш вино.“ – „Не, татко, не отивам вино да ти наточа. Проводи ме в планината вода да ти донеса, ще отида. Но вино да отивам, не отивам да точа. Прати други.“ Той на мене ми казва това. Пращам го да ми вземе една кутия тютюн. Казва: „Не отивам и тютюн да купувам. Не пуша. За друга работа, накарай ме, може да свърша.“ Бащата казва: „Опак свят. Ама прав е. В себе си нещо ми казва, че синът ми е на правата страна, а че аз не съм на правата страна.“ Син ти е на правата страна, не пуши тютюн, а ти си свещеник и пушиш тютюн, ти не си на правата страна. Аз му задавам въпроса: „Как би обичал: да пие вино и да те побийва или да не пие, че да те обича?“ – „Разбира се – казва, – да ме обича.“ Тогава, щом попийва, и побийване ще има.

Та казвам: Има едно въздържание в света. Има едно пиянство, от което трябва да се въздържаме. Има едни астрални кръчми, избухнеш, разгневиш се. Този гняв от пиянство произтича. Ние, съвременните хора, трябва да предвиждаме гнева още отдалече. Има един разумен гняв. Не говоря заради него. Но има един гняв, който ни причинява големи сътресения и от който съвременните хора страдат. Например, възмущаваш се от някои лъжливи неща. Не е вярно туй, което са писали във вестника и ти се възмущаваш. Пише вестникът, че двадесет души има убити, пък то никой не е убит. Пишат вестниците, че сто къщи изгорели, пък никаква къща не е изгоряла. Пишат, че двадесет кораба потънали, пък те не са потънали. Ти седиш и се гневиш, как да потънат. Сърдим се в света за нищо и никакво.

Казвам на вас: В света има един порядък. Ние имаме в себе си едно вътрешно чувство, което ако бихме го слушали, всякога ще знаем кога сме на правата страна. Защо не мислите, че от само себе си вие можете да се подигнете? За един българин не е достатъчно само България, за един англичанин не е достатъчна само Англия, за един французин не е достатъчна само Франция, за един германец не е достатъчна само Германия, за един американец не е достатъчна Америка, за един русин не е достатъчна Русия. За когото и да е, за един човек даже не е достатъчна цялата Земя. Той трябва да има [повече] на свое разположение. Ни най-малко той с това няма да бъде по-умен, отколкото е сега. Защото ние съдим за доброто по количеството. Допуснете и казвате: „Той прави добрини." Добре ли е това: ти даваш един лев, три лева, четири лева, хиляда лева? Какво добро е това, което се прави само с пари? То е само едно средство.

Доброто ти трябва да произтича от човешката душа. Не може една твоя постъпка да бъде добра, ако твоят живот не участвува в тази постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоето сърце не участвува в твоята постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоят ум не участвува. Но и животът трябва да участвува в твоята мисъл, в твоето сърце. Във всичките твои действия трябва да участвува душата ти. Тогава вие имате една вътрешна опитност. Някой път вие се намирате в противоречия със себе си. Има нещо, което вътре ви измъчва. Има нещо, което вас ви измъчва. Кое е, което вас ви измъчва? Вас ви измъчва онзи факт, че във вас има едно съзнание, което е Божествено. Щом направите и най-малката погрешка, казва: „Това не е право." Направиш нещо, което е право в тебе. Никой не знае. Има нещо, което казва: „Това е добро" и ти се радваш. Та, онова, което прави човека умен, онова, което прави човека добър, онова, което прави човека силен, то е туй чувство вътре в него. Когато той съзнава кое е добре в него и кое е зло. Защото човек в света трябва да изучава доброто и злото. Ако знае как да се справя с доброто и злото, той ще расте, ще се развива правилно.

Сега виждам в прочетения стих, понеже Христос е казал няколко работи и станало раздор. Дали онова, което казва, е право или не? Те казват: „Какво го слушате, той е луд. Той нищо не разбира, той е първокласен глупак." Ако тия евреи [от]преди две хиляди години ги преведем в нашите времена и да им кажем: може ли [от] едно учение на безумен толкоз хора да станат безумни? Петстотин милиона хора има, които сега поддържат туй безумие. На един глупав човек казват: „Идиот." И той не знае какво да прави.

Следователно любовта се познава. Времето е, което определя любовта.

Големите изпитания, през които човек минава, само те определят качествата на любовта. Ако вие в любовта не може да издържите на всичките най-големи изпитания... Каквито и да са тия хора, които се бият на запад, пак имат любов. Германците се бият за Германия, англичаните се бият за Англия, французите се бият за Франция. Любов имат. Ако нямаха любов, не щяха да се бият. Но [в] тази любов, те изхождат от своето гледище. Англичаните мислят, че са прави. Германците мислят, че са прави. Всички мислят, че са прави. Отчасти са прави. В един дом, ако един баща има четири–пет сина, кой ще има най-голямото право? Ако четири сина има, и четиримата имат еднакво право. Бащата е авторитет, който ще даде правото, равно на всички. Ако бащата даде на един повече, а другиму по-малко, той ще постъпи пристрастно, но ако бащата е съвсем еднакъв към всички, ако всички еднакво не са разбрали, тогава отговорността е тяхна.

Та казвам: Вие се интересувате какво ще стане със света. Питам: Разрешили ли сте какво ще стане с вас? Един ден ще трябва да напуснем цялата Земя, както хората на Месечината напуснаха преди милиони години. На Месечината няма вода, никакви риби не съществуват там. Никакви животни няма. Казват, останали са около сто хиляди души умни хора, най-умните хора, които по някой път слизат на Земята. Ако река да ви доказвам, ще се яви раздор. Аз, за да избегна този раздор, не искам да ви казвам, понеже вярвате в много работи, четете „Хиляда и една нощ“. Четете Виктор Юго или Мопасан или кой да е. Някой астроном или някой естественик. Може да вярваме във всички, не е лошо човек да вярва. Вярата не е лошо нещо. Работите не може да се оправят тъй както ние искаме, но в дадения случай, даже в науката нещата са описани дотолкоз, доколкото хората разбират. За бъдеще, когато човешкото съзнание се развие, ще има по-добро разбиране на фактите.

Например, вие седите по някой път и сте много страхливи. Не зная от какво произтича вашият страх. Страхът произтича, че тук, в мозъка, вие сте наследили, вървели сте по една линия, дето страхът се е развил чрезмерно. Има хора, които се страхуват сега и не може да се качат на железница. Ще стане катастрофа, казват. И на аероплан не може да се качат. И в къщи не може да влязат. Мислят, че къщата ще се събори. Някои неща се привличат, в него страх има. Някъде имало петнист тиф. Един лекар намерил една въшка в ризата и понеже на мястото имало петнист тиф, уплашил се да не би тази въшка да го е ухапала, да пренесе заразата, защото въшките носят петнистия тиф. Ако кръвта ти е нечиста, въшката може да пренесе петнистия тиф. Ако кръвта ти е чиста, и десет пъти да те ухапе въшката, бъди спокоен. Онзи бронираният броненосец, и десет гранати да го ударят, отскачат. Ако бронята падне, веднага става

експлозия. Зависи как човек е тониран. Какъв е твоят ум. Ако твоят ум от най-малката мисъл се поколебава, пробива се бронята, не е силен. Ако бронята на твоето сърце от най-малката скръб се пробива, сърцето ти е слабо. Ако бронята на твоята вяра се пробива, вярата ти е слаба.

Мислите ли вие, че целият свят е брониран? Сега аз бих желал да бъдете ясновидец, да видите как ви обстрелват. Когато един човек ви мрази, да видите какви снаряди ви праща. Погледнеш, вечерно време дойде някоя мисъл, подскочиш, дойде втора, трета, погледнеш, някоя граната в сърцето ти паднала и ти подскочиш. Някоя паднала във волята ти. Ти направиш нещо, пукнала се е някоя граната.

Бъдете умни и не предизвиквайте вашите врагове, които са по-силни от вас, да се бият с вас, понеже ще ви направят на дармон. Христос, Който знаеше този закон, казва: „Любете враговете си." Единственото средство в света, което може да победи, то е любовта към враговете. Ти какво снаряжение ще употребиш? Мъжът – на един картечен огън, жената – на друг картечен огън, погледнеш, и двамата да ги превързват вкъщи. Казвате: „Какво става на фронта?" Но вкъщи какво става? Защо жената да не разбере, макар и да е враг мъжът, да го обича? Защо и мъжът да не обича един враг вкъщи? Казвам: защото тия хора не са умни. Ами ние двамата защо да не сме умни? И мъжът, и жената, и децата, и братята, и сестрите, и те на картечен огън. Защо да не се обичат, да не се примирят? Казвам: Какво ги спъва тях да се обичат?

Казвам: Този спор произтича всякога от раздвояването на човешкото съзнание. Вълкът е груб по единствената причина, че има деца. Затова трябва да търси кошара, да търси агънца, овца, да я занесе. От голяма любов се заражда безлюбието към другите. Щом един мъж не обича жена си, аз вече зная тайната. Щом една жена не обича мъжа си, тайната я зная. Няма да ви я кажа, но сто и едно на сто я зная. Щом синът не обича баща си, зная тайната. Щом дъщерята не обича майка си, зная сто и едно на сто тайната. На вас сега няма да ви казвам. Раздвоението в света е страшно нещо. Всички нещастия произтичат от раздвоението. Цял един живот човек полага, за да се възвиси в света, да направи нещо. Не като дойде на осемдесет–деветдесет, сто и двадесет години. Най-първо човек се ражда със затворени ръце. Казваш, че държи света. Но като умира, отваря си ръцете. Аз бих желал човек като се ражда, да се роди с отворени ръце, а да умре със затворени ръце, поне да е хванал нещо, носи нещо със себе си. А сега казва: „Нищо не можахме да постигнем." Турете онази основа – не личната любов, не любовта на двама, не любовта на семейството, не любовта на обществото, не любовта на един народ, не любовта на цялото човечество, но турете за основа любовта към Онзи, Който е създал всичко. Да няма

никакво раздвояване. Щом имате тази любов, всички видове любов ще разбирате, ще разбирате постепенно. А щом нямате тази любов, и другите не можете да разберете. Понеже всички други видове любов произтичат от Божествената любов.

По някой път, като искате да знаете какво нещо е Господ, имате една мисъл, в която няма никакво раздвояване. Една красива мисъл, която с години е у вас, десет–петнадесет, двадесет–тридесет–четиридесет–петдесет години, никога не я забравяте. И всякога, когато помислите, внася радост вътре във вас. В тази мисъл Бог ви се е показал. То е Божественото. Имате едно чувство и като мислите, двадесет години минали, и като мислите за него, като че днес е станало – в това чувство Бог се е проявил. Имате една постъпка и след като мислите за нея, след много години тя е много красива постъпка – в нея Бог се е проявил. Във всичко онова красиво във вашия живот, Бог е, Който се изявява. Той казва: „Тъй както ви казвам, така правете." Когато Той присъствува в нас, ние сме готови на всички жертви, на всички подвизи. Когато по някой път Той се оттегля, ние ставаме слабодушни, обезсърчаваме се, казваме, „Животът няма смисъл." Това показва, че ние нямаме отношение към Бога. Истинският живот е този, който и в младини, и в старини е еднакъв. Никога отношението ви към Бога да не се изменя; както е било в младини, и в старини да не е изменено, и на сто и двадесет години да бъдете млад.

Сегашните хора казват: „Остаряхме, не може да обичаме." Тогава им казвам: Ако сте стари, подмладете се, за да обичате. Всичките страдания в света произтичат [от безлюбие]. Дотогава ние страдаме, докато сме далеч от Бога. Понеже в живота постоянно трябва да има една обнова. Там, дето няма обнова, има страдания. Ежедневно човек трябва да се подмладява. Да се подмладява в своя ум, да се подмладява в своето сърце, да се подмладява в своите постъпки. Аз не говоря за подмладяването на къщата. Ако вашата къща се е охлузила, вие може да я замажете, не говоря за мазилката. Но казвам: За в бъдеще всичките вие трябва да имате знанието – поне тази козметика – да подмладявате лицето си. Сега гледам, има козметически средства, хубави са и те. Аз бих ви препоръчал на всички да имате козметика. Искате да намажете устата си. Намажете ги сами да ги гледате, да събуди желание у вас; после като излизате вън, нямате, а като се връщате, да имате, във вас да се зароди желанието да бъдете такива, каквито сте били и вкъщи. Сега се случва отвън да излезете с червени уста, но и вкъщи като влезете, устата ви да са червени. То е хубав червеният цвят. Аз го намирам здравословен, от чисто хигиенично гледище. Трябва да имаш едно огледало и десет пъти да се оглеждаш, да се запечати този цвят на устата. Ако твоята мисъл е червена, може да почервениш и устата колкото искаш.

Сега, аз не съм от тези, които препоръчват грозотата. Според мене един благороден човек, той има едно отлично чело, един отличен нос. Скулите трябва да бъдат отлични, устата му – отлична, брадата му, ушите му, очите му, веждите му, всичките му линии трябва да бъдат отлични. Туй идеал трябва да бъде. После, ръцете му трябва да бъдат отлични, понеже външното тяло се стреми, според онова тяло, в което човек живее. Че, ако ти не може да моделираш своето тяло, ти на Земята как ще живееш в този свят? Според тялото, каквото тяло имаш, такова място ще завземеш в другия свят. Когато на Земята ви дойде на гости един вол, какво правите с него? Някой кон като дойде, какво правите с него?

Пак ще ви приведа един пример. Разправяше ми една стара българка от Варна, иска да знае моето мнение. Казва: „Сънувах един сън" и аз трябваше да я слушам. По някой път човек трябва да е много внимателен, защото, ако не слуша, може да се докачат. Тя започна: „Сънувах – казва, – че отидох на оня свят, една маса доста хубава, покрита с бяло платно, дванадесет души с книги седят на нея. Аз отидох и казвам: „Добър ден." Те се обърнаха и изведнъж ме запитаха: „Защо си дошла тук?" – „Дойдох, синко, искам да живея тука." – „Знаеш ли да четеш?" – „Не, не съм се учила, не зная." – „Тук – казват – вода ще носиш. И понеже ще счупиш стомните, затова ще те върнем назад. Като се научиш, ще дойдеш." Казва ми: „Как мислиш?" Казвам ѝ: „Знаеш ли да четеш? Започни да се учиш да четеш." Тези, които са от Варна, може да проверят. Станало е това в новата махала там. Може да ви дам и адреса на бабата.

Дошло е време, когато за нас трябва да имаме едно отлично понятие, едно отлично чувство, една отлична мисъл за Бога. Не може да живеем както в миналото, да ни се доказва философски има ли Господ или няма Господ. То не е отношение. Например, аз съм невежа – какво показва? Нямам знание. Не че не съм човек – отношение нямам към учените хора. Започвам да уча – имам вече отношение. Отворя лампата вечерно време – имам отношения към хората. Затворя лампата – нямам отношение. Когато хората ме питат има ли Бог или не, те отношение нямат. Не че Бог не съществува, не че светлината не съществува. Ние нямаме отношение към нея. Мислите, [че] един син, който отрича баща си, има някаква философия? Мислите, че онзи, който отрича Земята, има някаква философия? Мислите ли, че [като] отрича Слънцето, има някаква философия? Слънцето, и сто пъти да го отречеш, то е Слънце. Земята, и сто пъти да я отречеш, тя е Земя. Мнозина казват, че Земята е наша майка. То е погрешно. Казват, че Слънцето е наш баща. И то е погрешно. Земята е мащеха майка. И Слънцето е пастрок баща. На Слънцето, моите почитания към него. Но то е пастрок. Земята не е моя майка и Слънцето

не е мой баща. Бог направи Слънцето, направил и Земята, направил и мене. Значи, както е създал Слънцето, както е създал Земята, така е създал и мене. Аз имам еднакво отношение към Слънцето и към Земята. Онзи великият Баща е, Който е създал всичко. Ние сега признаваме, че Земята е наша майка. Хубаво. Нямам нищо против туй, но туй не е вярно. Нямам нищо против, че Слънцето е наш баща, но не е вярно. Всички ония неща, които не са верни в света, те не може да ни принесат никаква полза.

Казваш: „Аз Ви обичам." Под думата „любов" аз разбирам туй, което не се мени, то е любов. Следователно любовта носи в себе си зародишите на вечния живот, на щастливия живот. На всичко носи. Тя е подтик на нещата. Тя е първият Божествен подтик. Ако този подтик вие ежеминутно го усещате в себе си, ако той дойде във вас, Любовта ви помага. Ако дойдете до знанието, мъдростта, това са условията, които Бог ви дава, да се развият тия подтици. Истината в света, това са методите и начините, с които вие може да постигнете това, което вие желаете. Четете вие какво е казал Христос. Всички онези, които вярват в Христа, бяхте ли тъй герои, както е Христос? Ако всички бихте били както Христос е бил герой, какъв образ щеше да има в света? Ако ония християни имаха туй самоотричане, както Христос е проповядвал, какъв щеше да бъде светът? Привидно ние сме християни. Поддържаме Христовото учение. Но любовта не се е изявила. Имаме една любов към себе си и към семейството. Не че е лоша тази любов. Един ден чрез страданията, чрез големите изпитания, които идват в света, хората ще познаят в какво седи истината. Казва: Един ден ще бъде туй, че българи, сърби, руси, германци, англичани, французи, американци, всички, които съществували, ще ги събере Господ на едно място и ще ги съблече от всичките дрехи, с които са били облечени, ще ги размеси и ще каже: „Ти какъв си?" Мислиш ти, че като умреш, ще бъдеш германец или англичанин или българин?

Да ви кажа: И в оня свят има народности и в оня свят един българин никога не прави престъпления. Лъжа в него няма. Човещина има. В оня свят един германец никога не може да направи престъпления. В оня свят един русин никога не може да направи престъпления, в оня свят един французин никога не може да направи едно престъпление. Престъпления не може да се правят там. Това са хора сега. Аз ги наричам тия хора предци. Те идат в света. Предците на българите идат. Предците на славяните идат. Предците на англосаксонците идат. Предците на латинската раса идат. Предците на жълтата раса идат. Всичките идат в света да кажат на хората: „Няма защо да се биете, светът е широк. Има широко място за вас. Вие се карате заради нищо и никакво в света."

Наскоро ще се яви една планета в Слънчевата система, която ще бъде по-

голяма от Месечината и ония, които искат, от Земята ще ги пратят там, на новата Земя, с най-хубави условия. И България, и Франция ще бъдат нови. Една нова Земя и ново небе иде. Вие изведнъж ще ми кажете, че не искате да умирате. Не е въпрос за умиране. Аз ви препоръчвам една екскурзия до оня свят. Не едно умиране. Умирането е мъчение. Но една екскурзия ще направите на оня свят и ако ви хареса, ще останете, ако не, ще се върнете тук, на Земята, и ще кажете: „Ние харесваме това място."

Без раздори, с любов. Примирявайте всичките раздори вътре в себе си и помнете едно нещо: без любов няма живот, без мъдрост няма щастие, без истина няма свобода. Любовта трябва да я търсите, понеже тя ще внесе онзи живот, който търсите. Живота в неговата целокупност. Всичко онова, което е живо в света, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което във вас ви дава светлина и знание, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което ви дава свобода в живота, уважавайте и почитайте. Това е великият закон, който действува вътре във всичките хора.

Слънцето грее за разумните, вятърът духа за живите, а водата тече за работливите.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

33-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_05_29 Двата принципа
лекция пред общия окултен клас

ДВАТА ПРИНЦИПА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Духът Божи“

Като гледам лицата ви, два принципа забелязвам във всинца ви: едни, които имате да давате, а други, които имате да вземате. Онзи, който има да дава, той малко сгънат е, без да иска, сгънат е, свит е. Онзи, който има да взема, изправен е. Не е лошо и даването, и вземането. Имаш да даваш е хубаво, имаш да вземаш е хубаво. Вие считате да давате е лошо. Доброто се дава. Ако имаш да даваш, вие считате борчлия си. Вземате в най-лошия смисъл. Казвате: „Има да дава.“ Радвай се, че имаш да даваш. Вие считате, че да вземаш е хубаво. Казвате: „Хубаво е да имаш да вземаш.“ Обърнали сте нещата.

С какво можете да замените „да вземаш“? Какво подразбирате вие под думата „да вземаш“? Щом има да вземаш, ти може да обидиш този, от когото вземаш. Щом имаш да вземаш от него, ще накърниш чувството, ще му кажеш някаква дума или ще идеш при този човек, когато той не е разположен. Жена му е болна, децата са болни, на училище ходят. Хиляди работи има, за които отношението между него и тебе ще се измени. Ти казваш: „Имам да вземам“, отиваш смело и казваш: „Няма ли да си изплатиш дълга?“ Като имаш да даваш, ти се сгушиш, ти се плашиш.

Но и в даването, ако не знаеш как да даваш, пак може да обидиш някого. Тъй, например, всинца знаете да говорите, но кой от вас говори както трябва? Някой път говорите тъй, както не трябва. Хубаво е да говориш както не трябва, но хубаво е да говориш както трябва. Каква е мярката да говориш тъй, както трябва? Да говориш, значи твоят говор да внесе здраве в тебе, че никога да не съжаляваш за това, което си казал. Туй е доброто говорене. Като си помислиш, че си държал някъде някаква реч, да ти е приятно. Говориш някъде и като вървиш, имаш нещо, което те смущава вътре. Казвате: „Прекали го.“ – „Ама трябваше да го кажа.“ Нещо ти казва вътре: „Не е тъй.“ Някой казва: „Аз съм много прям.“ Какво значи да бъдеш прям? Прям да бъдеш както светлината. Но прям да бъдеш, да изгориш хората, това не е прямота.

Сега, нека да турим една основа, една практическа основа. Аз наричам

онази основа истинска, в която човек вечно се подмладява. Това е основа. Това е основата на живота, с която трябва да започнем, с която трябва да свържем човешките чувства, с която трябва да свържем човешкия ум. Каква основа е вечно човек да остарява? Вие коя от двете основи ще изберете? Младите искат да остареят, а старите искат да се подмладят. Кои са по-умни – младите или старите са по-умни?

Аз когато говоря, вие всинца сте станали големи тълкуватели. Такива тълкувания давате на думите, които не съдържат. Например, ако аз ви дам две думи: „милост“ и „благост“, каква е идеята? Имате милост – М. Б – това е благост. Каква е разликата между „благост“ и „милост“? Благостта е едно здравословно състояние. Не съжаление към някакъв слаб човек, но изобщо човек има еднакви отношения към всичките хора. А милосърдието: имаш отношение само към слабите хора, към немощните, които няма кой да ги защити – там е милостта. Казвате „милостив човек“. Вие някой път смесвате думите „милост“ и „благост“ за едно и също нещо. Няма никакво престъпление в това, но казвам: Онзи, който е милостив и онзи, който е благ, има голямо различие в техните лица. В лицето на милостивия човек има състрадание, а в лицето на благия човек има една веселост, отвореност. Той е като Слънцето, което изгрява. Милостивият човек е като Месечината, която изгрява.

Тогава, ако ни зададат една задача коя дума е по-мощна – милостта или благостта, ако се изкажем, ние ще обидим двете думи. За един свят на страдание милостта е на място. За един свят на живота, благостта е на място.

Та казвам: Трябва да различаваме. Един страдащ свят милостта го оправя. В един свят на нов живот, който иде, благостта е, която оправя. Та казвам: Според вашия стар живот трябва да бъдете милостиви спрямо себе си, а към новия живот трябва да бъдете благи. Благостта е за новото, което иде. А милостта е за онова, което е минало вече и което е несъвършено.

Сега да свържем тия две понятия. Някои от вас сте били весели, след туй забелязвате: постепенно туй вашето веселие се премахва и ставате по-сериозни, по-замислени. Докато сте били млад, каквото ядете, сладко ви е. Щом започнете да остарявате, стомахът остава неразположен. Турите една храна, той казва: „Не, тази храна не е на място.“ Дадете друга храна – пак не е на място. Все търси друга храна. Стомахът става много придирчив. Най-после казвате: „Това не е вкусно, онова не е вкусно.“

Кои са причините, които са видоизменили живота? Ако имате едно здраво шише, ще го блъскате по 500 пъти някъде, мислите ли, че частиците на

това шише ще останат така непокътнати? Ще се измени неговото състояние. Вие не забелязвате и постоянно блъскате себе си. Една мисъл дойде, втора мисъл дойде – блъскате мозъка; трета мисъл – блъскате мозъка и мозъкът ви се разклати. После нервни станете. Има известни мисли, които блъскат сърцето. Блъскат сърцето ви и то се разклати. Най-после дойдат някои постъпки, и те блъскат вашата воля и волята се разклати. Когато се разклати умът ви, когато се разклати сърцето ви, когато се разклатят дробовете ви, когато се разклати стомахът ви, какво става с вас? Имаме вече едно неестествено положение.

Не блъскай никога със своята мисъл мозъка си; никога със своите чувства не блъскай сърцето си и никога със своите постъпки не блъскай тялото си. Вие често се безпокоите и казвате: „Какво ще стане с нас? Кой ще ни гледа на стари години?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Баща ви и майка ви са ви гледали, братята и сестрите са ви гледали. Ако е въпрос за гледане, все ще се намери някой да ви гледа. Какво има да се безпокоите? Казвате: „Кой ще ме гледа?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Какво разбирате под думите „Кой ще ме гледа на стари години?“

Двама души има, които може да ви гледат: на млади години Господ ще ви гледа, на стари години дяволът ви гледа. Вие имате лошо понятие за дявола. Думата „дявол“ значи тя е на вторично място. Предадена е една особена мисъл. Казвате „дяволит човек“, значи умен човек, който гледа много добре интереса си, пък е и работлив. Навсякъде не изпуща. Дяволът не изпуща всички условия, той всичко използува, и най-дребните работи взема предвид. Но гледа и своите си работи. Ние казваме „дяволит човек“. Ами един човек, който заколва една овца и я обира, какъв е той? Ние казваме: „Много голям майстор, знае как да дере кожите.“ След като одере и изсуши кожата, направи една гайда, тури ѝ едно вречало. Тури ѝ един пискун. Тури ѝ за свирене после едно духало и направи гайдата, стане гайдарджия и по хорото всичките хора ги разиграва с умрялата овца. Казва: „Какво говори гайдата?“ Гайдата говори, приглася: „Всички, които умрете, като мене ще станете и вие.“ Някой направи един кавал от някое дърво. Какво говори кавалът? – „Всички като мене ще станете един ден.“ Питам: Какво има в кавала?

Ако ние разсъждаваме, вие туряте във вашите религиозни вярвания една малка отрова: „На стари години кой ще ме гледа?“ – ами това е отрова. „Че дали той ме обича?“ – това е отрова. „Това, което зная, дали е вярно?“ – това е отрова. „Колко ще вземе? Какъв човек ще стана?“ – те са малки работи, които спъват живота.

Хубаво, сега вие се обичате. Кое е онова, […]? Казвате, че няма като

любовта. Защо хората, които се обичат, се намразяват? Има причини за това. Те се намразяват, защото някой иска да опита дали твоята любов е по-силна от омразата. Ако любовта ти е по-силна, това е любов, но ако омразата победи, значи омразата е по-силна. Има една любов в света, която аз я наричам „огъната любов" – любов, която заробва хората. Човек като влезе в нея, чувствува се ограничен. Ти започваш да се страхуваш какво мислят заради тебе. Че, ако някой ме обича, какво има да се страхувам от него? Или, ако аз го обичам, защо той да се страхува? Някой път вие се страхувате от онзи, който ви обича. Кое е онова, от което вие се страхувате? Или аз като ви говоря, вие може да мислите какво искам да ви кажа. Някой от вас, след като се говори някоя дума, може да го докосне. Казвате някой път: „Ние не живеем добре." Тази дума не е на място. Много добре живеете. Аз живея много добре, но не разбирам себе си. Ти живееш много добре – не разбираш себе си, там е лошото. Ти си недоволен от своя живот. Имаш едно лице, огледаш се в огледалото и казваш: „Не съм тъй красив, онзи е по-красив от мене." Той се огледа в същото огледало, и той е недоволен. Всички сте недоволни.

Питам сега: Кое е онова, което ви прави недоволни? Ако си грозен, тази грозота е на място. Че ти, ако си много красив, дяволът ще се влюби в тебе. А щом се влюби дяволът в тебе, ще ти одере кожата. Щом си грозен, той ще мине и ще замине. Да преведа. Щом мине онзи овчар или онзи, който има кокошки, той ги вика по някой път, пипа ги отгоре, много чувствителна е ръката му. Като хване кокошката, пипа отдолу, отгоре, по врата, по краката, навсякъде, после хване я, повдигне я нагоре, сложи я. Хване друга, пак я подигне, пипа я и току хване някоя, тури я под мишницата и започне да кряка кокошката. Той казва: „Държавник ще те направя, министър на просвещението, в дома ми имат нужда. И като влезеш в моята къща, – на кокошката говори – аз те намерих много способна, като влезеш, ще внесеш голямо щастие в дома ми: на жена ми, на децата ми и на мене." Тя, горката, престава.

Питам сега: Туй, което аз говоря фигуративно, вярно ли е? Той казва: „Тази кокошка е оправена, жена ми ще я заколи, ще я сготви, ще се съберем жена ми, децата ми, ще бъдем щастливи, като изядем кокошката." В дадения случай той ще бъде щастлив. Но в кокошката ще остане един зачатък, една зараза от този страх, който се е явил в кокошката. Тази кокошка, като се е уплашила, тя усеща, че неговите намерения не са чисти, тя усеща, че се ограничава. Кокошката обича живота си.

Тия двете положения – обич към живота и страхът – раждат най-страшната отрова в света. Щом ти се уплашиш и обичаш живота си, ти сам се тровиш. Ти искаш да направиш едно престъпление, без да го знае

някой. Да кажем, ти си един бакалин, искаш с един драм да теглиш по-малко. Има такива течности, които са скъпи. И той, като продава, иска да отдели един драм. Какво бива един драм? Той вземе, че го претегли. Онзи, който го купи и като види, че е по-леко, казва: „Подяде ме един драм." Бакалинът мисли, че един драм е спечелил и се радва. Онзи, който го купил, казва: „Подяде ме един драм." Онзи, който се радва, че е спечелил и между онзи, който усеща, че е изгубил, между тия двамата се ражда една отрова. Тази отрова е причина за всичките нещастия в света.

Ти, например, казваш: „Дали моята вяра в Бога е права или не?" Хубаво, коя е правата вяра? Коя е мярката, с която можем да мерим? Любовта е мярка за вярата. А вярата е мярка за любовта. Ако твоята вяра не подбужда любовта ти и ако любовта ти не подбужда твоята вяра, нито любовта ти е права, нито вярата е права. Те имат взаимно отношение. Вярата е посветена всецяло на любовта. И любовта е всецяло посветена на вярата. Любовта всецяло е посветена на живота, на човешкия живот; вярата всецяло е посветена на човешкия ум. А ние знаем, че умът е всецяло посветен на живота. Ние мислим всякога право, когато обичаме живота си. Всякога мислим криво, когато не обичаме живота си. Щом човек не обича живота си, неговата мисъл е вече крива.

Казвам: Права вяра е само онази, която всякога подбужда любовта. Туй е най-естественото положение. Ето аз какво разбирам под думата „любов". Под думата „любов" аз подразбирам едно малко течение от най-хубавата вода, която постепенно се увеличава. Всеки ден микроскопически, вечно се увеличава. Тази вода не само се отличава [в] количество, но и в качество става всеки ден по-хубаво. Туй наричам „любов". Щом тази любов постоянно се намалява, после чистотата се намалява, наричам това „изчезването на любовта". Това е заблуждението, което съществува в хората. Тия две понятия трябва да имате.

Когато говорим за Любовта на Бога, подразбираме вечното начало, подигането на съзнанието. Твоето съзнание така се разширява, че започваш да обичаш всичките хора.

Сега, да ви направя мисълта малко по-ясна. Допуснете, че имате един баща, когото обичате. Но баща ви е идеален и той ви обича. Вие като обичате баща си, обичате всичко, което той има. Неговата дреха, обуща, всичко, което останало от баща ви, го пазите като една светиня. Вие обичате нещата заради баща си. Неговите книги, неговите обуща, някой негов косъм, отнякъде някакво парченце останало или някакво писмо написал баща ви – всичко туй пазите като светиня. Ако не го обичате, неговите дрехи ще ги раздадете на бедните. Ще кажете: „Радвам се, че се

освободих от баща ми.“ Вие го смятате като потисник на вашия живот. Да кажем, вие се освободите от баща си. Щом се освободите от баща си, вие, като няма на кого да уповавате, вече вие станете баща. Като станете баща, вие сте точно такъв. Туй, което не обичате, това ставате. Вие като не обичате баща си, вие ставате като баща си. Вашите деца ще бъдат тъй недоволни от вас, както вие сте били недоволни от баща си. Какво се постига с туй?

Аз гледам, всеки ден наблюдавам, казвате: „Ние не живеем добре.“ За мене е важно аз дали живея добре. Като вляза при дявола, пак може да живея добре. Ни най-малко няма да ми повлияе. Всичките дяволи да се съберат, ни най-малко няма да изменят моето естество. Те не са по-силни от мене. Както те живеят, и аз ще си живея. Един ден и в ада вътре има една възможност аз да стана като тях и те имат възможност да станат като мене. Ако те са по-силни от мене, аз ще стана като тях; ако аз съм по-силен от тях, те ще станат като мене, нищо повече.

Та, сега аз разсъждавам: Вие сте вече в ада, тук, на Земята, е адът. Ако сте станали лоши, дяволът е по-силен от вас. Ако сте станали добри, вие сте по-силни от дявола. Защо е адът и раят? За да покажат кой е по-силен. Ако си по-силен в доброто, дяволът се обръща. Ако злото е по-силно в тебе, тогава обратния процес имаме. Сега вие ще вземете туй изяснение, което ви го давам в такава една форма, и ще кажете: „Дяволи ли да станем?“ Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата „дявол“ аз разбирам един човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите, той е един ангел. Дойде ти на ум да живееш за себе си само. Започнеш да живееш още за едного – значи в тебе има едно малко подобрение.

Та казвам: Ще ви дам една нова идея. Злото е, което прави човека постоянно слаб, то е един процес. Някои мислят, че лошите хора са силни. То е погрешно. Само слабите са лоши. Силните винаги са добри. Бог, Който е всесилен, е всеблаг. Дяволът, който не е силен, той е слаб, понеже го е страх от Бога. Когато се яви той пред Бога, ако го видяхте, той има такива маниери на преклонност, такова уважение, той казва: „Господи, като мене да Те обича друг в света няма. Аз съм готов всичко да направя. Те, онези, само добро може да правят. Мене ме накарай – и добро, и лошо ще направя заради Тебе.“ Дяволът казва на Господа: „За мене няма нещо невъзможно, което да не може да направя заради Тебе. Ако искаш, целия свят може да го изколя. Пък и всичките може да ги съживя.“ Господ го гледа и нищо не му казва.

Аз сега ви изнасям това като един силен контраст. Нали сте били ученици? Имате някой строг учител. Дойде учителят, ученикът пред него благо говори. Казва: „Учителю.“ Щом замине учителят, изпъчи се и казва: „Аз само да се освободя малко от него…“ Това е неразбиране на живота. Свободен е всеки, който разбира любовта, която вечно подмладява човека. Свободен е онзи човек, в когото вярата постоянно развива неговия ум.

Защото под думата „остаряване“ аз разбирам процес. Остаряването е подмладяване на човешкия ум. То е процес. Остаряването по отношение на тялото е остаряване, а по отношение на човешкия ум е подмладяване. Старостта е закон на подмладяване. Само тогава се подмладява умът. Следователно всеки стар човек, който като умре от Земята, ще напусне тялото, ще влезе в духовния свят. Там той е млад, на 31 година. Повече не остарява. Млад човек е. И Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Значи, ако вашата вяра не може да ви подмлади, тази вяра не е права. Можем да направим тия неща като една наука.

Сега вие, след като ме слушате, казвате: „То тъй се говори, но мъчно се прилага.“ Мъчно се прилага, когато човек не знае.

Сега, всинца знаете да пеете. Някои в пеенето разбират много повече, всинца не разбират еднакво. Някои в пеенето разбират доста. Може да композират песни, може на четири гласа да ги направят, капелмайстори може да станат. Други от вас може да попейват малко, но не разбират гамите и музиката не разбират. А пък други може да станат най-добрите музиканти.

На какво бихте уподобили вие тона до или на какво бихте уподобили тона ми, или ре, или ми, или фа, или сол, или ла, или си? На какво може да се уподобят? Аз да ви дам едно разрешение. Сол уподобявам на цвят. Туй, което цъфти, е сол. Туй, което зрее, плодът, е ла. Сега имате два тона, от тях как ще извадите другите на какво са подобни? За да бъдете вие певец, трябва да разбирате тази идея. Ако вземете сол, всичко е цвят. Чувствувате аромат. Вие сол по-добре ще вземете. Ако имате всичките хубави плодове в цвета, вие ла ще го вземете много вярно. Сега вие пеете сол и казвате: „Един звук на какво мяза?“ Сол – цвят, който се разцъфтява.

Ти искаш да направиш едно добро, но трябва да започнеш от един тон. Туй добро не е както ние мислим. Едно добро не може да се направи, туй добро изисква някой път да се посее някъде, след туй доброто трябва да израсте, да цъфне и да даде плод.

Ти, например, искаш да обичаш някого. Знаете ли колко е сложен процесът на любовта? Ти си обичал някого, тази любов е започнала преди милиони години. Този човек си го срещал така, правил ти добро, ти си му правил добро. Пък с някои хора не се разбирате. През хилядите, милиони години сте си правили неприятности, като сте се срещали и се гледате като куче и котка. Сега „Не зная защо – казваш – не ми е симпатичен този човек.“ Не ти е симпатичен по единствената причина, че той никога не ти е направил добро или направил е много малко добро, а повече зло е правил, затова не го обичаш. Следователно вие искате някой път да се увеличи любовта. Любовта не може да се увеличава, ако ти не си готов, каквото можеш, да жертвуваш за онзи, когото обичаш. Може да запитате дали той ще оцени любовта ви. То е друг въпрос. Ако аз обичам, аз печеля. Онзи, който обича, той никога не губи. Питам: Бог, Който обича всичко в света, губи ли нещо? Няма по-голям от Бога в Любовта. Ако ние любим, ние сме на мястото на Бога. Ние сме по-големи. Ако ти, след като любиш, се страхуваш, тази любов не е оценена. Ти трябва да обичаш, понеже в тази любов Бог се проявява. Туй трябва да бъде.

Та казвам: Хората на новото учение трябва да надделяват с любовта. Да кажем, мнозина от вас виждате, често и аз виждам, че правите някоя погрешка. Като пеете, правите погрешка, виждам, че фалшиво пеете. Музикантът, като слуша, дразни се по някой път. Казвам: Аз ще го потупам, че изпял криво, не взел няколко трептения, изял ги. Някой се дразни, че не сте произвели трептенията. Аз като присъствувах на една опера, питат ме: „Как ти се хареса?“ Казвам: „Хареса ми се много, добре.“ – „Хубаво ли беше?“ – казват. Казвам: „Имаше силно буботене на въздуха, после малко тихо. Раздрусване на въздуха. Тия вълни удряха на моите уши.“ Това е музика.

Какво ще разберете сега? Обаче не е това така, то е привидно така. Ако ти някой път си неразположен, изпей един тон и веднага ще се премахне твоята мъчнотия, която имаш. Има тонове, които лекуват. Разтърсват. Имате известна болка – ако изпеете такъв тон, болката ще мине. Вие никога не сте пели на вашето коляно. Аз бих ви препоръчал, като ви боли коляното, започни с ръката си да удряш по коляното, като че даваш такт.

Вие се спирате върху онова, което сте придобили. Но туй, което сте придобили, то съставя основата, върху която вие трябва да поставите новото, което иде. Вие вчера може да сте обичали някого – то е за вчера, но за днес? Всеки ден носи за себе си едно ново откритие, едно ново положение за любовта. Тази любов, която вие ще покажете към някого, тя не е само заради него. Тази любов, когато обичате някого, тя ще се разлее

към целия свят, към всички същества. Някой път вие като обичате някого, някой човек може да е в Америка и той се усеща разположен. Ако вие не обичате този човек, и онзи в Америка се усеща неразположен. Той не знае причината. Причината е във вас за неговото разположение. Причината е в България, без той да знае. Причината на неговото неразположение е, че един българин не е обичал както трябва, някой път. Горе ще причините едно малко смущение, ако не обичате. В небето ще причините едно малко смущение. Понеже те са, които ще намерят българина на Земята тук и ще му опънат ухото. Както един капелмайстор, като свирят музикантите, някой път не е взел тона вярно, той се приближава и взима вярно тона. Ако певецът не е взел сол вярно, капелмайсторът ще вземе сол и онзи казва сол. Той гледа да не стане пипер.

Пак ще дойдем до песента да ви попея. Песента „Давай, давай" как започва? Вие започвате от ла. Аз искам да започна от сол. Като цвят, защото цветът не е станал още. Я изпейте „Давай, давай". (Изпяхме песента.) (Учителят пее „Давай, давай" от „сол".) Този ритъм е важен, понеже отгоре слиза Божието благословение. „Давай, давай", ако го пея от положението на баса, съвсем друго изражение ще има. Тактът не е бърз. (Учителят пак пее „Давай, давай".) Сега басът да изпее, как ще бъде? (Учителят изпя нова мелодия на „Давай, давай".) Тенора как ще изпеем? (Учителят пак пее „Давай, давай".) Хубаво, туй не е според правилата на съвременната музика. Басът ще пее самостоятелно. Тенорът ще пее самостоятелно. Сопранът ще пее самостоятелно. Но трябва да бъдат музиканти, да няма капелмайстори. Всеки трябва да бъде капелмайстор. Как ще изпеете алта? Алтът е най-скромният. Той само е начертан.

Казвам: Като изучавате музиката, в българите има едни затворен интервал. В музиката българите имат един интервал, който е затворен. Той пее и в пеенето има едно разрешение. Туй произтича от факта, че българинът иска изведнъж много да се разшири. Той много иска изведнъж. Когато едно дете иска да пее, и в децата има един вид лакомия. Той иска да му се сипе в паницата много, а половината не може да изяде и остава повечето ядене. Гледам сегашните българи, казват: „Народната музика…" В народната музика българинът трябва да излезе из този затворен кръг, един затворен музикален кръг има.

Знайте, че музиката излязла из светилището. Някои наричат „светска" музика. Има светски, материален ритъм; има духовен ритъм; има и Божествен ритъм. Има материално време, има и духовно време и има и Божествено време. Някой казва: извън времето. Извън физическото време – в духовното; извън духовното – в Божественото време. Защото времето определя границата на две събития. От един тон до друг интервал има,

междина, която съществува между трептенията. Колкото трептенията продължават, то е времето. Ритъмът, то е движението. Тази модулация в ритъма. Както се предаде един тон, то е ритъм. Но тонът вътре как ще се изяви? Казвам: Ако се спреш на времето, ти ще имаш две граници. Ако дойдеш до ритъма и искаш някой път да дадеш изражение на самия тон…

Казвам: Ще ви дам един модел. В света има достатъчно постижения в музиката. Музикалният свят, за да се поправи светът, трябва да излезем из този затворен кръг. (Учителят си нагласява цигулката.) Българинът започва: (Учителят свири българска народна песен и пее

Какво ще се прави?
Лоши времена настанаха,
гладни години и беднотия голяма,
скъпотия голяма.

Българинът отгде трябва да започне? Ето един отворен интервал. (Учителят свири „Идилията“ с нови изменения.) Значи вече имаме разрешението. В едното се усеща затворен, във второто – едно малко разширение, онадеждване, че има разрешаване на мъчните въпроси. Затворените тонове са тези. (С ръка Учителят удря по струните.) Тоновете не са ясни. В какво седи хармонията на туй?

Та казвам: По някой път вие блъскате така. (Учителят удря с ръка по струните.) И това е музика, но това са силни удари. (Учителят свири тихо.) Това е мажорна гама, в която трябва да влезе бъдещето темпо на човешката душа. Като влезеш в този ритъм, ти не можеш да бъдеш песимист. Защото ти засягаш ония трептения в Божествения свят, в което вече всичко е затворено.

Сега вие казвате тъй: „Когато му дойде времето.“ Че, кога е времето на пролетта? От 22 март. Ако ти в тази пролет не работиш, щом мине пролетта и щом мине лятото не работиш, ти не може да имаш постижения. Има 4 годишни времена: пролет на живота, лято на живота и есен на живота, зима на живота – това са състояния. Зимата е един вътрешен процес. Пролетта е един външен процес на живота.

Следователно ти трябва да свържеш процесите на пролетта с външните условия. Ще свържеш тогава вътрешните възможности. Старостта като дойде, ще намериш работа, ще бъде по-приятна работата. По-хубаво е да се занимаваш зимно време с книги, да рисуваш, да чертаеш, да четеш, отколкото лятно време с мотиката, 5–6–7–8 часа копаеш, да те заболи кръстът.

Казвам сега: Работете в пролетта. Страданията, това е пролетта на живота. Радостта, това е старостта на живота. В старостта вътре работим. Онзи, който не е работил отвън както трябва, и отвътре няма да може да работи. Ако в страданията си работил хубаво отвън, и в старостта ще работиш още по-хубаво отвътре. Тогава ще имаме два начина за подмладяване. В страданията ще се подмладим и в радостите ще се подмладим. Сега сме в най-хубавите времена. Във всяка къща почти пеят и свирят. Във всяка къща все крякат всичките, всичко е хубаво. Сега, че крякат, че пеят, че свирят, че криво пеят, нищо не значи. Туй желание, че всички пеят, е добро.

Казвам: Трябва да използуваме условията сега. Никога светът не е имал по-добри условия за подобряване, отколкото сега. И в тия условия Невидимият свят иде. Господ изявява Своята любов. Че се изявява, се вижда, че всред големите страдания, които сега идат, посред големите изпитания, ще познаят колко Той е велик. Всичко ще се поправи. Вие сега трябва да се въоръжите да носите тази Божия идея, че всичко ще се оправи.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
35-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 май 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_06_02 Четири неща
утринно слово

ЧЕТИРИ НЕЩА

29 неделно утринно Слово

2 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

Ще прочета 25 глава от Матея, до края.

Има едно изречение, което казва, че повторението е майка на знанието, но повторението е и майка на глупостта. Добрите работи, като се повтарят, човек придобива нещо, но и глупостите, като се повтарят, човек изгубва нещо. Има нещо в света, което се спечелва, има нещо, което се изгубва. Опасността в това седи. Има една възможност. Не знаем, кои са били причините за ангелите, които са седели на такова високо положение и слава и знание и в тях се заражда едно изпитание. Някои напускат небето и стават тъмни духове. Разни теории има и никой досега не знае причината. Когато някой приятел напусне приятелите си, никой не знае причината, кое го е заставило. Най-първо се обичат и след това се зароди някоя малка причина, никой не я знае. Как е възможно тази обич да престане? Причините не знаем, но последствията имаме ги на лице, когато двама души се обичат, ядене и пиене има. А щом не се обичат, няма ядене и пиене. Когато двама души се обичат, къщата е добре мобелирана и осветена. Щом не се обичат, къщата е тъмна и разхвърляна. Когато се обичат, добре се обличат, щом не се обичат, добре не се обличат. Тогава, докато някой се облича хубаво, наред вървят работите. Щом не вървят работите добре, започват да се скъсват дрехите, показва, че търговията не върви. Съществуват известни правила, които всеки трябва да пази. И добрите правила се нарушават от умните хора повече, отколкото от глупавите. Понеже на глупавия никога не му идва на ум да седне, да пише някоя поезия, а на умния ще му дойде на ум, да пише поезия и ще направи доста глупости. Въпросът не е с глупавите хора. Ние знаем тия работи. Всеки от вас може да пише поезия, но писали ли сте поезия? Казвате: „Да се римува, то е лесна работа.“ Всеки знае да замеси хляба, но ако вземете брашно, от десет години седяло в чувала, какъв ще бъде този хляб?

Върху тази глава, какво ли не се е казвало. Страхотни работи за вечното мъчение. Един български свещеник казвал на слугата си Стоян: „Не зная Стояне, какво ще се прави в онзи свят. Ще има скърцане със зъби.“ Стоян отговаря: „Ти, дядо попе, няма да се плашиш, твоите зъби са паднали.

Няма какво да се мъчиш.“ В телесен смисъл, мъчението е един акт вътрешен. Не е тъй както се пише. Но за да бъде понятно, ще го представя на физическия свят. Както го е описал Данте, то не е ад. На Западния фронт е много по-страшно от дантевия ад. Войниците от пукането на бомбите и на снарядите, очите са им излизали навън. Пукат се. Изкривени лица, нервната система разстроена. Каквото и да пишат вестниците, все е малко. Тези хора имали някаква идея. Каква идея имат? Едно време за Бога се биели, а сега? За един Версайски договор. Не искат да го корегират. И след като измрат милиони хора, тогава ще го корегират. Защо преди това да не е възможно да го корегират? Вие се чудите, защо тези хора не разсъждават правилно. Но аз ви питам, във вас има едно желание да се помолите, но казвате: „Кой ще става да се моли, студено, зимно време.“ Казвате: „И под юргана може.“ Какво те заставя да лежиш под юргана? Защо да не вземеш юргана на гърба си, че да станеш прав. Какви са съображенията, че ще легнеш на едната страна и ще четеш молитвата? Ако се молиш на лявата страна, ако се молиш на дясната страна, или на гърба, или на лицето, молитвата ще бъде чута от Господа, но ще има различни резултати. Ако имате един оратор, който ще легне на страната си и ще ви говори на лявата или на дясната страна, или на лицето си, или на гърба си, какви ще бъдат резултатите? На лявата страна, на дясната, на лицето, или на гърба, те са изключителни случаи. То не е естествено положение. Когато се моли човек, трябва да се представи в едно красиво положение пред Бога. Мисълта ти и чувствата ти трябва така да бъдат, че да няма никакъв дефект. Аз съм виждал мнозина, като отиват да се молят, отиват с такова едно изкривено лице и православни, и евангелисти, какви не съм ги наблюдавал. Седи той пред иконата и сълзи му текат. Да покаже на Господа, че много страда. Той вярва в иконата, че тя ще изпрати мисълта му до Бога. А той умният човек, който мисли, не иска да я изпрати. Един богат човек хванал един слуга, той бил умен, но не знаел да чете. Името му било Иван. Един ден казва: „Като дойде, прочети му онази книга.“ – „Не зная“, казва „да чета.“ – „Да си се научил.“

Разните хора изваждат разни тълкувания. Човек със злото се отчуждава от Бога. И това става мълком. Вие поне психически имате тая опитност. Двама души са близки, но по едно време усещат, че са се отдалечили. После, не си говорят. Докато хората си говорят и се карат, значи, че се обичат. Докато се карат още има любов. Колкото оскърбления има, показва, че има любов. Колкото оскърбления има, показва, че още има любов. Но като престанат да си говорят, още по-лошо е. Ако разглеждаме тялото физиологически, когато има болки в крака, в главата, в гърба, човек още може да се лекува. Но когато престанат болките в крака, кракът изсъхва. Не може да се лекува. С изпитания е зле, но без изпитания още по-зле. Аз не искам да ви говоря за невежите хора. Съвременните големи

художници правят картини и си правят своите изложения, за да видят мнението на хората. Големите артисти, мъже и жени, по някой път, играят роля и според ролята ще се определи, как да играят. Има актьори, които на сцената разплакват хората. Има проповедници, които като говорят най-сериозни работи, никого не разплакват. Вие, като четете тази глава, хваща ви един страх. Казвате: „Аз от кои съм?“ Една свещ, която гори, какво ще пита? Ако гори, от горящите свещи е. Ако не гори, не е от тях. Мнозина братя са ме питали, колко са напреднали. Лесна работа. Дойде някой, дам му една задача по математика. Питам: Когато имате едно скръбно чувство, какво число сте? Отивате в гостилница, давате 54 лв. за ядене и след това имате едно коремоболие. Питам: Кое стана причина за това? Значи за 54 лв. ти си купи една болка. Питам сега, с колко лева ще я излекуваш? Някой път с по-малко. Една доза рициново масло – 5 лв. Това е външна страна. Кои са същинските причини? Тази храна, която ти е произвела болките, няма никакво съотношение към тебе. Ти си ял храна, която те мрази. Всяка храна, която ти причинява приятност, тя те обича. Ако те заболи корема и си ял яйца, или риба, те те мразят. Или на научен език казано, тази риба няма никакво отношение към вас. Вие някой път с болестите трябва да постъпвате тъй, както един американски доктор ми е разправял. Една вечер се връща той от театър и усеща, че подире му вървят двама апаши, гледат да го оберат на някое пусто място. Докторът извадил кесията си, обърнал я да им я покаже, че няма нищо в нея. Като им показал, отишли си. Щом имате нечиста кръв, апашите вървят подир вас. Обърнете кесията надолу, да им покажете, че няма нищо в нея. Дотогава, докогато човек има и последната лоша мисъл и последното лошо чувство, може да е скрито някъде, защото възможностите за страданията са скрити в човешката душа. Той ги носи, чу туй е карма, едно съчетание. Един мой познат ми разправи един сън. Казва: „Сънувах една вечер един поп, мой познат, близък, върви облечен в черно и много други попове, все с черно облечени. И този, който върви, погребва някого. Те вървят в процесия, аз вървя отстрана и гледам. Събуждам се и си мисля, какво означава този сън. Според поверието, лошо е да сънуваш поп. Него ден ми дойдоха такива страдания, казвам си: Откъде го видях този поп!“ Но този поп е вътре. Той е едно кармично състояние, което човек изпитва. Черният цвят е винаги носител на странни работи. Господ казва на Каина: „Защо ти е потъмняло лицето.“ Щом почне да потъмнява лицето, човек е вече неразположен. И ако имате едно огледало, щом почне да се изменя цвета на лицето ви, отдалече още може да разбирате състоянието си. Сами можете да бъдете лекари на себе си. Вие още не сте чели, колко са ударите на пулса и дали са ритмични. Някой път не са ритмични. Един нередовен пулс. Или черният цвят всякога произтича, когато настане разстройство на черния дроб, или стомаха. Човек добива един черен цвят. Или, ако много се разстрои черния дроб, тогава добива жълт цвят. А българите са мислили, че като пожълтее

човек, поумнява. Почва да мисли, но мисъл от притеснение. Жълтеница казват. Има ли някакъв цяр? Има, не мрази никого. Нищо повече. Има една потаена омраза, която разстройва черния дроб. За да се разстрои черния дроб, изискват се 5, 10, 15, 20 години, за да се произведе едно болезнено състояние. Вие някой път се намирате в добро състояние, но в добрите състояния се изплаща кармата. Ще ви дойде едно изпитание. Изпитанията ще дойдат. Тогава естествено, че не може да ги избегнете. Имате една дъщеря, която ви е обичала, която гледате като едно ангелче, но един ден вашата дъщеря се изопачи. Почва да става замаяна, непослушна. Казва: Че къщата по-рано била светла, но сега е тъмна. Брата си не търпи, майка си не търпи, измени се сърцето ѝ. Кои са причините? Тя се е влюбила в един свой познат от миналото, но който е останал много назад. И в този разваления момък вижда своето щастие. Но там е нейното нещастие. Българите когато сготвят някое развалено месо, ще му турят масълце, червен пипер, миризми, ще го докарат. Аз имам само един пример и той е от Сливен. Имаше един брат, който беше тръгнал в пътя. Много добре вървеше. Една сестра се влюбва в него. Казвам на сестрата: „Слушай, този брат не е за тебе. Той си има една тежка карма.“ Казва: „Най-големите страдания да мина, но с него да бъда. Две години да живея, но с него.“ Среща ме след две години и ми казва: „Кешким да бях те послушала.“ И тази сестра и досега гледа този брат. Не е лошото в любовта, но тя мислеше, че там ще намери своето щастие. А те са два противоположни полюса, като рака и щуката. Тя е един обективен ум, материалният свят я интересува, иска да живее добре, да си има къща, апартамент, деца, автомобили. А този е един замаян човек, цял ден с цигарата, напише няколко реда, а откъде ще дойдат парите, не иска да знае. Нищо не пипва. Него го мързи, каквото и да е да бутне. Носи си цигарата, пуши и отвреме, навреме цитира автори, поети и доста хубаво ги цитира. Той ходил в Русия, следвал нещо и се обезсърчил. Аз считам, че той имал едно влюбване, изгубил е първата си любов и е изгубил вяра във всичко. И казвам на тази млада сестра: „Ти не можеш да възстановиш това, но ако искаш ти да се пожертвуваш за него, добре.“

Сега да направя аналогия. Ако вие се влюбите в дявола и се ожените заради него, мислите ли, че ще бъдете щастливи. И на някои казвам: „Не се жени!“ – „Как да се не женя?“ Не се жени за дявола. За кого трябва да се жениш? Ожени се за онзи, който те люби, който те обича, но никога за онзи, който не те обича. Без любов не се жени, защото ще имаш страдания. Ако не се ожениш ще имаш страдания, но ако се ожениш ще имаш десет пъти повече страдания. Моралът е там. Сериозна работа е женитбата. Женитбата е един акт. То е едно отношение на човека към Бога. Във всички свои съществувания, човек ще учи четири неща: Ще се научи да люби Господа с ума си. Ще се научи да люби Господа със сърцето си, Ще се

научи да люби Господа с всичката си душа и с всичката си сила. Четири неща, като ги завършим, ще завършим своето развитие. Че ти искаш да се жениш, най-първо, готов ли си да жертвуваш живота си и всичко да дадеш? И този, за когото се жениш, готов ли е всичко да даде, да се жертвува за тебе? Но ако и той и ти не сте готови да се жертвувате, стойте си настрана. Живейте си тъй.

Не можем ние да бъдем благоприятни на Бога без любов. Тази лъжа трябва да изчезне. Като се приближаваме при Бога, всеки наш акт трябва да бъде пълен с любов. Като се приближаваме при Бога да няма ни сянка на една изопачена мисъл, на едно изопачено чувство, на една изопачена постъпка. Не говоря за външни работи. Че човек говори по-високо, или че не се обхожда, всичко зависи от състоянието на ума, от състоянието на сърцето, на човешката душа и от състоянието на човешката сила. Единственото нещо, което спасява хората в света е любовта. Само любовта може да спаси и да повдигне хората. И понеже ние разрешаваме въпроса на хиляди години, сега разрешаваме въпроса. Някой път се чудим, защо хората не са разумни. Че най-разумните хора сега се бият. Че какво им костува на англичаните, германците, французите да коригират един Версайски договор? Защо всички мислят само за себе си? И в нашия живот е същото. За пет пари човек някой път разваля живота си. Всичките ни страдания в света произтичат от безлюбие. Ако човек ми дава подарък без любов, ако носи хляб, аз го давам на кучетата. Имам една котка, която ме учуди. Давам ѝ един хубав козунак, не го яде. Казвам ѝ: „Какво искаш?“ Давам ѝ кашкавал и него не яде. Но един ден ми пращат от едно място една пита селска, давам ѝ от нея, яде. Казвам: Този козунак е без любов и този кашкавал е без любов, но тази пита е с любов. Онова, което носи благо в живота, то е любовта. Нашата душа, нашият стомах и нашият ум са хиляди пъти по-умни от котката. Никога не можеш да проектираш в ума си една лоша мисъл, нито в сърцето си едно лошо желание и никога не можеш да прекараш през душата си една лоша постъпка. Те не се лъжат. Не зная, дали има развален ум, то е едно старо понятие. Казват: Развалено е човешкото сърце. Но от съвсем друго съображение е нацапано. И това сърце, за което казват, че е лошо, Господ казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Туй, което ни причинява страдания, то е отвлечено, за което не искам да говоря. Когато туй лошото влезе в човешкото сърце, човешкото сърце се изопачава. Когато се разстрои стомаха, измени се лицето, но причината не е в лицето. Като се оправи стомахът, пак има едно красиво лице. Грехът не е едно естествено състояние. Той иде отвън. Една чужда мисъл отвън, причинява туй състояние. Христос казва онези неща, които са му направили, гладен бил – значи за сърцето, гол бил – облекли го. Кои са тези бедните хора? Иде някой човек, имаш един подтик да му направиш добро. Не се отказвай от своя вътрешен подтик. Имаш един подтик, много

малък. Не се отказвай, какъвто и да е. То е онова Божественото начало. Тези, малките подтици, носят най-хубавите последствия. От малките подтици във вашето сърце и в ума си, никога не се отказвайте. Тези, които вървят по закона на любовта, онези, които служат на любовта, с която умът им се занимава, с която сърцето им се занимава, с която душата им се занимава, онези, които служат на любовта, с която тяхната сила се занимава, те ще наследят благата, които Бог е определил заради тях.

Пазете най-малкото правило: Щом някой път не послушате това, малкото подбуждение, изправи се пред Господа и кажи: „Прости ми, Господи, че не те послушах!“

Отче наш.

1940_06_02 Бог е истинен
неделна беседа

БОГ Е ИСТИНЕН

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 13-а глава от Първото послание към Коринтяните.

„Духът Божи“

Ще взема само две думи от 33-ти стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана: „Бог е истинен“.

За истината много се е говорило и много има да се говори. Ние ще оставим онази същинска философска страна, какво нещо е истината. То е същият въпрос, какво нещо е човек, какво нещо е Бог и т.н. Човек себе си не познава, иска да знае, какво нещо е Бог. Въпросът не е поставен тъй както трябва. Знанието започва от малкото към голямото. Цялата природа е едно предметно учение за всички същества. Създаденият свят не е предметно учение само за човеците, но и за висшите, и за нисшите същества, всички се учат и имат какво да се учат. Ние имаме едно повърхностно понятие за природата. Мислим, че дърветата мълчат, пък те са най-приказливите. По да говорят от тях няма. Те като говорят, много говорят, но хората не разбират. Казваш: „Шумоли нещо гората.“ Говор има. Всичките новини, които стават през деня, си ги разправят.

Сега някой може да попита вярно ли е това. Това е вярно сто и едно на сто. За вас как е, не зная. За умните всичките същества говорят. Глупавия като го бият, той тогава познава, че говорят; като започне да страда, тогава мисли, че му говорят. Аз под думата „глупав“ разбирам много надут човек. Те са станали глупави, защото са мислили, че са много умни. Когато някой минава за глупав, той мисли много високо за себе си. От високо мислене за себе си, той е оглупял. Да ви кажа как оглупява човек. Не ще ви обяснявам какво нещо е глупостта, защото тя не се обяснява, но едно пояснение ще ви дам. На глупавия дадат един позлатен пръстен – той започва да го чисти, за да го излъска повече. Глупавите като чистят позлатените работи, те на бакър се обръщат. На какво мяза умният човек? Той взима един окалян златен пръстен и започва да го чисти. Най-първо ще го изчисти на цвят. Колкото повече го чисти, по-светъл става. Глупавите хора се отличават по това, че като започнат да чистят нещата, те на бакър стават. Умните хора, калните работи като ги чистят, на злато стават.

Сега едно сравнение ви давам. Щом твоят живот се обезсмисля, ти си глупав човек. Щом твоят живот се осмисля, ти си умен човек. Сега туй го дръжте като едно правило. Когато кажете: „Обезсмислил се е животът ми, няма никакъв смисъл“ [...] а за себе си мисли, че е умен, философ; проповядва на другите, а казва, че животът няма смисъл. А той ще ти проповядва как да живееш, ще ти проповядва коя религия е по-права, кой е по-учен, кой народ е по-благороден. А отказва, че животът има смисъл. Сега, този глупавият човек е толкоз хитър, че никога не се явява да го виждат, само по радиото говори той и то особено вечерно време. Глупавият човек много говори; когато осиромашее, брътви най-много. И когато е богат, пак говори. Като осиромашееш, глупавият ти казва: „Ти си будала, ти си това, онова, едно нищо.“ Като забогатееш, започва да те маже с масло: „Като тебе няма, ти си величие, ти си Божество, на тебе всички се покланят.“ Той е все същият, глупавият, който ти говори.

Та казвам: Сега аз като говоря за глупавия, аз го смятам за един голям мъдрец, който има две лица, две страни. По някой път се разговарям с него, питам го: „Защо говориш така?“ Казва: „Да намажа колата и на двамата.“ Рекох: „Защо говориш така? Защо не им кажеш истината?“ – „Будала е този, как ще му говориш истината? На онзи кажи му, че нищо не зная, а на другия намажи му колата.“ Рекох: „Какво вземаш?“ Казва: „Онзи, който страда, ми плаща, понеже ме смята за мъдър. Богатият, като го хваля, и той ме смята за умен.“ Питам го: „Защо говориш така?“ Казва: „Така е Господ създал света. Зло и добро съществуват. Аз и със злото работя, и с доброто работя – едновременно.“ Повече няма какво да си кажем. Пари има, повече не го и питам. Той казва: „Повече не ме питай, понеже зная, че ти си умен човек. Ти не искаш нито да те укорявам, нито да те хваля.“

Не питай глупавия да разреши смисъла на живота и не искай съвет от него. Никакъв съвет не искай от него. Нито пък като забогатее глупавият, не отивай да искаш съвет от него. И той няма да ти даде. Не че няма да ти даде, доста благороден е. Има един анекдот из турския живот. Дошъл един калугер с един кон в България. Вижда лалугери на нивата, изправили се и той ги помислил за колци. Отишъл да си върже коня за колците, те се скрили. Пита той: „Къде отидоха, в земята потънаха тия колци.“ Нито колците са колци. Като речеш да си вържеш коня, колците в земята отиват. България е страна, дето човек не може да си върже коня. Казвам: ако България е страна, дето няма колища, дето да си вържат коня, много добра страна е. Поне конете ще бъдат свободни.

Бог е истинен. Реално нещо е онова нещо в света, което носи мир, което носи светлина за човешкия ум. То е Бог. Онова, което носи мисъл в човека,

което осветява човека, то е Бог. Онова, което внася най-хубавото в човешкото сърце, то е Бог. Онова, което дава сила на човека, то е Бог. Онова, което го освобождава, то е Бог.

Не трябва да мислим, че Бог сега ще ни освободи. Преди векове, когато Бог е създал света, Той е освободил всичките хора. Сега само показва по кой начин човек може да се освободи. Защото човешката свобода седи в душата, която Бог му е дал. Половината от съвременните хора вярват, че имат душа, половината от тях не вярват. Вярват в живота, но животът е последствие от душата. Сега, какво разбират под думата „последствие“? Направиш една добра или лоша постъпка – те имат последствие, резултат. Вземеш пари назаем – има последствие. Обичаш някого – има последствие. Мразиш някого – има последствие. Правиш нещо глупаво – има последствие. Пишеш нещо умно – има последствие. Воюваш с някого – има последствие. Навсякъде животът се проявява със своите последствия.

Някои може да турят една чужда дума – „резултат“. Но българската дума „последствие“ и думата „резултат“ имат съвсем различно значение. Думата „последствие“ показва туй, което зрее, и от твоята постъпка се образуват плодове, които постоянно зреят. То е последствие. Думата „резултат“, то значи онова, което ти си хванал, което имаш в ръката си и го държиш. То е резултат. Онези, които не разбират вътрешния смисъл, вземат думите „резултат“ и „последствие“ за едно и също нещо. С едното се занимава човешката воля, а с последствието се занимава човешкият ум. Човек може да употреби която и да е дума.

В съвременния език ние нямаме дума за изражение на всички ония вътрешни идеи и мисли, които човек има. Нито пък имаме известни думи, които да изразят известни потънкости на чувствата. Вземете на български думата „любовь“ (според правописа до 1945 г.). Първата буква, Л, означава бащата. Ю означава майката. Б-то означава сина. О-то означава условията, които са дадени на това дете. В-то е каручката, в която е турено това дете да го развождат. Ь, това са забавалките, които има тук-там. Това е то любовь. Любовта означава да имаш баща, да имаш майка, да имаш брат, да имаш условия, да имаш една количка, в която да те турят и да имаш на опашката забавления – това е любовта. За мене това е любовта. Някои мислите за идеалната любов. Аз не зная каква е идеалната любов. Казва: „За тебе умирам.“ Не вярвам в любов, за която хората може да умират. Аз вярвам в любов, за която хората може да живеят. Не вярвам в една любов, за която хората умират. Ако думата „любов“ има друго значение, разбирам. Като турите запетайка след У-то в думата „умира“, „у, мира“, значи „отива в света“, това значи „отива в света на любовта“. Този, който умира, той и примира. Каква е разликата между „умира“ и „примира“? Като туриш

„умира“ и „примира“, те са филологически потънкости на онези филолози, които дават обяснения как е произляза една дума, нейният корен.

Вие на български език не знаете какъв е смисълът на буквата А, какво означава. Не знаете смисъла на буквата Б, на В и т.н. Първите учители, като ви откриват буквите, те ви дават и смисъла на буквите. Аз няма да ви го дам. Като дойдат тия учители, вие ги питайте какво означава А-то. Буквата А е произлязла от египетските йероглифи и означава „натоварена камила“.

Сега туй е важно: Бог е истинен. Ние търсим смисъла и реалността на нещата в света. Питам: Кое е реалното? Реалното е онова, което виждаме. Не онова отвън, но онова отвътре, ония понятия, които се образуват за света, те са реални. Ям известна храна. Не е реална храната, която приемам, но тази храна, която влиза в мене, която ми дава сила, тя е реална. Или онова, което аз схващам, онова, което в даден момент аз чувствувам вътре в себе си, то е реално. Твоето вътрешно разположение, то е реално. Ако ти не вярваш в своя мир, ако ти не вярваш в своята вяра, ако ти не вярваш в своята надежда, ако ти не вярваш в себе си, в какво ще вярваш? Някой казва: „Аз вярвам в тебе повече.“ Казвам: Достатъчно ти е в мене да вярваш толкоз, колкото вярваш в себе си. Някой казва: „Аз вярвам в тебе повече.“ Аз разлагам „повече“. Моята вяра, която имам към тебе, е придружена с любов. Това значи „вярвам повече“. „Вярвам повече“ подразбира, че моята вяра към тебе е придружена с любов. Значи във вярата аз вярвам, че ти си туй, което правя за тебе. С любовта, която имам към тебе, готов съм всичко да направя за тебе, което е в моята сила. Казвам: Под думата „вяра“ трябва да разбираме силата, която е в нас. Аз ако имам вяра в себе си, значи оценявам онова, което Бог ни е дал. Ако отричаш онова, което Бог ни е дал, в какво вярваш? Щом отричам онова, което е вътре в мене, аз ще отрека и онова, което е вън от мене. Аз излизам от Бога; и вие сте излезли, и Христос е излязъл от Бога. Каква е разликата? Разликата седи в това, че Христос, каквото Бог искаше от Него, правеше го заради Него. Неговата вяра в Бога беше придружена с любов. Той беше готов на всички жертви. По това се отличаваше Христос.

Някой казва, че ние не можем да живеем както трябва. Можем, как не. Какво ни коства да се пожертвуваме, както Христос се е пожертвувал? Мислите ли, че едно житено зърно, което се сее на нивата, е изгубило нещо? Едно житено зърно, щом се изгуби на нивата, то ще даде шестдесет, сто, значи стократно се увеличава това житено зърно.

Та казвам: При сегашните условия трябва да остане идеята, че Бог е

истинен. Има едно ръководство в света, на което ние трябва да разчитаме. Туй трябва да бъде общо правило, за всичките хора. Че има едно Същество необятно в света, Което ръководи всичко и към всички има еднакви отношения. А различието, което ние виждаме в света между хората, че някои имат по-големи блага, то е само наше лично схващане, понеже тия хора са работили. Допуснете, че вие сте сели десет години наред ябълчни дървета, круши. Първата година сте сели, втората година сте сели, третата, десетата. Тези, които сте сели първата година, ще бъдат по-големи и плод ще дадат. Тези, които са сети десетата година, ще бъдат по-малки. Онзи, който ги е посял, не са ли еднакви неговите отношения към посетите? Еднакви са. На всяко зрънце дал място. Той знае, че след време всяко зрънце ще има форма и ще даде същите плодове, както и първите, които са посети. Казвам: По-даровитите хора са по-рано сети, по-обикновените хора са по-късно сети. И младите хора са млади по това, че са скоро сети. Тъй щото, ако някои от вас сте млади, скоро сте сети, ако някои от вас сте стари, отдавна сте сети. Тъй аз разглеждам. Старият има повече опитност, повече знание. Трябва да го почиташ за онова знание, което той има. Понеже всичкото знание в света иде от Бога. Всеки един трябва да почита знанието. Не говоря сега за туй човешко знание, за кривото разбиране на хората, но всеки факт, като истина, трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един закон трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един принцип е Божествен. Любовта, и тя е Божествена. Духът е онова, което обединява всички неща в едно цяло.

Та казвам сега: Ти се радваш на човека. Отлично правиш. И ако скърбиш, пак добре правиш. Каква е разликата между радостта и скръбта? В скръбта се добива винаги по-голяма мекота. В радостта човек по-лесно става егоист. В скръбта има по-малка възможност да бъде егоист. В скръбта влиза по-лесно в положението на другите хора и не дава лош пример. Като носиш скръбта, никой не иска да те обира. Накъдето ходиш, всичките хора казват: „Носи си това богатство. Ако искаш, и от нашата скръб може да ти дадем, но от твоето богатство, което имаш, не го искаме, носи го ти.“ Скръбта е едно отлично положение, че няма да те оберат никъде. Щом си радостен, може да те оберат. Аз съм превождал този пример. Вълкът е доста голям джентлемен. Казваме, че са много лоши вълците грабители. Че, на вълка трябва да му дадем правото. Вълкът като намери една болна овца, не я яде. Иде, бутне я по корема, казва: „Ти си пострадала, гледай да оздравееш, твоите дечица имат нужда, гледай да затлъстееш. Тук има вода, чист въздух, няма кой да те безпокои. Ние, всичките вълци, които сме тук, под наше покровителство си ти, ще напълнееш.“ Овцата повярва в това. Тя ако беше умна, винаги трябва да остане малко болна.

Сега всичко туй ще го вземете в преносен смисъл. Аз не искам никога да

роптаете. Казвам на калния човек да не мисли, че аз съм го окалял, той сам се е окалял. Казвам: „Ти си се окалял, иди в реката, умий се." На хората трябва да им кажем истината, не трябва да им приписваме неща, които ги нямат в себе си. На праведния не трябва да приписваме греховете на грешника, не трябва да приписваме добродетелите на праведния. На грешника да приписваме качествата, които той има.

Питам: Колко праведни има в света? Ще кажете, че светът е пълен само с грешни хора. Ние се сърдим само на грешните хора. Благодарение на грешните хора, светът може да прокопса. Грешните работят, праведните не искат никак да работят. Грешникът като се обърне, повече обича, отколкото праведникът. По-интензивна е неговата любов, по-голяма е неговата признателност. Праведните имат високо мнение за себе си. Той като погледа, той е като онзи фарисей, казва: „Не съм като хората, аз съм човек свършил, с образование, баща ми е княз, цар, министър." Щях да кажа владика. Понеже вие мислите, че владиката баща не може да бъде. Прави сте. Единственият владика в света е Бог.

Английските владици не са като българските, те имат жени, деца, да не ви се вижда чудно. Българските нямат. И то е хубаво. Българският владика казва: „Ако човек не се отрече от себе си, от жена си..." Те са се отрекли и моите почитания, отрекли са се от жените и от децата заради Царството Божие. Отлично е това, не им оспорвам. Онези, английските, казват: „Като вас толкова не можем да бъдем, но малко по-далеч." И те са на правата страна. Казват: „Вие – горе, в клонищата, ние – долу, в корените." И светът ще тръгне.

Бог е истинен. Ние трябва да се спрем върху онова, което Бог ни е дал. Най-първо, трябва да можем да запазим този живот. Знаете ли как се запазва животът? Пак ще ви кажа. Животът се запазва само със силата на любовта. Без любов той изтича. Той отлита като тия благоуханните масла, както розовото масло отлита. Само любовта е в сила да държи живота. Животът сам по себе си е една сила, само с която Бог може да се разправя. Две страни има животът. Щом човек влезе в живота, ще дойдат и най-големите радости, и най-големите страдания. Неизбежно е това. Защо и за какво? Учените хора казват, че животът без любов е ад, животът с любовта е рай. Две страни има. Може да живеете живота без любов – ще сте в ада. Може да живеете живота с любов – тогава вие ще сте в рая.

Сега всички търсите щастието в света. Все таки трябва да намерите в света един, който да ви обича. Този, когото търсите да ви обича, и той търси някого да го обича. Любовта има две страни, както Земята има два полюса – северен и южен. На северния полюс е любовта, която дава, на южния

полюс е любовта, която взема. Било е време, когато Южния полюс е бил горе, а Северният е бил долу. Те са схващания. Било е време, когато полюсите са имали хоризонтално положение. Сега имаме двадесет и три градуса до перпендикулярното положение на полюса. Земната ос е наклонена на двадесет и три градуса.

Само загатвам за един въпрос, който, ако започвам да изяснявам, ще се отдалеча от целта. И какво може да добиете, ако докажа на вас защо се е отклонила оста? Някои казват, че грехопадението е причина. Други казват, че причината са ангелите. Каквато и да е причината, има едно отклонение. Когато земната ос дойде перпендикулярно, ще има най-хубавите условия за живеене. Този перпендикуляр показва, че Северният полюс ще бъде свързан с Божественото начало, с мъдростта. Женският принцип ще бъде свързан с любовта, долу. Северният полюс показва Божествената мъдрост. Той е емблема на истината. Понеже истината е родена от любовта и от мъдростта.

Та казвам: Северният полюс означава нашата глава, а Южният полюс означава нашият стомах, долу. Симпатичната нервна система представя стомашният мозък. Те са две системи. Едната система е [учреждение?] за произвеждане на магнетизъм, а другата фирма е за произвеждане на електричество. Мозъкът е динамо за произвеждане на електричество. А пък онова, което вие мислите за любовта, дето усещате в сърцето си, през симпатичната нервна система се изявяват чувствата на човека. Когато съществува хармония между мозъка и симпатичната нервна система, неговата мисъл и неговите чувства функционират много правилно. Кръвообращението става правилно, венозната и артериалната кръв са в правилно отношение и всичките му органи функционират правилно. Например, ако стане разстройство на симпатичната нервна система, тя е свързана с черния дроб, с жлъчката и тогава лицето пожълтява. Туй показва, че черният дроб е разстроен.

Та казвам: От духовно гледище, за да се поправят функциите, непременно трябва да има достатъчно светлина в човешкия мозък. Щом започне да става тъмно в мозъка на някои хора (казват: „тъмно ми е в мозъка“), това е едно болезнено състояние. Щом каже, че му е тежко някъде под лъжичката, пак е анормално състояние. Всякога във вашето сърце трябва да имате едно разположение. Туй разположение се означава, че имате мир. Когато симпатичната нервна система е здравословна, човек има мир в себе си. Тогава не го смущават нещата. Не че не го смущават, но той разбира смисъла на нещата. Щом човек изгуби туй равновесие, той започва да се смущава от най-малките работи.

Ние, съвременните хора, има за какво да се смущаваме. Мислите ли, че ако сте сега в Англия, няма за какво да се смущавате? От смущение очите излизат от орбитите си. Толкоз силни сътресения преживяват във войната, че неговото двойно тяло се изхвърля навън и човек може да подлудее. Подлудяването не е нищо друго, освен че човек излиза из тялото и престава да се страхува. Ако остане в тялото, ще се пукне. А пък като излезе из тялото, весело му стане. В голямата война са констатирали излизане на човека из тялото му, че той започва да играе на кючек. Хвърлят, но не може да го умерят, играе човекът. Във войната имало един човек, който излязъл из тялото си и не може да го умерят, понеже онзи, който прицелва, все не може да измери ъгъла, не е прав ъгълът. Отляво ще хвърли куршума, отдясно, над главата. Казва: „Как не може да го ударя?“ Изгубва фокуса на окото, не може да вижда правилно. С гранатата хвърля и тя ще удари десет метра зад него или пет метра.

[...] (*Липсва една машинописна страница от разчетената стенограма.* Сега бедното момиче не могло да разбере как тази богата мома да не е щастлива. Казва ѝ: „Аз бих желала да бъда като тебе, да ходя боса.“ Момичето казва: „И аз бих желала да бъда красива.“ Питам: Как тази, облечената мома, ще стане като него? Много лесно е. Да облече нейната дреха, да събуе обущата си.

Толстой разправя един случай. Той пише една статия и я изпраща анонимно, без да си тури името. Редакторът дал една критика за статията, че който я писал, е бездарник, не знае да пише, критикува го. Казва на Толстоя, понеже не го познава: „Господине, такава неграмотна статия не можем да печатаме във вестника, ще се урони престижът на вестника.“ Поусмихнал се Толстой. Казва: „Извинете, Толстой трябва да се учи отсега още.“ Като разбрал с кого има работа, извинява се редакторът, казва: „Извинете, аз съм бил заблуден, прибързано съм прегледал статията.“ Това е тактика. На какво се дължеше противоречието на Толстоя? В Толстоя имаше един чрезмерно обективен ум. Той едва на стари години започна да се вглъбява в себе си. Опитности, които имаше в живота си, той ги криеше, вярваше само в реалното. Не че не вярваше в другото. Казва: „Другото не съм проверил, имам някаква опитност.“ Когато заминаваше от Земята, изказал някои свои вярвания, някои прозрения, които имал.

Ние, съвременните хора, вярваме в това, което виждаме. Но има хора, които вярват по-далече. Някои виждат по-наблизо. Ако имате някои от тези, сегашните бинокли, които увеличават петдесет–шестдесет пъти или сто пъти, че вие от тук можете да наблюдавате наблюдателницата горе на Мусала. Мусала много добре се наблюдава. С тези бинокли се наблюдават дърветата много добре. Никога [човек] не може да ги наблюдава тъй.

Отдалече може да наблюдавате листата, да правите своите научни изследвания.

Казвам: Ние не вярваме в онова вътрешно знание. Има едно прозрение. Хората, които са гадатели, явява се туй прозрение. Ти като погледнеш човек, той има няколко лица. Едновременно хората имат няколко лица. Една външна обвивка, материална, една вътрешна, по-ефирна – той е духовният човек. И най-последна, вътрешна обвивка, която представя умственият живот. Онзи гадател гледа неговият ум какъв е, не гледа отвън лицето какво е. Казва: „Не гледай лицето отвън, но гледай му ума." Онзи момък, който обича момата, той не гледа лицето отвън, той видял духовното лице, сърцето видял. Казва: „Ти не познаваш сърцето ѝ."

В сегашния живот необходимо е да се развие туй прозрение, да познаваш сърцето на човека. Затова Бог, Който ни познава, казва: „Сине мой, дай си сърцето!" Бог иска нашето сърце, за да го обработи. Виждате: един учител по музика като види един способен ученик, учи го. Има професори, които дават лекции, по хиляда лева за урок вземат, но като видят някой даровит ученик, без пари му дават уроци. Самият учител [на] онова, даровитото, гениалното дете, той се радва, че в света има една величина, която Бог е изпратил. Защото на даровитите хора се радват, защото те предават тяхната даровитост. Не мислете, че ако съществуваше в света само един добър човек, светът щеше да бъде щастлив. Много добри трябва да се съберат на едно място, за да се прояви добродетелта в тях. Многото хора увеличават мощта на добрите хора. Много умни хора, събрани на едно място, увеличава се тяхната интелигентност, или в повече хора, Бог повече се проявява.

На туй основание аз по някой път говоря, средният човек, гениалният човек имат около триста милиарди душички, които живеят в него. Той е цар на тези душици, той с тях се учи. А пък за в бъдеще тези клетки ще се увеличат. С всяко съществуване на Земята, като идва човек, увеличава тия души. Като греши, количествено душите се намаляват, като става по-праведен, количеството на душите се увеличава. Следователно законът за увеличаването на тия души е любовта. С всяка любов тия души прииждат. Когато една душа дойде в човека, той става радостен. Когато вие се радвате, с всяка ваша радост иде една душа. Радостта, която чувствувате във вашето сърце, то е присъствието на тази душа. Степента на тази радост изразява степента на душата, която иде. Колкото душата е по-просветена, толкова радостта е по-голяма. Колкото душата не е просветена, толкова и радостта е по-малка. Всяка една добра душа, колкото и да не е просветена, тя ще внесе във вас една радост. И Писанието казва: „Бог ще изпрати Духа Си." Значи, тия души Той ги изпраща на всички онези, които са на Земята, да

служат на тях, да ви утешават, да ви ръководят, да ви насърчават към Бога, [да] мислят за вас. Те държат връзката. Ако те не държат връзката при съвременната материя, в която ние живеем... Защото ние сме оградени в такъв облачен ден, някой път такъв мъгляв ден, че в ума нищо не виждаш. Не е ясно. Сърцето е оградено с желания, които не носят никаква топлина в себе си. Когато ние говорим за Бога, подразбираме мъдростта. Ако вие не свържете вашия ум с Божията мъдрост, вашето небе не може да се пречисти. Само Бог е в сила да пречисти небето ви.

Всеки един от вас съгражда живота си. Вие още не сте съградени. Христос казва: Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен. Но то не е еднократен процес. Постоянно се стремете към онова съвършенство, в което Отец пребъдва. Когато аз говоря, имам пред вид да дам едно поощрение. Че всякога ние трябва да се стремим към съвършенство, преди да сме го достигнали. Щом достигнем съвършенството, делата, които правим, трябва да бъдат съвършени. Ние, съвършените, слизаме да работим за онези, които не са добили съвършенството. Засега други работят в нас, да станем съвършени. Ние като станем съвършени, ще слизаме да работим за други, които не са станали съвършени. Следователно за вас седи една велика работа. Сега работят над нас съвършените души, други работят над нас.

Не само да казваме: „Да повярваме в Господа.“ То е външна работа. На един човек може да му говориш без думи. Събират се двама английски поети, единият на осемдесет години, другият на осемдесет и пет години, няма да им кажа имената, забележими поети, сядат при една камина, три часа прекарват в мълчание. Като се разделят, единият казва: „Много съм радостен за добрия разговор, който имах.“ Три часа по английски прекарват в мълчание. Говорят си тия хора. Той говори, но говори на един език, трябва да го разбираш. Вие мислите, че умрелите не говорят. Не, говорят, но вие не ги разбирате. Много пъти при мене умрели са идвали и ми казват: „Говорим, но не ни слушат, не знаем какво е станало.“ Рекох: Техните радио не работят сега.

Сега се отдалечаваме от въпроса. Вие за онзи свят имате едно материалистическо схващане. По някой път аз го уподобявам, децата някой път вземат лук и започват да отделят люспите. Къде е лукът? Все има в лука един основен зародиш, от който се заражда новият лук. Следователно малък живот е скрит в тия черупки. Човек не е такъв, какъвто ние го виждаме. Туй същество, човекът, то е почти без тежест. Ти на Земята не можеш да го претеглиш с никакви везни. Ако го извадиш от тялото, почти никаква тежест няма. Всичкият багаж, който носи със себе си, багажът му тежи тридесет и три грама. Питам: Какво можете да

направите с тридесет и три грама? Тридесет и три грама може да вземете една доза хинин, да се лекувате от треска. Или може да вземете рициново масло. Даже трябва повече от тридесет и три грама.

Бог е истинен. Бог изисква всички ние да използуваме условията, които Той ни е дал, да разбираме благата, които Той ни е дал. Сега всички вие, които ни слушате, имате някаква дарба. Да ви попитам защо сте дошли на Земята, защо дойдохте, какво ще кажете? Да учите. Когато детето се роди, първото нещо, с което започва, какво е? Детето като се роди, с какво се запознава? Детето се запознава с майка си. Детето се запознава с майка си, която го е родила.

Сега вие имате едно понятие за бащите, че не раждат. Първоначално бащите са раждали. Жената отпосле се научила да ражда. От мъжа се научила да ражда, понеже тя не беше раждала и мъжът даде тази работа на нея, да изучи този занаят. По-напред мъжете раждаха. В Писанието, в Стария Завет се казва, че Авраам роди Исаака. Исаак роди Иакова. Мене са ме питали как е възможно да се пишат такива глупави работи. Казва „Авраам роди“, защо Сара не роди? Сега, не вземайте раждането физически само. Раждането е едновременно процес на човешкия ум. Раждането е и процес на човешкото сърце. После се въплотява една мисъл отвън, да се сгъсти, както сега сгъстяват някои газове под натиск отвън и образуват течни газове.

Онова, което искам да остане, е следното: Човек се подмладява, когато вярва в мъдростта, която е в неговия ум; човек се подмладява, когато вярва в любовта, която е в неговото сърце. В две неща не се съмнявайте: не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашия ум, не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашето сърце. Може да се явят противоречия. Тия противоречия съществуват в цялата природа. Противоречията са външна обвивка на нещата. Праведните хора имат най-големите изпитания, отколкото грешните. Грешникът се мъчи, ако убие някого; праведният се мъчи за най-малките работи. Той се мъчи за малки, микроскопични погрешки, че със седмици не може да намери своя мир. Праведните хора страдат много повече. Страданието е път, по който човек се чисти. От туй чистене ще дойде мисълта, която прониква във вашия ум. Не вярвайте, че само Бог на вас говори. Бог говори и на другите хора. Радвайте се. В истинските вярващи има радост. Ти се радваш, когато човек има твоята опитност, не мо-та-мо, но ти се усещаш радостен, че те разбира. Когато ти му говориш и той ти говори, вие се разбирате.

Казвам: Ако вие всички бихте имали знание, щяхте да се радвате. Аз по някой път на себе си съм създавал много неприятности, като говоря. Кажа,

че на човека, на когото са дебели веждите, има обективен ум. Вие веднага го вземете. Аз като разглеждам веждите, вземам не само дебелината на веждите, но и дебелината и дължината на космите на веждите; ако веждите са тънки, ако са сключени. Веждите може да имат разни криви линии. Геометрически линии има. Някой има закривени вежди – показва, че преди него седят хиляди поколения, които са работили, които са изкривили веждите. Хиляди поколения има, които са работили да създадат челото. Имаш отличен нос – хиляди поколения има, които са създали твоя нос. Тези хора, които са работили, ти дължиш на тях.

Тия хора, които са работили, те са тия предци, които ти казват: „Ти защо не работиш както трябва? Туй чело, което ти дадохме, защо не мислиш както трябва? Тази уста, която ти дадохме, защо не говориш както трябва?“ Хванат те за ушите, казват: „Тия уши, които направихме, защо не възприемаш звуковете както трябва, но си изопачил работите?“ Ти намазваш ума си с масълце. Ако ти не любиш, изсъхваш. Ако ти не мислиш, ставаш тъмен. Следователно тъмнотата става едно голямо препятствие за твоя живот и добиваш един черен знак, черен цвят. При грехопадането се появил черният цвят. Щом дойде светлият цвят на човешкото лице, то е път на възход. Просиява лицето, дойде червеният цвят, портокаленият, че после дойде и самата светлина. Аз бих желал всичките хора да имат тази светла аура на светиите, да светнат хората.

Та казвам: Бог ви е пратил като богати деца с големи заложби. Някои работите доста успешно. Някои сега се обезсърчавате и казвате: „Остаряхме, втори път като дойдем на Земята.“ Но вие никога няма да напуснете Земята, докато не си свършите работата. Вие мислите да излезете из Земята и пак да дойдете. Вие Земята не може да я напуснете, докато не свършите работата си тук. Вие не може да напуснете училището, докато не го свършите. Някои мислят, че като умрат, ще излязат вън от Земята. Земята ще ви носи, със Земята ще пътувате.

Аз бих желал някой път да ви се отворят очите и да видите по железниците, които се накачили отгоре, без билети пътуват. Има три–четири пъти повече пътници, които пътуват без билети. Туй го казвам, както казват французите, „ан пасан“. В тия работи вярвайте, когато ги проверите; не казвайте, че е вярно, сто на сто вярно. Когато го проверите, тогава говорете. Сега някой ще каже, че пътували по железниците три пъти повече и вече защищавате.

Целият свят е пълен с разумни същества. Говоря за онази велика Божествена мъдрост и за онази велика Божествена любов. И в камъните, и в светлината, и в листата, и в цветята, и в малките мушици, и в комарите –

във всички в света за умния човек Бог се проявява. Който обича Бога, всички тия същества го обичат. Който не обича Бога, тогава тия същества, комарите, мухите го хапят. Като те ухапе, казва: „Не обичаш Господа, затова те хапя.“ Въшките, и те казват: „Не обичаш Господа, затова те хапя.“ И бълхите, и те казват същото. Казвам: Когато престанат бълхите да ви хапят, когато престанат комарите да ви хапят, когато престанат мухите да ви хапят, когато престанат кучетата да ви лаят, вие вече сте на правия път. Бих желал един ден всичките комари, всичките мухи да ви се радват, да ви не хапят, но да ви поздравляват като синове Божии на Земята.

В това седи животът: Да познаем истинния Бог!
„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

34-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_06_05 Двата закона
лекция пред общия окултен клас

ДВАТА ЗАКОНА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Махар Бену Аба“

Вие прочетете 9-а глава от Евангелието на Иоана.

Когато на болния е наближило времето да оздравее, мисли как да стане от леглото. Болестта е едно аристократично състояние. По-хубаво няма, двама–трима души слугуват. Ти лежиш и работата е да се обърнеш наляво, надясно, по корем и само пъшкаш: „Ох, ох.“ Веднага питат те: „Какво ти е, миличък?“ Всички наоколо ви услужват. На болестта вие гледате малко особено. Тя е един педагог.

Сега истинското положение на човека е, че той трябва да се научи да живее. Той трябва да има известни правила. Вие теоретически може да знаете как. Казвате: „Трябва да живеем.“ Как? Казва: „Трябва да се обичаме.“ Как? Сега аз ще се постарая да ви кажа как.

Представете си, че едно житно зърно седи в хамбаря. Вие мислите, че положението на житеното зърно в хамбаря е отлично. Вие се радвате на житото. Но житото вие сте струпали едно върху друго и да му мислят онези, които са на дъното. Онези, които са на повърхността, иди-доди, те се разполагат. На окултен съвременен език казано: добра е тяхната карма. Те седят отгоре на чист въздух, но онези, които са на дъното, те са на голям гнет. Тези на дъното казват: „Трябва да се измени туй положение.“ Как ще се измени? Зърното само да излезе не може. И да излезе, ще има доста неприятности. Тези, които са на повърхността, и те имат своето нещастие. Един ден незвани плъхове дойдат и се разполагат, ядат и пият, оставят своите визитни картички наоколо и пет пари не дават. Пък житото е доста от благороден произход. Те, като видят това, казват: „Крайно безобразие, голяма непризнателност – хем ни ядат, хем си оставят нечистотиите.“ Те казват: „Ни пет пари не даваме за вас.“ Аз ви привеждам един факт, какъвто е. Питам: Защо тази мишка, като яде житото, не излиза из хамбаря навън, че да се изходи, но оставя в хамбаря нечистотиите си? Няма да отговоря, но ще отговоря с друг пример. Когато пияният се напие, иде ли му на ум да излезе навън? Той, като се напие, върши всичко на мястото. Онези хора, на които условията са много благоприятни на Земята, изгубват онова съзнание, изгубват отношенията, как трябва да

постъпват.

Вземете най-културните народи, които светът е виждал досега. Културни народи, просветени, университети имат, библиотеки имат, истории, разглеждат международното право, народното право – всички тия хора днес на общо основание се избиват като кучета. Вестниците цитират, че 40 000 души са потопени в Ламанша, и се радват. Стрелят с далнобойна артилерия и хич не искат да знаят. Според статистиката са измрели повече от един милион хора убити и ранени. Казват: „Нищо е туй.“ Радват се хората, че още има.

И тия са християнски народи, които говорят за любовта, проповядват Евангелието, Христовото учение. Сега казват, че им се дало Божествено право да се избиват едни други. Най-голямото право, което имате сега – да убивате, било Божествено право. Как ще го обясните вие? Христос загатва и казва, че отначало той е лъжец и човекоубиец. Кой? Има един в света. От гледището на Божествения свят човек няма право да убива никого. Има право да го убие, ако може да го възкреси. Онзи, който не е дал живот някому, той няма право да го взема. Ти имаш право като грънчар, който прави грънци, да вземе гърнето, че като не му харесва формата, да го смачка и да направи друго, с по-хубава форма. Онзи, който не знае да го направи по-хубаво, нека седи старата форма.

Казвам: Ако вие сте сега на бойното поле и гледате тия хора избити, какво понятие ще си съставите? Сега има милиони хора избити и милиони майки плачат, няколко милиона хора, които са извадени. Защото, като се избиват хората, те са незаконородени в Невидимия свят, трябва да има кой да се грижи за тях. Те са подметнати деца. Човек, който е убит, той е като дете, което майка му го подмята, майката не иска да носи позора и го оставя, да става с детето каквото иска.

Това мяза на един разказ от миналото. Вълкът дошъл при една крава, която била бременна. Преди да роди, побутнал я по корема. Понеже била на мъчение, вълкът я оставил. Той останал да бабува, спрял се да види какво ще стане с кравата. Като родила кравата, той взел телето и казва: „Да не ти е трудно, аз ще го отгледам, пък ти роди друго. Идната година пак може да ти дойда на гости.“ Питам: Какъв е моралът на вълка в дадения случай?

Вие сега казвате: „Какъв е човешкият характер?“ Всякъде в света в един дом ще срещнете братя и сестри да се карат и не може да се помирят. Брат, който не може да се примири със сестрата, главата му е другояче построена. Разликата не е голяма, има нещо един милиметър, половин

милиметър на едно място. Главата както е построена, този брат по никой начин не иска да се примири със сестра си.

Има хора в някой дом, които захващат една работа и не я довършват. Започне една работа – остави, започне втора – остави, започне трета – остави, наполовина работата оставя. Казва: „Не е за мене." Започне правото, казва: „Не е за мене." Започне естествените науки, казва: „Не е за мене." Изкуство започне – „Не е за мене." Музика започне – „Не е за мене." После минава за сведущ по всичките въпроси, по всичките науки, а нищо не е довършил. Казва: „Енциклопедист." Всичките хора, които нищо не знаят, които много малко знаят, все са енциклопедисти.

Казвате: „Тъй каза Учителят", каква била новата музика, каква била окултната музика… Каква е окултната музика? Окултната музика е когато двама души се карат, ти изпееш една песен и те се примирят. Ако, като се карат, ти им изпееш и се примирят, ти пееш окултно. Аз съм виждал цигани свирят в една кръчма. Като свирят на цигулките, българинът казва: „Иване, дай едно кило вино!" Като изпият няколко чаши, погледнеш – скарат се. Казва: „Ти там, Иване, на лозето какво направи?" Намери някаква махана и скарат се, сбият се, вземат и другите участие. Започнат чашите да хвърчат и музикантите избягат. Аз казвам: Окултен цигулар е онзи, който като засвири, да престанат чашите, виното и да седят. То е окултно свирене, окултно пеене.

После, вие сте окултни ученици и във вашите къщи как е? Тук има ли мир сега? Аз ще засегна въпроса за вас. Казва някой: „Аз съм окултен ученик." Ти си окултен ученик, има смущение вътре в тебе. Казваш: „Неразположен съм, тъмно ми е, на сърцето ми е тежко." Пееш. Освен че не се маха, но казваш: „Не ми трябва да пея." Ти като цигуларите бягаш навън, шишетата хвърлят. Като окултен ученик ще изпееш една песен, веднага ще дойде светлина в ума ти, топлина в сърцето и сила в тялото и онези, които те мъчат, ще си отидат.

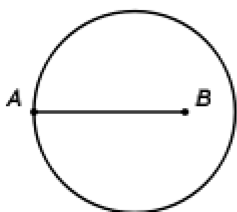
Човешките неестествени мисли и чувства мязат на онзи прах, който пада по музикалните тъпани. Има малки и големи тъпани. Той носи тъпана, прах има на него, като удари, от голямото сътресение прахът изскочи. Като бият тъпана, тъпанът отгоре е чист и му се чува гласът. Казват: Защо бият тъпаните? За да не седи прахът върху този тъпан отгоре. Тъпаните са много честолюбиви, казват: „Никакъв прах. Бих желал никакъв прах да няма." На тъпана виждам прашинките да подскачат нагоре във въздуха. И в музиката, като свирят на един тъпан, в един концерт, като паднал малко прах, като ударят, във въздуха отива всичкият прах. Пеенето, което имате сега, е просто да се дига прахът от тъпана. Ако този прах не се дига, човек

не може да мисли.

Сега някои от вас ще кажат: „Да се обичаме.“ Най-първо иде едно движение на любовта. Щом любовта иде в света, явява се говор, явява се пеенето в света. Ако в твоя живот постоянно не се явява светлината, ако не се явява топлината постоянно, то е неестествено. Сега често дават възражения. Казват: „Аз обичам Бога.“

Наскоро се разговарях с един брат, който се занимава с астрономична теория, как се е създала Слънчевата система. Той като разисква, иска да докаже върти ли се Месечината или не се върти около своята ос. И привежда какво казали автори. Да кажем, че Месечината не се върти, а Земята се върти около своята ос; върти се и около Слънцето. Земята се върти около себе си, върти се и около един център, от който е излязла, както се предполага.

Казвам: Когато колелетата се въртят в една машина в една фабрика, от [само] себе си ли се въртят тия колелета? Най-първо едно разумно същество е направило фабриката и туй разумно същество е направило едно голямо колело, турено е на колелото един ремък, който свързва голямото колело с малкото. Всички тия колела са свързани с големи ремъци, някои са свързани със зъбците. Да се върти около себе си човек, то значи той да има съзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи да има самосъзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи любов към себе си. Любов към Бога е въртенето около своя център. Значи от любовта към Бога излиза въртенето около Слънцето, от любовта към себе си излиза въртенето около себе си. Значи, когато една планета умре, започват да я погребват. Има планети, които се погребват. Месечината не се върти – дошло време да се погребва. Може да се минат няколко милиона години, ще я погребват. Сега не са я определили за погребване, понеже престанала да се върти около своята ос. Около своята ос не се върти, но около Земята се върти. Около Слънцето пак се върти. Върти се около два центъра. Земята като се върти около Слънцето, с нея заедно и тя се върти, прави едно движение без да иска.

Та казвам: Ако човек завземе положението на Месечината, че не се върти около себе си, какво ще стане с него? Ако наблюдавате Месечината, едната страна на Месечината е по-тежка, затова не се върти. Тежестта на Месечината не е еднакво разпределена навсякъде. Значи едната част на

Месечината е по-тежка, затова не се върти. Сега Земята как се върти, например? Южният полюс – долу, Северният – горе и тя се върти. Ако се обърнат полюсите – Северният да бъде долу, а Южният – горе, какво ще стане? Сега се върти Месечината от запад към изток.

Сега всичко, което става на Месечината, е резултат на един вътрешен живот. Светът е създаден като едно отражение на всичко онова, което съществува в реалния свят. Сега аз няма да ви доказвам дали се върти Месечината или не около своята ос. Учените хора нека да докажат това. Но всичките живи хора, които живеят, те се въртят около своята ос. Така бащата е Слънцето, майката е Земята, детето е Месечината. И в човешкия живот най-първо децата не се въртят около себе си, не мислят за себе си. Детето винаги се държи за майката. Това дете като израсне, стане възрастно, то започва да се върти около себе си.

Та казвам: Имате една права линия АВ. Най-мъчното нещо в света е да излезеш от първото измерение, от една точка извън пространството и да образуваш една права линия. То е най-гъстата среда, в която може да се проектираш. Понеже средата е гъста, то тази линия не може да се продължи в пространството. Следователно иде кривата линия. Кривата линия не е нищо друго освен второто измерение. Тази крива линия влиза във второто измерение, понеже материята е по-рядка там, затова се образува кривата линия. Съпротивлението отвън е по-голямо и кривата линия върви по пътя на най-малкото съпротивление, образува кръга. В този кръг окръжността не е крива линия, но е една спирала. Най-после се образува една сфера – третото измерение. Ние влизаме в третото измерение, понеже условията там са по-добри. Значи имаме второ пречупване, образува се тялото. Вие влизате в четвъртото измерение на човешките чувства. Там средата е още по-благоприятна за изявяване.

Та казвам: Ако вие срещнете някой път малки спънки в любовта си, какво правите? Вие искате да обичате някого, казвате: „Не мога да го обичам.“ Защо не може да го обичате? Или той не може да ви обича. Сега, една ябълка може да я обичаш кога? Кога обичат децата ябълките? Вземете осите, които са толкоз глупави. Те най-първо знаят кое грозде е най-сладко, което рано узрява. Най-хубавото грозде тия оси го пробиват и го ядат. Осите обичат най-сладкото грозде. За да обичаш един човек, трябва да има сладко в него. Не може да обичаш един човек, който няма сладчина в себе си. Тази сладчина може да седи в неговия ум, сладчината може да седи в неговото сърце, може да седи и в неговата душа. Аз вземам в дадения случай душата за тялото, понеже всяка една част диша и живее.

Сега, учените хора като разглеждат, има нещо неестествено в Слънчевата

система, което трябва да се коригира. Месечината ще се коригира. Месечината след години ще започне да се върти около своята ос. Сега не се върти, но след векове като дойде, ще се върти. Като се завърти Месечината, ще се оправи светът. Сега светът не е оправен, понеже Месечината не се върти.

Мене не ме интересува дали се върти или не се върти Месечината. Ако се върти, върти се; ако не се върти, не се върти. Какво ме интересува това? Ако се върти Месечината и докажем, че не се върти, тя се върти. Или ако тя не се върти и докажем, че се върти, тя не се върти. Доказателство е да знаем истината в даден случай. Всеки един от вас може да знае дали Месечината се върти или не. Всеки един от вас може да знае дали Слънцето се върти около себе си или не се върти. Именно да съзнаваш дали Месечината се върти, дали Земята се върти, дали Слънцето се върти. Като дойдете до Слънцето, може да влезете в съвсем друга област на съзнанието. Ако Слънцето се върти и ако вие го вземете като едно колело, какво ви ползува? Всяко едно колело, което прави обращения, няколко хиляди обращения, от тия обращения зависи бързината. От бързината на онова колело, което се върти в аероплана, зависи бързината на неговото движение. Един аероплан може да пътува със 100 или 200, 300, 400, 500, сега са дошли до 700, дори до 1000 километра. Казват, че намерили аероплани, които могат да се движат с 1000 километра в час. Значи колко обращения прави това колело?

Колкото се усилва нашата мисъл, толкова движението ни става по-бързо и толкоз разбиранията за живота стават по-правилни.

Сега ние идваме до разрешението на въпроса – тия противоречия, които съществуват вътре в нас, между нашия ум и нашето сърце, тия противоречия, които съществуват в дома, между двама, между трима, между четирима, между син и баща, между майка и дъщеря, между учители и ученици, между народи. Тия народи се бият и няма кой да ги съди. В един народ, ако убиеш едного, ще те осъдят 20–30 години затвор за убийство. Сега между тия международни избивания вестниците говорят, че има убити 50–100 000. Геройство! Какви оръдия имат. Нямат едно понятие за страданията, вие не може да си представите страданията. Какво викане, пъшкане, викане към Бога, кракът откъснат, очите извадени, ушите откъснати и всички тия хора са учени, свършили са университет, избиват се.

Вие седите и казвате: „Така трябва да бъде. Така Господ казал.“ То е вече понижаване на Бога. Бог гледа спокойно на тази работа, Той има право да гледа, но ние не може да гледаме спокойно, понеже Той може да духне и

да ги оправи. Той им гледа ума. Той ги е оставил. Тези избити седят на полето. Тогава Господ ще мине, ще ги гледа и ще ги пита: „Защо се бихте, кои са причините?“ Те казват: „Не знаем“ – някой офицер им заповядал. Господ пита него защо се бие. Казва: „Началството заповяда.“ Ще дойде Господ и ще намери техните началници и ще ги попита: „Защо дадохте тия разпореждания? Какви са вашите съображения?“ Казват: „За народното добро, за доброто на човечеството.“

Бог е турил за човечеството: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и ближния като себе си.“ Пита ги: „Вие за бъдеще пак ще се биете ли тъй?“ Защото две войни има в света: Черната ложа воюва и убива и Бялата ложа воюва и приспива. Разликата между двете е, че тези, които убиват, са от Черната ложа, тези, които приспиват, са от Бялата ложа. Не може да не воюваме, но има два начина на воюване. Трябва да се воюва. Ще си извадиш оръжието, но ако си от Бялата ложа, ще приспиваш. Като махнеш с ножа, той ще заспи, ще го обезоръжиш. Като махнеш, тия картечници ще млъкнат. Всички от Черната ложа като махнат, картечниците се усилват, всички се усилват, косят, косят. Белите като махнат, млъкват картечниците.

Сега нали вие казвате, че сте окултни ученици. Господ ви пита: „Тия хора, които се бият, право ли се бият?“ Как се бият, право ли се бият? Вие ако сте, която страна ще вземете, как ще се биете? Вие ще кажете: „Да се примирим.“ Но няма примирение. Мислиш ли, че ако дойде неприятелят, ти трябва да капитулираш? Понеже дадат ти заповед, че трябва да воюваш. Казват: „Ако не убиваш, ще те убием.“ Какво трябва да правиш? Ще воюваме. Тогава аз махна с ножа и той махне с ножа. Той заспи, взема му ножа. Той остава без нож. Казвам му: „Искаш ли да воюваш?“ Няма му ножа.

Злото в света трябва да се обезоръжи. Сега ви казвам един начин: Приспивайте злото в себе си! Не се стремете да го убиете. Вие сега искате по стария начин да убивате злото. А, не, ти вървиш по пътя на Черната ложа. Не, ще извадиш ножа си, ще приспиш неприятеля, ще го обезоръжиш, после пак ще го събудиш, ще го нахраниш и ще кажеш: „Как, искаш ли пак да воюваш?“ Те трябва да ви признаят, да ви слушат. Имате мисли, които са на Черната ложа. Имате желания, които са на Черната ложа. Имате постъпки, които са на Черната ложа. Всички трябва да ги подчините. Във вас сега воюват англичаните, във вас воюват германците, воюват и французите, имате и неутрални държави, които се готвят за война. Опасна работа. Може целият свят да се хване за гушата. Кой ще ги спасява? Светлите братя идат със своите светли ножове да приспят злото в света и да внесат Божия мир. Това са новите хора.

Писанието казва: „Кротките ще наследят Земята.“ Или онези, които ще наследят Земята, ще бъдат тези, които воюват и приспиват.

По някой път много сестри и братя идат, че ми плачат. Някои се изявяват, някои ги е срам да плачат. Веднъж един брат плаче, той не беше от Изгрева. Мене ми се хареса. Този, който плачеше, беше от света – един човек от висшето общество на София, плаче за жена си. Той плаче и казва: „Обичам я, пък ми се къса сърцето Не зная какъв дявол влезе помежду ни, виждам, че има нещо. Ако тя не влезе в пътя, по който вървя, аз ще се проваля.“ И го гледам, плаче човекът. Че ми се извинява, казва: „Извинете, една слабост.“ Казвам: „Не е слабост, но човещина е плачът.“ За крокодила казват, че той, когато имал да яде някоя жертва, я оплаквал, но не че я жали, но да стане по-гладка, по-лесно да я глътне.

Знанието как се придобива? Ако човек не знае, как да се справи със знанието? Аз гледам, този брат ми даде една добра черта. Колко внимателно той писал, този наш брат, всяка дума претеглил, турил я на място, логически всичко наредено, да не обиди учените хора. Какво са казали всичките учени хора, наредено много хубаво. Аз питам сега: Ако се докаже, че Месечината не се върти, какво ще се докаже? Ако не се върти, не се върти. Ако поддържаме, че Месечината не се върти, пък тя се върти, ние не поддържаме истината. Искам да зная Месечината как Господ я направил: ако се върти – върти се, ако не се върти – не се върти. Едни учени доказват, че Месечината не се върти. Други учени доказват, че Месечината се върти. Вие на коя страна сте? Как искате: Месечината да се върти или да не се върти? Било е време, когато Месечината се е въртяла. После е престанало въртенето, когато животът излязъл от Месечината. Следователно, когато една планета престане да се върти около своята ос, тази жизнена сила се изгубила, настава едно хаотично състояние, става смяна на полюсите, вървят по друг закон.

Сега не искам да защищавам никаква теория. Аз, ако искам да видя дали се върти Месечината, отивам на Месечината и гледам дали се върти. Ако се върти, като съм на Месечината, ще престана да виждам Земята. Щом Месечината се върти около своята ос, ще виждам Земята тъй, както трябва. Земята като се върти, Слънцето я огрява. Ако нашата Земя престане да се върти, тогава ще трябва и ние да напуснем Земята.

По някой път вие казвате: „Да се освободим от този егоизъм.“ А, не, не искайте да се освободите от вашия егоизъм. Месечината да не иска Земята да се върти около нея. Земята да не иска Слънцето да се върти около нея. Погрешката е там, когато помислим: „Не може ли аз да направя Земята да се върти около мене?“ Какво ще стане, ако Земята започне да се върти

около Месечината? Месечината ще стане опашка на Земята. Понеже кометите спадат към животинското царство. Кометите аз ги наричам „животни с дълги опашки“. Опашката на кометата показва, че тя мисли със задницата си. Едно животно, като си разклаща опашката, разклаща нервите на мозъка, на гръбначния стълб и тогава събужда мисълта. Щом се уплаши, подвие опашка, не мисли вече. В човека неговата опашка е взета и е турена отпред. Носът е то. Научно мога да ви докажа как, по кой начин се е обърнала опашката и станала нос. Аз съм дал туй възражение. Как ще ми обясните, че ръцете на човека са направени тъй, както задните крака на животните? Ръцете се свиват тъй, както задните крака на животните. Предните крака на животните се свиват както краката на човека. Сега, туй си има причини.

Та казвам: В приложението на Божествения закон ние ще се поставим на своето място, както Месечината. Месечината винаги се взема като символ на всички онези наши религиозни вярвания. Месечината е емблема на обикновения човешки живот. Слънцето е емблема на действителния живот на човека. Следователно и Земята, и Месечината възприемат енергия от Слънцето. Месечината възприема енергия от Слънцето и Земята възприема енергия от Слънцето.

Този закон е: Слънцето в света е само Бог. Всички окултни учители имат едно Божествено слънце, около което всички се въртят. Всичките слънца се въртят около Божественото слънце. Всичките земи, планети, комети, те са емблема на разумни същества. Всяко едно същество има своя някаква проекция. Някои същества имат проекции в растенията. Някои разумни същества имат проекция в минералите. Някои имат проекция в рибите. Някои имат проекция в птиците. Някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитающите. И най-после, има възвишени същества, които имат проекция в човека. Хората, ние сме проекция.

И сега се строи една друга проекция. Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тия хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено – предното. Нали казвате „двоеличен човек“. Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Сега, следната раса ще бъде с три лица. Отгоре ще има още едно лице.

Сега вие ще идете да разправяте, че с три лица е човек. Ще го доказвате тъй, както доказват дали се върти Месечината или не. Един човек, щом като умре, върти ли се около себе си? Не се върти. Обръщат го хората.

Хората го носят и дето го поставят, остава. Той около себе си не се върти. Нали сме зъбчати колела, които като се въртят около себе си, въртят и другите колела зъбчати, с които са скачени. Казвам: Аз не желая вие да имате положението на Месечината. Най-първо ще се въртите около оста на своя ум. У човека има три движения, които сега изучаваме: едно движение има в човешкия ум, едно движение има в човешкото сърце и едно движение има в човешката душа. Три измерения има, които ние ги знаем донякъде. Едва сега започваме да изучаваме третото измерение. Имаме друго едно измерение – движение на духа. В следната раса, която иде, ще изучаваме четвъртото движение, което ще имаме. Четвърти център има. В теософията там говорят, засягат го и го обясняват тъй, както не е.

Аз се спирам върху двата закона: *Любов към себе си и любов към Бога*. Най-първо сме започнали с любовта към себе си, любов към ближния и *любов към Бога*. Най-първо ние сме започнали с *любовта към Бога*, но сме забравили. Най-първо човек, когото Бог направи, представи го пред себе си и му даде всичките наставления. Ако той беше сам в градината, но той пожела Господ да му даде нещо според неговото желание. Онази направената жена не беше според желанието на Бога, но според желанието на човека. Какво стана от туй наше желание? Същият закон. Вие изисквате от Бога какво да ви създаде? Да ви създаде едно ваше дете, една жена. Това е едно желание, което ви извади из рая. Аз се спирам върху един въпрос, върху който не е позволено да се говори. Когато Адам роди Ева, беше ли в съзнание? Той я роди, без да знае. Бог го приспа и той роди Ева.

Има един анекдот, един еврейски кабалистически анекдот, малко груб. Според него Ева била на гърба на Адама. Мъчно му било, че не могъл да я види. Тя израснала на гърба му и той ходи, усеща някаква тежест, не може да я види. Нейният гръб бил залепен за гърба на Адама. Тя гледала на една страна, той на друга, на две противоположни посоки гледали. Казва: „Господи, има нещо, което ме безпокои. Много хубаво си направил всичко, но нещо на гърба ми има.“ Господ нищо не му казал, но го приспал. Направил първата операция. Тя, като се отделила, започнала да работи. Казва: „Ти *ли* беше на гърба ми?“ Така Адам направил първата погрешка. Казал: „Ти ли беше на гърба ми? Че защо не слизаш, искаш аз да те нося на гърба си. Колко си била красива, пък се криеш аз да не те виждам.“ Туй казал Адам и се поусмихнал. Казва тя: „Аз имам един баща, когото ще накарам да ми служи.“ Какво ще разберете? Ще кажете: „Каква жена била тази Ева.“

Та, вие, сестрите, когато видите един брат, какво мислите? Един брат, като

види една сестра, какво мисли? Казвате: „По братски да живеем.“ Какво разбирате под думите „по братски да живеем“? По братски живеене е това десният крак напред, после левият напред, после пак десният напред. Десният на първо място, после левият на първо място. Първо десният аристократ, после левият аристократ и така се сменят аристократи и демократи. Но движение има. Не е лошото, че имате една демократическа идея. Не е лошото, че имате една аристократическа идея. Трябва да има движение, смяна на нещата.

Всяка форма трябва да служи като форма за проекция на Божията Любов. Ако си аристократ, по какво ще се отличаваш? Имаш по чиста кръв. Ако си демократ, кръвта е по-обикновена. Кръвта на аристократите е кръвта на малцината; кръвта на демократите е кръвта на мнозината.

Казвам: Идеята другояче трябва да се постави. Отде изхождате вие? Идеята за единството е само едно начало, към което всички ние трябва да имаме еднакви отношения, не еднакви права. Не може да имаме еднакви права. На едно дете, което е на 5 години, друго на 10, 15, 20 години, на всички не може да им дадете еднакви порции да ядат. На малкото дете ще дадете толкоз, колкото може да изяде. Да не преяде. На големите повече ще дадете, но и те да не преядат. На всеки според своята възраст толкоз ще му дадеш ядене.

Казвам: При сегашните условия, при които живеем, трябва да имаме една ясна представа за себе си, какви са нашите права. Какви са правата, които имаме? Ние сме дошли на Земята и трябва да знаем нашите права какви са и правата на Бога [какви са]. От това гледище най-първо трябва да се заемем да изпълним онова, което Бог изисква най-първо от нас. Той не го изисква това насила. Онзи просветеният човек ще изпълни волята Божия и тогава Бог ще изпълни неговата воля. Ако ти изпълниш своята воля и Бог изпълни Своята Воля, тогава въпросът другояче ще стане.

В една фабрика голямото ли колело се подчинява на малките или малките колелета се подчиняват на голямото? Малките ли колелета движат голямото или голямото движи малките? Голямото колело движи малките. Малките колела трябва да имат отношение към голямото колело, да не противодействуват. Бог е, Който движи нашия живот, не трябва да противодействуваме. В момента, в който се обявим в противодействие, смъртта иде, разрушението иде. Ако малкото колело влезе в стълкновение с голямото, зъбците му ще се счупят. Ако се обърне в противоположно движение, тогава ще стане катастрофа.

Когато казваме: „Не може да обичаме Бога“, искаме да наложим нашата

любов на Бога. Щом вие искате да наложите вашата любов на Бога, вие ще си причините нещастие. Никога не трябва да влизаме в стълкновение с онзи първоначален подтик. Любовта на Бога трябва да бъде свещена за вас. От тази любов трябва да вземете колкото искате и да проявите колкото искате, но по същия закон, по който Бог я прокарва.

Сега, какво правите, какво убеждение аз имам, какво убеждение вие имате – те са частни отношения. Но има едно движение общо. В туй движение няма никакво сътресение. Ако всичките хора влязат в него, всичко се нарежда моментално, хармонично, настава един мир в сърцето на човека. Ти се усещаш подновен. Само по този начин човек може да се поднови. Вие какво вярвате сега, каква идея имате за оня свят? Вие ходили ли сте поне? Има ли някой от вас, който да е ходил в оня свят? Още няма. Поне веднъж трябва да идете преди да ви повикат. Веднъж трябва да влезете в оня свят и да видите отношението какво е. Аз съм ви превождал онзи пример за един български търговец, който бил на 85 години. Разправяха ми го, колко е верен, не зная. Разболява се 3 месеца и се връща от оня свят. Като бил болен, пренесъл се в оня свят и като се връща от оня свят, казва: „Синко, ела тук. Тъй не трябва да се живее. Грешен живот сме живели. Господ не иска така. Донесете тефтерите! Този тефтер не трябва.“ Хайде, в огъня го хвърля. „От тия хора нищо няма да вземете. По Бога вече другояче се живее.“ Хванеш човека за гушата, искаш да ти плати, за стотина лева ще го мъчиш да ти плати дълга.

Сега говоря на онези, които обичат Бога. Онези от света ще ги оставим. Онези от света са тези, които не се въртят около своята ос. Аз вас ви считам, че се въртите около своята ос. Ако не може да се въртите около своята ос, ще изхвръкнете, ще влезете в Месечината. Окултистите казват, че сегашната раса е слязла от Месечината. Когато е слязла, потопът е станал. Окултен разказ има. Потопът е станал, понеже водата на Месечината се изляла на Земята. Те са второстепенни работи.

Когато един крак се движи, той има своя функция. Когато главата мисли, мозъкът трябва да има функция. Когато дробовете дишат, дробовете имат своя функция. Когато стомахът работи, стомахът има своя функция. Мозъкът е функция за мисълта. Дробовете са функция за дишането, стомахът е функция за храносмилането. Ти ще оставиш стомаха си да работи тъй, както е предназначен. Ти ще оставиш дробовете да дишат, както са предназначени и умът да мисли. Да не искаш умът да се занимава със стомаха. Ако вие обичате Бога, ще цените. Това искам да ви кажа: Ако вие обичате Бога, ще цените вашата глава. Ако вие обичате Бога, ще цените вашите дробове. Ако вие обичате Бога, ще цените вашия стомах. Ако вие обичате Бога, ще цените вашето тяло, свещено ще бъде. Колко

хиляди ваши приятели, които не ги знаете, са работили за създаването на вашето тяло. Един ден тия приятели ще ви дадат начин да се подмладите. Те знаят начин как да се обновите. Те, чрез една нова мисъл, която внасят във вашия ум, чрез едно ново желание, което внасят във вашето сърце и чрез една нова постъпка, която внасят във вашето тяло, те ще ви дадат един подтик за подмладяване. Подмладяването е хигиена на живота. Може да се подмлади човек само тогава, когато признава, че Бог е единствен, в Когото той живее. Трябва да обичаме себе си по причина на това, което Бог е създал. Трябва да обичаме себе си, понеже от Бога сме излезли.

Та казвам: Ще се въртим около Бога, ще мислим за Бога. Няма да мислиш защо Господ е създал света. Аз не искам да зная как са създадени буквите, аз искам да зная значението на буквите. Например буквата А ти не може да произнесеш, ако не мислиш, ако не чувстваш, ако не постъпваш добре. Това значи А – първата буква. Що е А? Да мислиш добре, да чувстваш добре и да постъпваш добре. Всичките работи ги вършете, че да са в съгласие с Божия закон, това е А. Аз. Ние А-то оставяме и се спираме на З. „Аз“ значи да не преставате да се въртите около себе си; да не ходите по ума на Месечината; да ходите по ума на Земята, да се въртите около себе си. Понеже Земята е твърде плодородна, като ѝ орат кожата, търпи. Казва: „Ще ги нося тия деца.“ После, около Слънцето трябва да се въртите – да обичате Бога. Ще обичате себе си, ще обичате ближните си, ще обичате Бога. Отсега нататък ще учим новия начин. Всичко онова, което Бог е създал, трябва да го осветим и да благословим Името Божие, че ни е дал такава голяма привилегия, за да може да изучаваме света, в който ние сега живеем.

Всичките религиозни вярвания на хората са криви, както движението на Месечината.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
36-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 юни 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_06_07 Неподвижна точка
лекция пред специалния клас

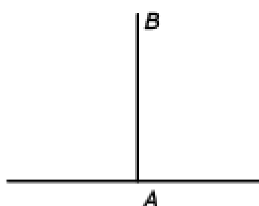
НЕПОДВИЖНА ТОЧКА

„Отче наш"

Пишете върху темата: „Разлика между топло и студено. Качествата на студа и топлината."

„Махар Бену Аба"

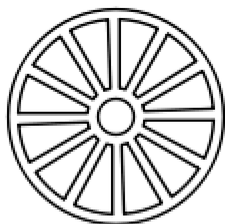
Ако вървите по пътя и забележите, че постоянно някой човек криволи, не може да пази равновесие и ако сте малко по-интелигентен човек, ще искате да се осведомите защо този човек не може да пази равновесие, защо се клати, защо обикаля. Някой път може да го считате в реда на нещата. Едното положение. Някой път вие сте разположен. Когато човек е разположен, лицето му става кръгообразно, когато е неразположен, продълговато става. Щом стане разположен, по-широко става. При разположение човек добива широчина, при неразположение – дължина. Питам: когато се продължи лицето ти, кои са причините и когато лицето ти става широко, кои са причините? Видимо причината е в мускулната система. Или някой път, когато вие сте разположени, вие се изправяте, когато сте неразположени, има една стегнатост в тялото, кои са причините? Някой човек се навежда надолу, някой се изправя. Вие не обръщате внимание. С години има ученици, които пишат наведени, стават гърбави. Щом се изгуби перпендикулярът на гръбнака, какво става с човека?

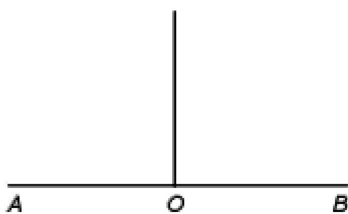
Този перпендикуляр предполага една площ. Тази площ може да бъде физическа, може да бъде духовна, площ на чувствата или площ на човешките постъпки. Постъпките са този свят, който виждате. Сега съвременната наука изучава отделно нещата. Цялата наука изучава известни фази от физическия живот: химията изучава други фази, астрономията изучава други фази. Ако вземете социалните науки, ако вземете богословието или психологията, всички те изучават разни фази. Някои от вас сте физици, какво преподавате по физика? Все има какво да се преподава по физика. Или да кажем преподавате по математика, главното отношение е отношение на числата. Някои хора има, математиката не ги интересува, други – естествените науки не ги

интересуват.

Първата наука, това е яденето. Следователно всичко, което се отнася до яденето, нас ни интересува. Най-първо, буболечките, насекомите, се интересуват от плодовете, те имат някакво ухание, познават кои плодове са зрели, кои са сладки, кои са за ядене. За яденето сега се е образувала една наука – готварство, как да се сготвят разните елементи, които ние вземаме. Колко много зависи от храната. Например, ако ти вземаш една храна, в която няма достатъчно желязо, ще станеш много мек, отстъпваш навсякъде, страхлив си. Ако пък вземаш храна с повече желязо, ставаш смел. Има опасност, тогава често ще ръждясваме. Желязото е хубаво, но ръждата какво да правим? Ако имаш мед, и тя е хубава, но трябва после да я калайдисваш, да я чистиш често. Ако не я чистиш, образуват се известни отрови. По някой път вие седите, разглеждате вашите състояния. Казвате: не съм разположен духом. Духа не го виждате, но говорите за духа. Отричате духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете: духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете, че духът е функция или сбор. Какво разбирате под думата сбор? Нали спиците на едно колело са събрани в един център, наречен главина. Имате цяло едно колело. Що е колелото? То е направено може би от двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет спици, зависи какво е колелото. Това съчетание на спицата е едно разумно съчетание. Що е колелото?

Разумно съчетание на известни механически елементи. Но туй съчетание вътре в самото колело ли е, или вън от колелото? Силата, която съединява тия спици, къде се намира? Като се развали една спица, веднага се туря друга на мястото. Тия спици отвън са съединени с една шина, която ги защищава отвън, понеже те отиват да воюват. Колелото, като върви, воюва, дето мине, всичко изхвърля. Мислите ли, мирно ли е колелото? Не, то е най-опасното оръдие, пробива си път навсякъде, отдето мине. Казвате: човек трябва да се върти. Човек може да се върти. Ако той би се въртял, той нищо няма да свърши. Около него трябва да се въртят, но той трябва да седи. Всички около него трябва да се движат, той да е господар, пък той сам да остане неподвижен. Как ще разберете неподвижен? Да няма той желание да влезе в спиците, че като тях да се върти. Ако човек би взел да играе ролята на спиците, какво ще стане от него? Ще му изхвръкне умът. Това аз наричам закон на равновесие. Той или сам трябва да е опорна точка, или да има една опорна точка, отдето да изхождаш.

Що е едно верую? Верую е да вярваш в себе си, че имаш една опорна точка, на която всякога можеш да разчиташ. Най-първо, децата, като се родят, се намират в едно неестествено положение. Децата винаги започват да пъплят като животни. Туй дете, за да стане човек, за да мисли, то трябва да се изправи на краката си, да вземе съвсем друго положение, едно вертикално положение. В това дете вече има желание да се издигне. Третото положение вече е съвсем друго. Ако човек не се издигне, какво става? Има издигане в съзнанието. Плоскостта е съвсем друга. Едно животно не може да види нещата, тъй както човек ги вижда. В неговото съзнание другояче са поставени работите. Например вие нямате ясна представа как пчелата вижда човека. Аз съм правил някой път опит. Пчелата, като излезе от кошера, като те види, проектира се. Ако ти не се мръднеш, ако се е разгневила, ще те ужили. Тя ще определи на кое място да те ужили и върви точно на мястото. Ако мръднеш, ще те изгуби. Ти като се мръднеш, като види, че не е постигнала целта, пак вземе една точка, отдалече вижда, пак се проектира. Ако си майстор да се мръднеш по-бързо, да се подвижиш, няма да те ужили. Ако изгубиш присъствие на духа или чакаш какво ще стане, непременно ще те ужили, тя ще те поздрави. Когато детето подигне се веднъж, изгуби равновесие, падне, удари се. Някой път нарани носа си, то е хубаво, започне вече да мисли. Като си удари носа, то седне, започне да мисли. Иска да стане, не може да държи равновесие и пак падне, пак удари носа си, пак мисли. Вие сега се смеете на децата. Някой път и вие се ударите. Когато се гневите, ти си паднал някъде в духовния свят. Неразположен си, понеже си се ударил. Гневът, то е нараняване, някъде си се наранил. Виждал съм деца, след като се ударят на един камък, вземат, че хвърлят камъка. Дойде на друго място, като се удари, вземе камъка, пак го хвърли. Туй дете има заблуждението да мисли, че причината е в камъка. Ти се докачиш, казваш: „Докачен съм." Намясто си се докачил. Някой човек те удари на лакътя. Ще му кажеш на лакътя да не те удря, понеже не може да работиш. Или ако те удари по ухото, казваш: „По ухото не ме удряй, защото е деликатно." Където човек да те удари, казваш: „Не ме удряй, понеже дадено място не може да функционира." Щом се удари човек, не може да функционира. Ако си удари коляното, коляното не може да функционира. Ако си удари крака, кракът не може да функционира. Сега ударите действат възпитателно. Ако си удариш първия пръст, в природата като ти ударят първия пръст, възпитават те. Или може да ти ударят втория пръст, или може да ти ударят безименния пръст, или малкия, или палеца. Щом ти си удариш

палеца, казвам: съзнанието ти в Божествения свят не функционира правилно. Ако си удариш първия пръст, значи в духовния свят благородно не постъпваш, не си благороден в постъпките си, спазваш своето съзнание да не те обидят. Значи всеки, който те обиди, ти се докачаш. Ти, като обиждаш другите, ни най-малко не ти иде наум, че и другите може да се обиждат като тебе. Нито сам се обиждай, нито другите обиждай.

Как сега ще разберете, сам да не се обиждаш? Мислите ли, че един човек, който се обижда, е силен човек? Обидата, това е едно психическо блъскане. Ти вървиш по известна посока, блъснеш се. Срещнеш се с един човек, веднага се блъснеш. Като се блъснете, и двамата се извините. Като се блъсне българинът, ще каже: „Защо се блъскаш?“ Като се блъснеш, какво ще кажеш на българина? Сега не е въпрос за българина, но то е въпрос на съзнанието. Ти се блъснеш, и веднага се докачиш. Казваш: „Как този човек да не внимава, да се блъска.“ Коя е причината? Дали той се е блъснал, или ти? Ти си се замислил, блъснеш се в някого. И двамата се блъснете. Ти казваш: „Защо ме блъсна?“ Щом двамата се докачат, ако са англичани, те се боксират. Понеже няма дървета и камъни наоколо, започват да се боксират, бият се по някой път по лицето, по корема, по врата. След туй се хванат за ръцете, ръкуват се, ще си поогладят шапките. Че туй е вярно. Ти се върнеш вкъщи, казал някой нещо по твой адрес, казваш: „Трябваше ли да каже това?“ Разхождаш се и казваш: „Той да ме обижда, да пише във вестниците. Това е голямо безобразие. Пък такъв език. Аз ще му кажа.“ Ходиш, разхождаш се, вдигаш ръката си. И той надраска нещо във вестниците. Започнат да се драскат по вестниците. Питам сега, какво се добива? Нищо не се добива. Губене на време е.

Та в закона на самовъзпитанието вие трябва да избягвате всички ония причини, в които може да изразходвате вашата енергия напразно. Има причини, дето човек може да се докачи. Но човек, за да не се докачи, трябва да е много умен, да издържа всичките ония пътища, в които може да дойде в стълкновение. Войната иде. Искаш да воюваш. Онзи, който те блъсне, ако е по-слаб от тебе, ще го набиеш. Онзи, който те блъсне, ако е по-силен от тебе, какво ще правиш? Ако не си знаеш езика, можеш да му кажеш някоя обидна дума. Българинът има един характер като малките деца. Детето казва: „Я ме ударѐ.“ Като го удари два–три пъти, казва: „Ти сега ме биеш, но като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа тебе. Понеже съм във вашата махала, затова ти давам да ме биеш.“ Този, който те бие в чуждата махала, ще те бие и във вашата.

Питам: по кой начин човек трябва да си отмъсти? Искате да отмъщавате, кой е най-правият път да отмъстиш? Разбира се, има един начин. Отмъщението трябва да дойде по пътя на най-малките съпротивления. Ще

си отмъстиш по най-мекия начин. Ако се блъснеш в някой камък, ако дигнеш камъка, че го хвърлиш, него ще му бъде приятно. Камъкът ще почне да мисли, че е станало нещо, той се движи в пространството. Ти ще му направиш голяма услуга. Той те обидил по единствената причина, да го вземеш и да го хвърлиш, за да може да се подвижи. Всеки човек, който те обиди, хвърлє го ти. Ако е малко камъче, ще го хвърлиш, но ако е някой голям камък, какво ще правиш? Там, дето се удариш, напиши си името. Как ще го напишеш? На големия камък напиши си името. Как ще го напишеш? „В 1940 година през месец май на десето число ние се запознахме с този камък и в знак на приятелство си оставям моята картичка за спомен." Ще турите едно изречение: „Пазете свещено приятелството на вашите приятели." Кой как мине, ще чете и ще каже: „Много хубаво изречение." Сега такова познанство имате ли някъде? Аз съм виждал познанство по дърветата. Някой дойде при някое голямо дърво, напише си името: Иван Драганов. Кой къде се качил на дървото, седи, написал името. Погледнеш, дървото от горе до долу е изписано. Вие ако идете при такова свещено дърво, някое изворче дето има, има оставени парцалчета. Качват се и по целебни дървета и колкото по-високо се е качил, толкова по-голяма целебна сила има дървото. Качил се е някъде на дървото, нарязал си името с нож на дървото. След време, когато дървото порасне, и подписът расте. Първоначално е бил малък, с увеличаването на дървото и подписът расте.

Та казвам, всяко едно стълкновение засяга съвсем различни части на твоя мозък. Ако удариш палеца, предизвиква едно впечатление, ако удариш друг пръст – друго впечатление, ако удариш средния пръст, впечатленията са различни. Та вие, като седите, хващате ръцете една друга. Някой потегли единия пръст, потегли друг пръст и без да знае, се възпитава.

Направете един опит за една седмица. Дойде ви някое неразположение, потегли си показалеца. Неразположен си, изтегли си средния пръст. По ред потегли си и другите пръсти. Вземи и на другата ръка потегли пръстите си. Направете опит. Ако при първото теглене се смени вашето състояние, вие сте си въздействали върху себе си. Значи някъде се набрала излишна енергия вътре във вас, тази енергия не може да си проправи път. Тази енергия може да се е набрала във вашите лични чувства или може да се събрала във вашите слепи очи, областта, дето е центърът за яденето и пиенето и за събирането богатства. Казвам, тази енергия се е събрала, пък природата не обича да се събира на едно място много енергия. Всякога трябва да има обмяна на енергията. Щом оперирате с вашата ръка, вие сте в един разумен волев свят. Ръката на човека е създадена по закона на човешката воля. Палецът е свързан с волята на човека. В старо време, когато някой път когато някого искат да го лишат от неговата воля,

отсичали са палците му. Като се лиши от палците си, човек изгубва своята воля. По някой път някои от вас свиват ръката си на юмрук и палеца свиват в юмрука. Щом свиеш така ръката, то е положението на една змия, която си крие главата. По този начин човек иска да защищава волята си, но то е слабо състояние. Винаги, когато искаш да упражниш волята си, да направиш волята си, да направиш нещо, тури палеца отгоре на юмрука си. С това искаш да кажеш, че това, което си намислил, искаш да го направиш. Обсъди дали туй, което искаш да го направиш, е разумно, или не. Казвам, по този начин трябва да работите, понеже във външния свят съществуват много противодействия. Казвате: ние трябва да имаме вяра. Но вярата е един закон за равновесие на човешкия ум. Ако нямаш вяра, няма да може да уравновесиш ума си. После трябва да имаш надежда. Надеждата е закон за човешкото сърце. Ако нямаш надежда, няма да можеш да подкрепиш своите чувства. Ако нямаш любов, няма да можеш да подкрепиш ума си, няма да можеш да мислиш. В света, щом хората останат без любов, всичко потъмнява. Ти, за да имаш каквато и да е мисъл, какъвто и да е светъл лъч да проникне, трябва да имаш любов. Всичката светлина на човешкия ум произтича от външната и вътрешната любов на човека. От външния обективен свят имаш нещо, което обичаш. Обичаш един камък, да кажем. Кои камъни обичате? Скъпоценните. Да кажем, че намерите един голям диамант, този скъпоценен камък обичате. От металите обичате повече златото. Обичта може да бъде външна, може да бъде вътрешна. Значи тя ще ви подтикне да мислите. Щом човек вече започне да мисли, той е вече на правия път.

Та казвам, когато вие сте неразположени духом, във вас мисълта не тече правилно. Имате неразположение, може би гледате на цялото бъдеще и мислите как ще прекарате живота си. Как ще прекарате, не знаете. Вие, след като минете пътя, ще знаете. Сега само може да предполагате как ще минете живота си. Сега вие вървите по един път, млади сте. Но вие трябва да използвате закона на младостта. Минавате в един красив свят и трябва да бъдете внимателни. Вашият свят, през който минавате младите, е много опасен, навсякъде има надписи. Онези, които са минали преди вас, са оставили надписите. Някой път вие минавате и не може да четете. Хващате кривия път, и после трябва да се връщате. Дойдете до мястото, дето сте се отклонили, пак не може да хванете правия път, пак хванете друг път. Ще се връщате четири–пет пъти. Ако вие искате да усилите вашата воля, усилването на волята става съзнателно, в даден случай умът на човека да бъде по-силен, отколкото противодействието. Ако вървиш по пътя и някой човек те спре, в тебе ще се зароди едно чувство на недоволство. Обаче умният човек отдалече вижда и избягва. Той ще направи една крива линия, той ще вземе правия път и няма да влезе в стълкновение.

Да кажем, по някой път вие сте в спор, спорите вие кое е по-ценно: среброто ли е по-ценно, или златото е по-ценно. Да допуснем, двама учени хора се спорят. Ако вземете среброто, то има едно свойство, че лекува болезнени състояния. Лекува ги. Ако аз имам някаква болка, ще взема чисто сребро, ще го туря във водата, ще го държа двайсет и четири часа. Ще си вземам по няколко капки от тази вода и веднага неразположението, което имам, ще изчезне. Ако искам да имам някакво разположение, златото носи магнетическа сила, златото дава разположение. Среброто отнема неразположението, среброто се занимава с неразположението на човека. Ако имаш известно неразположение, ти го премахни. Златото ти дава разположение. Ако искаш едно разположение, златото може да ти го даде, но трябва да знаеш как да го вземеш. Как ще извадиш разположението от златото? Аз ви казах как да премахнете неразположението. За да добиете разположението, какво ще направите? Ще ви кажа. Вземете една златна монета, изчистете я хубаво, прекарайте я над големия пръст няколко пъти. Като прекарате златото по пръстите, ще забележите, че се сменя вашето състояние. Вие тия неща ги наричате заблуждения. Онези старите хора винаги носят в кесията си една златна монета. Извади я, погледне я, насърчи се, умът му започне да работи. Направи някаква операция, спечели. Всеки човек, който печели, той е разбрал мисълта.

Мен ми разправяше един българин, който отишъл в едно село за учител. Казва: „Гледам едно място, в което може да станат много хубави дини. Я, казвам на съседа си, изорете тая нива и я посейте с дини. Казва: тук дини не стават, не искам да си губя времето. Виждам, че много хубави дини ще станат. Изорете я, аз ще платя, ще стана ортак с вас.“ Нивата била около два декара. Казва му: „Хайде, даскале, понеже казваш, че ти ще платиш, ще изорем, но няма да станат, много пъти съм сял.“ Посяха, казва, както аз им казах, и станаха едни дини хубави, че от Русе дойдоха да вземат. И оттам насетне се научиха да сеят. Те задържаха за себе си една малка част, а другото още на зелено продадоха. Казваха: „Много знае нашият даскал.“ Даскалът е гледал нивата и другите са гледали нивата, но той схваща, че на даденото място ще станат хубави дини.

Та казвам, тази нива, това са условията, които имате. Вие трябва да използвате дадените условия. А дадените условия седят в човешкия ум. Винаги трябва да имате едно вътрешно разположение в ума си. Не мислете, че някои неща са невъзможни. Нещата са невъзможни, понеже не знаем по кой начин нещата стават. Туй, което направиш в ума си, в себе си, няма съдържание. Да допуснем, че някои от вас сте писали поезия. Кажете ми сега една строфа поетическа. Пияницата казва: „По света се скитам и за тебе мисля.“ За кого? За виното. Къде е погрешката? Виното вече изгубило

онова първично състояние, онази сладчина, която дава разположение на човека. След като човек пие вино, той добива едно неестествено положение. Туй неразположение във виното иде от някакви малки микроорганизми, които са оставили нещо от своето естество. Когато пияницата търси виното, той го търси в тази новата форма, защото пиянството не съществува само в хората, пиянството съществува и в насекомите. Едно насекомо, като яде от тия плодове, които са ферментирали, то се опива и започва да се върти. Мухата, като се опие, качи се горе, върти се, слезе долу, пак се върти. После седи на едно място, докато изтрезнее, и пак тръгне в пространството.

Всички трябва да имате една основа, от която да изхождате. Представете си, че вие се намирате в едно училище, дето всички ваши учители, които са ви преподавали, са учени и благородни в постъпките си. Вие искате да угодите на тия учители. По кой начин може да им угодите? Трябва да носите техния характер. Всеки учител обича онези ученици, които мязат на него. Ти не може да обичаш един човек, който не мяза на тебе. В природата законът е същият, природата обича всички ония хора, които зачитат законите. Ти седиш и в себе си се заканваш, мислиш да направиш нещо, което е благородно. Допуснете, че напишете една статия и не турите вашето име, но турите един псевдоним или турите името на някой друг човек. Може да турите в противоречие човека. Тук наскоро написали една статия и турили името на друг. Не турят името на онзи, който писал статията, но турят името на онзи, който бил противник на този, който писал. Ти, без да знаеш, ще се свадиш с този човек. Той казва: „Не съм писал тази статия.“ Казваш: „Ти искаш да ме лъжеш.“ Знаете ли вие положително, че някой човек ви е обидил сега? Представете си, че един ваш противник иска да ви опита доколко вие сте сръчен. Вие му се заканвате. Представете си, че той тури една меча кожа, престори се на мечка, иде насреща ти, когато ти пътуваш някъде. Ти хукнеш да бягаш, той хукне подир тебе. Ти после казваш: „Гони ме една мечка, но благодарение, че се освободих, качих се на едно дърво.“ Твоят противник ще каже: „Голям страхливец е.“ Казва: „Минаваш за герой, пък от мечка се боиш.“

Казвам, в сегашния свят при сегашните условия, при които сте дошли, трябва голямо самообладание на човешкото съзнание. Представете си, че попаднеш в един град като Париж, пък не знаеш френски. Какво ще правиш? Вие всинца сте попаднали в Париж и не знаете езика на природата. Вие на земята сте в Париж и не знаете езика. Откъде сте дошли, не знаете. Коя е първата гара, от която вие дойдохте? Че сте на земята, знаете, но откъде идете, не знаете. Един българин, като отива от България в Америка, знае, че отива от България в Америка, но вие не знаете, нямате ясна представа откъде сте дошли. Знаете ли на какво мяза

вашето положение? Доста трудно е. Да не знаеш откъде си дошъл, то значи да те оберат. Бил си богат, значи да ти вземат всичките пари, да те оставят без пари, да ходиш между хората и да разправяш, че си бил богат. С това ни най-малко няма да подобриш положението. Станало изгубване на съзнанието ви. Не знаете откъде сте дошли, понеже сте обрани. Човек, който не помни откъде е дошъл, той е обран, не знае откъде е дошъл.

Пазете закона на равновесието на вашите мисли. Във вашите мисли трябва да има една точка разумна, нещо, което не се движи. Неподвижните неща ги наричам, които имат еднакви отношения. Една неподвижна точка има отношение към всички точки. Ако вземеш точката О за център, тя има отношение към всичките точки към периферията, еднакви отношения има, тя е център. Този център сам по себе си може да е в движение. Една мисъл е централна, която има отношение към всичките мисли. В сърцето си пак трябва да имате едно централно чувство, което трябва да има отношение към всичките мисли. И във волята си пак трябва да имате една точка, която трябва да има отношение към другите. Ако спазвате туй, всичко отвън може да върви разумно.

Казваме, че има Бог в света. Бог в света е онова разумното, което има еднакви отношения към всички ни. Следователно, докато ние имаме тия отношения, всичко може да получим от Него. Щом изменим отношението си към Него, тогава вече онова, което искаме, Той не може да го направи. Туй е турено в Писанието. Ако нещо, което искаме, не е според волята Му, не го прави. Нещата не може да се постигнат, нямаме отношение. Или казано на съвременен психологически език: ако нещата са разумни, ако нещата са добри (разумни в ума, добри в сърцето), справедливи, това е волята; ако са справедливи, ако са добри и ако са разумни, всичко може; ако не са добри, ако не са разумни и ако не са справедливи, не може.

Казвам, три неща има. Човек трябва да бъде разумен. Значи разумните отношения трябва да бъдат Божествени. И добрите трябва да бъдат Божествени. И справедливите трябва да бъдат Божествени. Тогава всичко е постижимо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на Младежкия окултен клас
7 юни 1940 г., 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 31 май 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

1940_06_09 Нови и стари неща
утринно слово

НОВИ И СТАРИ НЕЩА

30 неделно утринно Слово

9 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

Духът Божи.

Размишление.

Венир-Бенир.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

(Учителят прочете първите осем стиха.)

Тук става един спор, дето сегашните хора не ги интересува. Ще ги интересува, че минавал Исус през сеитбите и учениците започнали да късат класовете. Според буквата на Мойсеевия закон в събота нищо не трябва да се къса и да се яде. От другите дни трябва да се приготви. Казвам: Има ред други работи, които нас така ни смущават. Ева се смущаваше за нищо и никакво. И ние съвременните хора се смущаваме за такива работи, които са ни в клин, ни в ръкав. (Учителят прочете останалата част от главата.)

Често се говори за новите времена и за старите времена в живота. Учените хора дават едно тълкувание. Обикновените хора и те дават тълкуванията си. Имаме нови и стари дрехи. Някъде новите дрехи са ценни. Старата дреха на един светия е ценна, новата не е толкова. Старото дърво е по-ценно от младото, повече ражда, повече плод дава. Всички говорят за новите времена.

Нови неща са ония, които правилно разрешават мъчнотиите, които срещаме в живота. Под думите стари работи, разбираме неща, които вече са излишни. Старостта е разрешила въпросите, а младостта ги разрешава. Тъй щото, някои, вие искате да бъдете млади, да живеете с разрешени въпроси, без да разрешавате. Правите една погрешка. Като остареете, тогава искате да разрешавате, не живеете в разрешеното, но започвате да мислите за младините си. Връщаш се назад и казваш: „Едно време, като бях млад, като бях дете.“ Или някой разправя за своята религиозна опитност. Казва: „Едно време имахме много любов, колко усърдни бяхме. Сега не са толкоз усърдни.“ Много повърхностно се разсъждава по този въпрос. То значи едно време кесията беше пълна със злато, пък сега е

празна. Седиш и се обезсърчаваш. Но то не дава никакво тълкуване. Че пълната кесия, какво ще ти допринесе? Ако ти останеш със своята собствена кесия, като имаш пълна кесия казваш: „Човек всичко може да направи.“ Така е, но само в този порядък, в който живееш. Но представи си, че си в една гора, с твоята пълна кесия, какво ще те ползува? При хората дето има хлебари, зарзаватчии, дрехари, всичко можеш да направиш, но в гората между дърветата, какво те ползуват твоите пари?

Или ние понякой път, като се намерим в някоя мъчнотия, започвате да мислите, защо Господ така е направил света. Какво подразбираме? Значи, защо Господ не е напълнил кесията ми със злато, ами оставил кесията ми празна. Оставил малко работа и за тебе. Вие мислите, че много кесии не са напълнени. Аз считам, всеки извор, който тече, пълна кесия, която Господ напълнил и от хиляди години тече. Ако твоята стомна или твоят котел е празен, ще си дадеш труд, ще идеш при пълната Божия кесия, която тече, ще напълниш котела си. Ще дойдеш в дома си и ще питаш, защо Господ не дойде да ми напълни стомната. Голяма личност си, че Господ да ти служи. Било е време, когато Господ ни е служил. Сега сме станали възрастни. Господ седи, пък ние трябва да служим. Ние нямаме една представа за величието на Бога. Искаме Господ да ни служи. В какво Той трябва да ни служи? Има работи, в които Господ трябва да ни служи, друг не може. Ако е за живот, да ни даде живот, Той трябва да служи. Но за малки работи, които ти сам можеш да направиш, да искаш Господ да ти служи, това не е право. Ти в къщи нямаш хляб, казваш: „Господ не е ли помислил за туй?“ Отдавна е помислил. Защо хлябът не идва? Ще ви дам един пример. Ако ти разрежеш гърлото на един човек и туриш хляба в устата, като го сдъвчи, този хляб ще влезе ли в стомаха? Ще влезе през устата и ще излезе навън. Казваш: „Защо излиза?“ Много естествено, гърлото е прерязано. Ако човешкото гърло беше намясто, хлябът, който дъвчеш, ще влезе в стомаха. Ако хлябът на твоята къща не иде, гърлото ти е прерязано. Ще намериш хирург да зашие гърлото ти. Аз виждам хората с прерязани гърла.

Всичките в сегашния живот считате, че всеки човек, който се мъчи е светия. Не, той е мъченик. Светия става само онзи човек, който е победил смъртта. Човек, който умира не може да бъде светия. Той е мъченик. Казва: „Стана светия, понеже се мъчи.“ Но с мъчение, светия не става. Извадете тази идея из главата си. Който победи смъртта, той е светия. Ако не можеш да побеждаваш мъчнотиите в твоя живот, ти си мъченик, но ти не си светия. Ако ти нямаш пари, ти не си светия, но ти си мъченик. Ако нямаш знание, ти си мъченик, но не си светия. Ако нямаш сила, ти си мъченик, но не си светия. Тъй седи въпросът. Казвате: „Виж какво било туй. Отрязали му гърлото, храната излиза навън.“ Ще видите, че има едно духовно гърло.

Някой път някой казва: „Не мога да се моля.“ Защо не можеш да се молиш? Има си причини. В Америка един набожен християнин, набожен, но беден, посещавал той събранията вечерно време. Всяка вечер той отивал. Една вечер, като се връща, минава покрай къщата на един богаташ, гледа прозорецът отворен и на прозореца оставена една торба. Почудил се той и си казал: „Господ заблудил този богаташ да остави торбата си тук за мене, понеже ми трябват пари.“ Хваща торбата, тръгва си. Казва: „Толкоз години се моля, ето торбата дойде най-после.“ Отива в къщи, вика жена си и децата си, казва: „Господ отговори на молитвата ми, дойде торбата, ето.“ Жената замесва хляб, приготовлява хубаво ядене, децата се радват, че дрехи, всичко ще имат вече. Отива той да се моли, но рече да се моли и торбата застане пред него, молитвата отива до торбата, не отива по-нагоре. Друг път молитвата отива нагоре в пространството, вижда Господа, сега отива до торбата и се връща. Той мисли. Минава ден, два, три, моли се и молитвата все се връща. Казва: „По погрешка съм взел тази торба.“ Не е тази, която Господ определил, препятствие има за тази торба. Взема торбата и отива при богаташа. Казва: „Взех тази торба и мислех, че ще уредя работата си, но тя ми спря молитвата, изгубих съобщението си с Бога, изгубих вътрешния си мир. Първоначално торбата произведе радост, но сега започвам да осиромашавам.“ Оставя му той торбата.

Примерът, който е даден е даден дотук. Проповедниците така го дават. Но още една страна има, която проповедниците не са дали. Връща се той и отива да се моли, молитвата отива нагоре. Радостен е той. След няколко дена иде един слуга и носи една голяма торба. Той, човекът се наплашил, казва: „Тази работа не е на добре. Аз взех торбата, не ми провървя.“ Сега я носят. Но въпросът аз ще го оставя вие да го разрешите. Той видял слугата с торбата и си казва: „Бела има.“ Аз искам вие да разрешите въпроса, какво станало с торбата. Дали тази торба е била пак между Господа и него. Какво е станало с торбата, оставям вие да разрешите.

Онова, което ние сами си позволим да направим без волята Божия, то всякога ни препятствува. За пример: Вие имате един карикатурист, който рисува карикатури. Всички неща направени в света са много сериозни, много хубаво направени. Една карикатура, то е една измислица на човека. За пример, един карикатурист, за да даде някакъв ефект, той ще направи носът по-дълъг, отколкото трябва, два, три пъти по-дълъг. Вземете в „Папагал“, турчинът е нарисуван с голям нос. То бива, бива, но повече от 15 сантиметра. Ако би рисували носа на един слон, той е много по-дълъг, отколкото 15 сантиметра. Аз не съм мерил колко е дълъг носът на един слон, но предполагам да има един метър. Ако ние имахме един метър дълъг нос, какво щяхме да правим с него? Слонът със своя нос си помага,

той си взема храната отдето минава, всичко взема с носа си, работи с носа си. Много умно същество е слонът. От всичките млекопитаещи, той седи на първо място до човека, той е най-умното животно. От слона нагоре, човекът е най-умен.

Ние живеем в един свят и често не знаем, защо се случват известни противоречия. Ти имаш една глава и не знаеш, защо е главата ти. Имаш дробове и не знаеш, защо са дробовете ти. Имаш стомах и не знаеш, защо е стомахът ти. Човек може да страда от три неща: може да страда или от главата си, или от дробовете си, или от стомаха си. От главата си страда, когато не знае, как да мисли, от дробовете си страда, когато не знае, как да диша, от стомаха си страда, когато не знае, как да се храни. Значи, страда човек когато не знае, как да мисли, не знае, как да чувствува и не знае да тури ред и порядък в своите чувства, не може да тури ред и порядък в постъпките си.

За пример, вие по някой път искате да идете в оня свят между ангелите. Какво ще видите? Ще видите големи същества са, голяма светлина излиза, имат хубави облекла, около главата си имат ореоли. Мисля в 45-та година на миналия век във време на една епидемия в Англия, в която десет хиляди хора са измрели, един астроном, като наблюдавал вечерно време небето, към десет часа, гледа един човек, голям с километри в пространството от изток към запад. Търка очите си, гледа, мисли да не е някакво заблуждение. Няколко вечери го наблюдава по същото време се явява. Той повикал десет други астрономи между тях и една жена. По същото време наблюдават небето. Наблюдава единия астроном, гледа човек в пространството. Търка очите си, казва си: „Илюзия, не мога да виждам ясно.“ Дойде друг и той гледа, вижда човека, търка си очите, мисли, че някаква илюзия вижда. Изредили се деветте мъже и всичките мислят, че е някаква илюзия. Като погледнала жената, казва: „Един голям човек виждам в пространството.“ Авторът, който писал за този пример, разправя, че като изчезнала епидемията, изчезнал и този човек. Значи, този големият човек имал връзка с епидемията. При сегашните условия, ако някой попадне, пак ще види един грамаден човек, който ръководи туй, което става в западна Европа. Ние се безпокоим, защо тия хора воюват. Питам ви, когато вие вземете една българска буталка, аз я кръщавам мътилница, първо вземат млякото, сваряват го, подквасват го. Като се подкваси, турят го в мътилницата, турят му вода. Вземат една чукалка и бият млекото. Какво е виновато млякото, че го бият? Като го бият, погледнеш, изскочи маслото. Като се очука добре млякото, вземат, че с една лъжица извадят маслото в котела, омият го, турят го в гърнето, а мътеницата, която остане, какво я правят. На мене не ми харесва думата мътеница. Защото тя не е измътена. Тя не е измътена из кокошките, може

да е бутаница.

Няма по-хубаво нещо, още като стане човек сутрин, да знае, какъв тон да вземе. Гледам онзи диригент, който дирижира някой път, дава верен тон, някой път не може да даде верен тон. Мислите ли, един диригент, който пил вечерта, 50 или сто драма ракия, или половин кило винце, че може да вземе верен тон. За да може човек да се моли добре, човек трябва да не пие. Ние съвременните хора трябва да се отучим от пиянството. Всяка мисъл, която размъща човека е пиянство. Всяко чувство, което размъща човека, то е пиянство. Всяка постъпка, която размъща живота, то е пиянство. С физическото пиянство борба се води. От туй, астралното пиянство, всички трябва да се освободите. Даже напреднали християни попийват си винце. Някои казват, че са въздържатели. Но съм забелязъл, че много християни има, които в годината два–три пъти ще се напият. Когато някой започне да кряска в къщи да вдига шум, как мислите, не е ли пиян? Когато някой вземе да пъшка, мислите ли, че онзи който пъшка на леглото е здрав? Мислите ли, че онзи, който кряска е здрав човек. Има едно кряскане разумно. Някой път бащата се разгневи, казва: „Аз ще ви изтрепя всички в къщи." След като каже бащата, може ли да направи това? Щом като говори, че ще ги изтрепе, той е пиян. Като изтрезнее, започне да мисли. Казва: „Казах, че ще ги изтрепя. Как ще ги избия, нали съм ги раждал." Той като избие жена си и децата си, какво ще стане с него?.

Сега думата „избива" има на български, двояко значение. Казваме: „Избиваме нещо." Ако отделите „из" и остане само „бива", какво бива? „Бива ли да пия", казваме. – „Бива което има." .„Бива ли да имаш?" – „Бива." – „Бива ли да свириш?" – „Бива." Като турим едно „из" пред бива, става „избива", съвсем друго значение. „Бива" значи, човек, всичкото добре, което има, да направи. Като не направи доброто, което трябва, което „бива", то става „избива". Всяко нещо, което не става е „избива". Всяко нещо, което става е „бива". Казвам сега, всички вие отделете „из" турете едно тире и тогава пишете „бива". Спрете се върху нещо, което бива. Бива да мисля добре. Бива да обичам Бога. Бива да обичам ближните си. Бива да обичам себе си. Бива да обичам всичко в света, което Бог е създал.

Та казвам: Да има една вътрешна връзка между главата ни, дробовете ни и стомаха ни. Ако ние бихме свързали стомаха с постъпките, ако бихме свързали дробовете с нашите чувства и силата си и ако бихме свързали успеха на живота с нашата мисъл, ние ще бъдем на правата страна.

Та казвам: Трябва да имаме един пример. Ти ставаш сутрин, смутен си. Ще

идеш при Господа да видиш, как Той мисли и как Той чувствува. Обичай хората, както Той ги обича и в постъпките си Господа ще вземеш за образец. Всяка сутрин трябва да ходиш при Господа да научиш, как Той върши своите работи, та и ти да ги вършиш, както Него. И в религията тази е задачата. То е едно предметно учение за живота, за самоусъвършенствуването. По този начин, ние ще се подмладяваме. Сега ние остаряваме, че Господа ние го търсим там дето не е. Някъде в нас ще приемем нещо. Има нещо в мозъка ни, има нещо в чувствата ни, има нещо в нас, една малка светлинка, която трябва да приемем. Когато Бог е в нас, виждаме нещо светло в ума ни някъде. Не го знаем къде е. Чувствуваш светлина и ти е приятно. Ти, като че виждаш нещо. Когато чувствуваш добре, усещаш в сърцето си нещо приятно, пак имаш една малка светлинка. Когато светлинката съществува горе в ума и долу в сърцето, всичко върви, всичко, каквото започваш, става. Когато потъмнее, тази светлинка се изгуби, има блъсканица. Както вечерно време, когато се изгубиш в някоя гора, ако не спреш, може на 20 места да си пукнеш главата. Сега вие всичко очаквате да ви докажат, като умрете, да идете да видите Господа, къде е. В едно бедно семейство всякога идвала една госпожа, тъй малко грозничка, но тя била дегизирана, да не я познават. Отива, носи нещо за ядене, хляб, остави ги, погледне ги намръщено и си отиде. Казват: „Много хубави работи оставя, но е много намръщена, като че отнемай къде го прави, гневи се като оставя нещо.“ Едно от децата я запитало: „Защо толкова хубави работи правиш, пък си така намръщена, какво зло сме ти направили? Може би ти е омръзнало да ни носиш ядене? Защо ни се сърдиш, не може ли да бъдеш по-весела?“ Тя му показала юмрука си. Какво искала да каже? Аз да ви кажа, какво искала да каже. Ако стана по-весела, вие ще станете по-лоши. Някой път казват: „Снеми си маската да те видим.“ Ако ме видите, ще ме знаете, аз искам да ме не знаете. Защо Христос казва: „Да не знае лявата ръка, какво прави дясната.“ Всичкото зло седи, че ние каквото направим, всички трябва да го знаят. Снесем едно яйце, кудкудякаме навсякъде. Всички вестници знаят. Там е всичкото заблуждение. То е естественото положение за кокошката. Кокошките в своето естествено положение, никак не са кудкудякали, като снасяли яйцето. Снесе яйцето, мълчи. Когато кокошките дойдоха и станаха ученици на хората, тогава се научиха да кудкудякат. Вие направите едно нещо и кажете: „Дотегна ми тази работа.“ Наточите десет пъти зелник на когото обичате, казвате: „Дотегна ми.“ Чукате млякото, казвате: „Дотегна ми.“ Обувките обувате – „дотегна ми.“ Спите – дотегне ви да спите. Работите, дотегна ви да работите. Питам, какво трябва да правите, като ви дотегна? Дотягането винаги показва, че умът не е на място и сърцето не е на място и чувството не е на място.

Следователно, всяка сутрин, като станем, имаме една работа, трябва да

наместим ума си. Ще идем при Бога, ще оправим ума си. Ще идем при Бога, ще оправим сърцето си. Ще идем при Бога, ще оправим постъпките си. Всяка сутрин, като станеш, ти дали виждаш Господа или не, ти помисли заради Него и кажи: „Искам да бъда като Господа. Да мисля, както Той мисли. Искам моята душа да бъде тъй широка, както Неговият Дух. Искам да постъпвам точно тъй, както Той постъпва.“

Тази е най-лесната работа. Аз съм виждал малките деца, какво правят. Вие казвате: „Туй, как да го направим?“ Аз съм виждал малките деца, като дойдат до една каца с мед, гледа кацата. Започне да мисли. Тури си пръста в кацата и опита меда. То чувствува. После иде, че си измие пръста във водата. Направете и вие същото.

Отче наш.

1940_06_09 Животът
неделна беседа

ЖИВОТЪТ

„Добрата молитва"
„В начало бе Словото"
Ще прочета два стиха от 12-а глава на Матея: 20-и и 21-ви стих.
„Духът Божи"

Може да се говори върху много неща, но всички са важни. Ако ви говоря върху музиката, интересуват се само музикантите. Ако бих ви говорил върху изкуството, ще се интересуват само онези, които се занимават с изкуство. Ако бих ви говорил върху поезия, ще се интересуват поетите. От литература се интересуват литераторите, от философия се интересуват само философите. Ако говоря за богатството, интересуват се само богатите, за сиромашия се интересуват сиромасите. Но има нещо, за което може да ви говоря и за което всички се интересуват. Ще говоря за живота.

Една мома, за да заинтересова момците, все има известни методи. Например, трябва да има едно отлично лице, една отлична глава, после ръцете трябва да са стройни, краката, кръстът, позата и движенията да са красиви, трябва да знае после как да си върти очите. Сега вземам момата, но това са отвлечени работи. Може би вие някога да сте минали през света на моминството. Този свят е особен. Вие по някой път говорите за старост. Не че вие сте стари, но в стария свят като сте минали, боядисали сте се стари. Като сте минали през младия свят, боядисали сте се млади. Добрият човек нито е млад, нито е стар. Какъв е човекът? Пътник.

Казвам, че аз ще говоря върху живота. Животът има две страни. Няма нещо по-хубаво от живота и няма нещо по-страшно и по-грозно от живота в света. Две страни има. По-голямо благо от живота няма и по-голямо нещастие от живота няма. Животът създава рая и животът създава ада. Красивият живот е създал рая, лошият живот е създал ада. Добрият живот е създал добрите хора, лошият живот е създал лошите хора.

Сега туй няма какво да ви го доказвам. Няма нужда от доказателство. Каква нужда има да доказвам, че някой предмет е сладък? Всеки от вас е авторитет. Щом близнете захарта, вие сте авторитет, знаете колко е сладко. Както и да обяснявам, туй ни най-малко няма да ви даде едно понятие. Аз може да твърдя само онова, което вие в даден момент усещате. За живота, сега няма какво да ви го обяснявам. Някой иска да знае какво нещо е

лошият живот. Какво нещо е лошият живот, то е въпрос на разбиране. Когато добре разбираш нещата, ти си добър. Когато зле разбираш, ти си лош.

Сега не е въпросът само да твърдим известни неща. Едно твърдение в себе си трябва да съдържа една реалност. Когато кажем, че известен предмет е сладък, той трябва да съдържа туй качество на сладчината. Когато кажем, че някой предмет гори или свети, той трябва да съдържа туй качество на светлината. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество на светлина. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество. Умните хора се познават; глупавите хора, и те се познават. Добрите хора се познават и лошите хора се познават. Силните хора се познават и слабите хора се познават. Здравите хора се познават и болните хора се познават. Няма нещо в света, което да не се познава. Но има два вида познание. Ти може да познаваш злото и тогова да бъдеш нещастен. Може да познаваш и доброто и тогава ще бъдеш щастлив.

Та казвам: Животът, той произвежда всичките противоречия. Като влезе в света на любовта, разделя любовта, една любов превърне на омраза, другата превърне на обич. Не че любовта на самия живот има туй изкуство, но животът има туй изкуство, може да обърне любовта в омраза. Сега някои от вас може да ме запитате как става това. Това е негова работа. Това е едно изкуство, което само животът знае. И никой друг не го знае, даже боговете не знаят как става тази работа. Сега няма нужда да знаем как да превърнем доброто в зло и злото в добро. Те са относителни неща. Ако ти премахнеш кожата на тялото, ти ще влезеш в един нещастен свят. Това ще бъде най-голямото нещастие за тебе. Ако туриш кожата на тялото, това ще бъде едно щастие за тебе. Ако затвориш очите си, ти ще станеш нещастен, и ако отвориш очите си, ти ще бъдеш щастлив. Реално аз ви представям нещата. Значи, доброто отваря, злото затваря, обвързва.

Аз говоря за същността на живота. Всеки един живот, като те обвързва, той е лош. Всеки един живот, който те освобождава, е добър. Всеки един живот, който внася светлина в ума, е добър. Всеки един живот, който внася тъмнина в ума, е лош. Всеки един живот, който внася сила в тебе, е добър. Всеки един живот, който внася безсилие и слабост, е лош. Мислите ли, че ако станете лоши, ще бъдете силни? Чудни са хората, като мислят, че като станат лоши, ще бъдат силни. И най-силните хора, като влезе лошият живот в тях, стават безсилни. И най-добрите хора, които възприемат лошия живот, след време стават слаби. И най-умните хора, когато възприемат лошия живот, след време стават глупави. В съвременната наука не само, но и от памтивека всичките науки доказват, че вървят две линии в света. Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но от

хиляди години светът минава през една област в пространството, която е пълна само с отрова. Разни са теориите. Цялата Слънчева система минава през една област във вселената, където една вселена някога е погинала и оставила своя прах. Като минават през този прах, всички живи същества се тровят, не само тук, на Земята, но и навсякъде по Слънчевата система са все изпотровени, с едно малко изключение на Слънцето.

Сега аз не искам вие да вярвате в това. Суеверието за мене не е фактор. Можеш да вярваш в даден случай в това, което можеш да опиташ, да провериш вярата си. Но вяра, която не можеш да провериш, е суеверие. Вяра, която можеш да провериш, то е вяра. То е закон за ума. Следователно, когато говоря за вярата, подразбирам онзи велик закон, чрез който ние постепенно проверяваме достоверността на онова, което е вътре в живота, което е във вселената. Един човек, който има знание, може да провери какво е състоянието на Слънцето. Ти ако имаш ония трептения на червения цвят, или ако имаш трептенията на жълтия цвят, или ако имаш трептенията на синия цвят, ти можеш да влезеш във връзка със слънчевите жители и да се разговаряш с тях. Понеже светлината, това е езикът на слънчевите жители, те като говорят, образуват светлината и я пращат по целия свят. Светлината е техният говор, затова тя е толкова приятна.

Вие може да възразите, че това е много алегорично. Та кое в света не е алегорично? Червеният цвят не е ли алегоричен? Какво значи червено? Всеки човек, който е енергичен, е червен. Всеки човек, който мисли, е жълт. Всеки човек, който вярва, е син. Всеки човек, който расте, е зелен. Всеки човек, който се индивидуализира, е портокален. Всеки човек, който иска да заповядва на хората, е виолетов. Тъй го разбирам аз. Казвате: червено, синьо. Конкретно за мене, червеното означава един енергичен човек. Ако увеличиш червения цвят, котелът се пръска. Ако увеличиш жълтия цвят, главата се пръска. Сегашните лекари показват, че някой станал чрезмерно чувствителен. Но според мене малко са се поувеличили трептенията на жълтия цвят, поразстроили се нервите. Казвам: Ще намали малко този цвят. Пил си малко опивателно вино, изгубил си своето равновесие.

Един турски хамалин в Цариград взел си билет от една лотария. Теглила се лотарията и му се паднало един голям английски параход. Като го завели в парахода, той като го погледнал, полудял. Трябвало да го изведат от парахода. Той си помислил, как туй нещо да остане на него. Извели го от парахода, да му дойде умът на място. Вие сте сиромах, вземате билет от българската държавна лотария и ви се пада един милион. Ще има скачане. Параходът е станал твой. Този човек, този хамалин, трябваше да го предупредят, трябваше да го подготвят. Той изведнъж се изненадал. Той се

чуди дали е негово, дали е сън или действителност. В туй противоречие на неговия ум иде туй състояние. Аз съм виждал хора, щом някой му каже, че го обича, той изведнъж казва: „Ама всъщност ли говориш или ме залъгваш?“ Не вярва човекът. В ония великите истини хората винаги се поставят на едно особено мнение. Туй е право. Всеки човек, който се съмнява в нещо, туй е вярно. Щом се съмняваш, две неща са верни: или че те обича, или че не те обича. Ако едното е вярно, и другото е вярно в отрицателен смисъл.

Ако те обича този човек, в него царува добрият живот. Ако не те обича, в него царува лошият живот. Следователно и едното е вярно, и другото е вярно. Ти не можеш да очакваш от един лош човек да те обича. Една овца не може да очаква един вълк да я приеме в своя апартамент и да ѝ окаже услуга, всички удобства, ухажване. Той ще бъде като хирург, ще започне хирургическа операция, оттук-оттам да отреже малко месце, ще го окачи. Всичката овца ще бъде накъсана на парченца, ще се разпродаде всяка една част. В съвременната култура, като идете в някоя касапница, окачени са животните, ще ти отреже от мекото, ще го претегли, ти ще го вземеш и ще го занесеш на своите деца.

Казвате: „Така Господ е създал света, така да живеят.“ Вярно, добрият и лошият живот – така е създал света. То е вярно. Като дойдем до този живот, не може да правим никакво възражение. Никой не може да каже на лошия живот: „Защо така постъпваш?“ Никой няма право да пита добрия живот защо така постъпва. И двамата са самостоятелни, и двамата се разбират. В какво отношение се разбират? Доброто и злото се обичат. Две неща несъвместими се обичат. Обичат се тъй хубаво, че винаги са неразделни. Нищо в света не е в състояние да раздели лошия живот от добрия и добрия от лошия. Първата жена на целия човешки род, като една учена алхимичка, която изучавала ботаниката, искала да отдели добрия живот от лошия. И до днес ние всинца го разделяме. Всяка една мома се жени, за да направи своя възлюбен по-добър. Дето няма да го бъде. Не е лошо – няма да бъде. Сега вие ще възразите, че нещо е обезсърчително. Не го вземайте за себе си. Аз говоря абстрактно, отвлечено. Как вие разбирате живота, то е едно нещо. Ако вие сте вън от огъня, то въпросът е друг. Ако ви туря на пирустията и ви говоря философски работи, какво ще кажете, как ще ги схванете? Казваш: „Моля, моля, приемам всичката философия, само от пирустията ме извади.“

Та, ние, съвременните хора, знаеш на какво мязаме? Всички, които говорят за идейния живот, поети, писатели, аз като ги разглеждам, чудя се – хората се пекат на пирустия, пък те поезия им четат. Те се пекат на пирустия, пък те им свирят. Тях ги пекат на пирустия, пък те картини им показват. Тях на

пирустия ги пекат, пък те им разправят за страдащия Христос. Та, когато на един турчин му казали тази философия, той казал: [...] Няма да го преведа. Намерете някой да го преведе. На български значи: „Какъв е изходният път?“ Не краят какъв е, но изходният път какъв е. Българите казват: „Какъв е краят?“ Но в нещата няма край. Българинът всякога търси края. В природата никакъв край няма. Там, дето има един край, има едно начало. Казва: „Какъв е краят на това нещо?“ Изходният път какъв е сега? Сега българинът казва: „Краят какъв е?“ Той разбира да се свършат нещата. Но нещата никога не се свършват. Казва: „Какво има зад добрия живот?“ Лошият живот. Много добре. А зад лошия живот е добрият. Зад добрия е пак лошият, зад лошия е пак добрият. Какъв е краят? Краят е добър и лош. Казва някой: „Един ден всичко ще престане.“ Отде го знаеш, че ще престане? Ти преставал ли си? Какво значи „да престане“? Че, когато една мома пристане, какво става? Той е бил син на баща си, сега отива при един господар и пристане. Момата, и тя пристане, намери си друг господар. По-напред беше недоволна от баща си и майка си, намери господар, своя възлюблен го нарича, пристана му. От любов престава.

Сега, това не се отнася до вас. Това се отнася до живота, светът на доброто и светът на злото. Мнозина говорят за ада, описват го такъв, какъвто не е. Че има ад, има, но адът не е такъв, какъвто го разправят хората. Адът не е такъв, както Данте го описва. Раят не е такъв, какъвто Милтон го описва. Така, както го описват, значи да вземеш една симфония на Бетовен на някоя грамофонна плоча и да ти свири Бетовен. „Нерде Шам, нерде Багдат.“ Има нещо, което плочата не може да предаде. Една творба, такава, както Бетовеновата, тя на плоча не може да се предаде. Може да се предаде отчасти, като скица, но да се предаде една реалност, то е невъзможно.

Та, ние, съвременните хора, за любовта имаме едно понятие, мислим, че тази любов е празни думи. Казва: „Да обичаме хората.“ Но то е грамофонна плоча. Да вярваш значи като кажеш, да направиш това. Да вярваш в доброто, това го разбирам. Да вярваш в един човек, който никога не е излъгал, това го разбирам. Но да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал и пак да повярваш, как ще го направиш това? Ако ти не можеш да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал, твоята вяра не е силна. Сега мислите ли, че онзи, който лъже, че той не знае това? Той го знае. В него това е едно изкуство. Един човек, който лъже, той е един актьор, изучава своя образ. Гледал съм в театъра, мъчи се човекът да лъже. Благороден човек, с висше образование, има роля на един апаш – да обере някого, да убие някого. Той кокошка не може да заколи, пък гледам го, мушка. Казва: убил го. Не, той лъже. Какво е убил? Нищо не е убил.

Злото в света седи като един усилвател, който усилва. За да усили човек

своята добродетел, той трябва да мине през царството на злото. И за да намериш злото, трябва да минеш през царството на доброто. Следователно необходимо е, ако искаш да усилиш твоето добро, трябва да минеш през царството на злото. Сега, дали вие сте добри или не, това е друг въпрос. Защо е така, аз не разсъждавам. Аз разглеждам нещата както са. Защо е така? Така си е. Не че не трябва да мислим. Може да мислим. Сега нямам време да мислим за това, защото ако река да ви доказвам, знаеш на какво ще замязам? Един цар искал да му разкажат една приказка без конец, без да свършва. Идвали мнозина, разправяли две, три години, свършва се приказката. Дошъл един и казва, че ще му разкаже приказка без край. Започнал: „Царю честити, имаше един цар в древността и той съградил един хамбар десет километра дълъг и пет километра в широчина. Целият този хамбар го напълнил със жито. Хубаво го съградил, напълнил го със жито. Зидарите направили една малка грешка, че оставили една малка дупка. Един щурец влязъл в дупката, взел едно зрънце, извадил го навън. После пак дошъл, влязъл, извадил едно зрънце, пак излязъл" и т.н. Казва: „Кажи края." – „Нека – казва – да извади всичките зрънца, че тогава ще кажа края."

Ако очакваме истината, докато се извадят всичките зрънца от хамбара, този щурец да влиза и да излиза и ние да чакаме, какво ще бъде? Все ще се бъде, разбира се. Като извади щурецът всичките зрънца, ние ще се освободим от своите заблуждения. Аз вземам думата „заблуждение" в следния смисъл: ти очакваш нещо от себе си и си губиш времето. Минава година, минава две, минават три, четири, нищо не става. Заблуждават се и светските хора. Учените хора се заблуждават. Всички се заблуждават, само че те не изказват своите заблуждения. По някой път нали сте видели и някой ваш приятел, който ви казва: „Я ми кажете вашето мнение, какво мислите заради мене?" Вие като погледнете, виждате една черта, която вас не ви харесва. Не смеете да му кажете. Сега, как ще му кажете? Някой ще каже: „Трябва да бъде много откровен, да каже истината."

Да обидиш един човек, това не е истина. Да оскърбиш един човек, това не е истина. То е един факт. Често казвате: „Аз му казвам истината." Ти може да му кажеш един факт. Да кажеш истината, значи да освободиш един човек. Мене като ме пита този брат какво мисля за него, аз мога да му кажа така: За тебе аз мисля точно така, както мисля за себе си. – „Какво мислиш заради мене?" – За тебе мисля каквото мисля за себе си. – „Какво мислиш за себе си?" – Какво ти мислиш за себе си, кажи ми ти. По адвокатски ще отнеса делото. Ще кажа: Кажи ми ти. Ако той ми каже, че „аз мисля за тебе каквото мисля за себе си", и двама сме се разбрали достатъчно. Стига той да мисли за мене както за себе си мисли. И аз да мисля за него, както за себе си мисля. То е положението. Затуй в древността Христос е казал:

Обичай ближния си, не както той иска, но обичай го както себе си обичаш. И от негова страна, ако той обича тебе както себе си, въпросът е разрешен.

Та казвам: При сегашните условия ние наближаваме да излезем из областта на Вселената, която наричат „тринадесета сфера“. Тъй я наричат, сфера на най-големите противоречия. Близо до създание мира, светът бял ден не е видял. Колкото кръв се е проляла, колкото страдания са имали хората, колкото сълзи са пролели, имаше да се образува едно езеро от сълзите на хората, които са плакали. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме достигнали до върха. Едно време хората бяха диваци, неорганизовани, сега сме дошли да уредим света и виждаме как го уреждаме. Днешният живот се е проявявал по-интензивно отколкото едно време се е проявявал. Има едно различие, има едно различие в съзнанието на хората. Едно време, като паднеш на бойното поле, като те видят, че не си доубит, ще те доубият. Сега, като минат на бойното поле и видят, че не си доубит, ще те турят на носилката, ще те лекуват. То е доста голяма култура.

Разправят сега за един германец. Един французин приближава се до един германец, който е ранен, дига го, извадил манерката и му дава малко ракия да пие. Казва му: „Няма защо да се бием. Нашите господари се бият, но ние, войниците, нито аз съм те обидил, нито ти си ме обидил. Пийни малко от ракийцата.“ Хванали се за ръка двамата и започнали да се разговарят: „Както виждам, и ти, и аз сме ранени.“ Казвам: Защо хората са ранени? Има цяр. Ако хората биха се обичали, не биха се ранявали.

Любовта в този живот, на добрия и лошия живот, има само един контрол. Контрол може да прави само любовта. Любовта е единственият контрол, който може да контролира добрия и лошия живот. Не да превърне добрия живот в лош и лошия в добър, но може любовта да контролира добрия живот. Следователно, когато ние проповядваме за любовта, ние разбираме тази контролна сила, която може да внесе тази хармония, да избави човека от несгодите и страданията, на които сме изложени. Цяла нощ някой път седиш и влязла ти някаква мисъл да не осиромашееш; от какво ли не те е страх. Прониква страхът и влиза в човешкия ум. Единственото нещо, което може да успокои човека, то е любовта. Когато Писанието казва: „Това е живот вечен“, подразбира: това е щастливият живот, да познаят хората любовта. Това [е] живот на страдания, да познаят смъртта. Човек, който се отдалечава от Бога, той създава своето страдание. Човек, който се приближава при Бога, създава своето щастие. В отдалечаването от Бога иде лошият живот. Там е светът на злото. Ние вече създаваме една почва.

На съвременните хора трябва да им говорим. Аз аргументирам, че има Господ. Казвам: Ако има Господ, има Го. Ако Го няма, няма Го. Ако Го няма и доказвам, че Той съществува, Той не съществува. Ако Го има и доказвам, че не съществува, има Го. Какво ще докажем това, което не съществува? Което съществува, няма какво да твърдим. И което съществува, няма какво да отричаме. Това е разумният човек. Казвам: Това не може да отричам, защото за мене аз не може да отричам живота. Преди години един ми казва: „Един ден ще умреш. Ти – казва – като умреш, къде ще идеш?“ Казвам: Къде ще ида? Там, дето съм. Рекох: Ти умирал ли си? Имаш опитност, че живееш; че ще умреш, то е предположение. Като умреш, тогава ела да ми кажеш какво нещо е смъртта. Аз не зная какво нещо е смъртта. Може теоретически да казвам какво нещо е смъртта, теоретически не зная. Не може да определим, опитност за живота имам. Сега ние се страхуваме от смъртта. Смъртта в моите очи, това е лошият живот. Що е смъртта? Това е лошият живот. Що е блаженството? Добрият живот. Така аз разбирам. Тази философия е много проста. Що е адът? Това е безлюбието. Що е раят? Добрият живот. Че раят, това е любовта. Що е адът? Това е безлюбието. Що е адът? Това е злото. Що е раят? Това е доброто. Що е раят? Това е истината. Що е пъкълът? Това е лъжата. Може да ви ги наредя и от единия свят, и от другия свят.

Сега хората казват, че без лъжа не може. Съгласен съм. В лошия живот без лъжа не може. Едновременно човек половината е лош и половината е добър. Като четете Посланието на Апостол Павел, казва, че духът и плътта се борят. Аз казвам: добрият и лошият живот се борят. Духът и плътта се борят, но духът не оставя плътта, но той някак си се стреми да подигне плътта, тази плът да я ръководи. Ако плътта би се превърнала в дух, тя ще престане да работи; тогава не зная как щеше да се прояви. Плътта е един свят за проявление на духа. Ако онзи грънчар няма кал, от какво ще прави грънци? Или тухларят от какво ще прави тухлите си, ако няма кал? Ако искаш да бъдеш земеделец и нямаш житни зърна, какво ще сееш? Ако нямаш семенцата на плодните дървета, с какво ще сееш в градината си? Ако сам останеш в света, с кого ще се караш? Чудни сте вие, защо се карате? Радвайте се, че можете да се карате. Защото, дето може да се караш, там може да се радваш. Там, дето може да грешиш, имаш възможност и добър да бъдеш. Не се обезсърчавайте, че сте направили една погрешка.

Сега онези от вас, които сте много правоверни, ще кажете: „Насърчава ни нас да правим злото.“ Та кога не е правено? Кой как срещам, казва: „Развращава народа.“ Че кой не го е развращавал досега? Кой народ не е бил развращаван? Не че хората развращават, но лошият живот развращава. Добрият живот облагородява хората. Лошият живот не може

да го съдим. И добрия живот не може да го съдим. Като дойде, благоговей. Не може да кажеш: „Защо е лош животът?“ С благоговение ще седиш пред живота, който се проявява като добър и лош. Ще затвориш устата си, ще ги стиснеш. Като запитали знаменития учен на Египет какво нещо е злото, той само си свил устата. Един въпрос, за който учените адепти не говорят. Там като дойдат, те мълчат.

Та, казва в стиха: „Тръст смазана няма да пречупи и от лен светило замъждяло няма да угаси, до когато изведе съда в победа.“ Кой? Добрият живот тръст смазана няма да пречупи и от лен кандило замъждяло няма да угаси, докато изведе съда в победа. Ако остане до лошия живот, и тръстта [ще] бъде смазана, и всичките светила ще бъдат загасени. Всичко туй ще стане.

Та казвам: Да имате ясна представа. Казвате някой път: „Този дявол.“ Никакъв дявол няма тук. Лошият живот е, нищо повече. Щом попаднеш там, в какво е лошият живот? Ако злото беше непотребно, от това гледище не би съществувало. Пита някой: „Защо е злото?“ Ако злото е непотребно, не би съществувало. Щом съществува, то е потребно в битието. Философски е потребно. Ако няма нужда от хората, няма да съществуват. Щом се явяват, има нужда. Следователно потребно е доброто в света, потребно е и злото в света. И двете неща са потребни. Ще дойдем тогава до закона на любовта, който регулира доброто и злото. Любовта трябва да имате като регулатор във вашия живот, да регулира добрия живот, за да излезе на добър край.

Та, да ви приведа един пример. В древността един цар обичал да съзерцава върху този въпрос, искал да го разреши. Въпроса, върху който аз ви говоря сега, и той обичал да се занимава с него. Не можел да разреши защо е така. Ходил инкогнито из държавата, преоблечен. Един ден го хващат разбойници, той дегизиран, хващат го и го връзват на едно дърво. Свързват царя на дървото и пишат отгоре на дървото, турят една табела: „Всеки, който го развърже, ще намери своето щастие, ще подобри живота си.“ Минава един учен философ. Гледа, чете надписа, че всеки, който го освободи, ще намери своето щастие. Той си казва: „Ако беше умен, не щяха да го свържат.“ Заминава си. Минава един учен. Казва и той: „Ако беше от много учените, не щяха да го свържат.“ И той си заминава. Най-после минава един млад беден момък, нещастен, гледа го, казва: „Защо си свързан?“ – „И аз, казва, не зная.“ – „Тази табела защо ти е турена?“ – „Онези, които ме свързаха, бяха по-умни от мене, че те са я турили.“ Казва: „Аз ще повярвам в тях и ще те освободя. Щом са били умни, ти, както ми се виждаш, и ти си от тях, ще повярвам и ще те отвържа.“ Отвързва го и това бил царят на страната. И наистина на този младия момък оттам

насетне му тръгнало. Този цар му станал приятел, повикал го и те започнали да се разговарят за философски работи.

Казвам: Ако ние не освободим нашия цар, ако ние не възприемем любовта, която да регулира нашия живот, как ще влезем във връзка с това Велико Начало, Което ни ръководи? Ако индивидът приеме този закон, той ще уреди живота си. Ако семейството възприеме любовта, ще уреди живота си. Ако обществото, ако народът приеме любовта, те ще уредят живота си. И на вас ви казвам: Приемете любовта, за да уредите живота си.

Светлината е за работа, а тъмнината е за почивка.
„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

35-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_06_12 Реални величини
лекция пред общия окултен клас

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш"
„Мислѝ, право мислѝ"

Пишете върху темата: „Сила и безсилие".

Ние често говорим за светлината, без светлината да е в нас. Отвън я приемаме. Говорим за една светлина, която иде и си отминава, заминава. Ако разчиташ на една светлина, която иде и си заминава, какво ще бъде твоето състояние? Ние уповаваме на едно богатство, което иде и си заминава. Ние уповаваме на една сила, която иде и си заминава. Уповаваме на преходни неща.

Сега всички вие седите като ученици и казвате: „Като свършим училището." Казват: „Като свършим гимназия." Като свършиш гимназия, какво ще правиш? Като свършиш университет, какво ще направиш? Какво ще направиш, като станеш мъж? Ще станеш мъж. След туй, като станеш мъж, от мъж на какво ще се превърнеш? Мъжът, като стане мъж, се превръща на един слуга и жената, като стане жена, се превръща на една слугиня. Българинът казва: „Да бъдеш мъж." На Запад казват: „Да бъдеш човек." „To be a man" – казват англичаните. Хубаво, англичаните имаха това изречение, но сега туй, което правят, като се бият сега, човешко ли е? Като се бият двама невежи хора, разбирам. Но двама светии да се бият един с друг? Разбирам двама слуги да се бият, две слугини да се бият, но когато двама възлюбени се бият… Двама възлюбени, които първоначално казваха, че един без друг не могат, тия възлюбени се хванат и се налагат, по всичките правила. Как ще си обясните това?

По някой път вашият ум и вашето сърце са в стълкновение. Та казвам: От външния свят, от външните неща, от сенките на нещата да влезем в реалността. Всичкото знание, което имате сега, то е сянка на реалността. Някой мисли, че знае. Виждал съм ясновидци да казват: „Аз съм виждал ангели, светии, в онзи свят съм ходил." Той мисли, че е ходил в онзи свят. Ако аз ида в Англия или ида в Германия и кажа: „куку", какво съм видял от Англия или от Германия? Казвам: Виждал съм англичани, виждал съм германци. И ангели може да видиш, но туй нищо няма да те ползува, нищо няма да ти придаде.

Аз ще ви приведа една приказка. Когато турците не могат да обяснят нещо, те го обясняват с един пример. Не можеш да обясниш едно нещо – ще дадеш един пример, че всеки да си мисли, че всеки да си мисли, както иска. Един от турските султани не знаел какво нещо е същинска лъжа. Казал: „Който дойде и ми каже една същинска лъжа, ще му дам една голяма премия, но да бъде хас лъжа, не привидна." Започнали мнозина да идат. Дошъл един и носи един косъм, който паднал от брадата на баща му. Казва на султана: „С този косъм баща ми, като го тури на река Дунав, образува един мост да минат турските войски." Султанът казва: „Олабилир" – значи не е лъжа. Иде друг, носи едно паче яйце и казва: „Това яйце майка ми го тури под квачката и от него излезе една камила." – „Олабилир." Нареждат се много още други. По едно време гледа двама хамали носят един кюп, който събирал няколко хиляди килограма злато. Казва на султана: „Едно време баща ти прави война с московеца и в този кюп взел пари назаем от баща ми." Султанът казва: „Това не може да бъде!" Ако каже „Олабилир", този кюп трябва да се върне.

Сега в живота вие седите и мислите, че ако имате пари, всичко ще се уреди. Казвате: „Ако израсна, ако свърша учението, всичко ще се нареди." Ако външните условия можеха да създават нещо в човека, то Адам беше единственият човек, който беше турнат при най-добрите условия. Четете Библията. Но ако човек може да се поправи от външните условия, Адам имаше най-добрите условия. По-хубави условия не може да има. Този човек седи в градината, в рая и казва: „Липсва ми нещо." И туй, което му липсва, го иска. Едно недоволство има. Недоволството какво е? Вие всичко го знаете, които имате деца от 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 години. Добре се държат за майка си, прегръщат я, целуват я, казват: „Мамо, без тебе не можем." От 12 години насетне започват да стават особени, да си имат особено мнение, искат да бъдат независими напълно. Някак си не им е приятно при майка им, къщата е крива, намират, че им липсва нещо. Какво им липсва? Търсят го отвън. Туй е желанието и в момчето, и в момичето. Казват: „Като станем в пълна възраст…" Станат на пълна възраст. Някои от вас сте били на пълна възраст, някои сте в преклонна възраст.

Човек трябва да има едно чувство на схващане. Един слон, ако го заведете до един мост, който е слаб, като си тури крака, оттегли се назад, без да го измери с някакъв пергел. Като си тури крака, веднага знае, едно чутие има, че мостът е слаб, не може да минава по него. Там, дето слонът не минава, и ти не минавай. Казвам: Слонът в човека – това е човешкият ум. Въпроси, които умът ти не може да разреши, не се стреми ти да ги разрешиш. Ние всички искаме да разрешим нещата извън нашия ум. Казва: „Аз интуитивно го схващам." Какво разбирате под „интуитивно"? Ти тогава

нищо не схващаш, ти вярваш, че както го направил Господ, но нищо не разбираш за Господа. Вярвам аз, че след 20 години ще ни бъде добре. То е вяра. Никакво доказателство нямам. Казва: „Зная така положително." Даже такива хора като Наполеона се завземат да разреши един въпрос, който не беше по неговите сили. Но на Наполеона му дадоха сила, пратиха го в света да тури ред, а пък той искаше туй, което придоби, всичко да остане за него. Щом помисли, че всичко трябва да остане заради него, той намери остров Света Елена.

Сега всички вие казвате, че имате идеал, искате да служите на Бога. То е вашият идеал. След като ви даде Бог сила, хубав ум, сърце, вие като извоювате нещо, казвате: „Да си уредим нашия живот, за нас да остане всичкото." Всеки човек, който остарява в света, той е изменил на своя идеал. Всеки, който изгубва каквото и да е, той е изменил на своя идеал. Като започнеш да губиш, трябва да се върнеш да видиш какъв ти е идеалът. Вие сега мислите, че това сега е обезсърчително. Защо да не ти се каже истината? Аз не считам, че истината е горчива. Границата между любовта и омразата е горчивината. Щом започнеш да ядеш горчиви работи, трябва да знаеш, че ти си вече на границата. Щом започнеш да чувстваш горчиво, вече трябва да се пазиш. Според мене горчивината е граница между любовта и омразата, между истината и лъжата, между силата и безсилието. Щом започнеш да опитваш горчивите работи, трябва вече да се пазиш. Сега вие не търсете причините. Дойде някой при мене и ми разправи, че го боли коремът. Търси причината на болката. Коремът аз зная защо го боли – ял повече, отколкото трябва. Нищо повече. Едно младо момиче ходило на баня, върнало се и яло мляко, после яло кисели пиперки, моркови – несъвместими храни – и след една седмица умряло. Казва майката: „Не зная какво му стана." Като ходило на баня, яло несъответни храни.

Ако в ума ти дойде една мисъл, която твоят ум не може да приеме, не я приемай. Има мисли, които вие никога не трябва да туряте в ума си. Сега мнозина мислят, че е в реда на нещата една мисъл да влезе във вашия ум. Аз като говоря, някой брат, някоя сестра се обърнат към някого, погледнат го – искат да кажат, че за него се отнася. Не говорете на хората. Аз ви говоря как трябва да се работи.

Да кажем, вие искате да рисувате. Геометрически рисувате. Ти рисуваш на един човек челото. Челото на човека е свързано, показва какво е неговото разбиране за Божествения свят. Неговите скули показват какво е неговото разбиране за духовния свят. Неговата брада показва какво е неговото разбиране за физическия живот. Каквато ти е брадата, такова е твоето разбиране за физическия свят. Каквито ти са скулите, такива са твоите

разбирания за духовния свят. Каквото ти е челото, такова е твоето разбиране за Божествения свят. Мнозина от вас искате да влезете в Божествения свят, но вие, ако влезете с тия чела, които имате, нищо няма да разберете. Със сегашните чела ако влезете, вие ще видите, че този Божествен свят е празен, няма нищо, само ще видите пространство. Ни ангели ще видите, ни богове ще видите, нищо няма да видите. Ще погледнеш, ще кажеш: „Празна работа." Казвате: „Божествен свят." Ти Божествения свят за да видиш, трябва да имаш един гениален ум. За духовния свят трябва едно гениално сърце и за физическия свят трябва една гениална душа. Няма да кажа „воля", защото волята е служителка на душата. Гениален ум ти трябва, за да разбереш Божествения свят. Гениално сърце трябва, за да разбереш духовния свят и гениална душа трябва, за да разбереш физическия [свят].

Мислите ли, че една мома е гениална, която седи до прозорците и се занимава с момците, които минават по пътя? Мислите ли, че един момък е гениален, който седи горе по прозорците? Мислите ли, че онзи банкерин, който цял ден седи и брои парите си, че е гениален? Мислите ли, че един светия, който постоянно мисли за своите добри дела, какво е направил, че той е гениален? Аз бих повярвал повече на едно смирено дете, отколкото на един светия, който мисли за себе си, че светия е станал. Че, той се заблуждава. Казва: „Светнало лицето му." Хубаво. Мислите ли, че нашия салон, като е осветен, че целият свят е така осветен? Казвате, че има светлина, лицето свети. Но тази светлина трябва да осветява всичко вътре в човека.

Сега ние не отричаме нещата. Ние сме против лъжливите разбирания. Някой казва: „Аз разбирам много от музика, може да пея." Аз, който разбирам музиката много добре, често се опитвам, когато има буря или когато времето е лошо, опитвам се придобил ли съм нещо в музиката или съм изгубил. Когато има буря, като свиря, че бурята престава, аз зная, че съм придобил нещо. Когато свиря, че бурята не престава не само, но се усилва, след половин час пак ида, пак свиря. Аз се стремя да възстановя онова, което е нарушено. Аз знам, че тази буря е станала, бурите стават всякога, когато някой разумен човек вземе един крив тон. Този капелмайстор в природата казва: „Да се намери този, който взел крив тон, да се изправи тонът." Търсят го, затова е бурята. Бурята продължава, докато се намери. Като се изправи това, всичко утихне.

Според вас какво значи добрият живот? Добрият живот значи всичките хора да пеят майсторски. Дойде един, който вземе един фалшив тон между тях, наруши се хармонията. В едно общество като влезе един лош човек, един, който не може да пее правилно, нарушава цялата хармония.

Достатъчна е една мисъл, едно чувство и една постъпка, да се наруши хармонията вътре във вашата мисъл. Законът е верен не само отвън, но и отвътре е верен. Тогава потъмнее вашата мисъл, намалява се топлината ви и намалява силата ви.

Казват: „Искаме да видим Христа." Може да Го видите. Но как ще погледнете Христа, я ми кажете? Вие ще мязате като ученици, които държат матура. Когато професорите или учителите изпитват, комисията ще има уважение към вас като видят, че ти отговаряш туй, което те изпитват, тъй, както трябва. Ти си свободен от онова, което държиш изпит. Ти ако започнеш да се мъчиш и мислиш, че трябва да бъдат малко добри, ти знаеш ли? Ще кажеш: „Бъдете строги. Питайте ме каквото искате, на всичко отговарям." Ни най-малко няма да мисли колко са строги. Когато не знаем, тогава искаме да бъдат тъй снизходителни. Всеки човек, който иска другите да бъдат снизходителни, липсва му нещо. Аз не съм за снизхождението. Мислите ли, че Христос ще се възхити от вас? Като идете при Христа, вие, които мислите, че много знаете, Той ще ви изпрати на Земята при един голям грешник, защото грешникът е една голяма задача, математическа. Ще каже: „В една година отгоре да поправите погрешките на този грешник."

Вие ще кажете, че духът ще трябва да присъствува. Но какво разбирате под думата „дух"? Разумното вътре във вас е духът. Че, вие защо туряте духа вън от себе си? Че, той ви праща с този дух вътре във вас, чрез него да разрешите. Така като разрешавате, вие ще се учите. Вие искате духът да работи вън от вас. Не зная как си представяте духа. Там, дето има дух, има светлина. Там, дето има дух, има топлина. Там, дето има дух, има сила. Там, дето има дух на доброта, има милосърдие, кротост, въздържание, всичките добродетели ги има там, дето е духът. Там, дето има душа, законът е същият. Същият закон е и за ума.

Сега вие мислите, че като идете в другия свят, въпросът ще се измени. Едно време дойде една майка на един от учениците на Христа и тя мислеше, както вие мислите. Казва: „Учителю, аз считам моите синове много способни. Да седне единият от дясно Ти и другият отляво Ти" – най-голямото място, другояче не може. Всяка майка иска синовете да ги тури на първо място. Казва ѝ: „Онази чаша, която Аз пия, могат ли да я пият?" – „Пивват я" – казва. Тя мисли – обикновената чаша. Казва: „Моите синове пият колкото искаш." – „Кръщението, с което Аз се кръщавам, могат ли да се кръстят?" – „Кръщават се" – казва тя. – „И чашата, която Аз пия, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстят, но да седнат единият отляво и другият отдясно, това не е Мое да го дам, то е на онзи, на когото е дадено, на достойните. Не са майките, които назначават да седнат синовете

и единият отляво, другият отдясно.“

Сега, ако идете в света, ще ви питат: „Ти православен ли си? Я се прекръсти.“ Казва: „Защо?“ – „Тъй, да видим знаеш ли да се кръстиш.“ Той ще си тури трите пръста на челото, после ще ги тури на сърцето, вляво, вдясно. Вие сега оспорвате това, казвате, че човек не трябва да се кръсти. Съгласен съм и с онези, които казват, че човек не трябва да се кръсти, съгласен съм и с онези, които казват, че човек трябва да се кръсти. Когато човек разбира да се кръсти, то е право, хубаво е. Когато разбира да се не кръсти, да се не кръсти. Аз ни най-малко не поддържам, че слабият трябва да те защищава. Когато някой по-силен те бие и дойде слабият да те защищава, ще те бият повече. По-добре да се не меси. Ако те защищава някой, да те защищава по-силният, да има на кого да разчиташ. Казва: „Много знае.“ Той знае, за да накара другите да го бият. Нищо повече.

В турско време един българин казвал, че знае турски много добре, фарси. Казва: „Турски всичко разбирам.“ Иде един високопоставен турски чиновник, аянин, с кадията заедно. Дояло им се риба и казват на този, на този, който знае турски: „Кажи – казва – дали имат тук един сак за риба?“ Той казва: „Дотрябвало му един скъсан сак, дайте му, който има.“ Но сакът съдран, всичката риба излязла навън, нищо не могат да хванат. Като се връщат, без да могат да уловят риба, със съдрания сак, аянинът набива българина, удря му няколко шамара. Питат го: „Защо те бие?“ – „Наддумах го.“ А той не разбира турски. Всички нас, като ни бият, все сме като този българин. Гледам сега, по вестниците чета, хвалят се англичаните, че гениално отстъпили при Ламанша. Ти като започнеш да отстъпваш, казва: гениалност имаш.

Една вечер чувам тук, че котката кряска. Излизам от стаята да ѝ помогна. Излизам навън – един голям котарак я налегнал. Тя се качи горе на дървото и той отподире ѝ. Щом като отидох, работата се уреди.

Казвам: Какво делите тук, на Изгрева? Тук култура трябва да има. Такова котешко крякане, какво е това? Казвам на големия котак: „Я слез долу.“ Той ме погледна. Оттеглих се, той слезе долу. Казвам и на котката: „Я слез и ти.“ Отивам вкъщи, дадох ѝ малко кашкавал, вдигна опашка, започна да се глади. Казва: „Много съм ти благодарна.“ Сега, мене не ме учудва това, че те се давят. Мене ми е чудно по някой път, когато разисквате какво съм искал да кажа.

Един испански поет написал едно хубаво стихотворение от 4–5 куплета. Няколко мнения. Отиват при поета и го питат: „Какво искаше да кажеш с това стихотворение?“ – „Писах го, и аз не зная.“ Онзи, който го писал, още

не знае, пък ти си даваш мнението. Вие си давате мнението какво искал да каже Христос 2000 години.

Често при мене са идвали някои, направили си нови дрехи и ме питат: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ Казвам: Много хубава е дрехата ти, но тебе не харесвам. На тебе не ти харесвам челото, не е хубаво скроено. Дрехата ти е много хубава скроена, ръкавите изящни, прилягат, но челото ти не е хубаво. На еди-кое си място трябва да го поправиш. После, носът ти не е скроен както трябва. Устата ти, и тя не е скроена. Дрехите ти са много хубави, но лицето ти не е. Казва: „Какво да се прави?“ – Ще идеш да поправиш челото си. Ще оправиш отношенията си с Божествения свят – ще си поправиш челото. Ще си поправиш отношенията с духовния свят – ще си поправиш носа. Ще си поправиш отношенията с физическия свят – устата ти и брадата ти ще си поправиш.

Други казват: „Каквото попросите, като вярвате, ще стане, ще ти бъде.“ Вярата е закон за мисълта. Под думата „вяра“ аз разбирам човек да мисли правилно. Защото само като вярваш, започваш да мислиш правилно. Не че всички неща трябва да бъдат неизменни. Някой от вас искате всичко да знаете. Възможно ли е в дадения случай да знаеш всичко? Аз снощи правех едно наблюдение на Месечината. И за първи път намерих на Месечината едно място на светлина, която вече никъде я няма. Светлина, на която чертите са не на бяла светлина, която е силна, но светлина, която действува, жива светлина, която свети. В един от големите циркуси се забелязва една голяма светлина, която грее, излизат трептения, има движение, има жива светлина. Има една светлина, която е отразена, няма трептения. Вие забелязвате звездите: когато ще се разваля времето, трептят, тяхната светлина трепти. Тия небесни светила, на които светлината трепти, са звездни планети, […] са тия, които имат по-[слаба] светлина, чиято светлина не трепти. Светлината, която трепти, има сила в себе си. Седя и размишлявам да не би това да е някаква илюзия на моите очи. Забелязвам мястото къде е и втори път пак ще наблюдавам светлината истинска ли е. Значи на туй място има живи хора. Нищо повече. И то не само живи, но и разумни. Защото мястото, на което се намира тази светлина, е най-хубаво, идеално, отлично място за наблюдение.

Казвам: Целият свят, това са възможности за човека. Вие седите и се обезсърчавате, защото нямате едно разбиране. Целият космос представя условие за вашето бъдеще развитие. Какво имате да се обезсърчавате? Целият космос, това са възможности, в които вашата душа, вашият дух, вашият ум, вашето сърце, вашата воля – всичко, което имате може да участвува, вие може да придобиете ония блага, които ги нямате. Вие при

всичките блага, които имате, вие седите и се обезсърчавате. Гледате Слънцето, казвате: „Слънцето е високо, въздухът – чист, но пари ми липсват.“

Туй, което ви липсва, ще го придобиете от въздуха, от светлината ще го придобиете, от Земята. Но на Земята някой път трябва да платите нещо, за да ви даде. Земята има често търговски работи. Тя е като банкера. Ти от нея да вземеш пари назаем, трябва трима души гаранти. Всичките неразположения, които имате, те са кредит. Ще дадеш своето неразположение на Земята, тя ще ти даде хубавото, което има. И тя се нуждае от тор.

Та казвам: Има един начин за лекуване. Вие може боси да ходите някой път. Имате едно неразположение. През месец юли събуйте си обущата, направете едно малко упражнение от 5–10 минути. Веднага туй неразположение, което имате, ще се смени. Каквото и неразположение да имате, ще ви вземе може би малко време, докато идете на два–три километра пътешествие, на някоя хубава морава. Вие седите вкъщи, два–три дни имате неразположение, може да се карате с 10 души. Тази енергия е насъбрана във вас, трябва да излезете навън.

Казвам: Когато човек дойде да се занимава с Божествените работи, ще се явят много противоречия. Мислите ли, че онази красива мома, която би се молила на Бога да бъде красива, че красотата в нея няма да роди противоречие? В красотата има известни блага, но има и известни противоречия. Вие докато сте сиромах, може спокойно да пътувате, ще имате само чувството, че сте сиромах. Няма да имате опасност да ви оберат. Ако вие сте един богат милионер, вечерно време няма да можете да пътувате сами, но ще трябва да имате няколко детективи, които вървят подир вас и ви пазят, както американските милиардери, които ги пазят 4–5 души детективи. Някой път задигнат го с автомобил и искат 50 000, 100–200 000 долара, за да го откупят. Мислите ли, че един милиардер, когото турят в автомобила вътре, че той е един много умен човек?

И вие знаете ли защо идат страданията? Някой път сте неразположени. Мнозина мислят, че са благоугодни на Бога, пък [има] някои неща, които те не могат да си обяснят. Това са изпитания. Всичките страдания, които идат, те са нарочно създадени. Всеки един [от] вас носи своите страдания. Някой образува своите страдания от краен консерватизъм. Той не иска да отстъпи в нещо. Той ще си създаде много мъчнотии. Друг много отстъпва. И той ще си създаде мъчнотии. Когато отстъпваш, ще имаш съображения защо отстъпваш.

Вървя аз по пътя, една дете иде насреща ми. Според закона кой трябва да отстъпи: силният или слабият? Но аз съм благоразумен човек, какво ми коства да отстъпя няколко крачки да мине детето. Ако побутна това дете, то ще падне. Ще търся да намеря майка му да научи това дете да отстъпва. То ще ми коства много повече енергия, докато я намеря, отколкото аз сам да отстъпя.

Дойде ви вас едно страдание. Малцина от вас съм намерил да сте герои да носите страданията си. Аз бих желал, когато носите страданията си, да се радвате. Вие не се радвате на страданията си. Щом дойде едно страдание, вие казвате: „Отде дойде това страдание да ме намери?“ Но вие се самозаблуждавате. В една радост винаги е скрита една скръб, а в скръбта е дегизирана една радост. Когато истинската радост ще дойде във вас, тя ще се дегизира със скръб, страшна, за да ви изпита колко сте умен. Ако вие се поколебаете, тя знае, че не сте готови заради нея, тя не иде. Скръбта ще остане при вас. Ако разбирате закона, ще ви даде най-голямата радост, радост, която никога не сте усещали. Някой път радостта дойде, но скръбта се е скрила. Ти мислиш, че вече радостта е дошла. Ако мислиш, че радостта е дошла, ще имате най-голямата скръб. Човек, който не може еднакво да цени радостите и скърбите, той не разбира какво е отношението. Радостта, това са клонищата; скръбта, това са корените на една същина вътре. Животът без страдания и без радости, той не расте. Скръбта, това са корените на живота. Листата, това са радостите на живота.

Сега, по някой път вие казвате: „Защо Господ е направил света така?“ Мислите ли, че на Господа Му е приятно, когато след всички блага, които ви дава, вие не изпълнявате Неговата Воля? Какво търпение има Бог! Той може да ви натисне и да ви смачка, да те освободи. Но Той те погледне и каже: „Хайде да го търпя.“ Направиш една погрешка – търпи те, един живот, два, три, пет живота, казва: „Все ще стане нещо от него.“ Той дълго търпи и най-после ще стане от тебе туй, което Той иска. Но колко време трябва да мине?

Питам: Сега, ако Адам не беше направил погрешка, Христос щеше ли да направи това добро? Онова, което Адам не можеше да направи, Христос го направи. Адам Господ го остави да поживее само като калугер в райската градина. Казва: „Не виждам никакъв смисъл. Всички тук си имат някаква другарка, само аз си нямам. Какъв смисъл има животът?“ Защо му трябваше другарка? Да се занимава с Господа. Казва: „То е висока работа. Да си имам една другарчица.“ Аз не мисля тъй. В моя ум тази идея не е тази идея, която вас занимава. Според мене хората, които се обичат, те никога не се пипат. Слънцето, докато е на 92 милиона мили от Земята, на

Земята е добре. Но ако Земята дойде и иска да го прегърне, да погали туй Слънце, от Земята няма да остане нищо, тя ще се разтопи. Пък и от всичките хора нищо няма да остане. При сегашните условия Слънцето трябва да е далече. Нека да си пишат писма, колкото искат и Земята да пише поезия, колкото иска.

Вие, при сегашния живот, искате да идете при Господа и да Му се оплачете. Казва: „Да ида и да се оплача на Господа." Туй му е останало. Нямала Мара работа, туй е останало. Не е само тук една Мара. Сега, ако аз съм на вашето място, какво ще говоря? Аз ще кажа: „Защо той така говори?" Всеки един човек, когато ви срещне, той е една възможност или за вашия прогрес, или за вашето спъване. Ако срещате един човек и не може да разрешите задачата защо го срещате, вие се спъвате. Ако го срещате и правилно разрешавате задачата, то е за вашето благо.

Та казвам, първото нещо: На всинца ви трябва един отличен ум, ум, който да има светлина, трябва ви едно отлично сърце, което да има топлина, трябва ви една отлична воля, която да има сила. Три неща са потребни за човешкия прогрес, за да се разрешават правилно въпросите. Светлината е потребна за мисълта, топлината е потребна за чувствата. Защото чувствата растат, мислите се разширяват, а пък постъпките се реализират. Да имаме сила, значи трябва нещата да ги реализираме. Та казвам: Всичките несгоди в живота, които съществуват, да можем да ги оправим.

Та казвам: Това лице както е нарисувано на чертежа [на с. 229], може ли да разчитаме на този човек? На тази сянка може ли да разчитаме? Най-първо трябва да знаете, че тия уста показват теснота на чувствата. Значи сърцето не е свободно. Вие по някой път стискате устните си или стискате зъбите си. Ти като започнеш да стискаш зъбите си и устните си, главата ти има да пати. Дръж си устата спокойна, дръж ги не отворени като на патка, но малко прилепнали. Не ги притискай, свобода трябва да дадете на устата. Една малка гънка трябва да има на устата, не да бъде една права линия. Щом устата е една права линия, тази права линия е, която носи всичките страдания на човека. За да се измени, трябва да има една малка гънка.

Първият закон е, че трябва да се държим в хармония с Божественото. В света, в цялата природа, има една разумност, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една вътрешна доброта, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една сила, която направлява всичко. С тази сила ние трябва да бъдем в съгласие. Ако сме в съгласие с тия три положения в природата, тогава работите ни може да вървят. Щом влезем в стълкновение, веднага слабият губи, не силният.

Сега да допуснем, че вие вървите по пътя и се удряте на един камък. Започвате философски да мислите защо се ударихте в този камък. Най-първо във вас се заражда желание да хванете камъка и да го хвърлите. Мнозина, като се ударят, хвърлят камъка, но камъкът не е виновен. Ако аз вървя по пътя, аз трябва да го видя, да го обиколя малко. Вие в даден случай с един човек не можете да се споразумеете. Значи еднакво не мислите. Кое е по-добре: силният ли да отстъпи или слабият? Слабият да отстъпи, това е естествено в живота. Но силният като отстъпи, показва, че е умен. Ако силният не отстъпва, той има някакво чувство, съобразява се.

Да допуснем сега, че вие имате да давате на един слаб човек. Вие сте силен, богат, не искате да му платите на този човек. И правото е на вашата страна – като идете, ще подкупите съдиите, казвате: „Не искам да ти платя." Мислите ли, че вие сте разрешили този въпрос правилно? Не сте го разрешили. Това е един морален закон. Бог, Който е всесилен, ще ви тегли и един ден ще ви даде същото изпитание на вас. Сега съображенията какви са? Защо богатите хора някой път не искат да плащат? И защо именно сиромасите са много щедри: църкви градят, училища, пътища, правят домове. Щом станат богати, те вече са скържави.

Питам: Кое изкуство е по-лесно: рисуването или скулптурата? За да станеш скулптор, трябва да намериш някой голям камък, чукове, а за да бъдеш художник, трябва ти платно, бои и четка. Художеството е по-лесно. Коя творба ще издържи повече: картината ли, направена от платно и бои, или онази скулптура, направена от мрамор? Онези мраморните работи са по-дълготрайни. Та в света най-основната наука е скулптурата. След като изваете едно лице, тогава ще дойдете с боите, изкуството да рисувате, то е мазилката. След като сте изработили един човешки образ на камъка и за да му предадете естествения цвят, ще му турите червеничко, ще поставите боите – реален ще бъде.

Та казвам: Всяка една мисъл трябва да се опита в нейната същина. Мисли, които са съществени, те не се менят. Както и да я разглеждате, тази мисъл си остава една и съща. Мисъл, която е реална, тя мяза на една семка – щом я посадиш в земята, тя създава дървото. Щом тази семка не е реална, тази мисъл не може да създаде нещо реално. Тази семка не е вярна. Може да имате една изкуствена семка, която като посадите, нищо не израства. Семка, която може да произведе реалност или мисъл, която може да произведе реалност, те са реални. Мисли, които не може да произведат реалност, те не са реални. Всяка една ваша мисъл е реална само тогава, когато при най-лошото състояние, неразположен сте духом, помислите за една ваша добродетел, веднага ви олекне, мъчнотията ще изчезне.

Вие казвате, че имате вяра в Бога. Хубаво, дойде ви някое изпитание. Ако вие имахте за Бога една правилна идея, ако разбирахте какво нещо е Той, само като помислите заради Него, веднага с вас тази тежест, която имате, тя ще изчезне. Не само това. Но ако бихте имали вяра, и болестите ви ще изчезнат. Няма нещо, което да не изчезне. Не изведнъж да изчезне. Ако някой въпрос не го разбирате, ако сте музикант, и там има мъчни работи; ако сте художник, и там има мъчни работи. Да съчетаете боите не е лесна работа. Ако сте скулптор, не е лесна работа с чука да работите, да удряте, деликатна работа е. Ако сте поет и пишете, и то не е лесна работа да съчеташ думите. Един поет, той има връзка, чутие, с което той познава степента на думите, че ги хармонизира.

Да кажем сега, как трябва да хармонизирате вашите мисли и чувства? На челото е изразена вашата мисъл. Гънката между челото и носа е границата между духовния и Божествения свят. Носът представя духовния свят. На какво е равно челото? На какво е равен носът? Ако носът е дълъг, а лицето тясно, този човек мисли много, но мисълта не е устойчива, в него чувствата не са устойчиви. Ако носът му е късичък, широк, той е чрезмерно консерватор, не можеш с девет чифта биволи да го извадиш из релсите, не отстъпва. Умният човек отстъпва всякъде, но погрешки не прави. Той отстъпва, но е умен.

Един американски професор стои и работи, влиза при него един апаш с револвер. Той правил своите изследвания по физика, държал два златни цилиндъра. Казва: „Господине, давам ти ги.“ Той ги взема с двете ръце, но професорът завъртял ръчката и потекъл ток. Онзи държи цилиндрите и не може да се освободи. Той го развождал из къщата, навсякъде казва: „Да те запозная с моята къща.“ Развожда го от една стая в друга, по стълбите го извежда и най-после оставя ръчката. Онзи се освобождава и хуква да бяга. Казва: „Да знаеш, още веднъж когато ходиш при учените хора, трябва да цениш.“

Та и вие, когато роптаете, Господ ще ви даде два цилиндъра, после ще завърти ръчката, два–три дни ще скачате. Да каже: „Всеки човек, който отива при Бога, трябва да разбира езика на нещата.“ Ще мислиш правилно. Никога няма да допущаш в ума си, като ученици, че нещо скимнало на Господа. После, няма да допущаш в чувствата си едно неразположение. Причината не е в Бога, че нещо не е станало тъй, както ти мислиш. Тъй, както ти мислиш, причината не е в Бога. Няма да вземеш погрешките на хората и да ги туриш да държиш Господа отговорен за техните погрешки. Няма да Го държиш отговорен и за своите погрешки. Господа ще Го държиш отговорен само за всичко онова, което е добро в света. За всички велики блага Него ще държиш отговорен. За всички онези

неща, които причиняват страдание на хората, ще държиш себе си и другите отговорни.

По-големи герои са тези, които носят страданията, отколкото тези, които носят радостите.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
37-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 юни 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_06_14 Студ и топлина
лекция пред специалния клас

СТУД И ТОПЛИНА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Качества на студа и на топлината“.)

Пишете върху темата „Съобразности“.

Топлината и студът, това са контрасти. Какво общо има между студа и топлината? За какво са полезни студът и топлината? Студът сам по себе си какво е? Енергия ли е някаква? Да допуснем, че студът и топлината са две сили, които действат. В светлината вие имате цветните лъчи, имате червен цвят, портокален, жълт, зелен, син, виолетов. Има още цветове, които ние не ги знаем. Всеки цвят има известен образ, в който той прониква. Имате наредени седем цвята. Цветът, това е пасивно състояние. Цветът сам по себе си е пасивната страна на светлината. Ако някой път при изявяването на светлината се явят две свойства, студ и топлина, разбира се, те имат отношение към човешкото съзнание. Защото, ако човек няма съзнание, да съзнава всичките тия промени, които стават в човека от студа и топлината, той няма да ги познава. Например, ако нямаш съзнание, тогава няма да имаш понятие какво нещо е студ и какво нещо е топлина. Значи голямата топлина се ограничава от студа. Големият студ се ограничава от топлината. Кой е онзи абсолютен студ? Минус двеста седемдесет и три градуса. Има ли абсолютна топлина? Защото студът е определен минус двеста седемдесет и три градуса, а топлината не е определена. При минус двеста седемдесет и три градуса съзнанието на човека престава да функционира.

Например студът има една хубава страна. Ако имаш известна болка и дойде студът, той става катализатор, престава болестта. Но да кажем, като престава болестта, същевременно искаш да възстановиш първото състояние, веднага ще ти причини болка. В какво седи измръзването? Някой път човек измръзва, трябва да му режат удовете. Всъщност, ако се остави човек, не може да му измръзнат ръцете. Ако един човек, който е замръзнал, ако започнеш постепенно да го отмразяваш, нищо няма да му стане. Ако пренесеш един замръзнал човек направо в топлината, ти ще го повредиш, но ако постепенно намаляваш студа, ще възвърнеш живота отново.

Сега ние, ако свържем студа със злото и топлината с доброто, какво заключение ще извадим? Тогава ще бъдат ли заключенията ни верни?

Нали най-страшното нещо е адът? Място на студ ли е, или място на топлина? В ада има място на студ и има място на топлина. Всеки един от вас е опитал ада на топлината. Нали сте се изгаряли някой път. То е адът. Често сте опитвали и ада на студа. Като малки деца сте се връщали вкъщи с измръзнали пръсти, ръцете увиснали и се образува ужасна болка под ноктите. Като мине болката, усещате едно сгорещяване на пръстите. Разбира се, тия болки са едно състояние на съзнанието, съзнаваш, че нещо неприятно има в организма.

Та казвам, умният човек трябва да изучава студа и топлината. Сега каква форма бихте дали на студа? Геометрически как бихте го представили? Как кристализират телата? В остри форми. Кристализацията става при изстудяването на някои тела. Сега, когато изучавате студа, с какво го измервате? Според Целзий имаме минус двеста седемдесет и три градуса абсолютен студ. Сега наближават да получат този студ. Мисля, че в Германия са достигнали до минус двеста седемдесет и един градуса. Според теорията нещата, като дойдат до този абсолютен студ, те се разсипват. При студа и топлината става една промяна. Студът и топлината, това са полюси. Имаме и други такива полюси: светлина и тъмнина, зло и добро.

Нали когато имаме някаква болест, често правите компреси. Какви компреси туряте? Някои турят студени компреси, после ги сменяте. Туряте студен компрес, щом стане топъл, пак го сменяте, туряте студен. Други пък турят топли компреси. Щом стане компресът студен, сменят го, турят нов – топъл компрес. Каква е разликата между топлите и студените компреси? Например вас ви се подула страната, какъв компрес ще турите? Ако се турят топли компреси и се държат по две минути, след половин час ще падне подутината, ще престанат болките. На туй, подутото, място може да турите студени компреси. Какви ще бъдат резултатите? Ще имате в двата случая различни резултати.

Това са методи на лечение. Когато човек е възбуден, какъв компрес има? Топъл. А когато е тих и спокоен – студен. Студът има известни свойства. Този студ изменя донякъде вътрешните форми, които съществуват вътре в природата. Вие при какви условия употребявате студа? При хладнокръвие човек топъл ли е, или студен? Значи студът и топлината, това са две положения на една и съща енергия. Студът придава ли нещо на човека, или отнема?

Можем да го уподобим на паница, която събира нещата. На какво да уподобим топлината? Тя дава. Топлината е банкерин, който дава, но по някой път и голяма лихва взима. Изгарянето, това е висока лихва.

Следователно той е един банкерин, който нито стотинка не дава повече. Ако вземеш повече от стотинка, много взема. Ако вземеш толкоз, колкото трябва, добре го дава. Щом вземеш стотинка повече, той ще те изгори. Вземете, при сегашните условия човек на каква топлина в организма издържа? Той издържа до четирийсет и два градуса, при четирийсет и два градуса той си заминава за оня свят. Че каква топлина е четирийсет и два градуса? На нея може ли да свариш едно яйце? При колко градуса се сваряват яйцата? Четирийсет и два градуса, това е анормална топлина. Нормална топлина е трийсет и седем градуса. В електричеството имаме две хиляди волта. Ако ги прекарате в човешкия организъм, човек умира. Престъпниците ги убиват по този начин. Ако прекарат петдесет хиляди волта, няма да го убият. Защо при две хиляди волта убиват човека, а при петдесет хиляди не го убиват, нищо не му става? Обясняват го, че електричеството е една течност, която тече. Частиците при две хиляди волта са много едри, че като минават през порите, разкъсват ги. Частиците при петдесет хиляди волта са много дребни, минават през порите, та никаква вреда не принасят. Тогава за бъдеще, ако добият двеста хиляди волта и ги прекарате през човешкия организъм, какво ще стане? Те са общи заключения, умувания. Ние философстваме върху въпроса. Двеста хиляди волта електричество през вашето тяло не е прекарвано. Сега ние влизаме в една област на духовния свят. Всичкото различие седи, че ние не разбираме силите, които действат в природата, не разбираме и техните закони. Най-първо, трябва да разбираш промяната на една сила фактически – както се проявява в най-малките изменения. След туй ще намериш закона на пътя, по който тази сила се проявява. Тогава ще дойдеш до принципите. Един принцип образува един закон, законът образува фактите вече. Да кажем, често казвате: това е един факт. Факт е нещо, което е станало, което се проявило.

Да кажем, имате факта: имате червен лъч, известна енергия от светлината. Онзи, който разбира законите на светлината, когато иска да стане активен, той ще отдели част от светлината на червения лъч, и тогава те ще внесат в него повече живот. Червените лъчи внасят живота. Ако дойдем до портокалените лъчи, те дават индивидуализиране на един факт. Човек в портокалените лъчи започва да се самосъзнава. Ако дойдем до жълтия цвят, той спомага вече на човешката мисъл. Колкото повече жълти лъчи има в човешкия мозък, човек мисли по-здраво. Когато мисълта не е будна в него, той е лишен от жълтите лъчи. Може да подразделим светлината, тя има седем лъча. Ако първите три лъча имат влияние върху физическия живот, вторите три лъча влияят на духовния живот. Под духовен живот разбираме съзнанието на човека: да осъзнаеш нещата вътре в себе си; във физическия живот както се проявяват и както се проявяват вътре.

В музиката имате седем тона, и в светлината имате седем цвята, както са наредени. То има и една втора гама на светлината. Вие може отвън светлината да я прекарате в съзнанието си. Ако прекарате в съзнанието си червения цвят, да го виждате, може във вашата мисъл червения цвят да го виждате в много по-хубава форма, отколкото вън в дъгата. Първата гама седем цвята са на физическото поле. Щом минем във втората гама на светлината, вече идваме до съзнанието. Обективно схващаме седемте тона. Онези, които правят опити, като минават от едната гама в другата, минават през една тъмна зона. Често има едно явление, че някои хора изгубват зрението си. Една госпожа ми разправяше. Тя била в Швейцария и казва: „За два часа загубих зрението си." Казва: „Уплаших се и изгубих зрението си." След два часа пак се повръща зрението ѝ. Хората, като започнат да умират, казват, че им става тъмно. Като минат първата гама на светлината от седемте тона, то е физическият свят. След това иде тъмната зона. Затова, когато хората умират, казват: „Тъмно ми стана." След това някои минават тъмната зона и казват, че светло им става. Той ще мине от първата гама на светлината във втората гама на светлината. Като мине, влезе в другия свят. А светлината на оня свят е по-мека и по-хубава. В сравнение с нея физическата светлина е по-остра.

Казвам, има един начин на концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минеш, ти трябва да се освободиш от всичките впечатления на физическия свят, трябва да изолираш от ума си всичките впечатления, които физическият свят има във вас. Щом изолираш ума си от тях, ти ще минеш в другия свят. Щом има нещо да тревожи съзнанието ти, ти не може да минеш в другия свят. И затова, когато умира някой, не иска да го смущават. Казват: „Преполовили го, не може да умре човекът." Когато човек умира за другия свят, че му плачат наоколо, смущават го. Той не може да замине, щом плачат или говорят наоколо, внасят смут в съзнанието на онзи, който иска да иде в другия свят. Той трябва да освободи съзнанието си от всички впечатления на физическото поле, той трябва да остави и страха. Като кажеш: ако ида в оня свят и не мога да се върна – ти вече се страхуваш. Който е умрял без страх на физическото поле, може да се върне. Който е умрял със страх, не може да се върне. Ако умирате и си кажете, че пак ще се върнете, ще се върнете. Ако умирате и си кажете, че няма да се върнете, туй ще внесе едно разногласие. Тези, които правят опити, са опитали това.

Напразно ние се безпокоим в света. Например вие се плашите от болестите. Всичките болести произтичат от един по-нисш живот. Висшият живот произвежда здраве, нисшият живот произвежда болести. Когато един нисш живот се прекомандирова при един висш живот, образува един недъг. Когато едно паразитно растение се увие около друго, кой живот е

по-висок, паразитният ли е по-висок, или другият? Кой седи по-високо, човекът или въшката? Тя се качи на високо място на главата ти, скрие се и седи. Въшката е двуизмерно същество, тя няма понятие за третото измерение, но все таки доста умна е въшката. Тези въшки, които живеят в главата, са пъстри. Какъв е цветът на въшките, които са в главата? В главата бели въшки няма, тези белите са по тялото. Има едни, които не се качват на главата, те остават в тялото, в меките части, под мишниците, на гърба – като извадите ризата, ще ги намерите. Питам: защо онези, които се качват на главата, са черни, а онези, които не се качват на главата, са бели?

Да направя една аналогия, не че тази аналогия е вярна, но едно уподобление дава. Онази въшка, и тя е като плъховете. Някой път в пристанището влизат параходите, мишките влизат в тях и когато влязат в морето, скриват се долу в парахода. По някой път искат да ги изгонят и правят голямо изстудяване. Тия сивите плъхове от голямото изстудяване побеляват, но не излизат вън от парахода. Обаче е забелязано, когато белите плъхове излизат от парахода, този параход назад не се връща, всякога тия параходи потъват. Параход, в който сивите плъхове влизат, влез и ти. Дето белите плъхове излизат навън, бягай. Хората са наблюдавали тия неща. Когато белите плъхове излизат навън, не се качвайте на този параход. Сега злото на какви плъхове ще го уподобите, на сиви плъхове или на бели плъхове? Там, дето злото влиза, влез и ти. И там, дето доброто излиза, излез и ти. Онези, които разорават земята, добри хора ли са? Доброто ли разорава земята, или злото я разорава? Когато се сече едно дърво, доброто ли го сече, или злото го сече? Когато обирате един плод, доброто ли го обира, или злото го обира. Когато измъчвате един човек, кой го измъчва? Вие сега често си служите със злото. Вие биете някого – с доброто ли го биете, или не? Тогава какви са движенията на злото? Ако искате да покажете една добра черта, как ще я покажете, с добро или със зло? Вие например виждате един човек, комуто нещо е неприятно, свил вежди. Туй свиване добро ли е, или зло? Или пък някъде ще стане едно подвижване. Когато ти е неприятно, помръдваш долната или горната устна, правите едно движение.

Когато съвременните хора говорят за злото, мислят, че злото е вън от тях. Пък едни движения се дължат на доброто, а други движения се дължат на злото. Те са две сили, които работят. Зло е, когато известна сила не знаем как да я употребим. Показвали на един евреин един револвер. Той казва: „Не го насочвайте към мене, хата става.“ Някой път човек може да държи празен револвер, но може и някой куршум да е останал и хата става. Някой път някой иска да те уплаши, но работата става сериозна. Но имате едно оръжие в себе си, което често се пълни. Няма човек в света, който да не е въоръжен с оръжие. И най-добрият от вас, ако ви обидят, ще извадите

оръжието си. Ако ви обидят, ще се появи помръдване в очите, в устата. Някой път, ако физически засегнат крака или ръката, ръката се движи; ако засегнат чувствата ви, устата се помръдва; ако е засегнат умът ви, носът ви започва да ви сърби.

Та казвам, вие по някой път искате да се самовъзпитават хората. Много мъчно е да се самовъзпитава един човек. Като се самовъзпитаваш, най-първо, трябва да възпита ръката си да се мърда съзнателно. Често някой път седите и кракът ви се мърда несъзнателно. Или някой говори и в това време дращи на книгата. Какво ще ви допринесе, ако дращите? Най-първо, трябва да възпитавате ръката си, че тази ръка да се движи хармонично. Сега, ако набързо свиете ръката си, направите някакви бързи движения, хармонични ли са? Всичките органични движения трябва да стават по една крива линия. На тази крива линия точките ѝ не са произволни. Щом имате една идея, всичките ваши постъпки трябва да седят на еднакво разстояние от вашата идея. Да кажем, имате идеята за доброто. Всяка ваша постъпка, която направите, трябва да седи на еднакво разстояние от този център на доброто. Ако седят на еднакво разстояние, казваме, че този човек е добър. Ако не седят на еднакво разстояние, този човек не е добър. Тази линия може да бъде елипсовидна, параболична или хиперболична. За да станат движенията хиперболични, трябва да бъдеш някой гениален човек, за да може да ги примириш. Един гениален човек може да примири тия противоречия. В български буквата ж показва закона, по който може да примириш противоречията в живота. В ж-то долу са корените, горе са клоните. Едната от тия сили е потенциална; едната е минус, другата е плюс. Това са сили, които в даден случай се проявяват.

Да кажем, имате едно състояние, страхлив сте. Каква енергия е страхът? То е една форма на съзнанието. Понеже в света имате хиляди опасности, имате едно чувство. Страхът е едно чувство, което показва: внимавай! Дойдете, при някой водопад или при някоя голяма канара, страх ви е да не паднете, в падането може да си строшите крака.

Та казвам, за да бъде човек добър в света, той трябва да разбира законите на доброто, трябва да разбира и законите на злото. В Писанието има един стих, в който казва Бог: „Аз съм, Който творя злото и доброто.“ Как ще го разберете вие? Ако вие сте силен човек, носите револвер, искате да убиете някого, хващат ви ръката, извъртяват я, вземат ви оръжието, блъснат ви на земята. Казвам, туй лошо състояние ли е? Ако сте силен, как бихте обезоръжили един, който носи оръжието? Не само това, но един адепт, който е силен, има силна мисъл, силни трептения има, ако идете някъде с един револвер, той може да изпрати една силна мисъл и веднага да ви парализира. Като си дигнете ръката, няма да можете да стреляте. Та

казвам, вие сега не сте достатъчно силни.

Докато човек не може да парализира злото, да го спре, той е слаб човек. Да допуснем, че вие някой път обичате да се гневите. Не е лошото в гнева, но ще се научите да обуздавате гнева си. Вие се страхувате да се научите да обуздавате гнева си. Вие сте честолюбиви, научете се да обуздавате честолюбието си. Вие сте страхливи, научете се да обуздавате страха си. В сегашното време говорите за самообладание, казвате: самообладание трябва на човека. Колко работи трябва да влязат, за да се самовладее човек. Когато говорим, има известни думи, които произвеждат студени вълни, има други думи, които произвеждат топлото в човека. Има известни думи, които произвеждат светлина – като кажеш думата, стане ти светло. Има думи, които произвеждат в нас тъмнина. Вземете един беден човек, който е седял четири–пет деня гладен. Щом донесете хляба и му го покажете, произвежда обнадеждване, малка топлина дойде. Щом отнемете хляба, веднага изстудяват се краката му.

Та казвам, единственото нещо сега е да научите законите на самосъзнанието, всичките противоположности, които съществуват в живота, да ги хармонирате. Да хармонирате противоречията.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесета лекция на Младежкия окултен клас
14 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_06_16 Становище на живота
неделна беседа

СТАНОВИЩЕ НА ЖИВОТА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Лука, 8-и и 9-и стих.

„Духът Божи“

Животът може да се разгледа от две становища. Едното е анормалното състояние на живота, другото е нормалното състояние. Анормалното състояние може да се нарече още и болезнено състояние. Болезненото състояние се среща и в светския живот, среща се и в умствения живот, среща се и в духовния живот. Духовният човек може да бъде малко песимист, да гледа мрачно на живота. Това е болезнено състояние. В такова състояние се намира човек, когато е ял някаква мъчносмилателна храна. Благодарение на неправилното храносмилане, той страда от стомах и казва: „Лошо ми е, не зная какво ми стана.“

Сега аз искам да разгледам живота такъв, какъвто е. Всички хора са дошли на Земята да учат. Няма по-хубаво нещо от това човек да учи. Няма по-хубаво нещо от учението. Ученик е всеки, който възприема нещата. Често срещате ученици, които преждевременно искат да станат учители. И това ще дойде, но за да бъдат учители, те трябва да имат голям запас от знание. Езерото трябва да се напълни с вода и тогава, от изобилието на водата си да започне да дава навън. Ние трябва да се освободим от кривите разбирания. Сега, например, вие как разбирате, какво представя първото отделение? Според мене първото отделение е само учене на буквите, второто отделение е учене само на сричките, третото отделение е учение за думите, а четвъртото отделение е учение за предложенията, изреченията. Значи, ако човек е свършил първо, второ, трето и четвърто отделение, той може горе-долу да говори. Свършил е вече четирите отделения.

Често съвременните хора търсят за всичко някой виновник и се гневят, ако някой им направил някоя пакост. Например, ако някой дойде при вас и бутне шапката ви, веднага ще стане цял въпрос, как смее този човек да бутне шапката ви. По силата на какво, кой закон му дава правото да му направи това? Ами когато вятърът ви задигне шапката и я хвърли някъде, кого ще съдите? Вие тичате да си вземете шапката и като я уловите, турите я на главата си. После вятърът пак я вземе от главата ви и вие тичате да я уловите. В този случай вие не се обиждате. Защо в първия случай се

обиждате, а когато вятърът ви отнеме шапката, не се обиждате? Във втория случай вие няма на кого да се сърдите. Изобщо, когато много хора са виновни за нещо, пак няма кого да хванете за отговорен. Обаче, когато един е виновен, можеш да го хванеш и да го осъдиш. Когато хиляди хора са виновни, трябва да им се прощава. Когато направите една погрешка, мъчите се, но когато направите много погрешки, обръгвате вече. Например, докато човек не се понамокри малко, да го не капне една капка вода, че щяло да му бъде студено. А когато се накваси много, когато цял се намокри, казва: „Окъпах се вече, не се боя.“

Много неща в света не са турени на мястото си. Има едно деление и в доброто, и в злото. Да допуснем, че ти си сам, нямаш господар на себе си, или нямаш и съдружник. При това положение, ти сам си водиш сметките. Даваш на когото искаш, вземаш от когото искаш, никой не ти държи сметка. А когато имаш съдружник, той те пита: „Къде изхарчи парите?“ Тука закон има. Ти казваш: „На място ли е това?“ Прав е този въпрос, но и ти, като съдружник на някого, все ще кажеш: „Не си дал пари на място“ или: „Стоката не е добра“ – във всичко намираш недостатък. Според мене, щом имаш един съдружник, той всякога ще ти намира недостатъци. Какво трябва да направиш? Не отивай сам да купуваш стоката. Отиваш ли сам, той всякога ще те критикува. Или прати него, той сам да я купи. Или може да постъпиш по друг начин: преди да отидеш на пазар, питай съдружника си ще одобри ли това, което ще купиш, или не. Ще му кажеш: „Ако одобриш това, което ще купя, ще отида на пазар, ако не го одобриш, аз ще ти дам позволение ти да го купиш. И тогава каквото купиш ти, аз няма да ти кажа нито дума.“

Казано е в Писанието: Наближило е вече Царството Божие. Това е външната страна. Външните условия са се подобрили, затова Царството Божие може да дойде. Но Царството Божие може да дойде и отвътре. Защото външните условия имат смисъл, когато човек е вътрешно подготвен да може да възприема. Ако външната храна не се възприема от организма, тя не позволява човек да се развива добре. Ако знанието, което човек възприема, не допринася своето, то не може да стане част от ума на човека. И доброто трябва да стане част от човека. И силата трябва да стане част от човека. Човек се ползува само от това, което става част от него, което влиза в съгласие с неговия организъм. Ако хлябът се съгласи да влезе вътре в човека, да работи в съгласие с него, той трябва да го приеме. Ако влезе вътре и не се съгласи да работи с него, да стане част от организма му, той трябва да остане навън. Ако и светлината, която влиза в човека, го измъчва, той не трябва да я приема. Той ще ѝ каже: „Ако ти влизаш в мене и ми правиш бележки за това, което си видяла, по-добре не влизай. Ако не ми правиш бележки, добре дошла.“ Също така, той трябва да каже и на

топлината: „Зная те, че си малко сприхава – дето минеш, все изгаряш.“

Топлината е много капризна. Докато имаш тридесет и седем градуса, ти си здрав, а щом дойде до четиридесет и два градуса, веднага те изпращат на онзи свят. Значи като турите върху тридесет и седем градуса още пет отгоре, вие отивате вече на онзи свят. Та, сега вие казвате, че при четиридесет и два градуса човек умира. Не говорете така. Според мене, като дойде до четиридесет и два градуса, топлината ви дава един билет за онзи свят, значи топлината ви плаща. Че какво по-голямо добро от това? Пращат те за онзи свят и при това безплатно. Колко е четиридесет и два градуса? При четиридесет и два градуса ти не можеш да опечеш едно яйце, а казваш, че отивате на онзи свят. Как ще обясните тази работа: да опечете едно яйце, трябва да го варите до деветдесет градуса, а човек едва при четиридесет и два градуса умира. Защо? Защото той сам иска да умре. Ако иска, човек може да умре и при тридесет и седем градуса.

Сега ще ви приведа един анекдот, създаден послучай обичая на японците, който прилагат срещу Нова година. Според техния обичай, всеки който има да дължи някаква сума, отива при своя кредитор да си изплати задължението. Който не може да си изплати задължението, самоубива се пред кредитора. Един богат японец от знатна фамилия отива при своя кредитор и му казва: „Господине, аз обещах да си платя, но не мога да платя, за това дойдох да се самоубия пред Вас.“ – „Как така ще се самоубиеш? Аз не мога да помисля това.“ – „Не, аз ще се самоубия.“ Кредиторът искал да се освободи от този човек и затова казал: „Прощавам ти всичко.“ След това го почерпва един чай и се разговарят помежду си. По едно време младият японец трябва да си отива. – „Няма ли да останеш? Да обядваме заедно.“ – „Не, бързам да отида на друго място, искам да се самоубия.“

При сегашните условия, при които живеем, се изисква една нова философия. Ние не трябва да гледаме на пречките, на мъчнотиите в живота, защото мъчните работи ние сами ги създаваме. Да кажем, че капките, които падат отгоре от небето, докато са капка по капка, нищо не вършат. Обаче когато се събират милиарди от тях на едно място и падат върху тревите и върху човека, те вършат работа. Обаче, ако се съберат натясно в един улей, те стават опасни. В тесните улици нещата стават опасни.

Често ние изживяваме нещата по-силно, отколкото трябва в действителност. Всички хора страдат от излишни желания. Всички хора бързат, искат по-скоро да израснат, всички бързат да забогатеят, да станат добри, да свършат училище. В бързането именно е всичкото нещастие. В

това отношение хората трябва да мязат на онзи англичанин и руснак, за които се говори в един анекдот. Руснакът казва: „Ничево!“ И англичанинът казва нещо подобно на английски. Тези двама души, англичанин и руснак, се срещат със своите малки кабриолетчета в една тясна улица в Лондон. Те спират с кабриолетите си, търсят начин как да се разминат. Като нямало какво да прави, руснакът изважда от джоба си вестник „Таймс“, голям шестнадесет страници. Като го прочел, идва слугата на англичанина и казва на руснака: „Господине, ще бъдете тъй добри, като прочетете вестника, да го дадете на господаря ми да го прочете.“ След като руснакът прочел вестника от кора до кора и го дал на англичанина, който със същото самообладание започнал да чете вестника отначало. В това време руснакът, като прочел вестника, започнал да мисли какво да прави и после му дошла в ума идеята. Едновременно и на англичанина дошла в ума идеята какво да правят, как да се разминат.

И при размяната човек трябва да бъде много умен. Те не трябва да правят погрешката на онези, които се срещат заедно, но не постъпили право. Един ден руският казак и румънецът се срещат. Румънецът язди на кон, а руснакът върви пеш. Като се срещат, руснакът казал на румънеца: „Буна доминяца.“ (рум. „Добро утро“)

Румънецът слиза от коня, а в това време казакът се качва на коня му и тръгва. В дадения случай ние имаме възможност да се спрем на положението на румънеца и на казака. Единият и другият са постъпили неправилно. Понякога и ние самите постъпваме по същия начин.

Слушам един ден как една майка се разправя със своето дете. Майката казва на детето: „Вземи стомничката си и иди за вода.“ Детето взема стомната, но по пътя я счупва. „Защо счупи стомната? – го запитва майката. – Защо не внимаваш? Защо пипаш така неправилно? Защо не си отваряш очите?“ Какъв смисъл има сега да мъмри детето си? И да си отваряло, и да не си отваряло очите, то направило вече пакостта. Какво разрешение има в тези бележки, които майката прави на детето си? Има хора с отворени очи, които пак счупват стомната.

Сега ще ви дам друго едно разрешение на задачата, дадена на един български свещеник. Дошла зимата, този свещеник накарал жена си да направи петмез от гроздов сок, в който турили парченца от тиква, да има за през зимата. Жената напълнила един голям кюп. Свещеникът имал една дъщеря, един син, които всеки ден обикаляли кюпа и вадели тиквата. Парче след парче, тиквата се свършила. Един ден бащата извиква дъщеря си и ѝ казва: „Марийке, вземи чинията и донеси малко от петмеза, да си хапнем.“ Отива Марийка, застава пред кюпа и мисли какво да каже на

баща си. Седи десет минути, петнадесет минути, половин час, тя знае, че няма тикви в петмеза. Как ще занесе на баща си само петмез? Свещеникът казва: „Я виж, там какво стана с Марийка, да не се разболя нещо." Отива майката и вижда Марийка седи пред кюпа и мисли. Майката пита: „Какво мислиш?" – „Няма тиквички." Тогава бащата казва: „Като няма тикви, вземете нови, нарежете ги и турете ги пак в петмеза."

Често съвременните хора изпадат в такова положение. Те казват: „Животът ни не ни се харесва." Учиш някоя наука, някой предмет, пак казваш: „Не ми се харесва тая наука, не ми допада." Художникът рисува, не може да нарисува добре картината и казва: „Не ми се харесва таз картина." Музикант си, казваш: „Не ми се харесва моето свирене." Друг някой отива на нивата, копае и току поглежда ръцете си и казва: „Дотегна ми вече да копая." Каквото започне, в края на краищата човек се отегчава.

Човек не трябва да прави разбор на нещата.

Преди всичко, Бог като създаде човека, не го направи земеделец. Първата наука, която му даде за занимание, беше изучаването на зоологията, да тури имена на всички животни. В това време Адам свършваше шестото отделение. Адам беше свършил трето, четвърто отделение и затова трябваше да тури по едно име на всяко животно. Каквито имена тури на животните по онова време, същите останаха и до днес. По-после, когато дойде неговата другарка, Господ я накарал да се занимава с ботаника. Коя от двете науки е по-добра, ботаниката или зоологията? Ботаниката е допринесла по-голяма полза на човечеството, отколкото зоологията, понеже растенията са пречиствали въздуха. Те дават плодове, дават условия и за животните, и за хората да живеят. След това пък животните са се нагодили за условията и започват да помагат на хората.

Често съвременните хора страдат от липса на растенията у тях. Те изкореняват растителното царство у тях, вследствие на което се явяват различни болести у тях. Например, аз бих препоръчал на онези от вас, които са неразположени, да си купят един чувал дървени въглища и от време на време да ги запалват. След това ще ги внесеш запалени в стаята и ще гледаш да се приспособиш на въглената киселина, която излиза от тях. Като дишаш въглената киселина, която не поддържа горенето и живота, ще можеш да се лекуваш. Това се отнася главно за туберкулозните. Не е достатъчно само един ден да се направи този опит, но цяла година. Това е един метод на лекуване. Но всеки не може да го приложи.

Всяка лоша дума не е нищо друго освен въглена киселина. Следователно, ако ти, след като си чул една лоша дума, твоето растително царство не

може да я приеме, не може да я асимилира и да я преобрази, ти си слаб човек. Ако в тебе има чувства, които са взривни, и ако с волята си не можеш да ги възпиташ, ти си слаб човек. Ако ти не можеш, като върху коня, да се качиш на едно от твоите взривни чувства, да му туриш гем, да го възседнеш, да препускаш с него, ти не си никакъв ездач. Следователно човек може да уравновеси своите мисли чрез въглената киселина, а да укротява чувствата си чрез своята воля.

Та казвам: Вие сте дошли на Земята да учите и да станете силни. Най-първо трябва да станете умни. Първото отделение аз наричам отделение на любовта. Второто отделение аз наричам отделение на мъдростта. Третото отделение – на истината, четвъртото отделение – в изпълнението на волята Божия. Та, ако влезете в стария свят, любовта [е] навсякъде, любовта [е] основа, навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа, на физическото поле ние имаме азбука, но имаме азбука и в умствения свят, която за в бъдеще ще изучавате. Мнозина от вас тепърва ще изучавате отделенията на буквите. Първото отделение в умствения свят също има азбука. Ти не можеш да я напишеш, докато не се научиш да я произнасяш. Това, което можеш да произнасяш, може и да напишеш. Това, което можеш да кажеш, можеш и да го направиш. Но това, което не можеш да кажеш, не можеш да направиш. Законът е такъв. Това, което мислиш, можеш да го постигнеш. Мисълта трябва да бъде много интензивна, за да бъде постижима.

Запример, всеки човек може да бъде здрав. За да бъде здрав, той трябва да вярва интензивно, че може да бъде здрав. Вие можете да усилвате здравето си и с умствени упражнения по особен начин. Вие можете да усилвате и ръката си, ако тя е слаба. Запример, ако станете сутрин, вдигнете с ръката си бавно, полека един килограм тежест, но мислено. На другия ден мислено вдигнете два килограма тежест, на другия – три, след това пет, десет, двадесет, четиридесет, петдесет, сто килограма. Като дойдете до положение да вдигате мислено с ръката си сто килограма, ще видите, че ръката ви ще се засили. Като правите опита, ще видите дали упражнението е вярно. Така ще проверите дали с едната си ръка можете да вдигнете сто килограма. Ако можете да вдигнете, значи законът е проработил. Ако не можете да вдигате, отново ще повторите опита.

Та, [на] физическия свят се опитва дали нашите мисли са реални или не. Ако мисълта ти на физическото поле е реална и интензивна, ти всичко можеш да направиш. Ако на физическото поле мисълта ти не е реална, не е интензивна, ти нищо не можеш да направиш. Само при интензивна и реална мисъл Христовите думи, че каквото намислите, всичко може да

направите, са верни. Тогава и планина можете да преместите. Когато Христос говори за преместването на планината, той има предвид планината на мъчнотиите. Няма мъчнотия, която човешкият ум да не може да премести. Някоя мъчнотия може да бъде голяма колкото планина, но и тя може да се премести. Онези, които нямат опитността, търсят лесния път. По-лесен път от изучаване буквите няма.

Та, когато говорим за любовта, ние разбираме началото на живота. Това е проявяването на съзнателния живот. И ако твоята любов присъствува във всичките твои мисли, ако твоята любов присъствува във всичките твои чувства, ако твоята любов присъствува във всичките твои постъпки, ти всичко можеш да постигнеш. Вие може да кажете, че не сте постигнали всичко. Умният човек желае неща, които са постижими, които му трябват. Умният човек носи само една дреха, а глупавият носи две, обикновеният човек носи пет–шест дрехи. Обикновеният човек постоянно се запасява.

Сега вие ще направите едно сравнение. Ще кажете: „Не е ли добре да имаме по няколко дрехи?“ Аз не говоря за вас. Питам обаче: Колко костюма носят птиците? Колко костюма носят рибите, млекопитаещите, пеперудите, растенията? По колко костюма носят ангелите, херувимите, серафимите? Ангелът всеки ден подновява своя костюм.

Тялото ни представлява една Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки седем години тя се подновява. Според старите вярвания, или според някои научни данни, на всеки седем години тялото се изменя. Според някои научни данни се знае, че на всеки три месеца човек изменя всичко, каквото има в себе си. Благодарение на тази постоянна обмяна, която става, човек се чувствува здрав и бодър. Ако не знае как да изменя дрехата си, човек остарява. Остаряването зависи от онази вътрешна дисхармония между мислите и чувствата на човека. Човек остарява, понеже мислите и чувствата му постоянно се карат. Всички хора остаряват от постоянни караници.

Например, питат някого: „Защо не вярваш в Бога?“ Онзи, който не вярва в Бога, дава специфичен отговор. Той казва: „Не вярвам, защото нищо не ми е дал.“ Сега как ще определите това противоречие? Аз ще ви дам разрешение, но и вие можете да имате разрешение. Този, който не вярва в Бога, е спал, когато Бог е оставил благата при него. През това време други са взели благата, изяли са ги и нищо не оставили за него. Като се събуди от сън, той се поогледа наоколо и казва: „Нищо няма около мене.“ Тези, които вярват в Бога, това показва, че когато Бог е оставил благата около тях, те са ги намерили и използували. Тъй щото, съзнанието на хората, които вярват в Бога, е всякога будно. Онези, които не вярват в Бога, са от

спящите хора.

Казвате: „Какво трябва да правим?“ Спете, когато е тъмно, работете, когато е светло. Сега трябва да оставим този закон или да се самоосъждаме. Самоосъждането нищо не допринася. Ако дрехата ти е сгрешила, изгори я. Щом намериш една въшка на дрехата си, веднага я тури в огъня, нищо повече. Тази въшка носи условия за заразни болести, като например коремен тиф, проказа и други такива. Ако някой се облече с дрехите на прокажения, макар и богаташ да е, той непременно ще се зарази. Аз казвам: Ако ви дадат такива дрехи, веднага ги турете в огъня. Не туряйте дреха, която не може да издържи на огън. Не пий вода, която не може да излезе от тялото ти навън. Въздух не приемай, който не може да влиза и да излиза от дробовете ти навън. Не искай помощ от мисъл, която не може да ти помогне. Не искай помощ от чувство, което не може да те стопли. Казвам ви: Този човек има студени чувства.

Кога чувствата на човека са студени? Чувствата стават студени, когато мисълта вземе надмощие върху тях. И мисълта става топла, когато чувствата вземат надмощие върху нея. Това е видимо едно несъответствие. Топлината никога не трябва да напуща мисълта. Мисълта никога не трябва да напуща чувството. Топлината никога не трябва да прави мисълта топла, а мисълта никога не трябва да прави чувствата светли. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на мисълта. Вие искате да преобразите нещата. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на чувствата. Топлината, това е вътрешната любов на чувствата, а светлината е външната любов на чувствата. Като се съединят на едно, те образуват Божествения свят. Значи вътрешната светлина и външната топлина, съединени в едно, образуват Божествения свят. Дето има светлина, там всякога има най-хубавата топлина. С градуси тази топлина не се мери. В Божествения свят светлината и топлината са еднакви. Вие казвате да обичате всички хора еднакво. Вие може да обичате всички хора еднакво, когато светлината е външна дреха на ума, когато топлината е вътрешна мобилировка на твоите чувства.

Та казвам: Мнозина поддържат мисълта в себе си, че Христос ще дойде на Земята. Ние схващаме тази идея много механически. Ние искаме да дойде Христос да ни избави. Болния как ще го избави? На болния даваш храна и ще му кажеш да дъвче добре храната. На болния човек трябва да давате най-хубавата храна. Така можете да го лекувате. В Божествения свят има доста плодове. За малокръвните хора са нужни череши червени. Червеният цвят цери, лекува. В духовния свят цяр за всички болести е жълтият цвят. В Божественият свят цяр за всички болести е синият цвят.

Та, при дрехата на любовта, при червената дреха ние имаме начало, основа на живота. Червеният цвят показва теченията, които действуват в природата. Степента на цвета показва какви енергии са скрити в червения цвят. Червеният цвят е само една мярка отвънка на светлината. Както на някой път си турил една мярка, за да може да се измерва, тъй и червеният цвят се туря за мярка, да могат да се измерват чувствата. Когато сте малокръвни, дръжте в ума си тази мярка. И тогава, като държите тази мярка на пътя си, вие ще можете да разбирате вашето право. Ако ти не вярваш в червения цвят, как ще дойде животът? Ако ти не вярваш в жълтия цвят, как ще дойде мисълта в тебе? Ако ти не вярваш в синия цвят, как ще дойде туй възвишеното, силната воля в теб?

Та казвам: Всеки от вас трябва да създава в себе си. За тази цел той трябва да има тези основни цветове в себе си: червения, жълтия и синия. Сутрин трябва да започвате с червения, на обед с жълтия, а вечер със синия цвят. Това е гамата на физическото поле. Човек, който иска да бъде здрав, със ставането си още от сън, трябва да си представи червения цвят. Ще мислиш за чувствата, за всичко онова хубаво и красиво, което дава мир у човека. Това именно е червеният цвят. Ако нямаме хубави мисли, червеният цвят ще създаде у нас онова състояние, в което сега се намират. Когато не разбират червения цвят, хората се бият. Когато разберат червения цвят, те се примиряват. Когато разберат синия цвят, те прилагат червения и жълтия цвят, т.е. своите мисли и чувства в реализиране своите стремежи. Ние имаме една задача в света: да придобием вечният живот, да се освободим от смъртта.

Някои казват: „Ние трябва да воюваме." Ще воювате, но доста хора ще измрат. Ние се плашим сега. Въпреки това милиони хора се избиват. Намерено е, че всяка година измират около тридесет и пет милиона хора, а се раждат четиридесет милиона. Значи смъртта и живота се борят. Смъртта взима по тридесет и пет милиона, изважда ги от фронта, а животът внася четиридесет милиона. В края на краищата, във войната между живота и смъртта, животът ще победи. Този закон е верен по отношение на чувствата и мислите. Колкото чувства и мисли умрат от вашите, но в края на краищата повече ще се родят. Винаги ще има по пет хиляди или по пет милиона разлика, повече значи. Сега всички ние сме на бойното поле, дето всички трябва да бъдем герои – герои и като умираме, герои и като живеем. Който умира, ще отиде да си почине. Всеки, който е работил, трябва да си почине. Всеки, който е живял, трябва да отиде да си почине. Значи, умиране не съществува, но ще отидеш да си починеш. След това ще дойдеш пак да воюваш.

Сега вие мислите, като дойдете втори път на Земята, да няма вече войни. Възможно е. Но казвам: Ще има една война и всеки, който е победил смъртта, ще бъде свободен. Който не е победил смъртта, ще има още да лудува. В бъдещата епоха, той пак ще дойде да воюва. Има хора, които няма да умират и да бъдат погребани. Значи, едните няма да воюват, ще бъдат неутрални. А други ще воюват, понеже не са научили още закона на неутралитета. Христос казва: „Който победи докрай, той ще спасен да бъде." Мнозина очакват другите да воюват и да победят, а те без да воюват, да получат блага. Аз вярвам във всички вас, че сте все от големите герои. По някой път вие се стиснете, намерите се пред една бомба. Например, не е лесно да се намерите пред бомбата на сиромашията, която е сто, двеста, триста, петстотин, до хиляда килограма. Ние виждаме, че най-силните крепости не могат да издържат на хиляда и петстотин килограма. Те не можаха да издържат и се пръснаха. Та, ако вие нямате такава силна мисъл, с която да разпръснете една от крепостите на доброто, какви герои сте? Сега аз похвалявам германците. Те казват: „Едно време нас ни биха, но сега ние бием, научихме си урока." Та, всички хора, които се бият днес, и те ще научат урока си.

Преди няколко време дойде една сестра при мене и каза: „Учителю, не искам вече да живея, отказвам се." Ти може да се откажеш, но само като си победила, затова трябва да воюваш. Любовта е достояние само на онези, които побеждават. Любовта обича силните хора, а страхливите не обича. Законът на любовта обича жертви. Хората на Земята умират все за любов и от любов. Като дойде любовта, всеки трябва да бъде готов да умира. Той е на бойното поле, дето му се казва: смърт или живот.

Някои от вас питате: „Няма ли по-лесен път от този?" Има един лесен път. Ако искате, ще ви кажа какъв е този път. Един американски студент отива в Германия да учи в университета философия. Той отива при един знаменит германски професор, на когото казва: „Господин професоре, няма ли някой курс по философия, който да се свършва за три–четири месеца?" – „Има." – „Къде е той?" Професорът му казва: „Слушай, господине, когато Господ иска да направи един дъб, употребява сто години. Обаче ако ти искаш да свършиш философия само за три–четири месеца, ще бъдеш диня." Съвременният свят страда все от дини. Всички ония неустойчиви, неиздържани чувства, всички мисли, които са неиздържани, всички постъпки, които са неиздържани, това са все дини. Като постоят 3–4 месеца вън от корена, те губят своята сладчина. И след всичко това ние търсим лесния път на дините. Имаш ли една голяма диня, навреме трябва да я ядеш.

Съвременните хора се нуждаят от такива, на които сърцата да са калени в

любовта, в червения цвят. При това положение, той не трябва да има никакво страдание, никаква сила да не е в състояние да го разколебае. Това е любов. На бъдещите хора умът им трябва да бъде кален в жълтия цвят, та каквито мъчнотии да дойдат, да не може да го разколебаят, да е решен на всякакви жертви. Когато дойде доброто в света, човек трябва да е кален в синия цвят, т.е. в истината. Ако хората не се калят в Божията Любов, ако не се калят в Божията Мъдрост, ако не се калят в Божията Истина, от тях нищо не може да се ползува. Те са дини, които в скоро време ще изгният. Щом изсъхнат, нищо не може да се очаква от тях. Аз вярвам, че всички вие, които ме слушате, искате философията на стогодишния дъб. Сега, като наблюдавам лицата ви, виждам, че няма нито един от вас, който би желал да стане диня.

Сега ще ви кажа друг един анекдот. Разправяше ми един българин, който обичал много да философства, че един ден стоял под една круша и философствувал. Като гледал, [че] на такова голямо дърво висели малки плодове, той си казал: „Чудно нещо, на такова голямо дърво – такива малки плодове.“ Както размишлявал така, си и позадрямал и в това време се явила буря, която свалила една от крушите и паднала точно върху носа му. Като се стреснал, той пипнал носа си, на който имало кръв, и си казал: „Добре че крушата беше малка. Какво щеше да стане с мене, ако тя беше един голям плод, като диня?“ Не желайте плодовете на дърветата да бъдат големи. Понякога има дървета, на които плодовете са по един килограм. Казвам: Има едно вътрешно съотношение между плодовете и дървото. Всяко дърво трябва да дава толкова плодове, колкото клоните могат да издържат. Колко деца трябва да има една круша, за да може да ги отхрани? Ние, съвременните хора, не мислим по това. Ако една круша има, две–три хиляди плода, т.е. две–три хиляди деца, това [е] извънредно много. Какво ще прави тези деца? Трябва да ги продава. Колкото по-малко плодове има едно дърво, толкова по-едри са те и толкова по-сочни. Следователно по-добре е човек да направи едно добро, но да бъде сочно, отколкото да направи десет–двадесет добрини, които да бъдат безсочни. По-добре е едно дърво със семка, отколкото едно дърво без семка. Ония, които се занимават с ботаника, казват, че хората достигнали да изкарват грозде без семки. Тогава те ще изкарват само пръчки от лозите и така ще ги разпространяват. Значи хората ще унищожат онзи метод на семките. Не е лошо, и без семки може, но при сегашните условия всяка добродетел, всяка мисъл трябва да има семка в себе си. Всяка постъпка трябва да има семка в себе си.

Под думата „семка“, аз разбирам център, около който да става движение. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да има свой център, около който трябва да се движат. Значи думата „семка“

подразбира този Божествен център, около който всеки човек трябва да се движи. Или, ти трябва да имаш един образец, който да ти служи като подтик в живота. И любовта се продава, като едно живо същество. Божествената любов от най-висшите същества нагоре постоянно се проявява в най-големите дълбини на битието. Любовта се проявява и в най-нисшите животни. Като започне от най-нисшите животни, тя постепенно, постепенно отива към Бога. Висшите същества в разбиранията на любовта се различават коренно от нисшите, главно в разбиранията. Който не разбира любовта, казва, че неговите чувства представят висши прояви на любовта. Дали са висши или низши чувствата, това е все любов, само че в тях [се] вижда степента на тяхното развитие.

Та, в живота си, в своето просветено съзнание, човек трябва да разбира степените на любовта, т.е. градусите, които има тя. Онзи, който не разбира проявите на своята любов, не може да определи градусите и той е във философията на Настрадин Ходжа, който казвал: „Половината свят умира, като [умре жена ми]; като умра аз, целият свят умира." Не, като умре жената на Настрадин Ходжа, светът си е пак свят; и Настрадин Ходжа като умре, светът си е пак свят.

Че е така, мога да цитирам много примери в живота на великите хора, съществуват ли те или не съществуват. Светът постоянно се движи. Страданията на света се дължат на това именно, че хората повече вярват, че ще умрат, отколкото че ще живеят. Не, по-голяма е вероятността, че ще живееш, отколкото че ще умреш. Че ще живееш, отношението е две към три. Че ще умреш, отношението е едно към три, а възможността, че ще възкръснеш, е три към три. Следователно къде е противоречието в света? В неразбирането на нещата. Някой от вас умирал ли е, да знае това? Аз виждам, че някои, които от двадесет години са умрели, а сега са се върнали да живеят. Друг някой преди петдесет години е умрял и сега наново се е върнал. Но те са забравили това. Няма човек на Земята, който да не е живял, да не е заминал за онзи свят и да не се е върнал отново. Цялата история е пълна с такива случаи.

Вие знаете един Шекспир, но не само един Шекспир, много Шекспировци, Байроновци, Волтеровци, Пушкиновци и други има. Пушкин е едно колективно име, това са група от духове, те са десет, петнадесет, двадесет, до сто хиляди на едно място. Това е все Пушкин. Тъй щото, когато казват „Пушкин", знайте, че това са много лица, а не само един човек. И Христос е сбор от милиони същества на Земята. Та, като казваме „Христос", разбираме сбор от много Разумни същества, които имат един стремеж. Не само една душа, един дух, едно сърце, но всичкото това е в единство. Като влезеш в тях, желанието на едно същество от това общество е желание на

всички. И желанието на всички е желание на едногото. Каквото всички желаят, един го изпълнява. И каквото един желае, всички го изпълняват.

Питам: Ако вие живеете в едно такова общество, ще бъдете ли в немотия? Няма да бъдете. Днес всеки от вас живее за себе си, всеки търси своето спасение отделно, всеки иска да знае колко го обичат. Ако сега ви кажа, че Бог създаде света за вас, как ще го разберете? Аз разбирам, че Бог създаде света за Божественото у вас. И Бог създаде света за Божественото, което е в отделния човек. Тъй щото, Бог създаде света за всички ония, които имат Божественото съзнание в себе си. И най-после казвам: Бог създаде света за Божественото в отделния човек. Значи: Бог създаде света не за Божественото, което е у Него, но за човешкото, което е в Него, и за Божественото, което е в човека. Как ще ме разберете? Както искате разбирайте. Вие сте учени хора, вярвам, че ще ме разберете.

Желая сега на всички ви, които сте скръбни, да станете по-скръбни. Желая ви на всинца ви, които сте радостни, да станете по-радостни. Желая на всинца ви, които сте сиромаси, да станете по-сиромаси. Желая на всинца ви, които сте богати, да станете по-богати. Блажен е онзи човек, който може да бъде сиромах и богат. Блажен е онзи човек, който може да бъде и болен, и здрав. Блажен е онзи човек, който може да бъде и дете, и старец. Това са контрастите. Казвам: За всичко онова, което ви се е случило в живота, благодарете. Благодарете на оная велика мъдрост, която съществува. Благодарете на великото благо в света. Защото онова, което Бог е приготвил за вас, които ме слушате, нито ухо е чуло, нито око е видяло, нито на сърцето на човека е дохождало за великите блага, които Бог е приготвил.

Да бъде сърцето ви райска градина, да бъде умът ви райска градина, да бъде тялото ви райска градина, в която да растат всички Божии добродетели.

„Благословен Господ Бог наш“
„Тайна молитва“

36-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 16.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_06_16 Свещеното чувство
утринно слово

СВЕЩЕНО ЧУВСТВО

31 неделно утринно Слово
16 юни 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея. Духът Божи.

Какво ще извадиш из тази глава? Вие сте вещи, чели сте Евангелието. Всички четат това Евангелие, ненаписаното малцина го четат. Има едно Евангелие във всеки човек. Когато някой път човек се намира в голямо смущение, се таки го чете. Някой път като четат Евангелието, разбира се, отиват в Откровението. То е най-мъчната работа. Някои започват отначалото, от Битието, как Бог е създал света. Тия две неща, началото и краят са най-мъчните. В началото детето като се ражда, то не знае нищо, не помни къде е било. Някой път казвате: „Има ли онзи свят или няма“, не помните. Нима детето знае, че е било в утробата на майка си. Децата вече като станат на година и половина, две години, имат малки спомени, спомнят си за първите впечатления, когато се е пробудило съзнанието. Има една страна в социалния живот, еднообразна. Казва: „Да идем на църква, да послушаме, за Бога да приказваме.“ Бих употребил една дума, но тя е банална, тя не изразява туй, което искам. Една дума, която се употребява много пъти, тя губи смисъла си. Повтаряш: „Любов, любов, любов“, но не знаеш, какво нещо е любовта. Любовта не е нещо, което може да ти го предадат с думи. Ако само повтарят захар, захар, ти ще останеш само с думата, няма да знаеш, какво нещо е захарта. Ако кажеш: Вода, вода, вода и не пиеш тази вода, ти няма да имаш понятие. Ти за да кажеш светлина, светлина и не можеш да я видиш, да я опиташ, какво ще разбереш. Има неща, които, като не се опитат, си остават неразбрани.

Има една свещена страна. Религията е място, дето имаме едно свещено понятие за Бога. Туй е вътрешен свещен живот, когато дойде до него, човек трябва да го държи чист. Пък ние туй го излагаме на показ. Става вече обикновено. Щом човек стане обикновен, той вече изгубва смисъла на живота. Човек всякога трябва да остане необикновен. Казвате: „Той е

необикновен човек.“ Че това е хубавото, да бъдеш необикновен човек. Някой път казвате: „Да се примириш с всичките хора.“ Че това е вярно, но в какъв смисъл. Да се примириш с всичките разумни хора, разбирам, но да се примириш с всичките глупави хора. Тях не трябва да ги срещаш никога. Ние под думата човек разбираме хора, само на Божествената любов. Всеки човек, който е влязъл в областта на живота, той се е заблудил. Сега в любовта има много заблуждения. Сега, за пример, вие двама души, че вие сте необикновени от всичките в обществото, може да е вярно, може да не е вярно. Може ли точно да определите, колко ви обичат? Децата имат една мярка и с ръце определят, колко обичат майка си, баща си, колко обичат братчето си, сестричето си. То отваря ръцете си и показва, кого колко обича. И като ги отвори ръцете, че не може повече, то е най-голямата любов. Много хубаво разсъждават, защо дясната ръка показва ума, лявата ръка показва сърцето на човека. Детето иска да каже: „Аз обичам баща си и майка си с всичкото си сърце и ум, напълно ги обичам.“

Сега вие по някой път искате да знаете, какво нещо е реалното, света и какво нещо е илюзията. Ти не можеш да определиш реалното и илюзията. И двете думи не са из българския език. Реалното на български ще кажем същественото, пък илюзията е нещо привидно. Думата реално, значи нещо, което можеш да държиш, да хванеш. Има и друго определение. Зимно време има 30 градуса студ. Казвате: „Студено!“ Отивам при огнището да наклада огън. Драсвам една клечка, втора, трета, но огънят не се запалва. Или пък туря на огнището една картина, която представя, как гори огънят. Реално ли е туй? Ще видите, че на картината огънят гори, но той нищо не може да ви даде. Ако запаля огъня, от реалния огън вие ще получите нещо, ще почувствувате топлина. Туй което възприемате от огъня, то е реалното за вас. Значи, реалността допринася нещо. Всяка една мисъл, която допринася нещо е реална. Всяко едно чувство, което допринася нещо е реално. Всяка една постъпка, която допринася нещо е реална. Всяко едно нещо, което в нас допринася нещо е реално. Пък има неща привидни. И те са хубави, но те спадат към рисуваните работи, към художеството. Рисуваш една картина, тя не е реална. То е сянка на реалността. То за да стане реално, ти трябва да намериш тази сянка, да намериш някоя картина и да намериш човек, който е рисуван. За пример, някой художник е рисувал слънцето, но трябва да излезеш някоя сутрин да видиш слънцето, като изгрява, че тогава да направиш едно сравнение. Този художник, като рисувал реалното, той схванал само сянката на реалността. Та по някой път и ние имаме едно възпоминание, любовни картини имаме в света. Вие всички имате такива любовни картини. Те са доста хубави картини, най-хубавите ви картини. Те са доста хубави картини, знатни картини, през целия ви живот седят във вашата светая светих на видно място. Питам: Какво ви ползува, когато баща ви умрял, пък ви

оставил неговия лик? Какво имате вие от баща си? Аз сега се спирам върху един въпрос, за който трябва да се мисли. По някой път вие мислите, че имате някаква опитност в живота. Аз казвам, че всеки момент, който ние минаваме, трябва да бъде пълен с реалността. За пример, моята любов не може да запълни вчерашния ден. Следният момент трябва да бъде запълнен с любовта от следния момент. Съзнанието във всеки момент трябва да бъде запълнено. И волята всеки момент трябва да се усилва. Ние разчитаме на една вяра на миналото. Казвате: Аз едно време много вярвах. Но вашата вяра се е обуславяла на материални работи. Вие вярвате, понеже са ви давали. Представете си, че някой човек нищо не ви дава, ще вярвате ли. Аз похвалявам в този случай децата. Детето каквото и да му каже баща му и майка му, то вярва. Баща му казва, че ще донесе слънцето и то вярва. Вие може да го убеждавате, но то казва: „Баща ми каза, че ще донесе слънцето.“ Тази вяра трябва да имаме. Но щом бащата само веднъж излъже детето и детето да се усъмни, тогава бащата сам го пропъжда.

Сега, необходимо ли е на вас, баща ви цялото слънце да ви го донесе? Необходимо ли е баща ви да ви донесе всичкия хляб на света изведнъж или по-малко. Та по някой път, някои от вас, религиозни хора искате да станете, учени, всичко да знаете. Най-първо, човешката глава не може да събере всичкото. Де ще го събереш? Даже знанието, което е без тежест, ако го събереш всичкото знание, няма да може да дигнеш главата си. Даже всичките философи, които постоянно разсъждават, се развиват само две способности, в лявото и в дясното полушарие на челото. От двете страни на челото излизат рогчета. Казват някой път: „Рог ли ще ти израсне?“ Тия хора, забележете, че главата държат надолу, тежка става. Не могат да я държат нагоре. Или понякой път искате всичката любов. Вие ще се намерите в едно чудо. Ако всичките растения ви обикнат, те ще отворят устата, ще кажат: „Дъжд, светлина!“ Ще искат от вас. Ако животните ви обикнат и те ще искат от вас. Ако хората ви обикнат, ще тръгнат да тичат, да искат. Какво ще правите тогава? Те най-първо ще искат и после ще ви дадат. Пък вие разбирате, ако всички ви обичат, значи, че ще ви дадат нещо. Реалността не е там.

Казвам: Има в света едно същество, което всички обичат, но то задоволява на всички нуждите. Вие понякой път искате да бъдете като Бога. Казвам: Може ли да задоволите нуждите на всички? Даже някои от вас, които сте семейни, имате опитността да задоволите едно–две същества, които дойдат. Имате четири дъщери и четири сина. Може ли да ги задоволите или да им задоволите нуждите? Забележете величието на Бога, че Той задоволява нуждите и на малките същества и на една пчела задоволява нуждите. А пък на един човек трябва милиони да му даваш, за да

задоволиш неговите нужди. На една пчела, една капка мед ѝ стига, а на един човек цяло тенеке трябва да му дадеш. Една пчела пари няма да иска, костюми, шапки няма да иска, малки работи иска тя. Един човек, какво няма да иска от Бога. Той ще иска някой път един голям диамант. Някой път ще иска корона. Корона трябва да му намери. Някой път ще иска огърлица, някой път ще иска обуща. Обуща ще му намери. Автомобил иска. Автомобил ще му намери. Иска да се разхожда от един свят на друг. Ще му вземе билет, ще го прати. Иска на Сириус да иде, ще го прати. Иска на слънцето да иде, ще го прати. Накъдето иска, ще го прати. Вие не сте от тях. Има други хора, които искат тия работи. Отиват.

Вие сега казвате: „Той Господ е милостив, благоутробен.“ То е в един свят, дето децата са непослушни, дето има неразбрани работи, че бащата по някой път трябва да бъде милостив. Но Божията милост отива още по-далече. Бог вижда много неща, които не са съобразни. Нима е съобразен грехът в света? Но Бог го допуща. За пример: Вие какво понятие имате за злото? Злото влиза в обществена безопасност. Обществената безопасност не влиза ли в държавата? Ти, като идеш в обществената безопасност, как мислиш, ще те посрещнат ли с баница или ще ти дадат обед, или ще те посрещнат братски? Ще те поставят на изпит. После ще искат да знаят дали си пял, дали знаеш да говориш. После ще искат да знаят, знаеш ли да пееш. После ще искат да знаят, знаеш ли да се молиш. Идеш в една църква, свещеникът не изисква така от тебе. Злото и доброто съществуват в Божествената държава. Като вървиш по волята Божия, Бог те изпраща в църква. Като престъпиш Божия закон, той те изпраща в обществената безопасност. Питате: „Защо е злото?“ Да се изправите. Обществената безопасност е изправление. Добрият живот е в църквата. Понякой път вие се оплаквате, че някоя болест дошла. Вие сте в обществената безопасност. Дошъл ревматизъм, ти си в обществената безопасност. Дошло коремоболие, вие сте в обществената безопасност. Дошло главоболие, вие сте в обществената безопасност. Някой кореспондент влязъл в някоя дъжава, ще го интернират. Пращат го навън от държавата.

Трябва да имаме едно свещено чувство, когато дойдем на изпитанията, на които сега хората се намират. Ние имаме едно чувство. Седим някой път да съдим, защо германците, англичаните и французите се бият. Вие нямате право да питате. Че двама пехливани се борят, какво лошо има? Искат да покажат, кой е по-силен. Който надвие е по-силен. Когото свалят на земята, няма ли да има мъчнотии. Някой път ръката му може да е изкълчена или кракът изкълчен. Вие казвате: „Защо се борят тия хора?“ Да си покажат силата. Те дават добър пример на страхливите наоколо, които са като баби. Те като се борят, хиляди хора се насърчават от тия юнаци. Много вярващи има, които мязат на зайците и на жабите. Човек, когото

постоянно го е страх, той е заек. Човек, който го е страх и бяга от мъчнотиите, той е жаба. Но този крайният страх и той има добра страна. Крайният страх на жабите спасил заяка да се самоубие. Заякът, като дошъл на света, намерил, че от него по-слабо същество няма. Казва: „Станах подигравка, всички мене гонят, нямам никакво достойнство, не искам да живея. Такъв живот, дето Господ ми го дал, не го искам.“ Отишъл той да се дави. Видял, че жабите се изпоплашили от него и влезли във водата. Казва: „От мене има по-страхливи.“ Като се върнал при другите зайци казал: „Изпоплаших ги всичките, изпохвърлиха се във водата.“

Сега да дойдем до същественото. Трябва да имаме едно чувство вътре, като погледнем на растенията или на животните, като погледнем на себе си или като погледнем нагоре, към слънцето да имаме един свещен трепет. Някой път някои искат да знаят, кой заставил Христа да дойде на земята. Христос дойде на земята да научи, Той сам, какво нещо е любовта и да я опита. Той дойде да научи, какво нещо е страданието. Преди да беше дошъл на земята, не знаеше, какво нещо е страданието. Сега вие питате: „Не може ли Христос без страдание да спаси света?“ Че всеки от вас, ако би могъл да спаси света без страдание, би бил Христос. Сега, кое е по-хубаво, със страдание или без страдание да бъда Христос? Аз турям въпроса тъй: С наука ли да бъдем учени хора или без наука да бъдем учени хора. Един човек от невидимия свят, или един ангел, той ако не е преминал през една опитност, той ще има понятие за една картина. Той за злото няма представа, той ще има представа само за доброто. Реалността каква е? Доброто и злото остават неразбрани. Сега човешкият живот за ангелите е неразбран. Понякой път, за да бъде разбран нашият живот, тогава някой ангел, който много е страдал, който е бил на земята, той се праща да помага на някой човек. Има ангели, които не са страдали и те не могат да помагат на страдащите хора, тях ги пращат при щастливите хора, при богоизбраниците. Някой път вие искате Бог да ви прати някой ангел да ви помага. Че той, как ще ви помогне, той няма вашата опитност. Той не знае, какво нещо е грехът. Да допуснем, че вие имате два плода. Единият е сладък, другият е горчив. Един ангел няма право да опитва горчиви плодове. Ако той би се опитал само да близне горчивия плод, той в небето не може да влезе. Той ще изгуби небето. Вие десетина пъти може да близнете горчивия и пак си оставате. Представете си един велик художник, нарисувал един отличен портрет, много хубава картина, един гениален образ, пък изкривил едното око. Никак не му прощават на художника. Веднага той ще развали своя живот. Има важни работи, които развалят целия живот.

Съвременните хора, както живеят, едно изложение не могат да дадат. Един ден вие ще идете в невидимия свят, ще направите изложение на

картините, които сте нарисували тук, да видят, какво сте направили. Всеки човек, който иде в невидимия свят, трябва да направи едно изложение. Реалното ще занесеш със себе си. Писанието казва, че добрите дела на човека ходят пред него. Като идете в оня свят ще направите едно изложение от онова, което сте мислили, каквото сте чувствували, каквото сте направили. Небесните жители, като дойдат, ще се произнесат да останеш ли в невидимия свят или да те върнат тук да работиш на земята. Сега вие мислите да идете в невидимия свят по благодат без картини, без нищо. Като идете там ще ви турят диадема, огърлица, ангелска дреха, корона, златна, ще ви дадат китара в ръка. Вие ще имате китара, пък не знаете да свирите. Вие тук на земята не знаете да свирите на китара, пък в оня свят, как ще пеете? Съвременните хора гледам някой път в хора пеят, не взимат участие, само да се каже, че пеят. Няма никаква модулация в гласа. Един човек, ако разбира любовта, неговият живот ще бъде като днешния ден, ясен, безоблачен. Ако човек разбира Божията мъдрост, като днешния ден ще бъде животът му. Любовта, това е светът на душата. Мъдростта е светът на ума. Истината е светът на волята, на човешкия дух. Сега човек живее в три свята. Любовта ще те научи да жертвуваш, да си готов на всичките жертви. Че като жертвуваш, да се радваш, не като жертвуваш четири реда сълзи да ти текат. Казваш: Аз млад и зелен отивам, умирам. И млад като умираш да се радваш и стар като умираш, да се радваш. И слуга като си, да се радваш и господар като си, да се радваш. И светия като си, да се радваш и грешник като си, да се радваш. Ето в какъв смисъл вземам, че като си грешник да се радваш. Представете си, че вие сте един теляк. На български няма дума. Мислиш ли, че ти като теляк няма да се оцапаш? Ще се оцапаш. Като теляк ще видиш много форми, които не са така красиви. Много съблазни ще дойдат в ума ти, докато си теляк. То е грешно състояние. Сега теляци има и в умствения свят. Някой човек не знае как да мисли, теляк става. Искаш да оправиш погрешките. Той в морално отношение не знае, как да постъпва, той теляк става. Те, теляците имат кесии направени от лен, някои от коноп, някои от волска козина, други от биволска.

Та казвам: Предстои ви велика задача. Няма по-хубаво нещо да може човек да очисти ума си от всичките ония противоречия, които съществуват. Всичките противоречия, които съществуват в ума ти да можеш да ги примиряваш. И противоречията, които съществуват в сърцето ти и тях може да ги примиряваш. Като нямаш противоречия можеш да ги примириш. Веднъж мене един ми каза: „Не исках да ви безпокоя, но не мога сам да си помогна.“ Казва ми: „Защо се разболях?“ Казвам: „Да дойдеш при мене.“ – „Защо?“ – „Защото преди тебе беше идвала жена ти при мене и се оплакваше, че не се отнасяш добре с нея, мъчил си я. Тя ме помоли да ти кажа някоя блага дума да се отнасяш малко по-човешки с

нея." Пък казвам: „Ти си сега в обществена безопасност. Тази болест се дължи на това, че ти не се отнасяш добре с жена си. Като се отнасяш добре с нея, болестта ти ще мине." Казва: „Сериозно ли говориш?" Казвам: „Много сериозно. Казвам, ако не оздравееш, ела пак след десет дни." Иде след десет дни, казва: „Много ти благодаря, много съм добре с моята възлюбена, светлина дойде в ума ми." Казвам: „Господ живее в жена ти, ти нямаш почитание към Господа, уважение нямаш към Господа. Господ живее в нея. Има една страна в нея, дето не е Господ, има една страна, дето е Господ." Господ казва: „Не трябва да постъпваш така." Онези, които обиждат Господа, трябва да знаят, че Бог поругаем не може да бъде. Да не се оставяш Господ сам да бъде с тебе, тогава вече работата е друга. Докато Господ праща мене да се примириш, ти си на спасителен път. Ако остане Той сам да се разправя, работата е свършена. Не докарвайте въпроса Господ да се разправя с вас. Като дойде някое малко изпитание, благодари на Бога.

Благодарете на Бога за любовта, която Той изявява към вас. Благодарете на Бога за мъдростта, за светлината, която изявява към вас. Благодарете на Бога за свободата, която ви дава. Да се изпълни сърцето ви с благодарност. То е сила. Този закон и в дома действува, и в народа да действува, в обществото и в цялото човечество, навсякъде да действува.

Казвам: Ние ще започнем не от друг морал. Да бъдат отношенията на всички коректни, еднакво коректни. Всякога човек да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чисти постъпки за нещата.

Желая днешната светлина, така да остане завинаги в ума ви. Днешната светлина да остане в сърцата ви завинаги. И в постъпките ви тъй да бъде.

Отче наш.

1940_06_19 Сила и безсилие
лекция пред общия окултен клас

СИЛА И БЕЗСИЛИЕ

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила и безсилие“ – върху тая тема всинца не сте писали. Всинца не мислехте, защото откак сте се родили, все за сила и безсилие живеете. Защо не ви вървят работите? Защото сте слаби. Защо ви вървят работите? Защото сте силни. Защо ви вървят работите? Защото сте умни. Защо не ви вървят работите? Защото сте глупави. Защо ви вървят работите? Защото сте добри. Сега онези, които са слаби, се разправят по един начин. Силният се разправя по друг начин, право търси, да му дадат правото. Силният сам си дава правото. Срещне Иван силният Драгана слабия. Казва: „Драгане, ти си говорил нещо заради мене.“ – „Говорих.“ Вземе, удря му една–две плесници, казва: „Още един път да не говориш!“ Слабият Драган дава заявление, че е бит. Сега казвате, че Бог ще отдаде правото на слабия. Вие разбирате буквално смисъла. Как ще отдаде Бог правото, като не сте умни? Как ще ви отдаде правото, като не сте станали силни? Защото, и да ви даде правото, вие ще го изгубите. Защо ще дадеш храна на един болен човек, който не може да я яде. Хубава, отлична храна – не може да я яде. Сега като говоря по този начин, вие идвате и по стария начин казвате: „Какво да се прави?“

Снощи събрах няколко братя и сестри да им покажа Месечината. Като гледат, казват: „Колко е пъстра“ за туй, което го виждат, но ако наблюдава Месечината отначало, минават през разни форми. В пълнолуние се показва такава, каквато не е. Аз седя и ги слушам. Всеки си дава мнението. Казват: „Колко е пъстра, колко е светла.“ Всеки гледа и мисли: много светли точки има на нея. Казвам: Тия всичките светли точки представят циркуси, които са осветени отвътре. Циркусите имат дълбочина. Че, ако вие сте на Месечината, опасна работа е. Тия циркуси са по 1000 метра дълбочина, пък са толкоз начесто, че ако вие пътувате, може да хлътнете вътре. Тия циркуси отвътре са осветени с голяма светлина, че да не би като хлътнете да се убиете. По земному говорим. Защо са тия циркуси? Те са складове за хващане на слънчевата енергия, в която жителите на Месечината живеят. Сега не искам туй да вярвате, считайте го като „Хиляда и една нощ“. Сега ще го приемете като приказка.

Аз не искам да имате моите възгледи, защото ако имате моите възгледи с

вашето разбиране, ще направите нещастие. Една приказка само го имайте, както аз съм превождал един пример за един български свещеник. Той е един от най-добрите свещеници. Той бил от Търновско и пътувал от града за едно село. Носил със себе си някаква сума, взел един турчин със себе си, който носил кавал. Хваща го да му носи парите, той ми разправяше това. Казва: „Вървим и чувам: нещо цъка. Обръщам се и виждам – онзи цъка с кавала." Тия кавали, за да стреля, един кремък взима, удря, има барут там. Като цъка и изскочи една искра, ще падне на барута и барутът ще си запали цевта. Значи мъчно може да се убие човек. „Казвам му: „Какво правиш, защо цъкаш?" Сега, в модерно, като се обучават, нали турят някакви нишанки, дали ще могат да ги ударят. Този разказ други са го взели, че го направили, турили този поп из Търново. Приказката е вярна, но мястото не е вярно.

Сега и вие, когато гледате Месечината, обърквате работите и ги правите такива, каквито не са. Та казвам: Най-първо ще се научите правилно да мислите. Малко неправилно мислите. Да кажем, вие искате да пишете на български. Първата главна буква е А, последната буква коя е? – Ѫ. Значи българинът първо казва А, после Ѫ. В началото се учудва. Дойде до края и работите не вървят, казва Ѫ. Гледам, вие започвате А и като дойдете до края, казвате Ѫ. Нещата трябва да се турят на собственото място. Всеки един човек трябва да се определи такъв, какъвто е. Физиогномически тези, които рисуват, тези, които фотографират, много неверни работи дават. Един художник, който рисува, може да ви подмлади. Някъде ще изтрие, може да ви направи малко по-млад; пък може да ви направи малко по-стар. Магия има. Някои от вас по някой път обичате женския свят, всички са художници вече. Няма никой от вас, който да не е художник. Младите, дето ще ходят да купуват платно, вземе, лицето си рисува, веждите, устните. Казвате: „Право ли е?" Право е, художество развиват. Дето ще ходи да купува платно, рисува лицето, изчисти го после и на другия ден пак рисува. Похвалявам ги, изкуство е. Казвате, грешно било. Грешно е, ако не е художник. Щом е художник, има право да рисува както иска. На другия ден изчисти и пак нарисува. Изчисти и пак рисува. Някой път направи устата по-червени – не е хубаво изчистил и пак турил червеничко. Туй изкуство като го правите, направете устата червена тъй както трябва. Направете хубава червена уста, тъй както някой път ги правите по-червени.

Тази червенина не съответствува на характера. Вие наместо да сте активни, сте разложени, пасивни. Всяка черта, която имате, трябва да съответствува. Например мнозина от вас искате да бъдете умни. Умният човек, той е свързан с жълтия цвят. Всички онези от вас, които пожълтяват, болни стават. Като дойде жълтият цвят на лицето, човек е болен. Жълтият цвят в

ума трябва да бъде вътрешно. Жълтият цвят, той е свързан с ума. Жълтият цвят се образува от златото. То е цвят на ума с по-високи трептения. Ти трябва да мислиш. Щом твоят цвят стане статически, само на лицето ти, той е едно материално състояние вече. Всякога жълтият цвят показва едно разстройство на черния дроб. Черният дроб е свързан с нисшите прояви на човека. Черният дроб е свързан със задната част на мозъка. Жълтият цвят, за който се говори, трябва да бъде свързан с предната част на мозъка.

Дотогава, докато ти се безпокоиш, ти живееш отзад на главата. Ти разсъждаваш със задния мозък, щом се тревожиш, ти мислиш отзад. Щом започнеш да мислиш, спреш тревогата, ти си отпред. Всяка тревога е отзад, задната част на мозъка щом е възбудена, тревога има. Щом предната част работи добре, тревогата престава. Пътят ти е осветен, срещаш по-малко препятствия. От какво иде тревогата? От самите препятствия. Сега аз не искам да се спирам върху въпроса. Вие казвате: „Колко невежи сме ние.“ Невежеството произтича от малката светлина, която имате на пътя си. И в духовния свят, и в умствения, и в материалния свят, всякога, когато светлината е малка, много погрешки можеш да направиш. Един художник, който няма достатъчно осветление, той не може да нарисува лицето. Най-първо той трябва да постави субекта, който иска да рисува, трябва да го постави в такова положение, че сенките правилно да са хвърлени.

Вас в живота ви интересува здравето. [Здравето] почива върху онзи закон на човешката мисъл; здравето почива върху онзи закон на човешките чувства; здравето почива и върху онзи закон на човешките постъпки. Вземете най-материално. Ако вие не знаете как да стъпите правилно, ако вървите по една площ, както тука, няма никаква опасност. Но ако тази площ не е равна, винаги може да се измени равновесието, през което пътувате. Някое кокалче да изгуби своето равновесие. Защото кракът е направен с доста кокалчета, които са свързани с известни мускули. Може да се измени тяхното отношение и вие ще почувствувате една болка.

Казвам: Всякога, когато вие чувствувате една болка в себе си, има нещо изместено. Това изместване може да бъде в ума, това изместване може да бъде в сърцето, това изместване може да бъде в тялото. Умът, и той си има обвивка, и той си има тяло. Тяло, доста сложно организирано. Мислите за сърцето, мислите, че имате малко сърце. Говорим за сърцето, но сърцето си има тяло. Това сърце, за което често говорим, не е само това сърце, което прекарва кръвта. Онова сърце, за което говорим, е много по-голямо от туй малкото сърце.

Казвам сега: Трябва да имате вътрешни правилни отношения. Трябва да

разбирате законите на вашето сърце, понеже, ако не разбирате тези закони, кръвообращението ви няма да стане правилно. Трябва да разбирате законите на вашата мисъл, понеже ако не разбирате тия закони, мисълта ви няма да тече както трябва. После трябва да разбирате законите на вашето тяло, понеже ако не разбирате тези закони, постъпките ви, всичките ви действия няма да стават правилно. Вие на малките подробности не обръщате внимание. Каква е една малка подробност?

Сила и слабост. Сила и слабост, те си имат добрите страни. Ако ти на Земята си всесилен, ще направиш много добрини, но може и много злини да направиш. Слабият който е, няма сила, няма да направи много пакости, той ще бъде праведен, но и много добрини няма да направи. Казвам сега: Слабият какво ще направи? Във вашия ум сега седи идеята, искате да знаете какво е новото, какво ще бъде. Но вашата идея каква трябва да бъде? Да кажем, всеки ден отивате в една гостилница. Отивате първия ден, виждате какво ще бъде яденето, втория, третия ден мислите какво ще бъде яденето. Този гостилничар все ще мени яденетата. Ако е месна храна, ще има 10–15 тенджери, ще има разнообразие. Ако е вегетарианец, ще има пак разнообразие. Вие се интересувате от разнообразието. След като сте яли 4, 5, 10 години, какво ще ви научи този гостилничар? Ако се интересувате, ще ви научи 10 ядения и вие да готвите, но повече от това какво ще научите?

Но в природата законът е съвсем друг. Да кажем, вие ядете череши. Този гостилничар турил в природата много пипер. На червената череша намазал хубаво с червено. Направил друго ядене – на сливите турил син цвят, а на някои турил жълт. Питам: Защо едни сливи са сини, а други са жълти? Вие не знаете, но гостилничарят, който направил това ядене, той знае. Този гостилничар питали ли сте го вие защо яденето е приготвено с жълт цвят, а другото ядене – със син цвят? Не сте го питали. Казвате: „Така Господ направил света.“ Че е така направен, направен е, така е написано на тази книга. Но ако искате да знаете какво има в книгата, трябва да изучавате тази книга.

Сега вие седите и сте недоволни някой път. Не знаете причината на вашето недоволство, казвате за всяко нещо ще си има причина. Но причината донякъде разрешава въпроса. Двама братя се карат, не се спогаждат. Баща им умрял. Ако двамата братя, след като умрял баща им, не се спогаждат, каква е причината? Причината е материална. Бащата е голям земледелец, оставил ниви, делят нивите. Единият е голям, другият – по-малък, не може да се спогодят. Единият иска да вземе по-хубава нива и другият иска да вземе по-хубава нива, не се спогаждат. Коя е причината? Причината са нивите. Има и друга причина: че бащата умрял. Ами защо е умрял сега

бащата? Причината е, че бащата умрял, затуй се карат. Причината на тази причина каква е? Причината, че е умрял, каква е причината? Бащата е умрял – има още две причини. Или че е бил много добър човек, че Бог го е обикнал. Повикал го на гости. Заминал на угощение. Или, че бащата не изпълнявал Божия закон, че Бог го е наказал. Турил го в някой затвор и причината е, че бащата е затворен, в затвора. Или причината за смъртта може да е, че имал специална покана да иде в другия свят да се представи. Казва на синовете си: „Аз като се върна от оня свят, на Земята всичко ще тръгне наред."

Сега ви питам: Каква е причината, че вие дойдохте днес? Ще кажете, че то е традиция. Отиват хората на събрание. Най-първо трябва да идем да служим на Бога, да добием знание. Ако се събираме в една гостилница, причината е гладът, желанието да придобием известна храна. Че дето и да е, ще се съберем там. Едно съвпадение е. Ако се събираме в едно планинско място, при някой добър извор, причината е този извор. Там ще се спрем, тази вода е потребна. Ако нямаме нужда от тази вода, няма да се спрем. Сега аз искам да ви наведа на една мисъл, на която мъчно може да се навежда човешкият ум. Да ви кажа причината коя е.

Една сестра хванало я треска. Не може да се лекува, понеже самата станала толкоз чувствителна, че каквото вземе, повръща го. Рициново масло не може да дадеш, майчин лист не можеш да дадеш, а пък треската дошла. Има няколко причини за треската. Аз съм ви дал пример за един овчар, за един от посветените овчари. Пролетно време било, преди да започнат болестите, овчарят се спрял, малко ясновидец бил и той слушал как се разговарят две трески отдолу под един мост. Той седи на моста и дал ухо. Казва: „Къде отиваш?" – „Отивам горе на планината при един овчар, стадо има. Здравеняк е, хубав, хареса ми, искам от него да си взема. Ще го хвана." Тя я пита: „Как ще го хванеш?" – „Той като издои първия път овцете, в първата лъжица на млякото ще вляза. Като ме глътне, ще вляза вътре. Лесна работа е оттам насетне, цялото лято ще го треса." Той слуша. „Ами ти къде отиваш?" – „Там – казва – в града, има един кадия." В турско време било. „Аз ще ида да хвана него." – „Как ще го хванеш?" – „Аз ще го хвана така. Той ще има едно дело, няма да го отсъди право и като се смути, ще дойде вечерта да яде и аз ще вляза вътре." Овчарина го заинтересувало това, което се отнасяло до него. Не го интересувал съдията. Съдията да си вземе грижа за себе си, той взел мярка за себе си. Преди да издои овцете, умира му една овца, направил си един толум, хубаво надува го, завързва го и туря го да изсъхне. Сварява млякото, взема първата лъжица и наместо да я тури в устата, туря я в толума, треската влязла в толума. След туй той продължил да яде. Гледа по едно време, че толумът се тресе. Кой как дойде, толумът се тресе. Всеки ден се тресе толумът. Питат овчаря защо се

тресе този толум. „Има причини, не казвам. То е моя тайна. За да ми върви напред на мене, трябва да се тресе този толум. Ако толумът не се тресе, аз ще се треса, за да ми върви. Като се тресе, то е късметят.“

Сега вие казвате: „Този овчар не позволил на онази треска да влезе.“ Той бил малко инициирган. Треската влязла в млякото и без да знае, в толума влязла, а не в него. Свършва се пролетта, минава лятото, наближава есента, на овчарят, понеже му трябвало толумът, той отворил толума и пуща треската да излезе. Тя хукнала да бяга. Той го измива хубаво и напълнил този толум със сирене и пак отива на моста и пак ги слуша. Разправят се двете сестри. Онази, която излязла от кадията, казва: „Колко си пожълтяла!“ – „Остави се, наместо да вляза в овчаря, той ме тури в един толум и нищо не можах да извадя. Цялото лято тресях все толума, нищо не можах да ям, 3–4 месеца пост държах в толума.“ Другата казва: „Ти, сестра, си попаднала в монастир, дето постят хората.“ Тя [я] поглежда и казва: „Ти колко си се оправила!“ – „Аз при кадията бях доста добре. Той е добър човек, той е от добрите хора. Остави ме свободно да вляза в него, пък го тресях и като го хващах, той не разглеждаше делата, ами ги отлагаше. Като дойде треската, отложи делото.“ Казва: „Спогаждах се с кадията. Лежи, много хубава храна и аз се хранех много хубаво – казва. – Я сега ела да те заведа при него.“ И двете отиват при кадията. Едната сестра го хващала сутрин, а другата – подир обед.

Сега заключението вие ще го правите какъв е бил халът на съдията. Вие можете да имате опитността на първата треска, може да имате опитността на втората треска. Може да имате опитността на овчаря, може да имате опитността на съдията. Въпросът е сега от тия кое ще изберете. Кое положение ще изберете. Най-първо треска да бъдете в толума. Кое ще изберете да бъдете: в положението на овчаря или в положението на съдията, или да бъдете в положението на треската, която е в съдията? Ако си съдия, ще ви тресе треска. Все ще направите някакво добро. Ще бъдеш малко по-снизходителен. Делата отгоре-отгоре ще ги гледаш, ще ги прекарваш. Няма да бъдеш много взискателен. Човек като е болен, ще гледа по-снизходително. Като е здрав, ще бъде по-строг. Като е болен, казва: „Хайде, да мине от мене.“

Сега да приложим. Изводът какъв е? Вие сте в пролетта на живота. Всякога се готви да влезе една треска във вас, овчар като сте. Сега всинца ви ще хване една треска: и като съдия, и като овчар. Овчаря не го хваща, той е умен човек. Той слуша как се разговарят. Неговите информации са много правилни. Приготвя си толума и като дойде треската, в толума вътре я туря. Ако вие схванете това буквално, ще кажете: „Това е една приказка.“ Така се обяснява, но как ще обясните? Лекарите как обясняват на какво се

дължи треската? Тя започва някой път от простуда. Но се дължи на известни микроорганизми. Вземете тази, маларичната треска, която комарите пренасят. С години седи в кръвта и пролетно време се проявява.

Всяка една мисъл, когато тази мисъл не е нагодена според трептенията на човешкия ум, тя произвежда един дисонанс вътре в мислите. И всякога едно чувство, ако не е в хармония с човека, ще произведе един дисонанс. И постъпките може да произведат дисонанс. Трябва да вземеш някакъв път в живота си, трябва да се движиш. Ако твоята постъпка, която правиш, не е в правилно отношение с тялото ти, ще се зароди едно болезнено състояние.

Сега аз ще ви говоря на вас да разбирате. Казвате: „Имаме лекари, те ще ни лекуват." То е така, но всеки един човек трябва да бъде лекар, той трябва да знае как да прилага лекарските методи. И в природата има лекари. Например ние имаме тук известни болести, които се образуват от омразата, които се образуват от страха. Страхът не е нещо само по себе си лошо. Тук наскоро идва една госпожа от града, която е пострадала. Тя не може да излезе по пътя сама. Щом излезе по пътя, няма вяра в себе си. Ако прекара 20–30 крачки, пада на земята, завива ѝ се свят, трябва да има някой да я държи от едната или от другата страна. Причината е от страх. Тази болест си има начин за лекуване, но взема доста време. За да излекуваш един човек, най-малко трябва да мине една седмица. А пък някой път, за да излекуваш, трябва да мине година и половина.

Или, да кажем, вие имате една болка в стомаха или имате болка в главата си. Болестите в главата се дължат на разстройството в стомаха, в разстройството на стомашния мозък, на симпатичната нервна система. Двояк мозък има човек. Единият е горе в главата, другият е наречен слънчев възел, и черният дроб влиза вътре. Значи, когато слънчевият възел е разстроен, винаги човек има главоболие. Причината е често магнетична. Стомашният мозък е област на магнетизъм. Всички хора [които] имат повече магнетизъм, отколкото трябва, винаги в тях се образува коремоболие, а коремоболието винаги произвежда главоболие. Горният мозък акумулира електричеството. Следователно болките на стомаха се образуват от разстройството на мозъка. Когато мозъкът горе не функционира правилно, винаги се раждат болки в стомаха. Ако те боли корем, главата ти е виновата; ако те боли главата, стомахът е виноват.

Вие взимате стомаха [за] място, дето туряте храната. Но разни центрове има. Симпатичната нервна система, която служи за тия функции за храносмилането. Туй храносмилане става от ония жизнени токове в света, които дават тази енергия да се смила храната. Всякога, когато човек има

преизобилно магнетизъм, той е разположен. Тия магнетичните хора имат и благоутробие. Сега някой път вие разбирате благоутробието – когато коремът е издаден напред. Това е вашето благоутробие (1). То е болезнено състояние. Аз говоря за туй благоутробие (2). (1) – това благоутробие е на светските хора. Когато кажем „благоутробие“, разбираме тия линии да са естествени, от двете страни на тялото. Малко закривяват, а те са естествени линии. (1) – то [не] е нормално състояние. Но събирането някой път е отстрани или отпред. Аз съм превождал един пример с двама германци в Америка, на които благоутробието е такова, като че носят три деца. Те от 20 години не са се срещали и като се срещнали, не могли да се целунат, не може да се стигнат. Само се ръкували, без да може да се целунат, понеже благоутробието им е било голямо.

Това са анормални състояния. Аз ви превождам този пример, но той е анормален пример. Разправяше ми един господин, който ходил във времето на царска Русия и там виждал навсякъде хора, с хиляди хора, все с благоутробие. „Сега – казва – като отидох в болшевишка Русия, само двама видях с благоутробие.“ Той казва: „Всичките други все добили.“ И аз разбрах: охолният живот ражда благоутробие. Когато човек започне да мисли и да работи здраво, той образува тая линия (2). Тя е линия на един здравословен живот. А онзи (1), той търси условия, иска да му слугуват, казва: „Малко тежко, не може да се движа, стомахът разстроен.“ Там е всичкото зло, че има повече енергия, отколкото му трябва.

Онзи, в Писанието, казва: Христос ни казва, че трябва да се отречем от много работи и да преобразим живота си. Никога не сме разбрали това. Целият християнски свят не е разбрал учението Христово както трябва. От всички ония непотребни работи, болезнени състояния, които се зараждат, трябва да се освободим, да се откажем. Има една любов, която ражда голямо благоутробие. Има една любов, която дава една линия на тялото. Има една мъдрост, която прави туй състояние (1). Има едно ядене, което създава тази линия. Има една работа, която създава (2).

Ако имаш благоутробие, ти не си разбрал Божия закон. Ако тебе кракът ти се е подул, не си от умните хора или ако тебе те боли гръбначният стълб, мислиш ли, че си от умните хора? Или ако те боли главата, мислиш ли, че си от умните хора? Не че си глупав. Туй показва – не разбираш онзи строеж; не разбираш законите на своята мисъл; ти не разбираш законите на твоето сърце. Ще те боли сърцето, ще те боли твоето тяло, ще се явят някакви болести. Благодарение на болестите ние сме изучили доста човешкото тяло. Щом те заболи главата, започваш да мислиш за главата си. Хубаво е човек да мисли за главата си.

Сега изводът какъв е? Как трябва да се нагодим? Да имаме един живот с векове. Имате някои последствия, които носите от 30–40 години, може би от 100 прераждания. Някои болести ги носите сега от този живот. Някои болести се дължат от миналото. Ти срещаш някой човек, нямаш разположение спрямо него, не го обичаш. Причината на това е твоето минало съществуване. Този човек ти направил някаква пакост и като го срещнеш, казваш: „Не го обичам." Неговата обич е станала причина за една болка. Той те е смущавал. Този човек ти не го обичаш. Той е съдия, ти имаш някакво дело, той ще реши делото в твоя вреда. Той е богаташ, от който си взел пари, той не те обича, ще те оскубе, ще се зароди някакво болезнено състояние. Има някой богат човек, който те обича. Тази причина е далечна, от миналото. Този човек ще ти даде пари без лихва.

Казвам: Причините за всички нещастия се дължат или от сегашното, или от миналото. Бъдещето е, което вие очаквате. Искате да идете в небето да живеете. Хубаво, радвам се. Но небето е един свят високо организиран и всички трябва да бъдете готови, като идете там. Не можете да идете със сегашните ваши разбирания. Като влезете в другия свят, комисия ще има там. Като умреш, ще се явиш пред първата комисия и тя ще прецени дали си годен за изпита. Ако си годен, ще ти дадат позволение да идеш да държиш изпит, а ако не си годен, ще те върнат на Земята. И в духовния свят не можеш да влезеш – ще те оставят на физическото поле.

Сега, ако вие кажете, че от праведните има между вас, где ще ги турите? Сега вярвате, че тук има от оня свят, на кое място са? Вътре са, те не са отвън. Вие ги представяте отвън. Ако са невежи, са отвън. Те са прозрачни, понеже телата им са етерни, не може да се пречупва слънчевата светлина на Земята и затова остават невидими. Материята, която имат, коефициент е единица. Да допуснем, че имате един ъгъл. За да видим един предмет, трябва да се пречупи светлината. Ако тази светлина минава през предмета и не се пречупва, предметът остава невидим, той е прозрачен. Някой път вие не виждате известни предмети.

Да ви дам един пример. Може да правите опити, но не трябва сега да се занимавате с туй. Да допуснем, че имате някой ваш приятел, който е заминал за другия свят. Обичали сте се много. Ако започнете да мислите за него, че той има тънко чувство, има много внимателен, тънък слух, много благородство в постъпките си, ако започнете така да мислите, да изказвате всички черти, ще усетите една малка хладина, която започва да минава покрай лицето, устата, носа. Затворена е стаята, няма откъде да дойде този вятър. Привлича се този заминалият и когато започнете да говорите за неговите хубави черти, той казва: „Колко хубаво мислиш заради мене!", започва да ви гали със своите ръце – не с физическите си

ръце, но със своите си ръце. Целува ви и вие това го усещате като някаква хладина да минава. Той изказва своето задоволство, че имате такава хубава мисъл, такива хубави чувства храните към него. По някой път започнете да мислите: има някои лоши черти или че има лоши чувства. Ще усетите някой път стягане по лицето или под окото.

Те никак не обичат да им припомняте техните погрешки, понеже ги виждат. Няма защо да припомним на един, заминал за другия свят, неговите погрешки, понеже те са като овцете и говедата, те ги виждат, всички подире им вървят като овце, кокошки, патици. Ти ще му кажеш, но той го вижда. Казва: „Не ми разправяй, няма какво да ми разправяш." За умрелите не говорете лошо. Припомнете хубавото, не лошото. За доброто като припомниш, то е по-ценно.

Сега вие всички имате едни характер, всички обичате да припомняте. Ти едно време тъй каза: „Аз като дойдох в къщата ти, направи добро." Казва: „Зная го това." Да ви наведа психологически как трябва да се разсъждава.

В сегашната екскурзия, която направих в понеделник, гледам един брат носи едно малко детенце, момиченце: хубаво, красиво, интелигентно, с доста хубави заложби. Туй дете не е ходило на планината и баща му го турил на рамената. Като се качило на рамената, то е весело, разговаря се. Аз наблюдавам и правя своите наблюдения. То весело говори с баща си и той ѝ говори, говори ѝ много любезно. Така доста време вървят, но като вървят, по едно време на бащата стане тежко, сменя я, тя да върви. Тя като върви сама, започва да става недоволна, намира погрешки, хване го. Той се чуди, човекът, пак я дигне, пак я тури на рамената, тя е доволна.

Моето обяснение сега. Понеже рамената са духовни, онези хубавите трептения функционират. Онова дете на рамената на баща си е разположено, той му дава най-хубавото разположение. Понеже то седи със своите крака, а те са акумулатори на нисши земни енергии и като седи дълго време на баща си, тя предава своите нисши енергии. Неговият ум и сърце започва да бъде неразположено, иска да я снеме, да я сложи долу. Тези енергии на детето засягат неговия ум и той става неразположен, и той не знае. Нему не разправям това, на вас обяснявам. И той ту я тури на гърба си, ту я снеме долу. Ако е тук и той ще ме слуша, не го виждам.

Ако искаш едни човек да е разположен, на еднакво ниво трябва да туриш и главата. На същия уровен трябва да бъдат. Не той да ти говори горе, пък ти да си долу. Тогава не може да има разбирателство. Енергиите имат свое поле на действие.

Казвам: От неразбирането на работите се раждат ред недоволства. Аз бих ви дал и друг пример. Казвам: Когато човек иска да бъде разположен в света, трябва да разбирате законите на вашите ръце. За да бъдеш добър… ти не можеш [да бъдеш] добър, ако не можеш да използуваш енергиите на твоите крака. Ти не можеш да бъдеш справедлив, ако не използваш енергиите на твоите ръце. Ти не можеш да бъдеш умен човек, ако не може да използуваш енергиите на своя ум.

Тогава, три правила има: челото е студено, носът е светъл, устата е топла. Ти искаш да бъдеш силен човек. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не разбираш енергиите на силата. Силата произтича от челото. Светлината произтича от носа на човека, топлината произтича от устата на човека. Ти, за да бъдеш топъл, за да имаш туй кръвообращение правилно, устата ти трябва да бъде топла. Ако твоята уста е студена, кръвообращението ти няма да бъде правилно. Ако ръцете ти са студени, пак законът е същият. Ако ръцете постоянно са студени, ако краката са студени, кръвообращението няма да бъде правилно. Ръцете трябва да имат една нормална, естествена топлина. Има една школа. Най-първо за възстановяване на органическата топлина на тялото. Всяко неразположение се дължи на липса на топлина.

Щом дойдеш до един човек, има хора топли, има други студени. Някои хора са по-топли, отколкото трябва. Някои са студени повече, отколкото трябва. Като идеш при един, който е студен, отнема от твоята топлина и след туй се усещаш неразположен. Ако имаш повече топлина, че той ти отнеме от тази топлина, ще се образува хармония. Ако ти имаш малко топлина и ти отнема от топлината, ти веднага се усещаш неразположен.

Та, най-първо трябва да се образува една хармония между мислите на хората. Двама души като се срещат, мислите им трябва да хармонират. Тъй както двама художници, като се срещат, ще говорят върху своите картини. Единият художник може да се ползува, пък и двамата може да се ползуват. Единият рисува пейзажи, другият рисува образи. Всеки може да се ползува от ония линии.

Знаеш колко мъчно е да направиш едни хубави вежди? Знаеш колко мъчно е един художник да направи едно хубаво око? Знаеш колко мъчно е един художник да нарисува един нос на свят, да му туриш характерните черти – тъй както е в природата?

Тук вашите носове има да се работи хиляди години, за да станат на свят. Вие има да работите хиляди години още с вашия капитал, за да развивате вашите носове. Хубавото е, че е така. После, хиляди години имате да

работите върху веждите си, върху ушите, върху подбрадника, върху лицето, върху строежа на тия линии на лицето. Не само формата на тялото. Този брат… Основната част е свързана със стомаха. Този врат показва и ако си затвори очите, ще зная, че стомашната система е добра, обича да яде. И като яде, яде като мед. Пръстът, както е създаден, е създаден от този врат. Има обобщение, не се рови в подробностите на нещата. Ако има една нива, ще я заобиколи, ще замине. Няма да ходи да измерва колко е дълга и широка. Обобщение силно има. Но той върви по женска линия. Неговите пръсти в основата са затворени. Неговите затворени пръсти показват, че той е пестелив, но не е икономист. Не че е пестелив, пести. Той счита, че пестеливостта е икономия. Роден е той така: не харчи нищо излишно. В девет възела ще върже.

Широчината на долната част на ръката показва, че симпатичната нервна система е хубаво развита. Долната част на пръстите е свързана със симпатичната нервна система, а крайната част на пръстите е свързана с мозъчната система. Пръстът е заострен – има стремеж към хубавото, идеалното. След като се занимава с материалните работи, казва: „Чакай да си помисля аз. Аз съвсем загазих на Земята." И като дойде дотук, може и да плаче, но като дойде до основата на пръстите, плач няма. Целият показалец показва неговите деди и прадеди – най-малко 10–15 поколения са работили и той не може да измени. Той трябва да започне от обобщението, от онова, което той изпитва.

В човека има много скрити работи. Човек не се е проявил. За в бъдеще тепърва имате да се проявявате. Досега, тъй както сте се проявили, то е още малко. Вие може да използувате благата, които Бог ви е дал. Туй, което в себе си носиш, не можете да го използувате. Често умираме от скръб, че не сме опитали живота. Как ще опитате живота? В ядене и пиене. То е едната страна. Много страни има в живота, за да се опита. Казвам: Старите от вас, за да се подмладят, трябва да започнат да проучават. За да се подмлади човек, трябва да търси красивите форми, красивите образи, трябва да търси хора с добър характер и да бъде постоянно в съприкосновение с добри хора.

Сега, вие, без да искат,е по някой път изкушението иде оттам, че вашият поглед се обръща към неща, които не са съобразни, виждате погрешките на този, на онзи, но погрешките на другите хора ни спъват. Не да бъдем слепи. Ако постоянно мислиш за вълка, ако постоянно мислиш за мечката, за змията, за една лоша черта или ако постоянно мислиш за лошата черта на една ябълка… Аз не се спирам върху лоши черти. Като виждам една змия как тя бяга, че без крака може да ходи, че е умна, виждам в змията една хубава черта. Змията, щом я обиждаш, по някой път съска, по някой

път изплези езика. Много пъти за изплезването на езика змиите ги убиват, понеже мислят, че тя се кеврила на хората. Тук, преди години, минавах през Борисовата градина – нещо се мърда. Гледам, една змия показва главата си, извадила езика си насреща ми. Аз се спирам насреща ѝ и се разговарям с нея. Казвам: „Печете се тук. Доста хубаво място.“ Рекох: „Ще бъдете тъй добра, тия хора са тъй невъзпитани. Ще мине някой, ще Ви пребие. Изберете си някое друго място.“ Постоя няколко минути и тя тръгна по пътя. Поздравихме се. Сега вие казвате: „Изплезила си езика.“ Тя казва: „Не мисля зло никому“, но ако настъпите на нея и ако кракът ни е бос, веднага по закона на самосъхранението ще ви ухапе. Ако тя е от отровните змии, ще ви тури една инжекция, пази се тя.

Често когато свиря, изпъждам всичките мухи, понеже някой път, вечерно време, към среднощ се пробуждам и като нямам работа какво да правя, взема цигулката. Ако има мухи в стаята, ще дойде, ще кацне на носа ми, ще развали музиката. Музикална е мухата. Щом свириш хубаво, ще дойде, ще кацне. Започва да ръкопляска. Аз ви привеждам тия примери. Веднага като кацне, те безпокои. Тя обича музиката, казва: „Ти хубаво свириш.“ После ще взема кърпа да я гоня из къщи. Щом кацне и ме безпокои, няма туй разбиране. На мухата имам една мухешка музика, която свиря. Най-първо, като започна да свиря, не ги виждам – те ще накацат на стените. Вземат една поза, че ме слушат оттам. Като че издавам заповед: „Ще накацате по стените и ще ме слушате. Свободни сте.“ Ако забравя някой път, или по главата, или по краката, навсякъде ще ходят. Много пъти съм изгубвал настроението си, като кацват. Пък малко характерите им не са възпитани, имат една черта – много голямо невъзпитание.

Казвам: В природата, навсякъде трябва да разбираме вътрешния смисъл, който Бог е вложил, да гледаме на добрата страна на нещата. Например вън имате една праскова. Казвате, че прасковите живеят известно време и изсъхват. Един клон, отрежи го, щом го отрежеш, ще поникне друг на неговото място. Ако една праскова има дебели клонища, които не раждат, отрежи ги и ще поникнат нови и тази праскова ще може 40–50 години да продължи; както лозата, ако я оставите да расте, до 10 години ще престане да ражда. Трябва да се обрязва, както лозата.

И в себе си някои ваши недостатъци трябва да ги отрежете, за да израсне нещо хубаво. Пък сега, и в науката има някои плод[ове]… Казва: „Ти имаш една лоша черта.“ В думата „лошо“ ш-то е лошото, зло.

Вие какво понятие имате за злото? Злото е сила в света. Злото е свързано със силата в света. Вие мислите, че злото е причина на греха. Не, злото слиза в областта на греха, но причините на греха са съвсем други.

Зло и добро. Ако човек напише така: З, този човек яде и не плаща. Този взема и не дава. Взето – значи взето и не дава. Злото в това седи. Като силно, отдето мине, каквото вземе, счита, че всичко в света е негово. Сега и религиозните хора казват: „Всичко е от Господа." То е зло. Те имат право, то е на Господа. Всичко е Негово, но всичко в света не е за нас. Аз ще ви докажа, че не е за вас. Аз ще нагорещя собата, 150–200 градуса. Казвам: Вземи си от огъня. Той казва: „Всичко е заради мене." Казвам: Този огън ще ви го подаря. Вие си вземете подаръка. Щом са изстинали въглищата, тия въглища ги вземете в някоя кофа.

Идва една сестра. Да ви приведа какъв е сега моралът. На една млада сестра дояли са ѝ [се] череши. Понеже имаме 2–3 череши, без позволение отива, качва се на черешата и тя иска да бере. Братът, който пази, я хваща и казва: „Не може да се берат. Ако всички идат така да берат, нищо няма да остане." Той ѝ взима чантата и разправя на мене. Мене ме интересува другата страна. Например да ви го приведа на вас. Сега идва сестрата да се оправдава. Иде при мене, че като ми разправя другите работи, казва: „Ще ме извиниш. Отидох там, исках да си откъсна две череши. Дойде този брат, невъзпитан човек и не ми дава череши. Има една сестра, към която има разположение, на нея носи, дава ѝ. Аз сама исках да си взема, на мене не дава." За да се оправдае, говори така. Аз не съдя, слушам, нищо не казвам. На младата сестра казвам: „Аз не обичам, това у тебе е лоша черта. Твоята погрешка си е твоя погрешка, че той носил на онази сестра – то си е негова погрешка. Че ти отиваш да береш без позволение, то е твоя погрешка. Ти искаш с неговата погрешка да се освободиш. Ако той прави погрешка, то е негова погрешка. Но че ти ходиш и даваш съблазън, то е твоя погрешка."

Не че е грях това. Аз казвам: Всеки един от вас има право да откъсне по една череша, най-много по три череши. Някои от вас като идат, напълват си джобовете, за другите не остава. Тук има череши. Аз никога не съм откъснал нито една череша. Вчера ми дойде наум и не можах да намеря. Доста хубави череши, но всички обрани. Като погледнах черешата, казвам: „Доста те обичат." Злото не е в това. Но аз, ако бях на ваше място, ще откъсна 3 череши, нека да остане и за другите да вкусят. 100 души по 3 е равно на 300. За 10 деня – 3000 череши. Така за всичките ще има. Тук мине един, събере череши, набере джобовете си, за децата и за жена си да има.

Любовта изисква да станем закон на себе си. Аз не искам да турям никакъв закон. Всеки един от вас трябва да се подчинява на написаните закони в него. Казва: „Някой брал череши." Много хубаво. Но знаете ли, онова, което вие правите, то ще се върне при вас. Закон има: Каквото кажете на хората, ще ви го кажат на вас. Каквото направите на хората, ще ви го

върнат – и добро, и зло, няма изключение. Туй трябва да знаете. Ако искате, вие правете добро, за да се върне добро. Другите работи, които правите, може би след един ден, два, след 3, 5, 10, 15, може да минат 10, 20, 30 години, ще ви се върнат.

Има едни пример, ще ви приведа. През 18-а година отиват германците, искат примирие. Французите се показват като победители. Не се минаха 20 години и французите отиват на същото място, в същото положение. Германците казват: „Как е? Ние когато идвахме при вас, как беше? Сега вие идвате." Ако идеш при някого, един ден, ако дойде при тебе, ти отгоре гледаш, един ден Господ ще те прати при него, и той отгоре ще те погледне. Тогава имате онзи пример, онази басня. Щъркелът повикал лисицата на гости, пък сварил яденето в едно тясно гърне. Той си турнал клюна и яде от гърнето. Лисицата близнала – не може да влезе муцунката ѝ. Лисицата повикала щъркела на гости и сготвила яденето в разлята паница. Започнали да ядат. Щъркелът тракал по паницата. Ако гърнето е с тясна уста, на гости си у щъркела. Ако паницата е разлята, вие сте на гости у лисицата. Ако сте с тясно гърло, вие имате характера на щъркела, ако сте с разлята паница, вие имате характера на лисицата. Казвам: Щъркел ли си или лисица?

Това са два метода само за изяснение. В дадения случай една хубава постъпка на лисицата ще поддържам. Например добрата постъпка на вълка коя е? Благородството на вълка е, че болна овца не яде. Хигиена спазва. Като побутне овцата по корема, казва: „Влизам в твоето положение. Никой вълк няма да те закача, докато си болна, бъди сигурна." Щом оздравее овцата, изменя се тяхното отношение. Вземете котката. Жабите ходят свободно край котката. Котката само ги побутне с крака си, но ако е мишка, може ли да ходи свободно? Веднага ще я хване и изяде. Жабите преспокойно може да ходят, а мишките – не. Защо? Защото жабите и котките не се обичат, нямат симпатия. Между мишките и котката има известна симпатия. Котката етикеция има, политиканка е тя. По-голям политик от котката няма. Щом влезе, ти ѝ дадеш нещо, тя с мек глас ще поизмечи, после ще дойде, ще се поглади, ще дигне опашката, ще започне да мечи. Казва: „Много добър човек сте. Като Вас друг не съм виждала." Само да се допре до крака, струва си. Върви му. Поглади се пак. „Пък децата Ви какви са, пък жена Ви колко е красива!" – ще обикаля, ще ходи около вас. Казва: „Тук е Царството Божие, във вашия дом." И като ви каже така, вие сте разположен и ще ѝ дадете нещо. Тя казва: „Много щедри хора сте."

Аз бих желал да имате този характер на котката. По някой път като върви, казвам: „Много хубаво постъпваш, но оставяш малко козина." Казва: „За

спомен. Туй, което аз го правя, то е – щедра съм.“ Аз зная, че тя не е щедра, но тя казва: „От козината си оставям един спомен, за доброто.“ Това е само мое тълкование. Ако го вземете буквално, че с котките се разговарям – разговарям се. Излизам от вратата навън, тя седи, чака нещо за ядене. Издава един звук, казва: „Дълго време да не се бавиш. Излизаш по работа, аз ще чакам, да си спомниш и за мене малко.“ Тя си има едно особено мечене. Аз го тълкувам така: тя не ми говори с много думи. Само един котешки слог има, който казва: „Ти в своята добрина ще имаш и мене предвид.“

Казвам: За котката е хубаво. Аз харесвам – има една хубава черта. Тя, като влезе вкъщи, ще изчисти краката си, ще помечи. Аз харесвам нейната чистота, но не може да ви я препоръчам като добър хигиенист за яденето, никак не я бива. Не бих желал вие да се храните като котката. Тя, като хване една мишка, с козината я изяжда, с червата. От това умират всичките котки. Хигиена на слънцето разбира – като изгрее Слънцето, ще намери някое място, ще си пече гърба. По всичките правила се пече. Ще обърне гърбнака да се пече, ще обърне гърдите си. Колко хубаво разбира Слънцето, да използува светлината му. Ако разбираше така и хигиената на яденето, тя би живяла 120 години. Но понеже не може да използува тия условия, едва може да живее 10–15 години, отива си.

Една добра черта. Целият английски народ се моли Бог да помогне на французите, да може да издържат добре изпита да им помогне.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
38-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 юни 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_06_21 Физически, духовен и умствен свят
лекция пред специалния клас

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВЕН И УМСТВЕН СВЯТ

„Отче наш"

Имате ли някаква тема? „Имаме." Каква е? „Съобразности." (Прочете се темата „Съобразности".)

Какъв процес е тогава съобразността? Към кой свят спада?

Много пъти говорим за физически, духовен и мислов свят, или Божествен свят. Какво разбираме под физически, духовен, мислов или Божествен свят? Каква съобразност има между тях? С какво се съобразява физическият свят, с какво се съобразява духовният и с какво се съобразява мисловият свят?

Да кажем, имате единица, делена на десет – 1/10. Или една стотна, или една хилядна. По какво се отличават тия дроби: една десета, една стотна и една хилядна? Да кажем, едно житено зърно, разделено на десет части, разделено на сто, разделено на хиляда части – по какво се различават? Едно качество, че са по-дребни. Но онуй разумното същество, което ги е делило, при една десета е иждивило по-малко време, при една стотна е иждивило повече време и при една хилядна – още повече. Значи те се различават, че времето при делението на тия части не е еднакво. Много важи тук времето, че ако закъснееш, какво бива, ако човек закъснее с една секунда? Ако ти закъснееш с една секунда и тренът ти пътува с бързина триста хиляди километра в секунда, и тогава кажете: няма нищо, една секунда. Но за една секунда тренът ще измине триста хиляди километра, той ще бъде триста хиляди километра далеч от тебе. Но представете си, че тия километри са километри на една микроба. Представете си, че едно дребно същество като микроба би извървяло триста хиляди километра, но мислите ли, че километрите на микробата ще бъдат така големи, както километрите на човека? Те ще съответстват, едно голямо съответствие ще има. Тогава от гледището на една микроба на какво разстояние ще бъдете далеч? Влизате в областта на физическия свят.

Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че вие разглеждате нещата откъслечно. Случват се неща от разни положения. Някой път вие мислите, както паякът мисли. Някой път вие мислите, както мухата мисли. Някой път вие мислите, както заекът мисли. Мисълта ви не е дълбока. По някой път мислите, както вълкът мисли, както мечката мисли, както рибата мисли – вследствие на това забелязвате в себе си едно

противоречие. Знаете ли как вълкът мисли? Или как мечката мисли? Сега какво трябва да разбирате под думата, какво нещо е мисълта. Едно от качествата, за да мисли човек – непременно трябва да има светлина. Без светлина човек не може да мисли. Тогава, ако кажете, че мисълта без светлина може, какво трябва да разбирате? Има тъмна мисъл и светла мисъл. Тъмна мисъл – отвън, а светла – отвътре. Светлата мисъл – отвън, а тъмната – отвътре. Какво разбирате? Един егоист човек – който е егоист, неговата мисъл е винаги тъмна, защото светлината е отвътре. Той за себе си много добре разсъждава, но за другите е тъмна мисълта, недовижда. Своите страдания ги чувства, но не страданията на другите. Ако хората по някой път са жестоки, то е по единствената причина, че те не схващат болките на другите. Ако биха схващали болките на другите, както своите, те щяха да се отнасят добре.

Но сега въпросът какъв е? Физическият свят е един резултат. Мисловият свят е причината, мисловият свят е подбудителната причина. Духовният свят, това са материалите, от които тази причина иска да създаде нещо. Законите се намират в духовния свят, във физическия свят имаме резултатите. Побудителна причина, закони и резултат – последствия.

Думата съобразност какво значи? Съ-образност – с образ значи, оформено. Каква е съобразността между главата и дробовете? Или между главата и стомаха каква е съобразността? Имаме една инстанция, една фабрика, в която стомахът възприема другите материали, приготвя ги и после тия материали се изпращат в дробовете и оттам се препращат в мозъка и в мозъка се обработват. И човешката мисъл се препраща навън.

Хората търгуват със своята мисъл, хората търгуват със своите чувства и търгуват със своите постъпки. Например, ако ви дам едно гърне, направено от един грънчар, бихте ли определили дали с мисъл го е правил, дали с чувство, или с воля го е правил. Как ще определите от гърнето какъв е бил този грънчар? Може ли да определите характера на човека по почерка на писмото му, дали е нервен, или е разположен, дали той мисли правилно? От писмото може да се определи какви са чувствата му, какви са постъпките му. От писмото може да се определи дали може да разчиташ на него, или каквото каже, не го изпълнява. От писмото може да знаеш трудолюбив ли е, или е мързелив, дали е ученолюбив, дали повече обича философия, или е религиозен, или не. Ще кажете как може да се определи? Там е работата.

Ако вие имате една площ, за умния човек всичките линии имат смисъл. Линията (1) е по-малко интензивна, (2) е по-интензивна. Тия линии се различават по своята интензивност. Сега тия линии са по лицето, зависи

тия линии какъв наклон имат. Например вие изследвате човешкото лице, казвате, че Божественият свят представя челото. Как ще си представите трите области?

Допуснете, че говорим за една духовна плоскост и за една физическа плоскост, как ще си ги представите? Представете си, че физическата плоскост представя права линия АВ. АВ, това е физическата плоскост. В духовния свят ще имате четири линии, плоскост. Тогава плоскостта в Божествения свят каква ще бъде? Три измерения ще има. Значи във физическия свят се представя с една линия, в духовния свят с колко? С четири линии. А в Божествения свят с колко ще бъде? Значи телата в Божествения свят не са тела, а плоскости. Плоскостта във физическия свят не е плоскост в духовния свят, но е граница. Тялото е граница на тесеракта. Как ще си представите вие тесеракта?

Така може да представите тялото. Имате едно тяло, което е физическо. Представете го като прави линии. Имате плоскост и тяло имате, което е от три измерения. Казваме, че между две точки може да прекараме само една права линия. Правата линия във физическия свят колко голяма ще бъде? АВ, това права линия ли е? Не е права линия. Колко точки имаме? Защото, ако вземем закона в теорията, че между две точки може да прекараме само една права линия, тук колко прави може да прекараме? Само една права линия може да прекараме, когато нещата са в статическо положение, но ако тия точки се движат, може да прекараме много прави. Тъй щото между две точки в движение може да прекараме много прави. Когато са в застой, може да се прекара само една права. Подразбираме, когато казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия, ние сме във физическия свят. Не може да се прекарат повече там, невъзможно е да прекараш две прави линии между две точки във физическия свят. В духовния свят може да прекараш много линии. В какво седи различието?

Да допуснем, че във физическия свят вие имате една ос, която се движи. Във физическия свят имате едно колело, което се движи около своята ос. Имате още една ос и друго колело, което се движи около оста, но самата ос не се върти. Колелото се движи кръгообразно, но колата като върви, осите седят хоризонтално. Човек, седнал на тия оси, той седи перпендикулярно на тях и със своите поводи кара коня да върви. Колата е физическият свят, конете – духовният свят, а човекът – умственият свят. Впрегнати едновременно, имате три движения: движи се колата, движи се конят, движи се и човекът. Човекът, който се движи, седи на едно място, конят върви по права линия, а колата се върти. Конят не се върти, той само огъва краката си. Каруцата върви, като се въртят четирите колелета. Колата се

движи, но в каруцата има едно положение на коня – хоризонтално оста споделя мнението на коня и конят, и той върви хоризонтално. Представете си сега, че имате такова сложно явление, фотографирате коня, фотографирате колата и човека. Казвате: имаме едно явление. Туй явление колко причини има? Участие взема конят, участие взема човекът, участие взема и каруцата, и тя върви. Каруцата ако откаже да се върти, конят не може да тегли. Ако конят се откаже да тегли, каруцата няма да може да се върти. Конят не е заинтересуван в каруцата и каруцата не е заинтересувана в коня. Тя пет пари не дава за коня и конят пет пари не дава за каруцата. Но човекът е заинтересуван и от коня, и от каруцата. Казваме, че той е причината. Впрегне каруцата и коня наедно и като се качи отгоре на каруцата, той се вози, конят тегли каруцата, а каруцата носи човека. Как става тази работа? Много пъти учените хора не може да си обяснят как е възможно конят да тегли каруцата, а пък каруцата да носи човека. Те разбират конят да носи човека, но каруцата да носи човека, как може да бъде. Ако кажеш, че каруцата носи човека, трябва тази каруца да я тегли някой. Сега, като влязат тия газове, каруцата върви без кон. Там гледам друго противоречие.

Вашата работа ето на какво мяза. Вие сте учен човек, свършили сте университет, да кажем, сте гимназиален учител или професор. Ако идете като професор при един хлебар, пак не се интересува, че сте професор. Изваждаш парите, дава ти хляба. Но ако му кажеш, че ти си професор, да ти даде хляб, казва: „Не, на професор хляб не давам.“ Защо не дава? Защото няма никакво отношение. Обаче, ако този професор има отношение към хлебаря, този хлебар има деца, син или дъщеря, които ходят в училището на професора, фурнаджията дава хляб. Защо дава хляб, кои са причините? Понеже дъщеря му или син му са в училището на професора, той вече има отношение. Вие по някой път се чудите как тъй природата да не взема предвид. Вие идете на фурната за хляб, професор сте, казва ви: „Не давам хляб.“ Вие се обидите. Децата на фурнаджията не са в училището. За да има човек отношение към природата, трябва да е направил нещо за природата. Ако ти не си готов нищо да правиш заради нея, какво очакваш тя да направи заради тебе?

Вие сега разглеждате въпроса и казвате: аз не искам да живея. Вие разумно не разглеждате въпроса. Най-първо, животът, това е един капитал, който е даден на твоя ум, на твоя дух. Казваш: аз не искам да обработвам този капитал. Ако ти не искаш да обработваш този капитал, ако земеделецът не иска да обработва нивите си, какво ще бъде отношението на земеделеца? Той, като изкара жито, царевица, пиперки, понеже хората имат нужда от тия продукти, той ще влезе в съприкосновение с тях.

Някои от вас казвате: „Аз не искам да живея.“ Тогава какво искаш да правиш? Често казвате: „Аз не искам да живея.“ Какво ще правиш вън от живота? Какво ще правиш, вън от живота какво е? Вие какво подразбирате, като казвате: не искам да живея?

Какво представя това геометрически? Тук е един стълб с четири подпорки – и отгоре, и отдолу прикрепен, за да не може да се мърда. Може ли тия черти свободни да са от главната единица? Имате краката (1), имате ръцете (2), имате гръбначния стълб, имате слънчевия възел – обратно излизат тия линии. После вече се образува главата на човека, М. Ако вие се бяхте спирали в живота да разисквате. Някой път вие не искате да живеете. Като прекараме една хоризонтална линия, туй подразбира, човек е разделен. Имате гъстата материя, в която човек е потопен, както растенията. Имате вече едно растение, под линията са корените, горе са клонищата. Човек е едно растение, което е излязло от гъстата материя: корените са в стомаха, дънерът е в дробовете, клонищата са в мозъка. Ако разгледате човешката нервна система, човек е двоен, две дървета преплетени са. Симпатичната нервна система е едно дърво и мозъчната нервна система е друго дърво, тогава преплитат се корените едно в друго. Корените на мозъка се преплитат долу с клонищата на симпатичната нервна система.

Ние влизаме в една отвлечена област. Например вашите чувства не произтичат толкоз от вашия мозък, вашите чувства произтичат от слънчевия център. Вашите мисли произтичат от друг един свят, свързани с една права линия. Казвам, когато вие казвате: „Аз не искам да живея“, вие разбирате този живот без мисъл, този живот, в който няма никаква мисъл, няма никакъв резултат, няма никаква радост. Туй се разбира: аз не искам да живея безсмислен живот. Така трябва да разбирате, когато казвате: аз не искам да живея. В себе си ще мислите: не искам да живея безсмислен живот. Не да се откажеш от живота. То е другата глупост, която може да направиш. Че ако в една вода има примесена кал и се откажеш от водата? Тази вода може да я пречистиш. Водата сама по себе си е чиста, тя не може да се окаля. Като тече, става чиста, калта ще остане на едно място. В сегашното ваше съществуване вие трябва да отделите калта от живота.

Да живее човек, значи да пречисти живота си. Този живот се пречиства чрез мисъл, чрез чувства. Два начина за пречистване може да има. Единият начин е чрез филтриране, другият – чрез изпарение. По този начин животът се пречиства чрез човешката мисъл. Човешкият живот се пречиства чрез чувствата, туй е чрез филтриране. Следователно вие казвате сега, защо страдате? В страданието ти пречистваш живота. То е филтриране. Да страдаш, значи да филтрираш, да пречистваш живота си. След туй калта остане на една страна. Чистият живот ти е потребен, за да

се ползваш от него. Онзи, който не разбира този процес, казва: не може ли без страдания?

Може без страдания, ако сте в някой друг свят, дето няма кал. Може без страдания, дето няма нужди. Щом има кал, страданието ще дойде като последствие за пречистване на живота. Вие задавате въпроса защо е така. Че как трябва да бъде? На вас може да направя един опит: да ви дам една дреха да я носите десет години и като я носите, да е нова, както е била в началото. Да ви дам една дреха и след десет години, като я носите, да бъде тъй нова, както в началото. Възможно ли е? Или пък да ви дадат един опит: да ходите боси в циганско търне, без да се убодете. Най-първо, когато един окултен ученик завърши своето развитие на съвършенство, те го турят да ходи в циганско търне и да мине между търнето, без да се убоде. Щом се убоде само на едно място, ще повтори опита. Щом минеш между циганското търне, да не се убодеш, да го заобиколиш. Колко умен трябва да бъдеш, че като минеш между търнето, да не те закачи нито един трън, с никого да се не скараш? Циганското търне, то е каруцата. Щом се караш с хората, то е циганското търне. Та и в умствения свят има доста циганско търне.

Добре сега, по кой начин вие ще филтрирате едно ваше чувство? Да допуснем, че един човек ви е обидил. Сега в какво седи обидата? Обидата седи, че си чул нещо. Може би туй, което си чул, да е право. Може да не е право, на неразбран език е казано. Когато във Франция става революцията, в Цариград един турчин в стара Турция казва, че във Франция станало революция. Друг, който не знае какво е революция, казва: „О, дай, Боже, и у нас да дойде!“ Знаеш какво е? Всичко с главата надолу се обръща. Да не ни дойде. Като казва, че във Франция има революция, турчинът казва: „Ишалла, и у нас да дойде.“ Когато на нас ни говорят на неразбран език, казваме: и до нас да дойде. Ти си чул нещо. Какво си чул? „Невежа.“ Шест букви този човек е изказал. Ти си ги чул, направил си едно съчетание, изкарал си един резултат и казваш: „Той ме обиди.“ Де е обидата сега? Невежа. Знаете ли на какво мяза? То е парфюмиране. Някой се напръска с екстракт от здравец или нещо друго, или от теменужка – мирише, но тази миризма излиза от друго място. Напръска се с някой екстракт, но туй ухание не произтича от човека. Туй как ще го наречете? Право ли е да се напръскаш? Право ли е човек да се напръска с розова вода? Отлично, право е. Право ли е да позлатяваме? Но ако ти позлатиш нещо и ще го продадеш за златно, крива е идеята, която е вложена. По повърхността е златото, но в съдържанието е друго. Казва: не е морално. Моралните неща са – каквато е повърхността, такава да бъде и вътрешността. Всяко нещо, което е, както отвън, така и отвътре, то е морално. Нещата отвън може да бъдат едни, отвътре други.

Та казвам, всяка мисъл, която има две лица, тази мисъл не е права. Две съдържания има. Науката във всичките факти, които има в целия свят, науката трябва да се организира, хармонизира, за да може да се възпитат хората. Геометрията пък допринася за възпитанието. Ако един нервен човек вземе да се занимава с геометрични или математични задачи, той ще стане по-спокоен. Даже ако някой е нервен, бих му препоръчал да се занимава с градинарство, с цветя. Ако някой е ленив, мързелив, бих му препоръчал да се занимава със зоология, защото животните са активни. Ще му препоръчам да се занимава с пеперуди, с бръмбари. Едно дете, колкото и да е лениво, щом види бръмбар, то тича отподире, ще стане активно. Ако аз бих възпитавал ленивите деца, щях да ги възпитавам с бръмбарите. Онези, които са палави, щях да ги възпитавам с цветя. Това са елементарни работи. Да не мислите, че някой, след като свърши училището, станал професор, и е бил палав, няма да бъде той и като професор палав?

Какво разбирате вие под думата палав? На палавия липсва му този център на съобразителност. Не се съобразява, не се смущава. Този, който не се съобразява, е палав. Вие пишете. Обиждате се вие. Когато пишете, че може да обидите другите, хич не му мислите това. Това е произвол. Като пишеш, в езика си ще туриш всичките думи, които не носят никаква обида, които носят една истина в себе си, да нямат двояко значение. Например как бихте направили тази дума невежа? Блажени невежите в грях. Ще ви обиди ли това? Ако ви кажа: вие сте блажени невежи, не познавате греха, тогава няма да се обидите. Ако ви кажа: вие сте невежи в доброто, тогава ще се обидите. Казвам, ние учим едно, а живеем друго. Между живота и онова, което учим, има голямо противоречие.

Тия линии може да се движат. В дългите линии движението е по-бавно, в късите е по-бързо. Колкото една линия се съкратява, толкоз движението се ускорява. Значи пространството се намалява. Тогава имаме удължаване на пространството, намаляване на силата или съкратяване на пространството, засилване на силата. Тогава във физиката имате закона: когато искате да скъсявате времето, иждивявате повече сила. Когато иждивявате повече време, пестите силата. Едно от двете. Кое трябва да се пести? Енергията трябва да се пести. Време имаме доста, енергия имаме малко. В органическия живот всичките хора правят погрешки. Те остаряват преждевременно, че харчат повече енергия, отколкото трябва. Старостта е недоимък на енергия. Че децата харчат по-малко енергия. Децата харчат само физическа енергия, старите харчат и физическа, и духовна, и умствена енергия, значи много разточителни са. Вие по десет пъти на ден се дразните, тревожите вестниците какво са писали, защо са писали, ами

защо е допуснато, няма ли някой закон? Има закон. Човек не изпълнява законите. Мислите ли, че като има закон, човек няма да съгреши? Бог тури закон в рая и казва: „Да не ядете от това дърво.“ Тури закон – какво стана? Въпреки закона хората пак направиха погрешка. Та някой път вие казвате: няма ли закон? Законът е, че ти ще станеш виновен. Законът никога не може да спаси. Туй, което спасява, е да се избавим от закона.

Сега бих ви казал една мисъл, тя е следната. Ако сте при един извор, дето водата никак не се разлива, и седите при друг, дето водата се излива, кой извор е по-богат, който се излива или който не се излива? Кой човек е по-богат, който прави погрешки или който не прави погрешки? Кое е за предпочитане? Тогава защо вие искате да не правите погрешки? Възможно е, но трябва да умрете. Щом искате да живеете, трябва да правите погрешки. Как ще примирите туй противоречие – трябва да направиш погрешка, за да живееш? Вие какво тълкувате да излееш водата? Ако не изливаш водата, всичко наоколо ще бъде сухо. Щом изливаш водата, ще започнат да никнат нещата и от твоите погрешки другите започват живот. Не е ли по-хубаво да направиш погрешка, че другите хора да живеят? Та не съжалявайте, че правите погрешки, но използвайте вашите погрешки. Използвайте погрешките си. На туй място, дето ти си направил погрешка, израснали са стотина череши. Череши има, тия череши ти ги продаваш и печелиш.

Та трябва човек да изважда своите заключения, да може да ги прилага. Доброто в света пониква. Мисълта е философия, която трябва да се приложи. Светлината е свързана с топлината, свързана е със силата, а трите са свързани с разумния живот. Ако всичко туй не го впрегнете на работа, ако може да мислите, ако мислите, ще образувате светлина. Ако имате чувства, ще образувате топлина. Ако съедините мисълта и топлината в едно, ще образувате силата. Тази сила е потребна в живота. Тогава пък ще дойде разумният живот. Това са онези резултати, от които произтича човешката радост. Туй, което радва човека, то е хубавото – резултат на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. То е разумното в света, което радва човека.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
21 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_06_23 Новият закон
неделна беседа

НОВИЯТ ЗАКОН

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 19-а глава на Евангелието от Лука: от 1-ви до 10-и стих.

„Духът Божи“

Тук се заговорва за новото в света, което иде. Говори се за новия закон. Светските хора говорят за новото в света. Новото се ражда, старото умира. В този смисъл старото ни плаши, новото ни радва. Туй, което умира и заминава някъде си, не го знаем къде отива. Казваме, че някой умрял, че заминал някъде. Че умрял – умрял, но къде е заминал? Онзи, който заминал, не пише вече, не казва къде е. Има две разбирания. Някой казва, че заминал някъде, уж че знаел, но няма съобщение. Друг казва: „Всичко се свършва и изчезва.“ Интересно е, че нещо, което е изчезнало, за него плачем. Плачем за една изгубена любов. Какво има да плачем за изгубената любов, като не е реална? Що ще плачем? Чудното е, че плачем за нещо, което се е изгубило. И като се е изгубило именно плачем. Защо ще плачем за изгубеното? Вярваме, че изгубеното пак можем да го спечелим. То е един закон.

В какво седи новото? Новото в света седи в онова, което освобождава човека. Туй, което освобождава човека, то е новото разбиране, новият закон, или новият живот. Може да го наречете любов, или знание, или истина. Каквото и да го наречете, туй е съзнанието, което дава новия подтик, което освобождава човека. То е онзи велик закон, новото в света. Човек трябва да изучава качествата на новото. Всички искате да живеете. Всички искате да бъдете богати, всички искате да бъдете учени, какво ли не. Всичките ваши желания са нужни, но има някои желания, не са естествени. В дадена епоха невежият да иска да стане професор – не е на мястото; и сиромахът да иска да изиграе ролята на богатия – не е на мястото. И слабият да иска да играе ролята на силния – и то не е на място. В природата съществуват такива понятия. Например една кокошка, която е толкоз страхлива, като чуе някакъв звук, избягва. Но щом като има десет, петнадесет пилета, така се наежи и става много смела. Даже някой от вас като се приближава, тя подскочи, клъвне го. Иска да каже: „Тия деца са мои, да се махнеш оттука.“ Ако волът се приближи, той помаха с главата и тя го клъвне по носа. То е така, волът е благоразумен, но някой път се случва, като клъвне някое куче, кучето се нахвърли върху нея, оскубе я и тя

избяга. Тъй щото, не всякога тази философия е вярна.

Новото в света седи в онова истинско разбиране на онова съзнание. Човек всеки ден да разбира в какво седи новото. Аз разбирам, новото седи като онзи извор, който тече. Този извор като тече, влиза в градината и градината се подобрява. След като тече изворът, като минава покрай градината и градината се подобрява. Онези, които стъпят в градината, и на тях им подобрява.

В новото играят три фактора: играе човешката мисъл, играят човешките чувства, играят и човешките постъпки. В новото взема голяма важност първо човешкият ум, човешкото сърце и човешката душа, вземат участие в новото. Новото в света, това е проявлението на Бога, защото новото иде и Бог е, Който иска да се прояви. Всички ония неща, в които Бог се е проявил, ние говорим за онзи момент, в който човек се проявява. Ти седиш скръбен, животът е обезсмислен за тебе. Казваш: „Нищо не ме интересува в живота." В онзи момент, когато проблесне малък лъч, животът се осмисли, придобиеш един вътрешен смисъл, няма да знаеш какво е, но се отвори пред тебе един свят – това е новото вече. Не мислете, че като влезем в новото, ще знаем всичко. То е един нов свят, който трябва да се проучва. Например, всички хора сега живеят в новото и не го разбират. Попитайте когото и да е на какво се дължи неговата добродетел. Че някой човек е добър, някой е лош, някой е силен, някой е слаб – той не знае на какво се дължи неговата сила. Силата на човека се състои в неговата мисъл. Нима на бойното поле, когато някоя пушка, която бие на четири–пет километра, или петнадесет, или двадесет, или петдесет километра, мислите ли, че тази пушка е глупава? Точно на целта бие. Удря точно. По една крива линия пътува. Мислите, че тази граната, която върви по този път, е глупава? Той е един обмислен път, по който тя върви. Когато говорим за свое добро, разбираме онзи закон: проявление на човешката разумност, в две посоки. Злото е разумно и доброто е разумно. В дадения случай има разбиране. Искате да знаете кое е добро. Ябълката, която изядеш, е добра. Онзи, който яде, той е лош. Но ти, който изядаш ябълката, тебе ти е приятно. Лошият се радва, а доброто страда. Хората разбират този процес обратно – че онзи, който се радва, е добър, а онзи, който страда, е лош. Прави са. Онези, след като извършат някакво престъпление, се радват, но след като се радват за своето престъпление, дойдат до страданието. Един престъпник, всеки човек, който страда, той показва, че е в пътя на някакво изправление. Онзи, който се радва, той за в бъдеще има да страда. Ако вие двадесет пъти сте се радвали, че сте изяли една кокошка, мислите ли, че за вас няма да дойде някое страдание?

Разправяха ми един пример. Един агроном ми разказваше, оплаквал се е

един земледелец от попови прасета. Вие ги знаете малките попови прасета. Съвременната наука е измислила нещо да се уморят. Дали едно лекарство, в почвата, яли и всичките попови прасета измрели. Като видял земледелецът, че са измрели, казва: „Да си нахраня кокошките." Толкоз много нещо били. Дал на кокошките и като се наяли кокошките, всичките измрели. Поповите прасета били отровени, той ги дал на кокошките, той искал две добрини. Измрели поповите прасета, но измрели и кокошките. Прасетата, които яли от лекарството, измрели и кокошките, като яли поповите прасета, и те измрели.

Сега, да кажем, старите хора вярваха в едно нещо. Индусите вярват в много богове. Те имат около тридесет и пет милиона богове, а тука в светии вярват. Че, всичките нещастия произтичат от това да вярваш в това, да вярваш в онова. Не вярваш в онова, което трябва да бъде. Ние, съвременните хора, трябва ни живот. Трябва да изучаваме в какво седи истинският живот. Искаш ти да бъдеш здрав в света. Здравето почива върху два процеса. Най-първо почива върху процеса на храненето. Храната отгоре отива надолу. Здравето зависи от дишането. Има нещо еднакво. Една по-рядка материя трябва да влезе в дробовете. Ако ти не дишаш тъй както трябва, не можеш да бъдеш здрав. Ако не ядеш, ще отслабнеш. Ако не дишаш както трябва, ще се задушиш. Сега мнозина изключват и казват, че някой път, например, процесът става неволно. Дишаш без да мислиш. Някой път детето може да се храни без да мисли. Но всичките процеси, които стават без да се мисли за тях, носят една рязка промяна. Човек, който диша без да мисли, той скоро ще заболее. Човек, който се храни без да мисли, и той скоро ще заболее, или скоро заболяват. Онзи човек, който като се храни, че мисли, който диша, че мисли, този човек може да бъде здрав. Мисълта е, която дава здраве; тя използува онзи процес на храненето. Сега, не само в храненето, не само мисълта влиза, но една храна, ако ти не я обичаш, не те ползува; и дишането ако не ти е приятно, ако не мислиш заради него, не може да те ползува. Значи храната, чрез която човек трябва да се храни, трябва да има една вътрешна връзка между храната, която приемаш. Живата прана, която приемаш, тя може да стане част от тебе и там е увеличението на твоя живот. Предава се на твоя живот нещо. Ти може да бъдеш здрав. Здравето не е нищо друго освен прииждане на новия живот в човека. Чрез въздуха прииждa нов живот в човека. Казваме: „Що е мисленето?" Мисленето е един процес, чрез който новият живот прииждa. Що е чувствуванието? То е един процес, чрез който новият живот иде.

Сега религиозните хора казват: „Да познаем Бога." Ти да познаеш Бога, трябва да Го познаеш като светлина, трябва да Го познаеш като въздух, трябва да Го познаеш като храна. Казва Христос за Себе си: „Ако не ядете

плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Казвам: Думите Христови са верни, ето в какво отношение. Във всичките плодове, които ние ядем, животът на Бога е вътре в плодовете. Във въздуха, който дишаме, животът на Бога е вътре във въздуха. Туй индусите го наричат прана. То е само название. Прана или животворна енергия или както и да го наречете, но животът на Бога се проявява във въздуха. Животът на Бога се проявява във всичките плодни растения. Животът на Бога, ние го намираме в [животните], ядем животните.

От гледището на Бога, не е грешно да изядеш една кокошка. Ако една река се влива в друга река, има ли престъпление? Ако по-малката река се влива в по-голямата, ако десет реки се вливат и образуват една голяма река, какво престъпление има тук? Ако човек изял десет кокошки, животът на кокошките се е излял в неговия живот, какво престъпление има? Живият човек мисли много по-добре, отколкото една кокошка ходи и рови. Какво е по-добре: да мислиш добре или да ровиш добре? Най-лошото седи в това, че като изядеш кокошката, наместо кокошката да мисли като тебе, ти започваш да ровиш като кокошката. Всичкото зло седи в това, че след като изядат кокошката, не мислят по-хубаво, но ровят по-хубаво – то е лошото. Щом започне кокошката да рови вътре в тебе, ти си влязъл в един по-нисш живот. Следователно, ако кокошката в тебе започне да рови, ти си станал лош. Ако кокошката в тебе започне да мисли, ти си станал добър. Аз похвалявам кокошката, когато страда. Съжалявам човека, когато се радва. Ако ти се радваш на кокошката, че си я изял, за да ровиш, аз те съжалявам. Ако страдаш, че трябва да учиш, кокошката да мисли като тебе, казваш, как ще науча тази кокошка да мисли като тебе, то е страдание. Как ще научиш тази кокошка да мисли. Ако страдаш по този начин, аз те облажавам. Казвам, ти си един умен човек.

Ние, съвременните хора, имаме доста доказателства. Ако един майстор вземе едно дърво, че направи един хубав инструмент, дойде друг, че може да свири на този инструмент, казвам, че са добри и умни хора са. Ако ти може да направиш една дъска да издава звук, ако ти може да направиш струни да издават звук, ти си от умните хора. Ако ти в света може от камъните да си направиш едно здание, и ако ти от своите врагове може да си направиш приятели, ти минаваш от умните хора.

Ние казваме, че целият свят от Бога е създаден. Принципно как ще обясните злото, което съществува в света? Казвам: Защо Господ направи света такъв? Злото в света не е създадено от Бога. Злото съществува в света и се проявява. Злото е една сила в света, то не е престъпление. Чрез злото стават престъпленията, но злото е една сила в природата. Доброто и злото съществуват като сили в природата. Тогава те имат отношение едно към

друго. Злото е сила, която трябва да се регулира от силата на доброто. Туй, което регулира силата на злото, е добро. Туй, което се подчинява на доброто, това е зло. Всяко нещо, което се подчинява, е зло. Злото в света трябва да се подчинява. Ако злото не се подчинява, тогава се явява грехът в света. Следователно, ако ти не се подчиниш на Божия закон, ще се роди грехът. Злото само по себе си е полезно. Те са полезни работи. Ако твоето добро в тебе не може да регулира злото, да регулира твоята мисъл, да регулираш своите чувства, да регулираш своите постъпки, това не е добро. Казвам: Силен човек е само онзи, който може да регулира злото в света. Ние, съвременните хора, казваме, че някои хора са зли. Но злите хора са и работливи. Вижте лошите хора в света какво са направили – навсякъде пътища, железници, чукове. Има топене на желязо, навсякъде работници. Забележете един кърт, като рови в земята, прави пакост. Ние го намираме за един престъпник. Като го извадиш, утрепаш го. Този кърт рови земята, защо я рови? Рови по единствената причина, че търси своята храна в земята. Къртът като търси своята храна, прави някаква пакост.

Казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от една трезва мисъл, от мисли, които хранят човека. Аз наричам истинска храна тая, която внася светлина в мисълта. Носи светлина в себе си. Има една животворна светлина. Тази мисъл, когато проникне, всичките противоречия, които съществуват в ума, хармонират се, изчезва обезсърчението, което се явява в човека. После има една топлина в човека, която като дойде, урегулира онова сцепление, човек, който е неподвижен. Много болести ще се излекуват чрез топлината. Сега ги лекуват с топлина. Много болести се лекуват и чрез светлина. Много болести се лекуват и чрез сила.

Та казвам: По някой път вие имате някаква мисъл, кацне във вашия ум. Много хора предчувствуват, когато ще умрат. Казват: „Аз си заминавам вече.“ Аз съм превождал един такъв пример. Във Варненско, някой си дядо Ради, на осемдесет и пет години – това ми разправяше един свещеник като факт, викат го. „Ела, казва, дядо попе, че нашия стар дядо си заминава.“ Синът му дошъл да вика свещеника. Казва: „Да вземеш чашата, да го пречистиш.“ Аз мисля, че той е болен на умиране. Едва దъха. Казва: „Ще си вземеш и чашата от църквата.“ Казва: „Отивам, гледам седи дядо Ради, турили му една паница с кюфтета и яде. Като го видях, киснах да се смея. „Дядо попе – казва, – ям си последния обяд.“ – „Има да живееш още двадесет години.“ – „Не, последният обяд [е] това.“ Казва свещеникът: „И за утре ти пожелавам две такива паници с кюфтета да изядеш. Няма да умреш. Отивам си.“ – „Дядо попе, стой!“ – „Няма“ – казва. „Излизам, отивам и току излязох до вратника, току се разплакаха, викат: „Дядо попе, дядо Ради умря.“ Върнах се, стана ми мъчно, че не го пречистих. Не можах да повярвам, че ще умре.“ „Отивам си – казва. – Последното ядене. Аз си

вървя по пътя.“ Свещеника викат, той си яде своите кюфтета, казва: „Викат ме за онзи свят, ще си замина.“ Викат свещеника да го пречисти. „Но като умря човекът, се върнах“ – казва свещеникът. Мисля, че не всякога яденето, този човек като яде, дояжда си. Когато на човека му тръгне като на дядо Ради, с кюфтетата, то е последното ядене.

Бих ви навел много примери, но няма да ви ползуват. Хората много мъчно се ползуват от поуката на другите. Мъчно е да убедиш хората, че трябва да живеят добре. Всеки казва: „Да имам пари.“ Че трябва да има пари, но парите трябва да бъдат в неговата кръв. Ако онази храна, която ти ядеш, не се превръща на кръв, твоят въпрос е свършен. Ако онзи въздух, който ти дишаш, ако той не образува едно горение, топлина вътре в тебе, да може да се ползуваш, ако твоите дробове не може да образуват топлина и ако чрез яденето не става онзи химически процес, отделянето на онзи истински живот... В тебе има една сила, тя е човешката душа, която е вътре в човешкия стомах и отделя Божествения живот и го внася в човешкия организъм; тогава човек започва да живее.

Ние, съвременните хора, искаме да знаем има ли живот или не. Че, по-голямо доказателство, че живеем, има ли? Ти искаш да докажеш, че за в бъдеще ще живееш. Кое е по-вярно: че си живял в миналото или че ще живееш в бъдещето или че сега живееш? Коя е по-голямата реалност? Миналото е минало. Трябва да го докажеш. То не съществува сега, далече е. Бъдещето, и то е далече, не го виждаш. Но настоящето го виждаш. Живота, който живеем. Казва: „Един ден аз ще умра.“ Какво разбираме под думата „умиране“? Щом започнеш да възприемаш онази храна, която не е естествена за твоя организъм, ти непременно ще умреш. На какво се дължат съвременните болести? Вземете смъртта от холерата – на какво се дължи? Това са дадени същества, които като влязат в човека, уморяват го. Холерата уморява само хора с нечиста кръв, тях мори. Тия същества в двадесет и четири часа с милиарди се умножават. Като се размножат, от изверженията уморяват човека, те го тровят.

Та казвам: Ако в твоя живот влезе една лоша мисъл, която се размножава, тя ще ти причини смърт. Ако нисшето влезе и кръвта е чиста, може да влязат колкото искат микроби, чистият човек, с чистата кръв, не умира. Казвам: В миналото религията е била наука да се подобри здравето на човека. Човек може да бъде здрав само като вярва в Бога, не тъй, както ние вярваме сега. Да вярваш в онова, което е вътре в твоето съзнание. Има нещо, което постоянно ти говори на съзнанието. Дойде някой беден човек, казва ти: „Постъпи добре.“ Ако той е гладен, казва: „Нахрани го.“ Ако е жаден, казва: „Напой го.“ Това е Божественото, Което ти казва: „Помогни на този, не отказвай.“ Четеш някоя книга, казва: „Чети, научи се.“ Изгрява

Слънцето, казва: „Иди посрещни Слънцето.“ Минаваш край някое дърво. Няма сянка. Туй, което навсякъде те учи да постъпваш, то е Божественото. Целият свят е предметно учение заради нас. Тогава ние, съвременните хора, сме направили един изкуствен живот. Ти ще направиш един апартамент, ще сложиш десетина столове. Глупави столове, мъртви. Малко с червено или някаква маса, или няколко картини. Целият ден се въртиш там, казваш: „Не зная какво ми стана, урочасах.“ Като погледнеш нагоре, издигни очите си към небето, да видиш тия звезди, които блещукат [– те] са все ангели Божии. Казвам: Ние сме в света. Кой управлява света? Сутрин като изгрее Слънцето, то е голям ангел, който слиза до нас и казва: „Да слушате Онзи, Който мен ме е изпратил, аз да ви служа. Аз ида от небето и всичките блага, които ви нося, Той ги е пратил. Аз ида да ви служа на вас.“

Сега учените хора казват, че Слънцето било толкоз голямо, един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Тълкуват неща, които не са верни. Ако човешкото тяло става голямо, кой го прави да става голямо, нали Разумното? Глупавите деца стават ли големи? Те скоро умират. Всичките хора, които растат, това са умни хора. Казвам: Ако искате вие да живеете, трябва да бъдете умни. Смъртта е наказание за онези, които не използуват Божиите блага или реагират на Божиите блага. Всеки човек, който реагира на Божествения живот, той е осъден на смърт. Тъй седи въпросът. Като греши човек, непременно щом ти не изпълняваш волята Божия, смъртта ще бъде едно последствие. Непослушанието! От какво дойде смъртта в света?

И тогава в Стария Завет, в Библията казват, че е ял човек от забраненото дърво. Понеже хората започнаха да ядат една храна, която не беше предопределена за хората. Бог им казва: „Да се храните от дървото на живота, а не от дървото за познанието на доброто и злото.“ Когато ти мислиш зле, то е дървото за познанието на доброто и злото. Когато мислиш добре, когато желаеш добре, когато любиш, ти се храниш от дървото на живота. На първите хора Бог каза да се хранят само от Любовта и да не бутат дървото на доброто и злото, но те не послушаха и вследствие на това дойде смъртта. Апостолът казва: „Колко съм лош и колко съм добър.“ Щом си лош и щом си добър, потребна е голяма наука, да знаеш как да регулираш в себе си злото. Казваме, че всички съвременни хора трябва да влезем в новия живот. Новият закон, това е любовта в света. То е новото, в новия живот. Щом мислиш за смъртта, ти не знаеш какво нещо е любовта. Любовта е, която ще освободи хората. Щом дойде любовта в света, тогава ще дойдат другите две спомагателни неща: ще дойде знанието, ще дойде силата, ще дойде и свободата. Любовта носи със себе си знанието като сила. Любовта носи със себе си свободата на човека. Тя го

прави свободен.

Сега ние разбираме, че щом обичаме, че се обвързваме. Тази любов, която обвързва хората, това не е любов. Любовта е единственото свободното, вътре в света, което прави човека свободен. Питам сега: Ако вие имате един инструмент, да кажем едно пиано или някоя цигулка, ако вие свирите на пиано, какво ще ви ограничи пианото? Аз съжалявам, че съвременните цигулари, които трябваше да живеят по сто и петдесет, двеста години (един цигулар може да живее хиляда години), а те едвам достигат четиридесет–петдесет години. От всеки клавиш, като го пипнеш, изтича живот. Този, който свири на пианото, чрез пръстите може да възприеме тия трептения на музиката. Онзи художник, ако знаеха художниците да рисуват както трябваше, те трябваше да живеят по хиляда години, а пък ако знаеха как да говорят, по две хиляди години щяха да живеят. Вие умирате, понеже не знаете как да свирите. Вие умирате, понеже не знаете как да говорите. Вие умирате, понеже не знаете как да рисувате. Христос казва тъй: „Думите, които Аз ви говоря, те са живот.“ Ти говориш. Ако твоята дума, която я изкажеш, не носи живот в себе си, тази дума е отрова. Защо си я изрекъл в света? Всяка дума, която излезе из твоята уста, трябва да бъде една проекция на Божествената Любов. „Думите, които Аз ви говоря, са живот.“

Та, казвам другояче: Като говорим, значи трябва нашият език да се облагороди. Ние, съвременните хора, какво ли не говорим. Даже свещените книги, като четат Библията, много мъчно е да четат Библията. Като четеш там, че Каин убил брата си, а друг на едно място дигнал една цепеница, блъснал и убил някого. Като четеш, искаш да знаеш защо убил брата си. Туй не е на място. За в бъдеще не трябва да питат защо Каин убил брата си. Каин и Авел не трябва да съществуват за тебе. Те съществуват в света на доброто и злото. Щом си в него свят, ще питаш защо Каин уби брата си, защо Авел не заел как да влияе на брата си. Каин, като по-силен от брата си, го претрепал. Ако Авел беше по-силен от Каина, като дойдеше при него, трябваше да го хване и да каже: „Братко, трябва да знаеш, че не съм от тези, които умират.“

Знаете ли защо умря Авел? Защото принесе в жертва на Бога едно агне. Господ казва: той даде повод, пример даде на брата си, научи го как да убива. Земеделец беше Каин и той принесе в жертва жито и димът пъплеше по земята, а димът от Авеловата жертва отиде нагоре. Каин като помисли, казва: „На Бога Му е приятно, като закла едно агне Авел. Аз като пречукам брата си, на Бога ще бъде още по-приятно“ и го принесе в жертва. В старите времена, има вярване, че хората се принасяли в жертва, жертва на боговете, за да бъдат благоприятни на Бога. Тогава го пита

Господ: „Къде е братът ти?“ и той излъга, казва: „Не го зная.“ Той казва: „Защо уби брата си?“ Онези, които са писали свещените книги, нищо не са говорили за това положение, понеже туй е един щекотлив въпрос. Казва: „Ти ме гониш от лицето Си, който ме срещне, ще ме убие.“ – „Ти – казва – уби брата си, голямо е наказанието, но който тебе убие, ще бъде много по-голямо наказанието му. Тебе няма какво да те убиват.“

Казваме ние закона: „Не убий.“ Не коли кокошките, не ги яж. Според новото учение, като вземеш една ябълка, ще я възлюбиш и ще ѝ кажеш: „Обичаш ли да ми дойдеш на гости?“ Ако не обича, не я вземай и не я яж. Ако не разбираш закона. Ако чуеш думите: „Аз ще се пожертвувам за тебе“, нека дойде, тази ябълка нищо няма да изгуби. Като влезе в тебе, ти ще я насадиш в твоята градина. Всяка семка на ябълката ти ще насадиш в своята райска градина и тя ще бъде едно златно дърво в твоята мисъл. Ако всичките ябълки, които ти си изял, станат златни дървета в тебе, туй ядене е на място. Туй трябва да бъде идеята на новото.

Да кажем, ние, съвременните хора, искаме да знаем какво е любовта. Ако на твоя ум не може да му дадеш най-хубавото качество, ако той не може да те посади в своя ум на най-хубавото място, това не е любов. Да възлюбиш ближния, това значи да го туриш в своята райска градина. Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце значи да живееш в райската градина, която Бог е създал. Щом не живееш в райската градина на Бога, извън Бога не може да живееш. Тогава и Бог трябва да живее вътре в тебе, в твоята градина. Такъв е законът сега в света.

Казвам: Ако за малките съблазни в света кажете: „Господ ме е забравил“, то е неразбиране. Бог никога не може да забрави онези, които Го обичат. Но всеки, който не обича Бога, Бог го забравя. Чудното е, че Онзи, Който ни разбира, не си Го разбрал, а онези, които не ни разбират, тях ние помним.

Знаете ли защо става това? Понеже ние живеем в два свята. Не само да живеем в света на Слънцето, да живеем в света на Луната. Денем спим, вечерно време, когато грее Месечината, гледаме я, отражение е това. Казваме: „Колко е хубава Месечината!“ Досега, ако останеше да се храним от Месечината, тежко ни и горко ни. Аз наричам любовта на Бога, това е Слънцето в живота, а любовта на хората, това е светлината на Месечината. Някой казва: „Да се обичаме.“ Не е лошо. Месечината има своя добра страна. Онези, които познават, онези, които насаждат кокошка, често, когато Месечината започва да се пълни, насаждат кокошката, а не когато се празни. На пълнолуние, че пиленцата да се раждат пълни. Аз уподобявам Божествената любов, това е Слънцето на живота, което носи живот в себе

си. Животът на Месечината, това е човешката любов, която съществува в света. Човешката любов е отражение на Божествената любов. На място е, когато е отражение. Когато едновременно живеем в Божествения свят и в човешкия свят, човешката любов е на място, но човешката любов не е на място, когато живеем само в човешкия свят, а не живеем в Божествения. Тогава тази човешка любов произвежда смърт. Всеки, който се е родил вечерно време и не е участвувал в Божественият ден, той е осъден на смърт. Всеки, който е роден денем и видял лъчите на Слънцето и го е намерил, той е жив.

Живеят ония хора, които едновременно живеят в човешкия и в Божествения свят. Аз считам човешката любов отражение на Божествената любов, тъй както светлината на Слънцето се отразява чрез Месечината. Та сега, така е направено. Онази слънчева енергия се предава чрез нас, предава се чрез нашия мозък. Нашият мозък засега играе ролята на светлината на Месечината. Онова, което дава живот в човека, то не се намира в главата на човека. Сега се приготвя отпосле да стане глава на човека. Туй, което мислим, не става; и да стане, то ще ни причини страдание. Зароди се мисъл в ума ти да направиш една голяма къща, четири–пет етажа, да имаш кираджии, да ти тръгне наред.

Знаете всички, които имате кираджии, как ви е тръгнало наред. Ти искаш да се ожениш, да ти се народят десетина деца, да ти тръгне наред. Всички, които имате деца, знаете как ви върви наред. То е човешкият ум, който мисли, че в многото деца седи щастието. В многото деца седи нещастието на човека. И в голямото богатство седи нещастието на човека. То е външно. Богатството на човека седи в това, което в даден момент ти може да използуваш за себе си. Ти си господар само на онова, което в даден момент използуваш и което съзнанието ти може да обхване. Да благодариш за благото, защото целият свят, който е създаден, той е създаден за тебе. Ако обичаш Бога, целият свят е твой. Всичко, което хората имат, е твое, пък и хората, като обичат Бога, всичко туй им принадлежи. Следователно, ако ние обичаме Бога, целият свят е наш. Ако ние обичаме Бога, всичко е за нас. Какво има да мислим, че сега да осъдим тоя свят? И онзи свят ще бъде наш. Без любов, светът не може да се владее, не може да бъде наш. Без любов, светът не може да бъде наш, без любов, вселената не може да бъде наша. Без любов, единственото стежание, достойно за нас, е смъртта. Сега всички проповядват едно учение. Проповядват, че като отиват в другия свят, ще отидат пред Господа. Ако умреш сега, и в онзи свят ще бъдеш какъвто си тук.

Ще ви приведа един пример: отива един английски мисионер във Великия Океан на един остров. Една вечер, като се занимавал, гледа, влиза един стар

човек с една брада и с добър изглед, седнал на стола и казва му: „Да се не уплашиш, аз, казва, не съм от живите хора, но съм от умрелите, много съм нещастен, аз съм англичанин. Бях владика. Преди двеста години живях в Англия един порочен живот, двеста години се скитам и не мога да намеря спокойствие на душата. Ти си проповедник, започни да ми говориш, да се обърна към Господа и да се спася.“ Поседял и помислил. Казва: „От този свят или от онзи свят?“ Започнал да му проповядва. На другата вечер иде и води още един със себе си. На третата вечер дошли трима, после четирима, петима, цяло едно събрание. Станали толкоз много, че той все проповядвал. Онези, които са се обърнали, не идели, но забелязали, че този проповедник отслабнал, заболял, дали му отпуска. Проповедникът само не заминал за другия свят. Но, когато отишъл в Англия, той изследвал и намерил, че туй, което му е казал онзи владика, е вярно. Намерил точно тъй, както му е казал. Намерил, че преди двеста години живял е такъв владика.

Някой казва: „Като ида в оня свят, ще служа.“ И там, и тук трябва да обичаш. Ако с любовта си и тук обичаш, и в оня свят като си, пак трябва да обичаш. Ако си в оня свят без любов и в този свят без любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо. С любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо.

Та казвам: Искам да влезете в оня свят с любов и в тоя свят да влезете с любов, отколкото да чакате без любов и да идете в оня свят. Не ви желаят в оня свят, без любовта.

Любовта към Бога е всичко в света. На вас, които разбирате: *Любовта към Бога е всичко в света*. То е живот. Ако обичаме Него, всичко друго може да обичаме. Без любов към Бога, нищо в света не може да се постигне. Когато Бог живее в нас и проявява Своята любов, ние можем да бъдем силни. Когато Бог не живее в нас и не проявява Своята любов, ние сме най-слаби. Всяко обезсърчение, това показва,че Бог отсъствува. Всичкото невежество показва отсъствието на Бога. Когато Той присъствува, ние сме силни и мощни. Отворете сърцата си сега за любовта към Бога. *Любовта е, която ще спаси света.*

Тайна молитва

37-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 23.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_06_23 Търпението
утринно слово

ТЪРПЕНИЕТО

32 утринно Слово

23 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Духът Божи.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.

Днес ще ви говоря върху търпението. Много пъти сме говорили върху него. На съвременните хора им липсва търпение. Постоянство имат. Човек може да постоянствува, има желание да постигне нещо. Може би вие имате разни мнения за търпението. Търпите някаква болест. Но това не е търпение. Имаш един чувал турен на гърба си, казваш: „Ще го нося." Това не е търпение. Когато вола на нивата е впрегнат, търпи, но това не е търпение. По своя воля не оре, но целия ден тегли оралото. Казвате: „Много търпелив е." Някой носи сиромашията, казвате: „Търпи." Да носиш страданието, това не е търпение. За да бъде човек търпелив, той трябва да бъде гениален по сърце, по чувства. За да бъде търпелив, той трябва да бъде гениален по воля. Търпението е едно от великите качества. За Бога казват, че е дълготърпелив. Ти посееш едно семе, очакваш някакъв плод. Трябва да бъдеш търпелив. Има големи деца, има и малки деца, има религиозни деца, има и философски деца. Аз наричам всички хора деца, които нямат търпение. Те бързат. Едно дете, като иска нещо от майка, си бърза. Иска начаса да му го даде. Мисли, че майка му може всичко да направи. Има някои неща, които майка му може изведнъж да направи. Поиска сладко от майка си, майка му има гърне със сладко, отвори гърнето, даде му една лъжица. Но някой път няма хляб, то иска хляб. Сега някои от вас при сегашните условия, може да идете на фурната. Но представете си, че хлябът и на фурната се е свършил? Трябва да чакате най-малко два часа, докато се изпече. Връщате се от фурната, че нямало хляб за вас. Чудите се, как тъй да не е останало един сомун. Искате да купите нещо, нямате в джоба пет лева. Чудите се, как тъй да дойдете до това положение, да нямате нито един лев в джоба си. Как тъй, провидението да не промисли заради вас. Който мисли така, той не знае, какво е търпението. Който мисли да има поне един лев в джоба си, то не е законът на търпението. Търпението е едно качество да издържаш. Ти

трябва да издържаш. Каквато и тежест да се тери върху гърба ти, ти трябва да имаш съзнание, че си герой, че може да носиш, че може да дадеш един добър пример на хората. Търпеливият човек може да се състезава с хиляди души и да ги накара да бягат. Десет хиляди души ги разпъртушини така, че всички вземат хоризонтално положение, да се сгушат. Един търпелив човек и хиляда души може да носи. Ако се качат десет хиляди, може и тях да носи, приятно му е като ги носи.

Вчера аз седя и размишлявам. Иде една сестра и казва: „Учителю, един рой се хванал на вишната, не го знаем откъде е дошъл. Хванал се на едно дърво. Защо се хванал и той не знае. Не намерил някоя дупка, но се хванал за един клон.“ Казвам: Този рой, дали е от нашите или отвън е дошъл, чужд. Ако е от нашите, не харесал тия кошери, излязъл малко да се разходи. Може да има най-малко 7–8 хиляди пчели, може и 9–10 хиляди да са. На брата му дошло на ум, взел един прът, закачил за него един кошер, намазал го с маточина, турил го отгоре на роя. Пчелите седят на клона, не влизат в кошера. Седят на купчина размишляват. Пък се задава дъжд, гръмотевици, ще ги накваси, те излезли на разходка със своята царица. Братът казва: „Чакай да вземем една кадилница, да ги накадим, да им кажем да влязат в кошера, понеже дъжд иде.“ Като нагласихме кошера, като ги накадихме, всички влязоха в кошера вътре. Тия пчели са излезли от един кошер. Пчеларите казват, че старата пчела, старата майка излиза из кошера. Каква е всъщност теорията, няма да се спираме. Те казват, че винаги от кошера излиза старата пчела, младата остава. Други твърдят обратното, казват, че старата майка остава в кошера, а новата царица излиза навън, младата отива в света да воюва. Всичките пчели от кошера не излизат. Определено число излизат. Другите остават. Ако се спрем да разискваме върху въпроса, коя царица излиза из кошера, младата или старата, ще се яви нетърпение. Някой път учените хора стават нетърпеливи, как тъй да не се приеме неговата теория. Като поддържаш една теория, тя най-първо трябва да съответствува на един факт като истина. Туй което твърдиш, като теория, така ли е, или само предполагаш. Не само трябва да предполагаш, но трябва да имаш един факт, на който трябва да се обуславяш.

Ти не може да бъдеш търпелив човек, ако нямаш любов. Търпението е външната страна на любовта. Следователно, чрез търпението ще знаеш, каква ти е любовта. Един човек, който е нетърпелив и любовта му е такава. Каквато му е любовта и търпението му е такова. Ако попиташ: „защо съм нетърпелив“, ще ти кажа: „Защото любовта ти е малка.“ Защо съм търпелив? Защото любовта ти е голяма. Представете си един кошер от 30 хиляди пчели, ти го знаеш, повдигнеш го във въздуха. Или ако дигнеш десет хиляди хора в един салон като нашия, дигнеш ги във въздуха и ги

понесеш. Какво ще кажете. Че онзи, който кара земята, не ви ли носи на гърба си? Като казваме, че ни носи на гърба си, то е вече нашето съзнание. Ти съзнаваш, че трябва да бъдеш търпелив. Има два вида търпение, едното, с което се издържат неволите в света. Има и нещо неприятно, което трябва да се издържи. За пример, бременната жена носи едно дете в утробата си, трябва да има търпение. Всичките майки имат търпение, но много деца, като се родят са нервни. Тази нервност се дължи на майката. Тя като го носила, била нервна и детето става нервно. Ако майката, докато носила детето, е била търпелива и детето ще бъде търпеливо. Ако майката има любов и детето ще има любов.

Каквото е било състоянието на майката през време на бременността, такова ще бъде състоянието и на детето. Някой път вие мислите да обърнете някой човек. Може да го обърнете, но то е едно състояние. Може да го родите, но и там има качества. Туй дете може да бъде търпеливо, пък може да бъде нетърпеливо. Роден е той, но от кого е роден? Сега аз говоря за едно раждане. Има една философия, непрекъснат възход. Всеки ден вие се раждате. Вие тази сутрин сте се родили, вечерта ще остареете, ще легнете да спите, утре пак ще се родите. Ден след [ден, б.р.] вие се раждате, остарявате и придобивате известна опитност. Сега по някой път вас ви е страх от старостта. Старостта е един възрастен човек. Старостта е един богаташ, който иска да има слуги да го носят. Вие имате едно съзнание, че едно време вие сте били млади. Сега имате съзнание, че сте стари. В какво седи вашата младост и вашата старост? Казвате: Едно време аз не разбирах. Едно време не си разбирал, но си бил по-весел. Сега, като си разбрал много работи, станал си малко песимист, гледаш мрачно на живота. Обезсмислил се е. Питам в какво седи това обезсмисляне? Един [ден, б.р.], като се обезсмисли животът ти, него ден ти не си се родил. Всеки ден се раждаш от една майка. Вие вземате идеята „роден от Бога". Въпросът другояче седи. Ако всичките хора бяха родени от Бога, ние може да оправим света, като кажем, ще се оправи света. Но сега има някои работи, като ви говоря, вие ще кажете: „Може ли да бъде така или не?" Вие сега имате известни възгледи. Вземете един религиозен човек, един владика, той си има корона, има си мантия, излезе там в църквата, ще си покаже ръката на всичките, те трябва да я целуват. Погледне този човек с короната, казва: „Знаете ли, кой съм аз? Аз съм владика с корона на главата." Ако беше тази корона Божествена, той щеше да заповядва на целия свят. Той има корона, но утре го хване някоя болест, дойде лекарят, казва: „Трябва да се тури инжекция." И владиката се огъва на инжекциите. Трябва да го лекуват. Той е помазаник на Бога, има нужда да му турят инжекция от някакъв серум, за да оздравее. Ако вие сте един владика, как ще си обясните туй противоречие?

Един брат, хванала го една болест и той ми казва: „Ще ида в Бургас да се лекувам, да ми стане по-добре, да прекарам по-лесно.“ Казвам: „Може да идеш.“ Аз го виждам, че ще страда, но нищо не му казвам. Той мислеше, че като иде в Бургас ще му бъде по-добре. Казвам: „Добре ще бъде.“ Отива той в Бургас и пише оттам: „Учителю, загазихме съвсем.“ Казал му един лекар, че ще му направи операция и за три–четири деня ще му мине. Като му направили операцията, не само че не му минава за три–четири дни, но месец минава и не му минава. Идат и ми казват: „Отива братът.“ Казвам, не е лошо да иде в оня свят. Какво има, като иде в оня свят. Стига да е готов. Казвам, в дадения случай, този брат го учат на търпение. Той досега носеше неволята, доста за търпелив минаваше. Кой как дойде казва: „Много търпелив брат, такъв търпелив брат не съм виждал, хич не се тревожи.“ Не се тревожи така, но го виждам в Бургас се тревожи. Казвам, няма нищо, той ще остане, трябва да се научи на търпение. Иде братът тук, гледам го съвсем закъсал. Казвам му да иде да го прегледа един, аз не вземам никакво участие в лекуването му. Иде той. Онзи намерил работата много сериозна. Казва: „Я оживее, я не.“ Много сложна е работата. Казвам: „Нека му определи диагнозата, каква е. Казвам, ще оздравее.“ Кажете сега: Как ще оздравее? Всичко зависи в света от онова състояние, вътре на търпението на човека. Ако човек е търпелив, той може да постигне много. Казвам: „Трябва да научиш търпението.“ Щом научи търпението, той ще оздравее. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно, каквото кажете ще бъде“. Ще бъдат нещата, ако са разумни. Нали човек казва: „Може да бъда поставен на голямо изпитание.“ Преди години тръгвам от Варна и пристигам в Пазарджик. Там ходих при един приятел, за пръв път минавам. По особена програма вървим. Аз му казвам: Еди-кой си ден трябва да тръгнем и да вървим в София. Иде един евангелски проповедник и му казва, че еди-кой си ден ще идем в София. Проповедникът казва: „Не казвайте, че еди-кой си ден ще тръгнете за София, но кажете: Ако е рекъл Господ.“ Той казва: „Него ден ще вървим.“ Казва: „Не може така да се говори. Него ден може нещо да се случи.“ Аз оставих на него да вземе файтон, но той обича своите търговски работи, ходил и забравил да поръча файтон. Пък гарата е три километра от къщата. Гледам файтон няма, пък трябва да вървим. Излизам вън, гледам един кон, свързан и една каруца при него. Казвам: Отвържете коня, качихме се на каруцата. Човека, чиято бе каруцата ни настигна и му казвам: „Колкото ти струва, ще ти платим.“ Проповедникът и той се качи на каруцата. По едно време, една клечка излязла от оста, спряхме се. Казвам: „Върнете се десет крачки назад.“ Намериха клечката, поставиха я на мястото ѝ, стигнахме на гарата три минути преди да тръгне влака. Взехме си билет, качихме се на трена. Казва ми моят познат: „Не зная, какъв беше този дявол.“ Рекох, не е дявол това. Проповедникът мисли, че ние като кажем, че ще идем в София, ние разпореждаме работите, както ние искаме. Той мисли, че по Бога мисли.

Той казва: „Аз мисля право, вие мислите криво.“ Като се качихме на гарата, аз му казвам: „Сега и ние мислим право и вие мислите право.“ Нашето учение се постави на опит. Каруца нямаше, намерихме. Клечката излезе навън, намерихме я. Тренът дойде и навреме се качихме. Божествено е нашето учение. И твоето е Божествено, но още не е проверено. Нашето е проверено. Когато по твоето учение намериш колата и клечката и се качиш навреме и то е Божествено. Всяко нещо, което става навреме, то е Божествено. Всяко нещо, което носи светлина в ума на човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи топлина в човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи сила в човека, то е от Бога. Онова, което е Божествено, то е общо и е достояние на всичките хора.

Има някои хора, като ги видя, аз зная, че ще останат още на земята. Да ви кажа, как го зная, не мога да ви кажа, но го зная, че ще седи още на земята. И да иска да умре не може. Не го искат, няма място определено за него. Искаш някой път да се качиш, няма място, на трена, или няма място в автомобила. Някой път не искаш да идеш, пък си заставен да идеш.

Казвам: Всичките изпитания, които идат на хората, са за да се усили търпението на човека. Представете си един баща, който е чувствителен човек, пък има палаво дете. Дава му всичките средства, книги, но то бяга от училище, не слуша майка си, обича да побива братчетата и сестричетата си. Аз в България само веднъж видях един търпелив човек, в Пловдив беше, евангелист, който приблизително минаваше за търпелив, човека. Той седнал, чете една философска книга, детето му се качило на гърба му, тегли косата му, закача го. Той се пообърне, поусмихне се казва: „Ти ще поумнееш като станеш като мене.“ Нищо не му казва, не го бута. Детето пак се качи на гърба му, пак го погледне. Той, бащата, чете книгата. По едно време го снема от гърба си, поставя го до себе си и казва: „Я издекламирай нещо, този човек иска да знае, колко си учен.“ Изпъчи се това дете, доста самонадеяно, започна да декламира. – „Виж го ти какъв Панголозин!“ Пан значи голям. Рекох: „Той е професор, опитва ти търпението.“ Казва ми: „Идеалист бях едно време, пишех любовни писма, на този пишех и той ми пишеше любовни писма. Аз му пишех докато дойде на земята. Казва: Татко, всичко се уреди. Сега виждам, как се урежда, не слуша. Няма нищо, каквото дал Господ, трябва да го нося.“ Казвам: Този беше един светски човек и имаше търпение. Виждам, че той носи от миналото търпението. Казва: „Едно на гърба ми.“ Казвам: Ти на гърба си едно не може да носиш, Господ има милиони. Някой от вас носите една неволя и нея някой път не може да я носите. Тази неволя седи на гърба ти. През всичките условия, през които ние живеем, кой е който разпорежда със съдбините? Ние търсим. Всеки ден хората се раждат, умират, на този кракът счупен, на този ръката, другиму главата пукната.

Някой се разболял, влязъл в болницата, хиляди болести има. Някому направили операция, не заздравяла раната. Как ще си обясните тия работи?

Нещастията в света произтичат от малкото любов, която хората имат. Нещастията на хората произтичат от малкото търпение, което хората имат. Но търпението е външен резултат. Човек не може да стане търпелив, докато неговият ум, неговото сърце и неговата воля не са взели участие. Даже някой път, щом започнете да ставате нетърпеливи, трябва да знаете, че ще ви дойде някаква болест. Щом започнеш да се нервираш, някаква болест ще ти дойде. Щом боледуваш с търпение, скоро ще оздравееш. Защото не е мъчна работа, като знаеш как. Ако отиваш на една фурна и имаш пет лева, на фурнаджията като покажеш пет лева, хляб ти дава. Ако вземеш хляба и не дадеш парите, казва: „Върни хляба.“ Защо петте лева имат по-голяма сила отколкото твоите думи? Ти отиваш в църквата и гледаш, дали ще се прекръстиш. Ако се прекръстиш, мислят, че си религиозен. Дойдеш, ако изчетеш Отче наш, ще те считат за вярващ, ако не четеш Отче наш, не те считат за вярващ. Човек трябва да направи нещо. Не е мъчно човек да направи нещата, ако знае как. Всичката мъчнотия седи, че човек не знае. Човешкият организъм е в състояние сам да поправи работата. Не мислете, че един лекар отвън може да ви лекува. Лекарят, който лекува е вътре в човека. Лекарят от вън донася един малък импулс, една малка запалка, поощрение, побуждение. Достатъчно е да кажеш на един човек, че той ще оздравее и той ще повярва в това. Той да не казва: „Как ще оздравея?“ Щом му кажеш: „Ще оздравееш!“ – ще оздравее. Щом една болест не се маха, тя е дошла да се научиш на търпение. Сега няма само ревматични болки. Има един любовен ревматизъм. Любовен ревматизъм, от който всички страдате. И млади и стари страдате от любовния ревматизъм. Ние, съвременните хора не сме достатъчно изправни със себе си. Тебе те е страх да признаеш, че носиш в себе си Божията любов. Дойде някой и ти говори, иска от тебе, проси ти нещо. Но има едно просене от което трябва да се освободите. Едно дете постоянно иска: Мамо, това, мамо, онова. Тези деца са своенравни. Има деца, които просят, но носят страдания, три, четири деня гладувало, седи тихо и спокойно, не иска. Усещат, че този човек има нужда, помагаш доброволно, този човек носи търпеливо. Към такъв човек може да имаш любов. Той не иска от тебе. Той няма обуща, скъсани му са обущата, седи спокойно, не казва нищо, не казва, не прави сравнение с тебе, който си хубаво облечен и шапка имаш, а аз съм окъсан, недоволен. Той казва: „Аз ходя обут с бащините ми обуща, които Бог ми е дал.“ В човешките работи бос ходи и гологлав ходи. Ние, щом видим, че един човек няма хубаво палто, щом ходи бос, казваме, че е осиромашал. Ако ходи гологлав без шапка, казваме, че е осиромашал. Сега не искам туй да стане един култ. Ще бъде смешно,

ако искаме да се покажем, че гологлави може да ходим и боси може да ходим. Аз за пет минути мога да направя едни обуща. За пет минути ще си направя едни обуща от плат. Прекарвам показалеца, турям ги, натъквам ги на краката си. Вие се чудите сега, как може да стане. Че не е ли чудно, един човек свири на цигулка и за една вечер взема 50 хиляди лева. Вие 50 хиляди лева не може да ги спестите за 20 години. Той като направи няколко движения с ръката по цигулката, от единия до другия край по струните, прави тия пермутации, плащат му. Как този човек заставя хората да му платят 50 хиляди лева за неговото изкуство.

Един американски милионер повикал един знаменит виртуоз в Америка, поканил го той да му плати хиляда долара възнаграждение. Милионерът имал едно кученце и казал: „Свирете." Като започнал да свири, кучето се разлаяло. Казва: „Достатъчно." Изважда и му плаща. Питам сега: Защо му плаща? Той казал, че кучето разбрало, че той добре свирил, понеже се разлаяло. Милионерът така вярвал, че като се разлаяло кучето, музикантът добре свирил. Вие ще наречете този човек ексцентричен. Няма никаква съобразност там.

Някой път може да искат да опитат вашата вяра. Има сега една сестра, се разболяла. От 5,6 месеца, тя не излиза, държи се загъната в дрехи, да не я лъхне вятър. Казват: „Отива си сестрата." Ами че аз се радвам, ако си отива. Да иде при баща си. Щом е свършила училището да си върви със своя диплом. Казват: „Много е отслабнала." Казвам: Всеки, който отива на онзи свят все ще отслабне. Ако е тежък не отива. – „Какво да се прави, не може да яде." Хубаво е, нека се научи да яде както трябва. Не трябва много да яде, само парче хляб. .„Не може да приема стомаха ѝ." – „Че още по-добре." Като излиза навън, гледа ме и си казва: „Колко е особен този Учител." Казвам: „Да излезе да се разхожда." .„Не може да се мърда." – „Рекох, може да се мърда." Тя не може да се мърда, пък иска мене да размърда. Друга сестра иде и ми разправя: Огън има, голям огън. Казвам: Хубавите работи на огън стават. Пекат някоя скабрица на скара. Тя се пържи, той гледа, дали се е зачервила скабрицата отгоре. Тя се пече, той я обръща, като се опече, радва се. Като я извадят, работата не е свършена, турят малко лимон, масълце. Отлична работа. Нали вие сте яли такива скабрици. Сега това е в преносен смисъл. Една хубава дума казана, това е една скабрица, хубаво изпечена на скара. Едно хубаво чувство, това е една скабрица опечена. Една хубава постъпка, това е една хубаво опечена скабрица. Казвате: „Ние сме вегетарианци, не ядем риба." Аз казвам: Ям, по три ги ям и бих желал и вие да ядете такива скабрици, опечени хубаво. Има умствени скабрици.

Сега трябва да бъдем всички образец. Онова, което Христос е направил и

онова, което светиите са направили, то е поощрение за всички. Каквото Христос е направил и ние може да го направим. Каквото вие правите и аз мога да го направя и онова, което аз направя, и вие може да го направите. Всеки може да се научи да свири, всеки може да се научи да пее, понеже всички имате условия. Всеки един човек, който има една отлична глава, едно отлично сърце, едно отлично тяло, той е изпратен на земята да върши волята Божия. Всеки един човек има една специфична мисия. Има някои работи, които само някои от вас може да ги свършат, да ги направят. За пример, в природата как е. Това, което първият пръст може да го направи, вторият не може да го направи. Това, което вторият пръст може да го направи, третият не може да го направи. Това, което третият може да направи, четвъртият не може да направи. Четирите като се съединят могат да направят това, което сами не могат да направят. Да кажем, ако ти вършиш една работа с дясната ръка, ще имаш един резултат, ако правиш една работа с лявата ръка, ще имаш друг резултат. Ако аз лекувам с дясната ръка един болен човек, след като оздравее, този човек ще поумнее. Ако го барам с лявата ръка, този човек ще оздравее, няма да поумнее, но ще стане по-добър. Ако го барам с двете ръце, то е по-добре. Пък на един човек, за да му предадем всичките хубави качества, едно училище трябва да мине. Ако един човек го погледна добре, ако един човек го изслушам добре и ако той ме изслуша добре, когато му говоря, ако го пипам добре, ако го бутам с крака добре, аз му предавам нещо хубаво. Всякога от краката, от ръцете, от очите, от ушите излиза нещо Божествено. Когато аз ви говоря, и ако вие ме слушате, може да се ползувате. Някои от вас ще кажат: „Ние сме слушали тези работи." Разбрана е само тази работа, която е опитана, ще бъдете доволни. Вие сте жаден. Давам ви чаша вода, вие я опитвате. В опита ще се образува връзка между мен и вас, или между когото и да е. Законът е същият. Ония блага, които Бог ни дава, ни свързват с Бога. Бог ни дава дрехи, сме свързани с Бога, ако опитваме благата му. Ако Бог ти дава едно страдание, защо да не го опиташ? Ако Бог ти дава една сиромашия, защо да не я опиташ? Тази сиромашия е на място. Всичко онова, което Бог ни дава, трябва да го опитаме, да видим, хубавата страна. Всички Божии работи носят едно благословение. Няма Божествена мисъл в света, която да не носи своето благо. Няма Божествено чувство, което да не носи своето благо. Няма Божествена постъпка, която да не носи своето благо. Ако дойде една болест, то е благословение. Ако дойде една сиромашия, то е благословение. Ако дойде знание, то е благословение, ако дойде добрина, то е благословение. Но и най-противоречивите неща, като дойдат, от Божие гледище, то е благословение. Писанието казва, че всичко, което се случи на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро.

Светът сега се намира в едно противоречие. Мислите ли, че онова, което

англичаните вършат е право? Мислите ли, че това, което германците вършат е право? Право е то. Ние, които разбираме нещата, не взимаме ничия страна. Защото не знаете, каква е целта на съвременното човечество. Българите имат една поговорка, казват: „В къщи петелът пее, не кокошката.“ Хубаво, ако в къщи винаги само петелът пее, а кокошката никога не кудкудячи, какво ще стане? В дадения случай, когато петелът пее е на място, но и когато кокошката кудкудячи, е на място. Чудни са хората, когато правят сравнения. Художникът трябва да рисува с боите си. Музикантът трябва да вземе лъка си и да свири. След като е работил, художникът има нещо, една картина. Цигуларят след като свири, картина няма, всичко се носи из въздуха. На ушите е тази картина. Може да мине ден, два, три, година може да мине и музиката ще остави нещо, отпечатало се. Казвам: Не е само четката, не е само ръката, но и с езика си, когато говориш, с очите си когато гледаш, може да оставиш нещо. Казваш: „Веднъж срещнах един човек и той ме погледна много мило, погледа му няма да забравя.“ Години са се минали, ти не можеш да забравиш хубавия поглед. Една хубава постъпка, една хубава мисъл, едно хубаво чувство оставя, едно вечно впечатление в човека, който отива и в другия свят.

Та казвам: Истинският баща в света е само Онзи, от който излиза любовта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза мъдростта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза истината. Истински син е само онзи, който е приел любовта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел мъдростта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел истината на бащата. Казвам: В тия времена, всички вие трябва да приложите Божията Любов, Божия закон. Аз наричам закон само онова подбуждение в дадения случай, което подбужда сърцето ти да възприемеш любовта. Аз наричам закон само онова подбуждение, което кара умът ти да възприеме Божието знание. Аз наричам закон онова подбуждение на волята, което те кара да възприемеш онзи факт на истината, която ще те направи свободен. Казва Христос: „Онзи ми е брат, майка, приятел, който изпълнява волята Му.“

Та казвам: За да изпълниш волята на Бога, без търпение не може. Всичко, което ни се случи, да благодарим за него. То е един процес. Не да го разправяме на другите. Аз говоря за една вътрешна опитност в себе си, трябва да бъде тъй. То е един вътрешен свят. Но да бъдем търпеливи сега. Някой път аз зная, какво нещо е търпението. Моето съзнание е всякога будно. Като иде някой човек, иска да ме опита, колко съм търпелив, да ме сатне. Никога не трябва да се смутим, каквото и да дойде. Иде при мене един и ми казва: „Дотегна ми да живея.“ Аз се усмихвам, казвам: „Ти още не си живял.“ Казва: „Дотегна ми тази сиромашия.“ Ти още не знаеш, какво нещо е сиромашия. Сиромах е онзи човек, който е обикнал

сиромашията, че види хубавата страна на сиромашията. Докато не видиш хубавата страна на сиромашията, не си сиромах. – „Аз съм богат човек.“ Ти докато не опиташ богатството, не си богат. Ти докато не обичаш богатство, какво можеш да направиш с богатството. Един богат човек, бих желал, да има една хубава библиотека, един орган да свири, да има една хубава стая за молитва, да има няколко души професори, пък този богатият човек да е свързан с всичките бедни хора, всичките хора да му бъдат любезни братя, да не се плаши. Наричам богат човек онзи, на който кесията не е затворена, на който чешмата не е затворена. Чешма, която се затваря е слаба, чешма, която не се затваря е силна. Сега не казвам, че трябва да се затвори. Има чешми, които трябва да бъдат затворени, обаче не се позволява Божествените чешми да се затварят. Човешките може да се затварят, Божествените – никога! Дойде човешката любов, обърни ключа, дойде Божествената, остави я да тече. Има едно богатство, човешко, има едно богатство, Божествено. Има едно търпение човешко, има едно търпение – Божествено. В Божественото търпение ти влизаш в положението на всичките хора. Една задача му е дадена, виждаш го той плаче. Скърби, той трябва да скърби. Охка, трябва да охка. Върти се, трябва да се върти. Въртенето е гимнастика, упражнение. Наблюдавал съм болните. Като ги гледам, усмихвам се, намирам, че прави хубави движения. Казва: „Ти никак не влизаш в положението ми. Не знаеш, какво ми е. Ти се смееш.“Казвам: „Мене ми прави голямо удоволствие, като те гледам. Ако ти не беше болен, нямаше да правиш такива движения.“ Казва: „Да не ти дава Господ.“ Казвам: „Аз ходя да ги търся. Ти си специалист, затова дойдох при тебе.“ Ако вие вземете само външната страна, смешен става човек.

По някой път в източната философия говорят за търпението. Знаете, колко мъчно е човек да търпи. Седнете сутрин спокойно и стойте, без да си мърдате очите половин час, мисълта да е концентрирана, да мислиш, че всичките ти работи са уредени. Като седиш, ще се яви щипеница, ти седиш спокойно. Никаква лоша мисъл да не мине в ума ти, че работите ти са наред. Десет минути така да седите. Ще ви дойдат разни мисли. Някой ще хлопа на вратата, някоя муха ще мине, ще обърне вниманието ви, някоя бълха се скрила, ще ви ухапе, не трябва да се помърдате, да бъдете страж на всичките неща. Нищо да не ви смущава. Веднъж препоръчах това на един брат и той ми каза: „Като правих онова, което ми препоръча, заспах.“ Да се концентрираш, без да заспиш поне пет минути. Много мъчна работа е да се концентрираш, поне пет минути, да не допуснеш нищо лошо в ума си. Като се концентрираш ще ти мине мисълта, какво ли става сега във Франция, какво ли става сега на небето, какво ли става в ада. Кажи си: „Нито ада ме интересува, нито небето ме интересува в дадения случай, интересува ме само настоящето, което Бог ме учи, урока, който

имам.“

Тогава аз превеждам един пример. Той е следният. В древността, осъдили един философ, който много философствувал, казал едно изречение, за което го осъдили на смъртно наказание. Понеже бил много учен, царят искал да го избави и му казал: „Ще ти турим едно гърне пълно с мляко догоре на главата, да обиколиш целия град, и нито една капка да не излееш, тогава ще бъдеш свободен от наказанието.“ Обиколил той града и като се върнал го попитали: „Какво видя около града?“ Казва: „Нищо не видях.“ Туй гърне аз го наричам Божията любов. Ти не може да познаеш Божията любов, която носиш в твоя ум, в твоето сърце, докато не обиколиш целия град с туй гърне и да не излееш нито капка. Като се върнете ще кажат: „Ето един човек, който е разбрал Божията любов.“ Сега всички страдаме от една философия. Аз понякой път казвам: Братята не живеят добре. Какво разбирам? – Не използуват Божиите блага. Понякой път и аз казвам за себе си: И ти не живееш добре. Какво разбирам. И ти не използуваш Божиите блага. Някой път може да използуваш своето благо. Кое е по-хубаво, да страдаш за своите грехове или да страдаш за погрешките на другите? По-добре е да страдаш за погрешките на другите. Добре е да страдаш и за своите погрешки, изправяш се. Още по-добре е да се ползуваш от погрешките на другите. Като изправяш своите погрешки, ти се учиш, като изправяш погрешките на другите е още по-добре. Още по добре е да служиш на Бога. Всичко онова, което става в света, ти се учиш от всичко, всичко изправяш. Да вършиш волята Божия, значи, всичко онова, което Бог е създал, ти да го извършиш, да не внесеш никаква покварa. Това ще бъде за вас. Ако речете навън да го разправяте, ще влезете в стълкновение. То е, за който разбира.

Някой път дойде при мене някой и ми говори за много работи. Казвам си: Ти сега на този човек може ли да гледаш на него като на себе си? Мнозина са идвали да ми разправят. Дойде мъжът, оплаква ми се от жена си. Аз казвам: „Жена ти е много добра, но ти [не, б.р.] разбираш.“ Той си казва: „Трябва да е виждал жена ми, като говори тъй заради нея.“ Дойде тя и тя ми се оплаква от мъжа си. Казвам: „Много добър е мъжът ти. Ти не го разбираш. Ти не го познаваш.“ Тя си казва: „Идвал е той.“ А пък аз ги виждам, че и двамата са добри, само че не се разбират. Мога да направя, който и да е мъж да обича жена си и коя да е жена да обича мъжа си. То е лесно, като да се яде баница. Но ако го направя, то ще бъде най-голямото нещастие. Може да го направя, когато ще бъдете щастливи.

Сега да ви приведа един пример, да видите какъв е законът. Сега на вас казвам, че мога да ви направя да станете нещастни. Казвате: „Как?“ Представете си, че вие имате една торба със злато, аз задигам златото по

един начин, без вие да знаете. Вие казвате: „Окраде ме този човек.“ И веднага се смутите. Аз ви изпитвам. След време аз се дегизирам, вие мене не ме познавате, вземам друго лице, дойда при вас. Вие ми казвате, че при вас дошъл един философ, много учен човек, като ви разправял нещо, ви обрал. Казвам: „Тъй ли? Аз мога да го намеря. В тази работа аз съм маг. Като кажа една дума, парите ще дойдат.“ Казват: „Много ще бъдем радостни.“ Казвам: „Затворете си очите, 15 минути като седите така, парите ще дойдат.“ Затваряте си очите. Аз пък нося торбата скрита. Оставя тази торба. Те като я видят, казват: „Колко учен е този човек.“ Мистичната страна е това, да мислите право. Ти имаш любовта в себе си, дойде един ангел, задигне торбата с любовта. Този същият ангел ще дойде след време и пак ще донесе любовта. Ти ще бъдеш радостен. Туй постоянно става с вас. Все току ви обират и пак вие забогатявате.

Отче наш.

1940_06_26 Бъдете яки!
лекция пред общия окултен клас

БЪДЕТЕ ЯКИ!

Сряда, 5 ч сутринта
„Отче наш"
Една тема да мислите: „Правият път, който не погрешава".

Аз забелязвам, че някои от вас са много остарели. Когато човек престава да мисли, аз казвам, че той е остарял. Когато човек престане да чувствува, аз го наричам стар. Когато човек престане да мърда, аз го наричам стар. Казва: „Не ми се ходи. На млади години ходене, пък сега малко почивка." Младите носят празни кесии, мислят да ги напълват. [А] старите, като напълнили кесиите си, не знаят какво да ги правят. Едните се безпокоят, че няма къде да напълнят празните кесии, другите се безпокоят, че няма къде да ги изпразнят. Каква идея може да дадете?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Това е една механическа система. Но в природата има едно изчисление, дето едното означава нещо. Ти ако искаш да вървиш по един път, трябва да разбираш числото 1. Ако ти искаш да се движиш в една плоскост, трябва да разбираш законите на числото 2. Ако ти искаш да знаеш как да се справиш с едно тяло, ти трябва да разбираш законите на числото 3. Ако искаш да разбираш законите на растенето, трябва да разбираш числото 4. Ако искаш да разбираш цъфтенето, трябва да разбираш законите на числото 5. Ако искаш да разбираш зреенето на плода, трябва да разбираш законите на числото 6 и т.н.

Казвам на вас: Вие трябва да излезете от [този] свят, в който сте потопени. Вие сте потопени в астралния свят като рибите във водата. Не сте даже като риби, но като растения, като лозови пръчки на земята.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките." Главата на човек е още зарината в гъстата материя. Вие седите и целия ден мислите как ще прекарате живота си. Казвате: „От где ще намерим хляб да ядем? После, като умрем, къде ще ни заровят? Кой ще ни зарови, какъв ще бъде паметникът, кой ще ни опее?" Мислиш за неща, които нищо няма да те ползуват. След туй седим в туй положение и питаме кой е прав човек. Разсъждаваме на право и на криво. Кое растение е криво? Кое растение е право? Кой клон е прав, кажете ми. Най-първо върви нагоре, после се огъне, стане крив. Когато човек се претоварва, той се изкривява. Човешката мисъл се изкривява от натоварване.

Всеки един от вас не мисли какво Бог му е дал. От съвременните хора малко хора ще намериш, които мислят какво Бог им е дал и как трябва да обработят това, което им е дадено.

Например Бог ви е дал един ум, да мислите. Но с коя мисъл трябва да започнете? Детето с коя дума започва? Щом като дойде в света, то започва с един усет. Най-първо иска да направи едно движение. Туй дете е в едно почивателно състояние. Като излезе детето от майката, то се намира в голямо противоречие. Понеже, като било в майка си, тя се грижела заради него. Като се роди, майката го изпъжда из рая навън. Като е в нея, тя му казва: „Няма да се грижиш за нищо, тук ще си почиваш.“ Един ден тази майка се разсърди на детето и казва: „Да си вървиш! Ти си едно непослушно дете, само ще си изкарваш прехраната.“ То, като го изпъдят навън от рая, не знае какво да прави, мъчи се. Удари го на плач. Майката, която изпъдила това дете, казва: „Долу да вървиш, не те искам тук.“ Но защо го изпъдила майката? То излиза от Невидимия свят, от света на красотата, понеже там бил като един син, за който се грижил бащата, хранил го, обличал го. Един ден отива в кръчмата, по една чашка започва да пие. Бащата казва: „Такъв син пияница не искам.“ Всеки, който се е родил на Земята, е един такъв пияница.

Това е само за изяснение. То е за сцената. Понеже човек искал да се отдели от Бога, да стане самостоятелен. Но той не е узрял. Като се отдели от Бога, той трябва да знае как трябва да постъпи. Голямата опасност е там, че като излезе от бащиния дом, светът е пълен с изкушения. Не е лошото в изкушенията, то е изпитание. Но когато не можеш да разрешиш правилно една задача, ти ще дойдеш до едно изкушение. Да кажем, бялата лъжа как е излязла? Учениците в гимназията, големи ученици, написали някои формули на ръката си, че като пише, поглежда на ръката. Пък някои учители има ясновидци, казват: „Я чакай и аз да прочета.“ Погледне, тури единица. Той, учителят, му дава една задача, да разреши числото 1.

Казват, че между две точки може да се тегли само една права линия. Но ученикът доказва, че между две точки може да се прекара не само една права линия, но много прави линии. Учителят доказва, че има само една права линия – като направи една погрешка, не се извинява. Ученикът трябва да докаже, че има много прави линии – извинява се една погрешка. Човек не само по една права, но по много прави може да върви. Ти имаш една права линия на твоята мисъл. Ти имаш една права линия на твоето сърце. Ти имаш една права линия на твоите постъпки. Сега не мислете, че както постъпиш в своя ум, по същия начин ще постъпиш в своето сърце. Не мисли, че както чувстваш, така и ще постъпваш. Не е лесна работа

човек да живее на Земята. То е едно цяло изкуство. Най-голямата наука е да се научиш да живееш. В съвременното знание ние всички се срамуваме. Знанието е толкова обширно, че човек го е страх. Ако речеш да пишеш на френски, на английски, то не е лесно. Знаеш колко мъчно е да се пише? Трябва да помни хиляди неща човек. В английски трябва да знаеш всяка една дума да я сричаш. Ако не знаеш да сричаш думите в английски, не можеш да пишеш.

Казва: „Трябва да започнем с онова правилното мислене" Аз наричам правилно мислене онова, при което всяка една мисъл допринася нещо. Всяка една мисъл е лъч от мисловния свят. Мислите са лъчи. Ако тия мисли не вървят така хармонично (защото мислите могат да вървят и дисхармонично; мислите могат да вървят по закона на хармонията и мислите могат да вървят по закона на дисхармонията), тогава вътрешната светлина на ума не е еднаква. Ако човек няма достатъчно светлина в мозъка си, той не може да мисли правилно. Ако няма достатъчно светлина в сърцето си, той не може да чувствува правилно. Ако няма достатъчно светлина в постъпките си, той не може да постъпва правилно. По нямане на думи се изразяваме така. Светлината само ни показва света. Но съвременната светлина не показва отношенията на нещата, които съществуват.

Да кажем, двама музиканти се събират да свирят. Допуснете, че единият е сопран. Изобщо жените имат тази привилегия, те имат сопран. Пък мъжете имат бас. То е привилегия на мъжете. Мъжете също са тенор, а жените – алт. Една жена, която пее бас, тя вече не е жена. Мъж, който пее сопран, не е мъж. Сега, вие какво разбирате на български под думата „мъж"? Българинът под думата „мъж" разбира да бъде силен, навсякъде, където минава, изправя се – мъжага. Значи да може да се бие, да плаши хората. То е българското разбиране. Човек е едно същество, което има ум, хитрина. Слаб е човекът, но с хитрината си може някое друго по-силно същество да обвърже и да му каже: „Ти имаш сила, пък ум нямаш. Моята сила е по-малка, аз не си иждивявам силата." Българинът представил тази идея в един образ. Турците имат Настрадин Ходжа, а пък българите имат Хитър Петър. Не зная откъде са го намерили. Сега няма да ви разправям историята му. Тя е дълга и широка. Българите са създали Хитър Петър.

Българите за силен човек имат думата „як". Тя е много хубава дума. Има същества яки, силни, които творят. Като се съюзяват яките, всичко може да направят. Всеки, който няма някой як около себе си, нищо не може да направи. Все трябва да има най-малко един як. Този як вие го наричате „ангел". Българите казват „як" – тя е много хубава дума. „Ангел" значи служител, „як" значи същество силно, което може да ти помага във всяко

отношение. Та, вие трябва да бъдете яки.

Да кажем, ти пееш. Какво представя сопран? Сопран показва, че ти излизаш от центъра на Битието. Чистота и интензивност има в движението. От центъра към периферията излиза. Дойдеш до крайния предел на твоя път. Но в тебе ще се зароди едно желание да се върнеш към центъра, с онази опитност, която си придобил. Следователно басът в дадения случай е един човек, който има богатство събрано, в него има израз, топлота. Той носи един товар. Сопранът пее едно, басът пее друго. Сопранът излиза на разходка, пътник, пътува. Басът се връща дома си. Той, бащата, който ходил в странство, събрал богатство за децата си и се връща. Всички го посрещат като добре дошъл.

Та, по някой път аз като ви слушам, пеете хубаво, по някой път като пеете, умът ви е нанякъде. Аз ви казвам, че ако в България има някъде концентрирани хора, които, като пеят, са съсредоточени, то сте вие. Но при вашето пеене още по-голямо концентриране трябва.

Но човек трябва да има една права мисъл. Една музикална мисъл трябва да има. Една красива мисъл трябва да има. Ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш една красива мисъл. Музиката изисква една хубава форма, в която да туриш гласа си. Говорът на човека трябва да бъде музикален. Сега аз, като говоря, не харесвам моя говор. В дадения случай трябва да ви говоря, защото след като ви говоря, аз съм недоволен – не от мислите, които ще ви кажа, туй, което ви говоря, е философия, но начинът, по който изказвам милите си, не е музикален. Мисълта не е изказана така, както трябва. И причини има за това. Салонът не е отоплен хубаво, има 25 градуса студ – психически. После, има една разпокъсана мисъл – един мисли за едно, други мисли за друго. Един мисли за децата си, други мисли за краката си, трети – за главата си, за ушите, за дрехите, някой мисли за някаква болка, някой мисли за безпаричието. Някой мисли какво ще стане с Франция, какво ще стане с войната в Англия, някой мисли като умре къде ще иде. Малцина мислят.

Сега какво трябва да се прави? Туй е сега. Какво трябва да се прави сега? В сегашното време какво трябва да правиш? В сегашните времена трябва да имаш една отлична надежда, да имаш котва, че като турят твоя параход в морето, да пуснеш котва и да не могат вълните да го дигнат. И параходът да бъде в пълна пара. Някои хора искат да прекарат един отличен живот. Те мязат на един параход и той да е стегнат. Умът им да е стегнат, сърцето им да е стегнато и волята да е стегната. Те идат в живота и мислят, че ще ги посрещнат с финикови вейки. Идат като царски синове. Очакват работи, които никога няма да ги имат. Ще те посрещнат много добре, но ще те

изпратят много зле. Ще те посрещнат на ръце, ще те носят, а пък като те изпращат, ще те заровят в земята. Ще турят отгоре ти пръст, ще поливат вода, ще посадят растения отгоре, за спомен. А пък тия растения ще ти изтеглят всичките сокове, турят ги, да те ограбят. Всичките тия хора ще искат да вземат малко от тебе, понеже по закона е запретено да те изядат. Тия растения, като направят плодове, те ще дойдат и вкусят. Казват: „Чакай да му видим месцето." Яли ли сте такива черници, които са садени в гробища?

Аз ви навождам на една мисъл, от която човек не може да се опетни. Дръжте една идея, че човек никога не може да се опетни. Една кал може да влезе във водата, но тя не може да проникне в състава на водата. Водата остава неопетнена. Като влезе във водата, цветът на водата става мътен. Тази вода, като мине през известни пясъчни пластове, тя се пречиства. Там, дето водата прониква, калта не може да проникне.

Често вие в живота си трябва да се филтрирате. Някои от вас ви е страх от мъчението, страх ви е от страданието. Казвате: „Защо да страдам?" Страданието е една необходимост. Страданието е филтриране. Ако вие не страдате, вие сте изгубени хора, вие кални ще бъдете. Човек като страда, се пречиства. Нали в Писанието има едно място, казва: „Откъде са дошли тези? – От голямата скръб, като дойдоха, избелиха дрехите си."

Мислите ли, че големите страдания, които минава днес французкият народ, са безполезни? Целият французки народ се подига, Бог го посещава сега, иска да го благослови. Намислил е Бог да го благослови, затова сега го прекарва през големи страдания, изпитания, че тогава ще му даде благословението, за да го разбере.

Законът е верен и за вас. Когато Господ и на вас иска да ви даде благословение, ще ви прекара през големи страдания. Кажете ми: кой пророк, кой светия, кой учител е минал без страдания? И Христос, един от най-великите учители, не мина ли през най-големите страдания, посвещения? Но вие си мислите: „Той, Христос, да страда, но не и ние. Той може да носи това." Че, вие не можете ли да носите?

Че, вие имате тогава философията на онази българка – това е един анекдот, то не се отнася до вас, давам го само за изяснение на идеята – една българка от доста високо произхождение, било я страх от дъжда. Капка да не падне на нея отгоре. Треперела от дъжд. Мъжът ѝ бил земеделец, ходил на нивата, върнал се един летен ден, съвсем измокрен от дъжда. Тя му казва: „Я, както си наквасен, иди да донесеш вода, понеже аз не може да изляза, да не се наквася. Ти и така си мокър, защо аз да изляза да се

намокря.“ Той взема котела с вода и го излива на нея и ѝ казва: „Сега и ти си мокра, може да идеш за вода. И ти си като мене, може да идеш на чешмата.“ Едно неразбиране на въпроса. Дойде ли въпрос за вода, аз трябва да ида, да не казвам дали съм мокър или съм сух. В живота, ако мъжът обича своята другарка, той ще каже: „Аз ще донеса вода.“ Пък и тя, като го види, да вземе котела, и тя да не чака, но и тя да отиде от любов

Някои от вас, учениците, сте мокри, някои сте сухи. Между вас има два вида: едните са мокри, другите са сухи. Всичките спорове стават между сухите и мокрите. Сега като се карате, аз си казвам: мокри има и сухи има и е въпрос кой да донесе вода. И тогава в моя ум изпъква едно разрешение: по любов трябва да стават всичките работи. И служението на Бога трябва да става по любов. Ние [не] можем да разберем света, ако нямаме любов.

Ти не искаш да направиш нищо за крака си, но като те хване болката, ще го разтриваш, ще го милваш. Защо го милваш? Защото те боли. Мажеш го със зехтин, превързваш го с бяла кърпа, памук туряш, това-онова, пък той кряска. И тогава ще правиш гимнастически упражнения, ще дигаш, ще слагаш крака си, даже лекар трябва да дойде да го разтрива. Най-първо, като не те боли кракът, ти го буташ – няма докачение. Или да кажем, ако при един здрав мъж дойде една жена да му разтрива крака, ще каже жена му: „Как тъй тя да си позволи да разтрива крака на мъжа ми!“ Но ако кракът е болен и тя го разтрива, нищо няма да каже, ще ѝ бъде приятно. Каква философия имате? Защо при болното състояние на място е разтриването, но при здравото състояние разтриването не е на място?

Сега, това разтриване, тия съблазни съществуват вътре в човека. Често нашата мисъл не е чиста. Защото в пълния смисъл човек е чист вътрешно. Той отвън може да е много коректен, но само там не трябва да спираме. Трябва да бъдем коректни и чисти не от един вечен страх, но по закона на любовта. Онзи, който живее по закона на любовта, той изпълнява закона. Той трябва да живее по закон. Без закон не може да се живее в света. Ако ние не живеем по закона на любовта, няма да можем да изпълним закона, т.е. няма да имаме това знание. Защо аз трябва да мисля правилно? Понеже, ако не мисля правилно, всички правилни и неправилни мисли ще се върнат при мене с онзи капитал, който са придобили.

Казвате: „Имам една чиста мисъл.“ Като излезе една чиста мисъл и се върне при тебе, няма да те окаля, но ако е нечиста, като се върне, ще те окаля.

Запример аз говоря против някого, че той е крадец, че той е лъжец, че той е лицемер, човек без воля, всичко говоря като един съдия. Но туй нещо

един ден може да се върне, може съдията да бъде съден. Той теглил резолюция, този съдил, онзи съдил, един ден хванат съдията, че и него съдят, че не е съдил както трябва.

Сега, аз искам вие да разберете за бъдеще как трябва да живеете. Този живот трябва да го напуснете, трябва да излезете от този живот. Този живот трябва да стане по закона на малките подбуждения. Ако ти отиваш да учиш от любов, ти ще добиеш Божественото знание. Ако отиваш да учиш без любов, ти пак ще добиеш знание, но туй знание ще ти донесе неприятности в живота. Ти ще разбираш живота и ще започнеш да страдаш повече. Ако отиваш да учиш музика с любов, ти ще научиш много и ще бъде благословение. Ако отиваш да учиш без любов, може да добиеш музика, но тази музика ще ти причинява страдание.

Сега, туй са само твърдения. Какво трябва да се прави? Туй, което сега имате, е добро. Имате една много добра придобивка. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, носите го на пръста. Сега, може да имате един пръстен от желязо, може да имате един пръстен от мед, от калай, може да турите един пръстен от дърво, но ако турите един пръстен от злато, ще имате съдържанието на златото. Ако туриш един пръстен, той е обект. Всеки един от вас трябва да има един пръстен. Като дадеш едно обещание, ти вече имаш един пръстен. И в живота някои давате много обещания.

В живота човек три обещания трябва да даде. Трябва да даде едно обещание за ума си, не повече, едно обещание за сърцето си и едно за волята си, за душата си. Три обещания, те са достатъчни. Те са три пръстена, ще ги туриш на първия пръст, на втория и на третия пръст. Някои турят и на четвъртия пръст. Не трябва да ги туряш трите на една ръка. Някои от вас носите пръстени. Тук сестрата има един пръстен на третия пръст. Тя го носи с цел за красив живот, за щастие. Все очаквате щастието, но то не иде. Тя се чуди защо не е дошло. Някои имате обеци на ушите. Може да имаш обеци на ушите, но то значи дълъг живот. Имаш дълъг живот – имаш обеци. Нямаш дълъг живот – никакви обеци нямаш.

Ще ви дам едно правило. Аз имам някои свещени правила. Колкото правила съм ви дал, някои неща да ги туряте на място. Нямате усет да държите нещата свещени. Когато човек се усеща отслабнал, животът му се обезсърчил. Хубаво е човек да хване долната, месестата част на ушите и да си отправи ушите нагоре, да каже: „Господ го разбира." А ти си хванеш горе ушите. Горната страна на ушите има друго значение. Ако искаш дълъг живот, ще си хванеш ушите долу, за месестата част и може да опнеш малко ушите си. Няма да ги стискаш, но леко ще ги хванеш. Защо е мека

тази част, а горната част на ухото е по-яка? Най-първо, ухото е едно предметно учение. Ушите са предметно учение, носът е предметно учение, веждите, очите, устата, пръстите – всички тези са предметно учение. Трябва да знаем функциите на тия удове, които имаме, за да се оправят работите.

Ти трябва да внесеш една свещена мисъл в ума си. Ти не може да обичаш един човек в неговата грозота. Ако в ума си държиш ти една лоша черта за един човек, ти не можеш да го обичаш. За да обичаш един човек, ти трябва да държиш една от най-хубавите черти, които Бог му е дал. Разбирайте закона. Ти не може да обичаш един човек, докато не намериш онази Божествената черта, която Бог е турил в него. Аз няма да ви кажа коя е. Тя никога не се мени. Всеки човек има по една черта, която никога не се мени. От двете страни на главата се намира. Върху тази Божествена черта е построено човешкото тяло. Тя е Божествен стълб. Сега, това външно е вярно и вътрешно е вярно. В мислите има една опорна мисъл и в чувствата има едно такова опорно чувство.

Та казвам: Трябва да намериш най-хубавата черта, която е Божествена. Само така може този човек да го обичаш. Ако и той намери в тебе Божествената черта, и той може да те обича. И тогава законът на любовта какъв е? Вие искате да ви обичат. Имате право да искате да ви обичат, но и вие може да обичате. Ако аз ви обичам и ако вие възприемете правилно моята любов, тогава ще знаете как аз ви обичам и вие ще можете да ме обичате по правилен път. Чрез приемането на моята любов вие ще знаете аз как ви обичам. Туй, което аз възприемам, ще извадя каква е моята любов. Чрез възприемането на любовта. Вие ще познаете чрез вашата любов, която [...] към вас. Така ще позная вие как ме обичате. Вие чрез моята любов ще ме познаете и аз чрез вашата любов ще ви позная. Без любов не може да се опознаем по един вътрешен, Божествен начин. Един човек като обикне, по-хубаво нещо от това няма. Тази любов минава в този свят, в другия свят, нагоре като минава, тя е непрекъсната.

И аз ви казвам: Ако възприемем правилно Божествената любов, ние ще обичаме Бога. Тогава ще се опознаем. Ние, като не можем да възприемем Божествената любов, имаме едно криво понятие за Бога. Следствие на това не се образува правилна връзка между нас и Бога. Любовта на Бога е правилна, Бог изявява Своята любов както никой друг. На нас остава ние да изявим нашата любов, ще се образува правилна връзка. Като говорят окултистите за Шестата раса, която иде в света, ние разбираме, че те са хората на истинската любов, които ще живеят братски.

Не може вие да живеете по братски, ако нямате любов към баща си и баща

ви [трябва] да има любов към вас. Добрите синове, които обичат баща си, и те може да се обичат. Ако те обичат баща си и баща им ще ги обича, те не може да не се обичат. Любовта между двама братя ще [е] правилна, ако любовта [на] двамата синове към бащата е правилна. Между двама братя не може да има любов, ако любовта им към бащата им не е правилна. Имаме такъв пример за Иакова и Исава. Иаков беше любимец на майка си, а Исав – на баща си. Имаше ли любов между двамата братя? Нямаше. По-малкият брат Иаков излъга баща си и взе благословението на брата си. Баща му го благослови, понеже син му го излъга. Според закона, баща му какво трябваше да направи? Исак не можеше да направи противното.

Та казвам: Духът и душата са във вас. Трябва да разбирате законите, които съществуват между духа и душата. То е Божественият свят. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между ума и сърцето. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между сърцето и тялото. Сега това са общи твърдения и трябва най-малко 20 години да посветите, за да имате една картина, да нарисувате една картина. Защото то е голямо изкуство и трябва 20 години да рисуваш, за да нарисуваш една хубава картина. Ти си недоволен вече от […]. Вие ще дойдете до онова положение, че като изкажете една дума, тази дума да има смисъл.

Сега, правили ли сте опити колко са силни думите? Да кажем, боли ви кракът. Ти кажи: „Да не ме боли кракът." Като кажеш, болката е там. Кажеш веднъж – болката е там. Кажеш втори път – болката е още там. Кажеш трети път – там е. Значи слаби са думите. Силни думи са като кажеш на една болест да бъде тъй добра и тъй любезна да напусне тялото ти, тя да си отиде и ако не послуша, ти ще постъпиш по съвсем друг начин. Казвам: „Аз съм мобилизиран, трябва да служа на Господа. Няма да те нося на коляното. Ще дойдеш с мене отвън." Болестите са ваши възлюблени – ваши деди и прадеди. Дошъл дядо ви и се курдисал в коляното. Дошъл баща ви и се курдисал в гърба ви някъде. Дошла някоя ваша стрина, качила се на рамото, друг на лакътя, на пръстите. Това са все ваши роднини, които заели рамото, пръстите, заели врата, коляното. Болестите, това са ваши роднини. Ще им кажете: „Така не може." Те считат, че това са апартаменти. Не е лошо, че е дошла в коляното, но трябва да ме попита. В коляното има един особен апартамент, за дядото, аз трябва да му кажа да влезе. А той влязъл сам, без да ме пита. Там е всичката погрешка. Курдисал се там и турил неща, които не са потребни. Донесъл със себе си всичките говеда. Казвам: Говедата отвън! Ти си влязъл в коляното, но коляното не е за говеда.

Сега това да го разберете. То е една фигура много правилна. Всичките

болести се дължат на един неразумен живот в света, който съществува.

Христос казва: „Когато някой дух бива изгонен, той ходи по безводни места, после се връща отдето излязъл. И като се върне и го завари изчистен, отива и взима още други 7 духа и влизат.“ Седемте духа, това са вашите прадеди, баби и ред поколения. Аз не искам да остане във вас мисълта, че вашите деди и прадеди са всесилни, но казвам: Трябва да се тури ред и порядък.

Една млада сестра ми разправя една своя опитност. Казва: „Има нещо, ходи по ръката ми.“ Казвам: „Това е една ваша баба от миналото, търси място, не може да си избере апартамент, не се е установила. Докато не се е установила, лесно е да я изпъдиш, но щом се установи, закон трябва да имаш, тя е като един квартирант, който седял 10–15 години, че не може да го изпъдите.“

Другата мисъл, до която трябва да се дойде. Между вас сега се заражда едно изстудяване, животът ви е станал безсмислен, нямате импулс. Някой път нямате импулс да мислите, някой път нямате импулс да направите нещо. Запример аз съм наблюдавал и съм следил религиозните хора и в Англия, и в Америка, и в Германия, и в Русия, и в България и като изучавам историята, виждам, че хората като останат религиозни, дойдат до едно съзерцание. Хубаво е то, аз го намирам, че е на място, но то е изопачаване на онзи Божествен живот.

Аз това го уподобявам на едно младо момиче или момче, много жив, пъргав, ходи, учи се добре. Току един ден стане замислен, остава в съзерцание, не му се работи вече. В село някой момък работил, впрегнал воловете, биволите, работил. Един ден не му се работи вече, не иска да впряга воловете. Казва: „Не ми се работи.“ Коя е причината? Някоя мома влязла в главата му. Тази баба се е проектирала в някоя млада мома. Бабата в момата е станала вече красива. Момата е огледало на бабата и тя казва: „Нея ако не вземеш, животът няма смисъл. Само така може да те обичам.“ Момъкът вече се замисля, не му се работи. Казват: „Какво ли стана с нашия младия?“ Казвам: Бабата влязла в момата. Младата отвън, бабата отвътре.

Сега, това как ще го примирите? Ти примирявал ли си баба? Много мъчна е тази работа да примириш един млад момък с една баба. Ако той напише едно писмо, бабата отвътре, че еди-коя си дума не е турена на място, ще намери някаква причина, че нещо студено имало в писмото. Бабата не го харесва. Случи се, че някой път момата е свободна. Тази баба не иска да ходи свободно. Но и той не е свободен, тази баба обикаля около тази

младата мома.

Друго сравнение може да ви дам. Децата, като минават покрай някоя градина с хубави плодни дървета, те вървят около градината и поглеждат дърветата. Туй дете го привличат тия плодове. И в света туй дърво съществува: нас ни привличат хубавите мисли, желания и постъпки, както малките деца – плодните дървета.

Даже и великите хора, и поети, и списатели, и те са като малките деца, само че някой път се представят, че не са деца. На мене поети са се оплаквали, казват: „Толкоз писах, никой не се е влюбил в мене, не ме разбраха." Казвам: Баба ти пише. Казвам: Не пиши за онзи, когото не обичаш. Пиши за онзи, когото обичаш. То е поезия. То те пишат поезия, за да ги обичат. Пиши поезия, че си обикнал, нищо повече. Обикни, че тогава пиши поезия. Обикни, че тогава говори. Има за какво да говориш. Всички сте дошли до това. Има Един, Който ви обича. Пишете за Този, Който ви обича. Към всеки едного от вас Бог има специфична любов. Каква е специфичната черта? Никой не ще ви обича както Бог ви обича. Няма какво да ви казвам как ви обича. Той тъй ви обикнал, че кой би ви дал това, което Той ви дава! Кой би ви дал такова тяло, такова сърце, такова разположение, такава обстановка, кой би ви дал баща, братя, майка, сестри, кой друг ще ги направи в света? Никой друг в света не може да го направи. Може да говорят каквото искат за Бога, но Той каквото е казал, ще го направи.

Та, ние сега проповядваме: Онзи, Който ни е обикнал, и ние трябва да Го обикнем, за да стане животът ни осмислен. Понеже Този, Който ни обикнал, живее във всичките хора и ние трябва да се научим да Го обичаме навсякъде. Вие минавате по пътя, вие сте жаден. Минава един човек покрай вас, дава ви една ябълка или носи една стомна с вода, налива ви една чаша вода. То е любов. Като ви дава, в погледа му има нещо чисто. Благодари – то е Бог, Който се изявява в този човек. Във всичките хора има Един, Който ви обича. И когато Той е там, Любовта действува. Когато Го няма, хората имат особено отношение към нас. Когато Бог е в тях, те ни посрещат. Когато Го няма, казват: „Няма Го. Когато дойде, тогава елате." Туй го наричаме безлюбие. Казват: „Сега не сме разположени." Няма Го Господа. Когато Господ е в нас, ние сме разположени; когато Господ не е в нас, ние сме неразположени.

Бог се отделя по някой път, за да си починем. То е закон на съобразителност. За да може да растем, Бог не иска да ни притесни със Своето величие в съзнанието. Като донесе благословението, оттегля се, за да можем да се ползуваме. Той не ни се изявява във всичкото величие. Ако

ни се изяви, не можем да издържим. Той ни се представя във форма, която е достъпна за нас, за да ни даде един подтик. Той ще ти пошепне, казва: „Обичай." Ти му казваш: „Много пъти съм се изгарял." Няма нищо, ако си се изгарял. Какво има, че си се изгорил? В какво седи изгарянето? Изгарянето седи в неразбирането на нещата. Кое е онова, което ще осмисли живота ви?

Сега вие ме слушате и мислите: „Съвсем се обърка. Животът стана надолу с главата." Трябва да имате следната идея. Всеки човек, който вие обичате, вие му давате материал. Той ще направи нещо заради вас. Какъвто материал му дадете, такава стока той ще изработи заради вас. Ако дадете на един шивач добър материал, той ще ви скрои хубави дрехи. Но ако му дадете калпав материал, той ще направи точно това, което му дадете.

Казвам: Това, което Бог ни е дал, ние трябва да го изработим. Знаете, че много пъти вие не оценявате любовта? Бъдете внимателни. Казвате: „Аз пет пари не давам за неговата любов." Казвам: Аз пет пари не давам за неговото безлюбие, пет пари не давам за неговото безверие. Но за неговата вяра, за неговата любов, за неговия мир, за неговото търпение, за всичко онова, което е вътре в човека, ще имате една свещена мисъл. Всякога ще признавате в душата си онова хубавото, което Бог е вложил във вас и в другите. Това е, ако искате да се възпитавате.

Аз винаги коригирам нещата. Когато вие по някой път се карате, когато вдигате шум, аз в себе си казвам: Аз ни пет пари не давам за вашия ум. Ни пет пари не давам за вашите крамоли. Като дойде за любовта, въпросът е друг. Някой път вие говорите за любовта. Казвам: Виж, за туй всичко давам, за онова, Божественото, ценното, за любовта. По някой път вие любовта я проявявате много добре. Ако всеки ден бихте проявявали любовта, както по някой път виждам да се проявявате, всички щяхте да бъдете светии, първокласни светии. Тогава щяхте да бъдете яки. Искам всинца да бъдете яки, силни хора. Според мене сила в света се добива само по закона на любовта.

Апостол Павел казва: „Когато съм слаб…" Той разбира „когато съм слаб" – когато съм в добро разположение. Аз разбирам новото тълкувание: когато аз разбирам Божия път, чрез закона на Любовта, аз съм як. Когато не разбирам Божиите пътища по закона на Любовта, аз съм слаб човек. Щом разбираш нещо без любов, ти си слаб човек. Ще ти дойде едно страдание като на Франция. „Който победи докрай, той спасен ще бъде." Значи свободен ще бъде. Ако отвориш една война без любов, ще те набият хората, ще платиш глоба, ще ти вземат оръжието, ще те ограничат. Къде е тогава погрешката?

Туй, което става вън, става и във вас. Вие всинца имате да прекарате една война. От любов ще воювате всички. Да ви не трепне окото, че шинелите ви ще бъдат нашарени само с дупки, пък и ранички ще има. Туй да ви не смущава. Човек като воюва дълго време в духовния свят, ще наплюнчи раните си и всички рани ще се заличат. Никаква скръб няма да остане. Сега някои, като се опарят, наплюнчат опареното и се свършва въпросът.

Турете в ума си сега една задача. Дръжте в ума си мисълта да искате да бъдете яки. Яки с любов. Аз съм слушал мнозина да казват: „Не зная защо го обикнах." Та, и аз се чудя защо Господ ви е обикнал – ако е за чудене. Какво има да се чудите! Че, за мене са ясни работите като белия ден. Минавам покрай зеления плод, погледна – не го хваща окото. Това не показва, че този плод няма съдържание. Минавам след месец, откъсвам плода – има вкус вече.

Всичките хора, това са плодове на Божественото дърво. Един ден, като узреят тия плодове, ще имат цена. Сега още нямате цена, понеже плодът не е узрял. Един ден туй Божественото във вас като се прояви, всинца ще имате цена.

Сега искам да бъдете яки. Да напуснете стария език. Старият език е: „Нямам разположение. Не зная какво ми стана." Не, ще кажете: „Разположен съм!" След „не" турете запетая и кажете: „Не, разположен съм." Неразположението се обръща в разположение. Неверието се обръща във вяра. Безлюбието – в любов. Лъжата се обръща в истина; безсилието – в сила; тъмнината – в светлина.

Имате права линия, плоскост и куб. Дошли сте до числото 3. Числото 4 продължава. Числото 4 продължава линията. Всяка линия до числото 4 е само между две точки. Щом влезе числото 4, то удължава, плоскостта се удвоява и телата се удвояват. В числото 5, 6, 7 всички измерения се изменят.

Казвам: Когато любовта влезе в човешката душа, човек започва да расте. Растенето е потребно, за да се измени физическият живот. Трябва да започнем от любовта. Тя е силата, която променя човешкия организъм, променя и човешкия ум, променя и човешкото сърце – всичко променя и изменя в човека, усъвършенствува го и му предава най-хубавите черти. Няма друга сила в света, която да предаде такава хубава сила, както любовта. Когато любовта действува, лицето му е симетрично и тялото симетрично, и движенията, и постъпките, и думите, всичко е на място. Неговите думи са отмерени, всяка дума е на място.

Та казвам: Научете се да мислите правилно, с любов. Втория път всички напишете само по една дума – една дума, която вие сте обикнали. Не тайна дума, която имате, но една дума, която обичате, с която си служите, една дума, която на вас ви е принесла най-голяма полза. Може да е само една мисъл, каквато и да е. Ще ги класифицираме тия думи, какво можем да кажем. После ще ви дам задача от всичките думи да направим една лекция. Археологически да ги извадим, да ги съчетаем и да направим нещо полезно.

Да бъдете яки! Да възпитавате вашите баби със закона на любовта.

За любовта ще имате построена една къща, в която няма да имате северен полюс. Слънцето ще я осветлява навсякъде и навсякъде ще имате само юг.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
39-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 юни 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_06_28 Основната мисъл
лекция пред специалния клас

ОСНОВНАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема зададена? „Не.“

Каква беше миналата ви тема? „Съобразност.“ Какъв беше изводът?

Тогава с какво трябва да се съобразява младият? Когато влезе плувецът във водата, с какво трябва да се съобразява? Трябва да се съобразява, без да знае, трябва да се държи над водата, трябва да завземе по-голямо пространство, за да не потъва. По същия закон е и хвъркането на аеропланите, зависи от бързината. Колкото може по-бързо да се движи в пространството, по-лесно се държи. Щом се намали бързината, и аеропланът започва да пада.

Тогава, ако уподобим плуването на чувствата, а хвъркането на мисълта, някои хора хвъркат с чувствата си, а пък някои плават с мисълта си и се чудят защо работите им не вървят. Един параход може да плава. Тогава старите хора плават ли, или хвъркат? Каква аналогия бихте направили, ако сравнявате нещата? Младите хвъркат или плават? Всички мислят, че младите хвъркат, а старите плават. Право ли е? Как ще докажете, че младите хвъркат? Може ли да докажете? Значи един параход, който плава, носи по-голяма тежест; всякога един аероплан, който хвърка, носи по-малка тежест. Кой носи по-голяма тежест, младият или старият? Старият носи по-малка тежест, следователно той хвърчи. Младият носи по-голяма тежест, той плава. Но в друго отношение младият е по-свободен, понеже параходът е по-голям, може да се разхожда. Старият в аероплана, в една малка повърхност, той е ограничен. Всичките стари хора нали са ограничени, свити са краката. За бъдеще, като има по-големи цепелини, ще може да се разхождат. То е вече старият, който разбира закона на движението.

Сега от вашето гледище кое спъва младия човек? Сега се абстрахирате. Кое спъва младия и кое го поощрява? Допуснете сега, че вие не знаете какво нещо е дишането. Животните не знаят какво нещо е дишането. Те дишат, без да знаят. Считат го един процес наложен. Например има напреднали същества, които за половин час вземат една вдишка, половин час минава, докато вземе втората вдишка. Докато един човек сега прави двайсет вдишки на минута. А другият: половин час – една вдишка и половин час – една издишка. Значи за един час има вдишане и издишане, в двайсет и

четири часа ще вземе само двайсет и четири вдишки и издишки. Ако се борят един, който взема една вдишка на час, с друг, който взема на минута двайсет вдишки, единият го хване за гърлото и другият го хване за гърлото, допуснете, че и двамата не знаят, че гърлото е слабата страна, кой ще издържи по-дълго време? Кой ще издържи, който диша веднъж на един час, или който диша по двайсет пъти на минута?

Мислите ли, че един човек, който има много желания, е силен човек? Мислите ли, че един човек, който има много мисли, е силен човек? Представете си, че вие сте един цигулар. Много работи може да свирите от прочути автори, но нито едно парче няма да свирите на свят. Музикално сте хванали кое за краката, кое за главата, кое за космите. Някога цигуларят не спазва правилата на музиката. Те мислят, че спазват. Когато вие запалите един огън, че не гори и цялата къща се напълни с дим, започвате да плачете от дима, кое ви разплаква, добрият огън, хубавият огън или непълното горене? След като се изсвири едно парче, две, три и вие излезете неразположен, мислите ли, че тази музика е намясто?

Съвременните музиканти се осакащат от музиката, кадеж има. Аз ги наблюдавам, някои бягат като попарени, като рекат да им свирят от Бах или Бетовен някое парче – той не иска да ги слуша, свирят по един и същ начин. Казват: еди-кой пасаж тъй, еди-кой пасаж тъй. Туй е еднообразие, един свири по същия начин и друг свири по същия начин. Музиката никога не търпи еднообразие. По някой път вие искате да живеете един охолен живот – то е еднообразие. Искате да живеете един богат живот – то е еднообразие. Искате да бъдете един силен човек – то е еднообразие. Искате да живеете един добър живот – то е еднообразие. Искате да живеете един грешен живот – то е еднообразие. Например вие искате да бъдете много добри. Че ако бихте били добри, тъй както вие разбирате, след два–три деня, като сте добри, самата добрина ще ви дотегне на вас.

Та казвам, в съвременния живот хората не могат да разберат онова голямо различие, или разнообразие, което съществува. Представете си, ако вие живеете в един свят на земята, на интензивна светлина, какво ще бъде положението ви? Ще ви стане доста неприятна светлината. Все трябва да стане някаква малка промяна в светлината.

Всичките хора се възмущават от промените, които стават, пък красотата в живота е в онези вечните промени, които стават в живота. Те са красиви, каквито и да са те. Представете си, ако всичките хора само ядат, а никой не работи. Какво ще стане? Нали е направен човек да яде? Представете си, че всичките хора само ядат, пък никой не иска да работи, какво ще бъде положението на хората? Всичките страдания на хората произтичат от

факта, че те ядат повече, а работят по-малко. Всякога, когато човек започва да страда, страданието се дължи на едно безделие, което човек е прекарал. Представете си, че вие минавате през едно място, дето хората били много пъргави, сприхави. Аз наричам сприхав човек, който носи една стомна и като направи някаква малка погрешка, той я блъсне, казва: не искам да се занимавам. Той се сърди на стомната – пук, и стомната се счупи. Тук – счупена една стомна, там – счупена, хиляди и милиони счупени. Представете си, че вие минавате с боси крака покрай тия начупени стомни, какво ще бъде положението ви?

Например често вие казвате, че земята едно време била неустроена. Знаете ли какво нещо е неустроена? Умните възвишени същества, които, като не са работили тутек, развалили земята, Господ е трябвало да слезе да поправя земята. Казва: „Земята беше неустроена." Но вие имате в ума си един идеален строй и мислите за небето. То е така. Не знаете ли, че едно същество, което не работи, което не се учи, кракът му не може да стъпи по никой начин? Същество, което прави погрешки, не може да стъпи в този свят. Една погрешка да има, не може да стъпи. Отдалече може да гледа, да мисли, но да влезе там – по никой начин не се позволява, понеже туй същество, като влезе, ще внесе нещо от своя безпорядък.

Сега вземете, всеки един от вас колко безпорядък носи в света. Мислите ли, че вие може да мислите? Какъв голям безпорядък съществува в човешката мисъл, какъв голям безпорядък съществува в човешките чувства, какъв голям безпорядък съществува в постъпките на хората. Туй вие не го съзнавате, безпорядък в мислите.

Та първо говорете за самовъзпитанието. Самовъзпитанието е процес да се турят мислите в порядък, и чувствата, и постъпките в порядък. Сънувал той нещо в оня свят, явяват му се ангели, духове му се явяват, една такава каша. Той мисли, че е умрял и той сам се ражда. Той е ленив, не работи, пък мисли, че е умрял. Какво значи? Влязъл е в един свят на безпорядък. Смъртта е свят на безпорядък. Да умреш, значи да влезеш в живота на безпорядъка. Човек постепенно умира. Всякога може да почувствате кой е близо до смъртта. Чувствате, че разлагането става. От десет–двайсет години започва да мирише. Онзи, който ще живее, едно ухание излиза от него като на цвят. От двайсет години може да знаеш кой процес е започнал. Една стомна може да се пукне, втори път като удариш, усилва се, докато най-после се счупи превезлото или гърлото. Та сега всичките хора са умни и съдят: туй не е така, онова не е така.

Туй художество ли е? Мислите ли, че този човек е гениален? Кой от тия е гениален, на изложба може ли да иде? Какви са съотношенията?

Съотношенията не са правилни. А – този човек, както е направен, е сух човек като чироз, няма никаква мазнина, сух сатурнов тип, всичко вижда, едва има да живее с по пет–десет стотинки на ден. Трепери, очаква вече последното Господно пришествие, за да се оправи светът. В какво показва? Казва: „Прекалил си го. Трябва малко да похапваш.“ Той му казва: „Не носи стомахът. Искам да ям, не мога.“ С – този е на волята, той е дошъл до благата. Искаш да си оправиш работата, хвани го за гушата, стисни го, никой на пътя да не ти противоречи. Мислите ли, че тия трите типа ще оправят света? Няма да го оправят. Може, да, но трябва едно зорко око. Какво означава този ъгъл на устата на В? Кривата линия е много груба. Този човек възприема, понеже линията, както е дадена, е линия на възприятията. Вие мислите, че тази линия е изпъкнала, но отвътре иде възприятието, следователно събира повече енергия.

Каква линия е черният цвят, изпъкнала или вглъбната? Черният цвят събира. Тогава законът какъв е? Ако вие живеете само в един свят на тъмнина и събирате, събирате, какво ще стане с вас? Трябва да има една обмяна между веществата. Ако човек натрупа повече, отколкото трябва, ако във вашия мозък се натрупа с повече излишна материя в своите гънки, веднага човек започва да чувства едно потъмняване на мисълта. Значи в умствения свят трябва да става една постоянна обмяна. Умът не търпи излишни мисли, ако се наслоят в човека, става тежко. Или в сърцето ако стане наслояване на излишни чувства, пак става на човека тежко. Вземете, човек има стомах. Според научните данни някои смятат, че взема четири часа за храносмилане, някои мислят – три часа, някои – два, някои – един час. Да оставим теориите. Едно възражение може да поставя, то е следното. Ако първата теория е вярна, че четири часа взема, за да се смели храната, значи, ако ние сме отслабнали, значи след четири часа след като ядем, тогава ще се образува известна енергия и може да тръгнем по пътя. Но случва се, че ти, след като си се наял, краката ти са били отслабнали, след половин час имаш сили, готов си за път.

Питам, откъде дошла тая сила за път? След като си ял, храната не е смляна. Как мислите, откъде е дошла енергията? От езика. Когато се храни човек, необходимо е да дъвче храната, за да бъде здрав. Трябва да дъвче дълго време, за да може да превръща енергията на тази храна с езика си, да всмуква енергия, която се препраща в нервната система. Тъй щото, преди да са минали четири часа, езикът е доставил от тази енергия на нервната система. Та в езика още храносмилането е станало, в устата. Езикът е учен. Той изважда каймака от туй ядене, всмуква го, а онуй несмляното праща в стомаха.

В човека има три процеса. В устата става храносмилане, езикът смила,

бързо става то, стомахът, и после в тънките черва, и там става храносмилане. Казвам, когато дъвкането не е правилно, когато храносмилането не е правилно и когато отправлението на онези излишъци, които са останали в тънките черва, не става правилно, човек заболява. Пък то зависи от човешката мисъл. Човешките мисли, човешките желания често упражняват голямо влияние върху храносмилането. Известни чувства може да спрат процеса на смилането. Ядеш известни храни, и ти е неприятно в устата, не може да ядеш тази енергия, която езикът иска. Влезе в стомаха, тогава имаш друго неразположение, и тогава не става. Всяко неразположение е вредно, понеже не може да извадиш тази необходимата енергия, която ти е потребна. Значи във физиологическия живот се изисква едно разположение, разположение, което произтича от езика. Като ядеш храна, да ти е приятна, езикът да има една приятност. После, щом слезе храната в стомаха, и тогава трябва да имаш едно разположение, че си ял. То е здравословно състояние. Щом нямаш разположение на храносмилането, какво показва? Че процесът не е правилен. Всеки неправилен процес в живота носи една дисхармония.

Та казвам сега, нашите научни обяснения доде са стигнали? В целия органичен процес става една голяма дисхармония. В цялата природа съществува една дисхармония, в храносмилането. Нито едно растение не е спазило онази първоначална форма, която му е дадена. Съвременният човек, и той не е спазил тази форма. Сега те казват, че човек еволюирал. Много относително е туй. Като кажа еволюиране, аз разбирам за онази хармония, която е съществувала в Божествения план. Ръцете нямат туй хармонично съчетание. В сегашните хора, като разглеждаш човека, челото му не е чело, веждите му не са вежди, носът не е нос, устата не са уста, всичко се деформирало, който разбира. Който не разбира, възхищава се.

Веднъж пътувахме с един мой познат и той се възхищаваше от планинските места. Казва: „Колко е красива природата.“ Казвам, то е привидна, тази красота. В моите очи, ако се махнат растенията, ще видите, че има един свят, който е разхвърлян – канари разхвърляни, камъни разхвърляни, разнебитени работи. Тук израснало едно растение, там една тревица, едно цветенце – този разнебитен свят се гледа малко красив. Казвам, аз ни най-малко не виждам красота. Красота е някъде, но тук е отражение. Виждаме една красота, която не съществува в самата природа. Вие виждате една красота на една планина, която се хвърля, подвижна картина на туй платно. Кой ли ги е турил тия картини? В природата вие имате отражение на един свят отвън. В самата природа тази картина я няма, и на платното я няма. Тъй ще разберете. Платното виждате, цялата история, казвате: величествена работа. Планините ще видите, реките ще

видите. Та когато съвременните хора говорят за илюзии, в човешкия ум по някой път се наслояват и вие виждате в себе си неща много красиви – заблуждавате се. То е само едно отражение. Някой път ти се погледнеш на огледалото, мислиш, че си доста красив. Нали казват: красотата ще спаси света.

Каква е разликата между едно и две? Ако вземете количествено едно зърно и още едно зърно, разликата каква е между едно и две? Че в едното имаме едно зърно, а в двете – две зърна. Добре, в какво седи преимуществото, че имате две зърна? Допуснете, че първото зърно е едно качество, второто е по-благородно, но е по-малко. Посеете го, какво ще стане? Имате хубави сладки круши, добре оформен плод. Другото е малко – имате едни круши, наричат ги гроздани. Природата не се стреми към количеството, тя се стреми към качеството. Не е въпрос за многото. Много може лесно да стане. От едното излиза многото. Щом имате едно зърно житено, ако му дадете условия, ще стане по-голямо от земята. В дванайсет години на едно житено зърно като му дадете условия, ще стане по-голямо от цялата земя, то огрубява. Може да направите опит. Представете си, че ако първата година даде сто зърна, втората година, като посеете стоте зърна, ще дадат десет хиляди. На третата година, като ги посеете, ще дадат по сто, ще дадат един милион. На четвъртата – сто милиона, на следната – един милиард и тъй нататък.

Щом имате качеството на една мисъл, вие имате всичко в себе си. Една основна мисъл дава тон на всичките неща. Казвам, човек трябва да има една основна мисъл, едно основно чувство, една основна постъпка. Основната мисъл дава тон на всичките работи. Основната мисъл е силна мисъл. По някой път се казва: Божественото. Божественото аз наричам туй, което дава тон на всичките неща. Достатъчно е една Божествена мисъл, Божествено чувство и Божествена постъпка, те дават тон на целия живот. Ако вие имате една Божествена мисъл, едно Божествено чувство и една Божествена постъпка, вие ще бъдете напълно Божествен човек.

Знаете какво значи Божествен? Да пътуваш през вселената навсякъде, дето искаш да идеш и да се ползваш от природата както искаш, не тъй, както ти искаш, но тъй, както онзи великият закон иска, който направлява целия космос. Защото има една външна страна на природата, която е страна на безпорядък. Вие чувствате някой път този безпорядък, вие сте недоволни от себе си. То е безпорядъкът на вашия свят. Чувствате, че имате стремеж към нещо хубаво, но де да го намерите? Той е вътре във вас. Вие го търсите отвън. Вие търсите да станете силни, учени, богати, да се облечете, художник да станете, музикант да станете. Никъде не може да го намерите. Аз толкоз години се занимавам, нямам случай за идеален музикант. Сега

някой музикант е нервен човек. Истинският музикант е най-разположеният човек, като свири. Той трепери. Някой тон не е взет право, кряска, дразни се, че не е взел „фа“ диез. Че как ще вземе „фа“ диез? „Фа“ диез като го вземеш, ако си болен, ще оздравееш. „Фа“ диез ако го изпееш, ако си умрял, ще възкръснеш. То е „фа“ диез. В музиката тон, който не може да възкресява, не е правилен. Неразположен си, нещо ти липсва, „фа“ диез – оправят се работите. „Фа“ бемол ще снеме от товара. „Фа“ диез, значи имаш по-малко, отколкото ти трябва. Вземеш „фа“ диез, да дойдеш на мярката. Тогава ще вземаш „фа“ бемол, да намалиш от товара си. Ако имаш повече, отколкото ти трябва, тогава ще вземеш „фа“ бемол. Бемолът и диезът, това е равновесие. Сега, разбира се, вие вземате тази музика.

Ние говорим за една идеална музика, в която възвишените същества градят с нея и оправят света. Ако тия същества го оправяха, както ние го оправяме, никак нямаше да се оправи. Те, като дойдат, ще изпеят една песен, ще се оправи светът, ти не може да не се изправиш. Те като ти изпеят само един пасаж от една песен, ти не може да мърдаш. Казва някой: как да не може? Че ти ще се втвърдиш като някоя скала. Като ти изпеят, ти ще се разтопиш изведнъж. Но на вода ще станеш, но на пара ще станеш изведнъж. Помнете закона: ако си много твърд в себе си и дойде песента, ако се противиш, тогава се образува триене, образува се топлина. Там, дето има голяма топлина в света, показва, че има голям безпорядък на нещата. Мислите, тази топлина отде да я регулираш, безпорядъка.

Та казвам, тогава идваме до онази топлина, която носи живот, Божествен живот. Има една топлина, която носи физически живот. Казвам, по някой път, у вас се подига температурата. Коя е причината за подигането на температурата? Ти си изпил едно кило студена вода, турил си я в стомаха си. Тази вода е причинила свиване на кръвоносните съдове. Кръвта, като се движи, образува триене, повишение на температурата става. Значи тази температура е, да се върне онази форма, в която организмът е поставен. Болестите произтичат от изменение една норма на тялото. Когато тялото се свие, човек боледува. Когато постепенно се разшири, човек е здрав. В разширението е здравето, а в свиването е болестта. Казва: той се свил. Вие, като нямате пари, се свивате. Когато получат пари, хората се познават – разширяват се. Може да наблюдавате. Турите парите в джоба, вървите бодро. Дойде петнайсето число, изпразни се джобът, пак се свиете. Някой млад влезе в училището, учи музика, мисли че знае. Като учи четири години музика, свие се, казва: „Преди да вляза, знаех повече, повече вдъхновение имах.“ След четири години започва да се плаши. Композира нещо, срежат го, напише друга композиция, срежат го. Свие се. Някой, преди да е свършил медицина, има по-голяма самоувереност. На първата

година като стане лекар – този умрял, онзи уморил, туй лекарство не върви, изгуби вяра. Човекът не знаеше колко е готов, че лекарствата не действат еднакво върху хората.

Един българин бил в странство и ми разправяше за един анекдот. Разболял се той, лекували го европейските лекари, не оздравява. Колкото му дават лекарства, разболява се. Това било във Франция. Пита го лекарят един ден: „Ти откъде си?“ „Българин съм.“ „Какво обичаш да ядеш най-много?“ „Кисело зеле, господин докторе.“ Казва: „Дайте му.“ Донасят му зеле, наяжда се хубаво и оздравява. Недоимък имало в него на зеле. Тази храна действа активно. Имал недоимък на киселини в организма. Анекдот е, преувеличено е. Аз ви го давам в преувеличена форма.

Доктор Миркович имаше едни хапове, още имам една кутия от тях. Направени са от едно растение рубар, но имаше и други прибавки. Рубарът е главното растение, което лекува. Той ги даваше цели хапове на болните и ефикасно действаха. Питах го: „Докторе, защо ги даваш цели?“ „Бързо действат.“ Казвам: „Дай ми един хап.“ Аз го разделих на осем части. Той даваше цял хап, аз давах по една осма от хапа. Една осма действаше така, както и целият хап. Казвам: „Кой печели повече? Ти даваш цял хап, ти вземаш повече. Един цял хап струва десет лева най-малко. Аз като дам една осма, струва един лев. Следователно по-евтино ще извърша работа, повече болни ще имам.“ Казва: „Понеже ти вярваш в духове, тази работа една осма духовете я правят. Ние, лекарите, цели хапове правим.“ Една осма вече духовете ще го направят. Пък то всичко е Духът. Степента на човешкото развитие, то е човешката интелигентност, човешката съобразителност с онзи Божия закон. Какъвто метод и да употребявате, то е естествено развитие степента на разбирането. Няма какво да разсъждаваме. Културата им е такава, това разбират, това вършат. Прави са в дадения случай. Но ние не трябва да се спрем върху закона на еднообразието. Човек трябва да прогресира. Както са се лекували преди хиляда години, днес не може да се лекуват. Днес както се лекуват, след десет години ще се измени. Постоянно всичко се изменя. Нас ни интересува не Божественото състояние, то е дисхармонията в живота. Всяка болест се дължи, че ние нямаме една основна мисъл, нямаме едно основно чувство, една основна постъпка, на която да разчитаме. Нямаме постоянни величини.

Божественото, ако ти не може да го намериш в себе си, отвън не може да го намериш. Ето аз какво разбирам под Божественото. Ако твоите очи са нормални, може да не знаеш каква е светлината, може да нямаш понятие за светлината, но може да използваш светлината. Няма нужда някой да те хване, да те води. Но ако твоите очи не функционират както трябва, тогава

ти ще имаш нужда да те ръководят отвън. Казвате: да има някой да ни ръководи. Значи липсва ви нещо. Като има човек очи, пак трябва да има някой да го ръководи. Има неща, които ние недовиждаме.

Представете си, че аз напиша думата добро. Не е написана много добре. Имате два начина за писане д-то. Коя буква е по-добра от тази? Някои хора пишат така: о. Човек, като пише, трябва да вложи красота във всичките букви.

Някои започват дебело и свършват тънко, други започват тънко и свършват дебело. Казва някой: „Лесна работа, ще я направим, не се безпокой.“ Има защо да се безпокои, защото дебело става накрая. Конецът е тънък, влиза в ушите на иглата, но зная, не може да излезе. Дебелото, то е по-безопасно. Ако е борец и се бие, той започва дебело, първият удар ще бъде наложен по всичките правила. Първия път ще те удари много силно, вторият ще бъде по-слаб, най-после, започва да те гали. Ако пехливанинът започва първо тънко, отначало ще те удари слабо, но после ще те удари така, че ще се простреш на земята. Питам: кой от двамата трябва да те бие? В началото ли да бъдеш силно бит, или в края? В началото вие сте силни. Ти в началото, като млад, си много силен, като стар натънко свършваш. Надебело е на младия. Натънко е на стария. Какво ви ползва идеята, че си бил силен човек? На младини сте били болен, на старини сте станали здрав. Кое е по-хубаво, на младини да си силен и на старини слаб или на младини слаб и на старини силен? Кое е за предпочитане?

Казвам, учете се. Единственото нещо, което може да правите, е да се учите да мислите правилно, да чувствате правилно. Не се нервирайте за нищо и никакво, за вятъра, който духа. Срещнете някого добре разположен, после, като го срещнете, казвате: защо се е вкиснал? Защото има повече оцет. Защо е отслабнал? Малко яде човекът, отслабнал е.

Дръжте в ума си идеята, че всеки човек има трима представители: един като себе си в Божествения свят, който е съвършен, един в духовния свят – полусъвършен, и той, на земята – през просото го кара.

Та сега вие на земята, които през просото карате, мислете за онзи, който е съвършен горе. Вие още сте на долната страна на Божествената страна, него уподобявайте.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас
28 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_06_30 Първата запалка
утринно слово

ПЪРВАТА ЗАПАЛКА

33 неделно утринно Слово
30 юни 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.
Духът Божи.

Дванадесета глава, която прочетох, е говорена близо преди 2000 години. Приложение има в сегашния живот. Какво приложение имат съвременните религии или науки в живота? Казват: Да живеем, да вярваме в нещо, в едно учение. Музикантите говорят за музика, да знаят да пеят, да свирят. Художниците говорят за изкуство, да знаят да рисуват. Ораторите говорят да знаят да говорят.

Интересни са религиозните хора. Аз не зная, какво разбирате да е религиозен човек. Религия е излязла от лигата. Лигата като тече, образува една връзка между всичките мисли, чувства и постъпки на хората. Нарича се лига или религия. Думата религия няма съдържание, безсъдържателна дума е. Като кажеш религия, мислиш, че означава нещо, пък тя нищо не означава. Много проста дума. Заради тази простота сега я гонят. Казва някой: „Аз съм много религиозен човек.“ Защо – че носи, имате религия. После някой казва: „Аз съм много добър човек.“ В какво седи добрината на хората? Това е много крив въпрос. Да оставим тези детински въпроси. Защото едно време, хората са били деца, говорили са като деца. После са станали възрастни. Сега в нашите времена религиозните хора са остарели, защото всичките хора стават религиозни, когато изгубят смисъла на живота. Щом някой казва, че е станал религиозен, виждам, че се обезсмислил животът му. Става религиозен, ходи, взема пари назаем. Вземе оттук, оттам, изпохарчи всичко. Сега, като ви говоря за заем, има така чиновници, на този дал пари на заем, на онзи дал, дойдат, проверят, няма парите, намерят го на тясно, турят го в затвора. Той все добро правил с чужди пари. Никога с чуждо нещо пари не правете. Нека да гладува, защо му са парите. Казва, че пари му трябвали да се облече. Трябвали му две хиляди лева да се облече, да излъже някоя мома. Или някому трябвали

4, 5 хиляди лева, бил на служба, трябвало да се облече, хубаво с цилиндър, да го видят хората. Всичките хора все се надяват да дойде някой министър с цилиндър да им оправи работите.

Отива сестрата на Хитлера, на един такъв голям човек в Германия, отива при брата си и той ѝ казва: „Къде да те туря, нищо не знаеш, много си проста. На каква служба да те туря?“ Справедлив е човекът. Тя мисли, че брат ѝ вече може да я настани някъде. Някои хора, като повярват в Бога, казват: „Той ще ни намери някаква служба“, понеже повярвали в Господа. Господ казва: „Какво сте научили?“ Не знаете да пеете, а капелмайстор искате да станете.

Някой ми казва: „Нищо заради мене да не говориш.“ Казвам: Но това има две злини. Ако ти направиш едно престъпление и аз не говоря за него, ще направя добре. Ако кажа нещо, ще се докачиш. Ако не направя дума за твоята погрешка, ти си доволен, аз ще мълча. Но като направиш добро, искаш да говоря за тебе. Тогава позволи ми и за погрешката ти да говоря. За доброто ти да говоря, то е правото. Не е лошо, човек да говори за лошото, но той трябва да бъде като един добър музикант, да каже: „Ти не взе този тон, ще ти кажа как се взема. Ти сол в първата октава или във втората октава, или в третата октава си взел правилно.“ Колко души от вас можете да вземете сол в четвъртата октава вярно? Някой от вас може да вземе сол в първата и втората октава, но в третата е по-мъчно, а в четвъртата октава малцина може да го вземат вярно.

Та казвам: Всичкото съвременно знание е произлязло от едно стълкновение. Хората са се заблудили. Има две подбудителни причини в разбиранията на хората в света. Едното е разбирането на злото, другото е разбирането на доброто. Някои разбират, какво нещо е доброто, други разбират какво нещо е злото. Ако искаш да чупиш камъните, търси чук да ти помага. Мислиш ли, че чукът няма да ти помогне? Ще ти помогне. Ти ще обвиниш ли, че този чук троши камъните. Ако не ги чупи с какво ще градиш? Или някой път градят с хубаво направени тухли, но някъде дошло, че трябва тухлата на половината да се пречупи и я сложи на мястото. Някой казва: „Не цепи!“ Но ако човек не знае да цепи, как ще гради? Цепенето е цяла наука. Онези, които градят, които мажат зданията, цапат. Замаже с цимент, нацапа. Ако не цапа не може да гради. Казвам: Няма да цапаш, ако си съградил вече. Онова, което си съградил няма да цапаш, но онова, което градиш, цапай го. Ако светът сега се цапа, показва, че се гради. Нашият свят не е съграден, вследствие на това, онези, които градят, цапат. Мислите ли, че ако вие влезете в една къща, която мажат, всичко ще бъде наред? Пода, всичко туй оцапано ще бъде. Долу ще бъде оцапано, а стените ще бъдат хубаво замазани. Най-после и подът и той ще

се измени. Какво лошо има ако се оцапа нещо? Сега често ми казват: „Оцапахме се." Казвам: Съградено е нещо. Ако си се оцапал, когато градиш, ще те похвалят. Когато всичко в къщи е чисто и ти се цапаш, тогава тебе ти липсва нещо.

Изследвайте характера на децата и на хората. Когато едно дете пише, аз съм наблюдавал някои деца, като пишат, цапат си пръстите. Като писало детето, нацапало си пръстите с мастило. Показва, че е работило. Някои хора, като пишат си цапат пръстите с мастила, пък някои като пушат цигари, пръстите им стават жълти от тютюна. Учи се човек да пише. Искам да ви кажа, как аз разглеждам света. Някой път човек е оцапан. Някой път ти говориш и като говориш ще си оцапаш езика. Често някои болести се явяват от някои думи. Ако не вярвате, аз ще ви кажа, да кажете няколко думи, да видите няма ли да ви заболи езикът. Ще ви излезе голям мехур на езика. За пример, хваща те ревматизъм в коляното. Защо те хваща в коляното? Защото си престъпил добродетелта, нищо повече. Добрите думи се кредитират от краката. Заболи те лакатя, престъпил си правдата. Затова ръцете ти страдат. Защото правото все с ръцете го правим. Ще подпишеш правото с ръката, ще го дадеш някому. Не гледаш както Господ иска, ще те заболят очите. Не слушаш както трябва, ще заболеят ушите ти. Не говориш както трябва, ще те заболи устата. Ще те заболи гърлото. Не мислиш както трябва, ще те заболи главата. Не обичаш хората, както трябва, ще те заболи корема. Сега някой дойде и казва: „Не зная отде се яви тази болест." Боли го коремът, аз зная откъде е дошла. Доста богати хора са идвали да ги лекувам. Преди години дойде при мене един богат човек да го лекувам. Казвам: „Никакво лекарство няма за тебе. Ще ти дам доста скъпо лекарство. Ти пари имаш. Казвам: Ще намериш десет вдовици и ще ги посетиш. Ще посетиш първата вдовица, после втората, третата и така всичките ще посетиш." Тия вдовици, това са елементи. Казва: „Не може ли с друго лекарство?" – „Рекох. По никой начин не може. Твоята болест с лекарство не се лекува. Само тия десет вдовици като посетиш, ще ти мине." Аз ги турих едната на единия край на града, другата на другия край. Казва: „Далече." Казвам: „Лекарство е това." Той ме гледа, гледа и ми казва: „Тебе ти е охолно." Всички ние страдаме от една голяма немърливост в живота. Младият момък е спретнат. Като стане, огледа се на огледалото, облече се хубаво. Старите българи, момците носеха хубави дрехи, нашарени с гайтани, поясът добре стегнат. Върви спретнат, като че целия свят е негов. Като стане на 30 години, народи деца, поясът не е вече така спретнат. По-рано, като го срещна, разправяше за момите, че еди-коя си дъщеря на еди-кой си чорбаджия, разправя за чембера ѝ, после за талията ѝ, за последните ѝ чехли, а пък ноктите ѝ, краката ѝ, зъбите ѝ бели като мъниста, пък ушите ѝ. Казвам: Какъв учен човек. За него всяка една мома е скъпоценен камък, ако може

да я купи, не е лошо. Ако можеш да я купиш евтино и да я продадеш скъпо, не е лошо, ще си уредиш работите. Ако ти се излъжеш и я купиш скъпо, а продадеш евтино, тогава ще загазиш.

В сегашния живот вие трябва да започнете да пеете. Не се самоосъждайте. Вие се самоосъждате. Казвате, че имате тези и тези погрешки. Хубаво е да имаш погрешки. Ако имаш погрешки, ти си работил. Щом нямаш никакви погрешки на земята, аз се съмнявам от тебе нещо, че може да стане. Ако ти, като земеделец, излезеш на нивата в своята парадна форма, обикаляш само нивата, ако ти се облечеш хубаво, туриш цилиндър, облечен в парадно облекло и обиколиш нивите си и се върнеш, нищо няма да стане. Ако така облечен пак обиколиш къщата си, която се строи, ти нищо няма да направиш. Ще трябва да вземеш своята мистерийка, ще вземеш тухли, вар, ще градиш. С цилиндър работа не става. И на нивата нищо няма да направиш със своята парадна форма. Сега при мене мнозина са идвали със своите цилиндри и ми казват: „Каква е вашата религия?“ Казвам: Аз искам да освободя хората от тия лигавите работи. Нямам нищо против религиите, но религиите са един долап, в който като влезеш, няма да те пуснат оттам, докато не дадеш и последното кодрантче. Религиите поставят добрите хора в рая, лошите – в ада. Като ги поставят там, не могат да излязат във веки веков, свършено е. Че те говорили ли са с Господа, били ли са Негови съветници? Казват: „Тъй е писано в свещените книги.“ Свещените книги хора са ги писали, не ги е писал Господ. Господ говорил, хората са писали. Те са писали онова, което допада на тях, онова, което не допада не са писали.

Та казвам: В това разбиране на живота, ние сами се осакатяваме. Една грешка не може да се изправи, ако ти не я изправиш. Ако едно дете се заинати и не иска да говори, то ще остане нямо. Казва: „Не искам да говоря, не искам да мърдам устата си.“ Всички деца, които не искат да говорят, те са много тщеславни. В България дойдоха мисионери, англичани и американци, които искаха да се научат хубаво да говорят български и тогава да започнат да говорят. Те не можаха да научат български. Които започнаха да говорят с погрешки, те се научиха да говорят. Докато се научиш да говориш един език, ще правиш погрешки. Българите, които отиват в странство, правят погрешки, но се научават да говорят. Направиш погрешка, корегирай я. Направиш погрешка, корегирай се. Докато се научиш може да правиш погрешки и в говоренето, и в писането. Всички вас ви е страх да не правите погрешки, пък от главата до петите само погрешки имате. Гледам носът му не е на място, погрешка носи в себе си. Веждите му са изопачени, погрешка носи в себе си. Очите му не са на свят, брадата му не е на свят, космите и те не са на свят, ноктите и те са дисхармонични. Като погледнеш на ноктите е

отбелязано, от каква болест има да боледува в бъдеще. Онези, които заболяват от охтика, ноктите им показват охтика. Онези, които заболяват от ревматизъм, ноктите им показват ревматизъм. Онези, които са неврастеници, ноктите им показват неврастения. Онези, на които умът им ще кръшне малко, показват ноктите това. Най-хубавите благородни чувства, правите мисли, правите чувства, са написани на ноктите. Виждали ли сте вие хубави нокти? Понякой път изследвайте светските хора, които доста хубави нокти имат. Когато на един човек носът е на място, очите са на място, ушите са на място, аз му позволявам, да си маже лицето, да го краси, да тури червило. Но когато къщата му не е съградена, той да я маже, то е цапане. Ако знаеш, тури си цвят, че не ставай смешен. Като си направиш устата червена, или като я почерниш, защото когато устата се почернят има един смисъл, когато почервенеят имат друг смисъл, когато пожълтеят имат трети смисъл. Аз не ви говоря за самоосъждане. Когато ще мажеш къщата си, избери най-хубавия цвят. Намери цвета, с който да замажеш къщата си. Сега туй е външната страна.

Целият наш външен живот се дължи на онова вътрешно състояние, което ние сме минали през хилядите години. Всичкият този живот се отразява. Сегашният живот, който живеем на земята и той ще даде своя отпечатък за вбъдеще. Най-първо, той дава отпечатък върху самите вас. После самите ваши мисли ще дадат отпечатък и върху другите. В едно семейство какъвто е бащата и майката, такива са дъщерите и синовете. Ред поколения си мязат. Даже те ги познават. Някой от внуците, казват за него, че мяза на дядото, има същите черти на дядото, същия характер, говорът, движенията.

Сега се спират и казват, какво казал Христос. Христос навремето се намирал в голямо противоречие с тия дебелите глави на евреите. Мойсей тури закона, че в събота нищо не трябва да се работи. Ако идеш в събота, събереш някоя съчица за огъня, ще те извадят на позорния стълб и ще те утрепят. Евреите разбраха Божия закон изключително, че не трябва да имат връзка с други народи, всички други са езичници, пък те са правоверни. Буквално разбиране. Като четете Старият завет, ще видите, какъв е характерът им. Питате, защо им пати главата? Защото такова е тяхното разбиране. Много хубави работи имат писани, но и толкова лоши работи има. Сега, заради добрите работи се възнаграждават, а заради лошите се наказват. То е вече закон за кармата.

Но лошото в евреите, ето къде седеше. Те бяха народ много религиозен, но и много користолюбив. Двама брая Яков и Исав бяха, но малкият брат, за да вземе първенството, отиде, че излъга баща си, показа користолюбие. И майката взема участие, тя го научи. Яков каза: „Баща ми ще ме познае,

брат ми е космат и наместо благословение, ще ме прокълне, че искам да го излъжа.“ – „Не бой се“, казва майка му, – „ще вземеш кожата на някое одрано агне, баща ти ще попипа и ще мисли, че си Исав.“ Като отиде Яков при баща си, казва му: „Гласът ти мяза на Яковия, но ръката ти мяза на Исавовата. Нещо е станало.“

И вие някой път мязате по ръката на Исава, а по гласа на Якова. И баща ви се чуди. Туй е голямата криза, драмата, която съвременните хора претърпяват. Вземете сега Румъния, искаха ѝ Бесарабия. Русия ѝ казва: „Едно време бяхме слаби, взе това от нас, сега ние сме силни, ние си го вземаме от вас. Сега, ако искате, по мирен начин ще го дадете.“ Сега Бесарабия трябва да се даде и Добруджа трябва да се даде. Версайският договор трябва да се поправи. И ние имаме Версайски договор в нас. Имаме и Бесарабия задигната, и Добруджа, всичко туй трябва да се повръща.

Често при мене идат някои и ми казват: „Кажи ни къде ще бъдем в оня свят.“ Рекох, за сега не търсете оня свят, търсете този свят. Вие още хиляда години в оня свят няма да бъдете. Тук ще бъдете. Някой казва: „Като умра, къде ще бъда?“ Тук ще се въргаляш на земята. Цялата земя е пълна се с такива души, заминали. Влезеш в някоя гостилница, 30–40 души подсмърчат. Влезеш в някое съдилище, 10–20 души съдят и те подписват присъди и те си дават мнението. Влезеш в някоя къща, има млада мома, там има още 10-20 моми фалирали и те седят в къщата и те вземат участие. Казват: „Какъв е този неуреден свят?“ Казвам: „Какво търсите тук?“ – „Че“, казват, „какво търсим, да оправим тази работа.“ Как оправят работата? Казват: „Не слушай мъжа си, този пуяк не го слушай. Той е едно говедо. Сложи му един гем, че му се качи на гърба.“ Спорят се сега.

Та казвам: Понякой път е добре да дойдат при нас умрелите. Преди няколко дена седя, имам едно хубаво разположение, замислил съм се. Току иде една мрачна мисъл, един песимизъм, едно отчаяние. Гледам наоколо откъде иде, няма никой. След половин час идват дами, пратили ги от провинцията при мене. На едната синът умрял, на другата друго умряло, всичките закъсали. Още като идат в пространството до мене идат техните мисли. Пратили ги, аз да им уредя работата. Казвам им: „Слушайте, ще се научите да обичате Господа. Няма да ходите да хленчите за вашите деца.“ Душите са на Господа, пратил ги Господ при вас да се запознаете с тях, после тези души се връщат при Господа. Ще благодарите, че са заминали. Вие искате, като говедо да хванете една душа и да я държите. Господ я изпратил за пет години. Казвате: „Защо Господ я взе?“ Че то е Негова работа, не е твоя. Твоят учител нарисувал една формула на дъската, няма да се мине половин час, ще я изтрие, ще напише друга формула, ако ти не

я напишеш, той ще напише друга. Той няма да я остави на дъската. Той ту пише, ту заличава, защото дъската е малка. Ние съвременните хора трябва да знаем, че Господ пише и изтрива.

Но на вас искам да ви кажа нещо, от което да се ползувате. Никога не се спирайте да гледате безобразни работи. Това е едно правило. Виждаш някой човек си счупил колата, не се спирай да го гледаш. Ако си майстор и можеш да я поправиш, иди помогни. Но ако не си, замини си, не е твоя работа. Карат се двама души, не се спирай да слушаш как се карат и защо се карат. Ако можеш да уредиш работата, спри се и я уреди, ако не можеш, не стой, мини и замини. Минаваш покрай някоя нива неорана, не се спирай да питаш защо не е изорана. Ако можеш да я изореш, изори я, ако не, мини и си замини. Минаваш покрай някой беден човек, не се спирай да го гледаш колко е окъсан. Ако можеш да му помогнеш, спри се. Защото обличането в света трябва другояче да го схващате. Защото хората най-първо трябва да се облекат с една отлична мисъл. Второ, хората трябва да се облекат с едно отлично чувство. И трето, хората трябва да се облекат с една отлична постъпка. Човек има първо тия трите обличания да направи. След като си се облякъл така, тогава може да мислиш за обикновеното обличане, за обикновените дрехи. И те ще дойдат. Един човек, на когото мисълта не е на място, един човек, на когото чувствата не са на място и постъпките не са на място, защо му са хубавите дрехи? Хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки изискват хубави дрехи. Ние, съвременните хора, нямаме още хубави дрехи от хубава материя. После ние не сме и против пръстените. Хубави пръстени, с най-хубави скъпоценни камъни от най-хубаво злато, че в златото да няма никакъв примес, същинско злато, това злато помага. Хубаво е всеки един от вас да има по един златен пръстен. Хубаво е всеки един от вас да има по един сребърен пръстен. Ако носите сребърен пръстен ще страдате по-малко. Ако материалните работи не вървят, носи сребърния пръстен на малкия пръст. Той ще уреди работите. Разбирайте ме сега. Ще уреди работите, ако разбираш езика че като туриш пръстена, ще започне да ти говори, ако му разбираш езика. Не се носиш чисто, не обичаш хубавото и красивото в природата, сребърния пръстен ще го носиш на безименния пръст. Ако искаш да бъдеш безсъвестен, носи го на средния пръст. Ако искаш да имаш благородни чувства, носи го на първия пръст. Ако искаш по Божествено да постъпваш, носи го на палеца. Всякога, когато искам да оправя работата, турям сребърния пръстен, който вие не виждате. Вие ще кажете: „Сребро нямаме.“ Мислено ще туриш на пръста. Невидим пръстен ще носи човек.

Вие сега идвате и ме слушате, и сте станали много учени, вече цитирате от Писанието, какво казал Христос. От мене по-добре знаете Библията. Някои

от вас повече от мене знаете написаната Библия, но онази Библия, която аз зная, нея не я знаете. Тая Библия не я учат толкоз, защото няма какво да я уча. То е резюме от една голяма Библия. Вие тук имате една глава от една реч, която Христос държал по няколко часа. Тук имате едно малко резюме. Тия притчи, те са несвързани. За пример, ние много пъти говорим за любовта. Но трябва едно училище, трябва някой да покаже, как трябва да се обича. Ти не можеш да обичаш, докато някой не ти покаже. То е се таки да идете в една къща и да говорите, вие мислите, че като говорите за любовта, любовта с говор не иде. Вие може да говорите и имате право да говорите. То е се таки, да влезете в една къща и да говорите за огъня, за кибрита, но огънят с говоренето няма да дойде. Като идеш да говориш за огъня, ще носиш една запалка, ще запалиш огъня и като го запалиш, ще млъкнеш. И в любовта е същото. Вие докато говорите за любовта, вие нямате любов. Тя е идейна любов. Но за да дойде любовта, ти трябва да имаш една запалка. Първата запалка, като дойде във вас, ще ви покаже, какво е любовта. Когато Божият дух дойде във вас, той носи запалката. Всякога, когато Духът иде, Той ще ти създаде една голяма неприятност. Знаеш защо ще я създаде. Ти не искаш да се концентрираш в себе си. Ти си се разсеял навън. Всичките ти работи те спъват, къща имаш, пари имаш, богатство. Тогава, Духът като дойде, ще те лиши от всичко това, за да ти даде ново съзнание. Ти ако няма за какво да мислиш, ще се концентрираш в себе си. Като се концентрираш ще запалиш запалката, огънят ще се запали. Казва: „Грей се сега на този огън!“ Ще започнеш да мислиш, че Бог е, Който урежда работите. Не съм против къщите, но една къща, като съградиш, след десет години ще изгори. Имаш жена и дете, след десет години ще умрат. Веднъж с един варненски адвокат се разговаряхме. Като спорехме му казвам: „Няма да се минат много години и ти ще измениш своите възгледи.“ Аз му казвам, че ще му предскажа, макар че аз не обичам да предсказвам, но на тебе ще ти предскажа, че след четири–пет години, ще се случи нещо с тебе и ти съвършено ще измениш твоите сегашни възгледи, които сега имаш, съвършено ще ги напуснеш, много религиозен човек ще станеш. Казва: „Аз идиот ли съм? По никой начин не може това да бъде.“ Казвам му: „Запиши си го това.“ – „Как е възможно това?“ – „Сега остави този въпрос, ти сам след пет години ще дойдеш при мене да ми разправиш как е възможно.“ Ето как е станало. Този адвокат сега е на онзи свят. Той се оженва и обиква жена си. Интересува се от македонското дело. Те бяха двама братя адвокати. След пет години, той бил една вечер на събрание, жена му била сама в къщи. Счупила лампата, заляла се с газ, запалила се и изгоряла. Заравят я. След това става един преврат с него и той ме намира и ми казва: „Убедих се, повярвах, но тя стана жертва, зарад мене.“ Казва: „Защо не ми каза така?“ Казвам му: „Няма защо да ви разправям, в Божиите ръце сте, може да ви обърне Господ.“ Ние сме много смешни същества, с много големи претенции.

Всеки ден животът ни виси на косъм. Вървиш някъде, може да те бутнат да си счупиш ръката, крака, може да ти се случи да оглушееш. Ние да благодарим на Бога, че ни пази от всичките злини, с които сме заобиколени. Имаме толкоз врагове, ако ги знаем, ще ни побелеят главите преждевременно. Казвам: В сегашните времена като стане сутрин да се моли, усърдно в душата си. Да имате желание да слушате, да изпълнявате волята Божия.

Сега, аз не искам да говоря за вашите погрешки, понеже вашите погрешки са и мои погрешки. Понякой път аз говоря за моите добродетели, понеже моите добродетели са и ваши добродетели. Аз говоря за любовта, но знаете ли колко мъчно се предава любовта? Материалните работи са най-голямата спънка за любовта. Ти когато обичаш един човек, никога не му давай пари на заем. Ако го обичам, ще му дам ключа от касата си, ще му кажа: „Вземи колкото искаш и после ги върни.“ Ще го оставя да постъпи, както аз постъпвам. Когато някой мене ме обича, той трябва да ме остави. Щом ида в дома и започне да ме гледа, че се плаши от мене, той няма любов. В любовта трябва да имате абсолютно доверие един към друг. Дойде някой при мене, аз му вярвам. Мене са ме лъгали мнозина. Защо? Зная, че ме лъже и аз пак му вярвам. Любовта в мене не може да допусне, че той ме лъже. Мене тук колко са идвали да ме лъжат. Той като ме лъже и сам вярва в лъжата. Някой дойде, минава за доктор, той никакъв доктор не е. Друг иде, минава за студент, той никакъв студент не е. Такива лъжи са ми казвали. Идват други и го препоръчват, казват: „Учителю, той се обърнал към Господа.“ Казвам: „Той се обърнал, но кесията не се е обърнала.“ Вярвам в обръщение, където и кесията и сърцето се е обърнало. Всички се обръщат.

Туй, за което ви говоря, то е нашето минало, то са големите заблуждения, които са натрупани. Всеки ден аз намирам и гледам тия хора да казват: „Ние не сме на правия път“. Казва: „Аз не съм на правия път, но и вие не сте на правия път.“ Казвам: „На ваше разположение съм, кажете ми истината.“ Казва: „Трябва да дойдете в църквата.“ В тия каменните църкви? Писано е във вашите книги, но тия, които са ги писали, те не ги изпълняват. Христос има право да говори, понеже, каквото говори, го изпълни. Това, което Христос е говорил, като го изпълниш, говори тогава на хората. Много работи са написани. Някой мъж се ожени и трепери от жена си. Защо? – Много ревнива е тя. Не е лоша ревността, но тази ревност трябва да бъде справедлива. Жената, която е ревнива, трябва да бъде абсолютно чиста, никаква нечиста мисъл, никакво нечисто желание не трябва да има в душата ѝ. Тя има право да бъде ревнива. Но на която умът е пълен с всичките лоши мисли и желания, и тя е ревнива, ревността ѝ не е на място. То мяза на един бивол, който като излязъл от локвата, маха

опашка. Мъжът има право да бъде ревнив, той трябва да бъде абсолютно чист. Аз не искам да съдя хората. Един човек, за да го съдиш, трябва да му дадеш да оправи живота си – така е Божественият закон. То е съдба, ще му дадеш условия да се изправи. По закона на любовта може да се изправят най-евтино всичките погрешки. Бъдещите благословения, които идат, Бог ще ни даде тия благословения. Ако не възприемем любовта, ние ще си създадем една карма, много по-лоша отколкото сега имаме. Преди години Бог даде на Съглашението условия да оправят света. Даде им победа. Казах им: „Ще победят." Сега ви казвам: Ще ви победят, нищо повече. Какво им костуваше да турят Божествената правда. Направиха тъй, както знаеха. Казвам: Сега побеждават другите, те трябва да поправят света. Ако те не поправят, ще дойде ревизия още по-строга. В света трябва да се даде правото. Никой не трябва да се лишава от правото. Каквото право му е дал Бог, трябва да му се даде. На жената трябва да ѝ се даде правото, което Бог ѝ е дал. На мъжът трябва да се даде правото, което Бог му дал. На слугата трябва да се даде правото, което Бог му дал. На вола трябва да се даде правото, на растението трябва да се даде правото. На всичко трябва да се даде правото, което Бог е дал. В нищо няма да престъпваш Божия закон. Казваш: „Аз не мога." Не, ще туриш запетая след „не", ще кажеш: „Не, мога!"

Сега любовта е единствената сила, [в, б.р.] която можем да намерим правото. Значи да се свържем с Бога. Тогава ще видим ясно нещата. Сега ние тука всяка неделя се събираме и четем три молитви. Първо, Добрата молитва, 91 псалом, Молитвата на Царството. Сега аз вече виждам, че някои казвате: „Дотегна ни да повтаряме едно и също нещо." Като четем Добрата молитва, всичко което е вложено в Добрата молитва да стане. Каквото е писано в 91 псалом и то да стане и каквото е писано в Молитвата на Царството и то да стане. Не искам само да говорим. Да стане вътре в нашия живот, да стане в живота на семейството, на обществото, в народа и в човечеството. Светът трябва да се преобрази. Вие всички сте дошли тук, трябва да изпълните задачата си. Ще нарисувате една отлична картина. Вие няма да нарисувате картината, но ще копирате. Като копирате, ще гледате да стане по-близо до оригинала. Сега спор става между всичките художници, всичките художници спорят за този оригинал. Но природата и тя не е оригинална и тя е копие, но тя е по-близо до оригинала. Онези художници, които добре копирали, картините са хубави. Сега като намерите любовта, трябва да я копирате. Любовта трябва да е изобразена на вашите очи, любовта трябва да е изобразена на вашия нос, на вашата уста, във вашето лице, в пръстите, на ноктите, на космите, навсякъде трябва да бъде изразена. Всеки косъм трябва да е подписан с любов. Много цветове има любовта. Всичко трябва да е подписано с любов. Щом така са подписани, тогава може да живеем разумно, да живеем тъй както трябва.

„Това е Живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. Това е живот вечен да познаем ония велики възможности на любовта. Защото всичкото бъдеще, което иде зависи от любовта, която ще възприемем сега, която ще приложим не по старому. По стария начин вие сте я опитали. По нов начин ще я приложите, че тази любов да я носите навсякъде във вас.

Туй сега пожелавам на вас.

Сега насърчителната мисъл е следната: Макар 70 пъти да паднеш на ден, пак да станеш. Стани, изтърси се и пак ходи да изпълниш волята Божия. Не се обезсърчавай, че не стават работите. И 70 пъти да паднеш на ден, пак стани и върви напред. Не казвайте, че не живеете добре. Кажете: „Живеем добре.“ Втори път като паднеш, пак стани и кажи: „Живеем добре.“ Казвайте: „Живеем добре, живеем добре, живеем добре.“

Отче наш.

1940_06_30 По-блажен е
неделна беседа

ПО-БЛАЖЕН Е!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 27-и и 28-и стих от 11-а глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Бих ви говорил върху една научна тема: „Допирни точки на живота“. Един научен въпрос. Или върху друг философски въпрос: „Близките и далечни цели на живота“. Сега аз искам да говоря върху един предмет не отвлечен. Искам да ви говоря за предмет, който да ви тури в съприкосновение със самата природа. Всичко онова, с което вие оправяте допирните точки, с които не сте в съприкосновение, то не интересува човека. Какво го интересува слепия светлината? Какво интересува глупавия хубавите думи? Или какво го интересува човека храната, който има развален стомах и не може да яде на свят? Сега правя аналогични сравнения. Всички трябва да се научите да мислите. Няма по-хубаво нещо от това да знае човек в света да мисли. Не че не знаете да мислите, но не прилагате правата мисъл. Вземете например сравнението при говоренето. В света казвате на човека: „Трябва да говориш истината, без никаква лъжа.“ Той казва: „Не може без лъжа. Все таки трябва да се тури някаква лъжа, не може без лъжа. Човек ще се опропасти, ако не каже лъжа. Лъжата спасява малко положението.“

Аз другояче гледам на въпроса. То е право, но ето какво означава: малката лъжа е малка истина, голямата лъжа е голяма истина. Вие по някой път употребявате голямата лъжа на мястото на голяма истина и малката лъжа на мястото на малката истина. Тъй разбирам въпроса. Някой казва: „Без малка лъжа не може.“ Може да каже малката истина. Не се изисква да нахраниш целия свят. Не може да нахраниш целия свят, но да се каже, че нямаш трошица вкъщи... Толкоз мрави има, които дигат трошиците, а ти казваш, че си нямал трошица.

Но, на въпроса: Сега, когато дойде един момък, както и да се обяснява животът ни, се натъква на ред противоречия. Например, нарочили се младите моми и младите момци, не може да живеят, не са свободни. Един млад момък не може да се влюби в една млада мома. Че как тъй да се влюби – тя не е за него; или пък, че момата се е влюбила. Казват: „Как тъй?“ и не оставят човека свободен. Влюбил се – влюбил се. Защо се е влюбил? Негова работа е. Той започнал да изучава еди-каква наука.

Оставете човека, нека да учи каквато наука иска. Къртът като влезе в земята, иска да учи. Влиза вътре и казва: „Ще ровя тук." – Защо ще ровиш? – „Моя работа е." Аз мога да ви обясня защо къртът е станал къртъ. В неговото време имало една отлична култура. Къртът бил много богат, имало големи разбойници. Защо се е скрил? Скрил се е в земята, в скривалището, и оттам не може да се освободи. Войната преди хиляди години е престанала, но той казва: „Онези разбойници отвън ли са?"

Сега вие може да възразите: „Това истина ли е?" Истина е, че къртът рови, но че туй е причина, за да рови, това са философски разсъждения. Че къртът рови, факт е, но това дали именно е така? Хубаво, един ден, ако дойдат някои хора и намерят нашите скривалища, двадесет и пет–тридесет метра, какво ще мислят? Скривалището не е за пръв път. Скривалище има и във въздуха, планини има и във въздуха, горе и реки има, и морета, океани, всичко туй съществува. Ние мислим, че само на Земята съществуват океани и реки.

Какво мислим ние, е едно, но онези, които не разбират, те са слепи хора. Като се отворят очите им, ще видят оня свят, над нас отгоре. Той е свят, пълен с едно разнообразие. Питате има ли бъдещ живот? Когато хората ме питат има ли бъдещ живот – първо тия хора са слепи, обезумели. Който ме пита за оня свят, казвам: обезумял е. Считам всичките философи безумци, слепи хора, даже и ум нямат колкото един кърт. Ще ме извините. Да отрича човек Слънцето, да отрича светлината, да отрича Земята, че нямало живот, че щял да умре, това са глупави работи. Щял да умре – това са празни работи. Че умират хората, умират, но какво е умирането? Умирането не е нищо друго освен най-голямото ограничение, което може да се даде на едно същество. Това е смъртта. Ограничение, не че изчезва човек. Най-голямото ограничение, то е смърт. Казвате: „Ще умрем, ще изчезнем." Не, ще се ограничиш. Няма да ядеш, сляп ще бъдеш, глух ще бъдеш, хром ще бъдеш, всички ще те забравят – това е смъртта.

Ха да не отиваме по-нататъка. Понеже живеем в един свят на страдания, всички сте дошли и кажете как искате да живеете и може да живеете. Вие чакате да дойде Царството Божие. Царството Божие – блажен е онзи човек, в главата му, в ума му е Царството Божие. Блажено е онова сърце, в което любовта живее, блажена е онази душа, в която истината живее, блажен е онзи Дух, в който силата живее. Като изчезне светлината от твоя ум, защо ти е тази празна глава? Като изчезне любовта от сърцето ти, защо ти е туй сърце? Като изчезне истината от твоята душа, когато изчезне силата от духа ти, защо ти са те?

Под думата „дух" разбирам онази разумна сила, с която човек може да

извърши всичко в света. А под думата „свобода“ разбирам: няма по-хубаво нещо от свободата. Да се даде на човека свобода, да се проявява тъй, както той намери за добре. Не мислете, че е произвол. Ние имаме свобода, доверие в този човек, че е умен, че главата му е пълна с мисловна сила, сърцето му е пълно с любовни чувства, душата му е пълна с велика свобода. Духът му носи Божествена сила.

Сега искам да ви освободя от заблуждения. Ред поколения вас са ви турили в един крив път. Аз съм чел много книги за възпитание, за религия, за вярата в Бога. Хубави работи са те. Вяра в Бога, любов за Бога. Хубави са. Работата в религията, първоначалното учение е било отлично. Учителите, които са внесли първоначалните учения в религиите, са били хора със знание. Тогава са мислили, а отпосле са престанали да мислят и вследствие на това идеите са останали такива. Ние мислим Господа като човешко същество. И евреите така мислеха. Има всичките качества на човека. Такива са митологическите богове на гърците. И те притежавали всичките качества на човека. Женили се, деца са имали богините и боговете. Цели скандали са правили. Това са човешки схващания.

Сега, трябва да бъдем много внимателни, понеже боговете по някой път са много докачливи. В езика си човек трябва да бъде много внимателен. Боговете обичат, когато човек се произнесе, да говори истината, да не плещи наляво и надясно за неща, които не са верни.

Често казват: „Прочетената история какво казва там?“ Някой казва: „Блажена е онази майка, че е родила такъв син, че го е носила в утробата си.“ Той казва: „Още по-блажен е, който върши волята Божия.“ Блажена е майката, която ражда един син. По-блажена е онази майка, която внесла светлина в ума му, любов в сърцето му, свобода в душата му и сила в духа му. Още по-блажена е тази майка. Блажен е онзи учител, който внася светлина. Блажен е онзи учител, който внася топлина вътре в живота. Под думата „топлина“ аз разбирам всичко онова възвишено, благородно. Някои хора мислят, възвишеното в света е като светлината. Тя се разлива навсякъде. Всеки човек от тази светлина взема толкоз, колкото му трябва. Духът е едно благо, от което ние вземаме толкоз, колкото ни трябва. Знайте, че в Духа има всичко онова, от което вие се нуждаете. В Духа има любов, в Духа има сила, в Духа има здраве, в Духа има богатство, какво ли не.

Сега някои ще кажат: „Това е заблуждение, това не е вярно.“ Че не е вярно, не е вярно, понеже всяко нещо, което не може да го използуваш, то не е вярно. Когато позлатите един предмет, вярно ли е, че предметът е златен? Вярно е, че на повърхността е златен, но вътрешността не е такава. Отвън е

златен, а отвътре друг е. Когато златото го окаляте, вярно е, че златото отвън е кално, а отвътре е злато. Вярно е, че отвън е покрито с кал, а отвътре е злато.

Казвам: Ние сега не трябва да се заблуждаваме. Някои неща по някой път може да ни окалят. Ако се окаляш, хубаво е, нищо не значи. Калта е благословение. Съвременните хора искат да живеят без да направят една погрешка. Невъзможно е. Да искате едно дете като се роди, като се учи, да не прави нито една погрешка... Не е в реда на нещата да искате едно дете да се роди съвършено – то се ражда с възможности за съвършенство. Но всяко дете ще мине през ред погрешки, ще прави погрешки. Кои от вас като деца не сте правили погрешки? Като дойдеш до някое вярване, и там ще направиш някоя погрешка. Аз настоявам върху ония възможности, които са скрити в човешкия ум. Аз за тях говоря, за възможностите. Може някой път логически да направиш погрешка – важно е да вярваш в ония възможности, които са вложени в ума ти вътре, да вярваш в чувствата, които са вложени в тебе.

Вземете, в съвременния живот, заблужденията, от които трябва да се освободите. Първото заблуждение (има известен порядък), да кажем, идеята, че без пари не може. То е относителна истина. Това е една допирна точка в един социален строй като сегашния. Не че в човешкия живот без пари не може. Казвам: Туй е вярно, факт е. Но каква разменна монета имат рибите? Каква разменна монета имат растенията? Каква разменна монета имат животните? Те, казвате, не са културни. И чудното е, че тия същества, които не са културни, от тях имаме нужда, те ни поддържат. Некултурните същества ни поддържат, а ние, културните същества, никого не може да поддържаме. Не, лъжем се. Ние изяждаме растенията, плодовете. Човек е едно всеядно същество в света, което яде всичко, но и всички същества ядат човека. Човек като умре, изядат го растенията най-първо. Казват: „Този голям господар, чакай да го видим." Анализират, разлагат го с корените и след туй дойдат животните, направят те на торба.

В плодовете има доста хорски елементи. В крушите има млади моми, млади момци, девици, крадци, разбойници. Аз като минавам още, в някой плод виждам колко разбойници има. Някой ми дава един плод – не искам такъв плод. Тия разбойници като влязат, развалят стомаха. Вие се чудите защо разбойниците са скрити в плода. Считайте, че това е една теория. Ще го докажем ние сега. Отиваме ние към истината. Сега, крадците и разбойниците в света, ето какво разбирам аз: това е едно неправилно съотношение, което съществува в реда на нещата. Например кражбата произтича от онзи факт: едно крайно користолюбиво чувство имаме всички. Тук, при слепите, очи, седи кражбата, носи я човек. Всеки си има

този съветник на кражбата. Казва: „Тури го в джоба.“ Кражба навсякъде има. Ние считаме само материалните крадци. В литературата има крадци. Чете един роман, вземе го и мисли, че е негов. Чел една свещена книга. Един ясновидец в България, препрочете една малка книжка на друг ясновидец и казва, че туй му открил Духът. Казвам: Вземете каквото е напечатано, всичките ясновидци като дойдат. Духовете в тях такива работи, каквито са, в Библията, какви ли не празни думи. В невидимият свят с масло не се пече торта. И риба да имаш, не е позволено на скара да я печеш.

Да дойдем до онова, което е важно. Според мене една реч, една мисъл е полезна, когато тя внася едно пробуждане. Една мисъл е приятна, когато носи една малка светлина. Едно чувство е приятно, когато внася една топлина, даде пробуждане на човека.

Казвам: Всичко въздейства. Досега казвате: „Ще обичаш баща си и майка си, а врага ще мразиш.“ Хората се учат да обичат своя народ, пък другите, да ги мразят. То е едно самозаблуждение. Най-първо трябва лошия човек да го обичаш. Чудна работа. Да ви приведа аргумент. Искате ли да ви докажа, че трябва да го обичаш? Кой от вас обича пелина? Никой не го обича. Но някой път пелинът, като се тури във винцето, аперитив е, лечебно действува. Лошия човек трябва да го обичаш за цяр. Това е вярно. Аз вземам волята Божия, това е най-разумното в света, онова начало, което ще ни донесе свобода. Защото всички вие искате да бъдете щастливи. Но, за да бъде щастлив човек, щастието е нещо, което се обуславя от човешкия ум, обуславя се от човешкото сърце, обуславя се от човешката душа, обуславя се от човешкия дух. В широк смисъл.

Сега, който разбира законите, тия отношения, неговите отношения с хората са много правилни. Трябва да знае как да се справи. Който и да е той, ще намери противоречия. Ти по някой път си песимист, ти седиш и песимистично гледаш. Песимизма виждам написан на носа на човека. Щом е написан на носа, има песимизъм. Ти си песимист. На някой е написано оптимизъм, той е оптимист. Каквото е написано, това говори. Има свещени книги, написани свещени книги. Някой роман е написан, някоя драма, някоя комедия, а има написана и някоя трагедия. Сега искате да докажете що е трагедия. Като се играе трагично. Като се играе трагично, става трагедия. Написана една трагедия на сцената, погледнеш, някой умира, какви ли не престъпления се вършат. Някъде драма представят. Уж се скарали с един, че не можели да живеят. На сцената се женят, на сцената се развенчават. Една лъжа е. Във вас има по-хубави драми, отколкото на сцената. Влезеш в един дом, казваш: „Не може да живеем.“ Казвам: Облажавам ви. Не си актьор, но сълзи текат. Онези на

сцената турят водни капки, а тук от самите очи излизат сълзите.

Вие по някой път се опълчвате и казвате: „Не е право.“ Дайте една програма по кой начин да се поправи светът, да бъде по-добър от сегашния. Дайте на мене, аз ще го пратя в другия свят и за в бъдеще ще имаме вашия проект турен.

Човек, който не е господар на своя нос, той не е господар и на своята мисъл. Човек, който не е господар на своите очи, той не може да възприеме истината. Човек, който не е господар на своите уши, той музикант не може да стане, пък и знания не може да придобие, и оратор не може да стане. Човек, който не е господар на своя език... Някой път идеш, искаш да кажеш нещо. Защо трябва да го кажеш? Та казвам: Ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение, изменя се животът. Да ви кажа в какво се изменя и де седи противоречието. Едно зрънце царевица или едно житено зрънце, или ябълчно, или крушено, имаш туй зрънце, може да го милваш както искаш, може да ги носиш в джоба си, в който и да е джоб – мислите, че това е естественото положение? Ако вие посеете туй семенце в земята, тази круша ще израсте, ще стане голямо дърво и можете ли да я турите в джоба си? Може ли да я изваждат и да я турят в земята? От хамбара може десет, двадесет, тридесет пъти да го туряте, никаква вреда няма да причини. Ако вие извадите едно растение десет, двадесет пъти безразборно, вие ще го разрушите.

Сега някои от вас сте посети, не сте зрънца в Божествения хамбар. Следователно всеки, който иде при вас, трябва да знае как да ви пипа. Ще дойде някой да измени моите възгледи. Че, Онзи, Който ме е пратил на Земята, Той ми е вложил възгледите. Вие като сте дошли, и вие имате възгледи. Аз искам да ви говоря за онова, което Бог е вложил вътре във вас. То е ценността на човека. Някой път се оставяме да бъдем ръководени от външните възгледи. Не са лоши възгледите. Външните възгледи са спомагателно средство за нашите възгледи вътре. Всеки един твой ближен може да бъде едно спомагателно средство.

Та казвам: Това са новите възрения, които трябва да имате, новите възрения, с които трева да се измени човешката душа. Сега аз ще ви кажа, че от вас ще излезе нещо, понеже всички вие сте вътре в утробата на природата. Тази природа ви е пратила и от вас тя иска да извади нещо. Намислила да създаде нещо много хубаво от вас и всинца ви предупреждавам: не ѝ противодействувайте за онова, което тя мисли да направи за вас. И като страдате, и като се радвате, и като падате, и като ставате, и като се раждате, и като умирате, каквото и да става с вас, имайте една абсолютна вяра, че това, което тя прави, е за ваше добро.

Казваш: Може ли да се вярва в това? Че, за толкоз неща вярвате. Вземете един билет от лотарията и мислите, че ще спечелите един милион. Вземете веднъж, милионът не иде. Вземете втори път, милионът не иде, десет пъти вземате билети и три–четири години все взимате билети, изпохарчите четири–пет хиляди лева. Едва вземете четиристотин–петстотин лева, а вие сте дали четири–пет хиляди. Ако в тия работи може да вярвате, защо да не вярвате в това? То е много по-вероятно. Аз по някой път облажавам вярващите, които вземат билети. Казвам: Много силна вяра имате. И да искате да ги обезверите, казват: „Ще спечелим." Този човек все някога ще спечели. На едного казват: „Кога ще спечелиш?" Рекох, има един метод, по който всякога се спечелва. – Как? – Ще вземеш всичките билети и ще имаш повече от един милион. Съществува един закон: Наполовина е вярно. Съществува един закон: Не вървят нещата произволно. Има числа, които печелят, има числа, които не печелят. Нищо повече.

За пътника числото 1 е добро число. За земледелеца числото 1 е лошо число. Числото 2 е добро число за него. За семейния числото 3 е добро. Онези, които се женят, ако нямат числото 3, целият им живот ще бъде нещастен. За религиозния човек трябва да има числото 4, за да бъде щастлив. За светския човек числото 5 е щастливо число. А пък за онези, които гледат Месечината – числото 6. За онези, буквоядци в света – числото 7. Човек, който иска да бъде аристократ, да вземе числото 7. Като ви броявам тия числа, вие ще си извадите съвсем особено заключение. Тия числа имат съединение помежду си. Числото 1 може да го съединиш с 2 при известни условия. Може да го съединиш с 3, 4, 5, 6. От всичките тези комбинации може да извадите нещо много хубаво. Трябва да знаете както всеки един химик, ако знаете как да съединявате елементите, може да извадите разни съединения. Например, ако водата, която пием, ако тази вода не беше съединена, ако кислородът и водородът не бяха съединени, не щяхме да имаме вода на Земята. После, ако водородът и кислородът не бяха разединени във въздуха, ние не щяхме да имаме въздух, една по-рядка среда, в която да дишаме.

Та казвам: При сегашните условия се изисква да се изучават причините на [нещата]. Ти си нещастен – ще знаеш коя е причината на нещастието. Ти си нещастен, носът ти е гърбав. Нещастен си, защото скулите ти са много изпъкнали. Нещастен си, защото брадата е издигната, няма вдлъбнатина. Нещастен си, понеже имаш голяма индивидуалност. Нещастен е човек, когато иска и не може да постигне нещо. Аз наричам нещастен човек, например, един човек, [който] отива на бойното поле да се бие – ръка, крака откъснати. Питам: Какво се ползува, че е отишъл на бойното поле?

Да отидеш на бойното поле и да бъде само шинелът ти надупчен, а краката ти и ръцете ти да останат здрави. Да има знание, че след като ръката е била ранена, да я възстановиш в първото положение. Че, това е алхимия, която ще учите. Казвате: „Нарани ме на сърцето.“ Вие как лекувате вашето сърце? Я попитайте младите моми колко рани имат на бойното поле. Те са на бойното поле. Момата е излязла някой път и се е върнала с четири–пет рани. И момъкът се е върнал, борил се е на бойното поле. Майката, и тя е на бойното поле. Рани имат. Хората разглеждат живота такъв, какъвто не е. Онзи живот, който ние разглеждаме, той е идеален.

Аз казвам: Три живота има в света. Единият живот е съвършен. Той е Божественият живот. Другият живот е на интуицията, а другият е практичен, като нашия живот на Земята. Едва ли на десет души ще намериш щастие, другото е само скръб /?/. Ще дойдеш, това ще ти направят, онова ще ти направят, ще те обичат и най-после като умреш, заровят те в земята, да те ядат червеите. Ще ти направят паметник, ще ти съберат костите после. Какъв герой е този, който оставя само своите кости? Ако аз искам да оставя нещо в света, ще оставя не своите кости, но ще оставя своята мисъл, ще оставя своите чувства и ще оставя силата си в света, да има да се ползуват хората. Туй, което не умира, туй ще оставя. Да завещаем част от нашите мисли, част от нашите чувства, част от нашите постъпки, част от нашата сила. Следователно всеки човек, който дойде при вас, който иска да ви обича, трябва да даде подарък от своята мисъл, хубав скъпоценен подарък, едно хубаво чувство като скъпоценен камък, една хубава своя постъпка. После, и от силата си трябва да ви даде.

Тия са новите веяния, които сега идват в природата. Нашата Земя излиза от тринадесетата сфера и влиза в една Божествена област, животът се изменя. Лошите хора ще започнат да се задушават. Всичките лоши хора до един ще измрат, защото в този живот те не може да живеят. Както рибите – щом изсъхне водата, с рибите е свършено. Казвам: Лошите хора нямат бъдеще. Ще има друг свят, ще живеят долу някъде.

Сега вие мислите да си уредите живота. Аз говоря на хора, които са започнали да мислят. Говоря върху този предмет, понеже вие имате нужда от него. Знаете ли, правили ли сте сравнения, когато някой път някой човек го нарочат? Някои искат да знаят какво нещо е любовта. Представете си, че те нарочат целият свят и никой не ти казва една сладка дума. Само един човек има, като минеш, хвърли ти любовен поглед, каже ти: „Не бой се“, ти веднага се насърчаваш. При този случай любовта се показва. Когато всички са против тебе, Той е с тебе – то е любов. Когато всички са с нас, ние не може да оценим любовта. Когато всички са против нас, тогава ние

можем да оценим любовта. Когато всичките хора, когато всички са с нас, любовта остава неоценена в природата. Всички трябва да се обърнат против нас, за да оценим любовта на Единия. Този Единият е Бог. Когато всички ни изоставят, заровят ни в гроба...

Знаете ли какво е положението на една душа в гроба? Не искам вие да вярвате. Тя започва да плаче. Най-първо е свързана с десет милиона конци. И още повече са, но турям десет милиона конци. Тя започне да плаче, та ги късат, късат ги, освободи се от тялото горката, излезе отвън. Казва: „Освободих се от борчовете." В Божествения свят като влезе, там като я видят толкоз красива, погнат я младите момци и тя хукне да бяга. Те я гонят и тя, за да избяга, вземе да се смалява, смалява се и формата ѝ стане толкоз малка, че те я изгубят. Тя се отървава от момците. Като влезе, дойде голямата форма, всичко дава и красотата ѝ изчезне. Не знае вече как да стане голяма. Тогава започва да съжалява душата защо не е седяла вързана с десет милиона конци. Излезе отвън да се освободи. Започне тогава онзи вътрешен плач. Тогава се явява един ангел в небето и започне тя да добива своята красота. В огледалото като се погледне, тогава иде любовта.

Всяка душа, има Един в света, Който я обича, Един, Който я освобождава от гроба, Който е скъсал десет милиона конци и Който я е избавил от младите момци, от разбойниците. Те са крадци, те искат да я оберат, Бог иска да запази Своето богатство.

Казвам: Сега, като умрете, ще проверите дали това е вярно или не, дали има десет милиона конци. Като умрете, ще видите дали ще ви гонят или не. Защото може да ви не гонят. Защото по някой път може изведнъж, може да има ангел да дойде и да ви вземе на ръцете си, както Илия. На Илия дадоха огнена колесница. Не говоря за обикновените хора. Обикновените хора ги гонят, а тези със специална мисия, които са като Илия, които заминават, не ги гонят. Той като беше тук, гониха го, отрязаха му главата. Тогава законът какъв е? – Без светлина в света, ти ще бъдеш с тъмнина и всичките нещастия ще дойдат. Без любов, ти няма да познаваш топлината. Тогава ще дойде онзи студ, който ще вкорави всичко. Без сила, ти ще бъдеш съчка в света. И като нямаш свобода, ти не можеш да бъдеш човек свободен. Човек, в правия смисъл, за да може да постигне всичко, трябва да има [един] отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля и да бъде силен.

Та, казва Христос: „Блажена е утробата, но по-блажен е Онзи, който върши Волята Божия." Христос взема Любовта. Приложение на Божествената любов, приложение в живота. Когато ти се ръководиш от волята Божия, ти може да виждаш в очите на хората. Даже може да правите опит, има

индуси, които правят опити. В Индия има американци, англичани, руси има. Много са правили опити. В Индия минавате през планински места, където има зверове, тигри, змии отровни, кобри, лъвове. Седнал той, размишлява на един камък. Зверовете минават и никой не го засяга, вървят само. Той е концентриран. Дотогава, докато си концентриран в своята мисъл, в своето сърце, в своята воля, в своята сила, те минават и нищо не ти правят, но ако малко, само за няколко секунди се отклони умът му, да влезе някаква посторонна мисъл, и той ще изчезне от камъка.

В света всичките нещастия произтичат, че вие не се концентрирате. Нещастията идват, когато любовта се намали. Някое животно ще мине и ще ви задигне от мястото. Всичките нещастия произтичат от малката любов към Бога или от невършенето волята Божия. Ако човек върши волята Божия, той е силен и не може да го нападат. Светът може да се обърне. Вие трябва да бъдете смели в живота.

Ще ви приведа един пример. При един селянин се явява един учен, от съвременните. Казва му: „Какво вярваш в Господа, няма такъв Господ. Що си такъв будала да вярваш?“ – „Ти, казва, сериозно ли говориш или ме изпитваш?“ – „Сериозно ти говоря. Защо си така будала, защо не си уредиш живота?“ Той изважда револвера и казва: „Ако кажеш, че няма Господ, ще те убия. Ако кажеш, че има Господ, ще те оставя жив. Кажи сега.“ Казва: „Има Господ.“ – „Ако кажеш, че няма Господ, ще те утрепя.“

Ти щом кажеш, че няма Господ, ще ти теглят куршума, а щом кажеш, че има Господ, ще те оставят жив. Така е в природата. Вие се отричате. Ще дойде куршумът. Вие мислите, че то е лесно. То не е почитание и уважение да отречеш Първата Причина, Която създала всичко, на Която е базиран твоя ум, твоето сърце, твоята душа. По-голямо безумие де ще намериш? Друг отрича и казва: „Няма Господ.“

И при това, с този ум, искате да бъдете щастливи в света. Аз се учудвам. Ние не можем да бъдем щастливи. Как ще намерим щастието? Да премахнем Слънцето от небето, че да останем с нашите свещи? Не. Никога не давайте право на някого да засенчи вашето слънце, който и да е. Пазете свещено слънцето. Пазете свещено вашият ум. Пазете свещено вашето сърце. Пазете свещено вашата душа. Пазете свещено вашия дух. Туй е човешкото. Човек да зачита туй свещено, което Бог му е дал.

По-блажен е онзи, който пази своя ум, по-блажен е онзи, който пази своето сърце, по-блажен е онзи, който пази своята душа. По-блажен е онзи, който слугува на своя дух и изпълнява волята Божия. Бъдещето е на негова страна.

В древността един стар мъдрец казал на своя ученик: „Като завършите курса си, да бъде с вас това, което е било.“

Тайна молитва

38-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 30.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_07_03 Най-добрите условия
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ДОБРИТЕ УСЛОВИЯ

Сряда, 5 ч сутринта
„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

В най-важната дума в дадената ви тема има и „вяра“. Откъде е произлязла вярата? Първоначално откъде е произлязла? Как се е домогнал човек до думата „вяра“? Има два вида разбиране. Ние казваме, че човек е невежа и сега се учи. Човек си припомня онова, което е забравил. Да кажем, вие сте минали през известна местност, виждали сте я, но сте я забравили. Като се приближавате, припомняте си и ви се струва, че това нещо сте го виждали. Човек в дадения случай трябва да се учи да не забравя. Погрешката е в това, че човек забравя. Забравя така, както когато е турил нещо на място и го забравил, че не му иде на ума. Някой път турил някой предмет вкъщи, че не може да си спомни къде беше. Случва се с онези, които пушат тютюн с лула, да си тури лулата на ухото и търси лулата къде е. Или някои обичат да си турят писалката на ухото и като пишат, турят я на ухото и забравят, започват да я търсят, карат се кой им взел писалката, а той я носи на ухото си. Сега може да ви се наведат много обяснения.

Тук имате три точки. Каква е възможността на тия точки? Кой е пътят, по който те може да се подвижат? Тук са представени, че са много далече, но те са много близо. И в каква посока може да се движат? Те са толкова близко, че никаква разходка не може да направят. Тия точки A и B са толкова близо, че едва ли една точка може да се постави между тях. Между две точки може да се прекара само една права линия, а между тях едва може да се постави една точка. Следователно те може да се подвижат в друга посока. Тази посока е център или перпендикуляр, или в мисълта го наричат идеал, към който човек се стреми.

Имате известен идеал, но къде може да поставите идеала си? Вие имате идеал за доброто, но идеалът какво представя сам по себе си? Доброто какво представя? Доброто не е сладко, нито е горчиво. Доброто не е нито право, нито любещо. Само по себе си какво е доброто? По някой път ние седим и размишляваме какво е доброто. Имаме едно понятие, една идея. Например един човек, щом вкуси сладкото, има идеал за сладкото. Но ако го заставите да ви обяснява с думи какво е сладкото, без вие да сте имали опит какво е сладкото, никога не може да ви го обясни. Който не е опитал сладкото, не може с думи да му се обясни какво е сладко. Който не е

опитал доброто, не може на думи да му се обясни що е доброто. Който не е опитал злото, не може с думи да му се обясни що е злото.

Има хора, които не знаят що е злото. Новородените хора не знаят какво нещо е изгарянето. Майката казва на детето, че ще се опари, но то не знае. Щом се опари, вече знае какво е злото. Втори път вече има известна опитност, че туй, от което майката иска да го предпази, то е опитало. Вие по някой път страдате, защо? Вие философски разсъждавате защо страдате. Страдате като малкото дете: виждате светлината, искате да я хванете, мислите, че можете да я хванете. Но то като се доближи до фитила, тази светлина обича да хапе. Тогава вече детето не бута светлината.

Сега вие по някой път питате защо страдате. Защото вие по някой път като малките деца бутате свещта. Ако не направиш доброто, ти ще страдаш. Значи, ако се откажеш да направиш доброто, ти ще страдаш. Ако не направиш доброто, ти имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс. Ако не го направиш, отказваш се, имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс – ще страдаш. Пък злото, ако се откажеш да го направиш, ще имаш минус – ще се радваш. В първия случай ти се отказваш да направиш доброто и страдаш. Отказваш се да го направиш – значи нищо не си дал и нищо не си спечелил, но страдаш. Във втория случай имаш случай да спечелиш, да направиш злото. Ти се отказваш от тази придобивка, а се радваш. Как ще обясните сега противоречието?

Тия неща ако не знаете да прилагате в живота си, във вашата мисъл, във вашето чувство, във вашето сърце… Само добрите мисли имат отношение към кръвообращението на човека. Добрите чувства имат отношение към кръвообращението А пък добрата човешка мисъл има връзка с електричеството и магнетизма. Значи, ако не мислиш правилно, ще имаш по-малко електричество и магнетизъм и тогава ще имаш един слаб организъм. Ако нямаш добри чувства, кръвообращението няма да става редовно. Тогава ще страдаш от много болести. Ще отслабнеш.

Сегашните хора защо трябва да мислят правилно? Казва: „Може да мисля каквото искам.“ Много неразумно е казано това. Не може да мислиш каквото искаш.

Вземете вие най-веселия човек, заставете го цяла година да ходи и да погребва умрели хора, мъртви кучета, волове, все мъртви същества и след една година вижте какво ще бъде неговото състояние. Или накарайте го цяла година всеки ден да заколва по един вол, или заставете го всеки ден да убива по един човек и вижте за една година какво ще стане с него. Този

човек съвсем ще си измени характера. И на вас по някой път ви идат на ум такива мисли, казвате: „Ще го убия!“ Тази мисъл във вас вече ще произведе една промяна, може вие да не сте я забелязали.

Та казвам: При сегашните условия вие търсите само външната страна. Казвате: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи.“ В този свят вие не можете отвън да бъдете добри. Той е в света на доброто – ако не постъпва добре, той е отговорен. Той е в света на правдата – ако не постъпва справедливо, той е отговорен. Той е в света на любовта – ако не люби, той е отговорен. Следователно ти си в света на любовта. Казва: „Да намерим любовта.“ Ти живееш в любовта, как ще я намериш? Любовта никога не се намира. Тя не е нещо външно, за да може да я намериш. Казва: „Да намерим любов.“ Ние говорим едно, разбираме друго. Как ще я намериш? Тя не е круша, не е ябълка, не е някой извор. Казва, че той пил от любовта. Ти от любовта не може да пиеш. Тя не се пие. Казва: „Да живеем с любов.“ Любовта не се живее. Може да живееш с живот. Ако попитате някого какво разбира, като казва „да се живее с любов“… В най-простия смисъл разбираме.

Любовта си има правила. Външни правила си има любовта. Ако вземем майката, не само майката на човека, но и всяка майка в животните, и бащите, обичат своите деца, промислят за своите деца. Вземете птиците: бащата и майката ходят да търсят храна. Има в природата нещо разумно, един закон, който заставя всичките. Когато започне любовта да се проявява, вие ще започнете да извършвате неща, които при друг случай никога няма да ги извършите. Щом пилетата на една кокошка станат големи, тя ги пропъжда вече от себе си. Докато са малки, тя ги вика. Щом станат големи, започне да ги кълве по главата, гони ги, казва: „Да се махате!“ Кой как дойде, тя го клъвне. Докато е малко, ще го повика, ще даде нещо; като стане голямо, ако тръгне с нея, клъвне го. Ако изучавате характера на гълъбите, ще видите, че майката е по-жестока, бащата е по-милостив. Може да направите едно наблюдение. Тя, след като измъти своите гълъбчета, след като ги отхрани – понеже много се размножават – като снесе яйцата, гони гълъбчетата, вече не ги пуща в полога, гони ги, хапе ги. Бащата се занимава с тях, храни ги, майката ни най-малко не ги пуща. Бащата е много снизходителен.

Вие казвате: „Това са птици.“ Сега искам по аналогия да ви наведа на мисълта. Имаме известни правила да мислим. Как трябва да мислим, вие сте забравили. Вземете някой човек, напийте го с някое напивателно питие. Той забравя да мисли, стане разпасан, из неговия ум, из неговия мозък започнат да излизат необмислени думи. Докато е трезв, избира думите; като стане пиян, не мисли, каквото му дойде на устата говори.

Някой път вие сте забравили, не може да мислите. Защо? Влязло е едно посторонно вещество във вашия мозък, не може да мислите.

Та казвам: *Лошите мисли, лошите желания, лошите постъпки убиват човека*. Човек се убива с тях. Мислите ли, че лошите хора мислят много хубаво? Заблуждавате се вие. Вълкът е много умен, само как да открадне някъде. Вълците имат ли някаква култура? Колко вълци има, които са написали някоя хубава книга? Колко лисици има, които са знаменити поети или музиканти? Колко големи змии има, които са създали някакви църкви в света?

Сега съществува една идея, казвате: „То с добро в света не става, но със зло." То е друг въпрос. В света и само с добро не става, защото злото в света е сила, пък доброто е умение. Следователно тази сила на злото само с доброто може разумно да се използува. Туй е сега разбиране. Казва: „Човек трябва да има повече енергия." Когато собата е нагорещена и изгори ръката на детето, тя е зла, лоша соба. Някой път е едва стоплена, детето може да тури ръката на собата – значи не е толкоз зла.

Следователно един лош човек е като една нагорещена соба, някой път на 100, 200, 300, 400, 500 градуса, пък ние едва имаме нужда от колко градуса? В човешкия организъм 37 градуса е нормалната топлина, при която човек може да живее. Щом има 41 градус, то е неестествено положение. И аз по някой път се чудя защо човек при 41 градус топлина умира. Може да обясним по същия начин: ако прекараме 2000 волта електричество през човешкото тяло, човек умира. Ако прекараме 50, 60, 70, 100 000 волта, не го убиват. И тогава физиците дават обяснение, че при двете хиляди волта частиците, които вървят в тази течност (защото електричеството е една течност), са толкоз едри, че като минават през порите, разпокъсват организма и следствие на това човек умира. При 50–100 000 волта частиците са толкоз дребни, че минават през организма и го пречистват.

Така може да се обясни, че при 40 градуса топлина теченията, които стават в човешкото тяло, са едри и разкъсват организма, кръвта се съсирва, не може да функционира правилно, следствие на това човек умира. Но един трезв човек, който има трезви чувства и трезви мисли, при 41 градус не умира и при 42 градуса не умира, и при 45 градуса не умира. Има хора, които умират при 41 градус. Обикновените хора умират, но има хора, които при 42 градуса топлина не умират. Той се справя с тази топлина. Тази топлина той я изменя в себе си. Този човек може да измени своята топлина. Сега вие може да направите опит да повишите или да понижите температурата си. Аз мога на когото и да е от вас да повиша температурата му или да я понижа. Да допуснем, че вие седите и имате

една нормална топлина. Кажа ви: Банка „Гирдап“ фалирала. Вие имате 200 000 в банка „Гирдап“. Тези думи: „Банка „Гирдап“ пропаднала“, какво ще произведат във вас? Каква ще бъде температурата? Веднага сърцето ви ще започне да тупа. Температурата в главата ви, в мозъка, който много мъчно се стопля, веднага ще почувстваш едно стопляне в мозъка, завие ти се свят. Температура имаш в мозъка. Хубаво, колко пъти могат да кажат, че банка „Гирдап“ фалирала, пък тя никак не е пропаднала. Четеш във вестника, завърти ти се мозъкът. На другия ден четеш: банка „Гирдап“ не е пропаднала.

При сегашните условия вие всеки ден се смущавате за банка „Гирдап“. Коя е вашата банка „Гирдап“? Как ще живеете за бъдеще, кой ще ви зарови, къде ще идете в оня свят. Тоя свят и оня свят, той е един и същ свят. Нищо повече. Когато един българин го вземат от село, че го направят министър в София, той напуща света на селото, но той извън България ли отива? Той остава в България, качи се на някой висок пост. Казваш, че министър ще станеш. Може и извън България министър да станеш. Има случаи, дето може да стане министър извън България. Може да стане министър във Франция. Един българин може да стане министър във Франция, но трябва да бъде французки министър. Може да бъде български посланик във Франция.

Често вие мислите, че като умрете, ще идете някъде. Като умрете, никъде няма да идете, ще останеш пак в България. Но твоето състояние като министър ще се измени. Че, един земледелец, който се занимавал със земледелие, като напусне селото, ще се измени неговият живот, няма да има рало, мотика. Като дойде в града, съвършено ще се измени неговият живот. Туй изменение разбираме оня свят, нов свят. Новият свят с новите условия, новите хора, новия строеж, който ще дойде. То е новият свят, не е мястото.

Та казвам: Когато минат хората от този свят в другия свят, ще се измени тяхното състояние. Вие като ученици трябва да имате нови възрения. Че човек умрял, не трябва да очаквате, че чрез смъртта човек ще влезе в оня свят. Но без да [умира] да влезе. Защото ние и без да умираме може да влезем в другия свят. Илия умря ли – но с колесница дойдоха и го взеха, отиде в другия свят. Енох, толкоз добър човек, че и той без да умира, и той отишъл в другия свят. Понеже всички хора не са достойни, затова не може да идат. Може да има и други хора, които да са заминали, но само двама има в историята, които без умиране можаха да отидат в другия свят. То е вече специално разрешение. Тези, които държат управлението на Земята, сега не може да изнесеш злато от една държава със себе си, докато не ти дадат разрешение. И като идеш за другия свят, не дават нищо от този свят.

Ако имаш в тукашните банки, ни пет пари не може да занесеш, ни една стотинка. Затова Христос, като знаеше този закон, казва: „Още като сте тук, събирайте съкровища за горе, понеже нищо няма да ви дадат от събраното на Земята да го занесете горе. Че, като идете там, да имате съкровище.“ В този свят имате пари, вложени в банките, но в оня свят какво сте вложили? Имате ли банкови книжа? Всеки трябва да има банкови книжа.

За оня свят, за който говоря, в него живеят разумни същества, подобни на хората. Като нас в оня свят не може да видите. Вие между ангелите не може да идете. Може да идете, но нито един ангел няма да се спре да ви говори. Най-първо, някой от вас знаете ли ангелския език? Понеже, ако идете между ангелите и те не ви обичат, те няма да ви обърнат внимание на вас. И в този свят, в който живеете, вие обръщате внимание на всички, които ви обичат, които имат любов към вас. Вие обичате някой плод, защото той ви обича, има какво да ядете от него, затова го обичате. Ония неща, които не ви обичат, нищо не са приготвили заради вас, не ги обичате. Казвате: „Обичам крушата“, защото крушата ви обича. Обичате водата, защото водата ви обича. Обичате Слънцето, защото Слънцето ви обича. Всички неща, които ви обичат, и вие ги обичате; които не ви обичат, и вие не ги обичате. По някой път мислите, че като обичате ябълката, вие ѝ давате нещо. Ябълките имат нещо заради вас, те са жертва за вас. Те дават нещо от своята любов. Те влизат във вашия свят. Имат желание, обичат ви те. Те, за да влязат в нашия свят, се жертвуват, умират. Като влязат в чистилището на вашия живот, в митницата, влизат в стомаха. След [това], каквото са донесли оттам, вие давате разрешение, влиза в дробовете, в мозъка, в разните центрове, започват да изследват човешкия живот. Но казвам: По този начин се създава едно разумно понятие. Ние мислим, че ябълката не е разумна. То са наши схващания. Не мислете, че ябълките не са разумни. Не са разумни, понеже нямаме любов към тях. Всяко нещо, което обичаме, е разумно. Всички неща, които обичаме, са разумни. Всичко онова, което не обичаме, заради нас не е разумно.

И тъй, в живота вие не може да имате една наука, ако нямате любов към този предмет, който изучавате. Ако аз говоря върху някой друг въпрос, за други работи може да говоря, които ви интересуват, за пари може да говоря, всички щяхте да ме слушате. Я да кажа: „На еди-кое си място има заровено злато, гърнета, пълни със злато“ – всички щяхте да ме слушате. Като излезете оттук, половината от вас с мотики ще тръгнат, други – с тесли, да търсят парите. Ако ви кажа, че златото е заровено на половин метър, даже и най-слабите от вас, които не могат да ходят по екскурзии, ще идат и на 4–5 километра.

Преди години отива в село Николаевка един Нойчо, знаменитият

Варненски Нойчо отива в селото и разправя, че на еди-кое си място знае заровено богатство. Всички селяни, със свещеника заедно, се подигат и тръгват да търсят. Нойчо като седял, казва: „Да ида и аз, може да намерят нещо.“ Та, и той тръгва. По някой път и ние, като мислим за някоя илюзия, сами се убеждаваме. Такава илюзия имате за лотарийните билети. Казват: „Вашето щастие се крие в лотарийните билети, ще ви се падне един милион, 500 000, 100 000.“ Убедиш се, че може да ти се падне. Така ти говорят. Тук преди 4 месеца дошъл един учител и ми казва: „Четири години вземам все цели билети, похарчил съм 4–5000 лева.“ Казвам: „Колко си спечелил?“ – „500–600 лева.“ Ако беше турил парите за билетите в банката, сега щеше да има спестени 5000 лева. Защо купувате билети за лотария? Като ти дойде на ум да си вземеш билет от лотарията, тури го в спестовната книжка. Сигурно ще спечелите. Всякога ще спечелите. С този билет сто на сто ще спечелите. След 4–5 години ще имаш доста спестени пари.

Сега, законът действува. Имаш една мисъл. Приложете я. За да направиш едно добро, колко пъти трябва да повтаряш? Силният човек веднага, като каже, направя го, но слабият не може. Сега, доброто аз го изяснявам тъй. Аз правя добро с един лев. Правя добро с два лева, правя добро с три лева, с 4, с 5, 10, 15, 20, 40, 1000, 2000, 10 000, 20 000. Туй е реалното добро. С един лев добро всеки може да го направи. Но колко души от вас могат да направят добро с 10 000 лева? Сега вие и да искате, не можете, защото нямате толкоз спестени пари. Невъзможно е. Нали казвате, че всичко в живота е възможно. Представете си, че вие сте в едно планинско място, не сте много учен човек, но някоя река някъде ще отбиете и вие може тази река да я пуснете и да поливате градини на 20 души. Значи вие може да отбиете тази вода, да им направите услуга.

Парите в света са като водата. Вие сте хванали много малка струя, само няколко капки. Хванете някой извор, парите ще потекат. Аз съм ви говорил и по-рано: помислиш за пари, бръкнеш в джоба, има пари. Похарчиш ги, пак помислиш, пак бръкнеш, пак има пари в джоба. Откъде идат? Течение има. Сега, ако аз ви докажа как става тази работа, вие никога вече опита не може да направите. Ще се зароди мисълта: „Защо да не може да го направим?“ Не може да го направите, защото, ако ви кажа как става работата, нещата не се повтарят. Туй, което аз може да направя, вие не може да направите. Туй, което вие може да направите, друг не може да го направи. Англичаните казват тъй: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.“ Отчасти е вярно това. Някой е поет, написал нещо; друг е музикант, написал нещо; някой архитект съградил нещо – това не всеки може да го направи. Може да го направи, но трябва да се подготви. В дадения случай ти не може да направиш това, което хората могат да

направят. Каквото хората правят, ние не може да го направим, ние може да се ползуваме от техния труд.

Та казвам: По някой път хората мислят, че те нямат нужда от никого. Те мислят, че могат да бъдат самостоятелни. Казва: „Аз съм самостоятелен човек." То е едно заблуждение. Как си самостоятелен? Ти не си самостоятелен, понеже въздуха го вземаш даром. Ти не си самостоятелен, понеже светлината я вземаш даром. Ти не я произвеждаш. Храната ти не я произвеждаш, даром я вземаш. Значи ти си зависим. После вие казвате: „Аз ходя накъдето искам." Не може да ходиш където искаш.

Ние имаме такива възгледи за живота, че сами се заблуждаваме. Казва: „Аз съм свободен човек." За да бъдем свободни, най-първо трябва да се научим добре да мислим. Преди години иде при мене един селянин и казва, че волът му бил болен. Казвам му: „Пусни го в гората." Казва: „Ще го изядат вълците." Казвам: „Болен вол вълци не го ядат. Щом затлъстее, ще го изядат." Казва: „Може да умре." Казвам: „По-добре в гората да умре, отколкото в дома." Казва: „Като умре, кожата ми трябва." Той не мисли за вола, мисли за кожата. Като ме пита за болния си вол, не че има някакво чувство морално, че той мисли за вола, но мисли волът му да е здрав, да му оре. Казва: „Скоро ли ще оздравее?" Аз го питам защо пита скоро ли ще оздравее. Защото няма кой да му оре нивите.

Та, по някой път и вие се питате кога ще се оправят вашите работи. Сега вашите работи не са ли оправени? По-оправен живот от вашия няма. Работите ви са толкоз оправени, само вие сте пратени да се учите. Вие седите и мислите, вие оправяте вашите работи. Всички трябва да вярвате, че вашите работи са оправени и трябва да учите. После, вие не искате да страдате, а пък страданията са хубави. Те са аперитив. Без страдания животът няма смисъл. Страданието в природата е необходимо. Когато си мек, ще те турят в страдание, да станеш твърд. Ако си много твърд, страданията ще те омекчат. Страданията са един процес да станете или меки, или твърди, или скрити, или откровени.

Някой път човек е много затворен. Знаеш колко мъчно е, когато някое дете направило една погрешка, да го накараш да каже истината? Колко пъти трябва да го бият, докато каже истината. След като го набият, това дете казва къде е ходило, в коя градина брало ябълки. То скрива. Казвам: Натурата му е такава. От скритността на хората какво излиза? Има някои неща, които трябва да ги държим скрити; има други неща, които трябва да бъдат отворени. Сега туй дете е отишло да върши престъпление по единствената причина, че в него има желание или да яде, или да вземе нещо отнякъде. То има чувство и това чувство го заставя. От него се

заражда алчността. Иска човек да има много ниви, говеда, волове. Хубави са тия чувства, те са на място. Ако човек няма туй чувство, той няма желание да учи. Заради това чувство на стяженолюбие иска да има знания. Най-първо изучава буквите да ги съединява, да говори. Иска очите му да бъдат богати. Не е лошо човек да бъде богат. Да бъдеш богат, да имаш в речника 4–5000 думи да говориш е хубаво. Сега имаш един беден речник, какво може да изразиш?

Вие сте дошли вече до положението ония дарби, които имате, трябва да се изявят. Сега много сестри ми казват: „Ние остаряхме, като дойдем втори път на Земята…“ Най-първо, вие не знаете как ще дойдете. Вие не слушайте тия теории, които казват: Един учител, който е напреднал, има право след 2000 години като посети Земята, пак да дойде. Значи, ако един учител ви каже: втори път като дойде на Земята, значи вие трябва да чакате 2000 години. Какво търпение трябва да имате. Хубаво, той дойде след 2000 години, ти изгубиш условията. Често вие изгубвате добрите условия, които преди 2000 години сте имали. Има нещо, което през 2000 години става. То не става всеки ден.

Знаете ли как иде любовта? Какъв е периодът на любовта? Разните видове любов имат свои периоди. Те са тъй, както обикалянето на планетите около Слънцето. Всяка планета има влияние върху Земята. Има добри влияния, когато е близо; има лоши влияния, когато е далече. Някой път има лоши влияния, когато е близо и има добри влияния, когато е далече. Представете си, че Юпитер е най-близо до Земята. Какво влияние ще има върху хората? Хората ще искат да бъдат чрезмерно благородни. Когато Юпитер е далече, тия чувства са по-слаби. Когато Сатурн се намира най-далече от Земята, тогава хората ще бъдат по-малко подозрителни. Ако Сатурн е най-близо до Земята, тогава ще бъдат чрезмерно критични, подозрителни, песимистично ще гледат на нещата.

Сега може да се зададе въпросът: Защо нещата са така направени? Представете си, че собата е нагорещена 1000 градуса. Ако сте много близо до тази соба, какво влияние ще има върху вас топлината? Ако сте много близо, тази топлина ще бъде непоносима за вас. То ще бъде едно дисхармонично състояние. Ако сте много далеч от нея, пак ще има друга дисхармония. В първия случай вие ще бъдете подложени на изгаряне, разтопяване; във втория случай, ако сте далеч, може да замръзнете, да се вцепените.

Следователно в природата противоречията, които съществуват, човек е така поставен със законите на живота, в една такава орбита, дето всичко да му въздейства за добро. По някой път вие се обезсърчавате, казвате, че

сте остарели. Казвате: „Да идем в оня свят.“ Другият свят вече подразбира нови условия, при които ще дойдете. Да кажем, едно дете за първата година умира, значи разширява се. За втората година пак умира, влиза в третата година. За третата година умира, влиза в четвъртата. „Умиране“ значи влизане в един по-широк кръг. Разширява се кръгът, предметите стават повече. Но тия предмети, които се размножават във вашия ум, те ще ви ангажират повече. Най-първо, като дете, вие се занимавате с няколко мисли. Като възрастни се занимавате с много работи, които са непотребни. Започват да ви безпокоят. Едно дете най-първо не се обижда, не знае какво нещо е обидата. Вие, които сте прекарали 20 години в живота, знаете какво нещо е обидата. Едно дете, което се ражда, не знае какво нещо е обидата. То не разбира, че зле са го погледнали. Един човек, който живял 20–30 години, знае какво е един лош поглед. Да ви погледне един човек накриво, това не е нещо илюзия, но чрез този поглед той изпраща известна енергия, която зле действува на вашата нервна система. Вие казвате, че няма нищо, когато един човек ви мрази. Като ви мрази един човек, цяла една огнена струя изпраща. Ако нямате здрава нервна система, може много нещо да ви сполети. Някои хора обичат да кълнат. Стават тия работи. И думите стават. И думите са като някои хора, които стрелят. Някоя дума може да улучи.

Преди години бях в Търново. Един отива да се прегледа на един лекар, нещо имал. Заболял той от неврастения. Лекарят му казва: „Болестта е страшна, но добре че сте дошли при мене.“ Той искал да усили болестта и му казал, че благодарение, че е дошъл при него, не е така опасно. Но онзи, като чул, че болестта е страшна, тия думи останали само в главата му и забравил другите думи на лекаря: благодарение, че е отишъл при него. Той иде при мене и ми казва: „Лекарят ми каза, че болестта е страшна.“ Казвам му: „Ти нямаш никаква болест. Тя, болестта си е заминала. Тя е от едногодишните болести, не е от двугодишните. Една година измина откак си е заминала. Нямаш никаква болест. Заминала си е“, рекох. Окуражи се човекът. Пита го лекарят как е оздравял. „Казаха ми, че заминала болестта.“ – „Как заминала?“ – „Каза ми човекът, че е заминала. Аз му повярвах и няма я вече. Ти ми каза, че болестта е страшна и аз повярвах, онзи ми каза, че болестта е заминала и аз повярвах. В единия случай се разболях, в другия случай оздравях.“

Ние всеки ден сме подложени на внушение. Вие четете сега вестниците и вярвате. Но 99 на сто каквото пишат вестниците, не е вярно. Ако времето се заоблачи, хората ги е страх; ако духне вятър, страх ги е. Гледам как хората си самовнушават. Някой път някое малко отвърстие има, хората ги е страх от течение, да не се простудят. Щом седиш при един прозорец и мислиш, няма да се простудиш. Вие знаете, в 66 (в къщата на ул. „Опълченска“ № 66

(в София), където Учителят е живял), бях на прозореца зимно време и като седях, казвах, че няма да се простудя. Ако се плашех, че ще се простудя, досега всичките болести щяха да дойдат. Вярвайте в едно: Вие всички имате един вътрешен имунитет. Вие сте поставени при най-добрите условия за саморазвитие.

Аз не ви препоръчвам да мислите на колко години сте. Казвате: „На 45 години." 45 години какво означават? Ако си на 45 години и идеш на Юпитер, 12 години взема на Юпитер, докато обиколи около Слънцето – ти на Юпитер едва ще бъдеш на 3 години и половина. Ако идеш на Слънцето да живееш, като си на 45 години, те няма да съставят една минута. Ти ще бъдеш в живота едно детенце на една минута. Всяка година е важна какво си придобил ти от годината. То е годината. Като си на 45 години, какво си придобил. Ако си се учил да свириш и за 45 години си се научил да свириш, че да възкресяваш хората, научил си се. Ако 45 години си се учил да говориш и си станал красноречив, че като кажеш нещо, дето влезеш, всичките страдания си отиват, ти си се научил. Ти си на 45 години и казваш: „Много пострадахме." Аз не искам да говоря за страданията. Много сме пострадали, значи не сме изпълнили Божия закон. В изпълнението на Божия закон е смисълът на човешкия живот. А в неизпълнението на Божия закон е смисълът на всичките страдания на живота.

Казвам: Страданията в живота – и личните, и всичките, ще изчезнат, като се научим да изпълняваме Волята Божия. Всичките противоречия ще изчезнат тогава, ще останат само ония противоречия, които са естествени, ще остане налягането вътре във вас, за да можете в живота си да прогресирате. Ако нямате никакви противоречия, вие имате съвсем други разбирания. Ако нямате противоречия, ще влезете в противоречията на другите, да може да ги ползувате. Един здрав човек може да помогне на един болен човек. На този болния човек му липсва жизнена енергия. Този здравият човек може да му даде енергия. Особен начин има, може да се вземе енергия от един здрав човек и да се прелее енергия. Сега няма да ви разправям какви са начините, но аз съм направил само един такъв опит. Викаха ме в Сливен, една стара госпожа, много благородна, изтощила нервната си система. Гледам, имаше един зет, който казваше, че много обича баба си. Казвам им: „Аз може да ви помогна." – „Че как, дайте ми съвет." Казвам му: „Ти си здравеняк, готов ли си да дадеш нещо от себе си и след 4–5 деня баба ти ще бъде здрава?" – „Готов съм." Казвам: „Дай си ръката на бабата." Така постояха и после казвам: „Остави баба си." След 4–5 деня бабата стана, разхожда се. Но зет ѝ казва: „Не зная какво ми е, има нещо." Бабата казва: „Бог здраве да дава на моя зет." Рекох: „Аз може от вашия материал да ви помогна, но вие искате аз да дам. Аз не давам."

Казвам: В доброто всички трябва да живеем добре, за да може естествените сили, които Бог е вложил във всичките хора, да се проявяват по един естествен начин. В добрия живот тази физиология върви по един естествен начин, преливането става естествено. Ако едно общество, един народ или цялото човечество живеят в този закон, хората ще бъдат здрави, много малко болести ще има. И страданията ще бъдат малки. Понеже няма връзка между хората, страданията са големи. Казвам: Живейте добре, за да бъдете във връзка с всички добри хора, със здравите хора. Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре, за да бъдете във връзка с добрите хора по цялото земно кълбо. Когато вие сте във връзка с тях, тогава Божието благословение ще бъде с вас. То е един закон.

Сега, приложението на закона. Като обичаме Бога, като обичаме ближните си, понеже Бог пребъдва във всичките хора, тогава Неговата сила ще ни помага чрез когото и да е.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
40-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 юли 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_07_05 Хубавите неща
лекция пред специалния клас

ХУБАВИТЕ НЕЩА

„Отче наш“

Имате ли тема? „Нямаме.“
Изпейте една песен.
„Махар Бену Аба“.
Една тема: „Предназначението на човешката глава.“ Да мислите.
Какво представляват в геометрията тия линии? Дотогава, докато човек не разбира нещата, те са прости. В природата растенията ни се струват прости. Казвате: то е просто. Водата, която тече, е проста. Вятърът, който духа, е прост. Слънцето ни се вижда просто. Единствените същества, които не сме прости, то сме ние хората. Всичко вие мислите, всички неща наоколо са прости. Вие не знаете причината, защо именно човек мисли така. Един от вас е предпазлив, друг е смел. Някой от вас е заядлив. Какво означава заядлив? Заядлив е някой път, като вървиш, крачолът ти се закачи. Като проснеш десния си крак, крачолът ти се закачи, че съдереш гащите долу. Не го искаш това, но той е някак си заядлив. По някой път езикът е заядлив. Без да искаш, току мръдне някак си, направи някакво движение, някаква вълна излезе, кажеш някаква дума. Изобщо хората казват: така е роден човек. Но за да се роди едно семе някъде, само по себе си не се е посяло. Ябълката е посята, израснала е сама от себе си, то е вярно, но че е посята сама от себе си, не е вярно.

После всичките ученици искате да бъдете първи, пък усещате, че не сте даровити. Мислите, че дарбите на хората се дават така лесно. Казвате, че така е роден човек. Считате, че дарбата е механически процес: да има някой да вложи за вас в банката сто хиляди лева, а вие само да теглите и да ходите на разходка, да се обличате хубаво. Животът не мяза на банкови пари. За хубавите работи човек трябва да работи хиляди години. Който не е работил хиляди години, не може да ги има. Ако вземем ние твърденията на съвременната наука, че човек е излязъл от една малка клетка, от някаква първична клетка, онези, които изучават геологическия развой на човека, казват, че той е минал през четиристотин хиляди форми, докато дойде до човека. Той живял с хиляди и хиляди години. Туй знание, което има, тази опитност, която има, колко дълъг период взело, докато ги научи. И за бъдеще още колко има да учи. Сега, като се говори за тия работи, казвате: как тъй? Искате да знаете какво е правил човек в тия форми. То е един дълъг въпрос.

Аз искам само да ви наведа на мисълта: хубавите работи, знайте, че мъчно

се добиват. Сега всички пеете, но какво приложение има музиката? Щом се разболеете, тичате веднага да вземете някакво лекарство, пиете пелин или лайка, или вземате хинин, или някой лекар ще ви тури инжекции. Но вие може да се лекувате така с лекар, ако имате пари. На лекаря ще дадете най-малко петдесет лева, петдесет лева за лекарство – сто лева. Ако два пъти на седмицата се разболявате, ще дадете двеста лева. Тия двеста лева ви са потребни. Като нямате пари, как ще се лекувате? Музиката може да я употребите за лекарство. Ще имаш едно парче и щом се разболееш, ще започнеш да пееш, ще оздравееш. Вие сега казвате: „Това ми остана сега, като се разболея, да пея." Когато си болен, пей, тогава си певец. Когато си здрав, тогава по-малко пей.

Казвам, трябва приложение на музиката. Дотогава, докато музиката не се приложи, вие не може да се ползвате от нея. Дотогава, докато музиката не се приложи за вашето здравословно състояние, вие няма да може да разберете цената на музиката. Някои в миналото сте се занимавали повече с музика, някои не сте се занимавали. Но казвам, музиката в съвременния живот е потребна. Вие често пъти изгубвате вашето равновесие, изхарчвате много нервна енергия. Само една дума някога е достатъчна, за да изгубите вашето равновесие.

Допуснете, че вие сте ученик, учили сте добре; имали сте някакво неразположение, задали са ви някакъв въпрос, вие сте се смутили и не сте могли да отговорите. Турил ви учителят три. Три не е лошо нещо. Трите значи, че ти добиваш един приятел. Трите е спасително: една глава и два крака правят нещо, човек може да работи. Значи, съединена, една глава и два крака – може да ходиш, това е вече числото три. Ако главата ти управлява краката, ще ходиш както трябва. Ако главата ти не управлява краката, ще паднеш, ще си изкривиш крака, ще паднеш, ще си убиеш коляното. Ти казваш, че пътищата не са направени добре, мислиш, че ти си прав, пък всичките други са криви. Наопаки е, другите са прави, пък ти си крив.

Представете си, че AB представлява дългият диаметър на човешкия мозък. Тази линия представлява един човек супергениален. Такива хора органически не съществуват. Колко сантиметра мислите, че има тази линия? Тя е дълга четирийсет и един сантиметра, а AD е дълга двайсет и един, тя показва височината на главата. Този човек е един гений на злото, този човек ще направи много бели. Няма контрол той. Той мяза на вода, която влече всичко, камъни, дървета. Значи не е един човек, който е организиран в себе си. Казваме често, че вашата енергия трябва да се организира, материалът, който имате, трябва да се организира. Казвате: трябва да търпим. Търпението е процес на организиране, милосърдието е

процес на организиране, благоразумието е процес на организиране, музиката е процес на организиране. Трябва да се организираш. АС е вече линия на проявление. Тия са основни дадени линии. Какво е АС? АС е хипотенуза.

В органическата геометрия ще ми вземе най-малко четири–пет деня, ако взема да измервам носа, да правя изчисления да видя какво може да направите с вашия нос. Та казвам, вие още не сте се занимавали с изчисления. Казвате: къс е носът на човека. Но ако носът е къс, ще вземеш и широчината на носа каква е. Ако носът е къс и широк, има материал за работа. Човек с широк нос има поне чувства. Човек с тесен и сплеснат нос отвсякъде е беден. Навсякъде ще го видите, той мяза на една пърхутка, която е стара вече. Има такива гъбички, които изсъхват и пускат прах, като ги стиснеш. Има и растения, които изпущат ухание. Уханието на растенията, от които се възхищавате, какво означава? То е език на растенията, то е зов да дойде някой да му помогне. То е радиоактивността в растенията, че щом цъфне, вика да му помогнат. Знаете ли, че за да се образува туй ухание, на това растение, на което главата му е заровена в земята, дадена му е задача да си извади главата от земята. Ти, ако искаш да му извадиш главата отвън земята, ще му причиниш зло. Ако го обърнеш с краката надолу, какво ще стане с растението? То ще изсъхне. Може да обърнете едно растение, да му извадите главата, но трябва да имате знание.

По някой път, когато вие изгубите вашето равновесие, какво показва? Или изгубвате вярата в себе си, не вярвате в себе си, кои са причините? Някой път казвате: „От мене нищо няма да стане.“ На какво основание правите това заключение? Какви са научните ви аргументи, на какво го обосновавате? Казва: „Какво ще излезе от мене?“ Щом се измери ухото, ще покаже какво ще излезе от вас. Дължината на мозъка и широчината на мозъка показва какво ще излезе от вас. Те са дадени величини, то е един капитал, който е вложен в банката, и вие трябва да имате известни документи. Казвате, че човешкият ум работи. Но къде е човешкият ум? Човек е едно съчетание. Не знаем същността на човека. За да бъде един човек музикант, зависи от ръцете му, те трябва да вземат участие в свиренето. Очите му трябва да вземат участие. На много музиканти не им върви, понеже наблюдателността у тях не е развита, живеят без много разсъждение. Нали някой път направите си хубави дрехи, че като ходите като едно обявление, казвате: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ Но зад тия дрехи трябва да седи нещо, да има някаква ценност. Носиш ти една книга, казваш: „Нали е хубава тази книга, подвързана.“ Хубаво е подвързана, златно писмо, много хубаво. Добре е, че е хубаво подвързана, но какво е написано в книгата? Може да е много добре подвързана, и да няма

съдържание. Книгата има хубава подвързия, но какво има зад тази подвързия? Трябва да има някаква ценност. След туй казвате: светът е така нареден, тъй ще си върви. Това не е никаква наука.

Казвам, сега на вас ви трябва разсъждение. Имате ред наблюдения. Мнозина от вас сте ученици, някои от вас сте учители, някои от вас имате гениалната мисъл да оправите света. Не са лоши тия работи, но трябва да се работи. В този живот ще добиеш малко, но ценно. Мислите ли, че зимно време ако се намерите на някоя висока планина и имате една кутия кибрит, не е ценна? Ценна е при лошите условия. При сегашните условия на живота умът ви трябва да работи. В съвременния век хората работят едностранчиво – едни работят повече, други никак не работят. Мислите ли, че ако вие седите и имате бележки, къде ще ги турите тези бележки?

Трябва да правите резюме от всяка лекция какво може да приложите. Ако туй микроскопическо може да го приложите, вие ще придобиете нещо. Най-първо, за да бъдете вие оптимисти, трябва да имате достатъчно светлина. Представете си, че вие живеете в една къща, много хубаво направена, но има едно малко прозорче. Мислите ли, че в тази къща, дето влиза малко светлина през това прозорче, можете да бъдете оптимист? Трябва да имате голям прозорец, да влиза светлина, да бъде стаята уютна. Мнозина от вас приемате много малко светлина и сте песимисти. Какво трябва да правите? По-голям прозорец ви трябва. Някои от вас се храните, но вие не знаете как да ядете. Прозорецът трябва да бъде по-голям. Вие ядете, но трябва да имате обич към яденето. Ако не го обичате, туй ядене нищо няма да ви ползва. Всяко ядене, в което не влиза онзи процес – обич към храната, много малко ползва. Храната, която обичаш, тя може да те ползва. Ако ти ядеш, и не обичаш храната, тази храна няма да иде в мозъка, в сърцето, няма да иде във волята и като нямаш материал за ума, за сърцето и за волята, какво ще работиш? Ще бъдеш като търговец, който няма стока и няма клиенти. Тогава ще започнеш да вярваш в суеверието, дано да стане някакво чудо, че да ти тръгнат работите. Чудеса стават. Като дойде умният човек, чудесата стават. Като дойде глупавият човек, чудесата изчезват. В сегашния век всички хора мислят, че човек трябва да бъде силен. Прави са, ако е силен и силата се ръководи от разума на човека. Но ако е силен, и силата на човека не се ръководи от ума?

Да кажем, вие имате числото 1235. Един лотариен билет, според закона на вероятностите, ако има десет хиляди билета, каква е вероятността този билет да спечели? След колко години този билет с номер 1235 ще спечели? Започва с едно число много строго, едно. Пет, то е едно променчиво число, въобразявате си неща, които много рядко стават. Имате: две и три е равно на пет, число много променчиво. Две и три какво означава? Бащата е

умрял, майката е останала вдовица, три е вече дъщеря или син, не го знаете. Както е туй съчетание в числото, то е син. Тя се труди да го отхрани, вече има всичката надежда в трите. Две е майката, уповава на сина, че като израсне нейният син, всичките ѝ работи ще тръгнат наред. Ще тръгнат ли наред?

Вие се чудите откъде тия числа. Имате съвсем друго отношение. Ако имате 1235 наполеона, е друго. Представете си, че с 1235 спечелите най-голямата печалба, два милиона. След колко години ще ви се падне тази печалба? Ако туй число 1235 са наполеони, колко струват? Или ако са 1235 говеда, или овци; или ако са 1235 земя, или пък 1235 са здания някъде; или ако1235 са квадратни метри в някой град, да кажем, в Ню Йорк. Знаете колко струва един метър? Представете си, че струва 10 00 долара, тогава ще струват 12 350 000. Те са нещо, за което може да се говори. Понеже тия неща не могат да станат, ще ги изтрием от дъската.

Човек е създаден от числа. Ако се измерва тялото му, той е направен от числа. Като се измерва главата, ръцете, пръстите, всичко туй са ред числа и ако знае как да съчетава тия числа, зависи неговото щастие. Ако знаеш как да гледаш, ще спечелиш. Ако знаеш как да слушаш, ще спечелиш. Ако знаеш какво да вкусваш, ако добре ходиш, ако добре работиш, то са все вътрешни процеси. От целия човешки мозък човек се учи. Вие трябва да изучавате вътрешния живот, как трябва да се работи. Не е лесна работа човек да мисли право. Например по някой път вие искате да пеете, но не знаете как да започнете. Известни музикални струни има, ще захванеш една струна. Ако не може да влезеш в един музикален свят, не може да пееш.

Вие сте в един разумен свят и искате да влезете без цензура. Седите и мислите да можете да влезете. Може да влезеш, ще можеш да учиш. Всеки може да влезе в църквата, но той набожен не може да стане. Всеки може да влезе в училището, но той учен не може да стане. Всеки може да прочете една книга – прочете, забрави работата. Онова, което може да приложи, то го ползва. Не се изисква много. Малко, но същественото, което човек придобие, то ще го ползва. Сега например в музиката, ако знаете как да пеете, красиви щяхте да станете. Ако знаехте да пеете, здрави щяхте да бъдете. Ако знаехте да пеете, богати щяхте да бъдете. В музиката всичко лесно става, но трябва да знаеш как да пееш. За да пееш, трябва да знаеш как да се отнасяш със своя ларинкс. От него зависи всичко. Да кажем, един глас на четири октави да има сила и мекота в гласа. Сега вие иждивявате много енергия. Онзи, който разбира музиката, може да изпее една песен. Без песен ще му вземе четири–пет часа, с една песен за половин час ще свърши работата. Съкратява се времето. Процесът се съкратява, много

малко енергия се харчи.

Та сега в природата често вас ви създават мъчнотии. Мъчнотиите, това са задачите, които трябва да разрешавате. Най-първо, трябва да разбирате, че всяка мъчнотия, която имате, е както в училището. Там нали задават задачи за решаване. После за изкуството, за рисуване – може да ти дадат да нарисуваш една картина или дадат ти един бюст да го копираш. Трябва да имаш едно око. Колцина от вас има, които могат да нарисуват?

Мисълта, която искам да остане, е: за хубавите работи се изисква човек дълго време да работи. Онези работи, които трябва да останат съществени, трябва да бъдат добри и разумни. Дълго време човек трябва да работи над тях. Сега вие се спирате върху процеса и казвате, че не сте даровити. Не сте даровити, понеже не сте работили. Като започнете да работите, ще станете даровити. Че дълго време ще ви вземе, нищо не значи. За да дойдете до туй положение, колко хиляди години сте работили? Тази форма, която сега човек има, за да я добие, окултната наука казва, че осемнайсет милиона години са минали. За бъдеще още осемнайсет милиона години ще минат и тази форма съвсем ще се измени. То е общо вече за всичките разумни същества, които работят. То е колективен труд. На вас сега е даден колективен труд, който трябва да проучавате. Вие трябва да проучавате себе си. Малцина от вас се интересуват от себе си. Например вие не знаете каква е ценността на вашия морален устой. Колко морално може да издържате? Вие не сте опитвали колко сте смели. Вие по някой път мислите, че сте смели. Борили ли сте се вие с някоя мечка?

Имахме един Симеон от Търновско, който, като стана християнин, мислеше, че е силен човек, на всичко може да заповядва. Отива един ден в Габрово, иде една голяма буга, тя мучи и рови. Той казва: „Заповядвам ти в името на Исуса Христа да не мучиш." Отива, хваща я, иска да ѝ заповяда. Като я хванал за рогата, тя го натиска в земята и едвам го спасил говедарят със своя кривак. Казва: „Излезе бугата по-силна от мене." Рекох: „Защо по-рано не се опита с някоя по-малка буга, че после с голямата?" Аз ви привеждам примера с бугата. Бугата, това е една голяма мъчнотия. Защо я закачаш? Казва: „Втори път не я бутам."

Сега вие, най-първо, в малките мъчнотии уяквайте, докато дойдете до големите мъчнотии. Не е лесна работа човек да се справи с някоя мъчнотия. Мъчнотията ще ви натисне с рогата, трябва да идва господарят, да ви спасява. То вече не е във ваша полза. Вие ще станете изпрашени. Казвате: тази буга не е възпитана, не знае как да се обхожда. После ще намерите погрешка и на говедаря, че той не я възпитал. Човек трябва да разчита на своята сила. Като дойдеш, да хванеш рогата на бугата. Щом

като я хванеш, тя мълчи, не се бори – още като я хванеш, тя познава, че ти си по-силен човек от нея, тя не се бори.

Сега, ако ви се даде една задача да срещнете една мечка и само да я помилвате, колцина от вас ще имат смелостта да я погалят? Един ми казваше: „Аз съм хващал змия." „Как?" „Умряла змия, не жива змия." Казвам: „Хубаво, че си смел на умрялата." Най-първо ще пипате кожата на мечката. То е трудна задача. Но може да дадем друга задача. Имате един паяк, който е дошъл в стаята ви и направил паяжина. Вие сте господар, може да вземете една метла или с бастун да го изпъдите. Но започнете мислено да му говорите и да го изпъдите, да го заставите с вашата мисъл да излезе и да напусне паяжината. Ха да ви дам една задача: един паяк с вашата мисъл да го изкарате да излезе из стаята навън, да видим за колко дена може да го изкарате. Може да направите опита дали ще го изкарате, или не. Но ще му кажете да излезе. Употребете какъвто искате метод. С бастун няма да го бутате. Има разни начини. Ще вземеш една метла или пръскалка с вода, ще избяга. Или може да вземете малко тамян да го накадите. Може да ви дам разни методи, с които може да го пропъдите. Но да го заставите разумно да напусне, да кажете: „Ще бъдеш тъй добър да излезеш навън, тук не е хубава стаята." Той да ви разбере, че да напусне паяжината. И действително, ако може да го накарате този паяк да излезе навън, вие сте доста умен човек, имате бъдеще. Даже вие си гадаете по паяците – като се спуска някой паяк, казвате, че някой ще дойде.

Но да оставим тия работи. Достатъчно е да се занимавате по пет минути през пролетта. Вкъщи ако нямате някой паяк на някое място – дърво отвън – някой паяк ще намерите. Паякът има известна интелигентност. Като го бутнеш, той е доста честолюбив, издигне се на краката си, погледне. Той е предметно учение. Ние не знаем какво е тяхното предназначение. На някои хора, като дойде паяк в къщата им, им е приятно, на други, като дойде вкъщи, не им е приятно. Но да оставим тия паяци.

Човек сега трябва да изучава себе си. Вашите мисли ще се отразят върху вашите действия. Например някой човек обича да се носи добре. Има си своите причини. Някой обича да се занимава с техника, има си своите причини. Някой обича да се занимава с музика, има си своите причини. Някой обича да се занимава с религиозни работи. Но религията да бъде като наука, не само като един стремеж, но да могат да се ползват от религията. Ако човек не може да се ползва от музиката, само теоретически този човек знае музиката.

Всякога, когато се намерите в трудно положение в живота, понеже ще се намерите в трудно положение, но едно правило пазете: щом се намерите в

трудно положение и се обезсърчите, намерете някой гениален човек от миналото или от настоящето и кажете си: той как би разрешил тази задача? Не някой обикновен човек, но един гениален човек, който би разрешил тази задача. Ако можете да се свържете с умните хора, как те биха разрешили тази задача, вие ще се ползвате. В дадения случай, щом предизвикате един умен човек в ума си, той ще внесе нещо ново, една малка помощ. Тя ще бъде микроскопическа, но тя е ценна. Някой път слаби сте, повикайте някой човек, който е силен. Вие сте болен, извикайте в ума си един здрав човек. Не се свързвайте с болните хора. Или не може да разрешите в ума си един въпрос, повикайте в ума си умните хора.

Сега хората не разбират защо трябва да се обръщат към Бога. Онези, които са дали методи да се обръщат към Бога, то е с цел, понеже Той е разумно същество. Като се намерим в едно положение, да мислим заради Него, за да може ние добре да разрешим задачата, която ни е дадена.

Защо търсите учител? Понеже предмета, който искате да изучавате, само този учител може да ви осветли. По музика само един добър учител може да ви осветли. По математика само един добър учител може да ви осветли. Във всичките области само добрите, умните и гениалните хора може да ви упътят. Винаги в ума си предизвиквайте умните хора, където и да са.

Не мислете, че хората на миналото не съществуват или бъдещите хора или настоящите хора. Хората и от миналото съществуват, и от настоящето съществуват и за бъдеще хората, които ще дойдат, съществуват, с които вие, като се свържете, микроскопически ще се ползвате.

Следния път изберете три песни да изпеете, да видим кои песни ще изберете. Три песни да ги изпеете, както музиката изисква.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас
5 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_07_07 Комедия, драма, трагедия
утринно слово

КОМЕДИЯ, ДРАМА, ТРАГЕДИЯ

34 утринно неделно Слово
7 юли 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев
Добрата молитва.
91 псалом.
Молитвата на Царството.
В начало бе Словото.
Ще прочета 11 глава от Евангелието на Иоана.
Духът Божи.

Две неща трябва да интересуват всеки човек, т.е. ония хора, които са направени по образ и подобие на Бога. Някой път хората отричат, че Бог съществува. Туй отричане е право. Ако има Господ, който мяза на хората, той не съществува. Ако има Господ, който е направен според образа на хората – това положение не е право. Но ако хората са направени по образа на Бога – то е правото положение.

Сега друг въпрос. Съвършенството е цел, към която човек се стреми. Съвършенството плаши хората. Казвате: „Що е съвършенството?" Съвършен е онзи човек, който може да извърши всички Божии блага, не да ги използува в обикновения смисъл, но да ги използува за добро. В какво седи изкуството на един художник? – Да може добре да рисува. Не да рисува карикатури, това не е художество. Карикатурата това човек е измислил.

Казвам: Комедия в живота е човешкият живот. Драма е духовният живот, трагедия е Божественият. Всичките хора ги е страх от трагедията, защото е Божествено нещо. А всички обичат комедията, понеже е човешка комичната работа. Ще дойдем в спора, какво нещо е комедия, драма. В комедията героите се усмиват, в драмата трябва да страдат, в трагедията трябва да се ограничават, умират, изчезват от своето място. Всякога в трагедията героите изчезват от сцената. А пък целият свят е пълен с герои от комедията. Кого как срещнеш, всички, които съществуват, са хора на комедията. Та сега, комичните герои трябва да минат в драматичните, драматичните – в трагичните.

Хубаво, сега някои не искат да умират. На мястото на онзи, който умира,

ще се роди друг. Един се ражда, друг умира. Раждане и смърт, това са двете кофи, които се движат в обратна посока по онова успоредно въже на един кладенец, от който вадят вода. Едната кофа се качва, другата слиза. Празната кофа слиза, то е този, който се ражда, когато нагребе живота, изтегляш нагоре, то е този, който умира. Всеки, който се напълнил в живота, той е пълната кофа, изваждат го горе в невидимия свят, да даде придобитото, за да го занесе в другия свят. Смъртта не е нищо друго, освен един закон за жертва, за самоотричане, за щедрост. Човек, докато не се научи да умира, той щедър не може да стане. Онзи, който не иска да умира и щедрост няма. Всеки човек, който го е страх от смъртта, той не е щедър. Българите го казват: „Пинтия." Казва: „Не искам да умирам." Пинтия е той. Какво значи думата пинтия?

Всяко нещо, разбрано, е драматично. Всяко нещо, неразбрано, е комично. Трагично е всяко нещо, което може да се приложи. Седенето на житото в хамбара е комедия, хвърлянето на нивата е драма, като го оженат и овърхат, то е трагедия. Процесът в хамбара е комедия, мисли си туй, което не е. Драмата е като на нивата, пак си мисли туй, което не е. Казва: „Отиде, свърши се тази работа." Изникне, оживее и пак като овърхат, чуди се пак, казва: „Не се ли свършиха тези страдания." Тогава от трагедията пак ще дойдем до комедията на човешкото. Човек, за да бъде весел, трябва да познава комедията много добре. Човек, който не разбира комедията, той винаги е песимист. Който е комичен, той винаги е весел. За да бъдеш весел, непременно трябва да обичаш комичните работи, да се смееш на онова, което не разбираш. За пример, комично е, когато детето обуе дрехите на баща си и крачолите се влекат. Облече палтото на баща си и ръкавите увиснат. Един ден, това момче ще стане като баща си, тия гащи ще му станат. В дадения случай то е малко и преждевременно иска да стане голямо като баща си. Всеки човек, който преждевременно иска да бъде съвършен, той е комичен. Всеки човек, който преждевременно иска да стане учен, той е комичен. Всеки, който преждевременно иска да бъде богат, е комичен. Хубаво е човек да вижда комедията, да бъде весел. Комедията е глупост. За пример, ако някой път играем някоя комична роля, не че сме глупави, ние минаваме за много умни. Умният става комичен, когато не постави нещо на своето място. За пример, ако един художник, който рисува, направи един образ, направи едно чело от 3 сантиметра високо, един нос от 7 сантиметра дълъг или 8 сантиметра. Брадата му пусне 15 сантиметра, на какво ще замяза? Извади тази картина, иска да я покаже на хората, че е нещо гениално. Онези, които разбират изкуството, виждат, че това е една комедия. Този човек няма понятие за отношението на земята.

Та казвам: Аз виждам хубавата страна на комичния живот. Трябва много

да благодарим на глупавите хора. Ами че всичкото удоволствие комичните хора го представят. Та казвам: Комедията произтича от едно вътрешно неразбиране на живота, на истинския смисъл. Но пак хората, тъй както го разбират, не е лошо. Колкото и да е весел човек, казва, не си струва толкоз весел да бъде. – „Да стана малко песимистичен и другите хора трябва да станат сериозни сега.“ Но и в религиозните хора има една комична страна. Той седи някъде сериозен. Набожните хора са комични. Каква е вашата идея да бъде човек набожен? Седи човек и премигва с очите си, иска да се покаже какво нещо е набожността. После хората играят рол и в трагедията. На сцената умира, пък не знае как да умре. Защо бърза като умира, проточи крака си и тъй го проточи, че става комичен. Хубавата страна на трагедията е, че тя освобождава човека от едно мъчение. Когато мъчението, страданието е непоносимо, трагедията ще те освободи. От трагедията ще минеш в свободата. Трагедията считаме това, което освобождава човека. Умираш, освобождаваш се от излишните страдания. При трагедията има излишни страдания. Понякой път ние от живота образуваме драма, искаме от живота това, което не може да ни даде. Да допуснем, имаш 20 хиляди лева някому, дал си една полица, ако не ги платиш, ще те затворят. Пък си един честен човек, никога не си лежал в затвор. Смутиш се, вече имаш драма. Цялата нощ мислиш, какво ще стане. Той си мисли, че ще го затворят, че като го затворят какво има? Ще те затворят в една стая, ще ти турят един адютант да те пази. Какво лошо има. После ще имаш хляб. Като си отвън, като не си затворен, ще мислиш само за себе си. Щом те затворят, ти си осигурен – хлябът ще дойде. Адютантът ще погледне, ще каже: „Как сте?“ – Аз така го разглеждам. Вие така не го разглеждате. Аз, като съм в затвора като вас, и аз не го разглеждам тъй.

Ако човек не разбира драмата, той е слаб човек. Слабият човек, като влезе в драматичния живот, той съставя драмата. От неразбирането на условията, при които се намира, се образува драмата в него. Казва: „Какво ще правя, какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат, че не си платил и те затворили. Два месеца ще лежиш, какво има, че си лежал? Ще излезеш из затвора. Къде е причината? Причината е у тебе. Ти не трябваше да вземеш тия пари назаем. Казваш: „Защо се случи?“ – Защото не си мислил. Ако беше мислил не щеше да влезеш в затвора. За пример, направиш си някои модни обуща, идеш при някой обущар, вземе ти мярка, пък ги направи такива – французки. След това те убеди, че тия обуща са хубави. Свият ти пръстите, ти ходиш с тях, образуват ти мазоли. Казваш: „Французки обуща“, но те ти образуват мазоли. Щом си направиш модерни обуща, то е янлъш мода. Ти станеш християнин и си туриш такива обуща, които образуват мазоли. Ти си янлъш християнин. Един християнин, ако постоянно се безпокои, какъв християнин е. Какво ще стане с България?

Какво ще стане със света? Господ, Който създал света, Той е определил светът да си светува, българите ще си българуват и ти ще си живееш, нищо повече. Някой българин го взел, че му направил баня, окъпал го малко. Нищо не значи. То е привилегия, че си на баня.

Необходимо е да разбираме настоящия живот, условията, които сега ни са дадени. Казва: „Какво нещо е съвършенството, съвършенният свят?“ Светлината, която ни огрява, това е съвършенството. Тя произтича от умове, които са съвършени. Топлината, която иде, произтича от един извор, който е съвършен. Въздухът, който дишаме, произтича от един център, който е съвършен. Всичките блага, които имаме идат от един съвършен свят. Ние живеем в един съвършен свят и искаме да влезем в друг някой. Казвате: „Да идем в онзи свят между ангелите.“ Не че идеята е крива, но тя е комична в разбирането. Едно дете, което влиза в първо отделение, ако в него се зароди желание да иде в университета между професорите, какво ще прави? Детето е на 8 години, като иде между професорите, ще стане ли професор. Те ще го погледнат, ще го погалят, ще му кажат някоя сладка дума. На това дете му трябват най-малко 30 години, за да стане един добър професор. То трябва да мине през отделенията, прогимназията, гимназията, да свърши университета, че някаква специализация и тогава вече има възможност да стане професор. Сега проповядват да идем на оня свят. Но каква е идеята за оня свят? Оня свят е като един хор. Представете си един хор от 160 души. Всички пеят. Всички пеят с такива хубави гласове, че никой не прави погрешка. За да влезеш в този хор, трябва да знаеш да пееш хубаво. Ако не можеш да пееш, кракът ти не може да припари там. Ти, като идеш, ще образуваш един дисонанс. Сегашните хора със своите мисли, както сега мислят, те в оня свят не може да влезат, понеже ако влязат ще произведат един дисонанс вътре. Лошите мисли на хората миришат. Хубавите мисли имат хубаво ухание, лошите мисли имат лошо ухание. Добрите чувства имат хубаво ухание, лошите имат лошо ухание. Хубавите постъпки имат хубаво ухание, лошите постъпки имат лошо ухание. Ти не може да влезеш в другия свят с такива идеи. Онези, които се занимават с другия свят, едни отказват, които отказват, комична страна има. Други твърдят, че има оня свят и те комична страна имат. Едните отричат, че няма такъв свят. Такъв комичен свят няма, съгласен съм, не съществува такъв комичен свят. Но един друг разумен свят има. Има един свят, дето съществата се обичат, никой не говори зло никому. Има един свят, дето злото се подчинява на доброто, омразата се подчинява на любовта, лъжата на истината. Такъв свят има, дето всички хора по братски и сестрински живеят, дето цял живот никой не хвърля лош поглед никому, но се радват на щастието на другите, живеят един за друг. То е оня свят. Оня свят е и този свят. И ние може да живеем там. Но за да живееш там, трябва да има кого да обичаш.

Човек най-първо обича себе си. Във вечността Бог е бил сам. Някой казва: „Защо Бог е създал света?“ Сега на туй аз няма да ви отговоря, има някаква причина, на която той е отговорил. Ако не беше създал света, не щяхме да съществуваме. Създаде света заради нас. Че Той не иска само заради себе си да живее. Иска и за другите да живее. Ние понякой път сме като Господа, сами създаваме. И ние трябва да създадем нещо. Ако ти не можеш да обичаш другите хора отвън, де е твоята сила? В любовта се показва именно силата на човека. Човек, който не може да обича, той е слаб човек. Най-първо с малкото ще започнеш, с омразата. Сега не искам вие да вземете тия схващания в този смисъл, но само един поглед върху разсъжденията.

Ние живеем в един свят, за да бъдем съвършени. Съвършени трябва да бъдем, за да можем да използуваме благата, които Бог ни е дал. Защото в тия блага намираме смисъла на живота. Всеки един от вас е недоволен и прав е. Но недоволството във вас може да се задоволи, ако се стремите към съвършенство и ако използувате благата, които Бог дава в света. Сега за пример, понякой път боли ви главата и не знаете, къде е причината за болката на главата. Болката на главата се дължи на стомаха. Щом храносмилането не е правилно, винаги има главоболие. Ще направя една аналогия. Мисленето е храносмилане. Правилното мислене е свързано със стомаха. Когато една мисъл е вече съвършена, ти я използуваш, то е истинският Божествен свят. Когато те заболи главата, показва, че нещо в стомаха има нередовно. Ти като ядеш, не благодариш на Бога. Някой човек те обича. Ти не си доволен от него. Защо? Две неща има: Или яденето, което приготвил, не е знаел, как да го приготви, или ти не знаеш как да оцениш това ядене. Сега двама души от вас се различават. В различието седи противоречието. Двама души имат желание да ядат баница. Единият има един баничар, другият има друг баничар. Спорят се, кой баничар да направи баницата, как да се разреши въпроса. Днес, в неделя ще ядем баницата опечена от №1 и двамата ще ядем от нея. Утре, понеделник, баницата ще опече №2. Единият баничар да направи баницата и другият баничар да направи. Постоянно се намираме в едно противоречие, кой да бъде господар, умът или сърцето трябва да се подчини. На какво основание? Когато е въпрос по отношение на осветлението на сърцето, сърцето трябва да се подчини на ума. Когато е по отношение на топлината, умът трябва да се подчини на сърцето. Щом дойде въпрос за топлината, умът трябва да отстъпи. Щом дойде до светлината, сърцето трябва да отстъпи. Щом дойде умът и сърцето по отношение на човешката воля, те трябва да отстъпят, понеже силата е там. В света трябва светлина, трябва топлина, трябва и сила. Трябва умът, трябва сърцето, трябва и човешката воля. Човешката воля е в приложението. Приложението е на настоящето. Настоящето всякога трябва да го гледаме весело. Никога не

гледайте песимистично на нещата. Ако разглеждаш настоящето, всичките блага са там. В настоящето е Бог. Ти си сляп за своето благо, мислиш някъде за бъдеще, какво ще станеш. Остави твоето бъдеще. После мислиш в миналото, какво си бил. Остави това. Сегашното е важно. Днешният ден е най-важният ден. Ще си кажеш: „Аз живея в съвършенство днес. Ще използвам всичките блага, които Бог ми дава."

Ние, като напуснем събранието, ще идем да направим едно хоро, ще направим упражненията. Някой ще каже, какво са пощуряли тези да се въртят. Питам онези, които са насядали край масата с чаши в ръка или които пушат пури или които взели чадъри, или бастуни, те ли са най-умните хора? Аз бих желал хоро да въртя и да ми свирят, отколкото да пуша тютюн. Ако [е, б.р.] зимно време и искам да си стопля ръката, на място е пушенето. Аз [съм, б.р.] жаден, пиенето е на място. Но тия хора, които пият, ни най-малко не са жадни. Пиенето абсент не утолява жаждата. Пиенето ром, също, ни най-малко не утолява жаждата. Ако дойдем до действителния живот, че се образува една кръчма и кръчмарят казва: „Най-хубавото вино е чистата вода." Колко души ще ходят да пият от него? Хубавата вода е най-хубавото вино.

Някои питат, защо хората не приемат истината. Вкусът им е изопачен. Направи една кръчма, вода да продаваш, никой няма да дойде, много малко хора ще дойдат. Сега да оставим света. Казват: „Така е определено. Така трябва да стане." Когато един човек пие вино, аз не го осъждам. Казвам: „Този човек е комедия." Той мисли, че като пие вино, ще придобие нещо. Аз го виждам, че той ще изгуби и туй, което има. Защото в комедията винаги кръчмарят печели, клиентите винаги губят. В драмата е вече въздържанието. Отде произтичат страданията? Щом речеш да бъдеш въздържател, понеже имаш един навик, гледаш чашата, че се мъчиш да си пийнеш. Въздържаш се, то е драмата. В себе си, когато съвършено се откажеш от пиянството, то е трагедията. Когато се откажеш от всичкия лош живот на земята, то е голямата трагедия, която ще те постигне един ден. Когато забравиш престъпленията, ще изчезнеш от земята. Сега не бихте ли обичали всички така да изчезнете? Тогава ще дойде възкресението. След трагедията в света ще дойде възкресението, раждането на новия живот.

Сега да бъдем съвършени, да използуваме, всичките настоящи блага, които Бог ни е дал. Всеки да ги използува тъй, както той разбира. И да благодари на Бога тъй, както той разбира, както той чувствува. Всичките други хора после да му служат само като едно малко допълнение. Дотогава, докато мислим правилно, мисълта на хората може да ни бъде полезна.

Казвам: Уповавайте на онова, което Бог е вложил във вас. Бъдете весели в комедията на живота, в навиците, които сте образували. Бъдете весели и в драмата, че като гледате нещата, пак да се смеете. Как искаш да пиеш? Аз съм давал един пример, за един, който изхарчил всичкото си богатство и най-после станал въздържател. Чел евангелието и разбрал, че трябва да се живее трезвен живот. Пияниците няма да наследят Царството Божие. Искал да си даде на себе си един урок. Отива в кръчмата и казва: „Дай едно кило вино! Дай ми една чаша с вода! Напълни още една чаша с вино!“ Той дигне чашата с вино, тури я до устата и пак я остави на масата. Отвътре нещо иска винце. Той казва: „Слушай, аз 30 години те слушах и изпълнявах всички твои заповеди. Сега ти ще ме слушаш, вино няма да пиеш.“ Взема чашата с водата и пие. Онзи отвътре казва: „Винце!“ Пак дигне чашата с вино и каже: „30 години тебе те слушах, сега ти ще ме слушаш.“ Дига чашата с вода, изпива я, плаща за виното, оставя го и си отива. Свършил с въпроса.

Желая сега и вие на вашите герои на комедията да дадете такова едно разрешение.

Отче наш.

1940_07_07 Светлина, топлина и сила
неделна беседа

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Лука: от 10-и до 17-и стих.

„Духът Божи“

Ще се спра върху стиха за двамата господари. Думите „двамата господари“ ви се виждат много обикновени. Най-трудното положение, в което човек може да се намери, е да има двама господари, и то двама господари, които не се съгласяват един с друг и които имат диаметрално противоположни разбирания.

Аз няма да се спирам да обяснявам нещата, защо са така или иначе. Когато един художник рисува, той трябва да рисува туй, което му е дадено. Той трябва да бъде реалист. Защо е така, това е негова работа. Един виден музикант не трябва да критикува това, което му е дадено. Ние сме дошли на Земята да живеем и трябва да живеем. Защо Земята се движи с такава бързина? Защо се върти около Слънцето? Това са посторонни въпроси. Това са политически въпроси. Никой не е мислил досега по този въпрос.

Ние всички имаме идеята да завладеем света. Ние мязаме на онзи свещеник, който първоначално бил беден, но като спечелил малко парици, купил си една доста хубава нива. Като поглеждал нивата си, той си казвал: „Да знаеш сега, че поп те владее.“ Нивата му отговорила: „Като на тебе такива деветдесет и девет попа кожата одрах, а на други, на които съм одрала кожата, брой нямат.“ Това е анекдот. Но дали действително това е така, то е въпрос.

Някой път казват, че магарето казвало нещо. Дали магарето е казало това, въпрос е. Но поговорката е такава. Погладили магарето по задницата и то казало: „Тъпан бие на долната махла.“ Като го погладили по главата, то казало: „Тъпанът дойде и в горната махла.“ Дали е казало магарето така, то е въпрос. „Тебе думам дъще, сещай се снахо.“

Понеже ние сме от разумните хора, ние се намираме пред природата, която е затворена книга. Трябва да я отворим. Тя съдържа формули, задачи, които ние трябва да разрешим. Някой от вас е в женска форма – една задача е това. Някой е в мъжка форма – една задача е това. Вие

гледате на тялото си, но трябва да знаете, задача е това. Вие гледате един вол – задача е това. Волът разрешава една задача. Гледате едно дърво – и то е една задача. Дървото разрешава своята задача.

Ние мислим, че дърветата не са интелигентни, че не са разумни. Това е наше субективно схващане; всъщност дърветата са същества, които помагат за нашето щастие. Те се жертвуват за нас. Няма къща, в строежа на която да не е турено някое дърво. И тези малки дървета, греди, маси, столове, на които стоим и с които си служим, не са мъртви, но са живи. Вие казвате, че те са мъртви. Ако едно дърво умре, то съвършено ще се разглоби. Дотогава, докогато във всеки предмет има сцепление, то има живот. Значи, има едно сцепление между частичките и на твърдите вещества, което им придава живот. Има сцепление и в течностите, но по-малко, вследствие на което нямат своя форма. Има и въздухообразни вещества; и те имат сцепление, но по-малко.

Сега мога да ви говоря философски, но философията е отвлечена работа. Да си философ, това значи от нищо нещо да изкарате. Да вземеш само една причина и от нея само да извадиш ред заключения. Ако на един философ кажеш, че жената погледнала накриво мъжа си, той ще извади ред заключения, защо жената погледнала накриво мъжа. Той ще извади ред аргументи, доказателства. Със своята философия, той ще изкара ред заключения и аргументи за отношенията между мъжа и жената.

Има много примери в света, които като се привеждат на хората, все ще се обиди някой. Едно време имаше иконописци, които като рисуваха икони за онзи свят, поставяха владиците и поповете напред, а другите грешници – подир тях, и всички ги теглеше дяволът. Сега тези икони не ги виждам вече. Разправят за един знаменит италиански художник, който нарисувал една хубава икона, която била поставена в църквата. Иконата представлявала ада, в средата на който бил поставен един папа. Тогавашният папа извикал художника и му казал: „Извади папата от ада, от твоята картина, защото ти уронваш престижа на папата." – „Не мога, Ваше Светейшество. Не мога да направя това поради законите на църквата, които казват: каквото е станало, не може да се измени." Следователно, веднъж папата влязъл вътре, не може да се извади навън. Къде се крие дълбоката идея? Значи, не може да направиш едно престъпление и да му дадеш благовиден характер, че е добро.

Доброто и злото се отличават по своя резултат. В света има едно привидно добро и едно привидно зло. Но има едно съществено зло и едно съществено добро. Ако ти спъваш ума на един човек, това е зло. Ако спъваш сърцето на един човек, това е зло. Ако спъваш волята на един

човек, това е зло. Ако спъваш неговата душа, това е зло. Този принцип е всякога верен. Хората едни други се спъват, вследствие на това те стават проводници на злото. И тогава те почват да обясняват какво нещо е злото. Злото е нещо необяснимо, но въпреки това съществува в света. Злото се проявява, когато остане свободно. Само по себе си злото не е зло. Злото е зло в сравнение с доброто. И доброто е добро в сравнение със злото. Доброто само по себе си не е добро. То е добро по отношение на злото. И злото е зло по отношение на доброто. Обаче двете отделно взети, нито злото е зло, нито доброто е добро. Как ще разберете това? То е философски въпрос.

Аз ви давам тези неща като аксиоми в живота, които както да извъртате, както искаш да разрешиш, те остават неразрешени въпроси. Често вие казвате, че не ви обичат. Че отгде знаете, че не ви обичат? Не сте ясновидци. Преди години аз срещнах една млада сестра, която като гледа, отдалеч не вижда, но ми каза, че видяла някого отдалеч и видяла, че той не я обича. Питам я: „Ти нали си късогледа, как го видя?“ – „Видях го“ – казва тя. Не го е видяла тя, но го е почувствувала. Виждането и чувствуването са две различни неща. Но тя настоява, че го е видяла. Често хората казват, че Слънцето залязва. Изречението е вярно, но Слънцето привидно залязва. Слънцето залязва по единствената причина, че Земята се върти около своята ос. За да се убедим, че Земята се върти, трябва да ни се доказва с ред аргументи. Докато сме на Земята, ние фактически не можем да видим това въртение, нямаме съзнателно доказателство, че Земята се върти. И като се върти Земята, ние се чудим как се държим на нея, че не ни изхвърля в пространството.

Сега да оставим настрана този въпрос, да оставим настрана въпроса за пространството, за въртенето на Земята. Под думата „въртене“ на Земята ние разбираме живота. Всички ония неща, които ние изпитваме физически, те се намират в едно статическо положение, заради което може да ги наблюдаваме. Следователно ние виждаме само ония неща, които са в статическо положение, които стоят на едно място. Онези, които са в движение, ние не ги виждаме. Ние виждаме само тяхното движение.

Тъй щото, като кажете, че някой не ви обича, вие чувствувате самото това нещо, но не го виждате. Аз мога да констатирам за всеки едного дали ви обича или не. За това са нужни доказателства. Какви доказателства? Достатъчно е само да премеря врата на човека. Като срещна една млада мома и един млад момък, мога да позная дали момъкът обича момата или момата обича момъка. Ще премеря врата, ръката им, ще опитам пулса и ще се произнеса за степента на тяхната любов. Ако любовта се увеличава, след нея заедно се увеличава и топлината му. Ако любовта се намалява, в

човека се явява известна студенина. При това, ако обемът на врата се увеличава, този човек има любов. Ако обемът на врата се намалява, и любовта намалява.

Когато любовта влезе като сила в човека, тя разширява организма му, праща повече кръв. На кръвта се дължи разширението. Когато премерите пулса на онзи, който обича, пак ще намерите известна промяна. Средно пулсът на сърцето има седемдесет и два удара. На старите хора е по-малко, на младите – по-усилен пулс, но приблизително сърцето бие седемдесет и два пъти в минута. Но като обикнете някого, в пулса на сърцето има малка промяна, броят на ударите се увеличава. Вие ще кажете, че не се увеличава много. Не се увеличава много, но все направя известна промяна, пулсът става по-интензивен. Когато срещна човек, на когото пулсът е по-слаб, мога да позная каква е неговата любов. По въздействието на този човек върху мене, аз оценявам неговата любов. Когато любовта е по-висока, пулсът има един музикален ритъм. Като слушате пулса, слушате, че нещо приятно се излива. Има един пулс, който внася студенина. Тъй щото, когато говоря за пулса, мога да ви го представя музикално, като правилен и неправилен такт.

Сега вие казвате: „Какво ни интересуват тези отвлечени работи?“ За мене не съществуват отвлечени работи. Това, което вас не ви интересува, други се интересуват от него. Всички неща, които съществуват в света, са все полезни на някого. Например, туй, което говоря, не е полезно за всинца ви, но за някои е полезно. Важно е, че и аз се ползувам от това, което говоря. И аз намирам, че от всяка беседа, която държа, ако аз не се ползувам нещо, казвам, че моята беседа не е хубава. От това правило се ръководя, за да определя кое е хубаво и кое не е. Следователно всяко нещо, което ние правим, трябва да ползува другите хора, трябва да ползува и нас. Всяка мисъл трябва да принесе някаква полза в света. Законът е такъв. Всяка постъпка трябва да принесе полза на другите хора, също и на самия човек, който я върши. Това е един Божествен закон, според който всеки човек, който иска да живее, трябва да бъде носител на онова великото и светлото в живота.

Та казвам: Двама господари. Не е лошо човек да има двама господари. На детето двамата господари са майката и бащата. После, като дойде голям брат, а след него и другите братя и сестри, и те стават господари на малкото дете. Обаче двамата основни господари, това са бащата и майката. Ние казваме: „Невъзможно е да слугуваш на двама господари.“ Но трябва да разберем тази мисъл. Ти не можеш да слугуваш на двама господари, които не се обичат, но можеш да слугуваш на двама господари, които се обичат. Следователно, ако детето обича някога повече майка си или баща

си, аз зная вече, че между майката и бащата има вече раздор. Онзи, който казва, че трябва да служим само на един господар, той внася друга някаква идея. Не само на един господар може да се служи. Това зависи от любовта. Ние подразбираме, че само любовта носи същността на живота. Няма друга сила в света, която може да внесе живота, освен любовта. Човек, който няма любов към цялото, който не дава място на любовта, той не може да осмисли живота си. Някои казват, че изгубили живота си. Как го изгубил? С любовта. Не, това, което губи живота, не е любов. Това, което припечелва, е любов.

Следователно в бъдеще ние трябва да имаме една религия, която да не прави хората стари, да умират, но да проповядва на хората живот. Не е въпрос да се проповядва на хората, че като умрат, ще им направим паметници, ще остане паметно името им. Не, другояче се схваща животът. Аз схващам истинския живот като семейство, където синът и дъщерята трябва да живеят първо за баща си и за майка си, а после и за себе си. Ти си дошъл в света и трябва да знаеш, че първо ще живееш за Бога. Тогава ще разбереш, че целият свят, който имаш, е за тебе. Някой иска да знае как може да разбере, че този свят е за него. За това аз имам ред доказателства. Фактът, че като гледам с очите си, аз имам прямо съобщение със светлината, аз се убеждавам, че светът е заради мене. Ако гледам и не виждам, аз се спъвам. Това показва, че съм в тъмнина. Ако никога не се спъвам, това показва, че имам светлина в живота си. Ако пътувам без светлина, аз ще се спъвам. Това, което чувствувам, това е светлина; това, което мисля, това е светлина; това, което правя, то е светлина.

Някои питат кое е реалното в света. Аз считам, че в дадения случай реално е това, което аз мисля. Това, което не се мени в мене, е реално. Има неща, които и в настоящия, и в бъдещия живот ще останат едни и същи. Понятията ми за сладчината винаги ще останат едни и същи. Понятията ми за любовта винаги ще останат едни и същи. Често се подига въпросът, че някой човек обича повече от другиго. Възможно е. Но ти в дадения случай не можеш да бъдеш обичан нито повече, нито по-малко. Според законите на битието, ако ти си обичан по-малко отколкото трябва, ти ще замръзнеш. Ако те обичат повече отколкото трябва, ще се изпариш, ще се превърнеш на въздух. Затова всеки човек трябва да бъде обичан толкова, колкото е необходимо. За да живееш, ти трябва да имаш онази любов, която носи истинския живот, без качествата на смъртта. При сегашните условия, мнозина от вас сте били красиви, а сега вече не сте красиви. Защо не сте красиви? Имате доста бръчки по лицата, които показват, че сте се грижили за нищо и никакво. Аз виждам бръчки по лицата от ревност; виждам бръчки по лицата от любов. Виждам бръчки от омраза, виждам бръчки от лъжа. Това не значи, че човек съзнателно иска да лъже, но като

се уплаши, без да иска, лъже. Някой път, за да се избави от нещо, човек лъже.

Един полковник, който участвувал във войната през 1914 г. на Солунския фронт, ми разправяше една своя опитност. „Излязох – казва той – с генерала да правим преглед на фронта. По едно време англичаните като насочиха онези големи батареи, онези пушки, че като започнаха да свиват наляво, надясно, ченетата тракаха на генерала, тракаха и на мене. По едно време генералът попита: „Господин полковник, как си?“ – „Много добре съм, господин генерал.“ После и аз питам генерала: „Как си, господин генерале?“ – „Много добре съм.“ Като се свърши войната казвам: „Големи герои бяхме, но тракаха зъбите ни.“

Сега ще кажете, че това се отнася до генерала и до полковника. Че, в света на всяка крачка стават сражения. Дойде беднотията, сиромашията – война е това. Ти се плашиш какво ще правиш с нея. Неприятел е сиромашията, обстрелва те този неприятел. Заради някаква ревност в душата ти война става. Ти мислиш, че някой ще ти вземе любовта. Как мислите, възможно ли е някой да ви открадне любовта? Дошъл някой при мене и се оплаква, че любовта му откраднали. Трябва ли аз да се меся в сърцето на баща си, че той обичал майка ми повече? Трябва ли да се меся в неговата работа, защо обича майка ми повече? Това е негова работа, защо той я обича повече. Аз съм син, но нямам право да се меся в работите на баща си. Аз нямам право да се меся в работите на майка. Та, ние, съвременните хора, се месим в работите на баща си и майка си, вследствие на което правим грешки.

Та казвам: Ние трябва да имаме преценка за онова, което става във възвишения свят. И ако понякога за най-възвишеното в света имаме такова криво мнение, мислим, че с нашето криво мнение ще дадем правилен ход на любовта. Като изследвам историята на човешкото развитие, виждам, че колкото повече се старaете да не обичате някого, ще ви заставят да го обичате повече. Ако пък заставите човека да не мрази някого, с това ще го накарате да го мрази повече. Понякога аз не искам да защищавам човека. Защо? Ако дойде слаб да защищава слабия, той ще бъде повече бит. Ако се защищава някой, той трябва да бъде силен.

В съвременния свят ние търсим хората на силната любов. Някой казва: „Аз не искам любов.“ Че, ти още не си опитал какво нещо е любовта. Ти искаш да бъдеш силен, да бъдеш учен, да бъдеш добър, да имаш всички добродетели, да се ползуваш от всичките блага в света, но всичко това ти не можеш да придобиеш без любов. С любовта човек всичко придобива. Ако майка ти не те е родила с любов, ако баща ти не те е родил с любов, ти

любов не можеш да имаш. И обратно: ако майка ти те е родила с любов и ако баща ти те е родил с любов, и ти ще имаш любов. И тогава, ако обичаш някого, ще го обичаш на свят. Няма да се плашиш да не мине нещо от тебе, че си дал нещо повече.

При един български чорбаджия отишъл един турски бей. Чорбаджията налял на турчина една чаша вино, но оставил чашата един пръст празна. Като налял в своята чаша, прелял я и казал: „утяля!" Това е една българска дума, която показва, че си прелял. Налял втора чаша на бея, пак с един пръст празна, а своята пак пълна с утяля. Най-после турчинът казал: „Чорбаджи, налей и на мене с утяля."

Та казвам: Ние наливаме на другите все с един пръст недопълнени чаши, а нашите преливаме и казваме: „Стана нещо." Питам: Кое е по-хубаво, да се прелива ли чашата или да е с един пръст празна? Ако наливате чашата с един пръст празна, това е икономически, струва си да правиш това, ще спечелиш нещо. Но ако искаш да бъдеш щедър, нека да бъде с утяля. Ние, съвременните хора, страдаме от празни чаши. Навсякъде чашите са с по един пръст празни. Значи, с по един пръст по-малко.

Сега аз говоря общо за хората. Има едно неразбиране на онзи велик закон в света. Съвременните хора нямат едно правилно разбиране за живота. Може би те не са виновни за това, така са ги учили. Вие минавате за българи, защото сте родени българи. Англичанинът е роден като англичанин. Когато на българина върви в работата, той се радва, когато не му върви, страда. Но радостта на един англичанин не може да бъде радост на българина. И радостта на българина не може да бъде радост за англичанина. Но ако англичанинът и българинът се обичат и не си мислят злото, тогава радостта им ще бъде еднаква. Значи уеднаквяване е нужно.

Ние трябва да оставим онова високо разбиране на интересите. И това е хубаво. И това, което става в света, и то е добро. Но аз разглеждам света като едно действие на сцената. Така е писано да стане. Два народа трябва да се бият, нищо повече. Защо? Има си своите причини. Но как ще го обясним? Един мъж и една жена се обичат – има си причини. Ти ядеш – има си причини. Гладен си. Ако нямаш глад, ти няма и да ядеш. Ако не беше жаден, ти никога нямаше да пиеш вода, защото и като пиеш хубавата вода, казваш: „Още един път искам да пия от таз вода." Ако ядеш от хубавото ядене, казваш: „Още веднъж искам да ям от хубавото ядене." Често са ми казвали: „Не може ли да създаде Господ един свят без да ядат хората?" Казвам: Такъв свят е за ленивите; яденето е най-малката работа, която трябва да направиш. Понеже хората не обичат да работят, за да ги застави Господ да работят, е създал яденето, като най-малката работа,

която може те да направят. Гледането е също малка работа, слушането, мърдането на ръцете и на краката, това са все малки работи. Казвате: „Без тази работа не може ли?“ Може. Тогава ще ви приведа примера за Паганини. Запитали го един път: „На три струни не можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ Той дал концерт на три струни. – „На две струни можеш ли да свириш?“ – „Мога. И на две струни свиря.“ – „А на една струна можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ И на една струна свирил. – „Ами без струни можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ Но той не се явил повече.

Та казвам: Някой път вие искате да живеете по един ограничен начин. Не, на четири струни е по-хубаво да се свири, отколкото на една, на „сол“. Сега вие искате живот без ядене, без страдания. Значи искате живот на еднообразието, да няма никакви страдания, да няма беднотия, да няма това, онова. Какво трябва да има тогава? Ние трябва да живеем, да разбираме законите на живота. Живот без любов най-първо към себе си, а после към другите, не е живот. Ти трябва да разбираш закона на любовта. Като вземеш цигулката, ти трябва да знаеш местата на всеки тон в първата позиция, във втората и т.н. Преди това ти трябва да знаеш как се настройва цигулката, къде е „до“, „ре“, мястото на всяка нота. И ако стъпиш на съответното място, тогава ще произведеш тия звукове. Ако не стъпиш на съответното място, никакви звукове не можеш да произведеш.

За да се произведе любовта на човека, пак същият закон е важен. Знаете ли, че за да се произведе любов към даден човек, се изискват специални условия? Например, за някоя любов причината е светлината, за друга любов причината е топлината, а за друга любов причината е силата. Светлината, топлината и силата, това са три условия, които могат да създадат у човека подтик, да произведат любов. Коя любов носят мъжете? – Любовта на светлината. Коя любов носят жените? – Любовта на топлината. А коя любов носят децата? – Любовта на силата. Тогава, можем да направим един психологически, биологически опит. Ако един момък обикне една мома, умът ѝ непременно ще започне да работи, умът ще има светлина. Ако момата обикне момъка, той ще придобие повече топлина и мекота и ще каже: „Стана ми по-меко, по-топло, по-рано бях малко по-строг. Щом дойде топлината на любовта, станах мек.“ И най-после, когато дойдат децата, те създават вече силата на човека.

Та казвам: Ако искате светлина, мъжа трябва да обичате. Ако искате топлина, жена трябва да обичате. Като казвам „жена трябва да обичаме“, имам предвид девата, девицата трябва да ви обича. Аз взимам думата „момък“ в чист смисъл, неженен мъж. Сега аз не говоря за сегашните хора, които са женени. Под думата „женени“ аз разбирам хора, които обичат. И като се обичат, да са доволни едни от други. Аз не считам любовта за

порок. Например, ако обичаш един мъж, никога не крий от мъжа си, че го обичаш. Че как ще криеш? Ти цял светиш. И ако един мъж обича една жена, не трябва да крие от жена си, че я обича. Той и не може да крие, защото гори човекът. Това е новото, което иде в света.

Казано е в Евангелието: „Ако се не родите отново, не може да влезете в Царството Божие.“ Това значи: ако не се родите от онази любов, която носи светлина в себе си, ако не се родите от онази любов, която носи топлина в себе си и ако не се родите от онази любов, която носи сила в себе си, по никой начин не можете да влезете в Царството Божие. Това е подразбирал Христос, като казвал: „Ако не станете като малките деца.“ Значи, всеки ден трябва да се раждаме от любовта, която носи светлина, топлина и сила. И тогава няма да има това разногласие в света, което сега съществува. Казвате: „Обезсмислил се е животът ни.“ Казвам: Топлина нямаш. Защото топлината дава на хората храна. А пък светлината дава на хората хубавите картини, с които могат да се наслаждават. Силата пък дава на човека условия за постижение в света.

Прост пример: ако ти нямаш сила, не можеш да ядеш, не можеш да сдъвчеш храната. Следователно, за да възприемеш храната, ти трябва да имаш сила. А пък таз храна, която не е топла, тя е блудкава. Ти не можеш да възприемеш блудкава храна. Тъй щото, вкусната храна подразбира да имаш топлината на любовта. Следователно такава храна е добре дошла, ние я възприемаме. После, трябва да имаш вяра в себе си и разположение в яденето. Това е светлината. Като ядеш приятно, това значи да ядеш не само по обичай и задължение, но да ти е приятно, че възприемаш тази храна.

Това са прости психологически наблюдения, от които зависи животът на хората. Значи животът на хората зависи от това как да закусват сутрин, как обядват и как вечерят. Големи страдания има в съвременния живот. Аз съжалявам хората, че не знаят как да живеят. Гледам, жената, от сутрин до вечер, цял ден готви на своя възлюблен. Като дойде, той свие вежди. Защо? „Това е не е хубаво, онова не е хубаво“ и така разваля всичко. Другаде пък мъжът донесе всичко. Като погледне, жената свие вежди и казва: „Това не е хубаво, онова не е хубаво.“ Ето защо, при сегашните условия, когато мъжът донася храна, не трябва да се знае кой я носи. И когато жената готви яденето, не трябва да се знае кой е готвил. А сега единият ще каже една лоша дума за другия. И така никой не е доволен нито от сготвеното, нито от донесеното. Ние трябва да се храним и чрез ушите. Всяка сладка дума, която достига до твоето ухо, трябва да бъде храна за твоя възлюблен. Ние се храним и от хубавите поучителни мисли. Например, като четем Библията, Новия Завет, ние се връщаме няколко хиляди години назад, да

видим какво е казано тогава.

Та казвам: Аз искам да се спра върху реалното в живота. Вие търсите смисъла на живота. Много автори са писали върху радостите на живота. Но радости не може да има без любов, която носи светлината. Радости не може да има без любов, която носи топлината. Радости не може да има без любов, която носи сила в себе си. Значи, три неща се изискват. Значи радостта иде като общ резултат на топлината, светлината, силата. Ние, съвременните хора, не трябва да се заблуждаваме. Ако се оглеждаме в едно огледало, можем да се харесаме или да не се харесаме. Но какво ще стане, ако се оглеждаме в десет–петнадесет огледала? Ти можеш да се харесаш в едното огледало, във второто може да не се харесваш и т.н. Оттам можеш да кажеш, че първото огледало ти се харесва повече от второто. Защо? Защото в първото си по-хубав. Твоята хубост не зависи от огледалото. Може би това огледало да дава по-добро отражение. Значи, според образа си, харесваш и огледалото. Някой път огледалото не дава добър образ и ти не го харесваш. Това е субективно схващане. Може да направите опит, да видите, че промените, които стават у вас, едновременно стават и у другите хора. Когато двама души се обичат, могат да направят опит и ще видят, че промените, които стават у единия, стават и у другия. Например, ако подозрението влезе у единия, ще влезе и у другия. Но те ще скрият това нещо в съзнанието. Благодарение на това често ние правим погрешки в живота. Някой крие нещо в съзнанието си и мисли, че никой не може да го разбере, а всъщност то се отразява в друго някое съзнание. За тази цел ние, съвременните хора, трябва да бъдем съвършено чисти, никакви подозрения не трябва да поддържаме в себе си.

Преди две години дойде тук един млад човек, свещеник, на около тридесет и пет години, с добре закръглено лице. Външно мяза на поп, но млад. Дохожда при мене и ми казва, че чел моите книги и се заинтересувал от учението. Сега решил да напусне православната църква и да дойде тук. „Не искам – казва той, – като свещеник на новото учение, да нося това черното расо. Можете ли да ми дадете пари да си направя бяло расо?“ Аз чувствувах в него нещо дисхармонично, но оставих това настрана и го питам: „Че какъв свещеник си ти, да нямаш пари за едно расо? Защо ще напущаш църквата? И православната църква е християнска. Ти можеш да си направиш бяло расо и като православен свещеник.“ – „Не, ще ме изгонят.“ – „Няма да те изгонят. А ние тук нямаме бюджет за бели раса.“ Мина се една година, пак се явява същият поп, който искаше бяло расо. Казвам му: „Дай си адреса тогава.“ Той казва, че е свещеник в Пловдив и дава някакъв адрес, улица и номер. Казвам на наши приятели: „Идете да намерите този брат, да видите може ли да носи бяло расо.“ Отиват на посочената улица и номер, но не намират такъв свещеник. Какво може да

бъде това? Да е някакво привидение, да е някаква халюцинация, да ми се е сторило, че някакъв поп е дошъл при мене?

Все и на вас ще се яви някой път поп да иска бяло расо. Сега вие може да направите възражение. Ако видите такъв поп, ще кажете: „Нали виждаме, че е действителен." Какво виждам? Виждам един човек, който се е нацапал. Аз го наблюдавам, като гледа, погледът му е отправен към земята. За такива хора турците имат една поговорка: „Мене гледа, тебе вижда." Той представя, че има такова благоговение към мен, че не смее да ме погледне в очите. Не е там въпросът, аз зная, той се страхува. Но той ще ме помни. Аз му казах: „Слушай, ти си изпратен на Земята да бъдеш един свещеник както трябва, а не такъв, какъвто не си." Той ще помни моите думи. Дошъл да ме изпитва какво ще кажа за православната църква. Каквото кажа за православната църква, аз ще го кажа пред всички, ако кажа нещо, ще го кажа на всеослишание. Ако не трябва да кажа нещо, на никого няма да го кажа. Ако трябва да кажа нещо, ще го кажа от любов; ако не трябва да го кажа, няма да го кажа. Защото всяко нещо, което трябва да се каже, ако не го кажа аз, други ще го кажат.

Често противоположните неща в света покваряват нашия характер. Сега ще дойде някой да ме лъже. Същевременно той мисли да ме хване някъде в лъжа. Но аз му казвам: „Ти не си никакъв поп. Ти не си нищо друго освен един детектив." Аз го приемам този поп, но в себе си зная какъв е. По закон той е поп, но по съдържание той не е поп. Много детективи има в света. Щом дойде в тебе едно подозрение, това е един детектив. Яви се в тебе една мисъл за някого и казваш: „Той ходи по крив път." Това е лицемерие. Не е твоя работа кой как живее, как се моли и т.н. Но някой правел много поклони. Той прави колкото трябва. Преди години от Светогорския манастир дойде тук един калугер. Върви той и ми разправя, че бил калугер. Друг един му казва: „Аз зная, че ти си много набожен човек." – „Отгде знаеш?" – „Виждам. От мазолите на ръцете ти виждам, че ти правиш на ден не по-малко от четиристотин–петстотин поклони", от които го е заболяла кожата на ръцете му. „По мазолите познавам" – това не е някое ясновидство. Всеки човек, който прави поклони, той прави гимнастика. Аз го уважавам за това. Поклоните са най-хубавата гимнастика. Който страда от ревматизъм, аз му препоръчвам да прави поклони. Ще се поклониш няколко пъти, пак ще станеш. Но не мисли, че като правиш поклони, че това се пише в невидимия свят, че си станал по-добър.

Та казвам: Аз съм за любовта, нищо повече. Аз съм за любовта, която има отношение към нашето тяло, към всяка клетка, към всеки нерв, към всеки мускул, към всички удове на организма. Цялото тяло трябва да усети тази

любов. Любов трябва да има в движението на нашата кръв, в пулса на нашето сърце, в движението на нервната система в нашия мозък, в очите – навсякъде трябва да функционира любовта. Ако любовта функционира в целия организъм, във всички системи – симпатична, мозъчна, стомашна, дихателна и други – тя внася дълговечния живот. Това искат учените да постигнат с присаждането на някои жлези. И това е хубаво. Но всички вярвате. Трябва да направят една операция, да функционира любовта през мозъка, през цялото тяло. И тогава, ако обикнеш някаква жена и те питат обичаш ли я, кажи: „От хиляди години я обичам." А той, като го питат, отказва, че я обича. Същото прави и жената. Като я питат дали обича някой мъж, тя отказва. Тя трябва да каже: „Обичам този мъж, понеже в миналото ми е бил брат."

Има друга една история, от която се виждат отношенията между хората, но друг път ще говоря по нея. Вие знаете историята за катастрофата, за грехопадането на човека. Но не знаете историята за човека, когото Бог направи по образ и подобие Свое. Те живяха там като брат и сестра. Те са първите родени хора от Бога. После се заговори за онзи Адам, който беше направен от пръст – за грешния Адам. Тъй че, кажат ли ти: обичаш ли някого, ще отговориш: „Обичам го." Днес и мъжът, и жената страдат от любов, но не признават. Аз съм ги наблюдавал как се поглеждат тъй, под око, седи горката жена тъй с мъжа си, а гледа друг някой с очите си. Мъжът наблюдава, но тя се преструва, че не гледа никого. И това не е лошо, но тя трябва да бъде искрена, да каже: „Много ми се хареса този човек. Харесват ми се очите, веждите, носът, устата." Нека и мъжът се зарадва, че жената е харесала. Турците имат една поговорка: „Да гледаш хубавите неща в света, това е благословение."

Затова аз ви препоръчвам да бъдете свободни във вашия ум, да бъдете свободни във вашето сърце, да бъдете свободни във вашите движения. Във всяко движение да има една вътрешна пластичност. Да чувствуваме, че от човека лъха нещо хубаво. Всеки трябва да излъчва нещо ново от себе си, като един нов свят, в който да се радва, че е влязъл. Радвайте се, че има такива хора.

И тъй, хората трябва да мислят по любов, да чувствуват по любов и да вършат всичко по любов. Да станем разумни деца, носители на топлина, светлина и сила.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

39-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.VII.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_07_10 Добри проводници
лекция пред общия окултен клас

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

Сряда, 5 ч сутринта

(Небето облачно. Времето тихо и топло.)

„Отче наш“

„Венир Бенир“

„Духът Божи“

Какво разбират под думата „хармония“? Това е не български корен. На български може да се каже „съзвучие“, но тая дума „съзвучие“ още напълно не изразява що е хармония, а само приблизително. Каква разлика има, като кажеш, че нещо е хармонично или че нещо е съзвучие? Сега у всинца ви има установени възгледи за света: кое е право, кое е криво и всички изхождате от своите схващания. Някой казва: „Аз мисля така.“ Друг казва: „Аз мисля иначе.“ Много хора мислят различно върху един и същи предмет. Кой е на правата страна? Под думата „правост“ какво трябва да разбираме? Право е най-късото разстояние между две точки. Значи право е това, което се постига с най-малките противоречия. Ти казваш: „Това е мое право.“ В думите „мое право“ влагате нещо ново. Най-първо имаме една права линия, но като кажеш: „Това е моето право“, идва една крива линия на края на правата, като кука, и с тая кука вие уреждате работите в света.

На български употребяват думата „шемет“. Каква е тази дума? Има древна дума „ашамаим“, което значи „качваш се на високо място“. Вземете думата „шекер“. Но на еврейски тази дума значи „лъжа“. Турската дума „емет“, но на еврейски думата „емет“ значи „истина“. Когато Господ създал света, хората не устояли на истината и вместо „емет“ дошло „шекер“, т.е. „лъжа“.

Вие имате известни възгледи. Да кажем, че ти имаш едно малко шише с вода и ти мислиш, че носиш всичката вода на света. Че носиш вода, това е вярно, но че носиш всичката вода на света, това не е вярно. Че имаш малко знание за света, това е вярно, но че имаш всичкото знание, това не е вярно. Че имаш малко сила, това е вярно, но че имаш всичката сила, не е вярно. Че имаш малко доброта, е вярно, но че носиш всичкото добро на света, това не е вярно. Вие казвате: „Той не е много добър.“ Какво разбирате под тези думи? Или казвате: „Не е много силен човек.“ Изразите „не е много добър“ или „не е много силен“ имат почти същото значение. За някого казват, че е силен. Може да вдига 10–15–20 килограма, но 100 килограма не

може да вдигне, там не може да ти услужи. За някого казват, че може да вдигне 100 килограма. Това значи е силен до 100 килограма.

Някой път вие имате едно неразположение в живота и не знаете произхода му. Вашето неразположение зависи от една ваша мисъл, много малка мисъл. Още като сте станали от леглото, тая мисъл може да е минала през вас и тя може да е ваша или може да не е ваша. Или неразположението ви може да се дължи на някои чувствувания, които са минали през вас, или може да се дължи на известни ваши постъпки, които са причинили известна реакция в тебе. Всяко действие има и въздействие.

Някой път се говори за вярата. Вий изучавали ли сте закона за вярата? В човека има един орган за вярата в главата. Този орган има 3 функции. Първата му функция е да събира известна енергия, известна сила. Другата функция е да прилага тази сила. И третата функция е да събира плодовете от придобитите резултати. Тая вяра, ако няма сила в себе си, тя не е вяра. Ти казваш: „С вяра аз всичко мога да направя." Как ще го направиш? Ако твоята вяра не може да даде сила на твоя ум, за да направи нещо, то тази вяра е слаба. Вие казвате: „Аз съм силен човек." Хубаво, силен си, но не можеш да се справиш с една малка мъчнотия.

Да допуснем, че имате една малка болка в кръста. Това е гръбначният стълб. От двете му страни излизат нерви. На прешлените има дупчици, през които излизат тези нерви, за разпространиране на тази енергия. Някои от тези нерви управляват краката, други управляват мускулите, други – храносмилането и пр. Но случва се, че в тези дупчици на прешлените се събират мазнини, които стесняват нервите и затова турят препятствие на нервните енергии. И тогава нервната енергия не е достатъчна, за да накара известен мускул или орган да работи. Това поражда един недоимък и вследствие на това може да се роди едно болезнено състояние.

Ще кажете: „Господ така направи света." Не, но всички вие трябва да знаете как да употребявате нервите си. Ако вие по тези нерви пращате енергия неуместно, вие ще си причините зло на себе си. Например да допуснем, че вие обичате да се сърдите. При една сръдня ти възбуждаш всичко в себе си, когато си малко неразположен, ти причиняваш цяла една война в себе си. Всичко в тебе се възбужда, идва в движение и след половин час виждаш и казваш: „Ти не направи добре." Или пък че си се докачил. Имаш лични чувства. Ти казваш: „Как така онзи да каже лоша дума за мене?" Или са писали вестниците за тебе, или си получил едно писмо. Ти преживяваш в себе си една цяла война, както сега правят и народите, и след като дойде примирението, ти се питаш: „Как стана тази работа?" И

тая работа е била много малка. Той ти е писал в писмото: „Ти си един голям невежа, един голям простак.“ Какво значат думите „невежа“ и „простак“? Думата „простак“, това е един нож, с който можеш да мушкаш човека. Ако една баница е проста, това значи, че има по-малко масло. А пък деликатна баница е, когато има повече и по-чисто масло. Какво се разбира под думите „просто ядене“? Например дадат някому да яде сух хляб. Ако зъби нямаш и вода нямаш, за да размекчиш хляба, туриш го в устата си и зъбите ти те болят. Ако имаш студена вода, ще го размекчиш, а ако имаш топла вода, още по-добре.

Някой път имате доста сухи мисли, чувства и постъпки, а нямате вода. Сега се заражда въпросът: откъде да се вземе вода? Водата само по себе си съществува, но в човека съществуват същите закони, които съществуват и у природата. Човек със своето поведение може да образува доста пясъчни пластове и тогава тая вода пада дълбоко под пластовете, на 15 метра, 20 метра, 100 метра, 500 метра. Тогава горната част на повърхността е суха и там нищо не може да расте. Или някой път се случва, че има глинести пластове на един–два метра дълбочина. Тогава имате обратния процес, както е тук, в Софийско. Тук боровете съхнат по единствената причина, че долу има глинест пласт и растенията не могат да го пробият. Мъчнотиите, които имате, това е глинестият пласт, който трябва да пробиете. Под него има други енергии. Някой глинест пласт е на дълбочина половин метър, а някой – на 2–3 метра. Колкото глинестият пласт отива по-надолу, толкова тази почва задържа повече вода. А пък колкото е по-плитък, по-малко вода има. По закона за аналогията вий може да привеждате нещата. Вий казвате: „Защо Господ направи света така?“ Това е закон за разсъждаване.

Сега вие се занимавате с погрешките на хората. Какво ви интересуват погрешките на хората? Интересувате се колко милионери има в Америка. Някой имал 100 милиона долара, друг 500 милиона долара. Интересувате се за някой англичанин или някой българин, че били милионери. Какво ви интересува това, че някой бил милионер? Или пък някой мисли за погрешките на хората, колко погрешки е направил някой човек. Например да кажем, че има закон никой да не плюе на земята. Ти забелязваш, че един плюе и казваш: „Той 10 пъти е плюл на земята.“ Питам: Какво се ползуваш ти, че онзи 10 пъти е плюл на земята? Нищо не се ползуваш.

Казано е: „Не съдете.“ Оставете се от погрешките на хората. Даже и своите погрешки не съдете. Погрешка, която не може да изправите, оставете я настрани. Не се занимавайте с вашите погрешки, понеже след като се занимавате с тях, ще направите още една погрешка. Щото, като се занимавате с една погрешка, трябва да знаете, че тя прилича на едно яйце

и ти я топлиш и тя ще се излюпи. Погрешката ти ще се излюпи. Погрешката ти е като яйце безопасна, но ти като я излюпиш, става опасна. Ако се занимаваш с нея, ти ще ѝ дадеш живот. Най-първо, тя като се излюпи, е още слаба, но като я топлите още, тя почва да расте и да се развива и един ден какво ще стане? Допуснете, че излюпвате едно змийско яйце. И когато тя стане на боа, на 4–5 години, какво ще стане? Знаете ли колко тежи една боа? Една боа най-малко тежи някой път 300–400 килограма. Или имате змията кобра.

Та, всяка една погрешка, която правите, трябва да знаете какво се крие в нея. Може да се крие в нея една боа. И нейните мускули като се стегнат около тебе, всичките ти ребра може да направи на сол. Ако прилича на кобра, може да ви ухапе и за една минута да свършите живота си. Тогава защо трябва да се занимавате с някои ваши погрешки? Човек в сегашния си живот не трябва да се занимава със своите си погрешки, а повече трябва да се занимава със своите добродетели, понеже от тях ще спечели сила. Ти казваш: „Аз съм правил много грехове.“ Грехове не си направил. Погрешки си направил.

Нали вие обичате някой път да се подписвате. Някой ще дойде с някоя полица, непопълнена, и ще каже: „Я се подпиши, за спомен да имам подписа ти.“ Ти се подпишеш. И човекът отгоре направи една полица и после ти казва, че му дължиш толкова и толкова. Ти казваш: „Нямам да ти давам, ти лъжеш.“ И ако кажеш, че те е лъгал, ще платиш за своя подпис и за обидата. Всеки ден дяволът идва при тебе с една полица и казва: „Колко си напреднал в християнството! Ще ми бъде много приятно да имам един спомен от Вас. Аз съм кореспондент.“ И ти току изведнъж извадиш перото си и се подпишеш. И дяволът направи една полица, че имаш да му даваш. И загазиш.

И всички ваши неразположения, които имате, се дължат на вашето отклонение. Аз гледам, че не сте се научили да говорите. Една сестра ми каза: „Ний не живеем добре.“ Това е лъжа, че не живееш добре. Ти живееш, но не използуваш благата на живота както трябва, според твоите неразбирания. Ще те впрегнат като вол и ще ореш цял ден и вечерта ще те вкарат в дама и ще ти дадат малко слама. И ти си недоволен.

В Германия всички германци учат сега мълчание. Ако сте в Германия, вие всички ще се поболите. Вътре в трена не можеш да питаш никого, ще мълчиш. Защо? Че бомби има отгоре. Ще мълчиш, затварят се прозорците. Нощя няма да има светлина, понеже може да падне някоя бомба.

Та казвам: Ние сме сега в един свят, дето война съществува. От 8000 години съществува една война. И най-голямото сражение иде сега. Бомби ще има навсякъде. И вие ще търсите вашите скривалища.

Когато няма достатъчно топлина, светлина и сила в човека, вследствие на това се ражда един вътрешен дисонанс, една вътрешно разногласие.

Голямо Божие благословение е да се образува приятелство между хората, да се образува едно добро общество. А пък да живееш в едно общество, гдето няма хармония, то е да си създадеш най-големи нещастия. Всеки приятел, който имаш, е едно Божие благословение. Да имаш много приятели, то е благословение. Да имаш познати, които мислят добре за тебе, то е благословение. Онези наши приятели трябва да имат добро мнение заради нас. Понеже ако нямат добро мнение, те не могат да бъдат добри проводници за нас. И ако ний нямаме добро мнение за тях, ние няма да бъдем добри проводници за тях.

Та, най-първо се изисква да бъдете добри проводници. Ако вашият ум не е добър проводник, ако вашето сърце не е добър проводник и ако вашето тяло не е добър проводник, вий ще страдате. Полиците произтичат от тела лоши проводници, от сърца лоши проводници и от умове лоши проводници. И тогава казвам: За да се оправят работите, необходимо е следното. За да бъде умът ви добър проводник, нему е необходима светлина. За да бъде сърцето ви добър проводник, нему е необходима топлина. За да бъде тялото добър проводник, необходима му е сила.

Трябва храна на тялото, защото то е създадено от милиарди същества и на всяко едно от тия същества трябва да му се даде храна навреме, за да се образува тази сила. А всички вие сте заняти със своите работи и не доставяш на тялото си необходимата храна и след това почваш да чувстваш някакъв недоимък. Почват оплаквания, идват болести на краката, колените, ръцете, гръбнака и прочее. Това е защото техните клетки нямат храна. Нервите по гръбначния стълб не могат правилно да функционират, защото в малките дупки на гръбначните прешлени, през които минават гръбначните нерви, се натрупват доста мазнини и тези мазнини притискат нервите. Вследствие на това по нервите не може да тече правилно енергията. И като се печеш на слънце, тези мазнини се отстраняват, дупките на прешлените се освобождават от тях и се отварят и енергията тече правилно.

Помага и доброто разположение на съзнанието, понеже урегулира нервната енергия. Доброто разположение регулира и храносмилането. Доброто разположение урегулира дишането. С доброто разположение ще

си създадеш условия, за да можеш да приемеш оная Божествена сила, която е потребна за деня. Ний се спираме и казваме: „Аз имам вяра.“ Много хубаво е, че имаш вяра, но една вяра, която не носи топлина, една вяра, която не носи светлина и една вяра, която не носи сила в себе си, показва, че органът на вярата в тебе е слабо развит.

Вие говорите за любовта. Горeказаното за вярата важи и за любовта. Любов, която не носи топлина, светлина и сила, тази любов е слаба. Ти казваш: „Аз го обичам.“ Какво подразбирате под думата „обичам“? Обичаме едно яйце, то значи следното: турям го под квачката да се измъти и след това давам на излюпеното пиленце храна и през цялото му съществуване се грижа за него. Това значи обич. Но един ден аз отрежа главата на това пиле и го изям. Питам: Какво е това? Това не е любов.

Да обясня любовта. Някое яйце турям под квачката. Но има яйца, които под квачката не се поставят, а се турят в черната земя. Това са семенцата на ябълки, круши и прочее. Ако туриш едно такова семенце в квачката, то и 40–50 деня да стои, няма да се измъти. Ще го туриш в земята и ще го поливаш с вода. И Земята ще го измъти. И след това Земята ще започне да го храни и Слънцето отгоре ще му помага. И след като стане на 4–5 години, в това яйце ще се зароди съзнание и то ще роди плодове, и ще ти каже: „Много ти благодаря за доброто. Аз ти отплащам с тия плодове.“ И ти имаш какво да ядеш от плодовете на излюпеното яйце, т.е. от посятото растение.

Да направя превод: всяка мисъл, която се посее в себе си, в мозъка си, тя расте. Мислите ти растат. Трябва да посявате в мозъка си. И чувствата трябва да ги посявате в себе си. Има неща, които в миналото се посяват и сега дават плодове, а пък има неща, които сега трябва да се посеят.

Сега, някой път вий казвате, че сте добри, нали така? Някой от вас е неразположен по причина, че е облечен. Ти си казваш: „Днес ли дойде това време?“ Добър човек е онзи, който е станал силен. Когато се говори за добро, трябва да знаете, че в човека има и зло. И ако вий не можете да се справите във вас с това зло, вий не сте добри. И тогава вий не сте господари. И тогава доброто не е господар. Щом кажеш: „Добър съм“, аз разбирам, че вие сте господар на злото, което е вътре във вас. И тогава това зло остава под ръководството на доброто. Злото, когато прави всички свои работи под ръководството на доброто, то не е вече зло.

Вземете едно малко сравнение. Отивате вий при един железар и му носите едно парче желязо. Той го чука с чук, но някой път с чук не става. С клещи го туря в огъня, желязото се зачерви и после го чука. После го наръси, пак

го тури в огъня, пак го извади и го чука, пак го наръси и след това, като го извади от огъня, пак го кове и то става по-меко. Та, някой път някои ваши мисли са доста корави и трябва да ги турите в огъня и после трябва да ги чукате, за да станат меки и да излезе от тях нещо хубаво.

Вий говорите за човешкия характер. Човешкият характер е едно предприятие, чрез което се произвежда нещо. Да кажем, че произвеждаш консерви. Знаете ли какво мъчно се правят консерви? Трябва да направите тези консерви така, че да не се развалят. Или може да тъчете нещо. Знаете ли колко мъчно се тъче?

Та казвам: Онова, което сте изработили, не трябва да се изменя. Трябва да имате една добродетел, която при всичките условия на вашия живот да не се изменя.

И после трябва да знаете, че вие минавате през един свят, където има война навсякъде и трябва да си отваряте очите. Мислите ли, че всеки, който ви говори за любовта, носи любовта? Мислите ли, че всеки човек, който говори за добро, носи доброто? Мислите ли, че всеки, който говори за истината, носи истината? Не. Има една позлатена истина. Има едно позлатено добро. Има една позлатена честност. И като дойде изпитанието в живота, това, което е позлатено, ще се разкрие.

Сега, вие тук сте на различна възраст. Някой сте на 50 години. Турците казват: „Ели-бели“. С 50 години ти вече ставаш виден. Всеки ще те знае. Ако си чиновник, ще служиш до 60 години. Ако си 50-годишен, ще кажеш: „Остават ми още 10 години.“ Като станеш на 60 години, изваждат те из службата навън, уволняват те.

Но всички тези сравнения сега трябва да се турят във връзка. Ти ще кажеш: „Какво ме интересува, че на турски се казва така?“ Всяко едно обикаляне около Слънцето има смисъл. Ако веднъж обиколите Слънцето, изходил си известно число километри. Ако два пъти обиколиш, изходил си двойно повече километри. Ако си на 60 години, значи ти си обиколил Слънцето 60 пъти със Земята заедно. И през това време си изходил с милиони километри. Като си го обиколил 60 пъти, какво си научил? В първата година ти като си обиколил Слънцето, то ти е показало само една малка част от своята повърхност. Та, 60 години като сте обиколили Слънцето, то към теб е имало 60 аспекта – 60 различни области в своето тяло то ти е показало. Представете си, че в първата година Слънцето ти е показало само първия си пръст, втората година – втория пръст и т.н. После почва с първия пръст на крака и прочее. Представете си, че Слънцето е един млад момък. Аз да ви представя фигуративно нещата. Слънцето е един млад,

красив момък, а пък ти си на Земята. Ти търсиш любов. Без любов не можеш. Земята е превозно средство, тя обикаля. Земята казва: „Аз обикалям около този момък с тебе, а пък ти ще го наблюдаваш и ако ти се хареса, тогава хубаво, ще направим един договор.“

Момата, като срещне младия момък, какво гледа най-първо? Вий, когато срещнете вашите момци, какво гледате? Няма никой от вас, който да не е срещнал някоя мома: и старите, и младите братя, всички все гледат. Някои изобщо гледат на тялото дали е стройно. На някого му се харесват краката, на някого ръцете, на някого главата му и рамената му да са широки, после почва да казва: хубаво тяло има, хубави вежди има, хубави очи има, после някой харесва носа му, някой устата му, някой ушите му. Има много подробности. Сега говорим за млад момък, но когато говорим за млад момък, аз разбирам една Божествена идея, която иде в света. Тази Божествена идея носи блага. Когато младата мома срещне един млад момък, тя не разбира. Този момък ще остави всички свои благословения, но ако тя търси нещо преходно, тогава този момък ще си отиде и ще каже: „Аз вехто не продавам.“ Този момък носи скъпоценни камъни, злато, хубави книги, а тя търси в него копринени чорапи, помади. Той носи хубави книги, а тя му казва: „Малко помада.“ За любовта ние имаме превратно схващане. Онзи човек на любовта носи най-хубавите неща, от които вий имате нужда.

Ти казваш: „Трябва да обичам.“ Ще обичаш всички хора, понеже всеки човек е носител на всички блага. Ти трябва да обичаш всички хора, за да ти дадат Божии блага. Ако не обича, той се натоварва и ти дава. От него излизат благата, които ти си предал. Ако не ви обича, той стои затворен. И ти като обичаш, и ти даваш, иначе си затворен. И ти трябва да обичаш, за да дадеш нещо. И трябва да те обичат, за да ти дадат нещо.

Ний трябва да обичаме Бога, за да получим блага от Него. Човек, който обича, дава и получава. Ти казваш: „Защо трябва да обичам?“ Ако ти не обичаш, ти не можеш да вземеш тия блага, от които зависи животът. От тази любов зависи знанието ви и силата и богатството. Всичко онова, което търсите в света, зависи от основната любов, която трябва да имаме към Бога. Щом имаме любов, ще имаме онази топлина, която носи в себе си мекота, и ще можем да живеем. Щом имаме любовта, тогава в нас ще бъде силата и ще можем да направим всичко. Най-първо трябва да имате силата да се самовладате. Някой път, аз като говоря, вие казвате: „Ний не живеем добре.“ Оставете това, оставете думите „ние не живеем добре“. За вас е важно да знаете следното: „аз как трябва да живея.“ Трябва да знаеш как трябва да живееш. Някой казва: „Аз живея.“ Да кажем, че свириш на цигулка или на пиано. Не всеки музикант може да изкара онзи истинския

тон от цигулката или от пианото. Музиката е една проекция. Ти ако нямаш музиката вътре в душата си, музикант отвън не можеш да бъдеш.

Та казвам: Когато аз говоря за Бога, подразбирам най-съвършеното същество, с което трябва да дойдем във връзка, за да можем да се научим от него как трябва да живеем. Единственият, Който може да ни научи как трябва да живеем, това е Бог. Единствените, които могат да ни научат как трябва да живеем, това се онези съвършените същества. Те нямат друг интерес. Той като дойде, ще ти даде нещо. Той ще ти говори много малко. Да кажем, че дойде при теб един от гениалните музиканти. Вий не се нуждаете да пеете много. Да кажем, че искате да излюпите пилето – трябва да знаете да пеете до. Щом изпеете до и пилето не се измъти, то тонът до не е взет вярно. Или искаш да направиш една работа и не знаеш как да я направиш – не знаеш как да вземеш до. Искаш да цъфне нещо, но ако не знаеш как да вземеш вярно тона до, нищо няма да цъфне. Ако не знаеш да вземеш вярно ре, нещата не вървят. Ако не вземеш вярно фа, кесията ти ще бъде винаги празна. Ти казваш: „Нямам пари." Казвам: „Изпей фа." (Учителят изпя нарочно „фа" много фалшиво и невярно и каза Това е беднотия. (Учителят помоли един брат да изпее „фа" и да го вземе на цигулка.)

Сега аз се спирам върху реалния свят. За мен музиката е нещо реално, живо. За мен всеки тон е жив. Когато аз говоря за тона сол, то аз разбирам едно същество разумно, което има за специалност тона сол. То е гениално същество. Когато говоря за до, подразбирам едно гениално същество. За мене всички 7 тонове на музиката, това са гениални същества. Ние казваме: „Това е до, написано на дъската." Не, до не е нещо написано на дъската. Това се живи същества. И казвам на седемтях същества: „Я изпейте една песен." И колко хубаво пеят те. Това е ангелска песен. Като пеят ангелите, ти като ги чуеш, животът ти ще ти стане приятен. Когато дойде любовта, тогава човек пее истински. Хората пеят, когато се раждат, пеят, когато се влюбят и пеят, когато умират. Само че, като умира, пее до известно време, а пък след като замине, не се чува гласът му. Той пъшка – това е пеене. И след като замине, другите пеят. И как му пеят? Доволни ли сте от пеенето на тези, които опяват? Аз бих му пял на заминалия така: „Колко си велик ти, братко мой, който тръгна за онзи свят. Аз те виждам вече добре облечен. Напред ти вече върви!" А пък той ще почне горкия да нарежда: „Олеле, отиде моят човек!" Това песен ли е? Не е песен.

Някой от вас трябва да слуша. Не знаете да слушате. Слушаш песента, но не знаеш как. Трябва да направиш един опит. Ще ми изпеете една песен и аз ще ви кажа тогава къде сте разбрали и какво и къде и какво не сте разбрали. Като пеете песента, веднага се познава. За да познаеш себе си, и

аз пея. Познавам и казвам: В това съм прогресирал и в това не съм прогресирал. Човек постепенно трябва да прогресира. Няма същество, което да не прогресира. Ти казваш: „Аз съм остарял.“ Там е заблуждението. Като казваш, че си остарял, това значи всичко да знаеш. Защо да казваш, че си остарял, когато не си остарял? Само съвършеният е остарял, а пък ти никакво съвършенство нямаш. Кажи си: „Аз много малко зная още.“ Та, сега, не мислете, че сте стари. Но че сте деца, които трябва да учите.

(Учителят изпя следните думи

Красив е живота,
красив е живота,
пълен с добрини,
пълен с възможности,
пълен със сила,
която Бог е в него вложил.
Това трябва всеки да придобие.

„Добрата молитва“

Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Любовта, ще го мачкат хората.
Онзи, който не е добре въоръжен със знанието на Мъдростта, ще го тъпчат хората.
Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Истината, ще го тъпчат хората.

За да не ви тъпчат, трябва да сте добре въоръжени.

6.10 ч
XIX година (1939–1940)
41-ва лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 юли 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_07_12 Вътрешното добро
лекция пред специалния клас

ВЪТРЕШНОТО ДОБРО

„Добрата молитва"
„Махар Бену Аба"

Ако някой влезе в някоя гостилница, какво е неговото намерение? Най-първо, влиза като професор, като един инспектор да разгледа доколко знае гостилничарят да готви. Иска да опита яденето. Извади листа, казва: от еди-коя си гозба. Когато един учен влезе в училището, професорът влезе в клас, има две намерения: първо – да предаде нещо на учениците, второ – да ги изпита. Сега вие, най-първо, като влезете в материалния живот, като влезете в гостилницата, изпитвате гостилничаря колко знае да готви. Седите на масата, казвате: този предмет. Веднага ще донесе блюдото. Седите, ядете, свършите работата. След туй иде гостилничарят – той ви изпитва. След като вие изядете яденето, вие не сте свободни да излезете вън от гостилницата. Той иска да знае доколко вие знаете да плащате. На листа е написано колко трябва да платите. Седнал си някой път, не си погледнал колко струва яденето. Като погледнеш, трябва да платиш.

Сега вие сте дошли на земята, влезли сте в гостилницата да опитате светът какъв е. Вече започнали сте първото ядене, казвате: „Много хубаво ядене." Но хич не знаете, че трябва да се плаща и като речете да излезете, не сте свободен да излезете, трябва да се плаща. Всички идете с идеята, че туй е братско – ще влезете, ще се наядете, ще излезете. Вън не пущат – като влизаш, си брат, като излизаш, си слуга. Ако не плащаш, си слуга. Ако влезеш, ще те приемат като брат, но като излезеш, ще излезеш като слуга. Сега често вие поддържате идеята братски да се живее. Влизането е братско, но излизането не е. Като влизате, вие заповядвате; като излизате, други заповядват, казват: платете. Неспазването на тия две правила довежда до противоречия.

Всякога ние – в умствения свят и във физическия свят, и в духовния свят, се намираме в едно противоречие. Ние съзнаваме противоречията, които се явяват спрямо нас, никога не вземаме предвид противоречията, които ние подигаме спрямо другите. Запример ти искаш да идеш на екскурзия, но никак не питаш краката си. Изнасилиш ги, ти искаш колкото се може по-скоро да идеш, искаш за половин час, за един час или за един час и половина, заповядваш на краката си, искат, не искат. След като пресилиш краката си, усещаш една умора, краката започват да протестират.

Сега ние мислим, че сме господари. Не сме се научили още как да заповядваме. Ние говорим за братство, за равенство, но колко трябва да изучаваме. Братски трябва да се отнесем с краката си, братски трябва да се отнесем с ръцете си, братски трябва да се отнесем с очите си, братски трябва да се отнесем с ушите си. Човек всичко може да пресили в себе си. Може да пресилиш очите си – някъде наблюдаваш, отдето минаваш, наблюдаваш, наблюдаваш – погледнеш един ден, заболели те очите от пресилена работа. Или някой път слушаш до известно време, ухото и то се пресили, най-после ухото, и то се умори, и на стари години започнеш да недочуваш, уморил си се. Казва: „Аз не чувам вече." Казвам: „Щом не чуваш, малко си се преуморил." Или пък някой път човек много мълчи или много говори. Винаги мълчаливият човек много говори. Винаги, който много говорил, той мълчи. Който има пари, веднага нещо прави. Като изпохарчи парите, спре. Като има пари, способен човек е, енергичен човек; щом престанат парите, вече млъкне. Имаш пари, но ти се самозаблуждаваш. Тази енергия, която имаш, не е съществена, защото, дотогава, докато всеки може да бърка в твоя джоб и да извади пари и да разполага с тях, както ти, ти не си господар, ти нямаш сила.

Ако ти изгубваш своите мисли, ако ти изгубваш своите чувства, ако ти изгубваш своите постъпки, те не са реални. Всяка мисъл е реална – който и да я вземе, като дойде някой при тебе, тя е реална, който и да я открадне, тя да дойде при тебе – ти на нея може да разчиташ. На една мисъл, която не се връща при тебе, ти на нея не може да разчиташ; на чувство, което не се връща при тебе, ти на него не може да разчиташ и на една постъпка, която не се връща при тебе, и на нея не може да разчиташ.

Вие сега искате да кажете кое е новото в света – новото в света, което отива и остава при тебе, връща се. Което отива и се връща, то е новото. Туй, което отива и не се връща, то е старото. Отидоха младините, силата ни вече отиде, парите отидоха, здравето отиде, къщата отиде, децата отидоха, бащата, майката отиде и никой не се връща. Възлюбената заминала, и тя не се връща. Възлюбленият заминал, и той не се връща. Всички отидоха и не се връщат. Казва: „Отиде в оня свят." Казвам: „Писма имате ли?" „Не пишат вече." За да не пишат, какви са съображенията? Две становища има. Когато някой е на зор, много лесно нещо – когато има нужда, всеки ден пише на своите. Щом му се поуредят работите, няма никаква нужда, не пише вече – на седмицата, на месеца или веднъж в годината. Щом в годината пише веднъж, много добре са, вредили са си работата, с друго се занимават.

Някой път ми казват, че той не е духовен човек. Казвам, на земята му се уредила работата. Той мяза на онзи индуски бог, който слязъл на земята в

една свинска форма. Има един анекдот, може да му намерите историята. Един от индуските богове искал да слезе на земята. Не му се харесала човешката форма, казва: „Много близо е до нашия човешкият живот." Гледал кон, дърво и най-после дошъл в една свиня. Казал: „Това нещо не съм опитал, има нещо ново в този свински живот." Взел формата на свинята, взел свинска форма, станал едно хубаво прасе. След туй забогатял, станал свински момък. После намерил една свинска мома. Направил едно жилище, свинско жилище, народили му се деца, започнал да ходи той и неговата възлюблена да ровят. Чакат го горе неговите другари, той забравил. Пращат му посланици, казва: „Оставете ме, дотегнаха ми тия работи, много добре прекарвам тук." Той си живее, те се затъжили. Искат да го свестят, но той не се свестява. Отиват, вземат му прасетата, уморяват ги. Тъжи той, пак не се връща. Най-после уморяват и неговата възлюбена, пак не се връща. Толкоз се привързал, не иска да се връща. Най-после уморяват и него. След като се събудил, започнал да се смее, казва: „Голямо заблуждение беше влязло в моята глава." Това са анекдоти сега. Дали тъй е било всъщност, не знаем. Има някаква истина, но то е истина, както, когато казва българинът така: „Яйце да хвърлиш, нямаше място, къде да падне." Хиляди яйца има място къде да паднат. Казва: „Бяга като куршум, като светкавица." Кой може да бяга като куршум, като светкавица? За да се усили речта, че много бързо върви.

Казвам сега, новият начин за мислене кой е? Често ме питат: „Я ми кажи какъв съм бил в миналото?" Аз може да му кажа какъв е бил, казвам: „Как искаш, в далечното минало или в близкото минало?" Той си представя нещата много красиво. „Не може да ти кажа." Ако му кажа, ще го обидя, нищо повече. Аз го виждам в миналото – той е бил един харамия. И сега дела са заведени против него, той дошъл да ме пита какъв е бил. Казвам: „Не питай." Сега казвам харамия, какво разбирате вие? Нашият Харамия на Рила? Харам е турска дума, която значи дадено даром, което не е използвано. Който не е използвал дадените неща добре, харам отиде. Харамия човек – харамията седи горе, гледа да закачи готово на хората. Харамията взима, като мине някой, заграбва той. То е вътрешният смисъл. Всичките хора в света, ние имаме харамийски живот. Във всичките хора без разлика, и в растенията има един стремеж, всички даром вземат. Като го вземат, дълго не му мислят за връщане.

В законите на природата не е, че трябва да бъдем нещастни. Всяко нещо трябва да произведе своите резултати, да има някакъв резултат. Трябва да имаш едно малко семенце. Туй семе сега може да ядеш и да се свърши въпросът. Десет, двайсет, трийсет семена може да ги изяде. Може да са орехи. След като ги изяде орехите, отвън ги търси. Ти не си още самостоятелен в живота. Ако вземеш този орех, че го посееш, ти вече ще

видиш процеса как стават орехите, ще имаш знание. Тъй само ако ядеш орехите, ще имаш само физическо знание, ще кажеш: сладки са орехите. Но какво представя орехът сам по себе си? Всичките растения показват един път, по който животът е дошъл.

Най-първо, трябва да ядете от плодните дървета. Знаеш как се е събрала тази енергия. Например ти имаш един плод. Това е слънчева енергия, която дошла от деветдесет и два милиона мили разстояние. Нищо не разбираш, но онзи закон, който е сгъстил тази енергия, я превърнал и образувал един сладък плод. Например, който човек да накарате сега, може да направи един плод. Има хора, които може да направят един плод. Учените хора правят плодове. За бъдеще може би по-лесно ще стават плодовете. Засега тази служба разглеждат растенията. Те са професори, които приготвят плодовете, пък ние ги употребяваме. Да кажем, вие ще ядете една слива, какво ще научите от сливата? Или ядете череши, какво ще научите от черешите? Те са предметни учения. Една круша ядете, какво ще научите от крушата? Или една ябълка ядете, какво ще научите от нея? Всякога може да се направят опити. Ако цяла година ти се храниш само с череши, ти ще опиташ какво черешите може да направят от човека. Ако цяла година ядеш само сливи, ще опиташ какво сливите може да направят.

Та казвам сега, по закона на аналогиите: еднообразната храна е вредна. Изяснявам закона. Законът на доброто е закон на разнообразие. Да бъдеш добър, значи да опиташ всичките Божествени блага, които съществуват във физическия свят, в Божествения свят – то е добро, туй значи да бъдеш добър. Или друга дефиниция да дам на доброто: добър е само онзи човек, който може да контролира злото, който може да направлява злото. Онзи, който може да застави злото да го слуша, той е добър човек. Когато злото накарва доброто да го слуша, тогава човек става лош. Когато злото ти заповядва, ти си лош. Когато ти заповядва доброто, ти си добър. Ако доброто заповядва на злото, ти си добър. Ако злото заповядва на доброто, ти си лош човек. Сега казвате: лош човек, понеже направи една лоша постъпка. Човек става лош, когато злото заповядва. Ти ставаш добър, когато доброто заповядва.

Сега да имате една ясна представа. Да бъдеш добър, доброто трябва да заповядва. Сега във всичките времена, всеки момент трябва във вашия живот доброто да заповядва. Доброто във вас заповядва ли?

Двайсет и четири какво означава? Какво означава 24? Той си дига раменете. Ако е учен човек, той ще каже какво означава. Или пиша 28, или пиша 365. Двайсет и четири показва часовете в едно обръщение на земята

около своята ос. Значи в двайсет и четири часа земята се обръща около своята ос. В двайсет и осем дни месецът се обръща около земята. В триста шейсет и пет дни земята се обръща веднъж около слънцето. Значи в триста шейсет и пет дни земята прави едно обръщение. Но тогава в туй обръщение трябва да знаеш с каква бързина се движи земята. Ние седим на земята, но движението на земята се предава на нашия организъм. С трийсет километра в секунда се движи земята. По закона на инерцията това движение се предава на нашето тяло. Ако земята моментално спре себе си, ние ще изхвръкнем в пространството. Не съзнаваме каква потенциална сила съдържа. Може да стане експлозия. Веднага ще се яви едно противодействие. Понеже сме съгласни с нейното движение, но ако се роди в нас едно противоположно движение, ще се роди едно разногласие. По някой път ние трябва да бъдем в съгласие с движението на месечината, да бъдем в съгласие с движението на земята, която се върти около своята ос.

Вие се спрете и казвате: „Те са отвлечени работи. Кой ще ходи да се занимава, че земята се въртяла. Това не е наша работа." Онези хора, които не разсъждават, казват: „Не е моя работа." Ако влезете в една стая, че се изгаси лампата – докато гори, всичко е в ред. Казва: трябва да мислим за светлината. „Мене не ме интересува мисълта за светлината." Но загасихте лампата. Защо загасихте светлината? Защо не се интересувате? Дотогава, докато на физическото поле може да се интересуваш, да ти свети светлината, в духовния свят онази лампа може да свети. Ако ние се интересуваме, тогава светлината се проявява. Като мислиш заради нея, гори. Щом престанеш да мислиш, тя изгасва.

Някой казва: „Как да стана добър?" Много лесно е. Най-лесната работа е да станеш добър, няма по-лесна работа. Да станеш лош? Най-лесната работа е да станеш добър и лош. Само ще мислиш за доброто. Ако постоянно мислиш за доброто, ще станеш добър. Ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. И обратното: престанеш да мислиш за злото, ти си добър; ако престанеш да мислиш за доброто, ти си лош. Тогава казваме: ако постоянно мислиш за доброто, ти си добър; ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. Ще държите в ума си доброто. Това са всичките възможности, които съществуват на физическото поле. Всичко онова, което ти искаш на физическия свят, може веднага да го добиеш само по закона на доброто. На земята искаме Божието благо. Не може да се придобие без любов. Ако мислиш, че ако мислиш за злото, ще добиеш друго едно познание, ти се лъжеш. Онова, в което ти може да се радваш, ти може да го добиеш само по закона на доброто. Не сега туй, обикновеното, добро – то е сянка, но туй вътрешното добро в себе си, туй добро ние го наричаме едно равновесие между ума и сърцето и между човешката воля.

Звено е или равновесие, или хармония между човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля. То е общ резултат.

Казвам, когато Господ направи първия ден, като работи, и видя резултата, като видя онова, което е мислил Неговият Дух, като видя какво направил, казва: „Стана утро, стана вечер, ден първи. И видя Бог, че е добро."

Когато ние изправим нещо и видим резултата, този резултат, ако едновременно представя усилието на нашия ум, на нашето сърце и на нашата воля, той е добър. Видя Бог, че всичко, което направи, е добро в първия ден. И втория, и третия, и четвъртия ден, каквото направи, видя, че е добро.

Та казвам сега, ще напуснете обикновеното схващане за доброто. Казва: „Аз искам да бъда добър." Ти искаш добре да се носиш. Какво трябва да направиш? Ще имаш хубави обуща, дрехи, шапка – всичко да е хубаво. Това значи добре да се носиш. Искаш ти добре да пишеш. Ще се упражняваш: ти като пишеш, да няма никакви криви букви, всичките да бъдат хубаво написани, красиви, незацапани. Често характерът може да се познае по това, как пише човек. Някой започва много хубаво и гледаш как той изгубва в писането. Като пише дълго време, неспокойно стане, буквите са станали криви, зацапани. После пише: „Извинете, нямах време." Нямал време да напише писмото хубаво, то е първата лъжа. Имал доста време, но в туй време турил други работи, които не съответстват на писмото. Той пише писмото на приятеля си, същевременно говори, кани на угощение. Две неща на ума му – угощението е по-хубаво.

Сега аз говоря за онзи вътрешен процес. Вие искате по някой път да придобиете нещо добро, но в този процес на доброто влиза нещо от този свят и вие започвате да бързате. Вие искате да станете добър. Ами защо бързате да станете добър? „Аз искам да стана добър." Да се проявяваш добър, разбирам, но да станеш добър, туй не го разбирам. Тогава, имаме една цигулка, не е ли добра? Този брат трябва ли постоянно да казва: „Аз искам моята цигулка да бъде добра." Че тя си е добра, цигулката е много добра. Ако не е добра цигулката, зависи от него. Цигулката е много добре направена. Ние сме направени много добре. Ако не сме добри, погрешката е в нас. Казва: „Аз искам да бъда добър." За да се проявим, ние трябва да се проявяваме. В свиренето: ако свиря добре, цигулката е добра; ако не свиря добре, цигулката не е добра, то е погрешно схващане. Не че цигулката не е добра. Дойде майсторът, свири, цигулката е много добра. Остане цигулката в неговите ръце, пак стане лоша цигулката. Вие злоупотребявате. Вие ще се научите да свирите. Вие като идете в оня свят, ще ви дадат да създадете едно човешко тяло. Или от невидимия свят ще ви

пратят на земята един човек, който е много добре създаден, но злоупотребил с тялото, ще ви пратят вас да му свирите. Туй, дето казва, че праща Духа да се всели, ще влезе Духът в него, че да го научи как да си служи с тялото. Духът ще те научи как да мислиш, как да чувстваш, как постоянно да постъпваш. Казват: „Посвири. Така не се свири.“ Казва: „Посвири.“ Ти започнеш да скърцаш, казва: „Така не е.“

Затуй казвам сега, ще слушате вашия вътрешен учител, който ви учи да мислите, който ви учи как да чувствате и как да постъпвате. Ще слушате вашия учител, който ще ви учи как трябва да постъпваш. Вземете една постъпка. Срещнеш един човек. По някой път от един поглед зависи цялото твое бъдеще. Да ви приведа тогава един пример от окултната наука. Осъдили един ученик от школата на смъртно наказание. Осъдили го безпощадно и искали да го екзекутират. Царят казал: „Доведете го да го видя.“ Той досега много хора обесвал, и този щели да го обесят, искал да го види какъв човек е, и тогава да го обесят. Като го довели при царя, осъденият така мило го погледнал, че веднага царят казва: „Да се освободи, той трябва да живее.“ Ако той беше казал: „Какво ме осъдихте!“, щеше да каже да го обесят. Като го погледнал мило, казва: „Присъдата не е хубава.“ Един поглед го спасил. Като се върнал при учителя си, казва: „Осъдиха те на смъртно наказание, но твоят поглед към царя те спаси.“

Казвате: какъв е погледът? Да знаеш, като погледнеш един човек, да предадеш нещо. Ти искаш някой път да го гледаш. Вие всички гледате. Вие, като идете при някой човек, като го гледате, казвате: „Давай сега.“ Или, като го гледате, искате да се покажете, че много знаете, че сте много силни. Или идете някъде, искате да покажете какъв силен поглед имате. Но някой е болен, но болестта е по-силна. Ако вие не можете да носите юнашки една болест, какъв юнак сте? Ако обикновен малък цяр те смущава, ако смущава твоя ум, ако ти не може да се справиш с един цяр, какъв герой си? Ако ти не можеш да се справиш с една своя мисъл, с едно малко чувство, ако не може да се справиш с една своя постъпка, какъв герой си? Казва: голям герой. Ние сами се оправдаваме и сами се осъждаме. В Божествения свят всеки сам трябва да се съди. Щом те съдят другите, не си на Божествения свят. На физическото поле другите ще те съдят. Ако сам себе си съдиш, ти си на правата посока; ако другите те съдят, останал си много назад. Не очаквай хората да те оправдават. Дотогава, докато сам се оправдаваш, ти си на правата страна; щом остане другите да те оправдават, ти си на кривата страна. Дотогава, докато ти сам се лекуваш, ти си на правата страна, щом започнат да те лекуват другите хора, ти си на кривата страна. Като се разболее някой, ще дойде една баба и каже: „Лай-лай-кучка.“ Правилно е препоръчала. После ще препоръча индийско орехче. После ще препоръча чер пипер и винце – турено виното

да се сгорещи и турен чер пипер. Някой път ще препоръча малко ракия, някой път – кисело мляко. Една крива посока.

Човек сам трябва да се лекува. Който дойде, може да му дам един съвет. Аз няма да ви лекувам, вие сами ще се лекувате. Тогава аз ви препоръчвам метод: аз не зная в света метод по-добър за лекуване от метода на любовта. Може да направим опит навсякъде. Един човек, когото обичам и който ме обича, всякога може да го излекувам моментално. Онзи, когото аз не обичам и който не ме обича, и пет пари не давам, може цяла година да ми дрънка и да иска, не може да се излекува. Законът е такъв: щом Бог обича и ти обичаш Бога, може да се излекуваш. Законът е: щом обичаш Бога и Бог те обича, веднага може да се излекуваш. Ако искаш, може болестта да я оставиш, ти си господар. Като дошла болестта, ти ще я повикаш, ще кажеш: „Много ми е приятно, че си дошла да ме посетиш." „Колко деня седях?" „Че три дни." Ние гостите, като дойдат за три дни, ги гощаваме, и на четвъртия ден трябва да работят. Който остане повече от три дни, даваме подтик – трябва да работят, защото трябва да си изкарат прехраната. Една болест три дни може братски да я храниш, на другия ден с всичките членове на семейството трябва да работи.

Искам сега всичките болести да ги карате на работа. Дойде главоболие, три дни като седи, на четвъртия – на работа. Дойде сърцеболие, на четвъртия ден на работа го тури. Боли те гръбнакът, на четвъртия ден тури го на работа. Вие ще ми кажете: „Колко е лесно да се говори тази работа." Една болест, която не я обичаш, е глуха. Щом я обичаш, отваря се хубаво, като влезе още. Веднъж един баща дойде и казва за дъщеря си: „Нацупило се. Опако – нито се кара, нито се води. Лоша станала. Какво да се прави?" Като влизам при болното, момиче беше, поусмихна се, виждам усмивката, която бащата не вижда. Казва: „Той, баща ми, не ме разбира." То се поусмихна: „Ти ме обичаш." Казвам му: „Ще оздравее дъщеря ти." „Как ще оздравее, казва. Някакъв цяр?" „Никакъв цяр не ти трябва." „Как не трябва?" „Рекох, не ти трябва никакъв цяр." Казва: „Не се търпи това." Казвам: „Дъщеря ти, когато легне, като заспи, то е момиче на десет–петнайсет години, прекарай любовно ръката си по носа и кажи: моето хубаво момиченце. Двата пръста прекарай по върха на носа." Той ме гледа. Иска да каже: „Дете ли съм? Нещо сериозно? Нещо кисело или горчиво, или камшик нещо?" Рекох: „Сериозно ти говоря. Аз ти казвам един цяр с най-малки разноски. Друг като ти каже, ще струва десет хиляди. Този струва един лев. Друг може да ти кажа, който струва десет хиляди. Откъде ще ги намериш? Ти нямаш тия пари." Казвам: „Ти направи това, че ако не помогне, ще ти дам по-скъпа рецепта." Отива той, направя го и казва: „Да не вярваш." Виждам, че дъщерята мяза на бащата. Той е така сприхав, и тя сприхава. Той като прекарал ръката си, тя се усетила много добре. Отива

тя при баща си и той като спи, и тя прекарва пръстите си по носа. Пита ме защо. „Да станеш по-добър, и ти да се лекуваш.“ Сега да ви обясня. Тази енергия на носа е на ума. Човешкият нос е една физическа проекция на човешката мисъл и тя е от хиляди векове тъй сгъстена. Пътят, по който човешкият ум се е развивал, е човешкият нос. Една природа на човешкия ум.

Та казвам, често трябва да се отнасяме добре с носа си, трябва да се отнасяме по-добре с очите си. Всичко онова, което има, трябва да го изучаваме. По някой път вие изучавате ушите. Тия гънки, които имате, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате очите си. Трябва да има нещо, на което човек да се установи. За бъдеще, като влезете в другия свят, ще имате друг организъм, който човек трябва да изучава. Сега нас не ни се позволява да изучаваме сърцето, то е скрито. Нас не ни се позволява да изучаваме дробовете, те са скрити. Дробовете може да ги изучаваш по носа си. Когато човек диша, носът става широк. Когато дишането е слабо, сплесква се носът. Ноздрите трябва да са отворени, този въздух трябва да влиза. Този въздух да го задържиш по-дълго време с любов. Като приемаш въздуха, ти ще го обичаш, да извадиш онази енергия, която въздухът носи в себе си. Ние по някой път не дишаме правилно. Не е хубаво постоянно да мислиш, но най-малко четири–пет вдишки като вземеш въздух, да благодариш за този въздух. Той лечебно действа, хубаво действа на човека.

Та новото е във вашия поглед да вложите любовта, във вашето слушане, вложете любовта в говора, вложете любовта в устата, в ръцете, в ходенето, в лягането, в ставането. Навсякъде вложете любовта. Като започнете с любовта, не трябва да бягате. Всичко онова, което Бог е направил, да обичате. След туй ще дойдем до хората. Като обичаме ближните си, ще обичаме и онова, което хората са обичали, което хората са направили. Всичко, което хората са направили, щом е по любов, и оттам има да учим. Онова, което ние сме направили по любов, за бъдеще хората ще изучават. За да може хората да изучават онова, което ние правим, за да е за пример, трябва да е направено с любов. Когато погледнеш хубаво, да кажат: много хубав поглед. Аз бих желал да подражавам. Или за ходенето да кажат. Има семейства, дето синът ходи точно като бащата – едно клатене има. Дъщерята ходи точно като майката.

Казвам, трябва да мислим хубаво, за да може онези, които изучават нашата мисъл, да се ползват от нея. Трябва да вървим по закона на любовта, че онова, което чувстваме, нашите чувства, другите, като ги изучават, да има какво да придобият. Във всяка една постъпка трябва да е вложено нещо.

За бъдеще, най-първо, се изисква предметно учение. Бог трябва да бъде като предметно учение за ума ни, любовта да бъде предметно учение за сърцето и истината да бъде предметно учение за нашата воля.

Човек, който иска волята му да бъде силна, постоянно трябва да мисли за истината. Човек, който иска да има достатъчно светлина в ума, трябва да мисли за Божията мъдрост. Който иска да има добри чувства, едно здраво тяло, той постоянно трябва да мисли за онази необятна Божия любов, която ражда живота, която примирява всички противоречия в света. Любовта, която направлява омразата, знанието, което направлява невежеството, и истината, която направлява робството!

„Отче наш“

Тридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас
12 юли 1940 г., петък – Петровден, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_07_14 Съвършенство във възприемането и даването
утринно слово

СЪВЪРШЕНСТВО ВЪВ ВЪЗПРИЕМАНЕТО И ДАВАНЕТО

35 неделно утринно Слово
14 юли 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев

(Учителят каза всички да излезем на поляната. Всички се наредихме в полукръг. Една сестра застана в кръга и иска да остане само тя с Учителя. Учителят ѝ каза да напусне кръга и да си върви.)

Този дух го има във всички ви. Туй във всички ви седи. Искам да ви покажа, че го има. Този дух лицемери. Когато нещо не е по угодата на човека, когато нещо Бог не направи, както човек иска, човек казва: „Аз не вярвам в Бога." Дали нещата са така както ние ги искаме или не, те еднакво трябва да ни засягат. От нашето гледище нещата може да са лоши, но така изглеждат на нас, защото не сме съвършени.

Сега ще направя една забележка. Всички ще бъдете смели. Когато един човек хули името Божие, ще му кажете, че това не трябва да го прави. Когато се отнася до вас, мълчете, тогава може да мълчите, но когато дойде да похули Бога, там ще говорите.

Тази сестра мисли, че като е по-близо физически ще придобие нещо. Нищо няма да придобие. То е едно физическо разбиране да искаме да сме близо. Колкото физически сме по-близо, толкова по-зле.

Вие искате да се ползувате. Има две течения в света, едното е от центъра към периферията, другото е обратното. Това е кръвообръщението в човека. Когато човек възприема една мисъл отвън, това е неговата венозна кръв, която се връща към центъра. Ние някой път правим движения, навеждаме се надолу, това е венозното течение. То съответствува на корените на едно растение. При венозното течение, материята иде от противоположната страна на земята. Когато гъстотата на една материя е пред нас, ние вече имаме едно венозно течение, което трябва да се пречисти, пък когато гъстотата остане зад нас, тогава ние имаме едно артериално течение. Та казвам: За да разбираме любовта, не трябва да има гъстота пред нас, трябва да има едно артериално течение. Ще дойдем до другото течение, венозното течение. И то ще дойде, те са неизбежни работи.

Тази сестра мисли, като господарка. Този дух е непокорен и от небето е изпъден навън, толкоз години седи като светия, иска да ме лъже. Още десет хиляди години да седи, аз ще имам същото мнение. Той навсякъде иска първото място, облича се с много хубави дрехи, но всичко е външно. Дойде ли до вътрешното, няма. То не е само до нея. Във всинца туй го има във вас. То е скрито във вас. Вие се мислите, че сте много кротки, но всъщност, като ви ритнат някъде, се вижда.

Та казвам: Злото не е грехът. Злото ние трябва да го подчиним, да му заповядваме. Като се научим да му заповядваме, ще бъдем свободни. Щом не заповядваш на злото, няма да бъдеш свободен.

Когато правите едно движение надолу, показва, че вие сте били растение с корените към центъра на земята. То е едно венозно течение. Тази кръв трябва да се върне към центъра на земята и да излезе от центъра към другата повърхност, която е обърната към слънцето. Онова течение, което е обърнато към Бога. Значи едно течение трябва да мине през нашия ум да се преобрази. То е нашият дух, който се е озарил от Божествената светлина. Този стремеж трябва да възприеме някаква сила, за да се преобрази.

Питам сега, какво препятствува на тази сестра да застане при всичките? То е гордостта, която съществува. Гордостта, то е едно чувство, което е дадено на човека като самоуважение и тогава е на място. Онези блага, които Бог е дал на човека, той трябва да ги пази. То е самоуважение. Когато един човек започне да мисли, че той е нещо повече от другите, то е гордостта. Той започва да се сравнява като Господа, казва: „И аз като Него мога. Аз мога да заповядвам на целия свят." Казвам: Всичките ви нещастия, на когото и да са и на светиите, те идат от едно състояние на безлюбие, когато човек няма любов. Щом се нарушава твоят мир, нямаш любов. Любовта изключва всичките скърби, всичките противоречия, любовта исключва безсилието, всичко лошо любовта го изключва.

Та казвам: Хубаво е сега, че ние извадихме злото навън. Но има едно зло потребно. Човек може да не каже нищо като излезе, няма да вика, отвън мълчи, а отвътре мърмори. Отвън минава за много добър. Казва някой: „Да знаеш, че аз говоря истината." Ни най-малко не говори истината. Истината говори само онзи човек, който се подчинява на истината, който е свободен. Тази истина не е само заради мене. Когато всички имаме еднакво отношение към Бога, еднакво изпълняваме волята му, ние сме свободни. Щом аз изпълнявам по един начин, вие по друг, не сме свободни.

Една въшка може да се качи на главата на човека и мисли, че е свободна. А пък аз не мога да се кача на главата на въшката. Какво става? Ако аз се кача на главата на въшката, убивам я. Тогава въшката ме осъжда и казва: „Аз се качих, исках да опитам човещината ти и ти за едно качване ме уби.“ Вие казвате, че въшката е глупава. Ни най-малко не е глупава. В Божествения свят, ще те осъди, че не си имал търпението да я държиш на главата си. Сега да ви кажа закона. Една въшка има право само една секунда да стои на главата ти. Щом се качи и седи повече от една секунда, смъртта я последва. Но въшката не знае това. Казвам: И вие може да се качите на главата на един светия, но само една секунда може да седите на главата му. Ако не слезете във втората секунда, нещастията ще дойдат. Вие сте се качили на главата на един светия, имате състоянието на една въшка. Тогава ще дойдат страданията. Туй страдание е смъртта, което вече иде. Та казвам: Щом се качиш на главата на един светия, ще стоиш една секунда, на втората ще слезеш долу.

Казвам: Всичко онова, което ние правим, трябва да бъде разумно. Аз не искам нещата да бъдат еднообразни, понеже в еднообразието е грехът. В еднообразието престъпленията са неизбежни. В разнообразието има една вътрешна свобода. Свободни сте, когато всичко е подчинено на Божественото. Подчинение без любов, то е робство. Подчинение с любов, това е свобода. Туй трябва да се знае. Ако на един човек, на когото ти служиш, той не те обича, ти не си свободен. Ако той те обича и ти му служиш, той те освобождава. Ако ти му служиш без любов и той не е свободен. Ако той приема твоето служение, което ти му правиш, ти си свободен. Ако ти правиш някому услуга без любов, той не е свободен, ти го заробваш. За да бъдем свободни, аз трябва да правя нещата с любов и вие трябва да ги приемате с любов. Ако вие ги приемате с любов, аз съм свободен. Ако аз ги правя с любов, вие сте свободни. Тези максими трябва да ги пазите. Вън от тия закони няма втори. Ако правиш нещата с любов, освобождаваш другите, ако на вас правят с любов, освобождават вас. Едновременно всички трябва да бъдем свободни. Любовта трябва да дойде по два начина.

Всеки трябва да прави упражнения. Някои мислите, че не може да ги правите. Аз гледам, всички тук правите упражнения, но трябва да ги разбирате. Те са по закон. Вие правите едни упражнения, като се въртите наляво и надясно. Ние се навеждаме надолу или изнасяме крака напред, назад. Какъв смисъл давате на крака? Десният крак е за братята, левият крак е за сестрите, тогава ще правиш с десния крак известни упражнения. Ако упражненията са хармонични, ти постъпваш добре. Ако искаш да знаеш дали сестрите постъпват добре, трябва да правиш упражнения с левия крак. Щом започнеш да се кривиш, значи отношенията на сестрите

не са прави. Всеки ден ви гледам, как се кривите, мислите, че упражненията са прави. За да правиш правилно гимнастическите упражнения, трябва да имаш правилни отношения към всички същества, които Господ е създал. Хармония трябва. Най-първо дигате ръцете нагоре. Значи, благословението да дойде за вашия ум, за вашия мозък, след туй, туй благословение да слезе във вашите гърди, да слезе към стомаха, да се свърши при краката. След това вземете обратното движение нагоре.

Във вас има желание да служите на Бога. В туй положение вие се подигате нагоре. Считате Господа някъде в небето. Небето е нашият вътрешен ум. Само като мислиш, ти си в небето. Само като работиш ти си в небето. Щом не работиш, щом не чувствуваш, щом не мислиш, ти не си в небето. Човек е в небето, когато мисли, чувствува и работи.

Сега аз се радвам, че изкарахме дявола навън. Сега искам и вие да го изкарате навън. Да кажете на този дявол да си върви. Ще му кажете: Или ще си вървиш, или ще ме слушаш, каквото ти казвам. Няма две мнения. Досега дяволът ви е заповядвал осем хиляди години и вие сте му служили. Сега той ще ни служи. Осем хиляди години са достатъчни, каквото ни е казал, сме го правили. Няма някоя погрешка, която да ни е казал и ние да не сме я направили. Сега каквото ние кажем, той ще ни слуша. Той ще каже, че е ангел, че има благородство. И ние сме благородни. Той е излязъл от Бога и ние сме излезли от Бога. Той трябва да се подчинява на Бога. Сега той се учи на подчинение. Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли идат.“ Та да оставим тия работи.

Всяко нещо правите от любов. Любовта е двояка. Едната любов, която раздава, другата, която възприема. Вие трябва да изучавате и двата закона да бъдете съвършени във възприятието и съвършени в даването. Тогава ще се образува този вътрешен мир.

Сега, когато правите тия упражнения, едни се издигат, други клякат, разбъркана работа. Туй показва, че хармония няма. В един оркестър всеки знае своята част и всички заедно свирят, не може единият да е по-напред, другия по-назад. Всеки трябва да спазва известно време. Ако приложим любовта, всичките движения ще бъдат хармонични, няма да има препятствия. Не искам да си правите бележки, но всеки един от вас, сам трябва да се поправя. Някой път едни движения правите бързо. Но това не е естествено, понеже това движение оставя една дисхармония и в стомаха, и в дробовете, и в мускулите. При всяко движение, което правиш, ти трябва да мислиш, когато правиш едно движение, за да бъде мощно движението. Щом правиш едно движение и не мислиш, тази енергия се изразходва, без да има някаква полза. То е един житен клас, който няма

плод. Нещата, за да бъдат разумни, трябва да присъствува човешката мисъл. При това, трябва да вземе участие и вашето сърце, и вашата душа. Туй, което правите трябва да го обичате. Всеки ден ако няма едно разнообразие, ще има еднообразие. Всеки ден ще искаме нещо ново. Новото е в мисълта, новото е в чувството, новото е в постъпките.

Искам днес да направим упражненията по всичките правила. Всеки един от вас да заповядва и да стане господар на себе си. Искам всеки един от вас да заповядва на дявола. Да му кажете в себе си: „Ще слушаш!“ Няма да го изпъждате, но ще го турите на работа. И каквото му кажете, да го изпълни. Той, като се убеди, че може да му заповядвате, отличен слуга е. Той е и отличен господар, но и отличен слуга е. Днес се постарайте да направите това. Както виждате, днес денят е хубав, само има едно малко облаче. Едно малко противоречие имате.

(Направихме упражненията.)

1940_07_14 Верен и истинен
неделна беседа

ВЕРЕН И ИСТИНЕН

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Има един стих в Откровението, ще го намерите, казват: „Видях небето отворено и видях кон бял и на него... Верен, Истинен...“. („И видях небето отворено, и ето кон бял и онзи, който седеше на него, наричаше се Верен и Истинен, и с правда съди и воинствува;“, Откровение, гл. 19, ст. 11.)

В живота има много стремежи. Често съвременните хора са изгубили онзи, истинския стремеж за живота. Дават се различни обяснения за противоречията, които произтичат. Някой път детето се роди хилаво в някой дом. Казват, майката е била болна. Детето е хилаво, причината не е майката. Че майката е болна, тя не е причината. Че неговата майка била болна, че неговият баща бил болен, не са причина. Мислим, че майката е причина. Майката е само едно следствие. Една държава се намира в противоречие. Тя се намира в трудно икономическо положение или може държавата да е бедна с производство, земята е бедна. Някои страни са индустриални. Казват: ако има индустрия. Нима индустрията може да поправи живота? Ония фабрики, които дигат крясък със своите колела, какво ще добиеш ти от този крясък, ако ти седиш десет, петнадесет, двадесет години? Или един железничар, който пътува по железниците, какво ще добие, ако се движи наляво, надясно; или, ако се движиш в един аероплан, какво ще добиеш? Бих желал, ако някой пътува, да пътува със силата на своята мисъл. Ако някой би искал да има удобства, бих искал удобствата, които сърцето дава или туй, което неговата воля може да създаде.

Казвам: При сегашните условия хората са попаднали в едно временно заблуждение. Един съвременен богат човек, като изгуби богатството си, всичката му сила отива. Във войната, щом войниците изгубят оръжието си, всичката сила им отива. Щом си изгуби хляба, войната се свършва. Може да ви докажа това. Докато има снаряжения, хората се бият, но щом хлябът престане, щом снаряженията престанат, те веднага изгубват духа си. Че трябва да се воюва, но как и с какво трябва да се воюва? Погрешното воюване е в света, от което страдаме. Една война, която не се води чрез любовта, не е война. Една война, която не се води чрез мъдростта, не е война. Една война, която не се води с истината, не е война. Аз, като чета историята на великите войни, виждам: всичките войни, които са водени, са

водени без любов, без мъдрост и без истина. И затова казвам: Де са великите народи? Великият Вавилон къде е? Помен няма. Къде е Велика Персия? Къде е Великият Египет? И новата история един ден ще бъде такава, както е старата история.

Кое е важното в света? Ние казваме: един народ. Трябва да знаем какво отношение ние имаме, човекът какво отношение има към своето семейство, семейството какво отношение има към обществото, обществото какво отношение има към народа и народът какво отношение има към цялото човечество. И цялото човечество какво отношение има към космоса. Всичко туй е един велик вътрешен организъм. Ние разглеждаме нещата отделно. Ако вие извадите един човешки крак вън от тялото, какво ще стане? Той няма никакво отношение. Кракът сам по себе си не може да се движи. Кракът се движи, когато е свързан с тялото.

Та, когато разглеждаме един народ, не можем да го разглеждаме вън от цялото човечество. Всеки един народ, ние подразбираме милиони разуми същества, които са групирани по един Божествен закон и образуват народа, или много такива народи, които образуват цялото човечество. Пък цялото човечество на Земята образува една малка група. Защото във всичките други планети и Слънцето – няма слънце, няма планети, няма част, където да няма живот, навсякъде има живот.

Сега може да има учени хора, които да възразяват. Да ме извинят учените хора. Те са учени, които има още милиони години да учат. Те знаят толкоз, колкото мравите знаят заради нас. Досега още нито един мравешки вестник не е писал за хората нищо, че има такива културни хора, че са напреднали. Мравите мислят, че са най-учените същества, най-умните същества. Те мислят да завладеят Земята. Мравите мислят, че те изкривили оста на Земята. Понеже цялото южно полушарие е [можело] да се завладее от тях и трябвало да се измени оста да стане по-студено, за да не би да дойдат термитите да изядат всичко. Всичко щяха да изядат.

Сега не искам вие да вярвате в тия работи. Туй е наука. Трябва да мислите. Който иска, да мисли. Доста термити има. И всички съвременни хора трябва да се пазят. Знаеш какви термити има, от които светът може да пострада? Всяка една лоша мисъл е термит. Всяко лошо чувство е термит. Всяка лоша постъпка е термит. Казвате: термити. У нас оста се е изкривила по причина на тия термити в нас. Когато аз говоря, че трябва да се изправи животът, разбирам оста на човека трябва да се изправи. За да се изправи оста на човека, в него трябва да има отличен ум, гениален ум. Някои хора отделят любовта. Аз когато говоря за любовта, разбирам три качества на любовта: любов, която носи живот; любов, която носи мъдрост, знание и

светлина; и любов, която носи истина и свобода. Всичко туй е любов. Когато говоря за истината, пак разбирам три неща. Тогава, в истината на първо място думите са важни. Когато говоря за Божията мъдрост, пак същото разбирам. Животът [не] може да се разглежда отделно от любовта.

Та казвам сега: Нашият живот не може да се изправи, по никой начин ние не можем да станем щастливи хора, нито човек отделно, нито семейството, нито народът, нито цялото човечество, ако те не прегърнат онази любов, която небето предлага.

Казвате: къде е тази любов? Тази любов е, която слиза чрез Слънцето, чрез светлината. Тази любов е, която държи всичкото в един контакт, свързано. Всичко туй, което имаме, се дължи на любовта. Реките текат по причина на любовта. Вятърът духа по причина на любовта. Хората се движат по причина на любовта. Къщи се градят, тренове вървят, всичко това става в света по причина на любовта. Вижте онази малката птичка, която ходи да събира сламки, да си направи гнездо. Причината е любовта. Ако нямаше този вътрешен импулс, никак нямаше да прави гнездо. Ако няма тази любов, нищо не може да се направи. Вие искате да имате една къща, понеже любовта ви подбужда.

По някой път мислите, че ако къщата може да бъде по-голяма, и любовта ви ще бъде по-голяма. Но колко голяма къща можете да направите? В Америка сега има около сто и двадесет-етажни здания. Някои от тях са по-високи от Айфеловата кула. Такива са тия небостъргачи. Тия небостъргачи имат граница, докъдето може да достигнат. Преди векове хората бяха намислили да направят едно здание, да достигнат до облаците. Господ като видя тяхното безумие, размеси езиците им. Многото езици произлизат от големите идеи, да съградят нещо великолепно, да не се боят от потоп в света, ако стане. Потопът е опасен, но против него цяр има. Но когато дойде огънят? Да кажем, че и Земята не е сигурна. Като дойде огънят, и тази Земя ще се разтопи. Тия хора, които живеят сега, ако се образува на повърхността четиристотин–петстотин градуса топлина, как мислите, сегашните органически същества биха ли могли да живеят? Ще има ли някой друг живот? Този живот, както го разбирам, няма да бъде такъв.

Сега психологически аз искам да ви наведа на ония причини, на ония закони, които действуват в нас. Съвременните психолози говорят много повърхностно за човешката душа. Религиозните хора, и те говорят много повърхностно за Бога. Те считат Бога едно същество като човек, с наклонност да му принасят жертва. Едно време са му принасяли жертва агнета, волове, даже някои от старите пророци са въставали против тази

идея и казвали: „Господ не се нуждае от вашите овци." Като принесеш малко масло на Господа, мислиш, че ще Го подкупиш.

Единственото нещо, с което можем да привлечем вниманието на Господа, то е да имаме любов към Него. То е първото нещо. С нищо друго не може да се привлече вниманието на Бога. Второто нещо, с което можеш да привлечеш вниманието на Бога, то е онази светлина, знанието, което имаш – че ти разбираш любовта и мислиш тъй, както Господ мисли. Като види това Бог, приятно Му е, че има едно дете, което мисли умно, както Него, не е глупак. И после, третото нещо – че туй дете е свободно. Верен, истинен се нарича. Това дете, каквото каже, не го изопачава нито на един косъм.

Сега, вярващи има, които казват: „Аз съм готов да умра за Господа." Готови са да умрат те тъй, както апостол Петър умря. Той казва: „Господи, всички да се отрекат, но аз, Петър, няма да се отрека. Ти, Господи, ще видиш, че Петър е този, Ти на мене разчитай." Този герой Петър, когато една слугиня му казва: „Ти да не си от Неговите ученици?", той казва: „Не, не съм." Герой е Петър. Тамън се отрече, изведнъж дойде друг да го пита. Три пъти се отрече той. Туй е лошата страна на Петър. Петър изгуби силата си. Дотогава той беше Петър, но като се отрече, стана Кифа. Няма да ви тълкувам думата „Кифа". Защото за мене думата „Кифа" е една. Всеки човек с необрязано сърце е Кифа. Всеки човек, който не си държи думата, е Кифа. Всеки човек, който не знае да мисли, е Кифа. Всеки един човек, на когото колелото се върти на една или друга страна, е Кифа. Всеки в света, който не върви както трябва, е Кифа. Казва Христос на Петра: „Ти си Кифа, но отсега нататък няма да бъдеш Кифа, но ще бъдеш Петър, камък, на който може да се съгради нещо устойчиво."

Всички вие сте войници. Трябва да имате ново снаряжение. Пушките трябва да бъдат направени от веществото на любовта. После, барутът трябва да е направен от знанието, от мъдростта, а пък прицелната точка, далечното биене, истината трябва да бъде. Пушките далеч трябва да бият, на тридесет–четиридесет километра. На няколко хиляди километра като хвърли, да удари. От единият край до другия на Земята да бие. От България да може да обстрелваме на която и да е точка на земната повърхнина. Ако някой не се подчинява, да го обстрелваме оттука с гранати и за четири–пет часа ще го обстрелваме и да го очистим.

Да ви кажа сега по кой начин. В новото воюване не се позволява убиване, но се позволява приспиване. Приспивайте вашите неприятели в себе си, не ги убивайте. Вие освен че не ги приспивате, но ги събуждате. Всяко едно неестествено желание – ти си събудил един свой неприятел. Всяка една мисъл неестествена – ти си събудил един неприятел. Всяка една

неестествена постъпка – един твой неприятел се събудил. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Но кой? Аз допълвам (някой ще възрази, не притурям, но казвам, което не е казано): Ако ти не може да побеждаваш с любовта, ти не си добър войник. Ако ти не може да побеждаваш със знанието, със своята светлина, че като хвърлиш светлината, да победиш, ти не си от добрите войници. Ако не можеш да освободиш себе си и другите хора, ти не си от добрите войници. Отдето минеш, трябва да освобождаваш.

Казвам: Ще обезоръжаваме старите хора. Казвам: С тия оръжия не могат. Като ги обезоръжиш, ще му дадеш своето оръжие и ще му кажеш: „Ще станеш истински войник.“ Някои казват да се разпуснат войниците. Аз не съм за разпускането на войниците. Ние сме за мобилизиране на войниците. Да се мобилизират по любов. Демобилизиране постарому, а мобилизиране по любов. Всички други глупави работи да се демобилизират, а [с] всички хубави работи да се въоръжим – с новите оръжия.

Вие всички очаквате да дойде някой да ви освободи. Кой кого освобождава сега? Адам като беше в рая, очакваше някой да дойде да му осмисли живота. Той се чувстваше ограничен. Казва: „Не си струва сам да живее човек, да има другарка като мен, да я прегърна, да я целуна. Виж другите животни, пък тя да ми каже сладка дума, да ми говори. Пък аз съм сам, няма кой да ми говори. Хубаво е да има една женица.“ Адам така си говореше. Не го казваше, но в сърцето си мислеше. В него имаше една мисъл, казва на Господа: „Всичко си направил много добре, но не си предвидил едно нещо, забравил си.“ Когато Господ позна това, тури го в дълбок сън и казва: „Искаш една жена, ще ти направя.“ Извади я из ребрата му, тя беше скрита. Но тя беше, която го човъркаше. Тя казва: „Кажи на Господа да ме извади навън.“ Вие не сте Ева, вие сте образ на Ева. Дотогава, докато човек е мъж и докато човек е жена, не е разбрал живота. Жената разбира живота по един начин, мъжът разбира живота по друг начин; и двата възгледа са прави, но това не е Божественото начало. Жената сама по себе си не носи щастието в света и мъжът сам по себе си не носи щастието в света. Аз ще ви кажа къде е погрешката. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно и да привлекат със своята любов Бога. Бог като дойде в света, то е смисълът на живота. Мъжът и жената, които не могат да привлекат Бога с ума си, техният живот носи нещастие. Децата, които се народят, ще измрат. Каквото и да направят, всичко ще изчезне. Ако привлекат Бога с любовта си, те ще родят туй, което никога не умира.

Казвам сега: Новият Адам, който иде, няма да бъде в живота по законите на стария Адам. Новият Адам, който иде в света, и новата Ева, която иде в

света, ще се съединят в едно, да привлекат Бога. Тогава се изпълнява онзи стих, който казва: „Дето са двама събрани в Мое име, и Аз ще бъда там." Те разбират по човешки. Щом дойде Бог да живее между нас, ние няма да умираме. Тогава всичките страдания ще изчезнат, сълзи няма да има, беднотия няма да има, смърт няма да има, всичко ще бъде тъй, както вие го чувствувате в себе си.

Сега, като ви говоря, казвате: „Колко е хубаво да има някой човек, както го е Господ направил." Най-лесното нещо в света е и от него ние се плашим. Казвате: „Как да обичаме?" Няма по-лесна работа от любовта в света. Питам: Колко материал се изисква да кажеш една сладка дума? Колко лева струва материалът да кажеш една сладка дума? Не само думата, освен думата, която ще произнесеш, трябва да знаеш закона, да вложиш в самата дума светлина, да вложиш в самата дума топлина, да вложиш в самата дума сила. Имаме такъв пример. Когато Христос казва на онзи, който боледува тридесет и осем години, казва му: „Стани и ходи!", той стана и проходи. Тази дума беше казана с любов. Христос каза: „Стани!"

Казваме сега: Христос не е минавал. Колко пъти е минал и казва: „Станете!", а вие не ставате. Туй е съмнението, което съвременните хора имат. Аз чета съмнението, чета мислите на хората. Казвате: „Този какво [е] дошъл? Ние си имаме учение, църква си имаме, ние вярваме в Христа." Че, туй е една лъжа. Ако вие вярвате в Христа тъй, както аз разбирам, между вас щеше да бъде Царството Божие и всички да живеете добре, и владици, и попове, и жени, и мъже, и деца. Да живеете, да няма бедни хора, да не умират хората.

Сега той си мисли, като умре, кой ще го погребе, поп ще го погребе или владика ще го погребе. Ще ми разправяш, че ти вярваш в Христа. Колко владици погребаха Христа? Няма какво да уподобяваме на никого. Всички проповедници, бащи и майки, са служители на Бога. Дотогава, докато майката е служител на Любовта, тя е майка. Докато бащата е служител на Любовта, той е баща. Докато владиката е служител на Любовта, той е владика. Докато свещениците, учителите, съдиите, всеки, който служи на Любовта, той е истински служител. Всеки, който служи без любов, той е на крив път. Ако аз съм дошъл да заблуждавам хората в света или ако вие сте дошли да заблуждавате хората в света, какво ще придобиете, кажете?

Казвам: Всеки може да знае заблудил ли се е или не. В една тъмна къща ще излезеш. Ако се спъвам във вашата светлина, вашата светлина не е на място. Ако вие се спъвате в моята светлина, моята светлина не е на място. Ако при моята светлина можете да ходите без спънки, тази светлина е на място. Аз не казвам, че тази светлина е моя. Не казвам, че Слънцето аз го

направих. Може да кажа и това; вие ще кажете: да кажеш е едно нещо, а да се направи е друго. Как аз ще се изтъпанча да кажа, че аз съм направил Слънцето, пък аз не съм го направил? То е лъжа. Може да кажа, че направих Слънцето, когато Бог живее в мене. Аз ще кажа: аз направих Слънцето, а Той говори. Тогава казвам, че аз го направих, аз говоря в Неговото име. Не казвам, че Бог го направи, понеже Бог е в мене, аз говоря в Неговото име, понеже Той и аз едно сме. Каквото Той направи, като че ли аз съм го направил.

Ще каже някой, че това е богохулство. Аз разсъждавам и казвам: Ти като говориш, не е ли богохулство? Като кажеш ти, че църквата е всичко, не е ли богохулство? Като кажеш, че църквата спасява, не е ли богохулство? Как спасява църквата? Еврейската църква спаси ли евреите от всичките нещастия? Моисей можа ли да спаси евреите от гонението, което имат? Да не се заблуждаваме.

Моите уважения към всичките светии. Но всеки един светия е на мястото. Окото на светията е на място. Ухото на светията е на място. Устата на светията е на място. Пръстите са на място, ръцете са на място. Не трябва да даваме ние на някое нещастие по-голяма цена, отколкото то има. Всичките светии имат една цел, всичките имат любов към Бога. Не може да кажеш този, онзи. Един светия, когато говори, [се] има предвид, че във всичките светии, Бог говори в тях. Те всички говорят в името Божие. И тогава, всички, в които Бог живее, в техните сърца, в техните умове, в тях трябва да имаме онази безгранична любов. Онези, които така не разбират, трябва да ги доведем до познанието да обърнат още един лист.

Казвам: Онзи, който е начертал съдбините на България, той е онзи Бог, Когото познаваме, Който живее вътре в мене и ми казва цялото бъдеще какво ще бъде на България; мога да ви го кажа, но ако имате любов към мене. Ако нямат любов, нищо няма да им кажа. Ако имат любов, имате едно велико бъдеще. Ако нямат любов към Бога, ще имат едно страшно бъдеще, по-лошо от еврейското. Дали вярват? Ще го видят. Моисей казва на еврейския народ: „Бог ще подигне пророк между вас като мене и този пророк, който не го слуша, той ще се изтреби от Земята.“ Туй е, което казва Моисей. Дойде пророкът, не го приеха, не го искаха. Казват: „Не го знаем откъде е. Моисей знаехме откъде е.“ Моисей се оплакваше и казва: „Господи, и мене ще убият.“ Казва: „Не бой се.“

Аз искам да ви наведа само на онзи факт. В какво седи животът? За мене съществуванието на един народ е, когато любовта царува в този народ. За мене целта на един човек е дотолкоз, доколкото любовта царува. Щом любовта царува, той е човек. Той ще има дълъг живот. Той е ценен. Ако

искаме да бъдем ценни, и в сегашното време, и в бъдещето трябва да имаме онази непреодолима любов към Бога и от любов към Бога да обичаме всичките.

Казвам: Добрите хора са в света, които ще уредят света сега. Казват, нова Европа щяла да се урежда. Ние ще си дадем думата на Европа, от нас зависи. Каквото кажем ние, това ще бъде и всички ще се подчинят. Новият живот в света без любов не може да дойде. Новият живот не може да дойде без мъдрост. Новият живот не може да дойде без истина. Каквото са казали светиите, каквото казал Бог, каквото е казал Бог чрез мене, всичко това ще бъде. Тия работи ще се коригират. Постоянно ме питат кога ще влезем в Добруджа, ама те искат без любов. Те уповават на своите вътрешни пушки. И като кажем на румънците само, те зад Дунава ще отхвръкнат, даже не трябва една пушка да гръмне.

Всичко туй ще бъде. Аз говоря за един бъдещ живот. Говоря не такива да бъдете, българите, каквито сте. Аз не бих желал да ви срещам такива, каквито сте сега. Добри сте. Само че бих желал да срещам българите, като говоря, умът им да е пълен със светлина, да свети, сърцето да е топло, здраво, че като го срещнеш, в него да има доблест, българин да бъде.

Онзи, който е яздил на белия кон, се е наричал Верен и Истинен. Слушал съм много пъти да говорят: „Ние сме чада Божии." Не може да бъдеш чадо Божие без любов. Не може да бъдеш чадо Божие без мъдрост. Не може да бъдеш чадо Божие без истина. Не можеш да бъдеш чадо Божие, ако нямаш живот в себе си. Не може да бъдеш чадо Божие, ако не си свободен.

Та казвам: Всички разбират, че да станем чада Божии, трябва да бъдем бедни. Не, богати трябва да бъдем, богати с любов. Онова богатство, което никой не може да отнеме. Единственото богатство, което никой не може да отнеме, то е любовта. Вие всички се заблуждавате и мислите, че някой може да ви открадне любовта. Единственото нещо, което не може да се открадне, то е любовта. Може да ви открадне някой любовта, но любовта като иде някъде, тя ще се завърне; сто пъти да я задигнат, тя се връща. Тялото се връща при майка си. Туй сто и едно на стоте е вярно. Светлината никой не може да загаси. Никой не може да отнеме своята свобода.

Първото нещо: вложете за основа любовта, която ще ви направи силни в света. Мнозина от вас сте семейни. Не може да живеете с вашите Адамовци. Не може да се спогаждате. Децата измират. Ева не може да се спогажда. Защо? Не само да кажете, така знаете, но да имате онзи свещен трепет като видите майка си, но да ви трепне, да виждаме в майка си Божественото лице. Синът и дъщерята като видят майка си, този син и

тази дъщеря да са готови за всички жертви и майката като види детето, да вижда образа Божи и тя да е готова за всички жертви. Мъжът и жената да са готови на самопожертвуване.

Сега, да се разберем, какво разбирам под самопожертвуване. На Земята един голям извор, който тече, той показва закона на жертвата. Той постоянно се жертвува. Вие мислите, като се пожертвува човек, ще изтече. Не, той постоянно, вечно изтича. Туй, което вечно изтича и дава живот, то е жертва. Без любов никаква жертва не може. Ако туриш вода в едно шише, то не е жертва. Когато някой човек ни дава вода от едно шише, аз зная, че той иска да ме умори. Когато искам някой човек да живее, казвам: Ела с мене, да идем при извора. Казвам: Пий от тази вода. Искам да живееш дълъг живот. Ако пиеш от извора, ще живееш още дълго, а ако пиеш от шишето...

Аз искам да ви почерпя, да ви заведа на Витоша, някъде при някой голям извор, от който да пиете, да се продължи вашият живот. Този извор, това е Словото Божие. Трябва да вярвате в Бога. Знаеш каква вяра трябва да имате?

Мене някой път ми става криво, когато говоря за себе си. Да говоря за себе си в добър или в лош смисъл. Кой от вас не иска да бъде големец? Кой от вас не иска да бъде светия? Кой от вас не иска, това, което каже, един ден да стане? Кои от вас не искате да станете милионери? Не го изказвате, но във вас е спотаено. Вие го имате. Аз като говоря за себе си, чета във вас, вие казвате: „Че, остави място, много ни засенчи; и за нас да има малко място.“ Аз ще ви кажа една истина. Когато говоря за себе си, подразбирам едновременно всичките хора. Аз не отделям себе си от тях. Бог всичко в света както е направил, и аз между тях, не че един трябва да се съпостави. Когато аз говоря, подразбирам: ние всички направихме, Господ и аз направихме света.

Там, във Варна, имало един служащ в гимназията, който се е занимавал с пощата, разсилен, питат го: „Колко вземаш?“ Той казва: „Моята заплата и тая на директора – осем хиляди лева.“ Неговата заплата е шестстотин лева, но той, за да не се унижи, казва: „Заплатата на директора и моята е осем хиляди лева.“

Ние, новите хора, трябва да бъдем съвършено искрени. Не на всички да кажем, няма защо да го казваме, но абсолютно в душата ни да няма никакъв оттенък. Не да кажем нещо, което не е вярно. Аз съжалявам по някой път, че някои работи ги правя по-малки отколкото трябва. Някои мислят, че съм говорил повече. Аз наполовината говоря. Някой път се

утешавам, каквото стане, да не го казвам, иначе щеше да се пукне шишето. Казвам: Направих погрешка, че не го казах. Казвам: Иначе щях да направя две погрешки. Щях да уморя тия хора.

Един евангелски проповедник безпокои Христа и казва: „Покажи ми Твоята любов. Искам да живея по Твоята любов.“ Една вечер го посещава любовта, започнала да работи – той сам ми разправяше това. Той казва: „Господи, стига вече, не мога да седя на краката си.“

Вие често казвате: „Напуснал ни е Христос.“ Вие казвате като онзи евангелски проповедник, но като дойде Христос, не ритайте. В новия живот ние се нуждаем от едно вътрешно спокойствие. Тогава всеки да се изправи, да се радва, че среща своите братя, да се радва на Слънцето, което грее, да се радва на растенията, на всичко онова. Туй е положението. Тогава, като срещнеш един сиромах, да се радваш и сиромахът като срещне богат, да се радва. Богатият да се радва на сиромаха и сиромахът – на богатия. Богатият трябва да се радва на сиромашията на бедния и сиромахът да се радва на богатството на богатия.

Казвате: „Как ще бъде това?“ В света не е ли така? Ние, богати и бедни, по какво се различаваме? Всеки приема; и аз дишам както искам. Нито купувам, нито той купува светлината, която приемаме. Казвате: „Как може?“ Някой път бедният приема светлината по-добре, отколкото богатият. Бедният някой път яде по-сладко, отколкото богатият. Ние имаме съвсем човешки порядък. Ние искаме да го турим в касата и като се затвори в касата, мислим, че животът е сигурен.

Сигурността седи в това, че постоянно приемаме Бога. Бог постоянно чрез светлината се влива в нас. Бог чрез въздуха постоянно се влива в нас. Чрез храната, чрез всеки човек, чрез всяко растение, чрез всяко камъче, чрез всяка дъждовна капка. Една капка като падне, Божието присъствие се влива в тебе. Ние сме заобиколени от безброй свидетели, които работят за нашето подигане.

Тогава, събуйте си краката сутрин като излезете и с боси крака по росата като походите, като се радвате, да ви стане приятно. Като видите малките тревички и цветенца, да ги помилвате с крака си. Отдето минете, като погледнете, на растенията да се радвате. Като минавате през реките, да се радвате. Като ходите по камъчетата, да се радвате.

Може да направите друг опит. Да си събуете краката между циганското тръне, сто декара да го преминете както онези, които играят на огън. Всичките тия цигански тръне ще станат на рози. Няма да има бодене, но

ухание. Ще видите, че циганските тръни ще се превърнат на рози. За онези, които любят, са рози, а за онези, които не любят, са цигански тръне. Ако светът е лош, нямаме любов. Когато любовта дойде в нас, всичко ще бъде рози.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

Има един вътрешен изгрев в човешката душа, за който всеки един от вас трябва да бъде готов да го посрещне.

40-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.VII.1940 г.,10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_07_17 Пробуждане на космичното съзнание
лекция пред общия окултен клас

ПРОБУЖДАНЕ НА КОСМИЧНОТО СЪЗНАНИЕ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, синьо. Времето тихо и топло.)

„Отче наш“
„Духът Божи“

Имате ли тема зададена? (– „Нямаме.“)

Да вземем за основа числото 10. Един човек, който е живял 10 години, може ли да остане в същото положение? Нито по форма, нито по съдържание може да остане същият. Ще се измени. Изпърво той е бил малко дете и като стане на 50–60 години, неговите схващания ще се изменят. Ще стане в него една промяна, без той да усети. Ако ви зададат тема „На какво се дължи тази промяна, кой е този, който изменя“, какво бихте писали? Не сте вие, които сте изменили себе си. Вий сте остарели без да знаете защо и някакъв песимизъм прониква във вас и казвате като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Но кое е суета? Да допуснем, че вие слизате в една голяма долина и после почвате да се качвате на една планина. И постепенно с възкачването условията се изменят, въздухът става по-рядък, на 3000 метра височина става по-трудно качването по планинските места и по високите места не е така удобно за живеене, както по ниските места. Онези същества, които са създали планините, за какво са ги предназначили, за какво са ги създали?

И у вас имате планини. Някой път всичките ви мъчнотии в живота седят в това, че вътрешно вие се качвате на някои високи върхове. Вие на вашите високи върхове не сте се качили още. На Монт Еверест не сте се качвали още. Много пъти са правили експедиция, но все без успех. И казвате: „Има нещо на този връх.“ Досега колко сте се опитвали да се качите, не сте успявали. С хиляди години сте се опитвали. Ако разсъждавате буквално, ще кажете: „Самият Монт Еверест е материален. Той е висок планински връх.“ Но вътре в човека къде му е мястото?

Ще ви питат кой е този ъгъл. На физическото поле този ъгъл има едно приложение. В онзи свят той има друго приложение. Колкото ъгълът е по-отворен, какво означава? Човешкото сърце може да е отворено или затворено. Един ъгъл, когато е затворен, той е по-тесен, по-малък и колкото става по-голям, толкова по-голяма площ обхваща. А пък в духовния свят това означава известни възможности. Когато аз крача,

колкото ъгълът, който правя с краката, е по-голям, толкова движението е по-голямо. Когато ти мислиш, ако ъглите на твоята мисъл са много тесни, мисълта ти е дребна. И онези хора, които са дребни, мислят много дребни работи. И те вървят с много дребни стъпки. А пък другите вървят с едри, широки крачки.

Тази фигура може да има приложение. Да означим с AB бащата, с линията AC – майката. Тези две линии са отворени, защото се крачи. Има нещо незавършено в техния живот. Те имат една допирна точка: съберат се двама души и искат да живеят щастливо. Ако проточите тези две линии зад върха на ъгъла и там ще срещнете също противоречие, там ще се образува друг ъгъл.

У вас има някой път някои идеи, някои чувствувания, които са непостижими, не може да ги постигнеш. Ученият човек кога може да бъде учен? Музикантът кога може да бъде музикант? Когато може да свири. Ако седи при пианото, това ни най-малко не означава, че е пианист. Говорят за някого, че е нетърпелив. Търпете музика. Ти, ако не си музикален, не може да бъдеш търпелив. Те са музикални работи. За да бъдете търпеливи, трябва да има с какво да се занимава умът ви. По някой път вий искате да бъдете търпеливи. Но за да стане това, трябва да има какво да занимава умът ви. Например някой свири и ти слушаш и те интересува от единия край до другия това, което той свири. Има какво да занимава ума ви. Някой път искате да бъдете търпеливи, без да занимава нещо ума ви. Това е механически. Да те обиждат, това не е търпение. Това е неволя. Търпението не се занимава с мъчнотиите в света. Мъчнотиите, и да не искате, вие си ги носите. Там всички сте търпеливи. Кой не носи болестта? Като дойде някоя болест, ще я носиш и оттатък ще минеш. И сиромашията също така ще я носиш и оттатък ще минеш. Какво ще правиш, като дойде? Има неща, за които казвате: „Не мога да търпя.“ Вий сте гениални в търпението. Но това търпение е още неволя. Казваш: „Какво съм претърпял аз!“ Това не е търпение. Има едно музикално търпение. Някой ти говори и ти търпиш и мислиш. Някой човек ти говори и има съдържание в думите му и ти слушаш. Сега вий сте дошли до положението да се учите да търпите, когато ви говорят, когато ви свирят, когато ви разправят за нещо. А някой път вий разправяте на някого и той ви търпи.

За да ни търпят хората, трябва разумност, трябва да бъдем разумни в живота. Когато говорим, да бъдем разумни. Разумността съдържа магията на живота. При нея всички неща стават без противоречия. Ако всички хора бяха разумни в този смисъл, то само човек като пожелае нещо, Бог му го дава. Когато си разумен, ти слушаш Господа и изпълняваш волята Му.

Когато Бог ви говори, вий не Го слушате, а искате Бог да бъде внимателен към вас. Господ ви говори, а вие гледате за къщата си, за жената си, за децата си и не Го слушате. И мислите, че като израсне вашият син, ще донесе най-хубавото. А пък този син, като си израсне, ще ви донесе нещастие и неприятности. Всички неща отвън ще ви донесат неприятности, например парите и прочее. Ще каже някой: „Кое е тогаз реалното, ако на външното не обръщаме внимание?“

Но ти обръщаш внимание. Младият момък обръща внимание на една мома. Защо обръща внимание? Защото тя има нещо в себе си, което съответствува на неговото желание. Тази форма съответствува на нещо вътре в него. Ако не съответствува, то тя няма да преобладава в съзнанието му. Ний сме интересни на хората дотолкоз, доколкото отговаряме на техните идеи. И те са интересни на нас дотолкоз, доколкото те отговарят на нашите идеи.

Някой път вий мислите така: „Аз за каквото се помолвам, все става.“ Не, колко работи има, които не стават. Колко пъти човек се моли и работите не стават. Вали дъжд. Ти се молиш да престане дъждът. Ти и без да се молиш, той ще престане. Защо ще се молиш да престане дъждът? Защо е дъждът в природата? Понеже растенията са деца, които сами не могат да си вземат вода, когато са жадни, затова природата е наредила поне през 4–5 дена да вали. А някой път ги държат цял месец жадни. После идват и ги поливат. Растенията чакат да дойдат служителите да им донесат малко вода. Вие били ли сте в положението на някое растение, да дойде някой и да ви донесе вода? Ти казваш: „Дано не вали.“ Че, вий причинявате страдания на хиляди дървета, лишавате ги от някои блага, защото имате нови дрехи за Великден. Въпросът е много лесен. Този дъжд ще трае 2–3 часа. Два–три часа стой вкъщи и после, като престане дъждът, излез навън.

Сега вий сте дошли днес тук. Защо дойдохте? Какво специално ви подбуди да дойдете тук? Взели сте един лотариен билет и очаквате да падне един милион. Няма да падне. Нали преди няколко месеца вий бяхте взели един общ лотариен билет и нищо не се падна. Не сте от късметлиите. За живота на един човек има влияние в коя година се е родил. Например в 1910 година. После, има влияние и значение в кой месец си се родил, например е роден в март. После, има влияние в кой час се е родил, в коя минута и в коя секунда. Всичко това важи. Астрологията взема всички тези данни и върху тях ще съгради какъв ще бъде хороскопът за бъдещето му, как ще се очертае неговото бъдеще. Онзи, който е роден в 1890 година, той ще ликвидира с всичките работи, ще има всички условия, но дали ще постигне нещо, то е въпрос.

Ако твоите пръсти горе са конусообразни, ти ще имаш един характер. Ако са троскообразни, т.е. възлести, ще имаш друг характер. Конусообразните пръсти какво означават? Хиромантистите знаят. Може да прочетете хиромантията. Първото, най-външното членче на пръста, определя умственият живот на човека. Второто членче на пръста определя неговите чувства. А пък третото членче определя силата му, тялото му, материалното. Значи тези кости и мускулите са материалът, който съответствува на тия неща. После, зависи и от това каква е формата на първото членче. Ако вляза в подробности, вий ще се забъркате. Ако кажа общи неща, ви е по-ясно. Пръстът може да бъде конусообразен, но има много потънкости. При тази конусообразност да се разгледа какъв е строежът на кожата. У всички пръсти строежът не е еднакъв. У някои кожата е с квадрати или с триъгълници, петоъгълници, шестоъгълници и прочее. Това са специални работи.

После, като се обърнете на вътрешната страна, вий ще видите, че у някои линиите са отворени, а у някои затворени. У някои линиите са подобни на охлюв, а у някои са построени другояче. Кои са били причините? Те са били разумни причини. Хората с охлювообразните линии са затворени в себе си. Те са скрити, не са отворени. Охлювообразните показват как се е създала вселената, те са още в едно космично състояние.

Сега вий ще кажете: какво отношение има това, което ви говоря, към живота? Ръката е резултат на миналото. Вашата ръка отпреди хиляди години е създадена. Сега с тази ръка трябва да направите нещо. Ти седиш един ден и се обезсърчаваш. Чакаш да дойдат Петко, Стоян и никой не идва. Ти се обезсърчаваш и искаш да се самоубиеш. Питам: След като се самоубиеш, какво ще спечелиш? Един човек е гладен. Дадат му едно парче хляб и той казва: „Куче ли съм аз!" и го хвърля във водата. Реката го повлече и го отнася. Той седи и си казва: „Защо хвърлих хляба?" В себе си той има една неестествена идея. Той има едно високо мнение за себе си. Нему са услужили и защо хвърли хляба, кои са били подбудителните причини? Да допуснем, че ти хвърли хляба във водата. Някой път в тебе има едно чувство: искаш хората да те похвалят, да кажат или че си красив, или че очите ти били хубави, или че веждите ти били хубави, или шапката ти, дрехите ти. Дойде някой и ти каже нещо, но ти не му хващаш вяра, мислиш, че се подиграва. Как трябва да ти го кажат? Някой ти казва: „Много хубави вежди имаш." Ти си жена, мъжът ти е при тебе, а пък този млад момък ти казва така: „Много хубави вежди имаш." И на мъжа ти трепне сърцето Защо му трепне сърцето? Или ти кажат: „Много хубави очи имаш." Пак трепне сърцето на мъжа ти. Той мисли, че очите и веждите на жена му са само заради него. И че никой няма право да ги харесва. Това е криво разбиране на живота. И онзи младият момък, и той

не е умен като казва, че тя има хубави вежди. Ако аз съм на негово място, ще кажа: „Аз имах една леля, която приличаше на жена ти и имаше много хубави тънки вежди. Благородна жена беше.“ Политика е това, за да не се обиди. Ще кажа още: „Мойта леля имаше много хубави уста и по устата си приличаше на жена ти.“ Жена му сега е справочна книга за леля му.

Питам: Защо при втория случай мъжът не се обижда? Коя е причината? Как мислите? Да допуснем сега, че този младият момък каже на мъжа ѝ: „Много хубави вежди имаш.“ На жената стане приятно от това. Защо в първия случай на мъжа му трепва сърцето, когато един млад момък похвали жена му и защо на жена му стане приятно, когато момъкът похвали мъжа ѝ? В първия случай в мъжа е събудено едно чувство на користолюбие. Той си казва, че ще му вземат жената. А във втория случай у жена му има едно чувство на тщеславие, повдигат се нейните акции, щом са хубави веждите на мъжа ѝ. Първото чувство действува отзад на главата, а пък второто чувство действува отпред, от двете страни на главата.

Да допуснем, че като вървиш, мине някой човек и хвърли червен пипер или пепел на очите ти. И ти почнеш да плачеш. Често в нашия живот има думи, които имат характер на пипер. Има пиперени думи. Хвърляте ги някъде. А пък други думи има, които имат характер на водата. Казват: „Не хвърляй пипер в очите на хората.“ Като говориш на хората, не хвърляй думи, които могат да произведат такъв ефект върху тях, понеже нито за тебе ще бъде добре, ни за тях.

Сега, ако дойдем в духовния свят, ще кажем: има и пиперени мисли. Породи се в тебе едно съмнение, някой път мислиш: „Каква ли беше причината, че Господ направи света така? Защо Той тури тези работи в моя живот? Защо са тези страдания в моя живот?“ И се съмняваш, и мислиш, че Бог има някакъв зъб на тебе. Ти хвърляш пипер сега. Ти си недоволен от живота, недоволен си от това, което Бог ти е дал. Сиромашията ти е дадена като една задача. Аз считам сиромашията на физическото поле като една празна стомна. Това е едно условие за работа. Отивам при един извор и след като пия вода, ще си взема вода със стомна. Аз казвам: „Празна стомна е. Защо не беше пълна?“ И я ритнеш с крака си. Ти имаш един приятел. Той прилича на празна стомна. Ритнеш го. Този празен приятел ще ти отслужи. Заведи го при извора, напълни го с вода и ти ще внесеш нещо в него. Сега всички търсите пълни стомни. Обичате тях повече, отколкото празните стомни. Но някой път празните стомни са по-полезни. Защото в една празна стомна можеш да туриш каквато вода искаш. А пък една стомна, в която са турени разни води, е изгубила вече оная чистота.

Някой път вий се смущавате от някоя нова мисъл, от някое ново чувство и казвате: „Откъде е дошъл този дявол?“ Не всичко, което е лошо, е дяволско. И не всичко, което е добро, е ангелско. Не се лъжете. Така е на физическото поле. Не всичко, което привидно ви се показва добро, е добро и не всичко, което привидно ви се показва лошо, е лошо. Много пъти в добрите неща се крият лоши неща и в лошите неща се крият добри. На физическото поле е така.

Та казвам: Случи ви се нещо, което ви причинява известна болка и страдание. Ни най-малко това нещо не е лошо. Мен ми разправяше един господин следния случай. Качва се той на коня си и минава покрай едно дърво. Този клон от дървото го блъсва, той се удари в един клон, наранил се и трябвало да се върне с коня си в село. Този клон е спасил живота му. Ако не беше се върнал, щяха да го убият разбойници по пътя. Преди него няколко души били убити, които са минали по същия път. Този клон го ударил по главата и му казал: „Ще се върнеш. Не е тоз пътят ти.“ Той казва: „Защо ме блъсна този клон?“ Ако не бе те блъснал този клон, щеше да платиш с живота си. Често едно страдание, което идва, ви е спасило от смърт.

Някой път и доброто ни спасява. Нещо добро ще дойде в живота ти, за да те спаси от нещо лошо. А пък някой път лошото ще дойде, за да те спаси от по-голямо зло.

Та казвам: Всички сега трябва да учите. Трябва да работите и в геометрията. Ако аз съм на ваше място, ще начертая един ъгъл, чиито страни да са по 16 сантиметра дълги; друг ъгъл със страни по 15 см, други с 16 и т.н. Сега, ако разгледаме кабалистически, какво значи 15? Да кажем, че имаш някой неустойчив характер. Като начертаеш един ъгъл със страни 15 см и да има отвор 90 градуса, вий ще въздействувате на себе си, понеже числото 15 е разплащане на злото, а пък 16 е събиране на злото в себе си. Да кажем, че ти искаш да се жертвуваш. Числото 14 е число на жертвата. И не можеш да разбереш числото 14, докато не жертвуваш. Ако искаш едно число на хармонията, то е 1 плюс 2. Някой е недоволен от себе си – той има числото 1. Искаш да го направиш доволен – ще му туриш 2 и ще стане 12. Всеки, който е недоволен от себе си, трябва да му турите числото 2, за да стане доволен. Нали с две очи се ходи по-добре, отколкото с едно. Щом човек е сам, има едно око. А щом има един другар, има вече две очи. Следователно човек трябва да се ожени, за да придобие още едно око. Всеки, който остава неженен, ходи с едно око. Неженените остават еднооки, а женените са двуоки.

Трябва да мислите върху това. Тези работи не трябва да ги вземате

буквално. С две очи се гледа по-добре. Със сегашните тръби, през които се гледа с едно око, се гледа по-мъчно. А пък с две тръби се гледа по-лесно. Трябва да благодарите, че имате две очи. Какво трябва да правиш с две очи? Когато човек иска да ви излъже, той мига с дясното око. А пък когато иска да ти направи една малка пакост, мига с лявото. А когато си държи и двете очи и те гледа ококорено, няма толкова опасност, да не се боиш. И като срещнеш някой път мечка, и като почне тя да мига с дясното или с лявото око, е опасно, но ако те гледа ококорено, не бой се. Ще те погледа малко и ще си замине. Ако мечката върви към тебе и почва да си глади козината, опасна е работата. А пък ако се наежи отдалеч, не е опасна. Като настръхне, нея я е страх. А пък като си глади козината, тя иска да каже: „Намерих мазно нещо.“ Приятно ѝ е.

Та сега, ние имаме криво схващане. Някои хора си мажат козината, гладят я, а някой път човек си нахохори козината. Аз сега ви привеждам тези контрасти, за да ви покажа, че не всичко, което идва че е добро, е добро. И че не всичките работи, които изглеждат лоши, са лоши. Има един свят променчив. Трябва да познаваме по-съществено нещата.

Та, често в живота, когато ви се случват някои големи противоречия, то е за добро. Една мечка е настръхнала – ти ще се отдалечиш от пътя ѝ. Много хора ще се уплашат. Мечката е едно същество на чувствата. Някой път тя се дразни, плаши се. И когато се разсърди, казва: „Как не си предвидил? Ти като ме видиш, отдалечи се.“ И като се отдалечиш, мечката няма да ти каже нищо. Но ако седиш на пътя и се стиснеш, тя ще се нахвърли отгоре ти. Отдалечи се. Много хубаво ходене има мечката. Задницата ѝ се клати много хубаво. Върви като някой голям чорбаджия. После, има тържественост в движенията си. И когато развалиш това хубавото настроение, което има, тя казва: „Как смееш да смущаваш моя вътрешен мир?“ По някой път ти казваш: „Смутиха ми мира.“ Вий сте в положението на някоя мечка. Вий сте мечка. Имате едно хубаво чувство и някой го развали. Той 4–5 крачки да беше се отдалечил, да не ви смущава.

Заключението е: не смущавайте Божественото в себе си. Оттегли се и наблюдавай. Ако се изпречиш на пътя му, ще си навредиш. Не смущавайте Божественото във вас. И както и да се яви, направи каквото Той иска. Никой път Божественото няма да дойде по пътя, по който вий мислите. Никой не може да определи пътя, по който Божественото ще дойде. Някой път мислиш, че То ще закъснее и ще стане причина да се отстрани Божественото. Някой път искаме да схванем, да фотографираме Божественото. Не можеш. Божественото е неуловимо. Защото всяко нещо, което можеш да уловиш, то спада към физическия свят. На него не можеш да разчиташ.

Какво е Божественото? Има хиляди примери. Ти седиш и си гладен. И казваш: „Дали има Господ или не?“ Задаваш този въпрос. Искаш да знаеш по човешки дали има онзи свят или няма. И така, казваш на себе си: „Да имах една топла пита! Откъде ли ще дойде?“ И ти си заспиш, подремнеш и като станеш, питата е при тебе. Питам: Как ще си обясните сега това? Казваш си: „Откъде дошла питата?“ Мен ми разправяше един студент, който посещаваше тук братството. Той изпаднал в немотия, отива в Пловдив. Три дена не бил ял и разказва: „Срам ме е. Вървя и минавам покрай турските гостилници с 15–16 тенджери. Замириса ми на хубаво и си казвах: „Господи, на мен ли даде да гладувам? Защо не мога да ям? Да имах половин лев.“ Половин лев бяха доста пари. Вървя и нещо ми казва: „Погледни на пътя, вземи половината лев, че иди и си хапни, че да не пъшкаш.“

Когато човек се намира в една велика нужда, човек само да я проектира и тя ще се изпълни. Не се изпълняват неща, които са непотребни за нас. Но ще ти дадат половин лев. Ще ти дадат една топла пита, ако поискаш. Една чаша вода ще ти дадат. Каквото кажеш, непременно ще дойде. Мога да ви дам разни теории, но теориите нищо не обясняват. Как ще обясните разказа за Христа: Той с 5 хляба можал да нахрани 5000 души. Той като разчупвал хляба, този хляб се увеличавал. И се нахранили 5000 души и събрали 12 коша с трохи. Откъде дойде това? Съществува един Промисъл в природата. Съществува едно изобилие в природата и то се дава само при известни условия. Това Христос го направи, за да покаже на хората в сегашните времена, да дойдат до заключението, че има известен Промисъл.

Ти казваш: „Откъде може да дойде една добра мисъл?“ Една добра мисъл може да дойде отвсякъде. Тя съществува. Само че ти трябва да имаш разположение в себе си да я възприемеш. При сегашното ви състояние на живота вий седите и се занимавате с яденето, казвате си: „Да има една малка стаичка.“ Може да имаш една малка стаичка, но дадат ти една малка стаичка, като ти я направят, ти почваш да я увеличаваш и разваляш работата. Ти почваш да искаш повече и разваляш всичко. Една малка стаичка носи някой път по-големи благословения, отколкото една голяма стая.

Някой път в Америка стават съживителни събрания и гостите между тях събират се в една малка стаичка. А пък после направят един голям салон, с един орган, направят го за 150 000 долара. После амвон с три галерии горе, да събират много народ. И като направят тази църква, всичко замръзва, духът ги оставя и те остават като мъртва мумия. И те казват: „Едно време

нямахме църква и живи бяхме, а пък сега църква съградихме и умряхме всички.“ Вие сега големи църкви ли искате да имате? Голямата църква, щом я съградиш, ще я носиш на гърба си. Каквато църква съградиш, ще я носиш. Нали е писано: „Ти си храм Божи“. Ти си храм Божи, направен от 90 килограма – ще го носиш. Ти си църквата. Или си 120 килограма – ще ги носиш. Има някои църкви от 80 килограма, от 50, от 30 килограма, от 5 килограма – толкова ще носиш. Малките деца колко тежки трябва да са? Вий сте теглили. Аз не съм теглил. Около три и половина килограма, предполагам три и половина килограма. Значи такава църква е малка – три и половина килограма. Може да се носи такава църква. После, колкото човек расте, увеличава се църквата.

Ти казваш: „Защо ми е това тяло?“ Тая материя, която имате, можете да направите църква, с която да обхванете цялата Земя. Вие ако разтворите цялото тяло, ако го разпрострете, може да обвиете Земята и да остане още материя. А пък от незнание, вие искате да станете големи. Достатъчно материали имате да обвиете, да обгърнете цялата Земя с материята си. И като обгърнете цялата Земя, вий ще имате, ще знаете опитността на всички хора, на всички растения и прочее. Докато човек не обгърне цялата Земя с тази своя дреха, той не може да знае това. А пък някои по-напреднали хора има, които обгръщат не само Земята, но и Слънцето и знаят какво става там.

Сега на вас ви остава да знаете малките тайни – да обгърнете Земята и каквото е написано на Земята, да го учите. Човек има 5 чувства. Той има и 5 пръста. Но чувствуванията имат два аспекта: има едни чувства, които събират Божествената енергия, а други, които я раздават. Има едни мисли, които събират умствената енергия, а пък други, които я раздават. В дясната ръка е това, което раздава, а пък в лявата ръка е това, което взема.

Та казвам: Трябва едно възпитание сега. Вие, религиозните хора, не можете да имате един правилен живот, понеже вие не знаете защо ви са създадени пръстите. Знаете ли каква наука е това? Всяко едно движение в съзнателния живот изменя нещата. Да кажем, че тръгнеш сега. Когато някой от вас тръгне, аз като видя как се движи, ще му кажа какво ще му се случи. (Учителят ходи разкрачено, бързо-бързо, с голямо махане на ръцете.) Нищо няма да сполучи такъв. Тръгвай полека и към края забързвай. Като тръгваш бързо-бързо, ще закъсаш. Не почвай бързо. Тръгни полека. Помоли се. На американците защо не им върви? Аз съм ги наблюдавал в Америка: като излязат от трена, всички бързат, като че ли ги гонят, като че ли се е запалила къщата им от четири страни. Казвам им: Не сте от умните хора. По-полека трябва да ходите. Че не сте много умни, се вижда и от други ваши обичаи – им казвам. Приемат топло и после

приемат ледено. Няма почти американци, у които да няма диспепсия (разстройство в храносмилането) и гърлобол. Американецът ще пие топло кафе и след това ще вземе ледено. Ако ядете ледено – ледено само да бъде, но не пийте след леденото горещо кафе.

Религиозните хора често живеят по американски – топлото и след това – студено. Никога в себе си не позволявай да стават резки промени, да преминаваш от едно състояние в друго, рязко да не стават преминаванията. Защото ако туриш разгорещеното желязо във вода, то става по-твърдо. Гледам, някой се възхитил и след половин час чувствата му съвсем изстинали. Тази промяна не е хубава. Всичко да става така, както става в природата, например както Слънцето изгрява. Някой път има изключение. Аз говоря за общия закон, а не за изключението.

Някой път може да имате повдигане на духа. Това се случва, когато се събужда висшето, космическото съзнание. И тогаз се разкрива цялата природа пред човека. И това трае ден, два, месец, година и след това пак се затвори, обаче ти вече ще имаш една ясна представа за цялата природа и ще знаеш какъв живот съществува. По-рано ти не си подозирал, че всичко живее. А при събуждане на космическото съзнание ще забележиш, че растенията са живи и че живот излиза от тях и ще чуваш как растенията растат и ще разбираш техния глас. И като зашумолят реките, ще разбираш техния език.

Та, изучавайте Божественото. И ако не изучавате Божественото в себе си, ще дойдете до едно вътрешно противоречие.

Ти си казваш, че си остарял, че отиде вече животът ти и че в бъдещия живот ще работиш. Никога не допущай мисълта, че ще остаряваш и че идущия път като дойдеш, ще работиш и ще постигнеш. Не, един живот сега струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане Днешният ден струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане Днешният ден носи със себе си цяло едно прераждане. Днес ще преживеете толкоз, колкото сте живели през хилядите години по-рано.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (3 пъти)

Другите въпроси после ще ги разгледаме.

6 ч 10 мин
XIX година (1939–1940)
42-ра лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 17 юли 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_07_19 Мъчение, труд, работа
лекция пред специалния клас

МЪЧЕНИЕ, ТРУД, РАБОТА

„Отче наш“

Имате ли тема зададена? Каква е темата? „Предназначението на човешката глава.“ (Прочете се темата.)

В развиването на темите имайте предвид едно нещо: всяка една тема се дава човек да мисли върху нея, да го ползва. Туй, от което човек не се ползва, той не го разбира. Запример даде ви се тема „Предназначението на ръцете“, предназначението на човешките ръце. Най-първо, като мислите върху ръцете, може да наблюдавате хората: кой как държи ръцете си, в какво изправно положение ги държи. Онзи, който свири с ръцете си, онзи, който пише, който е скулптор или астроном, който наблюдава с някоя тръба, употребява ръцете си, служат му.

Казвам, често човек, като има ръце, не ги оценява. Той не знае как се е създала човешката ръка. То е един период от милиони години, в които природата е правила опити, правила, докато достигнала до човешките ръце.

Запример вие какво разбирате под думите: да работи човек, да се труди човек и да се мъчи човек. По какво се отличават работата, трудът и мъчението? Мъчението е една работа, която ти е неприятна. Трудът е една работа, която е по-завършена, самата работа е по любов, приятно ти е. За да работиш туй, което произвежда не само приятност, но удоволствие, туй, което събужда в тебе умствените сили, туй, което усилва ума, туй, което облагородява сърцето, и туй, което те въздига, то е работа. Туй, което не те въздига, то не е работа. Някои от вас не сте задоволени от ръцете, понеже пръстите на някои са къси, на някои са дълги, на някои са конусообразни, на друг са сухи, костеливи. От какво зависи сега това? Да кажем, един часовник ако е направен от злато, друг – от сребро, а трети – от мед. Коя е причината за създаването на тия капаци? Капак е турска дума, как ще го преведете на български? Във всеки предмет човек трябва да се интересува.

Имате думата Бог, но често вие нямате понятие за Бога. Бог е нещо неопределено вън от Себе Си. При това седнете и пишете нещо за Бога дълго и широко, какво ли не пишете за Бога. Най-непознатото същество е Бог и най-познатото е Бог. Туй, което човек не го знае, но и туй, което го знае, не познавате. Кой може да знае? Ти не може да познаеш Бога без

любов. Ако нямаш любов в сърцето си, Бог е най-непознатото същество. Ако имаш любов, Той е най-познатото. Често казвате: непознат. Щом човек ми каже непознат, зная, че няма любов, има невежество. Казвате: „Непозната ми е тази работа.“ Там, дето няма любов, там е непознатият Бог.

Конкретно какво ще кажете, какво нещо е любовта? Глава е туй, което дава насока на съзнателното движение. Главата определя накъде да се движиш. Посоката, в която се движиш, то е главата. Едно определение: главата е там, отдето произтичат нещата. Казваме: глава на река. Кой е главата на реката? Там, дето започва реката. Или някой път употребявате център. Център е, отдето изтичат нещата. Следователно вас ви трябва най-малко десет години да учите, да прочетете всичките философи, после да преведете природата, да създадете едно понятие отчасти, какво е човешката глава. Глава деветнайсет до двайсет сантиметра дължина, от петнайсет до шестнайсет сантиметра широчина, някой път от петнайсет до шестнайсет сантиметра височина, то е главата. Не е нещо много голямо. Туй голямото нещо, което има деветнайсет сантиметра големина, казвате: голяма е човешката глава. Има петнайсет сантиметра височина и широчина. В какво седи големината на главата на човека? Значи зад тази видимата форма има една по-голяма глава. Туй, което имате, е само зрънцето, малкото твърдо зрънце, около което е образувана кометата. Забележете, че в туй малкото пространство живеят три милиарда и шестстотин милиона клетки, не се спорят, не се карат. В какво пространство има по-голямо население, отколкото цялата земя? Хората живеят в хиляда пъти по-голямо пространство, и пак не може да се спогодят. Но тия клетки на главата са най-разумните, които живеят в човешката глава, от които човек трябва да се учи. Понеже вие не се учите от тях, затова страда човек.

Вас ако ви бяха дали такава задача, ако някой ви обещае да ви даде хиляда кила жито, знаете ли колко крини са? Има крини от пет кила, има други от осем, други от осемнайсет кила. Аз вземам от осем кила една крина. Един обещава да ми даде хиляда кила – да продадете, да ядат хората. Друг обещава само едно зърно. Кое бихте предпочели, хиляда кила, върху които хората са работили, или едно зърно, върху което вие трябва да работите. Хилядата кила, то е сегашното знание, което е придобито от хората. Едното зърно е това, което сега вие учите. Кое е за предпочитане? Едното зърно е за предпочитане.

Например често вие казвате, че някой човек е добър. Казвате: „Той е много добър“ – то е чуждото. Кажеш: ти си добър – то е едното. Много добър, то са хилядата кила. Като кажеш: „Аз съм добър“, то е едното зърно, с което

трябва да работиш.

Тогава аз ви запитвам: понеже в главата има всичко – това са хиляда кила, защо досега не сте станали богати? Главата представя хилядата кила жито, защо сте сиромаси? В главата има клетки, които може да ви покажат пътя, къде е вашето щастие. Архивите са там. Вие не знаете това място. Вие търсите вашето щастие отвън. Има известна архива, центрове, които показват къде е вашата сила. Вие тази сила я търсите отвън.

По някой път, когато човек не разбира работите, той се поусмихне. Има един смях, който показва, че той сам не знае. Поусмихне се, не знае. Един българин, който живял десет години в Америка, закъсал. Постъпил за учител по аритметика, но нищо не знае, не разбира аритметиката. Доста съобразителен и умен бил. Казва: „Я ти излез, Драгане." В Америка няма Драгановци, Джон има там. „Вашият учител по аритметика еди-коя задача как я решаваше?" Вземе книжката, ученикът решава, той гледа, той се учи самият. Пита учениците: „Право ли е решил задачата?" Те го коригират. „Гледайте, казва, да не направите погрешка." Ако те криво решават задачата, и той криво ще научи. Казва: „Всички да си кажете мнението." След една година той знаел толкова, колкото всичките ученици в класа.

Сега по някой път вие си мислите, че знаете. Казваш, че си математик, но не знаеш къде е математическият център. Някой студент е способен математик. Той е способен, но не знае в какво седи неговата способност. Или някой е музикант, и той не знае в какво седи неговата способност. Той я предава, къде е, не може да я определи. Без да знае, музикант е. Някой може да знае къде е музиката, пък е неспособен за музика. Та сега кое е по-хубаво: да знаеш и да не може да предадеш или да не знаеш и да може да предадеш. Кое бихте предпочели?

Да кажем имате числото 1, имате 2 и числото 3. Във физическия свят какво отношение имат? На неорганическия свят има едно отношение, в органическия свят има друго и в психическия – трето. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, диамант от двайсет карата. Имате едно житено зърно, което съставя една хилядна от един килограм, най-после имате един човек с едно яйце. С кое яйце искате да боравите? Ако искаш да отидеш на училище да се учиш, пари нямаш, ще хванеш яйцето с двайсет карата, ще го продадеш, ще вземеш пари, ще се учиш. Като свършиш училище, ще вземеш житното зърно, ще идеш да ореш земята, ще го посадиш, да расте житото. Като свършиш и това, ще хванеш човека, себе си ще хванеш. Ще туриш себе си на работа.

По някой път аз говоря за страданието. Казвате: човек страда. В моя ум

идеята е друга. Страданието е една работа. Мъчно е, понеже не знаем как да работим. Ако знаем как да работим, по-хубаво от страданието няма. И по-лошо от страданието няма. По-хубаво нещо от страданието няма, като го разбираш. Вие сега търсите друго нещо вън от страданието, което е добро. Ще кажете: любовта. Та в любовта има най-големите страдания. Вижте всички тия органически същества – едно друго се ядат. Рибите се гълтат. Живите същества си причиняват най-големите страдания. Как ще го обясните? Когато хиляди реки се събират, образуват една голяма река. Ако тия рекички имаха съзнание, че са се индивидуализирали, като влязат в голямата река, ще считат, че са изгубили нещо. В неорганическия свят имаме групиране на много реки в голямата река. В органическия свят имате растене. Едно растене нагоре върви. Водата, наместо да се събира, се индивидуализира. Тази вода се разпръсва на малки струи. Всяко клонче показва една енергия. На всяко клонче се образува едно листенце. Всичките тези части съставят едно цяло. Вие, като не разбирате вътрешния процес, мислите, че ще изчезнете някъде. При органическия процес вие трябва да изчезнете като водата на една река – влее се в голямата. Изчезва ли, изгубва ли се? Къде изчезва? Казва: изгуби се. Често съвременните хора мязат на онзи, който влязъл в банята гол и се уплашил да не се изгуби. Излязъл из банята, турил си една мартеница, че като влезе между голите хора, да не се изгуби. Като гледал мартеницата, казвал: „Няма да се загубя." Или например във вас има идеята, да не страдаме. Че какво трябва да правите? Вие да сте радостни, че страдате. Майка ви страдала, природата страда, докато дойдете в този свят. Вие сте причината. Няколко милиони същества страдат, вие сте причината, а само вие искате да не страдате. Сега казвам, всички хора мислят така, не искат да страдат. Те не знаят, че и те причиняват страдания.

Питам: какво е разрешението? В този случай единицата е глава, двете са дробовете, трите е стомах. Най-после, за да се прояви главата, трябва да има дробове, но когато човек се ражда, създава се неговият стомах, най-после се създават дробовете. Казвам, всяка идея, която имате, има три степени. Тази идея има глава. Главата показва цената на нещата, динамическата сила. Човек се цени според неговата глава. А пък неговият ум е ценното на главата. Всяко ценно нещо си има своя кутийка. Тази кутийка е човешкото сърце. Тази кутийка има една външна обвивка, чувалче. Тогава главата е обвита във вашето сърце, сърцето е обвито в едно чувалче – това е вашето тяло. Туй чувалче си има свои ръце и крака. След туй казвате: „Като умре човек, къде отива?" Когато житото излезе из чувала, къде отива? Посеят го на нивата и изниква. Пък ако туй жито е изядено, къде ще го намерим? В хората. Добре, когато хората земята ги изяде, къде отиват? Отиват в земята. Но човек не е в живота, като излезе из чувала. Човек е толкоз малък, че той не заема никакво пространство.

Много щедър, всичко раздал на главата, на тялото, той нищо няма. Човек, като търсите, на кое място ще го намерите? Присъства, не знаеш къде е. Като че си в ръцете, в лицето, навсякъде. На кое място се поставяте вие? Не може човек да се локализира къде е? Не може да се локализира, понеже той се движи много бързо. Човек едновременно е във всичките части на своето тяло, не може никъде да го турите. Той се движи толкоз бързо, че едновременно е във всичките части на тялото си.

Та по някой път във всинца ви се заражда страх, че ще се загубите. То е законът на безлюбието. Щом започнеш да се страхуваш, трябва да знаеш, че ти си влязъл в един свят на безлюбие.

Сега засягам една област, за която хората много малко мислят. Главата работи, сърцето се труди, а тялото се мъчи. Сега аз говоря за човешката глава, която работи разумно. Сърцето се труди. Вие страдате, тялото се мъчи. Сега ще уяквате в труда си, ще направите сърцето си да работи. Като започне и тялото ви да работи, вие сте вече в Царството Божие. Вие сега се трудите, но не искате да се трудите. Много лесна работа:

$2 - 1 = 1$.

Щом не искаш да се трудиш, извадете от двете едно, щом не искате да се трудите, извадете от трите две:

$3 - 1 = 2$; $3 - 2 = 1$.

От три като извадите две, е едно. От три като извадиш две, намираш как да работиш. Има певци, които работят, но има певци, които се трудят – гласът му не излиза. Когато певецът пее с любов, той пее хубаво, най-хубаво пее. Всички добри певци пеят с любов. Пък тези певци, които се уплашат малко, те започват да се мъчат, те се трудят. Който се е уплашил, съвършено закъсва.

Та казвам, работа искаш, трябва да пееш. Щом се страхуваш, тогава се сгъстява течението. Минава едно течение през твоя ларинкс. Страхът схваща гърлото. Някой иска да пише нещо. И той се уплаши. Страхът свива мозъка, не може да пишеш: туй, което е казано, вярно ли е, ами ако не е вярно? Вие сега предполагате, че онези хора, на които вие говорите, знаят повече от вас. Те са толкова невежи, колкото и вие. Научно говоря: те знаят толкова, колкото и вие знаете. Казвам, истинското знание седи, да не се страхуваш. Като дойде големият страх, да посрещаш страха отвън, да го нагостиш хубаво. Той се е разтреперил, да го утешиш и гледай да го изпратиш навън.

Сега на онези от вас, които искат да мислят: всякога може да се научите да мислите. Всеки ден трябва да се изправяте, умът да намери ония хора в света, които знаят да мислят. Ако искате да станете добър певец, всяка сутрин като станете, намерете най-добрите певци, гениалните певци, необикновени певци. Ако остане да се учите от радиото, от певците, които крякат по плочите, то е отражение. Тези певци, те са плочи, те са човешки плочи. Вие ще намерите оригиналите. Тук по радиото слушам, това не са песни. Виждам някой тантурест, гледам, няма никакъв певец, само едно сандъче. Като слушам някоя певица, виждам тантуреста някоя, с дрехи. Като гледам, виждам само едно сандъче и оттам кряска. Няма го това, което излиза.

Когато дойдем до истинското знание, то успокоява човека. Туй, което успокоява, то е реално. Някой пита къде е истинският живот. Човек, щом дойде до истинския живот, той оживява. Там дето оживяваш, там е животът. Там дето умираш, какво е то? Там е смъртта. Главата на всичките неща, това е Първото начало, това е Бог. Следователно, щом като започнеш да мислиш за главата, ще мислиш за Първото начало, от което всичката разумност произтича. Туй като разбереш, ще разбереш своята глава, ще намериш де е тази глава. Като не знаеш нищо, ще намериш много голяма глава.

Ние по някой път търсим знанието вътре в нас. Но когато има набрана млечна киселина – мислиш, мислиш, нищо не може да си спомниш. Млечната киселина се образува от голям страх. Казва: „Какво ще правя, как ще прекарам старините си? Като свършим туй, какво ще правим?“ Вие мислите в пет–шест години да свърши, в дванайсет години да свърши всичко. Човек, за да стане един гениален човек, му трябва сто милиона години да учи. Това са възможности. От неразбирането на живота сега мислят, че знанието може да се придобие и че един човек на знанието е един гениален човек. Гениалният човек само като помисли, и денят стане ясен. Гениалният човек само като помисли слънцето да изгрее, и слънцето изгрява; когато иска да залезе, и залязва. Иска звездите да изгреят, и изгряват; иска растенията да растат, и растат; иска реките да текат, и текат. Каквото помисли гениалният човек, и става. Като учите сто милиона години, това ще придобиете. Сега като мислиш за нещо, нямаш го. Мислиш за слънцето – няма го. Мислиш за всичките работи – няма ги. Най-после всичко като знаете, един ден ще видите, че вие сте се изменили, станали сте много учени.

Сега ще ви кажа един анекдот. Един бил много беден, гледал богатите хора – имат кокошки, пари имат, той няма. Казвал: „Да ми се падне тази

кокошка, онази кокошка.“ Четирийсет–петдесет години той ходил и наблюдавал, казвал: „Да ми се падне тази кокошка.“ Като станал на сто и двайсет години, опадали му зъбите, взели да му носят кокошки, казва: „Къде бяха, по-рано да дойдат?“ Ние не искаме кокошки на сто и двайсет години. Всеки ден да има кокошки, кокошките да не останат за сто и двайсет години.

Кое е най-същественото за днешния ден? Да допуснем, че вие пътувате по един планински път, три дена не сте намерили вода. Кое е най-важното в дадения случай? Един хубав извор, да утолите вашата жажда. Онази хубава мисъл, която днес може да проникне във вашия ум, тя е съществена. Другите работи са безпредметни за утрешния ден. Тази мисъл, като проникне, ти хвани я. Ще дойдат всичките сокове, които за нас са потребни. Всеки ден да имате по една съществена мисъл, в която да се не съмнявате. Вие страдате, че не работите. Аз забелязвам, не знаете да работите. Не знаете и да се трудите. Едва сега сте започнали да учите мъчението. Мъчите се. Мене поне ме радва, че се мъчите. Всеки бяга от мъчението. Единственото нещо, което подига човека, то е работата. За да се проявиш в каквото и да е направление, трябва да знаеш да работиш. Без работа всеки е осъден на страдание. Работата е свещено нещо. Човек като мисли, това е работа. Човек като чувства, това е работа. А пък човек като не мисли, това е мъчение; като не чувства, това е мъчение; като не постъпва добре, това е мъчение.

Във всинца ви трябва да се роди желанието да направите нещо. Вървиш по пътя накъдето и да е, виждаш някой камък, че не е намясто, казваш: „Кой ли го е търкулил?“ Вземи този камък и дето мислиш, че му е мястото, тури го на мястото. Ти ще спечелиш повече, отколкото, ако търсиш кой ли го е търкулил. Има малка книжка, търсиш кой ли я е хвърлил. Вземи тази малка книжка.

Един млад вярващ, не му вървяло, купил си една религиозна книга, за да му тръгне. Като купил книгата, освен че не му провървяло, но изгубил всичко, каквото имал. Така съвсем осиромашал и все очаквал да му дойде отнякъде нещо. Един ден си казва: „Като дойди тази книга, всичките нещастия дойдоха.“ Турил книгата в огъня да гори. Като горяла книгата, изскочило едно малко парче от книгата. Прочел го: „Бог е Любов.“ След като изгоряло всичко, останала любовта – туй, което не гори.

Всичките хора страдат повече от любов. Ти нямаш любов – не знаеш как да работиш, не знаеш как да се трудиш, не знаеш как да се мъчиш. Като дойде любовта, мъчениците, които са ги мъчили, ги считат за герои. Като дойде любовта и като се мъчиш, приятно ти е. Като дойде до нас, казваме:

нека да дойде до другите, но до нас да не дойде. Ако имаме знанието на светиите, ще искаме така да постъпим, но ако нямаме туй знание, няма да искаме да постъпим така.

На всинца ви трябва работа. Днешният век е век на мързел. Всички търсите лесния път, да не се мъчи човек. Нека се мъчи с любов. Да не се труди. Нека се труди с любов. Да не работи. Нека работи с любов. Да не се мъчи без любов. Казвате: „Да не се мъчи." Без любов да не се мъчи, съгласен съм. Без любов да не се труди. Без любов да не работи, но с любов да работи.

Сега на вас ви пожелавам да се мъчите с любов, да се трудите с любов и да работите с любов. То е разрешението на вашата работа.

Ако турите една бучка захар, нали се стопява? Захарта, която е толкоз скъперница, като я турите във водата, се стопява. Всички неща в любовта се разтопяват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Тридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас
19 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_07_21 Приложение
утринно слово

ПРИЛОЖЕНИЕ

Добрата молитва
91-ви псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото
10-та глава от Евангелието на Матей
Духът Божи

Аз няма да ви говоря, по съображения, че много сме говорили, малко сме вършили. Всичките хора са станали виртуози в разклащането на въздуха. Всеки от вас е майстор в разклащането на въздуха. По-майстори от вас няма в това отношение. Единствените хора, които съм препоръчал в небето като майстори в разклащането на въздуха, то сте вие, ако искат специалисти. Сега други работи има да се учат. На бойното поле старите дядовци, които са по на 120 години, не отиват, но младите, които са по на 21, 25, 30 години. После отиват да стрелят не ония, които ги е страх да теглят куршум, да убият човека. Вие сега разсъждавате, че не трябва да се убива и т.н. Да оставим тия философии. Аз питам: Като отидете при крушата и откъснете десет круши, не ги ли убивате? Отивате при крушата, откъснете десет круши и минавате за миролюбив човек. Вие десет круши сте убили. Вие не само, че ги отделяте от техните родители, но вземете, че ги изядете и казвате: „Ние сме хора миролюбиви, като нас няма в света, мравка не обичаме да настъпим“.

Да направя едно сравнение, за да си извадите едно заключение. Кой от вас държи матура? Който никога не е учил, или който е учил 8 години? Кого скъсват на матурата: който знае, или който не знае? Дошъл някой, скъсали го на матурата, дойде да се оплаква. Що ще се оплаква, не знае. Дошъл друг, издържал матурата. Знае човекът. Кой страда? Слабият. Кой се оплаква? Слабият човек. Силният човек не се оплаква. Силният човек носи раните си и върви напред, и раните му скоро оздравяват. Той само наплюнчи и раната заздравее. На друг раните стоят с години, станат на живенци, не оздравяват. Кой сяда да яде, гладният или ситият ? Кой отива да пие вода? – Жадният. Кой отива да се учи? – Който не знае. Който знае, какво трябва да прави? Който знае, той трябва да иде да проповядва. Ученикът да се учи, учителят да преподава и двамата да се учат. За мене толкоз проста работа е ученият човек. Всеки човек, който изпразва стомната с вода, е учен. Всеки, който пълни стомната, е невежа. Ще кажете: „Защо е така?“ Много проста работа. Ти като напълниш една стомна с

десет кила вода, че я сложиш на гърба, стане ти приятно. Като излееш водата, сложиш празна стомна на гърба, леко ти е. Учени хора са всички, които изпразват стомните. Само невежите са, които ги пълнят. Ако стомната е пълна, невежа си, ако е празна, учен си. Ако много знаеш, учен си, ако нищо не знаеш, какъв си? Невежа. Сега вие си правите вашите заключения. Има два вида учени хора: едни, които пълнят стомните, аз ги наричам големи невежи. Има големи невежи и малки невежи, има и много учени хора. Онзи човек, който изпразва едно шише от едно кило, той е малко учен, който изпразва цяла една бъчва, той е много учен. Онзи е малък невежа, който пълни едно шише от едно кило, онзи, който пълни цяла бъчва, е голям невежа. Тази бъчва трябва да се носи, какво ще правите? Вие напълните цяла бъчва с вода, казвате: „Какво да правя?“ Стане ученият човек, отвори грездея на бъчвата, изпразни бъчвата, вземе я, върви по пътя. Защо ви е тази бъчва? На кръчмарите бъчвите трябват, това разбирам. Сега някои от вас искате да бъдете добри, някои от вас искате да бъдете лоши. Добрият човек е, който е облечен специално, с цилиндър, с дрехи, с обувки, с часовник, с пръстени. Лошият е, който е взел мотиката, че тръгнал, като дошъл на нивата, разрови пръстта, махне тази трева, онази трева, всичките бурени. Казва: „Тук не ви искам. Да не ви стъпва кракът на нивата, да се махате всичките“. Кой е лошият човек? Кой е по-добре: който се е облякъл, че дошъл на нивата, разрови пръстта, махне тази трева, онази трева, всичките треви? Никого не изпъжда от нивата. Облякъл се е хубаво. Кого бихте хванали да ви работи, ако имахте една нива: този облечения с цилиндър, който не иска да пипне нищо на нивата и казва: „Така всичко да седи, както Господ го е направил“, или онзи, който дойде и всичко разхвърли, тревата извади и я изхвърли навън? Ако не знаете да пресадите едно цвете от едно място на друго, вие не сте от учените хора. После, ако не знаете да изядете една круша, една ябълка, тогава какви хора ще бъдете? Тези хора, които ядат, правят най-голямото престъпление в света. По-голямо престъпление от яденето в света няма. Най-голямото престъпление е да ядеш. Но и хората, които правят най-голяма работа, то са тия престъпници, които правят най-голямото престъпление. Големите престъпления се оправдават с работата, която хората свършват. Пак ще мислите. Аз не искам да ви цитирам какво е казал Христос. „Да се обичате едни други.“ Аз като срещна едного, съблека му палтото, съблека му всичките дрехи, че го оставя гол. Казвам: Хайде в банята. Измий се, излез навън. Накарам го да работи. Казвам: Я облечи тия опраните дрехи от кълчища, или от козина, защото те са дрехи на светии. Като ги облечеш, да те боде, че като седнеш, да не можеш да спиш, но да се молиш цялата нощ. Някой път вие обличате от козина дрехи. Ако искаш да заспиш, гладка дреха носѝ. Ако искаш буден да бъдеш, от козина дреха носѝ. Сега мене постоянно идат и ми се оплакват от тия дрехи. Казват: „Какво да правим?“ Казвам: Светия искаш ли да бъдеш? Тогава

облечи дрехи от козина. Ако искаш да заспиш, облечи меки дрехи. Които искате да станете светии, от козина носете дрехи. Онези, които не са кандидати за светии, да носят меки дрехи. Злото е дреха за светията. Доброто е дреха за онези, които искат да заспиват. Не с лошо да спиш, на онова, хубавото легло, направено от пружина, като легнеш, възглавничките мекички, всичко мекичко, парфюм има, замирише. Ти заспиш, засънуваш един сън, че си цар, засънуваш, че си богаташ, че имаш слуги, заповядваш на света. Казваш: „Ура! Да живееш!“ Събудиш се.

Като керемедчии, забърквайте хубаво кашата. Като градинари, хубаво разкопавайте. Като преподаватели, хубаво преподавайте!

Отче наш

36-то неделно утринно Слово, 21 юли 1940 г., 5 ч. сутрин, Изгрев.

1940_07_21 Нито тържик, нито тояга
неделна беседа

НИТО ТЪРЖИК, НИТО ТОЯГА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само един стих от 10-ата глава от Евангелието на Матея. 10-и стих: „Нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.“

„Духът Божи“

Ако Христос би дошъл днес в днешният свят, би се учудил на всички коментарии, които са дадени на Неговите думи. Той ще се учуди на гениалността на ония, които са тълкували Неговите думи. Не само Христос, но ако днес Бетовен се яви и чуе как свирят неговите работи, и той ще се учуди. Гении са хората. Христос няма какво да съжалява, понеже е казал много малко. В този смисъл, в който е казал, тогава съзнанието на хората не е било готово. Туй знание е минало-заминало, както водата, която изтекла из някой чучур. Чучурът останал, само чучурът стои и както текла водата, този чучур е същ. Ако чучурът е железен, железен останал, ако е златен, златен останал.

Много голямо противоречие. Казва Христос: „Нито тържик, нито дреха.“ Христос говори за един уреден свят, че няма да носиш нито тържик, нито дреха, нито обуща, всичко е наредено. Ще бъде смешно един ученик, като иде в класа, да си носи ядене, всичките дрехи за цяла година. Ще иде сутринта и за няколко часа ще иде и пак ще се върне. Какъв тържик ще носи? Ще гледа работата в класа.

Сега да оставим, да не тълкуваме работите. Пита ме един: „Какво искаш да кажеш в миналата седмична беседа?“ Рекох: „Исках да кажа, че трябва да мислиш.“ – „Ами онзи пасаж?“ – „Да мислиш. Ако ти не мислиш... Щом не мислиш...“ – „Ама сега аз мисля.“ – „Ти – рекох – чучур имаш. Ти мислиш, но вода нямаш.“ За мене мисълта не е... Онези философи се спъват и казват, че човек да мисли. За мене силата не е в мисълта. Мисълта е един проводник, една канализация, един проводник, за да мине водата. Водата не иде от самата канализация. Мисълта е добър проводник. И вода е важно да има. Онова, което мисли, е важно, туй, което мисълта съдържа. Аз не смея да му кажа името. То е същественото, туй, което не знаете, което не сте чували. Не, мисълта не е същественото. Мисълта е чучурът. На

някои хора мисълта е сребърна, на някои хора мисълта е златна, а на някои хора мисълта е желязна. Безразлично е това. Стига да мислите. Мислите ли, че едно дете, което е въоръжено с най-добрите оръжия, като го изпратите на бойното поле, че то може да бъде някакъв гениален войник? Не. Казвате, да имаш знание. Знанието е голяма тежест. То не е за болни хора, нито за слаби хора. То е за силни хора. Виждаме такъв един именно човек като Соломона, който искал да изследва женското сърце, искал една нова философия, да открие тайните на женското сърце и затова взел триста жени. За всеки ден по една жена. Той взел триста жени и сгрешил работата. После взел и деветстотин наложници и пак сгрешил. Трябваше му хиляда.

Чудни са хората, когато разправят за някакъв морал. Разбирам морал, хубаво. Питам сега: ако сутрин като ходиш по росата и видиш една росна капка, че обърнеш погледа си към нея, ще се усмихнеш на една, на две, на сто, на двеста, каква постъпка си направил, ако им се усмихнеш, или ако не им се усмихнеш? Сега нали вие считате при две сестри, ако дойде един млад брат и се усмихне на едната сестра, а на другата не се усмихне, ще направят цял въпрос, защо се усмихнал на първата сестра, а на другата не се усмихнал. Много просто, той минал покрай едната сестра, вижда доброто желание и казва: „Не е за ядене." Като дошъл до втората, узряла хубаво, усмихнал се. Всяко нещо има своя причина. Отиваш при някой сиромах, религиозен си, знаеш, че касата му е празна. Женен е човекът. Отиваш при богатия, узрял е, усмихнеш се. Защо? Кой от вас не се усмихва на опечената баница? Като няма никаква баница, сериозен си. Съвременните религиозни, съвременните набожни хора казват: трябва да бъдеш сериозен. Там е, че [в] сериозността няма на какво да разчиташ. Нищо не е направено. Всички религиозни хора се молят друг да работи, пък те да ядат. Най-първо християнството започна с аристократизъм. Събраха се в Римската империя толкоз калугери, че трябваше закон. Толкоз калугери дигат нагоре очи към Господа. „Калугери и калугерици – казва Господ, – в света да вървите да се жените, деца да раждате. Няма какво тук да мърморите, да се изкушавате." Ти се изкушаваш от парите. Защо? Бездетен си. Ако имаш пари, значи деца имаш; нямаш пари и нямаш деца, изкушаваш се от чуждите деца. Сиромахът човек е бездетен. Казва, без деца не може. Не може, съгласен съм. Като имаш деца, ще се свърши работата. Казва една сестра: „Без мъж не мога." Казвам: Съгласен съм. Не може. Ама какъв е преводът на мъжа? Мъжът да го видиш с мустаци. Казвам: Младите с мустачки ли са? Всички възрастни са мустакати. А младите са без мустачки, отпосле стават мустакати. От какво? От зор. Сега, смехът произтича от един контраст – [от] радостта. Няма логическо последствие. Някои хора не могат да преминават от причина към последствие. Дойде изведнъж и казва: „Дай ми сто лева назаем."

Казвам: „Нямам.“ Казва: „Бързам.“ – „Не, и аз бързам, няма откъде да ги взема. Ти бързаш и аз бързам.“ – „Виж къде. Намери отнякъде.“ Казвам: „Че отде да ги намеря?“ – „Някъде не си ли турил нещо, тук-там да си ги забравил?“ – „Няма“ – казвам. – „Ти не си ли забравил из джобовете?“

Аз считам, всичките тия неща, които навождам, са красиви. То съставя нещо много красиво. Като дойде човек да мисли за сто лева, казвам: аз не искам да те пущам. Ако ти дам, ще си идеш, ще те държа цял ден, мърмориш. Казвам: като славейче пееш. Ти казваш: „Нямам пари.“ Затова се радвам, че нямаш пари. Ами ако имаш пари? Аз ще дойда, аз ще бъда славеят, аз ще ти пея. Ние като се намираме в нужда, тогава се посещаваме. Мислите ли, че онова, вашето дете, ако не беше слабо, щеше да седи при майка си? Всичките майки искат да задържат своите дъщери и своите синове. Коя майка е задържала сина си или дъщеря си досега? Докато е слаба, докато е бедна, а когато добие всичкия капитал, той си отива. Той си намерил друга майка. Вече забравил майка си. И дъщерята си намира друг баща.

Сега чета във вашите лица, казвате: „Кого ли визирате?“ Никого не визирам. Така е писано в драмата. Ще се играе нещо, не че аз присъствувам. И като присъствувам, се играе същата роля, и като не присъствувам, пак ще се играе същата роля. Ние, съвременните хора, сме дошли до едно място, дето ни трябва нещо съществено. Някой път гледаш, хлябът хубав, ядеш го, след туй усещаш, че храносмилането не става правилно. Някаква горчивина се появила в езика ти. Хубаво, преди да го ядеш, трябваше да знаеш този хляб пресен ли е или не е пресен. Например, той не е от прясно брашно. Ние, съвременните хора, се храним с много превзети неща. Казвате: „Бог е промислил в света.“ Да ви дам една антитеза. Когато човещината е отвън, Бог е отвътре, когато има човещина, Бог е отвътре; когато няма човещина, Бог е отвън. Всички съвременни хора търсят Бога отвън някъде. Какво показва? Че няма никаква човещина. Те Го търсят някъде. Къде е Той? Че човещина няма. По-малък свят от вън няма. Този свят, който виждате, е толкоз дребнав, щото че и жабите в духовния свят не може да се поберат в него. Вие се самозаблуждавате да мислите, че този свят е много голям. Вие ще намерите един микроскоп, който увеличава една микроба няколко милиона пъти и вие [я] виждате такава грамадна, а тя е толкоз дребна, че вие не можете да я видите с просто око. Този свят пред вас е увеличен. Вие казвате: „Много голям е.“ За да бъде понятен за вас, е направен така. Има по-голям свят от този свят, който вие виждате. Шопите казват, че по-голяма планина от Витоша няма.

Ако някой от вас иска да каже колко е умен, колко е добър, колко е честен, аз бих направил един опит, за да се опита колко е умен, колко е добър и

колко е честен. Да иде при някой банкер и да каже: „Тъй, като ме гледаш, колко пара може да ми дадеш назаем, без гаранти, само на дума? Трябват ми хиляда лева, може ли да ми ги дадеш? За хиляда лева оценяваш ли ме?“ Ще каже: „Не може да ти ги дам. Може да ти дам сто лева.“ Той оценява вашата интелигентност за сто лева. Значи интелигентен е братът, всичките неща са за сто лева. Питам сега аз: Със сто лева какво може да направя? Често говорят някои за воля. Волята е проводник на нещо велико. Не че с воля всичко се постига, но волята е проводник на умствените сили и колкото е проводникът по-добър, толкоз силите, които минават през този проводник, ще извършат повече работа. Колко е мъчно да научиш хората. Вземете, имаме пример на културните народи, англичани и германци не могат да се споразумеят. Те са дошли да опитат волята си, мислят, чувстват, че нещо е криво, че туй трябва да стане, този въпрос да се разреши. Аз приемам, кой ще надвие. Това не е лозунг. Това за хората. В животинското царство е така. Максимата не е ли същата? Силните всякога са управлявали. Каква философия има в това? Казват, Англия била едно време силна, управлявала. Ако сега Германия стане силна, тя ще управлява.

Какво ново ще се внесе днес в света? Защото само Бог е най-силният в света. Но Той иска днес да се внесе едно право в света. И правото ще бъде не на силния, но на любещия. Прав може да бъде само онзи, който люби. Онзи, който е готов да се жертвува за всичко в света, правото ще бъде негово. Сегашните хора живеят само за себе си. Те са силни. Тази сила е произволна и всичките нещастия, всичките болести, всичките недъзи в живота се дължат на това; всичката дисхармония, която съществува в света, всичките противоречия в душите на хората. Всеки мисли само за себе си. Когото срещнеш, като четеш във вестниците, казва, еди-кой си убил, еди-кой си откраднал, еди-кой си излъгал. Всички се събрали, тоз това направил, онзи онова направил. И само онзи, който прави присъда, той е прав. Проповедникът в църквата проповядва за престъпленията, онзи проповедник изповядва за престъпления. Съдията съди за престъпления. Всички турят ред и порядък и светът е все в безпорядък.

Мнозина от вас казват: „Колко хубаво щеше да бъде да е светът уреден.“ Защо не направите един опит да уредите вашия свят? Бог ви е дал всичките условия да направите един свят. Направете един проект. Всеки да уреди себе си, както мисли. Уредете се, че като уредите вашия свят, да бъдете в съгласие с всичките хора.

Един от древните светии на християнството, като бил в един събор, – не е бил много учен светия, – онези логически разсъждавали, доказвали дали има Господ или няма Господ, дали има душа или няма душа; той казал:

„Аз това нещо не зная. Но едно нещо зная.“ Взел един камък, че като го стиснал, от камъка потекла вода, а из камъка изтекъл огън. „Туй – казва – всякога може да направя.“ Като стисне камъка, вода излиза и огън излиза. Пък ние всички знаем, че като стиснем камъка, ни вода излиза, ни огън излиза.

Този камък кой е? От твоя ум ще излезе огън, който е потребен, а от твоето сърце трябва да излезе живата вода, да потече. Туй трябва да се учи. Новото учение е това. Някоя къща се свадили хората, огънят гори. Какво трябва? Вода трябва. Като се карат хората, огън има, водата уравновесява огъня. Някъде хората се давят – какво трябва? Огън трябва. Огън ще пуснеш, водата да не е дълбока. Някои хора не знаят да плават. Като вляза в някоя къща, виждал съм, в голямо море плават. Кораби има, но много слаб е и виждам ги, че скоро ще паднат във водата, пък не знаят да плават.

Та, съвременните противоречия, как ще ги разрешим? Такова незачитане, и между вярующите незачитане. Как може да познаеш човека? Може да познаеш човека, ако, като си пътувал в безводно място в планината три деня, жажда имаш, гори ти гърлото и ако те срещне един човек, носи една пълна стомна с вода, даде ти чаша вода. Тогава ще познаеш какво отношение има. Този човек излязъл да те посрещне, да покаже своята любов към тебе. Ако ние в света не сме готови към своите ближни да проявим своята любов... Защото когато аз отивам да посрещна един човек, да изкажа моята признателност, моята любов показва, че той ме е обичал. Оценявам неговата любов. Отивам да изразя, да изкажа оценката на любовта. Не мога да направя едно добро на един човек, който не ме е обичал. Може да направя добро на човек, който ме е обичал. Не може да направя добро на човек, който не ме е обичал, не може човек да ми направи добро, когото аз не съм обичал. Туй трябва да го вложите като максима. Не че не мога да направя добро. Дреха може да ушиете, къща може да съградите без пари и без пари дреха може да му направите, но да го приемете в къщата си и да го имате като брат или сестра, се изисква нещо повече.

Вас ви се вижда, че това е трудна работа. За да извършите най-трудната работа. Най-лесната работа, която вие мислите, жабешката работа, е много трудна работа. В туй еднообразие, като започне жабата да крякa, три, четири месеца едно и също нещо, крякa в блатото: „Ква-ква“. Казва тъй: „Кога ще изляза от това блато? Ква. Кога ще изляза от това блато? Ква.“ Кога ще излезем да се разходим из Борисовата градина? Кога ще имам направени обуща на краката? Ква. Кога ще имаме къща като тях? Пък пиано, да си посвирим? Кога ще си понамажем лицата с помада? Кога ще си побоядисаме и ние устата така?

Под думата „жаба“ какво разбирате вие? Аз считам, всичките хора, които вярват в материализма, са жаби. Който мисли, че като има пари, всичко ще разреши, свършено е вече. Духовни хора наричам тези, които като му кажат „говедо“, аз го наричам духовен човек. Казвам, „говедото“, това е духовно, а жабата е материалист. А кое е Божествено? Божествен човек е този, който ходи да освобождава жабите и говедата. Аз бих желал като си жаба, да те извадят от блатото, и на говедото да му кажат: „Доста си орал нивите.“ Ще влезеш в Божественият свят, няма да бъдеш жаба. Името „жаба“ не е лошо нещо. Жаба, доста музикална е жабата. Има някои жаби, които пеят бас. Има някои жаби, които пеят тенор. Има някои, които пеят алт, сопран. (Учителят пее басово. Имитира жабите.)

Сега някой е по-весел от вас, някой е по-сериозен. Не че сте сериозни. Някои са по-весели, понеже в човека има едно чувство. Той схваща нашироко работата. Хората, когато се смеят, считат за мухи. Мухите много се смеят, казват. Някой не му стига умът, всякога е сериозен. Минава, че има някаква дарба, пък той никаква дарба няма.

Всички вие живеете в един свят, дето сте заобиколени с толкова блага. Аз се чудя. Сам се чудя, при всичкото изобилие и богатство, което имате, и тия хора минават за сиромаси. Казват: „Много сме нещастни.“ Дойде един и казва: „Нямам нито пари, нито брат, нито сестра имам. Голям сиромах съм, нищо нямам.“ Казвам: Защо ме залъгваш? Две очи имаш. Аз ще ти дам за очите по сто хиляди за едното, да ги извадиш. Две очи имаш – двеста хиляди. Като ги извадиш, ще ти дам. Ще заложиш ушите си, и за тях ще ти дам двеста хиляди. След туй ще дойдеш, ще заложиш езика си – и за него двеста хиляди. Преспокойно ще прекараш живота си. Нали пари искаш? Аз ти гарантирам.

Казваш: „Много жесток човек си.“ Казвам: Ти не си [ли] жесток? Бог, Който ти е дал всичко, ти всеки ден Го хулиш. Това признателност ли е? Само ходиш, дърдориш, лъжеш. Казваш: „Нищо нямам.“ Как? Защо лъжеш? Бог ти е дал хубави очи, уши, дал ти е език, с който да дадеш слава на Бога, а ти ходиш и казваш, че си бедняк. Виждам, доста способен човек. Може да копаеш, градинар може да станеш, майстор за дрехи може да станеш, добър учител може да станеш, голям владика може да станеш.

„Владика“ вземам в друг смисъл. Аз вярвам във вътрешните владици. Владика на своя ум, на сърцето и на волята. Пък „поп“ какво значи? „Поп“ значи баща. Баща да бъда, да дам живот на хората. Като дам живот на хората, един проводник съм. Бащи и майки значи да скроим дрехи. Да родиш нещата, които нямат дрехи. Бащата ще даде живот на децата.

Бащата и майката трябва да се явят, да заемат тази роля, да услужат на тия души, които идват от невидимия свят.

Казвам: Всички вас са ви проповядвали, искате да идете в оня свят, в света на голямото щастие и да бъдете там щастливи. Знаете ли, че всички велики души в небето, които не знаят какво е скръб, слизат да опитат скръбта и като се върнат, се радват, че са добили красиви неща. Разправят за скърбите и страданията на Земята. В невидимия свят има кандидати да дойдат тук да страдат. Тук вие се оплаквате. Кажете ни, колко от вас искате да се освободите от вашите страдания? Тогава ще ви изпратим вас горе още сега. Който иска, ще го пратим в света на щастието. Този път, дето ще ви пратим, нито тояжка ще носите, нито дреха, нито тържик. Без тържик, без тояга, без обуща, без всичко.

Няма по-хубаво нещо в света човек да бъде благодарен. Аз по някой път дойда, някой ми вземе времето. Аз съм опитвал, дойде някой, седи при мене, разправя ми нещо, което са ми разправяли. Цял един час трябва да го слушам да ми разправя как го болял коремът. Аз го слушам, слушам, но той е пак недоволен. Казва: „Уморих се малко." Че как няма да се умори? Казвам на себе си: Аз ако съм на неговото място, и аз ще приказвам като него. Радвам се, че не съм на неговото място. Казвам: Много се радвам, че дойде днес. Не искам да бъда като тебе, но ти трябва да бъдеш като мене. Ти искаш да бъдеш като мене и можеш да бъдеш само по един начин: когато се научиш да носиш страданията, тогава ще бъдеш като мене. Ако искаш да избегнеш своите страдания, като мене никога не можеш да бъдеш. Аз ако искам да бъда като тебе, ще бъда на твоето място. Много ми е приятно, че дойде при мене да ми разправяш. Рекох, днес те боли главата. Туй главоболие произтича от това, че ти имаш една приятелка. Десет години имаш познанство с нея и преди четири деня ѝ каза една дума и от него ден те заболя главата. Казва: „Че, туй кой ти го е казал?" Кой ми е казал, остави това. От горе идват и ми разправят. Не само вие ми разправяте. Други ми разправяха кои са причините за твоето главоболие. За да не те боли главата, ще идеш да се примириш, ще се извиниш, ще възстановиш първата любов и веднага ще ти мине главоболието. И ако не ти мине, ела при мене.

Всичките болести в света се дължат на нарушение на закона на Любовта в света. Във всичките нейни разнообразни прояви. На това се дължат болестите.

Та казвам: Ние сме в света да изправим не само своите погрешки. Ние имаме погрешките на мнозина, които са дошли преди нас. В религиозно отношение как ще се поправи светът, ако ние не можем да поправим

погрешките на религиозните хора? Казвате: моите схващания. В схващането трябва да се направи една промяна. Често, аз като проповядвам, сега, казвам: „Излез навън.“ Казвам: „Слушай, на тия хора не може да предадеш истината. Те криво те разбраха.“ И досега съм изменял все методите и начините, дошъл съм до едно място, казвам: „Тъй няма да проповядваш. То не става така“ и виждам, че действително е така.

По някой път вие ме слушате и очаквате нещо ново. И новото в света не идва. Новото в света иде от една запалка. Аз може да ви запаля. Има друга опасност. Намирам се в едно противоречие. Виждам, че хората страдат и от страдания са вкочанясали. Казвам: Ако ги събудя, че се запалят, с този огън ще запалите света отвън. Няма кой да го гаси. Сегашното положение е по-добро. За бъдеще, ако дойде един ден за огън, ще запалим. Ако трябва да гори светът, ще гори. Трябва ли да горите сега или не?

Ето тайната в живота: да повярваш в онзи свещен огън. Една душа, която знае как да употреби огъня за себе си, за своя ум, за своето сърце, за своето тяло, пък и за своите ближни. Но има друга опасност. Не трябва да палиш същества, които не са готови. Ще палиш само предмети, които са свещени, които трябва да горят. После, всеки един от вас ще носи едно шишенце със свещена вода и като дойде един предмет, като го запалиш, ще го поръсиш с него отгоре, че този предмет, като гори, да не изгаря, на пепел да не става. Сега за всинца ви нямам шишенца. Когото запаля, ще му дам едно шишенце, ще капна няколко капки, на пепел да не става, да не изгорите. Другите, които запалите, и тях ще поръсите.

Сега от вас някои ще кажете: „Какво мнение трябва да имаме за себе си, за децата си?“, че така мислят владиците и поповете. Всеки владика мисли, че всичко може да направи, патриархът мисли, че всичко може да направи. Всички от вас мислите, че всичко можете да направите. Веднъж при мене беше дошъл един свещеник и казва: „Нали аз съм свещеник.“ Рекох: Кой те е опопил? Кой те е ръкоположил тебе? Тебе те ръкоположиха хората – хората, които нямаха свещения огън; ти си поп от студените попове. При мене ако дойдеш, черната килимявка и черното расо ще махнеш. Ще махнеш и обущата си, ще се измиеш, три пъти ще те потопя във водата, ще туриш бяла килимявка, ще ти туря бяло расо, с бял пламък ще бъдеш. Казва: „На поп така говори ли се?“ Казвам: Кажи ми тогава как се говори? Казва: „Свещена е моята длъжност.“ Казвам: Вие защо погребвате умрелите, защо ходите да им пеете? Вие погребвате умрелите и като идете, ги опявате. Като идат при Господа, никакво ново дело да не завеждат, затова ги опявате.

Онези, които отиват в оня свят, те носят онова, което става в този свят. Има

два начина: след като умре един от Земята, който не е разбрал закона, намира се един кандидат от невидимия свят, да дойде да го намести, за да изпълни волята Божия. Той отива в оня свят, та го турят на това място, на мястото на светия човек. Сега мнозина съм слушал, искат да се оплачат на Господа, ще идат да се оплачат на Господа колко са страдали на Земята, мислят, че е много свещено. Аз ако ида при Господа, ще му се оплача и ще кажа: „Господи, не изпълних Твоята воля както трябва, много малко страдах. Поодраскаха ми дрехата, искам да изпълня волята Божия, че както и да ме дращят, да не изгубя равновесие.“ Ние при малкото драскане кипнем.

„Нито тържик, нито тояга.“ Има време, когато човек може да види Бога само в хората. Може да видиш Бога в очите на човека. Може да видиш Бога в усмивката на човека. Има усмивка, която е свойствена само на Бога, толкоз блага. Като погледне, като гледа, че ти като не разбираш, казва: „Дайте му всичкото.“ Той се усмихне и каквато и погрешка и да правиш, Той е спокоен. Детето криви, прави погрешки, но Господ вижда, че от него човек ще стане. Някой път някое дете кряска, плаче, но Господ вижда, че един ден оратор ще стане, ще развива своята реч. Някой обича да се сърди, да вае, но един ден ще стане скулптор, хубави работи ще извайва.

Има една добра страна в живота, която всички трябва да схванете. Всичко онова, което виждате в природата, то е езикът на Бога. Бог ви говори. Безброй същества има, които се проявяват, не само вашето съзнание, не е само вашето съзнание, което се проявява. Но съзнанието на тревите се проявява, съзнанието на растенията се проявява, съзнанието на въздуха се проявява, на светлината, на камъните, на всичко туй. Минаваш някъде, проявява се тяхното съзнание. Ако искате, може да направите един опит, да видите какво нещо е съзнанието. Идете на някое планинско място, дето има увиснали канари и стойте една седмица – ще започне във вас да има борба, ще искаш с тия камъни да се уравниш с тях. Започва да ти става тежко, ще искаш да бягаш, ти [ще] дойдеш да се нивелираш с тяхното съзнание, [и ще ти] станат тия камъни приятни. В тия камъни има нещо хубаво. Казвам: Ти много се тревожиш; щом се нивелираш с тяхното съзнание, между моето съзнание и съзнанието на камъните, тяхното спокойствие минава, мен ми е приятно. Безпокойствието на тях им е приятно. Такава обмяна може да стане между растенията и между животните, между водата. Ние приемаме водата, за да се обмени нашето съзнание. Ние дишаме, за да се обмени нашето съзнание. Ние приемаме светлината, за да се обмени нашето съзнание. Светлината ще влезе във връзка с нашето съзнание. Обменя се съзнанието на светлината и нашето съзнание. В тая вътрешна обмяна на съзнанието на светлината е животът.

Та казвам: Всичката обмяна, която имам в природата, трябва да бъде пълна, за да може Божественият живот да мине и да премине в нашия ум, в нашето сърце и по този начин нашият ум ще се въздигне нагоре. Това е пътят. Така трябва да се говори на хората. Казваш: „Дотегна ми да пия вода.“ Ти се нуждаеш от повече вода. Ти се нуждаеш от повече въздух. Ти се нуждаеш от повече светлина.

Та казвам: Правилна обмяна с въздуха. Като приемеш въздуха, да го обикнеш, да чувствуваш, че той е жив. [Кажи:] „Кажи ми онова, което Господ ти е казал на тебе.“ Като пиеш вода: „Кажи ми онова, което Господ ти е казал.“ Като вземеш хляб, кажи: „Като влезеш в мене, кажи ми онова, което Господ е вложил в тебе. Учи ме на това.“ [За] туй трябва да се молим – да бъдем научени от светлината, от въздуха, от топлината и да задържим Божественото Слово, което влиза в нас.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

41-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.VII.1940 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1940_07_23 Правила на Любовта
извънредна беседа

ПРАВИЛА НА ЛЮБОВТА

Казано е в Писанието: „Любовта никога не отпада, никога не се изменя". Слушате някой да казва, че обича или е обикнал някого. Той мисли, че обича този човек от момента, когато го е срещнал. Щом мисли така, неговата любов е временна, преходна. Тази любов наричаме „любов на еднодневката". Докато живее в любовта на еднодневката, човек всякога ще изпада в комични, драматични и трагични положения. За пример, като каже на някого, че го обича, възлюбеният му ще обикне друг. Щом забележи това нещо, той започва да ревнува. Ето едно комично и драматично положение. Любовта никога не ревнува, никога не търси своето право. Който истински обича, той никога не съжалява, че обича, а не отговарят на любовта му.

Съвременните хора се обичат едни други, въпреки това се мъчат. – Защо? – Съмняват се в Любовта. И който обича, и когото обичат, и двамата се съмняват. Щом дойде съмнението, с него заедно идва и мъчението. Съмнението показва, че любовта не е чиста, има нещо користно в нея. Който обича безкористно, никога не се съмнява. Той е доволен от факта, че обича. Щом обича, той е богат, доволен от всичко. Чистата, безкористна любов подразбира любов към всички. Като обичаш едного, в неговото лице ти обичаш всички. Ако твоята любов събужда любов и в другите хора, радвай се, че си станал причина за проява на Любовта. Любовта любов събужда. Невъзможно е да обичаш някого и той да не ти отговори. Могат да минат десетки и стотици години, но един ден той ще ти благодари за Любовта, която си имал към него. Любовта е единствената сила, която никога не губи. Ако някой не обръща внимание на вашата любов, това нищо не значи. Ще дойде ден, когато той ще прецени това, което сте му дали, и на любовта ви ще отговори с любов. Той ще плати с лихва за това, което е получил от вас. Да мисли човек, че като люби, губи нещо, той е в голямо заблуждение. Човек може да губи навсякъде и във всичко, но не и в Любовта.

И тъй, щом обичаш едного, ще обичаш всички. Това е мярката в Любовта. Когато се грееш на огъня, едновременно с тебе могат да се греят много хора. Трябва ли да ревнуваш огъня, да искаш само ти да се топлиш на него? Ревността на човека има смисъл дотолкова, доколкото, като се стреми да обича, той може да послужи като подтик на другите хора и те да обичат като него. Ако обичаш някого, не изисквай от него да обича само тебе. Каже ли някой, че само тебе обича, знай, че той лъже и себе си, и

тебе. Защо бащата да не обича и друга дъщеря като своята? Защо майката да не обича и друг син като своя? Щом не можеш да обичаш повече от един човек, това показва, че си още в първата степен на любовта. Значи любовта е на степени.

Коя е причината, че обичате някого? Все има някаква външна или вътрешна причина, поради която обичате някого или някакъв предмет. За пример, ти обичаш слънцето заради светлината, която дава. Ти обичаш диаманта заради способността му да пречупва силно слънчевите лъчи. Всяко нещо, което обичате, крие в себе си някакво Божествено качество. Само Божественото се обича и цени. Където и да го видите – в камъните, в растенията, в животните, в хората, вие го оценявате и обичате. Днес всички хора се оплакват, че са загубили любовта си. Какво трябва да правят, за да не я губят? Искате ли да не губите любовта си, не престъпвайте нейната свещена ограда. Ако застанеш до тази ограда по-близо, отколкото трябва, ще изгориш; ако се отдалечиш повече, отколкото трябва, ще замръзнеш. Не търсете вън от вас виновници за изгарянето или за замръзването си. Щом ви е много горещо, отдалечете се малко. Ако ви е много студено, приближете се. Благодарете, че имате огън, да се топлите на него. Благодарете на дърветата, които се жертват за вас.

Задачата на всеки човек е да прояви любовта си, да работи в това направление, да бъде до най-високата степен на Любовта. Жената трябва да обича и жената, и мъжа като себе си. И мъжът трябва да обича и мъжа, и жената като себе си. Любовта на жената носи мекота и топлина, а любовта на мъжа носи светлина. Топлината и светлината, съединени в едно, раждат силата. Като съедини топлината на сърцето си със светлината на ума си, човек става силен и красив. Така трябва да обича всеки човек. Някой казва, че не може да обича. Това не е вярно. – Защо? – Защото да обичаш, това значи да ядеш. Може ли човек да не яде? Не може. Следователно, както човек не може без ядене, така не може да живее и без обич. Ето защо, когато някой казва, че не може да обича, това означава, че не може да обича като Бога. Това вече е друг въпрос. Кой колкото може да възприеме от Любовта, толкова ще предаде. Комарът ще приеме Любовта като комар и ще я предаде като комар; мухата ще приеме Любовта като муха и ще я предаде като муха; човек ще приеме Любовта като човек и ще я предаде като човек. Който не разбира Любовта, казва, че умира от любов и за любов. Каква любов е тази, която уморява човека? Христос се пожертва за човечеството от Любов, но не умря, а възкръсна. Значи в Любовта няма смърт. Любовта възкресява хората, а не ги умъртвява. За да имате ясна представа за Любовта, не гледайте през дупчиците ѝ. Гледайте през прозорците и вратите ѝ, да я видите в нейната пълнота. Учете се от ония, които се обичат безкористно, за да се учат някога и от вас.

Много книги са писали хората за своята любов, но все още не са я разбрали. Много комедии, драми и трагедии са писани върху любовта, но и до днес още хората не са я приложили, както трябва. Хората се нуждаят от нови комедии, драми и трагедии, в които да не се осмива героят, но да се осмиват кривите прояви в него; да не страда Божественото в героя, но човешкото; да не умира доброто, но злото. Това значи нова комедия, нова драма и нова трагедия.

Казано е, че Любовта не търси своето право, но същевременно тя никога не го губи. Любовта е капитал, който никога не се губи. Всеки, който мисли, че се е излъгал в любовта си, в края на краищата ще получи вложения си капитал с лихвите заедно. Както животът се освобождава от огъня и се връща към своя източник, така и капиталите, вложени в Любовта, никога не се губят. Те се връщат към своя източник.

Често се говори за великата Божия Любов, но всички не я разбирате. Докато я разберете, дръжте старата си любов. Стремете се към новата любов, но не се отказвайте от старата. Новата любов е дъщерята, а старата – майката. Старата любов изгаря, а новата възкресява. По какво познавате, че някой човек е изгорял? Външно той има изглед на уплашен човек. Каквото да му говорите за Любовта, той не вярва, изгубил е вярата си. За да не губите вяра в Любовта, избягвайте онази неестествена любов, която изгаря човека. Натъкнете ли се на тази любов, гледайте на нея тъй, както актьорите представят на сцената скръбта, без да скърбят. Те умират на сцената, но пак остават живи. Какво придобиват от сцената? Учат се. Следователно бъдете и вие актьори в своя живот: скърбете, без да се разрушавате; любете, без да изгаряте; радвайте се, без да се забравяте в радостта. Знайте, че всичко е временно. Обаче, щом сте дошли на земята да се учите, ползвайте се еднакво от преходните и от непреходните неща. Не се привързвайте към преходните неща, за да не страдате. Защо трябва да се привързвате към виното, което всеки момент може да ферментира? Трябва ли да се стремите към любовта на хората, която изгаря всичко, каквото срещне на пътя си?

Като на ученици, които търсите великата Любов, казвам: Търсете Любовта през деня, на слънчевата светлина, за да не прелеете, когато я сипвате в шишето си. Не разливайте Любовта си по кални, нечисти места.

Беседа от Учителя, държана на връх Мусала, на 23 юли 1940 г.

1940_07_23 Божествен и човешки свят
извънредна беседа

БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ СВЯТ

Размишление

Две начала, два принципа съществуват в човека: човешки и Божествен. Когато човешкият принцип е отвън, а Божественият – отвътре, вие виждате истинския човек. Когато Божественият принцип е отвън, а човешкият – отвътре, вие се натъквате на големи противоречия. Човешкото, било в самия човек или в ближните му, се проявява по един и същ начин, вследствие на което неизбежно поставя всекиго в противоречия. Като се натъква на противоречия, най-после човек казва: „Не трябва да се живее за доброто, нито за благото на своя ближен. Всеки човек трябва да живее за себе си“. Започне ли човек да живее само за себе си, страданията неизбежно го следват. Мнозина мислят изключително за себе си и въпреки това искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. При това положение не само че не могат да бъдат щастливи, но ще минат през големи страдания. – Защо? – Защото щастието се обуславя от Божествения принцип в света, т.е. от закона на Цялото. Невъзможно е човек да прилага закона на Цялото към една малка част и да бъде щастлив. Може ли човек да тръгне сам за планината и да носи със себе си всичко, което му е нужно за планинските условия? Иска ли да отиде поне за няколко дни на планината, той трябва да се присъедини към някоя група. Когато хората отиват групово на планината, всеки носи по нещо със себе си и по този начин задоволява нуждите си. Колко може да носи един човек? Ето защо, ние идваме до закона за Цялото и за неговите части, според който всеки човек има право да живее за себе си, ако едновременно живее и за Цялото, т.е. за колективното съзнание. Като не разбират приложението на двата велики закона в света – законът за Цялото и законът за частите, хората изпадат в заблуждения и започват да мислят, че могат да оправят света. Оправянето на света е работа на Бога. Работата на човека е да оправи своя малък свят. Как ще го оправи? Чрез страданията. Като страда, човек се изправя. Той се е объркал толкова много в себе си, че за да се разплете, трябва да мине през страдания. Ще кажете, че Бог ще премисли за изправянето на човешкия живот. Вярно е, че Бог ще премисли и мисли за всички, но и човек сам трябва да направи нещо за себе си. Какво ще придобие гладният, ако му кажете, че други ще премислят за него? В дадения момент той е гладен, не може да чака. Първо, той ще помисли за себе си, а после ще очаква да му дойде хляб отвън.

Бог е премислил вече за човека, дал му е всичко в изобилие: светлина, въздух, вода, храна. От него се иска само будност, да не пропуска времето

за получаване на тия блага. Същевременно човек трябва да бъде здрав, да се ползва от благата, които разумната природа му дава. Някой се страхува да не му вземат хляба, да не остане гладен. Той не познава закона. Никой не може да отнеме хляба на човека. Отнеме ли го някой, десетократно ще му го дадат. – „Възможно ли е това?“ – Ако не вярвате, можете да го проверите. Ако този закон е човешки, ще го опитате и после ще повярвате. Ако е Божествен, първо ще повярвате, а после ще го опитате. Човешките работи първо се опитват, а за Божествените работи първо идва вярата, а после опитът. На същото основание казвам: За да обичате един човек, първо трябва да го познавате. За Бога е точно обратно: първо трябва да Го обичате. Щом обичате Бога, вие непременно ще Го познавате. Мнозина не познават Бога, защото искат първо да получат от Него блага, добри условия и след това да Го обичат. Това е човешко разбиране. Първо ще обичате Бога, а после ще Го познавате, после ще получите Неговото благословение.

Следователно, когато Бог иска да застави хората да Го познаят, дава им страдания. Като не знаят това, те се натъкват на противоречия и страдания и се питат защо става така. Страданието не е нищо друго, освен грънчарство, в което човек мачка калта, да направи красиви грънци. Като мачка калта, той непременно ще се изцапа, но в края на краищата ще извае хубави, съвършени форми. Като ги извае, той ги слага в пещта да се опекат, да станат здрави. Без печене грънците не издържат на условията. Всяка форма трябва да мине през ваене, през огън, за да се кали, да издържа на условията на живота. Без страдания човек остава суров материал, какъвто е глината, от която правят грънци. Дойдат ли страдания, суровият материал, от който човек е направен, започва постепенно да се формува, да се пече на огъня, докато се кали. – Докога ще страдам? – Докато се усъвършенстваш, докато скръбта ти се превърне на радост. Миналите страдания са се превърнали вече в радост. Днешните страдания пък носят бъдещи радости. Сега, като сте се качили на върха, вие имате слънце, но и вятърът ви придружава, иска да каже нещо. Слънцето се провира и през най-малките дупки на хоризонта, иска да ви види, да ви даде нещо от себе си. – Защо? – Защото ви обича. Не правите ли същото и вие? Когато обичате някого, вие го търсите навсякъде, искате да го видите, да му услужите нещо. Ако не обичате някого, вие съзнателно го избягвате, не искате да го видите. Какво ви казва вятърът? Вятърът ви казва, че трябва да бъдете справедливи, да излезете от материалния живот и да влезете в духовния, т.е. в живота на свободата. С други думи казано: жабата трябва да излезе от блатото, от материалния живот, и да влезе в живота на вола, т.е. свободния живот. Щом се освободи от веригите на човека, волът отива в гората, свободно да пасе трева и да пие вода. За да пасе свободно трева, волът трябва да е орал на нивата.

Следователно, който не е страдал, няма право да се радва. Да страдаш, това значи да ореш на нивата. Да се радваш, това значи да пасеш свободно в гората. За да се радва, т.е. да пасе свободно в гората, преди всичко човек трябва да е орал на нивата си, т.е. да е страдал. Днес целият свят страда, разорава почвата, върху която ще сее семената на великите блага на живота. Мъглите, които се движат пред нас, които покриват върховете, представляват кармата на Европа. Докато съзнанието на съвременните хора не се пробуди и в тях не се яви желание да изпълняват волята Божия, кармата им не може да се разреши. Докато не дойдат до съзнание да разберат, че Бог е вътре в тях, а не отвън, те няма да се освободят от страдания. Външният свят е човешкият, или тъй нареченият „малкият", а вътрешният е светът на Любовта, или големият свят. Когато безлюбието влезе в човека, Бог излиза навън, където работи по специален начин. Щом Бог излезе вън от човека, страданията влизат в него и той започва да се мъчи и страда. Когато учителят е вън от класа, това подразбира, че и учениците са вън, разпръснати на различни места. Той се мъчи да ги събере на едно място. Събере ли ги в клас, влезе ли между тях, той започва да работи по друг начин. Ето защо, когато е вън от човека, Бог работи по един начин – чрез изпитания и страдания. Влезе ли в човека, Той работи по друг начин.

Като сте дошли на Мусала, задачата ви е да се свържете с всички добри хора, които желаят подобрението на човечеството. После трябва да се свържете с всички същества от духовния и от Божествения свят, които работят за повдигане на човечеството. Като се свържете с добрите хора на физическия свят, с разумните и възвишени същества от духовния и от Божествения свят, вие ще започнете да мислите и да работите като тях. По този начин ще станете проводници на Божиите блага. Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята – физически, духовен и Божествен, той става маг. Достатъчно е да удари с пръчицата си, за да постигне всичко, каквото желае. Както мъглите се движат постепенно и разкриват хоризонта, така и магът отваря и затваря тайните врати на природата.

Какво представляват мъглите в човешкия живот? Те не са нищо друго, освен противоречия. Щом слънцето изгрее, мъглите се разпръсват. Щом Бог живее в човека, противоречията изчезват. Щом изчезнат противоречията, хората лесно се примиряват. Излезе ли Бог вън от човека, противоречията веднага го нападат. Докато има противоречия, никакво примирение между хората не може да стане. Докато житото е в хамбара, то не дава плодове. Посади ли се в земята, то дава изобилно плод. И тъй, за да даде плод, човек трябва да вложи своите дарби и способности в работа,

в движение. Където има динамика, там се очаква успех. Щом нещата са в статическо положение, никакъв успех не може да се очаква. Ще кажете, че трябва да бъдете добри, да се обичате и т.н. Това са статически положения в живота. Не е въпрос да бъдете добри и да се обичате, но проявете доброто и обичта в себе си. Всички хора могат да бъдат добри и да се обичат, а не само някои. Както безброй росни капки, събрани на едно място и огрени от слънцето, образуват красива картина, така хиляди и милиони добри и любещи души образуват основата на величествената сграда на Любовта. Какво ще стане с лошите хора? И те са на мястото си. Лошите хора са енергични. Те заместват воловете. Те разорават нивите, за да могат добрите хора да ги посеят. Както волът оре нивите на физическото поле, така и злото оре нивите в духовния свят.

Като ученици, вие трябва да се стремите към онзи живот, в който картините са живи, а не мъртви, на хартия нарисувани. Можете ли да се греете на огън, нарисуван на хартия? Грейте се на истинския огън, който топли. Някои цитират думите на Писанието, че Христос се пожертвал за човечеството. Ако само цитирате тези думи, без да се преобразите, без да стане преврат във вас, те са огън, нарисуван на хартия. Тези думи трябва да оживеят за вас, да ви нажежат, от въглен да ви превърнат в диамант.

Днешният ден е начало на нещо ново, предисловие на нова епоха. Да се качва човек по високи върхове, това значи да се обменя със силите на природата. Както човек отива на гостилница да се нахрани физически, така той се качва по планините да се нахрани духовно. Освен физически, човек се обменя с енергиите на планината и духовно. Колкото по-духовен е той, колкото по-будно е съзнанието му, толкова и обмяната между него и природата е по-правилна. Както човек се свързва с природата, за да се обнови, така той трябва да се свърже и със съзнанията на възвишените същества, да се поучава от тях. Щом дойде до положение да създаде правилна връзка с възвишените същества, човек знае как да се отнася и с по-долностоящите същества от него. За такъв човек се казва, че е готов да направи път и на мравката.

Мислете върху основната идея, казана днес – за човешкия и Божествения свят. Говорите ли за противоречия, търсете ги в малкия свят, където се проявява човешкото. Каквито противоречия и да имате, знайте, че в бъдеще те ще се допълнят и ще образуват едно цяло. Има ли някакво противоречие между точките на една и съща окръжност? Привидно съществува някакво противоречие. – Защо? – Защото едни от тях вървят нагоре, а други – надолу. Всъщност и едните, и другите образуват едно цяло. Всички точки на окръжността са в хармония помежду си. Както точките на окръжността имат еднакво външно и вътрешно отношение към

нея, така също и човек трябва да има еднакво отношение към външния и вътрешния свят в себе си, т.е. към малкия и големия свят. Обичайте Бога вън от вас и вътре във вас, за да Го познаете.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на връх Мусала, 23 юли 1940 г.

1940_07_24 Частите и цялото
лекция пред общия окултен клас

ЧАСТИТЕ И ЦЯЛОТО

Сряда, 5 ч сутринта
(Времето тихо и топло. Цялото небе чисто, синьо, без никакви облаци. При моста между Чамкория и Мусала, на връщане от Мусала и след нощуване при моста.)

Човек е свободен да мисли каквото иска, но не е свободен да върши каквото иска. Щом направи това, което иска, налага му се това, което не иска. Някой казва: „Аз съм свободен." Какво сме свободни! Ти отсичаш едно дърво и мислиш, че си свободен. Не сме свободни да го отсечем. Ний си позволяваме да правим това, което не е позволено. Сухи дърва имаме право да ги изгорим, но не сурови. Единствените хора, които не могат да прокопсат, са дървосекачите, въглищарите и рибарите. Кой рибар, който е ходил да лови риба, е прокопсал? После, кой воденичар, който е млял жито, е прокопсал? Трябва да се пазим от воденичарството, после от отсичане на дървета, от производство и продажба на дървени въглища, после от кръчмарство – продаване на вино.

Аз наричам „свободен човек" следния: като те калят, да не могат да те окалят. Човек, като го калят, като не вика и не изгубва равновесие, калта се чисти и той се измива. Като те горят, да не могат да те изгорят. Вие всички сте в борба с вашите стари навици, със старите си мисли, със старите желания и постъпки. С тях се бори човек. Най-първо детето, като дойде, опитва се да стане и най-сетне побеждава. И като остарее, човек пак иска да стане, стане и залитне – значи изгубва свободата си. Човек, когато залита в истинско отношение – както и да е, но в умствено отношение когато започваш да залиташ, тогава е по-опасно.

Достатъчно е да се намериш между стотина души болни хора, за да помислиш, че си болен. Един ти разправя за бъбреците, друг ти разправя за дробовете си, за стомаха си, за краката си и прочее. И ти почваш да чувстваш, че носиш тези болки.

И ние по някой път носим болките на цялото човечество: влизаш в това трептение и носиш болките. И доброто, и злото се предават. Те са еднакво силни. Не смесвайте злото и греха. Доброто и злото са силни. Злото се подкупва. То само зло не прави, но се подкупва за греха. А пък доброто не се подкупва. То казва: „Не!" Та, много работи в света вървят с подкуп. Грехът е подкуп.

Дето казвате някой път: „Любов имам“, дето се влюбвате, това не е никаква любов. Никаква любов няма там. Това е една румънска каша, мамалига, за която човек казва, че умира и после вижда, че нищо е нямало там. Тогава как ще примирите човешката любов и Божествената любов? Ти обичаш баща си и майка си и ако ги обичаш повече от Бога, тогава каква е любовта? Писанието казва: „Ако ги обичаш толкоз, колкото обичаш Бога, тогава е на мястото.“ Всъщност трябва да обичаш Бога повече от всичко. Ако обичаш баща си и майка си, които много малко са направили за тебе и ако обичаш тези, които нищо не са направили за тебе, ако ги обичаш повече, отколкото Онзи, Който всичко е направил за тебе, там е всичкото ви заблуждение. Значи не обичаш Онзи, Който всичко е направил за тебе, а пък обичаш този, който много малко е направил за тебе.

Та, всичкото нещастие седи в това, че ние претърпяваме последствията на онова, което сме направили. Всякога, когато обикнеш света повече от Бога, то ще се върне върху тебе. Понеже си обикнал Господа по-малко, то и синовете ти ще те обичат по-малко. Синът обича жена си повече, отколкото баща си и майка си. Какво е направила тази кокона? Но после и с този син, и с жена му ще стане така. Хубави са тези кокони. Но какво ще допринесе една кукличка? Ще отвлича вниманието. Жена ти е кокона, а пък мъжа можем да наречем коконче.

Това са задачи на цялото човечество. Ние разрешаваме една задача, която е обща, не е индивидуална. И във всички служби, и във войската, все наказват човека за непослушание, за липса на любов. Войникът се наказва за непослушание. Но непослушанието произтича от това, че началникът изисква повече любов, готовност за всички жертви, а пък само любовта може да направи да се жертвуваш. Човек може да се жертвува от страх, но това не е истинската жертва.

Човек ще се учи да не прави грешката на Иакова Всеки човек си има един възлюблен син Иосиф в себе си. Баща му го обича повече, не го праща на работа и седи при баща си. Но той е, който страда. Него го пращат в Египет, седи в затвора, после жените го изкушават, доста трудни задачи има да разрешава. Светът те изкушава. Светът е една много префинена жена. Славата на света е жена, префинена жена. Като я погледнеш, влюбиш се, запали ти се сърцето и казваш: „О, да си поживеем със света.“ Казано е в Писанието: „Понеже възлюбиха славата човеческа повече, отколкото Славата Божия“. У мнозина е това.

Всеки в света казва: „Аз съм свободен.“ А пък това не е вярно. Не са само хората свободни, но и всяко растение е свободно и ти не трябва да

нарушаваш свободата им. Всяка трева е свободна. Ти нямаш право да си туриш крака върху цветята. Водата, камъните са свободни. Ти вървиш и мислиш, че си свободен да правиш каквото искаш. Там е заблуждението. Един камък се търкаля отгоре и те блъсне. И той е отговорен. Държат го отговорен. Той трябваше да се извини. Той ще се извини, че условията били такива, та се търкулнал, но не го извиняват. Той не трябваше да се търкаля, трябваше да се задържи горе малко.

Аз казах снощи на съществата поливачи: „Ако обичате, отложете поливането си. Ние, ако знаехме, щяхме да седим в хижата, но понеже мислихме, че ще отложите, слязохме. Ако можете, отложете поливането си тази вечер. Тая вечер да не ни поливате. Че имате право да поливате, имате. Но ние излязохме от хижата.“ И те се отказаха да поливат. Те казаха: „Ние ще ги накараме да направят една палатка.“ Аз щях да остана в палатката, но вие щяхте да бъдете мокри. Аз им казах: „Ако ще мокрите, и мене намокрете.“

Любовта към Бога ражда всичко. Има едно подчинение от любов. Човек трябва да се подчинява от любов. Това е свободата. Там е истинската свобода: от любов да направиш нещо. Всичко можеш да направиш, но като го направиш от любов, свободен си; ако не го направиш от любов, не си свободен. Аз съм забелязал, че някой се чувствува по-свободен, а пък друг не се чувствува свободен. А пък свободата зависи от човешката мисъл. Някой е свободен – може да носи вода и отива за вода. А някой не е свободен – не може да носи вода. Когато умния турят на работа, ще я извърши добре. А пък ако глупавия турят на работа, ще направи доста пакости.

За в бъдеще, за да проявите любовта си, ще ви пратят при бедните. Защо? За да не се изкушаваш. Бедният няма нищо. Ти ще му занесеш някои неща. Защото, ако отидеш при богатия, той има всичко. Какво ли няма той! Та, богатите всеки обича. А пък сиромасите малцина ги обичат.

Например младите моми обичат здрави момци. Младите момци са благодат, а пък болните са сиромаси. И младите момци обичат богатите моми, т.е. здравите моми. Болната мома колцина ще се намерят да я обичат? Сиромасите всеки ги отминава, не ги поглежда. А пък богатият има автомобили, коне, пари, жена му е добра, той е умен и благороден. Така мислят хората за богатите. А пък за сиромаха казват, че е глупав, че не могъл да си уреди живота. Знаете ли колко е мъчно да се справим с тия мъчнотии?

Как ще помогнеш на богаташа? Един пример. Ти пътуваш пешком,

сиромах си. Богатият ходи с автомобил. Автомобилът се обръща и той получава удар по главата си. Аз отивам и му превързвам главата и му казвам: „Няма нищо, стават такива катастрофи." А аз, понеже пътувам пеш, не стават с мен такива работи. И ти като пътуваш пеш, няма да ти се наранява главата.

(Учителят се обърна към една сестра и каза Вчера искаше на кон да слезеш. Казах ѝ, без кон може да слезе. Тя се качи от хижата до върха Мусала без кон, а пък надолу да иска кон, това е заблуждение. Човек сам се заблуждава. Казах ѝ: „Без кон можеш да слезеш. С кон надолу е много опасно да се върви. Може да се спъне конят и да паднеш и ти заедно с него."

Сега забелязвам във всички хора: като се съберат някъде, всеки гледа да вземе най-хубавото място. Например, като дойде някой при огъня, веднага взема най-хубавото място. Втори дойде и гледа, недоволен е, че първото място е заето, взема второто място. Дойде трети, и той е недоволен, и т.н. А сега да се постъпи по обратния път: като дойдеш до огъня, вземи най-лошото място, та последният като дойде, да вземе най-хубавото място. Значи обратният ред на нещата е сравнение с днешния век. А пък това е един процес вътрешен.

Когато пътувах, приятелите все хванат някой автомобил. Аз, когато пътувам, никога не турям в ума си, че ще се возя. И като тръгна пеш, мене ми е приятно.

Някой ученик не си учи уроците, които се предават, и си казва: „Учителят ни е добър и ще се случи да пита лесен въпрос." А пък то се случва учителят задава по-мъчен въпрос и ученикът си казва: „Много е дребнав учителят ни." А пък то не е така.

Като държиш матура, да знаеш всичко, че да не могат да те скъсат. Има един пример на апостол Петра, един хубав пример. Някой път ние имаме една голяма самоувереност. Христос казва на учениците Си: „Всички тази вечер ще Ме напуснете." – „И всички да Те напуснат, аз съм онзи, който Те обичам и никога не се отричам от Тебе." Христос му каза: „Три пъти ще се отречеш тази нощ". И той се отрече и то за една малка работа. И като се отрече, почна да мисли, плака и каза: „Какъв слаб човек съм бил, човек без характер. Мен ми казаха тази слабост и аз не исках да се призная." Когато ние не сме на изпитание, мислим, че сме силни, но когато дойдат изпитанията, характерът на човека там се проявява.

За сега има една обща карма и носи вече последствията си. Носим и

общите добродетели, и общите недъзи. Друг някой направил погрешка и на тебе ти се дава да я изплатиш. И доброто се дава така. Не разрешаваме вече една индивидуална карма, а общочовешка карма. Някой пита: „Какви грехове съм направил?“ Не, участваш в общото добро и в общото зло. Някой път не си направил добро и ти идва доброто. Някой път не си направил зло, а пък ти идва зло. Христа защо трябваше да Го накажат? За общата карма. Цяла една нощ един цял полк римски войници се гавриха с Него, туряха Му венци и мантия и Му се покланяха, удряха Му плесници, плюеха Го. Това считам за най-голямото геройство. Онова страдание на кръста беше физическо, но Христос прекара тази нощ между римските войници в онова умствено изпитание и Той беше спокоен, доволен, силен всичко да понесе. На кръста беше мъчен физически. Та, най-първо, Той имаше сила да се избави, когато Го хванаха, но Той не си употреби силата. После, имаше сила да се освободи от гаврата и пак не си употреби силата. И после, на кръста, имаше силата да се освободи – и там не се освободи. Та, Той претърпя три несрети: и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение. Това показва силата на характера: да издържи на всички изпитания.

От Римската империя нищо не остана, а пък от Онзи, Когото биха, с Когото се гавреха, от Него остана нещо. И кръстът, на който Го разпнаха, и той се въздигна и стана по-знаменит от цялата Римска империя. Кой днес не носи кръстче? И колко души носят на гърдите си кръст за храброст. И вземат Христа за пример. Във време на Римската империя считаха кръста за най-позорно нещо, а пък днес го считат за емблема на доблест, храброст и благородство.

Та, в ума ви ще остане следната идея: когато страдате, вий нямате ясна представа, че Невидимият свят – онези, които са дошли до съвършенство, те гледат как ще издържите изпита си и всички желаят да го издържите. Та, когато издържите изпита си, на тях е приятно, а когато се колебаете, на тях не е приятно и казват: „Този загазил.“

Изпити има още. Изпитите не са завършени. Вий мислите, че в този живот ще завършите всички изпити. В следующия живот ще ви се дадат условия да правите добрини. Тогаз ще се види как ще направите това. В този живот изпитвате всички несгоди, а в следующия живот ще имате условия да правите добрини. В този живот кармата е негативна, а пък в следующия живот ще бъде положителна.

Аз правя следното сравнение: вчерашният ден е сегашното, а пък бъдещето е днешният ден. (Вчерашният ден беше облачен, а днес имаме чисто синьо небе без никакви облаци и изобилно слънце, времето тихо и

топло.) Днешният ден ще бъде хубав. Всичко ще имате. Ако снощи бяхме останали в хижата, какво щяхме да имаме? Това е човешкото. Човешкото е, когато казват: „Все човек трябва да е послушен малко." Ний спечелихме, понеже, ако бяхме останали в хижата, щяхме да платим по 50 лева, а пък тук спахме без пари. После, огън не щяхме да имаме, а пък тук имаме хубав огън. После, и сладко спахме тук. Имаше едно малко неудобство: имаше малки комарчета. Те казваха: „На услугите сме ви, добре дошли, но ще платите нещо от ръката си." Като дойде, комарът казва: „Колко ти е хубав носът, да взема нещо за спомен от него. Колко ти е хубаво ухото, колко ти е хубава устата." И дето кацне, все иска за спомен нещо. Аз така разглеждам нещата.

Сега, каквото е останало у всички, общо ще го изядем – и който има, и който няма. Никой да не остане гладен. Искам всинца да се наядете богато. Кой каквото има, да го извади. Сега богатите да му мислят. Ще приложим закона за самоотричането. Ще се самоотречем.

Хубави са работите. Светът навсякъде е пълен с Божиите блага. Ний минаваме като слепци и не виждаме онези великите блага, които съществуват. Сега, през тази година имате условия. Като се върнете, ще бъдете богати. Само ви предупреждавам: като слизате от Мусала, да не яздите на кон. Конят какво значи? Да не разчиташ на чужди коне, а само на своя собствен кон. Отиваме на Мусала с нашите крака и надолу да не разчитаме на чужди крака. И надолу, и нагоре – със своите крака. Това, което човек сам направи, е най-хубавото.

„Добрата молитва"

6 ч 10 мин сутринта

Имаме още на разположение 4 часа до тръгване.

Когато направиш за Бога нещо, ти си свободен. Няма тогава кой да те съди. Щом направиш нещо за частите, тогава имаш състезание, не си свободен. Като правиш нещо от любов към Бога, ти си свободен. Само там седи свободата. Всеки вижда погрешките на другите, а пък погрешките сами са частно.

Няма нещо по-неустойчиво от човешката любов. Устойчивото у човека е Божественото. Бог трябва да слезе у хората, за да измени човешката любов и да я превърне в Божествена. А пък ний трябва да живеем у Бога, за да се изправи нашата любов. Много мъчно е да се освободи човек от миналите навици. Вижте онзи тютюнджия или пияница: като види, че някой пуши

или пие, потекат му лиги. Човек, като изправи своите слабости, е силен, а пък като не ги изправи, е слаб.

Да кажем, че пътувате в автомобил. Няма място и ти казват: „Ти си силен, да турим слаб на твоето място.“ А пък теб не е приятно. Или да кажем, че са приготвили за тебе едно хубаво ядене. Идва един гладен и ти да му го дадеш, и да ти е приятно. Законът е такъв: Който не може да изправи лошите навици, е слаб човек; а пък който може да ги направи и да ги изправи, е силен човек.

Когато имаш един навик, идеята ти е все добра. Например навика ти да събираш, да забогатяваш. Не е лош този навик, но този добрият навик се обръща в зло. После, да даваш е добър навик, но ти можеш да даваш и със своето даване можеш да направиш някоя пакост. Например дошъл някой и ти му даваш пари: с тези пари той може да купи оръжие и да убие някого. Някой идва при мене и ми казва: „Жена ми е гладна.“ Казвам му: „Да дойде жена ти.“ Той казва: „Децата ми са гладни.“ Аз му отговарям: „Да дойдат децата ти.“ Той казва: „Жена ми не може да стане.“ Казвам му: „Тя, като реши да дойде, ще оздравее.“ А пък аз виждам, че той няма нито жена, нито деца. Казвам му: „Както помагам на тебе, така ще помогна и на жена ти.“ Той казва: „Тя има работа и не може да дойде тук.“ Казвам му: „И аз имам работа.“

Някой идва и ми казва: „Аз имам много бърза работа. Помогнете по-скоро.“ Казвам му: „И аз бързам, почакайте малко.“ Че имал бърза работа, съзнавам, но и аз бързам. Ако е по-бърза от моята, аз ще отстъпя. Ако той бърза, за да отиде да направи някое добро, аз ще му отслужа. А пък той има бърза работа: да се удоволствува, да направи гешефт, да печели пари.

Сестрата ми каза, че иска да се върне с кон през Чамкория. Казаха ѝ: нека да отиде без кон. Има три Николини. Има една в Божествения свят, тя е с крила. Има една друга в духовния свят, тя е много добре облечена. А пък третата е с дрипи, тук, на Земята. Онази, с крилата, на кон не язди. А пък тази иска кон да ѝ хванат. Аз погледнах коня. Конярят го биеше по краката. И един ден ще каже конят: „Знаете ли колко ме биха заради тебе?“

Въпросът е съзнателно да постъпва човек. Аз не се качвам на кон по единствената причина: като се завъртвам някъде, конят подскочи и си загубвам настроението. И някой път не се качвам на автомобил, понеже и той подскача и главата се разклаща. А пък като вървя с моя автомобил, вървя по-добре. Ти тури Божествената мисъл. Ако аз бих се качил на кон, трябва конят да е снажен, хубав, пълен с магнетизъм. А пък някой път се

качиш на някой кон халаше. И освен че нищо няма да вземеш, но той ще вземе от тебе. Когато имаш едно неразположение на духа, да го отделиш от себе си. Да носиш някой път едно неразположение на духа като едно своенравно дете. Всичко ти е криво тогава. То е едно дете, което трябва да възпиташ, да го облагородиш. А пък ти вземаш неговата страна, ставаш като него и го защищаваш.

Човек да разчита не на хората или на нещо външно, а на Божественото, понеже гдето има живи хора, все ще се притече някой от тях, те са в услуга на Божественото. Веднъж, във време на войната, мене ме държаха по-дълго време в една къща да помагам. В къщата останах до 12 часа в полунощ. А пък беше военно положение. Можеше човек да намери участъка. Хазяинът ми беше генерал. Той искаше да ме придружи до вкъщи, а пък аз казах, че не искам. Вместо генерала, при мене на улицата се прикомандирова едно голямо куче. И когато минавахме покрай стражар, кучето обикаля около него и той мисли, че аз съм инспектор, и ме отминава. Минаваме покрай друг стражар. Кучето пак се завърти около него и стражарят пак мисли, че съм инспектор с куче, официално лице. Дойдохме до 66 (става дума за къщата на ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където Учителят е живял), аз му дадох хляб и сутринта го нямаше. Та, това куче изпълни длъжността си много добре. На другата сутрин приказваха, че снощи минало началството. Значи едно куче ми отслужи в това, в което генералът щеше да ми отслужи. Аз щях да си отида и без кучето, но беше интересно с кучето. Минаваме покрай стражаря, кучето се позавърти около него, аз мина и поздравя стражаря, и той се изправи и поздравява. После, като срещна друг стражар, пак го поздравя, и той ме поздравява.

Колко е ясно времето днеска. Няма нито едно облаче. Ний сега пак не можахме да минем без коне. Дойдоха пак два коня с нас за багажа.

Човек трябва да разчита на Божественото. Има един Божествен Промисъл, на който човек трябва да разчита. Има един Божествен Промисъл, той още в началото ти казва: „Не тръгвай“ или „Тръгни.“

(Разговор след сутрешната закуска, в 8 ч сутринта, сряда, при моста.)

Един казва: „Аз ще тръгна по Бога, но имам жена и деца. Като ги наредя, тогава ще тръгна.“ Така все отлагаме и времето изтича.

Когато казваме: това не можем, онова не можем, това са залъгалки. Човек е силен в момента. Ти казваш: „Аз не съм богат.“ Ти не трябва да бъдеш богат. Богатството и сиромашията са два полюса. Богатството се намалява, а пък сиромашията се увеличава. Сиромашията е последен плод в земята,

за да поникне, а пък богатството е зрял плод, който береш.

Ний се мамим: ний мислим да уредим работите си, а пък те са уредени. И уредените работи трябва да ги използуваме. Ний мислим да работим, като си уредим работите си. Не, сега почни да работиш. Ти ще посадиш семената и като подрасте дървото, ще има да ядеш изобилно. Всички се спъваме и казваме: това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме, какво ни липсва? От нас ли зависи да накараме Слънцето да грее и да се ползуваме от тези блага тук, около нас? Не.

Ти обичаш един човек. Ти трябва да се нагодиш за любовта му. Ако не се нагодиш, не можеш да я възприемеш.

Религиозните хора искат да станат добри, без да знаят, че те са добри. В човешкия ум не наливай всички какви да е каши, да не стане някоя попара.

Глупавият изказва нещата с много думи, а пък умният ги изказва с малко думи.

Господ се показва на всички хора според степента на тяхното съзнание – приспособява се. Слънцето, за да не бъде достъпно, е далеч на 92 милиона мили.

Нали сте писали вий някой път любовни писма. Например пишеш: „Ти ми носиш всичкото щастие." Това, което пишеш, вярно ли е? Ти казваш, че той ти носи щастие. Че, той сам е нещастен, а пишеш, че той те прави щастлива. Някоя мома идва при мене и казва: „Аз искам да се оженя за един идеален момък." Казвам ѝ: „Идеалният момък за тебе, глупачка, ли ще се ожени?" Дойде един момък и ми казва същото. Казвам му подобно. Това, дето се жените вие, цаните се за слугини. В онзи свят няма никакви женитби. Онзи свят е като тази светлина, която е сега днес горе над нас. Умственият свят е толкова добре уреден, че ти само да ходиш, дето искаш. В онзи свят няма да можеш да се скараш с никого. Щом се породи желание да му кажеш някоя отрицателна дума, той изчезне зад тебе. Същото така, ако иска да се кара някой с тебе, и ти ще изчезнеш веднага за него. Затова, който иска да се кара, го пращат тук.

Ти търсиш да обичаш някого, да обичаш една част от цялото. Понеже обичате цялото, то заради цялото ще обичате частите.

Вие още не сте проявили любовта си. Всеки ден увеличавайте с по една стотна от градуса любовта си.

XIX година (1939–1940)
43-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 юли 1940 г.,
при моста между Чамкория и Мусала.

1940_07_26 Млад и стар
лекция пред специалния клас

МЛАД И СТАР

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Целият живот се намира в едно противоречие. Всичките хора всеки ден минават през тия състояния. Думата противоречие – разбираме, че очакваш да ти се случи нещо обратно. Ядеш много с цел да се поправиш, но случва се, от многото ядене се разболяваш. Очакваш от много ядене здраве, сила. Искаш да забогатееш. Мислиш, че като забогатееш, ще се подигнеш, но с богатството се случва, ти си създадеш повече неприятности. Онези хора, които разсъждават, искат да знаят причините, онези, които не разсъждават философски, те само констатират фактите. Казва: „Иван е болен.“ Свършена работа. Другият, който философски разсъждава, казва: „Защо ли е заболял?“ Единият казва: „Заболял, свършена работа.“ Другият казва: „Да оздравее, свърши се.“ Онзи казва: „Защо заболя?“ Другият казва: „Не трябваше да заболява.“ Търси причините.

Сега някой е умен, друг не е умен. Някой е съобразителен. Например срещате противоречия, които забелязвам във вас. Те произтичат, че има нещо, което не ви достига. Вземете в музиката. Всинца пеете. Един пее, взема правилно тоновете, друг само кряка. Да кажем, че може да имате шестнайсет или трийсет и две, или сто трептения в един тон. Верността на това зависи да вземете точно трептенията – ако се изгуби едно, две, три, четири, тогава тонът огрубява. Как усещате? Има нещо във вашето ухо, не харесвате този тон. Вие сега като пеете, не ви харесва. Вие сега в живота искате да бъдете щастливи, търсите щастието вън от себе си. Понеже вън от себе си го търсите... Някой път го търсите вътре.

Но то са два процеса:

Кой е младият, кой е старият? Младият търси щастието вън от себе си, излиза вън от центъра. Но как излиза младият? Малкото дете как излиза? Излиза тъй, както всичките животни излизат. Старият как се връща? Той не се връща като войник, но се връща прегърбен, все трябва да му помага онзи, който го изпраща навън, помага онзи, който го приема. Питам, защо младият търси щастието вън? Защо старият го търси вътре?

Сега имате друго едно положение: в една плоскост едното е нагоре,

другото е надолу. Младият от невидимия свят, от Божествения свят излиза, влиза във физическия свят. Тогава какви са свойствата на физическия свят? Всички тела се сгъстяват, стесняват се, изгубват своя устой. Какви са качествата на духовния свят? Разширяват се телата. Там, дето има разширение, има духовен живот. Там, дето има сгъстяване, има физически живот. В туй сгъстяване и разредяване трябва да пазите известни правила. Едно сгъстено тяло, за да го разредите, какво му трябва? Имате, да кажем, едно кило захар, сгъстено вещество. Вие искате да го разредите. Колко вода му трябва? Водата трябва да предадете. На тази гъстата материя трябва да придадете едно свойство, да се разреди. Ако тази захар не може да се разреди, не може да я приемете. Природата е предвидила: щом турите една бучка в устата и я потопите във вашата лига, разредява тази захар, влиза в стомаха. Ако този втори процес на разредяване не дойде, не може да я поемете. Тази водица вие наричате слюнка. Кое е по-право, слюнка или лига? Слюнка е по-право.

Аз искам само да ви направя едно изяснение, понеже наблюдавам противоречията. Вие не може да свържете края на противоречията. Търсите щастието и мислите, че на земята може да го намерите. Щастието може да го намерите, че то е толкоз подвижно, че всеки ден може да го намерите и всеки ден може да го изгубите; всяка секунда може да го намерите и всяка секунда може да го изгубите. То е много малка причината. Вие имате приятели и приятелки. Сега няма да се спирам на психологическите обяснения на приятелството. Има известни чувства, които свързват хората. Туй чувство се намира в задната част на главата – няма да ви кажа мястото къде е, но ще го търсите, отзад се намира. В някои хора туй чувство е силно развито. Туй чувство има признак на долната устна. И него няма да ви казвам. Да кажем, някой от вас се дразни, някои сте сприхави. Някой път свързвате честност и справедливост. Честността произтича от личните чувства в човека, че той е човек, има известни правила, известно достойнство. Ако някой го обиди, той прави цял източен въпрос. Когато справедливостта е добре развита, има два белега между веждите на човека. И него няма да ви го казвам. Няма да ви го кажа къде е, то е опит.

Когато дойде един учител по химия, и ви каже, че кислородът и водородът може да ви говорят, но за да ви говорят, вие трябва да направите някакъв опит. Сега, ако аз бих направил опит с вас – лесно може да направя опита, без да поставям кислорода и водорода в някакво съединение. Ще ви донеса едно шише с вода, ще кажа какво нещо е кислородът и водородът. Кислородът и водородът, като се съединят, образуват една течност. Ако вие ги разделите, тогава кислородът усилва дишането, горението, образува топлина. Какво образува водородът? Водородът има едно свойство, внася

мекота в себе си. Мекотата на водата се дължи на водорода, а пък тази активност на водата се дължи на кислорода. Кислородът е брат, водородът е сестра. Сестрата е мека, братът е енергичен – като влезе, за двама разкопава. Сестрата посажда. Той разкопае, сестрата дойде, заглади. Братът разкопае друга дупка, сестрата посажда нещо. Братът, като мине, вижда насадено, той полива. Който полива, е брат. Който приема водата, е сестра.

Това са аналогии. Аналогията е един труден въпрос. Човек не може да разбира аналогиите, ако причинността в него не е развита. Той трябва да разбира нещата, да разсъждава логически. Казвате някой път: „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите крака миришат. „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите ръце миришат. „Защо той не ме обича?“ Защото очите ви са гуреливи. „Защо той не ме обича?“ Защото малко сте глух. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обхода, не знаете какво говорите. „Защо той не ме обича?“ Защото не сте добре облечени. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обуща. Ред причини са наред, за които някои не ви обичат. Ако влезете в едно събрание с разчорлена коса, веднага някои хора ще имат отвращение. Ако косата е добре вчесана, ще им бъдете приятен. Това са малки причини, по които се прави едно различие, определя се степента. Ако си добре облечен, то е хубаво, понеже в човека има център някъде, който показва ред и порядък, всяко нещо иска да го тури намясто. Ти туриш шапката, но не я туриш както трябва. Туриш шапката – това, което е отпред, отзад го туриш. Кой как те срещне, казва: „Той има благо, турена е шапката наопаки.“

Представете си, че съблечете палтото си и го турите наопаки, облечете го наопаки. Щом облечете палтото наопаки, то е четвъртото измерение вече. Защото невъзможно е при обикновено състояние да турите лявата обувка на десния крак и дясната на левия крак. Щом обърнете палтото и го облечете наопаки, щом турите лявата обувка на десния крак и дясната обувка на левия крак, съвсем друг човек станете. Сега ето какво ще стане. Ако обърнете палтото наопаки, ще се изменят теченията. Като носите палтото обикновено, теченията отиват нагоре. Като го обърнете наопаки, никъде не сядате. В един случай ще имате желание да седите някъде да си почивате, в другия случай ще имате желание постоянно да пътувате.

Да направим аналогия логически. Вие всякога търсите да се сприятелявате, а пък някои от вас казват: „Не ми трябват приятели, достатъчно ми е този приятел, който имам.“ Казвам: защо, на правата страна ли сте? Ако имате само един приятел, на правата страна ли сте? Ако имате много приятели, на правата страна ли сте? Но то е процес. Да имаш един приятел, но в дадения случай ти трябва едно ядене, за днешния ден ти трябва едно

ядене. В Европа има три режима: едни ядат един път на ден, други ядат два пъти, трети ядат три пъти – сутрин, на обед и вечер. Ти ако ядеш само едно ядене, става ли работа? Сутрин ще е за сутрин, обед – за обед, и вечер – за вечер. Този процес, който върви така, постоянно се повтаря, какво ви допринася? Психологически като разсъждаваме, какво ви допринася?

Вие сте млади, искате да се облечете. Вие отивате при един дрехар, пък нямате достатъчно пари, не ви достигат за един костюм. Трябват две хиляди лева. Турям две хиляди, увеличавам го, за да направя нещата понятни, защото всичките неща са увеличени, че не виждате лесно. Един учен човек ще увеличи една микроба, ще я направи голяма. Ти я гледаш на книга, пък тя милиони пъти увеличена. Тя не е такава голяма, с просто око не се вижда, той я направил голяма. А пък някой направил слънцето така. Такова ли е слънцето? Милиони пъти го намалил. Слънцето е един милион и петстотин пъти по-голямо от земята, той го направил като една топка. Мислиш, че имаш една реалност. Казва: „Това е слънцето."

Сега в какво седи противоречието? Умният човек ще види, че нещата може да бъдат големи, може да бъдат и малки. Когато си малък, малко ядеш, когато си голям, много ядеш, голям ставаш. Ако постоянно малко ядеш, малък оставаш. Ако много ядеш, голям ставаш. Ако малко учиш, малко знаеш. Ако много учиш, много знаеш. Ако много употребяваш, силен ставаш. Ако малко употребяваш, слаб ставаш. Това са процеси.

Казва: „Не искам много да се уча." Невежа ще останеш. „Аз не искам много да прилагам." Слаб ще останеш. Сега трябва да разбирате тясната връзка. Някой път вие казвате: „Аз искам да бъда добър." Но вие не разбирате защо искате да бъдете добри. Добротата винаги носи сила в себе си. Човек, който иска да бъде силен, той трябва да бъде добър. Следователно добротата е храна. За да произведеш сила, ти трябва да бъдеш добър, за да имаш сила, с която може да работиш. Ако не си добър, ще бъдеш един капиталист без пари или търговец без стока. Какво ще донесе един учен човек, който няма материал в главата си? Да кажем, учите по химия. Колко елемента има? Казвате, че са сто. Едни твърдят, че има само един елемент. Не е вярно. Други казват, че са сто, и то не е вярно. Един елемент съществува в света, от който са излезли всички други елементи. То е съвсем отвлечена, тази идея. Що е елемент? Тя е съставна част. По-рано мислеха, че атомът е най-малката част. Сега разлагат атома на още по-малки частици. Един ден и тия частици ще ги разложат. Те не са дошли до крайния предел. Йоните не са още най-малките частици.

Единственото нещо в света, което е елемент, то е любовта. Единственото нещо, което е елемент, то е мъдростта. Единственото нещо, което е

елемент, то е истината. Производни неща има. Животът, той е елемент. Знанието, светлината, това са елементи. Това са много широки обобщения. Има приложение, когато има знание. Когато няма приложение, има опасност. Ние се разширяваме повече, няма къде да приложим знанието, само изгубваме вътрешната връзка.

Вие искате да обичате. Защо? Мнозина говорят, психология нямат. Ако не обичаш, няма да има никакво кръвообращение, артериалната и венозната кръв няма да се движат, дишане няма да има, следователно ти ще умреш. Въпросът за любовта в света не е нищо друго, освен да се поддържа организмът. Без любов няма да може да ядеш, без любов няма да може да мислиш. Защо трябва да обичаме? Ако искаш да живееш, трябва да обичаш. Ако искаш да ядеш, трябва да обичаш. Ако искаш да учиш, трябва да обичаш. Ако ти не обичаш, всичките процеси са невъзможни. Любовта е един капитал, който е турен в действие. Сега казвате: „Мене не ми трябва любовта." Щом не ти трябва любовта, живот искаш, откъде ще го вземеш? Любовта не ти трябва, а живот искаш. Къде е философията? Значи всичко е объркано. Казва: „Мене не ми трябва любовта, но живот ми трябва." Казва: „Малко светлина." Ама ти искаш да четеш, как ще четеш без светлина? Светлината е една необходимост за четенето, за знанието. Казва: „Мене светлина не ми трябва." В тъмното да ходи, достатъчно е тази светлина. Казва: „И без любов може, и без добро може." Не, без добро ти ще бъдеш един инвалид, който ще имаш нужда от всичките хора. Ще те подтикват всеки ден... оттук-оттам. Тогава казваш: „Защо съм слаб?" Защото не си добър. „Защо нямам живот?" Защото не обичаш. „Защо съм толкоз будала?" Защото не обичаш мъдростта, нямаш мъдрост. Казвам, ние не искаме да сме будали, не си струва човек да е будала. Мислим, че мъдростта е за старите хора. Вие схващате мъдростта като ограничение. Не като ограничение, мъдростта е процес да поставиш всяко нещо на мястото си.

Та казвам, гледам ви, по някой път говорите за Бога, този Господ Го търсите. Вие търсите Бога отвън, не Го търсите в себе си. Как Го търсим отвън? В хората Го търсиш, във външните предмети Го търсиш. Как Го търсите вътре? Търсиш Го вътре в себе си: ще Го търсиш в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки. В една светла мисъл, която дава сила на живота, има нещо Божествено. В едно чувство, което дава подтик, има нещо Божествено. Във всяка една постъпка, която те усилва, във всичките Божествени прояви ти придобиваш нещо. Там, дето е Бог, ти всякога придобиваш нещо. Там, дето Го няма, ти всякога ще изгубиш. Там, дето губиш, Бог Го няма. Там, дето печелиш, Бог е там. Там, дето има любов, Бог е там. Там, дето има живот, Бог е там. Дето има знание, Бог е там. Там, дето има сила, Бог е там. Във всички добродетели, които се проявяват,

който ги проявява, във всичките добродетели, то е Божественото.

По някой път вие се обезсърчавате, казвате: „Няма Го Бог." Какво нещо е обезсърчението? Казва: „Не вярвам в хората?" Щом не вярваш в хората, не вярваш и в себе си. Ти не вярваш в хората, и хората не вярват в тебе. Ти отиваш при един дрехар, той вярва повече на парите ти, отколкото на тебе. Като извадиш парите, казва: „Вярвам." Като отидеш без пари, казва: „Не вярвам на тебе." „Дайте ми на вяра." Казва: „Не вярвам – не давам. Днес с пари, утре без пари." Някои от вас казвате, идейно трябва да се обича, идейно трябва да се правят дрехите. Значи – идеш при дрехаря, и той да ти даде дрехи.

Привеждам един анекдот из турския живот, който показва този процес на вярване. Отива един набожен дервишин в банята да се къпе. Баняджията мисли, че има пари, дава му всичко, хавлия, пещимал, всичко туй, с големи почести го приема, теляк му дава, да го изтрият хубаво. Излиза дервишинът от банята, няма пари да плати. Казва: „Плати." „Нямам пари. Благодаря много за банята." Казва: „Тази работа с благодаря не става. Плати." „Колко?" „Десет стотинки." „Нямам." Казва: „Като нямаш, защо искаш да се къпеш в банята?" Хванал го в банята, не го пуща. Дервишинът се обърнал към Господа, казва: „Господи, дай ми десет стотинки или събори банята, да ме освободиш." Чува се някакъв шум в банята, баняджията отива да види какво става и дервишинът излиза навън. Хубаво е това, но то е само един пример. Примерът изяснява само в аналогия. Служат си много с примери. Този дервишин отива и вижда, че един ходжа се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш." Той си прави аналогия. В банята баняджията го накара да се моли за пари. Понеже баняджията не го пуща, той се моли: „Господи, дай ми десет стотинки или му събори банята, да се освободя от него." Като вижда – ходжата се моли, по аналогия мисли, че за пари се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш. За пари се молиш. Но Господ няма пари. Аз Му исках десет стотинки, а Той банята събори, но пари няма да даде." Прави аналогични разсъждения. То не е вярно, процесът на разсъжденията не е верен.

Едно изяснение. Този дервишин, ако беше идеен по закона, той всякога може да има десет стотинки в джоба си. Примерът не е верен. Понеже този дервишин не е имал десет стотинки в джоба, той не е бил дервишин. Понеже се моли за пари на Бога, тази молитва не е намясто, понеже няма какво да се молиш за онова, което е в джоба. Ще извадиш, ще платиш. Повече от десет стотинки ще дойдат. Когато дойде един лекар, как излизат парите? Един лекар, само като тури ръката на пулса, обърне очите нагоре, разсъждава. Той чете пулса, казва: „Няма нищо." Като излезе, веднага вие му давате петдесет лева. Някой път давате само за пипането на пулса сто

лева, сто и петдесет, двеста, триста лева, зависи. Като идеш при някоя малка чешма, малко вода вземаш. Като идеш при голяма чешма, повече вода вземаш. Като иде лекарят, зависи болният каква чаша е. Парите лекарят ги изважда из пулса. Ако лекарят иде и пипа пулса на някой здрав човек, нищо не вади. Значи здравите хора за лекарите са затворени чешми. При болните лекарят всякога пари изважда, при здравите нищо не изважда.

Онзи, който не знае закона на аналогиите, ще каже: там, дето лекарят от болните всичко изважда, от здравите нищо не изважда. Този, който нищо не дава, на нивата трябва да работи. Здравият, който на лекар нищо не дава, на земята много дава. Цял ден като бие земята, той изкара петдесет лева, нему плащат петдесет лева. Този човек цял ден с мотиката работи – пет часа, десет часа, вечерта като иде, петдесет лева му дават. Ти, който не си работил, идеш, на тебе нищо не дават. Това са аналогии логически. Как се поставят нещата? В речта имате време. Имате три части на речта. Коя е най-важна? Предметът, за който се говори, на какво е подобен той? В тия сравнения лекарят или болният е сказуемо? Какъв беше подлогът?

Какво представя човешкият ум? Какво представя човешкото сърце? Какво представя човешката воля? То е същият закон. С какво трябва да започнеш работата? С ума си? С какво трябва да подкрепиш тази работа? Със сърцето си. С какво трябва да я извършиш? С волята си. Най-първо, умът ти е определил посоката, в която ти ще се движиш, сърцето ще ти даде енергия да вървиш в този път и човешката воля ще извърши работата, която е потребна.

Казвам, понеже вие сте млади, мислите, че сте силни. Посетете старите хора, да видите какво са постигнали. Вие сега имате един стремеж, казвате: като станем по-стари. Там е заблуждението. Човек, който иска да става стар и млад, той не разбира. Това са дадени условия. Ти минаваш през света на младостта. Казва: млад човек. Такова нещо в света на младостта не съществува, както вие схващате. То е заблуждение. Такова състояние на старост, и то не съществува. Има един свят на старост, един свят на младост. Когато влезете в света на старите хора, ще изучаваш законите, които управляват старите. Когато влезеш в света на младостта, ще изучаваш и там законите.

Вие, като влезете в света на младостта, не разбирате закона. Като влезете в света на старостта, и там не разбирате закона. Става цяла каша. Защо си млад – не знаеш. Защо си стар – пак не знаеш. Ставаш млад, за да идеш на нивата да работиш, да посееш изобилно плодни дървета. Ставаш стар, един ден да може да ядеш от плодовете, които си сял в младини, да ги

опиташ и да кажеш: „Доволен съм от живота.“ Старостта опитва младостта, младостта опитва старостта. Младост, която не може да опита старостта, и старостта, която не може да опита младостта, на крив път са. Младост, която не може да опита старостта, на крив път е.

Вие сега разбирате стария човек: набръчкано лице, прегърбен, изгубил силата си. Това не е старост. Вие смятате млад, който пъпли по земята. И то не е младост. В младия човек има желание да излезе навън, да работи. Той е щедър, казва: „Забогатял съм, трябва да вложа капитала си.“ Старият ходи да събира лихвите, и той ходи да посещава. Старият младия среща и дава. Старият събира. И двамата бъркат в джоба. Старият бърка в джоба и младият бърка. По какво се отличава бъркането на младия? Младият бърка, за да даде. Старият бърка, за да тури в джоба. По какво ще ги познаеш? Младия ще го познаеш, че никога няма нищо в джоба. Стария ще познаеш по това, че всякога има в джоба си.

Сега трябва да направите нещата конкретни. Давам, за да позная че давам, винаги джобът ще бъде празен. За да позная, че съм стар, джобът трябва да бъде пълен. Ако имаш знание – млад си. Ако нямаш знание – стар си. Казвате: „Нямам знание.“ Но имаш желание да учиш.

Та казвам сега, вие не разбирате процеса. Искате от Бога като дервишина, като се намерите в трудно положение. Не бъркате в джоба да извадите десет стотинки. Каквото имате, го дръжте запас, пък се молете да ви дадат пари или банята да се събори. Не може да разрешиш с една добродетел въпроса. Ти за десет стотинки се скараш с него и искаш или той да те пусне, или банята да се събори. Така всинца сте в едно противоречие: този човек не е добър, хората не са добри, условията са такива. Всички тези въпроси са неразрешени. Да бъде човек даровит, за да може да пее, той носи дарбата в себе си. Дарбата певецът я носи в себе си, милосърдният човек носи милосърдието си, религиозният човек носи религията си, приятелят носи приятелството, ученият носи учението. Онзи, който иска да бъде красив, носи красотата в себе си. Ти всичко носиш в себе си, не знаеш къде е. Ще го търсиш. Мязате по някой път на примера. Един пушил тютюн, напълнил лулата, турил я на ухото и подир малко търси лулата си. Казва: „Къде ми е лулата?“ Търси лулата тук, търси я там, няма я. Казва: „Къде отиде тази лула? Лулата ми къде отиде?“ Казват му: „Тя е на ухото.“ Той носи лулата на ухото си, и я търси, забравил къде турил лулата.

Ще ви приведа още един пример. Един американски професор отива да си вземе писма на пощата. Отива, но си забравил името. Питат го: „Как се казвате?“ Казва: „Извинете, отивам да питам жена си името ми какво е.“

Среща го на пътя един приятел и му казва: „Мистър Джонс.“ Казва: „Много ти благодаря.“ Дошло му наум, че се казва Джонс. Отива, казва си името и си взима писмата. Вие често отивате да се справите с вашите ближни името ви какво е или имате ли способности. Аз съм гледал някой пианист, ще седне на пианото и казва: „Как мислите, бива ли ме?“ Аз музикантите ги опитвам така. Донеса болен човек, казвам: „Свири му. Ако оздравее болният, музикант си; ако не оздравее, не си добър музикант.“ Проповедника как го изпитвам? Донеса един лош човек. „Ако лошият стане добър след проповедта, много добре проповядваш; ако не стане, не проповядваш, нищо повече.“ На гостилничаря казвам: „Добре ли си сготвил?“ Заведа един беден човек, който е гладен. Ако е доволен, казвам, добре е сготвил; ако гладният е недоволен, не е сготвил добре.

Казвам, поставете нещата намясто, не бъдете несправедливи. Аз забелязвам, всичките млади са много несправедливи. И като стари вие пак несправедливи ще бъдете – забелязвам и стари несправедливи. Младият иска повече. На младите ето какво им трябва. На вас младите ви трябва любов. На младите ви трябва светлина и топлина, сила ви трябва. На младите ви трябва свобода. Под думата свобода аз разбирам в даден случай човешката воля. Всеки ден, каквото човек реши, да го направи. Никога не отлагайте. Всеки ден една малка ваша мисъл, едно чувство или ваша постъпка, каквато и да е, направете я. Вървиш по пътя, не може да направиш добро. Аз, като не мога да направя добро, ще взема някой камък, ще го преместя, да оставя път на хората. Улеснявам ги. Казвам на всинца ви, вие имате хиляди условия да правите добро. (*Една сестра припадна – Люба.*)

Сега имате един пример. Всеки човек, който не може да живее добре, той е такъв. Човек без любов, без знание, без истина, той е човекът на това състояние. Вас ви смущава, но всеки в себе си прави такива смущения. Смущаваш себе си, ти си един инвалид. Смущаваш сърцето си, ти си инвалид. Смущаваш работата си, ти си инвалид. Ако работата те смущава, волята ти е слаба. Ако знанието те смущава, светлината ти е малка. Ако животът те смущава, любовта ти е малка. В света смущавате се, но любов придобивате. Аз не отричам смущението. Какво е смущението, което не носи придобивка? (*Люба става.*) Ето възстанови се процесът.

Често по закона на аналогиите вечерно време завъртиш ключа, светне; завъртиш го обратно, потъмнее. Нали от вас зависи. Не мислете, че всеки процес носи в себе си светлина. Не мислете, че всеки процес носи в себе си тъмнина.

Човек е това, което придобива любовта.

Човек е това, което придобива знанието, светлината.
Човек е това, което придобива истината.

Млад е онзи, който придобива любовта, който изявява любовта си. Млад човек е онзи, който изявява светлината. Пък старият е вечно обратен процес. И в младия, и в стария човек трябва да събере двата процеса на любовта. Положителната и отрицателната любов образуват цял един кръг. Смисълът е там. Когато тия двете течения се съединяват, туй течение образува цял един кръг. Туй, което излиза от Бога, то ще се върне пак при Бога. Когато се ражда, той излиза от Бога. Когато умира, той се връща.

Някой се смущава, когато се ражда. Някой, когато умира, се смущава как ще го погребат. Питам, онзи, който се ражда, носи ли нещо за ядене? Няма какво да се смущава. Онзи, който умира, той не се нуждае от погребение. Като умре човек, другите хора го вземат вече на ръце. Те го носят, не на кола, нали някой човек на ръце го подигат? Като дойде на ръце да го носят, нагоре трябва да върви. Няма да го туряте в земята. Ако го турите в земята, той трябва да се подмлади. Дълго време трябва да седи. Онзи, който умира, от ръцете ли трябва да хвъркате, да иде нагоре?

Ако умирате и ви заравят в земята, за подмладяване е. Ако хвъркате, в небето отивате, в дома си да занесете всичките богатства, които сте взели на земята. Човек умира, да принесе в жертва всичко онова, което е придобил за благото на всички добри хора в света.

Аз разглеждам младостта и старостта като два Божествени процеса. За мен, че някой е млад, не ме интересува, че е в света на младостта, то ме интересува. Че е някой стар, не ме интересува, че е в света на старите хора, това ме интересува. Искам и вие да се интересувате от света на младите и от света на старите.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и шеста лекция на Младежкия клас
26 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_07_28 На сватба
неделна беседа

НА СВАТБА

Кога те кани някой на сватба.

Няма по-хубаво нещо в живота от това, да те поканят на сватба. – Защо? – Защото няма да плачеш. Други могат да плачат, но ти няма да плачеш. Когато те поканят на умряло, ще плачеш. Там е място за плачене. Така е според разбирането на съвременните хора.

Днес всички хора се нуждаят от нова философия за живота. Те не знаят как да си почиват. Животът на сегашните хора е крайно интензивен, вследствие на което умът, сърцето, волята, тялото им се изтощават. Мнозина мислят, че с много работа, с много мислене ще преобразят света. Вярно е, че човек може да преобрази света, но кой свят? Своя. – Как може човек да преобрази своя свят? – Като работи върху ума, сърцето, тялото си. По този начин той ще ги координира с външните сили. Като не разбират как да координират силите на своя организъм, хората се отклоняват от своята пряка задача и започват едни други да се морализират. Всеки се счита за авторитет, намира, че неговите близки не постъпват, както трябва. Въпреки това, никой не може да покаже как трябва да се постъпва. Отвън никой никого не може да коригира. Ще кажете, че еди-кой си не ви дава бял хляб. Какво лошо има в това? Всъщност белият хляб не е много хранителен. Ако накарате една бяла мома, която не е видяла слънце, да отиде на нивата, мислите ли, че тя ще свърши много работа? Обаче, ако пратите на нивата една черничка, опечена от слънцето мома, тя ще свърши много работа. Тя знае как да вдига и слага мотиката. Всеки човек върши добра работа, като го поставите на мястото му. Религиозният е добър на мястото си, ученият – също. Смените ли работите им, те ще създадат каша. Религиозният разбира добре религиозните въпроси, а ученият – научните.

Какво представлява религията? Религията е наука за възпитанието на човешкото сърце. Преди всичко трябва да се възпита сърцето. Ако чрез религията човек не може да възпита сърцето си, да го разположи, тя е безпредметна. Науката пък служи за възпитание на човешкия ум. Ако чрез науката не можеш да възпиташ своя ум, защо ти е тази наука? Ще кажете, че за човека е важен животът, той трябва да живее. Да живее човек, това значи, да възпитава тялото си. Ако на физическия свят човек не може да възпита тялото си, безпредметно е неговото знание.

Като е дошъл на земята, човек трябва да разбира законите на физическия свят, т.е. на тялото си. Да имаш разположение, това значи да разбираш законите на твоето сърце, да бъдеш религиозен. Тук е същото положение, както на някоя мома, която се влюбва в един момък и желае във всичко да му угоди. Като му пише писмо, тя поставя точките и запетаите на място, буквите пише красиво, изреченията нарежда правилно. Момъкът чете писмото, доволен е от момата и казва: „Стил има тази мома, учена е тя“. Щом се оженят, той вижда, че стилът е изгубен, учеността я няма. Къде останаха тия неща? Изгубиха се. Неща, които се губят, не са организирани. В организирания свят нещата никога не се губят. Там се печели, но не се губи. Сега вие не трябва да се спирате върху грешките, които сте правили в миналото. Всички хора са грешили и грешат, но грешките имат и добра страна. Грешките, които днес виждаме в живота на хората, в миналото са били добродетели. За пример, рогата на вола, с които някога се е бранил срещу неприятеля си, днес са безпредметни. Навремето волът считал за щастие, че имал рога, но днес не става нужда да се брани с тях. Човек е впрегнал вола на работа, сложил го е на нивата си да оре. Кого ще боде волът на нивата? Сега той пита господаря си как да снеме рогата си.

Като изучавате животинското царство, виждате какво голямо разнообразие съществува в природата. Всяка животинска форма представлява специфичен костюм, специална мода, в която природата облича различните животни. Като започнете от най-малката мушица и стигнете до човека, вие се натъквате на различни моди, една от друга по-красиви, по-сложни и по-усъвършенствани. Голямо е разнообразието на костюмите, с които природата е облякла своите деца. Един ден, когато човек излезе от сегашната си форма, неговият костюм ще остане в архивата, закачен на някой гвоздей, като антика, останала от миналото. Всяка форма, колкото и да е малка, има свое предназначение. За пример, има бръмбари, наречени „попови прасета“, с дълги антени, мустачки, които се движат в пространството. От движението им се съди, дали ще се развали времето, или ще се оправи. И пеперудите имат антени, с които познават какво ще бъде времето. Това е наука, която някога им е била известна, но днес е забравена. Като съзнание, човек е минал през различни форми, от най-ниските до тази, в която днес живее. Различните форми, през които човешкото съзнание минава, представляват велика школа. Не е въпрос до формите, важно е какво е научил човек.

Формите са преходни неща. Ако овчарят живее в палат, няма да бъде овчар; и ако царят живее в овчарска колиба, не може да бъде цар. Човек се определя от възможностите, които Бог е вложил в него. В човека има скрити дарби, които впоследствие ще се развият. Доброто, за пример, е скрита сила в човека, която трябва да се прояви. Мнозина се питат защо

трябва да бъде човек добър. Много просто. Човек трябва да е добър, за да бъде здрав. Здравето се обуславя от доброто. Без добро няма здраве. Значи доброто, добродетелта е първото условие за здравето на човека. – „Защо трябва да уча?“ – За да бъдеш силен и умен. Силата зависи от знанието. Ако нямаш знания, не можеш да проявиш силата си. За пример, дават ви да вдигнете един тежък предмет от сто килограма. Правите опит да го вдигнете с ръцете си, но не можете. Понеже имате знание, веднага прилагате лоста. И тогава това, което не можете да направите с ръцете си, правите с лоста. Със сложните лостове се вдигат големи тежести.

Мъчнотиите, на които хората се натъкват, също така са материални, физически тежести. Ако не можете да се справите лесно с една мъчнотия, ще потърсите лост. Една от мъчнотиите на сегашните хора е безпаричието. Някой човек сложи в ума си мисълта, че без пари не може да се живее. Парите са условие в живота, което зависи от човека. Човек може да заповядва на златото. – Кога? – Когато знае как да произнесе името му. Ако можете правилно да произнесете името на златото, то веднага ще дойде при вас. Направете този опит, да видите какъв резултат ще имате. Когато видният цигулар вземе цигулката си в ръка и започне да свири, знаете ли колко злато може да спечели за една вечер? Той тегли лъка нагоре-надолу, повдигне главата си към слушателите, иска да ги убеди, че заслужава да получи много пари.

Някои казват, че идеалът в живота им е музиката. Какво са направили със своята музика? Спрели ли са вятъра, разсеяли ли са облаците? Има тонове, гами в музиката, които могат да спрат бурите, ветровете, но не могат всякога да се прилагат. – Защо? – Ще причинят някакво зло. Следователно, ако бурята се спре, това може да причини по-голямо нещастие. – Защо идват бурите? – Защото хората свирят лошо. Ако искат да премахнат бурите, трябва да свирят добре. Ние взимаме думата свирене в широк смисъл. Свиренето подразбира живеене. Свирете добре, ако искате бурите да престанат. Трябва ли да питате защо бомбите експлодират и убиват хората? Бомбите експлодират, защото са пълни с взривни вещества и защото ги пускат в действие. Като намери такава бомба, разумният ще я отвори внимателно, ще извади експлозивното вещество навън и тя ще стане безвредна. Сегашните хора се плашат от външните, физически бомби, а не знаят, че крият в себе си множество бомби, останали от минали съществувания. Като не знаете това, вие ги чоплите, човъркате, докато един ден експлодират и причинят ред пакости. Разумни трябва да бъдете, да се отнасяте внимателно към тия бомби, за да не експлодират. Експлодират ли, ще причинят големи нещастия, както за самите вас, така и за окръжаващите. Някои мислят, че нямат бомби в себе си. Не, хиляди бомби имате. Какво представлява гневът? Разгневиш се, разсърдиш се, това

е бомба, която е избухнала вече. Ти си готов да запалиш целия свят. Докато мислиш, че си тих и спокоен, като светия, щом се разгневиш, нарушаваш мира си. Бомба е избухнала в тебе. – Откъде дойде тази бомба?

Съвременната наука е намерила мястото на тези бомби. Като измервали човешката глава, учените открили, че зад ушите има специално място, където се крият бомбите. Има бомби, които не убиват, но само нараняват. Доближиш ли се до тях, ти отскачаш на известно разстояние. Някои бомби пък убиват. Ще кажете: „Защо са сложени бомби в тази област на главата?“ Питам: Защо англичаните минират своите морета? – За да се пазят от неприятеля. – Днес те се пазят от неприятеля, но като се свърши войната, докато очистят моретата си от своите мини, те сами ще пострадат от тях. Сега всеки човек се огражда с мини, да се пази от враговете си, но трябва да бъдем внимателни, защото един ден ще се натъкнем на собствените си мини и ще пострадаме.

Като разглеждам проявите в човешкия живот, аз нямам предвид техния личен живот, нито отделните личности. Аз оставам личността настрана, понеже тя не е дошла до онова високо развитие, до което трябва да дойде. Личният живот едва сега се развива. За да се прояви като личност, човек трябва да носи в себе си велика Мъдрост и да бъде силен. Ако на съвременния човек се даде сила, власт, той би направил това, което не трябва. Какво може да направи човек при сегашното си развитие, не е важно. Аз нямам намерение да се спирам върху отрицателната страна на живота и на природата. Като изучавате биологията, ще видите, че и злото, и доброто имат свое велико предназначение. Виждате, за пример, че комарът, пчелата, осата, жилят, отделят от себе си отрова. Обаче тази отрова не е предназначена за жилене, за отравяне на хората. Змията също отделя отрова, но отровата ѝ не е предназначена за хората. Първоначално Божественият план е бил съвършен, а не както днес се изявява. Той е изопачен впоследствие, когато човек се е отклонил от правия път. С грехопадането на човека са се изменили и животните.

Ще кажете, че човек, последното творение на Бога, не е съвършен. Очите, ушите му още не са съвършени. Първоначално те са били съвършени, но впоследствие са се изопачили. Окото на човека е уред, който, от дълго и неправилно употребяване, се развалил. Същото е станало и с ухото. Човешкият ум и човешкото сърце първоначално не са били такива, каквито са днес. Казвате, че човек трябва да развива ума и сърцето си. По-право е да се каже, че човек трябва да изправя ума и сърцето си.

В развитието си, човек върви по два пътя: инволюционен и еволюционен. В инволюционния път той слиза в гъстата материя и прави грешки; в

еволюционния път той излиза от гъстата материя и сам изправя грешките си. Като слиза в гъстата материя, човек крещи, с което показва, че е свободен. Като излиза от гъстата материя, той изправя грешките си, с което показва, че има воля. По този начин той усилва волята си. Ето защо, като греши, човек трябва да знае как да изправя грешките си. В широк смисъл грешките са на място. За пример, някой шивач шие дреха на някого, но по погрешка не взел точни мерки. Той ушил дрехата, но по мерки тя отговаря на друг човек, а не на този, за когото се шие. Какво трябва да прави шивачът? Ще купи нов плат, ще вземе точни мерки и отново ще ушие дрехата. Скъпа ще излезе тази дреха, но поне грешката ще се изправи. Колкото повече грешки е правил шивачът в кроенето и ги е изправял, толкова по-голям майстор е станал.

Следователно заслужава понякога човек да греши и да изправя грешките си, но майстор да стане. В този смисъл грешките имат значение. Казано е, обаче, на човека да не греши. Хиляди и милиони хора грешат. Като видиш, че грешат, не прави техните грешки. Не подражавай на грешките на хората. Позволено е на човека да греши, но по нов начин, а не както са грешили хората досега. За пример, ако искаш да обидиш някого, не го обиждай, както досега си обиждал, но съвсем по нов начин. Ако искаш да му кажеш свврака, кажи му гълъбче. Пак птица ще го наречеш, но ще му причиниш приятност вместо обида. Ако е въпрос за интелигентност, свраката е по-умна от гълъба, но гълъбът е по-добър и благороден. Свраката е специалистка по намиране на кокошите яйца. Отдалеч още тя чува, че кокошката кудкудяка, че е снесла яйце, и започва да дебне. Щом кокошката излезе от курника, свраката влиза вътре, чукне яйцето, изпие го и се произнася, че е много прясно. После тя казва на кокошката: „По-силно кудкудякай, да не би да не те чуя“. За свраката е добре, че е изпила яйцето, но за господаря не е добре. Той се сърди, че сврака е изпила яйцето. Кое е по-добре: господарят да яде яйцата, или свраката? Добре е господарят да яде яйцата, но когато се научи сам да ги снася, като кокошка. – Кога може човек да снася яйца? – Когато стане господар на своите мисли, чувства и постъпки.

Съвременният свят не е нищо друго, освен велико училище, в което Бог изпраща всички способни души да се учат. Като се учат, те същевременно правят грешки. Грешките са допуснати. Не е въпрос за греха, но за грешките. Грехът е извън човешкия свят, той е от друго естество. Не смесвайте греха с грешките. Има случаи, когато грешките са свързани с греха. Тогава човек може да бъде съден. Обаче, като правите грешки, не се обезсърчавайте. Изправяйте грешките си, без да се обезсърчавате. За пример, някой иска да говори, но се страхува, че ще направи някаква грешка. Няма защо да се страхува. Като сгреши, ще се изправи. Ако иска

да не греши, преди всичко той трябва да познава добре въпроса, върху който ще говори. Някой свършил университет и мисли, че знае всичко. Той излиза на сцената да говори върху въпроса, как трябва хората да се женят, какво се изисква за раждане на добри деца и т.н. Това е един от най-трудните въпроси.

При какви условия трябва да се роди едно дете? За да се роди едно дете, бащата и майката трябва да са работили съзнателно ред поколения върху себе си, да са събрали материал за съграждане на една здрава, хубава къща за детето. Ако нямат такъв материал, по-добре да не се женят, да не градят къща, която след няколко години ще се събори. Ако са събрали здрав материал, нека градят. Ще кажете, че е писано в Свещените книги хората да се женят и размножават. От Божествено гледище това означава: Плодете се и размножавайте се по закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината. А тъй, да се плоди и размножава човек без участието на закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината, това не е никакво плодене и размножаване. Ще кажете след това, че човек е роден от Бога. Раждането от Бога е сложен процес. За да се роди някой от Бога, нужни са добри условия.

Време е вече да се създадат благоприятни условия за раждане на децата. Жената, като бъдеща майка, има голяма отговорност. Ако съзнава отговорността си, тя никога не би трябвало да отправя отрицателни мисли към своя другар. И да вижда грешките му, никога не трябва да казва, че той съзнателно се е окалял. Както вървял, някой го бутнал в калта и той се оцапал. Или, както спал, дошъл някой отвън и сипал малко ракия в устата му. Жената го обвинява, че пил, защото мирише на ракия. Че мирише на ракия, това е вярно, но сам ли е пожелал да пие? Друг някой го е заставил да пие вместо него, но той носи отговорността. За да не носи чужда отговорност, човек трябва да бъде буден. И като спи, пак трябва да бъде буден.

Съвременните хора, религиозни и светски, са развили голяма подозрителност, вследствие на което се делят на наши и ваши. В църква ли ще отидете, или в някое научно общество, навсякъде ще чуете да се говори: „Този човек е наш, онзи не е наш“. Според мене, целият свят, в който Любовта работи, е наш. Мъже, жени и деца, от каквато нация и вероизповедание да са, щом работят в името на Любовта, са наши. Всеки човек, който говори истината, е наш; който не говори истината, не е наш. Един господин идва при мене и ми казва, че е от нашите хора. Питам го: Женен ли си? – „Женен съм.“ – Как живееш с жена си? – „От време на време я побивам.“ – Щом побиваш жена си, не си от нашите.

Един българин, много сприхав по характер, се оженил за една германка, възпитана и търпелива жена. Той често се гневял и биел жена си. Тя търпяла и нищо не казвала. Един ден той пак се хвърлил върху нея да я бие, но тя успяла да му удари две плесници и да го накара да се замисли. С това тя искала да му каже, че трябва да бъде умен. Ако с един удар, или с една плесница някой може да ви предаде Любов, Мъдрост и Истина, ударът е на място. Ако чрез един удар можете да събудите доброто в човека и го направите силен, ударът е на място.

Ударът има добри и лоши резултати, зависи от подбудителната причина. Някои родители бият децата си. Благодарение на този бой те стават човеци. Боят внася нещо добро в човека, особено ако излиза от любещ човек. Аз не съм абсолютно против боя, но Любовта трябва да взима участие. Ако биете с Любов, този бой е благословен, той лесно се забравя; ако биете без Любов, този бой никога не се забравя.

Следователно, ако биеш от Любов, боят е на място. Ако грешиш от Любов, грешката е на място; ако грешиш без Любов, грешката не е на място. Ако правиш добро с Любов, доброто е на мястото си; ако го правиш без Любов, не е на място. Добро, направено без Любов, не може да се реализира. Грешка, направена без Любов, не може да се изправи. Щом грешката е направена с Любов, в края на краищата ще се изправи. Следователно, каквато работа и да предприемете, прилагайте навсякъде Любовта. Любовта трябва да бъде предохранителна сила, която да предпазва човека от зло. Чуете ли някой да казва, че не може да търпи този или онзи, това показва, че Любовта не присъства в този човек. Той не може да търпи, защото нервната му система е разстроена. Щом нервната му система е разстроена, Любовта е далеч от него. Любовта регулира всички енергии в човешкия организъм.

„Кога те кани някой на сватба.“ Под думата „сватба“ ние разбираме духовния живот. Значи, кога те кани някой на сватба, кани те да влезеш в духовния живот. Раждането пък е физическият живот. От духовния живот отиваме към физическия. Когато умира, човек отива в Божествения свят. Така разглеждам въпросите за раждането, женитбата и смъртта. Аз съм изучавал живота във всички области и съм го разрешил. За всеки въпрос имам разрешение и за всяко нещо – цер.

Преди няколко месеци дойде при мене една видна госпожа от София, да ѝ дам някакъв съвет. Другарят ѝ, за когото се оженила, бил на 55 години, заемал висока служба. Като я изслушах, казах ѝ, че е дошла късно при мене. Ако беше дошла преди да се ожени, щях да ѝ дам друг съвет, но сега ще ѝ кажа нещо, което няма да ѝ хареса. Сега я съветвам да търпи. Ако е

направила една грешка, сега трябва да търпи, да не направи втора, по-голяма грешка. По-рано щях да я посъветвам да не се жени за този човек, а сега ѝ казвам да не го оставя и да го търпи. В какво седи нещастието на тази жена? Мъжът ѝ залюбил една мома. Тя трябва да търпи, особено ако той е внимателен и към нея. Няма да мине много време, момата ще залюби някой момък и мъжът ще се обърне пак към жена си. Ако мъжът обича идеално, какво лошо има в това? Където е Божествената Любов, там е благото за човека. Дойдете ли до Божествената любов, вие нямате право да се месите там.

Помнете следното правило: който нарушава закона на Любовта, той ще счупи главата си. Любовта между хората трябва да се изявява правилно. Щом Любовта е правилна, тя е Божествена. Не е въпрос за безлюбието. Аз говоря за Любовта. Не питайте защо тези хора се обичат, кой кого обича и т.н. Ако ме слушате, приложете моя съвет: Не се месете в работата на Любовта. Всеки, който се е опитал да се меси в работата на Любовта, главата му е счупена. За да не чупите главите си, оставете този въпрос на Бога. Който е предоставил въпроса за Любовта на Бога, той вече е възкръснал. Който се е заел сам да го разрешава, той е счупил главата си. Бог е Любов. Следователно Той сам разрешава въпроса за Любовта.

Два велики закона съществуват в света: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си. Ако не любите Господа и ближния си, как ще разберете тези закони? Вие искате да знаете какви трябва да бъдат отношенията между хора, които се обичат. Отношенията между хора, които се обичат, трябва да бъдат такива, каквито са отношенията на дясната ръка към лявата, на дясното око към лявото, на дясното ухо към лявото. Като носиш една кофа вода, първо дясната ръка я взима, после лявата и така работата върви хармонично. Така се повдига ту едното рамо, ту другото. Самият живот ни показва как трябва да постъпваме. Както човек постъпва с ръцете, краката, очите, ушите си, така постъпва и с устата си. Чрез устата се извършват два процеса: хранене и дишане. Устата върши и трета служба – чрез нея се излива Любовта.

Като говорим за Любовта, мнозина мислят, че са професори по Любовта, че всичко знаят и разбират. Най-лесното и най-мъчното нещо е да разбереш Любовта. Колкото повече я чоплите, толкова повече я губите. Какво ще стане с току-що посаденото семе, ако постоянно го чоплите? То ще изсъхне, ще изчезне. Същото става и с Любовта. Ако не я чоплите, тя расте и се развива. Следователно, щом някой каже, че е изгубил Любовта си, аз зная вече, че той я е чоплил. В това отношение аз съм ясновидец. Които не са изгубили Любовта си, те не са я чоплили. Това е 101% вярно.

Аз съм проверявал тия неща много пъти и зная какви са резултатите, когато чоплите и когато не чоплите Любовта. Оставете хората да се обичат! Бог ще ги научи как трябва да проявят Любовта си.

И тъй, не се месете в работата на Бога, но се учете от Него. Аз се уча от Него, искам и вие да се учите. Щом дойда до Любовта, и аз се уча. Много съм говорил за Любовта и сега ви говоря, но това още не е Любов. Ще питате какво нещо е Любовта. Тя е подобна на захарта, но и това още не е Любов. Като близнете една бучка захар, вие усещате сладкия ѝ вкус. След време сладостта изчезва. Любовта е велик процес, който постоянно усилва светлината на човешкия ум, топлината на човешкото сърце и силата на човешкото тяло. Любовта прави човека съвършен. Любовта е причина за вечното подмладяване, за вечното обновяване на човешката душа.

Сега, колкото и да говорим за Любовта, теорията не помага. За Любовта трябва да се говори малко; тя трябва да се прилага. Ония, които казват, че имат Любов, ще ги заведем в някоя болница, да приложат любовта си. Ако болните оздравеят, любовта им е силна; ако болните не оздравеят, те нямат любов. Любовта на хората се изявява в яденето, в обличането, в книгите, които пишат – в целия им живот. Всичко, което е казано за Любовта, е напечатано в книги, които ангелите четат. Всяка мисъл, която е родена от Любовта, носи в себе си знание; всяко чувство, родено от Любовта, носи знание; всяка постъпка, родена от Любовта, носи знание. Това се отнася до настоящето и до бъдещето, до цялата вечност.

Следователно живейте в Любовта, за да станат телата ви безсмъртни. Значи, когато Любовта обхване цялото тяло на човека и започне да работи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух, той става безсмъртен. Само безсмъртният може да бъде поканен на сватба, т.е. в духовния свят. Да ви поканят на сватба, това значи да се ожените, т.е. да се свържете в църквата, където ще дойде младоженецът. Младоженецът носи безсмъртието. Той носи Любовта в себе си. Тогава всички ще бъдат съвършени, ще обичат Бога и Бог ще ги обича. Всички ще бъдат радостни и весели, ще се подчиняват на Бога.

Сега вие събирате масло за своите масленици. Стремете се да имате достатъчно, преизобилно масло, та като дойде младоженецът, да не става нужда да взимате назаем. Днес ви говоря на разбран език. Това е най-малкото, което мога да ви кажа за Любовта. Ако ви кажа нещо повече, всички ще заспите. – Защо? – Защото не можете да издържите на трептенията на Любовта. Когато човек не може да издържа на известни трептения, заспива; когато може да издържа, той е буден. Сега всички сте будни, няма да заспите, но ако ви кажа, че на всекиго от вас ще дам по сто

хиляди лева, освен че няма да заспите, но ще отворите широко очите си и ще чакате. Обаче, ако ви кажа, че след хиляда години ще станете светии, всички ще заспите. Аз се радвам, че при парите очите на всички се отварят. Ще дойде ден, когато, като ви кажат, че ще станете светии, очите ви пак ще се отворят. Добре е, че очите на човека се отварят пред материалното, защото материалното е резултат на един духовен и на един Божествен процес. Всичко, което става с нас на физическия свят, се връща на небето, да се провери как е направено. Ако не е направено, както трябва, човек се натъква на същото нещо няколко пъти, докато го направи съвършено, без никаква грешка. Човек постоянно слиза и възлиза, докато направи нещата на физическия свят безпогрешно, без никакви недостатъци. Затова на земята човек трябва да разполага с достатъчно време, да работи.

Като ученици, вие трябва да знаете, че чрез вашите добри мисли, чувства и постъпки събирате материал за строеж на вашето бъдещо тяло, на вашето бъдещо сърце и на вашия бъдещ мозък. Какъвто материал съберете, това ще съградите. Казано е в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте". На кого се дава даром? Даром се дава само на онзи, който люби. Който не люби, не може да получава даром. Когато се казва „даром сте взели, даром давайте", имаме предвид онова, което с Любов се взима. Другояче казано: Това, което сте взели с Любов, с Любов ще го дадете. Щом взимате без любов, без любов ще давате. И това не е лошо. Това, което е взето и дадено без любов, е осъдено на окисляване. В него има недостатъци. Това, което е взето и дадено с Любов, е съвършено. Когато дава с Любов, човек отваря пътя за Божията Любов в себе си. Каквото направи този човек, или каквото каже, това трябва да бъде за доброто на самия него, за неговия дом, за ближните му, за народа му, за цялото човечество, за славата Божия. Ако човек може да говори с Любов, нека говори; ако не може, по-добре да мълчи. Защо трябва да кажете на ближния си, че е гарга? Кажете му, че е гълъбче. Защо ще му кажете, че е грубиян? Кажете му, че говори сладко, че мед капе от устата му. Може медът да не е добре пречистен, но все пак е мед. Ще кажете, че това не е вярно. Кои неща са абсолютно верни? В света съществуват два вида лъжи: бяла и черна. Ако не можете да кажете истината, както трябва, за предпочитане е да кажете бяла лъжа, отколкото черна.

Често хората се оплакват едни от други, че еди-кой си ги разигравал. Кой не е разиграван днес? Хората едни други се разиграват. Много естествено. Всички хора се намират в бурно море и лодката, с която пътуват, се люлее по вълните. Не се страхувайте. Лодкарят е опитен човек, благополучно ще ви изведе на другия край. Искате ли да минете благополучно, без страх, прилагайте Любовта в живота си. Изпълнявайте волята Божия и се

вслушвайте в Божествения глас. Той всякога казва как трябва да постъпвате. Питайте го един, два, три пъти, докато разберете какво трябва да правите. Божественото отговаря на човека по различни начини: чрез растения, чрез животни и чрез хора. За пример, забелязано е, че когато се спусне паяк, или петел кукурига и гледа към вратата на къщата, гост ще дойде. Изобщо, всичко, което се случва в живота на човека, е за добро. То е признак за онова, което предстои да стане. Как ще докажете, че спускането на паяка предсказва посещение от някой човек? Ще каже някой, че е изгубил сто хиляди лева. Как ще се докаже това? На борсата всеки ден се губят хиляди и милиони левове и в края на краищата пак се придобиват. Един губи, друг печели. Страшно нещо е да присъства човек на борсата.

Една американка разправя своята опитност от борсата. Без да знае какво нещо е борса, мъжът и я завел, да види какво се върши там. Като поседяла известно време, тя се обърнала към мъжа си с думите: „Толкова проста ли ме мислиш, че си ме довел в лудницата, а казваш, че това е борсата? Такъв страшен вик и крясък може да съществува само в лудницата. Това са луди хора тук!“ – „Не, умни хора са тия, спокойно“, отговорил мъжът ѝ. Лудите крякат, без да има защо, а тук всеки носи книги, прави изчисления. Тук стават търговски сделки, цените ту се намаляват, ту се увеличават. Който изгуби всичкото си имане, изкарват го вън от борсата. Той влиза милионер, а излиза последен сиромах. Който не иска да излезе доброволно, изкарват го по принудителен начин. С други думи казано: Който няма добро сърце, светъл ум и сила, изкарват го вън от борсата, т.е. вън от живота.

Ще кажете, че сте чада Божии. Който е чадо Божие, с едно махане на ръка може да укроти и най-голямата буря. С едно махане на ръка той може да се справи с безпаричието, както и с всички болести. Ето защо, намерите ли се в някаква мъчнотия, викайте чадата Божии. Те ще ви помогнат. Чадата Божии постъпват тъй, както Любовта изисква.

Казано е в Писанието: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“. Значи, ако искаш да те обичат, трябва да обичаш; ако искаш да те уважават, трябва да уважаваш. Всичко, което желаеш да получиш, трябва да го дадеш и на другите. Щом приложиш Божия закон и Бог ще приложи закона си към тебе. Ако сте верни на този закон и законът ще бъде верен по отношение на вас. Всичко, което човешката душа желае, е възможно и постижимо, но време се изисква за това. За всяко нещо има определено време. Кога ще се роди човек, или кога ще умре, и за това е определено времето. Някой се готви да умре, а не умира. – Защо? – Не е платил дълговете си. Докато не платите дълговете си на земята, не бързайте да заминавате на онзи свят. Ако заминете с неплатени дългове, още на

границата ще ви спрат. Щом платите дълговете си, пътят ви за онзи свят е отворен. Опасно е да заминете с неплатени дългове.

Ликвидирайте с дълговете си и тогава заминавайте. Какво ще вземете със себе си на онзи свят? Вие можете да вземете само онова, което не могат да задържат на митницата. Това са вашите светли мисли, чувства и постъпки. Всичко непотребно ще остане на земята.

Сега, желая ви, като заминете за другия свят, да вземете със себе си своите светли мисли, чувства и постъпки, за да бъдете радостни и весели. След това ще се върнете отново на земята, да учите и другите на това, което сте изработили и придобили. Следвайте пътя на свещената Любов и няма да бъдете далеч от Царството Божие.

Беседа от Учителя, държана на 28 юли 1940 г., 10 ч. предиобед.

1940_07_28 Вечно обновяване
утринно слово

ВЕЧНО ОБНОВЯВАНЕ

Човек се натъква на две опасности в живота си: на глад и на преяждане. За да станат светии, някои хора съзнателно си създават глад. Те постят често, да се пречистят по-бързо. Други пък обичат да бъдат пълни, затова ядат повече, отколкото трябва. Ето защо, едните гладуват повече, а другите преяждат. Гладуване и преяждане има не само по отношение на храната, но и по отношение на облеклото. Някои хора се обличат скромно, а други обличат разкошно облекло. Те се обличат и събличат по няколко пъти на ден, да се покажат пред хората, че са богати, че имат вкус, че могат да се обличат разкошно. Какво придобива човек от разкошното си облекло? Не само че нищо не придобива, но се натъква на голяма опасност. Какво придобива говедарят, който 20 години наред е пасъл говеда? Ще кажете, че говедата, които той е пасъл, израсли и се угоили. Благодарят ли говедата му за услугата, която той им е направил? Те ще му кажат: „Ако не беше ти със своята тояга, която вдигаше и слагаше върху гърбовете ни, ние щяхме да си пасем свободно в гората, без никакви ограничения“. Наистина, не е завидно положението на говедаря.

Като говоря за незавидното положение на говедаря, мнозина питат защо човек не трябва да бъде говедар? Много естествено. Говедото е представител на животинското начало в човека. Като знаете това, питам: трябва ли човек да пасе, т.е. да носи на гърба си, своето животно? Животното в човека е силно. Трябва ли тогава слабият да носи на гърба си силния? За да носиш животното на гърба си, ти трябва да бъдеш по-силен от него. Без да премерят силите си, хората се товарят с непотребни неща. За пример, слушате религиозните хора да преповтарят какво е казал Христос преди две хиляди години. Не се товарете напразно. Сегашните времена изискват повече приложение, по-малко говорене. Христос и днес още говори. Словото му се носи във вечността. Като говори, Христос запалва една свещ, която дава в ръцете на онзи, който е лишен от светлина. И той от своя страна може да запали свещ. Не е достатъчно свещта само да се запали; важно е да не изгасва. Човек може да носи свещ, без да я запали. Защо му е такава свещ? Ще кажете, че светлината трябва да се икономисва. На физическия свят и светлината, и водата трябва да се икономисват, защото се плаща за тях, но в духовния свят не е така. Там е нужна повече светлина. Не е лошо, когато се изразходва много светлина и вода; лошо е, когато не се използва изразходваното количество разумно. Какъв смисъл има, че някой употребил много вода за пране, а не опрал дрехите си добре? Какъв смисъл има да поливате дърветата с много вода, без да

получите плод? Ще кажете, че на физическия свят съществуват някакви аномалии. Дали са аномалии, или не, това е друг въпрос. Важно е, че отговорността за тия неща не е ваша. Че гърми и святка, отговорността не е ваша. – „Не може ли без гръмотевици?“ – Щом гърми, не може. – „Защо съществува суша? Защо стават наводнения?“ – Това не е ваша работа. – „Защо хората не живеят добре?“ – Както живеят днес, този начин е най-добър. Ако могат да живеят по-добре, щяха да живеят. Не търсете отговорността за неща, които стават във физическия свят, в себе си, но поучавайте се от тях. Учете се от всичко, за да придобивате знания.

Природата не обича невежи хора. Ако природата не обича и не търси невежите, пазете се и вие от тях. Не оставяйте глупави и невежи да ви управляват. Един селянин решил да отиде в близкия град, да го острижат и обръснат. Обаче, докато се готвел да тръгне за града, един негов съсед дошъл с ножици и бръснач и му предложил да го обръсне и остриже. – „Разбираш ли от този занаят?“ – „Разбирам.“ – „Добре, тогава свърши тази работа.“ Съседът взел ножиците и започнал да стриже косата му. После взел бръснача, да го бръсне. Като се погледнал в огледалото, селянинът се ужасил – главата и брадата му били накълцани. Невъзможно било да се яви в този вид между хората. Ако трябвало да излезе някъде, слагал калпака на главата си и не го свалял. Той не искал да се изложи пред хората, но същевременно не искал да изложи и съседа си, да го представи пред хората за невежа.

Съвременните хора, религиозни и светски, тръгват по света, първите да проповядват Словото Божие, а вторите – различни научни теории, но като не разбират от работата си, в края на краищата накълцват хората, изопачават мислите и чувствата им и казват, че са свършили някаква работа. Така постъпват невежите и глупави хора, но не и разумните.

Като ученици, вие не трябва да изпадате в положението на невежия бръснар, нито в положението на невежите проповедници, които обезобразяват човешкото лице, човешкия ум и човешкото сърце. Вие искате да се явите пред Бога, пред Любовта, но трябва да знаете, че тя не търпи изопачени форми. След това ще питате какво нещо е Любовта. Любовта е богатата трапеза, на която са сложени най-хубави и вкусни яденета, чинии и плодове. За приготвяне на тия вкусни неща нужна е работа. Как трябва да работи човек? Работата подразбира такъв акт, който произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото. Каже ли някой, че е тъмно в ума му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е студено в сърцето му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е слаб, немощен, той не е работил. Следователно, искате ли умът ви да бъде светъл, сърцето – топло и организмът – силен, работете с Любов.

Мнозина се оплакват, че не са получили в живота си това, което са очаквали, вследствие на което се разочаровали от братя и сестри, от приятели и другари. Няма защо да се разочаровате. Те трябва да знаят кой е истински брат и коя – истинска сестра. Докато човек не е служил на Любовта с всичкия си ум, сърце, душа и дух, не може да се нарече брат или сестра.

Истинският брат и истинската сестра имат правилна обхода към всички живи същества. Ако има крави, волове, братът се отнася с тях добре. Той знае, че волът ще му оре нивата, докато има рога. Хвърли ли рогата си, няма да оре нивата му. Ако сте истински братя и сестри, вие ще зачитате всяко живо същество, ще знаете, че ако днес е на но-ниско стъпало от вас, ще дойде ден, когато ще се издигне.

Като ученици на новото учение, вие трябва да зачитате и уважавате всички живи същества, да не ги обиждате. Новото учение изключва всички обиди. Бъдете слепи за грешките на хората. Видите ли, че някой греши, благодарете, че по този начин вие се освобождавате от същата грешка. Някой върви по улиците, замислил се нещо и по невнимание паднал в една дупка и изкълчил крака си. Не питай защо е паднал; не го осъждай, че бил невнимателен. Всеки може да се замисли и да падне в някоя дупка. Благодари, че по този начин ти се избавяш от дупката. – Кога пада човек? – Когато няма достатъчно светлина. Ако трябва да пътувате вечер по планини, чакайте лунни нощи, когато е светло. Пътувате ли в тъмнина, каквато лампа да имате, непременно ще паднете в някоя дупка. За да не падате, трябва да имате будно съзнание, да знаете къде отивате. Изкачването по високи планински върхове подразбира влизане в един висш свят. Следователно изкачването на върха Мусала не е нищо друго, освен отиване при Бога, т.е. изкачване на някое духовно място. Човек може да намери красивото и великото в света само по високите места. В този смисъл човек всеки ден може да се изкачва по високи върхове, да се освежава, да повдига мислите и чувствата си. Животът по високите върхове е живот на истинска музика и поезия. Само оттам човек може да възприеме нещо възвишено и велико. Гениалните музиканти са приемали музиката от високите места и после я сваляли в низините, между хората. Колкото по-добри възприематели били, толкова по-точно са я предавали. Човек може физически да се движи в долината на живота, а умствено и духовно – по височините. Формата и положението не определят човека. Волът, конят нямат човешка форма, но не са лишени от интелигентност. Какво ще кажете за рудокопача, който е почернял от въглищата, които копае? Колкото и да е черен и той е човек, с известна интелигентност и определени стремежи.

Като ученици, вие трябва да се освободите от външната страна на нещата, да не се заблуждавате. Виждате, че някой човек се моли с часове и казвате, че е набожен. Това е външна страна на набожността. Този човек може да се моли от страх, а не от Любов. Ако отидете в странство и влезете в някое религиозно общество, ще намерите поне двама–трима лекари. Защо влизат в обществото? От интерес. Те знаят, че където са събрани много хора, непременно ще има нужда от лекари. Млада мома посещава редовно някое религиозно общество. Защо го посещава? От набожност ли? От интерес. Тя има предвид един от младите момци, които посещават събранията. И млад момък може да посещава събранието по същата причина. Той се интересува от някоя мома. Не е лошо, че момъкът се интересува от мома, а момата – от момък, но това са малки божества. Един ден тия божества ще изчезнат. Какво ще стане с вас? И парите, на които хората разчитат, са малки божества. Какво ще правите, като ги изгубите?

Сегашният век е век на големи противоречия. И младите, и старите имат противоречия. – Защо? – Защото не са разбрали още законите на живота. Старият се оплаква, че е остарял. Той не е остарял, но се е влюбил в старостта и не може да се отдели от нея. Той мисли, че като остарее, ще придобие нещо. Който остарява, без да поумнява, той не е разбрал старостта. Старият иска да бъде почитан и уважаван, без да се учи. Не, и старият, и младият трябва да се учат. Животът не носи никого на ръце. Докато детето е малко, немощно, майката го носи на ръце. Щом започне да ходи, тя го слага на земята, да стане самостоятелно. Докато е било малко, майката го наричала ангелче, гълъбче, но щом порасне, тя слага това ангелче на земята, само да ходи. Ангелът едновременно е и млад, и стар. И на хиляди, и милиони години да е, ангелът е всякога млад, защото при всички условия се учи.

И тъй, искате ли да останете вечно млади, учете се от всички. Крушата, която изяждате, влиза във вашия стомах и започва да се учи. Привилегия е за крушата да бъде изядена от човека. Светлината, която влиза в очите ви, се радва, че сте я приели. Същевременно и вие влизате в светлината. Слизането на светлината от слънцето е външен процес. Проникването ѝ в човека и превръщането ѝ в знание е вътрешен процес. Това показва, че човек трябва да познава нещата едновременно отвън и отвътре. Младостта е външен процес, а старостта – вътрешен. Когато младостта и старостта се съединят в едно, образуват разумността. Който не е бил млад, не може да бъде стар; който не е бил стар, не може да бъде млад. С други думи казано: за да се подмлади, човек трябва да остарее; за да остарее, той трябва да се подмлади. Някой пита, защо е остарял. Много просто. Той е остарял, за да придобие Мъдростта. – Защо съм млад? – За да придобиеш Любовта. Ако

старият не стане мъдър и ако младият не люби, и двамата не са разбрали живота. Любовта и Мъдростта са полюси, между които животът се движи. Човек неизбежно трябва да се движи между тези полюси.

Съвременните хора очакват да получат някакви блага от Господа. Какви по-големи блага могат да им се дадат от ума, сърцето, волята и тялото? Какви по-големи блага могат да им се дадат от душата и от духа? Какви по-големи богатства можете да очаквате от човешкия мозък и от човешкото сърце? При тези грамадни богатства човек се счита сиромах. Той се намира в положението на онзи, за когото е казано в една от народните ни песни: „Вода гази, жаден ходи“. При всичкото богатство, което е вложено в ума, в сърцето и в тялото на човека, той пак се осмелява да казва, че е сиромах. По цели дни и нощи телефоните дрънкат и се чуват различни оплаквания: еди-кой си умрял, друг – паднал и счупил крака си, трети – осиромашал и т.н. В края на краищата виждате, че навсякъде се е образувала каша. Кой прави кашата? Богатите хора. Те се оплакват, че са сиромаси, а всъщност само богатите имат възможност да правят каши. Богатите се карат кой повече да вземе; богатите са недоволни от света. Казват за някого, че лесно кипвал. – Защо кипва лесно? – По две причини. Когато водата в неговия свят е или малко, или много, той кипва. Ако е малко, едва я сложиш на огъня, тя започва да кипи. Ако водата е много и в дълбок съд, дълго време трябва да се чака, докато кипне. Кипването не е волев процес, не зависи от човека. Ако реката е пълноводна, това не зависи от нея. Щом е пълноводна, ще прелее, т.е. ще кипне. Като се намали водата, ще се прибере в коритото си. Като знаете това, не се чудете защо някой човек кипвал. Щом водата е поставена на силен огън, не може да не кипне. Едно трябва да помните: всички сте богати, но не знаете това. Вие не подозирате какви грамадни богатства криете в себе си. Същото се отнася и до Любовта. Вие имате любов, но не сте я проявили още. Любовта се изпитва вечер, а не през деня. Ако искате да знаете, дали имате любов, излезте вечер вън, в най-голямата тъмнина. Ако светнете и осветите пътя си, имате любов. Не светнете ли, не сте проявили още любовта си. Иска ли някой да прояви любовта си към вас, нека я прояви вечер, в тъмна, бурна нощ. Тогава има смисъл да покаже колко ви обича. Защо ще показва любовта си през деня, когато навсякъде е светло? През деня вие виждате къде ходите, не ви е нужна никаква лампа. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я зимно време, когато вън е студено, когато няма печка в стаята, да се топлите. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я, когато семейството на този човек е в лишения, когато няма хляб, дрехи, обувки.

Значи Любовта се изпитва вечер, в студено време и в лишения. Ако любовта ви носи светлина, топлина и блага в изобилие, тя е истинска

любов. Любов, която не носи светлина, топлина и изобилие, не е истинска. Каква любов е тази, при която хората се измъчват? Днес жени и мъже, учители и ученици, приятели и познати не се разбират. Любов, която измъчва, не е истинска. То е все едно, учителят да говори на учениците си, а те да са глухи. Какъв смисъл има от неговите думи? Как ще се ползва човек от красотата на природата, ако е сляп? Любовта иска хора с отворени очи и уши, да виждат ясно и да слушат добре. Като виждат и слушат добре, те могат да говорят разумно.

Като ученици, вие трябва да проявите истинската Любов. За да стане това, трябва да изправите отношенията си към Бога. Много хора говорят за Бога, но нито страх имат от Него, нито срам. Те допускат в ума и в сърцето си мисли и чувства, които грабят, без да внасят нещо добро. Тези мисли и чувства са подобни на крадливите котки. Ако крадлива котка влезе в стаята ви, първо ще даде вид, че нищо няма да вземе. Щом се обърнете настрана, тя веднага грабва нещо хубаво и пак дава вид, че нищо не е взела. Човек не трябва да допуска в ума и в сърцето си отрицателни мисли и чувства, защото те ще го разрушат. Не давайте ума и сърцето си в услуга на хора, които не знаят как да ги пазят. Искате ли да очистите ума и сърцето си, пратете ги при Бога. По-вещ майстор от Него няма. Дадете ли ги на хората да ги чистят, цял живот ще съжалявате. – „Ама виновни ли сме, че не знаем как да отидем при Бога?“ – Виновни сте, разбира се. Кой каквото прави, добро или зло, сам е виновен. Всеки сам носи последствията на своите дела. Като знаете това, трябва да мислите право.

Днес от всички хора се иска работа. Сегашните хора се мъчат, трудят се и работят, но те още не са дошли до истинската работа. Истинска работа е тази, която произлиза от Любовта. Без Любов никакви постижения не можете да получите. Ако имате някакви постижения, те са временни. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които се основават на Любовта, са вечни. Някои се възмущават от целувките. Ако целувката е идеална, проникната от Любов, тя повдига човека. Ако целувката произлиза от трите свята – физически, духовен и Божествен, считаме я идеална. Значи всяко нещо, което има отношение едновременно и към трите свята, е чисто, възвишено и идеално. Ако то има отношение само към двата свята, в неговата чистота има една трета примес. Ако има отношение само към единия свят, две трети са примеси. Ето защо, задачата на всеки човек е да разглежда своите мисли, чувства и постъпки и да ги пречиства. Докато дойдете до съвършената чистота, благодарете за всичко, което става в живота. Ако искаш да не се запалят дрехите ти, не минавай край огъня. Ако трябва да минеш, намокри дрехите си с вода, да не се запалят.

Всеки човек трябва да разбира положението, в което се намира, да не мисли криво за нещата. За пример, вие сте богати, а мислите, че сте сиромаси; вие сте добри, а мислите, че сте лоши. Богатството е във вашия ум. Обърнете се към ума си и ще го намерите. Добротата е в сърцето ви. Отворете сърцето си и ще проявите доброто, което е вложено във вас. Бог не е изпратил човека на земята за поругание, но за учене и прилагане на доброто и Любовта. Като прилагате знанието и Любовта си, избирайте съответни за вас методи. Мнозина си служат с метода на аналогията. Само онзи може да прилага този метод, който се е научил да наблюдава, да върви от причини към последствия. Като придобие наблюдателност и философско гледане на нещата, тогава човек може да приложи метода на аналогията. Методът на аналогията е съкратен процес.

Като не разбират законите на живота и на смъртта, хората се питат защо умират. Човек умира, защото няма светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си. Щом токът на енергиите се прекъсне, животът се прекратява. Засега на човека е позволено да живее на земята най-много 120 години. Колкото и да е определено на човека да живее, той трябва да учи. Всеки ден той трябва да внася в ума си по малко светлина, в сърцето си – топлина, а в тялото си – сила. Като замине за другия свят, първият изпит, на който ще го подложат, ще бъде върху светлината, топлината и силата.

Кой човек е силен? Силен човек е онзи, който може да пресъздаде своя ум, своето сърце и своето тяло. Да пресъздаде човек ума, сърцето и тялото си, това значи да се обнови. Това не е еднократен процес, но многократен. Човек трябва вечно да се обновява. Значи задачата на всеки човек е да работи за своето вечно обновяване. Това се постига чрез Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

Да вършим волята Божия, това значи да се обновяваме. Не вършим ли волята Божия, ние се натъкваме на изкушения. Щом изпадаме в изкушения, трябва да се молим: „Господи, прости ни, че Те заставяме да постъпваш с нас, както не искаш. Избави ни от изкушения, за да познаем Твоето светло, любещо лице“.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 28 юли 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_07_31 Източникът на радостта
лекция пред общия окултен клас

ИЗТОЧНИКЪТ НА РАДОСТТА

Сряда, 5 ч сутринта.
(Небето облачно. Ситен дъжд
ръми. Времето тихо и хладно.)

„Отче наш“

Кое е най-съществено за един ученик? Има някои неща, които са съществени. Вие мислите, че знаете нещо. Не е лошо да мисли човек, че знае. И не е лошо да мисли човек, че не знае. И двете неща са добри. Не е лошо да знае, че шишето е пълно. И не е лошо да знае, че шишето е празно. Лошевината не стои в пълнотата и в празнотата. Лошото е, когато вземаме празното шише за пълно и пълното шише за празно.

Най-първо, ученикът трябва да държи главата си в изправно положение. А пък изправното положение на главата във всеки един момент не може да се спазва без светлина. Това е закон. После, той трябва да държи в изправно положение и своето сърце, своите чувства. Той не може да държи сърцето си в изправно положение без топлина. Но не тази обикновената топлина, която е един резултат. Тя е един факт. Като кажем „факт“, ние разбираме истина, която не се оборва. Това не го тълкуват добре. Фактът е един резултат, който не може да се оспорва. Стомната е счупена. Какво ще ми доказваш? Доказано е, че е счупена, няма какво да доказваш за здравата стомна, че е здрава. Тя сама се доказва. Ти казваш: „Стомната е счупена.“ Ако стомната е здрава и казваш, че е счупена, това не е вярно. Ти доказваш, например, как някой е излъгал. Хубаво, ако отидете при говежди изверження и ги бъркате с пръста си, за да докажете, че са изверження, няма ли да се оцапате? И всички се чудите защо съвременните хора боледуват и са нещастни. Някой ти казва: „Аз ти говоря истината, аз ти говоря за любовта“, а пък той няма никаква любов! Каква ти любов! Истината освобождава човека. Ако носиш истината, щом дойдеш при болния, той оздравява, нищо повече, свободен е. Ако влезеш в един затвор, затворниците веднага излизат навън, свободни са. Истината дава свобода. Ако ти говориш истината, а сам не си свободен, тогава каква е тази истина? Може ли човек, който сам не е свободен, да освободи другите?

Сега аз като говоря, някои от вас си клати главата, с което показва, че това е вярно. Но това е неразбиране на въпроса. Нещата са верни само тогава, когато носят със себе си живот, знание и свобода. Една мисъл е права, когато тя носи светлина, знание и свобода в себе си. Сега вие ще кажете:

„Ако го зная това.“ Знаеш го това, но най-първо ти нямаш живот. Този живот, който имаш, е временен. Той е като малка локвичка и един ден, като я напече Слънцето, тя ще се изпари и мястото ще остане без вода. Едни жаби, които са уповавали на тази локва, ще останат на сухо и ще се чудят коя е причината, че се е изгубила водата.

Сега в света има едно заблуждение. Когато една стока е калпава, търговците ѝ дават един много хубав цвят. Ще им турят много хубав, отличен цвят на калпавите стоки, да заблуждават. И като погледнеш цвета, ще кажеш: „Много хубав цвят има.“ Но хубавият цвят не показва ни най-малко, че съдържанието е добро, че дрехата е доброкачествена. Един човек, когато стане калпав, цветът му става ярък, придобива ярък цвят. Той е една калпава стока.

Мислите ли, че като забогатеете, вашето положение ще се подобри? Или мислите ли, че като придобиете сила, вашето положение се подобрява? Сега виждам противоречието. Аз сега разглеждам един въпрос много по-тънко. Има нещо, което постоянно ви безпокои. Имаш един ден най-хубаво разположение, като че си в рая. И не се минава половин час и ти изгубваш настроение, но не знаете как изгубихте настроението си. Много лесно е станало това. Случил се е един факт. Срещате един, комуто дължите 1000 лева. И той казва: „Срамота е за тебе, защо не сте изплатили хилядата лева?“ Ти си чувствителен човек. Той не знае как да ти каже, че имаш да му даваш. И ти изгубваш настроението си. Ти казваш: „Отгде ме срещна този човек?“ Че, ти сам го създаде. Ти намери този човек с девет бъклици, ти взе 1000 лева назаем от него и не знаеш, че той е устат човек и на 100 души ще разправи, че ти си такъв-онакъв, че не си седиш на думата. Ти, като си взел 1000 лева от него, ти си го подкупил да говори най-лошите работи заради тебе. Умен човек ли си тогаз, като си взел 1000 лева назаем от него?

Като ви говоря сега, вие казвате: „Какво да правим сега?“ Идва един проповедник и казва как да вярваш в Христа. Дойде втори, и той проповядва как да вярваш в Христа. Дойде трети, четвърти и ти се забъркаш и не знаеш как да вярваш в Христа. Тази работа е толкова проста, но същевременно и много сложна. Да допуснем, че ви разправям теоретически за музиката. Знаете ли колко е сложна работата, докато разберете какво нещо е „интервал“, какво нещо е „ритмус“? И професорът, който разправя за ритмуса, и той не знае и го обръща наляво и надясно, за да покаже какво нещо е ритъм. Или някой човек ви разправя какво нещо е „сладко“. Разправя, разправя и ти казваш: „Не го разбирам.“ А пък тази работа е само за една минута! Ще близнеш една бучка захар и ти ще имаш вече един вътрешен усет и ще знаеш какво нещо е сладко. И

след това може да го обясняваш както искаш. Но трябва най-първо да имаш едно възприятие.

Какво означаваме с тези знаци с числата 1 и 2? Първата единица, със стрела надолу, показва, че зрънцето е посадено; а пък другата единица, със стрелата нагоре, показва, че зърното е поникнало. Числото 2 със стрела нагоре показва, че растението е вече узряло; а пък числото 2 със стрелата надолу, показва, че трябва да се жени вече. Това са знаци, които трябва да разбирате.

Сега, често вие срещате един човек и казвате: „Това е набожен човек." Че, отгде го знаете, че е набожен? В какво седи набожността на човека? Човек не може да бъде набожен, ако няма горе на главата си развит център на набожността. Да не мислите, че набожността е тука? (Учителят показва с пръст този център върху главата на един брат.) Тук е място на формата, но набожността какво е? У някои хора центъра на набожността има такава форма (1), у някои е така (2), а у някои е тъй (3). Каква е разликата? При фигура първа човек е набожен, който само взема; при фигура втора човек е набожен, който дава; а пък при фигура трета човек и взема, и дава.

Някои казват: „Да печелим души." Как се печелят души? Ще се намерим в едно противоречие. Да кажем, че двама търговци донесат стока. Единият носи стока с хубави цветове, а пък друг носи стока от хубава материя, но цветът не е хубав, а пък на трети и цветът, и материята са хубави. Но пак има едно стълкновение. Онзи, на когото стоката е калпава, по-евтино я дава, а пък онзи, на когото цветът и материалът на стоката е хубав, по-скъпо я дава. И като дойдат купувачите, вземат евтината стока с хубавия цвят. Той я продава лесно, но хората като носят тази стока малко време, тя се разваля. Такива платове или продукти за ядене след кратко време се развалят.

Да допуснем, че вие имате вяра и уповавате на нея. Изпитали ли сте вярата си? Имате една вяра – мислите ли, че с вашата вяра всичко може да направите? Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно, тази планина ще се дигне и ще се премести." Каквото кажете, ще стане. Опитвали ли сте вие за малки работи вашата вяра? За големи работи не искайте най-първо. Имаш едно чувство на неразположение в себе си. Нещо те е стегнало вътре. Мъчно ти е и не може да си намериш мястото. И ходиш от една къща в друга и казваш: „Тежко ми е, тежко ми е." И какво ти е тежко, за какво ти е тежко, ти не смееш да кажеш. Има работи, които не се казват. Питат те кои са причините. Ти казваш: „Не зная." Има причини за тежестта, които не се знаят. Тогаз ще туриш вярата си и това тежкото да се махне. Мъчна работа ли е това тежкото да се махне от тебе?

Да допуснем, че имаш една раница на гърба си, която е тежка и не може да се освободиш от нея. Дойде един човек, който знае, откопчи ти ремъците и махне раницата. Най-първо ти трябва да знаеш как се турят раниците и как се снемат. Ти най-първо оставяш да ти турят раницата и не питаш как се снема.

Ти най-първо възприемаш една мисъл. Това е раница. Отгде знаете, че една мисъл е права? Ще дойде някой и ще ми каже така: „Аз много те обичам. Аз съм готов да се жертвувам за тебе". Той като говори, че ме обича, всичките ми свещи в главата загасват. Той ми казва, че сърцето му гори. А пък виждам, че всичките огнища в сърцето ми изгасват. Той казва: „Аз те обичам." А пък аз ставам хилав и болен. И му казвам в себе си: „Аз не се нуждая от твоята любов." Този човек е един дявол. Той е един лукав дух. Казано е: опитвайте духовете от Бога ли са. Какво ще ми разправяш? Идва един човек при тебе и не ти говори за любов, но щом дойде, всички свещи в главата ти се запалват и всички огньове в сърцето ти се запалват и ти, който си бил хилав, ставаш здрав. Дали това същество е човек, или дух, или животно, или мравка, или е птица, то е от Бога. Някой път птицата като кацне отгоре ти, свещите светват в главата ти и огньовете се запалват в сърцето ти.

Сега наблюдавам, че някои от вас почват да се стягат и си казват: „Втасахме я." Питам: Ако криете една въшка в главата си от срам, какво ще ви ползува тази въшка? И ако не смеете да бутате една бълха, скрита в ризата ви, какво ще ви ползува тя? Имате една мисъл, която прилича на бълха. Имате една мисъл, която прилича на въшка. Имате една мисъл, която прилича на дървеница. Питам: Каква полза имате вие от въшката, от една такава мисъл, която ви безпокои?

Трябваше да ви донеса нещо и да направя опит пред вас. Но все ще направя един опит. Ако някой ти дава подарък, например какъв подарък бихте искали? В света има по-хубави подаръци от следните. Като дойде човек вечерно време в стаята ви, да ви донесе една хубава свещ и тя да свети. Няма по-хубав подарък зимно време, когато е студено, да ви донесе някой въглища и да запали огъня. И няма по-хубаво нещо от това да ви донесе хубави дрешки, обувки и хлебец.

Та казвам: Някои наши братя са заминали за онзи свят. Те има да пътуват доста дълго време, докато отидат до главната станция. Казват ми: „Какво да правим за тях сега?" Дойде една сестра, чийто баща замина и ми каза, че баща ѝ умрял. Аз ѝ казах: „Ти лъжеш, аз не вярвам в бащи, които умират." Тя ми каза: „Ние скърбим." Казах ѝ: „Защо ще скърбиш? Баща ти е един човек, дошъл на Земята да изпълни Волята Божия. Изпълнил е

Волята Божия и неговият Баща го вика. А пък ти сега мислиш, че това е твой баща.“

Това са вашите фиктивни бащи. Твоят баща е като един идол, който представлява Бога. Хората са направили един идол и казват: „Този е Господ.“ Този не е Господ. И Слънцето не е Господ, макар и да е толкова светло. То е само една емблема. Запалената свещ не съм аз. Ти казваш, че някой е запалена свещ. Не, запалената свещ е един резултат. Бог е в това, което произвежда и светлина, и сила, и хубави мисли, и хубави чувства, и всяко добро и туря всичко в ред и порядък, и всичко извинява. Той променява всичко и сам остава неизменяем. Понеже Той е неизменяем и всичко в света Той променя и изменя.

И който разбира Божия закон, постоянно се ползува, постоянно се подмладява. А пък който не разбира Божия закон, постоянно остарява. Който разбира Божия закон, постоянно поумнява, а пък който не разбира Божия закон, постоянно оглупява. Който разбира Божия закон, постоянно неговото здраве се подобрява. И като дойдеш до 120 години, ще кажеш: „Няма какво да живея на Земята вече.“ Какво ще те ползува да седиш на Земята след 120 години? Ял си всичките яденета, които може да ядеш. Не е останало нещо, което да не си ял. Обличал си всички дрехи, които може да облечеш. Имал си всички апартаменти, които може да имаш. Дотегнали са ти и най-после хората, като минават край тебе, казват за тебе: „Какво още търси тук този старичок? Тази баба, този дядо да си вървят.“

И неспособните ученици, които не ценят способните ученици, казват: „Да се махне“, защото способните ги засенчват. А пък те не знаят, че способните ученици някой път са много добри другари и когато другите не са разбрали уроците, те ги събират и им разправят по математика и по геометрия. А пък като си отидат тези, най-даровитите, никой на никого не разправя и все мислят недаровитите, че знаят.

Та казвам: В какво седи заминаването на някого? Ние се спираме и мислим какво е направил Христос за света. Когато човек е при нас, тогава трябва да го ценим. Оценявай човека, когато е при тебе. Трябва да оценяваш любовта му, когато е при тебе, а не като замине за другия свят. Вие казвате: „Онези наши братя са заминали.“ Не са заминали, но се освободиха от заблужденията си. Нашият брат Георги беше много даровит. Знаеше няколко езика. Имаше особени, хубави схващания. Разбираше много добре онзи свят, но той умря от едно противоречие на своя ум и на своето сърце. Казах му по един и по друг начин и най-после му казах: „Аз мислех, че вие, младите, сте много силни хора, но вие сте били много слаби хора. Вие мислихте, че знаете най-същественото.“ Казах му един прост начин как

да се освободи от болестта, а той не можа. Той искаше да го подтикват.

Аз нямам нищо против това, че отивате за онзи свят. И като отивате за другия свят, ще мислите, че ще спечелите нещо. Ако отидете 10 години по-рано за другия свят, 10 години ще обикаляте тук, на Земята, и не ще можете да вървите нагоре. Не трябва и да закъсняваш. Ако закъснееш 10 години, пак е лошо. Та трябва да заминеш точно навреме.

Та, ви казвам на вас: Които искате да отидете на онзи свят, да се приготвите точно навреме, нито по-рано, нито по-късно. Този брат е знаел как ще умре. Той разправил някому как ще умре и така стана. Всичко знаел. А пък има едно противоречие, което той не можеше да преодолее. Та, един ден, като говорих с него, той ми каза: „Този лошия език, с който съм хапал хората, трябва да го оставя. И цялото ми семейство сме живели много разпуснат живот.“ И той разправя астрологически: „Благодарение, че влязох тук в този път. Ако не бях влязъл тук, щях да замина по-рано.“ Ако не беше влязъл тук, той щеше да си замине 10 години по-рано.

Сега вие ще кажете: „Такъв ли е бил той?“ Че, Давид направи едно прегрешение и повече от 2000 години четат за това в Библията и казват: „Какъв лош човек бил той: да накара да убият онзи човек и да му вземе жената.“ 2000 години хората четат това. Вие мислите, че някое ваше прегрешение може да бъде скрито. Не, не е така. Вашите прегрешения не са скрити, за Невидимия свят са отворени. Ние искаме сега да се представим, че сме много добри. Всъщност трябва да познаем, че там, отдето сме излезли, изворът е чист. Благ е само един Бог, но човек, като излезе вън, той ще се окаля. Една вода, като влезе от главния си извор, след като протече с километри, тя изгубва част от чистотата си. Не че се покваря в същината си, но някои елементи се премесват, влизат в почвата и водата изгубва своята цена.

Та казвам сега: Три неща са ви потребни, с които постоянно да боравите. Любовта винаги носи живот. Когато аз обичам, ако моята любов не може да внесе живот в мен, то и в другите не може да внесе живот. Някой ми казва: „Аз Ви обичам.“ А пък аз гледам, че той ме обича, а той е хилав и болен. Той не ме обича, а той търси пари назаем. Той иска да вземе нещо, а пък иска да ме заблуди, че ме обича. Най-първо любовта ти трябва да внесе живот вътре в тебе и от изобилието на този живот ще дадеш на другите. Ти трябва да бъдеш извор, който трябва да поиш всички други.

Второто положение е: Божията Мъдрост носи знания. Ако ти говориш за мъдростта и тази мъдрост не внесе в тебе знание, това не е мъдрост. Ти като помислиш за мъдростта, тя трябва да внесе знание в тебе.

И после, когато говориш за Истината, тази Истина трябва да внесе свобода вътре в тебе. Сега вие може да ми зададете въпрос: „Ние в даден случай свободни ли сме?“ За да бъде човек свободен, той трябва да се е отрекъл от всичките противоречия на любовта, от всички противоречия на невежеството и от всичките противоречия на робството. И ако аз вярвам в Бога и съм свързан с Него, ако изпълнявам Волята Божия и спазвам Неговите закони, и слушам Гласа Му всеки ден, от какво има да се боя, от кого имам да се боя? Той е, Който е направил света и всички разумни същества се подчиняват на Него. Аз в света като някой заек треперя и казвам: „Ще ме гонят мене!“

Та, сега, за в бъдеще, да си турите за цел да пречистите вашите мисли. От любов към Бога да пречистите мислите си. От любов към Бога да пречистите чувствата си и от любов към Бога да пречистите своите постъпки.

Някой път вие говорите за любовта. Ти, който обичаш, ако не си свободен, тогаз това не е Божествена Любов. При Божествената Любов ти трябва да бъдеш свободен. Дойде при мене един, той обича двама души и го е страх да не би да обича единия повече. За мене този въпрос е много ясен. Идват при мен двама души. Единият носи шише от два килограма, а пък другия носи шише от един килограм. И двамата идат за любов, но те нямат знание. Единият, който идва при мене, носи шише от два килограма и не знае, че шишето му е от два килограма. Онзи, който идва с шише от един килограм, и той не знае, че шишето му е от един килограм. Наливам и в двете шишета. Онзи, чийто шише събира един килограм, казва, че аз съм налял в шишето на другия повече, а пък в неговото шише – по-малко и ми казва: „Защо наливаш в неговото шише повече, а в моето – по-малко?“ Аз бил съм виноват, че съм налял първото шише повече, а във второто – по-малко и е недоволен. Така не се цени любовта. Казвам на онзи, който има шише един килограм: „Иди донес един джобур, но който трябва да носиш, а не да караш други да го носят. Ти ще го носиш.“

Казвам: „Този човек го обичам повече.“ Защо? „Защото е по-умен, носи шише две кила, а пък тебе не обичам толкоз, понеже носиш шише един килограм.“ Но поради своето тщеславие, онзи ще отиде сега и ще създаде една нова теория, ще каже: „Любовта, която Учителят тури в шишето с двете кила, тя е по-ниска, не е толкова чиста. В едното кило е по-чиста.“ Той ще внесе първата лъжа. Аз му казвам: „Не, водата и в двете шишета е еднаква. Шишетата са чисти. Но онзи количествено има повече любов, пак ти количествено имаш по-малко любов.“ Вторият насред пътя ще остане, а пък първият ще свърши пътя си добре. И ако някой донесе съд с хиляда

килограма, с милиони килограми, с милиарди, трилиони и квадрилиони килограма, тия съдове ще бъдат пълни.

Та, този нашият брат казал: „Аз ще умра, изхвърлен като някое псе отвън, няма да има никой при мене.“ Така каза младият брат, който замина. Той каза още: „И ще има доста голям скандал при смъртта ми и после постепенно работите ще се оправят. Не зависи от мен това. Това е карма.“ В ума на неговите близки влезе един бръмбар, че сме го отровили. И искат да направят аутопсия, че е отровен. Че е отровен, отровен е. Няма съмнение в това. Всеки човек, който умира, е отровен. Но дали ние сме го отровили, е въпрос. Че, кой не е умрял от отрова? Че, всеки човек умира от отрова. Има доста Георгиевци, които са заминали за другия свят. И доста Савовци имаме, които са заминали. Освен нашия брат Сава, който замина сега, имаме и друг – Савов, който замина и мислеше, че ще живее 120 години. Дългият живот зависи от качеството на любовта. Дългият живот зависи от качеството на знанието. Дългият живот зависи от качеството на свободата, която човек има в себе си.

Та казвам сега: Тук вие много сте се индивидуализирали. Когато някой заболее от вас, вие не се интересувате. И когато някой умре от вас, вие не се интересувате от него. Казва някой: „Да си върви в другия свят.“ Той ще си върви, разбира се, независимо от това дали вие мислите за него или не. И не очаквайте, като заминете за другия свят, да мислят за вас. Онези, които заминават за другия свят, много мислят за тук. Те мислят за тук, щото докато отидат в онзи свят и намерят своите приятели, разделят се и от двата тези свята.

Как да ви представя работата сега? Да ви представя работата като един момък, който се жени и избира между две моми. Само за обяснение е това. Едната е богата: има апартамент, има автомобил, има всички удобства, на разходка може да ходиш, в странство може да ходиш. А пък другата е много добра, много учена, а пък няма никакъв апартамент, няма никакъв автомобил. Ти гледаш едната, гледаш и другата. Едната ти се харесва и другата ти се харесва и искаш да решиш за коя да се ожениш. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. А пък ако те налегне богатството, дръж добрата. Аз така бих решил. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. За Земята то е правият път; а пък ако те налегне богатството, дръж добрата – тя ще те освободи. Защото в първия случай сиромашията е един неприятел и богатството ще те освободи. А пък във втория случай богатството е един неприятел и втората, умната, ще те освободи от богатството.

В земния живот, като вършите Волята Божия, като понесете всички

страдания, от голямата сиромашия на греха само Божията Любов, само богатството на Божията Любов те избавя. А пък когато отидем за другия свят, само Божията Мъдрост ни избавя. Щом влезеш в другия свят, няма да отидеш с любов, а със знание. Любовта работи тук, за Земята, а пък Мъдростта работи за другия свят. А пък Истината – за Божествения свят. Щом дойде при тебе Истината, ти си в Божествения свят, ти напълно имаш Божествен живот, Божествено знание и Божествена свобода. И тогава с трите заедно се получава съвършеният човек, на когото може да повери Бог най-хубавата работа за благото на другите.

Този брат почна да плаче, както никога не е плакал. Аз съм виждал само двама мъже така да плачат. Този брат съзнава нещата и ми казва: „Имам толкова тежка карма, с която не мога да се справя, нямам изходен път." Аз му показах пътя и му казах: „Само по този път може да вървиш, тук имаш само един конец, много тънък, по който можеш да минеш." Той не можеше да се справи със своята карма.

Друг един мъж съм гледал да плаче. Той пък плачеше за жена си. Тя го напуснала. Тя била млада и красива. Той казва: „Обичам я." Той плачеше заради нея. Тя избягала от него. Казвам: Щом плачеш, тя ще дойде при тебе. Питам: Кой е по-прав – мъжът или жената? Тая жена, за която плаче, тя няма нужда от неговия плач. Но нему му трябва обхода. Тази жена бяга от него, понеже той не я обича, както тя иска. Ако той я обича, тя никога няма да бяга. Кой вол ще бяга от хубавата храна? Като му даваш зимно време слама, то като дойде пролетта и му замирише зелената трева, ще напусне сламата и ще избяга. Напуснала го жена му. Аз разбирам: само слама не се яде. Само с гола душа любовта не идва. Не искам тук да изговаряте само голи думи: „Любов, любов." Вие казвате: „Божията Любов носи пълния живот."

Вие седите някой път и мислите: „Учителят ни върти." Така не се говори. Някой може да казва: „Той ни смята." И вие ме смятате. Аз виждам и отдалеч, и отблизо, но се правя сляп. Някои с мен са много свободни. А някои седят като статуи. За мене това е лицемерие.

Когато минавам покрай някое цъфнало цвете, помириша го и си казвам: „Много е хубаво." Това цвете се извинява и ми казва: „Извини ме, че нямам онази поза, която трябваше да имам към тебе като Учител и съм се разголило." Това цвете е цъфнало и казва: „Искам да примамя някого. Имам стока. Пращам това ухание наоколо, за да дойдат малките мушички и да ми донесат едно благословение." Казвам му: „Много добре вършиш. Извърши си работата така, както Господ те е научил."

Дойде снощи един голям бръмбар. Той се обърна на гърба си. Гледам го, че прилича на дете – маха с краката си. Гледам го, седя при него. Мъчи се, горкият – не знае законите на равновесието. Турих си пръста до него, той се обърна с краката надолу, походи по балкона, ходи и търси къде да отиде. Търси място, отгдето да хвръкне. От пода не може да хвръкне. И вие някой път, като този бръмбар, търсите някое високо място, от което да хвръкнете и не може да го намерите.

Претърпявате сега вашето минало, всички колебания на вашите деди и прадеди. Вие искате да знаете дали някой човек ви обича или не. В дадения случай има две възможности: или ви обича, или не ви обича. Но и двата метода, и двете неща са добри. Ако ви обича, е добре. И ако не ви обича, пак е добре. Вие сте здрави – добре е. Болни сте – пак е добре. Ще кажеш: „Защо е така?“ Ако си една здрава, тлъста овца, то като мине един вълк, ще я хване за врата, ще я заведе някъде и ще я опапа. А ако сте болна овца, той само ще я побутне по корема и ще я остави. Ако сте здрава овца, вие ще бъдете в кошарата. За вас господарят ще взема повече грижи. Той се нуждае от вас. Като минава вълк, умният господар оставя винаги болните овце на вълците. Та, вълците пазят болните овце, а пък господарят пази здравите овце.

Та, ако сте здрави, Бог ви пази. Ако сте болни, дяволът ви пази. Дяволът никога не иска един грешен човек да умре преждевременно, защото нищо няма да вземе. Той иска да хване някой праведен човек, да умре праведният човек, за да вземе нещо от него. Той е търговец. Той може да вземе на праведния живота и богатството. В Пловдив двама–трима души са посетили едно семейство и ги гощават с черешово сладко. Единият брат обича да се шегува и като се шегувал, костилка влязла в сляпото му гърло и се задавил, бил на умиране. Сестрата бръкнала с пръста си вътре и извадила костилката и му се отворило гърлото.

Любовта някой път може да влезе в кривото гърло на човека и трябва да се извади. Кривата любов в света е, която уморява. Кривата любов трябва да върви в стомаха, а пък правата любов – в дробовете. Щом дойде до любовта, трябва да имате най-хубавите мисли. Докато мислите, че един човек е лош, нито той се ползува, нито вие. Като съзнавате, че е лош, от какво аз разбирам по това? Той е енергичен човек. Лошият човек е човек, който работи само за себе си. А пък добрият човек е човек, който работи и за другите. Първият живее за себе си, дотам е дошъл. Той казва: „Аз трябва да уредя своите си работи и тогава да уреждам другите.“ Той е прав за себе си. Има една любов, която урежда своите работи; има и една любов, която урежда и работите на другите.

Когато някой се влюби, всички почват да одумват, има речено-казано. Казват: „Защо този обича онази. Че, тази ли е най-способната и най-красивата, че той ли е най-ученият?“ Това са работи, от които всички трябва да се освободите.

Сега аз ви говоря за онзи вътрешен процес на противоречие. Да дойде човек до онази вътрешна чистота, да знае, че той служи на Бога. Бог иска да знаем кога правим погрешка и всяка погрешка да изпъква, за да може да се пречисти. Всяка погрешка в нашето съзнание трябва да излезе навънка, за да се изправи. Ако нашата погрешка не изпъква в съзнанието ни, тя прилича на венозна кръв. И старите хора страдат от непречистена кръв и това образува кръвното налягане. Кръвното налягане е венозна кръв, която се събира във вените, и кръвообращението не е правилно. И тези хора преждевременно остаряват. Значи, колкото се може по-малко венозна кръв, колкото се може по-малко лоши мисли. Добрите мисли са артериалната кръв на човека. Лошите мисли са венозна кръв. Онова, което можем да направим, е следното. Вие сте дошли в света и трябва да работите. Досега сте живели за себе си. Какво сте направили за Бога? Като отидете в онзи свят, какво ще занесете? Ако кажем, че заминавате за другия свят, коя мисъл ще ви крепи, какво сте направили за Господа?

Ще ви приведа примера, анекдота за онзи американски милионер. Умира той и отива в другия свят. Явява се при апостол Петра. Американците имат духовни приказки. Американецът казал на Петра: „Аз направих една църква.“ Петър казал: „Платено ти е, понеже вестниците писаха за църквата.“ – „Направих едно училище.“ – „И за него писаха вестниците. И то ти е платено.“ Той му разправя все за платени работи. „Ти си приел за тези работи долу, на Земята; кажи едно добро, за което никой не е писал.“ Онзи казал: „Веднъж излязох от дома си и бързах по работа. Прикомандирова се при мен една вдовица и, за да се освободя от нейната нахалност, аз извадих един долар, дадох ѝ го и ѝ казах: „Вземи го, да не ме безпокоиш. За това никой не писа.“ Апостол Петър казал: „Да отидем при Господа, да Му разправим, да видим какво ще каже.“ Господ казал: „Дайте му два долара и го върнете на Земята.“

Вий някой път седите и искате да направите добро и казвате: „Този заслужава ли да му направя добро?“ Господ, когато раздава благата, пита ли: „Той заслужава ли?“ Благата, които Бог ви ги дава, давайте ги щедро. Не спирайте Божиите блага за себе си, давайте ги на другите. Не се месете в Божиите работи. Когато Бог някому дава болест, то е богатство. Когато Бог дава някому страдание, то е богатство. Каквото и благословение Бог да дава, всичко това е за добро. Всичко, каквото Бог дава, е добро. Един човек, след като е боледувал дълго време, той се пречиства.

Този брат Сава във време на болестта си каза: „Уча се сега да живея вече.“ Като страда, той се учи да живее, почва да мисли за другия свят. Почва да разбира, че когато човек живее за себе си, това не е живот още.

Човек иска да си поживее, да си има жена, деца, парици. Това е живот за себе си. Като дойде човек да остане без никакъв апартамент, без никакви дечица и без никаква женица и остане сам, тогава ще намери истинския път, да няма нищо. Само любовта да те крепи. Да останеш във въздуха. Да нямаш нито земя, нито нищо друго. Като влезете в онзи свят, няма да виждате Слънцето, Земята, въздуха. Тези хора няма да ги има. Знаете ли какво ще бъде положението ви.

Има едно друго положение, много по-красиво, но за да го видите, трябва да се отворят очите ви. Писано е: Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Тогава ще видите един реален свят. Физическият свят е свят на фактите. Духовният свят е свят на законите, а пък Божественият свят е свят на принципите. Тези работи ги знаете.

Да имате любов, която да внесе във вас живот. Да приличате на извор. Да имате Мъдрост и да приличате на запалена свещ, която никога не изгасва. И свобода да имате, която никой не може да ограничи. Да се събере целият свят против вас и пак да бъдете свободни.

Та сега казвам: Работете, за да получите онзи живот на Любовта и тази Любов да я почувствувате. Защото един ден човек, когато умира, ще се намери в трудно положение, ако не разбира това. Ако разбирате закона на любовта, ще си излезете спокойно из тялото. А пък ако не разбирате закона на любовта, дълго време ще се мъчите вътре. Защото човек е свързан с много връзки.

Та, на Земята сме дошли да се освободим от ненужните връзки, които имаме и които ни правят много неспокойни. И като се освободим от връзките, ще остане само една връзка. Тогаз ще дойде онази Божествената радост в нас и ще разберем какво означава физическият живот. Физическият живот е подготовление за духовния, а пък духовният е подготовление за Божествения. Щом влезеш в съвършенството на Божествения живот, тогава ще разбереш смисъла на физическия, духовния и Божествения живот. Радостта иде от Божествения живот.

„Добрата молитва“

Мислете върху онзи стих, в който Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема.“

Та, всички трябва да имате приготвено място. Трябва да имате любов и никой да не отива за другия свят, докато не му е приготвено мястото. Когато му е приготвено мястото, тогава да отива.

6 ч 19 мин
XIX година (1939–1940)
44-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 юли 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_08_02 Умни, добри, здрави
лекция пред специалния клас

УМНИ, ДОБРИ И ЗДРАВИ

„Отче наш“

Пишете върху темата „Най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав“.

Кои са най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав? Какво учи съвременната хигиена? Вие не седите в класа свободно, свили сте се като един човек, който загазил и си казва: тази работа няма да я бъде. На някои от вас главата е на едната страна, на други – на другата страна. Не е лошо това, но всяка една поза, която човек има, има психологически последствия. Ако главата ви е наведена надясно, значи мозъкът ви е по-тежък там или ако е наведена на лявата страна, двете полушария не са така правилно развити. Или по някой път човек може да си наведе главата и по някаква външна причина.

Има един пример, в Америка един владика си носел главата наведена на една страна и всички проповедници от неговата област по подражание си носели главата наведена на същата страна. Или например вие се навеждате напред, тогава гърдите ви хлътват, свивате се навътре. Или да допуснем, че по някой път вие не сте добре дошъл, че хората не са разположени към вас. Кое е онова, по което познавате, че някой вас не ви обича? Аз бих желал да зная. Нали всяко нещо има белези, по което го познавате. По какво ще познаете един човек, че е сляп? Ако го виждате отдалеч, че пипа с бастун, какво ще помислите? Може би този човек търси нещо. Но вие ще си съставите понятие, че този човек не вижда. Ако върви право, без да пипа, знаете, че очите му са отворени.

Сега, да допуснем, всинца не сте еднакво разположени. Кой за какво мисли сега? Вие говорите за любовта. Има една любов, от която ви е срам да ѝ кажете името. Имате една любов, от която се срамувате. Защо се срамувате от тази любов, притеснявате се, свиете се. Имате една свенливост. Когато се говори за любовта, имате една свенливост. Когато се говори за хубавите работи, има един свян. Човек някой път се свени. Казвам, какво ви стеснява в любовта? Има нещо, което ви стеснява. Любовта е най-познатото и най-непознатото – едно нещо, което е най-много познато и непознато. Няма какво да се говори за любовта. И животните знаят какво нещо е любовта. Какво кавалерство има в мухите. Когато се обичат, какво кавалерство има, какви поклони. Ако ги наблюдавате, в най-малките мушици, имат кавалерство в любовта. Не такова, каквото хората имат, но имат известно

понятие, известна обхода. Какво би казал човек, когато види две плочи да си говорят? Тия двете плочи умни ли са? Много са умни. Но без да знаят, те са умни.

Да кажем имате единицата. Колко значения има единицата? Може ли да кажете: един умен човек, един много умен човек, един много глупав човек, едно житено зърно, едно камъче, едно пясъче. Като прилагате единицата към житеното зърно, тази единица придава ли нещо на житеното зърно? Или ако имате едно пясъчно зърно, предава ли му нещо? Да кажем, ако вземем светлината и приложим върху житеното зърно, ще окаже ли някакво влияние светлината? Да кажем, ако приложим червения лъч към житеното зърно или един портокален, или един зелен лъч, или един жълт лъч, какво влияние ще окаже? Все ще има известно влияние, но какво? За да има влияние светлината върху едно житено зърно, за да може да расте, какво трябва още? Светлина трябва, топлина трябва, трябва и влага.

Сега по какво се отличава сухотата? Някои от вас страдате от излишък на влага, някои страдате от излишък на сухота. Някои от вас сте много сухи, някои сте много влажни. Малцина от вас имате умерена топлина и светлина. Ако пипнете, ръцете на някои от вас са влажни, на някои ръцете са сухи. Сухотата някой път на какво се дължи? Например вие някой път говорите за хигиена. Говорите и за воля на човека. Човек трябва да опита своята си воля. Има един начин за опитване на волята. Ако твоите ръце са студени и ти нямаш воля да ги стоплиш, де ти е волята? Ако чрез своята ръка не можеш да покажеш волята си и мислиш отвън да я проектираш, във физическия свят мислиш да направиш нещо, как ще го направиш? По някой път вие искате да влияете на хората. Как ще влияете? Казвате: „Силна мисъл трябва да имаме.“ В какво седи силната мисъл?

Да допуснем, че ти си един патриот. Не е лошо човек да бъде патриот, да обича отечеството си. Известно време е патриот, след туй хората го хванат, че обича да граби, направил много престъпления. Къде отива неговият патриотизъм?

Вие може да говорите в името на истината, да я защищавате. Но мислите ли, че един ден, ако не спазвате всичките правила, че вие няма да изгубите вашето влияние? Първото нещо: за да говорите истината, трябва да бъдете свободни в изказване на вашата мисъл, свободни в изказването на вашите чувства и свободни в изказването на вашите постъпки. Никога мисълта не трябва да бъде раздвоена, нито чувствата да бъдат раздвоени, нито постъпките ви трябва да бъдат раздвоени. Ти говориш нещо, и си раздвоен; ти искаш да кажеш истината, но с оглед на някой друг белег. Това не е истина, то е един факт. В истината, когато говори човек, никога не

може да направи погрешка. Щом правиш погрешка, ти не говориш истината, ти говориш само факти. Може да говориш за закони, но истината се отличава с едно нещо: човек, който говори истината, той никога не прави погрешки, говори истината. Всеки, който не прави погрешки, говори истината. Всеки, който прави погрешки, говори факти и закони. Този човек е изложен на много противоречия в живота. Всичките противоречия произтичат от това, че хората не говорят истината. Щом мислиш, и има противоречия в ума ти, ти не мислиш за истината. Щом човек мисли за истината, той не може да има противоречие в ума си. Вие имате противоречие в сърцето си. Там не е истината.

Сега това не зависи от вас. От кого зависи? Ако дядо ти и прадядо ти не са вървели по пътя на истината, и ти не може да вървиш по пътя на истината. Мислите ли, че ако хванете едно вълче и му говорите, че то не трябва да бъде като баща си – да яде овце, мислите ли, че то ще ви послуша? Мислите ли, ако вие бутнете една бомба, която е направена да експлодира и ако невнимателно бутнете, че тя няма да експлодира.

Казвам, съвременните хора трябва да разбират своя живот. Сега вие всички имате известни противоречия. Някой път сте неразположени, казвате: „Днес съм неразположен, само не ме бутайте.“ От какво зависи неразположението ви? Не сте разположени. Неразположението може да се дължи на физическото тяло. Неразположението може да се дължи на човешките чувства. Неразположението може да се дължи на човешката мисъл. Може причината да е в мозъка. Причината може да е в симпатичната нервна система. Причината може да е в храносмилането, в жлъчката. Има едно неразположение, което произтича от черния дроб. Има неразположение, което произтича от стомаха. Има едно неразположение, което произтича от дишането. Има едно неразположение, което произтича от самия мозък.

Та казвам, ако вие не сте запознати с тия вътрешни закони, които направляват силите в човешкия организъм, вие няма да разбирате. Има сили, които произтичат от мозъка, има сили, които произтичат от симпатичната нервна система, и има трети сили, които произтичат от цялото тяло. Тялото е проводник на една енергия, симпатичната нервна система е проводник на друга енергия и мозъчната система е проводник на трета. Например във вас може да влезе мисълта за преследване, да мислите, че някой ви преследва, не ви обича, че ви мрази. Може да е вярно това, може да не е вярно.

Например какво разбирате под думата обич? Допуснете, един ученик е в училището. Когато учителят е разположен с него, какво прави? След като

го изпита, ако е много неразположен, тури му единица. Ако е средно разположен, тури му две. Ако е много разположен, тури му шест или тури му пет, четири. Това са полюси. Между 1, 2 и 3 и 6, 5 и 4 има съотношение. Първият процес е на слизане, вторият е на възлизане. Какво губи ученикът при първия процес? Като влезе учителят, ученикът се изплаши, знае, че ще го скъса. Като че тия учители познават – като влязат в класа, питат ония ученици, които не разбират предмета. Той може да се крие, но учителят ще го извика и като че ли има желание да му тури единица. След като скъса едного, учителят изважда един добър ученик и на него му тури шест. На единия туря единица, на другия шест. Този учител в дадения случай обича и двамата еднакво. В своето подсъзнание на този, на когото тури едно, той му мисли доброто. В своето съзнание има едно неразположение, но в подсъзнанието си той е готов да му тури шест. След като му тури шест, той намира в подсъзнанието си да му тури единица, понеже единицата е най-голямото число, което може да ти турят. Като ти турят единица, ти трябва да направиш едно угощение, ако разбираш закона.

Сега да изясня закона. Имате един орех, който посаждате в земята. Не го знаете какъв е. Имате и един орех, който сте изяли. Посаденият е минус, изяденият е плюс. Посадите ореха. Като израсне, започне да дава плодове. Този, посаденият, орех има един отговор. На изядения орех знаете какъв е вкусът му, но няма плод. И в живота кои хора са щастливи? Христос, като дойде на земята, Той се посял, Учителят Го скъса, тури Му единица, наказа Го, че не знае да говори както трябва. Казват за Него: „Той е един измамник, неспособен човек.“ Това, което Христос посял – мнозина се ползват от Неговото учение.

Сега да оставим аналогиите и сравненията. Вие искате, най-първо, щастливият живот да дойде, преди да сте станали орехи. Такова нещо не съществува. Щастието е един плод, един резултат на един посят плод. Ти не може да бъдеш щастлив, ако не си посял семената на любовта, тоест, ако не си страдал. Искаш плод да имаш. Как ще имаш този плод, когато никога не си сял?

Сега вие седите и мислите, че сте в новото учение. В какво седи новото учение? Новото учение седи в това, да бъдете силни – каквито мисли и да ви дойдат, да ги превърнете. Привеждал съм един пример в беседи, един анекдот разправят. Апостол Петър вървял с Христа по пътя и срещат един умрял кон. Петър казва: „Колко лошо мирише.“ Христос казва: „Колко му са бели зъбите.“ Вървели по пътя и видели едно петало на пътя. Христос казва: „Вземи петалото.“ Апостол Петър казва: „Какво ще се занимавам с петалото.“ Христос се върнал и го взел. После с това петало Христос си купил череши. Като вървял, Той пущал по пътя по една череша и Петър се

навеждал да ги взема. Веднъж не искал да се наведе за петалото, а за черешите се навеждал двайсет–трийсет пъти. Този пример е прекален. Ако пуснете по пътя орехи, един човек сто пъти ще се наведе да ги взема, но ако му кажете да посади орехите, казва: „Кой ще ходи да ги сади? Нека да ги садят другите.“ Ако му пускат орехи, може трийсет пъти да се наведе.

Казвам, всички имате неразположение. Станали сте много чувствителни. Опасно е. Много голямата чувствителност произвежда всички болести. Щом човек стане много чувствителен, щом стане много мнителен, иска хората да му обръщат внимание. Ако малките деца обръщат внимание на едно дърво и се качват по него, знаете ли, че ще счупят клоните на това дърво? Качват се на дървото, навеждат клона, оберат плодовете, някой път счупят клона, и не се грижат за счупения клон.

И вие правите голяма погрешка със себе си, не знаете какво правите. Например някой път се сърдите, че не сте богат. Кой е крив, че не сте богат? Сърдите се, че баща ви не е бил богат. Сърдите се, че не сте имали някой богат роднина. Чудни сте. Кой ще ви даде богатство? Природата. Що не идете при нея? Тя е, която раздава всичките богатства. В природата законът е такъв. Ако имаш сто хиляди лева, ти не може да дадеш някому. Ако имаш дадени на тебе, половината можеш да дадеш. Но едно богатство, което ти е дадено на тебе, ти нямаш право да го раздаваш. В природата всеки сам трябва да вземе. Ако остане тебе да ти турят въздух в устата с някой маркуч, и тогава да дишаш, ти си загазил. Дотогава, докато ти сам дишаш, ти сам възприемаш въздуха и го изпращаш, ти си човек. Да остане да ти турят маркуч, ти си загазил. Същият закон е и за богатството, за мисълта на човека. Ако ти очакваш хората да мислят за тебе, ти си загазил. Ти трябва да мислиш. Никога не казвай, че всичко знаеш. Признавайте винаги две неща: признавай, че нещо знаеш, и признавай, че нещо не знаеш. Вие може да сте професор, да сте свършили два факултета, но като идете при един обущар, вие ще признаете, че не знаете да шиете обуща. Този професор може да се учи от обущаря. Ако искаш да учиш обущарство, трябва да идеш при този обущар, да вземеш първите уроци. Казваш: „Аз съм свършил.“

Ако човек не се е научил да мисли право, мислите ли че той е учен човек? Ако човек не се научил как да чувства, мислите ли, че той е учен човек? Ако човек не се научил да постъпва право, мислите ли, че той е учен човек? Много работи знае, два факултета свършил, но науката още на правата мисъл не знае. Тепърва трябва да я учите.

Правата мисъл всякога произтича, когато човек борави със светлината. Щом в мозъка си може да внесеш светлината, ти право мислиш. Щом няма

светлина в мозъка ти, мисълта ти не е права. Правата мисъл разбира достатъчно количество на светлина. Сама по себе си мисълта не може да бъде права. Щом имате една воденица, келевото се върти, воденицата върви. По някой път воденицата може да е здрава, всичко да е наред, но ако няма вода и поставите келевото, не може да се върти.

Вие много хора считате умрели. Не са умрели – водата се е отбила някъде. Има едно място, ако се бутне, човешкото сърце може да спре. Няма да ви казвам къде е, по-добре да го не знаете. Някой път човешкото сърце може да спре от голям страх, някой път от голяма радост може да спре. И в двата случая, за да спре, има известни нерви, които контролират човешкото сърце. Когато по някой път човек се уплаши, този нерв престава да контролира, и тогава сърцето бие сто и двайсет, сто и петдесет удара в минута. При някои болести този нерв не може да контролира сърцето. По някой път този контрол може да се намали толкоз, че да дойде на двайсет–трийсет. Някой път, като докараш на единица, сърцето спре. Ти знаеш ли как спира сърцето? Има индуси, които могат да спрат сърцето си с воля. Учени са много, че спират и сърцето си. Чрез волята си могат да накарат сърцето си да спре. Но не е лесна работа. То изисква цял един процес.

Та вие изучавате окултните науки. Имате едно страдание – да знаете как да се справите със страданието. Имате едно голямо страдание, да знаете как да се справите с него.

Един българин от Варненско ходил да си купува чехли. Като обходил всичките чехлари, дошъл при един турчин чехлар. Извадил турчинът и започнал да му мери едни чехли, втори, трети, все не му стават. И като не могъл да му намери чехли по крака, казал му: „Калъпсъз.“ Обидил се българинът. Искал да го набие, но си помислил, че може да го турят в затвора, турска работа. Излязъл навън, погледнал го накриво. Излязъл далеч от Дервента, близо на два километра, и отдалече извикал: „Ти си калъпсъз.“

Хубаво, вие се намирате в несгодни условия. Гледам, мнозина от вас се срамувате да работите. Има братя и сестри – срам ги е да работят. Учен човек – как тъй да копае. В годината има два месеца, от които зависи здравето на човека. Те са половината на май, юни и половината на юли. Ако сутрин през това време работехте само по половин час, преди да е изгряло слънцето, щяхте да бъдете здрави. Като станете сутрин, да работите. Това се дължи на простата причина, че има известна земна енергия, която иде от южното полушарие към северното полушарие. Тя прави цял кръг. Растежът, разцъфтяването на формите, плодовете зависят от тази енергия. Всичките хора страдат от недоимък на тази енергия. Те не

искат да бъдат в общение със земята, да стане една обмяна. Ти трябва да работиш, за да стане обмяната. Ония нечистотии, ония бури от вашия организъм трябва да слязат долу в земята и пресни сили трябва да се покачват във вашия организъм.

Казвам, това е само за физическия свят. Пък в годината има два месеца, когато трябва да оправите сърцето си. Има два месеца, в които трябва да оправите ума си. Това са три периода, които са минус. Има други три периода, които са плюс. Имаме шест положителни и шест отрицателни положения. Всякога след един отрицателен период иде един положителен.

Да допуснем, че ви дойде една болест, едно болезнено състояние. На какво се дължи? При болезненото състояние вече самата природа те лекува. Ти трябва да поболедуваш, за да могат известни нечистотии, които има в твоя организъм, да се премахнат. Или по някой път вие страдате в чувствата. И то е болезнено състояние. Трябва да се пречистват чувствата. Или имате мъчнотия в ума си. Тази мъчнотия е за пречистване на вашата мисъл. В природата няма непотребни процеси. Болестта е един потребен процес. Здравето е един потребен процес. Ако вие знаехте как да се справите с тия процеси, щяхте да бъдете здрави. На вас на всички ви трябва да ви преподадем една лекция. Тук на Изгрева трябва да имате място да работите. Без работа не може да се научите. За да се убедите в туй, на опит трябва да го проверите. В туй време, който от вас е болен, от каквато болест и да страдате, може да се излекувате. Понеже това време сега е минало, процесът на лекуването е по-слаб. Мнозина от вас страдате от известни болести.

Казвам, трябва една любовна физическа работа, трябва една любовна работа на сърцето, трябва една любовна Божествена мисъл на ума. Човек трябва в трите свята да работи. Всички трябва да се стремите да предавате не всичко, което знаете, но всякога трябва да предадете едно добро разположение на другите. Как предавате вашите разположения? Вие знаете как да предадете вашите разположения на всичките приятели. За тях вие сте отворени. Когото обичате, вие ще му предадете вашата свещ. Онзи, когото не обичате, изгасвате свещта и го оставяте в тъмнина.

Най-първо, трябва да се научите да се самовладате: да знаете качествата на вашата мисъл, в дадения случай да не може някой да ви предизвика. Когато ти започваш да се дразниш, туй състояние не е здравословно. Дотогава, докато ти владееш чувствата, да не могат да те дразнят, ти си здрав. Може да ти кажат, че на мечка приличаш – ти спокойно да седиш, да се поусмихнеш само. Ако дойде вятър, задигне шапката ти от главата,

хвърли я в калта, на кого ще се разсърдиш? Не може да се сърдиш, понеже си е заминал. Сърдите ли се вие на вятъра? Тогава ще я завържете с нещо, да не може да я дига вятърът.

Първото нещо е да не може никой да ви обиди, туй в себе си да го вложите. Някой път вие чрезмерно се страхувате, имате страх от общественото мнение, какво ще кажат хората. Трябва да вземем под внимание какво ще кажат хората. Ако ти говориш истината, какво има да те е страх? Искаш да кажеш една права мисъл, кога трябва да я кажеш? Какво има да се боиш? „Ама как да я кажа?“ Както я разбираш. „Как ще я разберат другите?“ Да я разберат както искат. Ако имат уши, ще я разберат; ако са глухи, не могат да я разберат. Казвате: „Не могат да ме разберат.“ Не искайте да ви разбират вас глухите хора, но искайте да ви разбират умните хора. Вие казвате за някого, че не постъпва добре. Мислите ли вие, че във всички ваши постъпки постъпвате добре?

Някой път, като говорите, вие се увличате и говорите дълго. Никога не говорете повече от пет минути. По някой път вие искате да докажете нещо някому, да го убедите. Не си правете илюзия, че вие може да го убедите – когото и да е. Убеждението в света зависи от запалката. Ако не разбирате закона на огъня, вие никога не може да убедите един човек. Да убедите един човек, трябва да го запалите. Като го запалиш, нека гори. Като го запалиш, той знае, че вече гори. Какво се прави на огъня? Ако запалите огъня зимно време, намясто е. Ако запалите огъня лятно време, когато има четирийсет градуса топлина, този огън намясто ли е?

Първо трябва да се научите да не харчите вашата енергия. При вътрешните тревоги ние изхарчваме излишна енергия, за която природата ни държи отговорни. Ти мислиш след двайсет години какво ще стане с тебе. То не е твоя работа. Двайсетте години зависи от днешния ден. Ако днес живееш добре, и след двайсет години ще живееш добре. Ако всеки ден живееш добре, и след двайсет години ще ти бъде добре. Ако всеки ден не живееш както трябва, какъв ще бъде животът ти? Ако прекарате една идея в човешкия ум и тази идея е добра, от този момент, в който тя е с тебе, и след двайсет години тази идея ще донесе същите резултати. Следователно пречистете себе си. Пречистете онова, което вярвате, и онова, което обичате. Онова, което обичате, трябва да заслужава тази обич. Предметът, за който мислите, трябва да заслужава тази мисъл. Онова, за което чувствате, и то трябва да заслужава вашето чувство. Не харчете вашите чувства за предмети, които не заслужават. Не харчете вашата умствена енергия, да мислите за неща, които не заслужават. Не вършете вашите работи, които не заслужават вашата сила. Кои неща не заслужават?

Здравето на човека зависи от този вътрешен контрол, който човек прави вътре в човешкия мозък, в симпатичната нервна система и в тялото. Човек трябва да стане господар на всички свои удове, на всички да дава свобода. Някой път ние не даваме еднаква свобода на нашите удове. Някой път караме краката да работят повече, ръцете да работят повече. Много мускули, много нерви има, които не се разклащат и образуват болезнени състояния. Всеки ден трябва да дадеш работа на ума си, не да го пресилиш. Трябва да дадеш работа и на чувствата си. Трябва да дадеш и достатъчно работа и на тялото си. То е съвършенството на човека.

Научете се едно нещо. Всичките процеси в природата са разумни – и добри, и лоши процеси. Лоши са, когато ние не разбираме нещата. Няма нещо, което в природата да е излишно. Няма зло в природата в този смисъл. Зло има за онези, които не разбират закона. За онези, които разбират закона, няма зло. За тях злото се превръща в добро.

Сега вие ще кажете: „Как сме живели досега?" Оставете този въпрос. Вие сте живели тъй, както всички живеят. То е един общ недъг. Цялото човечество живее така. Два народа като се бият, нима умно е това? То е резултат на миналото. Тази сегашната война е резултат на мислите на хората. Ние искаме бъдещото благо да е резултат на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки. Щом се бият хората, мислите ли, че е геройство? Те нямат висок идеал. Погрешките на миналото се ликвидират с война. Когато погрешките на хората не се ликвидират разумно, винаги се ликвидират чрез война. Някое голямо нещастие дойде, то е ликвидиране.

Помнете, че болезненото състояние е ликвидиране на несгодите на живота. Неправилните мисли, неправилните чувства се ликвидират чрез болестите. Аз ви навеждам на тази мисъл, че щастието на човека зависи от онова съчетание на фактите, законите и принципите в природата. Страданията произтичат от фактите, несгодите произтичат от законите, а пък добрият живот, благото на човека зависи от принципите. Принципът е, който показва новия път. Няма принцип на злото в света.

Та казвам, щом дойдете до любовта, ще знаете, че любовта е принцип в света, който се явява, да покаже новия път. Вие искате да ви обичат хората, докато не завършите с фактите, със законите и принципите. Любовта ще ви покаже новия път на живота. Всякога любовта носи новия живот. Ако вие сте готови да възприемете новия живот, той е любовта. Имате една любов, която не е любов, която минава за любов – интерес имат хората. Когато хората хранят кокошки, имат ли някаква любов? Развъждат хиляди

кокошки за яйцата. Мислите ли, че това е любов? Любовта е вече заговорила. Посееш едно дърво да живее, вземеш плода от него. Да оставиш дървото да си живее, туй е до известна степен обич. Ти може да кажеш, че е обич. Ако те хранят в природата като кокошката, то е безлюбие. Ако влезеш в положението на растението – без да те секат, само да вземат плода ти, ти си в предговора на любовта.

Когато можеш свободно да мислиш, свободно да чувстваш, свободно да постъпваш, това е любов. Свободна е мисълта, която човек има, при която тъмнината се разсейва. В свободните чувства всякога тежестта отпада. В свободните постъпки човек всякога се усеща силен в света да постигне онова, което иска законът на любовта.

Сега вие искате да бъдете свободни. Свободата зависи от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. То е един процес. Щом имаш тия трите процеса, ти имаш вече проявлението на любовта, която показва вече новия път, новия живот. При този новия живот иде истината, здравието, истинското щастие, което човек търси. Там е истинската наука вече.

Казвам, вас, младите, един ден ще ви намеря остарели. Някои ще бъдете с бради, остарели. Тогава ще се оправдавате, че животът е тежък. Че животът е тежък, е тежък. За глупавите хора животът е тежък. За мъдреца, за умния човек всичко е едно благо. За глупавия човек всичко е едно нещастие.

Научете се да се не тревожите чрезмерно. Вие много се тревожите. Всякога трябва да имате в ума си една мисъл, поне една свещена мисъл да имате, която да обичате. Всеки един от вас трябва да има една свещена мисъл, каквато и да е. Всеки един трябва да има едно свещено чувство, което да обича. Всеки един от вас трябва да има една свещена постъпка, която да обича. Тия трите неща да са идеал. Човек, който няма тия трите неща, той е слаб човек.

Казвам, изберете си поне такъв идеал в ума си, един идеал в сърцето си и един идеал в тялото си. Да мислите да бъдете здрави, да мислите да бъдете добри, да мислите да бъдете умни. Тези идеи да бъдат динамични. Посейте ги, да дават плод: умът да дава светли мисли, доброто да дава светли чувства и здравето да дава подвижност, че каквото иска човек, да може да го направи.

Сега, има една поговорка, която казва: „Лесно е да се говори, мъчно е да се

направи.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас
2 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_08_04 Реалност на живота
утринно слово

РЕАЛНОСТ НА ЖИВОТА

Размишление

Съвременните хора лесно се отчайват от живота. – Защо? – Защото попадат в областта на еднообразието. Наистина, няма по-страшно нещо в живота от еднообразието. Какво ще кажете за каменаря, който по цели дни чука камъни? Ще дойде ден, когато той ще се отегчи от еднообразието в своя живот и ще каже: „Отказвам се вече от тази работа, не искам камъни да чукам“. В този смисъл природата, както и животът, не са нищо друго, освен предметно учение. Задачата им е да учат хората, да ги извадят от еднообразието. За тази цел те си служат с различни явления и предмети, които имат свой определен смисъл и свое предназначение. Всяко явление, всеки предмет крие в себе си нещо реално, което трябва да се схване. Какво нещо е реалното? Ще кажете, че вярата на човека в Бога, любовта му към хората са реални неща. Това са предмети за изучаване, но не са никаква реалност. Реалното се крие в съдържанието на вярата и на Любовта. За пример, всеки народ си служи с единица монета, в която вярва и която обича. – Какво обича човек в момента? – Нейното съдържание. Съдържанието ѝ е златото. Значи златото е реалност в монетата. Следователно, дали монетата е лев, рубла, стерлинг или долар, не е важно. Важно е съдържанието ѝ, т.е. нейната реалност.

И тъй, ще знаете, че една реалност съществува в света, но с много имена. Вие трябва да се спрете върху самата реалност, а не върху имената ѝ. И в лева, и в рублата има нещо реално, което трябва да търсите. Щом намерите тази реалност, вие ще вярвате вече не в силата на парите като нещо външно, но в силата на тяхното съдържание, което никога не се губи. – Кое не се губи в парите? – Златото. Парите могат да се изгубят, формата им да се измени, но златото като елемент в природата никога не се губи. Богатият е ценен дотолкова, доколкото кесията му е пълна със злато. Щом има злато в кесията си, на този човек може да се разчита. Няма ли злато в себе си, той трябва да работи, да придобие нещо реално. Срещате един вярващ, който носи в ръце красива чанта, но празна – няма пет пари в нея. Той говори какво чел в книгите за онзи свят, за ангелите, за Христос, а нищо не е видял. Чантата и кесията на този човек са празни. Истински вярващият трябва да има на разположение голямо богатство, да разполага със злато, с чиста монета. Той трябва сам да е проверил това, което казва. На английски език е издадена една книга под заглавие: „Писма от онзи свят“. Във всяко писмо са описани опитности на заминали души за онзи свят. Повечето опитности са отрицателни. Един заминал се оплаква на

родителите си: „Не зная какво ще се прави тук. Толкова време вече, как съм влязъл в този свят, но постоянно съм гладен. Около мене има много маси, върху които са сложени отлични яденета. Тъкмо се приближа до една от масите, да си хапна нещо, но масата веднага започва да се движи. Всеки ден обикалям масите, приближавам се към една или към друга, но те моментално се отдалечават от мене. Аз се движа към тях, но те се отдръпват. Това става всеки ден и в края на краищата аз постоянно гладувам".

Питам: Ако нещата постоянно се движат в тебе и около тебе и ти не можеш да ги уловиш, реални ли са те? Значи от книгата „Писма от онзи свят" излиза, че той е свят на постоянни промени, където нещата непрекъснато се движат, като на кино. Каква реалност има в един свят на постоянни промени? Ще кажете, че това се отнася само до онзи свят, а не и до този. Ако е така, това положение би се търпяло. Обаче какво ще кажете, ако и на този свят и религиозните, и светските хора са като на кино? Повечето хора говорят върху това, което са чели и чули. Малцина говорят върху онова, което са видели и опитали. Истинско знание е онова, което почива на опит, на преживяване. Какво сте видели на кино, какво сте чели, това не представлява никаква реалност.

Сегашният свят се нуждае от нови неща: нов живот, нови разбирания, нов морал. Днес, когото срещнете, все за любов говори. Този казва, че ви обича; онзи казва, че ви обича. Всички хора повтарят едни и същи изречения. Светът не се нуждае от повторения. Каже ли някой, че ме обича, аз го питам: Джобът ти пълен ли е със злато? – „Не е пълен." – Тогава как ще вярвам в любовта ти? Всъщност, как изявявате любовта си на физическия свят? Ако обичате някой беден, слаб човек, вие лесно ще покажете любовта си към него. – Как? – Ще го облечете добре, ще го нахраните, ще го изпратите на училище да учи. Слабият пък ще носите на ръце. Обаче как ще познаят богатият и силният, че ги обичате? Богатият не се нуждае от материални блага. Силният пък не можете да носите на гърба си. И към тях, обаче, можете да проявите любов. – Как? – По духовен начин. Те се нуждаят от духовно проявление на Любовта. Хиляди начини има, по които Любовта може да се прояви.

Представете си, че млад, красив, но беден момък, се влюбва в една княгиня. Той няма достъп до нея, но иска да изяви любовта си и да разбере, дали и тя го обича. Той трябва да се превърне на кон и да влезе в обора на княгинята. Щом е красив, строен, кротък, княгинята ще го обикне и постоянно ще го язди. Сега вече момъкът има възможност да провери любовта на княгинята. Ако тя не го боде с махмузите си и сама се грижи за него, чеше го, мие го, в сърцето ѝ има любов. Отнася ли се небрежно към

него, боде ли го с махмузите, сърцето ѝ е жестоко. Ако като към кон тя е внимателна към него и се грижи да бъде добре нареден и очистен, колко повече ще го обича като човек. Искате ли да знаете кой има любещо сърце, ще го проверите в отношенията му към животните. Ако с животните се отнася добре, и с хората ще бъде добър и любещ. Няма ли добра обхода към животните, и към хората ще бъде такъв.

Всички хора са поставени на изпит. Божественото в света изпитва любовта на хората. От най-малките им постъпки и отношения към растенията, към животните, към хората се познава каква е тяхната любов. По това се познава любовта на човека и към Бога. Като знаете това, бъдете внимателни към вашия кон. Не оставяйте коня си на грижите на вашите слуги. Сами чистете коня си, сами го чешете, сами го вкарвайте и изкарвайте от обора си. Конят, това е човешкият ум.

Следователно не давайте ума си на хората, те да се грижат, те да разполагат с него. Докато човек се грижи за коня си, както за очите си, той е негов господар. Остави ли го в ръцете на други, човек губи вече силата си.

Щом изгуби силата си, човек става недоволен. – От какво е недоволен? – От всичко. Той е недоволен от храната, от облеклото, от жилището си, а даже и от тялото, от сърцето и от ума си. Много естествено, че ще бъде недоволен. Той дал ума и сърцето си на чужди хора, които ги оцапали. След това той казва, че сърцето му е болно, умът – помрачен. Щом господарят е отстъпил ума и сърцето си на наематели, Божественото го напуснало. Мнозина се оплакват от болести на главата, на сърцето, на дробовете. – Защо боледува главата? – Светлина няма там. – Защо боледува тялото? – Сила няма в него. – Защо боледува сърцето? – Топлина няма. Щом топлината в човека се намали, той постепенно изстива. Може ли човек да живее под критическата температура, под минус 273 градуса?

Добре е да изследвате пулса на сърцето си, да знаете как бие при различни състояния. Поне един път в седмицата опитвайте пулса си. При това вижте, има ли някаква разлика в пулса на сърцето ви при обикновено състояние и при случаи, когато обичате или мразите, когато проявявате вяра, надежда, милосърдие и т.н. Като правите наблюдения върху пулса си, ще видите, че при различни чувства и състояния имате различен пулс. При страх и безстрашие също така човек няма еднакъв пулс. Значи пулсът на човешкото сърце се намира под влиянието на различните гами на неговия живот. За пример, мажорните, миньорните, хроматичните гами оказват различно влияние върху пулса на сърцето.

Човек трябва да изучава не само пулса на сърцето, но и дишането. Това

представлява интересна наука. Като наблюдавате как диша човек, ще забележите, че при различни състояния и чувства той диша по различен начин. За пример, вярващият диша по един начин, безверникът – по друг; любещият диша по един начин, а онзи, който мрази – по друг. Същото се отнася и за мигането. Който вярва, мига по един начин; който не вярва, мига по друг начин. Който лъже, мига по един начин; който говори истината, мига по друг начин. Когато обича, човек движи ръката си по един начин; когато мрази, той движи ръката си по друг начин. Това са научни работи, които религиозните хора трябва да знаят. Мнозина казват, че тия работи не са за земята. Те мислят, че като отидат на онзи свят, тогава ще ги изучават. Не е така. Ако човек не е минал през забавачница, през отделения, през прогимназия и гимназия, никакъв университет не може да свърши. Щом е дошъл на земята, човек трябва да мине през всички науки и изкуства, да развива последователно мозъчните си центрове. Ако всички хора бяха военни, главите им щяха да бъдат широки. Ако всички хора бяха честолюбиви, навсякъде щяхме да срещаме глави като краставици. Ако между хората преобладаваше женската любов, т.е. любовта на сърцето, главите им щяха да бъдат като дини.

Главата на човека трябва да бъде симетрично развита от всички страни. Това значи да е развил в себе си всички мозъчни центрове. Милосърдният човек е готов да помага на всички. Каквото положение и да заема, той слиза от висотата си и помага на слаби, немощни. Всяка добродетел има свое място и своя линия. Някой минава за религиозен човек, а няма съответната линия в себе си. Като погледнете главата му, на мястото на религиозното чувство стои празнина. Този център се намира отгоре на главата. Главата на религиозния човек отгоре е висока, като планина. Ако на това място има долина, човек трябва да работи, да развива религиозното си чувство, или любов към Бога. Центърът на справедливостта се намира също в горната част на главата. Нарича се още център на страха, на предпазливостта.

Човек трябва да бъде предпазлив, да знае как да постъпва. Законът на справедливостта е неизменен и се прилага еднакво към всички живи същества. Няма същество, което може да избегне този закон. Някои го наричат „закон на възмездие“. Според този закон, кой каквото мисли и чувства, един ден ще се върне към него. Както постъпва човек към другите, така ще постъпват и към него. Всички хора са опитали и опитват този закон. Като се намерят в затруднения, хората казват, че светът трябва да се оправи. Как ще се оправи светът? Ще кажете, че законите ще оправят света. Ако законите наистина могат да оправят света, ето, самата природа се основава на действието на различни закони. Тези закони оправиха ли света? – „Ама добри трябва да бъдем.“ – Доброто съществува в света, но

хората пак не са добри. – Защо? – Защото не го прилагат. Доброто трябва да се приложи. Природата дава изобилно храни, плодове, но те не отиват на местата си, т.е. не се разпределят правилно. Как ще се оправи светът? Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. В този смисъл мъжът никога не трябва да се жени за жена, която не обича, за която не е готов да пожертва всичко. Жената никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича, за когото не е готова да пожертва всичко. Детето трябва да се роди от любовта на майка си и на баща си. Дете, родено с любов, е родено в присъствието на Бога. Дете, родено с любов, е дете на новото време. В заключение казвам: Само майките и бащите, които живеят в любов, са в състояние да оправят света. Само те могат да родят новите хора. Ако няма такива майки и бащи, светът ще си остане такъв, какъвто е днес. Без любов никакво възпитание не може да се очаква. Любовта трябва да присъства в сърцето и на възпитателя, и на възпитаника. Какво ще излезе от вълка, ако го подложите на възпитание? Все вълк ще си остане. – Защо? – Любов няма в сърцето си.

Всички хора трябва да приложат Любовта в своите прояви, както и във всички области на живота. Нямате ли Любов, нищо не се ползвате. Каква мисъл е тази, която не е родена с Любов? Какво чувство е това, което не е родено с Любов? Каква постъпка е тази, която не е направена от Любов? Нямате ли Любов, нито женитбата има смисъл, нито раждането. Ако вие родите син или дъщеря, които не обичате, ще имате големи изпитания с тях. Защо ви са такива деца?

Един български чорбаджия, виден човек, разправяше своята опитност с първия си син. Той казваше: „Първото ми дете се роди без любов, но след него дойдоха четири момичета, добри деца. С първото дете видях и патих. Пращам го на училище, не иска да учи; пращам го на работа, не му се работи. По цели дни пуща хвърчила, играе му се. Един ден излязох от нетърпение. Хванах го здраво, вързах го с въже и се отправих към кладенеца, да го пусна вътре. Вдигнах го на ръце, обърнах го с главата надолу и започнах да го спускам. – „Олеле, тате, не ме пускай в кладенеца! Аз не жаля за себе си. Като си решил да ме спускаш в кладенеца, това е твоя работа, но помисли за сестричетата ми. Тебе ще сложат в затвора, а те ще останат сами, няма кой да се грижи за тях.“ Като започна да ми говори така, стана ми мъчно за него и го извадих от кладенеца. Развързах ръцете и краката му и започнах да си мисля: Умен бил моят син. Добре, че не го пуснах в кладенеца“.

Като изслушах опитността на чорбаджията, казах: Ти си много нетърпелив и несправедлив. Не помниш ли какъв живот водеше преди да се ожениш? Забрави ли своето пиянство? Забрави ли своите лудории в детинството си?

– „Наистина, аз съм недоволен от сина си, а съм бил по-лош от него. При това, той е мое дете. На кого ще прилича, ако не на мене? Досега той се е провинил повече в игри, в хвърляне на хвърчила. Виждам, че от него човек ще стане. Той мисли добре, влиза в положението ми." Съвременните хора се намират в преходен период на живота. За да излязат от преходното, те трябва да учат. Чорбаджията съзнавал, че синът му трябва да учи, но не избрал добър метод за възпитание. Какво щеше да постигне, ако беше го пуснал в кладенеца? Хиляди хора днес са пуснати в кладенеца, но светът не се е оправил. Хиляди и милиони хора досега са били обесвани, изгаряни, затваряни, но светът все още не е оправен. – Как ще се оправи светът? – Когато човек работи върху себе си. Ето защо, светът ще се оправи, когато съзнанието на хората се пробуди, когато отношенията им към Първата Причина на нещата станат правилни.

Кога ще се оправи светът? Когато хората имат за разменна монета помежду си не парата, а своите светли мисли, възвишени чувства и благородни постъпки. В бъдеще със своите чисти мисли, чувства и постъпки човек ще може да си купи каквото пожелае. Само чистите мисли и чувства могат да се реализират. – Защо? – Защото в тях е вложена Божествена сила. Бог отговаря само на светлите и чисти човешки мисли и чувства. Има ли такива мисли и чувства, преди да се помоли за нещо човек, получава отговор. Искате ли да имате чисти мисли и чувства, пазете се от еднообразието в живота. Колкото по-разнообразни са мислите и чувствата ви, толкова по-добре. Природата разполага с милиони форми и начини за проявяване на Любовта. Трябва ли тогава хората да се стремят само към един начин за изявление на Любовта? Те се стремят към една и съща форма на Любовта, защото познават само човешката любов. Ние пък говорим за Божията Любов, която хората едва сега започват да разбират. За да познаете каква е любовта ви, наблюдавайте какво става с човека, когото обичате. Ако човекът, когото обичате, става добър, любовта ви е Божествена. Ако не става добър, любовта ви е човешка.

Мнозина страдат от любов. Това е неправилно. Любовта не причинява страдания. Ако страдат, това показва, че те не разбират любовта, т.е. попаднали са в тъй наречената „паразитна любов". Както добрата и чиста храна се отразява благотворно върху организма, така и Божията Любов прави човека здрав, силен и добър.

В 13-та глава от първото Послание към Коринтяните, апостол Павел накратко изброява качествата на Любовта. Той казва, че Любовта е дълготърпелива. Значи човек трябва да работи върху себе си, да придобие търпение. Преди да придобие търпение, той не трябва да се обижда. Честолюбивият се обижда лесно, вследствие на което не може да търпи.

Щом го засегне някой, той веднага избухва. Какво лошо има в това, че някой ви нарекъл скъперник или страхлив? Кажете си, че наистина сте скъперник и страхлив. Раздали ли сте богатството си на сиромаси? – Не сте го раздали. Значи наистина сте скъперник. Не ви ли е страх от змия и от мечка? – Страх ви е. Значи вие сте още и страхливец. – Защо? – Страхувате се от мечка, от змия и от други животни. Ето защо, искате ли да придобиете Любовта, вие трябва да сте се справили с честолюбието си, с обидите. Какво трябва да правят великите хора, писатели, поети, музиканти, художници, които са изложени на критиката на цял свят?

В една от миналите войни един полковник бил хванат в плен. Като го водели в казармата, един от войниците го ударил с пушката си по гърба. Той веднага се обърнал назад, строго изгледал войника и си казал: „Да имах сабя в ръка, щях да ти покажа кой съм“. В това време нещо му пошепнало: „Върви напред смело и не се обръщай назад. Мина времето на големите величия. Война е това! Колкото силен да си, могат да те хванат в плен. Хванат си вече, няма какво да правиш. Смирение се иска от тебе“.

Помнете: всички можем да бъдем хванати в плен. Днес доброто и злото воюват помежду си. Както на бойното поле можеш да паднеш в плен, също така и в живота. В това няма нищо срамно. Както добрият човек попада в плен на злото, така и лошият пада пленник на доброто. Когато стане примирие между доброто и злото, човек се освобождава от пленничество. Пленниците на злото и на доброто са герои, които не трябва да се възмущават от пленничество. Да бъдеш пленник, това значи да се учиш. Докато се освободи от пленничеството си, човек ще пада и става, ще прави грешки и ще ги изправя.

Съвременните хора са пленници не само на неприятелите си, но и на своите страсти. Един човек пил вино и ракия цели 25 години. През това време той се опропастил окончателно. Недоволен от себе си, той решил да се откаже от пиянството. За тази цел отишъл в една кръчма и си поръчал чаша вино и чаша вода. Той седнал пред масата и погледнал към виното. Вътре в него нещо настоявало да пие виното. Той пак погледнал към него и казал: „Вече 25 години, как ти служа. Каквото ми заповядваше, всичко изпълнявах. Сега аз ще ти бъда господар, а ти – слуга“. Той надигнал чашата с вода, изпил я, заплатил виното и напуснал кръчмата. От този момент той престанал да посещава кръчмите. Това е истински човек. Това е човек с характер и воля. След като пил 25 години, в един момент той могъл да се откаже от пиянството. Този човек е по-силен от ангела, който никога не е падал. Той се отказал от виното за сметка на Божията водица. Какво представлява Божествената вода? – Любовта. Светът ще се оправи, когато всички хора започнат да пият от водата на Любовта. За да

потърсите тази вода, ползвайте се от съвета на вашия ум, на вашето сърце и на вашето тяло.

Беседа от Учителя, държана на 4 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_04 Стотникът
неделна беседа

СТОТНИКЪТ

Отговори стотникът и рече му: „Кажи само реч и ще оздравее момчето ми“.

Съвременните хора се нуждаят от почивка. Всички несгоди, всички болести в живота на хората се дължат на преуморяване. Благодарение на преумората, на изтощаването, организмът на човека се отклонява от нормалните условия на здравето. Когато боледува, човек губи част от енергията на своя организъм, вследствие на което и да иска да работи, не може, трябва да си почине. Понякога човек се пресилва, работи повече, отколкото трябва. – Защо? – За да спечели нещо повече. Човек трябва да работи, но да разпределя работата си: яденето да остави за физическия свят, труда – за духовния и работата – за Божествения. На физическия свят човек не трябва да работи много. – Защо? – Защото работата е предвидена за Божествения свят. Ако живее в духовния и в Божествения свят, човек трябва да се труди и да работи. Щом не се труди и не работи, той ще се мъчи. Който казва, че се мъчи, той няма представа за труд и за работа. Първото стъпало в човешкия живот е мъчението, второто – труда, а третото – работата. За да дойде до стъпалото на работата, човек трябва да мине първо през мъчението, после – през труда и най-после – през работата.

Днес човек разполага с наука, религия, обществен живот. Това са условия за човешкото развитие. Днес имаме голяма светлина, голяма любов, но между хората липсва нужното уважение и почитание. Не че абсолютно го няма, но не е достатъчно. За пример, срещате един сиромах човек и казвате: „Сиромах е той“. Значи, щом не е богат, не можете да му отдадете нужното уважение. Срещате един невежа, казвате: „Невежа е той“. Ако беше учен, друго уважение щеше да има. В едно отношение сте прави, но трябва да знаете, че богатите са произлезли от сиромасите, а учените – от невежите. И обратното е вярно: сиромасите са произлезли от богатите, а невежите – от учените. Това може да се докаже биологически и математически, но нужни са ред изчисления. Това ще бъде голяма и отвлечена работа. За пример, като дойдем до моми и момци, и те представляват числа, а не кукли и кончета, с които си играят децата. Трябва ли да се мисли, че момата е голяма кукла, с която момиченцата трябва да си играят? Трябва ли да се мисли, че момъкът е голямо конче, с което момченцата трябва да си играят? Момата и момъкът са числа, наистина, но живи числа, които растат, развиват се, размножават се и т.н.

Ето защо, в момата и в момъка се явява желание да не бъдат сами. Това желание е вложено от самата природа. Човек не може да живее сам и търси другар, с когото да сподели участта на своя живот.

Бог направи първия опит. Той създаде човека и го остави да живее в рая сам, като монах. В рая човек имаше условия да живее мирно и тихо, от никого несмущаван, с никого да не се кара. На негово разположение бяха оставени всички плодни дървета, с изключение на едно. Той имаше, какво да яде и да пие, да бъде спокоен, но и при тези условия не беше доволен. Той си каза: „Не е добре човек да живее сам“. И пожела Адам да има другарка, с която да се разговоря.

Това е положението и на сегашните хора. Те имат на разположение всичко, но пак са недоволни. Недоволството е болезнено състояние на човека. Какво всъщност представлява човек, не знаем. От болестите, от неговите болезнени състояния не можем да съдим за самия човек. От болестите не можем да съдим за здравия човек. Вие можете да кажете само, че някога този човек е бил здрав, а сега е болен. Като болен, той е недоволен, сърди се, кара се за нищо и никакво. Както и да му услужвате, от всичко е недоволен. Той намира, че окръжаващите са груби, невнимателни към него. Щом оздравее, той започва да се извинява, че е измъчвал близките си, понеже бил в ненормално състояние. Ще кажете, че болният трябва да търпи. Знаете ли колко мъчно може да търпи човек.

Много примери има в живота, които показват колко човек е нетърпелив. Обаче, какъвто пример да дадем, все ще засегне някого. В това отношение примерите са опасни. Някой пример ще засегне мъжете, друг – жените, трети – синовете и дъщерите, четвърти – свещениците, учителите, съдиите и т.н. Като изнася някакъв пример, човек трябва да бъде много внимателен. Съдията съди хората, но и от него не са доволни. Някой казва, че обича военщината. Обича военщината, но е или кандидат за офицер, или в запас. Той съжалява, че не може да воюва. Лъже се този човек. Няма живо същество на земята, което да не воюва. Ако човек не е на бойното поле, той воюва в дома си. Мъжът воюва с жена си, жената – с мъжа си и т.н. В края на краищата всички хора воюват. Жената казва за себе си, че била миролюбива. Много примери в живота показват колко миролюбива е жената.

Йоан Веслей, виден английски реформатор, дошъл на земята с мисия да внесе реформи в Англия, решил да си избере другарка за живота. И той, като Адам, си казал: „С жена тази работа ще върви по-добре, отколкото без жена“. Бог го изпратил на земята да проповядва на хората без жена, но той решил, че с жена ще бъде по-добре. Както мислил, така постъпил. Той

намерил една мома, англичанка, и се оженил за нея. Три дни след женитбата си той срещнал един свой приятел и му казал: „Няма смисъл човек да се жени“. Жената, за която се оженил, не била толкова миролюбива, колкото си въобразявал. Като виждала, че при него идвали млади моми и жени, тя го хващала за косата и го разтърсвала добре. Англичаните носят къси коси, защото ги е страх от жените им. Също така те не носят и бради. Всъщност, това не е така. Англичанките не са толкова жестоки. Това е хумор. Жените не са толкова лоши, колкото ги представят. Там, където има скубане на коси, това се дължи на неразбиране и непознаване на Божиите закони.

Всички хора искат да бъдат щастливи, но не могат. – Защо? – Защото търсят щастието вън от себе си. Човек не взема под внимание, че всяко същество вън от него също така търси своето щастие. Всеки иска да бъде щастлив. Всеки иска да бъде уважаван и почитан. Това желание е на място. Няма по-красиво нещо от това, да влезете в дом, където всички членове се уважават и почитат. Като желаете това за себе си, помнете, че наред с вас всички хора желаят същото.

„Кажи само реч и ще оздравее момчето ми.“ Ние виждаме, че едно служебно лице се обръща към Христос с думите: „Кажи само реч“. Той вярва, че като даде заповед Христос, момчето му веднага ще оздравее. Той казва на Христос: „Понеже ти разполагаш с власт и сила, кажи на болестта да си отиде. Щом ѝ заповядаш, тя ще напусне момчето ми“. Наистина, Христос може да заповядва на болестите, защото зад тях стоят разумни същества. Зад всяко нещо стои някаква разумна сила. За пример, виждате, че куршумите от пушката и оръдието отиват на точно определено място. Как е възможно куршумът, който е нещо несъзнателно, да отива на определено място? Зад пушката и оръдието стои едно разумно същество – войникът, който измерва разстоянието и направлява посоката им. Като има предвид прицелната точка, войникът удря на място. Някой път пушката може сама да гръмне, да убие някого, но това се случва рядко.

Сега аз искам да ви покажа начин, как да си почивате, да сте свободни, а не напрегнати. Някои се страхуват да не се заблудят. Оставете този страх настрана. Слушайте какво днес ви говоря, което може да ви ползва. Като отидете у дома си, правете каквото искате. Ако чоплите това, което съм ви дал, вие нито ще разберете предмета, върху който съм говорил, нито ще си починете. Човек трябва да бъде свободен, да не мисли, че имам предвид неговата личност, т.е. неговите грешки. Ако е въпрос за грешки, всички хора грешат. Всички хора имат и добродетели. Ние, обаче, нямаме предвид грешките и добродетелите на хората. хората се отличават едни от други по това, че грешките и добродетелите на някои от тях са проявени, а

на някои – не са. Когато грешките са проявени, те пакостят първо на самия човек, а после и на окръжаващите. Що се отнася до добродетелите, човек трябва да има такива добродетели, които никога не губят цената си. Каква добродетел е тази, която днес има цена, а след няколко години се обезценява? Тя прилича на парите, чиято стойност ту се намалява, ту се увеличава, в зависимост от условията.

През миналата война един българин внесъл в една от банките 600 хиляди германски марки. Той срещнал един от приятелите си, на когото се похвалил, че осигурил вече живота си. „В една от нашите банки внесох 600 хиляди германски марки и сега мога да си поживея нашироко, няма за какво да мисля." – „Добре е твоето положение, но какво да правя аз? Нито в банките имам пари, нито в джобовете си." – „Потърси някакъв начин и ти да се осигуриш." Каква била изненадата на осигурения българин, който след известно време получил писмо от банката, в което му съобщавали да извади вложените пари. Като отишъл в банката, един от чиновниците му казал: „Господине, извадете вложената сума от банката, защото нямаме сметка за такава малка сума, която се равнява на десет стотинки, да поддържаме специална графа в книжата. Германската марка изгуби стойността си, съвършено се обезцени. За да се поддържа една графа в нашите книжа, трябва да прибавя към вашите пари още 30 стотинки". Всички хора си правят сметки в живота, но в края на краищата сметките им излизат криви. Те мислят, че са осигурени, а после виждат, че са се лъгали. Не разчитайте нито на 600 хиляди марки, нито на милиони. Единственото нещо, на което можете да разчитате, това е вашият ум, със своите трезви мисли. Разчитайте на вашето благородно сърце и топли чувства. Разчитайте на вашата силна воля и на вашите благородни постъпки. Разчитайте на всеки Божествен импулс в себе си. Като се натъкват на мъчнотии и не правят усилия да ги разрешат, мнозина казват: „Както Бог даде". Това е крива философия. Защо? Представете си, че имате голяма нива, но нито я орете, нито сеете, и казвате: „Каквото Бог даде". Какво ще даде Бог на тази нива? Тръни и бодили. Обаче, ако я разорете и посеете с жито, жито ще даде. Каквото посееш, това ще получиш. Същият закон се отнася и до духовния живот на човека. Ако посееш нещо ценно в ума, в сърцето и в тялото си, Божието благословение ще дойде върху тебе. Ако работиш и вярваш в успеха на своята работа, ще видиш резултат; ако не работиш и не вярваш, никакъв резултат не можеш да имаш. От това гледище ние делим хората на вярващи и безверници. И едните, и другите имат основание да вярват, или да не вярват. – Защо? – Защото в безверниците Бог е отвътре и те не Го виждат отвън. Във вярващите пък Бог е отвън. Те не Го виждат отвътре. Бъдещата религия има за задача да помогне на хората, да виждат Бога и отвън, и отвътре. Това подразбира истински вярващ. Някой минава пред хората за безверник, а в същото

време виждат, че този човек е готов на всички жертви, не лъже, не краде, с жена си и с децата си се отнася добре. Той минава за безверник, защото Бог е вътре в него, а не вън от него. За предпочитане е човек да минава за безверник, да не вижда Бога, но да живее добре с близките си, да не върши престъпления, отколкото да е вярващ и да върши престъпления.

Съвременният свят е пълен с религиозни, с вярващи хора, но и те не се разбират помежду си. Едни от тях поддържат гледището, че Бог е строг и наказва хората за техните грешки. Други поддържат гледището, че Бог е Любов. Казано е, че Адам и Ева сгрешиха в рая, Бог би ли ги? Имаше ли тояга в рая? Те престъпиха заповедта на Бога и заради непослушанието си трябваше да напуснат рая, да отидат в света. Адам и Ева сгрешиха, но причината за грешката им не е една и съща. Ева се изкуси от змията. Тя повярва на нейните думи и яде от забранения плод. Адам пък се изкуси от Ева, от жената. Какво трябва да направят, за да се освободят от грешката си? За да изправи грешката си, жената трябва да разбере характера на змията. С други думи казано: жената трябва да разбере естеството и животинското начало в себе си. Щом го разбере, тя ще изправи живота си. Ако мъжът иска да изправи грешката си, трябва да разбере естеството и характера на жената. Под думата „животински живот“ разбираме първичния живот, който още не е диференциран, не е организиран. В процеса на организирането му са произлезли безверието и вярата. Безверието има отношение към физическия свят, а вярата – към астралния. Значи вярващите живеят в астралния свят. Физическият свят има отношение към постъпките на човека, а астралния – към неговите чувства и желания. Безверникът казва, че вярва само в парите и в това, което вижда. Вярващият вярва и в това, което не вижда. Мнозина вярват в сънищата си повече, отколкото в действителните неща. Като сънуват нещо, по цели дни разправят сънищата си. Те искат да знаят какво означават сънищата им. Някой сънувал, че мечка го гони. Какво означава този сън? Три тълкувания можете да дадете на съня си. Първото тълкувание: Ти си търговец, но ще намериш такъв съдружник, който ще те гони като мечка. Ще имаш големи неприятности с него. Второ: Ако си млад момък, за женене, ще намериш една млада мома, която ще те гони като мечка. Трето: Ако пък си учител, учениците ти ще те гонят като мечка. Ето защо, мечката, която си сънувал, ще се изяви по някакъв начин в действителния ти живот. Сънищата са символи, или формули, чрез които природата говори на човека. Когато се казва, че няма нищо скрито-покрито в живота, имаме предвид езика на природата. Тя си служи със символи и с отпечатъци. Няма престъпление или добро, което човек е направил и за което природата да не е сложила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления: индивидуални, семейни, обществени, народни и общочовешки. По същия начин тя отбелязва и добродетелите.

Какво означават престъпленията? Българите са дали лошо значение на думата „престъпление“. Според тях, да извършиш престъпление е лошо нещо. Всъщност, когато малкото дете за пръв път стъпи на краката си и напусне животинското си състояние на лазене, родителите се радват и казват: „Пристъпи нашето дете“. Радостта им е голяма. Те поканват роднини и приятели в дома си на угощение. Какво лошо има в пристъпването на детето? Има нещо лошо, но не в самото пристъпване, а в последствията. Като започне да пристъпва, детето не може още да пази равновесие, вследствие на което често пада на земята и се удря. Щом се удари, то започва да плаче.

Следователно, лошо е човек да върши престъпления, защото ще носи последствията им. Престъпиш ли нещо, ще паднеш, ще удариш главата си. Какво трябва да правиш? Ще станеш, ще измиеш кръвта от главата си и ще благодариш на Бога, че си научил нещо. Ще се молиш, ще бъдеш внимателен, втори път да не сгрешиш по същия начин. Колкото повече се учил човек, толкова по-малко пада. Ще дойде време, когато ще пада най-много един път през годината. Учете се да ходите добре. За да се научи човек да ходи добре, трябва да мисли. Ако не мисли, и най-слабото същество може да му причини пакост. Един свещеник разправяше, че едно дете умряло от ухапване от комар. Малък е комарът, но кръвта на детето се заразила и то умряло. Значи едно малко същество може да ви ухапе и да платите с живота си. Трябва ли да се оставите на едно малко същество да ви ухапе и да умрете?

Представете си, че някой човек е ухапан от змия. Какво трябва да направите? Ако тръгнете да търсите лекар, отровата ще се разпространи в кръвта, след което ухапаният мъчно ще се спаси. Как ще му помогнете тогава? Който има здрави зъби, веднага трябва да изсмуче отровата и бързо да я изплюе. Приложете този метод и по отношение на вашите грешки. Щом направите една грешка, не губете време да я разглеждате, но веднага я изсмучете и плюйте навън. Оставите ли я известно време в себе си, тя непременно ще ви отрови. Ще кажете, че има грешки, които не могат да се изправят. Това не е вярно. Всички грешки са поправими. Няма грешка в света, която да е непоправима. Големите грешки стават от малки причини. Големите пожари се произвеждат от една искра.

В миналия век градът Чикаго изгорял от една свещ. Един чифликчия доил кравата си вечер със свещ. По невнимание кравата бутнала свещта и запалила сламата в обора. Никой не забелязал, че сламата в обора гори, вследствие на което избухнал голям пожар. Почти целият град изгорял. В началото пожарът може да се потуши, но остави ли се да вземе големи

размери, мъчно се изгасва. Следователно, искате ли да изправите една грешка, хванете я още в началото ѝ, докато не се е разгоряла. В края мъчно се изправя. И накрая изгасиха пожара, но след като Чикаго изгоря. После отново го съградиха и стана по-красив от по-рано. Този пример показва кога могат да се изправят грешките. Изобщо, изостаналите грешки се изправят мъчно. И те могат да се изправят, но за това се искат усилия.

„Кажи само реч и ще оздравее момчето ми.“ Това са думи, които стотникът казал на Христос. Не можете ли и вие, като този стотник, да кажете на Божественото в себе си: „Кажи само реч и аз ще изпълня волята Божия“. Човек трябва да се постави при тежки условия, при усилни времена, за да се научи да мисли. Като знае това, природата поставя всички хора на големи изпитания, да се научат да мислят.

Разправят един случай от живота на Наполеон, с който се потвърждава горната мисъл. Наполеон имал на разположение един гениален инженер, който му услужвал в най-трудните моменти. Един ден Наполеон се намерил пред една голяма мъчнотия: войската му незабавно трябвало да мине през една широка река, която нямала мост. Той веднага извикал своя инженер и му казал: „Заповядвам ти в половин час да построиш мост на тази река“. – „Съжалявам, Ваше Величество, времето е кратко, а при това нямам никакви инструменти на разположение.“ – „Ако в половин час мостът не бъде готов, ще заповядам да те застрелят.“ Инженерът се замислил дълбоко. Като се видял пред голямо изпитание, той се натъкнал на една светла мисъл. Снел козирката от шапката си и по особен начин, като с инструмент, започнал да измерва широчината на реката. Щом определил широчината ѝ, в половин час мостът бил готов и войската минала по него.

Ето защо, натъкнете ли се на някаква мъчнотия или на някакво изпитание, започнете да мислите. Само така вие ще намерите начин за неговото разрешаване. – „Ама нямам инструменти.“ – Започнете да мислите. И без инструменти ще се справите. Всеки човек има на разположение инструменти, които трябва да упражнява. Кои са тия инструменти? Това са неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Приложете ума, сърцето и силите на тялото си при всички случаи на изпитания и мъчнотии. Вярвайте във вашия ум! Вярвайте във вашето сърце! Вярвайте в силите, които Бог е вложил в тялото ви! Някои ще възразят, че в греха ги е заченала майка им, затова не могат да се справят с мъчнотиите си. Те цитират стихове от Писанието, с което искат да се оправдават. Оставете настрана тези стихове. Важно е какво човек може да направи днес. Ако новороденото дете тежи три–четири килограма и е немощно, след 20 години пак ли толкова ще тежи? След 20 години пак ли ще бъде немощно?

Не, то ще израсне, ще тежи 50–60 килограма и ще стане здрав, силен момък. Ако някое дете, наистина е родено в грях, след 20-годишен добър, чист живот грехът ще се заличи, ще изчезне. Като ученици вие не трябва само да цитирате стихове и да се спирате върху тяхното буквално значение, но да разглеждате вътрешния им смисъл. За да разберете смисъла на стиха „в грях ме зачена майка ми“, преди всичко вие трябва да разбирате еврейския език, да четете Библията в оригинал. Всеки стих има три тълкувания: едно тълкуване за обикновените хора, второ – за талантливите и трето – за гениалните, т.е. за посветените. Стихът „в грях ме зачена майка ми“ е вярно преведен, но малцина разбират вътрешния му смисъл. – Защо майката е заченала детето си в грях? – Защото била силна, енергична, здрава жена. Тя му дала повече сила, отколкото трябвало. Ако беше родила едно слабо, хилаво дете, щеше ли да има сила то да ходи тук-там, да краде, да убива? Майката е вложила в това дете толкова енергия, толкова здраве, че от изобилие на сили в себе си започнало да къса главите на мухите, на кокошките, да краде плодове от дърветата и т.н.

Следователно, ако майка ви е вложила много енергия във вас, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила с много енергия, но търсете начин, как да пласирате тази енергия, да я използвате разумно. Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади троскот от земята.

Някои хора говорят за идеален живот, стремят се към него и пренебрегват физическия. Те не знаят, че за да дойдат до идеалния живот, трябва да започнат от физическия. Като метод за правилно развитие те трябва да отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Мнозина избягват работата със земята, считат я унизителна. Не е така. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внасят в него свои качества. За пример, добре е да отглеждате фикус. Наистина, фикусът е безплодно растение, но и той дава нещо от себе си. Който иска да забогатее, нека отглежда фикус. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждане на цветя, плодове и зеленчуци. В програмата на всички религиозни системи като метод за работа се препоръчва отглеждане на растения. Чрез тях човек се лекува. Като ги обработва, човек познава тяхната магическа сила. Днес особено препоръчват чесъна като лечебно средство. Всеки човек трябва да има в градината си по няколко лехи с

чесън, лук, магданоз, които да отглежда грижливо и с любов.

Често се говори за дървото на живота. Какво разбираме под думите „дърво на живота“? Това са скритите сили на растенията, от които зависи здравето и дължината на живота. В човека има тъй наречена „растителна система“. Когато растителната система в човешкия организъм се осакати някъде, веднага идват болести. Ако разглеждате човека като ясновидец, ще видите, че в него има множество гори. Сегашните хора не познават своето естество, не знаят каква грандиозна работа им предстои и казват, че като отидат на онзи свят, ще бъдат възнаградени добре за мъченията и страданията, които са прекарали на земята. Те мислят, че там ще отидат като на разходка, ще се облекат с нови дрехи. Такъв свят не съществува. Онзи свят е свят на работа. Който отиде в онзи свят, трябва да бъде готов за работа. Там има повече работа, отколкото на земята. Съществата, които живеят на онзи свят, непрекъснато работят. Същото е и с човека. Главата е неговото небе. Милиони и милиарди клетки работят в мозъка и по този начин помагат на своя господар. И господарят, от своя страна, работи за своя мозък. Като се натъкне на някоя отрицателна черта в себе си, той се обръща за помощ към своя висш ум. За пример, някой човек е крайно подозрителен. За да се справи със своята подозрителност, той трябва да работи със своя ум, да развива разсъдъка си, който води от причини към последствия. Мнозина казват, че не трябва много да мислят. Достатъчно е това, което Бог е казал и направил, повече не им трябва. Това значи да чакаш наготово да получиш нещата. Добре е, ако някой ти донесе парче баница. Обаче, ако ти се яде баница, а няма кой да направи, ще си купиш брашно, ще го пресееш и сам ще си я направиш. Човек трябва да се научи сам да си прави всичко, каквото му е нужно. Има мъже, които знаят да предат, да насноват и да тъкат като жени. Те знаят и чорапи да плетат. Като тъче, човек трябва да знае как да нaснова нищелките. От това зависи какво ще бъде платното. Някои жени тъкат на две нищелки, други – на три, на четири и т.н. Дебелината на платното се определя и от сновалката. Следователно много фактори влияят върху дебелината и качеството на платното. Някой човек има само основа, а вътък няма. Без вътък платно не може да се изтъче. Ако имаш основа и вътък и седнеш на стана, и Бог ще ти помогне. Когато влезете в стана и ръцете, и краката трябва да работят. Някоя жена настани стана си, но чака съседката ѝ да дойде да помага. Дойде съседката, влезе в стана, изкара платното наполовина и напусне работата. Платното върви, когато жената сама тъче и не очаква на другите. Какво представляват основата, вътъкът и платното в човешкия живот? Основата е мисълта на човека, вътъкът – неговите чувства, а самото платно – постъпките му. Щом се изтъче платното, човек си ушива дрехи, с които се облича. Докато тъче своите мисли и чувства, работите му вървят добре. Престане ли да тъче, работите му се объркват.

Религиозните хора имат добри желания, но предоставят работите си повече на Бога. Те малко работят, а повече се молят. В една английска църква, в която проповедник бил Спържен, се събрали видните членове на църквата, да се помолят на Бога да им изпрати една голяма сума за благотворителни цели. Като ги изслушал, проповедникът казал: „Братя, защо трябва да изкушаваме Бога? Всички събрани тук сме богати хора. Ето, аз давам от себе си 500 лири стерлинги. Нека всеки от вас даде по една малка сума, сами да свършим работата си“. Всички, които били на събранието, последвали примера на Спържен. В половин час пред тях седяла сумата десет хиляди стерлинги. Като даде всеки човек по една малка сума, работата тръгва напред. Трябва ли всичко да очакваме от Господа? Бог е вътре в нас. Кому каквото трябва, ще го намери в себе си. Достатъчно е само да отвори сърцето си. Бог е дал много блага на хората. Те трябва да бъдат готови, да дават от тия блага на своите бедни братя. Днес от всички хора се иска работа. Започнете първо от Божествения свят и постепенно слизайте в другите светове – в духовния и във физическия. Колкото по-надолу слизате, работата става по-неприятна. Всички хора са слезли на земята от един по-горен свят, за да се научат да работят с Любов. Човек е дошъл на земята да се научи правилно да живее. Той е тръгнал от мъчението и постепенно отива към труда и работата. Като се мъчат, хората впрягат на работа и животните. В бъдеще те ще се ползват от новите изобретения и по този начин ще облекчат положението на животните. Един ден органическият живот ще се облекчи и тогава хората няма да се мъчат и трудят, както сега, но ще работят. Работата им ще бъде по-малко от сегашната. За да дойдат до това положение, хората трябва да отидат при Онзи, Който живее в тях, и да Му кажат: „Кажи само реч“. Като чуете тази реч, всеки от вас трябва да си избере един план, по който да учи. Изучавайте всички предмети, за да изучавате физика, вие ще станете енергични; като изучавате химия, ще придобиете вътрешно спокойствие. Като изучавате астрономия, ще се запознаете с вселената.

Хората изоставят близките до тях предмети и се занимават с отвлечени въпроси, за пример, с въпроса за възрастта на земята. Интересни са заключенията на учените за възрастта на земята. Едни учени определят възрастта на земята по количеството на разтворената сол във водата; други я определят по наносите върху земните пластове. Те са изчислили, че на всеки 500 години земната кора се увеличава с по три сантиметра. Това надебеляване на земната кора се дължи на наслояванията. Това е забелязано в египетския терен. Други изчисления показват, че в Америка, на всеки 3600 години, земята се е снишавала с 30 сантиметра. В Англия, на всеки три хиляди години земята се е снижавала с 30 сантиметра. Трети учени пък определят възрастта на земята от разлагането на радия, т.е. от

превръщането му в олово. От всички изчисления се идва до заключение, че земята е на възраст един милиард и 500 милиона години.

Друг научен въпрос, с който се занимават днес, е въпросът за възрастта на слънчевата система. Интересно е как са дошли учените до мисълта да използват превръщането на радия в олово за определяне възрастта на земята и на слънчевата система. Ще кажете, че това са отвлечени въпроси, които нямат нищо общо с живота на земята. Много от вярванията на хората са подобни на тия въпроси, но, въпреки това, те мислят, че имат положителни вярвания. Какво ще остане от вашите вярвания, като отидете на онзи свят?

Кой човек е истински вярващ? Истински вярващ е онзи, който заминава за другия свят без да умира. Като дойде часът на заминаването му, той свиква приятелите си на угощение. Като се съберат всички около него, той казва: „Приятели, събрах ви да си хапнем и поговорим. Аз заминавам вече за отечеството си. Сбогом, отивам у дома си, между своите близки". Той се сбогува с всички и изчезва, без да остави гроб след себе си. Така трябва да заминават всички хора, без да се страхуват от смъртта. Приятно е човек да излезе от тялото си съзнателно и да отиде на разходка в широкия свят. Човек може да излиза от тялото си, когато пожелае. Когато спи и сънува различни сънища, човек несъзнателно излиза от тялото си и се разхожда из пространството. Не можете ли да направите това и в будния си живот? Че наистина излизате от тялото си и се разхождате из пространството, се вижда по това, че се връщате освежени и обновени. Ако не сте могли да излезете правилно от тялото си, вие се събуждате неразположени и уморени.

Бъдещата наука ще докаже на хората, че не трябва да се страхуват от смъртта. Има нещо страшно в смъртта, но не е това, от което хората се страхуват. Един английски параход се спрял на пристанището, където трябвало да престои няколко часа. В това време двама–трима моряци слезли на брега с лодка, която завързали за един кол и отишли в града да се почерпят. Те се напили добре и като се върнали на брега, прибързали да се приберат в лодката. Това било късно през нощта. Влезли в лодката и започнали да гребат, за да стигнат парахода. Каква била изненадата им, когато на разсъмване те видели, че след като гребали усилено цяла нощ, не са се мръднали от кола, за който била вързана лодката. Понеже били пияни, те забравили да развържат лодката, вследствие на което гребали на едно и също място.

Ето защо, страшното в смъртта е колът, за който човек е свързан със земята. Като умре, всички, които са свързани със същия кол, го теглят и

той остава на едно и също място. Следователно, дойде ли часът за заминаването ви, скъсайте въжето, с което сте вързани за кола и тръгнете свободно на път. Като отиде човек на онзи свят, близките му го посрещат, радват му се, устройват му угощение. Вие питате защо вашият близък не се обажда от онзи свят. Как ще се обади? Докато е бил на земята, всички са го гонели, измъчвали. Сега, след като се е освободил от мъчнотиите на земята, той не иска да си спомня за нея.

Хората говорят за онзи свят, без да го разбират. Онзи свят е по-уреден от този. Той е по-реален от физическия, който виждате около себе си. Ще кажете, че онзи свят е невидим. За едни хора той е невидим, а за други видим. И мравките не виждат човешкия свят, но това не значи, че той е невидим. Както за нас онзи свят е невидим и нереален, така също и нашият свят е нереален за мравките. Значи по отношение на онзи свят и ние сме като мравките. Като влезе в онзи свят, Христос възкръсна. Някои мислят, че като умре човек, светът се свършва. Не, след смъртта си човек влиза в по-реален свят от този на земята. Като отиде на онзи свят, човек вече не умира, смъртта не го хваща. Духовното тяло никога не умира. Затова, именно, след смъртта си Христос постоянно се явяваше на учениците си и пак изчезваше.

Сега, колкото и да се говори по този въпрос, все пак ще остане неразбран. Ако някое същество от онзи свят слезе на земята, то може да доведе коефициента на земната светлина до единица. При това състояние светлината претърпява известно пречупване, при което хората стават невидими. Всеки може да стане невидим. Човек може да попадне в средата на невидимите, те да го виждат, а той да не ги вижда. Тези същества са по-учени от хората. – Защо? – Защото са по-умни от тях. Които виждат са по-умни от тия, които не виждат.

Някой си имал да дължи една сума. Запитали го за колко месеца се е задължил. Той отговорил: „За три месеца“. Какво разбирате от това? Ако сте кредитор, ще разберете, че длъжникът има три месеца срок до изплащане на парите. Ако сте длъжник, ще мислите, че имате три месеца срок за отлагане. Един запитал приятеля си: „Какво да правя с дълга си?“ – „Изплати го.“ – „Нямам пари.“ – „Намери отнякъде.“ – „Имам малко, но не са достатъчни.“ – „Съкрати бюджета си по някакъв начин, но плати дълговете си, за да се освободиш от тях.“

И тъй, помнете, че в света има земни кредитори, на които сте задължени. Те са тъй наречените „земни банкери“, които скубят хората. Те взимат по 10%, по 20%, по 30% лихва. Трябва да се освободите от тези кредитори – нищо повече. Ти имаш излишни желания, от които трябва да се

освободиш. Това са банкерски операции. Ти искаш да имаш десет костюма, няколко чифта обувки, няколко шапки, няколко ризи. Защо ти са толкова много? Щом живееш на земята, две–три ризи са достатъчни. Като се изпотиш, ще съблечеш едната риза, ще облечеш другата. Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си“. Той говори за друг свят, а не за физическия. На физическия свят, за чистота, трябва да имаш поне две–три ризи. Ризата, с която човек се облича, представлява разумното в него. Ако една разумна проява не може да ти помогне в даден случай, защо ти е тя? Ако една мисъл не може да ти помогне за разрешаване на една мъчнотия, тя е слаба мисъл. Ако едно чувство не може да ти помогне да разрешиш мъчнотията си, това чувство е слабо. Ако една постъпка не може да ти помогне в разрешаване на мъчнотиите, тя е слаба. Стремете се към такива мисли, чувства и постъпки, на които да разчитате при мъчнотиите си. При каквато мъчнотия и да се намирате, разумният свят ще ви помогне да я разрешите.

Един студент разправяше една своя опитност, от която се уверил в помощта, която разумният свят дава на хората. Това се случило в Пловдив. Един ден той изпаднал в голяма мъчнотия. Нямал пет пари в джоба си, а бил много гладен. Като вървял по улиците, минал край една гостилница, откъдето му замирисало на ядене. Това увеличило още повече глада му. Цял ден не сложил хапка в уста. Както вървял, чул един глас в себе си, който му пошепнал: „Погледни на земята“. Той погледнал и видял една монета. Гласът продължил: „Вземи монетата, иди да се нахраниш добре и повече не пъшкай“.

Какво показва това? Това показва, че в природата съществува закон, който има предвид нуждите на човека. Няма случай в живота на човека, когато съществените му нужди да не са били задоволени. Вярвайте в разумното начало в света. Щом постъпите разумно и отправите мисълта си към възвишения свят, веднага ще ви се притекат на помощ.

Следователно, за да се свържете с разумния свят, от вас се иска вяра, поставена на опит. От вас се иска вяра, която да ви подмлади и освежи. Сегашните хора са остарели преждевременно. Те се страхуват от живота и постоянно се питат: „Какво ще стане с нас?“ – Какво ще стане с вас? Нов свят, нови условия идват. Вие трябва да бъдете млади, да се пригодите към новите условия. Това, за което се страхувате, е старото, което си заминава. Старият свят е мътната вода, която трябва да изтече, за да дойде бистра, чиста вода. Нов, красив свят се приготвя за всички хора. Той носи такива блага, каквито никой не е очаквал. Всеки ще стои под смокинята и ще яде. Това подразбира изобилието на живота. Всеки ще бъде задоволен, но от всички се иска работа. Всеки ще работи доброволно, от Любов. Кой

каквото прави, с Любов ще го прави. Къща ли градиш, с Любов ще я градиш; обличаш ли се, с Любов ще се обличаш. Всичко ще се върши с Любов.

„Кажи само реч.“ И каза Господ: Станете вие, които спите. Събудете се вие, които дремете. Почнете да мислите, да работите и да прилагате Любовта в живота си. Щастие идва за цялото човечество. Слънцето грее за всички хора в света. Да бъдем благодарни!

Беседа от Учителя, държана на 4 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_07 Разбиране на природните закони
лекция пред общия окултен клас

РАЗБИРАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно.
Времето тихо и меко.)

„Отче наш“
„Духът Божи“

Еднообразието в света някой път има добро влияние, а някой път има много лошо влияние. Еднообразие има в мислите, в чувствата, в постъпките. Ако вий вземете да удряте с един чук върху една здрава паница и си играете с нея, то след като чукате 400–500 пъти, тази паница ще се разчупи.

Навсякъде има опасност. И при пеенето има опасност, и във вярването има опасност. И в многото говорене има опасност, и в многото ходене има опасност. И в многото спане има опасност. И в безсъницата има опасност. Навсякъде има опасност. Трябва да се изучава редът в природата. Природата е едно заведение, дето всички същества са изпратени да се упражняват, да работят.

Между човека и животните има голяма разлика в тяхното съзнание. Нещата, които съществуват за човека, за животните не съществуват. Те не ги виждат със своя поглед. Не може един цигулар или един пианист, колкото и да е майстор в свиренето, не може да накара пианото или цигулката да говори, както човек говори. Това е за сегашните цигулари. А пък в бъдеще един човек ще говори на цигулката така, както с езика си. Най-чудното е, че това, което цигуларят не може, може да го направи една игла, като се движи върху една плоча. Тая игла може да се накара да говори като един човек. Питам сега: Как човек е накарал иглата да говори? Няма защо да ви разправям.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Колко цифри има тук? Силата на човека зависи от неговото знание. Не, от какво зависи знанието на човека. Вий казвате: „Добро време.“ Само констатирате времето. Или казвате: „Лошо време.“ Какво подразбирате под думите „добро време“? Времето може ли да бъде добро или лошо? То не може да бъде нито добро, нито лошо. Това са ваши понятия. Вий казвате: „Този човек е добър, онзи е лош.“ Това са ваши понятия. Вие

казвате: „Човек зле яде.“ Или казвате: „Добре яде.“ Това са ваши понятия. Едно животно си пасе трева и вие казвате: „Зле се храни това животно.“ Това са ваши понятия.

Хиляди години се е проповядвало, че има ад, дето хората се мъчат. Никой не е ходил там, но вие вярвате в този ад. Но това вярване не е знание. Всеки човек, като го заболи коремът му, има вече един ад в корема си. Всеки, като го заболи главата, има един ад в главата си. Заболи ви главата и вие не знаете къде е болестта. Чувствувате малко напрежение в слепите очи или имате най-първо болка отзад на главата си, или отпред на челото си. И казвате: „Така е дадено това.“ Не, не е дадено така. То си има своите причини.

Цялата повърхност на човешкия мозък и на човешкото тяло е един възприемател на разните енергии. Например главата на човека, мозъкът на човека е един възприемател на онези енергии, които протичат в цялата природа. И човек с тялото си и с мозъка си възприема нещо от пространството. Сега, думата „пространство“ е една обширна идея. Питат: „Догде се простира пространството?“ До там, додето човек разбира. Пространството е една идея на човешкия ум, на човешкото зрение.

Ти мислиш, че нещо се простира вън от тебе. Вие не знаете догде се простира светлината. Например има астрономи, които със сегашните си тръби казват, че има светлина, която е тръгнала към нас преди 500 000 години и върви толкова време през пространството и едвам сега е дошла до вашите очи. И вие гледате тази звезда, но нямате това чувство в ума си. Вие казвате: „Видях голяма звезда, видях малка звезда, видях Слънцето“, но вие не знаете на какво разстояние са далеч от тебе.

Сега вие се спирате и казвате: „Тези работи не ни интересуват сега.“ Какво ви интересува? Интересува ви най-първо дали времето ще бъде хубаво или не. Вие искате да отидете н екскурзия и казвате: „Какво ли ще бъде времето?“ Може да го знаете. Ако искате зимно време да знаете дали ще се подобри времето или не, попитайте една свиня, тя ще ви го каже. Ако видите, че зимно време тя вземе пръчици и почне да ги пренася от едно място на друго, на никаква екскурзия не отивайте. И ако отидете, ще загазите като българския скиор на Мусала и няма да се върнете никога. Ако искате да отидете на екскурзия, идете вижте пчелите дали повече отиват в кошера или повече се връщат. Ако повече се връщат, не отивайте. Ако повече излизат, идете. Пчелите много добре знаят кога ще се развали или подобри времето. Когато ще се подобри времето, излизат повече. „Много работят пчелите днес“ – казваш ти. Това показва, че ще се подобри времето. Казваш: „Не работят днес пчелите.“ Ще се развали времето. Но

тази работа е специална. Даже и един пчелар не разбира тези прости работи.

Когато времето ще се развали, на човешки език казано, почвате да чувствувате субективно това. Също така някой път чувствувате нещо и казвате: „Мисля, че аз ще заболея.“ Или някой болен казва: „Чувствувам, че ще оздравея.“ И този човек, както мисли, че ще оздравее, оздравява. А онзи, който мисли, че ще заболее, заболява. Единият мисли, че ще заболее, а пък другият мисли, че ще оздравее. Един мисли, че ще забогатее, а пък друг мисли, че ще осиромашее. Онзи, който мисли, че ще осиромашее, е попаднал в особено течение.

В природата има особени неблагоприятни течения и щом попаднеш в такива течения, ти непременно ще пострадаш. На Мусала преди години някой си български екскурзиант, мисля, че син на един доктор, влязъл в езерото да се къпе, без обаче да му стига умът, че тази вода е толкова студена, че тя ще пресече дейността на неговата нервна система. И като влиза, веднага се скова и потъва в езерото.

Има човешки общества и като влезете в тях, се сковавате. И в природата има особени места. Например, като отидете в планинско място, дето има разрушения и не разбирате законите на природата, като поседите няколко дена, ще усетите едно ограничение. Или можете да направите един малък опит между хилядите говеда, които пасат. Като седите няколко дена там, вий ще усетите влиянията на говедата върху себе си. Не само това, но ако ходите бос и вървите по една нечиста почва, вие ще усетите това влияние. Преди години направихме десетина души една екскурзия към Батак. Там се качихме на една висока поляна, „Карлъка“, близо 2000 метра височина. Пристигнахме късно вечерта. Едни от нас насякоха дърва, накладохме голям огън и цяла нощ не можахме да спим. Мислиха, че сме уморени и че мястото не е хубаво. Сутринта, като станахме, видяхме, че това място беше един егрек, дето всички животни са оставили дълго време своите извержения. И ние през тази вечер възприехме разположението на тези говеда, ялови говеда, които ги приготовляваха за клане. И тези говеда оставиха своите мисли на „Карлъка“. Те казваха: „Лоша е съдбата ни: ще ни изколят, ще ни изпоядат хората.“ И ние чувствуваме тези мисли и не можахме да спим.

Вие ще кажете: „Това са философствувания, умувания.“ Вие ще кажете: „Природата е направила това, Господ е направил това“ Не, Господ такива работи не прави. Когато един се напие и му пукнат главата в кръчмата, Господ ли прави тази работа? Този човек сам си е направил. Той сам си пие. Двама души пият и се скарат.

Човек трябва да бъде спокоен. Да кажем, че една майка е неспокойна за своите деца. Един овчарин е неспокоен за своите овце. Един банкерин е неспокоен за своите пари. Свещеникът не е спокоен за своите пасоми. Учителят е неспокоен за своите ученици. А пък учениците са неспокойни за друго. Трябва да дадете свобода на всички хора. Човек трябва да даде свобода и на себе си. Едновременно човек има нужда от много работи.

Ако искаш да станеш добър, мек, яж сладки работи: череши, сливи, круши, ябълки, портокали, каквото и да е сладко. Ако искаш малко енергичен да станеш, яж кисели работи, както българина, например туршии, вишни и прочее. Та казвам: Има сили в света, които образуват киселини. Може да ви случи някоя голяма неприятност – то е една киселина. Вие ставате тогава активни.

Аз говоря за законите на природата. Вий искате един живот уреден, да нямате никакви мъчнотии. Не знаете ли какви бихте станали тогаз? Вие тогава щяхте да приличате на една медуза. Ако имате тези условия на медузата, вий не бихте станали хора. Но благодарение, че се измениха условията на медузата, та вие станахте хора. Вечните промени в природата ви докараха до това положение, в което сте сега, и вечните промени, които в бъдеще ще станат, ще ви докарат до положението на по-напредналите същества.

Например съвременните хора не могат да разберат болестите. Толкоз болести има. Болестите придават импулс на хората. Има цяла наука за това. Ако не бяха болестите, човек нищо не щеше да знае за своя организъм. И благодарение на болестите човек знае функциите на сърцето, черния дроб, белите дробове и прочее.

Някой път аз слушам, цитират, че еди-кой си учен е казал така и така. Не мислете, че той много е казал. Много малко е казал този учен човек. Или казвате, че някой е пианист или цигулар, свири на пиано или на цигулка. Не мислете, че той всичко е свирил. Свирил е едно парче, свирил е една сюита. „Сюита“ е една особена песен, сюити са много песни, съединени в едно по-дълго парче. Какво има в една сюита? Какво има в българската песен:

Стоян майци си думаше:
„Мале ма, мила мамо,
защо не си ме родила султан,
а си ме родила говеда да паса?“

Като пее Стоян тази песен, какво ще го ползува? Или:

Стоян Маро си думаше:
„Маро ле, мома красива,
ще ли ме, Маро, вземеш
с тебе дом да направим,
Маро ле, мила Маро.“

Мислите ли, че сдружението на хората е един произволен процес? Ний сме напуснали онзи процес в природата и сме образували един изкуствен свят и върху него градим. Дружбата с една мома не е случайно. Когато два вола ги впрягат, нима този вол ще си избира другар? Ще му дадат какъвто и да е другар, какъв и да е вол, ще с съберат на едно място два вола да живеят. Например да допуснем, че имате някоя мисъл, чувство или постъпка. Да допуснем, че те протекат пред вас. Това не е произволно. Това не зависи от вас.

Ний трябва да се върнем към първичния живот, да научим онези закони, върху които е съграден животът. Най-първо трябва да се отучим да се безпокоим. Да допуснем, че отвън духа вятър. Щом духа вятър, какво лошо има в това? Като има вятър, има проветряване. Ти казваш: „Събират се облаци, лошо стана времето. Има гръмотевици, буря.“ Какво лошо има в това, че има гръмотевици, буря, облаци? Горе в природата съществата си правят тържества, правят си номера. Събрали се на угощение, да ядат, да пият. Някой път си изваждат своите пищови, своите оръжия и: „Дум!“ Празнуват. Събрали се жителите на водата, жителите на въздуха. Жителите на въздуха имат добро разположение към водата. Взимат водните капки и ги разхождат по въздуха със своите въздушни автомобили. Като ги занесат горе, цялото небе потъмнее. По едно време се скарат нещо като ядат и пият, не могат да се разберат и казват: „Я да хвърлим долу тези непризнателни същества!“ И ги хвърлят долу. И им се смеят. А пък онези водни капки, като падат върху листата, казват: „Изгониха ни от горе. Слизаме пак долу, в нашия свят.“

Питам: Това, което ви разправям, вий чували сте го? Аз съм го чувал. Вий мислите, че аз съм го чувал. Ако съм го чул, по какъв начин съм го чул? Не във формата на човешки разговор.

Когато в природата има един скандал, той се чувствува. Щом има един скандал, ти усещаш едно вътрешно неразположение. Това е един скандал някъде, едно сблъскване. Щом имаш едно добро разположение, няма скандал, а има побратимяване. Времето е облачно, но ти е приятно. Всичко върви наред. Има едни лъжливи предчувствия в света. Трябва да се

освободите от тях. Щом се изменява температурата, става някакво свиване на капилярните съдове. И които не могат да се ориентират, имат едно раздразнение, вътрешно недоволство и казват: „Не зная какво ми стана." Болните хора са много чувствителни. Щом се мени времето или щом ще задуха вятър, казват: „Не зная какво ще ми се случи, чувствувам това." Неговото състояние показва, че ще има една промяна, която е едно благо за цялото растително царство.

И той (човекът), като не разбира промяната, която ще стане, дава си едно криво тълкуване. Учените хора твърдяха едно време, че ако се качат горе в пространството, в тези електрически течения, това е опасно нещо и избягват тези течения. Донякъде е вярно това. Но ако един човек се качи в най-горните облаци, то добрият човек ще измени цялото настроение и на природата. Понеже той самият е добър проводник. Добрите проводници упражняват добри влияния върху природата. А пък лошите проводници упражняват лоши влияния.

Вий можете да отидете при някой банкерин. Аз съм говорил много пъти какво могат да направят добрите хора. Ако ти си добър човек и вярваш в някого, и отидеш при него, и му кажеш за нещо и този човек ще ти отслужи. Той ще ти отслужи, ако разбираш Божиите закони. Но ако не разбираш законите, ти сам ще си затвориш пътя. Ако влезеш при един банкерин, който е положителен човек, който е по естество критик и подозрителен и много пъти се е парил, и ако ти си положителен, то ти със своята положителност ще си затвориш пътя. И каквото поискаш от него, той няма да ти отслужи.

Двама положителни хора винаги са в стълкновение. Ако учениците са положителни и учителят е положителен, те имат стълкновение. Ако войниците и офицерите са положителни, ще има стълкновение. Там, дето има положителност от двете страни, има стълкновение. Стълкновението само по себе си не е лошо. Стълкновение – нищо не значи това. Между точилото и ножа има стълкновение. Ако турите ножа, който е от меко желязо, върху точилото и въртите камъка на точилото, ножът се наточва и става остър, но при тази своя острота ножът изгубва нещо, но и точилото изгубва нещо. Най-първо точилото е голямо, но после се смалява, смалява и после ще изчезне съвсем. И всички ножове, и те изгубват нещо от себе си. И те намаляват. Ако вие едновременно в живота си сте един нож, едно точило, какво ще спечелите? И точилото ви ще се развали, и ножът ви ще се развали.

Допуснете, че вие говорите постоянно с езика си много лоши работи. Знаете ли какво ще дойде след време? Ще се схване някой ден езикът ви.

Ще ви кажа едно случка, станала в Свищов с един евангелски проповедник. Той се оженил за дена жена, която обичал. От нея имал едно дете. Жена му умряла и той се оженил за втора жена. Втората майка не струвала хас от първото дете. Всеки ден го бие. Налага го на общо основание, като че ли ѝ е криво това дете. Един ден това дете, като плаче, казва: „Мамо, помогни ми.“ И когато това дете извикало така, веднага втората майка вижда умрялата майка. И както втората майка била вдигнала своята ръка да удари детето, тая ръка останала във въздуха. И трябвало е да дойде проповедникът да помогне да свали ръката. Коя е причината? Причината е тая първата жена.

Ще кажете, че това е халюцинация. Хубаво, но какво подразбираме ние под думата „халюцинация“? Ние разбираме две влияния от два различни свята. Под „халюцинация“ ние разбираме явления, които принадлежат на друг свят. Халюцинацията е нещо реално, но тя не е нещо реално на физическото поле, а е реално в друга някоя област. Ние вярваме в това, което виждаме. Това е право. Но онова, което виждаме, е ограничение и нашето знание е ограничено. Зрението не зависи от знанието. Колкото повече знаем, толкова по-далеч виждаме. Колкото по-малко знаем, толкова светът е по-тесен за нас.

Сега ние трябва да разбираме външните причини на онези болезнени състояния или на онези неразположения, които имаме в ума си или в сърцето си. Да допуснем, че вие казвате, че зле е устроен светът. Кобрата, която от хиляди години е направила толкова пакости, всички животни се страхуват от нея. Като ухапе тя и най-силното животно даже, то след 2–3 минути се прощава с живота си. А хората намериха сега, че с отровата на кобрата се излекуват такива болести, които не се поддават на други лекарства. Та, хората гонят днес кобрите, хващат ги, изваждат отровата им и лекуват с нея болестите на хората. Та, отровните змии си намериха беля със своята отрова.

Ученият човек в света трябва да използва всичко онова, което е в природата. Но за това използване той трябва да има знание. Сега вий казвате, че имате вяра, че Господ е направил нещата. Това не е знание. Вий казвате, че сте търпеливи, нали така? Направете един опит: вземете една игла и вижте доколко ще можете да търпите. Забийте иглата най-първо на дълбочина една десета от милиметъра в ръката си. После две десети, четири десети, половин милиметър, два милиметра, 3 милиметра, 6 милиметра, докато дойдете до 10 милиметра, за да видите какво ще бъде вашето състояние, като забивате иглата. Със забиването на тази игла постоянно ще ви изменя и вашето състояние. Колкото иглата отива по-дълбоко, вий ще започнете да чувствувате по-голяма болка. И казвате:

„Причината е в иглата.“

Ами, такива игли често се набиват в човека. Една положителна мисъл може да се забие във вас като една игла. Да допуснем, че вие казвате следните думи: „Вий не сте добър човек.“ Някои хора не се обиждат. Има хора, които се самоосъждат, но се обиждат. Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Но като му кажеш това, той се обижда. Някой казва: „Аз съм много развален човек.“ Но ако му кажеш това, той се обижда. Значи човек сам като си го каже, не се обижда. А пък друг като му го каже, се обижда. Сам като се обижда, той няма огледало да се види какъв е и затова не се обижда. Но ти като му го кажеш, ти си вече огледало – той се види и не е доволен.

Питам: Кое е по-хубаво в света: да покажете недъзите на хората или техните добрини? Кое правите сега вие? Аз имам една статистика. Аз засега забелязвам, че у някои хора има на 10 думи една добра дума казана. У други – на 100 думи една добра дума казана. У българите има едно поверие за хората, които не говорят лошо. Тези хора ги наричат късметлии. Такива хора, които казват на 100 думи само една лоша дума или на 1000 думи само една лоша дума, българите ги наричат „полезници“. И българите, като почнат да тъкат платно, че гледат да срещнат или да повикат един такъв полезник. Или когато ще се съгради къща, пак повикат един такъв полезник, за да върви работата. И когато между вас не върви работата, повикайте един такъв полезник.

Веднъж дойде при мене едно лице и ми каза да му гадая. Казах му: „Няма какво да ти гадая.“ Той ми каза: „Кажи ми дали ще бъда аз късметлия. Ще се оправят ли работите ми?“ Рекох му: „Ще ти дам едно наставление и нищо друго няма да ти кажа. Когато имаш едно неразположение, хвани долу меката част на ухото си и го поопъни, стисни го и го поопъни. И каквото си намислиш да кажеш, не го казвай. Ако ме питаш да ти обяснявам, то всичкото ти щастие ще изчезне. Ела след 3 години и ми кажи.“ И след 3 години той ми каза: „Тръгна ми.“ Казах му: „Това да не го казваш на никого другиму.“

И на вас казвам: Когато намислиш да казваш нещо, стисни меката част на ухото си и не казвай онова, което имаш да казваш. Може да кажеш, че това е едно залъгване. Когато един човек не може да си оправи работите, някой си преплита ръцете или си кърши ръцете или си пипа главата. Като не знае, стискат си главата отпред, отзад, отстрани няколко пъти и набута това място, което трябва, и казва: „Олекна ми малко.“

Някога аз съм гледал: някой хванал с пръстите на лявата си ръка

показалеца на дясната ръка. За мен това е един език. Аз вече зная, аз гадая вече по това. Или с пръстите на лявата ръка хванал малкия пръст на дясната ръка. Питам го: „Защо правиш така?“ Той казва, този навик е останал от дядо му. Той казва: „Навик е това, лош навик е, не искам да го бутам, но го бутам.“ Някой обича да се хване за носа. И това е навик. Някой обича да бута врата си отзад. Някой път има някаква болка на врата си, обаче някой път няма никаква болка и пак си хване врата. Тези неща не са лоши вътре в природата.

Ако ти си неразположен духом, излез из града, намери някой красив човек, намери 4–5 души красиви и веднага ще се смени твоето състояние. У всеки едни красив човек протича нещо хубаво. У него главата и тялото са добре сформирани. А пък сега, ако искаш да срещнеш някоя хубава мома, гледа жена му да не знае. Или жена му иска да срещне един красив мъж – гледа мъжът ѝ да не знае. Красотата не е една собственост. Под „красив ум“ разбирам добре организиран ум. Под „добро сърце“ разбирам добре организирано сърце И под „здрав човек“ разбирам добре организирано тяло. Когато всички удове са добре организирани, такъв човек е в контакт с всички живи същества и той дава и възприема. Та, ние трябва да бъдем в хармония с природата – нашият ум, сърце и тяло да се хармонизират с природата.

(Учителят посочва написаните числа на дъската и казва Ако вас ви интересува числото 1, вий си вземете показалеца. То е числото 1. Или пък ви интересува числото 2 – тогава вземете средния пръст. Или ви интересува числото 3 или 4. Питагор изучавал числата само до 4. Ако съберем числата до 4, получаваме 10. 1 плюс 2 плюс 3 плюс 4 е равно на 10. Числото […] в дадения случай е динамично число. Числото 2 е число отрицателно, но динамично. Числото 2 в себе си е носител някой път и на доброто, и на злото. Всички спорове произтичат от числото 2. За да се карат двама души, трябва да има 2. Човек има две уши, две очи и прочее. Числото 2 показва, че човек по естество е едно същество скандалджия. Не че иска човек да бъде скандалджия, но възприема всички отрицателни неща от природата и ги проявява навън. А ние в живота трябва да се справим с числото 2.

Та, мозъкът на човека е под числото 2: раздвоен е на ляво и на дясно полушарие. Има спор. И дробовете са разделени на две половини: лява и дясна. И сърцето е разделено на две. И ръцете са две: дясна и лява. Онова, което направиш с дясната ръка, има едно отношение; а пък което направиш с лявата ръка, има друго отношение.

Сега, не искам да остане във вашия ум, че нещата са фатални в света. Всичкият порядък в природата е едно велико Божествено благо, което

трябва да се изучава. И всички, които ред поколения не са изучавали тия закони, спрат се някъде. Някои хора са се спрели на числото 2.

Всички в Европа са в числото 2. Англичаните и германците са в числото 2. Спорят сега кой да бъде пръв. Германците казват: „Не само вие трябва да бъдете първи, но ние трябва да бъдем първи. Правото е наше и ще го добием.“ И по добър начин като не могат да го добият, бият се. След като се бият, все таки правото ще дойде, но ни най-малко по този начин, по който искат да се справят хората, не може да се добие доброто в света. Както мислят англичаните, е отчасти право. И както мислят германците, е отчасти право. И както мислят българите, или сърбите, или французите, е отчасти право. И както един човек мисли, е отчасти право. Има нещо, което е право.

Човек, който иска да бъде прав в света, трябва да доведе главата си, сърцето си и тялото си в хармония с природата. Щом имаш такава хармония, ти ще бъдеш пръв: природата ще те тури на добро място. Но щом главата ти, сърцето ти и тялото ти не са в хармония с природата, ти ще бъдеш последен.

У англичаните има една отлична черта, която те са развили. Едно време те минаваха за най-честни хора. И сега са такива. У германците, ако те дойдат, честността няма да бъде голяма. Те са способни в приложението на изобретенията – да приложат хубавите работи. Германците са способни да приложат хубавите работи, но са способни да приложат и лошите работи. Със своите изобретения на оръжия, с танковете, които измислиха англичаните и с аеропланите, германците с тях ги тъпчат сега, със своите големи танкове и аероплани. Но в една бъдеща война няма да можеш да печелиш с танкове, понеже противникът ще има такива танкове и аероплани като твоите. Но в бъдеще друго ще измислят. Но каквото и да измислят, с това работата не може да се подобри. То е временно подобрение.

Ще ви дам един пример какво ще бъде това подобрение. В Америка отива един студент при един голям борец. Студентът направил една погрешка и онзи му ударил две плесници и студентът се търколил на земята и нищо не му казал. И студентът само „пил чаша студена вода“, както казват българите. Но той почнал да изучава откъде е добил онзи своята сила. Три–четири години той изучавал неговия живот и почнал да се тренира като него. Десет години така се тренирал студентът и могъл да дигне един голям кон и едно конче. Един ден отива при този големия борец и му казва: „Ти познаваш ли ме кой съм?“ Хваща го за краката и го вдига във въздуха, после го обръща с краката нагоре и му казва: „Аз съм онзи

студент, на когото удари две плесници и ме търколи на земята." Онзи казва: „Признавам те, ти си ми учител."

Та казвам: Ако ти от една неприятност в живота не можеш да извадиш една поука, за да добиете сила; ако от една ваша несрета или нещо лошо, което ти се случи, не можете да извадите поука и не можете да добиете сила, вий не сте от умните хора. Силата на човека зависи от неговия ум, сърце и тяло. Тялото на човека трябва да бъде много отзивчиво на всички онези идеи, които произвежда мозъкът. А пък сърцето е динамичната сила, парата, въглищата. А пък тялото е силата, която привежда нещата в равновесие. Ний трябва да държим в изправно положение мозъка. Никога не допущай в мозъка си една неизправна мисъл, каквото и да ви се случи в света.

За да се постигнат нещата, ти трябва да има да обичаш някого в света. Ако поне един човек не обичаш, ти не можеш да бъдеш щастлив човек. Щастието започва не изведнъж. За да изправите числото 2, 2 трябва да се влюби в числото 1: 1 плюс 2 е равно на 3. По никой друг начин. И като се влюби в числото 1, ще имаме резултат 3. 3 ще бъде обект, предметно учение. Една жена се е влюбила в един мъж. Детето е вече обект. Тази жена става майка, в нея се зарежда ново чувство. Ако тя не може да има дете, тя няма да знае какво нещо е майка. Следователно, ако ти не можеш да се влюбиш в една мисъл и да родиш нещо, да имаш обект, с който да се занимаваш, без обект ти нищо не можеш да направиш.

Казват: „Да обичаме всички хора." Теоретически е така. Какво означава думата „всички"? На английски се пише така: all. С 3 букви се пише. Думата „всички" на български има 6 букви. Защо у англичаните се пише с 3 букви? Англичанинът казва така: „Тайм из мъни." [Time is money.] (Времето е пари.) Англичаните искат да съкратяват времето. Англичаните съкратяват думите, когато германците продължават. У германците има една идея. Те казват: „Ний народ трябва да станем в света." И съчиняват големи думи. Някой път у тях една дума има 40–50 букви. Казват някои: „Това е една аномалия." Много трудна работа е да се направи една такава дума.

Онзи банкерин, който събира златото, става богаташ, а пък онзи, който не го събира, става бедняк. Онзи, който акумулира своята сила в своето тяло и я задържа, става силен, а пък онзи, който не прави това, става слаб. Онзи, който акумулира своята сила в мозъка си, става силен в мисълта си; онзи, който не акумулира силата си в мозъка си, става слаб в мисълта си. Онзи, който акумулира силата си в сърцето си, става силен в сърцето си; онзи, който не акумулира сила в сърцето си, става слаб в чувствата си.

Казват: „Човек трябва да бъде добър, трябва да бъде умен.“ Така е. Но как ще започнеш? Трябва да започнеш с числото 3. Ти не можеш да бъдеш умен и добър човек, ако не разбираш законите на числото 3.

Първият триъгълник [фигурата на с. 362] е равнобедрен; вторият е правоъгълен; а пък третият е пак равнобедрен, но с по-остър ъгъл при върха. Какво означават тези три триъгълници? Равнобедреният (първият) е на ума; правоъгълният е на сърцето; а пък острият е на тялото. Геометрията казва, че срещу равни ъгли лежат равни страни.

Сега във вас се заражда мисълта: „С такива работи кой ще се занимава? Има нещо по-важно: човек да бъде късметлия.“ Но в какво седи късметът на човека? Късметът на човека седи в разбирането законите на природата.

Още като си отвориш пръстите, мога да ти кажа какво те очаква в бъдеще. (Учителят насочи напред средния пръст и показалеца, малко отдалечени. После насочва напред показалеца и палеца, пак малко отдалечени.) С тези пръсти показва ъгъла. С разни движения, които правиш с пръстите си, ти добиваш нещо, свързваш се с известни енергии, без да знаеш. Природата е дала на човека магическа тояжка, с която едно време са ходили магите. Дясната ръка е магическата тояжка за ума, а пък лявата ръка е магическата тояжка за сърцето.

Ако ти не разбираш предназначението на дясната ръка, твоят ум не може да се прояви както трябва. Ако пък не разбираш законите на лявата ръка, ти не можеш да бъдеш господар на сърцето си, не можеш да бъдеш успешен човек, не можеш да бъдеш щастлив човек.

Сега вий ще кажете: „Господ да ни направи такива.“ Ний като мислим, ръцете и всички други удове на човека са резултат на онзи процес на човешката мисъл, на онзи процес на човешкото сърце и на онзи процес на човешкото тяло. Онези хора, които най-първо са се занимавали с фактите, пръстите са по-дълги и ръцете са по-дълги. Защо? Маймуната едно време искала да си откъсне плодове и нейните ръце се продължили. И на всички крадци ръцете са дълги, защото крадецът мисли да бръкне в някой джоб и като проектира кръвта си чрез мисълта си в ръката си, тази ръка я храни и става дълга. А на всички убийци ръцете са много къси.

Това са научни данни. Но ще оставим сега отрицателните страни. Но човек с дългата ръка същевременно означава един човек с аналитичен ум, който обръща внимание на подробностите, ако е учен човек, ако е музикант и прочее. Ако ръката е много къса, той има само обобщение. Но на тази

ръка съответствуват и други признаци. Ръката е израз на едни способности и чувства, по-висши и по-нисши. Мозъкът се проявява в тази ръка. Една хубава ръка е едно благо за човека.

Едно добро дело е пак проекция на човешката мисъл, на човешкото сърце. Ако ний искаме да имаме хубаво тяло, какво трябва да правим? Когато дойде някоя лоша мисъл да я кажеш, спри се. Щом дойде да кажеш една лоша дума, спри езика си. Някои казват: „Англичаните са лоши хора.“ Това не е право. Англичаните са толкова лоши, колкото и българите. Или някои казват: „Германците са лоши.“ И това не е вярно. Те са толкоз лоши, колкото и всички други. Някои англичани са лоши, но повечето от тях са добри. С всеки народ е така. Някои българи са лоши, но българите въобще са добри.

Ако искаш да добиеш твърдост, търси я у българина. Българинът, за да го отклониш от пътя му, трябва да впрегнеш 9 чифта биволи. И всичките му нещастия произтичат от голямата му твърдост. А пък твърдостта е една сила, сила на волята, но на българина му липсват още другите сила, които не са дошли още да уравновесят тая твърдост. Сега българинът не е вече толкова твърд, че с 9 чифта биволи да го накараш да оре. Турците имат поговорка: „И чука продавам, и чергите изгарям, но не се подчинявам.“ Хубаво, ти казваш, че не се подчиняваш.

В Америка станало следното с един американски аристократ – богаташ. Идва един при него и му казва: „Господине, хотелът гори!“ Онзи му казал: „Махни се, искам да си доспя. Нека да си гори хотелът.“ Не иска да пожертвува съня си. И го оставили. Но по едно време той се качил горе на покрива и викал за помощ, когато хотелът горял отвсякъде.

Та, при всичката тази самостоятелност, която съвременните хора имат, те ще се намерят на покрива горе да викат: „Няма ли някой да дойде!“ Когато те бутат и когато хотелът гори, излез вън. Та, пазете се от вашите лоши навици, от лошите мисли и лошите постъпки, защото хотелът гори. Излезте вън, защото ако не излезете, ще се намерите горе на покрива.

„Добрата молитва“

6 ч 18 мин
XIX година (1939–1940)
45-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 август 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_08_09 Зло и добро
лекция пред специалния клас

ЗЛО И ДОБРО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ (Прочете се темата „Добрите условия за здравето“.)

В дадения случай, ако направите един опит, ако оставите един човек да гладува, а друг често да го храните, когато гладува един човек и когато го храните, това са твърдения, които трябва да се докажат. По-добре ли, или е по-лошо да гладува човек? Какво ще научи? Какви са физическите признаци, когато храните добре един човек? Поправя се. Какви са признаците, когато един човек го поставите на пост? Ще хлътне, ще стане мършав, ще измени цвета. Кой е по-умен, гладният или ситият? По какво се отличава процесът на гладуването от храненето? Да допуснем, че вие имате една болка в тялото си. На какво се дължи тази болка? Да допуснем, че вие имате една болка в стомаха си. На какво се дължи? Да допуснем, че вие сте яли, заболи ви нещо, усещате болка. Тази болка отдавате на стомаха. Коя е причината? В самия процес ли е болката? На какво се дължи болката? Болката на много причини може да се дължи. Някой път вие ядете много бързо, вкарвате много въздух в стомаха. След туй въздухът има едно свойство да се разширява. Като се сгорещи, разшири стомаха, стомахът не може да работи. Може да се зароди болка в стомаха. Да допуснем, че се зароди главоболие в мозъка. Често заболяват слепите очи. В действителност нали сте страдали от главоболие, на какво се дължи главоболието? Който има главоболие, от глад ли се явява то, или от много ядене? Някой търговец има да плаща крупна сума, не може да я плати, мисли, мисли, заболи го главата. Главоболие има, когато имаш задачи – не може да решиш, както един ученик има задача, която не може да реши. Те са изключения. Вие сега сте се научили да мислите. Сегашната наука на какво се обуславя? Един учен човек казва, че говори истината. Човек как говори истината? Той казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. Друг изчислява, че има деветдесет и три милиона. Каква е тази истина с един милион мили, туй точно изчисление ли е? Някой път и вашата научна разлика е както разстоянието до слънцето, деветдесет и две, деветдесет и три милиона мили. На кое се дължат тия математически изчисления? Защо единият изкарал деветдесет и две, другият – деветдесет и три? Ако ви запитам защо сте болни или защо сте здрави, или защо сте умни, какъв отговор бихте дали? Вие казвате, че сте много умен. По какво познавате, че сте умен? По какво се отличава умният човек?

Нека дойдем да започнем от физическия свят. По какво познавам, че един човек е силен? Най-първо, той трябва да дига големи тежести. Слабият дига едно кило, две, три, пет, десет. Като дигне сто кила, казваме, че е силен. За някой казваме, че е добър. По какво познаваме, че е добър? Обходата не е добрина. Да кажем, вие нямате пет пари в джоба си. Аз казвам, че ви давам хиляда лева, пък нищо не ви давам. Казвам ви: „Давам ви хиляда лева, да си платите дълга“, пък нищо не ви давам. В дадения случай вие имахте едно смущение, вие очаквате, мислите, че ще уредя работата. Дойде времето, работата ни най-малко не е уредена. Питам: добър ли е? Има добрини, които започват с плюс и свършват с минус. Има добрини, които започват с минус и свършват с плюс. Има добрини, които започват с плюс и свършват с плюс.

Питам: вие започвате с младостта и свършвате със старостта. Тогава може ли да ми разправите как се остарява? Старият знае ли как е остарял, младият – как се е подмладил? И той не знае. Ако го попитате как се е подмладил, и той не знае. Сега вие очаквате в съвременния свят – всичките, както вярват сега, ги очаква едно голямо ограничение. Всички искат да бъдат свободни. Но то е едно голямо ограничение. Всеки казва: аз искам да бъда свободен. Синът иска да бъде свободен от баща си, не иска да му заповядва. Иска да стане търговец. Като стане търговец, свободен ли е? Казва: искам да бъда свободен, да имам една професия. Станеш учител, свободен ли си? Сега искате да бъдете свободни. В какво седи тази свобода? Ако идеш в Съветска Русия, нямаш право да мислиш за Господа. Там такива работи не се позволяват. В Съветска Русия забраниха всичките философии и едва преди една година позволиха да се четат – всичко, каквото са писали философите. Ако идете в Германия, вие не може да кажете: аз тъй мисля. Ако идете в Италия, и там не може да мислиш каквото искаш. Ще мислиш, каквото фашистите мислят. В Германия, като идеш, ще мислиш, каквото германците мислят. В Русия, ако идеш, ще мислиш, каквото русите мислят. Питам тогава: де е свободата? В какво седи свободата? Най-първо, съвременните хора нямат едно понятие какво нещо е свободата. Да прави човек каквото иска, свободен ли е? Вие, като седите тук в класа, свободни ли сте? Не сте свободни. Заставени сте да седите на столове. Някой път се изисква. Седиш притеснен, мърдаш се на стола, седиш на стола, не си свободен. Казваш: свободен съм. Ни най-малко не си свободен. Разисква се върху философски въпроси, опасявате се да не би да се изложите. Може да кажете нещо, което да не е вярно. Пък и учителят, който преподава, и той може да каже нещо, което не е вярно. Сега в дадения случай учителят, който преподава, мисли, че туй, което преподава, е вярно. Обаче нещата, като се поставят на опит, имат минус.

Търсим начин да оправим човека. Представете си сега съвременното

съдебно производство. Съдебно производство има: съдят хората, които са писали закони, други – които съдят престъпленията на хората, и третото – хора благородни застъпват се, да ги оправдават. Направи някой престъпление, ще го накажат. Отиде един да го защищава, да го освободят. Един адвокат търси причините да те оправдае. Тогава съдията изслушва защо ще дойде да го оправдае. Обвиняват някого за една лъжа. Излъгал. Има лъжи позволени, бели лъжи. Казва: „Господин съдия, на шега го излъгал." На шега като си го излъгал, има ли закон да те съди? Питам: този адвокат, който те защищава, добър ли е той? Ако си крив, и той те оправдава, той те насърчава. Пък някой път адвокатът има зъб на тебе, като те хванат за някое престъпление, иска да направи престъплението голямо, тикне те в затвора десет години.

Допуснете, че сте един човек – никога не си учил, обичаш да ходиш. Но този човек, който те защищава, тикне те в затвора десет години – направи ти добро, без да искаш. Ти, като няма какво да правиш, учиш се да четеш или научиш някой занаят. След десет години излезеш навън. Питам сега, в какво седи доброто? Добро ли е направил човек, като го турил десет години в затвора?

Не само той е фактор, но подведени са. В съдебното производство имаме един факт: обвиняват един баща, че убил сина си, че го хвърлил в Дунава. Били го на общо основание и бащата казва, че убил сина. Най-после го осъждат на смърт. Какво става, когато вече да го екзекутират? Синът се явява жив. Значи от бой накарали човека да каже: „Убих сина си." Като го били, казва: „Убих го." Вие често сте морални, защото някой път съдбата, външните условия са благоприятни. Казвате, има предопределение на Господа. Обаче, щом дойдат неблагоприятните условия, започвате да се съмнявате в това, което вярвате.

Някой човек казва, че има установени възгледи. Много добре. Да допуснем, че вие имате един приятел, който смятате, че е благороден, хвалите го: той е отличен, той е даровит. Но излъже ли ви веднъж, не обръщате внимание. Втори, трети път, и само ви излъже. После започва да ви пооткрива малко. Имал си някой скъпоценен пръстен, задигне го. Носиш някой часовник, някой часовник от дядо си, задигне го. После имал си някоя хубава дреха от чичо си, задигне я. Питам: при всичките тия условия, как ще започнете да мислите за вашия приятел? Какво ще мислите? Ще се намалява приятелството ви. С колко единици ще се намалява във вас? Може да обърнете процеса. Този ваш приятел подари ви едно нещо, второ, трето, той става по-благороден. Питам сега: туй, което дава, след като дава, става добър във вашия ум, туй добро ли е?

Аз гледам по някой път, някой поет пише. Между вас поети няма, поетеси няма. Слуша някой критик, някоя критика прави, критикува го. Защо го критикува? Най-първо, ще критикува стила. Кой е стилът сега? Хубавият израз. Отличен, музикален е стилът му. После, има подтик в думите. На краищата думите трябва да се срещат или с е, или с ъ, или с о, все има нещо да се различават. Какво означава рима? „Съзвучие." Съзвучие на ъ какво означава? „Мъжка рима." Планини високи, долини дълбоки. По какво се отличава римата? Ако речеш да изкачваш високото, за да го постигнеш горе на планината, а-то е постижение на края. Планини високи. Що е високи планини? Аз искам да я видя каква е. За да я намеря тази планина, колко енергия трябва да изхарча? Казвам сега, долини дълбоки. Пак търся а, но туй а изисква много разноски. Имам плюс и минус. Вложа а-то, обърне се процесът, минус след плюс, плюс след минус. Като слезеш долу: долина дълбока, какво ще направиш? Изворите са там, на високите върхове няма извори. На върха на някоя планина има ли извори?

Добре, имате ъ. Дайте ми рима с ъ (Според правописа, прилаган от 1899 до 1945 година). Кон оседлан, човек опетлан. Какво добил оседланият кон? Седло на гърба има. Опетланият човек седло има ли? Конят е оседлан – мъчнотията е на гърба. Опетлания човек – мъчнотията му е в краката. Какво е добил конят с оседлаването? Какво е добил човек с опетлаването? Представете си, че този кон е оседлан и е пренесъл един болен човек от едно място на друго – направил едно добро, без да знае. Опетланият човек, добре е станало, че е опетлан, понеже той бил намислил да направи някаква пакост, опетлал се, че не могъл да направи пакостта. Имате едно положително добро. Пренасянето на болния е с отрицателен резултат. Конят е дал повече от себе си. Конят, като носи болния, дава повече, излязла е повече енергия от коня. Опетланият човек – значи спестил енергията си той. Но спестяването на тази енергия има добър резултат. Той, ако не беше спестил енергията, щеше да претрепе човека. Тогава щеше да има една несгода.

Сега вие искате в живота да се подобри вашето положение. Сега, целия клас ако ви попитам, всеки от вас иска да се подобри положението му. Ако ви попитам в какво искате да се подобри? Да ви кажа сега. Всеки един от вас иска да има по един подарък. В дадения случай всеки от вас иска да има по един подарък. Ако ви попитам какъв подарък искате, какъв подарък може да искате? Сега ще теоретизирам какъв подарък бихте искали. Най-обикновени подаръци. Някой може да иска според сезона грозде или диня. Някой може да иска портокал или лимон може да иска. Някой може да иска обуща, някаква пролетна шапка. Ако е някой учен, може да иска манто, палто или може да иска някоя хубава стая, или някой хубав стол, маса или друго нещо хубаво. Какви ще бъдат резултатите при

единия или другия случай? При хубавите обуща резултатите ще бъдат тия, че няма да имате мазоли. Питам: онзи, който ви даде хубавите обуща, че ви избави от мазолите, направи ли едно добро? Но какво трябва да придобие човек с обущата си? Значи този човек по този предмет е бос. Всичките учени хора са все с обуща. Всички невежи хора са все боси, общо казано. Заслужава ли човек всякога да бъде обут или всякога да бъде бос? Мислите ли, че ако той е всякога обут, той е учен човек, или, ако всякога е бос, е невежа? Отчасти това е вярно, отчасти не е вярно. Вечерно време, когато си лягаш, с обуща ли си лягаш? Ставаш сутрин, обуваш си обущата, въоръжен си вече. Събуеш обущата, невежа си вече. Как ще обясниш, изуеш обущата, хвърлиш чорапите, невежа ставаш. Станеш, обуеш чорапите, туриш си обущата, излезеш навън. Значи отиваш да работиш, учен си. Връщаш се вкъщи, невежа си.

После имате другото, казвате: той е способен, той е неспособен. В какво седи способността? Силният човек какво ще прави? Ще се бори. Навсякъде децата, като са силни, хванат се, борят се. И животните опитват своята сила. Например хващате си лявата или дясната ръка, защо? Този навик на какво се дължи? Защо туряте лявата ръка в дясната или дясната в лявата? Седнете на стола, преплетете крака, левия в десния или десния в левия. Седнете на стола, преплетете левия крак в десния или десния в левия. От какво произлязъл този навик? Или, да допуснем, един художник рисува профил или анфас. Защо някои обичат да рисуват в профил, други – анфас? Кои са положителните причини? Това са философски работи. Или някой от вас, като се храни, повече дъвче отляво, друг дъвче повече отдясно. Или ред поколения са дъвкали отляво. Виждам, че лявата страна или дясната страна са повече развити.

Сега, когато дойде до вас, как познавате, че вашият ум работи добре? Какви методи имате вие? Да кажем, вие сте добър математик. В какво седи вашата математика? Решавате задачи. Или добър физик сте, или добър химик сте, или добър богослов, или добър физиолог и тъй нататък. Значи всичките тия хора са все добри, но тяхното добро се занимава с разни области, изучавате разни области. Какво изучава физикът, с какво се занимава физикът? Химията се занимава с дреболии, с вътрешните интимни работи, с елементите. Да кажем, че трябва да стане една реакция. Една реакция е, най-първо, един скандал. От този скандал се ражда един процес. Съединяват се елементи. Как се съединяват два елемента? Не се съединяват, но дошъл един химик, като ги нагорещи, най-първо, раздедини ги, скара ги, казва: „Ти не я вземай, ти не си за него." Скара ги. Тури огън, измени киселината. След туй, като усети химикът, че е направил едно престъпление, ще дойде да ги примирява, с други направи съединение. Най-първо, в химията трябва да знаеш да разединяваш и да съединяваш.

Ако знаеш добре да съединяваш. После химикът трябва да разбира елементите, с които борави, да знае техните свойства, да ги накара да експлодират. Голяма динамика има. Някой път нали има динамика, вашите певци току креснат. Да знаеш. Какво да знаеш?

Питам: сега, толкоз пъти като сте се заканили да направите нещо, какво сте направили досега? Я ми кажете, като бяхте ученици, как се заканихте на вашите учители? Когато учениците се заканват на учителя, те му изчистват, най-първо, с четка дрехата. Когато го обичат, донасят му цветя букет. Ако селски деца обичат учителя, яйцата ще дойдат, круши, ябълки, хлебец хубав.

Да дойдем ние до поетите. Тези поети защо турят е-то накрая? Защо турят и-то накрая? Защо турят а-то, о-то или защо турят ъ накрая? Защо ги турят тия букви? Този поет, като римува, аз обяснявам една теория. Той говори за материалния свят, ъ казва, туй, което става, което виждаш, то е реално. Този, който римува с о, той говори за външните условия, добри условия да имаш. Този, който римува с а-то, той говори за въздържанието, някаква мъчна задача се разрешава. И-то показва посока на движение. Е-то е закон на разширение. Нито един поет не знае защо ги туря. Той търси разширение накрая.

По три начина човек може да се разшири. Може да се разшири във физическия свят, може да се разшири в духовния свят и може да се разшири в умствения свят. Някаква идея. Може да постигнеш нещо или може да имаш добри условия във физическия свят, в духовния свят или в умствения свят. Сега това е една теория. Как ще го докажеш математически? Ъ се отнася към о тъй, както е се отнася към и:

Ъ : О = Е : И ;
А : У = Ъ : О ;
Е : И = А : У.

Каква е разликата в И или N. Ако слиза движението от лявата към дясната ръка или ако се качва от лявата към дясната, какъв ще бъде резултатът?

Сега какво отношение може да има? На български какво допринася ъ накрая? Защо го турят накрая? Някъде в средата дава си думата, но накрая няма никакво мнение, ъ накрая няма никакво мнение. Ако го турят, защо го турят? Служба е това. Каква е тогава разликата между ъ и ь? В края на думите ь внася мекота. Когато туриш една дума с ъ накрая, тази дума иска енергия, сила. Като туриш ь? Кажете ми една дума с ь. Милост (Според правописа, прилаган до 1945 година). Пише се с ь накрая. В милостта

трябва да бъдеш много съобразителен, обхода трябва да имаш и гръб. Ако ви питат как се е образувала думата гръб? Значи известни действия са образували думата милост. Говорят за човека, че е умен. Носът има връзка с човешката интелигентност. Самият нос доста голямо влияние упражнява върху обонянието. Обонянието е дошло да избави човека от много препятствия в света. Чрез миризмата, чрез обонянието човек познава дали някои хора са полезни, или не. Носът служи за това. Носът показва желанието да разсъждаваш, той е един показател на интелигентността. Носът е резултат на една деятелност в миналото. Ако разгледаме устата, дебелите устни, голямата уста показва, че деятелността на устата е била в миналото много голяма. Големи бърни показват, че устата е била много работлива. Голямата уста и дебелите бърни показват, че човек е бил работлив, не само той, но хиляди поколения преди него са работили с устата си.

Допуснете, че имате човек с дълги ръце. Показва, че тия хора много са работили с ръцете, затова ръцете са станали дълги. Но каква работа са работили? Като изучават ръцете на крадци, виждат, че са дълги. Как ще обясните, че на крадеца ръката е дълга? Понеже крадецът, като върви, иска да бръкне в някой джоб, все иска да вземе и като иска да краде, прекарва своята мисъл в ръката и кръвта по ръката отива. Тия клетки се хранят, ръката става дълга. Онзи, който не обича да краде, ръката остава къса. Но то е теория сега. Как ще го докажем? Благодарение на кражбата вие имате ръце. Понеже змията дала пример, затова останала без ръце. Друга теория има: змията е първата, която казала лъжа. В този свят, в който казала лъжата, никога не се позволява да се каже лъжа. Който каже лъжа, отрязват му се ръцете и краката. Змията, като казала лъжата, и затова сега е без ръце и без крака. Човек, който е без ръце и крака, той е излъгал. То е теория сега. Най-първо, хипотеза, теория и после става факт. То е една научна действителност.

Сега кое е доброто в змията? Умът. Кое е доброто в добрите хора, кое е доброто в лошите? Считайте, че доброто и злото са две страни на една и съща реалност. От злото в света ти акумулираш енергия. Доброто е процес, който съгражда. Тия енергии правилно ги употребяват. Ако не съедините доброто със злото, не може да имате един процес, ще имате едно пасивно състояние. Ако сте добри, непременно във вас трябва да има малко лошо. Ако останете крайно добри, както искате, вие ще мязате на една плоскост, на една права линя. Главата ви ще бъде дълга, няма да има никаква дебелина. То е теория в дадения случай.

Един лош човек, като те хване, какво ще направи? Той ще каже: „Стой! Горе ръцете!“ Бръкне, извади всичко от джоба ти. След като извади, той

ще те пусне да вървиш. Казвате: какво означава кръстът? Кръстът значи – ти ще срещнеш злото, ще каже: стой! и ще те обере. По тази линия вече не може да вървиш. Тогава ще намериш и ще тръгнеш по друг път. Казва: по този път не може да вървиш. Ако тръгнеш по този път, пак трябва да те оберат. Няма какво да дадеш.

Разправят един анекдот. В Петербург, в царския режим, онзи, който закъснява, хваща го стражарят, туря го в затвора или ще плати една, две или три рубли глоба. На следния пост пак го хванат, пак трябва да плаща една–две рубли. За да не плаща на всеки пост, ще дадат един знак, например ще каже: кукуригу. Като каже кукуригу, пускат го да върви, без да плаща, но ако не каже кукуригу, трябва да плаща на всеки пост. На десет поста като плати по три рубли, трийсет рубли на вечер.

Аз ви казвам, вие не кукуригате. Когато ви се случи нещо неприятно, не сте ли вие, които сте закъснели? Вечерно време хване ви стражарят. Ще кажеш кукуригу, на другия – кукуригу. Като кукуригаш, казваш: „Три рубли дадох.“ Защо си закъснял, каква е целта? Да не плащаш трийсет рубли на вечер, не закъснявай. Като решиш да направиш една работа, не закъснявай. Щом закъснееш, глобата ще започне. За всяко добро или за всяко зло, което не си направил, ще плащаш. Че вие казвате, човек не трябва да прави зло. Трябва да направи зло. Имаш навик да пиеш вино. Лош ли трябва да бъдеш, или добър? Лош бъди, кажи: „Няма да пия.“ Ще вземеш чашата, ще я хванеш, ще вземеш виното, ще го излееш. Туй благородство ли е? Ще кажеш: „Не искам.“ Ще хвърлиш виното. Най-първо, ти не си оценявал водата, изливал си водата, пил си вино. Сега – обратният процес. След като излееш виното, какво трябва да налееш? Като налееш вода, какъв процес е? Процесът е пак зло, но с добри резултати вече. С изливането на виното резултатите са обратни.

Казвам, има процеси: злото, като употребиш, е добро и в положителен, и в отрицателен смисъл. Кое е положителното сега? Като наливаш виното, е положително навътре в чашата. Ставаш пак лош, изливаш виното. Щом излееш виното, ти всякога ще бъдеш при чистата вода. Щом наливаш виното, ти ще напуснеш водата. Щом наливаш виното в чашата, ти изворите ще ги напуснеш. Тъй щото, като гледаш един човек, ще познаеш движението му какво е. Единият се отдалечава от извора, другият се приближава при извора.

Човек, който прави добро, се приближава при любовта. Човек, който прави зло, се отдалечава от любовта. Човек, който прави зло, се приближава при злото.

Та казвам, добро трябва да правиш, за да се приближиш при любовта. Зло трябва да направиш, за да се отдалечиш от любовта.

Сега процесът е да се научите да разсъждавате. Някой път добро е да се приближиш при любовта, някой път е добро да се отдалечиш. Представете си, че имате една соба, стоплена най-малко сто и петдесет градуса, светнала. Идете отвън, приближавате се, приятно ви е. Но щом се стопли хубаво, нали се отдалечавате? Значи, когато приемате достатъчно топлина, вие усещате един стремеж в себе си да се отдалечите от собата. Туй лошо ли е да се отдалечите? Толкоз топло е, че може да се запали дрехата. Ако не се отдалечиш, ще се запали дрехата. Значи за ваша полза трябва да се отдалечиш.

Та казвам, в живота умен човек е онзи, който знае кога да се приближава и кога да се отдалечава от любовта. Умен човек е онзи, който знае кога да направи зло. Вие по някой път казвате: „Трябва да направиш зло." Ако дойде баща ти и вземе чаша, пълна с вино, хвърли я. Нали е лоша постъпката? После той нагълчи сина. Питам, туй лошо ли е? Постъпката е лоша, но резултатът е добър.

Не считайте, че злото в даден случай е тъй добро, както доброто. Доброто в даден случай не е тъй зло, както злото. В даден случай злото е тъй добро, както и доброто. В даден случай доброто е тъй зло, както злото. Аз не искам да вярвате, но в живота е така.

Следователно всякога гледайте да бъдете умни във вашите постъпки.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Тридесет и осма лекция на Младежкия клас
9 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_08_11 Вяра и вярване
утринно слово

ВЯРА И ВЯРВАНЕ

Като четете 26-та глава от деянията на апостолите, ще се върнете две хиляди години назад, да видите какво е говорил апостол Павел. Той имал такава опитност, каквото малко християни имат. За тях, именно, се казва: „Блажени, които не видят, а повярват“. Апостол Павел видял нещо и повярвал. Тома не видял, но и не повярвал. Той казал: „Докато не сложа пръста си в раната Му и не опитам, не вярвам. Аз съм положителен човек, не се занимавам с халюцинации и въображаеми работи“. Христос му отговорил: „Сложи пръста в раната ми и не бъди неверен, но верен“. При това положение, стихът: „Блажени вярващите“ има смисъл.

Мнозина смесват вярата с вярването. Това са два различни процеса. Вярата е положителен принцип, който изключва всякакво противоречие. В каквото вярва човек, това става. Във вярването не е така. Във вярването повечето неща не стават. Следователно, когато нещо не става, както мислим, това е вярване; когато нещо става, както мислим, това е вяра. За опитния музикант нещата стават, както мисли. Достатъчно е да вземе лъка в ръката си, за да види, че всичко става, както е мислил. За неопитния музикант не е така. Както и да движи лъка по цигулката си, нещата не стават правилно. Ако се осмели да даде концерт, нищо няма да излезе от него. След това той ще обвинява времето, публиката, лъка, струните и т.н. Всъщност, вината е в самия него. Като не знае да свири, концертът не излиза, както трябва.

Съвременните хора живеят повече в отрицателното, отколкото в положителното. Каквото и да им проповядвате, те са склонни повече да отричат нещата, отколкото да ги приемат. Ако кажете на тия хора, че вярвате в Бога, в задгробния живот, те ще ви вземат за посмешище. Вашите вярвания са халюцинации за тях. Това са нереални, недействителни неща. По какво се различават реалните неща от нереалните, от халюцинациите? Реалните неща хранят човека, а халюцинациите – не го хранят. Представете си, че чрез внушение цял месец поддържате в човека мисълта, че му давате да яде хляб. Той си внушава, че яде хляб, но на края на месеца ще се почувства силно изтощен. Обаче, ако в действителност го храните с хляб, накрая на месеца той ще бъде здрав и укрепнал. Значи, когато влезе в реалността на нещата, човек укрепва и придобива светлина. Когато влезе в областта на внушението и халюцинацията, той отслабва и губи светлината си. Ето защо, срещнете ли човек, който говори за вяра, а отслабва, ще знаете, че той е влязъл в

областта на халюцинациите.

Една баба минала от православието в евангелизма и започнала ревностно да чете Библията и Евангелието. Тя се натъкнала на стиха от Евангелието: „Ако имате вяра като синапово семе, можете да местите планини“. По това време пред къщата ѝ имало една могила, която закривала слънцето и не давала възможност на светлината да прониква в стаята ѝ. Тя често се молела на Христос да махне тази могила от прозореца ѝ. Една вечер тя пак се помолила да ѝ се помогне някак, да се махне могилата. Като свършила молитвата си, тя легнала да спи, с надежда, че сутринта могилата ще бъде преместена. Щом станала от сън, тя погледнала през прозореца към могилата и като видяла, че не се е поместила нито на един сантиметър, казала: „Стана точно така, както си мислех“. Тя казвала на съседките си, че според думите на Христос могилата може да се махне. Външно тя се молила за премахването ѝ, но в себе си мислела: „Я се махне, я не“. Това е вярване, а не вяра.

Съвременните хора, с помощта на машини, вдигат големи тежести от 300, 400, 500 и повече тона. Опита ли се човек сам да направи това, не може. Като знае законите на механиката, с машини всичко може да направи. Щом дойде до вярата, нищо не може да постигне. – Защо? – Не знае законите на вярата. Някой казва, че има вяра, а се чуди защо няма резултатите на вярата. Той вярва само на думи, а не в действителност. Без да разбира законите, по които е създаден света, някой мисли, че може да вдигне Витоша и да я сложи на друго място. Защо е нужно да се мести Витоша? Да преместите Витоша, да я вдигнете във въздуха, трябва да има някаква съществена причина за това. Къде ще я поставите? Трябва да има свободно място, да я сложите някъде. А тъй, нито има причини да се мести, нито мястото ѝ е определено. В този случай няма по-голямо нещастие от това, да я местите без причина. Какво ще стане със София, ако върху нея поставите Витоша? Значи думите на Христос имат преносен смисъл. На друго място Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. И този стих има преносен смисъл. Обаче, някои от учениците разбраха този стих в буквален смисъл и се съблазниха. Те казаха: „Как е възможно да ядем човешко месо?“ Които се съблазниха от думите Христови, напуснаха Го. На онези, които останаха при Него, Христос каза: „Ако искате да се ползвате от моето Слово, вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите ми“. Всяка дума има трояко значение: физическо, духовно и Божествено.

Сега аз говоря за Любовта, но всички не я разбират еднакво. Едни я разбират буквално, от физическо гледище, други – духовно, а трети – Божествено. Като говоря за Любовта, сиромахът си мисли: „Дано се

намери някой богат човек да ме обикне, да подобри условията на живота ми“. Ученикът, който няма средства да следва училище, иска да намери някой благодетел, да го обича, за да го поддържа да завърши учението си. Младата мома, която мечтае да се ожени, търси някой богат човек да я обикне, да ѝ даде една голяма сума за зестра. Тя си казва: „Днес и хубава да си, и млада да си, всеки търси зестра“. Питам: Птиците със зестра ли се женят? Те лесно разрешават въпроса – нито пари търсят, нито сватове. Ще кажете, че сте човеци, а не птици. Така е, човешките работи стават с пари, а Божествените – с вяра и с любов. Ако имаш вяра и любов, без пари ще се ожениш; ако имаш вярване, с пари ще се ожениш. Следователно, искате ли да знаете как ще се наредят работите ви, трябва да се изпитате, вяра ли имате, или вярване. В всеки човек има нещо, което му подсказва, ще има ли успех в някаква работа, или няма да има. За пример, забелязано е, че когато човек предприеме някаква работа и лявото му око заиграе, няма да има успех. Ако дясното му око заиграе, ще има успех. Чудно е, наистина, каква връзка съществува между заиграването на лявото или на дясното око и успеха или неуспеха на дадена работа, но това са факти, които мнозина са опитали. Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Дали е съвпадение или факт, не е важно. Важно е, че всеки е забелязал това нещо и затуй се вглежда, очаква да види какво ще излезе. У някои хора лявото око играе на добро, а дясното – на зло. У други е точно обратно: дясното око играе на добро, а лявото – на зло. Забелязано е още, че работите на човека не се нареждат добре, когато между ума и сърцето му има раздвояване. Докато между ума и сърцето не се възстанови хармония, той не трябва да предприема нова работа. Искате ли да имате успех в работите си, умът и сърцето ви трябва да бъдат в съгласие. Дойдете ли до някаква сериозна работа, спрете се в себе си и помислете добре какво трябва да направите и как трябва да постъпите. С бързане работите не се нареждат. Ще кажете, че еди-кой си се наредил вече, къща си направил, оженил се, деца има, забогатял, а вие нищо нямате. Какво особено е придобил от това? И богатият умира, и бедният умира. И богатият отива на онзи свят с празни ръце, и сиромахът отива с празни ръце. Важно е човек да занесе на онзи свят сърце, пълно с добродетели, и ум – със светли мисли.

Новите времена изискват нещо ново. Ако е въпрос за богатство, за сила, за власт, хората са имали това през всички времена и епохи. Богати са били и са осиромашали; силни са били и са изгубили силата си.

Кое е новото, което хората очакват? Свободата. Човек всякога се е стремял към свобода. И досега още хората се борят за свобода, въпреки това не са я придобили. Някои мислят, че свободата е в богатството, в знанието, в силата. Свободата е нещо духовно, а не материално. Тя зависи от състоянието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. За

да се движи свободно, човек трябва да има определен път, който да следва. Свободата е нещо строго определено. Да бъдеш свободен, това не значи, че можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, както искаш. Свободата подразбира разумно мислене и чувстване, разумни постъпки. Свободният човек се подчинява на природните закони. По отношение на природните закони той е ограничен. Това ограничение, именно, го прави свободен. В природата съществува един закон, според който никой няма право да слага в стомаха си повече от това, което може да носи; никой няма право да носи на гърба си по-голям товар от този, който може да носи. Вземе ли повече, той носи чужд товар. Чуждият товар е тежък и всеки може да ви го вземе. Някой работи цяла година, да събере повече храни, да се осигури. Като напълни хамбара си, започва да се безпокои, да не дойде някой отвън, да го обере. Щом се безпокои, той не е свободен. За да бъдете свободни, следвайте законите на природата. Природата складира ли някъде въздуха? Тя не го складира, не иска да се осигурява. Хората, обаче, започнаха вече да складират и въздуха. Това е необходимо, когато пътуват по високи планини, като Хималаите. Като слагат въздуха в машините, хората тръгват по високите планини, но мъчно напредват. Не се пътува лесно по места, където има нужда от складиран въздух.

И тъй, ще кажете, че богатството прави човека свободен. Философите, които имаха свободна, права мисъл, богати ли бяха? Не бяха богати. Ние говорим за външното богатство, а не за вътрешното. Когато философът влезе в общество между учени хора, всички го обикват. – Защо? – Вътрешно е богат той. Щом има вътрешно богатство, той носи в себе си знание, сила и власт. Има ли тези неща, той е свободен. Това, което той носи в себе си, представлява нещо реално, което никой не може да му вземе. Кои неща наричаме реални? Реални неща наричаме тези, които сам човек знае. Рече ли да ги сподели с другите, всички да ги знаят, те изгубват своята реалност.

Представете си, че двама актьори играят на сцената някаква любовна роля. Публиката гледа, слуша техните излияния, мисли, че наистина се обичат. Щом се свърши представлението, актьорите се разотиват по домовете си, като че нищо не е било. Един час преди това те се обясняваха в любов пред публиката, но щом слязоха от сцената, любовта им се свърши. Реална любов ли е това? Любов, която се изповядва пред хората, не е реална. Значи всяко нещо, което се изнася пред света, всички да го знаят, не е реално. Светът е голяма сцена, на която се изнасят всички прояви на живота. За да не изгуби реалността на нещата, някой се затваря, не позволява да проникват в душата му. Като го погледне някой в очите, той веднага се огражда, не иска да открият тайните му. Каква тайна може да крие човек в себе си? Той обича някого и не иска хората да открият

любовта му. Майката не иска децата ѝ да разберат, че едно от тях е любимото ѝ дете. Тя иска да покаже, че еднакво обича всичките си деца. Който е наблюдателен, лесно ще забележи, че към едно от децата си тя проявява по-голяма любов. Тя ги обича еднакво, но въпреки това на любимото си дете ще даде нещо повече и по-хубаво от това, което дава на останалите. Каквото и да прави, тя не може да се скрие. Любовта изпитва човека. Съвременните християни са поставени на изпит, да проверят каква е любовта им. Без изпит никой не може да влезе в Царството Божие. Искате ли да влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпитат каква обхода, какво поведение имате към ближните си. Достатъчно е да отправите един крив поглед към някого, или да кажете една обидна дума, за да се намерите вън от пределите на Царството Божие. Там няма стражари, които пъдят хората, но човек сам го напуска. Щом прояви някаква дисхармонична постъпка, той заспива. Заспиването подразбира помрачаване на съзнанието. Като изпаднете в това положение, разумните същества идват при вас, връзват ръцете и краката ви и ви свалят на земята. Защо ви връщат на земята? За да се събудите. Значи, за един крив поглед, или за една обида вие слизате на земята да се учите. Всички хора, които живеят на земята, са изпъдени от онзи свят, защото са отправили крив поглед, или са казали обидна дума на някое от разумните същества. – „Ами Христос защо дойде на земята?“ – Той дойде да спаси човечеството от дълговете му. Той стана поръчител на хората. За всеки, който не плаща дълговете си, викат Христос и Му казват: „Ти си поръчител на този човек, плащай за него“. Христос плаща за всички хора. За благодарност на това, те Го разпнаха. Чрез разпятието Христос видя какво представлява неорганизирания още човек.

Всички християни вярват в Бога, убедени са в съществуването Му и очакват само добър живот. Това е невъзможно. В началото, т.е. като се роди, детето е добре прието. Като порасне, човек минава през мъчнотии и страдания. Като умре, т.е. като дойде до края на живота си, пак го изпращат добре. Това е закон. Всички се радват на малкото дете. Майката го къпе по два пъти на ден, храни го, изпълнява всичките му желания. Като стане на четири–пет години, тя го изоставя малко. После го праща на училище. Щом свърши училище, праща го на работа. Трябва ли възрастният човек да съжалява, че майка му не го носи вече на ръце? Той разбира, че различните възрасти изискват различни отношения. На първо време децата почитат родителите си, обичат ги. Като станат големи, започват да ги критикуват. Когато майката и бащата остареят, децата не са доволни от тях и казват: „Дано по-скоро да си заминат за онзи свят, да ни освободят“. Те искат да бъдат свободни, никой да не се меси в работите им. Като заминат родителите, синовете и дъщерите плачат за тях. – Защо плачат? – Че ги огорчавали, че не ги оценили, както трябва. Майката и бащата

слушат в гроба какво говорят децата им за тях.

Сегашните хора умират преждевременно. Те умират, без да се борят. Щом дойде смъртта, човек трябва да се бори с нея. – Защо? – Защото Бог не съизволява в смъртта на човека. Човек сам създава смъртта си. Ако пререже вените си, той непременно ще умре. Дойде ли смъртта при вас, вие трябва да ѝ обявите двубой. Човек е дошъл на земята да живее дълъг живот. Ако живеете 120 години, това е достатъчно. На сегашния човек е определено да живее 120 години на земята. През това време той ще преживее всичко, което му е нужно. Който умира по-рано от тази възраст, той изкуствено е причинил смъртта си.

Съвременните хора не могат да се справят с противоречията на живота, вследствие на което умират преждевременно.

В древността един от учениците на една окултна школа отишъл при Учителя си и му казал: „Моля ти се, помогни ми да придобия изкуството да отварям очи на слепи, уши на глухи, да развързвам езици на неми“. – „Ще бъдеш ли щастлив?“ – „Това ще бъде най-голямото щастие за мене.“ – „Да бъде според волята ти!“ – казал Учителят му. Ученикът придобил това изкуство и тръгнал по света да помага: на слепи отварял очите, на глухи – ушите, на неми развързвал езиците. В скоро време славата му се разнесла по целия свят. Какво било учудването му, когато слепите, които прогледнали, започнали да го гонят; глухите, които прочули, и немите, които проговорили, почнали да злословят по негов адрес. Като дошъл до крайно противоречие, той се върнал при Учителя си и се оплакал от нещастието, което го сполетяло. Учителят му отговорил: „Бог затвори очите на слепите, ушите на глухите и устата на немите, за да не те преследват. С неразбиране на законите, ти пожела преждевременно да ги освободиш, заради което понесе последствията“.

Може ли сляп вълк да гони овцете! Може ли глух вълк да чуе тропота на коня, който минава покрай него?

Сегашните християни се нуждаят от истинско знание, от истинска вяра, да разбират законите на природата и на живота. Истински учен е този, който не се разколебава в знанията си. Целият учен свят да е против него, той пак си казва: „Аз вярвам в знанието, което съм опитал“. Истински вярващ е този, който не се разколебава във вярата си. Целият свят да се обезвери, той пак си остава верен на своето верую. Силен човек е онзи, който прави, каквото каже. Ако каже, че може да носи земята на гърба си, трябва да докаже това. Силният прави всичко сам. Той не очаква на чужда помощ. Мнозина могат да му се притекат на помощ, но той не очаква на никого. И

като сгреши, той сам поправя грешката си, без да се самоосъжда. Слабият, като направи някаква грешка, не се опитва даже да я изправи, но започва да се самоосъжда. Той казва: „Не мога да си простя за направената грешка“. Няма защо да не си прощаваш. Щом си счупил стомната, ще купиш нова. Ще глобиш малко кесията си, но ще изправиш грешката си. Мъчно прощава човек на себе си, но оттам ще започне. Щом прощава на себе си, той може да прощава и на своите ближни.

Казано е в Стария Завет, че човек трябва да прощава на брат си по седем пъти на ден. И на Христос зададоха въпрос: „По колко пъти трябва човек да прощава на брат си? По седем пъти ли?“ Христос отговори: „Не по седем, а по 77 пъти по седем“. Не е лесно човек да търпи, да чака брат си да сгреши 77 пъти по седем, да му прости за направените грешки, и след това да има право да се произнесе за новата грешка. Вие сте учен човек, но дойде един простак при вас и ви казва, че сте невежа, че не разбирате от работата си. Как ще се въздържите да не му докажете, че сте учен? Вие ще кипнете, ще се разгневите и ще му дадете да разбере с кого има работа. Един прост човек се осмелил да каже на един силен: „Ти си баба, страхлив човек си. Мълчиш само и гледаш какво правят хората около тебе“. – „Искаш ли да ме познаеш?“ – запитал го силният. – „Искам.“ Той го хванал за краката, вдигнал го високо във въздуха, обърнал го с главата надолу и го запитал: „Сега познаваш ли кой съм? Още ли мислиш, че съм баба и страхливец?“ – „Познах те вече. Виждам, че си голям юнак.“ Следователно, щом се натъкнете на някаква мъчнотия, която ви счита за страхливец, не ѝ доказвайте какво сте всъщност, но хванете мъчнотията в ръце, повдигнете я във въздуха и я обърнете с главата надолу. Докато мъчнотията не признае силата ви, няма да я пуснете на свобода. Ще я държите с главата надолу във въздуха, докато най-после признае, че има работа със силен човек.

Днес всички хора очакват да дойдат нови, благоприятни условия. Вярванията се нуждаят от условия, а не вярата. Учените, великите хора създават новото. Те правят опити. Химикът не теоретизира само, но работи в лабораторията си. Цели 20–30 години прави опити върху даден въпрос, докато най-после се домогне до известен факт. Знаменитият учен, Гал, основател на френологията, правил ред наблюдения да намери мястото на смелостта в човешката глава, но не могъл. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки. Между петлите си той забелязал, че едни са много смели, а други – страхливи. Като ги изследвал, видял, че областта зад ушите в смелите петли е силно издута. Гал се възползвал от това откритие и започнал да наблюдава хората, да търси този център у тях. Той намерил, че у смелите хора този център, зад ушите, е изпъкнал, както в петлите. Някой казва за себе си, че е смел. Като

погледна главата му, виждам, че е крайно миролюбив. И да иска да бъде смел, не може. – Защо? – Главата му е тясна, особено зад ушите.

Светът се нуждае от смели хора. Някои не смятат да се проявят, за да не правят грешки. И да грешат, те трябва да работят. Идете сега в Русия, в Германия, в Англия, във Франция, навсякъде правят преобразувания. Старото се замества с ново. Опитайте се в Русия да говорите за Бога, за вяра, да видите как ще ви посрещнат. Казано е в Стария Завет: „Не споменавай Божието име напразно“. Там са видоизменили този стих, в смисъл да не се говори за Бога. Работи в Негово име, в името на справедливостта, без да проповядваш. Старите времена минаха. Няма какво да се вярва в този или в онзи. Истинските християни трябва да имат знания, за да разбират законите на природата, да прилагат Любовта. Идете в Германия и там ще намерите нововъведения. Целият съвременен свят се преустройва. Правят се опити за нещо добро и велико. Ако положението днес не е стабилизирано, ще дойде ден, когато новото ще възтържествува. Човечеството ще мине през изпитания, но ще придобие онази свобода, към която душата се стреми. Хората се раждат учени, добри, но трябва да проявят своята ученост и доброта. От раждането си до последния ден на своя живот, човек развива това, което е вложено в него. Той не създава нищо ново, но само се проявява. При каквито условия да поставите змията, все змия ще си остане. Вълкът ще си остане вълк. Волът ще си остане вол. Човекът ще си остане човек. Човек трябва да разчита на онова, с което е роден, което е вложено в него. Достатъчно е него да развие.

И тъй, не чакайте времето, да станете добри. Вие сте родени добри. Проявете доброто в себе си. Вие сте родени умни. Проявете своя ум. Апостол Павел беше роден за проповедник на Христовото учение, но имаше криво разбиране за нещата, от което трябваше да се освободи. Христос го свали от коня и му каза: „Не ритай срещу остен. Стани и иди да проповядваш. Не бъди повече Савел, но Павел“.

Много от сегашните хора са Савловци, поддържат старото учение. Те трябва да паднат от коня си, да напуснат старите си разбирания, да станат павловци. Сега е времето, хората да се откажат от старото си разбиране и да приемат новото. Докато дойдат до новото, те неизбежно ще минат през борба, но това е необходимо. В какво се състои новото? – Във възкресението, във великата свобода. Докато живее в старото, човек се намира в ограничения. Щом влезе в новото, той се освобождава от ограниченията и възкръсва. Новото носи в себе си Божията Любов. Който вярва в тази Любов и я прилага, той ще се подмлади. Който не вярва в Любовта, живее в старото. В широк смисъл казано: Които живеят със старото, са стари хора. Които живеят с новото, са млади. Ако младият

изгуби вярата си в новото, остарява; ако старият придобие вяра в новото, подмладява се. За утеха някои казват, че като се преродят втори път, тогава ще се подмладят. Ако сега не се подмладят, и в другото прераждане няма да се подмладят.

Като разглеждате сегашното положение на хората, виждате, че евреите, които навремето бяха избран народ, днес са изложени на големи изпитания. Някога бяха пръв народ, сега са на последно място. Това се дължи на едно тяхно опущение. Днес всички народи – германци, англичани, италианци, французи, руснаци – се борят за първенство. Едно трябва да се знае: докато е на физическия свят, човек бива в началото пръв, в края – последен. Като влезе в духовния свят, в началото е последен, в края – пръв. Щом влезе в Божествения свят, и в началото, и в края е пръв. Само в Божествения свят човек запазва силата си. Каквато е силата му в началото, такава е и в края. Това значи да започне човек с добро и да свърши с добро; да започне с Любов и да свърши с Любов; да започне с вяра и да свърши с вяра. Човешкият и духовният свят, съединени в едно, образуват Божествения. Следователно, когато човек съедини физическия и духовния свят в себе си в едно, той става кандидат за Божествения. Като живее на физическия свят, човек разбира какво значи да бъде силен в началото на живота си; като живее в духовния свят, той знае какво значи да бъде силен накрая. Като съедини началото и края в едно, тогава вече разбира какво значи да бъде кандидат за Божествения свят. Бог казва за себе си: „Аз съм алфа и омега“. Това значи: „Аз съм този, който и в началото, и в края съм един и същ, неизменен“.

Всеки човек трябва да се стреми да бъде неизменен; какъвто е в началото, такъв да бъде и в края. За тази цел той трябва да работи върху себе си, да бъде внимателен към всички: към млади и стари, към учени и прости, към бедни и богати. Както всеки човек е уд на Божествения организъм, така и всеки народ. Всеки човек, всеки народ има свое място във Великия организъм. Докато е на мястото си, той има велико предназначение. Напусне ли мястото си, той се намира пред голяма катастрофа. Каква е задачата на съвременния човек? Задачата на всеки човек е да създаде глава, която да бъде добър проводник на светлината; да създаде сърце, което да бъде добър проводник на топлината; да създаде тяло, което да бъде добър проводник на силите в природата. В това се състои бъдещата религия и бъдещата наука. От всички се иска светъл ум, топло сърце и здраво тяло. Ще кажете, че това е задача на живите. Но къде са заминалите за онзи свят? Те са стопени, както ледът се топи и превръща във вода. Губи ли се водата? Водата не се губи, но се влива в широкото море. Следователно вашите заминали се вливат във вас и ви предават от своята светлина, топлина и сила. Ако между баща ви и вас има добра връзка, т.е. ако се

обичате, като замине за другия свят, той ще се влее във вас и ще увеличи светлината на ума ви, топлината на сърцето ви и силата на тялото ви. Ако не се обичате, той пак ще се влее във вас, но ще изпитате понижаване в светлината на ума ви, в топлината на сърцето ви и в силата на вашето тяло. Същото става и при заминаване на ваши приятели или неприятели. Който заминава за онзи свят, трябва да повдигне температурата на ближните си, а не да я понижи.

Желая ви да бъдете добри проводници на Божествената светлина, топлина и сила, за да внесете в ума си повече светлина, в сърцето си – повече топлина и в тялото си – повече сила. Придобиете ли тия неща, вие живеете във вярата, а не във вярването.

Беседа от Учителя, държана на 11 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_11 Да имате любов
неделна беседа

ДА ИМАТЕ ЛЮБОВ

На едно място в Евангелието Христос казва: „Да имате любов един към друг". Няма по-велико нещо в света от Любовта. Но в Любовта има и смущения. Всеки се оплаква, че не го обичат, както трябва. За да те обича някой, ти трябва да заслужаваш. Любовта е нещо ценно, което не се дава всякога.

От какво произтичат смущенията? – От безлюбие. Съществуват три вида смущения: материални, сърдечни и умствени. Казано е в Евангелието: „Да се не смущава сърцето ти". Вярно е, че човек не трябва да се смущава, но как да не се смущава, когато няма пари? Как да не се смущава длъжникът, когато кредиторът му иска в определен срок да си плати дълга? Какъв е цярът да се не смущава сърцето ви? Христос дава цяр против смущението, като казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!" Защо трябва човек да се цери от смущението? Смущението парализира човешкия организъм. Много органически болести се дължат на вътрешното смущение в човека.

Често лекарите говорят за кръвно налягане. В зависимост от смущението, в човека съществува сърдечно, умствено и волево налягане. Само по себе си налягането не е лошо нещо. Сложиш товар на гърба си и усещаш налягане. Някой иска нещо от тебе – налага се. Въпреки това хората се страхуват от кръвното налягане. Защо се страхуват? – Защото се предизвиква от нечиста, венозна кръв, вследствие на което кръвообращението не става правилно. Кръвното налягане се цери лесно, с пиявици. Как се церят, обаче, сърдечното и умственото смущения? Те засягат сърцето, дихателната система и кръвоносните съдове. Много хора умират преждевременно, благодарение на кръвното налягане. Затова, именно, Христос казва да се избягват всички видове смущения. Щом имате Любов, смущенията бягат от вас. За да не се натъквате на излишни смущения, не давайте повод да ви защитава някой слаб човек. Ако слабият ви защитава, вие ще бъдете бити на общо основание. Ако ви защитава някой, той трябва да бъде силен. Мнозина търсят защита в парите, в дрехите, в къщите си. Обаче, ако изгубят парите, дрехите и къщите си, те се смущават. Защо се смущават? – Защото са разчитали на слаби средства.

Хората изпадат в смущения, мъчнотии, тревоги и казват: „Не мога да направя това или онова". Те не се познават. Те могат да направят всичко. – Кога? – Когато се намерят в безизходно положение. В това отношение човек постъпва като котката, която е голяма аристократка. Ако на пътя ѝ

се изпречи малка височинка, тя не иска да я прескача, мързи я и затова обикаля оттук-оттам, докато намери свободен път. Обаче, ако се намери в голямо затруднение и два метра височина да ѝ се изпречи, веднага ще я прескочи. И човек, като котката, търси лесния път; ако се намери в голямо затруднение, и два метра високо препятствие може да прескочи. За пример, докато не се е оженила и не е станала майка, момата търси лесния път в живота и мисли, че не може да изпълни някакво голямо задължение. Като се ожени и стане майка, тя е готова да изпълни всичко, каквото детето ѝ пожелае. Детето ѝ казва: „Ти обеща, че ще се грижиш за мене и с любов ще изпълниш всичките си задължения, защото аз искам да живея“. Майката се въоръжава със сила и търпеливо изпълнява всичко, каквото детето желае. Ако не може да изпълни нещо от задълженията си към детето си, тя страда и се смущава. „Да не се смущава сърцето ви.“ – Защо? – Защото някои смущения стават причина за подпушване на известни енергии, които текат в човешкия организъм – в неговото сърце, в неговия ум и в цялата му нервна система. Човек е акумулатор, в който се преплитат енергии. В математическо отношение човек представлява една от най-сложните формули. Който може да преведе тази формула в геометрически образ, той има вече ясна представа за човека.

„Да се не смущава сърцето ви.“ – Защо? – Защото смущенията внасят особен род киселина в човешкия организъм, които го разрушават. Като се смущава за маловажни работи, човек губи най-хубавите си чувства. Когато влезе в умствения свят, човек започва да си чертае план за някакво постижение. За пример, той иска да стане силен човек и развива мускулите си, да бъдат яки, здрави. Идеалът на този човек е да вдига тежести, да прояви силата си. Казва се за един американец, че могъл да вдига на ръце един кон и едно конче. Колкото и да бил силен, намерил се по-силен от него, който могъл да вдига два коня и едно конче. Трябва ли първият юнак да се смущава, че някой го надминава по сила? Сега има машини, които вдигат много по-големи тежести от най-силния човек. Значи във физическо отношение човек разполага с известен мащаб от сила, с която може да се хвали. Сегашните машини надминават неговата сила. Важно е човек да бъде силен в духовно отношение. В това се състои смисълът на живота.

Съвременните хора имат доста мъчнотии от миналото, вследствие на което са дошли до положение на постоянни войни: мъже и жени воюват помежду си, синове и бащи, майки и дъщери, учители и ученици. Държавите от своя страна се делят на партии, които също воюват помежду си. Сега се явява едно течение, да се премахнат партиите, за да се освободи светът от борби. Има нещо ново, което идва сега и което трябва да се изучава. Лесно е да намериш грешките на хората. Лесно е да кажеш, че

някой не живее добре. Лесно е да кажеш на някого, че трябва да обича. Знаете ли колко мъчно е да обичаш човека?

Представете си, че някой ви заповядва да ядете сух, мухлясъл хляб. Какво ще правите? Ще го ядете по принуждение. Ако ви дадат пресен, доброкачествен хляб, ще го ядете доброволно, без принуждение. Следователно не е лесно да върши човек нещо по принуждение. То е все едно, да му дадат мухлясъл хляб и да му заповядат да го яде. Днес повечето неща стават чрез принуждение. Това показва, че ние живеем в епохата на принуждението.

Идва нова епоха в света, която пресява хората. Това е епохата на Любовта, която внася свободни, разумни отношения между хората. Ако обичате някого и в тази любов губите силата си, любовта не е на място. Ако в любовта и двамата искат само да печелят, любовта им не е на място. В любовта и печалбата, и загубата са на място. В любовта и който обича, печели и когото обичат, също печели. Значи в любовта и двамата печелят; в безлюбието и двамата губят. Това е новото определение на Любовта. Ето защо, дойдете ли до Любовта, ще знаете, че които се обичат, печелят и във физическо, и в сърдечно, и в умствено отношение.

Някой се хвали, че има голяма любов. Каква любов е тази, при която човек плаче? Ще кажете, че човек плаче от умиление. Добре е да плаче човек от умиление, но плачът от умиление съживява мъртвия, а плачът без умиление умъртвява хората. Ще кажете, че някой плаче от любов. Какви са тези сълзи от любов? Ако всички хора плачат от любов, земята би се превърнала на рай. Досега не съм срещал човек, който да плаче от любов. Това е мое мнение. Ако тези сълзи, за които казвате, че са от любов, капят върху някое дърво или растение, те ще го унищожат; ако капят върху животно, то ще умре; ако капят върху човека, и той ще умре. Изобщо, тези сълзи умъртвяват, не се отразяват добре върху живите същества. Днес повечето хора плачат от любов и се оплакват, че са нещастни. Има смисъл човек да плаче за любов, а не от любов.

Като изучавам хората, аз търся причините за техните смущения. Слушам проповедникът, все за онзи свят говори, приготвя своите пасоми, но в края на краищата нищо не постига и се разочарова. Младата мома мечтае за някой красив и богат момък. Тя си въобразява как той ще я гледа като царица, как ще живее в палат, обиколена със слугини. Като се ожени, вижда, че нищо не се сбъдва. Лицето ѝ се разваля, тя се разочарова и казва: „Лош човек излезе моят възлюбен. Не струва човек да се жени. Няма смисъл човек да обича“. Тя обвинява любовта. Това, което тя нарича любов, не е никаква любов.

Следователно, ако някой ви пита, обичате ли го, вие го запитайте, оценява ли той Любовта. Ако я оценява, Любовта сама по себе си ще дойде; ако не я оценява, няма да дойде. Който оценява Любовта и я възприема правилно, той е доволен от всичко. Каква любов е тази, която прави хората недоволни? От хиляди години насам Бог проявява Любовта си и всички хора са недоволни: майката е недоволна, бащата е недоволен, дядото и бабата също са били недоволни. И децата, които се раждат, са недоволни. Че наистина и дядото е бил недоволен, виждаме по това, че е грешил. Доволният човек не греши. Ще каже някой, че умира от любов към Христос. Ние се нуждаем от хора, които живеят за Христос, а не от такива, които умират за Него. Момата казва, че умира от любов към възлюбения си. Кое ѝ дава повод да умира от любов за него? Каква полза ще принесе на някого, че умира от любов? Така не се говори. Това не е логическа реч. За предпочитане е човек да живее без аргументирана реч, отколкото да умре с аргументирана реч. И тъй, ние говорим за онази Любов, която изисква живот от нас. Ние говорим за онази Любов, която носи живот за всички хора. Тази Любов е Божествена. Откъдето и да дойде, тя носи живот в себе си. Не мислете, че тя ще дойде само от едно място. Не, тя ще дойде от животните, от растенията, от дърветата, от камъните. Тя ще дойде от светлината, от въздуха, от водата. Няма да остане място, откъдето тя да не дойде и да не проговори на хората. Ще кажете, че Любовта ще дойде отгоре. Как разбирате вие думата „отгоре“? Със самолет ли ще слезе Любовта? Ако е въпрос за самолета, ние виждаме какво слиза от съвременните самолети. Те снасят отгоре своите яйца. Вие знаете какво правят тия яйца. Те умъртвяват хората, а не носят живот. Те носят смърт за човечеството. Какво ще кажете за тия самолети? Не само самолетите, но и пушките, и топовете снасят яйца, които умъртвяват. В този смисъл тия изобретения са женски, понеже раждат, т.е. снасят яйца. Оттук можем да кажем, че светът се е развалил от жени, които раждат. Не ме разбирайте криво. Аз говоря за жената в друг смисъл, за друга жена, а не за тази, която вие познавате. Камилската птица също снася яйца. Нейните яйца бяха най-големи. Но сега има яйца още по-големи от тия на камилската птица. Те тежат до две хиляди килограма. Където падне това яйце, причинява големи пакости. Аз не съм против самолетите, против пушките и оръдията, но искам техните яйца да допринасят благо за човечеството. Където падне това яйце, да поникне нещо хубаво – обувки, дрехи, шапки, храни и плодове. Знаете ли колко струва едно от тия яйца? Като се превърне в пари, то задоволява нуждите на много хора. Тогава всеки ще каже: Дойдоха Божествените птици и донесоха на всеки човек подаръци. Кой няма да се радва на такава птица и на нейните яйца? Обаче от яйцата на сегашните птици, които са се превърнали в машини, всеки бяга. Всеки тича да се скрие някъде, да не го засегне някое парче от тях. Страшни са

сегашните яйца! Където паднат, рушат, разорават земята на голяма дълбочина.

Като изучавате живота, виждате, че най-лесните неща се изпълняват най-мъчно. Най-хубавите неща създават тягостни състояния. За пример, срещне ме някой и ми казва, че съм много добър. Защо ми казва това? Ако наистина съм добър, аз зная това. Но той има някаква користна цел. Щом каже, че съм много добър, след това добавя: „Можеш ли да ми помогнеш в нещо?“ Ако кажа, че не мога да му помогна, той намира, че не съм добър. Значи, ако не му помогна, веднага ставам лош. Добър съм, докато взима нещо от мене. Щом нищо не взима, ставам лош. Ние трябва да дойдем до положение, да благодарим за най-малкото, което ни се дава. Тогава отношенията ни ще бъдат правилни. Ето защо, когато казвате, че един човек е много добър, или много лош, вие трябва да имате мярка, с която да определите неговата доброта или лошавина. Коя е мярката, според която определяте качествата на нещата? Когато кажете, че обичате някого повече от всички хора, вие нямате мащаб, с който да мерите нещата. Колко го обичате? Повече от всички хора? Това не е още мярка. Друг е въпросът, ако кажете на някого, че го обичате като себе си. Като „себе си“, това е мащаб, който всички познават. Да обичаш някого, това значи, да работиш за него, като за себе си. Обичта внася разположение в човека, а не тревога. Когато помислиш за онзи, когото обичаш, сърцето и умът ти се изпълват с вътрешна радост и разположение; пред теб се отваря широк, красив свят.

Следователно Любовта отваря очите на човека, да вижда неща, които с обикновени очи не вижда. Само любящият има отворени очи. Той вижда, както астрономите виждат и най-малките звезди на небето. Астрономът прави своите наблюдения с телескоп и вижда и най-малките звезди на небето. Астрономът прави своите наблюдения с телескоп и вижда това, което хората с просто око не виждат. Той насочва своя телескоп към небето и вижда звездите, изучава ги и прониква в техния живот. Чрез силно увеличаване на звездите някои астрономи изучават устройството им и казват, че и там живеят разумни същества, по-интелигентни от хората на земята. Те казват, че хората се ползват даже от тяхната интелигентност. Като възприема от любовта и интелигентността на тия същества, човек не може да не каже в себе си, че наистина Бог е Любов. Заслужава човек да излиза вечер със своя телескоп и да наблюдава небето. Достатъчно е всяка вечер да наблюдава по половин час небето, за да се освободи от всякакво обезсърчение. Добре е да бъде човек астроном, да се освободи временно поне от полиците, които му предстоят да плаща.

Съвременният човек трябва да дойде до широко разбиране на нещата, а главно на Любовта. Той трябва да реши задачите си правилно. Ако е

въпрос за професора, той правилно и лесно решава задачите си. Ученикът, обаче, забърква задачите си, не ги решава правилно. Не е лесно човек да реши задачите на Любовта. Ако не можете да обичате един бръмбар, едно камъче, една росна капка, вие не можете да обичате и човека. Видът на росната капка трябва да привлича вниманието на човека, както детето привлича вниманието на майката и на бащата. В росната капка има нещо разумно. Тя не е само за украшение. Като видите един цвят и той трябва да спре вниманието ви. Всеки цвят възприема нещо велико от Божествения свят, с което заслужава вниманието на човека. След милиони години този цвят ще се превърне в някой архангел. Като видите едно цвете, казвате, че е нещо обикновено, просто. Обаче то има такъв аромат, какъвто човек няма. В дадения случай цветето е по-учено от човека. От човека зависи как гледа на нещата. Ако обича всичко, което Бог е създал, той навсякъде вижда Божественото и го цени. Сегашните хора трябва да спрат вниманието си върху онова, което Бог е създал. А всичко, създадено от Бога, има за цел да събуди Божественото начало в човека. Събуди ли се Божественото в човека, той навсякъде вижда проявлението на Бога. Ето защо, искаме ли да намерим Бога, ние трябва да обичаме всичко онова, което Той е създал. Да обичате всички, това значи да обичате Едного.

Ще кажете, че това е мъчна работа. Не, това е най-лесно. Когато хората дойдат до положение да обичат всички, земята ще се превърне на рай. При това положение човек може да направи всичко, каквото пожелае. Ако не обича, той нищо не може да направи. Любовта прави човека мощен. И сегашните хора се обичат, говорят за любов, но се мъчат. Виждате, че някой пъшка, мъчи се, не знае, дали го обичат. Каква любов е тази, която измъчва хората? Те се мъчат, защото се съмняват в любовта. Те се питат, дали Бог ги обича, или не. Няма защо да се съмнявате. Има един признак, по който познавате хората на Любовта. Те разнасят особен аромат. От тях се отделя особено ухание, особен нектар, който с години не можете да забравите. Достатъчно е един път да усетите това ухание, за да пожелаете и втори път да го помиришете. Ще кажете, че за Любовта не се говори. Съгласен съм с това. Обаче трябва да знаете, че Любовта започва в тайно, а свършва в явно. Тя прилича на онези малки искри, които никой не вижда. Като се разгорят, всичко започва да гори. Стане ли огънят голям, всички го виждат. Любовта има две запалки. Като се докоснеш до едната, любовта започва да дими, да пуши, без да издава светлина. Тази любов е най-опасна. Ние я наричаме „сляпа любов“. Щом се докоснеш до втората запалка, любовта веднага започва да гори, при което се отделя мека, приятна светлина. Това е Любовта, на която очите са отворени. Тя вижда не само напред, но и назад. Погледне ли те веднъж, ти веднага тръгваш след нея и започваш да се въртиш наоколо ѝ, както земята се върти около слънцето. Ако престане да се върти около слънцето, земята ще хвръкне

далеч от него, на милиони километри. На същото основание казвам: Ако човек обича хората, без да вижда Бог в тях, той ще хвръкне някъде из пространството, т.е. ще умре. Той ще се намери на километри далеч от центъра на земята. Ето защо, като обичате себе си и ближните си, обичайте Бога в тях. Това е правилното отношение на човешката душа към Първата Причина на нещата. Както аз ви говоря, така всеки може да ви говори, но вие трябва да различавате от какъв източник идват тия думи. Като дойде смъртта при вас и започне да ви говори, кажете ѝ: „Ти не знаеш ли, че аз обичам Бога? Ако те обикна, знаеш ли какво ще стане с мене? Ще хвръкна някъде в пространството, ще се отдалеча от центъра на живота".

Какво представлява смъртта? Смъртта е ангел с две лица: едното лице е черно, наречено смърт; другото лице е светло, красиво, то носи живот. Докато не познаем Любовта, безсмъртието царува. Щом дойдем до Любовта, до безсмъртието, ние цитираме стиха, който Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Сега, понеже говоря за един от най-великите въпроси – за Любовта, не искам да остане в умовете ви нито една отрицателна мисъл. Гледайте на живота така, както никой досега не е гледал. Не мислете, че Любовта не съществува в света. От хиляди години насам Любовта съществува на земята, но хората още не са я оценили. Вие трябва да се научите да не продавате любовта си, но да я оценявате. Оценявайте любовта на всеки човек, който ви обича. Не се месете в любовта и не давайте съвети, как трябва да се обича. Оставете любовта да се проявява свободно. Може би, някои хора ви обичат повече, отколкото вие си представяте. Може би, някои хора са жертвали за вас повече, отколкото вие сте жертвали за себе си.

И тъй, бъдете разумни, да не петните ума, сърцето и душата си с дребнави мисли и съмнения, дали Бог ви обича, или не. В Любовта няма измяна. Единственото нещо, в което няма измяна, това е Любовта. Там, където има измяна, това не е любов. Най-чистото нещо на света е Любовта. Следователно, вярвайте в онази Любов, в която няма никаква измяна.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 11 август 1940 г., 10 ч. сутрин.

1940_08_14 Божествена радост
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНА РАДОСТ

Съвременните хора се делят на светски и духовни. Те се различават по начина на работата си: светските хора, към които се отнасят материалистите, се движат от резултати към закони и от закони към принципи. Религиозните и духовните се движат по обратен път: от принципи към закони и от закони към резултати. Като наблюдавате местностите около езерата, виждате, че те имат особен строеж, особена архитектура, която никой обикновен човек не може да изработи. Тук са работили съвършени, възвишени същества, пред които и най-учените хора на земята са деца от забавачница или от първо отделение. Тези местности са едни от най-красивите места на Рила. Като се движите около езерата, изучавайте флората и фауната на Рила, както и разположението, строежа и състава на скалите и на земните пластове. Да се движи човек по планините съзнателно, това значи да изпитва истинска, Божествена радост.

Като се говори за радостта, виждаме, че всички хора се стремят към нея. Каква е тази радост, какво крие в себе си, те не се интересуват. За тях е важно, да се радват. Ние пък казваме: Стремете се към чистата Божествена радост, която не съдържа условия за страдания. Значи има два вида радости: човешка и Божествена. Човешката радост носи в себе си и радост, и страдания, а Божествената – само радост. В такъв случай, за предпочитане е човек да приеме страданието, което носи радост, отколкото радостта, която носи страдание. Живот със страдания и радости е за предпочитане пред живот без страдания, но и без радости. Светският човек предпочита радостта пред страданието, а духовният – страданието пред радостта. Животът на светския човек започва с радост, свършва със страдание; животът на духовния човек започва със страдание, свършва с радост. Божественият живот започва с радост и свършва с радост. Той примирява радостите със страданията на обикновения и на духовния човек, като образува от тях Божествената радост. В духовния живот скръбта трябва да отстъпи мястото си на радостта, а в човешкия живот радостта трябва да отстъпи на скръбта. Само по този начин скръбта и радостта могат да се примирят и да се превърнат в Божествена радост. Само Любовта е в състояние да примири радостта със скръбта.

Едно трябва да знаете: каквото и да правите, вие не можете да се освободите от страданията. Всички живи същества страдат. Колкото на по-високо стъпало се намират, толкова по-големи са страданията им. Страдания съществуват във всички светове: във физическия, в сърдечния и

в умствения. Като страда и разумно използва страданията си, човек придобива капитал, с който гради своето бъдеще. На физическия свят капиталът на човека са неговите постъпки, в духовния свят – чувствата, а в умствения – мислите. С други думи казано: разменната монета на физическия свят се крие в постъпките; разменната монета на сърдечния свят се крие в чувствата; разменната монета в умствения свят се крие в мислите. Ако не постъпва добре, човек се лишава от капитал на физическия свят; ако не чувства правилно, той се лишава от капитал в сърдечния свят; ако не мисли право, той се лишава от капитал в умствения свят. Като знаете това, не се гневете за нищо и никакво. Когато получавате блага, радвайте се; когато отнемат благата ви, пак се радвайте. Човек трябва да дойде до такова самообладание, че и като губи, и като печели, да запази своя вътрешен мир. Който има самообладание, той цени еднакво и доброто, и злото.

И тъй, за да се справят със злото и с доброто, хората трябва да се освободят от илюзиите в живота, т.е. да ги разбират. Натъкне ли се на някаква илюзия в живота си, човек трябва да знае как да излезе от нея. На физическия свят илюзиите са неизбежни. За пример, ако сте във влак, файтон или автомобил, струва ви се, че вие сте в покой, а предметите се движат. Така ли е всъщност? При това, ако се движите към запад, предметите се движат към изток. И това е илюзия. Докато гледа на илюзиите като на реални неща, човек не е намерил правия път в живота. Човек трябва да живее много време на земята, за да се освободи от всички илюзии и да поеме правия път.

Как може човек да живее дълго време на земята? Чрез прераждания. Много пъти човек ще се преражда, докато научи уроците на живота. Но и това не е лесно. За да се въплъти и да дойде на земята, човек трябва да се конкурира с милиони души. Един от тях ще се прероди, но докато постигне това, той минава през големи страдания. Щом се прероди, започва друга борба – за първенство. Всеки иска да бъде богат, силен, учен, да заема първо място в света. Защо трябва да бъдеш пръв? Не можеш ли да бъдеш последен и от това положение да работиш, да реализираш своите желания? Ако в радостта си пръв, в скръбта ще си последен; обратно: ако в скръбта си пръв, в радостта ще бъдеш последен. Това са неизбежни пътища в човешкия живот. Кой богат не е осиромашал? И кой сиромах не е забогатял? Ето, Давид беше овчар и после стана един от видните царе на Израел. Като цар той мислеше, че може да направи всичко, каквото желае, но видя, че не е така. За всяка своя грешка той трябваше да плати. Във всеки човек има по един Давид, по един Соломон, с които трябва да постъпва разумно. Във всеки човек има от старите пророци, които трябва да постави на местата им. Като знаете това, пазете

се от своето минало, в което се крият някои отрицателни черти. За пример, сегашният човек се обявява против войната, не иска да убива, да върши престъпления. – Защо? – Защото животът му се излага на опасност. Въпреки това, човек всеки момент воюва със своите мисли и чувства. В тази борба някои от мислите и чувствата му изчезват и то най-добрите. В края на краищата той мисли, че е победил. Вътрешната война в човека трябва да престане. Щом престане вътрешната война, с нея заедно ще престане и външната. И тъй, за да се справи с мъчнотиите, с несгодите и с противоречията в живота си, човек се нуждае от светъл ум, от благородно сърце и от здраво тяло.

Беседа от Учителя, държана на Седемте рилски езера, 14 август 1940 г.

1940_08_15 Магическата сила на Любовта
рилска беседа

МАГИЧЕСКАТА СИЛА НА ЛЮБОВТА

Много автори са правили опити да опишат любовта. В това направление те са успели само донякъде, а не напълно. – Защо? – Любовта има качества, които не се поддават на описание. Освен това, Любовта има качества, които и досега още не са известни на хората. Щом не са им известни, те не могат нито да говорят за тях, нито да ги описват. Някой казва, че сърцето му изгоряло от любов. Каква любов е тази, която може да изгори сърцето на човека? Любовта никога не може да изгори едно сърце. Ще кажете, че страдате от любов. И това не е вярно. Любовта не причинява страдания. Тя изключва всякакви страдания. Вярно е, че човек страда, че сърцето му гори от страдания, но причината за това не е Любовта. Огънят, който причинява страдания и горене на човешкото сърце, не е свещеният огън на Любовта.

Всички хора говорят за Любовта, като атрибут на Бога, но какво представлява тази Любов, и те не знаят. Сложно нещо е Любовта. Едно от качествата на Любовта е нейното постоянство и неизменност. Следователно, каква любов е тази, която постоянно се мени? Някой ви приема добре, гощава ви и вие го обиквате. На другия ден той не ви приема в дома си, вие не го обичате вече. Някой ви направи услуга, вие го обиквате. Щом се откаже да ви услужва, вие не го обичате вече. Този вид любов между хората не е нищо друго, освен търговски отношения: единият е купувач, другият – продавач. Докато купувачът има пари, а продавачът – стока, работите вървят добре. Обаче, ако купувачът няма пари и продавачът няма стока, отношенията се развалят. Ето защо, търговските отношения представляват външна страна на Любовта. Любовта има и вътрешна, по-дълбока страна, която трябва да се изучава.

Майка ражда няколко деца. Тя се грижи за всички: храни ги, облича ги, учи ги. Привидно тя обича всички еднакво; всъщност, към едно от децата си тя има по-голяма любов. Защо? Ще кажете, че това дете е най-послушно. Може послушанието да е причина за това, а може причината да е друга. Често най-любимото дете на майката е най-непослушно, но тя вижда в него такива заложби, каквито в другите деца не съществуват. В лицето на любимото си дете майката вижда един скъпоценен камък, който някога ще се разработи и всички ще го ценят.

Следователно различни са поводите, за които човек може да бъде обичан. Днес обичате човека за хляба, който ви доставя; за парите, които ви дава; за знанията, които черпите от него и т.н. Обаче самият човек ще обичате в

бъдеще. Докато обичате човека за това, което носи в себе си, вашата любов не е истинска. Истинската любов няма предвид това, което човек носи; тя има предвид самия човек, неговата неизменна, вечна същина. Ще кажете, че градинарят обича дървото заради плода. Вярно е това, но тази любов е важна за децата. Истинският градинар обича дървото за самото дърво. Ако дървото има плодове, по-добре ще бъде за него, но той обича дървото и с плодове, и без плодове. Хората смесват къщата на човека със самия човек. И къщата му, т.е. тялото му, е ценно, но то е временно: днес го има, утре го няма. При това, тялото на човека е изложено на постоянни промени. Как можете да обичате човек, който се променя постоянно? Преди всичко, като се мени често, вие не го познавате. Не го ли познавате, не можете да го обичате. И обратно: щом обичате някого, вие непременно ще го познавате.

Задачата на всеки човек е да дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта. Който се домогне до мистичната Любов, той не говори никак за нея, или малко говори, а много работи. Добре е човек да прави всичко в името на Любовта, а малко да говори за нея. Казвате ли на скъпоценния камък, че го обичате? Вие го слагате в кутия, затваряте добре кутията, слагате я на скрито място и на никого не говорите за него. Ако говорите много за скъпоценния камък, скоро ще го изгубите.

Следователно, колкото повече говорите за Любовта, толкова повече я обезценявате. Говорете по-малко за Любовта, за да запазите стойността ѝ. Ако обичаш някого, дай му нещо ценно, направи нещо добро за него, или изнеси една негова добродетел, без да казваш, че го обичаш. Кажеш ли, че го обичаш, Любовта се скрива. Ако трябва да кажеш нещо за любовта си към даден човек, говори безлично, принципно. Кажеш ли името му, Любовта изчезва.

Как можете да кажете, че обичате някого, когато и вие сами не знаете кого обичате? Вие обичате някого в даден човек, но кой е той, и вие не знаете. Вие обичате в човека Онзи, Който го е посетил. Щом Онзи го напусне, вие не го обичате вече. Ако Онзи отново го посети, вие пак го обичате. Онзи, Който посещава човека, влиза в него периодически. Ето защо, когато обичате някого, не говорете, че обичате Иван или Драган, защото всъщност вие обичате онова светло същество, което го е посетило. Коя кесия обичате: пълната или празната? Докато кесията ви е пълна със злато, обичате я; щом се изпразни, любовта ви към нея изчезва. Златото, т.е. присъствието на Божественото в човека, го прави обичан.

Често се говори за сродни, за колективни души. Под понятието „сродни или колективни души“ разбираме тези, които са излезли едновременно от Първоизточника на живота. Където и да се намират, те чувстват нещо

близко, сродно помежду си. Щом се срещнат, без да си говорят, те се разбират и обичат. Те не чувстват нужда да казват, че се обичат. Ако единият си позволи да каже, че обича своята сродна душа, той е внесъл вече известно стеснение, известно ограничение в сърцето ѝ. За да бъдете свободни, не изказвайте любовта си. Любовта не се нуждае от изложение, тя се чувства. Като обичате човека, както трябва, той непременно ще почувства любовта ви. Любовта се чувства, а не се говори за нея. Това е Божествен закон. Езикът, с който се изказва Любовта, е принципен, красив, поетичен.

Само поезията и музиката донякъде могат да изразят любовта на човека. Коя поезия и коя музика? Възвишената, чистата поезия и музика могат да изразят любовта на човека. Възпявайте Любовта, без да я поставяте на лична основа. Станете певци, музиканти и художници на Любовта. Тя е единственият подтик, който може да застави човека да учи, да пее, да свири, да рисува, да оре и да копае. Ако Любовта бъде обект на вашето сърце, вие ще се развивате правилно. Без Любов няма успех. Какво ще стане с градината ви, ако нямате вода? Всички цветя, зеленчуци и плодни дървета ще изсъхнат. Водата представлява живота, който излиза от Любовта. Градината пък е човешкото сърце. Щом имате градина, т.е. сърце, непременно трябва да имате вода, с която да я поливате. Тази вода трябва да идва от Великия Източник на живота, а не от малки поточета и да я пренасяте с кофи. Стремете се към Великия Извор, който дава от своята вода изобилно и непрестанно.

Всички хора искат да бъдат обичани. Това е естествено. Обаче и те трябва да обичат. Който обича, ще бъде обичан. Няма човек в света, който да не е обичан, но никой не знае кой именно го обича. Виждате, че някой човек ви обича, но кой ви обича чрез него, не знаете. И като не знаете, пак е приятно да ви обичат хората, да ви обръщат внимание. Вървите по улиците, падне ви кърпичката и изведнъж гледате, че някой се затича, взема я от земята и ви я подава. Приятно ви става, че някой е обърнал внимание на вашата личност. Ако никой не ви обръща внимание, неприятно ви става. Щом е така, обръщайте внимание и вие на хората, за да обръщат внимание и на вас.

Много се е говорило за Любовта, много се говори и сега, но все пак тя остава неразбрана и неприложима. За пример, някой ви обича, но вие не го разбирате и сте готови да му припишете неща, които той никога не е мислил. Вие го очаквате да дойде в определен ден и час при вас, но ако не стане според обещанието, което ви е дал, започвате да се съмнявате в него и предполагате, че той съзнателно не идва. Щом знаете, че ви обича, защо не предположите, че някаква причина, вън от него, го заставя да закъснее?

Той пътува с влак, закъснение има по влаковете и без да иска, не може да изпълни обещанието си. Когато хората се разбират в любовта си, те мислят едни за други най-хубави неща. Изобщо, разбраната любов вижда хубавите и добрите черти в човека. Неразбраната любов вижда всякога и навсякъде отрицателното. Ето защо, когато някой ви обича, или вие обичате някого, знайте, че чрез вас Бог се проявява. Като знаете това, не хвърляйте сенки на Божието лице. Следователно, дойдете ли до закона на Любовта, знайте, че тя стои по-високо от всички останали закони. Любовта е единствената сила в света, която с никаква мярка не може да се определи и измери. Тя се изучава и определя само в свръхсъзнанието. Влезе ли в свръхсъзнанието, там човек изучава нещата в тяхната абсолютна реалност. Казано е, че Бог е Любов. Той се проявява в цялото Битие. Ако търсите Любовта, ще я намерите в цялото Битие. Като изучавате цялото Битие, проявено в камъните, в растенията, в малките мушички, в животните и в хората, там ще намерите Любовта на Бога. Щом гледате на тревичката и на малките растения като проява на Великата Любов, с тях можете да лекувате и най-страшните болести. И на смъртно легло да е човек, тази тревичка може да го излекува. Любовта се проявява еднакво и чрез малките, и чрез големите същества. Вятърът, който духа, е също така проява на Любовта. Когато сваля шапките от главите на хората, Любовта говори чрез него. Тя иска да им каже, че човек и без шапка може да живее. Нека слънцето огрява главата ви направо, да прониква повече светлина в нея. Любовта се проявява и чрез въздуха, и чрез водата, и чрез светлината. Ще кажете, че можете да слънчасате, да имате слънчев удар. Не се страхувайте. Където Бог се проявява, там никакви противоречия не съществуват. Противоречия има само тогава, когато отричаме Бога, когато отричаме Любовта.

Дойдат ли до Любовта, хората изпадат в големи противоречия. – Защо? – Защото се месят в работата на Любовта. Кой колко ви обича, това не е ваша работа. А как вие обичате, това е изключително ваша работа. Това не се отнася до другите хора. Не се интересувате от това, много ли ви обича някой, или малко. Какъв смисъл има за вас да знаете колко ви обича вашият приятел? Представете си, той ви казва, че ви обича над всичко в света, но не може да издържи на изпитанията, на които Любовта го поставя. Какво придобивате от тази любов? Апостол Петър казваше на Христос, че е готов на всички жертви заради Него, но докле петелът пропее, той три пъти се отказа от своята любов.

И тъй, ще знаете, че за Любовта няма училище. Как и колко трябва да обичате, на това никой не може да ви научи. Досега никой не е получил диплом за свършен курс по Любовта. Каже ли някой, че има диплом за Любовта, ще знаете, че той го е купил отнякъде. На земята няма училища

за Любовта. – Защо? – Защото тя сама е училище. На земята по-добро училище от училището на Любовта не съществува. Който влезе в това училище, той трябва да бъде специалист. Любовта не съди никого. Любовта не прави зло на никое същество. Тя не търси своето право и никого не ограничава. Свещен е огънят на Любовта. Тя изгаря всичко нечисто. Чистото пък претопява и го превръща в злато. Ако си нечист, стой далеч от Любовта, да не те изгори. Ако си чист, влез в Любовта, за да те превърне в злато.

Мнозина се извиняват, че не могат да обичат и изнасят ред оправдателни причини. Други пък казват, че силно обичат. И едните, и другите са на крив път. И който малко обича, и който много обича, и двамата са в заблуждение. – Защо? – Защото Любовта няма степени за сравнение. Няма какво да доказваш, че обичаш малко, по-много и най-много; няма защо да казваш, че твоята любов е голяма, велика и т.н. Обичаш ли някого, ще знаеш, че обичаш – нищо повече. Много или малко обичаш, това е излишно да се казва. Старият казва, че бил глупав, когато обичал. Младият казва, че без любов не може да живее. И двамата са на крив път. И младият, и старият трябва да обичат, да хранят сърцето си. В Любовта присъства цялото Битие. Като обичате някого, вие ставате извор на колективното дело на Любовта. Като обичате, вие се свързвате с цялото Битие и се радвате на пълнотата на живота. Следователно, дали сте млади или стари, всички трябва да обичате, да бъдете извори, да участвате в работата на цялото Битие.

Какво значи да участва човек в работата на цялото Битие? Това значи да върши той волята Божия. Обичайте, за да вършите волята Божия. Оставете хората да ви обичат, за да вършат и те волята Божия. Ако някой ви обича, благодарете за това и кажете му, че върви в прав път. Не го учете как трябва да обича. Не се месете в любовта на хората. Всеки обича, както може. Започнете ли да го учите как да обича, вие затваряте крановете на Любовта. Не подпушвайте Любовта. Тя е извор, който постоянно тече и извира. Спрете ли течението ѝ, тя ще ви отнесе далеч някъде. Някой казва, че обича, но се съмнява в Любовта. Той е на крив път. Той се намира пред опасността да изгуби Любовта. Друг казва, че не обича, но съжалява за това. Той е на прав път, защото има условия да намери Любовта. Съвременните хора искат да дойде някой отвън, да ги научи как да обичат Бога и ближния си. Това е невъзможно. Когато Любовта посети човека, тя ще го научи как да обича, как да постъпва с всички хора. Любовта е най-добрата учителка. Тя учи човека как да спи, как да става от сън, как да яде, как да се облича и съблича. Любовта крие в себе си магическа сила. Някой е недоволен от себе си, че е груб, суров, невнимателен към хората. Този човек може да се измени. – Кога? – Когато Любовта го посети. Щом се

влюби някъде, той става мек, внимателен, разположен, знае как да постъпва с всички хора. Той се отнася добре не само с хората, но и с цветята, с тревите и с животните. – Защо ? – Той знае, че *Любовта* се грижи и за тях. Тревите и цветята, които виждате тук, също се намират под вниманието и грижите на разумни и любещи души. Те са техни възлюбени. Ето защо, като стъпите върху някоя тревичка, или върху някое цветенце, вие стъпвате върху гърба на възлюбените, на разумните същества. Заблуждение е да мислите, че можете да постъпвате с тревите и с цветята, както искате. Не, вие трябва да ги зачитате, като творения на Бога. Каквито блага е предвидил Бог за човека, същите блага са предвидени и за тревите, и за цветята, и за мушиците, и за рибите, и за птиците, и за млекопитаещите. Хората мислят, че като не обичат някого, всички не го обичат. Преди всичко Бог го обича. При това вие казвате, че обичате Бога. Как ще се справите с това противоречие? Щом измените възгледите си за нещата, противоречията ще изчезнат. За да се освободи от противоречията на своя живот, човек трябва да даде път на *Любовта* в себе си, да обича всички хора. *Любовта* изключва противоречията и внася мир в човешката душа.

И тъй, дайте път на *Любовта* в себе си, обичайте всички хора, за да получите Божието благословение. Ако не обичате, пак ще получите Божието благословение, но по друг път. И като обича, и като не обича, човек се движи в рамките на *Любовта*, но в двете ѝ страни: външна и вътрешна, горна и долна, светла и тъмна. *Любовта*, която човек изявява навън, не е нищо друго, освен проява на Божията *Любов*. Доколкото човек проявява *Любовта* си, дотолкова може да бъде обичан от хората. Когато щедро излива *Любовта* си, човек се уморява и желае да си почине. В този смисъл *Любовта* е работа, от която човек трябва поне временно да си почине. Щом си почине, той отново започва да работи, т.е. да обича.

Следователно *Любовта* е най-великата работа в света. Да обичаш някого, това значи да работиш за него, да го освободиш от мъчнотиите и несгодите на живота му. Като се влюбиш в някого, ще го освободиш от мъчнотиите му. Не можеш ли да направиш това, ти не го обичаш, както трябва.

Много неща се казаха за *Любовта*, още едно ще кажем: *Любовта* е разменна монета в ръцете на човека. Тя може да попадне, както в ръката на царя, така и в ръката на простия слуга. Когато *Любовта* влезе в ръката на слугата като разменна монета, и той става цар и започва да заповядва. Задачата на всички хора е да се учат, да знаят как да се справят с *Любовта*. Като разменна монета *Любовта* крие в себе си големи богатства, които човек трябва да знае как да употребява. Съвременните хора държат тази монета в ръцете си, но, въпреки това, са сиромаси. Един ден, когато

придобият знанието и могат да се ползват добре с монетата на Любовта, те ще забогатеят толкова, че всички живи същества, всички сили в природата ще ги посещават: и мравките, и щурците, и птиците, и вятърът, и дъждът и т.н. Как ще се справят с тия същества? Според естеството и нуждите им: студените ще размразяват, горещите ще разхлаждат, гладните ще хранят, ситите ще пращат на работа. Къде ще намерите Любовта, проявена в най-висока степен? – В човека. Обаче, в хората тя се проявява в различна степен: в едни хора се проявява повече, а в други – по-малко. И знанието, както Любовта, е на степени. Който е работил повече, той има повече Любов и повече знания. Друг някой има възможност да прояви голяма Любов и големи знания, но малко е работил. Всички същества са еднакво надарени, но не са еднакво проявени. Значи има проявени и непроявени възможности. В това се състои разликата между хората, както и между всички живи същества. За да прояви своите възможности, човек се нуждае от Любов. Когато Любовта го посети, съзнанието му се пробужда, т.е. озарява. Значи Любовта озарява съзнанието на различните същества според степента на тяхното развитие. Рибите, птиците, млекопитаещите и хората са имали различни понятия за Любовта. Даже и хората от различните раси не са имали едно и също понятие за Любовта. Петте раси имат пет различни понятия за Любовта. Шестата раса, която ще дойде в бъдеще, ще има съвършено ново разбиране за Любовта.

Мнозина се оплакват от противоречията, които срещат в Любовта. Това е привидно положение. В Любовта не съществуват противоречия. Ако човек живее само във физическата любов, непременно ще има противоречия; ако живее само в духовната любов, пак ще има противоречия; ако живее само в Божествената любов, също така ще има противоречия. Обаче, ако живее едновременно в трите свята и познава всички прояви на Любовта, той никога няма да има противоречия. Докато изучи законите на физическия свят, човек трябва да мине през 777 прераждания. Във физическия свят се преплитат и останалите два свята – духовният и Божественият, които се изучават едновременно. Задачата на човека е да научи законите на Любовта, да може правилно да я възприема и предава. Ще кажете, че Любовта е майка на човека. Други пък признават само физическата си майка. И това положение е вярно, но коя ще бъде истинската ви майка, щом сте минали през 777 прераждания? Който живее в Любовта, той е сам на себе си майка, баща, брат и сестра. Вън от Любовта човек може да бъде и майка, и баща, и брат и сестра. Няма по-велико нещо за човека от това, да придобие Любовта. – Защо? – Защото той живее вече в пълнотата на живота. Той носи всичко в себе си. Като влезе в областта на Любовта, човек се намира пред мъгла, както сте вие днес на планината. Любовта забулва само лошите, кривите, отрицателните неща. Любовта вижда само красивите, великите и възвишените неща. Тя

живее в реалността на нещата. Реални неща са само вечните, а преходните са нереални. Когато мъглата се вдигне, Любовта се скрива, а проявите ѝ стават явни. Ако искате да се разкрие Любовта пред вас, тя става видима, а проявите ѝ се скриват. Значи вие не можете да виждате едновременно и Любовта, и проявите ѝ. Ако виждаш проявите на Любовта, нея няма да виждаш; ако виждаш Любовта, проявите ѝ няма да виждаш. Днес всички религии поддържат идеята, че хората трябва да се обичат. За да се обичат, те трябва да си отдават едни на други правото, което им е дадено. Отдавайте правото на всеки човек, което Бог му е определил, и го подкрепвайте в неговите стремежи. Всички хора, всички народи трябва да спазват правата си, които природата им е дала.

Любовта е начало на нещата. Докато обича, човек вижда ясно. Престане ли да обича, той не вижда вече. Без Любов човек се намира в положението на слепец. Щом придобие Любовта, той пак проглежда и вижда нещата по нов начин, с нова светлина. Който гледа света с очите на Любовта, той вижда красивите неща. От негово гледище няма по-красив свят от физическия. Той е прав, защото вижда само красивото в света. За него всичко е ново, младо и красиво. И наистина, ако старият може да люби, той се подмладява; ако младият изгуби любовта си, той преждевременно остарява. Който люби, той е и умен, и силен; който изгуби любовта си, оглупява и отслабва. Докато Любовта присъства в човека, той се радва на светли мисли, на благородни чувства, на силна воля, на здраво тяло. Изгуби ли любовта си, той губи и нейните прояви. Ще кажете, че Любовта трябва да присъства във вас. Прави сте. Любовта присъства в човека само ако той може да я разбере, оцени и правилно използва. Любовта е богатство, което всеки сам трябва да носи. Където Любовта присъства, там владее пълен ред и порядък между хората. Където Любовта присъства, там трудът и работата са правилно разпределени между всички хора.

Искате ли да разберете Любовта, идете при децата. Само те могат да ви кажат какво нещо е Любовта. Аз имам предвид ония деца, на които никой не е проповядвал за Любовта. С други думи казано: искате ли да разберете Любовта, живейте в чистота. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Само чистите по сърце ще познаят Любовта. Който разбере и познае Любовта, той живее в рай; който не я разбере, живее в ад. Значи Любовта произвежда най-хубавите и най-лошите неща. Когато Любовта слезе между хората, земята се превръща на рай; когато хората изгубят Любовта, земята става ад. Какво трябва да прави човек, за да не губи Любовта? Той трябва да я пази като зеницата на окото си. В Любовта има едно свещено място, което трябва да се пази внимателно. Никой няма право да пипа там. Дойде ли до това място, човек трябва да събуе обувките си и да стъпи бос. Когато Мойсей попадна на свещеното място на Любовта,

той чу глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято“. Където Любовта се проявява, там е Бог, затова мястото е свещено. Докато не е стъпил на свещеното място на Любовта, човек говори и пише за Любовта. Щом стъпи на това място, той мълква. – Защо? – Защото влиза вече в реалността на живота, която говори сама за себе си.

Любовта е извор, който непрестанно тече. Като дойдете до извора, не бързайте да пиете изведнъж. Спрете се пред извора, починете си от дългия път и спокойно сложете ръката си вътре, да нагребете малко вода. Не се страхувайте, че водата ще се изчерпи. Изворът на Любовта е неизчерпаем. Пийте спокойно и с благодарност от водата на Любовта. Всеки, който ви обича, е извор, от който черпите. Бъдете внимателни към този извор, да не го огорчите с нещо. Огорчите ли го, веднага ще го развалите. Ето защо и който обича, и когото обичат, трябва да бъдат разумни, да не изгубят Любовта, която ги е посетила. Когато обичате някого, не говорете за Любовта си към него. Вие сте едва в първо отделение на Любовта. Сега изучавате буквата „А“. Много време ще мине, докато изучите останалите букви. Който говори много за Любовта, той ще бъде поставен на изпитания, които едва може да издържи. Любовта се изпитва чрез живота, а не на думи. Докато не се кали в Любовта, човек не трябва да говори за нея. Ако говори преждевременно, той сам ще се разочарова от нея и ще види, че държи в ръцете си книжни пари, а не злато. Много естествено. Любовта на първото отделение не носи още онова знание, към което човешката душа се стреми.

Според едно ново определение за Любовта, ние казваме, че Любовта е закон за работа, при която и най-малко изразходваната енергия води към големи постижения. Достатъчно е да бутнеш едно копче с Любов, за да имаш големи резултати. Една машина от 200 хиляди конски сили може да кара цял параход. А с едно натискане на бутона човек може да докара тази машина в действие. Каквото представлява разумността на човека по отношение силата на машините, такова нещо представлява магическата сила на Любовта. Само с едно докосване на нещата тя произвежда велики резултати. Като ученици, вие трябва да се учите как да употребявате енергията на Любовта. Определено е кого трябва да обичате и кой трябва да ви обича. Това ви се вижда невъзможно. Когато вървите по някоя улица, не е ли определено накъде води тя? Всичко в света е определено. Следователно определено е и как трябва да се изразходва енергията на Любовта. Каквото и да се говори за Любовта, едно ще знаете: привилегия е за човека да обича. затова обръщайте внимание на всичко, което срещате на пътя си: камъни, цветя, треви, мухички, животни, хора и др. Обръщайте внимание и на човешките прояви. Всички прояви на живота са прояви на Любовта. Няма по-интересни неща за изучаване от проявите на Любовта.

Радвайте се, че сте дошли на земята да се учите. Радвайте се на всичко, което ви обикаля. Радвайте се на всичко, което днешният ден ви носи. Не се грижете за утрешния ден. И той носи нещо хубаво. Всичко, което се случва в живота ви, е добре замислено. Работете с радост за днешния ден. В него е скрито благото и бъдещето, което е носител на Любовта. Тази Любов ще се изяви в своята пълнота и красота. Едва сега хората започват да разбират, че единствената сила, която ще оправи света, е Любовта.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, 15 август 1940 г.

1940_08_16 Господаруване и слугуване
лекция пред специалния

ГОСПОДАРУВАНЕ И СЛУГУВАНЕ

Съвременният свят се нуждае от хора, които да прилагат правдата. Човек трябва да бъде справедлив. Правдата има предвид нуждите на всички живи същества. Тя ги осигурява за един ден. Щом е така, и човек трябва да се грижи само за един ден. Щом осигури един ден, той е осигурил всички дни. – Защо? – Защото този ден е Божествен. Божественият ден включва всички дни. Откак светът съществува, правдата се прилагала към всички хора и народи. Навремето си еврейският народ минаваше за избран от Бога, но понеже разпна Христос и до днес още носи последствията за извършеното престъпление. Като не знаят причината за своите страдания, евреите преживяват големи противоречия. Не само евреите, но всички хора, без изключение, се натъкват на противоречия и се питат защо страдат. Те не подозират, че противоречията им произлизат от тяхното съзнание. Щом съзнанието им се изчисти от заблуждения, противоречията сами по себе си ще изчезнат. Може ли да бъде свободен от противоречия онзи, който критикува хората? Той седи с часове и разсъждава кой е крив и кой – прав. Критиката не влиза в хармоничния живот. Искате ли да се освободите от противоречия, дигнете се в свръхсъзнанието си и разглеждайте въпросите оттам.

Какво представлява справедливостта? Тя е качество на Духа. Тя има Божествен произход. Любовта, Мъдростта и Истината в човека трябва да се ръководят от справедливостта. В отношенията на хората от петата раса силата решава въпросите. Слабият трябва да се подчинява на силния. Между хората на шестата раса справедливостта ще решава въпросите. Превъзходството на човека над животните не се състои в силата му, но в неговия ум. Има животни по-силни от човека, но човек ги е подчинил на себе си със своя ум. На физическия свят човек решава въпросите с ума си, а на Божествения свят – с прилагане.

Някои мислят, че за да прилагат, са нужни условия. Условията са дадени вече. Нищо друго не ви остава, освен да прилагате. Не мислете, че всичко знаете. Като прилагате, ще видите какво знаете и какво не знаете. В приложението човек трябва да остави себе си на последен план. Това значи: интересът на другите хора да бъде твой интерес. Младата мома напуска дома на родителите си преждевременно и отива при своя възлюбен, защото мисли, че той ще я обича повече. Тя иска да нареди своите работи и забравя интересите на родителите си. По този начин тя забърква една каша, в която първо себе си омотава. Така постъпват и

религиозните, и светските хора. Кой човек не страда, ако отдаде всичкото внимание само на краката си за сметка на останалите органи? Щом ти е даден един организъм като нещо цяло, ще се грижиш еднакво за всички удове, външни и вътрешни. Следователно всички хора, като удове на великия Божествен организъм, трябва да се грижат едни за други, да не остане някой в лишения.

Като е дошъл на земята да се учи, човек трябва да живее в Любов първо със себе си, а после и със своите ближни. Любовта прави човека внимателен и досетлив. При един богаташ дошъл един беден човек. Богатият сложил трапеза на бедния. Той започнал да яде направо с пръстите си, понеже никога не употребявал вилица, лъжица и нож. Богатият веднага сложил настрана вилиците и лъжиците и придружил госта в яденето, но по същия начин, без вилица и лъжица. Той се приспособил към госта си, а не гостът към него.

За да придобият качествата на Любовта, хората са поставени на специален режим – масажиране. Днес всички хора минават през специални разтривки, докато развият нещо ценно в себе си. Външно, или вътрешно, всички хора минават под ръката на съдбата, която им прави разтривки. Дали виждате това, или не виждате, не е важно. Никой не може да избегне разтривките. Където и да отидете, едно и също нещо ви очаква – разтривка. Ще кажете, че сте виден човек, не искате да минете през участта на всички. – Щом сте виден човек, кажете откъде идвате и накъде отивате. Вие сте дошли на земята инкогнито, преоблечени в други дрехи и сами не знаете кой сте и откъде идвате. Ще кажете, че се познавате. – Отчасти само. Ако сте видели един човек в детинството му, когато е бил петгодишно дете, ще го познаете ли днес, когато е станал 120-годишен дядо? Ако в далечното минало си бил цар, а днес си овчар, помниш ли нещо от царуването си? Сега си детрониран цар, но нищо не помниш и мълчиш.

Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое". Какво повече искате от това? Какво по-голямо величие може да бъде човек от това, да е направен по образ и подобие Божие? Не само това, но колко още блага са дадени на човека! В една легенда за създаването на света и за разпределяне на благата по земята се казва, че най-после се явил българинът при Господа и поискал от Него сила. – „Взеха я вече", отговорил Бог. – „Какво остана за мене?" – „Почти всички блага са раздадени вече." Като помислил известно време, българинът казал: „Работата дадена ли е на някого?" – „Тя е единственото свободно благо." – „Тогава дай на мене работата." Българинът взел работата и благодарил, че и за него е останало някакво благо. Наистина, велико нещо е човек да работи.

И тъй, каквото и да се случи в живота ви, благодарете и се поучавайте. Видите ли, че някой страда, благодарете на Бога. Ако той не страдаше, вие щяхте да страдате. Някой паднал в трап. Благодарете, че ви е спасил. Ако той не беше паднал, а вие идвахте след него, непременно щяхте да паднете в трапа. С падането си той е спасил ония, които идват след него. Някой откраднал хляба ти. Кажи в себе си: „Благодаря за случилото се. Никога не ми е било така леко, както сега". Богат си, но някой те обрал, задигнал парите ти. Кажи си: „Благодаря, че осиромашах, защото е казано, че богатият не може да влезе в Царството Божие".

Всички хора искат да бъдат щастливи. Щастието и нещастието зависят от господаруването и слугуването. Ако знаеш как да господаруваш и как да слугуваш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не знаеш как да господаруваш и да слугуваш, ти ще бъдеш нещастен. Природата държи сметка за всичко. Един ден тя ще те пита: „Как използва енергиите, които ти дадох?" Ако си ги използвал разумно, ти ще бъдеш щастлив; ако не си ги използвал разумно, ще бъдеш нещастен. Ако носиш на гърба си товар, който ти подхожда, ще бъдеш щастлив; ако носиш товар, който не ти подхожда, т.е. не е по твоите сили, ти ще бъдеш нещастен. Ако дадеш място на Любовта в себе си, ще бъдеш щастлив; ако не дадеш място на Любовта в себе си, ще бъдеш нещастен. Как изявява човек Любовта си? Докато не е обикнал някого, той го храни; щом го обикне, заставя го той да храни хората. С други думи казано: когато обичаш, ти слугуваш; когато тебе обичат, ти господаруваш.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, 16 август 1940 г.

1940_08_17 Сянка и реалност
рилска беседа

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

Как ще намерите сенките в живота? – Чрез наблюдение. – А реалността? – Чрез изучаване. Следователно, искате ли да разберете смисъла на живота, наблюдавайте сенките, изучавайте реалността. Не мислете, че сте придобили Любовта. Това, което наричате любов, не е нищо друго, освен прояви на живота. Както запалената свещ, огънят и слънцето са проявления на светлината, така и чувствата на човека са проява на Любовта. Свещта гори вечер, когато човек е буден. Тя може да гори и когато той спи. И слънцето свети, когато човек е буден, но слънцето свети и когато човек спи. Какво придобива човек от горящата свещ и от слънцето? Той придобива от благата, които те носят със себе си. Когато е буден, човек чете, учи, работи при светлината на свещта и на слънцето. Обаче какво придобива, когато спи? За предпочитане е човек да спи при светлина, отколкото при абсолютен мрак. Ние казваме, за пример, че нощта е тъмна, но никога нощта не е абсолютно тъмна. Безброй звезди светят на небето и внасят успокоение в човешката душа. Страшно е, когато човек изпадне в абсолютен мрак!

Кога спи човек? Няколко причини могат да заставят човека да спи. Най-естествен е сънят, когато се явява като резултат на умора. Щом се умори, човек иска да си почине. Като си почива, той заспива и сменя състоянието си от активност в покой. Когато пие вино, или други спиртни питиета повече, отколкото трябва, човек пак заспива. Ако пие вода, човек се събужда. Ето защо, разликата в пиенето на вино и на вода е следната: като пие вино, човек заспива; като пие вода, той се пробужда. При какви случаи още човек заспива и при какви се пробужда? Когато живее съзнателно, с интерес към живота, човек се пробужда от някакъв дълбок сън. Когато престане да се интересува от живота, т.е. когато изгуби смисъла на живота, човек постепенно заспива.

Казано е в Евангелието, че когато Христос присъствал на сватба в Кан Галилейска, направил хубаво вино от водата. Защо трябваше да превръща водата във вино, от което хората да се опиват? До това време хората пиеха вино, направено от сладкия сок на гроздето, от което се опиваха и заспиваха. Обаче Христос направи особен род вино. Той превърна водата във вино. Които пиха от това вино, се пробудиха, а не заспаха. И до днес още те са будни. Следователно, за да бъдете будни и да не заспивате, пийте от виното, което Христос направи. Оттук идваме до заключението: всяко учение, което приспива хората, е вино; всяко учение, което пробужда

хората, е вода. В човека се извършват едновременно два процеса: процес на приспиване и процес на събуждане. Пиенето на вино води към заспиване; пиенето на вода събужда човека и развива в него желание за работа и за учене. Казано е в Писанието, че от сърцето на човека ще потекат живи реки от вода. Когато видите, че животът за някой човек се е обезсмислил, ще знаете, че той е пил вино. Ние взимаме думата „вино“ в широк смисъл. Когато човек се събуди от дълбок сън и в него се яви желание да учи, да работи, той е пил от живата вода. Той започва да оценява живота и да се радва на всичко, което му е дадено.

Мъглата, която ни обикаляше няколко дни, представлява човешкото вино. Днес мъглата започва да се вдига. Значи ние навлизаме в процеса на пробуждането, което се дължи на пиене на живата вода. Когато влезе в процеса на събуждането си, човек стъпва на своето място. Едно е мястото, на което човек се чувства като у дома си. Това място наричаме Божествено. Как се познава кога човек е намерил Божественото място? Видите ли, че някой човек проявява Любовта си към всички хора, той е стъпил вече на Божественото място. На това място, като във фокус, се събират всички хора. Докато не е започнал да проявява Любовта си, човек е далеч още от Божественото място. Обичайте, без да правите сравнения, кой обича повече и кой – по-малко. Ваша задача е да обичате, без да се вглеждате в Любовта на другите. Стремете се да дойдете до мястото, където всички хора се събират. – Защо? – Защото там е животът на безсмъртието. Излезете ли от това място, смъртта ви дебне. В мястото, където Божията Любов царува, има вечен живот. Вън от това място няма живот, няма радост, няма светлина.

Сега се явява въпрос, какво да прави човек, като влезе в безсмъртието. За това не мислете. Много работа има човек, но важно е да работи с Любов. Щом има Любов към Бога, животът му ще се осмисли. Той ще живее вечно, без да се отегчи. Той е влязъл вече в Божествения ден на живота, който няма начало, няма и край. Който влезе в Божествения ден на живота, той обича всички и всички го обичат. Там Любовта е еднаква към всички същества. Слънцето не огрява ли всички същества по един и същ начин? Слънцето огрява всички живи същества еднакво, но те нямат еднакви отношения към него. Тази е причината, поради която едни хора се ползват повече от слънчевата светлина, а други – по-малко. От сутрин до вечер слънцето изпраща щедро своите блага, от които всеки може да се ползва. Като залезе, то се отдалечава временно, за да изгрее сутринта отново и да започне пак да разнася благата си на целия свят.

И тъй, докато слънцето грее, всички хора са доволни и щастливи. Защо са доволни? – Подаръци получават от слънцето. Обаче, когато слънцето

залезе, хората започват да скърбят. Те са недоволни, понеже са лишени временно от подаръците на слънцето. Между тях и слънцето са застанали други същества, които също така искат да се ползват от благата, т.е. от подаръците на слънцето. Тогава, между тях и тия същества започва борба. Всички се състезават кой повече блага да получи. Не се състезавайте. За всички има преизобилно. Когато слънцето залезе, човек трябва да обработва енергията, която е приел от него. Ако само приема, без да обработва, той ще се натъкне на големи нещастия. Страшно е състоянието на човека, който само придобива, без да обработва придобитото.

Задачата на човека е да бъде доволен от това, което му се дава. – Кога може да бъде доволен човек? – Когато дойде до положение да различава сенките от реалността. Сенките гният ли? Гниенето е процес на раздаване. Където е щедростта, там става гниене. В сенките няма щедрост. Следователно в сенките не става никакво гниене. Плодът гние, защото дава нещо от себе си. Където има състезание, там всякога става гниене. Плодът гние, понеже мнозина се състезават за него, кой да го притежава, кой да получи нещо повече. Ето защо, където има спор, състезание, там става гниене. По какво познавате, че някъде става гниене? По миризмата. За да не се тровите от газовете, които се отделят при гниенето, бъдете будни, да не предизвиквате този процес. Не се състезавайте за благата, които природата раздава щедро, за да не предизвиквате гниене. Не спорете за идеите си, кои са прави и кои – криви. Правата идея сама си пробива път. Тя не се нуждае от доказване на нейната правота. Докато не спорите за идеите си, те остават здрави и сами си пробиват път. Започнете ли да спорите около тях, те се развалят и започват да гният. Докато няма спор за плода, той остава здрав. Щом започват да спорят за него, той се разваля.

Съвременните хора се съмняват, подозират се едни други, вследствие на което сами развалят живота си. За пример, някой се съмнява в любовта на майка си и се пита, обича ли го майка му, или не. Как може да докаже майката, че обича детето си? Най-голямото доказателство за любовта на майката към детето е това, че тя го е родила. Друго доказателство е смъртта. Трябва ли майката да умре, за да докаже на детето си, че го обича? Трябва ли детето да умре, за да разбере, че майката го обича? Днес майката и бащата умират, за да докажат на синовете и на дъщерите си, че ги обичат. И Христос умря, за да докаже на хората, че ги обича. Който обича, като умре, остава богатството си в наследство на онези, които искат да знаят, обича ли ги, или не. Щом станат наследници на неговото богатство, те казват: „Обичал ни е, затова ни е оставил наследство“. Ако нищо не получат, те казват: „Нашият близък не ни е обичал, затова нищо не е оставил за нас“. Това са разсъждения, които представляват само опаковка на нещата. Дълго време трябва да мисли човек върху тези

въпроси, за да дойде до вътрешното им съдържание и вътрешния им смисъл. Като ученици вие трябва да дойдете до онази мисъл, която произвежда светлина. – Коя мисъл произвежда светлина? – Правата мисъл. Кривата мисъл произвежда тъмнина. Правото чувство произвежда топлина, разширяване. То внася живот в човека. Кривото чувство произвежда студ. При него нещата загасват. Правата постъпка прави човека силен, бодър, смел, а кривата постъпка го обезсилва. Добрите и прави постъпки развиват сърцето и човек става силен. Добрите постъпки имат отношение първо към самия човек, а после към другите. От благото на своите добри постъпки се ползва първо онзи, който ги прави, а после неговите ближни и окръжаващи.

Като слушате беседата, ще видите, че има пропуснати зърна от нея, като оризени зрънца. – Защо са разсипани зрънцата? – Защото опаковката е била слаба. Днес ви давам задача, да съберете разсипаните зрънца, да ги изчистите от праха и да ги сложите отново в книгата. Само така ще възстановите целостта на това, което чухте. Ще кажете, че нямате време да събирате падналите зрънца и да се занимавате с тях. Защо нямате време? Защото ви предстоят велики работи? Станете като децата, да се ползвате от всички блага – малки и големи. Ако сте големи, никакъв салон няма да ви събере. Какво ще правите, ако сте големи като слънцето? Кой салон ще ви събере? При това вие трябва да слушате, каквото ви проповядват. За да влезете в салона, да слушате проповедта на разумните хора, вие трябва да се смалите. Един ден, когато придобиете знанието на земята, вие ще влезете в големите салони, където се събират великите същества на космоса. За малките същества – малки салони, а за големите – големи салони. Във вселената има грамадни салони, в които се събират съществата на цялата слънчева система. Тези салони имат такава акустика, че звукът се разнася по целия свят. Който има уши, може да се ползва от това, което се преподава там. Обаче това не се отнася още до вас. Ако преждевременно влезете в тия салони, съвсем ще се объркате. Според някои учени, човешкият мозък е съставен от три билиона и 600 милиона клетки. Какво ще стане с главата, ако тия клетки се увеличат и станат големи като вас? Главата не би могла да издържи на голямото напрежение, което тия големи клетки биха ѝ причинили. Днес, благодарение на своята микроскопичност, те се събират в главата и правилно извършват своята функция. В какъв салон бихте желали да ви се говори: в голям, или в малък ? Днес е по-добре да слушате в малък салон, отколкото в голям. В големия салон гласът се разпръсва, а слухът ви още не е толкова развит, да възприемате добре. Тази е причината, поради която съвременните хора си служат с високоговорители. Всяка права мисъл, всяко право чувство, които човек възприема, не са нищо друго, освен речи, които достигат до ума и до сърцето на човека чрез високоговорители.

И тъй, наблюдавайте сенките на нещата, изучавайте реалността. Наблюдавайте човешкия живот и ще видите защо хората не успяват. Виждате, някой изоре нивата си, посее я и я оставя на произвола на съдбата, не се грижи повече за нея; втори отива на нивата, оплеви житото и се връща в дома си, като го оставя; трети го ожъне и пак го оставя; четвърти го прибере в хамбара си и не мисли повече за него. Най-после идва някой, изнася житото от хамбара и една част занася на воденицата, да се смели на брашно, а друга част отново посява на нивата. Като занесат брашното, един се заеме да го омеси: меси го няколко минути и го оставя; дойде втори, омеси го докрай, остави го да втаса и повече не се връща, третият го направи на хлябове и го занася на фурна, да се пече. Когато хлябът се опече, всички се измиват, обличат се в чисти дрехи и се нареждат около трапезата, с разположение да ядат.

Какво показва този пример? Оттук виждаме, че всеки иска да бъде щастлив, но не знае как да придобие щастието. Щастието е краен резултат. Всеки трябва да върши съзнателно работата си. Един човек не може да свърши всичко сам, но той трябва да бъде буден, да предаде в ръцете на опитен човек това, което сам не може да направи. Между всички процеси трябва да има съзнателна връзка. Всеки човек има право да яде, всеки има право да се стреми към щастлив живот, понеже е взел участие в работата на цялото Битие. Обаче, колкото по-съзнателно е работил, толкова по-лесно ще придобие щастието.

Следователно, стремете се към щастието и бъдете доволни от живота си. Кога и да е, вие ще придобиете щастието. Какво бихте предпочели: да имате един хубав университет, красиво здание, с разкошни аудитории и лаборатории, но професорите да не са добри, или зданието на университета да бъде скромно, а професорите знаменити? Животът е тъкмо такъв университет – скромен, но обширен, с добри и прочути професори. Трябва ли да бъдете недоволни от този университет? Земята е велик университет, който всички трябва да следвате с Любов. Природата, която ви обикаля, колкото да е разхвърляна, представлява велико училище, с богати предметни учения, които помагат за развитието на човека.

Заслужава човек да следва университета на земята, макар и да минава през страдания. Тук той ще придобие големи знания. Има смисъл човек да прекара няколко страдания и след това свободно да се грее на слънцето. Кой не е опитал благотворното влияние на слънцето? Често детето плаче, иска нещо от майка си и, в края на краищата, майката го набие и го оставя, не му обръща внимание. Детето излиза на двора, ляга на земята и започва

още по-силно да плаче. Като се умори, то заспива. В това време слънцето гальовно му говори, милва го и му дава щедро от своите блага. Като се събуди, детето се оглежда наоколо, усмихва се на слънцето и весело отива при майка си. Детето е радостно, защото обстановката около него се е променила. То вижда цветя и плодове около себе си, радва се на изобилието на живота.

Какво показват страданията? Страданията не са нищо друго, освен картини, в които човек вижда своите незасети градини, ниви и лозя, своите празни къщи, без осветление и канализация, своите празни каси и т.н. Също така той няма и превозни средства. Какво трябва да правите, за да отидете от едно място на друго? Пеш ще вървите. Понякога пътуването пеш е за предпочитане пред някое превозно средство. Ще имате възможност да разглеждате местностите, да се любувате на красивата природа, да се разговаряте със слънцето.

Сега, съберете ориза на едно място, изчистете го добре, да не остане никакво камъче или прашинка между зрънцата. След това сварете го добре с чиста, прясна вода, която да ви събуди. Ако го сварите с вино, всички ще заспите.

Мислете върху оризените зрънца, върху начина на очистването и сваряването им.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, на 17 август 1940 г.

1940_08_18 Изучаване и приемане
утринно слово

ИЗУЧАВАНЕ И ПРИЕМАНЕ

Мислете върху изречението: „Изучавайте живота, приемайте Любовта“. За да дойде до положението, да изучава живота и да приема Любовта, човек трябва сам да си наложи дисциплина. Трябва ли човек да очаква отвън да го дисциплинират, както железарят слага желязото в огъня и после във вода, докато го кали и му предаде известна твърдост? За да наострите ножа, трябва да го сложите на точилото. За да влезе в работа, точилото трябва да има кръгла форма. Следователно желязото, ножът, точилото се дисциплинират в ръцете на ковача и железаря, но човек не трябва да очаква да дойде някой отвън, да го дисциплинира. Той сам трябва да се заеме с тази работа. Сегашният човек получава много неща наготово. За пример, храна, дрехи, жилище му се дават наготово. Обаче има неща, за които той сам трябва да се грижи, сам трябва да си ги доставя.

Слушате някой да казва: „Трябва да има дисциплина в нашата работа“. Откъде ще дойде дисциплината? – „Отвън.“ Не е прав този човек. Време е човек да се освободи от дисциплината, която му се налага отвън. Всяка външна дисциплина е резултат на временния порядък в живота. Сега идва нов порядък в света, който ще се ръководи от Любовта. Любовта е вътре в човека, а не отвън.

Следователно истинската дисциплина не идва отвън; тя е в самия човек. Той сам ще си наложи какво да прави. Новороденото дете е напълно под дисциплината на майката. Тя го увива в пелени и го развива; тя го къпе, храни и постъпва с него, както намира за добре. Обаче детето плаче, недоволно е от тази дисциплина. – Защо? – Защото идва от по-висок свят, където няма външна дисциплина, външен ред и порядък. Детето се чуди как смеят да го ограничават, да отнемат свободата му. То си спомня своя висок произход и започва да заповядва. До четири–петгодишната си възраст детето заповядва на майка си, на баща си, на братята и на сестрите си. Никой няма по-голям чин в дома от малкото дете. То е генералът в семейството. То събужда майка си, когато пожелае, заповядва ѝ кога да го храни, кога да го къпе. То държи цялата къща на крак. Обаче, колкото расте, то постепенно губи положението си, слиза надолу: от генерал става полковник, подполковник, майор, капитан, поручик, подпоручик, фелдфебел, взводен и най-после слиза до положението на обикновен войник. Щом стане войник, положението му се изменя. Всички му заповядват и го пращат на работа.

Всички хора се оплакват от положението си и казват: „Какво беше едно време, какво стана днес!“ Какво е станало? Изгубили сте високото положение, което сте заемали като дете. Някога, като деца, сте били генерали. Като пораснахте, свалиха ви от високото положение, в което сте заповядвали, и ви пращат в живота като войник – да работите. Това е в реда на нещата. Като сте били генерали, само сте заповядвали. Сега, като войници, изпълнявате заповеди. От какви хора се нуждае светът: от генерали, или от войници? Светът се нуждае от хора, които изпълняват заповеди, т.е. които работят. Всеки може да издаде заповед, но малцина могат да я изпълняват. И грамофонната плоча може да заповядва, но нищо не може да изпълни. В човешкия живот има много плочи. На всяка плоча е написано нещо. Това, което наричат прераждане, не е нищо друго, освен произвеждане на живота върху плочи.

Всяка плоча представлява един живот. Някой ден човек е неразположен. – Защо? – Плочата на неговия живот не е добре написана. Върху нея са отпечатани неща, които внасят неразположение на човешкия дух. След няколко часа поставят друга плоча, с добро съдържание. Като слушате тази плоча, състоянието ви се изменя, вие ставате радостни. После пак сменят плочата и вие отново ставате скръбен. Дали сте скръбен или радостен, това се дължи на плочите на вашия живот, през който минавате. Обаче скръбта и радостта, през които минавате, не са още реален живот. В реалния живот няма радости и скърби. Там няма никакви промени. Реалният живот е живот на Любовта. Който живее в Любовта, еднакво приема и скърбите, и радостите. Той се радва на скръбта така, както и на радостта. – Защо? – Защото чрез скръбта той изучава физическия живот. Коя е причината за недоволството и за неразположението на човека? Всяко преминаване на човека от приятното към неприятното произвежда недоволство и неразположение. За пример, неприятно е на човека, когато минава от светлина в тъмнина, от радост в скръб, от добро в зло, от младост в старост и т.н. Обаче и в приятните неща има предел. Силната светлина става неприятна за очите. Ето защо, понятията „приятно“ и „неприятно“ са относителни. Ние считаме приятни неща онези, които са нагодени според законите на природата. В Любовта човек сам трябва да се нагажда. Докато хората те нагаждат, ти си генерал; щом започнеш сам да се нагаждаш, ти си войник. Каква е разликата между генерала и войника? Разликата е тази, че на генерала всички служат, а войникът сам си служи. В широк смисъл на думата, всеки човек е генерал. – Защо? – Защото има двама слуги, които му служат. Това са двата крака, които го носят, където пожелае. И краката, от своя страна, са генерали, защото имат на разположение десет слуги – пръстите.

Съвременният човек още не се е научил сам да си служи. Той не е дошъл

още до положението на прост войник. Като стане войник, човек сам си служи и няма на кого да се сърди. Той разбира смисъла на живота. Докато е генерал или полковник, човек дава заповеди на по-долните чинове от себе си и ако някой не изпълнява заповедите му, той се сърди, иска обяснение, защо не го послушали. Като войник човек сам изпълнява. На кого да се сърди и кого да възнаграждава? Понеже всеки човек има по един генерал в себе си, той се пита: „Какво да правя с моя генерал?“ Ще го уволниш и ще го оставиш в запас. Истинският войник никога не се уволнява. – Защо? – Защото работата започва от него и свършва с него. Генералът има знания, но иска другите да изпълняват това, което той знае и заповядва. За да успява в работата си, генералът трябва да дойде до положението на войника, сам да изпълнява това, което знае.

За изясняване на известни идеи ние си служим с формата на генерала и на войника. Вместо генерал и войник, можем да вземем други форми: господар и слуга. Генералът е господар, който заповядва. Войникът е слуга, който воюва. Слугата е войник, който служи. Те се различават само по оръжието, с което боравят.

Човек трябва да бъде въоръжен, но кое е мощното оръжие, с което трябва да воюва? Мощното оръжие на човека е неговата воля. Покрай това оръжие той си служи още и с оръжието на ума. За да стане истински войник, човек трябва да приложи оръжието на Любовта – най-мощното оръжие в света. Много време трябва да работи човек върху себе си, докато придобие оръжието на Любовта. Мнозина са говорили за магията на Любовта, за нейната сила, като оръжие в ръката на човека, вследствие на което всеки се стреми да придобие Любовта. Много естествено. Кой не иска да бъде свободен? Само Любовта освобождава човека. Докато не е придобил Любовта, човек мисли, че всяко настроение е Любов. Не е така. Любовта не е нито разположение, нито настроение. Тя не се мени. Ако е топло на ръцете и на краката ви, това не е Любов. И ако ръцете и краката ви изстиват, това още не показва, че сте изгубили Любовта си. Има студенина, която се причинява от безлюбието, но тя е различна от студенината, която се дължи на електричеството във въздуха. Човек трябва да различава проявите на нещата. За пример, в детето има нещо чисто, което е проява на Любовта. На тази проява, именно, майката и бащата, които са генерали на физическия свят, са готови всякога да се подчиняват. Щом детето изгуби чистотата си, родителите вече не му се подчиняват, не изпълняват неговите заповеди. Малко е детето, но докато живее в Божествения свят, то заповядва на родителите си, на братята и на сестрите си. В Божествения свят детето е войник, а родителите – генерали. Слезе ли на физическия свят, детето става генерал, а родителите му – войници. Значи в Божествения свят войниците заповядват, генералите изпълняват.

На физическия свят е точно обратно: генералите заповядват, войниците изпълняват.

Един лорд тръгнал с дъщеря си да пътешества по море. Един от слугите им ги придружавал. Случило се, че параходът, с който пътували, претърпял катастрофа. Лордът, дъщеря му и слугата им успели да се спасят. Качили се на една лодка, която вълните отнесли на един усамотен остров. Тук те прекарали цели десет години. Те носели в куфарите си малко провизии и жито. Понеже слугата бил селянин, познавал земеделската работа, той разорал земята, след което посадил житото. Тук той заповядвал, а лордът и дъщеря му изпълнявали неговите заповеди. Така те могли да прекарат десет години на острова, без да умрат от глад. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата, един параход минал покрай острова, взел със себе си лорда, дъщеря му и слугата им и ги завел в Англия. Тук лордът заел положението си на господар. Той заповядвал, а слугата изпълнявал.

За да не изпадат в трудности и мъчнотии, мнозина казват: „Да бъдем религиозни, да бъдем учени, силни, волеви хора“. Питам: ако религията не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Ако науката не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Ако нашата воля не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Значи волята трябва да свързва човека с физическия свят, сърцето – с духовния, а умът – с Божествения. Волята е външната страна на физическия свят, сърцето – външната страна на духовния свят, а умът – външната страна на Божествения свят. В бъдеще, когато се домогнете до вътрешния смисъл на волята, на сърцето и на ума, тогава ще разберете как трябва да се проявят те. Изучавайте живота, възприемайте Любовта! Днес всички хора говорят за сърцето и за чувствата, които излизат от него. Когато разберат външната страна на чувствата и на сърцето си, те ще знаят какво представлява духовният свят; когато разберат външната страна на ума и на своите мисли, те ще видят какво представлява Божествения свят. Ние можем да заместим думата „разбиране“ с познаване. Следователно човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотиите си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. – Как? – Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна, права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение. Още от ранна възраст на детето внушават мисълта за остаряване и то постепенно започва да остарява. Близките му казват: „И това дете ще порасне, ще възмъжее, докато един ден остарее“. Не допускайте никакви отрицателни мисли в ума си. Докато допускате отрицателното в живота си, вие ту ще придобивате нещо, ту ще губите: ще придобиете знание и ще го изгубите.

Казват, че старите оглупявали. Не оглупяват старите, но понеже знаят да четат само по книга, щом затворят книгата им, те не могат да кажат нищо.

Един от важните въпроси, които интересуват всички хора, са въпросите, защо нямат успех в живота си, защото работите им не вървят и какво трябва да правят, за да уредят живота си? – На кого работите не вървят добре? – На онзи, който няма приятели. – Какво трябва да прави човек, за да придобие приятели? – Той трябва да плаща. Плащането се състои в работата. Като работи, човек плаща.

Представете си, че влизате в магазина на вашия приятел, да си купите нещо. Ако нямате достатъчно пари, той сам ще ви предложи да вземете на кредит. Той ви отваря кредит, защото има доверие във вас. Обаче, ако влезете в магазина на чужд човек, когото не познавате, той ще ви даде всичко, каквото желаете, но срещу пари. Вие трябва да платите веднага. Той няма доверие във вас, не ви познава. Ако имате добър, богат и разумен баща, мислите ли, че ще изпаднете в нужда? Казвате: „Къде да намерим такъв добър баща?“ От вас зависи дали баща ви ще бъде добър или лош. От вас зависи да намерите добрия си баща. Ако държите в джоба си няколко черешови костилки и не мислите да ги посадите в земята, те всякога ще си останат едни и същи. Вие не можете да познаете какво се крие в тези костилки. Обаче, ако ги посадите в земята, след четири–пет години ще имате няколко черешови дървета, от които ще получите стотици килограми череши. Така само ще разберете доброто, което се крие в семките или в костилките на плода. Ето защо, ако искате да намерите доброто, което се крие в човека, посадете го в земята, покрийте го отгоре с пръст и след няколко години от него ще израсте голямо дърво, със сладки, вкусни плодове. – „Възможно ли е това?“ – Направете опит и ще се уверите в думите ми. Всеки, който е садил семена, в края на краищата се е облагодетелствал. Природата възнаграждава щедро всеки, който работи.

Съвременните хора малко успяват в живота си, защото се хранят с консервирани мисли, чувства и желания. Мислите и чувствата могат да се посаждат в земята, както и семената. Те крият в себе си динамическа сила, която им дава условия да растат и да се развиват. – Кои мисли и чувства са динамически? – Които имат приложение. Ако мисълта ви е Божествена, тя привлича всички добри мисли на хората и ги обединява. Ако чувството ви е Божествено, то привлича всички добри чувства на хората и ги обединява. Ако постъпката ви е Божествена, тя привлича всички добри постъпки на хората и ги обединява. Следователно кооперирайте се с добрите хора, за да си помагате взаимно. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство и всяка Божествена постъпка са общо благо за всички хора. Днес

всеки иска да има свои собствени постижения. Това е невъзможно. Няма човек в света, който, от начало до края на живота си, да е работил сам. Всяко добро дело, всяко постижение е резултат на колективен труд. Ето защо, постиженията на цялото са постижения на едного; постиженията на едного са постижения на цялото. За да влезе човешкия живот в права посока, мислите, чувствата и постъпките на хората трябва да бъдат прави. Това, за което ви говоря днес, е непостижимо още, но трябва да поставите основа. Ще кажете, че не можете да приложите Любовта сега, но ще я приложите в бъдеще, в друго някое прераждане. Няма защо да отлагате. Това, което предстои на човека да свърши, може да го свърши в един ден, а може в продължение на много години. За предпочитане е човек да свърши работата си в един ден, отколкото да я отлага. В Божествения живот има само един ден. Като кажете, че можете да свършите работата си за един ден, това значи да живеете в Божествения свят. В човешкия свят, обаче, за свършване на една работа са нужни много дни. Докато сме на физическия свят, ние свързваме деня с изгряването и залязването на слънцето. В Божествения свят има ли слънце като нашето? Ако и там има слънце, изгрява ли и залязва това слънце? В Божествения свят слънцето нито изгрява, нито залязва, то грее вечно. Ако залезе, човек не може да остане там. Той слиза на земята. Не е Божествен свят този, в който слънцето залязва. Това са отвлечени работи, които нямат нищо общо с живота на сегашните хора.

Като живее на земята, човек се нуждае от здраво тяло, да може да свърши добре работата, която му е възложена. Човек не може да бъде здрав, ако мисълта му не е свързана с мисълта на добрите хора. Човек не може да бъде добър, ако чувствата му не са свързани с чувствата на добрите хора. Човек не може да бъде силен, ако волята му не е свързана с волята на добрите хора. Човек не може да бъде вярващ, ако не познава Бога. Какво разбираме под думата „познаване“? Музикантът познава музиката и теоретически, и практически. Той познава на теория всичките музикални правила и закони, а на практика ги прилага. Следователно, където има теория и практика, там има приложение. Обаче теорията сама не създава реалността. Теорията произлиза от реалността. – Кой изучава музиката? – Който не я познава. Който познава музиката, той я изпълнява. Някой казва, че трябва да изучава духовния живот. Да изучавате духовния живот, това значи да го прилагате. Що се отнася до Любовта, тя трябва да се възприема, а не само да се изучава. Ако Любовта се изучава, без да се възприема, това е теория. Като ученици вие трябва да се стремите всеки ден да се свързвате с добри хора от физическия, духовния или Божествения свят. Физическият, духовният и Божественият свят са неразривно свързани помежду си. Те не могат да се проявяват един без друг. Ако се проявява всеки за себе си, това показва, че връзката между тях

е прекъсната. Физическият свят е семка, посадена в земята; духовният свят е поникналата вече семка, а Божественият свят е дървото, което дава своите плодове. Следователно и Любовта може да бъде в състояние на семка, току що посадена в земята. Тя може да бъде в състояние на поникнало растение. Най-после тя може да бъде напълно развито растение, което дава изобилно плодове. Ако човек познава любовта на физическия и на духовния свят, а не познава любовта на Божествения свят, нищо не е познал. Същото се отнася и до знанието. Истинско знание е това, което идва от трите свята едновременно.

Изучавайте живота, възприемайте Любовта! Значи има какво да учи човек; има какво да възприема. Изучавайте главата, сърцето и тялото си. Който не изучава главата си, не може да познае Божествения свят; който не изучава сърцето си, не може да познае духовния свят; който не изучава тялото си, не може да познае физическия свят. Главата е обект на Божествения свят, сърцето – на духовния, а тялото – на физическия. Познайте Бога с ума си, обичайте Го със сърцето си и служете Му с тялото си. Търсите ли Бога, търсете Го в ума си, а не вън някъде. Не поставяйте човека на мястото на Бога и да му се кланяте. Свещта никога не може да играе роля на слънце. Запалената свещ показва, че слънцето грее някъде, но тя не е слънце. Докато слънцето грее, и свещта ще гори; щом слънцето изгасне, и свещта изгасва. И огънят гори, защото слънцето грее. Ако слънцето не грее, и огънят сам по себе си ще изгасне. Обаче огънят не е слънце. Дойдете ли до вашите мисли, чувства и постъпки, гледайте на тях като на проявление на Бога. Те представляват само проявления на Бога, но не и самият Бог. Ако мислите, че в тях е Бог, вие ще се натъкнете на големи противоречия.

Какво ще кажете за мъглата, която ви обикаля? Защо не можете да се освободите от нея? Защото любовта ѝ е по-голяма от вашата. Вие се подчинявате на мъглата, защото любовта ѝ е силна. Човек се подчинява на всеки, който има по-голяма любов от неговата. Мъглата ви обикаля, защото иска да вземе нещо от вас, но вие не сте доволни. – Защо? – Намирате, че има нещо користолюбиво в нея. Вие искате да се освободите от користолюбието на мъглата и да го заместите с нещо по-високо. Какво ще правите, ако мъглата не иска да се вдигне? Ако мъглата не се вдигне, ние ще се вдигнем и ще я оставим наследница на голямото богатство в планината.

Като сме дошли на земята, ние трябва да свършим работата си и то по най-правилен начин. Трябва ли ученикът да свири по десет пъти на ден една и съща пиеса? Ако я свири по няколко пъти и желае майка му и баща му да го слушат, той ще ги отегчи. Нека научи добре пиесата си и само

тогава да я свири. Излизате ли пред публика, говорете върху това, което най-добре знаете; свирете това, което най-добре сте заучили. После не повтаряйте това, което сте говорили или свирили. Колкото и да е хубаво, щом го повторите, то ще изгуби красотата си. Изучавайте живота, приемайте Любовта! Като приемате любовта на ближния си, пазете се от използване. Каже ли ви някой, че ви обича, бъдете внимателни към него, без да го използвате. Някой казва, че ви обича. Ако си позволите да го използвате, ден след ден любовта му ще се намалява. Ще дойде ден, когато нищо не остава от любовта му. Обичайте човека за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за благородните му постъпки, без да го използвате. Болният обича здравия, защото може да получи нещо от неговото здраве; бедният обича богатия, защото може да получи нещо от него; невежият обича учения; грешният обича праведния.

Естествено е човек да обича това, което сам той няма, но правилно е да не се стреми да използва благото на другия. – Защо? – Защото Любовта не търпи никакво насилие. Доброволно тя е готова да даде всичко, но не чрез насилие. Където е насилието, там никаква Любов не съществува. Любовта не търпи заповеди. Тя сама може да си заповядва, но отвън не позволява на никого да ѝ заповядва. Добре е понякога човек да изпълнява чужди заповеди, но по-добре е, когато сам си заповядва. Видите ли, че някъде не сте желан, че не ви обичат, не чакайте да ви кажат това, но веднага напуснете къщата на тия хора. Трябва ли да чакате, да ви кажат, че не ви обичат? Какво означават думите „не ви обичам“? Да не обичате някого, това значи, че не можете да му дадете, каквото той иска, нито можете да приемате това, което той ви дава. Защо не искате да дадете и защо не искате да приемате? Не искате да дадете на някого това, което той желае, защото не е готов да го върне. Не искате от някого нищо, защото не можете да се освободите от него. Той ще ходи подир вас като сянка.

Мнозина се оплакват от живота и от любовта. – Защо се оплакват? – Защото били подложени на постоянни промени. Промените са неизбежни. Те не трябва да ви смущават. Горящата свещ е признак на известни промени в слънцето. Щом стават промени вън и вътре в човека, това показва, че стават промени и в света. Ако в човека не стават промени, и в света не могат да стават. Човек трябва да се радва, докато може да мисли, да чувства и да постъпва. Това показва, че той е проводник на други мисли, на други чувства и на други постъпки. – На кого е проводник човек? – На Бога. Който е готов доброволно да възприема и предава Божественото, той може да бъде негов проводник. Яви ли се най-малкото колебание в него, той не може вече да бъде проводник на Божественото. Човек може да бъде проводник на Божественото само по свобода и от любов към истината.

Изучавайте живота, приемайте Любовта! Познайте Бог с ума си, обичайте Го със сърцето си, служете Му с тялото си. Един ден Паганини дал един хубав концерт. Публиката останала възхитена от него и го запитала: „Можеш ли да дадеш същия концерт на три струни?“ Паганини излязъл и свирил на три струни. – „Можеш ли да свириш на две струни?“ Паганини свирил на две струни. – „Можеш ли да свириш на една струна?“ Публиката очаквала Паганини да даде концерта си на една струна, но той не се явил.

Сега и на вас казвам: Вие ще слушате концерта на великите музиканти, докато на цигулката има четири, три и две струни. Остане ли само една струна, никакъв концерт няма да чуете. Следователно, видите ли, че на цигулката са останали две струни, спрете там. Не желайте да слушате концерт на една струна само.

Оставям ви да мислите върху този анекдот.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, на 18 август 1940 г.

1940_08_19 Проветряване
рилска беседа

ПРОВЕТРЯВАНЕ

За кого се прави палат: за хората, или за животните? За какво е създадена човешката глава: за светлината, или за тъмнината? Защо е дошъл човек на земята: да се учи, или да благува? Хората са дошли на земята да се учат, а въпреки това, те търсят щастлив живот. Всички искат да живеят идеално, а завършват с разочарования. Всички искат да имат големи постижения, а в края на краищата, или нищо не постигат, или малко постижения придобиват. Защо не успяват? – Къде се крие причината за неуспеха на хората? – В самите тях. Те се отклоняват от пътя си и се карат за първи места. Всеки иска да бъде пръв, да заема първо място, всички да му се кланят. Той воюва, бори се с този и с онзи за първо място, докато един ден види, че борбата била за нищо и за никакво – за кочината. Аз употребявам думата „кочина“ в смисъл на живот, пълен с низши желания. Дали сте на първо или на последно място, не е важно – все нож ви чака. Ако си войник на бойното поле, не е важно, къде си – на първо или на последно място – все смърт те очаква. Като живеете и търсите идеални условия, в края на краищата оставате разочаровани, че не сте постигнали желанията си, че хората не се отнасят добре с вас и т.н. Всички търсят правата си, но не ги намират. – Защо? – Защото истинските постижения, както и добрата обхода, са резултат на вътрешни условия.

Следователно, искате ли добра обхода от хората, първо приложете тази обхода към себе си. Преди да търсите правата си отвън, първо отдайте правото на своята душа. Ако във всеки човек виждате присъствието на Бога и му отдавате нужното внимание, вие сте на прав път. Обаче, ако от човека, като форма, като личност, очаквате своето щастие, вие сте на крив път. Коя майка е намерила щастието си в своите деца? Коя мома е намерила щастието си в своя възлюбен? Кой богат е намерил щастието си в парите? Кой учен е намерил щастието си в знанието? Майката загубва децата си, а с това загубва и очакваното щастие. Възлюбената е изоставена от своя възлюбен; богатият изгубва богатството си; ученият изгубва знанието си. Кой каквото е придобил и на което е очаквал, може да го изгуби в един ден и да стане нещастен. След всичко това слушате, че всеки търси своето право. Какво право може да ви се даде? Има нещо, което човек може да постигне, но правото си – никога. Какво можете да получите от мъглата, която ви обикаля днес? Нищо не можете да получите. – Защо? – Защото мъглата взима, но нищо не дава. Ще кажете, че искате да постигнете идеалите си. Колкото можете да хванете мъглата, толкова ще постигнете идеалите си. Това не показва, че идеалите ви са непостижими или

нереални. Реални са идеалите ви, но те бързо минават и заминават, не можете да ги следвате. Вие се държите за техните сенки, а сенките са далеч от реалността. Ще кажете, че и сенките и реалните неща са все от Бога дадени. Ако това е така, защо се карате? Божиите работи не произвеждат никакъв спор. Когато спорят, хората са далеч от истината, далеч от Бога. След това ще кажете, че всичко произтича от Бога. За онзи, който разбира нещата, всичко е от Бога. За онзи, който не разбира нещата, нищо не е от Бога. За мъдреците няма зло, няма и добро – всичко е Любов. За глупавите, обаче, има и добро, и зло. Вън от Бога няма никакви постижения. Вън от изпълнение на волята Божия няма постижения. Ето защо, който очаква резултати, трябва да работи с Божественото. Той трябва да живее във високите сфери на живота, където няма мъгли и облаци. Мъглата е резултат на човешкия живот. Когато в съзнанието на човека падне мъгла и умът му се заоблачи, нищо друго не му остава, освен да се качи горе, над облаците, или да слезе долу, под тях. Някои се страхуват от мъглата, но те не знаят, че има по-страшни мъгли от физическата. За пример, има религиозна, научна, обществена мъгла и т.н. Как ще се справите с тези мъгли?

Съвременните хора нямат успех в живота си, нямат големи постижения. – Защо? – Защото не работят с беззаветна, безкористна любов. Те мислят, че се обичат едни-други. Аз вярвам в тяхната любов само ако обичат Бога. Ако не Го обичат, любовта им към хората е подобна на огън, който е ценен, докато гори. Щом изгори, нищо не остава от него. Кой би желал такава любов? При любовта на съвременните хора всичко изчезва. Коя къща е останала от началото на живота досега? Кое тяло е останало безсмъртно? Докато живеете само на физическия свят, нещата ще се явяват и ще изчезват. Като знаете това, какво делите на земята? За какво се карат хората?

Днес всички хора се карат за първенство, всеки иска да заеме първо място. Влизате в една къща и виждате, че всички се карат за първо място. Всеки счита това място за своя собственост. Каква собственост е тази, когато всеки по-силен от тебе може да те измести? Какво представляват човешките къщи в сравнение с широкия и възвишен свят над нас? Те са малки кочини, в които всички пъшкат. Наистина, всички хора са недоволни от положението си. И свинята живее в кочина, но не по нейно желание – господарят ѝ я затворил. Пуснете свинята в гората, да живее на свобода, и вижте, няма ли да бъде доволна. Понеже се е родила в кочина, тя мисли, че по-хубав апартамент от нейния не съществува. Обаче, ако се намери в гората, тя ще разбере преимуществото на свободния живот.

И тъй, ако искате да напуснете кочината, приложете чистата, безкористна

Любов. Само Любовта ще ви даде правилно разбиране на живота. Тогава ще видите, че нито първото място, нито голямото богатство крият в себе си някакво благо. Ако е въпрос за блага на живота, ще знаете, че благото на едного е благо за всички. Тогава и нещастието на едного е нещастие за всички. Грешката на едного засяга всички. За пример, някой върви по улиците, захласнал се някъде и удря крака си в камък. Той пада на земята, но веднага близките му се притичат на помощ. Те го вдигат на ръце, занасят го някъде да легне и започват да го лекуват. Тук се вижда участието на цялото. Той ударил само крака си, но цялото тяло усеща болката. Когато частта страда и цялото страда. Това е закон. Като знаете този закон, бъдете внимателни, защото като ударите крака си, вие причинявате болка, освен на себе си, и на своите близки. За да бъдете изправни в отношенията си към Бога, прилагайте любовта си еднакво към всички хора. Щом пазите това правило, и хората ще се отнасят добре с вас. Каквото е вашето отношение към хората, такова ще бъде и тяхното отношение към вас.

Следователно прилагайте Любовта, за да живеете добре. Христос проповядваше учението за Любовта и казваше: „Син Человечески не дойде да Му служат, но сам да служи". Значи Любовта подразбира служене. Служете от Любов съзнателно. Не се страхувайте и не съжалявайте, че сте сгрешили. Ако направите някаква грешка, изправете я. Ако в дома ви дойде някой човек, към когото нямате разположение, вие не го приемате добре. Това не е по закона на Любовта. Като съзнаете грешката си, ще я изправите. Как ще я изправите? Като дойде още един път същият човек в дома ви, вие ще го нагостите добре, ще му услужите с нещо и ще го поканите пак да ви посети. За да изправите грешките на миналото и настоящето си, постъпвайте винаги с Любов. Любовта урежда всички неща по най-лек и красив начин. Вървете по закона на Любовта, за да се ползвате от помощта на всички хора. Щом излезете от закона на Любовта, близките ви ще се отдалечат от вас. Не мислете, че като живеете в закона на Любовта, няма да имате противоречия. И в Любовта има противоречия, но в тях се крие нещо велико. Казано е, че Любовта разрешава противоречията; Любовта изключва противоречията. Това означава, че Любовта се справя с противоречията по лек и правилен начин. Любещият е изложен и на противоречия, но той приема всичко с радост.

Учените на миналото са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни и простите камъни в скъпоценни. Какво представляват неблагородните метали и простите камъни в човешкия живот? – Това са грешките на хората. Задачата на съвременния човек е да превърне своите грешки и слабости в добродетели, т.е. в благородни метали и в скъпоценни камъни. Когато Любовта влезе в човека, ще превърне грешките и слабостите им в благородни метали и скъпоценни

камъни. Няма да остане грешка и слабост в човека, които Любовта да не превърне в злато и диамант. Тя ще облагороди всичко неблагородно и ще превърне живота от ад в рай. Любовта е алхимическият камък и жизненият елексир на всички времена и епохи.

Приложете Любовта разумно, без да очаквате живота ви да се нареди добре изведнъж. И при Любовта ще имате мъчнотии, но ще ги понасяте с радост. Любовта няма да налее знанието в главата ви изведнъж. Постепенно ще придобивате знания и всеки ден ще се убеждавате във великата истина на живота. Щом се домогнете до истината, ще се освободите от всички земни и духовни противоречия. Значи Истината освобождава човека, а Любовта го учи да живее правилно.

Като ученици, вие трябва да се вглеждате в отношенията си, да знаете как да постъпвате с всеки човек. Дойде ли някой човек при вас, приемете, че е изпратен от Бога. Щом сте убедени в това, вие трябва да му покажете пътя към Бога. Какво значи да отправите човека към Бога? Това значи да го изпратите при Любовта, тя да го научи, как да живее. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл. Никой не може да отиде при Отца ми, ако аз не му покажа пътя“. Значи смисълът на живота се състои в това, човек да отиде при своя небесен Баща. За да отидете при Баща си, вие трябва да намерите пътя.

Любовта е път, който води човека от физическия живот в Божествения. Без любов никой не може да пристъпи към Бога. Кое дете може да отиде при майка си: живото, или мъртвото? Живото дете, което носи живот в себе си, може да отиде при майка си. Мъртвото дете не може да намери майка си. – Защо? – Защото смъртта символизира безлюбието. Животът, от своя страна, представлява Любовта. И най-лошият живот е проява на Любовта, макар и най-малката. Щом живее, човек проявява Любовта си. Като проявява Любовта си, той трябва да бъде готов да приема всичко с Любов и да върши всичко от Любов. Умираш ли, ще умираш с Любов; страдаш ли, ще страдаш с Любов. Всички мъченици страдаха с Любов. Те отиваха на гилотината с Любов и съзнание, че отиват при своя небесен Баща. Те знаеха, че щастието не е на земята. На земята човек е затворник, изпратен на заточение. Отсега нататък човек трябва съзнателно да работи за освобождението си, за да се върне от заточение.

Сега, като казвам, че сте изпратени на заточение, това не подразбира, че животът е лош. Грешките и слабостите на хората внасят дим, мъгла и облаци в съзнанието им. Грешките и слабостите внасят нещо твърдо, кораво в сърцето им. Какво трябва да направят, за да смекчат сърцето си? Какво прави българинът, когато иска да омекчи конопа? Той го кисне във

вода. Направете същото и вие. Сложете грешките и слабостите си във вода, да киснат известно време. Всички грешки и слабости накиснете във вода, не ги връщайте в София. Бъдете безпощадни към тях. Кой колкото коноп има в себе си, да го накисне във вода. Няма човек в света, който да няма коноп в себе си. Накиснете конопа добре във вода, сложете отгоре няколко камъни и го оставете. Като се върнете идната година, ще видите, че той е омекнал вече и е готов за работа.

И тъй, като сте дошли на земята, вие трябва да учите. Земята е велико училище, в което ви се преподават уроци, които трябва да изучавате с Любов. Каквото научите, трябва да е научено добре. Ще дойде изпитната комисия да види какво сте научили. – „Ама не ми се учи." – Това е твоя работа. Комисията е строга и взискателна. Ако не знаеш, ще ти пише единица; ако знаеш, ще ти пише шест. – „Не може ли учителят да ми пише шест от Любов?" – Учителят пише шестица на ученика си с Любов, но само ако ученикът е изучавал предмета му с Любов. Безлюбието на ученика е минус, любовта на учителя – плюс, но при събирането плюс и минус се унищожават. Два плюса дават нещо. Ето защо, искате ли да постигнете нещо, нека Любовта бъде подбудителна причина на мислите, на чувствата и на постъпките ви. Където е Любовта, там е свободата. Правете всичко по Любов, т.е. по свобода, а не чрез насилие.

Живейте помежду си по Любов, да не става нужда да се карате и да търсите човек отвън да ви примирява. Никой никого не може да примири. Представете си, че двама души пътуват по планината и единият от тях изкълчи десния си крак. Той не иска да остава назад от приятеля си и търси някой да му помогне. Да му помогнеш, това значи да го примириш, т.е. да възстановиш здравословното състояние на крака му. Да смениш болния му крак със здравия крак на приятеля му, това е невъзможно. Какво мога да направя аз? Щом дойде тази работа до мене, аз ще наместя крака му, ще го превържа и ще го поставя известно време да лежи на едно място. – „Ама ще закъснея в пътя си. По друг начин искам да ми се помогне." – Щом си изкълчил крака си, друг начин няма. При сегашния порядък на живота, щом някой изкълчи крака си, неизбежно ще страда и ще изгуби известно време, докато болките съвършено изчезнат. Единственото нещо, което мога да направя в случая, това е да го предпазя да не изкълчи крака си.

И тъй, искате ли да се примирите, ще знаете, че при сегашните условия на живота това е невъзможно. За пример, ти обиждаш себе си. Как ще се примириш? Кой ще бъде посредник да те примири? Ти направиш една грешка и търсиш виновника вън от себе си. Тогава как ще се примириш със себе си? Виждаш, че вината за грешката е в тебе, но как ще се

примириш? Първата работа е да признаеш, че вината за грешката лежи в тебе. Като излезеш от заблуждението, че друг е виновен за грешката, ти си отваряш път към великия свят. После ще се яви въпрос за примиряване със себе си.

Време е хората да се освободят от заблужденията си и тогава да започнат правилно да работят. Защо трябва да ви заблуждава някой, че запалил огън, на който всички хора могат да се греят? Това не е вярно, нито е възможно. Бог е запалил голям огън – слънцето, от което излизат всички огньове. Грейте се на големия огън – на слънцето. Ползвайте се от неговата светлина и топлина. Докато слънцето грее, приятно ви е. Докато хората се отнасят добре с вас, приятно ви е. Щом започнат да говорят строго, да ви се карат, вие сте недоволни. Учителят има право да бъде строг с учениците си. Той има право да им се кара. Строгият тон не е нищо друго, освен проветряване. Той отваря прозорците да стане проветряване на въздуха. Когато пали огън, човек духа. Духането е пак проветряване. По този начин той разпалва огъня. Като се запали огънят, духането престава. Духане, или проветряване, става и в умовете и в сърцата на хората. Без проветряване не може. Като се проветрява умът, мислите на човека се проясняват. Като се проветрява сърцето му, чувствата се ободряват. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от проветряване. Той трябва да знае, че щастие на земята няма. Казвате: „Какво да правим, за да се освободим от грешките си, да не става нужда да ни проветряват?“ Вие трябва да постъпвате с грешките си така, както с нечистите дрехи. Какво правите с нечистите си дрехи? Перете ги: поставяте ги в топла вода и ги натърквате със сапун. Така натъркани, оставяте ги известно време да киснат във вода. После ги перете с вода. След това променяте водата, изпирате ги два–три пъти в чиста вода и сапун. Като се изперат, изплаквате ги в чиста вода и ги слагате на слънце да съхнат. Не давайте дрехите си на чужди хора, сами си ги перете. Както перете дрехите си, така ще перете и своите грешки. Докато не се научите сами да си служите, вие никога не можете да изправите грешките си. Докато сте генерали и заповядвате на другите, уволнение ви очаква. Като станете войници, вие сами ще си служите с онова, което имате. Като войници, вие сами ще проветрявате стаите си, сами ще проветрявате мислите и чувствата си. Като войници, вие сами ще си заповядвате и сами ще изпълнявате. В това се състои силата на Божественото начало в човека.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 19 август 1940 г., 6 ч. сутрин.

1940_08_19 Единство на Любовта
рилска беседа

ЕДИНСТВО НА ЛЮБОВТА

Светът е изложен на постоянни промени. Благодарение на външните промени, ние виждаме, че стават промени и в самия човек. Детето се ражда малко, безпомощно, слабо, но постепенно расте, развива се и се изменя. Майката гледа детето си и казва: „Колко е пораснало, колко се е изменило моето дете!“ За да не се натъква на противоречия, майката трябва да знае, че детето ѝ не е нейно. То принадлежи на Бога. Бог изпита любовта на Аврам чрез сина му. Той му заповяда да заколи единствения си син и да Му го принесе в жертва. Аврам не се поколеба – вдигна нож и пристъпи към любимия си син. Той издържа изпита си. Една ръка задържа ножа във въздуха и, вместо сина си, той принесе друга жертва на Бога. Бъдете готови и вие да пожертвате всяка Божествена мисъл в себе си за Бога, на когото тя принадлежи. Щом сте готови на такава жертва, тази мисъл ще остане завинаги при вас. Само чрез Любовта си към Бога вие придобивате истинско знание. Любовта предшества знанието.

Реката тече, но това не зависи от нея. Понякога реката приижда и прелива коритото си. И това не зависи от нея. Същото се отнася и до човека. И човек се натъква на неща, които не зависят от него. Той не може нито да ги измени, нито да спре техните прояви. Следователно правете само това, което зависи от вас. Не се грижете за неща, които не зависят от вас. Тях Бог ще направи. Искате ли да имате хубава кола, кажете на някой майстор колар да ви направи такава. Как ще я направи, това не е ваша работа. Вие не можете да учите художника как да рисува. Не учете земеделеца как да сее житото. Той знае, че житните зрънца не се нуждаят от много пръст. Сложите ли им повече или по-малко пръст, отколкото трябва, вие ще ги изложите на големи мъчнотии.

Съвременните хора искат да се освободят от мъчнотиите си. Не е въпрос да се освободят от мъчнотиите, но да не ги увеличават или намаляват. Ако ги увеличават, те ще пъшкат под тежестта им и не могат да се развиват; ако ги намаляват, те съвсем ще оголеят. Мъчнотиите са необходими за човека дотолкова, доколкото той може да работи с тях. За всеки човек е определено колко мъчнотии може да носи. На човека е определено с какви възможности ще разполага и при какви условия ще живее. Човек има условия за работа, но ако е глупав, не може да ги използва. Като поумнее, той търси условия, но вижда, че ги е изгубил. Тогава той съжалява за изгубените условия. По-добре е човек да поумнее, преди да е изгубил благоприятните условия. Добрите условия не са нищо друго, освен

царския произход на душата. Не уповавайте на своя царски произход, за да не изгубите условията си преждевременно. Уповавайте на своя ум, на своето сърце и на своята воля, за да използвате условията, които ви са дадени. Приемете Любовта и работете с нея, за да развивате вложените във вас дарби и способности.

В приемането и в прилагането на Любовта пазете следното правило: Любовта към Единния е Любов към всички. Който люби Единния, а не люби всички, той е на крив път. Всички трябва да обичат Единния, а Той – всички, т.е. множеството. Когато обичате Бога, помнете, че това е Любовта на всички същества. Като обичате хората, това е Любовта на Бога към тях. Който обича само Единния, той може да обича всички. Щом обича всички, той може да обича и Единния. Това са възможности за всеки човек. Когато изявява Любовта си към всички, Бог учи хората как трябва да обичат. Ако мислят, че със своята любов могат да стигнат високо някъде, те се самозаблуждават. Както бащата и майката обичат всичките си синове и дъщери, така и Бог обича всички хора. Любовта на синовете и на дъщерите към родителите ни дава представа за любовта на мнозинството към Бога. Любовта на родителите към децата ни дава представа за любовта на Единния към всички. Който проявява любовта си правилно, той обича човека заради онова вечно начало в него, а не заради неговите знания, способности, добродетели и т.н. Любовта е проява на онова начало, което хората не познават. Без Любовта Бог остава незнаен.

Любовта приближава хората, не по физическо разстояние, а по връзка между душите. В духовно отношение, които се обичат, те са близо един до друг. Ако не се обичат, те са далеч. Като се мразят, хората живеят в тъмнина. Следователно, искате ли да живеете в светлина, обичайте се. Мнозина се страхуват да не изгубят любовта си, да не я открадне някой. Любовта нито се губи, нито се придобива. Невъзможно е Любовта да се изгуби. Обаче човек се отваря и затваря за Любовта. Това, което наричате загубване на Любовта, ние го наричаме затваряне на човешкото сърце за Любовта. Отворете широко умовете и сърцата си за Любовта, за да се познаете, да разберете истинската свобода. Любовта е най-тежкото и най-леkото нещо в света. Ако искаш да обсебиш Любовта, да я държиш само за себе си, тя става по-тежка и от земята, и от слънчевата система. Ако си доволен от най-малките прояви на Любовта и си готов да я споделиш с всички хора, тя става толкова лека, че можеш да я носиш всякога със себе си, без да усещаш, че носиш нещо.

Е тъй, искате ли нещо от Бога, помолете се веднъж и повече не настоявайте. Той знае нуждите ви и е готов всякога да ви помага.

Беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 19 август 1940 г., 9 ч. сутрин.

1940_08_21 Трите Божествени подтици
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОДТИЦИ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, синьо. Времето тихо и прохладно.)

„Добрата молитва“
„Мислѝ, право мислѝ“
„В начало бе Словото“

Някой път в човешкия живот има много проявления, които спадат към общата норма. Някой е един тих човек, кротък като божа кравица, но като се разгневи този човек, този тихия човек, ще го видиш такъв, какъвто не е. Докато е тих човек, всички функции в него са под контрола на неговата воля, а пък като се разгневи, друго нещо го контролира. Кой от вас не се е разгневил, кой от вас не е кряскал? Мислите ли, че вий учите нещо като плачете? Като се гневите като дете, какво учите майките си? Някой път се смее човек няколко дена. Значи и смехът не е под контрол на неговата воля, а пък някой път човек стане много сериозен. Кое положение е естествено: да се смее ли или да бъде тих?

Има някои хора, у които се събуждат чувства на вярата и те вярват във всичко. Някой мисли, че нищо не може да се направи, а пък някой вярва, че всичко може да се направи. Хубаво, той мисли, че може да носи на гърба си цялата Земя. Като се кажат тези думи, разбирам съвсем друго. Той да тури 100 килограма на гърба си, за да види дали може да ги носи. Един глобус всеки може да носи на гърба си. Малката земя всеки може да я носи. Ама една Земя, която е голяма колкото Земята, но е толкоз суха, че едвам тежи 100 грама – кое дете няма да я носи? Тя седи във въздуха сама, като някое балонче.

Та казвам: Вий всички мислите, че сте в едно естествено положение. Малко хора ще намерите, които се намират в естествено положение. Ти казваш: „Аз мога да мисля.“ Малко хора има, които могат да мислят. Ако биете някого, нали ще плаче? Казват: „Въздържайте се.“ Колко души има, които, като ги турите на земята и почнете да ги биете, няма да плачат, няма да чувстват? Ако излезе душата му от тялото му, тогава тялото му може да биете колкото искате. Обаче, щом душата е в тялото, този човек чувствува.

Та казвам: Първото нещо, което хората в сегашните си състояния трябва да знаят, то е да мислят. Не само да мисли човек, но той трябва и правилно да чувствува и правилно да постъпва. Тогава трябва да знаем коя е

правилната мисъл, кои са правилните чувства и кои са правилните постъпки. Имате едно малко дете. Едвам майка му го е нахранила, и вие вземете да го храните. Вий мислите, че майка му не го е хранила и ако дойдат 10 души един след друг да хранят това дете, това хранене на място ли е? Всички вие, които сте били майки, колко пъти сте хранили децата на ден? Някой път идете и наблюдавайте лястовичките или другите птички, когато имат малки, да видите по колко пъти денем ги хранят баща им и майка им. Вечерно време, когато си легнат всички, майките не ги хранят. А пък майката при хората вечерно пак ги хранят. Не че иска, но за да не плаче детето, тури му в устата нещо. Но това не е естествено положение.

После, съм забелязал следното. Хора, като се съберат на едно място, почват да се надприказват. Това го има между всичките: и между учените хора, и между простите. Простият минава за прост, но някой път му дойде на ум нещо и стане много учен. Простият, като чуе малко, той мисли, че знае. Той чул нещо от хората и мисли, че го знае. Чул от хората, че има онзи свят и мисли, че има онзи свят. Той не е ходил на онзи свят. Той видял на кино как разпъват Христа и казва: „Видях как Го разпънаха.“ Той Го видял на филм. Че, това е едно заблуждение, че е видял Христа. Човек с такива работи не трябва да се занимава. Ако всички хора трябва да ги разпъват като Христа, какво трябва да стане? Всякога, когато хората искат да се очистят от земята, като те считат, че ти им си ненужен и им препятстваш, тогава почни да правиш това, което те не искат. Това не е в техния интерес и те ще те разпънат. А пък ако искаш да живееш между тях, трябва да бъдеш много богат и трябва да имаш какво да раздаваш. Когато един извор пресъхне, хората съжаляват, а пък когато протече, те се радват. Евреите разпънаха Христа и другите народи Го повикаха при тях. Като разпънаха евреите Христа, какво стана с тях? Евреите и до днес ги разпъват.

Вий ще кажете: „Защо стават така работите?“ Питам: В сегашната война, когато убиват някого, убиват на общо основание, когото и да е. Едно време убиваха само тия, които воюваха – войниците на фронта, а пък сега убиват и другите: и жени, и деца – и войници, и невойници. Като дойде някоя бомба, хвърлена някъде, тя засяга всичко. Питам: Какъв ред ще турите сега в света? Кой ще каже на тези народи да не се бият? Всички се бият. Два народа, които се бият, си опитват търпението кой ще бъде по-силен да издържи и кой има по-силно оръжие.

Кой сега ще ви забрани да мислите и да чувствувате, както искате? Сега, например, всички искате да бъдете свободни. Представете си, че всички почнете да говорите. Кой ще ви слуша? Ако всинца говорите, ще ви стане неприятно. Ако пък всички мълчите половин час, пак ще ви стане

неприятно. Сега, кое е по-хубаво: да говорят ли хората или да мълчат?

Вие говорите постоянно. (Учителят прави няколко вдишки, след това казва Колко пъти човек говори в минута? (Загатва за вдишките.) Най-малко в минутата всеки един от вас по десетина пъти ще си каже думата. Че, това е говорене. (Вдишването и издишването.) И човешката мисъл седи всякога будна. Вий слушали ли сте човешката мисъл като говори? Без да се мърда човек, говори. Има един друг говор. Вий слушате сега само този, обикновения говор. Когато някой каже, че е силен, светските хора са умни и казват: „Я се съблечи, пехливанино, намажи се и излез сега." Един завали едного, вторий, третий, но дойде някой, повали го на земята и стане пръв.

Та, положението ще заприлича на следното. В един дом купили яйца за Великден. Детето искало да разбере кое яйце е по-кораво. Баща му бил купил цяла кошница с яйца за Великден. Детето отива и счупва яйцата едно след друго. И остават само две яйца. Той ги ударва едно в друго и счупил на едното яйце острия връх, а с последното яйце ударил първото и му ударил задницата. На едното се счупил гърбът, а на другото – главата. Защо това дете счупило яйцата? За да намери борец. Майката го питала: „Намери ли го?" То казало: „Не съм го намерил, но като снесат кокошките, пак ще ги изпитам." Сега, кой от вас не е чупил яйца?

Първото нещо е: трябва да се научите да имате самоуважение и уважение един към друг. Всеки човек трябва да се самоуважава, да знае правата си. Той няма право да говори всякога. Всеки има право да говори. В съвременните светски хора, в някои събрания, всеки има право да говори 5 минути, а пък някой си позволява 10 минути. Двеста души по 5 минути правят 1000 минути. Те колко часа правят? Повече от 16 часа. Питам: Ако 10 часа трябва да говорят 200 души, колко души от вас бихте изтърпели това говорене? И после, който говори, няма да каже нищо ново. Някой излиза и казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Излиза един и казва: „Аз съм пътя, истината и животът." Друг излиза и казва същите думи. Каква нужда имаш сега 200 души да повтарят това? Че, кой не е пътят, истината и животът за себе си? Кой досега е станал път, истина и живот за другите?

Или пък ще стане някой и ще почне да свири. Има някои, които казват, че духът ги е накарал. Тези духове са много глупави: не знаят да свирят. Нека да свири така, щото всеки да слуша, а не да скърца. Ако някой каже някоя философия, не искам да слушам глупости. Например някой казва: „Трябва да живеем добре, трябва да живеем добре." Безпредметно е това. Кой не е живял досега добре? Кой е добрият живот? Добрият живот е този, който държи тялото, храносмилателната система, гърдите, главата в изправно

положение. Щом стомахът му не е здрав, щом дробовете му не са здрави, щом главата му не е здрава, това не е добър живот. Кой е умен в света? Казват: „Да бъде умен човек." Човек е умен, когато неговата мисъл има цена и е като скъпоценен камък. Навсякъде тази мисъл има цена.

Каква е целта на учениците, които се събират в едно училище? Не да показват своето знание, а да се учат, за да придобият нещо. Най-първо трябва да се научите да контролираш своите мисли и да избираш най-хубавите мисли, защото ако не избираш най-хубавите мисли, ти ще направиш само пакост на себе си. Тогава ще заприличаш на хора, които събират камъни, греди и като не ги турят в някой градеж, те ще станат препятствие в двора му.

Да допуснем сега, че вий искате да имате овци, говеда и прочее. Ако имате 200 овце или говеда, мислите ли, че вашият двор ще бъде чист? Вий служили ли сте на 200 говеда? Сутринта като станете, онзи, който не е служил, нека да се поопита да служи, за да види какво нещо е служенето на говедата. Говедарските работи са хубави отвън. Няма какво да се внасят говедарски работи. Та, мислите ли, че ако има един прост говедар и един учен говедар, мислите ли, че ученият говедар ще научи говедата на нещо хубаво? И прост да е, и учен да е, говедата ще останат все същите. Разликата ще бъде само в това: ученият ще има само едно говедо, а пък простият ще има 100 говеда. Ако има едно говедо един човек, той е учен; а ако има 100 говеда, той е прост. А пък сега, който има 100 говеда, минава за умен, а пък който има само едно говедо, минава за много прост. Онзи, който има 100 говеда, ще има по-големи приходи, а пък едното говедо дава по-малко приходи. Като имаш 100 крави, колко мляко ще издоиш? Някой, който говори много, минава за много учен, а пък, който говори малко, минава за прост.

Аз съм наблюдавал религиозни хора. Идва някой човек. Отива религиозният при него и му казва: „Ти трябва да се кръстиш." Този човек отива при други религиозни и те му казват: „Ти като православен, си кръстен, но това кръщение не важи. Ти, като възрастен сега, трябва да се кръстиш." И ще се намери един Иоан Кръстител и ще го кръсти. Идва трети религиозен при него и му казва: „И второто ти кръщение не важи." Като стане съботянин, пак ще го кръщават. Та кой, като се е родил, не го е кръщавала майка му? По два пътя на ден го е кръщавала. Някои майки кръщават детето сутрин и вечер. То е обикновено кръщение. Кръщението е само в онзи, разумния живот. Като дойде човек да живее по Бога.

Бог, Който ни е създал, изисква от нас да мислим добре, а пък мисленето е в изпълнението Волята Божия. Най-първо човек трябва да бъде в съгласие

със себе си. Аз разбирам добрите хора така. Те трябва да бъдат красиви, те трябва да бъдат стройни. Не трябва да бъдат прегърбени, не трябва да имат никакви болести, никакъв ревматизъм, никакъв ишиас, никакво главоболие, умът му трябва да бъде на място, всички думи, които казва, трябва да бъдат силни. Някой от вас казва, че е остарял. А младите минават за глупави. Младите още не са се проявили, а пък старите са се вече проявили. Старият трябва да направи път за младия. Така е Божественото. То ще отвори път, за да мине младият. А пък младият ще отвори и той един нов път за стария.

Единият път е път на любовта, а пък другият път е път на мъдростта. Старият отваря път на младостта, но младият ще мине с майка си пътя на любовта. Ти не можеш да минеш по пътя на любовта, ако майка ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако баща ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако умът ти не е с тебе. И не можеш да минеш по пътя на любовта, ако сърцето ти не е на място. Под думата „сърце“ се разбира следното. То е едно отражение на ония чувства, които има вътре. Има едно духовно сърце в човека, дето се концентрират всички добри чувства в човека. Всички добри чувства, които има човек, минават през това сърце. Те внасят новия живот.

Та казвам: Всички сега трябва да работят. Казвам ви: Трябва да се кооперирате, координирате, защото силата на един човек стои в това. Когато много хора почнат да си помагат и да мислят един за друг, в това седи смисълът. Всички хора се плашат да не ги забравят хората. Защото като ги забравят хората, човек трябва да умре. Та, всички ни е страх от смъртта. Но през този процес на смъртта трябва да се мине. Смъртта е последното нещо, дето се опитва силата на човешкия дух – страхлив ли е човек или не. Няма някой от вас, който да не го е страх от мисълта как ще се мре. Един от най-добрите свещеници казваше: „Не зная как ще умра. Аз съм поп, но ме е страх. Проповядвам на хората за любов към Бога, да не ги е страх от смъртта, но самия мене ме е страх.“ Той си представлява смъртта такава, каквато не е. Смъртта е един свят на безпорядък. Това е като един водовъртеж – като влезеш в него, не знаеш къде ще излезеш. А пък животът е един свят на порядък – като влезеш, знаеш къде ще отидеш. В смъртта няма да намериш градини, къщи, но там ще намериш най-страшните работи. Това е, което плаши хората. Като умреш, няма да намериш един свят светъл, с дървета и други неща, но един свят непроницаем, с тъмнина, и няма да знаеш къде си. И около тебе няма да има никой. Да оставим тези работи, да не отвличаме ума си.

Ние имаме едно предприятие сега, на нас ни трябва един благодетел сега, който и да е, сиромах или богат, който да внесе 100 000 лева от любов за

нас. Когото Господ е изпратил, нека да донесе парите. Може да говори каквото иска, но да внесе 100 000 лева. Но не насила. Със сила могат да се извадят парите. Колко души сега от вас могат да внесат 100 000 лева? Но вие ще кажете: „Ще убедим хората."

Аз ще ви приведа един пример от Рила. Бях забравил да си взема термоса. Тръгваме, всичко сме взели, но сме оставили термоса тук. Да се връщаме назад не може и казвам: „Ще отидем без термос." Една сестра ми отслужи с един много шарен термос. Тя искаше да ми отслужи. Аз нямам термос. Аз ѝ казах: „Нека да седи термосът при тебе. Той на теб е толкова потребен, колкото и на мене." Тя казва: „Не, за мене си имам." Гледам, че няма да има отдолу дюшек, нямаше и кревати. Хайде, една сестра изпраща черга, която тя изтъкала. Тя като се тури на три ката, можеше да стане на дюшек. Аз ѝ казах: „Тази черга Ви трябва тук на планината, тя Ви трябва толкоз, колкото и на мене." Тя каза: „Ако не вземеш чергата, тя няма да се благослови." Като седнах аз, чергата ще се благослови. Казах: „Ако е за благословение, хубаво." Турих я чергата, за да се благослови, но други сестри ми казват: „Онази сестра подарява чергата и тя става Ваша." Като се благослови чергата, ще стане моя. Тя чакаше да се благослови чергата, а пък другите сестри казаха да стане моя. Казах: „Аз благодаря за чергата." И термоса искат да накарат да стане мой, както и чергата. Не става така. Връщам термоса, връщам и чергата.

Насъбрахме се в хижата при второто езеро. Тая година им дадоха да видят какво нещо е търпение. Отиваме на хижата. Времето е лошо. Събираме се вътре 33 души. Бяха един до други, като риби. Трябва да се спи вътре. Постлахме отдолу с клекове. И аз съм вътре. Запалваме огън. Димът изпълва хижата. Всички плачат, и аз с тях. Но едно нещо научих: щом се оправя времето, димът излиза навън, щом се разваля времето, димът остава вътре. Та, намерих следното: увеличава ли се димът, времето се разваля, изчезва ли димът, времето се поправя. Та, когато не плача, времето се оправя. Когато плача, времето се разваля. Та, седят някои в хижата, обръщат се на едната и на другата страна. Някои са седнали до огъня и цяла нощ, при малко задремване, пада главата надолу. В хижата насъбрани бяха като сардели. Някой път краката им се допират. Няма място отгде да минеш. Някой път трябва да стана 3–4 пъти да разглеждам небето и като минавам, гледам да не стъпча някого. А пък сме забравили и лампа да вземем. Тъмно е в хижата. И като минавам през тях, не искам да стъпя на главите им, нито на краката им, но съм внимателен.

Сега аз привеждам. Седя аз спокойно и наблюдавам дима и казвам: Този дим показва какво е състоянието на хората. Когато живеем по-добре, има по-малко дим. А пък когато не живеем добре, има повече дим. А пък

причината на дима е следната. Самата хижа не е направена добре. Тя няма комин, няма огнище както трябва. Има само една дупка и като се запали огънят, димът не излиза. Той казва: „От мене зависи. Ако искам, ще изляза. А ако не искам, няма да изляза." Тогаз аз излизам. После гледам, че няма дим вътре. И като вляза, и той влиза заедно с мене. Онези, които бяха тук, ще кажат: „Те там горе на Рила имат Божието благословение." Ний гледахме там дима. Казвам: Тук с този дим може да се лекуват хората. Който има слаби гърди, ще се лекува с този дим. Който иска да оздравее, който е малко нервен, всеки ден да го турят при кадежа. Една година като стоиш при кадежа, ще бъдеш малко по-добре. През нощта някои спят, а някои седят. Някои седели цяла нощ и са поддържали огъня. Някои казват: „Цяла нощ седях и кладох огъня." И ако другите се ползуват от това кладене, това е добро.

Та, несгодите на живота ний ги създаваме. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш ученик. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш слуга, ако разбираш. А пък според порядките, които има в света, ти трябва да бъдеш господар. За да влезете в Невидимия свят трябва да се кара точно по обратния процес. Човек, който е достигнал на Земята до най-голямото положение, станал е генерал по заслуги, като влезе в другия свят, ти ако си генерал, най-първо ще те уволнят. Ще ти снемат този чин. Ако си полковник, пак ще те уволнят. Ако си подполковник, майор, капитан, поручик, подпоручик, фелдфебел, взводен, ефрейтор, ще те уволнят. И като останеш най-после като прост войник, това е най-големият чин, който могат да ти дадат в онзи свят. В оня свят, като си прост войник, ти си вече генерал, понеже ти не се нуждаеш от никого. Докато си генерал на Земята, всички хора ти служат. В този свят, на генералите, всички на тях служат, а пък войниците на онзи свят, понеже са генерали, не на всички служат. Ако ти си в този свят, право е да ти служат. А пък ако си от онзи свят, право е ти да служиш. Докато вий не станете войници, сами да служите на себе си, вие не можете да влезете в онзи свят. Под „онзи свят" аз разбирам онзи разумния свят, който не влиза в противоречие с никого и в който всички изпълняват Волята Божия. То е вътре в нас. Аз трябва да бъда богат, а не да се нуждая от подаяние оттук-оттам.

И защо съдиха един от еврейските царе – Давида? Престъплението му седеше в това, че той, който имаше с хиляди овци и говеда и като му дойде някой на гости, той не взе от своето стадо, но имаше един беден човек и взе овцата му и направи угощение.

Та, всеки да се ползува от това, което Бог му е дал. Не говорете: „Ний сме бедни хора." Всички вий сте много богати, но още не сте разглеждали

вашите богатства, не сте разглеждали какво можете да направите. Всички имате едно чувство, всички искате да имате одобрението на хората. Не само това, но искате да имате одобрението на Бога. Ако искаме да имаме одобрението на Бога, трябва да вършим нещо. Как ще има ученикът одобрението на учителя си? Когато той учи всичко това, което учителят преподава и се учи добре. В какво седи доброто учение на ученика? Всяко едно учение, всеки предмет, който човек учи, всякога трябва да допринесе нещо в неговия мозък. Много пъти хората иждивяват своята енергия безпредметно. Аз казвам: Според мене една енергия, на която подбудителната причина не е любовта, не може да ползува. Аз разбирам един вътрешен Божествен подтик у човека. Когато съзнаваш този подтик в себе си, тогаз мисълта, която имаш, е права и енергията, която имаш, да я употребиш правилно. Аз казвам, че енергията, която имаш, правилно се употребява, ако подтикът е светлината, която имаш вътре в тебе – Божествената Мъдрост.

Три подтици има в човека: Любовта е подтик, Мъдростта е подтик и Истината е един вътрешен подтик. Всяко нещо, което не се подтиква от Любовта, Мъдростта и Истината, не е право. Има и други производни: всяко нещо, което не се подтиква от живота, не е право. Животът произтича от Любовта. Всяко нещо, което не се подтиква от светлината и топлината, не е право. Всяко нещо, което не се подтиква от известна сила, не е право. Ти трябва да имаш сила, за да направиш нещо. Ако не можеш да вдигнеш един товар от 100 кг и да го туриш на гърба си, не си силен човек. Ако трябва да дойде друг и да го тури на гърба ти, това показва, че не си силен. Ти, като войник, сам трябва да го туриш на гърба си. И тогава си силен.

Трябва да мислиш право и да слушаш право, и да бъдеш свободен във всички твои действия, да не ограничаваш себе си – в това седи Истината.

Някой път вие се мъчите. Кажете нещо и после сте недоволни. Направите нещо и после сте недоволни. Ако един човек яде и е недоволен, значи не е ял както трябва. Ако е ял както трябва или ако е спал както трябва, той трябва да бъде доволен.

Някои питат: „В онзи свят ще се познаваме ли?“ Че, каква нужда има да се познаваме такива, каквито сме сега? Какво подразбирате под думите „да се познава човек“? Писанието казва: „Това е живот вечен, да познаеш Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Който Той е изпратил.“ Като познаеш Бога, ще можеш да имаш достъп до всички Негови блага, които произтичат от Него. Да познаеш Бога значи да познаеш всички Негови прояви. Ако един ученик поиска да познае професора си, той

трябва да се домогне до онова благо, което професорът има. Ако професорът е музикант, ученикът трябва да се научи да свири. Ако само теория само иска да учи, то е безпредметно.

Теорията лесно се създава. Теорията не е създала науката, а фактите са я създали. Теорията и хипотезите после са дошли, най-първо имаме грубата реалност в света. Каква теория ще създадеш, преди да си вкусил захарта или горчивото вещество? Като ги вкусиш, ще схванеш какво нещо е сладко и горчиво. Всеки мисли, че е лесна работа да се схване що е сладко и горчиво. И досега учените хора не могат да обяснят на какво се дължи, че някои предмети ти произвеждат приятно действие, а пък други – неприятно. Как ще обясниш какво нещо е сладко или горчиво? Мъчно може да се обясни. Но това, което не можеш да обясниш, ти го знаеш от опит. Не само това, но сладките неща имат едно ухание, а пък горчивите неща имат друго ухание. Горчивите неща разяждат. Те са киселини. А пък сладките работи са като масла, които мажат. Дето има кир, ще туриш горчивото, за да се изчисти. Горчивите работи изчистват петната. Който има петна, да употребява горчивите работи, а пък който има чиста дреха, да употребява сладки работи.

Сега вий всички приличате на едного, който очаква заболелият му чичо да умре, за да му остави наследство. Вий чакате да бъдете щастливи някога. Че, това е крива идея. И чакате, като умре баща ви, да ви остави 200–300 000 лева. Казвате, че той ви ограничавал.

Ученикът, като е седял 8 години в гимназията, трябва да я напусне. Той не си казва думата в гимназията. Когато му каже учителят да излезе на черната дъска, той ще излезе. И като каже на учителя нещо, последният ще му пише бележка.

Сега, никого от вас не сме изваждали на дъската, но хората отвън ще ви изваждат на дъската. Когато бяхме на Рила, братята и сестрите ме гледат и аз чета в очите им, че ми казват: „Вий тази хижа трябва да я направите по-хубава, а сега ни тури върху тези камъни. Да имаше юргани“ и прочее. Аз им казах: „Ще бъде, ще бъде. Хубава хижа ще има, печки ще има.“ Те питаха: „Кога?“ Аз казах: „Ще бъде, ще бъде. Когато дойде Царството Божие на Земята.“ За мене и хубавата, и лошата хижа е едно и също. Каквато и да е хижата, нищо не ми е. Аз в тази хижа седях много по-добре, отколкото в хубавата. То е във вътрешното разположение на човека. Всяко нещо ме подбужда.

Приятелите очакваха, че времето ще бъде хубаво. А пък като отидохме, разрази се една буря, една гръмотевица, заваля дъжд. Някои и в хижата се

наквасиха. Дъждът влиза вътре. Търсят ни вътре. Дъждът казва: „Колко сте хубави, като вас хора не съм виждал.“ А пък приятелите казват: „Дано да престане.“ И приятелите питат: „Ще се вдигне ли мъглата?“ Казах им: „Ако мъглата не се вдигне, ний ще се вдигнем.“ И най-после така направихме. Като се вдигнахме, те отидоха нагоре, а пък ний – надолу и се уреди въпросът. Питат ме сега: „Защо е тази мъгла?“ Казвам: „От любов.“ Мъглата дойде да ни види, дефилира около нас, обикаляше около нас и отиде горе да каже: „Долу видяхме тези възлюблени.“ А пък ний слязохме надолу, за да кажем, че мъглата беше много хубава и че димът беше много хубав, и че хижата, и камъните, и клековете бяха много хубави, че всичко беше много хубаво.

Ако има много дим, времето ще се развали. Ако има малко дим, времето ще се оправи. Хубаво е дим да има вкъщи, за да оздравее човек, за да бъде човек здрав. Когато човек е болен, хубаво е димът да е вкъщи. А пък, когато човек е здрав, димът да бъде вън. Та, сега, на вас казвам: Да бъдете доволни от това, което имате.

Братята и сестрите на езерата, въпреки тези условия, само се смееха, всички им беше приятно. Питаха се: „Как е апартамента ти, как е леглото ти?“ Шегуваха се и с къпането. И след това всички утихват и почват да хъркат. Не всички – някой накриво легнал и хърка, а някой стане и казва: „Защо Учителят не направи да не хъркат?“ Гледам, че не му е приятно. Казвам му: „Аз оставям вечерно време да се проявят.“ Даже никому не направих бележка. Сега разправям, че имало хъркане. Щом се събудят, никой не хърка. Щом захърка – отишъл е в онзи свят, слугата му останал и пречиства къщата.

На Земята човек има една трудна задача: той трябва да се справи с всичките несгоди на миналите свои съществувания. В една хижа зависи от нас да се справим с несгодите. Зависи как ще накладем огъня. С всички работи трябва да се справим на Земята – с несгодите. И ще се справим разумно, понеже има един свят, от който трябва да черпим поука.

Когато един велик дух от Невидимия свят дойде, нему му е приятно, той изучава този свят. Той не гледа така, както хората гледат. При всички противоречия им е приятно. Приятно му е да види някои противоречия. Има разлика между неговото разбиране и обикновеното.

Някой път в яденето няма сол. Каква разлика има в това, че яденето е без сол или със сол? То е въпрос до вкуса. Някои хора обичат повече сол, а някои хора обичат по-малко сол. Солта в някои случаи е потребна като закон за равновесие. Ако ти не можеш да владееш мисълта си, трябва да

имаш повече сол. А някой път, ако имаш много сол в мисълта си, ти не можеш да се проявиш както трябва, не си свободен.

Та, не харчете Божията енергия напразно. Има закон: За всяка дума, която изговаряш, харчиш известна енергия и ще те питат тази енергия за какво я похарчи. И вие, като ме слушате, харчите известна Божествена енергия. И аз като говоря, и аз харча Божествена енергия. Ако моето говорене и вашето слушане са за да изпълним Волята Божия, тогава е добре. Моето говорене и вашето слушане ще се предадат по въздуха на другите, няма да останат тук и другите ще се завземат и ще ги обработят вашите мисли. Както жетварите поженват една нива, върху вашите мисли има и други да работят. Но ако нашият материал е добър, и тяхната работа ще бъде добра, и те добре ще работят. Но ако нашият материал не е добър и тяхната работа няма да бъде добра.

„Отче наш“
Да благодарим на Бога за благата, които днес ни дава.

6 ч 20 мин
XIX година (1939–1940)
46-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 август 1940 г.,
София – Изгрев*.

* Лекцията от 14.VIII.1940 г., сряда, със заглавие „Божествена радост“, е отпечатана в томчето „Божествен и човешки свят“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1940_08_23 Най-добрият учител
лекция пред специалния клас

НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Пишете върху темата „Причини за усилване и отслабване на човешката памет“.

Ако ви попитам у болните или у здравите паметта е по-силна, какво ще кажете? Тогава, ако ви е дадена една тема, какво е предназначението на човешките ръце, как бихте я развили? Ако ви дадат същевременно темата „Какво е предназначението на човешката глава“, как ще я развиете? Или ако ви дадат темата „Предназначението на корените“, какво ще пишете? Ако изложите корените на едно дърво на въздуха, не ги поставите в една гъста материя, какво ще стане? Растението изсъхва. Всеки човек сега носи по една глава. Защо я носи? Главата означава посоката на движение, посоката, в която човешкият живот се движи. Някой път вие се спирате, обърквате се в живота и казвате: „Какво ще правим?“ Щом човек обърка посоката на своето движение, всякога настава едно стълкновение.

Тъй щото вие допуснете сега, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с пеене. Какво ще пеете? Или допуснете, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с ръцете си. Представете си, че вие сте заставени да си изкарате прехраната си като художник, да рисувате. Срещате тогава един, който е певец, другият е художник, как ще се разберете? Единият се занимава с въздуха, изучава въздуха, другият се занимава с твърдата почва, носи си човекът мотика. Той приказва за твърдата почва, вие приказвате за въздуха, за рядката материя. Единият ще разказва как расте житото, царевицата, пиперките, краставиците – той знае, може да говори за тия работи. Певецът за какво ще говори? Той ще ви говори за ноти, за „сол“, за „ре“, за „ми“, ще ги съчетава. Единият има стока, ще донесе. Певецът каква стока ще донесе? И той ще донесе някаква стока, книга написана с ноти. Онзи, който работи с ръцете си, като погледне на книгата, ще се чуди на черните точици; той има нещо реално, той има краставици, може да опече една пиперка, може да опитате краставиците. Но с какво ще опитате изкуството на певеца? Може да

опиташ резултата, който той има – краставиците, но той може ли да опита твоите ноти? В какво се отличава разликата? Този, който работи с ръцете си, може да ти каже разликата между една краставица и една пиперка, казва: „Опитай тая краставица, опитай тази пиперка, слива, череша. Каквото обичаш, може да опиташ.“ Питам: кое е по-реално в дадения случай, това, с което се занимава човекът с ръцете си, или това, с което се занимава човекът с устата си.

Например вие казвате някому: „Обичам ви.“ Вие виждали ли сте думата обич? Като кажеш думата, може ли да я видиш, или чуеш един звук? Че някой те обича, по какво ще познаеш? Какво нещо е обичта? На какво обосновавате обичта? Детето обосновава обичта на майка си, понеже тя го е кърмила. Ако не му е давала да яде, тя не може да прояви обичта. Някои казват, че обичта винаги има материални обекти във физическия свят. Когато се занимаваме с действителния живот, кажете ми какво трябва да правите с ръцете си? Ако не можете с ръцете си да работите, ще може ли да пеете? По-високо изкуство е пеенето. Например може да се каже, че един градинар, който обработва краставици, ако им пее, краставиците стават по-хубави, отколкото онези, на които не пее. Като им се пее, стават по-дълги. И на черешите като им се пее, стават по-сочни. Туй е само твърдение. Може да се направят опити. Ония деца, на които майките им са пели, са израснали по-добре, отколкото онези, на които не им са пели.

Та и вашите мисли, ако не им пеете, не може да израснат. Някой път се обезсърчавате и казвате: „Аз нищо не съм постигнал.“ Че какво ще постигнеш? Кой досега е постигнал нещо? Тъй както разбирате постижението на живота, има ли някой човек да е постигнал нещо? След като живеете петдесет, сто, сто и двайсет години на земята, какво ще постигнете? Като живеете сто и двайсет години, ще дойдат, ще ви изпъдят из къщата и ще си заминете, няма да ви дадат една бодка от земята. Ще си заминете, но вие не знаете и как сте дошли. Ще си заминете, без да занесете нещо със себе си. Ще носите само вашите мисли, вашите желания.

По някой път двама души, от които единият работи само с ръцете, другият с устата, могат само да си разменят нещо. Единият казва: „Я ми попей малко, аз ще ти дам една краставица, попей ми, ще ти дам малко череши.“ Могат да се разменят с пеенето, имаме вече обмяна на енергиите. Значи може да впрегнете водата на работа, може да я впрегнете на работа като пара. Хубаво, представете си, че вие трябва да си изкарате прехраната само с пеене. Как ще започнете? Отде ще започнете?

Ние тук имаме един певец, попее. Ноти са това. (Една сестра кашля.) Харесвате ли това пеене? Кашлицата, тя е пеене. Всеки, който кашля,

започва вече да пее, само че тоновете не ги взема правилно. Една крива мисъл е едно такова кашляне. Когато човек не знае да мисли, така кашля. Когато човек някой път не може да чувства, такава кашлица иде.

Та казвам, всеки един от вас има специална задача, която трябва да разреши. Съвременните хора са се спрели и не разрешават своите задачи. Те мязат на деца, които са тръгнали по работа и са се спрели по витрините. Погледнеш, не дошли навреме, закъснели. Тук гледат, там гледат, целия ден се занимават се с чужди работи. Целия ден човек се занимава с работи, които не му са потребни. Едно дете може да иде при реката и целия ден да гледа как тече водата, да хвърля камъчета и на училище да не ходи. Като го попитат вечерта дали е ходило на училище, ще каже бяла лъжа – че е ходило. Но природата е толкоз учена, че ако направиш една погрешка, не може да я излъжеш, не може да се отървеш. Например, ако си минал някъде и само една череша да си изял, че не кажеш истината, тя ще те тури на везните и като те претегли, тя знае, че си взел черешата. Тази череша има тежест и като те претегли, знае, че си изял черешата. После ти кажеш някой път някоя дума и усещате едно неразположение, стане ти мъчно. Кажеш една дума, почувстваш че си спечелил нещо, разположен си. Разположението всякога предполага печалба, при неразположението загуба имаш.

Допуснете, че ако носите една стомна от десет килограма в ръката си, понеже сте юнак, силен човек сте, носите стомната. Представете си, че тази стомна с тежестта си ви причинява някакво неудобство, едно неразположение. По някаква случка тази стомна е пробита и започва да олеква, да олеква – остане само едно кило. Вас ви е приятно, че е олекнала. Като вървите дълго време, ожаднеете, дигнете стомната, няма нито капка вода. Стане ви неприятно. Какво сравнение може да дадете? В живота вие по някой път носите една малка тежест, вие, като загубите това благо, тъжите за него. Често може да кажете: „Защо ми е голо здраве?“ Имаш хубав ум, казваш: „Защо ми е такъв ум, като нямам условия?“ Здрав си, казваш: „Защо ми е това здраве?“

В правилния живот в природата има една правилна обмяна, всякъде в природата има една правилна обмяна. Например, способен е този ученик, който има една правилна обмяна с учителите си в гимназията. Тези, които не разбират закона, мислят, че ученикът вън от правилната обмяна с учителите си, той може да стане учен. Учението зависи от правилната обмяна с природата. Ако имаме правилна обмяна с природата, учени можем да станем. Ако нямаме правилна обмяна с природата, учени не можем да станем.

Запример ти гледаш природата, но не виждаш нещо разумно, ти учен човек не можеш да станеш. Ако започнеш да чувстваш, че има нещо разумно в природата, ти можеш да станеш разумен човек. Ако хората, с които дружиш, не съзнаваш, че те са добри, че те са умни, тогава и те няма да съзнават, че ти си умен. Каквото отношение човек има към другите хора, и хората ще имат същото отношение към него. Каквото отношение човек има към природата, такова отношение има и тя към него. Щом мислиш, че природата е глупава, и тя мисли за тебе, че си глупав.

Допуснете, че сега в живота вас не ви върви. Какво разбирате под думите не ми върви? Каквото мислиш, не става. Сутрин, като станеш, задай си въпроса:„ Какво искам да стана?“ Какво искаш да станеш? Като станеш, искаш времето да е хубаво. Сутрин, като станете, ако е до времето, какво време искате? Ако е зимно време, бедните искат да стане времето топло, да не е студено. Ако е лятно време, има четирийсет градуса топлина, какво ще искате? Ще искате малко разхлаждане да стане. Зимно време температурата е по-ниска, че се отнема по-голяма част от топлината на тялото. Всеки не иска да му се отнема от топлината. Ние сме недоволни от студа, понеже отнема повече, отколкото трябва. Лятно време при четирийсет–петдесет градуса природата ни дава топлина. Когато ни вземе топлината, ние сме недоволни и когато ни дава повече топлина, пак сме недоволни. Кога е по-хубаво, природата да отнема ли от тебе, или да ти дава повече? Кое по-хубаво, да имате един господар, който да ви товари повече или да ви товари по-малко?

Допуснете, че вие сте едно малко дете, намерили сте един учител, носите череши със себе си, не може да ги ядете. Той ви пита: „Защо носиш тия череши?“ Вие казвате: „За ядене.“ Той казва: „Дайте ми една череша“, и я изяде. Започне да иска все по една череша и ги изяде всичките череши. Казва: „Много хубави са черешите.“ Питам: какво ще бъде разположението на детето? Учителят изял всичките череши и казва, че са много хубави, че ги намира отлични. Ако, като дойде до половината на черешите, детето каже: „Стига“? Защото то трябва да занесе черешите вкъщи. Кое е по-хубаво, детето да даде всичките череши на учителя да ги изяде или само половината да даде и другата половина да занесе вкъщи? Учителят има ли право да яде всичките череши? Ако ще му тури висока бележка, шест, трябва да изяде всичките череши. Ако е намислил да му тури три, ще изяде половината от черешите.

Толкоз години вие по някой път сте недоволни. Задавали ли сте си въпроса защо сте недоволни? Да си дадете един отчет. Когато сте били ученик, учителят ще ви изпита, но вие сте недоволни от учителите: ти сам си туряш шест, той турил пет. Питам: коя от двете бележки е по-права, пет

или шест? Според мене тази система да се турят бележки е изкуствена. Бележките трябва да започват от единица, даже с нула трябва да започват най-хубавите бележки. Щом отначало на един ученик турят нула, показват му условията, какво може да стане от него. Като му турят нула, вече се диференцира, един диаметър излиза. Щом вече имаш един диаметър, ти вече имаш една ос, която може да туриш на две колела. Единицата е закон за правото, за мерилото на нещата. Две е закон за примирение на противоречията. Три е закон за равновесието. Четири е закон за стабилността в живота. Пет и шест, това са правилните придобивки, да бъде човек щастлив. Или можем да кажем, че шест е закон за вярването – ти си готов да вярваш, че никой не може да те бутне; отдето минеш, да бъдеш толкоз силен, че никой да не те закачи.

Ако един ученик е получил единица върху един предмет, друг е получил шест, ако дойдат на опит в живота, кой ще спечели? Единият носи кривак, другият носи токмак. Винаги тоягата е по-дълга, отколкото токмака. Ако дойдат до бой, онзи с тоягата някой път излиза по-смел, отколкото онзи с токмака, защото отдалече го засяга. Вие си представите, че онзи, който има единица, нищо не знае. Той толкоз е знаел, той толкоз идеи имал в главата си, че не можел да ги извади изведнъж от главата си. Учителят се е заблудил. Онзи с шестте малко работа имал, имал вода само в едно шише, а учителят мисли, че той е много даровит. Ония хора, които много идеи имат, не може да се изкажат, той не може да разбере отде да започне и докато намери с коя идея да започне, учителят казва: „Седни си." Учителят, той е икономист. Ако започне да мисли ученикът пет–десет минути как да започне, учителят казва: „Седни си на мястото." Като излезе, изведнъж на въпроса да започне.

Казвам, сега защо човек е недоволен? Например някои от вас се страхувате да си попросите хляб. Ако сте при известни условия, гладували сте четири–пет деня, пътник сте, гладът ще ви застави да просите. Казвате, не си струва да проси човек. Питам, като минете през едно село, как ще си попросите хляб? Представете си, че никога не сте просили хляб, как ще си попросите? В модерния свят много лесно се проси. Отиваш при хлебаря, изваждаш пет лева. Но може да минете при един хлебар, който е изпродал хляба. Някой път хлебарят, като те погледне, харесаш му се, казва: „Нямам хляб, но за мене оставих малко хляб, може да ти дам половин хляб." Като му дадеш парите, не ги взема, казва: „То не е за продан." Допуснете, че вие вземате половин хляб, гледате го, гледате го и казвате: „Какво ще направя с половин самун?" Вие сте свикнали да гледате цял самун, половин самун не ви хваща окото. Аз уподобявам половин самун – човек много пъти е недоволен от онова, което се дава. Един учител пише три на ученика, то е половината самун. Шестте считам цял самун. Счита се, че е способен,

свързва го с шест, значи минава за голям герой в живота.

Та казвам, ако вас ви е страх от живота, как мислите, от способните ученици ли сте? Често ученици в клас треперят от учителя си, страх ги е да не ги скъсат. Всякога и в природата законът е такъв, че ученикът се поставя на особено положение. В природата теория не съществува, природата, след като ти придаде, тя ще ти даде едно предметно учение, ще ти даде една задача. Да допуснем, че те направи сиромах или те направи богат. Вие казвате: „Дотегна ни сиромашията.“ Но сиромашията е един свободен кон без самар, без никакъв юлар, ходи си свободно из гората. Богатият е един кон добре оседлан, с добър самар и добра юзда, носи и товар на гърба си. Вие казвате, че този кон е богат. Че е богат, богат е, но дали на коня му е приятно това богатство, то е въпрос. На онзи кон в гората му е добре – като намери за ядене, добре е, но по някой път, като няма храна, казва: „Да имам нещо на гърба си.“ Той подразбира: да имам нещо да ям. Хората под думата богатство разбират, че всякога имат за ядене и пиене. Казват: той е богат човек – те разбират ядене и пиене. Като кажат, че е сиромах, разбират, че няма за ядене и пиене.

Хубаво, всичко онова, което трябва да го ядеш, трябва ли да го носиш? Как е в природата? Ние носим ли въздуха? С каква торба носим въздуха? Дето ходиш, не носиш въздуха със себе си. После, светлината носим ли я? Казвате: ние само я възприемаме. По някой път вие само говорите за закона за щастието, искате туй щастие да го носите. Щастието в света съществува, както въздухът, както светлината, както добрият живот. Всичко в света съществува, само да знаете как да го възприемете. Какво се изисква от възприемането на светлината? Просто ще отвориш очите си, светлината влиза; затваряш очите си, светлината не може да влезе. Или искате някой предмет да проучите. Как проучавате един предмет? Ако един художник проучава една местност как да я рисува, какво проучава? Трябва просто да настани очите правилно да възприема впечатленията, образите от местността и да ги нанесе на своите картини. От правилното гледане на местността ще нарисува своите картини. Колкото по-правилно гледа, колкото по-правилно ги нанася, толкоз картината е по-приятна. Двама рисуват една местност. Онзи, който види местността по-добре, ще я нарисува по-добре; онзи, който не види местността добре, няма да я нарисува добре.

Ако вие рисувате правилно онова, което съществува в природата, вие печелите, защото целия живот, каквото и да говорят хората, след като завърши един живот от сто и двайсет години, ти влизаш в един свят, дето всичко, каквото си видял на земята – ще направиш изложение, като художник ще изложиш картините си. Твоето бъдеще зависи от онова,

което си изложил. След сто и двайсет години трябва да направи една изложба. Вие сега искате да идете в оня свят. Какво ще правите там? Вие искате да идете в онзи свят, като зрители да посетите някакъв музей и да се върнете на земята. Вие си давате голяма тежест, минавате за много учени хора. Защо отивате в някой музей? Някой художник отива в някой музей да разгледа картините. В природата никога не се позволява на човека, който не работи, да ходи и да гледа нещо. Ако работиш, тя е готова, отворени са музеите. Ако не работиш, тя те лишава.

Та във вас по някой път се заражда желание само да видите това нещо. Ако искаш да чуеш пеенето, трябва да станеш певец, но с чуване тази песен не става. Във вас се явява желание да сте учени хора, недоволни сте, че не сте учени. В какво седи учеността на човека? Какво означава думата учение? Учение значи възприемане. Но в природата в учението трябва да има една обмяна. Ако нямаш една правилна обмяна с природата, то не е учение. Учение разбира правилна обмяна с природата. Под думата работа разбираме възприемане, както професорът преподава своята лекция, ученикът слуша, възприема, учи се. Под работа разбираме: ученикът трябва да говори, учителят мълчи. Работа е предаване по обратния път онова, което ученикът е възприел, е обработил.

Та казвам, всяко нещо, което природата ви е дала, вие трябва да го обработите. Правили ли сте опит? Например аз поставям на дъската две точки, например АВ. Какво е разстоянието между тия две точки? Колко сантиметра е? Кажете, да видим, кой от вас ще определи точно. Нека десет души да определят как мислят. (Казват: 25, 22, 21, 20, 19, 23, 18, 30, 24 сантиметра. Учителят премери и линията излезе 23 сантиметра.) Значи на десет души един е улучил. Отношението е едно към десет. Като погледне човек, веднага може да определи. Тази линия е линия на предприятие, едно предприятие, в което ще има малко раздори. Една работа, в която има малко мъчнотии, то е 23.

Допуснете, че две представя господарят, три е един глупав слуга, не свършва работата както трябва. Господарят, вечер като му преглежда сметките, все ще намери нещо да му се кара. Слугата мисли, че господарят е лош, господарят мисли, че слугата е глупав. Като няма по-добър от него, той го търпи от немай-къде, но и двамата не се разбират. Тогава, за да се разбират, какво трябва? Трябва да се продължи линията с един сантиметър. Представете си, че тази линия е един предмет, който се продава. Продавачът иска двайсет и четири лева, пък другият дава двайсет и три, пазарят се. Питам: двайсет и три ли трябва да дадеш, или двайсет и четири? Ако това ти е необходимо за тебе, дай единия лев, ще спечелиш. Ако не дадеш един лев, ще загубиш. Ако не ти е потребно, и двайсет и три

не му давай. Щом ти е потребно, не се спирай за единицата, дай му двайсет и четири лева. Дай парите, пък си замини.

Та казвам, всички вие искате знанието да го придобиете много лесно. Там е вашата погрешка. Знанието иска да платиш скъпо. Колкото искаш, за знанието ще платиш. Например вие сте ученици, но никога не сте оценявали вашия учител, да знаете колко е добър. Вие считате вашия учител добър, защото обходата му е добра. Има добри учители, които никога няма да скъсат един ученик. Добрите учители, като влязат в класа, и най-ленивите ученици ги карат да станат способни, събуждат в тях ума. Добрият учител не къса никога. Онези учители, които не са способни, половината ще ги скъсат, казват: този неспособен, онзи неспособен. Той е способният учител, учениците са неспособни.

Казвам, вие по-добър учител от природата не може да намерите. Тя никога не иска да къса никого. Тя ще ти даде хиляди условия, тя казва: „Тази работа ще се свърши." „Ама бих ли могъл да свърша? Не разбирам този път." Тя казва: „Този е най-лесният път."

Казвам, по-добър учител вие от природата никога няма да намерите. Затова слушайте я.

> „Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Тридесет и девета лекция на Младежкия окултен клас
23 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: Лекцията от 16 август 1940 година е държана на Седемте рилски езера. Публикувана е в съборното томче „Божествен и човешки свят" (стр. 174–179) под заглавие „Господаруване и слугуване", затова не фигурира в настоящата годишнина, някой я е отстранил. В оригиналния каталог на Елена Андреева е регистрирана под номер 3012.

1940_08_25 Неоцененото богатство
утринно слово

НЕОЦЕНЕНОТО БОГАТСТВО

В живота на съвременните хора съществува едно голямо богатство, за което те не подозират. Ако го знаеха, те щяха да бъдат кандидати за него. Всички хора са слушали да се говори за това богатство, но под много прозаично име, вследствие на което не са гледали на него като на нещо ценно. – Кое е това богатство? – Недоволството. Където и да отидете, навсякъде ще срещнете недоволни хора. – Защо са недоволни? – Защото търсят нещо, което никъде не съществува. Мнозина мислят, че са дошли на земята да благуват и ако не намерят това, което очакват, стават недоволни. Много естествено, че човек не може да намери всичко, каквото желае. За пример, някой може да иска мляко от птичка. Ще намери ли? Не може да намери. Днес никъде не можете да намерите птиче мляко, а дали някога ще намерите, това е въпрос. Обаче сега има вече масло от чесън, с което лекуват различни болести. Едно време чесново масло не съществуваше. Едно време чесънът минаваше за нещо просто, малцина го употребяваха, а днес и най-образованите хора го ядат. Лекарите препоръчват чесъна за лекуване на много болести.

Казвам, че недоволството е едно от големите богатства. – Защо? – Защото всички хора стават недоволни, след като минат през големи изпитания и мъчнотии. Детето расте, става ученик, слуша лекциите на своите учители и професори за създаването на света. То се занимава с различни изчисления, решава задачи по математика и геометрия. Докато е в теориите на науката и на живота, човек е доволен; той мисли, че се намира в рая. Щом влезе в опитната страна на нещата, той вижда, че теорията не се съгласува с практиката и започва да става недоволен. Младата мома и младият момък си теоретизират как ще живеят, как ще си помагат. Докато се оженят, те си пишат любовни писма, доволни са от живота. Щом се оженят, теорията им пропада и те стават недоволни. – Защо? – Всеки търси своето право.

Всички хора се оплакват от неправдата на живота. Преди всичко човек трябва да бъде справедлив към себе си, т.е. към своите мисли, чувства и постъпки. Често човек мисли, чувства и постъпва не така, както трябва, и изпада във вътрешна борба. Докато момата и момъкът не са женени, те мислят, че са от Бога създадени, че по-добри и благородни същества от тях няма, но като се оженят, виждат, че се излъгали, че са изгорели. Те търсят начин да се освободят един от друг. В края на краищата и двамата отстъпват. Те намират, че заради доброто, заради съдържанието, което Бог е вложил в тях, могат да се търпят. И домакинята, като готви, постъпва по

същия начин. Като пържи нещо в тигана, тя случайно се изгаря и решава да го захвърли настрана. Обаче, като види съдържанието в тигана, тя си казва: „Заради доброто и хубавото, ще търпя болката и ще си продължа работата“.

Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, мнозина питат защо даден човек постъпва по един, а не по друг начин. Каквито обяснения и да се дават, пак ще останете недоволни. То е все едно да питате защо реката тече, защо вятърът вее, защо земята се върти и т.н. Много научни теории обясняват движението на земята около оста ѝ и около слънцето, но и те не са задоволителни. Това са повече предположения. Ние живеем в света на големи противоречия. Всички обикновени хора, даже и великите, са дошли на земята да изпият горчивата чаша на страданията и след това да си заминат. И в рая даже първите човеци опитаха горчивината на живота. Там имаше две дървета: дърво на живота и дърво за познаване на доброто и на злото. – Защо Бог постави дървото на доброто и на злото в рая? – Като предметно учение. Той каза на първите хора: „Ще изучавате това дърво, без да ядете от него“. Вие можете да изучавате свойствата на отровите само външно, без да ги употребявате вътрешно. За пример, вие можете да употребявате сярната киселина външно само, за чистене на металически предмети, за получаване на различни съединения. Приемете ли я вътрешно, тя ще ви изгори. Пазете се от отровите, били те физически или психически. Лошите и отрицателни думи са психически отрови, които причиняват големи пакости. Не е лесно човек да се справи с една психическа отрова. Защо трябва да казвате на човека, че е нечист, че е груб, че няма любов и т.н.?

Кой човек днес има такава любов, каквато трябва? Кой човек се е пожертвал от Любов за другите хора? Като насилят някого, той се жертва, но тази жертва не е доброволно дадена. Така се жертват и кокошката, и овцата, и рибата. Много жертвоприношения има в света, но те стават чрез насилие, а не доброволно. Човек страда, но не доброволно. Възлюбената страда от своя възлюбен, но не доброволно. Тя пъшка, мъчи се, търси начин да се освободи от него. За предпочитане е възлюбената да напусне къщата на своя възлюбен, отколкото цял живот да се карат и да се гледат накриво. Друг е въпросът, ако тя може доброволно и с Любов да остане при него, да делят скърбите и мъчнотиите в живота. Тя седи при него и си мисли, че ще го възпита, ще го облагороди. Лъже се тя. Невъзможно е да възпиташ един човек, ако той сам не желае да се възпита. Ако момата успее да възпита възлюбения си, ще получи голямо възнаграждение. В небето е определена голяма премия за този момък или за тази мома, които успеят един друг да се възпитат. Това е задача, дадена на човека. Досега никой не е решил задачата.

Иоан Веслей, виден английски реформатор и проповедник, почувствал, че е сам в света, както Адам се почувствал в рая, и си казал: „Господи, добра работа си ми дал, но ако ми дадеш една другарка, с която да се разговарям, ще проповядвам още по-добре“. Молбата му се чула и след време той се оженил. На третия ден след женитбата си той казал на един от добрите си приятели: „Не струва човек да се жени“. Скоро след женитбата му дошъл един от неговите ученици да го пита, добре ли ще направи, ако се ожени. „Намерих – казал ученикът – една добра мома между сестрите, много набожна и предана християнка. Вярвам, че с нея ще живея добре“. Иоан Веслей му отговорил: „Момата е добра, с Христос може да живее добре, но не и с тебе“. Сегашният свят е пълен с грешки. Човек трябва да бъде буден, да не повтаря грешките на света. Навсякъде виждате картини, в които има много грешки. Защо трябва да мислите, че са идеални? Което е хубаво, трябва да признаете, че е хубаво, но грешката си е грешка, няма защо да затваряте очите си пред нея. Казано е в Писанието, че Бог твори нов свят – ново небе и нова земя. Сегашният свят трябва да мине през огън, да се пречисти и претопи. Вгледайте се в отношенията на хората, да видите колко са изопачили живота си.

Двама братя, съседи, говорят за любов, за братски отношения, за християнство, а вдигнали помежду си голяма ограда, или бодлива тел, да не объркат границите си. Две сестри живеят заедно, но една за друга говорят лошо. Едната е богата, другата – бедна, но не си помагат. Достатъчно е да се вслушате вечер в човека, когато остане сам, да чуете оплаквания, мърморене, недоволство. Като слушам с радиото си тия неща, казвам, че това са актьори, на които добре плащат. Някой е написал голяма житейска драма и хората играят роли на действащите лица. Защо се оплаквате от ролите си? Никой не ви е заставил насила да играете една или друга роля. Всеки актьор е добре платен. Колкото е по-даровит, по-добре му се плаща. Виждате, че някой цигулар свири. Вие отивате да го слушате. Казвате, че е велик цигулар. Велик е, наистина, за една вечер получава 50–60 хиляди лева. – Защо е виден този цигулар? – Защото получава много пари. Предназначението на музиканта не се състои в събиране на пари. Според мене виден цигулар или музикант е този, който като свири в някой град, където хората се карат, може да внесе поне за една седмица братски и приятелски отношения между тях. Не може ли да направи това, той не е още истински музикант.

Съвременните хора очакват да получат нещо от света, но нищо няма да получат. Какво получава старият вол от господаря си, но когато години наред е орал нивата? Като остарее волът, господарят му ще каже: „Няма смисъл да храня този стар вол, ще го заколя, месото му ще продам, а от

кожата му ще си направя цървули. Добре е да имам спомен от вола, който е работил заедно с мене на нивата“. Господарят има много спомени от вола, но какъв спомен има волът от господаря си? Той помни добре остена, който се е забивал на гърба му. Той си казва: „Това било християнски свят!“ Наистина, това е християнски свят, който само се бие. Отворете Библията и четете какво пише за еврейския народ, който минаваше за избран от Бога. Те постоянно воюваха с езичниците. Правоверни и езичници се биеха и всеки се обръщаше към своя Бог с молба, да победи неприятеля си. И днес християнски народи се бият, опустошават цели градове и села, избиват мирното население, избиват се едни други. След всичко това всеки очаква резултат. Всеки иска да знае кой ще излезе победител в тази война.

Два вълка се борят за една овца. Тя стои настрана и гледа кой от двамата ще победи. Минава един човек покрай овцата, вижда я, че стои и наблюдава кой ще излезе победител и казва: „Слушай, плюй на краката си и бягай. Няма какво да чакаш, да видиш края на войната. Когато войната се свърши, нищо няма да остане от тебе. Докато кожата ти е здрава още, бягай“. Така може да се каже днес на всички хора, до които огънят още не е дошъл. Не чакайте да видите кой ще победи, но стойте далеч от огъня, да не ви засегне. Когато войната се свърши, вълците ще се огледат и ще кажат: „Напразно се бихме, овцата я няма“. Сегашните хора живеят в един свят на големи противоречия, в който злото царува, а доброто слугува. Докато злото царува, страданията и нещастията са неизбежни. Сега се създава нов свят, с нов ред и порядък, в който доброто ще царува, а злото ще слугува. Някои очакват този свят да дойде вече. Те го очакват преждевременно. Злото не иска да отстъпи царството си. То има още работа, има да взима от света. Докато не получи своето си, злото няма да отстъпи. Вижте какви дълбоки корени е пуснало злото в света. Днес мнозина мислят, че като наругаят някого, ще го оправят. Днес навсякъде виждате насилието да управлява, но светът не може да се оправи чрез насилие. Какво може да донесе насилието? Ще кажете, че чрез насилието човек учи, опитности придобива. Каква опитност ще придобие момата от своя възлюбен? Тя казва: „Изгорих се малко, но поне го познах“. Десет момци ще я обикалят и десетте ще я изгорят и тя мисли, че придобила някаква опитност. Десетте ще я изгорят по различен начин, а тя пак няма да ги разбере. Змията ще те ухапе по един начин, кучето – по друг, комарът – по трети начин, но ти все ще бъдеш хапан и нищо особено няма да научиш. Ако мислиш, че ще знаеш какво нещо е хапането, лъжеш се. Едно нещо трябва да знаете: злото царува в самия човек, а не вън от него. Външните условия са причина да се прояви злото навън, да излезе от човека, да види какво се крие в него. И най-кроткият човек може да бъде предизвикан да прояви злото в себе си и да ухапе. В стремежа си да се

самозапази, човек може да убие човека.

По какъв начин трябва да се оправи светът? Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. Прилагали ли сте Любовта, да видите как действа тя? Мнозина си служат със силни средства, но, вместо добро, те са причинявали зло. – Защо? – Количествата на силните средства са били големи. Те са ги използвали като лекарства, но са ги употребили в голямо количество. Не увеличавайте дозата на силните лекарства. Който си служи с Любовта, той трябва да знае каква доза да употреби от нея. И злото, и доброто трябва да се употребяват в умерено количество.

Една от причините за злото в света е, че хората са дошли по-близо един до друг, отколкото трябва. С това те изменят пътя на движението си. Когато дървото дойде до огъня, то непременно ще изгори. – Какво трябва да правим, за да избегнем злото? – Да се отдалечите от него. Казано е в Писанието: „Отдалечете се от злото“. Единственото нещо, което може да спаси света, стои в отдалечаване от злото. Човек трябва да застане на това място от злото, че да не изгаря, но да се ползва от него. Засега злото, като мощна сила, е потребно. Понеже злото господарства в света, вие трябва да се учите от него. Всички хора казват, че не обичат злото, а всъщност правят зло. Значи, макар и несъзнателно, те го обичат. Може ли човек да прави нещо, което не обича? Човек дава път и на злото, което е вън от него. Той възприема някоя лоша мисъл в ума си, или някое лошо чувство в сърцето си, храни ги известно време и след това ги изнася вън от себе си. Човек трябва да има будно съзнание, да не допуска злото в себе си, да не дава в услуга на злото нито устата, нито ума, нито сърцето си.

Като четете 64-та глава от Исай, виждате, че и той се е натъкнал на злото между хората, вследствие на което изпада в противоречие. Исай казва за Господа: „Ето, Ти си се разгневил, защото ние сгрешихме“. (– 5-ти стих.) Исай се ужасява от злото в човека, което е причина за грешки и престъпления. И тогава предава думите на Господа: „Дръжте злото вън от себе си, да не грешите“. Иска ли да не греши, човек трябва да държи злото и всички отрицателни прояви на естеството си вън от себе си. Това значи да се очисти от злото. Страшно е положението на човека, който е влязъл в областта на злото. И светията, който стои високо над обикновените хора, изпитва ударите на злото. И той минава през голяма вътрешна борба, докато се освободи от злото и противоречията в живота. Много работа се иска от човека, докато се справи с жестокостта на своето сърце. Виждате, че няколко малки деца стоят пред едно коритце, в което има сипани зрънца за птички. Те държат коритцето с една връв и чакат да дойде някоя птичка, да си клъвне от зрънцата. Външно децата са мили, кротки, но те замислят нещо жестоко за птичката. Щом дойде някоя птичка при коритцето, те

веднага дърпат връвта и тя остава под коритцето. После ѝ се радват. – Защо? – Защото ще я опекат. Мома или момък си пишат любовни писма: „Ти си моето щастие, без тебе не мога да живея“. – Докога не могат един без друг? – Докато дръпнат връвта. Който пръв е хванал птичката под коритцето, ще я опече и ще я опита. След това жената казва: „Жесток е моят мъж!“ – Какъвто е той, такава е и тя.

Коя е причината за жестокостта между хората? – Безлюбието. Когато Любовта царува между хората, те не се измъчват. Любовта учи хората на законите на смаляването и на разширяването. Като знае да се смалява, човек може да влезе и в най-тясна стая, без да ограничава другите. Представете си, че в малка стая трябва да живеят сто души. При обикновените условия на живота, докато хората имат големи форми, като сегашните, това е невъзможно. Обаче при закона на Любовта това е възможно. – Как? – Ще се смалят, ще станат малки, като пчели. Не могат ли сто пчели да влязат в една малка стая и да бъдат доволни? Изобщо, Любовта учи човека кога да се смалява и кога да се уголемява. Големите и много желания правят човека голям. И на широко да го сложиш, все му е тясно. Малките желания смаляват човека. Той е доволен и на тясно, и на широко.

Днес Бог изисква от всички хора да Му служат, да бъдат проводници на Неговата Любов. – Защо е нужно човек да служи на Бога? – Защото само по този начин той ще изучи законите на Любовта. Без Любов няма живот, няма щастие, няма здраве. Ако не приемат Любовта, хиляди години още хората ще се пържат в собственото си масло, както сега. Днес мъчно се прилага и възприема Любовта. – Защо? – Не са готови още хората за нея. Който обича, не знае как да обича; когото обичат, не знае как да оцени Любовта.

Какво виждате в любовта на съвременните хора? Някоя млада мома обича един момък. Той е доволен от любовта на момата, уважава я, радва ѝ се. Докато не се е оженил за нея, той се радва и на майка ѝ, и на баща ѝ, цени ги; щом се ожени, уважението към родителите на възлюбената му изчезва. Същото прави и момата. Докато не се е оженила за своя възлюбен, тя уважава и цени и майка му, и баща му. Щом се ожени, те остават на заден план. Тя не им обръща никакво внимание. При такива отношения злото царува в света, а доброто слугува.

Следователно, докато злото царува, вие трябва да му се подчинявате. Не се ли подчинявате на злото, ще се натъкнете на наказания и на закони. Законите в света показват, че злото царува. Който не се подчинява на неговите закони, смърт го очаква. Не изпълниш ли един от законите на

злото, ще те осъдят и ще кажат, че Бог е наредил така. – Това е въпрос още. Където Бог царува, там е раят. Където злото царува, пак е рай, но за силните, за големите. Там силните господарстват, а слабите – слугуват. В рая, където доброто царува, е обратно: слабите господарстват, силните слугуват. Страшно е положението на слабия, когато силният господарства. Какво трябва да прави слабия, за да се освободи от ръцете на силния? Той трябва да се обърне към Бога, да потърси помощта Му. Днес Бог идва в света да се всели между хората, да подкрепи слабите. Само по този начин слабият може да се освободи от силния. Значи Бог трябва да бъде тил на слабия, за да го избави от ръката на силния. Освен Бога няма друга сила, която може да освободи човека от властта на злото. Колкото и да се бият хората, колкото и да воюват, ако Бог не се всели в тях, никаква свобода не могат да имат. Вън от Бога царува насилието, а в Бога – свободата. където царува злото, въпросите не се разрешават правилно.

Разрешаването на въпросите се заключава във вселяването на Бога в човешката душа. Казано е в Писанието: „Аз ще се вселя в тях, те ще ми станат народ и аз ще им бъда Бог“. Слушате ли някой да плаче и да се оплаква от съдбата си, ще знаете, че той е слаб човек. Силният не се оплаква. – Защо? – Защото Бог се е вселил в него. Той е пожертвал живота си в служене на Великия. Всяка жена или всеки мъж, които жертват живота си в служене един на друг, не са силни хора. Мъж, жена, майка, деца, всички трябва да пожертват живота си в служене на Бога. Щом служат на Него, те ще служат и на ближния си. Докато живее само за себе си, или за своя ближен, човек служи на злото. Щом живее за всички, щом обича всички, той служи на доброто. Който иска да служи на доброто, той трябва да обича първо Бога, а после ближния си и себе си. В Единния са всички. Той включва в себе си не само хората, но и растенията, и животните. Дайте път на доброто в себе си, за да се всели Бог във вас и да обичате всички. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да разшири сърцето си, да придобие вътрешен мир и спокойствие?

Сегашните хора живеят в един свят, на който не са господари. Те имат един господар, който ги заставя да правят това, което не искат. Никой не прави зло доброволно. Човек е заставен да прави зло, насила го карат. Благодарение на това, всички хора пъшкат под тежестта на злото и очакват да дойде някой да ги спаси. – Кой ще дойде? – Бог. – Как ще ги спаси? – Като се всели в тях. Кога познавате, че Бог се е вселил в човека? Един от признаците за вселяването е, че човек става господар на своите мисли, чувства и постъпки. Видите ли, че някой плаче, ще знаете, че той е далеч още от вселяването. Светията не плаче. Не е лошо нещо да плаче човек. Плачът, както и дъждът в природата, имат благоприятно въздействие върху човека. Като плаче, човек се лекува. казано е в Писанието: „Ще дойде

Бог и ще изтрие всяка сълза от очите на човека“. Тогава няма да има причини за плач. Днес хората плачат, защото има причини за плач. Новият живот изисква чисти, здрави, силни хора. Там не се позволява никаква нечистота. В който дом влезете, трябва да носите чистота. И тия, които ви приемат, също трябва да бъдат чисти. Само така можете да очаквате вселяването.

Светът се нуждае от герои, от силни хора. – Кой човек е силен? – Силен е онзи, в когото Бог живее и който живее в Бога. Ако Бог не живее в човека и ако човек не живее в Бога, той не може да бъде силен. Този човек е роб на злото и прави това, което не иска. Той не е виновен за това, но трябва да признае в себе си, че е слаб. Щом съзнае слабостта си, той трябва да се моли на силния, да дойде при него, да го освободи. Ние не съдим слабите, но им посочваме път към освобождаване. Как ще съдите болния, че е нечист? Той е слаб и без да иска, цапа се. Трябва да дойде някой силен, да го очисти, измие и подкрепи. Обърнете се към Онзи, Който може да ви очисти и излекува.

Време е вече силният да приложи закона на Любовта. Силният трябва да приложи силата си, да разтопи злото в себе си и да го пусне да изтече навън. Омразата е злото в човека. Тя е твърдо вещество, което трябва да се разтопи. Как ще разтопите злото? Ще пуснеш повече топлина в сърцето си. Щом почувстваш вътрешно разположение в себе си, ти си разтопил вече омразата. Щом разтопиш злото, ти си на прав път. – „Не обичам този човек.“ – Много естествено. Той е зелена круша още. Един ден, когато узрее, ти ще го обичаш. Кой не обича зрялата круша?

Каква е задачата на злото в света? Злото приготвя условията за идване на доброто. Злото казва: „Днес аз съм господар на света. Аз искам да сложа ред и порядък, та като дойде доброто, нека използва този ред и порядък, както намира за добре“. В бъдеще доброто ще се ползва от реда и порядъка, който злото е поставило. Днес, при царуване на злото, благата не са еднакво разпределени между хората. В бъдеще, когато доброто царува, благата ще бъдат еднакво разпределени между хората и те ще имат добри отношения помежду си.

На едно място в Писанието Бог се обръща към народите с думите: „Докога ще ви търпя?“ Наистина, докато хората се подчиняват на злото, те не могат да бъдат нито търпими, нито любими на Бога. Щом се откажат от злото и започнат да се подчиняват на доброто, те стават любими на Бога. Какво разбираме под думите „любими на Бога“? Любимият на Бога се ползва от Неговата сила и власт. В този смисъл, човек и днес е любим на Бога, но външно, а не вътрешно. Днес той не се ползва от силата на Бога. – Защо? –

Той не е готов още за тази сила. Ако днес има силата на Бога, човек би я употребил само за зло. На сегашния човек е дадена малка сила, та като прави зло, да не бъде голямо. Ако има голяма сила, човек ще се почувства господар на света и ще прави, каквото иска, а с това ще увеличи злото, нещастията и страданията. Той не може да се справи с малката сила, която му е дадена, че ще се справи с голямата. По-добре, че има по-малка сила, да прави по-малки злини.

И тъй, докато злото царува, а доброто робува, радости не могат да съществуват. Когато доброто започне да царува, а злото да робува, тогава ще дойдат радостите в света. – Очаквайте времето, когато Бог ще се всели между хората и доброто започне да царува, за да дойде и радостта в света. Работете за идването на това време.

Доброто и злото не са нищо друго, освен топлина и студ. Топлината разтопява нещата, а студът ги смразява. Отворете сърцата си за топлината, да се разтопи твърдото и кораво вещество в тях и да изтече навън.

Беседа от Учителя, държана на 25 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_25 Двете царства
неделна беседа

ДВЕТЕ ЦАРСТВА

Мнозина се запитват от какво зависи благото на човека. Много отговори могат да се дадат на този въпрос, но всички не са абсолютно верни. Едни от условията, които обуславят благото на човека, са неговият ум, неговото сърце и неговата воля, но това са външни условия. Всъщност, нито умът създава благото на човека, нито сърцето, нито волята му. Нещастието на човека се състои именно в това, че той не разбира на какво се дължи неговото благо. Първоначално, когато Бог създал човека, последният бил щастлив. Впоследствие човек е изгубил щастието си. Много хора са загубили богатството си от чрезмерно ядене и пиене. Те са пропили и изяли всичко, каквото са имали. Някои хора са изгубили щастието си от разточителност.

Един американски милиардер се оженил за една американка, която се отличавала с голяма разточителност. След сватбата те предприели едно пътешествие до Париж. Тя тръгнала от магазин на магазин да прави покупки и в няколко дни само изразходвала грамадна сума. Като видял това, мъжът ѝ се уплашил. Той разбрал, че с тази разточителност тя ще го съсипе в няколко години. Заради това той решил да се разведе, но искал да я осигури. Направил ѝ един голям палат, който струвал 15 милиона долара. Освен това той ѝ дал в ръцете една сума от шест милиона долара и така се освободил от нея. Значи трябвало да плати 21 милиона долара, за да се освободи от една разточителна жена. Аз привеждам този пример само за изяснение на идеята. Доколко е верен, не се знае.

Днес повечето хора страдат от разточителност. По естество човек е толкова разточителен, че какво ли не иска: той иска да живее в палат, да бъде облечен в коприна, да има изобилно ядене и пиене. Той е разточителен и в своите мисли и чувства. Изобщо, човек се отличава с голяма разточителност. Като се стреми към разточителност, човек изпада в суеверие и започва да вярва в това, което не може да стане. Той вярва, че може да стане цар или царица, да бъде божество за хората. И това е възможно, но не при дадените условия.

Религиозните хора говорят за своя праотец Адам и за своята прамайка Ева, откъдето държат за своето високо произхождение. Къде е първият човек – Адам и първата жена – Ева? Ще кажете, че историята знае това. Вие говорили ли сте с Адам и Ева? Някои хора са много смели и казват, че са видели нещо особено, което не могат нито да опишат, нито да разкажат.

Какво са видели? Нищо не са видели. Те сами себе си лъжат, а мислят, че и другите могат да се лъжат. Не, светът не се оправя с лъжа. Защо трябва да представяте позлатения предмет за чисто злато? Като го употребявате известно време, златото ще се изтрие и отдолу ще лъсне медната повърхност. Ще кажете, че не сте знаели какъв е предметът. Като не знаете, защо го препоръчвате за чисто злато? Някой препоръчва учение, подобно на Христовото. Той казва, че каквото пише в Евангелието, това проповядвал. Какво нещо е Евангелието? Евангелието учи човека как може да се избави от греха и да придобие свобода.

Евангелието учи човека как може да придобие безсмъртието. Животът на съвременните хора е живот на смъртта и на страданията. Според сегашния порядък на живота всички хора са затворници. Всички се намират в карцер. Няма човек на земята, който да прави изключение от това правило. Вижте от какви страшни болести страдат хората. Слушате, че този имал тумор в стомаха, онзи – в мозъка и т.н. За да се справят с тия болести, лекарите трябва да отворят корема, черепа на човека, да режат тумора. В това отношение всички хора са бременни с нещо чуждо в себе си. За да се освободят от чуждите тела в своя организъм, хората трябва да мислят право. Няма по-хубаво нещо в живота от правата мисъл.

Сега, аз не разглеждам личния живот на човека. Аз не се интересувам от личния живот, защото е преходен. В този живот има престъпления, за които човек ще плаща. Някои мислят, че човек не е виновен за престъпленията, които върши. Кой е виновен тогава? Ако с един чук можете да убиете човека, кой е виновен за убийството: човекът или чукът? Ако с един нож можете да прободете някого, ножът ли е виновен или човекът? В това отношение хората са подобни на ножа и на точилото. Точилото остри ножовете, а ножът и брадвата секат дърветата. В края на краищата, точилото и ножът се изхабяват.

Съвременните хора трябва да разсъждават правилно. Ако не разсъждават, както трябва, те не могат да дойдат до никакво разрешаване на въпросите. Често слушате да се казва за някого, че е вярващ, а за друг – че е безверник. По какво се отличава безверникът от вярващия? Безверникът вярва само в неща, които може да види, да пипне, да чуе. Той е реалист. Кой каквото да му говори, той казва: „Докато не видя и не пипна, не вярвам“. Вярващият вярва в неща, които не вижда. Той не се нуждае от виждане и пипане, за да вярва в нещо. Ние казваме, че истинската вяра включва в себе си и физическия, и духовния, и Божествения свят. Ако вярата не включва и трите свята в себе си, не е истинска. Това е вяра, която се обуславя от една временна обстановка на нещата. Материалистите казват, че всичко в света е материя. Те признават само материалните работи, а нематериалните не ги

признават. Как може да признава човек това, което не вижда? Близките предмети са видими, а далечните – невидими. Витоша, която е пред вас, е видима. Обаче, ако я отдалечите на 500 или на хиляда километра от очите си, тя ще стане невидима. Значи, дали нещата са видими или невидими, дали съществуват или не съществуват, това зависи от разстоянието, на което се намират, и от силата на зрението. Както хората делят нещата на видими и на невидими, така се явява в умовете им идеята за съществуването или несъществуването на Бога. Мнозина искат да разберат какво нещо е Бог. Как ще схванете Бога? Той е безграничен. Той изпълва цялото Битие. Той включва в себе си всички светове, всички вселени. Как ще Го обхванете и опитате с малкия си ум? Как можете да видите това, което е невидимо? Някой казва, че Бог не е материално същество. Съгласен съм с това. Друг казва, че Бог, наистина, съществува. И с това съм съгласен. Докато ти съществуваш, и Бог съществува. Щом ти изчезнеш, и Бог престава да съществува.

Когато някой казва, че животът е само на земята, това означава човек, който е роб на условията. Този човек не може да бъде щастлив. Ако животът е само на земята, не очаквайте никакво щастие от него. Кого можете да следвате тогава? Има ли поне един щастлив човек на земята? Някои казват, че трябва да следваме Христос. Щастлив човек ли беше Христос? Който следва Христос, той ще мине през Неговия път. Какво очаква християните? Мнозина мислят, че като християни, очакват ги златни венци, корони. Венците и короните не са за този свят. Когато заведоха Христос при Пилат, последният Му каза: „Знаеш ли, че аз имам власт да те пусна, имам власт и да те разпна“. Христос призна този факт и отговори: „Ти не би имал власт над мене, ако не бе ти дадена отгоре“. Питам: Кой от вас няма да бъде разпнат? На кого от вас Пилат няма да каже, че има власт да го разпне, но има власт и да го пусне? И вас ви очаква същата съдба, каквато имаше Христос. Следователно приемете участта си доброволно, както Христос прие своята. Сега се явява друг въпрос: Вярно ли е, че Христос възкръсна? Ако кажете, че Христос възкръсна, без да сте минали и вие през възкресението, това е теория само. Вашата вяра във възкресението още не е такава, каквато трябва. Обаче, който е минал през възкресението, той вярва абсолютно във възкресението на Христос. Сегашните християни казват, че вярват във възкресението. Кой съвременен християнин е готов да напусне баща си и майка си, да се откаже от всичките си богатства, да вдигне кръста си и да води чист, скромен живот? Може да се намерят такива хора, но това са единици.

Мнозина говорят за реалния живот. Какво разбират те под думата „реален живот“? Според тях реалният живот подразбира да имаш на разположение къщи, ниви, лозя, да имаш месечен приход от няколко

хиляди лева, да бъдеш всякога здрав, разположен и т.н. Колко хора са собственици днес на къщи, на лозя и на ниви? Следователно малко хора познават този реален живот. Повечето хора са наематели, живеят в чужди къщи. Днес живеят в една къща, след известно време напускат старата къща и отиват в нова. – Защо? – Хазяинът им предложил да си излязат. Той намерил други наематели, които ще му плащат повече. Те му говорят за Христос, за Бога, но той не иска да знае. Той казва: „Оставете Христос, ние не сме готови още за Неговото учение. Христовото учение не е за нашия век".

Питам: Христовото учение за нашия век ли е? – Не е за нашия век. Докато хората се бият, Христовото учение за нашия век ли е? Докато религиозните хора се преследват едни-други, Христовото учение за нашия век ли е? Докато мъже и жени не могат да се спогодят, Христовото учение за нашия век ли е? Докато синове и дъщери не живеят добре с майка си и с баща си, Христовото учение за нашия век ли е? – Христовото учение не е още за нашия век.

Ние разглеждаме нещата от становището на сегашния живот. Когато занесете парче желязо при железаря, добро ли го очаква? Железарят взима желязото в ръка и го слага в огъня, да омекне. След това го изважда оттам и го слага на наковалнята. Тук чукът играе върху желязото. После пак го слага в огъня, пак го вади и го чука на наковалнята, докато най-после изработи нещо от него. Като обработва желязото, добро или зло му прави железарят? Той няма предвид желязото, но прилага изкуството си. Той казва: „Аз не прилагам никакви почести към желязото. То е било дълго време на почивка в земята, никаква работа не е вършило. Днес го взимам в ръката си и не го жаля. Изработвам го, за да бъде в услуга на човека".

Днес по целия свят търсят желязото. Всичките държави – Англия, Германия, Франция – търсят железни гвоздеи за своите аероплани, които изпращат по света, да поздравяват хората. Където минат аеропланите, наистина, поздравяват хората, но не им носят благословение. Хората пеят от тия поздрави, но в миньорна гама. От рева на желязото много прозорци се чупят. Като се разиграят прозорците на къщите, всички хора заплакват. – Кой е виновен за това? – Никой не е виновен. Нито хората са виновни, нито съвременният порядък е виновен. В света действат две сили, които трябва да се впрегнат разумно на работа. Тези сили са доброто и злото.

И тъй, две царства съществуват в света: царството на злото и царството на доброто. В царството на злото слабият трябва да слугува на силния. Това е закон, който никой не може да отмени. В царството на доброто силният трябва да слугува на слабия. Това е закон, който също не може да се

отмени. Доброто и злото са две сили, които се обичат. Те живеят братски помежду си, защото носят в себе си диаметрално противоположни сили, които взаимно се уравновесяват. Злото носи в себе си такава омраза, че каквото срещне на пътя си, иска да го смачка, да го унищожи. Злото иска да среща само слаби хора. Намери ли някой силен, то ще направи всичко, да го обезсили. Злото не иска да среща хора на два крака. Щом види някой човек на два крака, веднага ще го събори. То обича хора, които ходят на четири крака. В царството на злото не можете да намерите хора с вдигнати, т.е. с изправени глави. В царството на злото само най-силните хора ходят с изправени глави и на два крака. Слабите ходят с увиснали глави и на четири крака. – Защо е така? – Не е важно защо е така, но това е факт.

Мнозина са задавали въпроса, защо съществува злото в света, но досега никой не е могъл да отговори на този въпрос, нито е могъл да се справи със злото. Всеки човек в себе си е раздвоен: половината от материята на неговото тяло принадлежи на злото, а другата половина – на доброто. Тази е причината, поради която в човека има постоянна борба. Тази е причината, поради която човек понякога прави неща, които не харесва. Вземете детето, за пример. То е малко още, но когато майка му го накаже, веднага си отмъщава. То забива зъбите си в ръката ѝ и казва: „Нямаш право да ме биеш. Ако ме биеш, аз мога да забия зъбите си в ръката ти, да покажа, че имам оръжие, с което мога да се пазя“.

Всички хора познават злото в света, опитали са неговите закони. Злото казва на доброто: „Днес аз царувам. Каквото направя, ще го оставя на тебе. Когато ти дойдеш да царуваш, ще направиш, каквото намериш за добре. Обаче, докато аз царувам, ти няма да се месиш в работите ми“. Щом е така, хората трябва да се подчиняват на злото. И Христос казва: „Не противи се на злото!“ Как ще се противиш на силния? Как ще се противиш на земята, която те носи в пространството? Не само това, но ние не знаем накъде отиваме. Ние знаем само, че сме се качили на един параход и пътуваме. Къде ще ни заведе този параход, не знаем. Много пертурбации стават с този параход, но ние не можем да изменим хода на нещата. – Може ли християнският свят да измени хода на всички явления, които стават в съвременния свят? – Не може. – Може ли да избегне войната? – Не може. – Какво показва това? – Това показва, че при сегашните условия на живота войната е необходима. – Защо? – Герои се създават. Без война герои не могат да се създадат.

Войната е зло, наистина, но в царството на злото тя създава хубави работи. За пример, някой мъж набие жена си добре, но след това съзнава грешката си и омеква. За да му прости, той отива на пазар да ѝ купи нова рокля,

нови обувки, нова шапка и се връща в къщи весел. Той ѝ казва: „Ще ме извиниш, малко съм сприхав, не можах да се въздържа“. Тя взима подаръците и му прощава. Не се минава много време, той пак я набие. Щом съзнае грешката си, той пак отива на пазар да ѝ купи нещо и пак се извинява. Ако я бие 12 пъти през годината, тя ще има 12 нови рокли. – Не може ли без бой? – Може и без бой, но в царството на злото не може без бой. Когато съединявате две дъски в едно, вие взимате няколко гвоздеи и ги набивате в дъските. Дъските не обичат да забиват гвоздеи в тях, но няма на кого да се оплачат. Такъв е законът на спояването. Каквото и да прави, човек трябва да мине през царството на злото. Само след това той може да стане нов човек – човек на новото царство – царството на доброто.

Новият човек трябва да носи светлина в себе си. Той трябва да бъде господар на своя ум, на своето сърце, на своето тяло. Човекът на новото трябва да знае как да се отнася със себе си, със своите ближни и с Първата Причина. Ако човек не знае как да се отнася със себе си, най-малко може да изисква от другите хора да се отнасят добре с него. Ще кажете, че човек е същество, което мисли, което може да заповядва и да управлява. Преди да заповядва на другите, човек трябва да заповядва на себе си. Той трябва да бъде генерал на себе си. Какъв генерал е този, който няма войници след себе си? Ако с ума си не можеш да заповядваш на своите мисли, ти не си генерал; ако със сърцето си не можеш да заповядваш на своите чувства, ти не си генерал; ако с волята си не можеш да заповядваш на своите постъпки, ти не си генерал.

Съвременните хора мислят, че могат да заповядват в света. Преди всичко този свят е създаден от Бога, а не от тях. Те нямат право да заповядват в чуждо царство. Те трябва да се подчиняват на това, което Бог е създал. Злото ще ги научи да се подчиняват и да слугуват, както трябва. Който е дошъл на земята, той трябва да се научи да слугува – нищо повече. Никой не може да бъде господар, преди да е бил слуга. В бъдеще, когато на земята се въдвори порядъкът на доброто, които са слугували, ще господарстват; които са господарствали, ще слугуват. Следователно всеки, който е господар в царството на злото, ще бъде слуга в царството на доброто; и всеки, който е слуга в царството на злото, ще бъде господар в царството на доброто. Ако можеш да управляваш своите мисли, чувства и постъпки, ти можеш да бъдеш господар. Ако не можеш да контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ти можеш да бъдеш само слуга. Щом си слуга, другите хора ще ти заповядват. Някои мислят, че могат да ръководят човечеството. Днес злото повече ръководи хората. – Защо? – Защото днес само то господарства. На когото е дадена власт, той ще господарства. Ще кажете, че сте свободни, независими и т.н. – Не. Ти ще се подчиняваш на властта. – „Ама, аз имам право.“ – Ти можеш да имаш

право, но той има власт в ръцете си. Пилат каза на Христос: „Знаеш ли, че имам власт да те разпна?“ Христос му отговори: „Зная, че имаш власт, но тя ти е дадена отгоре. Ако не беше дадена отгоре, ти нямаше да имаш власт“. Затова, именно, на друго място Христос казва: „Не противи се на злото“. С други думи казано: Не противи се на властта, която злото носи в себе си.

Сега, ако искате да се противите на злото, аз мога да ви покажа кой е пътят за това. Пътят за справяне със злото, или за противене на злото, е Любовта. Който иска да се противи на злото, трябва да бъде въоръжен с най-доброто и мощно оръжие – с Любовта. Пред Любовта злото веднага отстъпва. Единствената сила, на която и доброто, и злото се подчиняват, е Любовта. Понеже Любовта идва вече в света, тя става господар и на злото, и на доброто. Господарят на злото и господарят на доброто ще сложат венци пред нозете на Любовта и ще кажат: „Управлявай, както знаеш“.

И тъй, докато дойде порядъкът на доброто, вие трябва да се подчинявате и на двамата господари – и на злото, и на доброто. Сега аз ви говоря за една реална наука и казвам: Само това е реално, с което можеш да си помогнеш в даден случай. Въздухът, който приемате всеки момент в дробовете си, е реален; светлината, която приемате чрез очите си, е също реална; водата, храната, без които не можете да живеете, също са реални. Всяко нещо, което причинява временно удоволствие на човека, не е реално.

Няколко ханъмки отишли при една богата българка, от старите чорбаджийки, нагости. Тя ги почерпила със старо вино, наречено „хардалия“. Те изпили по няколко чаши и се развеселили толкова много, че започнали да играят. Като се върнали у дома си, те казали на бея, че пили от старото вино – хардалия, вследствие на което се развеселили и си поиграли малко. Беят казал на чорбаджията: „Чорбаджи, ти веселиш хората с твоята „хардалия“. Казвам: Човек може да се развесели и по друг начин. Достатъчно е да получи известие, че му се падат 500 хиляди лева наследство, да видите какви игри, какво въртене ще има. И парите действат на човека упоително. Хардалията е сила, на чието действие малцина устояват. И злото е сила, на която човек трябва да се подчинява. То засяга еднакво всички хора. Огънят гори и всички растения, които са близо до него, ще изгорят. Желязото, което не гори, се разтопява от огъня. Злото е огън, който изгаря всичко, каквото срещне на пътя си. То е безпощадно към всички. Който не знае как да се справя със злото, или ще изгори, или ще се разтопи. Една от задачите на злото е да унищожи всичко. Злото ни най-малко не се нуждае от красотата, която ни заобикаля. Ако остане на него, то ще запали целия свят. Злото казва: „Всичко трябва да бъде равно. Всички трябва да ми се подчиняват, навсякъде трябва да

има равенство“. Дойде ли до любовта, и тук злото прилага своите закони. В първо време момата и момъкът си пишат любовни писма, че не могат един без друг. Щом злото влезе между тях, те изменят съдържанието на писмата си. Вместо да пишат „без тебе умирам“, те пишат: „От тебе умирам“.

Казвате: „Не може ли светът да се построи другояче?“ – Как може да се построи светът, това е друг въпрос. Ние говорим за построения вече свят. Кой е накарал момата да се жени за този мъж? Никой не я е заставил насила, но тя си е мислила, че като се ожени за него, ще му стане учителка. Жените минават за големи педагози. Момата казва: „Като се оженя за възлюбения си, аз ще го вкарам в правия път“. В това отношение те приличат на онзи професор-педагог, който се заел да работи с лудите, да им вкара ума на място. Донякъде той успял в задачата си, но главата му пукнали на 12 места. Професорът се чудил как получил толкова удари. Откъдето не очаквал, оттам бил изненадан.

Следователно не си поставяйте за задача да възпитавате един мъж или една жена. Единственото нещо, което не може да се възпитава, това е жената; единственото нещо, което не може да се възпитава, това е мъжът. Ето защо, дойдете ли до мъжа и до жената, не ги възпитавайте, оставете ги такива, каквито Господ ги е създал. Ако искате да ви е мирна главата, не ги възпитавайте. Нека мъжът се проявява такъв, какъвто си е; нека жената се проявява такава, каквато си е. Ако искате да възпитавате мъжа и жената по нов начин, да ги измените, те ще станат два пъти по-лоши, отколкото са сега.

Едно време хората колеха волове, крави, овце и кокошки за нуждите си, да се нахранят. Сегашните хора, които минават за културни, освен че не престанаха да колят добитъка, но след това консервират месото им. – Защо го консервират? – За да има какво да ядат в бъдеще. Едно време хлябът се ядеше пресен, а сега го пекат на сухари, да издържа няколко години. Каква полза ще имате от печен хляб?

Съвременните хора консервират не само зеленчуци и плодове, но те консервират даже и доброто. Те казват: „Трябва да живеем добре!“ – Как ще живеете добре? Това не е във ваша власт. Ти можеш да живееш добре днес, да бъдеш разумен човек, да възприемаш Божественото благо. Що се отнася до другия ден, това не е в твоя власт. Ако не сте силни, ако не сте слугували добре в царството на злото, и да влезете в доброто, пак не можете да възприемате Любовта. Тя ще остане неразбрана за вас. човек може да стане ученик и да разбере какво нещо е Любовта само след като е слугувал в царството на злото и в царството на доброто.

Вън от доброто и от злото Любовта остава неразбрана. Тя изважда навън грешките на доброто и на злото, примирява ги и след това открива пред човека нов свят. Докато Любовта не дойде в света да царува, доброто и злото се сменяват, както се сменяват денят и нощта. Щом влезете в Любовта, вие влизате във вечния Божествен ден. В Любовта няма нощ, няма тъмнина. Казано е в Писанието, че Любовта ще изтрие сълзите на хората. Човек може да се радва на добър живот, но временно. Няма да се минат пет–шест години и добрият живот ще се смени с лош: ще дойдат болести, сиромашия, неразбирателство и др. Днес всички хора търсят щастие там, където го няма: в парите, в силата, в знанието. Не е лошо човек да уповава на парите, но те носят големи нещастия. За пари могат да убият човека. Без пари можеш да страдаш вътрешно, с пари ще страдаш външно.

Сиромаха никой не го пипа. Казват, че вълкът бил жесток. Жесток е, наистина, но той се отнася много добре с болните овце. Като срещне някоя болна овца, той я бутне оттук-оттам, помирише я и казва: „Бъди спокойна, аз не съм лош. Съветвам те да пасеш повече тревица, да пиеш чиста водица, да оздравееш по-скоро. Като мина втори път край това място, ще опитам какво е състоянието ти“. Овцата мисли, че вълкът наистина я съжалява и каквото ѝ каже, е вярно. Аз пък съветвам овцата да си остане болна, та като дойде вълкът повторно, да не я пипа. Като наблюдавам отношенията на мъжете и на жените едни към други, намирам, че жената е поумняла вече. Като види, че мъжът ѝ е сърдит, тя приема вид на болна. Тя заема положението на болната овца, а той – на вълка. Той дойде при нея, поразговори се малко и казва: „Няма нищо, ще оздравееш“. Така състоянието му се сменя. Ще кажете, че това е лицемерие, че не е морално такова поведение. Прави сте, но питам: В какво се заключава вярата и морала на онзи, който казва, че е вярващ. Какво виждаме днес? Онези, които вярват в Бога, не дават на никого от своите пълни хамбари, но чакат да се повдигнат цените и тогава да продават житото си. Онези, които имат големи заплати, не ги споделят с бедните, но очакват да им повишат заплатите.

Сега се проповядва ново учение, че този свят не е създаден от Бога. – От кого е създаден тогава? – „От злото“, т.е. от съществата на злото. – Наистина, отрицателното в света е създадено от зли, но разумни същества. В Писанието е казано: „Пазете се да не ви разврати сатаната!“ Опасно е, сатаната да не разврати хората. Някой носи револвер, но нещо му нашепва: „Убий този човек!“ – Защо трябва да убиваш човека? После гласът ще му пошепне: „Извади ножа си, мушни онзи човек, вземи богатството му“. – Защо трябва да мушкате човека? – Да не си вдига

главата нагоре! То е все едно, когато мъжът бие жена си. Той се страхува да не се издигне тя над него, да го владее. Днес жените опитват на гърба си какво значи да управлява мъж. Когато казваме, че мъжът трябва да управлява, ние разбираме човешкия ум. Умът прави грешки, но той трябва да управлява човека. Ако сърцето управлява, грешките ще бъдат два пъти повече. Ако волята управлява, грешките ще бъдат три пъти повече.

Сегашните хора се нуждаят от училище, в което да се преподава Христовото учение, не само на теория, но и на практика. Според някои светът се нуждае от 12 души истински християни. Ако има такива 12 души, светът щеше да се оправи. Понеже светът не е още оправен, това показва, че тия 12 души ги няма. Христос имаше 12 ученика, 12 апостола, което показваше, че светът може да се оправи, ако има поне 12 души истински християни. Това са 12-те добродетели, върху които ще бъде построен светът.

Христос е 13-тия, т.е. центърът. Това е числото, от което хората се страхуват. Центърът е Божията Любов. Ако извадите Божията Любов от центъра, ще дойдете до най-опасното число, което съществува в света. Къде ще проявите своята любов? За да има на кого да господарства, майката трябва да роди най-малко две–три деца. За да господарства, бащата също трябва да има няколко деца; учителят – няколко ученици, свещеникът – няколко пасоми. Всеки човек трябва да има нещо, на което да господарства. Ако остане сам, той няма на кого да бъде господар. Земеделецът трябва да има ниви, лозя, градини, волове, овце, да има на какво да господарства. Човек трябва да господарства на своите мисли, чувства и постъпки. Ако остане сам, без нищо, без мисли, чувства и постъпки, човек няма на кого да заповядва.

Ние не трябва да се страхуваме от сегашния порядък на нещата, но трябва да изучаваме света, в който живеем. Лошият човек, бил той мъж или жена, крие нещо хубаво в себе си. На такъв човек може да се разчита. На здрав кон може да се разчита, но на болен – не може. Светът не се нуждае от кротки хора, които и на себе си не са полезни. Защо ти е слаб, хилав кон? Ще кажете, че слабият кон не рита. Не рита той, но и работа не върши. Един лош човек може да свърши повече работа от един добър, кротък, който и на себе си не е полезен.

Мнозина се хвалят с това, в какво вярват и как вярват. Това не е важно. Важно е какво добро или какво зло може да направи човек. Ако си чук, ще чукаш на място; ако си четка, ще направиш това, което четката може да направи; ако си перо, ще пишеш това, което перото може да напише.

Дали перото е желязно или стоманено, това не е важно. И златното перо, и стоманеното могат да напишат умни работи. И обратно: и златното, и стоманеното перо могат да напишат глупави работи. Щом се управлява от разумен човек, перото е на мястото си. Като не успяват в работите си, хората лесно се обезсърчават. Слушате някой да казва на приятеля си: „На тебе разчитам“. – Няма защо да разчиташ на приятеля си; ще разчиташ на своя ум, на своето сърце и на своята воля. И приятелят ти разчита на същото. Щом и двамата разчитат на едни и същи сили, ще се съединят и ще работят заедно. Ако човек не разчита първо на своя ум, на своето сърце и на своята воля, нищо не може да постигне. Също така всички хора трябва да разчитат на своя ум, на своето сърце, на своята воля и да се обединят за реализиране на една обща идея. Каква е общата идея, за която трябва да работят всички хора? Да създадат по-красиви и по-здрави тела от тия, които имат днес. Днес човек живее и диша свободно във въздуха. Бъдещото тяло на човека трябва да е нагодено не само за въздуха, но и за етера, където да живее безпрепятствено. С такова тяло хората ще могат да отиват и на луната. Стане ли животът ви на земята труден, веднага ще отидете на луната. Забелязано е, че всички нещастни жени все към луната поглеждат. Ако хората могат лесно да отиват на луната, всички спорове в семействата ще изчезнат. Щом мъжът погледне криво жена си, тя веднага ще отиде на луната; ако жената е недоволна от мъжа, той ще отиде на луната.

Съвременните мъже и жени трябва да си изработят отличен ум, отлично сърце и отлично тяло. Те ще бъдат като писани яйца, като ангели Божии, слезли на земята. Човек има всички възможности в себе си, да придобие, каквото желае. Вижте какво става с гъсеницата. Тя се превръща в пеперуда, с безброй краски на крилцата си. Ако гъсеницата може да се превърне в пеперуда, с нова дрешка, колко повече мъжът и жената могат да се преобразят. Те могат да постигнат това лесно, понеже носят в себе си Божествени заложби. Науката и религията са условия, които благоприятстват за създаване на бъдещия мъж, на бъдещата жена, на бъдещите деца, на бъдещите слуги и господари. Всичко старо трябва да се преобрази, да се обнови. Ако имате господар, той трябва да бъде и божество, и баща за вас.

Сегашните хора се нуждаят от едно мерило за нещата. Единствената права мярка за нещата е Любовта. Където е Любовта, там никакви противоречия не съществуват. Като работи с Любов, човек всякога постъпва право. Няма по-велико нещо за човека от това, да заема известно положение заслужено. – Кой заема положението си заслужено? – Който работи с Любов. Всички признават неговата работа. Такъв човек е извор на знания. Трябва ли да му завиждате? Дали е учен или музикант, той дава от своето благо и на

другите. Цигуларят свири и чрез цигулката си дава от своето благо и на окръжаващите. Който слуша, той се ползва от свиренето му.

И тъй, когато хората говорят за Любовта, те имат особено разбиране за нея. Любов, която не може да примири противоречията на живота, е слаба. Истинската Любов, наречена Божествена, примирява всички противоречия, които се явяват в ума, в сърцето, във волята и в тялото на човека. Само при такава Любов човек може да бъде здрав. Следователно, когато човек боледува, трябва да знае, че любовта му е слаба. Преди да заболее и във време на болестта, човек усеща голямо неразположение, нервност, сприхавост. Той не може да търпи хората, лесно се дразни. Всичко това показва, че любовта му е слаба, не може да се справи с мъчнотиите в живота. Болните хора приличат на пружина. Достатъчно е да се докоснеш само до някого, за да отскочи като пружина. Ако настъпиш някого, веднага става нещо нежелателно.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. Животът представлява човешкия ум, пътят – човешкото сърце, истината – човешката воля. Чрез тях Бог се проявява. Ето защо, ако Бог не се проявява чрез твоя ум, чрез твоето сърце и чрез твоята воля, какъв човек ще бъдеш? Как може тогава човек да каже като Христос: „Аз съм пътят, истината и животът“? Христос казва: „Както ме е Отец научил, така живея“. С други думи казано: Както ме е Отец научил, така говоря, така живея и така постъпвам. Когато беше при умрелия Лазар, Христос се обърна към Отца си с думите: „Отче, всякога си ме слушал. Послушай ме и в този час“. След това той се обърна към гроба на Лазар и каза: „Лазаре, излез вън!“ Правете и вие опити, да видите каква е силата на любовта ви. Като четете Евангелието, вие си казвате: „Добре щеше да бъде, ако и ние сме живели във времето на Христос, да бяхме Негови съвременници“. Какво щяхте да направите, ако бяхте съвременници на Христос? – Щяхте да бъдете като евреите. – Какво направиха евреите с Христос? – Те Го биха, а след това Го разпнаха. Те казваха: „Това учение не може да се приложи“. Трябваше да минат още две хиляди години след Христос, за да се убедят хората, че Христовото учение може да се приложи. Дошло е време вече да излезем от областта на доброто и на злото и да влезем в областта на Любовта. Това всеки може да направи. Защо да не влезете в закона на Любовта и да живеете, както трябва? Влезете ли в Любовта, светът ще се отвори пред вас. Любовта учи човека.

Казвате, че има кой да ви учи. Какво значи, да ви научи някой? Това значи, да ви покаже, че можете да растете, да станете силни. Ако дойда аз да ви предам тази истина, ето какво трябва да направя: да ви сложа в земята, да ви покрия с малко пръст и да ви оставя известно време, да минете през

процеса на гниене, покълване, растене и т.н. Само така вие ще разберете силата си. Само така ще видите, че има нещо Божествено във вас. Това, което може да ви застави да излезете над земята, е Божественото. Когато изпаднете в мъчнотии и започнете да растете, ще знаете, че Божественото работи вече във вас. Мъчнотиите се дават на човека, за да се види силата му. Иначе човек не може да се развива. Той познава силата си в мъчнотии и изкушения.

В Господнята молитва е казано: „И не ни въвеждай в изкушение, но избави нас от лукавия". Какво означава този стих? Това значи: да не ни поставя Бог на изпитания, за които още не сме готови. Да сложат на гърба на юнака пет–шест килограма тежест, разбирам. Но да сложат тази тежест на гърба на малкото дете, това значи да го поставят на изпитание. Човек трябва да се моли да не изпада в изпитания преди да е развил силата си. Щом стане силен, каквито изпитания и да му дойдат, той може да ги преодолее. Христос беше поставен пред няколко изпитания. Последното изпитание беше най-тежко. Сатаната му каза: „Ти си дошъл да реформираш моя свят, но ще ти покажа как ще го реформираш. Аз ще те закова на кръста, да видиш какъв е резултатът на твоето учение". И наистина, той закова Христос на кръста. След това хората взеха този кръст и го направиха свещен. Съвременните християни целуват дървения кръст, но не прилагат учението на Христос. Приложение е нужно! Днес всички хора носят кръста, на който Христос е бил разпнат, но приложение на учението Му няма. Всички несгоди, мъчнотии и страдания, които мъжете, жените, децата, учителите и учениците, господарите и слугите, генералите и войниците носят, не са ли все Христовият кръст? Страшен е кръстът, който сегашните хора носят! Ние искаме да ликвидираме с този кръст. Ние искаме да бъде той разумен, да почне сам да се движи.

Сега ще ви кажа следното: Вярвайте в онова, което Христос говори на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля и на вашето тяло. Ако не вярвате в това, вярвайте на всички добри и гениални хора, които говорят на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля и на вашето тяло. Човек трябва да се учи от онези, които стоят по-високо от него. Всички се учим от слънцето. Всички хора мислят за слънцето. Обаче, като четете Моисей, виждате, че той казва на евреите да не се кланят на слънцето. – Защо им казва така? – Защото хората са крайно суеверни. Няма защо да се кланят на слънцето, но онова, което слънцето дава, трябва да се приеме и обработи. Всяка сутрин слънцето изгрява и раздава изобилно от Божиите блага. Човек трябва да приема енергия от слънцето за своя мозък, за своите дробове, за своя стомах и за своето тяло. В тази енергия е скрито Божественото начало, т.е. разумността. Когато слънчевата енергия влезе в човека, Божественото начало в него започва да благодари на Бога за

великото благо, което му изпраща.

Като благодарите на слънчевата енергия, като велико благо на живота, радвайте се, когато срещате и добри, и лоши хора. И добрият, и лошият човек крият някакво благо в себе си. Лошият ще ви направи смели. Ако търсите силни хора, ще ги намерите между лошите; ако търсите меки хора, ще ги намерите между добрите. Човек е направен и от доброто, и от злото. Костите му представляват лошите хора в него, т.е. злото, а мускулите – меките, добрите хора в него, т.е. доброто. Костите и мускулите, съединени в едно, образуват човека. Мозъчната и симпатичната нервна системи представляват Божественото в човека, което свързва доброто и лошото и образува човека, който сега се проявява. В такова голямо противоречие живее човешката душа, но благодари на Бога за всички блага, които и се дават.

Сега и на вас казвам: Благодарете на костите си, че държат тялото ви право. Благодарете на мускулите си, които работят за вас. Благодарете на мозъчната и на симпатичната нервни системи, чрез които се проявява Божествената енергия във вас. Всеки човек, когото срещате, разглеждайте като Божествена книга, от която всеки ден да отваряте по една страница.

Четете страниците на Божествените книги, за да се ползвате от написаното в тях.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 25 август 1940 г. 10 ч. преди обяд.

1940_08_28 Учение и служение
съборна беседа

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

И повярва човекът на речта, която му рече Исус, и отиваше си.

В какво трябва да вярва човек и каква трябва да бъде вярата му? Вярата може да бъде положителна и отрицателна. Думите „положително“ и „отрицателно“ са относителни. Според някои, думата „отрицателно“ подразбира отричане на нещо. Всъщност не е така. За пример, светлината е отричане на тъмнината, а тъмнината – отричане на светлината, без да вадим заключение, че светлината е нещо отрицателно, а тъмнината – положително. Писанието препоръчва на човека отричането. Важно е от какво се отрича човек. Има смисъл човек да се отрече от непоносимия си товар, от съмнението, от скръбта, която го измъчва, от безсилието и т.н. Обаче, като се отказва от едно нещо, човек трябва да приеме друго. Има неща полезни, които човек трябва да приеме. Изобщо, полезно е за човека да се откаже от едно нещо, за да възприеме друго. Невъзможно е човек да приеме нещо, докато не се е отказал от друго. Ако не се откаже от богатството си за сметка на другите хора, човек не може да се ползва от любовта им, нито от тяхното уважение. Някои мислят, че богатият се ползва с уважението и почитанието на хората заради богатството си. Това не е вярно. Ако го почитат само за богатството му, това почитание е користолюбиво. Те имат предвид да вземат нещо от него. Ако го почитат и уважават като човек, като душа, независимо от богатството му, това е друг въпрос.

Кое е по-добре за човека: да има благоволението на хората, или на Бога? Да има благоволението на своя огън, или на слънцето? За предпочитане е човек да се ползва от благоволението на Бога и на слънцето, отколкото от благоволението на хората и на своя огън, защото Бог и слънцето са вечни източници, а хората и огънят – временни.

Сегашните хора са отегчени вече от еднообразието на живота и се стремят към вътрешно, разумно разнообразие. Те са се стремили към знание, богатство, сила, красота и са ги придобили, но въпреки това са нещастни. – Защо? – Защото не могат да се ползват от своите придобивки. Защо им е знание, от което не могат да се ползват? Защо им е сила, от която не могат да се ползват? Като казвам, че те не се ползват от своите придобивки, имам предвид ползата за техните души, а не само за телата им. Хората са преситени от външния живот, от външното разнообразие и търсят живота на вътрешното разнообразие, в който има растене и подем.

Съвременните хора нямат добри отношения помежду си, понеже не се познават. Синът и дъщерята живеят много години при родителите си и пак не се познават: нито родителите познават децата си, нито децата познават родителите си. Щом се опознаят, отношенията им се подобряват и любовта им се усилва. Ако не се опознаят, родителите съжаляват понякога, че са родили такъв син или такава дъщеря. Не само това, често човек съжалява, че е завършил някаква наука, която не го обезпечава материално. Той завършил по музика, а съжалява, че не е следвал за инженер, да получава по-големи приходи. Друг пък съжалява защо не е изучавал медицина, да осигури не само своя живот, но и този на жена си и на децата си. Добре е човек да изучава медицината, за да помага на болни и на страдащи, а не само да мисли за своето осигуряване. Добре е човек да познава себе си и да изучава онази наука, към която има любов и вътрешно влечение. Животът е красив, когато хората се познават. Щом се познават, те се обичат и са готови на взаимни жертви.

Днес всички хора се стремят към нещо основно, към нещо съществено. – Кое е същественото за човека? – Това, което той може да приеме в даден момент. Ако всеки ден човек не приема по нещо, денят е изгубен за него. Най-малкото нещо, което може да приеме през деня, осмисля живота му поне за този ден. Като стане сутрин от сън, първо човек възприема една мисъл и едно чувство. След това той се измива, облича и се приготвя да закуси. В тия действия той приема нещо, което трябва да обработи. После започва да чете, да пише, да копае, да шие и т.н. Всяка работа, с която човек е свързан, допринася нещо за развитието му. Книгите, които чете, са писани за всички любители на четенето. Значи те са писани и за него. Той трябва да възприеме от тях онова специфичното, което е писано за него. Щом го възприеме, той може да го обработи в себе си. Като възприема и обработва, човек трябва да е готов да даде нещо от себе си. Правилна обмяна трябва да съществува между хората. Не е ли готов да дава, човек идва най-после до обезсмисляне на живота. Той прилича на търговец с много стока, която не може да пласира. Ще кажете, че сте бедни, че няма какво да дадете. Няма човек в света, който не може да даде нещо от себе си. Поне едно добро желание всеки може да отправи към човека.

Мнозина казват, че искат да работят, но не знаят как и откъде да започнат. Това е най-лесната работа. Щом имате желание за работа, всичко друго идва естествено. Като започвате една работа, започнете я с песен в душата си. Това значи да започнете работата си с Любов. След това повикайте на помощ ума, сърцето и волята си – вашите слуги. Те знаят повече от господаря си. Щом умът, сърцето и волята участват в една работа, непременно резултатът ще бъде добър. Слушайте слугите си, които ви са

дадени в услуга. Слушайте ума и сърцето си. Не мислете, че господарят всякога стои по-високо от слугата. Христос дойде на земята да служи, да бъде слуга на човечеството, а не господар. Кой стоеше по-високо: Христос или хората, на които служеше? Кой стои по-високо: майката или детето? За да служи на света, човек трябва да бъде силен и да разполага с големи знания. Не е достатъчно само да служи човек, но той трябва да знае с какво може да бъде полезен на ония, на които служи. Като знае как да служи, човек отваря сърцата на своите ближни и се ползва от любовта им.

Слушате някой да казва, че идеалът му е да бъде красив. Добре е да бъде човек красив, но красотата се обуславя от известни добродетели. При това човек трябва да знае мястото на всички добродетели в себе си. Когато младата мома отива на хорото, тя знае как да се облече и кое да сложи първо, кое – второ и т.н. Тя не се облича безразборно. Първо слага ризата си, а после останалите дрехи. Когато войникът отива на бойното поле, първо облича долните си дрехи, после – горните, шинела и след това препасва пушката през рамо, патроните – на пояса си и тръгва. Не трябва ли всеки човек да бъде като младата мома и като войникът, готов всеки момент за работа? Той трябва да облече дрехата на ума, на сърцето и на волята си, да застане като войник, да чака заповедта на Онзи, Който го е изпратил на земята.

Сега вие сте се събрали тук, но трябва да бъдете въоръжени. – С какво? – С оръжието на Любовта, с оръжието на знанието и с оръжието на силата. Мощни са тия оръжия. От трите най-мощно е, обаче, оръжието на Любовта. Каква по-голяма сила може да иска човек от тази, да знае всеки момент как и къде да прилага Любовта, която Великото начало влива в сърцето му? Любовта прави човека красив и силен. Стотици и хиляди години трябва човек да живее под ръководството на Любовта, за да стане красив, умен и свет. Който иска да стане светия, той трябва да придобие Любовта. – Каква е задачата на светията? – Да свети. Той носи запалена свещ, с която излиза вечер, да осветява пътя на хората, да не се спъват. Пътят на всички хора е различен. Светията трябва да знае това, за да отправя всеки човек към неговия път и към неговото предназначение. – Какво е предназначението на учителя? – Да учи малките деца да четат и да пишат. Същевременно той ги учи как да живеят. Учителят по музика запознава ученика си първо с цигулката, да знае как да я държи, как да управлява лъка. След това започва да тегли лъка върху празни струни. Като се научи да управлява лъка върху струните, учителят започва да го учи на нотите и местата на тоновете на цигулката. Ще кажете, че това са маловажни работи. Ако човек не знае маловажните работи, нищо не може да направи.

Какво представлява, всъщност, човешкото тяло? Нищо друго, освен една сложна цигулка. Ако не знае да свири на собствената си цигулка, човек не би могъл да издаде никакъв тон. Какъв човек е този, който не може да издаде никакъв тон? Ако цигулката ти е разгласена, какво ще излезе от нея? Една дисхармония. След това имаш ли право да казваш, че хората са лоши? Не са лоши хората, но цигулката ти е разгласена. Настрой добре цигулката си и ще се убедиш, че хората са добри, че разбират музиката. Докато цигулката ти е разгласена, лошото е в тебе: не знаеш да живееш, не знаеш да ядеш, не можеш да спиш добре, не знаеш правилно да говориш, не знаеш как да мислиш, да чувстваш и да постъпваш със себе си и със своите ближни. Това са елементарни неща, които всеки човек трябва да знае. Каква е първата работа на човека, когато се събуди от сън? – Какво прави детето в този случай? – Детето отива при майка си и при баща си и започва да се разговаря с тях. Добрата дъщеря и добрият син отиват при майка си и при баща си да ги поздравят. Между майката и дъщерята, от една страна и между бащата и сина, от друга, има тясна връзка. Затова, именно, успехът на дъщерята зависи от успеха на майката. И придобивките на майката са придобивки на дъщерята. Каквото майката носи в себе си, тя го предава на дъщеря си. Същото се отнася за бащата и за сина. Ето защо, синът и дъщерята трябва да благодарят за благата, които получават от майка си и от баща си и да са готови и те да предават своите блага на другите хора.

Новото възпитание препоръчва на децата и на възрастните да дават. Сегашното възпитание се страхува от даване, да не би човек да осиромашее. Колкото повече дава човек, толкова по-добре за него; колкото по-малко дава, толкова по-зле. Давайте изобилно, а не разточително. Какво ще стане с живота на земята, ако слънцето не дава изобилно своята енергия? Какво ще стане с живота на земята, ако слънцето престане да изгрява и да залязва? Моисей е казал на евреите да не се кланят на слънцето и на звездите, да не се правят никакви земни кумири и идоли. Той говори за външната дреха на слънцето. Ние не говорим за външното слънце, за неговата дреха, но за Онзи, Който е в слънцето и в Когото е слънцето. Светлината на слънцето не идва от самото слънце, но от Божествения Дух. Светлината е признак на онази мисъл, която Великият отправя към всички живи същества на земята. Тази светлина, именно, ни възраства и подкрепва. Без нея няма живот, няма мисъл, няма знание.

Като четете различни писатели и поети, виждате, че всеки пише за слънцето на своя живот. Значи има нещо в човека, което е подобно на слънцето. Докато това слънце грее в човека, той вижда ясно нещата. Той познава хората и ги обича. Щом слънцето залезе, той гледа човека и не го вижда. Той казва: „Виждам нещо да се движи; виждам, че има известна

височина и широчина; виждам, че яде, както всички животни, но какво носи в себе си, не виждам и не разбирам“. Не е така. Като обичате човека, ще видите, че той крие в себе си известна разумност. И като яде, и като спи, и като се движи, той се ръководи от нещо разумно. Като яде, човек трябва да върши това съзнателно. Щом иска да изяде една ябълка, той не трябва да пристъпва изведнъж към нея. Ще я подържи известно време в ръката си, ще разгледа цвета ѝ, ще я помирише, ще се разговори с нея и тогава ще яде. Ще кажете, че нямате време да се занимавате с ябълката. – За всичко има време. Човек трябва да яде и да мисли за храната, която приема, както и за храносмилането. Ако не мисли, той се натъква на различни болести. Изобщо, мисълта на човека трябва да присъства във всички негови действия.

Следователно без мисъл човек не може да се развива, а без любов нищо не може да постигне. Щом не люби и не мисли, човек не може да се ползва от Божиите блага. Той е подобен на тръба, през която водата тече само, без да оставя нещо. Където е Любовта, там всичко никне, расте, цъфти и зрее. Щом Любовта изчезне, и животът се прекратява. Приложете Любовта в своите градини, да могат цветята да растат и да се развиват. Човешките души са градините на живота. Поливайте градините си с Любов, да не изсъхват. Поливайте вашите мисли и чувства – цветята на вашата градина, с Любов, да получите от тях очаквания плод.

Дайте път на Любовта, за да се прояви тя чрез вашите мисли, чувства и постъпки. Постигнете ли това, вие влизате вече в реалния живот. Ако си недоволен от себе си, можеш ли да очакваш другите хора да бъдат доволни от тебе? Ти си недоволен от себе си, значи сготвил си лошо ядене. Ако си недоволен от яденето си, и другите хора няма да бъдат доволни. Мярка за нещата е сам човек. Който е доволен от своите мисли, и близките му ще бъдат доволни. Който не е доволен от себе си, цял свят да го убеждава, че е гениален, той няма да се съгласи с тях. Всички хора са гениални, но главно в едно отношение – в грешките си. Всеки е гениален, когато чупи и разваля нещата. Кой не е чупил стомни? В това всеки е гениален. Обаче, като рече да направи нова стомна, там не е гениален. Време е вече хората да започнат съзнателно да работят, да проявят своята гениалност.

Ще кажете за някой човек, че е честен. Как познавате това? Честността има свой признак. Не само честността, но всички добродетели имат специфични линии, по които се познават. Тия линии съществуват на три места в човека: на главата, на лицето и на ръката. Като четете по тия линии, вие можете да кажете кой човек е разумен, справедлив, смел и т.н. Някои хора са смели, когато имат пари. Щом изгубят парите си, те губят и смелостта си. Истински смелият не носи парите в себе си, но те вървят след

него, като войници след своя генерал. Ако той спре, и те спират. Той им заповядва къде да отидат и каква работа да свършат. Златната монета върви подир господаря си и като и каже той да свърши някаква работа, тя веднага започва да се търкаля – отива на определеното място. Докато парите не се подчиняват на вашите заповеди, вие не постъпвате разумно. Ако парите ви не работят, вие сте от ленивите господари. Предназначението на парите е да се търкалят, да вършат работа. Едно време парите са били четириъгълни, вследствие на което бавно се движили и малко работа свършвали. Сегашните пари са кръгли, лесно се движат и много работа вършат. Каквото им се каже, те веднага изпълняват: къщи правят, дрехи шият, храна доставят, книги пишат и т.н. Мощно нещо е парата в човешкия живот.

Като ученици, вие трябва да изучавате линиите на вашите добродетели, на вашите дарби и способности. В материално отношение, кой каквото притежава, има и съответен документ за това. Ако притежава къща, човек има крепостен акт за собственост. Който иска да докаже, че къщата е негова, той веднага показва документа си. Някой казва, че има любов в сърцето си. Къде е документът му за това? Къде е линията, която показва, че наистина, той има любов? Който има добре развито музикално чувство, веднага доказва това. Той взима цигулката си и свири. Всички са доволни от свиренето му. Ако не е музикален, пак може да има цигулка, но той не свири, а скърца. Като знаете това, работете съзнателно върху себе си, да развиете своите дарби и способности, да ги закрепостите. Който погледне на главата и на лицето ви, да види, че сте собственик, притежавате известни добродетели и способности. Без такива собствености човешкият живот няма смисъл. Днес и вярващи, и безверници се оплакват от мъчнотиите в живота. – Защо имат мъчнотии? – Защото не прилагат това, което знаят. Всички хора говорят какво е казал Сократ, Толстой, Христос, но не правят опити да следват примера на великите хора. Великите и гениалните хора са станали такива, защото ден и нощ са работили върху своя ум и своето сърце, разработвали са ги. Каква полза имате от житните зрънца, които Христос ви е оставил в наследство? Трябва ли тия зрънца да стоят и до днес още в хамбарите на хората? Щом са житни зрънца, те имат условия да растат. Посейте ги на нивите си и търпеливо очаквайте техния плод. Какъв смисъл има да стоят затворени? От две хиляди години насам тия зрънца стоят в хамбарите и се пазят да не изгният. Посейте ги на нивите си! Нека изгният. Казано е в Писанието: „Ако житното зърно не се посади в земята и не изгние, не може да даде плод“. Ако от две хиляди години насам семената на Христовото учение се посаждаха в земята, целият свят щеше да живее в изобилие и доволство. Следователно, ако със своите мисли, чувства и постъпки, като житни зрънца, човек не може да бъде полезен на себе си, най-малко може да бъде полезен на своите

близки.

Като не разбират законите на живота, хората казват, че мисълта не представлява нищо ценно. – Това е неразбиране и ограничено схващане на нещата. Мисълта има Божествен произход. Вслушвайте се в онова, което умът и сърцето ви говорят, за да разберете каква сила се крие в тях. Лесно е да се каже, че не можете да направите това или онова и да не работите. Приложете вашата мисъл и вашата любов в действие. Отивате при някой болен, искате да му покажете, че го обичате. – Как ще проявите любовта си? – Като занесете цер за болестта му. Като обичате някого, вие можете да му помогнете при всички условия. Когато обичате човека, ще намерите и лек за болката му. Като не го обичате, и лек не можете да намерите. Учител, който обича учениците си, знае техните нужди и навреме им помага. Ако ученикът обича учителя си, и той познава неговите нужди. Когато учителят обича учениците си, всякога им е полезен. И ученикът, който обича учителя си, също така може да му бъде полезен.

Оттук вадим заключението: който обича Бога, той може да бъде проводник на Неговия Дух. Щом стане проводник на Божествения Дух, човек се освобождава от робството. Той става господар на условията. Да бъдеш господар на условията, това значи да бъдеш господар на себе си, да бъдеш лекар на себе си, да бъдеш и учител на себе си. Търсите ли лекар, потърсете го първо в себе си, а после повикайте някой лекар отвън, като асистент на вашия. Търсите ли учител, потърсете го първо в себе си, а после отвън. Външният учител ще бъде като асистент на вътрешния.

Помнете: един е вашият Учител, Който е във връзка с всички учители вън от вас. Един е вашият Бог, Който е във връзка с всички богове вън от вас. Ако не познавате Учителя си вътре във вас, Който ви е дал светлина, да виждате и да разбирате нещата ясно, вие не можете да разбирате и външните учители. Ако не познавате Бога, Който е вътре във вас, Който ви е дал живот, вие не можете да познаете и да разберете окръжаващите неща. Ако разберете това, което днес говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които са минали тази възраст, ще се върнат назад. Всички ще станете млади, без никакви бръчки по лицата, без никакви гърбици. Всички ще олекнете и ще хвърчите с вашите аероплани. Ако мисълта на човека не лети с аероплан и не обикаля целия свят, каква мисъл е тя? Ако с окото си човек не може да вижда и най-отдалечените звезди на небето, какво око е това?

Астрономите си служат с телескопи, за изучаване на звездите и на планетите, но все още нямат такива усъвършенствани телескопи, с които да виждат светлината и на най-малките звезди. В бъдеще и това може да се

постигне. Чрез своя вътрешен телескоп човек и днес може да види какво представляват жителите на слънцето и на луната и как живеят там. Това, обаче, не е достояние за всички. Малцина имат тази способност. По какъвто и да е начин, в бъдеще хората ще разберат, че и на луната има живот, както на земята. Някои учени, както и младите моми и момци, отиват на луната да се разхождат. Като се повдигне високо в мисълта си, човек отива на луната. Там има по-висока наука от земната. Земята е забавачница още, където хората изучават азбуката на живота. Който отива на луната, той е научил вече азбуката. Като говоря за луната и за слънцето, вие не сте доволни, искате да ви кажа нещо съществено, нещо реално. Щом искате нещо реално, щом искате да знаете какво ви очаква, ето, казвам ви: Вие ще станете богати и ще осиромашеете; ще станете учени и ще изгубите знанието си; ще заемете високо обществено положение и ще го изгубите. Това може ли да ви насърчи? Днес сте млади, след време ще остареете. какво се ползвате от това знание? Каква е разликата между младия и стария? Младият се ръководи от Любовта, а старият – от Мъдростта. Младият живее в градината на Любовта, накичена с безброй сладки, зрели плодове. Тази е причината, поради която младите се захласват по плодните дървета. Старият живее в библиотеката на знанието и на Мъдростта, където по цели дни чете и прелиства книгите на живота.

Следователно, като млад, човек изучава Любовта; като възрастен, той изучава Мъдростта, а като стар, той изучава Истината. Без да са минали през тези училища, мнозина очакват времето на заминаването си за онзи свят. Те искат да знаят какво има на онзи свят. Аз няма да ви кажа какво има, но ще ви кажа какво няма. Там няма страдания, няма сиромашия, болести, невежество, изкушения и т.н. В онзи свят всеки е на своето място. Там всички пеят, свирят, веселят се. Когато работят, всички работят заедно; когато се веселят, всички се веселят заедно. Там всички същества се надпреварват, кой пръв да услужи, кой повече да даде, кой по-добре да помага. Хората на земята сега изучават тия неща.

Сега вие желаете да бъдете добри, но без да искате, изкривявате линията на доброто. Вие сте художник, който още не се е научил да рисува. Някой пише на възлюбената си любовно писмо, в което излива любовта си. Той пише, че умира от любов и не може да живее без нея. Обаче цялото писмо е нацапано с капки от мастило. Вярно ли е това, което пише? Ако той имаше голяма любов, щеше да напише писмото със златно перо, върху хубава хартия и с доброкачествено мастило. Буквите щяха да бъдат добре написани, със спокойна ръка. Който види това писмо, ще разбере, че е пропито с любов. Много любовни писма са написани все набързо и всеки се извинява, че бързал. Който много бърза, не живее по закона на Любовта. Единственото нещо, което не бърза, това е Любовта. Тя има време за

всичко. Каквото пипне Любовта, всичко става безпогрешно. Някой се моли на Бога и бърза. Той изговори няколко думи набързо и счита, че молитвата му е приета. Такава молитва отива най-много до райската врата и там спира. Буквите, с които Любовта пише, са еднакви по големина. Ако излезе само една буква вън от реда, писмото не се приема. Препинателните знакове също се поставят на местата си.

Като дойдете до обръщението в любовното писмо, и там се спира вниманието. Не е безразлично какво обръщение ще напишете. Можете да напишете: *любезни*, *обични*, *драги* и т.н. *Любезен* означава човек, който носи нещо. *Обичен* е този, който служи. *Прелюбезен* е този, който става поръчител на някого. Каквото обръщение и да сложите, важно е вие да сте доволни.

Сегашните хора са недоволни от старото в живота, а не от самия живот. Те искат да се освободят от старото. Само Любовта е в състояние да освободи човека от старото. Изцапаната дреха може да се изчисти само с топла вода и сапун. В този смисъл само Любовта е в състояние да измие човешката душа от калта, която се е наслоила върху нея от векове насам. Кой човек, като мине през калта, няма да изцапа краката си? Като се върне у дома си, той ще се измие и ще легне да спи с чисти крака.

Две неща са потребни на човека: правилно да възприема Божията Любов и правилно да я предава. Това значи да бъдем добри проводници на Божията Любов. Днешният ден благоприятства за това. Небето е чисто, ясно. Въздухът е свеж, кристален. И той благоприятства да бъдем добри проводници на Божията Любов, която ни обгръща от всички страни. Бог се проявява чрез нас и чрез целия свят. Той управлява света и всичко, каквото става, превръща го в добро. Божията Любов поставя всичко в ред и порядък. Докато страда, човек не разбира какво благо се крие в страданието. Щом мине през него, той вижда, че страданието му е донесло някакво благо, и благодари за него. Колко деца са прогонвани от домовете си, но като минат през страдания, те се каляват, придобиват големи опитности, за които един ден благодарят. За предпочитане е човек да мине през страдания, но да придобие Любовта, да стане умен и силен, отколкото да бъде свободен от страдания и да няма никакви придобивки.

Велико нещо са страданията. Те носят такива богатства, които хората още не подозират. Христос мина през големи страдания, но с това увеличи силата си. Днес никой не може да Го разпне. Като дойде втори път на земята, всички ще станат прави и мирни ще стоят. Силата на човека се изпитва в страданията и изпитанията. Така се изпита и силата на Христос. Чрез възкресението Той доказа, че е силен. Нищо в света не беше в

състояние да Го задържи в гроба. Следователно, който иска да влезе в новия живот, трябва да умре за стария. Ако житното зърно не умре, не може отново да покълне и да израсте при новите условия. Смъртта трябва да дойде, да ни покаже, че ние сме достатъчно силни да влезем в новия живот. Като слиза отгоре, човек влиза от живота към смъртта. Това е първата му опитност. Като възлиза нагоре, човек минава през обратния процес: от смърт в живот.

Всички трябва да бъдете герои, да не се плашите от смъртта. Каквото да правите, не можете да избегнете смъртта. – „Как ли ще умрем?" – Много лесно. Ще отворите вратата на къщата си, ще се поклоните и ще излезете вън. Пред вас ще се разкрие широк, красив свят и вие ще влезете в друга къща, която апостол Павел нарича „дом неръкотворен". Това показва, че като напусне тленното си тяло, човек влиза в друго тяло, което не гние и не се разваля. Някой пита, със старото тяло ли ще възкръсне, или с друго някое? – Ако волът умре и възкръсне пак с рогата и с копитата си, това не е никакво възкресение. Това е пак робство. Възкресението изключва раждането. Който е възкръснал, той не се ражда вече по стария начин. Казано е в Писанието: „Които се сподобят с този век, нито умират, нито се раждат, нито се женят".

Какво нещо е женитбата? – Ограничение. – Защо се женят хората? – Да станат проводници на великия Божествен живот. От децата се съди за развитието на майката и на бащата. Ако те не могат да родят добри синове и дъщери, какви майки и бащи са? Родителите трябва да бъдат добри проводници на Божественото, но и децата им трябва да бъдат такива. Какъв проповедник е този, който не може да внесе Любов между хората, на които проповядва? Какъв проповедник е този, който обърнал хората към Бога, а кесиите им не обърнал? Един американски проповедник казва: „Аз вярвам само в едно обръщане на човека към Бога, а именно – с него заедно да се обърне и кесията му". Какво обръщане е това, при което човек се обръща, а кесията му не се обръща? Аз пък вярвам в такова обръщане, при което, заедно с човека се обръща и целият му дом: и бащата, и майката, и жената, и децата, и братята, и сестрите, и воловете, и овцете му.

Желая ви, тази година да се обърнете към Бога така, че заедно с вас да се обърнат и кесиите ви. Вие сте обърнати вече, но кесиите ви още не са обърнати. Под думата „кесии" разбирам сърцата ви. Значи сърцата ви трябва да се обърнат, но не чрез насилие, а по закона на Любовта. Служене се иска от сегашните хора – служене по Любов. Каквото давате, давайте го със съзнание, че принадлежи на Бога, а не на вас. Ако имате пари, те не са ваши. Единственото ваше нещо е Любовта, която се излива от сърцето ви. Всичко останало принадлежи на Бога. Когато предложите на някого да

хапне заедно с вас, на вашата трапеза, радвайте се, че яде сладко. Не се страхувайте, че ще яде много. Давайте всичко с Любов, да се благослови даването ви.

Няма по-велико нещо в света от това, да върши човек всичко с Любов. Най-малкото нещо, направено с Любов, причинява голяма радост. Всичко, което е направено с Любов, подразбира служене на Бога. Като работи с Любов, човек всякога е доволен. Радвайте се на доброто, на силата, на красотата, на здравето на хората. Ако срещнете болни и слаби, пак се радвайте, защото можете да проявите Любовта си към тях, да им помогнете. Помощта не е само материална, но и духовна. Изкуство е да съградиш една къща, но по-голямо изкуство е да поставиш добри хора в нея. При това къщата трябва да бъде чиста отвън и отвътре, да има в нея ред и порядък. И в природата съществува ред, порядък и чистота.

„И повярва човек на речта, която му рече Исус." – Какво му каза Христос? – Христос му каза: „Аз съм пътят, истината и животът". Това значи: както Христос върви из пътя и изпълнява волята Божия, това може всеки човек да направи. Всеки може да следва пътя на Христос; всеки може да приеме истината и живота, които Христос проповядва. Като прилагате учението на Христос, изучавайте себе си, защото изпитанията идват. Всички хора ще бъдат подложени на изпит. Много естествено. Ученикът всякога се изпитва. Не се страхувайте от изпитите. И да грешите, няма нищо страшно. Като направите една грешка, ще я изправите. С изправяне на грешките си вие помагате на ония, които идват след вас. Ако хлътнете в някой трап и навехнете крака си, вие ще имате грижата да запушите трапа. С това вие предпазвате от падане всички ония, които идват след вас. Следователно запушвайте дупките, в които сте паднали, или които отдалеч още виждате, за да предпазите от нещастие ония, които идват след вас. Постъпвайте по същия начин и с ония мисли и чувства, които ви причиняват мъчнотии и страдания. Натъкнете ли се на такава мисъл, или на такова чувство, запушете ги, преди още да сте попаднали под влиянието им. Често слушате някои да казват, че хората трябва да се примирят. Как ще се примирят? Ако не обичаш някого, не отивай да се примиряваш направо с него, но виж кого обича той. Щом намериш такъв човек, сближи се и ти с него. Щом и двамата обичате един и същ човек, вие лесно ще се примирите. Като не разбират законите на Любовта, хората едни на други си пакостят. За пример, като видят, че двама души се обичат, неприятно им става. Нека те обикнат друг някой. Светът е място за приложение на Любовта. Има Един, Когото можете да обичате по всяко време. Щом обичате Единния, ще обичате всички хора. Като обичате всички, ще обичате и Единния. Тази е правилната Любов, която наричаме Божествена. Като обичаш един човек, ще обичаш всичко негово: и дрехите

му, и очите му, и веждите му, и космите му. Това значи да обичаш всички. Следователно, като обичаш Бога, обичай всичко, което е вън от Него. Светът се нуждае, именно, от тази всеобемаща Любов.

Кое е главното качество на Любовта? – Служенето. Който обича, той е готов да служи. Той е на прав път. Който служи, той едновременно се учи. И като служиш, и като ти служат, ти пак се учиш. Учителят служи, а ученикът се учи от него. Като научи уроците си, ученикът започва да работи, т.е. да служи, а учителят го изпитва. Сега и вие ще учите и ще служите. Който не може да служи, не може и да работи; на когото не служат, не може и да се учи. Досега невидимият свят ви е служил със своите разумни същества, а вие сте се учили. Отсега нататък вие ще служите, а те ще ви изпитват.

И тъй, приложете Любовта, макар и в най-малък мащаб. Всеки може да направи поне най-малкото добро. Всеки може да прочете една малка книжка с Любов. Всеки може да посети един беден или болен с Любов. Всеки може да посети своя приятел с Любов. Всеки може да полее едно цвете с Любов. Няма човек на земята, който не може всеки ден да прави по едно малко добро. Хората се молят на Бога и очакват Той да им обърне внимание. Доколкото те обръщат внимание на Божиите дела, дотолкова и Бог ще обърне внимание на тях. Следователно, доколкото вие обръщате внимание на картините на някой художник или на творбите на някой музикант, дотолкова и те ще обърнат внимание на вас. Ако не им обръщате внимание, вие не можете да се запознаете с тях. Вие можете да се запознаете с даден човек само ако обичате неговия ум, неговото сърце, неговата душа и неговото тяло. Влезте в ролята си да обичате. Обикнете първо ума на човека, после – сърцето му, душата му, духа му и най-после неговото тяло. Обикнете ли човека по този начин, и той ще ви обича. Това изисква новият живот от всички хора на земята.

Обичайте всичко, което Бог е създал, за да обичат хората това, което вие създавате.

Знайте, че зад всичко, за което мислите, стои човешкият ум.
Зад всичко, което предизвиква човешките чувства, стои Любовта.
Зад Любовта стои Божият Дух.

Беседа от Учителя, държана на 28 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_29 Вслушване
съборна беседа

ВСЛУШВАНЕ

Размишление върху Любовта

Днес ще говоря върху съдържанието и смисъла на думата „вслушване“. Тази дума не е толкова съдържателна, но който разбира смисъла ѝ, може да се ползва от нея. Вслушването е качество на човешкото съзнание. Вслушва се само онзи, който има вътрешно разбиране на нещата. Който се вслушва, той взима предвид всичко онова, което предстои да стане. Който не се вслушва, сам си причинява нещастия и пакости. Да се вслушва човек, значи да даде ухо на това, което Божественото му говори. Първи не дадоха ухо Адам и Ева, когато бяха в рая. Бог им каза да ядат от плодовете на всички дървета, с изключение на плодовете от забраненото дърво. Той им каза, че в който ден ядат от това дърво, ще умрат. Въпреки това, те ядоха, след което излязоха от рая и отидоха в широкия свят, където и до днес още страдат. И до днес хората правят същата грешка, каквато Адам и Ева направиха. – Защо? – Защото не се вслушват. Бащата казва на сина си: „Няма да пиеш вино!“ Синът не се вслушва в думите на баща си и започва да разсъждава: „Какво лошо има в виното? Защо да не го опитам? Не е отрова, грозден сок е. Ще сръбна само няколко глътки, да видя какво нещо е виното“. Колко хора са изгубили дарбите и способностите си, благодарение на пиенето на вино. И то само затова, защото не са се вслушвали в думите на баща си.

И тъй, който не се вслушва, пие. Аз взимам думата „пиене“ в широк смисъл. Пиенето е свързано с желанието в човека да опита нещата. Човек реализира желанията си чрез ядене и пиене във всички светове, но той трябва да бъде разумен, да знае кои желания са полезни и кои – не са. Изпитвайте само ония неща, които допринасят някаква полза във вашия живот. За пример, добро е желанието на човека да бъде учен, но това не се постига изведнъж. Човек носи в себе си способности, които трябва да развива. Развиването на тия способности подразбира работа и учене. Същото се отнася и до чувствата в човека. За пример, човек развива доброто в себе си, когато дружи с добри хора, или когато дава възможност на доброто в себе си да се прояви навън.

Следователно, ако не мисли за доброто и не го прилага, човек не може да бъде добър; ако не мисли за милосърдието и не го проявява, човек не може да бъде милосърден; за да бъде богат, човек трябва да мисли за богатството и съзнателно да го търси. Ще цитирате стиха от Евангелието, където се казва, че богатият няма да влезе в Царството Божие. – За кой богат се

говори? – Ние имаме предвид онзи богат, на когото хамбарите са пълни с жито и не дава на никого, а мисли само за себе си. Ние имаме предвид онзи богат човек, който складира в хамбарите си жито, но не го яде. Щом не яде житото, а го пести, животът няма да влезе в него, но и той няма да влезе в живота. – Какво ще стане с този човек? – Той ще излезе извън рая, т.е. ще напусне живота. Човек трябва да яде, колкото е потребно – ни повече, ни по-малко. Обаче има богати, които могат да влязат в Царството Божие. Такъв пример имаме със Закхея. Когато Христос влезе в дома му, той веднага раздаде половината от богатството си на сиромасите. Като дойде новото учение в дома ви, вие трябва да сте готови да раздадете половината от богатството си на сиромасите. Не само вие трябва да ядете, но и вашите ближни. Ще кажете, че парите не се ядат. Парите се превръщат в храна. С пет лева можете да купите един килограм хляб.

И тъй, човек трябва да се вслушва вътре в себе си и вън от себе си. – Защо? – Защото разумният свят говори на човека по два начина: по външен и по вътрешен. Когато пие вино, човек се вслушва във външния глас, който му казва да пие. Като отрезнее, той се вслушва във вътрешния глас, който му казва, че не прави добре, като пие. Тогава човек става философ, започва да мисли повече, а по-малко да говори. Докато е под влиянието на виното, човек говори много. Каквото знае и каквото е мислил в трезво състояние, всичко ще изкаже. Всички хора познават физическото пиянство, но има и духовно, т.е. психическо пиянство. Като изпадне в това състояние, човек не знае какво говори и какво прави. Като пийне една–две чашки от астралното винце, човек излиза от релсите на обикновеното си състояние и става или весел, или скръбен. Ако е весел, той може за нищо и никакво да се разтревожи. Някой се тревожи, че във вестниците писали някаква статия против него. – Ако той е майка или баща, ще се тревожи нещо за сина си или за дъщеря си. Човек се вслушва във всичко, което се казва за него или за ближните му. Какво придобива човек, като се тревожи? Не само че нищо не придобива, но губи. Тревогата всякога отнема нещо от човека, а не дава. Някои християни се безпокоят предварително, дали ще влязат в Царството Божие, дали ще се спасят, или не.

Мнозина са идвали при мене, да ме питат колко време ще живеят. На този въпрос всеки сам може да си отговори. Ако диша дълбоко, човек ще живее повече време на земята; ако диша повърхностно, плитко, годините му са преброени. Дългият живот зависи и от правилното хранене. Ако знае как да се храни, човек може да живее повече време. Малко хора се вслушват в това и казват: „Няма какво да ни се проповядва как да се храним. Дайте ни пари, ние знаем какво да ядем и как да се храним“. Така не се разсъждава. Често богатите хора, които разполагат с грамадни суми, страдат от разстройство на стомаха. – Защо? – Защото не знаят как да се хранят. Че

защо трябва да искате пари от хората? Като знаете как да се храните, вие трябва да знаете как да си доставяте пари. Ето, всеки човек има известно количество злато в кръвта си. При това ще знаете, че колкото злато имате в кръвта си, толкова можете да имате и вън от себе си. Количеството на външното злато е пропорционално на количеството на златото, което е в кръвта.

Какво представлява златото в живота? Златото носи живот, здраве за човешкия организъм. Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-здрав е организмът му. Мисълта му е свежа, трезва, а чувствата – добри и благородни. Ако организмът на човека е слаб, мисълта не е свежа и чувствата – непостоянни, колебливи, казваме, че той има малко злато в кръвта си. Същевременно той не може да го използва. Няма смисъл да има човек богатство и да не може да го използва. Стремете се към придобиване на злато, за да освежите мисълта си, да облагородите чувствата си и да подкрепите своето здраве. В този смисъл богатството е вътрешна, органическа необходимост за човека. Когато някои въстават против богатството, те имат предвид само външното богатство. Външното богатство е условие за човека, а вътрешното – възможност. Следователно, ако златото не влезе в кръвта на човека, той не може да се ползва от него.

Златото, към което всички хора се стремят, не е нищо друго, освен складирана слънчева енергия, която индусите наричат „прана“. Праната е необходима за човешкия организъм. От нея зависи здравето на човека. Праната се съдържа в слънцето. Затова, именно, се препоръчва на хората, да излизат сутрин рано, да възприемат по-голямо количество прана. Някои се взират в слънцето, искат да видят праната и тогава да я приемат. Няма защо да се взират. Достатъчно е да постоят десетина минути пред слънцето, за да възприемат онова, което е нужно за организма им. След това те трябва да обработят енергията, която са възприели.

Като ученици, вие трябва да обработвате енергията, която възприемате отвън, да я използвате разумно. Не я ли използвате, тя ще ви причини пакости. И тогава все ще се намери някой човек да ви морализира. Ако сте сприхав, ще ви каже, че трябва да бъдете добър, да работите. Какво допринася морализирането? Вместо да морализираш човека, кажи му, че е добър. Ако не вярва в думите ти, поне ще му стане приятно и ще се развесели. Защо трябва да казваш на пияницата да не пие? Кажи му да пие, но вода, а не вино. Всеки човек трябва да пие вода, която идва от чешми, от извори, от реки, а не вода, която излиза от бъчви. Чистата вода носи живот, а виното отнема живота. Ако виното беше необходимост за човека, първа природата щеше да го достави. Водата чисти организма, а виното внася в него утайки, от които човек трябва да се чисти.

Задачата на всеки човек е да очисти тялото си, за да влезе Божествената енергия в него. – Откъде ще влезе тази енергия? – От три места. През мозъка влиза енергията на Божествената мисъл; през сърцето – енергията на Божията Любов, а през тялото – Божествената сила. Влезе ли тази енергия в човека, тя започва да работи, да преустройва неговия организъм. За да се приготви за Божествената енергия, човек трябва да се вслушва в тихия глас на Бога, да разбере какво му се говори.

Следователно, ако иска да се развива правилно, да разрешава мъчнотиите си добре, човек трябва да приготви мозъка, сърцето и тялото си за Божествената енергия. Така, именно, той ще види, че всичко, каквото душата му желае, е постижимо. Човек разполага с условия и с възможности, за да постигне своите желания.

Често хората се оплакват от неуспех в живота си. – Защо не успяват? – Защото правят само планове и скици, без да работят. Ако скулпторът прави план на статуята си, а не дяла камъка, нищо не може да постигне. На всеки човек е дадена задача, да извае лицето си, да извае своите ръце и крака, да извае тялото си. – Как ще ги извае? – С работа. Той трябва да вдига и слага чука си, докато изработи своята статуя и да я изнесе на изложение. Ако в продължение на един живот от 40–50 години човек не може да извае статуята си, той не е изпълнил своето предназначение. след всичко това той говори за красота. Докато е млад, човек може да се нарече красив, но щом мине 30–40 години, той губи красотата си. Ако е жена, ще каже, че мъжът ѝ е виновен за това. Мъжът пък ще каже, че жена му е виновна. Така се оправда и Адам. Той каза, че сгреши, понеже другарката му, Ева, го изкуси с плода на забраненото дърво. Докато не бяха сгрешили и двамата се радваха на своите красиви мантии. Щом сгрешиха, те се видяха голи. – Защо оголява човек? – Защото не се вслушва в гласа на Бога.

Вслушвайте се в Божествения закон, за да не оголявате. Всичко отрицателно в живота причинява оголяване. Недоволството, безверието, безнадеждието, безлюбието, омразата, жестокостта умъртвяват човека. А всичко, което умъртвява човека, става причина да оголее той. Всички положителни неща, всички добродетели са облекло за човешката душа. Казват, че светиите имали ореол около главата си. Те имат ореол, но имат и цяла дреха, изтъкана от лъчите на светлината. Дрехата на светията, както и ореолът му, са образувани от цветовете на спектъра. Жълтият цвят на ореола на светията показва неговата мъдрост, зеленият – неговото растене, червеният – възвишения живот, който се влива в него, синият – неговата вяра и т.н. Докато ореолът на човешката глава свети, човек е здрав и вярва в живота и в любовта. Щом изгуби ореола си, човек заболява. Болният не

вярва нито в живота, нито в любовта. Той знае, че е изгубил нещо, което мъчно може да възстанови.

Казано е в Писанието: „Гледайте да не изгубите онова, което Бог е вложил във вас“. Всеки човек носи в себе си голямо богатство, което трябва да пази, да не го изгуби. Изгуби ли го, мъчно ще го придобие. Всеки съзнава, че е изгубил богатството си и търси начин да го спечели. Той купува лотарийни билети, влиза в предприятия, дано забогатее. В човека са вложени милиарди, но той не съзнава това. С една дума само човек може да спечели хиляди. – Каква е тази дума? – Тя не се казва. Ако ви се каже тази дума, вие повече ще изгубите, отколкото ще спечелите. Не сте готови още за нея. Ако ви се каже думата и вие отидете да пиете от водата на чистите планински извори, на място е казано. Обаче, ако отидете да пиете от червената вода на бъчвите, по-добре да не я знаете.

Синът на един турски бей обичал много да пие. Беят се чудил как да въздейства на сина си, да го отвикне от този порок. Един ден той му казал: „Синко, знаеш ли, че като отидеш на онзи свят като пияница, ще закачат на врата ти бъчви, с които вечно ще ходиш?“ – „Татко, празни ли ще бъдат бъчвите, или пълни?“ – „Пълни, разбира се.“ – „Тъкмо това и аз желая.“ Бащата мислил, че ще наплаши сина си, а той се зарадвал, че и на онзи свят ще може да пие. Не, онзи свят не е място за пиене. Там всеки трябва да работи. Там не се приемат мързеливи хора. Разумният свят иска хора с отворени очи, а не слепи. Няма да ви кажа да не ядете от плодовете на забраненото дърво, но ще ви кажа: Не оставяйте сърцето си само да излиза на разходка. Нека умът и волята ви го придружават. Ако пуснете сърцето си само, то ще направи същата грешка, каквато направи Ева. Всички грешки излизат от сърцето.

Като се намерят в мъчнотии и страдания, хората отричат смисъла на живота. Те казват: „Защо сме дошли на земята, не знаем. По-добре да заминем на онзи свят“. Като отидат на онзи свят и не знаят какво да правят, те казват: „Да слезем на земята“. – Това са хора, които спят още. Те са непробудени души. В един анекдот, във вид на алегория, се разказва как става слизането на душите. В невидимия свят имало магазини, по витрините на които били наредени разноцветни и красиви дрехи. Като видят тези дрехи, колкото и да не искат да слязат на земята, тези души се увличат от красотата на дрехите и отиват в магазините да облекат една от тия дрехи. Щом се облекат, дрехата прилепва към тях така здраво, че не може вече да се съблече. Те започват да се въртят на една, на друга страна, докато най-после се видят въплътени на земята. Те живеят 60–70 години на земята и постоянно се питат: „Защо живеят тук? Какъв е смисълът на този живот“.

Човек трябва да слиза на земята доброволно и да знае защо е дошъл. Той трябва и доброволно да замине за другия свят. Щом и едното, и другото става с насилие, човек още не се е пробудил. Човек трябва да прави всичко с любов и с разположение. Ако мисли, работи, яде, или учи, всичко трябва да му е приятно. Това значи да се вслушва човек в Божествения глас. Когато искате да кажете нещо, вслушвайте се в себе си, трябва ли да говорите, или да мълчите. Говорете навреме. Слушайте навреме. Мълчете навреме.

Днес реших да говоря по-малко. Защо понякога говоря много? Защото не мога да уловя нищо. Много пъти трябва да хвърлям мрежата си, докато хвана нещо. Щом хвана повечко, спирам да говоря. Каквото хвана, занасям го у дома си, където му давам угощение. На трапезата слагам хубав Божествен хляб и Божествено вино. Като се нахрани, изсвиря му една песен и давам в ръцете му една мрежа, да отиде на морето, да улови нещо.

Сега и на вас казвам: Стремете се всеки ден да хващате в мрежата си по една красива мисъл, по едно красиво чувство и по една красива постъпка. След това ще им дадете по едно угощение. Ако не можете да направите това, денят ви е отишъл напразно.

Днес говорих за вслушване, а не за послушание. Вслушване и послушание са две различни думи, както по съдържание, така и по смисъл.

Вслушвайте се в Божията Любов. Вслушвайте се във всичко добро и красиво, което е вложено във вашия ум и във вашето сърце. Обичайте се едни други, за да имате Божието благословение.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 29 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_08_30 Прилежание
съборна беседа

ПРИЛЕЖАНИЕ

Тази сутрин ще говоря върху прилежанието.

Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че им липсва нещо. Те се натъкват на много противоречия, които произтичат от самото им естество. След всичко това те се чудят какво да правят със себе си. Човек знае кое е добро, но всякога не може да го прави. Той иска да бъде учен, но не знае как да стане такъв. Като търси причините на неуспеха в живота си, най-после човек идва до заключение, че мързелът му препятства. Благодарение на мързела, той отлага нещата. Като се яви някоя светла мисъл в ума му, той казва: „Не е сега време за реализиране на тази мисъл, ще отложа малко“. Някой пропуснал условията да учи на младини, затова мисли, че времето му е минало вече. Тъкмо на стари години той може да учи. Като млад, външните условия го изкушавали. И като стар има изкушения, но вътрешни. Докато се придържат в старите разбирания, хората не могат да постигнат нищо. Човек трябва да знае, че може да учи и като млад, и като стар. От него зависи да използва условията.

Мнозина разглеждат живота с оглед на смъртта. Те искат да знаят, има ли друг живот, или не. Ако има друг живот, има смисъл тогава човек да живее по-висок духовен живот; ако няма друг живот, въпросът се поставя другояче. Дали има друг живот след смъртта, или няма, това зависи от съзнанието на човека. Ако човек не е готов за другия свят, и да влезе в него, нищо няма да придобие. Ако влезеш в някоя черква, а не си религиозен, ще станеш ли религиозен? Ако влезеш във водата, ще станеш ли риба? Всичко, което човек може да придобие, зависи от неговия дух. Като е дошъл на земята, човек трябва да учи. Като учи, той придобива различни енергии, които са необходими за изграждане на онази форма, която може да се нарече човек. Съвременните хора нямат ясна представа какво нещо е човек. Те казват, че човек се ражда, живее известно време и после умира. Като умре, всичко се свършва с него. Някои вярват, че след смъртта си човек отива в друг свят, но повече нищо не знаят. Наистина, човек отива на онзи свят, но какво място заема там, нищо не знае. При това, важно е да се знае, дали всички хора отиват на едно и също място. И животните са в човешкия свят, но какво място заемат в този свят и те не знаят. Кокошката знае, че живее в курник, конят – в конюшня, волът – в дам, рибата – във водата, птицата – във въздуха. Обаче, нито курникът, нито конюшнята, нито дамът, нито водата, нито въздухът представляват човешкия свят. Каква представа имат животните за човешкия свят, това зависи от тяхното

съзнание. Следователно също така и представата на човека за този и за онзи свят зависи пак от неговото съзнание.

Първото същество, което е започнало да мисли, е човекът. За какво мисли човек? Ще кажете, че човек мисли за много неща. За много неща мисли, но истинска мисъл е онази, която има за обект любовта към знанието. Като има любов към знанието, човек едновременно има и прилежание. Без прилежание нищо не се постига. Без прилежание няма знание, няма и любов. Като не се спират върху прилежанието, хората говорят за майчина любов, за братска и сестринска любов. Какво всъщност е майчината любов и майката не знае. Тя мисли, че любовта ѝ се отнася главно до грижите към детето ѝ: да го окъпе, повие, нахрани, разходи на чист въздух и т.н. Майката се занимава по цели дни с детето си, без да го познава. Коя майка е направила детето си философ? Има майки, чиито деца са философи, но самата майка е била философ. Ако тя не може да мисли философски, и детето ѝ не може да стане философ. Като порасне детето, майката го изпраща на училище, там да се учи. Тя вижда, че не е готова сама да учи детето си.

Днес има учени хора в света, но повечето са външно учени, за пред хората. Малко са истинските учени. Някои искат да се покажат пред хората, че обичат науката, музиката, изкуствата. Религиозните пък казват, че обичат Бога. Който обича науката, трябва да докаже това, всички да разберат, че той прави нещо за науката. Който обича музиката, също трябва да докаже това. – Как? – Ще вземе цигулката и ще свири. Който обича Бога, трябва да се различава от другите хора. Каквато мъчнотия да срещне на пътя си, той лесно се справя с нея. Мъчнотиите са задачи на хората. Ако вярващият и онзи, който обича Бога, не могат да разрешат правилно задачите си, нито вярата, нито любовта им са истински. – Как да обичаме хората? – Както себе си. Кой човек не обича себе си? И мушицата, и пеперудката обичат себе си. Вижте какво прави пеперудката, когато предстои да вали дъжд. Тя предвижда това и предварително се скрива под някой лист на дърво, или на цвете, но така майсторски, че и при най-силния вятър да не я вали дъжда. Тя внимателно пази дрешката си. С царска дрешка е облечена пеперудката. Ако дъждът намокри дрешката ѝ, това е голямо изпитание за нея. Щом се намокри дрешката ѝ, тя не може вече да живее. Ако прашецът на крилцата ѝ се измие, тя не може да хвърчи, не може да каца от цвят на цвят, да си събира храна. С това тя губи условия за живот. И човек е облечен с такива дрехи, без които не може да се развива. За пример, способностите и дарбите са дреха на неговия ум, а добродетелите – дреха на неговото сърце. Изгуби ли тези дрехи, той оголява и се лишава от условия за живот.

И тъй, искате ли да се развивате, пазете дрехата на вашите способности. Пазете дрехата и на вашите добродетели. Това се постига само с прилежание. Като прилежава, човек става цар и господар на себе си. Каквото каже, думата му навсякъде се чува. Ако отиде на нивата, с една дума само нивата се разорава; с една дума само житото може да се овършее; с една дума само житото се прибира в хамбара. Такъв човек живее в един уреден, организиран свят. Той е цар на себе си. Той сам си заповядва, сам изпълнява. Той е минал през прилежанието и го разбира.

Днес постоянно чуваме да се казва: „Да се обичаме, да работим, да си помагаме!" Само царят може да обича и само царят е обичан. Само царят работи. Само царят помага. Можете ли да обичате простия човек? Калта обичате ли? От калта, обаче, може да излезе нещо хубаво. Това, което излиза от калта, може да се обича, но калта никой не я обича. И грънчарят не обича глината, но грънците си обича. Казано е в Писанието, че ще станете царе и свещеници. От човека зависи да стане цар и свещеник. Някои искат да отидат на небето, между ангелите. Докато не стане цар на себе си, на своите мисли, чувства и постъпки и те да изпълняват волята му, човек не може да отиде на небето. Религиозните знаят това и казват: „Каквото Бог даде, или каквото Бог каже". – Бог казва да учите и да работите. Слушате ли заповедта Му? Ученикът казва: „Каквото каже учителят". – Учителят казва на ученика да учи. Ученикът повтаря всеки ден думите на учителя, но не учи. Ако само повтаряте думите на учителя, а не учите, нищо няма да постигнете. Някои евангелисти знаят Стария и Новия Завет наизуст, но не са истински учени или истински вярващи. Всичко зависи от вътрешното разбиране и приложение на тия истини. Каква полза имате от знанието на Свещеното Писание, ако го разбирате като Аврам, като Яков, като 12-те сина на Яков и т.н.? Каква полза имате от знанието на Стария Завет, ако го прилагате като старите евреи? Ще се избивате едни-други, ще колите и избивате животни, ще ги принасяте в жертва на Бога. Някой направи една грешка и за прощение на греха си ще заколи едно животно. Днес поне, хората не принасят жертви на Бога, както едно време. Те не принасят в жертва животни, но друго нещо принасят. За да се ползва от Свещенното Писание, човек трябва да има дълбоко разбиране, да схваща вътрешния смисъл на истините, по дух, а не по буква.

Като изучавате проявите на хората, виждате, че всеки иска да се покаже, че разбира, че знае нещо повече от другите и т.н. Добре е човек да се показва пред хората, но когато е красив. За да бъде красив, той трябва да има хубаво чело, правилен нос, красиви уши. Кое чело е хубаво? Ако челото е високо два сантиметра, не е хубаво; ако е три, четири, пет сантиметра високо, все още не е хубаво. Челото трябва да бъде високо поне от пет

сантиметра нагоре, за да бъде хубаво. Ако челото е шест сантиметра високо, може да бъде красиво.

Какво означава числото шест? Който владее числото шест, той може да се качва по планините, между снеговете; той може да слиза и в долините, при плодовете. Той знае кога и как да работи и кога да почива. Числото шест наричаме „закон на прилежание“. Да бъдеш прилежен човек, това значи, каквото хванеш в ръката си, да го свършиш добре. Като имате поне шест сантиметра високо чело, вие разполагате с достатъчно почва, с достатъчно ниви, върху които да посаждате семената на своите мисли. По челото се познава умственото богатство на човека, както и богатството му в Божествения свят. Видите ли високо и широко открито чело, това показва прилежанието на човека. Челото на животните е много ниско, а някои почти нямат чело. Това показва, че те са крайно мързеливи. За да ги изкара от леността, от големия мързел, природата е създала паразитите, големите мухи, стършелите. Като кацат върху тях и ги хапят, животните, особено млекопитаещите, започват да се бранят с опашката си и бягат. По този начин те излизат от своята инертност. Животното не се интересува от нищо. Че звезди има на небето, че вятър вее, че слънце грее – нищо не го интересува. То се интересува само от ядене. Като се наяде, ляга да спи. Ако някой стършел кацне на гърба на вола, той скача и бяга в гората. Той казва: „Бягайте, кавалерия идва!“ – Каква кавалерия? – Една муха, която е хиляди пъти по-малка от него. Говедото бяга, защото не иска да учи, а стършелът е негов учител, заставя го да учи.

Често и хората бягат в гората. – Защо бягат? – От страх. Те бягат от учителите, които идват да ги учат. Неволята, сиромашията, грехът, болестите са все учители, от които хората бягат. Колкото и да бягат, тези уроци ще им се наложат. Хората бягат и от злото, но не подозират, че още живеят в него. Злото е неорганизиран свят. Наистина, ние виждаме, че мислите, чувствата и постъпките на човека още не са организирани. Той трябва да работи съзнателно, да организира своя свят, да организира силите на своето тяло. Казано е, че Бог създаде човека, но това още не значи, че го създаде съвършен. Човек има да работи много върху себе си, да се самоусъвършенства. Бог каза на Адам: „От всичките дървета на рая ще ядеш, само от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото няма да ядеш“. Адам и Ева не изпълниха заповедта на Бога. Те показаха непослушание, което говори, именно, за тяхното несъвършенство. И за земята е казано: „Земята беше неустроена и пуста“.

Сега аз няма да се спирам върху дървото за познаване на доброто и на злото, да го описвам. Опасно е това дърво. Само едно можете да знаете: то е едно от най-красивите дървета в света. Който го погледне, не може да не

спре вниманието си върху него. Няма човек в света, който да не се е влюбил в това дърво. То съблазнява даже силните хора. Желанието на човека към забогатяване, към слава, към придобиване на големи знания не е нищо друго, освен плод от забраненото дърво. За да не изпадне в съблазън, човек трябва да се изучава, да види, че всичко онова, което желае отвън, има го и в себе си. За да се изучава, човек трябва да бъде прилежен. Като изучавате себе си, вие изучавате и ближните си. Срещнете ли някой човек, пожелайте да прочетете поне една страница от неговата книга. Ако не можете да прочетете по една страница от всеки човек, прочетете поне заглавието на неговата книга. Всеки човек има различно заглавие на книгата си. За пример, първата красавица в света – Ева, имала едно заглавие; първият юнак – Адам, имал друго заглавие. Знаете ли какви са били заглавията на книгите на първите човеци? – Ако не ги знаете, ще ги наречете „първата красавица“ и „първият юнак“. По подобие на тях ще наречете и останалите хора красавици и юнаци. Какво правят сегашните „красавици“ и „юнаци“? Те се събират да живеят заедно и да воюват. Където видите мъж и жена, събрани заедно, ще знаете, че те воюват помежду си.

Мнозина се спъват в живота си, понеже се увличат от външните неща. Външното е отражение на нещо друго. За пример, физическият свят е отражение на Божествения; красотата на физическия свят е отражение на Божествената красота. Ето защо, ако срещнете една красива жена, знайте, че тя е отражение на Божествен принцип, който живее в човешката душа. Жената е символ на сърцето, чрез което се изявява Любовта. Душата е свързана с Любовта, която се изявява чрез сърцето. Сърцето върши една от главните служби в организма; то движи кръвта и я изпраща по цялото тяло. В сърцето се крие капитанът на парахода, който наблюдава посоката на движението му и следи, да не се удари в някоя канара и да потъне в морето или в океана.

Следователно, за да не потъне параходът ви, вслушвайте се в Божествения глас и проявете всичкото си прилежание, да изпълните Неговите заповеди. Мощен е Божественият глас! Когато Бог проговори на Адам и на Ева, те оживяха. Като не послушаха Божествения глас, те излязоха вън от рая, в широкия свят, да се мъчат. – Защо ги изпъдиха от рая? – Защото не учеха това, което трябваше, а се заеха с изучаване на странични въпроси. Раят е велика школа, с определена програма. Който влезе там, трябва да изучава предметите, които му се преподават, а не които той иска. Ако младата мома не учи уроците, които ѝ се преподават, тя ще напусне рая. Бащиният дом е раят за момата. Ако не слуша баща си, момата ще излезе вън от бащиния си дом. Същото се отнася и за сина. Ако синът се занимава с любовни работи и не учи, бащата ще го изпъди вън от своя дом.

Казвате: Какво лошо има в любовните работи? Има ли нещо лошо в женитбата? – Нищо лошо няма в женитбата, но който се ожени, трябва да напусне рая. Женитбата е фалшив надпис. Като се жени човек, дават му табела, на която е написано, че влиза вече в Божествения свят, да учи. Вярно е, че човек учи в женитбата, но не е вярно, че влиза в Божествения свят. Какви по-добри уроци може да получи жената от мъжа и мъжът от жената? Какви по-добри уроци могат да получат родителите от децата? Докато са малки децата, положението на родителите не е лошо, но като започнат да растат, те проявяват своите желания. Те искат да бъдат добре облечени и нахранени, да имат слуги на разположение, да бъдат богати, да разполагат с пари. И ако родителите не могат да задоволят желанията им, явява се спор между тях. Децата искат обяснение от родителите си защо са ги родили, щом не могат да задоволят всичките им нужди и изисквания. Светът, в който съществуват такива желания, не е Божествен. Това е свят извън рая. Това е свят на грешки и на заблуждения. В този свят се явяват всички противоречия, недоразумения, изкушения и т.н. В рая няма противоречия и изкушения. Там има само условия за изкушения. Който не прилага закона на послушанието, той се натъква на условията на изкушението. Вън от рая пък виждаме плодовете на изкушението. В какво се състои грешката на Адам и на Ева? Те проявиха непослушание. Змията изкуси Ева да яде от плода на забраненото дърво. Тя яде, но даде и на Адам да го опита. Заради непослушанието си, те трябваше да напуснат рая. Като излязоха вън от рая, родиха два сина – Каин и Авел. Каин уби Авел. Убийството е първият плод от познаване на доброто и на злото. Каин уби Авел от завист, че жертвата на Авел била прието от Бога, а неговата – не била приета. Каин искал да вземе нещо от брат си. Следователно, когато човек върши някакво престъпление, казваме, че той иска да вземе нещо от брат си. – Как може човек да измие своите грешки и престъпления? – Чрез прилагане на закона на Любовта. Преди да приложи Любовта, човек трябва да я придобие. Някой иска да приложи Любовта чрез насилие. Това е невъзможно. Любовта и насилието взаимно се изключват. Където е насилието, там няма Любов; където е Любовта, там няма насилие. Любовта се придобива по пътя на прилежанието.

И тъй, започнете с прилежанието. Само така ще придобиете Любовта, която носи щастие и блаженство за вашите души. Да обичаш някого, както трябва, това значи да имаш най-малката възможност към придобиване на Любовта. Като обичаш едного, ти ще разтовариш сърцето си за всички. Това значи да придобиеш Любовта. Като обичаш всички, ти постепенно отиваш към съвършенство. Съвършеният човек включва в себе си всички живи същества. Ще кажете, че е мъчно да се обичат всички. Мъчно е, но е постижимо. Неопитният и млад художник избира един ограничен кът от

природата за обект на своята работа. Затова, именно, неговите картини са еднообразни. Опитният и виден художник избира различни места от природата, с голям мащаб, вследствие на което картините му са разнообразни и многобройни. Колкото повече се свързва художникът с природата, толкова по-съвършен става. Колкото повече художникът обикаля природата, толкова по-здрав, по-добър и по-знаменит става. Защо трябва да обичаме? – Да придобиете онова, което нямате, и да усилите онова, което имате. От различните хора ще черпите различни неща. Като обичате някои хора, вие ще станете по-здрави, отколкото сте били; от любовта си към други ще увеличите доброто си; от любовта си към трети ще увеличите разумността си. И най-после, от любовта си към четвърта категория хора ще светнете, красотата ви ще се увеличи, ще станете подобни на ангелите. Наистина, слушали сте да казват за някого, че има ангелска красота. Ето защо, искате ли да бъдете добри, разумни, здрави и красиви, обичайте всички хора. Това е капиталът на вашата душа.

Някой казва, че може да обича само ако вижда обекта на своята любов. Този човек живее във физическия свят. Друг казва, че се задоволява, когато чувства, че обича. Този човек живее повече в духовния свят. Трети казва, че му е достатъчно да мисли за човека, когото обича. Този човек живее в Божествения свят. За да бъде любовта ви пълна, трябва да съедините трите свята в едно. Само тогава вие имате истинската, положителна наука в живота.

Коя наука наричаме истинска? Колко е голяма тя? Истинската наука не се заключава в много томове, но в обясненията, които дава за същината на нещата. Тя включва в себе си въпросите за произхода на човека, за причините, по които той се е поляризирал, за произхода на неговия дух и ум, за произхода на неговото сърце и на неговата душа, за разликата между човека и животните. Човек живее и работи главно за ума си, а животното – за тялото си. Ако знанието на истинската наука се напечата, едва ли ще се събере в 999 книги, големи като Стария и Новия Завет. Там е описано и обяснено защо от яйцето на кокошката в 21 ден излиза оформено вече пиле, а човешкият зародиш на 21 ден е едва четири милиметра. В продължение на 56 дни човешкият зародиш нараства на шест сантиметра, когато агнето и котката носят малките си 56 дни. В 56 дни те са вече оформени и се раждат. Значи, процесът на физическото развитие в човека е бавен, а в животните – бърз. Много време и много енергия отиват за съграждане на човешкия мозък, понеже е сложен апарат. Мозъкът е създаден от особена материя, която се дели на три качества: от едната материя е създадена основата на мозъка, от втората – задната част на мозъка, а от третата – предната част. Ако разгледате отделно предната част на мозъка, ще видите, че и тя е съставена от няколко

качества материя: материя на долната част на мозъка, на средната, на горната и на най-горната, където се намират висшите морални чувства. Казват за някого, че е милостив, милосърден човек. Знаете ли къде се намира милосърдието в човека? То се намира в предната и горна част на челото. Челото на милосърдния човек е доста повдигнато. Ако челото на човека е наклонено, като покрив на къща, този човек не е много милостив. Казват, че майката е милостива. Такава милост имат всички животни към своите малки. Милосърдният човек е такъв към всички животни и към всички растения. Той цени човека, но цени и цветето. Миризмата на цветята е в състояние да премахне скръбта на човека и да внесе известно разположение у него. Уханието на цветята не е нищо друго, освен прилежанието на човека. Цветето се развива при неблагоприятни условия, но пак се справя с тях. То излиза от земята, от калта на живота, но веднага облича своята царска премяна и разнася своето ухание надалеч. Не може ли и човек, като малко растение, да проявява прилежанието си във всички случаи на живота и да расте нагоре?

Сегашният човек заема централно място в живота. Той се счита за царски син, за светия, а при това го виждате окъсан, полугол, с петна на дрехите си. Аз не вярвам в светия, на когото дрехата е окъсана и нечиста; аз не вярвам в светия, на когото ръцете и краката са кални и нечисти; аз не вярвам в светия, на когото ноктите са нечисти; аз не вярвам в светия, на когото ушите са заглъхнали; аз не вярвам в куц и в сляп светия. Тези хора могат да се представят за светии, но не са светии. Светията е красив, млад, разумен, жизнерадостен човек. Където мине, той носи живот, знание и светлина. Някои си представят светиите като старци, с бяла коса и бяла брада. Не, светията няма брада. Той свети толкова силно, че нищо друго не виждате от него, освен светлина. Има старци, но те са само на небето и са 24 на брой. Те седят около престола на Бога.

Сега, като слушате да говоря така, ще кажете, че това не е лесна работа. – Да, новото учение не е за деца. То е и за деца, но разумни. Ако сте възрастни, ще хвърлите брадите си и няма да мислите за старост. Ще станете деца, които са готови да учат, да възприемат новото. На колкото години да сте, ще учите прилежно. Какво представляват човешките години в сравнение с една слънчева година? Какво представляват сто земни години по отношение на 20 милиона години, през което време слънцето се завъртва един път около своя център? Въпросът за старостта е относителен. Той има отношение към съзнанието на човека. Годините се определят от знанията, от опитностите на човека. Стар е онзи, който има знания, който е придобил мъдрост. Точилото се върти много пъти около своята ос, но може ли да се нарече старо? От дълго употребяване то се изтрива, но никакви знания не е придобило. Щом няма знания и

опитности, точилото не е старо.

Казвате, че сте остарели вече, а не знаете къде ще отидете. То е все едно да пита някой къде е университетът, а пък не е готов за него. Щом не може да прочете надписа на университета, той не е за там. – „Ама, къде е духовният свят?“ Ти носиш духовния свят в себе си, а не знаеш къде е той. Ти носиш една книга в ръката си, а не знаеш да четеш. Сложи ръката на сърцето си и ще намериш духовния свят. Пулсът на сърцето е духовният свят в човека. Както пулсът на сърцето у всички хора не е еднакъв, така и духовният свят не е еднакъв за всички хора. Общо сърцето прави 72 удара в минута, но все пак има разлика при различните хора. За пример, пулсът на добрия човек се различава от пулса на учения и т.н.

Какво представлява пулсът на сърцето? – Говор. Животът, който Бог е вложил в човека, говори чрез сърцето. Той казва: „Учи, работи, прилежен бъди“. Като се разгневиш, пулсът пак казва: „Не се смущавай! Бъди спокоен“. Като се разболееш, пипни пулса си. Той ще ти каже какво трябва да правиш. Вие носите богатството в себе си, а го търсите отвън. Вие не търсите духовния свят в себе си, а го търсите вън някъде. Ако не разберете сърцето си, никога няма да разберете духовния свят. Преди да дойдете до възвишения духовен живот, който е над вас и ви обгръща, както слънцето обгръща земята, вие трябва да разберете живота на вашето сърце, т.е. малкият духовен свят, който е във вас. И тъй, когато искате да знаете какво е положението ви в Божествения свят, сложете ръката си на челото. Вие пренебрегвате тия неща и се занимавате с математика, с философия, с финансови науки, с право и т.н. И това е добре, но освен вашата математика има жива математика, която определя отношенията ви с хората. Според тази математика, всеки човек е известно число, което вие трябва да знаете. Като знаете числото на човека, ще знаете какви сили работят в него. Някои хора представляват щастливи числа, а други – нещастни. Добре е, когато започвате някаква работа, да срещате хора от щастливите числа.

Желая ви да бъдете прилежни, да срещате добри хора на физическия, в духовния и в Божествения свят. Когато срещнете някой човек, радвайте се. Ако той ви поздрави, зарадвайте се още повече. – Защо ви поздравява? – Той иска да ви каже, че е от нашите хора, т.е. той е с нас, а не против нас. Радвайте се на всички хора, които са с нас. Радвайте се и на ония, които не са против нас. Като срещнете някой добър човек, не чакайте той пръв да поздрави. Можете и вие да го поздравите първи. Сега, аз не искам да хвърлям много пъти мрежата си. Сложете прилежанието по отношение на ума си, да учите. Поставете прилежанието към сърцето си, да развивате своите чувства. Никога не съжалявайте, че обичате, или че сте обичали. В

света нищо не се губи. Всяко нещо става на своето време и място. Всички вътрешни противоречия в живота ви представляват предмети за изучаване. Знаете ли на какво се дължи неразположението, гневът, скръбта? Изучавайте тия състояния, за да знаете как да се справяте с тях. Когато сте разположени, ще давате; когато сте неразположени, ще взимате. Когато сте радостни, ще давате; когато сте скръбни, ще взимате. – Какво трябва да прави човек, когато се разгневи? – Ако е жена, ще вземе метлата да мете; после ще вземе четката и ще мие. Ако е мъж, ще вземе мотиката и ще копае; после ще вземе брадвата и ще сече дърва. Който работи на физическия свят, разширява главата си; който работи в духовния и в Божествения свят, прави главата си по-дълга и по-висока. И тъй, мислете, за да направите челото си красиво; чувствайте, за да предадете мекота на лицето и на очите си; работете, за да направите тялото си пъргаво и пластично.

Челото е Божественият свят, носът – духовният, а брадата – физическият. Като работи с мисълта си, човек създава челото – Божествения свят. Като работи със сърцето си, човек създава света, който заема областта от веждите до върха на носа. Като работи с волята си, човек създава областта, която се намира от носа надолу. С други думи казано: когато мисли, човек създава челото си; когато чувства, създава лицето си; когато работи с волята си, човек създава брадата си.

Сегашните хора искат да бъдат щастливи. Без прилежание няма щастие. Щастието на човека зависи от развитието на неговото чело, на неговото лице и на неговата брада. На всички хора е дадена задача: да работят върху челото, лицето и брадата си, т.е. да създават своя умствен, духовен и физически свят. Като работите върху тази задача, вие ще се ползвате едновременно и от трите свята.

Обичайте ума си! Обичайте сърцето си! Обичайте и тялото си!

Обичайте добрите хора! Обичайте и лошите хора! Само по този начин ще изпълните волята Божия и ще разберете, че човек не е нищо друго, освен малък свят, който се поддържа от Божествените енергии на възвишените светове.

Нека останат в ума ви трите думи: вслушване, прилежание и изпълнение.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 30 август 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_01 Добрата покана
неделна беседа

ДОБРАТА ПОКАНА

„Някой си человек направи вечеря голяма и покани мнозина.“

„Нива купих и нужда имам да изляза и да я видя; моля ти се, имай ме отречен.“ (18-ти стих.) – Наистина, когато сее нивата си, човек не може да отиде на угощение.

„Купих пет чифта волове, отивам да ги опитам; моля ти се, имай ме отречен.“ (19-ти стих.) – Когато впрегне воловете си за работа, човек пак не може да отиде на угощение.

„Ожених се, затова не мога да дойда.“ (20-ти стих.) – Оженил се човекът, не може да отиде на угощение.

Като четат тази Притча, някои се спират върху нея, да коментират думите на Христос, да разберат какво е искал да каже Той. Когато посетите концерта на някой виртуоз, мислите ли, че ще станете като него? Никога няма да станете като него, но все ще придобиете нещо. Следователно, когато някой виден човек ви покани у дома си, все ще придобиете нещо. Обаче не постъпвайте като онзи американец, който искал да покаже пред един виртуоз, че знае да свири. Виртуозът дал концерт в един американски град и като свършил концерта си, върнал се в хотела да си почине. Американецът милионер не могъл да чуе как свири виртуозът, затова отишъл в хотела при него с молба, да му изсвири нещо. Американецът му предложил 200 долара, но виртуозът отказал. Като виждал, че няма да успее, американецът увеличавал сумата, докато стигнал до хиляда долара. Най-после виртуозът се съгласил да му изсвири нещо. Той взел цигулката си и изсвирил едно парче. Американецът слушал внимателно. След това той се обърнал към виртуоза с думите: „Мога ли и аз да ви изсвиря нещо?“ Виртуозът му дал цигулката си и слушал как свири. Питам: какво може да изсвири американецът пред този голям майстор?

Ще приведа още един анекдот из американския живот. Един американец поканил един виден виртуоз у дома си да му свири. Музикантът помислил, че американецът ще покани някои свои приятели да го слушат. Той отишъл в дома на американеца и видял, че нямало никой друг, освен домакинът и неговото куче. Той започнал да свири. След известно време кучето залаяло.

Американецът се обърнал към виртуоза и му казал: „Достатъчно! По лаенето на кучето разбрах, че свирите добре“. Какво придобил американецът от свиренето на виртуоза?

Казвам: Американецът вярвал в лаенето на своето куче. Българинът пък казва, че когато куче лае, това означава, че или вълк е влязъл в кошарата, или крадец в къщата. Българинът вярва и в кукуригането на петела. Когато петелът кукурига, той казва, че някакво щастие идва. Значи някои преценяват нещата от гледището на низшето, а други – от гледището на висшето. В човека има две ценности: Божествено или висше начало и човешко или низше. Човешкото може да преценява човешките работи, а Божественото – Божествените. Понякога хората смесват тия неща и преценяват Божественото с човешкото. Каква ще бъде преценката на нещата, ако низшето трябва да си даде думата за висшето? То е все едно да разчитаме на ума си, да даде преценка за отношенията на силите в природата.

Противоречията в живота се дължат, именно, на намесата на низшето в работата на висшето. Има някои вярвания, които се дължат на низшия човешки ум. Те са верни за даден случай и за дадено време и място, но не всякога. За пример, едно представление се дава една вечер; то може да се даде и втора вечер, но непрекъснато няма да се дава. – Защо? – Защото всичко, което природата е създала, представлява пътища за минаване и изучаване. Като мине човек през един път и го проучи, втори път не е нужно да мине по същото място. Като се връщаме назад, ние виждаме пътя, по който животът се е развивал. Природата е правила ред опити, докато дойде до човека. Човек мисли, че е последното творение на Бога, т.е. венецът на творението. Не, и над него има други форми, към които той се стреми. Човекът не е завършена форма, още има да расте и да се развива.

Че това е така, виждате от своя живот. Докато сте били малки, вие сте обикаляли постоянно около майка си и баща си, прегръщали сте ги, радвали сте се, че ви обичат. Колкото повече сте расли, ставали сте по-въздържани, докато един ден си кажете: „Свърши се нашето детинство. Ние отиваме към зряла възраст, към възмъжаване“. В някои отношения детето стои по-високо от възрастния. За пример, детето се отличава с голяма вяра. То вярва на всичко, каквото майка му и баща му кажат. Като порасне, то казва: „Не мога да вярвам на всичко, трябва да опитам нещата“. Много деца не знаят какво нещо е лъжата. Като станат големи, започват да лъжат. Често на лъжите казват „арменски долапи“. – Кога хората употребяват долапи? – Когато искат да запазят нещо от прах. Дрехите, храните се слагат в долапи. Лошо е човек да бъде затворен в

долап, защото е тъмно.

Следователно всичко, което се разваля на светлина, трябва да седи на тъмно. Всичко, което се разваля на тъмно, трябва да се изнесе на светлина. За пример, низшият ум се разваля на светлина, вследствие на което трябва да остане на тъмно. За него тъмнината е естественото място. Като дойдете до низшия ум на човека, той казва: „За светлина не ми проповядвай!“

Забелязано е, че много процеси в природата стават на тъмно. Храносмилането, дишането, мисленето стават на тъмно. Това става с цел да не се отвлича вниманието на човека от външните явления. За да се извърши някакъв важен процес, човек трябва да бъде съсредоточен.

Често хората съжаляват за детинството си. Те съжаляват, че са изгубили вече щастливия живот на детските си години. Те се заблуждават. Детето не е толкова щастливо, колкото си въобразяват възрастните. – Защо? – Защото то не съзнава нещата. Щастлив е онзи човек, който съзнава, че е придобил щастието и го цени. Детето е несъобразително; във всичките си работи бърза. Като намисли да направи нещо, то веднага ще пристъпи към действие, без да има предвид последствията. Много неща липсват на детето. Много неща трябва да развива. Бързането е присъщо и на възрастните. Всички хора бързат, час по-скоро искат да видят света такъв, какъвто предстои да стане в бъдеще.

Днес всички запитват кога ще дойде Царството Божие на земята. – Царството Божие е дошло вече на земята, но само външно, привидно. Царството Божие трябва да дойде и отвътре, в сърцата на хората. Ако един сляпороден дойде в Царството Божие, какво ще разбере? Той ще пипа тук-там, но няма да има реална представа за него. С пипане само Царството Божие не се познава. Глухият пък ще види всичко, но няма да чуе говора на хората. И с виждане само Царството Божие не се познава. Зрението на сегашните хора е слабо, те не виждат много неща, но и слухът им не е силен. Сегашните хора са и нетърпеливи. Като говори някой, те едва го изслушват. Има говорители, които обичат да говорят много и да повтарят едно нещо по няколко пъти. Какво трябва да правите в такъв случай? Или ще му кажете да мълчи, или ще излезете навън, няма да го слушате. За предпочитане е мислено да му кажете да престане да говори. Ако говорителят е умен човек, ще възприеме мисълта ви и ще спре. Ако не е умен, ще продължава да говори.

Така трябва да постъпват всички ученици с учителите си. Те трябва да знаят, че учителите им са умни хора и няма защо да плачат пред тях, да им говорят с часове за своите мъчнотии. И учителят не трябва да говори много

на учениците си, да ги морализира. Достатъчно е мислено да им каже, че трябва да бъдат мирни, внимателни и те ще го разберат. Умните веднага ще го разберат, а за неразумните, колкото и да им говори, пак неразбран ще остане. Някой казва: „Трябва да се говори на хората, да разберат“. – Какво ще им се говори? Хиляди статии с морално съдържание са писани, хиляди проповеди за морален живот са държани на хората, че не трябва да крадат, да убиват, да лъжат, но въпреки това те правят, каквото знаят.

На какво се държат кражбите? – На стари, атавистични навици. И в миналото, и сега птицата е свободна да каца от дърво на дърво и да яде, колкото иска плодове – череши, грозде и др. Колкото по-културни стават хората, толкова по-големи ограничения се вмъкват в живота. Днес и за птиците се създават различни примки и капани. Като помни с каква свобода се е ползвала в миналото, тя се чуди защо попада в капан. В същото положение се намира и човек. Днес той краде по атавизъм. Като си спомня свободата, с която разполага в миналото, той си позволява да взима някои неща без позволение и се чуди защо го затварят, защо трябва да го съдят за нещо и за никакво.

Съвременните хора се борят с някои стари, наследени черти от миналото, които не са присъщи на естеството им. Много от тия атавистически навици са присадени на човека и той трябва да се освободи от тях. За пример, някой иска повече да мълчи, да слуша, когато другите говорят, но като попадне в общество на хора, които обичат да говорят, нещо в него му нашепва: „Кажи и ти две думи“. Друг някой, без да разбира музика, бърза да си даде мнението за някой виден музикант, че не е изпълнил някое парче, както трябва. Някои религиозни пък се изпреварват да дават мнението си, защо Бог създал света. Не само на земята, но и на небето още не знаят защо Бог е създал света. По-скоро можем да си обясним защо сме създадени ние, отколкото да си отговорим на въпроса, защо е създаден светът. Ние сме създадени да учим и да мислим. Може би след хиляди години да се отговори на този въпрос, но засега той е неразрешим. Сложен въпрос е той. Единственото нещо, което днес знаем, това е, че светът е създаден. Това е теория. Защо е създаден, не знаем. Каква е разликата между теорията и опита, или практиката в живота? В теорията всички неща започват добре, свършват зле; в опита нещата започват зле, свършват добре. Когато детето се ражда, то е в теорията. Всички го приемат добре, дават му угощение, радват му се. Майката мисли, че някакъв гений е родила. Като мине известно време, детето влиза в опита и проявява всичко, което носи в себе си. Майката го гледа, чуди се и си казва: „Какво мислех, какво излезе!“

Защо хората се изненадват в живота? – Защото не разбират нещата. Като

не разбират законите на живота, те правят грешки. Много хора представляват питомно клонче, присадено на дивачка. Докато присадката расте, плодовете са добри. Обаче, ако по невнимание присадката се счупи, дивачката започва да ражда, вследствие на което плодовете са кисели и стипчиви. Понеже сега не могат да растат питомни растения, всички неща в света са присадки. В света има два вида присадки: когато присадките са питомни, хората са праведни; когато присадките са дивачки, хората са грешни. Ако се счупи питомната присадка, на дървото остава дивачката, която дава кисели плодове. Вие се чудите какво е станало, че праведният, светият човек е станал грешник. И обратно: ако се счупи дивачката присадка, на дървото остава питомната, която дава сладки плодове. Вие се чудите какво е станало, че грешникът се е превърнал на светия.

Сега аз изнасям закона за наследствеността по два начина. При единия случай наследствеността е присадена на дивачка, а при втория – на питомно дърво. Човешкото е дивачката, а Божественото – питомното. Някой път Божественото е присадено на човешкото, а някога човешкото – на Божественото. Когато изпаднете в противоречие, Божествената присадка се е счупила и останала човешката, която ражда киселици. Когато имате добро, светло разположение, вие се ползвате от плодовете на Божествената присадка. Внимавайте да не пречупите тази присадка. Ако я счупите, ще имате киселици и ще изгубите доброто си разположение. Има случаи в живота, когато не трябва да пипате питомната присадка. Ако мислите, че като счупите питомната присадка, ще израсте нещо по-хубаво, лъжете се – киселица ще израсте. Щом израстат киселиците, страданията ще дойдат. Щом дойдат страдания, несгоди, изкушения, ще счупите дивачката, да остане отдолу питомната.

На съвременните хора се говори за търпение. Препоръчва им се да бъдат търпеливи. Обаче човек не може да бъде търпелив, докато не е разбрал Любовта. Без Любов никакво търпение не може да се постигне. Търпението изключва всички болести, сиромашията, страданията. Следователно, ако искате да сте здрави, бъдете търпеливи. Ако не сте здрави, това показва, че носите неволята. Търпението се ражда от Любовта. Където е Любовта, там всички болести си заминават и хората оздравяват. Днес всички очакват да дойде Христос на земята, да оправи света. – Как ще го оправи, когато един иска едно, а друг – друго? Всички хора, всички народи трябва да се подчинят на Божественото. Тогава ще сложи навсякъде ред и порядък. Сега хората се бият, за да възстановят правдата. Ще кажете, че много хора умират. Те умират, но вярват в безсмъртието. Те пак ще дойдат на земята. Лошото не е в това. Лошо е, ако хората чупят Божествената присадка в себе си. Лошо е, ако народите чупят Божествената присадка в себе си. Лошо нещо е войната, ако тя счупва

Божествената присадка. Обаче, ако във време на война се чупи дивачката и отдолу остава питомното, да даде своя плод, войната е на място.

Защо воюват хората? – Да подобрят положението си. Войната е неизбежно зло. Като четете Милтон, ще видите, че и ангелите се бият. Ако ангелите се бият, колко повече хората ще се бият. Важно е войната да бъде за нещо полезно, от което да се ползват всички народи, а не само един народ. Като не разбират нещата, хората питат защо трябва да воюват, защо трябва да вярват в онзи свят, защо трябва да се молят и т.н. Като живеят на земята, ще воюват, но за нещо разумно; като живеят, ще вярваш, но в нещо разумно, безразлично в кой свят е то; като живееш, ще се молиш. Човешката глава живее в разумния свят. Тя мисли, разсъждава. Ти виждал ли си своята мисъл? Не си я виждал, но вярваш в нея. Човек прави своите планове в ума си, т.е. в умствения свят. После човек слиза в духовния свят, в света на чувствата и ако плановете му могат да се реализират, той изпитва известна приятност в областта на слънчевия възел. Ако не се реализират, той изпитва неприятни чувства в същата област. Реализирането на плана става на физическия свят.

Ще кажете, че се съмнявате в реализиране на своите планове. За да не се съмнявате, вслушвайте се дълбоко в Божествения глас, който ви говори. Като се вслушвате в този глас, виждате, че каквото сте почувствали, това става: чувстваш, че ще стане война, и тя става; чувстваш, че времето ще се развали, и се разваля. Чувстваш, че ще станеш художник или учен, и ставаш. Каквото чувстваш, че ще стане, това става, но не знаеш причината, защо става. Като не знаете причините на нещата, вие сте готови да ги отречете, да кажете, че това са халюцинации, суеверия и т.н. Учените се смеят на суеверието на хората, но по-суеверни от тях няма. Те вярват в това, което не може да стане. За пример, някои от тях вярват, че малката микроба, която едва се вижда под микроскоп, ще стане някога човек. И всичко това доказват по научен начин.

Някои учени разрешават въпроса: кокошката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Чуден въпрос! От гледището на физическия свят, яйцето е съществувало преди кокошката; от гледището на духовния свят, кокошката е съществувала преди яйцето, а от гледището на Божествения свят, нито кокошката е съществувала, нито яйцето. Това е въпрос само за физическия и за духовния свят. В Божествения свят не съществуват въпроси за кокошки и яйца. Там нещата съществуват вечно. Няма раждане и прераждане, за да става въпрос, кой пръв се е родил и кой – последен. Божественият свят е вечен. Там цари безсмъртието.

Физическият и духовният свят са отражение на Божествения. Физическият

свят е създаден за развлечение на Божествения. Когато съществата от Божествения свят искат да се развлекат, да сменят работата си, те слизат на земята между хората, да видят как работят. Като видят, че някой плаче, те се приближават към него и му казват: „Какви хубави извори излизат от очите ти. Защо плачеш?“ Някой ангел вижда, че една мома плаче. Той веднага отива при нея и я разпитва защо плаче. Тя му разказва, че обича някого, а той ѝ изневерил. Като разказва историята на своята любов, той слуша внимателно и се чуди каква е тази любов, от която човек плаче. Ангелът я утешава, казва ѝ, че е направила добре, където е поляла градинката си и се чуди, защо и той не може да научи изкуството да пролива сълзи. Когато момата се успокои и престане да плаче, ангелът си отива. Каквото научи на земята, ангелът го записва. На другия ден той вижда, че същата мома пак плаче. – Защо плаче? – „Баща ми умря.“ – Че как може баща да умира? – „Не плачи, аз ще го върна отново на земята. Той ще дойде като малко детенце, което ти ще носиш на ръце и ще му се радваш. Ще пазиш добре детенцето, ще гледаш да не умре.“

Хората се страхуват от смъртта. Вечер, когато заспива, човек се отделя от тялото си. И това е смърт, но човек не се страхува от нея. – Защо? – Защото не е изгубил тялото си. Хората се страхуват от смърт, от която тялото изчезва. Когато една форма не може да прокарва Божествените идеи, тя се разглобява, стопява се, докато изчезне съвършено. Веществото ѝ, обаче, се запазва и след време от нея се образува нова, по-здрава и устойчива форма. Всички хора са изложени на постоянни промени. Формите се изменят според идеите, които минават през тях. И от промените, които стават, можем да съдим какви идеи минават през човека и как се разработват. Ако в някой човек е развит творческият ум, това показва, че той е орал, копал, градил, мислил и прилагал всичко, което го интересувало. Ако главата на някой човек е висока горе, това показва, че той е бил религиозен, молил се е, правил е добрини, помагал е на бедни и страдащи. Той е развил милосърдието си, религиозното си чувство и любов към Бога. Човек развива повече ония центрове, върху които работи. Там той складира повече енергия и ги прави активни.

Хората правят грешки, когато не различават нещата. За пример, слушате някой религиозен или духовен човек да казва, че Господ му проговорил. Възможно е, но той трябва да знае откъде идва този глас. Гласът може да идва от три места: отдолу, отстрани – от посоката на ушите, и отгоре, от центъра на мозъка. Най-мощният глас идва отгоре. Както седите, някаква светлина блесне пред вас и вие чувате тих глас – гласът на Божественото. Чуете ли този глас, умът ви се просветява и всички противоречия изчезват. Когато чуе този глас в себе си, човек е готов на всички жертви.

Когато Бог проговори на пророк Йон, каза му да отиде в Ниневия, да проповядва на хората, да се разкаят. Йон чу гласа, но се уплаши. Той помисли, че не може да изпълни волята Божия и каза: „Тази работа не е за мене. Ще отида на Запад“. Той взе торбичката си и замина за Испания. Понеже в Божиите решения няма обратни действия, Бог каза на Йон: „Ти не пожела да отидеш в Ниневия, но ще те сполети нещо по-страшно“. И наистина, кит погълна Йон и той прекара три дни и три нощи в утробата му. Тук Йон се моли усърдно и обеща, че ако Бог го освободи от това нещастие, ще отиде в Ниневия да проповядва. Ниневия е раят, а утробата на кита – адът. Кое от двете места е за предпочитане? За предпочитане е да отидеш в Ниневия, да кажеш, че Бог те е пратил да им проповядваш, да се разкаят. – Защо Йон не послуша Господа? – Той беше крайно честолюбив човек и си казваше: „Бог ме праща в Ниневия, но като кажа на хората какво ги очаква, те ще започнат да се молят, да плачат, да се разкайват и Бог, понеже е милостив и благ, ще ги помилва. Тогава аз ще изляза лъжец пред хората“. Като не искаше да се изложи по този начин, Йон реши да избяга в Испания. Той избяга от Бога, но се натъкна на по-голямо зло. Следователно, когато Бог ви изпраща в Ниневия да проповядвате, изпълнете волята Му. Днес вие ще проповядвате по друг начин, а не както Йон. Той им каза, че ако в продължение на 40 дни не се покаят, ще погинат. И вие ли ще кажете същото? По друг начин се проповядва на сегашните хора.

Преди години, когато стана земетресението в Търново, отидох и аз, да видя областта, в която е станало разместване на земните пластове. Всички хора бяха излезли на палатки, страхуваха се да влязат в къщите си. Аз отидох в дома на един наш приятел. Те веднага ме запитаха: „На палатка ли ще останеш?“ – Не, в къщата ще остана. – „Опасно е, земята още се тресе.“ – Нищо от това, земетресение няма да стане. – „Откъде знаеш?“ – Има авторитети, които доказват това. – „Кои са тези авторитети?“ – Кучетата, петлите и птичките. Ето, кучетата, които преди земетресението още избягаха, връщат се вече. Значи, докато кучетата лаят, петлите кукуригат и птичките пеят, земетресение няма да има. Щом кучетата бягат и не лаят, петлите не кукуригат и птичките не пеят, земетресение непременно ще има. Видите ли, че жабите и раците излизат от водата и бягат, земетресение ще има. Както виждате, в някои случаи животните са по-големи авторитети от хората, които мислят, че знаят много.

Сега, ние не се спираме върху въпроса, кой стои по-високо: петелът или човекът? Тук не може да става спор. Човек съдържа в себе си не само един петел, но много петли. Ако петелът може да познае, ще има ли земетресение, или няма да има, колко повече човек може да предскаже това. В човека има и петли, и кокошки, и змии, и гущери, и вълци, и

тигри, и говеда – цялото животинско царство е в човека. Не само това, но и растителното царство е в човека. Всичко, което Бог е създал, съществува в миниатюр и в човека. Здравето на човека зависи от растителността в него. Като не знаят този закон, хората изсичат горите в себе си. Това се отразява вредно върху живота им. Чрез мисълта си хората покваряват растителността в себе си. Тази е причината, поради която дробовете на хората заболяват. Заболяването на дробовете се отразява зле и върху стомаха.

Като ученици, вие трябва да се стремите към самообладание, да гледате еднакво и на злото, и на доброто. Това са две мощни сили, които играят важна роля в света. Човек не се нуждае от въглената киселина. За него тя е зло, но вижте какво голямо значение има тя за живота на растенията. Без въглена киселина те не могат да живеят. Растенията приемат въглеродния двуокис като храна за организма си. Под влиянието на слънчевата светлина и зелените части на растенията, той се разлага на кислород, който се връща във въздуха и въглерод, който заедно с други елементи и съединения в растенията се използва като храна. Задушлив газ е въглеродният двуокис, но растенията се хранят с него. Освен това той дава кислород на въздуха, който поддържа живота. Като знаете това, не можете ли и вие да направите, както растенията правят? Не можете ли да обработвате отровните и задушливи мисли и чувства и да ги превърнете в нещо полезно, както за себе си, така и за окръжаващите?

Казвате: „Да ме пази Бог от злото! Не искам да имам никакво отношение с него“. Вие не разбирате законите на природата. Каквото и да правите, няма да избегнете злото, но трябва да бъдете разумни, да използвате неговите сили. Знаете ли какво ще стане с живота на земята, ако се махнат въглеродния двуокис, водорода, кислорода, азота и въглерода? Това са основните елементи на живота. Какъв ще бъде човек, ако няма азот в себе си? Азотът е един от благородните газове, мъчно влиза в съединения. Всеки човек, който има азот в себе си, е спокоен, търпелив. Той може да придобие Любовта. Без търпение няма Любов. Зад всеки елемент се крие някаква разумна сила. Ако може да влезе във връзка с тази разумна сила, човек ще владее елементите, т.е. те всякога ще му бъдат в услуга. Добре е човек да разбира законите, на които се подчиняват елементите, да се ползва от тях разумно. Ако разбира законите на кислорода, горенето в човешкия организъм ще става правилно. Човек ще носи в себе си Божествения пламък, крепител на здравето. Ако разбира законите на водорода, човек ще има мекота и пластичност, ценно качество за него. Ако разбира законите на въглерода, човек ще знае как е създаден органическият свят. Въглеродът съдържа условия за организиране на живота. Без въглерод органическият свят не може да се организира. Като

не разбират законите на природата, хората се запитват защо съществуват злото и грехът. Не може ли без тях? Както растенията на физическия свят се нуждаят от тор, така и растенията в духовния свят се нуждаят от тор. Какъв е торът за растенията в духовния свят? Човешките грехове и грешки служат за наторяване на нивите в духовния свят. Там боравят с по-фина материя. В това отношение материята на човешките грешки е по-фина от тази, с която торят нивите и градините на земята. Материята на земята е изгубила своята първоначална чистота и ефирност, каквато някога е имала. Според някои учени, първоначалната материя е била хиляди пъти по-лека от водорода, който днес се счита за един от най-леките газове. По отношение на първичната материя водородът е много гъст, като каша.

Ние говорим за елементите като за разумни същества, понеже естеството на човешкия дух е такова, че той борави с разумни сили. Ако се придържате в интуицията и следвате пътя, по който тя ви води, вие бихте имали повече знания, отколкото сега. Вие се страхувате да проникнете по-дълбоко в научните истини, да не изпаднете в заблуждения. Когато търси истината, човек не се страхува от заблуждения. Вие казвате, че трябва да имате водород, кислород, азот и въглерод в организма си, но защо ви са нужни тия елементи, не знаете. То е все едно, както казват някои, че трябва да имат пари. – Защо им трябват пари? – Да живеят добре. Предназначението на парите, специално на златото, не е само външно. Не е достатъчно човек да знае свойствата на елементите, но той трябва да знае каква роля има всеки елемент в неговия организъм. Не е достатъчно да знае човек какви храни подхождат на неговия организъм, но той трябва да знае още и условията, при които известна храна може да се асимилира от организма. При добре асимилирана храна само непотребните вещества се изхвърлят навън. Обаче, ако храната не е добре асимилирана, заедно с непотребните вещества се изхвърлят и потребни.

Следователно, ако човек може правилно да се храни, да мисли, да чувства, да постъпва и да говори, той се е натъкнал вече на условията за подмладяване. Някои искат да помислят само и веднага да се подмладят. Това е невъзможно. Сегашният човек не е готов още да си служи с магическата пръчица, с която нещата стават моментално. Ако говорите на някой човек само с ума си, вие можете да го убедите да повярва в това, което говорите, но не можете да го заставите да направи нещо за вас. Той ще ви каже: „Разбрах идеята ви, отлична е, но не е приложима“. Обаче, ако проектирате ума си към слънчевия възел на човека, да събудите в него приятно, топло чувство към себе си, той може да направи нещо за вас. Това наричаме вътрешно говорене. Следователно вътрешно говорене е това, според което нещата стават моментално. При това говорене не е нужно да убеждавате човека много, за да го накарате да направи нещо за вас. И

тогава, ако отидете при някой банкер и му поискате една сума, той веднага ще ви даде. Колко лева ще искате от банкера? Ако сте разумен, ще искате само един лев. – Защо? – Защото разумният знае да посажда парите. Като посади един лев, следващата година ще има хиляда лева. Ако глупавият иска пари от банкера, ще поиска най-малко сто лева, с които, обаче, не знае какво да прави.

Съвременните хора са дошли до едно място, където влизат в стълкновение със своите стари разбирания. Който разбира законите на новия живот, не говори много. Той разбира как трябва да постъпва. При всяко неправилно отношение към хората, той изпитва болка в слънчевия възел и вместо да се извинява, бърза да изправи грешката си. Всяка болка, всяко свиване или притесняване в слънчевия възел, е предупреждение от Божествения свят, с което му обръщат внимание, че не е постъпил, както трябва. От Божествения свят го запитват: „Ти прецени ли своята постъпка?“ Защото всяка постъпка се връща към онзи, който я е направил. Ако е добра, ще се ползваш. Ако не е добра, ще носиш последствията ѝ. Преди да направиш нещо, три пъти мисли. Ако правиш нещо добро, прави го; ако не е добро, мисли за лошите последствия. Помнете, че Бог живее във всички души и Той се застъпва за тях. Що се отнася до дрехата на човека, можеш да кажеш, каквото искаш, но дойдеш ли до душата, до същността на човека, ти трябва да бъдеш много внимателен. Всички души трябва да се отнасят внимателно помежду си. Ако ти се отнасяш внимателно към душите и те ще се отнасят внимателно към тебе. Ако не се отнасяш внимателно към душите и те няма да се отнасят внимателно към тебе. С други думи казано: ако работиш за душите, и те ще работят за тебе; ако не работиш за тях, и те няма да работят за тебе.

Сега, като говоря по този начин, това не значи, че вие нямате желание да изпълнявате волята Божия. Вие правите големи усилия в това направление, но има механически усилия, които са безрезултатни. Ти не можеш да повлияеш на човек, когото не обичаш. Ако го обичаш, той ще те слуша. Следователно, ако искаш да влезеш във връзка с една душа, първото условие е да я обичаш. Щом я обичаш, и тя ще те обича. Така ще се свържат всички души. Когато Любовта свързва душите, всички работи вървят добре.

Днес се явява въпросът, как може да се оправи светът. Много методи има за изправяне на света. И окултните науки дават методи, но всички не са резултатни, защото не се отнасят до трите свята. Един метод е сигурен, когато има приложение в трите свята. За да бъде една идея вярна, тя трябва да се разглежда в Божествения свят като принцип, в духовния свят – като закон и във физическия свят – като явление или факт. Ако направите

нещо и не съжалявате, че сте го направили, това действие има Божествен произход. Всяко действие, за което съжалявате, че сте го направили, няма Божествен произход. Всеки, който изобличава хората, сам не е изправен в постъпките си. Често съдията, който съди хората, не е изправен в живота си. Според мене, когато съдят, съдиите трябва да имат маски на лицата си, да не знаят хората кой ги е осъдил. Ако знаят кой ги е осъдил, ще му се сърдят. Нека се сърдят на маската. Често хората се обръщат към Бога, Той да ги съди. Съдбата на Бога е съдба на Любовта. Когато съди някого, Бог го обиква първо и след това вика за свидетели Любовта, Мъдростта, Истината, правдата, знанието си. Съдбата на Бога служи за повдигане на човека, а не за изобличаване и унищожаване. Христос казва: „Син Човечески дойде не да съди света, но да го повдигне". Ето защо и съдиите не трябва да съдят света, но да го спасят.

Ние говорим сега за вътрешната съдба на човека, а не за външното, механическо съдене. Ти имаш приятел, който е направил една грешка. Как ще го съдиш? Като обикновен съдия ли? Имаш един син, който е направил една грешка. Как ще го съдиш? Знаете ли колко мъчно се възпитава човек? Хората са много прозорливи. Ти говориш на един човек, а той те гледа как му говориш – от любов към него, или от някакъв интерес. Кое е по-добре: да вземете една чужда картина и без да знаете да рисувате, да преподавате на някого как трябва да рисува, или да сте знаменит художник и да учите хората да рисуват? На теория ли трябва да преподавате, или на практика? Сегашните хора са дошли вече до опита и трябва да им се преподава на практика. И теорията е на място, но без практика нищо не се постига. Когато учителят преподава на учениците си, не трябва да мисли, че те нищо не знаят. Те слушат учителя си и претеглят всяка негова дума. Те разбират много неща. Те всичко проверяват. Ако учителят говори неверни работи, в скоро време ще изгуби доверието и уважението на учениците си. Учителят трябва да говори истината и то онази истина, която е в полза на учениците.

Сега нека остане в ума ви мисълта, че ние не се занимаваме с грешките на хората. Грешките – това са старите теории и разбирания на хората. Човек може да вярва, в каквото иска, но не трябва да лъже. Човек може да прави, каквото иска, но това, което прави, не трябва да вреди нито на него, нито на другите. Човек трябва да бъде внимателен към постъпките си, да знае защо постъпва така или иначе. Щом направи нещо, което е грешно, било към него, било към другите, той трябва да го изправи. И аз като говоря, някои се насърчават от думите ми, а някои се обезсърчават. – Защо се обезсърчават? – Защото думите ми влизат в стълкновение с техните вярвания и разбирания. Аз нямам право да руша това, в което хората вярват, но казвам: Не слагайте Божествени табели на вашите стари

разбирания и вярвания. Божествено е само това, което носи в себе си Любовта, като мощна сила. Божествено е това, което носи в себе си знанието. Божественото носи в себе си Истината, която защитава и освобождава човека. Ще каже някой, че говори истината. Той говори истината, а при това умира. Който говори истината, никога не умира. Щом умира, човек говори факти, но не говори истината. Че някой изнесъл грешката на някого, това е факт, явление, но не е още истината. Някой нарисувал една карикатура. Не е лоша тази карикатура, но тя е отклонение от хармонията.

Следователно време е вече хората да се освободят от онези идеи, които имат карикатурен характер. Ти се влюбиш в един човек и гледаш на него като на божество. Ти го считаш талантлив, гениален. Не се минава много време, ти казваш, че този човек не е гениален, даже и талантлив не е, намираш, че си се излъгал в него. Къде е грешката? Може да не си се излъгал в неговата гениалност, но си се излъгал във времето и в разстоянието. Днес той не е гениален, но след сто прераждания ще бъде гениален. Съвременните астрономи изучават небето и звездите по него, от най-голямата до най-малка величина. Когато говори за светлината на звездите, астрономът трябва точно да знае разстоянието, на което те се намират от земята. Ако не знае разстоянието им, той може да извади криви заключения. Кривите заключения са резултат на неговото незнание, на неточните изчисления, а не на самите звезди. Хората се намират под влиянието на различните планети, вследствие на което се проявяват различно. Ученият трябва да знае това, да не прави грешки, да не вади криви заключения. Понеже хората се намират под влиянието на различни планети, те се различават едни от други. Който се намира под влиянието на Сатурн, е подозрителен. Който се намира под влиянието на Юпитер, има достойнство. По фигура той е широкоплещест. Земният тип пък е малко прегърбен, с поглед, устремен към земята. С една дума, всички планети са трансформатори на Божествената енергия в различните организми. Всички планети са населени с разумни същества. – Кой управлява тия същества? – Има кой да ги управлява. Не мислете, че животът се изявява механически. Красив е светът със своето голямо разнообразие! Ако отидете на Юпитер, ще видите същества с достойнство, със съзнание за себе си. Те мислят, че много знаят. Те не са още съвършени. Горделиви са юпитерианците. Те са огняри на слънцето. Там те минават за електротехници. Сатурновите типове пък минават за философи, понеже разглеждат нещата философски. Те са едни от най-старите жители на слънчевата система. Обаче Уран и Нептун са излезли преди Сатурн. Техните жители са по-стари от тия на Сатурн.

Сегашните хора и днес още се питат, има ли живи същества на другите

планети. Че има и на другите планети живот, това е факт за мене, а за вас – теория. Светът е населен. Където е Бог, там има живот, който се изявява. Където е животът, там е и разумността. Даже и мухите, които минават за несъзнателни, имат известна разумност. Те предсказват, макар и несъзнателно, какво ще бъде времето. Когато времето ще се развали, мухите хапят силно; когато ще се оправи, те кацат върху човека, без да хапят. – Коя е причината, че мухата може да предскаже времето? – Причината е електричеството във въздуха. Когато времето се разваля, във въздуха се събира много електричество. Понеже електричеството се събира по острите части на предметите, то се натрупва на хобота на мухата и я безпокои. За да се освободи от него, мухата започва да хапе. Електричеството от мухата минава в човека, съединява се с неговото електричество и отива в земята. По този начин мухата се освобождава от излишното електричество на хобота си. Когато времето се оправи, тя не усеща никакво напрежение и не хапе. Тогава тя каца върху носа, лицето или ръцете на човека, да си вземе нещо за ядене.

Като сте дошли на земята, знайте, че има много да учите. Като срещнете един човек, не мислете, че той нищо не представлява, но гледайте на него като на Божествена книга, от която можете да научите нещо. Като погледнете носа на някой човек, вие казвате: „Тъп е този нос“. Вие мислите, че много сте разбрали. Това е повърхностно гледане. Всички носове са красиви. От вкуса на човека зависи какъв нос харесва. Някои хора харесват дългите носове, а други – късите. Срещнеш ли човек с дълъг нос, знай, че не можеш да го излъжеш. Обаче хора, които имат къси носове, лесно се лъжат. Каквото им се каже, те вярват. Ако искате да ви се свърши някаква работа, търсете човек с къс и широк нос. Той ще обещае и ще свърши работата. Ако се обърнете за същото към човек с дълъг нос, той няма да ви се отзове. Хора с къси и широки носове са чувствителни и експанзивни, а тия с дълги и сплеснати носове са нервни, сприхави. Те лесно избухват. Ако искате да знаете, дали въздухът в някой салон е чист, вкарайте човек с дълъг нос. В това отношение той е авторитет, веднага ще се произнесе. Обаче, ако искате мнението на човек с къс нос, той ще каже: „Чист е въздухът“. Той не може да се усети.

В прочетената Притча се казва, че онзи, който посял нивата си, се отказал от поканата, да присъства на вечеря. Който си купил волове, също се отказал. Най-после и онзи, който се оженил, отказал да присъства на угощението. Нивата, воловете и женитбата, с които човек се ангажирал, са символи. Нивата е човешкото тяло, което човек разорава и посява. Воловете представляват живота, даден на човека. Женитбата пък, това е службата, която човек се е наел да свърши. Понеже тази работа отнема времето и силите на човека, както във времето на Христос, така и днес,

хората не са готови още за Христовото учение. Когато Христос покани на угощение учените и достойните на времето, всички се отказаха. Тогава Той изпрати слугата си на улицата, да покани, които намери свободни. Ако днес дойде Христос, ще намери ли готови хора, които да се отзоват на поканата Му, т.е. да приемат Неговото учение? Ония, които не приеха Христовото учение, бяха сатурнови типове. Те казваха: „Не е време още за това учение“. Тези, които имаха къси носове, казаха: „Време е за това учение“. Те приеха поканата и присъстваха на вечерята.

Следователно, ако питате кои хора ще оправят света, ще знаете, че хората с късите носове са призвани да оправят света. В миналото хората с късите носове слугуваха на тия с дългите носове. Днес ще бъде обратно: хората с дългите носове ще слугуват на тия с късите носове. Не е лошо да слугува човек. Когато хората с дългите носове слугуват на тия с късите носове, между тях ще стане правилна обмяна. Хората с дългите носове ще помогнат за израстване на късите носове. Само по този начин светът ще се оправи.

Светът ще се оправи, когато хората се намират под добрите влияния на планетите. Меркурий учи човека да не се товари повече, отколкото трябва. Венера пък го учи да не товари сърцето си с любовни работи повече, отколкото трябва. Луната влияе върху въображението на човека. Без въображение, т.е. без луната, никакво изкуство не може да съществува. Марс предава на човека войнственост, смелост, да защитава своето право. Без смелост човек нищо не може да направи. Той трябва да има нож, с който да се защитава. Ножът представлява човешкия ум. Влезе ли в умствения свят, човек трябва да има нож, или сабя, която да го ръководи. Без ум човек не може да се развива правилно. Юпитер влияе върху достойнството на човека. Сатурн е философът, т.е. старият човек, който е паднал от отличието, на което се е намирал. На мястото на Сатурн днес седи Юпитер – новият човек, който ще господарства. Сатурн представлява света на законите и на насилието, а Юпитер е представител на новия свят – светът на човешкото достойнство. Юпитерианците са хора, които ще служат на Бога, на новото в света. За да служи на новото, човек трябва да се новороди. Затова, именно, Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако човек не се роди от умна майка и от умен баща, не може да влезе в Царството Божие. Ако бащата не е гениален, а майката – талантлива, детето не може да влезе в Царството Божие.

И тъй, да се родиш изново, това значи да вярваш в един Бог. Ти не можеш да вярваш в Бога, ако не се родиш от Него. За да вярваш в Бога, ти трябва да Му слугуваш. Едно време, когато Сатурн царуваше, хората вярваха в

Бога, но различно от сегашните хора, които живеят в епохата на Юпитер.

Казано е в Битието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое“. По образ и подобие, разбираме човек да обича това, което Бог обича. И да мисли, както Бог мисли. Грешката на първите хора се заключава в това, че те пожелаха да направят нещо повече от това, което Бог може да направи. Те искаха да станат по-големи от Бога. Това е невъзможно. В епохата, в която Адам живееше, невъзможно е било човек да бъде даже като Бога, а още по-невъзможно е да бъде по-голям от Бога. Обаче въображението на Ева проработи в криво направление и тя помисли, че може да бъде по-голяма от Бога. Вътрешно човек може да бъде като Бога, но външно – по никой начин. Да бъдем вътрешно като Бога, това значи да обичаме като Него, да бъдем милостиви и снизходителни като Него. Човек трябва да се стреми да бъде поне търпелив, ако не може да бъде дълготърпелив като Бога. Бог гледа на всичко, което става в света, без възмущение и оправя работите. Като дойде някой при Него да се оплаква, че отнели живота му, Той казва: „Дайте му друг живот!“ – „Изгубих парите си.“ – „Дайте му повече от тия, които е изгубил.“

И тъй, подкрепвайте вашия ум, вашето сърце и вашето тяло, които Бог ви е дал. Бъдете верни на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите постъпки. Бъдете верни на Онзи, Който ви е дал всичко. Това е новото, което идва в света.

Изправете миналото си! Изявете настоящето! Стремете се към бъдещето! Вярвайте във всичко онова, което Бог е вложил в природата, в човечеството и във вас!

Беседа от Учителя, държана на 1 септември 1940 г., 10 ч. преди обед.

1940_09_01 Десетте девици
утринно слово

ДЕСЕТТЕ ДЕВИЦИ

А от тях пет бяха разумни, и пет – безумни.

Съвременният свят е пълен с разумни и неразумни хора, както петте разумни и петте неразумни девици. По какво се отличава разумният от неразумния или от глупавия човек? Разумният човек е работлив, разчита на себе си, а неразумният е мързелив. Той седи, не работи и очаква всичко наготово. Той вярва в щастие, което идва наготово, пред краката на човека. Той казва: „Това е щастие, да ти падне в кърпа вързано, без да си работил". Мързеливият няма никакъв занаят и току ходи от едно място на друго, движи ръцете и краката си, без да знае защо. И разумният прави движения, но неговите движения се различават коренно от тия на неразумния.

Често религиозните хора правят различни движения и казват, че Духът ги е посетил. Съществена разлика има между движенията на Духа и тия на неразумния религиозен. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да знае качествата на духа, на душата, на ума и на сърцето си. Както светският човек, така и религиозният трябва да имат знания, да разбират нещата, а не както някои турци, които казват, че човек не трябва да знае много. Като знае, че на онзи свят има седем етажа нагоре, а в този свят – седем етажа надолу, това е достатъчно. Не е достатъчно това знание. Мнозина казват, че знанието разваля света. Това не е вярно. Глупостта, невежеството развалят света, но истинското знание – никога. Неразумният не работи, не учи, очаква да му дойде някакво благо от лотария. Какво придобива човек, ако очаква щастието си от лотария? Някои хора са вложили по няколко хиляди лева в лотарийни билети, дано им се падне милионът. Колко души могат да получат милиона? Само един човек има щастието да получи милиона, но всички го очакват. Вместо да изразходва енергия и да губи, по-добре е човек да отделя парите си за билети настрана, да ги спести. Колкото пъти намислите да купите лотариен билет, сложете тия пари в една касичка. В продължение на няколко години вие ще имате спестени пари, които иначе щяха да бъдат загубени. И християните, от времето на Христос до днес, са гледали на Христовото учение като на лотария, вследствие на което са го изопачили. Те казват: „Христос дойде да спаси човечеството. Днес ние сме спасени вече. Нищо друго не ни остава, освен да влезем в Царството Божие и да се радваме и веселим". Други пък казват, че всичко ще им се даде по благодат. Да се мисли така, това значи ученикът да влезе в училището, да не учи и да изисква от учителя си добри

бележки по благодат, от любов. Това е невъзможно. Всяка добра бележка отговаря на известно знание. Когато изисква нещо от другиго, човек трябва да е дал, или да е готов да даде нещо от себе си. Едно от качествата на Любовта е даването. Ако даваш, ще ти се даде. Следователно, ако християните не гледат на Христовото учение като на лотария и ако всеки ден прилагат нещо малко от него, днес те щяха да бъдат най-богатите и най-силни хора в света.

И тъй, не се заблуждавайте. Пазете се от старите навици, от старите разбирания. В човека има нещо инертно, неподвижно, което го прави ленив. Това не е истинското естество на човека. Човек има дух, който е мощен, способен да твори. Човек има душа, която е широка, готова да обхване всичко в себе си. Човек има ум, способен да възприема светлина и знание. Най-после, човек има сърце, което възприема топли и благородни чувства. Не може ли човек с тия четири елемента в себе си да се справи с инертната материя на тялото си? Силен е човешкият дух и може да се справи с инертната материя. Обширна е човешката душа, за да използва всички условия и възможности, които ѝ се дават.

Следователно, човек не може да бъде силен, ако не разбира духа си; човек не може да се развива, ако не разбира душата си; човек не може да учи, ако не разбира ума си; човек не може да придобива богатства, ако не разбира сърцето си. Ще кажете, че сърцето е грешно. Това е старо разбиране. Ако сърцето е грешно, това показва, че човек е работил много. Който е работил, само той се е изцапал. Не може човек да живее на земята, да работи и да не се изцапа. На земята има и добри, и лоши условия. Щом работи при лоши и мъчни условия, човек непременно ще прави грешки. Грешният човек има бъдеще. – Защо? – Защото той търси начини да подобри живота и условията си, за да излезе от областта на грешките. Този човек е правил грешки по причина на недостатъчно светлина в ума си и поради лоши условия. Той работи, мъчи се да придобие по-голяма светлина, да се справи с условията, за да не греши. Той се обезсърчава, мисли, че е загубен, че няма спасение за него. За него, именно, е спасението. Ако е праведен, той няма нужда от спасение.

Сега идва нова епоха в света, която изисква хора с нови възгледи и разбирания. Старото трябва да се сложи настрана. – „Ама, ние остаряхме, не можем вече да работим.“ – Сега, именно, трябва да работите, да учите, да изправяте грешките си. Старият трябва да се подмлади. – Как ще се подмлади? – Като замести старите си разбирания с нови. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки са нужни на човека. За да мисли право, човек се нуждае от повече светлина в ума си; за да чувства правилно, той се нуждае от повече топлина в сърцето си. Светлите мисли внасят светлина в

ума, а топлите чувства – топлина в сърцето. Когато учителят даде някаква задача на ученика, в първо време задачата не му е ясна, не може да я реши. Колкото повече мисли върху нея, светлината му се увеличава и той решава задачата. Обичайте задачите, които учителите ви задават, за да придобиете повече светлина, с която да работите.

Всички хора говорят за любов, за обич, за добро, без да знаят какво са всъщност те. Някой казва, че като обичаш някого, имаш желание да го срещнеш, да се разговориш с него. Друг казва, че като обичаш някого, имаш желание да го прегърнеш, да му кажеш няколко сладки думи. Трети казва, че като обичаш някого, имаш желание да му направиш някакво добро. Много мнения съществуват за Любовта, но нито едно от тях не е дошло до абсолютното понятие за Любовта.

Ще кажете, че ако не знаете какво представлява Любовта, поне доброто познавате. – Какво нещо е доброто? – Доброто е семка. Ако само държиш семката в ръката си и разправяш, че тя може да се посади, да изникне, да израсте, да се развие, да цъфне и даде плод, това още не е доброто. Това е теория за доброто. За да имаш ясна представа за доброто, ти трябва да го посадиш в земята и да видиш какво ще излезе от него. От дървото можете да съдите за семката, но от семката не можете да съдите за дървото. Кои са отличителните качества на добрия човек? Ако добрият човек влезе между хора, които се карат, веднага настава мир; ако влезе между мързеливи, те се раздвижват и започват да работят; ако влезе между скъперници, те отварят по малко кесиите си и започват да дават. Скъперникът трябва да бъде щедър, но разумно. Да бъдеш щедър, това значи да изливаш изобилно вода от чешмата си. Има смисъл да излива човек изобилно вода, но когато тя извира отнякъде. Обаче, ако водата едва капе, трябва ли да се излива безразборно? Ако си в пустинята, ще пестиш водата; ако си на планината, при някой извор, можеш да я разливаш повече. Когато някой вика, сърди се, крещи, той е щедър човек. Неговата щедрост има място в долините, да напоява растителността, но не и в пустинята, където водата е оскъдна.

Съвременните народи воюват, но въпреки това говорят за мир. Слушате да казват, че човек трябва да бъде миролюбив. Според една статистика, от 1496 г. пр. Христос до 1861 г. сл. Христос, значи в продължение на 3357 г., само 227 години са били мирни, а останалите 3130 години са били военни, воювали са хората. Какво показва това? Ако влезете в някой дом, ще видите, че и там воюват. Като живее, човек все трябва да прави нещо. Ако нищо не върши, или ако е мъртъв, за предпочитане е да се бие. За предпочитане е хората да бъдат живи и да се бият, отколкото да умрат, да ги заровят в земята и отгоре им да пишат: „Вечна им памет, вечен покой!“

Лошо нещо е войната, но ако не воюват хората, мирът няма да дойде. Мирът идва след война. Като се набият хората добре и се помирят, тогава виждат, че въпросите могат да се разрешат и по друг начин. Като дойде мирът, хората се успокояват, започват да живеят в съгласие. Щом минат няколко години, те пак забравят лошото и отново започват да воюват. Когато положението им стане тежко, пак викат мира. Мирът всякога се отзовава на вика на хората. Днес хората съзнателно се бият, за да дойде мирът, да научат нещо ново от него.

За какво се бият хората? – Да станат големи, велики, мощни. Това е криво разбиране. Външно голямото не е всъщност голямо. В действителност големите работи са малки, а малките – големи. Като наблюдавате слънцето, което е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от земята, то изглежда малко. Като наблюдавате една микроба под микроскоп, тя изглежда голяма. Разместване е станало. Сложете микробата на мястото на слънцето и слънцето – на мястото на микробата, за да имате ясна представа за тях. Докато мисли за себе си, че е голям, всъщност човек е малък. Щом започне да мисли, че е малък, той се приближава към голямото. Истински мощното в света е малкото, а не голямото. Голямото се смалява, за да може да се схване и разбере. Малкото се увеличава, за да бъде видимо и разбрано. Не се заблуждавайте от привидността на нещата. Не се заблуждавайте от думите на хората. Ще дойде някой пророк да ви убеждава, че Господ му казал да живее в дома ви, да управлява. – Какво означават тия думи? – Това значи: ще дойда в дома ви, ще се кача на гърба ви, да ме носите. Така не говори Господ. Защо този пророк не каже, че ще дойде в дома ви да се качите на гърба му да ви носи? Ако каже така, по-скоро може да му се повярва. Ако беше умен, така трябваше да каже. Понеже е глупав пророк, той казва, че Господ го пратил в дома ви, да се качи на вашия гръб и да ви управлява. Това е невъзможно. Щом е пророк, той е силен.

Силният трябва да носи на гърба си слабия, а не слабият да носи силния. – Кой се качва на гърба на майката и на бащата? – Детето. Понеже детето се качва на гърба на майка си и на баща си, то вярва в тях, че Господ им говори. Следователно знайте, че всеки човек, на гърба на когото можете да се качите, за да ви носи, е Божи пратеник. Всеки човек, на гърба на когото не можете да се качите, не е изпратен от Бога. Силата на човешкия гръбнак се изпитва чрез слабите, които се качват на гърба на силния. Можете ли да се качите на гърба на слабия? Не можете. Той е слаб, гръбнакът му не издържа. Светът се нуждае от силни хора, а не от слаби. Не вярвайте на мисли и на чувства, на гърбовете на които не можете да се качвате. Вярвайте само на тия мисли и чувства, които могат да ви носят. Много заблуждения има в света, от които човек трябва да се освободи. Слушате

някой да казва, че е евангелист. Питам: Умът и сърцето му станали ли са евангелисти? Друг казва, че е окултист. – Умът и сърцето му станали ли са окултисти? Докато умът и сърцето на човека не се преобразят, не започнат да мислят като него, той никакъв не е станал. Ще каже някой, че станал ясновидец. Какво е неговото ясновидство? Какво особено е видял? Ако е въпрос за ясновидство, всички хора са ясновидци. – Кога? – Когато спят. Като стане от сън, човек започва да разказва какво е сънувал. Той видял на сън хора, животни, градове, планини и реки, каквито в действителност не е виждал. Истински ясновидец е онзи, който вижда и в будно състояние, както и във време на сън.

Мнозина минават за ясновидци, а при това питат какво е тяхното предназначение на земята. Предназначението на всеки човек е такова, каквото е било на майка му и на баща му. Свръх това, той има да изработи още нещо. Изобщо, всеки човек има ум, сърце, дух и душа. Следователно той е изпратен на земята да развие ума си, да придобие повече светлина; той е изпратен на земята, да развие сърцето си, да придобие повече топлина; той е изпратен на земята да придобие благородни качества, да разшири своята душа; той е изпратен на земята, да усили духа си, да стане велик човек. Той ще има мъчнотии, но ще гледа на тях като на задачи за разрешаване. Решавайте задачите си, без да се спирате на нереални неща. Трябва ли актьорът, който играе ролята на стар човек, да съжалява, че играе такава роля? Всички знаят, че той е млад, но докато е на сцената, играе роля на стар човек. Трябва ли актьорът да съжалява, че играе роля на някой буен младеж? Щом слезе от сцената, той ще хвърли младежкия костюм и ще се покаже такъв, какъвто е в действителност. Следователно не се смущавайте от ролите, които играете на житейската сцена. Дали сте млад, или стар, това са роли, които хората трябва правилно да изпълняват. Кой човек е млад и кой – стар? Млад човек е онзи, който е влязъл в областта на Любовта и изпълнява волята Божия. Стар човек е онзи, който е влязъл в областта на Мъдростта и прилага Божественото знание, което е придобил в живота си. Когато младият прилага Любовта, а старият – Мъдростта, и двамата учат. Не е стар онзи, който е побелял, нито е млад онзи, на когото косата е още черна. Докато живее, човек постоянно минава през фазите на младия и на стария. Началото на живота е младостта, краят – старостта. Като се съединят младостта и старостта, образуват колелото на живота, т.е. истината. Който не знае кога и как да прилага младостта и старостта в живота си, той не разбира истината. Младият гледа с радост на мъчнотиите и страданията. Щом дойде радостта при него, той вади соковете ѝ и ги използва разумно. Същото прави и старият. Това наричаме истински млад и стар. Когато слънцето изгрява, човек е млад. Щом залезе слънцето, той остарява и отива да спи, да почива. Сутрин пак се подмладява. Така се движи колелото и човек придобива

истината.

Сега идва нова епоха в света – епохата на Любовта. Тя се характеризира с работа в нов дух. Който каквито грешки е направил, ще почне да ги изправя. Ако е огорчил някого, ще се помири с него. – Как ще стане помиряването? – Като даде нещо от себе си. Ако човек не е готов да даде на ближния си поне една светла мисъл, или едно светло чувство, той не може да придобие новото, той не може да се ползва от Любовта. Ако със силата на своя дух и с широтата на своята душа не може да подкрепи слабите и страдащите, той не може да се нарече човек на новото време.

Хората говорят за нови времена, за нова епоха, а по стар навик още разискват върху въпроса за съществуването на Бога. Ако искат да упражняват ума си, могат да разискват по този въпрос, но досега те трябва да са го разрешили вече напълно. – Защо? – Щом човек мисли, Бог вече съществува. Той е мислил преди съществуването на човека. Когато мисли, човек изявява мисълта на Бога, която е отправена към него. Следователно, щом мисли, човек не може да пита, съществува ли Бог, или не съществува. Когато човек мисли за себе си, дали е добър, трябва ли да учи и какво да учи, това показва, че Бог мисли за него. Хората мислят, че трябва да видят Бога. – Как ще им се представи Той? В своето величие ли? Не, никой човек не може да види Бога. Човек не може да види още подобния си, а иска да види нещо повече. Срещате един човек и казвате, че сте видели еди-кого си. Вие не сте видели човека, но дрехата му. Виждате очите му, това са неговите прозорци; виждате ушите му – неговите слушалки; виждате устата му – главният вход на къщата му; виждате носа му – неговият вентилатор. След като разгледате човека отвън, най-после ще видите истинския човек – алфа и омега на нещата. Това е Божественото в човека, облечен в дрехата на ума и на сърцето си, накичен със способности и добродетели. Красив и мощен е човешкият дух! Обширна е човешката душа! Те представляват Бога на земята. За този човек, именно, Псалмопевецът казва: „Когато видя лицето ти, душата ми се изпълва с радост“.

Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега“. Това значи: аз съм началото и краят. Кое е началото в човешкия живот? – Младостта. – А краят? – Старостта. Като съедините младостта и старостта в едно, получавате Истината – проявеният човек. Приложете младостта и старостта, т.е. Любовта и Мъдростта в живота си, за да се проявите. Това е задача на всеки човек. Човек не мисли за задачата си, а върху това, как ще се оправи светът. Ако всички хора, всички християни проявят Истината, в която влизат Любовта и Мъдростта, светът моментално ще се оправи. Направете опит, всеки от вас да предаде своята Любов поне на един човек, той – на

втори, вторият – на трети, ще видите, че в една година светът ще бъде оправен. Любовта е огън, който от една искра може да обхване целия свят. – Колко светлина приема семето? – Малко светлина приема, но тя е в състояние да го превърне в голямо дърво. Мощна е Любовта, мощни са и нейните елементи – светлината и топлината. Казвате: „Не сме ли приели Христовото учение? Не сме ли се обърнали към Бога?“ Да се обърне човек към Бога, това значи да се преобрази коренно, да се откаже от стария живот. Ако вълкът е приел моята любов, трябва да каже: „Досега ядох овце, отсега нататък ще паса трева“. Ако мечката е приела моята любов, трябва да каже: „Досега пиех кръвта на говедата, отсега нататък ще пия вода. Говедата могат да обикалят около мене, без страх за живота си“. Следователно, ако и човек, като вълка, като мечката, се откаже от всичко старо в себе си и приеме Любовта, той е приел Христовото учение. – „Ама, трудни били задачите ви!“ – Това не трябва да ви обезсърчава. Трудната задача иска работа, а не плач. Плачете преди да сте получили задачата. Щом я получите, работа трябва.

Светът се нуждае от работници, а не от малодушни хора. Ако сте грешили, ще изправите грешките си. Щом правите грешки, вие живеете в свобода. Грешките показват, че сте злоупотребили със свободата, която ви е дадена. Сега идва Истината, да ви даде начин да изправите грешките, които сте направили със злоупотребяване на Божията Любов и Мъдрост. Ако сте живели в безлюбие, заместете го с Любовта. Безлюбието прави човека жесток. Трябва ли да оставите вълка да дави овцете? Ако е гладен, нека изяде една овца. – Защо той удушва десет овце? – Да се осигури. Природата не позволява никакво осигуряване, никаква продажба. И Любовта не позволява никаква продажба. Трябва ли момата и момъкът да се продават за пари? Трябва ли проповедникът и свещеникът да благославят за пари? Трябва ли гадателят да гадае за пари? Ако можеш да предсказваш, кажи нещо на човека и го остави свободен. Нека той реши, може ли да даде нещо, или не може. Важно е предсказанието да се сбъдне. И тъй, не се стремете към продажба. Ако имате нещо за даване, дайте го даром на хората. Това, което е за вас, оставете го настрана. – Ама да станем богати, да придобием знания, да придобием Любовта, да проповядваме на хората. – Преди да проповядвате, вие трябва да живеете в Любовта и Мъдростта. Проповядването е последна работа. Всеки заминал за онзи свят е проповедник вече. Без да иска, той проповядва. Важно е да влезете в света на Любовта, но и тя да влезе във вас. Можете ли да кажете като Христос: „Отец е в мене и аз в Отца. Аз и Отец ми едно сме“. – Защо трябва да проповядваш на хората? – „Да им покажа, че имам знания.“ – И без да им проповядваш, ще се разбере какви знания имаш. Изпитът наближава. Всички хора ще бъдат изпитани, да се разбере каква е силата им, каква е любовта им и с какво знание разполагат. Ще излезеш пред изпитната

комисия и ще се биеш. Противникът ти ще бъде силен човек. Тук ще се изпита и постоянството ти. Ако се откажеш още след първата борба, ти си от слабите. Не, 99 пъти ще излизаш на борба, докато най-после победиш. Ще излезеш стотния път, ще хванеш противника си, ще го стиснеш и ще кажеш: „Да знаеш, кой съм! Да знаеш, с кого имаш работа!“

Желая ви да победите дявола, макар и на стотния път. Като се борите с него, вие черпите от силата му и ставате силни. Дяволът е много енергичен. Той се бори с човека до последни сили, но като види, че е победен, казва: „Научиха изкуството ми“. Който не се е борил с дявола, той не е развил силата си. Ако сте се борили с него, не съжалявайте. Който се е борил с дявола и го е победил, той има бъдеще: учен може да стане, богат може да стане. Дяволът е учител на хората. Много неща можете да научите от него. В миналото човек е орал, копал земята сам, с двете си ръце. Дяволът го е научил как да оре и да копае. Той му е казал: „Защо се мъчиш сам? Вземи два вола, впрегни ги, направи си рало и иди да ореш нивата. Вземи четири колела, сложи им по една ос, съедини ги, направи си кола и започни да впрягаш конете, воловете, да ти помагат“.

„Петте били разумни, а петте – неразумни.“ Като четете тази притча, казвате: „Ние от кои сме?“ – Ако се борите с дявола и го надвиете, вие сте от разумните; ако не се борите с дявола, вие сте от неразумните. Ако се учите и придобивате добродетели, вие сте от разумните; ако не се учите и не придобивате добродетели, вие сте от неразумните. Ако изучавате закона на Любовта, вие сте от разумните; ако не го изучавате, вие сте от неразумните. Разумният свят се нуждае от разумни и добри работници, а не от такива, които искат само да управляват. „Петте бяха разумни девици, а петте – неразумни.“ Разумните девици бяха свързани с Любовта. Сега и на вас казвам: Свържете се с Любовта така, че всяка ваша клетка да е проникната от нея. Нека всяка клетка на мозъка, на дробовете, на стомаха ви стане част от Любовта. Нека всяка клетка на организма ви излъчва светлината и топлината на Любовта. Само при това положение човек може да бъде напълно здрав. Само истински здравият е от петте разумни девици, които навреме напълнили маслениците си с масло, за да посрещнат младоженика. Идва вече младоженикът! Той ще влезе при всеки, който е готов и го очаква със запален светилник. Щом влезе младоженикът, вратата ще се затвори и отвън ще останат неразумните девици, т.е. вашите стари, неразумни разбирания и възгледи. Оставете старото навън, не се занимавайте с него. Старите грешки, старите вярвания да останат навън. Няма защо да ги внасяте в новия живот. Младоженикът идва в света и носи новото. Приемете новото, което Той носи и работете за него.

Кой е младоженикът в сегашния свят? – Христос. Той дойде в света не да разреши някоя своя задача, но да разреши задачата на човечеството. Сега и вие сте дошли, не да се занимавате със себе си, със своя личен живот, но да работите за изправяне на грешките и за разрешаване на мъчнотиите, останали от поколения насам. Всички грешки не са ваши, но понеже и вие имате дял в тях, работете за общото с общи усилия.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 1 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_04 Закон за дишането
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН ЗА ДИШАНЕТО

Съвременните хора знаят много неща, но обикновените неща не знаят. За пример, понякога те са весели, разположени, но не знаят защо; някога са скръбни, неразположени, пак не знаят защо. Мнозина се интересуват от богатството, искат да станат богати. Защо искат да станат богати, не знаят. Те мислят, че с богатство, с пари всичко се постига. Много работи се купуват с пари, наистина, но животът с пари не се купува. С богатството човек може да си създаде някаква болест, но богатството всякога не лекува болестите. Като забогатее, човек започва да се страхува да не го оберат, да не изгуби богатството си, вследствие на което нито яде, нито спи спокойно. От страх той се разболява. Обаче същото богатство не е в състояние да го излекува.

Човек разполага със своето тяло, като с машина за работа, но не знае какво е нужно за това тяло. Той казва: „Трябва да имам повечко мазнини, да издържам на външните условия“. – Трябва да имаш мазнини, но трябва да имаш и мускули, и кости, и нерви. Най-устойчивото вещество в човека е мозъкът. Когато боледува от някоя сериозна болест, човек първо губи мазнините си. Те се стопяват и той става като свещ. Ако болестта още продължава, мускулите се губят, но нервите и мозъкът остават докрай. Те са най-устойчиви. И обратно: когато организмът започва да се поправя, първо се възстановява здравословното състояние на мозъка, на нервите, на мускулите и най-после идват мазнините. Които имат повече мазнини, са спокойни, разположени натури. Които имат малко мазнини, са повече сприхави, нервни. Сприхавият и нервен човек казва: „Така ме е създала природата“. Спокойният казва: „И мене така ме е създала природата“. Ние пък казваме: Характерът на човека се определя от главата му. Каквато е главата на човека, такъв е и характерът му. Умът на човека зависи главно от мозъка, а после и от отношението му към дробовете и сърцето.

Едно трябва да се знае: здравето на човека зависи от законите, които управляват неговото тяло. На първо място здравето зависи от мисълта на човека. Като знае законите на мисълта и правилно ги прилага, човек е здрав. Ние не говорим за обикновената човешка мисъл, придружена с тревоги и безпокойства. Ние имаме предвид светлата и възвишена мисъл. Човек, на когото мисълта е възвишена, права, той има особена топлина, особен пулс, особено отношение към нещата. Който няма правилно отношение към въздуха, той не може да бъде здрав.

Мнозина не могат да бъдат здрави, поради вътрешния страх, на който се подават. Като се страхува за здравето си, човек се намира под влиянието на умствени микроби и заболява. Пазете се от микробите, били те умствени, сърдечни или органически. Вие трябва да им станете господар, а не те на вас. Съмнението, подозрението са умствени микроби. Трябва ли да се поддавате на такива микроби? Казвате, че някой ваш близък, майка ви или баща ви, не ви обичат. Откъде знаете това? Ако вие ги обичате, и те ви обичат. Премерихте ли врата си, да знаете, дали вие ги обичате? Като станете сутрин, премерете врата си на широчина. След това започнете да мислите за майка си и за баща си и пак премерете врата си. Ако е станало поне микроскопическо разширяване на врата ви, това показва, че обичате родителите си. Щом вие ги обичате, и те ви обичат. Ето защо, не допускайте съмнението в себе си, да хване дълбоки корени. Щом в ума ви дойде съмнението, че някой от близките ви не ви обича, веднага премерете врата си. Сложете съмнението далеч от вас, ако искате да не боледувате.

Това са факти, които трябва да се изучават. Фактите, обаче, не представляват науката. Има закони, които трябва да се спазват, но и законите още не представляват науката. Трябва да дойдете до принципите. За да имате ясна представа върху даден въпрос, преди всичко човек трябва да знае фактите, законите и принципите, които го определят. За пример, факт е, че майката обича детето си. На какъв закон се основава нейната любов? Какъв принцип я управлява? Всичко това трябва да се знае. Ще кажете, че любовта се определя от закона на даването. Значи майката е дала нещо от себе си на своето дете, затова го обича. Човек дава по два начина: първо дава, а после иска да вземе; или първо взима, а после иска да даде нещо.

Следователно, когато човек иска да го обичат, той има намерение първо да взима, а после да дава. Когато иска да обича, човек има желание първо да дава, а после да взима. Някой се оплаква, че иска да обича, а не е намерил подходящ човек. Чудно нещо! Светът е пълен с хора, които очакват да бъдат обичани, а той не може да намери човек, когото да обича. – Защо не може да намери такъв човек? – Той търси човек, който да му подхожда, да отговаря на неговите разбирания. На сухия подхожда пълничкия. На пълния човек подхожда сух, слаб. Хората трябва да се сближават така, че силите им да се уравновесяват. Мускулната и нервната система в пълния човек са повече намазани с мазнини, вследствие на което той е разположен и колата му не скърца. Мазнините са акумулатори на топлинна енергия в човека. Който няма вътрешни мазнини, лесно губи топлината си. Тази е причината, поради която слабите хора, както и тия, които живеят на север, се нуждаят от мазни храни. Да се върнем към въпроса за здравето. – От какво зависи здравето на човека? – От неговите мисли, чувства и постъпки.

Мозъкът е свързан с мислите на човека; дробовете и сърцето – с неговите чувства, а мускулите, мазнините и костите – с постъпките му. Ако мускулната, костната и стомашната системи не са свързани помежду си, човек не би могъл да се движи. Щом не може да се движи, той не може и да работи, няма сила в себе си. Като знаете зависимостта между различните системи в човека и проявата на неговите мисли, чувства и постъпки, вие трябва да ги пазите, да бъдат в пълна изправност. Само при това положение човек може да мисли, да чувства, да действа, да говори, да се движи и т.н.

Каква е службата на устата? Ще кажете, че задачата на устата е да приема храна отвън и да говори, да предава човешката мисъл. Ние казваме: Службата на устата е да приема и да дава. Като се отваря и затваря, тя приема храна отвън, сдъвква я и я изпраща в пищепровода. В това отношение тя е голяма скъперница. Каквото приеме отвън, тя го счита свой капитал и на никого не дава от него. По отношение на своето тя е скъперница. Към чуждото, обаче, е щедра. Там тя постъпва демократически, лесно го раздава. – Кой е чуждият капитал за устата? – Въздухът, който излиза вън от дробовете. Като се ползва от въздуха, който излиза от нея, тя образува такива красиви думи, с които се прочува по цял свят. Като слушате някой добър оратор, казвате: „Този човек има медена уста“. – Медена е устата му, но с чужд капитал. Да вземеш част от въздуха, който трябва да излезе от носа, и да образуваш от него стройна, красива реч, и това не е малко изкуство.

Казано е в Битието: „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и стана человек жива душа“. (– 2-ра глава, стих 7.) – Значи през носа Бог вдъхна в човека въздух и той прие Божествения живот. Ето защо, когато се намери в затруднение, човек трябва да диша. Като диша и поема въздух през носа си, той ще намери Господа. Като диша, човек започва да мисли. След мисълта идват чувствата. Който диша съзнателно, само той може да намери Бога. Господ казва на човека: „Като дишаш през носа си, ще ме намериш и ще слушаш какво ще ти говоря“. Въздухът е носител на електричество и на магнетизъм. Тази енергия минава през носа на човека и обновява нервната му система. Много методи има за дишане, но някои от тях са доста скъпи. За да изкарат един килограм розово масло, трябва да имат три хиляди килограма розови листа. Можете да си представите колко работници трябва да работят, докато съберат розите, докато ги сварят и дестилират, за да получат едва един килограм масло. При това положение, естествено е маслото да струва скъпо.

Ценно е розовото масло, но още по-ценно е доброто разположение. Човек може да изкара доброто си разположение от въздуха, чрез носа. Чрез

дишането вие можете да заставите мозъка си да мисли право, сърцето – да чувства право и стомаха – да работи нормално. Мнозина се гневят, нервират се, мислят криво. – Защо? – Не дишат правилно. Неправилното дишане е причина на много болести: главоболие, стомах, сърце, гърди и т.н. Кракът те боли, защото не дишаш правилно. Гръбначният стълб те боли, защото не дишаш правилно. Изобщо, всички болести се дължат на неправилно дишане. Бързото и повърхностно дишане е опасно за организма. То води към различни болести. Дишайте спокойно, плавно, с определен ритъм. Бъдете внимателни към въздуха, който влиза през носа ви. С него заедно влизат Божествените мисли, които подготвят пътя на човека към Божественото. Божието благословение пък минава в човека през горната част на мозъка, слиза перпендикулярно към физическия му мозък, после през носа, откъдето излиза навън.

Правете опити, сами да се лекувате чрез дишане. Ако ви боли глава, стомах или имате общо неразположение, правете сутрин, преди обяд и преди вечеря по 12–19 упражнения за дишане. Ако не сте упражнени в дишането, правете по шест упражнения. Всяко вдишване, задържане и изпускане на въздуха представлява едно упражнение. Значи шест вдишки, шест задържания и шест издишвания правят шестте упражнения. Като правите тия упражнения, умът ви трябва да бъде концентриран. Когато дишате, диафрагмата трябва да се вдига и спуска, да се свива и разширява. Диафрагмата представлява граница между духовния и физическия свят. Една от причините на сърцебиенето, задухата и някои гръдни болести се дължи на изместване на диафрагмата от естественото ѝ положение. Ако диафрагмата се повдигне по-високо, отколкото трябва, дробовете и сърцето се притискат и не действат правилно. Като поема човек дълбоко въздух, дробовете се напълват с въздух, натискат върху диафрагмата и тя се връща на мястото си, заема определеното си място, като граница между два свята – физически и духовен.

Правили ли сте опит, като дишате дълбоко, да четете мислено някоя молитва? Ако не сте правили такъв опит, започнете да дишате и да четете мислено „Отче наш“ или „Добрата молитва“. Дишайте, задържайте и изпускайте въздуха спокойно, бавно, за да можете в едно упражнение да прочетете цялата молитва. Като правите упражненията с мислено четене на молитвата, ще усетите приятна топлина в областта на слънчевия възел. За да се убедите в силата на мисълта, трябва да правите опити.

Съвременните учени вярват само в онова, което могат да подложат на опит. Затова, именно, се явява спор, има ли живот на слънцето, на луната и на другите планети. Някои поддържат, че има живот на другите планети. Други отричат това. Сега се правят опити за съобщаване на

земните жители с тия на луната. За да могат земните жители да влязат във връзка със съществата от другите планети, преди всичко те трябва да имат духовно разбиране за нещата. Днес научните факти са разпокъсани, без връзка помежду си, защото хората минават през различни болезнени състояния. Когато стабилизират своята нервна система и организират силите на своето тяло, хората ще разберат, че между всички факти, явления и закони на различните науки има тясна, неразривна връзка.

Днес хората не могат да се домогнат до духовната наука и да влязат във връзка с духовния свят, защото се занимават с обикновени работи. Всеки се безпокои от мисълта за утрешния ден. Всеки иска да знае как ще прекара физическия си живот. С една дума, всеки мисли за стомаха си. Трябва ли синът да се безпокои какво ще стане с него? Баща му и майка му го обичат. Те се грижат за него. Неговата работа е само да учи.

Родителите имат грижа за материалните нужди на децата си, а децата трябва да учат. Всеки човек е дете на някой възвишен дух. Щом е така, задачата на хората е да учат. Ако работите им не вървят добре, ще се молят, да им дойде отнякъде помощ. Някой се помоли набързо и казва, че молитвата му била приета. Не. Молитва, която не е придружена с бавно, спокойно и ритмично дишане и мислене, не се приема. Като се молиш, ще концентрираш мисълта си само към даден предмет и ще поемаш въздух дълбоко и бавно. При всяко вдишване, задържане и издишване на въздуха ще мислиш само за онова, което те интересува. Ако те боли стомах, ще мислиш за стомаха си; ако те боли глава – за главата си.

Който не е упражнен в дълбокото дишане, нека задържа въздуха до две–три секунди и всеки ден да увеличава задържането с още една секунда. Като увеличава задържането на въздуха с по една секунда, в продължение на един месец, човек ще задържа въздуха до 30 секунди. Ако може да задържа въздуха до 30 секунди, той ще се справи с много от своите неразположения и болести. Главоболие, гръдна болест, стомах, парализация – всичко това изчезва. Следователно, чуете ли, че някой е болен, посъветвайте го да диша дълбоко. Ако не знае как да диша, той се отпуска, ляга на гърба си и казва: „Да бъде волята Божия!“ – Да бъде волята Божия, това значи да движи човек ръцете и краката си свободно; да мисли, да чувства и да постъпва, както Бог мисли, чувства и постъпва.

Човек трябва да се освободи от заблужденията, да разбира проявите си, както и тия на своите ближни. Някой се ръкува с приятеля си и стиска силно ръката му. – Защо? – Иска да му покаже, че го обича. Друг пък се ръкува, но едва се докосва до ръката на приятеля си. Той иска да покаже, че не се интересува от тия обикновени работи. Трети се ръкува само с два

пръста. Изобщо, чрез ръкуването човек предава и взима енергия. Ако не диша дълбоко, човек не може да се ръкува правилно. Преди да се ръкуваш с някого, поеми дълбоко въздух. Преди да влезеш в стаята си, или в някой салон, пак поеми дълбоко въздух. Преди да говориш, пак поеми въздух. Добрите оратори дишат дълбоко. Които не дишат дълбоко, не говорят добре. Като диша дълбоко чрез носа си, човек възприема Божието благословение в себе си. Като диша правилно, човек също така се храни правилно. Като диша и се храни правилно, всички процеси в организма на човека стават правилно.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, дишайте дълбоко. Заслужава човек да плати на лекар да го научи да диша правилно, преди да се е разболял. В бъдеще лекарите ще се занимават повече със здравите, да ги научат да пазят здравето си. Лекувайте се преди да сте се разболели. Лекарствата помагат на онзи, който диша дълбоко. Ако човек не диша дълбоко, никакви лекарства не помагат. Някой се гневи, сърди се на този, на онзи и после диша дълбоко. Не. Преди да се разгневиш, преди да се караш, преди да говориш, дишай дълбоко. Напълни дробовете си с чист въздух и тогава говори. Не спазваш ли това правило, думите ти нямат резултат: нито ти се ползваш от тях, нито другите хора. Бъдете снизходителни към грешките на хората, да не внасят смущение в сърцето си. Щом мислите за грешките на хората, дишайте дълбоко, да се проясни мисълта ви.

Като ученици, вие трябва да се лекувате с дълбокото дишане. Ако стомахът или коремът ви боли, направете шест упражнения по четири пъти на ден. Като правите упражнението, сложете лявата ръка на корема си, или на стомаха, с дланта надолу; върху лявата сложете дясната ръка, пак с дланта надолу. Като дишате дълбоко, трябва да усещате свиване и разпускане на диафрагмата. Който не диша дълбоко, не може да бъде ученик на новото учение.

Като изучавате местата на човешките чувства и способности в мозъка, ще видите, че в задната част на мозъка се намират няколко чувства: чувството на приятелство, на общителност, на любов към семейството, към децата и любов към жената и към мъжа, така наречената „любов на младите“. Любовта на младите е особена, тя се намира в малкия мозък на човека. Опасността от тази любов се заключава в това, че като нахлува повече кръв към този център, тя пречи на кръвообращението да става правилно. Като не дишат правилно, те постоянно се карат. За да избегнат споровете и недоразуменията помежду си, младите трябва да дишат дълбоко. Ако човек не диша правилно, и любовта в него не се проявява правилно. На такъв човек дъхът мирише лошо, потта му – също. Който диша правилно, и кръвообращението му е правилно. Той е здрав. От каквато болест и да

страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. То лекува ревматизъм, гръдни и стомашни болести, главоболие, коремоболие и т.н. Няма болест, която не може да се лекува чрез дишане.

Дишайте дълбоко и вярвайте, че ще постигнете това, което желаете. Вярата е Божествено чувство, което събужда мисълта в човека и го заставя да работи. Като диша, човек трябва да бъде спокоен, да си припява мислено и да търси причината на болката си. Дишайте и пейте на болките си! За пример, коя е причината за главоболието? Когато в главата на човека се събере повече електричество, образува се вътрешно напрежение, което се отразява върху нервната система. Мине ли напрежението и главоболието минава. Като заболеете от някаква болест, дишайте и пейте на болестта. На всяка болест пейте специална песен. Като дишате добре, вие ще можете свободно да излизате от тялото си, когато пожелаете. И тогава няма да умирате от задушаване, както днес умират хората, но ще излезете свободно от тялото си. Ще поканите близките и приятелите си на угощение, ще пеете, ще се разговаряте и като наближи часът на заминаването ви, ще се сбогувате с всички и ще им кажете: „Сбогом, отивам в отечеството си, между своите близки“. Който диша правилно, той е добър наемател и го задържат повече на земята. Ако дишате добре, можете да останете и 120 години на земята. Ако не дишате добре, едва ще изкарате 30–40 години. Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане. Дишането пък зависи от правилното мислене и чувстване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение идва върху човека чрез въздуха.

Хората на земята дишат въздух. Като отидат в онзи свят, ще дишат етер, по-рядка материя от въздуха. Рибите живеят в по-гъста среда от човека – във водата и оттам изкарват въздуха.

Засега единственото същество на земята, което диша съзнателно, е човекът. Затова е казано за него, че става жива душа. И животните дишат, но несъзнателно. Като дишате, вие трябва да съзнавате, че приемате Божието благословение. Ако диша и не мисли, човек се намира в положението на животно. Най-дълъг живот на земята имат растенията, защото дишат правилно.

И тъй, помнете, че всички болести и неразположения се лекуват с дълбоко и съзнателно дишане. За всеки човек има специални методи за дишане. Той ще се домогне до тия методи чрез своя вътрешен учител и лекар. Слушайте своя вътрешен лекар, т.е. Божественото в себе си. Той ще ви отправи в добър път. Ако не слушате вътрешния лекар, вие няма да слушате и външния. Като слушате своя вътрешен лекар, вие ще изправите

всичките си недостатъци. Каквото ви липсва, ще го набавите; каквото не сте развили, ще го развиете.

И тъй, ще дишате и ще пеете. Ако не пеете, не можете да дишате правилно. Който пее, има възможност да подобри дишането си. Ако не диша правилно, човек заминава преждевременно за онзи свят. И на онзи свят не го приемат за ученик, ако не диша правилно. Като отиде на онзи свят, веднага ще го спрат пред райската врата и ще го накарат да прочете „Добрата молитва“ с вдишване, задържане и издишване на въздуха. Ако не може да я прочете плавно, с дълбоко дишане, няма да го пуснат в рая. Онзи свят е добре организиран. Там всички хора са красиви, с отлични линии на лицето и на тялото. Там няма болести, няма страдания, няма и противоречия.

Като знаете това, дишайте правилно. Дишайте съзнателно и с любов. Като станете от сън, преди да започнете каквато и да е работа, направете няколко дълбоки вдишки. Дишането помага за оформяване на човешкия характер. Правилното дишане усилва светлината на ума и топлината на сърцето. Правилното дишане прави лицето красиво. Ако човек не диша правилно, кожата на лицето и на ръцете му преждевременно се набръчква.

Набръчкването се дължи на разстройство на черния дроб и на неправилно дишане. Щом започне да диша правилно, бръчките от лицето и от ръцете на човека постепенно изчезват.

Някои избягват дълбокото дишане, защото се измъчвали. Какво от това? В човека има нещо инертно, което не обича да се измъчва. Нека се мъчи, няма защо да го жалите. Като се мъчи инертното, човек се възпитава. Същото се отнася и до малките деца. Ако не дишат правилно, те не могат да мислят и да чувстват правилно.

Съвременните хора дишат бързо и повърхностно, в една минута правят 20 вдишки и издишки. Значи в една минута те взимат 20 въздушни обеди. Това е извънредно много. Като се учи да диша правилно, човек трябва постепенно да намалява вдишките, да дойде до два въздушни обяда в минута. Това се постига постепенно, в продължение на няколко години, а не изведнъж. Приложете дълбокото дишане и при гимнастическите упражнения. Като правите гимнастика, вие клякате на земята и се изправяте. При всяко изправяне на тялото вие поемате дълбоко въздух и го задържате в дробовете си, докато дойде време за клякане. Щом клякате към земята, издишвате въздуха. При повторно изправяне на тялото пак поемате въздух. Като правите упражненията с дишане, вие се концентрирате, а с това и упражненията се осмислят. Тогава и резултатът

им е по-добър.

Беседа от Учителя, държана на 4 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_06 Човешката мисъл
лекция пред специалния клас

ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква е темата? „Причини за усилване и за отслабване на човешката памет.“ (Прочете се темата.)

Ако ви попитат от какво човек осиромашава и забогатява, какво ще кажете? Ако е бил богат или сиромах, кои са причините? Ако е бил сиромах и е забогатял, кои са причините? Вие ако бяхте, когато се създал светът, мислите ли, че щяхте да намерите едно отворено ясно небе? На някои от вас паметта ви се намира в космическия хаос: мъгла има наоколо, че нищо не можете да видите. Какво ще видиш в мъглата? Преди години, когато бяхме на Рила, един ден имаше гъста мъгла. Излязохме на изгрев горе на един извор при Бъбрека. Повече от десет–петнайсет души наши приятели потеглиха за София. След като се бавиха дълго време, мислехме, че вече са към Сапарево, виждаме ги да идват в мъглата. Казваме: „Някои нови приятели идват.“ Започнаха да се радват. Виждаме – същите приятели. Като са ходили, ходили, върнаха се на същото място. Трябваше да ги заведем по околен път, за да видят пътя.

В паметта, най-първо, трябва да се научите на самообладание. Може да пишете „Какво нещо е самообладанието“. Трябва да имате едно отчетливо разбиране. Самообладание значи да не ви смущава външният свят. Един ученик, който се самовлада, той всякога се учи добре. Може учителят да му каже: „Ти си невежа. Ти си простак. Ти си това...“ Щом учителят каже простак, той казва: „Има право. Аз съм дошъл да се уча, показва, че съм простак. Затова съм дошъл.“ Ако учителят каже, че ти си много учен, ти при него няма да идеш. Ако си много учен, ти при него няма да идеш, ти ще бъдеш някой професор някъде в някой университет. Та ние по някой път искаме хората да ни казват това, което не сме. Да кажем, вас ви кажат: „Вие сте беден човек. Вие сте беден от знание.“ Вие се докачате. Ако някой ми каже, че: „Материално вие сте беден“, факт е, че аз имам двеста хиляди лева. Може ли човек с двеста хиляди лева да е беден? Или ти каже: „Ти си човек, беден от знание.“ Пак ще му докажеш, че не си беден от знание. В какво отношение си беден? Вие не разбирате от физиология. Ти започнеш да разправяш за разни физиологични процеси. Казваш: „Как мислиш по този въпрос, беден човек ли съм?“ Вие по астрономия нищо не разбирате. Започнеш да разправяш всичко онова, което знаеш по астрономия. Казва някой: „Аз много разбирам от астрономия.“ „Кажи ми нещо.“ Нищо не може да кажеш. Много знаеш, пък нищо не може да кажеш.

Казвам сега – самообладание. Там, дето хората се дразнят, мислите ли, че има самообладание? Да допуснем, вие сте напечатили една книга. Не се продава. Веднага кипнете. „Как не разбират тия хора. То не е човешко. Да прочетат нещо.“ Представете си, че е някоя поетическа или научна, или религиозна, или музикална книга. Не се продава, кипнете. Какво трябва да правите при тия условия? Какво трябва да прави бедният човек, който е сиромах? Какъв е церът за беднотията? Казва: психологически беден си, беден от здраве. Какво трябва да правиш? Отде трябва да започнеш? Отде трябва да започнеш, за да придобиеш здраве? Казва, трябва да се храниш хубаво. Съществена е храната, но не се започва от храната, защото, ако започнеш от храната, тогава детето, което е в утробата на майката, какво ще прави? Зависи от майката. Ако майката се храни добре, и детето се храни добре; ако майката не се храни добре, и детето не се храни добре. Казва, ако детето е в майката, прямо не може да се храни, косвено. Тогава, ако майката се храни добре, и детето ще бъде нахранено добре. Ако майката се храни зле, и детето ще бъде нахранено зле. Някои не вярвате, казвате, човек трябва да яде. На здравето ще кажете: ще започва с дишането. Дишането още не е съществено. Човек трябва да чувства. Чувстването още не е съществено.

Първо, ти ще започнеш с човешката мисъл. Всяка една мисъл започва със светлината. Ти не може да поправиш положението си, ако нямаш светлина. Има една външна светлина, има една вътрешна светлина в човека. Следователно ще започнете вие от светлината. После ще дадете контраст на мислите – дишането. Щом имате правата мисъл, ще имате вие дишането. После идват чувствата, топлината. На чувствата отговаря топлината, а на топлината отговаря доброто хранене. Ако нямаш топлина, ти не може да се храниш добре. Рибите как се хранят? Рибите отвън са студенокръвни, отвътре са топлокръвни. Хората и топлокръвните животни отвън са топлокръвни, а отвътре са студенокръвни. По това се отличават. Сега трябва да се докаже. Сега нали казвате, че студът смразява. Питам тогава, как рибата, която е студенокръвна, така бързо се движи във водата? Защо студът не вцепенява рибата, а е така подвижна? Значи има топлина. Там, дето има движение, има топлина.

Вие като седите сега, какво ви интересува? Всеки един човек какво го интересува? Най-първо, го интересува яденето. Професорът, който предава някъде, проповедникът, който проповядва някъде, свещеникът служи някъде, всичките работят за какво? Трябва човек да си изкара препитанието. Яденето не е до простото ядене, до хляба. Може да кажем, че всичко е ядене. Любовта не е нищо друго, освен процес на ядене. Да обичаш, значи постоянно да ядеш в простия смисъл. Онзи, който обича, не

се насища. Има една любов на лакомия, голяма лакомия. Има хора, които страдат от лакома любов. Има една умерена любов, която яде, без да преяда. Когато хората казват: „Не си струва човек да обича“, разбирам, че той е преял някъде. Някой, когато много изпосталял, казвам, не е ял както трябва.

Най-първо, трябва да преведем всичките думи в нашето съзнание, да имат едно съдържание. Да кажем, имате единица – едно просто понятие. Какво представя едното, да кажем, едно житено зърно? Две, значи зърната са две. Или едно житено зърно, или едно пясъчно зърно, или едно ябълчно зърно. Казвате: едно ябълчно зърно, едно житено зърно, един вол, един човек. Тогава едно само по себе си еднаква цена има ли? Като кажем едно житено зърно, колко е цената на житеното зърно? Какво е неговото съдържание? Едно житено зърно съставлява близо една шестнайсетхилядна част от килото. Колко струва едно кило? Дванайсет лева. Дванайсет лева, делено на шестнайсет хиляди, по колко се пада? Какво можеш да направиш ти с едно житено зърно? Повидимому почти никакво съдържание няма. Кажеш: един човек. Имаш един приятел. Единицата вече придобива известно съдържание. Но имаш един човек, увеличава се съдържанието. Имаш един беден човек или имаш един богат човек, или имаш един човек, който е цар. Най-после казваш: имаш само един Бог. Сега, ако събереш единиците, на коя единица трябва да уповаваш: на едно житено зърно, на един вол, на един прост човек, на един богат човек, на един цар или на един Бог? На коя единица трябва да се спреш?

Или в себе си казваш: „Имам едно тяло, имам едно сърце, имам един ум.“ На кое трябва да се спреш – на тялото, на сърцето или на ума си? Едно тяло, едно сърце, един ум, колко станаха? Три единици. Махнем една единица, колко стават? Две. Махнем една. Колко остават? Една. Като махнем и нея, къде остава човекът? Къде е тялото, къде е умът, къде е сърцето? Ако изтриете единицата, тялото изтрива ли се? Като изтриете втората единица, сърцето изтрива ли се? Не. Това показва, че вече в дадения случай, щом напишеш единицата, вече тялото функционира. Щом туриш втората единица, сърцето функционира. Щом туриш третата единица, умът функционира. Това е в първата степен.

Ако направя тази функция тъй – 222: две тела, две сърца, два ума, преведете сега. Може ли човек да има две сърца? Всеки един от вас плаче да има още едно тяло. Никой не иска по едно сърце, иска две сърца. Някой път хората са нещастни, понеже искат две сърца. Някой път те имат два ума. Двама приятели, като се съберат на едно място, образуват два ума. На два ума може ли да разчиташ повече?

Добре, ако сега туря 333: три тела, три сърца, три ума, как може да бъде това, това е един абсурд? В дадения случай разбира се: бащата и майката, и детето. Три тела имате, три сърца – сърцето на бащата, сърцето на майката и сърцето на сина, три ума, значи семейство. Човек е силен. С три сърца е по-силен, с три ума е по-силен, с три тела е по-силен. Повече вие влизате в един свят разумен. Ако вие съберете на едно място три пясъчни зърна, какво ще добиете от тях? Нищо няма да добиете, те винаги си остават три. Това е психологически закон.

Ако вие не разбирате онзи закон, който съществува, има една връзка между всички разумни тела, ако вие не разбирате този закон, тогава вие не разбирате закона на здравето. Ако вие не разбирате онази вътрешна връзка, която съществува между човешките сърца, съзнателна връзка, тогава за вас този духовен свят ще бъде непонятен, вие не може да очаквате никаква сила, никакво съдържание. Ако не разбирате вътрешната връзка, която съществува между човешките умове, вие нищо не може да постигнете.

Често съвременните хора се спират върху отрицателните неща. Умът в този смисъл е сила, която носи светлина. Някой път страдания имате в света. Те произтичат от недоброто схващане на онова, което е създадено в природата. Например сверили ли сте вие кое ви интересува най-вече? Сутрин, като станеш, най-първо, се запитай кое е онова, което ви интересува. Събудиш се с една мисъл, че не си се наспал, неразположен си, някой сън си сънувал, безпокои те сънят. Питам сега защо те интересува сънят? Сънувал си, че те погнала някоя мечка. Хубаво, какво може да те безпокои една мечка насън? Сънувате сънни мечки. Сънните мечки съществуват. Когато някой човек намисли да направи някаква пакост, в съня ще те подгони една мечка. Туй показва, че в действителния живот една двукрака мечка мисли да те подгони. Ни най-малко мечката в гората не е намислила да те гони. Една разумна жива мечка те взема за прицелна точка. Защо е така? Прицелна точка е. Защо вълкът обикаля една кошара? Даже овците разбират, когато дойде вълкът. Ако овчарят е добър човек, овците ще знаят двайсет и четири часа по-рано кога ще дойде вълкът. Констатира се, че когато овчарят живее един трезв живот, не е пияница, живее добър живот, с години нито един вълк няма да му вземе една овца. Но когато овчарят не е живял добре, често овците изчезват от стадото му.

Та казвам, ако вие не оценявате вашата мисъл, ако вие не оценявате вашето разбиране, ако вие не оценявате вашите постъпки, не сте добър пастир. Говорим за овчаря, разбирам един овчар, който знае как да разполага със своите мисли, да знае да разполага със своите чувства, да знае как да разполага със своите постъпки. Представете си, че дойде един ваш

приятел. Той започне да ви се оплаква, казва: „Разбери, че аз се нуждая от храна, мене ми трябват мазнини, трябва ми пищна храна.“ Може да направите един опит, който е верен. Да кажем, че един ден сте били неразположен, искате да се лекувате. Тогава направете си една хубава баница и вижте дали ще престане вашето неразположение. Казвате: без плодове не може. Хубаво. Направете опит. Един ден сте крайно неразположен, яжте и вижте теорията вярна ли е. След като ядете плодове, вижте вашето положение ще се подобри ли? Казвате, че без дрехи не може. Направете пак опит. Казвате: „Не съм разположен.“ Дрехите не са негови. Имате едно лошо разположение, направете си нови дрехи, турете ги, и вижте вашето неразположение ще мине ли. Хубавите дрехи трябва да бъдат образ на една хубава мисъл. Вие, най-първо, трябва да преобразите вашите мисли. Ако нямате една хубава мисъл, каквато и дреха да турите, ако нямате едно хубаво чувство, каквато и дреха да турите, нищо няма да ви помогнат. Ако вашата дреха е израз на вашата мисъл, ако вашата дреха е израз на вашето чувство, тогава ще ви помогнат. Ако вашите дрехи са израз на вашите мисли, чувства и постъпки, щом турите дрехата, веднага ще бъдете весел, може да учите, ще бъдете готов за всяка една работа.

Казвам, вие някой път искате да бъдете богати. Ако вашето богатство е израз на вашата мисъл, парите са намясто. Но ако парите, които добиете, не са израз на вашата мисъл, те са безполезни.

Хубаво, как бихте превели 444? Три по четири колко прави? Дванайсет. Едно и две колко прави? Три.

444 – 12 , 12 – 3 ;
222 – 6 .

От какво е образувано шестте? Две по три прави шест, резултатът на две по три е шест. Или ако кажеш: три по две е шест. На шест места по едно прави шест. Сега вас ви се виждат елементарни тия работи. Корен квадратен или корен кубичен какво означава? Или Питагоровата теорема какво означава? Казвам, числата са понятия. Понятието какво е? Какво понятие имаш за единицата?

Единицата представя физическият свят – Ф. Имате духовния свят – Д. Имате Божествения свят – Б. Ако сте на физическия свят, имате пясъчно зърно, нищо не може да постигнете. Туй пясъчно зърно в духовния свят става житено, разумно. Щом идете в Божествения свят, става човек. Следователно, щом вие сте на физическия свят, имате свят неподвижен, всичките явления са завършени. Вие искате да постигнете богатство. Щом

постигнете богатство, със земния живот е свършено. Щом станете богати на земята, ще се спре вашата деятелност. На земята станете учен човек, ще се спре вашата ученост. Всички съвременни хора се спъват. Искаш да бъдеш ти един силен човек на земята. Ще се свърши процесът. Или искаш да обхванеш любовта. Тази любов на земята ако разбирате, както сега, у вас ще се убие стремежът. Физическият свят не е достатъчно голям, достатъчно широк, за да се прояви вашият ум. На земята няма достатъчно простор, обем няма, за да се прояви вашият ум. Земята в сравнение с онзи стремеж е тясна стая. Една тясна стая е физическият свят. Когато човек иска да постигне нещо повече, трябва да влезе в онзи Божествен свят.

Физическият свят значи – вие се движите по една права линия. Това е AB. Духовният свят е квадрат, значи имате второ измерение. В Божествения свят имате един свят с три измерения. Значи линията AB е закон за тялото, плоскостите ще бъдат за сърцето, кубът е свят за човешкия ум. Тези трите съставят пак един физически свят. Тогава имате четвъртото измерение. Петото, шестото измерение съставят духовния свят. Те са физическата страна на Божествения свят. Значи туй, което е най-високо във физическия свят, вие имате физическия свят на духовния свят. Най-високото в духовния свят, което имате, то съставя физическото на Божествения свят.

Сега ние влизаме в една област, дето да се запазите. Да допуснем, че някой човек ви обиди вас. Защо ви обижда? Знаете ли причината на обидата? Всякога, когато се отворите за един човек, той ще ви обиди. Всякога, когато се затворите за един човек, той не ще ви обиди. На вашата врата кой хлопа? Когато вратата е затворена, хората хлопат. Когато вратата е отворена, влизат, без да хлопат. Някой път влизат и казват: „Видяхме вратата отворена и без да питаме, влязохме в стаята ви.“ Следователно, ако не искате да бъдете обиждани, дръжте вратата затворена. Ако искате да бъдете обиждани, дръжте вратата отворена. Щом сърцето се затваря за ума, умът обижда сърцето. Щом умът се затваря за сърцето, сърцето обижда ума. Щом тялото се затвори за ума и сърцето, и умът и сърцето се обиждат. Речеш да се помръднеш, пак обиждаш се, как тъй да се не движиш. Щом краката отговарят на желанието на ума и сърцето, ти се движиш, тогава имаш всичкото желание да се грижиш за краката си.

Вие казвате сега: „Той не се интересува заради мене.“ Много просто, вие сте един затворен свят заради него, следователно той не се интересува заради вас.

Сега хората на новите идеи казват: нови идеи. Ти не може да бъдеш човек на новите идеи, ако не си отворен. Ако слънцето нас не ни грее, не се интересуваме. Щом изгрее слънцето, интересува ни. Отворено е това

слънце, изпраща своята енергия. Мислите ли, че ако не сте едно слънце, хората ще се интересуват заради вас? Мислите ли, че ако не сте хубав човек, в когото могат да се сеят и растат хубави работи, че хората ще се интересуват за вас? Ние трябва да погледнем много реално. Ако сме земя, трябва да раждаме най-хубавите плодове. Ако сме едно слънце, трябва да огряваме света, хората ще се интересуват. Казвате: „Не ме обичат хората." Щом си едно хубаво дърво, кой няма да те обича? Щом даваш хубаво грозде, кой няма да те обича? Ако правиш добро, кой няма да те обича? Ако мислиш добре, кой няма да те обича? Ако правиш услуги, кой няма да те обича?

Ние искаме да ни обичат другите хора за нищо и никакво. Такова нещо в света не съществува. Обичта винаги е един резултат, онова, което ние правим. Когато ние говорим за Бога като любов, разбираме – Бог е предвидил благата на всичките хора, преизобилно дал. Всичко, което вие мечтаете, Той го предвидил и го дал. Всичко е дадено, но трябва да намерите мястото, къде е вложено. Той вложил всичко в нас, казва: „Във вашата глава е туй нещо." Казва: „В сърцето го турих." Казвате: „Къде са Божиите блага?" Във вашия ум. „Къде е Божието богатство?" „Във вашето сърце." Къде е Божията сила? „Във вашето тяло вложена е." Вие всичко носите в себе си, и го търсите отвън. Щом имате вашето богатство в главата, тогава търсете богатството на другите, общение ще създадете.

Психологически, ако се изучава окултната наука така разкъсана, както съвременната наука, то нищо не допринася. Например вие казвате, че не се интересуват от вас. Ако вие сте един добър цигулар, гениален цигулар, как няма да се интересуват?

Казвате: да е гениален човек. Че всички сте гениални, само че онзи гениалният човек е проявен. Вие сте гениални хора, които не сте се проявили. Гениални за в бъдеще, когато разберете, че сте гениални. Сега и да ви кажа, че сте гениални, ще се усъмните, ще кажете: подигравка. Ако ви кажа, че сте простак, ще се обидите. Простак какво значи? Прост е всеки, който протака нещата повече, отколкото трябва. Простак е всеки човек, който протака добрите работи повече, отколкото трябва. Всеки, който не ги протака, навреме ги прави, той е умен човек. Ако протакате, простаци сте. Ако не протакате, учени хора сте. То е смисълът. Става ви ясно.

Желая да не сте простаци, желая да не протакате повече, но да мислите. Казвате, не му дошло времето. Времето дошло, даже няколко секунди минали. Да не протакате повече.

Като станете, кажете:

Вярвам в светлата мисъл,
която Бог е вложил в моя ум.
Вярвам в доброто желание,
което Бог е вложил в моето сърце.
Вярвам в силата,
която Бог е вложил в моето тяло.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четиридесета лекция на Младежкия окултен клас
6 септември 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: Лекцията от 30 август 1940 година е държана на Седемте рилски езера. Публикувана е в съборното томче „Божествен и човешки свят“ (стр. 313–334) под заглавие „Приложение“. В оригиналния каталог на Елена Андреева е регистрирана под номер 3023.

1940_09_08 Функции на вярата
утринно слово

ФУНКЦИИ НА ВЯРАТА

В 11-та глава от Посланието към евреите се говори за вярата.

Съвременните хора имат различни понятия за вярата. Кои са подбудителните причини да вярва човек? От какъв характер са тия причини? Едни от причините, които заставят човека да вярва, имат материален характер, други – духовен, а трети – Божествен. Понякога вярата на човека е в състояние да реализира само материални блага; понякога тя реализира духовни блага, а понякога – Божествени. Има случаи, когато вярата на човека е в сила да реализира едновременно и материални, и духовни, и Божествени блага. От реализирането на благата, към които човек се стреми, се определя и неговата вяра. Ако някой се стреми към постигане само на материални блага и може да ги реализира чрез вярата си, неговата вяра е частична. Той казва, че е вярващ, но неговата вяра има отношение само към материалния свят.

За да има ясна представа за себе си, човек трябва да си отговори на един съществен въпрос: Какъв е неговият стремеж. Слушате някой да казва: „Един е моят стремеж – да си поживея и да си похапна добре“. – Това не е стремеж. Като живее, човек непременно ще яде. Ако не яде, не може да живее. Ако човек живее само за да яде, това е изключително физически живот. Този човек живее само за земята. За да не остане човек само на физическия свят, със земни стремежи, религиозните казват, че човек не трябва да яде много. Малко или много, това са относителни понятия. Пчелата яде като пчела, комарът – като комар, слонът – като слон. Слонът може да каже, че яде малко. Колкото малко да яде слонът, с един негов обяд пчелите могат да прекарат години. Не е въпрос в малкото или в многото ядене. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае колко ядене му е нужно. Той трябва да има правилни разбирания за живота. Какво дете ще роди майката, това зависи от нея. Докато е бременна, майката има грижи за детето си. То не е самостоятелно и зависи от майка си. Каквито грижи положи майката за детето си, духовни или физически, такова ще бъде то. Обаче, когато се роди, детето постепенно се освобождава от влиянието на майка си. Тогава грижите на майката се намаляват, а на детето се увеличават. Когато грижите на човека се увеличават, той започва да се безпокои и казва, че животът му е дотегнал, не иска повече да живее. Който не иска да има грижи, трябва да остане завинаги в утробата на майка си. Обаче, излезе ли вън от тази утроба, непременно ще има грижи. Не само, че ще има грижи, но от ден на ден грижите му ще се увеличават.

Значи грижите на майката са безгрижие за детето. И грижите на детето са безгрижие за майката.

Христос казва: „Не се грижете за себе си, има кой да се грижи за вас". – Какво означават тия думи? – Христос иска да каже, че докато е в утробата на майка си, детето няма за какво да се грижи. – Какво трябва да прави детето в утробата на майка си? – То трябва да се учи. Първият урок, който детето учи в утробата на майка си, е мълчанието. Като се научи да мълчи, то ще изучава кротостта, смирението, въздържанието, любов към майка си. Започне ли преждевременно да си дава мнението по различни въпроси, майка му ще го изпъди навън. Докато е в утробата на майка си, детето няма право да се произнася за характера и проявите на майка си. Каже ли само една дума, тя го изхвърля навън – един момент повече не може да остане в утробата ѝ. Първите хора напуснаха рая, защото проговориха по-рано, отколкото трябваше. Дълго време те трябваше да мълчат. – Защо? – Защото бяха в утробата на майка си. Бог им каза: „Докато сте в утробата на майка си, няма да ядете от забраненото дърво". Обаче те побързаха да излязат вън, в света на грижите. Те проговориха преждевременно, заради което излязоха от майчината си утроба. Като се видяха самостоятелни, те ядоха от плодовете на забраненото дърво и напуснаха рая. Всеки човек, в когото се яви желание да яде от забраненото дърво, трябва да напусне рая.

Мнозина се запитват защо хората умират и защо се раждат. Много просто. Хората умират и се раждат, защото сами искат това. Който иска да се роди, ражда се; който иска да умре, умира. Детето се ражда или защото майката иска, или защото то иска. Казвате: „Така ли е всъщност?" – За мене е така, а за вас, както искате. Вие можете да вярвате, можете и да не вярвате. – „Ама, ние вярваме в Бога, за Него мислим." – В Бога вярвате, а по цели дни мислите как по-добре да се наредите. По цели дни нареждате къщата си. Бог не е човек, да дойде в къщата ви. Това не значи, че човек трябва да изостави къщата си, да не я чисти. Който е чист отвън, и отвътре трябва да бъде чист. Някой казва: „Не ме гледайте какъв съм отвън; гледайте какъв съм отвътре". Някой баща казва: „Не ме гледай какъв съм отвън, с хората. Ела да ме видиш какъв съм с жената и с децата". Друг казва: „Не гледай какъв съм с жената и с децата си; гледай какъв съм с външните хора". Наистина, някои хора са добри отвън, с окръжаващите; други са добри в дома си, с близките си. Външната страна на човека е неговият физически свят; вътрешната му страна представлява духовния му свят. Ето защо, когато някой казва да не обръщат внимание на външните му отношения, а на вътрешните, това значи да не гледат физическата страна на живота му, но духовната. Аз бих желал човек да бъде еднакъв и външно, и вътрешно, т.е. и във физическо, и в духовно отношение. Явява се

въпрос: външното от вътрешното ли зависи, или вътрешното от външното? Да се върнем пак към вярата. Тя е сила, която стимулира човека към придобиване и развиване на някои дарби и способности. Без вяра човек нищо не може да постигне. Като вярва в това, към което се стреми, човек ще работи, за да го реализира. – Какво предстои на човека да реализира? – Човек се стреми да реализира всичко онова, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Като се стреми да реализира своите желания, той трябва да знае кои, именно, трябва да реализира. Някой иска по-скоро да израсте, да стане възрастен, да придобие повече знания. Обаче, като стане възрастен, той започва да се плаши и казва: „Остарях вече". Защо се страхува от старостта? Нали сам пожела да стане възрастен? Той мислел, че като възрастен ще има големи знания, но останал излъган. Той казва: „Какво придобих в живота? Бях дете, станах юноша, после – възрастен, сега съм стар, но нищо особено не направих". Какво представлява младостта и какво – старостта? Младостта е чувал, който съдържа сто килограма тежест, но е сложено в него само един килограм. Старостта е пак същият чувал, който е напълнен догоре. Младият върви свободно, подскача и леко подхвърля чувала си. Старият едва се движи, напълнил е чувалът си свръх. Той носи сто килограма тежест, гледа към земята и пъшка. – Защо младият се движи свободно? – Защото мисли само за днес. Като има един килограм брашно в чувала си, той е доволен. Старият една се движи, но все за утрешния ден мисли, как да се осигури за повече години. Като мислел за утрешния ден, той все пълнел чувала си, докато най-после го напълнил догоре. Пълен е чувалът му, но не може лесно да ходи, не може да изправи главата си. Защо му трябват сто килограма брашно? Като има едно кило, достатъчно му е. Останалите 99 килограма са излишни. Като мислят да се осигурят, хората правят по няколко къщи: една за младите, друга за старите. Като израснат децата, те правят още няколко къщи. После пък за внучетата и т.н. Това е излишен товар, който преждевременно огъва гръбнака на човека към земята.

Това са примери от живота, които показват какви са резултатите от осигуряването. Не е лошо да има човек къщи, но бащата е създал вече една къща на сина си – неговото тяло, няма защо да му прави втора къща. Ако синът иска да има втора къща, в която да внесе къщата, която баща му е направил, нека сам се погрижи за това. Нека работи, за да си направи нова къща. Същото се отнася и до дъщерята. Не е лошо родителите да направят по един апартамент на сина и на дъщеря си, но по този начин те ги лишават от работа. Какво ще правят синът и дъщерята на земята, ако им дадат готови къщи за живеене? Те няма какво да работят. Когато способните ученици решат задачите си, те имат време да решат задачите на неспособните ученици, но какво излиза в края на краищата? Докато са в училището, неспособните ученици могат временно поне да минат за

добри. Обаче, излязат ли от училището, животът ще ги постави на изпит и тяхната неспособност ще се прояви. Бащата осигурил сина и дъщеря си, сложил в банката на тяхно име по сто хиляди лева. Когато се намират в затруднение, те вадят по малко от вложените пари, докато ги свършат. Лесно се работи с решени задачи: щом се свършат парите, пак се дават задачи, но синът и дъщерята не могат сами да ги решат. Който сам е решавал задачите си, той сам може да си направи къща. Онзи, на когото други са решавали задачите, той нищо не може да спечели, никаква къща не може да си направи. Сам да решаваш задачите си, това значи да развиваш търпението си. Някой казва, че е търпелив, а като диша, повдига раменете си, криви се ту на една, ту на друга страна. Който повдига и изкривява раменете си, той нарушава равновесието си. Раменете са везни, поставени за граница между духовния и Божествения свят. Нарушите ли това равновесие, вие нарушавате хармонията на своя живот.

Преди години един виден българин ме запита какво ще стане с Добруджа, ще си я вземем ли пак? Аз казах, че Добруджа ще падне право в устата ни, като зрял плод. Достатъчно е да отворим устата си и да чакаме – нищо повече. – Как може това? Може ли без бой да ни я дадат? – Може. Чакайте само и ще видите какво ще стане. Българите трябва да знаят, че на бой не им върви. Каквото са взели с бой, всичко са изгубили. Сега не остава нищо друго, освен да чакат. Добре е човек да бъде готов за бой, но той пръв да не предизвиква.

Какво означава боят? Да се бие човек, това значи да сложи нещо на гърба си. Всяка работа, която не е свършена добре, води към бой. Всяко нещо, което смущава човека, създава в него воинствено разположение. Ще кажете, че без война няма постижения. Съгласен съм и с това. Човек трябва да работи, да воюва в себе си. И да има вяра, той пак трябва да работи. Истински вярващ е онзи, който работи, а не онзи, който живее в бездействие. Всеки трябва да работи умерено, да не пресилва нещата. За да знае кога и колко трябва да работи, човек трябва да развива чувството си, да предвижда нещата. Всеки има това чувство, но всички не са работили за неговото развитие, вследствие на което в някои хора то е силно развито, в други – по-слабо, а в трети още не е проявено.

Често слушате някой да ви говори, че ходил на онзи свят, видял Христос и Бога. И това ще ви разправя тъкмо онзи, в когото прозрението е слабо развито, или почти никак. Той ще ви каже, че ходил на онзи свят! Какво видял там? – Видял Христос, облечен в бели шопски дрехи и с калпак на главата си. Видял още и Бога, във вид на старец. – Това са негови специфични разбирания за Бога и Христос. Всъщност, той не е видял нито Бога, нито Христос. Чудно нещо! Видял Христос, а работите му не вървят

добре. Видял Господа, а не може да реши една обикновена задача. Това са заблуждения, от които човек трябва да се пази.

Като не разбират законите на духовния свят, хората се стремят главно към физически придобивки. Те искат да бъдат физически красиви, без да подозират, че физическата красота без духовната е временна. Като работи съзнателно върху себе си, човек става и физически и духовно красив. Има ли тази красота, човек свободно може да се яви пред хората. Където минава, всички се обръщат да го гледат. Страшно е, когато хората обръщат главата си от някого, не искат да го гледат.

Синът на един турски бей се оженил за една млада мома, която била препоръчана като голяма красавица. Според закона на Мохамед, момъкът няма право да вижда своята избраница преди венчаването. Той вярвал на препоръката на своите близки. Като се оженили, неговата избраница свалила пред мъжа си булото, с което покривала главата си и казала: „Пред кого трябва да се показвам?“ Мъжът ѝ трябвало да каже, пред кои от неговите близки тя има право да се показва. Като я видял, той се ужасил и казал: „Показвай се, на когото искаш, само на мене не се показвай“.

Сега и на вас казвам: Работете върху себе си да придобиете такава красота, че като ви види Бог, да не каже, както синът на бея казал на своята избраница, но да каже: „Показвайте се първо на мене!“ Следователно, ако вие имате смелостта да се покажете на Бога, ще се показвате и на всички хора. Ако Бог ви хареса, всички хора ще ви харесват.

И тъй, истински красив е онзи, който е красив едновременно на физическия свят, в духовния и в Божествения. С други думи казано: Красив човек е онзи, който е красив по ум, по сърце и по тяло. Следователно, ако човек не е красив, търсете причината за това или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Виждате някой човек с много тънки устни и питате защо устните му са толкова тънки. Причината за тънките устни се крие или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Този човек е ял малко, или в един от световете, или в двата, или в трите свята едновременно. Някой човек има дебели устни. Той е ял много. За да направи устните си по-тънки, той трябва да яде по-малко. Изобщо, дали устните на човека са тънки или дебели, това зависи от съотношението между другите части на лицето. За тази цел човек трябва да знае нормата на нещата и оттам да прави своите изчисления. Човек се стреми към възвишения свят, където нещата са точно определени. Там не може да се играе с изкуството. Там между всички удове на лицето, както и на цялото тяло, има известно съотношение, което не търпи никакво отклоняване. Като знае нормалните съотношения между удовете на човешкия

организъм, всеки човек може да изучава себе си и постепенно да изправя своите криви страни или отклонения.

Това са задачи на бъдещето. Ако някой иска да има красива уста, преди всичко той трябва да знае как да говори. Който има красива уста, красиво говори. Словото, което излиза от устата на човека, храни първо него, а после и окръжаващите. За доброкачествената храна всеки е готов да плаща. Разумното слово прави устата красива, а неразумното я изкривява. Правилното чувстване оформя носа, а неправилното го изкривява. Правата мисъл оформя челото, а неправилната го изкривява. Следователно, искате ли да имате правилна, добре оформена глава, вие трябва да мислите, да чувствате, да постъпвате и да говорите правилно и красиво. Ако главата е добре оформена, и тялото е красиво, стройно и добре развито. Като изучава себе си, човек вижда, че много работа му предстои. Той казва: „Чудно нещо! Едно време имах повече надежда и вяра, а сега и надеждата, и вярата ми отслабнаха“. Защо са отслабнали? – Защото дружиш с хора, на които вярата и надеждата са слаби. Той се намира под тяхно влияние. Докато се кали и развие вярата и надеждата си, да не пада духом и да не се обезсърчава, човек трябва да дружи с хора, които имат силна вяра и надежда. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от влияния. Като знаете това, работете върху себе си, да развивате своите дарби и способности, да се калявате, да издържате на чужди влияния. Ако дружите с добри, способни и вярващи хора, и вие ще развивате съответните дарби и способности. Когато учителите и професорите на учениците и на студентите са способни хора, работата върви добре. Не са ли способни, учениците се спъват и не могат да учат добре. За пример, някой учител преподава химия, но не чувства влечение към нея. Щом учителят не обича предмета си, и учениците не го обичат. За да разбира химията, човек трябва да разбира Любовта. Ако не обича химията, той често пострадва: ту лицето, ту носа, ту ръката му стават жертва. Който не разбира в какви отношения, как и кога да се съединяват елементите, той често се натъква на някакви малки катастрофи.

Химикът трябва да разбира законите, по които елементите се съединяват. Не спазва ли тия закони, той се натъква на катастрофи: някъде ретортата се пръснала, някъде станал малък пожар. На разбран език казваме, че който се заел да сватосва елементите, трябва да знае как и кога да ги сватосва. Не знае ли това, по-добре да не се заема с тази работа. Същото се отнася и с хората. Ако сватосвате младите моми и момци, трябва да знаете как да направите тази работа. Не знаете ли как да сватосвате, и двете страни ще съжаляват, че сте ги сватосвали. За да се оженят двама души, те трябва да имат три допирни точки помежду си: на физическия, в духовния и в Божествения свят. В това отношение птиците стоят по-високо от

хората. Те се женят, както Бог изисква, а хората се женят или според своите желания, или според желанията на хората. Някой се оплаква, че остарял, че не се оженил. Той любил десет души и казва, че не е женен. Това не е вярно. Чистота се иска от хората. Божественият свят не търпи абсолютно нищо нечисто. Който влезе в Божествения свят, трябва да бъде без маска. Там всеки човек влиза такъв, какъвто е, без никаква маска на лицето си. Като влезе в духовния свят, човек вижда своите постъпки; той вижда всички хора, с които има добри или лоши отношения. И едните, и другите ще вървят след него. С ония, които е обичал, той ще се яви при Господа и ще каже: „Ето моят дом“. Добре е човек да обича. И целият свят да обича, той се ползва.

Какво значи да обичаш и да те обичат? – Да обичаш и да те обичат, това значи да си помагате взаимно. Приятно е на човека да го обичат. Той мисли, че това благо му е дадено за вечни времена. Не, човек се ползва от благата на любовта, докато чешмата тече. Човек се ползва от любовта, докато водата е чиста. Щом чистата вода престане да тече и от чешмата започне да излиза мътна вода, човек се отказва от любовта. За какво обичате човека? Човек може да бъде обичан не за неговата външност, но за онова, което изтича от него: за чувствата, за мислите и за постъпките му. Когато се обичат, хората се опознават. Не можете да познаете човека, докато не го обичате.

Какво виждате в отношенията на хората? Те казват, че се обичат, а въпреки това се карат и бият. Това е отрицателната страна на опознаването. Някой седи настрана и гледа как се карат. Иска да ги съди, да се произнесе кой от двамата е прав. Няма защо да съдите хората, нито да се произнасяте за тяхната правота. Като се скарат, те сами ще се опознаят и ще разберат кой от двамата е по-прав. Когато двама атлета се бият, те ще разберат кой от тях е по-силен. Който победи, силата е на негова страна. Докато не са влезли в борба и двамата се мислят за силни. Щом се сбият, спорът престава. – Защо? – Знае се вече кой от двамата е по-силен. Ако не знаеш как да се бориш, не влизай в борба. Някой влиза неподготвен, но мисли, че щастието ще му помогне. Излиза на сцената, но веднага го повалят на земята. И след това се чуди защо не е успял в борбата. Много естествено. Той е разчитал на някакво илюзорно щастие. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Ако си шивач и можеш да шиеш хубави дрехи, да задоволяваш клиентите си, щастието ти седи в ума и в ръката ти. Ако не можеш да шиеш добре, нямаш щастие. Щастието се заключава в Любовта. Работете с Любов, за да бъдете щастливи.

Днес всички религиозни хора са подложени на изпит, да се провери

любовта им. Те казват, че имат любов към Бога. – Как се познава тази любов? – Като обичат жена си и децата си, те мислят, че това е същевременно любов и към Бога. Любовта към жената не е любов към приятеля, нито към брата. Любовта към сина или към дъщерята не е любов към приятеля. Всички видове любов се различават. Даже и любовта към дъщерята не е същата, както любовта към сина. Дъщерята представлява сърцето, а синът – ума. Вие трябва да знаете тези неща и да ги различавате, защото ви предстои матура. Всички хора трябва да държат матура за гимназия. За тази цел ви е даден конспект, по който ще учите. Само няколко въпроси ако не знаете, ще ви скъсат. Вие трябва да знаете всички въпроси, че където ви пипнат, да отговорите. Има лесни и мъчни въпроси, но трябва да знаете всичко. Комисията е строга и взискателна.

Като ученици, вие трябва да благодарите на Бога, че сте обичани и можете да проявите Любовта. Знайте, че Любовта, която излиза от сърцето ви, идва от Великия източник на живота. Където и да се докоснете, когото и да срещнете, вие ще възприемате нещо от него. Срещате една млада мома, която е влюбена в някой момък, и вие възприемате любовта ѝ. Вие мислите, че сам сте влюбени. Не, любовта не е ваша, нито на момата. Обаче радвайте се, че в даден момент можете да проявите Любовта. Човек може да счита за свое нещо само това, с което се е родил. Всяко нещо, което временно обладава, не е негово. Така се обясняват бързите смени в настроенията на човека. Някой казва, че е голям грешник. Това не е негова мисъл. Той я възприел от друг човек. На другия ден същият човек казва, че е праведен. И тази мисъл не е негова, възприета е отнякъде.

Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Следователно, ако човек не може да възлюби хората, както Бог го е възлюбил, неговата любов е отражение на Божията. Тази любов наричаме лична. Когато човек разбере, че любовта на Бога към всички хора е еднаква, поради което има предвид нуждите им, тогава само човешката любов е проявление на Божията. Станеш ли проводник на тази Любов, ти трябва да обичаш еднакво и тялото, и ума си. Като обича своя ум и своето сърце, човек се свързва с умовете на всички добри и разумни хора и се радва на успехите им. Ако срещне някой силен човек, и на него ще се радва. Един ден и той ще има възможност да стане силен. Обичайте хората с ума си, със сърцето си, с цялото си тяло. Това значи да обичате хората и в трите свята.

Днес хората се изпитват едни-други, вследствие на което развалят отношенията си. Как ще те изпитва човек с нечисти ръце? Само онзи може да те изпитва, който стои по-високо от тебе, т.е. на когото умът, сърцето и волята са чисти. В този смисъл само Бог изпитва човека. Следователно,

който се осмели да изпитва ближния си, трябва да бъде чист. Той изпитва ближния си от научен интерес, иска да знае какво е вложил Бог в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Понеже хората са проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина и чрез тях се дават всички блага, интересно е да изучавате човека, а не да го изпитвате. Бъдете готови да изучавате себе си и своя ближен без смущения и безпокойства. Ако живеете без воюване, вие ще спечелите повече, отколкото ако воювате. Ако спорите и се карате с хората, вие ще изгубите повече, отколкото ако живеете с тях в мир и съгласие. Защо трябва да се карате с хората? Като се карате, вие ще се намерите в трудни положения. После ще съжалявате, че не сте постъпили добре.

Запомнете следното правило: когато искате да се карате с някого, проверете дали Бог е в него, или не. Ако Бог е в ума му, не се карайте с него; ако е в сърцето му, пак не се карайте; ако е във волята му, също така не се карайте. Видите ли, че в някой човек не присъства Бог, можете да му се посърдите, можете да се поскарате с него. Той има нужда от учител, да дойде някой при него и да го разтърси малко.

Днес говоря по този въпрос, защото Бог присъства в умовете, в сърцата и във волята ви. Вярвайте на тия думи, ако искате да се самовъзпитавате.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 5 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_08 Израил и българин
неделна беседа

ИЗРАИЛ И БЪЛГАРИН

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Като махнем думата „вечен“, остава стихът: „Това е живот, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“.

„Каквото вържете на небето, вързано ще бъде и на земята; каквото развържете на небето, развързано ще бъде и на земята.“

Това се отнася до онези хора, които са познали Бога, а не до онези, които не са Го познали. Това се отнася до онези зрънца, които са на нивата, а не до онези, които са в хамбара.

Сега аз ще говоря върху две положителни неща: върху вярата, която е подтик към знанието, и върху любовта, която носи живот.

Без вяра човек не може нищо да придобие. Без вяра човек не може да угоди на Бога. Всеки подтик в душата ви показва, че вярата се проявява. Това, което съвременните хора наричат вяра, е материалистично схващане на вярата. Някой казва: „Не зная дали това, което хората учат, е нужно“. – Всякога можеш да го провериш. Храната, която ядеш, всякога можеш да провериш, добра ли е, или не; въздухът, който дишаш, всякога можеш да го провериш; светлината, която влиза в очите ти, всякога можеш да я провериш; пътят, по който вървиш, всякога можеш да го провериш, прав ли е, или крив.

Дошло е време вече, когато трябва да посеем нашето знание. Всичко е важно, но в даден случай всичко не е полезно. Когато посеете житното зърно, в първо време вие не се интересувате от него. Щом израсте, върже плод и започне да зрее, вие се интересувате от него: събирате го на снопи, овършеете го и го слагате в хамбара. Отвреме навреме вадите от житото в хамбара и го употребявате. Част от него отива за тялото ви, част – за сърцето ви и част – за ума ви. Онези, които не знаят как да ядат, изпращат житото само към тялото си, вследствие на което напълняват. Те ядат повече, отколкото трябва. Има други, които също не знаят как да се хранят, вследствие на което приемат по-малко храна, отколкото трябва. Затова те са слаби. Човек не трябва да бъде нито слаб, нито пълен. Когато наливате някаква течност в един съд, внимавайте да не го напълните догоре, нека остане поне малко празно място. Някои искат да бъдат пълни, да знаят всичко. Те искат да бъдат пълни бурета. Защо им е толкова знание? Ако

има малко пространство, човек може свободно да се движи; ако няма никакво пространство, той не може да се движи.

Сега вие не трябва да се спъвате от думите „пълнота“ и „празнота“. Всяка дума има своите елементи, от които е съставена. Разгледайте тези елементи и ще намерите значението на тия думи. Вие сте българи, но не знаете какво означава думата „българин“. Първият елемент в тази дума е буквата „Б“, която означава посяване на семето. Вторият елемент е буквата „Ъ“, което означава товара, който българинът носи. Третият елемент – „Л“ – означава това, което българинът носи от горния свят. Четвъртият елемент – „Г“ – е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата „А“, която показва, че българинът е бременен с нещо. Шестият елемент – „Р“ показва, че като се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си.

На физическия свят българинът се нуждае от една хомеопатическа доза надежда; в духовния свят той се нуждае от хомеопатическа доза вяра, а в Божествения свят – от любов. Щом има надежда, той ще бъде здрав, ще се бори геройски с всички болести. Ще хване една болест, ще я тупне на земята и ще и каже: „Знаеш ли кой съм аз? Българин съм!“ Като има вяра, той ще се справи с всички противоречия в духовния свят, ще ги стъпче на земята и ще каже: „Знаеш ли кой съм аз? Българин съм!“

Какво означава думата „Израиля“? Кои са елементите на Израил? Израил е онзи, който излиза от рая, из-рая, а пък „българин“, който влиза в рая. Първоначално сте били Израил, излезли сте от рая; после ще станете „българи“, ще влезете в рая. Така се примиряват противоречията.

Колко малко е нужно на човека, за да бъде щастлив. Днес българите са щастливи, че им върнаха Добруджа. Цял празник е това. Досега българинът беше вън от рая, затова беше Израил. Сега стана „българин“. Значи той е вече в рая. Който влезе в рая, всичко взима без война, по приятелски начин.

Сега аз ви проповядвам върху вярата. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Досега вие сте излизали от душата си, но като българи трябва да влезете вече в душата си, да не въздишате повече. Душата е раят на човека. Всеки, който е вън от душата си и въздиша, той е и вън от рая. Който е престанал да въздиша, той е в рая. Който въздиша, е Израил; който не въздиша, е „българин“.

Сега, ако се проповядва на хората за Бога, мнозина ще кажат, че това са нереални работи. – Кои неща са нереални и кои – реални? – Това, което се

губи, е нереално; това, което се придобива, е реално. Ако губиш мислите, чувствата и постъпките си, те са нереални. Ако ги придобиваш, те са реални.

Следователно, когато губиш нещата, ти си Израил; когато ги придобиваш, ти си „българин“. Който губи, който се обезсърчава, който страда, който не може да живее с ближния си, той е Израил. Когато Христос дойде между израилтяните, приеха ли Го? Не Го приеха. Не само това, но те Го разпнаха. Те мислеха, че без Христос ще се повдигнат повече. Всъщност, повдигнаха ли се? Те не приеха Онзи, Който носеше Божието благословение, но не се издигнаха, както очакваха.

Следователно, ако имате в себе си една Божествена идея и я хвърлите настрана, мислите ли, че и вашето положение ще бъде по-добро? Щом влезе в ума ви една Божествена мисъл, вие ще я приемате – нищо повече. В нея се крие вашето бъдещо щастие. Щастието на човека седи в това, да стане „българин“. Днес всички сте в Израил. Няма човек, който да не е в Израил. Значи всички сте извън рая и отсега нататък трябва да влезете в рая, да станете „българи“. Засега първи вкарват в рая българите. – Как ги вкарват? – С камшик.

Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя със своите мъчнотии, е българин. Ако не може да се справя с мъчнотиите си, не е българин. Какво представлява българинът на физическия свят, не е важно. Ние разглеждаме елементите на българина в духовния свят. От физическо гледище думата „българин“, според някои, е произлязла от думата „булгур“, което показва, че някога българинът много употребявал булгура за храна. На физическия свят българинът пее и играе, движи се и работи. Каквото вижда, той все мнението си дава, затова главата му страда. Той мисли, че ако стане министър, ще оправи света. Всеки българин мисли, че може да оправи света. Това е Израил. Като дойде истинският българин и каже на камъните да станат, те ще станат. Онзи, който казва на камъните да станат, а те седят на мястото си, той е Израил. Онзи, който казва на Добруджа да се върне и тя се връща, той е „българин“. Ако каже и Добруджа не дойде, той е Израил. Аз взимам думата „българин“ в смисъл на човек, роден от Любовта. Всички европейски народи трябва да се родят от Любовта. Моето почитание към всички народи, но те трябва да повярват в онова, което Бог е вложил в тях. Само тогава може да стане истинско опознаване на народите. Това не е за насърчение, но истина, която един ден ще проверите. За пример, думата „любов“ не е еднаква във всички народи, но идеята, която любовта преследва, е навсякъде една и съща. С каквото име да кръщавате Любовта, тя носи навсякъде едни и същи елементи. Същото можем да кажем и за вярата. Тя не е еднаква във

всички народи, но елементите, които носи, навсякъде са едни и същи.

Съвременните народи могат да се кръстят с едно общо име – Божествен народ. И при това положение, пак ще има един български Божествен народ, турски Божествен народ, руски Божествен народ, френски Божествен народ, английски, италиански и т.н. Едно е важно: в бъдеще всички народи трябва да принадлежат към един нов народ, който ще обедини всички народи в себе си. Ние не поддържаме идеята, че на едно дърво трябва да има само един клон или един лист. Едно дърво може да има хиляди клончета, но колкото по-големи стават те, толкова са по-малочислени. Що се отнася до листата на дървото, те са многобройни. Обаче дървото не може да роди толкова плодове, колкото листа има. Листата представляват умствения свят на дървото. Колкото повече листа има дървото, толкова по-умно е. Плодовете на дървото пък показват степента на развитието, до което е достигнало. Наистина, дървото се познава по плодовете си. Ако плодовете са кисели и стипчиви, дървото има едно развитие; ако плодовете са сладки и ароматни, дървото има друго развитие, друга култура. Плодовете на човека са неговите постъпки. От постъпките на човека съдите за неговото развитие и култура.

Днес много хора търсят Бога, но не знаят къде да Го намерят. Всеки човек може да бъде прозорец за Бога. Бог създаде слънцето и земята, но Той сам не е нито в слънцето, нито в земята. Казват, че Бог е навсякъде. Наистина, Той е и в човешките мисли, чувства и постъпки. Той е и в страданията, и в радостите на хората. Бог присъства в разумните страдания и радости. Някой страда. – Защо? – Имал един приятел, който заминал за другия свят. Нека се радва, че заминал. Бог го е обикнал и го е повикал на гости при себе си. Като минал по земята, Бог харесал твоя приятел, дал му карта да Го посети. Той отива на гости при Бога, а ти плачеш и страдаш за него. Всички хора се нуждаят от ново разбиране на живота. Някой път се ражда дете в някой дом и не знаете защо се е родило. То може да бъде момче или момиче. Ако в един дом се родят три–четири момчета, родителите искат да имат и едно момиче. – Защо? – Защото момчетата носят един от най-твърдите елементи в себе си.

И тъй, ако човек ражда само мъжки мисли, ще предизвика втвърдяване на мускулите, на мозъка, на дробовете си. За да не става това, човек трябва да прави смяна в мислите си: първо да приеме една мъжка мисъл, после – една женска и най-после – една детска. От друга страна, ако в ума на човека се роди една мисъл, непосредствено след нея в сърцето трябва да се роди едно желание и във волята – някаква постъпка. Правилната обмяна между мисли, чувства и постъпки подразбира правилно развиване на човешката душа. Ако умът, сърцето и волята не раждат, те са осъдени на страдания.

Кои турци са измъчвали българите: бедните или богатите? – Богатите. – Защо? – Защото те не раждат, т.е. не дават нищо от себе си. В това отношение те приличат на безплодни дървета. Кои дървета отсичат: плодните или безплодните?

Един от недъзите на съвременните хора е, че избягват да раждат. По много причини те се страхуват от раждането. Мъжът казва: „Добре, че не съм жена, да раждам“. – Като се е родил на земята, по какъвто и да е начин, човек все ще ражда, не може да се освободи от раждане. Ако е мъж, с ума си ще ражда; ако е жена, със сърцето си ще ражда; ако е дете, с тялото си ще ражда. Ако си господар или слуга, цар или царица, пак ще раждаш. Каквото положение и да заема човек на земята, непременно ще мине през процеса на раждането. Човек живее, докато ражда; щом престане да ражда, животът минава през други процеси.

Сега, като говоря за раждането, аз нямам предвид онова състояние, придружено със страдания. Аз имам предвид онова раждане, което е придружено с радост и веселие. Аз не говоря за раждане, придружено с мъчение, но за онова раждане в човешкия ум, което се изразява в радост; аз говоря за онова раждане в човешкото сърце, което носи любов, здраве и разположение; аз говоря за онова раждане във волята, което прави човека свободен. Където и да ражда човек – в ума, в сърцето или във волята, не е лесно да роди. Условия са нужни за раждането. Земята ражда само ако се намира под влиянието на слънчевите лъчи. Не е ли под тяхно влияние, раждането е невъзможно. Освен това важно е положението на земята спрямо слънцето. Тази е причината, поради която полюсите на земята са почти безплодни.

Малцина се интересуват от въпроса за раждането в трите свята – умствен, сърдечен и волев и запитват какво да правят, за да станат богати. Придобиването на богатството е последен процес. Човек не може да стане богат изведнъж. Бързото забогатяване е изкуствен процес. Както бързо е забогатял човек, така и бързо ще осиромашее. За да придобие вечното богатство, човек трябва да забогатее едновременно в трите свята – в умствения, в духовния и във физическия. Когато всички хора станат богати по този начин, земята ще се превърне на рай.

Да се върнем пак към символичното понятие „българин“. Всеки българин, който е познал Бога, може да влезе в рая. Всеки българин, който може да връзва нещата на земята и на небето и който ги развързва на земята и на небето, живее в рая – него можете да слушате. – Защо? – Защото Бог го е кръстил. Името „българин“ не е произволно дадено. То съдържа в себе си велика Божествена идея. Който е готов да приеме тази идея, той носи вече

това име. Ще каже някой, че е „българин“. Това не е достатъчно. Българинът трябва да съдържа три елемента в себе си: тяло, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; ум, който се ръководи от вярата и работи без никакви ограничения, и сърце, което се ръководи от любовта и работи без никакви ограничения.

Следователно, като знаете какво може да бъде българинът, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българи? Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на земята, между българите. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, той пак го изпраща на земята, да се роди българин. Който иска да се справя с мъчнотиите, да придобие твърдост, става българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин.

Изобщо, за да се домогне до нещо, човек трябва да съдържа в себе си съответно качество. Каже ли, че иска да бъдат простени греховете му, той трябва да отговори срещу това с друго нещо. – С какво? – С щедрост. Законът на щедростта подразбира изобилие. За да бъде щедър, преди всичко човек трябва да бъде вътрешно богат, да не се страхува от никакви лишения и ограничения. Може ли да се нарече богат онзи, който има милиони килограми жито в хамбара си, а се страхува да не настане глад, да не се влошат условията на живота? Колко жито му е нужно за една година? Като прекара спокойно една година, следната пак ще донесе своето благо.

Днес вие сте се събрали да чуете нещо за настоящия момент. Това, което наричате настояще, е минало. Вие още не живеете в настоящето. Вашите идеи са на миналото, в тях няма никаква реалност. Те са бентове, които всеки порой, всяка по-силна вода може да отнесе. Една от идеите на миналото е човек да стане велик. Чудно нещо! Човек е велик, но като не съзнава това, стреми се към някакво въображаемо величие. Слонът е велик, голям, но може ли да заповядва на човека? Човекът, малкото същество, се качва на гърба на слона и го управлява. – Защо? – Защото е по-умен и по-добър от него. Той възсяда слона, управлява го и му говори: „Голям и велик си, но си изпратен при мене, да те уча“. Така постъпват и всички ония, които ядат кокошки, патици, агнета и др. Те ги колят, ядат и казват, че ги пращат на училище в своя стомах, там да се учат. Като не познават себе си, хората искат да притежават качества, за които те не подозират даже, че се крият в самите тях. Някой, за пример, иска да бъде добър. Щом иска да бъде добър, той се стреми към физическия свят, иска да изучава неговите закони. Щом пожелае да влезе в духовния свят, човек се стреми вече към истината и свободата. Обаче нито доброто е истинско добро без

свободата, нито свободата е ценна без доброто. Ако човек не може да приложи доброто свободно, все едно, че хамбарът му е пълен с жито, а стомахът му е разстроен, не може да работи. Как ще се ползва от това жито? Как ще се ползва той от доброто, лишено от свобода?

Човек трябва да бъде здрав, да превръща енергията на житото в работа. Житото прави човека поет, музикант, художник, учен, родолюбец и т.н. Без жито нищо не можеш да постигнеш. В духовен смисъл житото подразбира идеята, която Христос изказал в стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". С други думи казано: „Ако не разбирате онова, което е вложено в житното зърно, и ако не знаете как да го отправите към своя ум, към своето сърце и към своето тяло, вие не можете да приемате Божествения живот". Като придобие Божествения живот, човек излиза от света на постоянните промени. Той гледа на всичко от добрата страна. Дали приятелят му е добре разположен, или не, за него е едно и също. И на облачното, и на ясното небе той гледа с еднакво разположение. Следователно, докато живеят в света на промените, хората често изпадат в заблуждения. За пример, когато имат радости, те казват, че Бог ги обича, грижи се за тях. Щом дойдат страдания, казват, че Бог ги е забравил, че нещо се е изпречило на пътя им. Това е заблуждение. Бог не забравя хората, но те Го забравят. Майката не забравя децата си, но децата забравят майката. Казано е в Писанието: „Ако баща ви и майка ви забравят за вас, аз ще си спомня". На друго място е казано: „Написах ви на дланта си". Като погледне към дланта си, Бог вижда къде е мястото на българина и си спомня за него. Всички могат да тъпчат българите, но като погледне към дланта си, Бог казва: „Тук са те". Заслужава човек да бъде тъпкан от хората, но името му да бъде написано на Божията ръка. Това значи да бъдеш под зоркото око на Любовта. „Каквото вържеш на земята, вързано ще бъде и на небето." – Кога? – Когато челото, носът и устата ти са правилни и красиви. Вярата е създала челото, любовта – носа, а надеждата – устата. Значи чрез челото, т.е. чрез мозъка, човек възприема енергии от висшите светове, чрез носа – духовни енергии, а чрез устата – енергии от физическия свят. Човек не може да разбере законите на земята, ако надеждата му не е развита. Щом разбира тези закони, той гледа съзнателно на фазите, през които човешкият живот минава, и разумно ги използва. Човек е бил млад и пак ще бъде; той е бил стар и пак ще бъде. Обаче, за да се използват всички възрасти, като условия за работа и учене, нужно е будно съзнание.

Сегашните хора се страхуват от старостта и като дойдат до 50–60-годишна възраст, те не смеят да предприемат никаква работа, нищо ново, понеже мислят, че тяхното време е минало вече. – Кой ще работи тогава? – Младите и децата. Това е заблуждение. Сегашните хора проявяват живота

на миналите поколения. Техният живот е резултат на миналото. Животът на бъдещето поколение пак ще бъде резултат от настоящия живот. Тогава какво наследство ще оставите на бъдещото поколение, ако тъй рано се откажете от работа? Бъдещото поколение ще покаже какво сте били вие и какво сте им оставили.

Стремете се към новото, в което няма остаряване. – В какво се заключава новото? – Новото подразбира ум светъл, пълен с добродетели; сърце чисто, пълно с добродетели, и тяло здраво, пълно с добродетели. Ще кажете, че тялото умира. – Има едно тяло, което всякога върви с човека и на този, и на онзи свят. Това тяло никога не умира. То съблича само старата си дреха и свободно от нея продължава своя път. И в Божествения свят не приемат човека без тяло. В никой свят не приемат човека без ум, без сърце и без тяло. Той остава някъде в космоса, но при страшно мъчително състояние. За да не изпада в това мъчително положение, човек трябва да пази физическото си тяло, да не нарушава неговата чистота и цялост. Какво ще стане с млечната още ядка на ореха, ако преждевременно пострадат горните две покривки? Орехът е осъден на смърт. Той не може да продължи своето съществуване. Като се запазят горните покривки, орехът се развива правилно. Всяка покривка пада на времето си и като се посади орехът, от него излиза нов живот. Казано е в Битието: „И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божи се носеше над бездната“. Духът Божи, това е светлината на света. Следователно, докато Слънцето на живота грее, използвайте светлината му, да организирате вашата земя, т.е. тялото си, да го превърнете в рай. В Божествения свят слънцето грее всякога и осветява всеки, който иска да се ползва от него.

Сега, аз говоря за онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от духовния свят, те ще ви помогнат. Ако и те не могат да ви помогнат, обърнете се към българите в Божествения свят. Те непременно ще ви се отзоват. Дали вярвате в това, или не вярвате, не е важно. Ако е вярно, за моя сметка остава, аз печеля; ако не е вярно, ще благодарите, че съм ви дал едно богато угощение.

Сега, вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. В тях се крие Великият в света. Те произлизат от Него. Служете на духа и на душата си, на ума и на сърцето си, като учители на вашия живот. Ако тях не слушате, кого можете да слушате? Ако някой дойде отвън и се опитва да ви въздейства, вие казвате: „Не ставам роб на никого!“ – Който не служи на Бога, само той е роб. Който не люби, който не вярва, който не се надява, само той може да бъде

роб. Всеки, който е възприел истината, той е свободен. Който е възприел любовта, знанието, той е свободен човек. Не е лесно да приложи човек принципите на любовта и на свободата, да се откаже от старото. Тъкмо сядате пред приятен, хубав обяд и при вас идва един гладен човек. Нещо ви нашепва: „Раздели обяда си с този човек!" Погледнеш към обяда си, погледнеш към бедния човек, не ти се дава. Пак нещо ти нашепва: „Раздели обяда си с този беден. Повикай го при себе си, Бог е в него. Ако не споделиш обяда си с него, ще съжаляваш". След дълго увещаване ти се съгласяваш да дадеш нещо от себе си на своя беден брат. Не се стопява лесно коравото човешко сърце.

Не е въпрос да правим добро, с което да се показваме пред хората. Аз съм за онова положение, когато човек почувства присъствието на Бога, да стане на крака с всичкото си уважение и почитание. От хиляди години насам Бог те е подкрепвал, давал ти е всички блага на разположение – ще станеш и ще Му се поклониш. Заради Него ще извършиш всичко с Любов. И най-малкото да направиш за Него, ще получиш благословението Му. И цар да си, бъди готов за Бога на всякакви жертви. За предпочитане е да бъдеш последен човек в света, но с Бога, отколкото пръв и без Бога. За предпочитане е да бъдеш последен слуга, но с Бога, отколкото пръв цар без Бога. Ако и царят е с Бога, още по-добре. Ако си мъж и Бог е с тебе, радвай се. Ако си жена и Бог е с тебе, радвай се. Ако си дете и Бог е с тебе, радвай се. Изобщо, в каквото положение и да се намираш, важно е Бог да е с тебе. Когато влезе в къпалнята и намери онзи, който от 38 години лежеше болен, Христос го изцери. – Защо само него излекува? – Защото само той очакваше Христос. Дълбоко в душата си той уповаваше на Бога. Значи в Израил по онова време имало само един, който очаквал да го избави някой. Вас кой ще избави? Днес и вие сте в къпалнята, но ако не можете да се излекувате, ще влезете в лоното на смъртта. Кой ще ви избави оттам?

Един ден наблюдавам как един сокол се спусна върху един кос, който спокойно си пееше и го сграбчи. Веднага отправих мисълта си към сокола, казах му: „Ще пуснеш коса!" Той го пусна и отлетя. При друг случай наблюдавам как един кълвач чука с клюна си по едно дърво, кълве и търси червейчета. Работник е кълвачът, върши своята работа. Зададе се отнякъде сокол и право върху кълвача. – „Слушай, това е работник, който върши работата си. Пусни го и не го смущавай." Той пусна кълвача. Много соколи има в живота. Един от тях е човешкото безверие. Като дойде при вас, то казва: „Не е време за тази работа. Можете да я отложите за малко". – Щом работата е добра, не слушайте безверието, но го вържете.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. Каквото

развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Какво ще вържете на земята? Ще вържете вашето безверие, безнадеждие и безлюбие на земята, за да бъдат вързани и на небето. Какво трябва да развържете на земята? Развържете вярата, надеждата и любовта на земята, за да бъдат развързани и на небето.

Пожелавам ви сега, като българи, да бъдете образец на всички народи. Какво представляват българите? Те не са нито избраниците на Бога, нито ония първенци, които се отказаха да присъстват на царската вечеря под различни предлози: че са си купили ниви и ги засели, че воловете си опитвали, че са се оженили. Когато званите се отказаха от поканата на царя, той каза строго на слугата си: „Иди по кръстопътищата и ми доведи всички хроми, клосни, сакати и слепи, да ги облека в нови премени, да седнат с мене заедно на трапезата“. Това са българите. Хроми и сакати са те за греха, за престъпленията. Слепи са те за злото – не го виждат. Те са осиромашали за стария и грешен живот; те са се отказали от всички заблуждения и търсят новия светъл ден, в който Слънцето вечно грее, а Правдата строи нови пътища.

Благословен е онзи народ, за когото може да се каже: „Който не беше мой народ, намери ме. Моят народ, обаче, остана вън“. Прочетете сега „Добрата молитва“, която ще бъде символ на новото верую в света.

Беседа от Учителя, държана на 8 септември 1940 г., 10 ч. преди обед.

1940_09_11 За дишането
лекция пред общия окултен клас

ЗА ДИШАНЕТО

Сряда, 5 ч сутринта.
(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.)

„Отче наш“

„Мога да кажа“

Имате ли тема зададена? (– „Не.“) Пишете върху темата: „Защо човек остарява?“

Ако човек нямаше огледало, щеше ли да познае, че остарява? Като отслабнат краката му, той почва да мисли, че е остарял вече. Човек като почне да остарява, почва да не му се мисли вече и почва да не му се работи вече. И като остарее, става много взискателен на яденето и почва да казва какво трябва да му дадат и мисли, че като яде много, ще се подмлади. А пък то точно обратното става. Като остарее човек, става някой път много взискателен: това-онова не му е приятно. Старостта, това е едно човешко понятие. Ако на вас ви дадат сега да пожелаете, какво бихте желали: да остарявате ли или да не остарявате? Въпреки че не искате да остарявате, пак остарявате.

Казват някои, че човек остарява, понеже има съзнание. Но животните, които нямат това съзнание, което има човек, и те остаряват. Дърветата, и те остаряват. Ако наблюдавате едно растение, можете да познаете как то е прекарало. Цялата му история е отбелязана във вътрешната му форма. И препятствията, които е срещало то, са отбелязани в неговите клони. Та, големите противоречия, които човек е срещал в живота си, се отбелязват при остаряването.

С остаряването на човека се дават методи за подмладяване. Като остарее човек, у него се явява желание да се подмлади. Старостта е един метод за подмладяване. Но има и други методи, по-резки. И много пъти на човек не му се иска да си замине за онзи свят, за да се подмлади.

Ако ви турят като учители, как бихте възпитали малките деца? Колко методи знаете? Какъв метод ще приложите за възпитанието им? Да кажем, че имате 10 житни зърна. Ако ги посеете, всяко зърно ще даде някакъв резултат – житни зърна. Но ако съберете на едно място 10 души, те винаги няма да дадат същия резултат. Представете си, че единият е художник, вторият е музикант, третият – архитект, четвъртият – лекар,

петият – проповедник и т.н. Този, който е лекар, ще търси болни хора. Ще те хване за ръката и ще ти пипа пулса. Интересува се от сърцето ви. Този, който е художник, ще ти каже: „Я ми позирай“ и ще вземе четка да те рисува. Този пък, който е оратор, ще почне да ти декламира. Десет души са, но колко различни прояви ще имат. А житните зърна, като ги посееш, по един и същ начин ще се проявят. А пък десеттях различни хора по десет начина ще се проявят.

Не искам сега да ви разкривам някои закони. От върха на носа на един човек можеш да познаеш дали ще бъде здрав или болен, ще успее ли или не, ще му върви ли работата или не. Онези разложените хора, с широко сърце, имат и широк нос. Някой път казвате: „Широко сърце“. Но широкото сърце е свързано с широк нос, а пък припряното, тясното сърце е свързано с тесния нос. Човек с тесен нос е припрян. Хората, които обичат много да наблюдават и всичко виждат, това се отразява върху очите им. Тези, които всичко виждат, приемат много впечатления. И ако ред поколения са живели така, очите се раздалечават. А пък тези, които малко наблюдават и са запомнили някои неща, но дълбоко ги запечатват в себе си, очите им се приближават повече към средата.

Човек с третия нос може ли да стане ангел? Да имаш някой слуга с третия нос… Ред поколения трябва да работят хората, за да се достави онази необходимата материя. Добрите хора са създадени от малко друга материя. Един човек, който е болен, има друга материя. Добрият човек е добре изтъкан, а пък лошият човек е зле изтъкан. Важно е как е изтъкана материята. Някои мислят, че като отидат в онзи свят, ще се уредят работите им. Не се уреждат така работите. Има работи, които не се уреждат и в този, и в онзи свят. Ходенето в училище само не урежда работите. Важното е онова, което ще научиш там и можеш да приложиш.

Всеки трябва да си зададе въпроса: кое е същественото? Много пъти сме говорили за любовта. Но любовта е една сила, с която човек, ако не знае как да се справи, може да си създаде много лоши неща. Например майката има две деца. Едното дете ревнува майка си от другото. То е малко дете, но се сърди. Кои са подбудителните причини да се сърди? То иска майка му да бъде към него особено внимателна. И когато едно дете има ревност, то хваща другото дете за косата и го раздрусва и иска да каже: „Когато аз съм при майка си, ти да бъдеш далеч.“

Често и между вас, духовните, се зараждат такива работи. Някой мисли, че като е по-близо, има по-голяма връзка. Близостта зависи от онова вътрешното разбиране. Щом разбираш музиката – близо си при нея; щом не я разбираш – много си далеч.

Всички тонове аз ги наричам безцветни. Каквото и да направят съвременните музиканти с механическата музика, те може да имат само едно механическо подобрение. Важното в музиката седи в това, че тоновете трябва да се оцветяват. Та, онези, великите музиканти, знаят как да оцветяват един тон. Например имаш един тон до. Ако знаеш какъв цвят да му туриш, то той ще има друг ефект. Ако на пианото само механически натиснеш клавиша, тонът ще има един израз, но ако вложиш ума си същевременно, ти ще оцветиш тона, ще му дадеш някой цвят. Умът е, който оцветява тоновете.

Същият закон е и за добродетелите. Ако в добродетелта вашият ум не участвува, тя остава безцветна – не знаеш къде да направиш добро. Например искаш да отслужиш някому. Поканваш го, но той е ял, сит е, а ти ще му кажеш да се нахрани. Или ще кажете на някого: „Седнете да си починете малко.“ А пък той, човекът, си е починал и сега е тръгнал на екскурзия. Ти не знаеш как да му услужиш. Да поканиш човека да яде, когато е гладен; да го поканиш да седне, да си почине, когато е уморен.

Вие най-първо не знаете какво иска Господ от вас. Вий се обличате с дрехи, но това не е за Господа. Туряте си обуща, но това не е за Господа. Коя работа е за Господа? Това са вътрешни наблюдения. Трябва да ги направите и във вас след това прониква едно съмнение. Някой път, като сте следвали 20 години и са ви проповядвали, дойде ви мисълта: „Има ли Господ или няма?“ И някой път вярваш. Но случи се, че нещо не стане, както ти мислиш и ти казваш: „Ако имаше Господ, тези работи не щяха да станат така.“ Ние ставаме смешни. Значи, ако аз си счупя стомната някъде, да кажа: „Ако имаше Господ, не щеше да позволи да си счупя стомната.“ Господ няма нищо общо със счупването на стомната. Аз не съм си отварял очите, моят ум не е бил на място. Като съм вървял, мислил съм за друго нещо и съм я ударил.

Ако ви туря на изпит върху проявлението на вашия характер, мислите ли, че този е естественият път, така, както се проявявате? Има някои работи, които не трябва да се разправят. Ще дойде някой и ще ми разправя някои работи, за които няма нужда да разправя. Каква полза да ви разправи някой как са убили някого или как са му счупили крака, или как са го били, или какво са му казали? Някой казва: „Много го наруга, много му се кара.“ И ако той ми разправи това, каква полза? Двама души се карали, псували са се, съдията казва на единия от тях: „Кажи как каза“ и той напсува съдията. Ако каже на друго място, 10 години ще го осъдят, а пък сега напсувал съдията. И той, [този] съдия, никак не се докача и казва на секретаря: „Запишете това.“

Не трябва да оправдаваме нашите погрешки. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който знае добре да пее, че мед да пада на сърцето ти. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой художник, който хубаво рисува и картината му е жива. И няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който добре е сготвил яденето. Някой турил много сол в яденето и те убеждава, че не е много солено. Аз съм привеждал онзи пример, дето свекървата, снахата и дъщерята турили сол в гърнето с боба. Идва свекървата и туря сол с трите пръста. Идва снахата, и тя туря. Също и дъщерята. И после казват, че е пресолено. Разбира се, ако трима души солят един боб, ще го пресолят. Та, ако един го соли, не се пресолява.

Та, всинца вие, като се срещнете, все се солите, казвате си как трябва да се живее, как трябва да вярваш. И винаги ще ядете така пресолено ястие.

Всеки човек, когото срещнеш, си носи своето влияние. Онзи, който има вяра, като го срещнеш, ще почувствуваш това: той ще измени твоето състояние. Ако си тъжен, ти ще се насърчиш. Щом срещнеш онзи, в когото вярата не е силна, ти ще се обезсърчиш.

Та казвам: Ако сутринта вие станете и не се насърчите, вие не сте нагласени съобразно природата. Всяка сутрин трябва да се гласиш. Като станеш, трябва да знаеш как да станеш. Наблюдавали ли сте вие как стават някои деца? То стане, обърне се с лице към стената и плаче. Това дете, като порасне, пак ще плаче. Щом станете сутринта, не ставайте така, но като ставате, направете едно дълбоко дишане.

Гимнастическите упражнения са свързани с дишането. При дишането ти ще влезеш във връзка с Бога и ще придобиеш Неговите качества и ще имаш Неговото разположение. Например, когато вие при първото от шесттях стари гимнастически упражнения слизате надолу, какво трябва да правите? Когато слизате, ще издишате и като се качвате, ще почнете да дишате. И като издигнеш ръцете си съвсем нагоре, ще задържиш малко въздуха. И после, като сваляш пак ръцете си, пак ще издишаш. При петото от шесттях стари гимнастически упражнения, когато си движиш крака в полукръг, това е задържане на въздуха и като клекнеш, ще издишаш. А пък някои от вас правите упражненията бързо-бързо, като че ли много бързате за някъде.

Всичкото щастие е турено в нас: в краката ни, в очите ни, в ръцете ни, в носа ни, в устата ни и прочее. Всичко зависи от това как се възприемат нещата. Ако почват да хлътват твоите бузи, това показва, че има почва да боледуваш. Те не трябва да хлътват много. Тяхното хлътване показва, че

стомашната ти система боледува. Ако хлътват очите ти, в нервната ти система има нещо недоразвито. Ако челото ти почва да поляга назад или ако твоята глава стане вирната назад, а отпред – ниска, то има нещо недоразвито в тебе. Ако милосърдието се развива, то се развива центърът, който е малко по-назад от горния край на челото.

Ако темето на човека е вирнато нагоре (вж. първата рисунка), този човек е крайно сприхав; той живее само за себе си. Ако постепенно тази част на главата, която е пред темето, почва да се издига (вж. втория чертеж), то вече имаме едно развитие. Ако точка А е изпъкнала (вж. чертеж трети), у този човек милосърдието е развито. Може да наблюдавате всички хора, които са милосърдни. Всеки човек носи милосърдието в себе си, но трябва да го развива. Същото е и за религиозните. Онези хора, които не са религиозни, главата им горе в средата има седловина (вж. чертеж четвърти). Когато това място почва да се издига и изпъква, тогава човек е вече религиозен. Всичко в човека трябва да се развива. Горе, в средата на главата, е центърът на любовта към Бога. Това е специфичната любов, първата любов, която дава подтик на човека. Ний трябва да се приближаваме при Бога.

Ако живееш на северния склон на планината, ще имаш един характер; ако живееш на южния ѝ склон, ще имаш друг характер. Сянката на планината оказва известно влияние върху хората. За да имаш един подвижен характер, трябва ти повече светлина и повече топлина. Когато дишате слабо, лицето ти почва да се изменява. Ако ръцете ви почват да се сбръчкват горе по гърба, това показва разстройство на черния дроб и дишането ти не е правилно. Щом е правилно дишането, то тези бръчки започват да изчезват и ръката става хармонична. На някои от вас съвсем се набръчква лицето.

Човек, който има общение с Бога, той трябва да стане красив. Човек не трябва да има нехармонични линии. Известни линии на челото показват, че човек е умен. А пък има други линии, които показват, че човек не постъпва разумно. След като сме живели 30 години, не става никаква благоприятна промяна в нас – тогава какво сме работили? Човек трябва да оценява себе си. Българите считат, че човек като пожълтее, светия става. Светия, но какъв трябва да е жълтият цвят? Има един цвят, който е болезнен. А има един златист цвят. Има един червен цвят, който е болезнен, а има друг един червен цвят, който е здравословен. Има болезнени цветове, има и здравословни цветове.

Вие трябва да бъдете като музикантите, да се вслушвате. И като срещнете един добър човек, да научите нещо от него.

Ще се пазите носът ви да не бъде сплескан отстрани, да не е тесен. Щом стане тесен, човек става сприхав. Носът трябва да има известна широчина. Ти ще дишаш, за да стане такъв носът ти. Господ казва: „Ще дишаш дълбоко.“ Ето какво аз разбирам: ако в една минута ти вземеш 20 обяда с носа си, това е нормално, но така ти не можеш да бъдеш здрав. Трябва да се намали това число. Ще вземеш 20 обяда на минута, после – 19, 18, 17, 14 и прочее, ще намаляваш. За да станеш здрав човек, трябва да вземеш в една минута 2 въздушни обяда. Така да разпределиш времето на минутата, че в една минута да направиш 2 вдишки и две издишки – два обяда. Те ще ти принесат много по-голяма полза, отколкото ако всеки 2–3 секунди вземаш един обяд. Защото днес у хората въздушните обеди траят 3 секунди. Не, по-полека ще ги вземаш. Човек трябва да диша бавно. Няма защо да бързате. И когато станете сприхави, приемете въздуха и го задръжте: помъчете нещо във вас. Има нещо във вас, което трябва да го мъчите. И като се мъчи това нещо в тебе, то ще обработва. Без дишане не можем да внесем никакво възпитание в децата и не можем да ги заставим да мислят правилно и да чувстват правилно.

Писанието казва, че Бог направил човека от пръст. Един негърски проповедник в Америка казал в една проповед, че Бог, като направил човека от пръст, държал го на един плет 3 дена да го суши. Един го попитал: „Плетът откъде е?“ Проповедникът отговорил: „То не е ваша работа.“ И Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек диханието на живота.

Та, докато не дишате, вий сте човек, сушен на плета и като дишате, ще слезете от плета. Когато работите ви не вървят, вий сте още на плета. А пък щом работите ви вървят, ти си разумният човек, ти вече имаш дихание, приемаш Господа чрез дишането. Като влезе вътре Господ, ще мълчиш, ще задържиш дъха си, ще приемеш Господа и ще слушаш какво ще ти каже Господ. Ще задържиш дъха си, няма да издишаш. Щом ти каже урока, Господ излиза вън и ти ще издишаш. Аз ви разправям така работите, за да ги разберете. Сега, като излиза Господ навън и като влиза, как Го посрещате и как Го изпращате? Когато идва някой у вас, как го посрещате? И когато заминава, как го изпращате? Аз като влизам тук в салона, всички вие ставате, но не го създадох аз това. Това е в реда на нещата.

Онзи заек ще седи някъде и ще си почива. Щом види някоя хрътка, заекът стане и бяга. Защо? Вие понякога казвате, че трябва да стоите мирно. Като дойде полковникът при войниците, всички войници седят мирно и не си обръщат главата. Значи при един полковник вий стоите така мирно, ама щом дойде Господ, вий се обръщате накъдето си искате и казвате:

„Свободен съм.“

Това не е никаква свобода. Законът е: Господ щом влиза, Той ти дава нещо много важно. Ти ще вземеш това, което ти е дал и ще концентрираш ума си върху даденото и ще го проучаваш, и ще го наблюдаваш. И тогаз Господ ще те остави да нарисуваш формата на даденото. А пък ти, като ти даде Господ нещо, не го наблюдаваш. Сутринта, щом изгрее Слънцето, тебе не те интересува как е изгряло, какви са облаците и прочее. А ние търсим неща, които са важни. Сутринта, щом станеш, виж какво е Слънцето, виж облаците. Забележи си го. По обяд пак наблюдавай Слънцето, когато дойде на зенит, и пак виж дали е ясно небето или има облаци. И при залез слънце виж какво е небето. А пък ти казваш: „Това не ме интересува.“ Слънцето изгрява, издига се нагоре към зенита и залязва за теб.

Та казвам, някои казват: „Какво е новото учение?“ Новото учение е учение за любовта. Новото учение е учение на доброто разположение. В новото учение човек трябва да носи светла мисъл. В новото учение човек трябва да се радва на това, което среща. Трябва да се радвате на погрешките на хората, понеже се учите. Срещате едно дете, което плаче. То плаче, понеже е гладно или понеже обущата му са тесни. Или едно дете плаче, понеже майка му не е знаела как да му готви, дала му е лошо ядене. Преди години една майка дойде при мене и ми каза: „Детето ми заболя.“ Казах ѝ: „Аз съм занят. Повикайте лекар.“ Тя каза: „Първото ми дете лекарите го умориха.“ На това дете сега го заболяло корема. От любов му дали една ябълка, малко корава. То нагълтало несдъвкани ябълковите хапки. Казах на майката: „Дайте му рициново масло.“ И след половин час, като се изкара детето, престанаха стомашните болки.

Никога не вземайте в ума си една мисъл, която не можете да разрешите. Вий разрешавате един въпрос: мислиш защо е злото в света и защо е доброто в света. С тази мисъл вие ще си създадете най-големите нещастия. Или някой път мислите какво нещо е дяволът. Не ти трябва да мислиш за дявола. Щом мислиш за него, ти ще го повикаш. Той ще ти каже: „Какво искаш от мене?“ И като дойде, ще те научи да пиеш вино, да се караш, да подозираш хората. Щом той дойде, всичко в ума ти става на хаос.

Тогава помисли какво нещо е Господ. Щом дойде Господ, дойде просветлението и ти си готов да услужиш на този или на онзи. Щом имаш добро разположение, Господ е дошъл; щом имаш лошо разположение, дяволът е дошъл. Задаваш си въпрос: „Какво го кара дявола да идва?“ А пък тебе какво те кара да викаш дявола сега? Ако човек пие вино, какво го кара? Той мисли, че като пие винце, че то ще му предаде нещо. Действително, след първата чашка става му весело, но като си изпие три

чаши, почва да става малко разтрогнат, после клюмва и като си изпие повече, заспива. Като пийне много, става много щедър, ще даде и на другите. И току видиш, че казва: „Я дайте му.“ И ако няма нищо в джоба си, каквото има отвътре, ще ти даде. Бихте ли желали това, което отвътре той има, да го приеме[те]?

Някой път ние сме смешни, когато има някои лоши работи в нас и ги дадем навън. Никаква лоша дума да не излиза от тебе. Лошата дума прекарайте през друго място. Никога лоша дума не прекарвайте през вашите уста. Когато видиш нещо лошо в живота си, затвори очите си: не гледай лошите работи. Да допуснем, че някой се отнася много зле с някого. Преди години бяха се събрали 10 000 души да гледат как бесят един човек. Турили му въжето и ще гледат как ще го бесят. Не ходи да гледаш как бесят хората. Ако снемат някой човек от бесилката и му дават живот, ще научиш нещо. А пък ако гледаш как бесят, това ще се отрази зле върху тебе. Всички лоши работи, това са една кал, която не ни ползува. Например някой говори зле – тури памук в ушите си и не слушай. Ако говори хубаво, слушай го. Ако говори зле, запуши ушите си. Това може да го направиш.

Тия хора в света, които се бият – англичани и германци, те са от най-културните хора. Два културни народа – германци и англичани, си пущат едни на други бомби по 1500 килограма. И хиляди, хиляди бомби са пуснали германците над Лондон и много хиляди бомби са пуснали англичаните над Берлин. Който не обича германците, казва за тях: „Хак им е.“ И който не обича англичаните, казва: „Хак им е.“ Ако са пуснати над Лондон бомби, какво те ползува това? Това е неразбиране. Ако германците бяха пуснали 3 милиона подаръци над Лондон за бедните и ако англичаните бяха пуснали над Берлин 3 милиона подаръци за бедните, аз разбирам такива бомби.

Всеки един от вас, като германците и англичаните, всеки ден по толкоз бомби пускате. Ти имаш една неестествена мисъл – тя е бомба.

Та казвам: Бъдещото поколение трябва да изправи тези неправди, които стават. Тези неправди, които стават, са резултат на неправди, които са станали, това е резултат на миналото. И следователно от резултатите ний трябва да схванем какви са причинните връзки между явленията и трябва да схванем какво трябва да се направи, за да дойде новият живот на Земята. То иде в света. Англичаните са много набожни. С милиони разпространяват навсякъде Евангелието и Библията. Но това е само външно продаване. Всеки продава стоката си, но той има интерес да я продава. Например някой щавосва много добре кожата на животните и

прави хубави обуща, но това е от интерес. По-добре е кожите да седят на гърба на животните и ние щяхме да бъдем много по-добри хора.

Та казвам: Има една опасност – ний често щавосваме нашата любов. Някой казва: „Той не ме обича.“ Защо аз ще мисля това? Кое е по-хубаво да знаеш: когато те обичат хората или когато не те обичат? Кое е по-важно: да знаеш кое е хубаво ядене или кое е лошо; да знаеш кога си ял или кога не си ял? Като не си ял известно време, ти почваш да оценяваш това, което има цена. Ний не оценяваме хляба, но като стоим три дена гладни, почваме да го ценим. Ний може да сме много учени, но като ядем хляба, ценим го.

Една дума, на място казана, знаете ли колко е ценна? Вземете сега песента „Махар Бену“. Ти можеш с тази песен да добиеш разположение. Ако си неразположен духом, ти не можеш да станеш разположен чрез тази песен, ако не я изпееш музикално. Как бихте изпели „Махар Бену“? (Един брат изпя първите две думи.) Ако така се изпее, няма да имаме този резултат, който трябва. (Учителят изпя само тия две думи: „Махар Бену“. Той ги изпя веднъж нежно и втори път грубо и високо.)

Щом станете сутринта и сте неразположен, изпейте тези думи:

Днес какво ще направя,
какво трябва аз да правя?
Да се помоля добре,
да се помоля добре.

Ако по този начин пеете, за една година може да се научите да станете първокласен певец. Вие ще отидете при един професор, който ще ви преподава и ще платите 100, 200, 300 лева на час. Един професор за първий урок по цигулка взел от един човек 4000 лева. Онзи дал парите и казал: „Нямам вече пари.“ Професорът видял, че ученикът е даровит и почнал да му дава уроци без пари.

Та, най-първо Господ, като ви предаде първия урок, ще вземе много и като види, че сте даровити, без пари ще ви дава уроци. Та, като почнете от Господа да вземате уроци без пари, то е хубаво. Това показва, че сте даровити. Та, нещата стават лесно, когато сме даровити и мъчно стават, когато вървим по кривия път.

Та, мъчнотията е, че много професори са ви предавали. Какви ли не уроци не са ви предавали за доброто! Аз, когато мисля за доброто, винаги мисля за краката си. Ако пръстите на краката ми са добре и вървя добре, приятно

ми е. Зная, че съм добър човек. Щом има нещо да куца в доброто ми, има нещо да ми стяга в краката. Щом искам да зная дали съм справедлив, мисля за ръцете си. Ако тече енергията добре в ръцете ми, аз зная, че съм справедлив. Щом челото ми е правилно сложено, аз зная, че мисля правилно. Хубавото мислене е горе в челото, доброто чувствуване е в носа, а пък доброто постъпване е в областта под носа – в брадата. Щом не мислиш добре, най-първо ще ти стяга челото. Не трябва да има стягане на челото, носа и брадата. Като станеш сутринта, ще поблагодариш на Бога, че мисълта ти е на място. Ще туриш лявата си ръка горе на челото и ще туриш дясната на носа или пък ще туриш двете ръце върху брадата, лявата върху дясната.

Някой пита как да се моли: дали да тури двете си ръце пред гърдите със срещуположните пръсти допрени, или да коленичим, или да клекнем. Ако аз ще се помоля, ще си туря лявата ръка на челото или дясната ръка върху носа, или ще туря двете ръце от двете страни на брадата с длани навътре и пръсти нагоре и очите ще ги вдигна малко нагоре. Ако гледам с очите си надолу, право напред, при молитва, то не е хубаво – трябва очите да са малко нагоре. Какво ще кажат хората, като си туря ръцете от двете страни на брадата си? Вий ще кажете, че добре се молим, а някой ще каже, че ръцете ми не са на място. Къде трябва да бъдат ръцете? Ако ръцете са надолу спуснати, на място ли са? Някой казва: „Долу трябва да бъдат ръцете." Някой казва: „Горе ръцете." И той ще ти бърка в джобовете. Когато някой се моли, си тури ръцете горе, а някой – долу. А кое сега трябва при молитвата? Някой път може да се молиш при това положение: дясната ръка върху лявата, с дланта навътре, върху сърцето. Това е една от хубавите пози.

Както тук седите, някой път гледам, че имате стари навици. Не знаете как да седнете. Трябва да ви дам елементарни правила как да сядате. Като седнете, изправете си тялото, като войници: да не бъде тялото наведено наляво или надясно, нито прегърбено.

Вий казвате, че сте стари. Това са елементарни работи. Че, младите деца, които идат сега, това са все стари хора. Едно време вземеше 3 месеца, докато прогледа новороденото дете, а пък сега, още като се ражда, се ококорва. Та, тези хора са вече други.

Като станете сутринта, не си свивайте устата, нито ги дръжте много отворени, но малко си прилепете устните, леко, и помислете малко за устата си. Образувайте хубава линия на устата. Дайте почивка на устата си, понеже тези устни са сфери на чувствуване. И ако ти не възприемеш тези приятните чувствувания, ще дойдат някои лоши неразположения в тебе.

Та, сутринта, като станеш, помоли се за устата си, помоли се през целия ден от тези уста да излизат Божии благословения. Като приемеш въздух и после като го изпращаш навън, тури си една хубава мисъл, спри въздуха, и при издишането кажи бавно:

Аз искам да мисля добре. (3 пъти)
Аз искам да чувствувам добре.
Аз искам да постъпвам добре.

И да знаеш какво да искаш. И каквото искаш, ще бъде. Например искаш да рисуваш, искаш да пееш – вярвай във всичко това, поискай го и ще бъде така. А пък ти седиш и бързо-бързо дишаш и се задушаваш.

Срещам някой от вас, че е станал много сериозен. Какво иска да каже с това? Ако би имал той бабаитлък, то друго, но той го няма. Това е едно напрегнато състояние. Не, бъди спокоен. Някой си тури дясната ръка върху лявата отпред – значи умът заповядва. Или си туря лявата ръка върху дясната – значи сърцето заповядва. А пък някой съединява двете ръце с преплетени срещуположни пръсти. Те са се скопчили, скарали са се. Това последното положение не трябва да се прави.

Ти казваш: „Когато пея, в какво положение да са ръцете ми?“ Лявата ръка можеш да спуснеш надолу, а пък дясната ръка можеш да туриш на гърдите и оттам да се движи вдясно.

Да благодарим на Бога, че е създал Земята, която ни държи. Това разположение, което имаме, се дължи на това, че имаме една основа, върху която можем да се проявим. Ще благодарим на Бога, че ни е дал въздух, че може да се проявим; ще благодарим на Бога, че ни е дал очи, уши, нос и прочее. От вас след години ще има певци, музиканти, художници, гениални хора да станете. А вие чакате да отидете в онзи свят.

Досега толкоз пъти сте ходили в онзи свят и сте умирали, а пък един ден да отидете на онзи свят, без да умирате. Като свети Илия да отидете в онзи свят, без да умирате. Един ден ще затвориш къщата си и ще отидеш в онзи свят. Защо всички хора се мъчат при умиране? Всички роднини са дошли и казват: „На мене дай, и на мене дай“, и прочее. Четири–пет дена се мъчи, на този, на онзи дава и като раздаде всичко, казва: „ха!“ и свършва. А пък ти, когато ще умираш, когато ще отиваш на онзи свят, никой да не знае, да няма кой да те безпокои. А пък ти почваш да казваш: „Ще се мре, ще се мре.“ Не може да се умира лесно по този начин. Не, като отивате на онзи свят, никой да не знае. И като отидете и се върнете, тогава да знаят.

Не мислете да умирате, а мислете да живеете. По-добре е да живеете. Днес трябва да живея и да изпълня Волята Божия. Мене не ме интересува умирането. Някой дойде и иска да освободиш стаята, в която живееш. Казва ти: „Три дена ти давам срок.“ И ти освобождаваш стаята. За три дена я освобождаваш. Ако не, ще те изтласкат навън. Така правят с нас до известно време. А пък най-после ще си направя аз своя апартамент и ще си излизам когато си искам и ще влизам когато искам и никога няма да ми кажат да изляза.

Някой казва: „Как ще се умира?“ Ще го видите как се умира. Как се раждаме, не знаем. Не знаем как са ни родили майките ни. Майката казва: „Много се мъчих.“ Ний не знаем. Когато умирате, вий се мъчите. Раждате се с мъчение и умирате с мъчение. Майката, когато ражда, да се радва и хората, като умират, да се радват. Има едно умиране приятно. Ще дойдат твоите роднини от онзи свят. Ще се облечеш хубаво. И няма да оставиш тялото си да го погребват, ще кажеш: „Довиждане.“ Ще оставиш непотребните раници и ще останеш ти, човекът, свободен, с твоето сърце, ум и с фината част от твоето тяло. Всичката онази гъста материя, с която сте облечени, ще оставите тук. Това не е важно. Ще вземете онова тяло, с което можете да влезете в другия свят.

Та, сега се учим да живеем.

Тайна молитва

Понеже е малко късно, ще имаме съкратени гимнастични упражнения.

6.30 ч
XIX година (1939–1940)
47-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 11 септември 1940 г.
София – Изгрев*.

* Лекциите от 28.VIII.1940 г.: „Учение и служене“ и от 4.IX.1940 г.: „Законът на дишането“, са отпечатани в томчето „Божествен и човешки свят“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1940_09_13 Две положения
лекция пред специалния клас

ДВЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“ Пишете върху „Цели и дробни числа“.

Ако ви зададат една тема: „Здравословни и болезнени състояния“, как бихте развили темата си? Щастието и нещастието на човека произтичат от здравословното и болезненото състояние. Да кажем, някой път вие сте неразположени. Това се дължи на едно болезнено състояние. Весели сте. Това се дължи на здравословното състояние. Още е неопределено що е здравословното състояние. По какво се отличава здравословното състояние? Здравословното състояние е добре организирано, нездравословното състояние е зле организирано. Казват: той е здрав човек. Стомахът му е здрав, добре смила храната. Когато стомахът добре свършва работата си, човек не боледува. Когато стомахът, като някой невежа, през куп за грош свършва работата си, явяват се нездравословни състояния. Мисълта може да бъде здравословна и нездравословна. Вие искате да бъдете здрави. Здравето почива върху закони, които се обуславят от хигиеничните условия. Какво се разбира под хигиенични условия? Под думите хигиенични условия се разбира: въздухът, в който живеете, трябва да бъде чист; водата, която пиете, трябва да бъде чиста; храната, която ядете, трябва да бъде чиста. При това трябва да разбирате здравословното състояние на светлината, как да приемате светлината. Някои същества се плашат от светлината като от чума. Ако човек се плаши от светлината, той се намира в едно болезнено състояние, което не е организирано.

Някой път казват, че човек е роден такъв. Всеки човек, който е роден, както и да е роден, може да изправи своето състояние, в което живее. Пък и най-добрите състояния може да се разстроят.

Вземете, в съвременния културен свят на мнозина здравето им е разстроено от тия модните обуща с острите върхове, понеже е мода да се носят обуща с остри върхове. Но тия заострените обуща раждат болезнените състояния, понеже крака природата го направила широк. Като тури тесните обуща при върховете, свие пръстите, и кръвообращението не става правилно, ражда се дисхармония. Ако пръстите на краката на човека бяха като пръстите на ръцете, човек щеше да бъде много умен. По пръстите на краката той е първокласен глупак. Казва: тесни обуща, завъртени като рогчета. Свинята, и на нея носът е

завъртян. Тя наместо с носа си да мисли, тя накарала носа да рови. Като рови, тя изравя нещо и казва: „Ако не ровиш с носа си, не може да се нахраниш, гладен ще седиш. Ако искаш добре да се храниш, ще ровиш.“ Питам: свинята откъде научила туй изкуство да рови с носа си?

По някой път и във вас се заражда желание да се ровите в живота на хората и да изследвате кой е добър и кой е лош. Да кажем, някой направил една погрешка, търсите кой направил погрешката. Да кажем, някое дете счупило стомната. Вие ще пратите няколко души да изследват как се е счупила стомната. След като се намери, че стомната е счупена, как ще се поправи стомната? Ще вземете, ще нашарите това дете защо счупило стомната. По тоя начин вие ще накарате това дете да се учи да лъже. Това дете, преди да бяхте го били, никога не лъжеше; щом го набиете, втори път като счупи стомната, за да избегне наказанието, започне да мисли да намери начин. Лъжата иде като покривка да избегне наказанието.

Какво е лъжата? Лъжата е един неорганизиран свят, в който всичките хора без разлика вярват, дори и най-малките буболечици до човека вярват, че трябва да се лъже. По малко трябва да се излъже. Имаме разни лъжи. Някой учил и се представи, че много знае. Често хората говорят за нещо, което не знаят. Художникът се представя, че разбира изкуството. Астрономът ще се представи, че разбира небесната механика. Какво знае? Знае нещо от дълбоките закони, по които е построен светът. Кое е онова, което кара нашата земя да се движи в пространството с една бързина близо трийсет километра в секунда? Ако земята би се спряла само за една секунда, ние щяхме да се намерим най-малко на две хиляди километра в пространството, щяхме да изхвръкнем. Но вие имате ли понятие какво е в една секунда да си на две хиляди километра? Понеже земята се движи с трийсет километра в секунда, ако се спре земята, на колко километра ще изхвръкне човек? Ще се усили ли движението, или ще се намали? Възможно ли е сега земята да се спре?

Всичките неразположения в човек произтичат от някакво спиране. Щом в човека стане някакво спиране, щом започне да спира сърцето, да се намали пулсът, човек заболява. Ако се спре сърцето, в него се зароди тягостно състояние. Ако се намали дишането на човека, веднага се изменя неговото състояние. Ако се поспрат чувствата му, веднага ще се измени състоянието му. Ако се отнеме свободата му, ще дойде болезнено състояние. Болестта може да произтича от стомаха. Болестта може да произтича от дробовете. Болестта може да произтича от мозъка. Но сега всичките болести произтичат от човешките чувства, защото сърцето е побудителната причина за мисълта. Хората мислят съобразно своите желания. Имаш мисъл за храната, но подбудата за яденето иде от желанието, от сърцето.

То е динамическата сила, която те подбужда да ядеш. Имаш желание да се обличаш някой път, пак е сърцето, което подбужда. Сега някой път може да ядеш несъвместими храни.

Например кой е научил змията да гълта цяла храната си? Защо змията гълта храната си? Като хване една жаба, защо не я дъвче, но цяла я гълта? Кои са съображенията на змията, че цяла гълта храната си? И рибите се гълтат цели. Кои са съображенията им? Вие всичките идеи гълтате ли ги? Някои идеи ги гълтате цели. Казвате: „Да вярваш.“ Много идеи има, които са неразбрани. Вземете идеята за любовта, разбрана ли е? Какво нещо е любовта? Ако някой човек ви хване ръката, че ви глади ръката, без да ви причинява болка, вас ви е приятно – той едва се докосва. Туй вие го наричате любовна сянка. А пък ако охлузи ръката ви, вие го считате грубо отношение, безлюбовно състояние. Ако вземе, че ви удари по ръката, веднага се зарежда едно безлюбовно състояние.

Питам: кой е научил хората да се бият? Кой научил майката да бие детето по задницата? Питам: кой научил кръчмаря да точи вино от бъчвата си? Майката, като бие детето по задницата, постъпва точно по кръчмарски, понеже по задницата се набрала много енергия, тя иска да източи от енергията. Като го бие с пръчката, тя точи. Туй дете набрало енергия, не знае какво да прави. Тя намира, че трябва да отвори канелата. Пръчката е отваряне на канелата, едно праволинейно движение е. Сега психологически туй не може да го разберете.

Тук имате едно праволинейно движение. В коя посока, откъде трябва да започне културата? Към коя посока трябва да се движи, по посока на E или по посока на D? Ако се движи по посока към C, то е инволюция, слизане. Ако се подвижи по посока към D, ще имате друго положение. Ако се движи от C към D или от D към C, какво състояние ще имате? Ако отивате надясно или отивате наляво, ако започнете отдясно наляво или отляво надясно, какво състояние ще имате? Вляво е сърцето, вдясно е умът. Значи, ако вие започнете от. дясно, от по-рядката материя, слизате към по-гъстата или ако започнете отляво, започвате от по-гъстата материя и влизате в по-рядката. Следователно, щом влизате в по-гъстата материя, ще се изменят условията. В по-рядката материя движението е по-силно. Колкото слизате в гъстата материя, движението се намалява. Тогава детето, като се роди, едва пъпли. Който не може да ходи, в рядката материя или в гъстата материя се намира? Детето е още неорганизиран свят.

Казвам, трябва да се обяснят противоречията. Във вас се явяват противоречия. Вземете противоречието на една обида. Понятието обида съществува в целия органически свят. И най-малките същества, и те се

обиждат. Казвате: човек да се не обижда. Кой е пътят човек да се не обижда? Но щом те обидят, може ли да останеш необиден? Аз разсъждавам много обективно. Казвате: „Гледайте да ви не бият.“ Хубаво, какви са условията да ви не бият хората? Най-малко трябва да бъдеш на един километър разстояние, Онези, които носят тояга, не може да те засегнат. Ако си близо, ще те ударят. Ако ти искаш да бъдеш умен, трябва да бъдеш на един километър разстояние – даже като ти говори, да не му чуваш гласа. Ако си на два километра, на три, още по-добре. Ако си на десет километра, ти си в безопасност. Ако си на един метър разстояние, опасността е голяма. Ако си на два метра, опасността се намалява, ти се отдалечаваш. Щом хората се обиждат, те са се приближили. Щом хората се обиждат, показва, че разстоянието се е съкратило, наблизо са дошли. За да не се обиждат, какво трябва да стане? Ако си на един километър, може да те обиди, понеже ще му чуеш гласа. Той ще ти каже, че си един вол. Ти ще се обидиш. Като си на два километра, като не разбираш думите, и да ти каже, че си вол, ти само чуваш крясък, не може да разбереш. Трябва да си на десет километра, за да не може никой да те обиди вече. Колкото си по-далеч, толкова по-добре. Това е философия сега. Защо сте съкратили пространството? Когато искате да се срещнете с един ваш приятел, отдалечавате ли се, или се приближавате? Кои са факторите за нещастието между приятелите? Кои се избягват? Неприятелите. Ако искаш да срещнеш един приятел, ще идеш близо. Като имаш един неприятел, ще бягаш от него. Един неприятел може да те избави. Заради приятеля си ти може да пострадаш. Да кажем, ти отиваш по планината, той е някъде по Витоша, искаш да го срещнеш. Времето се разваля, дъжд заради него ще те завали, ще се наквасиш; простудиш се, ще те хване някоя болест. Заради приятеля си ти искаш да идеш на Витоша. Но кажат ти, че на Витоша е един твой неприятел, тогава, за да не го срещнеш, ти не отиваш на Витоша, ти се спасяваш от лошото време или от простуда. Питам: кой е факторът за добрите работи? Това са ред разсъждения.

Всичките уловки са все приятели – ония добрите чувства, до които ние искаме да идем. Най-приятните чувства ще ти създадат всичките мъчнотии, неприятните чувства ще те спасят. Кое зло е по-голямо: да седиш гладен или да те бият? И двете неща са злини, но коя злина е по-голяма? Яденето става причина да те бият. Майка ти казала вкъщи да не буташ. Ти си бутнал или млякото, или баницата, без позволение си ял, веднага дойде наказанието. Значи, ако задоволиш яденето, боят иде, ако се откажеш от яденето, боят изчезва, избавяш се. В този случай взимам яденето в много широк смисъл. Не само яденето на физическото поле, но ти чувстваш нещо, то пак е ядене, мислиш нещо, то е ядене, но различни са отношенията. Ако имаш една мисъл, искаш да я постигнеш, нямаш опитност, какви ще бъдат резултатите, постиженията на известна мисъл

или за известно желание? Например в Библията се казва, че Ева видяла някакъв си плод, явило се желание в нея да го вкуси, без да знае какви ще бъдат последиците.

Казвам, какви са последствията? Ти имаш една кибритена кутия с клечки и се намираш в плевнята. Никога не си палил, казваш: „Аз ще запаля тази клечка." Драснеш клечката, хвърлиш я в сламата и си тръгнеш по пътя, мислиш, че нищо няма да стане. Запали се огънят, вървиш ти и си мислиш за тия малките неща. Като драснеш, запалва се, вървиш с тази мисъл, разсъждаваш, че си направил този опит. Пък твоят опит запалва цялата плевня. Казват: „Ти запали плевнята." Казваш: „То от само себе си може да е станало нещо", пък причината си ти. Де е сега погрешката? Погрешка ли е, че запали клечката? Грешката са условията, че ти, като направи опита, бил си в плевнята. Ти нямаш съзнание, хвърляш запалената клечка. Ти, като правиш опита си с клечката, трябваше да бъдеш далеч от плевнята. Вие се обидите, далеч ли сте от плевнята? Щом се обидиш, плевнята е запалена. Малката кибритена клечка си драснал, но плевнята се е запалила. Тогава търсите кой запалил плевнята. Ако го намерите, добре; ако не го намерите, казвате: „Така е било писано." След като изгори плевнята, какво става? Защото във всяка обида има огън. Ако имате един термометър и преди да ви обидят, премерите температурата, и като ви обидят, премерите температурата, ще видите, че има поне половин градус повишение на температурата. Колко е нормалната температура? Трийсет и шест градуса и нещо. Щом се обидиш, ще има трийсет и седем, трийсет и осем. Ако стане трийсет и девет, превръща се на болест. Ако не се смени тази енергия, може да се пръсне човешкият мозък, много голямо напрежение има. Като се увеличава температурата, явяват се болезнени състояния. Щом дойде едно болезнено състояние, то те избавя от личните чувства. В личните чувства ти имаш едно състояние, искаш един човек да го удариш, да го убиеш, да му направиш пакост, да не те обижда. Щом дойде страданието в тебе, заболееш, престанеш да мислиш, да правиш това или онова някому.

Мнозина от вас, които се обиждате, вие сте започнали не от вашия ум. То е здравословно състояние, когато челото горе е високо. Когато е полегато, е болезнено състояние. Ако по тия две линии, които представят предната част на главата на човека, тече една река, де ще бъде по-силно течението, в А или в В? При В наклонът е по-голям. Ако у вас умът не е развит, а личните ви чувства са развити, те винаги ще правят експлозии. Те са динамични, постоянно ще стават там взривове.

Да допуснем, че дойде някой във вашата къща. Вие сте учен човек. Той ви взел някоя книга, която ви е потребна. Откъде ще произлезе спорът? Най-

първо, казвате: как той да посмее да вземе книгата без ваше позволение. Или, да кажем, войникът излезе, без да пита полковника. Умът ли заповядва, или личните чувства? Умът е слуга на личните чувства. Личните чувства вие считате като полковник. Всеки войник трябва да ви пита, да знаете кой войник къде е. Вие сте сега полковник в себе си. Някое ваше чувство е заминало на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша мисъл заминала на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша постъпка заминала на отпуск, без да ви пита, какво ще стане? Вие се докачите вече.

Допуснете, че вие сте ученик, развити са вашите лични чувства, имате високо мнение за себе си, че разбирате въпросите. Разбирате ги философски, но може паметта ви да е слаба. Човек може да може да разсъждава философски, пък да има слаба памет. По някои въпроси нищо не иде наум. Трябва да знаете в себе си, че разбирате тази работа, но фактите не може да ги цитирате, забравяте ги и ако държите изпит, скъсват ви. Вие излизате отвън, не търсите причините в себе си, че не знаете, но казвате: „Професорът не трябваше да ме скъсва. Въпросите, които ми зададе, не са толкова важни.“ Казвате: „Той е едно говедо.“ Ако професорът е говедо, ученикът какво е? Той, като стане професор, по същия начин постъпва, както и неговият професор. Защо казва говедо? Да ви кажа. Да кажем, професорът е един обущар, който му направил лоши обуща. Щом е говедо, има рога. Значи професорът не трябваше да го пита по този въпрос.

Аз може да ви попитам: в човешкия език кои думи дойдоха най-първо? Отде започна човек? Със съществителните ли имена започна, с прилагателните, с местоименията, с глаголите или със съюзите? Съвременната наука разрешава този въпрос. Щом заболее човешкият мозък, най-първо, изчезват съществителните, после изчезват местоименията, глаголите и най-после остават съюзите. Като започне да се поправя човек, по обратен ред се повръщат думите в съзнанието: съюзи, глаголи, местоимения, прилагателни имена и най-после идат съществителните. Не че те се създават. Значи най-първо се създали условия за съюзите, след тях дошли глаголите, които показват действие. Съюзите какво показват? Глаголните форми показват някаква работа. Какво показват съюзите? Свързват. Какво показват прилагателните и местоименията? Значи личните чувства кога се явяват? Царството на личните чувства са местоименията. Казваш: „Аз, Стоян Пенджурски. Аз, Стоян Стоменков. Аз съм професор по биология. Аз съм професор по астрономия. Свършил съм богословие. Аз, владиката. Аз, князът. Аз, царят. Аз, бащата. Аз, майката. Аз, братът. Аз, сестрата.“ То са вече местоимения. Като дошли местоименията в света, те мислят да завладат света. След местоименията са дошли съществителните. Може ли да си

въобразите кога дойдоха съюзите в света? Когато дойдоха глаголите в света, започна да работи. Когато дойдоха прилагателните в света, хората започнаха да се събират един с друг, да се прилагат, хващат се. Като дойдоха местоименията в света, хората се индивидуализираха. Казват: „Аз, аз." След това дойдоха съществителните имена. Какво ще дойде след съществителните? Да оставим този въпрос, нека да остане неразрешен. Съществителните имена се родиха в света, за да възпитат личните чувства. Златото какво име е? Съществително. Значи ти си неумолим съдия, съдиш много строго, осъждаш един човек на двайсет години затвор.

Тогава вие се намирате в положението на двама турци, които били доведени да ги съдят в мировото съдилище. Понеже съдията бил много строг, отива единият и казва: „Погрешка направих. Да ме не осъждаш много строго, да приложиш най-малкия закон, да ми туриш малко наказание. За туй малко наказание аз ти давам една лира. Като ти кажа, на лицето да ме гледаш, ти ще си спомниш." Дава му една златна лира. Казва: „Много добре, ще те имам предвид." Иде другият, казва: „Господин съдия, ти да бъдеш внимателен." Дава му две лири. И той иска да гледа на неговото лице. Като се съдят, иде първият и казва: „Господин съдия, гледай на лицето ми." Но дошъл и онзи, който дал две лири, че съдията му казва: „Какво да правя с онзи с двете лица?" В чия полза трябва да реши делото? Единият – с едно лице, другият – с две лица, че съдията се чуди онзи с двете лица какво да го прави. Морално е първото лице, което подкупва. Неморално е второто лице, което подкупва. На кое лице трябва да обърнете внимание?

Казват, той е двуличен човек. Какво лошо има човек да има две лица? Какво трябва да разбирате под две лица? Едното лице се разбира задната част на главата, когато сърцето действа без ума. Двуеличният човек не поддържа онзи разумен принцип в света. Често човек яде известна храна, която отвън е приятна, добре сготвена, но след като ядеш, в тебе се заражда силно желание да повърнеш храната навън. Какво те ползва, ако ядеш една храна, която в началото ти е приятна и после я повръщаш? Два–три пъти като се случи, ти вече няма да я ядеш. Всяка храна, която стомахът повръща навън, тази храна не е здравословна. Всяка една мисъл, която произвежда страдание, всяко едно желание, което произвежда страдание, не е здравословно. Следователно чрез страданията ние се учим кои неща са здравословни и кои не.

В музиката има известни тонове, които, ако ги вземеш, веднага започваш да се енервираш, този тон те засяга някъде в нервната система, разклаща те. Много музиканти има, на които нервната система е разклатена от тия тонове. Като дойде един цигулар, започне да си играе с тия тонове, той се

разстройва с тях. Това не е музика, това е разстройство. Никога не ходи да си играеш с пианото. Аз ако съм пианист, ще взема един акорд и ще спра. Ще слушам този акорд, докато се изгуби. Тогава ще започна да свиря. А той свири безразборно.

Някои от вас, като дойдат тук, започват да шушукат. Какъв е предметът за изпита? Математика. Спри се върху математиката каква наука е. Че е била мъчен предмет. Хубостта на този предмет е в неговата мъчнотия. Вие искате ли аз да ви дам едно злато, и да е леко? Вие искате все леки работи. Хубаво, наместо злато аз ви дам слама, ще бъдете ли доволни? Значи някой път искате златото, което е тежко. Какво е относителното тегло на златото? Мисля, че е деветнайсет.

Всяка една мисъл, която дразни човека, тя не е организирана. Всяко чувство, което дразни човека, то не е организирано. Всяка постъпка, която дразни човека, тя не е организирана. Всичките мисли, които са организирани, те не дразнят. Под думата морален живот разбираме един добре организиран живот, който не дразни. Морално е туй, което е полезно за всички. Когато говорим за любовта, разбираме оная сила, която действа върху всичките хора благотворно. Любовта е туй, което не измъчва абсолютно никого. Всяко нещо, което не допринася благо на всичките хора, не е любов. Туй, което дава любов на всичките хора, освобождава ума от всичките мъчнотии, освобождава сърцето от всички мъчнотии и освобождава тялото от всички мъчнотии, то е любов. Всяко нещо, което не освобождава човека, то е безлюбие.

Казват: що е любов? Туй, което в даден случай освобождава човешката мисъл от ограничения и му дава правилно направление за постижение, туй, което в даден случай освобождава човешкото сърце от тия временни стягания, тази сила е любовта. Вие казвате: майчина любов. Че по какво се отличава майчината любов? Или братска, или сестринска любов, или господарска любов.

Но сега въпросът е откъде трябва да започнем. Ще започнете от ума си, ще вървите отпред назад. Искаш да покажеш някаква идея в света. Най-първо, покажи тази идея на себе си и виж какво благо ще ти допринесе. Да кажем, че вие проповядвате, че всичките хора трябва да бъдат щедри, милостиви. Приложете вие щедростта върху себе си. Приложете и милосърдието, и вижте как трябва да бъдете милосърди. Запример как вие бихте показали вашето милосърдие? Да допуснем, че аз съм милосърд човек. Дойде някой беден момък, иска да учи инженерство или архитектура. Тури му професорът шест, той излезе из университета. Ако е умен човек, той може да използва, но ако е глупак, ще вземе да построи

една къща, събори се тази къща и затисне хората. Направи втора, трета, и те се съборят. Какво ще го ползва шесторката, която професорът му турил? Тия шесторки, ако не разбира предмета, ще причинят пакост. Ако не разбираш този предмет, не уповавай на шестте. Ако мислиш, че шестте, които ти турили, носят знание, ти се лъжеш. Ти върху този въпрос имаш много малко знания. Един професор може да тури шест на един свой ученик по музика, но ако не знае, като даде концерт, хората може да го освиркват. Професорът казва: „Турям ти шест, но ти не си голям музикант. Ще свириш, може да те освиркват.“

Мнозина от вас казват: „Едно време бях много умен.“ Умният човек глупав не може да стане. Умният човек може да се осакати. Да кажем, ти си имал едно здраво тяло, не си знаел как да се обхождаш с тялото, изведнъж изгубваш здравето си. Тогава ще започнеш да живееш според законите на здравето. Ще организираш своята мисъл, ще организираш своите чувства, ще организираш и своите постъпки. Как ще ги организираш? Няма да се заядаш с никого. Ако си ученик, ако искаш да изкараш добре, ще намериш най-добрата черта, която професорът има. При сегашната възпитателна система може да имаш работа с десет души професори. Ти ще намериш най-добрата черта, която всеки има, ще я държиш в ума си, за да бъдат разположени към тебе. Ако държиш лошите черти в своя ум, веднага тия професори ще бъдат други. Казват, каквото повикало, такова се отзовало. Както се обръщаш към другите хора, така и те ще се обърнат към тебе.

Казвам, никога хората не могат да имат заради тебе добро мнение, ако ти нямаш добро мнение заради тях. Ако ги обичаш, и те ще те обичат. Ако мислиш добре за тях, и те ще мислят добре за тебе. Може да има изключения, но с тия изключения човек сам може да се справи. Вие сте се спрели, казвате: „То човек не трябва да обича хората.“ Съгласен съм с вас. Отзад напред не трябва да вървиш, но отпред назад трябва да вървиш. Като обичаш професора, отпред назад вървиш, от ума към чувствата. По някой път личните чувства са намясто. Личните чувства са намясто, когато умът е намясто. Личните чувства са намясто, когато сърцето е намясто. Личните чувства са намясто, когато волята е намясто. Щом умът не е намясто, личните чувства не са намясто. Щом сърцето не е намясто, не е организирано. Намясто е умът, когато е добре организиран.

Всяко нещо ти го обсъждаш. Кой може да те обиди? Я ми кажете, ако вие сте един умен човек, кой ще те обиди? Ако умният дойде при тебе, разбираш нещата и го задоволиш, кой ще те обиди? Може ли, когато правиш добро някому, този човек да те наругае? Може да те наругае в неразбирането си. Ако кракът му е изкълчен, имаш доброто желание да му помогнеш, той, като не разбира, те набие, наругае те, че не знаеш как да

буташ. Болният може да каже много лоши думи за професора, но след време, като оздравее кракът, казва: „Благодаря. Мислех, че той не разбира, но сега виждам, че разбира." Когато направим добро, ако туй добро е организирано, то винаги ще произведе своите добри последствия.

Казвам, добрите крака винаги показват, че доброто е добре организирано. Щом ти седиш или вървиш и краката ти треперят, ти си изменил условията. Краката не трябва да треперят. Има известни изключения – като започнат краката да треперят, не стой на мястото. Щом започнеш да трепериш, ти не стой на това място. Ако ти си някъде, дето ще стане землетресение, ти започваш да чувстваш, че краката ще започнат да се мърдат. Не чакай да дойде голямото землетресение, преди да е дошло землетресението, излез. Или, когато ще се събори една къща, усещаш треперене, не стой в къщата. Докато има треперене, излез навън. Трепереното на краката винаги показва, че има да стане нещо.

Казвам, впрегнете вашия ум на работа да разбирате здравословното състояние на човешкия ум. Често хората се обиждат. Едно куче може да ви обиди. Щом минаваш някъде, залае ви кучето, вземете някой камък, хвърлите, кучето още повече лае. Умният човек трябва да носи гевреци в джоба си. Залае те кучето, ти хвърлиш четири–пет пъти от геврека и то, втори път като минаваш, казва: „Имам добро мнение заради тебе." Питам, когато вас ви се случи нещо неприятно в живота, което ви обижда, едно куче ви лае и ви пита: „Защо минавате през тази улица?", вие ще му докажете, като му дадете хляба, че вашите намерения са добри, много добри, нямате никаква крива мисъл. То казва: „Моите уважения към вашата честност." То започва да си върти опашката.

При сегашните условия ние имаме един живот, който не е организиран. Сега животът има много работи, които липсват на хората. На някои хора им липсва чувството да разпознават кога нещата ще станат, нямат понятие за времето, не поставят събитията в тяхното време, когато ще станат. Някой музикант свири, и не свири правилно. В него времето не е развито. На всеки тон не може да даде съответно време, което му трябва. Някъде протака много, някъде избързва. Онези, в които е развито времето, този център на времето е развит, те не се притесняват. Какво ще се притеснявам дали слънцето ще изгрее, или не. Зная, че в шест часа ще изгрее. Който е нетърпелив, казва: „Как закъсня слънцето." Слънцето не може да закъснее повече от осем минути. Ако закъснее с осем минути залязването му, какво ще бъде? Ако изгрява осем минути по-рано, ще залезе по-късно. Ако изгрява по-късно, ще залезе по-рано. Има известни съотношения.

Казвам, ако бързате, времето не е развито. Ако сте много честолюбив, умът

ви не е развит. Ако сте много жесток, милосърдието не е развито. Ако сте много муден, волята ви е слаба. Седите и се питате да свирите или не, дали музикант да станете, или архитект. Ако си роден в музикално време, музикант ще станеш. Които са родени в музикално време, са музиканти. Онези, които са родени в инженерско време, са инженери. Онези, които са родени в докторско време, доктори са на болните. Онези, които са родени в богословско време, богослови са. В което време човек е роден, това и става. Ако попита ябълката какво трябва да стане, ще ѝ кажем да стане ябълка. Крушата круша трябва да стане. После пита сливата какво да стане. Казвам, сливата да стане слива, черешата да стане череша. Кой в каквото време е роден, това да стане. Кой за каквото е роден, това да стане. Не търсете друго в света.

Някой казва: „От мене човек няма да стане." Ако от тебе човек няма да стане, значи, че не си се родил навреме. Кои са доказателствата, че от тебе човек няма да стане? Като твърдиш това, кои са доказателствата? Ако добре не мислиш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не чувстваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не постъпваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре мислиш, ако добре чувстваш, ако добре постъпваш, човек от тебе ще стане. Който мисли, който чувства, който постъпва, то е човекът. От тебе зависи това. Човек сам определя какво ще стане от него. Казвам, никой няма право да каже, че от него човек няма да стане. Ще стане, от всичките хора ще стане нещо.

Сега вие имате една мисъл, че като умрете, да оставите един паметник, че хората да кажат, че вие сте били един гениален човек. Аз съм от тези, които не вярват в паметници. За мене самият живот е паметник. Ако аз в този живот не може да постъпвам както трябва, че като умра, ще ми турят паметник, то са празни работи. Не се заблуждавайте с тях. Ти ще бъдеш точно такъв, както си сега. Ако мислиш добре, ако чувстваш добре, ако постъпваш добре, ти си човек – той никога не е умирал. Онази малката гъсеница, която се е превърнала на пеперуда, къде е отишла гъсеницата? Мислите ли, че гъсеницата е умряла? Има нещо в човека, което никога не умира, но се изменя. Не съжалявайте, че сте се изменили, стига изменението да е разумно или изменението да е добро. Всеки носи своето щастие. Де е вашето щастие? В главата. Де носите вашето щастие? В сърцето. (Учителят посочи сърцето в средата на гърдите.) По-напред сърцето е било в средата на гърдите, после се е изместило. Кои са били причините? Доста автори са писали. Сега се е изместило малко сърцето. Чувствата са взели надмощие, затова сърцето отишло вляво. Когато се регулират чувствата, пак ще дойде на мястото, по средата. Сега ние се стремим в живота да наместим сърцето не вляво, но малко надясно, по средата. Ако не постъпвате добре, сърцето е вляво. Ако постъпвате добре,

сърцето е намясто. Под добрите чувства и добрите постъпки разбираме, че сърцето е намясто. Лявата и дясната страна са два полюса. Тогава сърцето трябва да действа по една права линия.

Сега всичките мъчнотии в света не са нищо друго, освен една възможност. Всяка мъчнотия, която срещате в живота, е една възможност или за ума, или за сърцето, или за волята. Каквото и препятствие да имате, то е една възможност за ума ви. Каквото препятствие и да имате, то е една възможност за сърцето ви. Така е, ако разбирате закона. Ако не разбирате, мъчнотията ще остане мъчнотия.

Казвам, няма нещо в природата, което да спъне вашата еволюция, защото според законите на природата всичко онова, което тя е създала, има свое място и цел. Понеже вие сте един орган от нея, понеже тя ви е създала, тя ни най-малко не иска да ви спъне. Ако някой път ви коригира, тя коригира някои ваши отношения. Но като орган от нея тя постоянно ви съдейства да бъдете в здравословно състояние, понеже, ако мислите добре, ако чувствате добре, ако постъпвате добре, то е в неин интерес. Тъй щото, от гледището на природата, тя винаги иска да ви подигне, понеже то е в неин интерес. Ако вие ставате гениален, добре е за нея, а пък добре е и за вас. Пък туй, което не е добре за природата, не е добро и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за природата. Вие искате да бъдете гениални, то е добре заради вас, значи добре и за природата. Което не е добре заради нея, не е добре и за вас.

Та имате две мерки. Туй, което не е добро за природата, не е добре и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за природата. Тъй щото изхождате от две гледища: туй, което не е добро за природата, да го знаете, не е добро и за вас; туй, което е добро заради вас, добро е и за природата.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четиридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
13 септември 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

1940_09_15 Разбрани и неразбрани езици
неделна беседа

РАЗБРАНИ И НЕРАЗБРАНИ ЕЗИЦИ

Мъчно се говори на разбран език, още по-мъчно – на неразбран. Мъчно е да се говори на своя език, още по-мъчно – на чужд. Ако знаеш някой чужд език, можеш, като говориш или пишеш, да направиш някакви грешки, с които да се изложиш. Обаче, ако знаеш малко езика, повече грешки ще правиш и повече ще се излагаш. Слушате някой да казва, че всичко знае, а друг – че нищо не знае. И в двете твърдения има нещо неразбрано. – Защо? – Защото, който казва, че всичко знае, не разбира, че има нещо, което не знае; който казва, че нищо не знае, не разбира, че все нещо знае.

На едно място в Писанието Христос казва за себе си: „Аз съм вратата на кошарата“. В обикновения живот под думата „врата“ разбираме предмет с различна форма, направен от дъски, майсторски изработени. Този предмет поставят на празно място, на стена или на ограда, и го закрепват така, че може свободно да се отваря и затваря. Съзнателна ли е вратата? Има ли представа за службата, която върши в един дом? Значи понятието „врата“ има двояко значение: буквално и преносно. Човешкият ум си служи с представи, изводи и заключения, идва до вътрешния смисъл на нещата. Като понятие, вратата е допусната в човешкия ум. Някои понятия, обаче, умът не допуска в себе си. Когато говорим за врата, ние знаем, че тя се отваря за добри приятели и затваря за неприятели. Не става ли същото и с човешкия ум и сърце? За своите добри приятели вие отваряте и ума, и сърцето си. За ония, които не обичате, вие напълно се затваряте.

Всички хора, изобщо, се отварят за приятелите си, а се затварят за неприятелите. Учителите правят същото: за някои деца – по-способни и добродетелни, те се отварят повече; за ония, които не могат да влязат във вътрешен контакт с тях, те остават затворени. Какво виждаме в края на краищата? От първите деца, именно, излизат добри, знатни граждани и гражданки, а някои се раждат даже в царски домове, като бъдещи царе и царици. – Защо някои деца се раждат в царски семейства? – Защото са хранени с царска храна. – Защо от многото яйца, които царицата-пчела снася, само едно излиза царица? – Защото е хранено със специална, с царска храна. Като изучавате живота на пчелите, виждате, че яйцата на работниците се хранят с един вид храна, бръмбарите, неправилно наречени „търтеи“ – с друг вид храна. Бръмбарите представляват свита на царицата. Благодарение на тях, тя върши своята работа. Те са от високо произхождение. Не е добре, когато бръмбарите се размножават повече, отколкото трябва. Ако съвсем изчезнат, и това не е добре. Между пчелите в

един кошер има известна пропорционалност, която природата допуска. Наруши ли се тази пропорционалност, пчелите сами я възстановяват.

Всеки човек иска да бъде цар или царица. Не е лесно да носи човек тази висока титла. Колкото по-високо място заема човек, толкова по-отговорно е положението му. За пример, положението на целия кошер зависи от царицата. На всеки 24 часа тя трябва да снася по две–три хиляди яйца, от които се излюпват работници. Усилена е работата на царицата! Лесно е да каже човек, че иска да бъде цар, свещеник, майка, баща или учител. Това са едни от най-отговорните длъжности. В съвременния живот всички добри начинания, както и всички лоши, се дължат все на майките и на бащите. Като наруши някой закон, човек казва: „Какво особено съм направил? Нарушил съм един малък закон". Каквото и да е нарушението, малко или голямо, то носи своите лоши последствия. Ето, Адам и Ева нарушиха само един закон, ядоха от плода на забраненото дърво, но и до днес още светът не може да се освободи от последствието на това нарушаване. И до днес хората ядат от забранения плод и се чудят защо не могат да се освободят от греха на първите хора.

Съвременните хора се намират в една голяма кръчма, където всички ядат и пият от евтиното винце. Като излязат от кръчмата, те започват да се карат. – Защо се карат? – Защото ядат от забраненото дърво. Докато не бяха яли от забранения плод, Адам и Ева живяха в мир и съгласие. Щом вкусиха от него, те веднага се скараха. Само пияни хора се карат. Като видя, че се карат и не живеят добре, Бог запита Адам: „Защо се напихте?" За оправдание, Адам отговори: „Напих се, Господи, от любов към жената, която ми даде за другарка. Аз имах доверие в нея, но тя ме изкуси". После Бог се обърна към Ева със същия въпрос, на който тя отговори: „Господи, змията ме излъга. Никога не мислех, че змия може да лъже, още повече, че е създадена от Тебе. Тя ми каза, че ако ям от забранения плод, ще стана Божество, ще придобия Твоите качества. Аз пожелах да стана като Тебе".

Оттук виждате лошите последствия на кривите мисли. Закон е: няма мисъл, добра или лоша, която да не носи известни последствия. Казано е в Писанието, че злото носи последствията си до четвъртото поколение, а доброто – до хиляди родове. Ако този закон не съществуваше, нищо не би могло да се предаде на бъдещото поколение. Наистина, с доброто заедно се предава и злото, но като по-силно, в края на краищата, доброто преодолява.

Като изнасям грешката на Адам и на Ева, това не значи, че трябва да се страхувате да ядете. Има какво да яде човек. От един плод само се забранява на човека. Работете върху себе си, да се освободите от

вътрешния страх, който е причина за различни болести. От страх хората умират. Когато чумата отивала за Багдат, в сметката ѝ влизали само хиляда души. Като преброила числото на жертвите, и тя останала учудена – на онзи свят отишли 20,000 души! Значи хиляда души били избрани от чумата, а 19,000 заминали от страх. Голяма сила е страхът. Голямо е неговото влияние. Хората се намират под влиянието на страха така, както и под влиянието на модата. Цяла зараза е модата. Малцина устояват на нейното влияние.

Хората се мислят за умни, учени, силни, а не могат да се справят със страха, с модата и с много неща още. Те казват, че растенията и животните са невежи същества, а се хранят с тях. Как е възможно, тогава, да се храни човек с плодовете на низшите и некултурни растения, с месото на невежите животни и да очаква, че от него може да излезе някакъв особен гений или талант? Каквато храна употребява човек, такъв става. Какво ще излезе от човека, ако продължава да се храни с говеждо и със свинско месо? От глупавото и нечисто не може да излезе нищо умно и чисто. Какво излезе от ония, които ядоха от дървото за познаване на добро и на зло? Да оставим този въпрос настрана. Той е един от деликатните въпроси. Опасно е да се говори за греха, за злото и за престъплението. Да се говори върху тия въпроси, това значи да се зарази човек. Силният, високодуховен човек може да борави с материята на греха и на злото, защото знае законите, чрез които да ги трансформира. Които не разбират тия закони и се опитват да спрат злото, вместо да го ограничат, то взима все по-широки размери. Тази е причината, поради която злото днес се шири наляво и надясно. Съвременните хора са свидетели на един страшен дуел – две страни се бият. В първо време на едната страна бяха две сили, а на другата – една. После положението се смени: първата страна остана сама, а към втората се прибави нова сила. Значи, при първото положение на силите отношението беше 2:1, а после стана 1:2. Всяка от страните търси правото си и мисли, че правото е на нейна страна. Обаче и двете страни имат мнение за себе си, че са избраният от Бога народ, натоварен с идеята да внесе в целия свят нов ред и порядък. Така мислеше едно време човекът. Той си казваше: „Аз съм господарят на света, трябва да се справя с всички по-низши от мене раси и култури“. Той влезе в упорита война с тях, но и до днес още не може да се освободи от калта на тия низши раси. И до днес още той прави грешките на предшестващите раси. Това, което змията прави, и човек го прави; това, което тигърът прави, и човек го прави; това, което комарът прави, и човек го прави. Това не значи, че във всички прояви човек е като животните, но има още остатъци от животински черти в себе си, с които мъчно се справя.

Какво трябва да се прави, за да преодолее човек животинското естество в

себе си? Нищо друго не остава на човека, освен да спазва Божиите закони и законите на разумната природа. Това, обаче, се отнася до ония, които вярват в Бога и в разумността на природата. Ония, които не вярват, още търсят доказателства за съществуването на Бога. Чудно нещо! Какви доказателства ще дадете на хората, че светлината съществува? Ако и това трябва да се доказва на човека, значи той е сляп. Който има очи, вижда светлината. Ето защо, не търсете доказателства за съществуването на Бога, но молете се очите ви да бъдат винаги отворени, да виждате светлината на деня. Че не я разбирате напълно, че не знаете как се предава, това е друг въпрос. Радвайте се и благодарете, че имате възможност да възприемате и познавате поне отчасти светлината и топлината.

Мнозина се задоволяват с едно ограничено понятие за Бога, за Когото могат да получат само физически доказателства. Те вярват в някакъв Бог, който не е нито любов, нито светлина, нито топлина, нито знание. Който търси Бога на любовта, на светлината, на топлината и на знанието, той не се нуждае от никакви доказателства за Неговото съществуване. Той Го познава вътрешно и се домогва непосредствено до Божествените идеи. Той не се нуждае от външни учители, сам на себе си е учител. Човек трябва да се стреми към усъвършенстване. Като стане съвършен, човек лесно разбира нещата, не се нуждае от много обяснения. Като погледне само някого, той веднага го познава. Като погледне слънцето, човек знае вече, че това е светещо тяло. Какво има на слънцето, каква е същината му, той не знае, но достатъчно е, че разчита на неговата топлина и светлина. Даже учените не знаят с абсолютна сигурност какво е всъщност слънцето. За пример, за температурата на слънцето има различни мнения: едни учени поддържат, че температурата му е около шест хиляди градуса, други – около 25 милиона градуси, трети – над 25 милиона. Кое мнение е най-вярно, не се знае. Ние нямаме още такъв термометър, с който да определим температурата на слънцето с абсолютна точност. Според някои учени температурата на слънцето не е нищо друго, освен някаква умствена преграда, с която жителите му се предпазват от жителите на по-ниско културните планети.

Кои са първите причини, които заставили хората да се бият? За да се бият хората, причината е религията, т.е. религиозните култове. Докато били в рая, първите хора нямали никакъв култ, който да внася между тях спор и недоразумение. Там съществувал един култ – послушанието. Как са живели Адам и Ева след излизането си от рая, не знаем, но как са живели синовете им – Каин и Авел, знаем. Родителите им били вегетарианци, а синовете – месоядци. Един религиозен култ ги заставил да воюват помежду си и един от тях станал жертва. – Кой беше този религиозен култ? – Жертвоприношението. Авел бил овчар и принесъл в жертва на

Бога една от своите овце. Каин бил земеделец, затова принесъл в жертва от своите житни произведения. Спорът, обаче, се явил по причина на това, че димът от жертвеника на Авел възлизал нагоре, към Бога, а на Каин – се разстилал по земята. Това породило завист в сърцето на Каин. Когато димът отива нагоре, това показва, че времето ще се оправи. Значи жертвата на Авел била приета, а на Каин не била приета, защото времето щяло да се развали.

Като се огорчил, Каин започнал да разсъждава: „Брат ми принесе в жертва живо същество и Бог прие жертвата му. Щом е така, аз ще принеса брата си в жертва, дано този път Бог приеме и моята жертва“. Това е криво разбиране на въпроса. Човек има право да принесе в жертва нещо свое, което принадлежи само на него, а не чужди неща. Агнето беше собственост на Авел, житото – собственост на Каин. Те имаха право да пренесат в жертва това, което сами са произвели, но що се отнася до чуждото, те нямаха право да сложат ръка на него. Каин принесе в жертва брата си, но Бог го запита: „Каин, къде е брат ти?“ – „Не съм стражар на брат си, да ходя след него.“ Каин излъга Господа. Той знаеше къде е брат му. Тогава Господ му каза: „Кръвта на брат ти вика за отмъщение“. Каин се уплаши и рече: „Който ме срещне, ще ме убие за престъплението ми“. – „Който се осмели да те убие – каза Господ, – наказанието му ще бъде седмократно.“ Бог остави Каин жив, да носи последствията на своето престъпление.

Днес всички народи се избиват едни други. Едно време фронтът беше на бойното поле, а сега фронтът е навсякъде – и в градовете, и в селата. Бомби падат всред мирното население и избиват невинни деца, жени, мъже, старци – когото намерят. – Какво ще стане със света? – Ще видите. Сега управляващите са пуснали една грамадна река да тече. В скоро време тя ще обхване целия свят. – Какво може да се направи срещу това течение? Единственото нещо е да сложите срещу течението здрави бентове, докато вкарате реката в първото ѝ корито, където природата я е пуснала да тече. Докато хората отбиват и пускат реките да текат по свое разбиране, всякога ще има лоши последствия за човечеството. Докато реката Нил течеше през Сахара, последната беше цветуща местност. Щом отбиха реката, Сахара стана пустиня. С това хората извършиха грамадна грешка. Природата знае къде трябва да текат реките. Когато е нужно да се отбие една река, тя сама предвижда това и чертае нови пътища.

Днес, след всичко това, което сегашните хора правят, те се запитват защо съществуват противоречията. Много естествено. Противоречията съществуват като резултат на отклонението, което човешкият ум и човешкото сърце са направили от правия път, който Бог им е

предначертал. Те са отбити от правата посока и текат там, където не трябва, вследствие на което предизвикват големи нещастия. – Какво трябва да правим сега, за да избегнем тия последствия? – Трябва да поставите ума и сърцето си в посоката, която първоначално им е била определена. – Каква е задачата на сърцето? – Да пречиства кръвта и така пречистена, да я отправя и към най-отдалечените части на организма. Според някои учени е изчислено, че сърцето има на разположение 300 милиарда клетки, с които се справя разумно. Те са поданици на неговата държава. Няма цар в света, който да има на разположение толкова поданици, както сърцето. Както виждате, човек е господар на такова голямо царство, с толкова много поданици и се оплаква, че е сиромах. Някой даже нарича себе си „будала“ – „Буда-Аллах“. Думата „будала“ има хубаво съдържание, но днес е изопачена. Първоначално тази дума означавала съвършен човек, произлязъл от Бога. Значи будала е съвършеният, който излиза от Бога. Впоследствие тази дума изгубила своя вътрешен смисъл. Днес под понятието „будала“ разбираме човек, който не знае какво прави – несръчен е той. Някой сгреши и за свое оправдание казва: „Аз съм будала“. Това значи: „Аз, който имах всички условия и възможности да стана човек, изгубих всичко. Днес съм нищо друго, освен будала. Станах посмешище на хората“. Който признава грешките си и ги изправя, е истински будала. Докато всички хора не станат в този смисъл будали, светът не може да се оправи. Обаче да се прави човек на будала, да мисли, че може да излъже, да изиграе някого, не му е простено. Той ще носи последствията на своето съзнателно изопачаване. Как ще излъжете слънцето? Как ще излъжете морето?

Мнозина казват, че трябва да бъдат добри и свети, да се проявяват като хора. Ако мислят, че отсега нататък могат да станат добри и свети, те са на погрешен път. Те са закъснели вече. Добрите хора се раждат добри. Светите хора се раждат свети. Едно се иска от хората: да се проявяват такива, каквито са. Човек носи в себе си всичко добро и възвишено, всички дарби и способности, но се нуждае от условия за тяхното проявяване.

Хората не успяват, или малко успяват в живота си, защото или никак не работят, или малко работят. Те търсят лесния път. Те искат да намерят рая. И да го намерят, там не могат да живеят днес. В рая ще влязат само готовите хора. Според мене раят на земята, това са северният и южният полюс, защото там не е станало никакво престъпление. На южния полюс сега живее Любовта, на северния – Мъдростта, а на екватора – Истината. Всички грешки и престъпления в света идват от екватора, понеже хората не прилагат правилно законите на Любовта и на Мъдростта. Щом не прилагат тия закони правилно, естествено е, че не могат да спазват и законите на Истината. Хората са се отклонили от пътя на Любовта и на

Мъдростта, заради което са изпратени в света на Истината, т.е. на екватора, да изправят грешките си. В пътя на изправянето си човек ще се върне там, където първоначално е сгрешил. Значи той ще отиде първо на южния полюс – при Любовта, с нея да започне. Оттам той ще отиде в северния полюс – при Мъдростта. Като придобие Любовта и Мъдростта, най-после ще отиде на екватора, където ще намери Истината, която ще му помогне да изправи грешките си.

И тъй, като мине през южния полюс, през огъня на Любовта, човек се стопява, пречиства и отново се явява, като новородено дете. Детето трябва да расте при благоприятни условия, докато порасне, докато се кали и развие. Преждевременно то не може да отиде на северния полюс. Колко научни експедиции пропаднаха в идеята си за откриване на северния полюс. – Защо? – Там няма условия за живот. Там има големи течения, които не се понасят. Англичаните направиха опит да сложат знамето си там, но останаха излъгани: там не стои никакво знаме. Руснаците успяха да стигнат на северния полюс, но в скоро време теченията ги отвлякоха надолу. Само онзи може да се домогне до северния полюс, който е приел Любовта и непоколебимо вярва в нея. Без Божията Любов никакво постижение не съществува. Хората и народите не успяват, защото всеки се мисли за избраник на Бога. Който е носител на Любовта, на Мъдростта и на Истината, той е Божи избраник, като индивид, като общество или като народ. Който зачита тия закони, той е от избраните.

Всеки човек носи в себе си всичко, каквото желае. Щом е така, слушайте какво ви говорят Любовта, Мъдростта и Истината във вас. Зачитайте техните закони, за да бъдете избран народ.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 15 септември 1940 г., 10 ч. преди обяд.

1940_09_15 *Любов в трите свята*
утринно слово

ЛЮБОВ В ТРИТЕ СВЯТА

В прочетената глава от Евангелието на Матей се вижда до каква степен хората изпадат в дребнавости. Те разискват, спорят за нещо и за никакво.

Фарисеите Му рекоха: „Ето твоите ученици правят онова, което не е простено да се прави в събота“. (– 2-ри стих.) – Какво са правели учениците Христови? Понеже огладнели, късали класове в съботен ден и яли. С това те престъпвали закона на съботата. Чудно нещо! Всеки човек престъпва съботата. Още със ставането си от леглото той е престъпил закона. Кой човек не престъпва закона на съботния ден? За да не го престъпи, той трябва цял ден да лежи в леглото си, да не се мърда. В съботен ден никой няма право да се облече, да сложи шапка на главата си. Така разсъждавали фарисеите по онова време. Който разбира физиономията, може да нарисува образа на фарисея. Като чете техните прояви, той може да има верен образ за тях. Изобщо, всички хора имат специфични лица: консерваторите имат особени лица; тия, които обичат да си похапват, имат особени лица; религиозните също имат особени лица. Не само това, но всеки човек, който обича да се облича с пъстри дрехи, също така има особено лице. Той има на главата си силно развит център за цветовете. Каквито центрове има на главата си, това се изявява и на тялото му. Каквото човек обича, него изявява. Кого обичате повече: онзи с пълната кесия, или онзи с празната кесия? Вие обичате повече онзи с пълната кесия, защото има какво да вземете от него. Вие обичате повече онзи с пълната торба, отколкото онзи с празната торба. Религиозният е човек с пълна торба. Ще кажете, че веруюто му не е право. Това нищо не значи. Той носи в торбата си хляб. Този хляб може да е сух, но все пак носи нещо. По-добре е да имаш хляб, макар и сух, отколкото да нямаш никак.

Изобщо, човек обича повече това, което е развито в него. За пример, някои хора обичат математика, а други не я обичат. В първите центъра на математиката е силно развит; във вторите този център не е развит. Някои хора са музикални, обичат музиката, защото музикалният център в тях е добре развит. Някои хора са избухливи, сприхави, смели. – Защо? – Главата при ушите им е повече развита, отколкото в ония, които са тихи, кротки. Центърът на смелостта в човека за пръв път е открит от учения Гал, който поставил основа на френологията. Той забелязал, че някои хора са по-сприхави и смели, но не могъл да намери мястото на този център. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки и петли. Приятелят му забелязал, че някои петли са смели, големи борци, а други

са по-кротки. Смелият, като влезе в борба, докрай устоява; кроткият скоро отстъпва. Той потърсил причината за тези прояви и намерил, че главата при ушите на смелите петли е широка. Като знаел вече това, Гал констатирал същото нещо и в хората. Главата при ушите на смелите хора е по-широка, отколкото на тихите. Най-много бият онези деца, на които главите са широки при ушите. Немирни са тия деца, но и от тях може да излезе нещо. Кротките хора са такива само при дадени условия. Излязат ли от тия условия, те стават буйни. За пример, водата в езерата е тиха, спокойна. В нея можете да се измиете ръцете и краката без никакъв страх. Обаче, ако дадете наклон на тази вода, ще видите какво може да направи тя. Христос, който беше един от най-миролюбивите хора на света, извади камшика и изпъди всички търговци от храма.

Сега и на вас казвам: Извадете камшика си и изгонете всички лоши мисли от главата си. Вземете камшика и изгонете всички лоши желания от сърцето си. Умът и сърцето са храм за човека, където никакви търговци, никакви продавачи не трябва да останат.

Човек трябва да разбира нещата, да не изпада в заблуждения. Като срещнете някой човек, вие трябва да четете по него като по книга. Защо ръцете на някой човек са по-дълги, отколкото трябва, за това има причини. Ние казваме, че всеки уд, който се упражнява повече, отколкото трябва, се повече развива. Значи хора с много дълги ръце в ред поколения са обичали да взимат чуждо. Няма престъпление, което човек да е извършил, да не е написано на лицето му. Безразборното изсичане и изкореняване на горите също е написано на лицето. Ще кажете, че това не е престъпление. Когато законът засегне човека, тогава само той разбира кое е престъпление и кое – не. Като знаете, че няма нищо скрито-покрито в света, работете за придобиване на добри мисли и чувства. Като работите върху доброто, вие можете да изваете каквото лице искате. Върху каквото работите, това постигате. Казваме за някой човек, че яде много. – Къде виждаме това? – В този човек е развит специален център, който се намира в областта на слепите очи. За такива хора се разправят баснословни работи. Разправят за един човек, че могъл да изяде закуската на 72 деца наведнъж. За друг някой разправят, че могъл да изяде едно агне от 12 килограма с един голям хляб. И след това изяждал още два килограма халва. Чудно е това, наистина, но знаете, че слонът изяжда на ден 70 килограма ориз. Китът пък яде още повече. Какво показва това? – Че и в човека има ненаситни желания, като тия на слона и на кита. Той иска да има милиони на разположение. Като има милиони, и те не му стигат, иска да има милиарди. Какво ще прави с толкова много пари? Човек може да има много пари, без да бъде щастлив. Колко богати мъже са били опропастени от жените си! И колко богати жени са били опропастени от

мъжете си! Като се хванат за богатството, докато не го изядат, не се успокояват. Тук думите „мъж“ и „жена“ са взети в изопачена форма. Не е мъж, нито жена този, който може да опропасти човека. Това са опорочени форми, които носят нещастие за човечеството. По цял ден те се карат, бият слугите и слугините си и минават за енергични хора. Добре е да бъде човек енергичен, но ако едно чувство или една способност заемат мястото на други, това нарушава хармонията в човешкия организъм. Значи и в човешкия организъм има безправие. – Кога? – Когато някое силно чувство, или някоя силна способност, вземе храната на по-слаби чувства и способности в човека. Страшно е, когато човек се натъкне на тази вътрешна борба, на това вътрешно потисничество в себе си. Колко войни са водени за религиозното чувство на хората! Колко хора са били изгаряни за техните религиозни вярвания! Не е лошо да бъде човек религиозен, но лошото е в злевъзпитаното религиозно чувство. Не е лошо да има човек силен ум, но лошо е, ако този ум е злевъзпитан. Доброто се крие в доброто възпитание. То води към самообладание. А самообладанието подразбира умеене да употребиш всяка сила навреме и на място. Истинският художник рисува на платно с хубави бои и каквото нарисува, изнася го пред хората и те да кажат мнението си. Онзи, който не е истински художник, рисува, където му попадне: на една стена, на друга стена. Приятно ли е на хората да рисувате по стените им? Да направиш набързо някаква скица, това не е художничество.

Мнозина казват, че вярват в Бога. Какво се ползва Бог от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Други пък казват, че вярват в слънчевите лъчи. Какво се ползва слънцето от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Вярата на човека в нещо трябва да отговаря на някаква реалност. За пример, да вярваш в слънцето, това значи така да възприемаш неговата енергия, че тя да помогне за растенето на твоя организъм. Следователно, ако вярата ви в Бога не може да ни достави онази енергия, която ни е потребна, какво се ползваме от тази вяра? В Евангелието е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. С други думи казано: „В това седи Любовта, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“.

Често казваме: „Всичко в света произтича от Бога“. – Кое всичко? – Всичко разумно. Значи всички възвишени мисли и чувства произтичат от Бога. Всички добри и разумни хора произтичат от Бога. Добрият баща и добрата майка, добрите приятели произтичат от Бога. Всичко добро произтича от Бога и въпреки това вие отричате Онзи, от Когото нещата произтичат. Ще каже някой, че съм си ушил някаква дреха. Той не се замисля откъде е взета дрехата и колко същества са работили, докато се приготви тя. Най-първо, овцете са работили за неговата дреха. После се е

намерил някой способен човек да изпреде вълната, да я изтъче и продаде като плат. Ти купуваш плата наготово, занасяш го на шивач, да ушие дрехата, и казваш, че имаш нова дреха, или че си ушил нова дреха. Някои четат Библията и минават за религиозни, за учени хора. В какво се заключава тяхната ученост? Те четат за един или за друг пророк, но нямат тяхната опитност. Те четат за Христос, но никой от тях не е минал през опитността на Христос. Те четат за апостолите, но даже и тяхната опитност нямат. Кой има опитността на апостол Павел, да бъде бит за своите убеждения? – Защо биха Павел? – Защото беше много смел. Преди да стане християнин, той гонеше и преследваше християните. Като стана християнин, той искаше да обърне целия свят към новото учение. Обаче евреите му се противопоставяха и казваха: „Ето един отстъпник от нашата вяра". Те го биха пет пъти по 39 удари, след което характерът му се смекчи.

Не е лесно да внесе човек порядък в себе си. Често той влиза в стълкновение със себе си, не знае дали това, което иска да направи, е на място. Той не знае дали верую̀то, което изповядва, е право и пита другите за това. Да питаш другите хора, дали е право това, което вършиш, то е все едно да питаш дали дрехата, с която си облечен, седи добре на тялото ти. Ако питате мене по този въпрос, аз бих дал особено мнение, особена мода. Дрехата на мъжа и на жената трябва да вървят по линиите на тялото. Ако някое тяло е изопачено някъде, било раменете са много ниски, или двете части на тялото несъразмерни, дрехата трябва да изправя тия дефекти. Казвате, че всичко е от Бога. – Това, което е от Бога, е съвършено. Обаче изопачените форми не са от Бога. Те говорят за отклоненията, които хората са направили в редица поколения.

Като живее на земята, човек трябва да работи върху себе си, да моделира главата си, тялото си, да извае една съвършена форма. Такъв, какъвто е сегашният човек, кракът му не може да влезе в Царството Божие. Как ще влезете в Царството Божие, когато искате да бъдете богати, щастливи, учени? Това са земни желания. Който влиза в Царството Божие, сам по себе си е учен, богат, щастлив. И на земята даже, човек е по-богат, отколкото предполага. Той има очи, уши, нос, уста, мозък, които струват милиарди. Когато човек е недоволен от живота, от богатството си, Бог казва да го извадят от тялото му и да го заведат при Него. В този смисъл смъртта не е нищо друго, освен отиване на човека при Бога, да даде отчет, защо е недоволен.

Днес и мъжете, и жените са недоволни от живота си. Ако запитат жената защо е недоволна, ще каже, че е недоволна от мъжа си. Мъжът пък ще каже, че е недоволен от жена си. – Защо са недоволни? Те са се събрали да живеят на едно разстояние от четири–пет квадратни метра и мислят, че

могат да бъдат щастливи. В бъдеще мъжът и жената ще живеят на разстояние най-малко от сто километра и отвреме навреме ще се срещат. Тогава няма да спорят, но ще се разговарят като ангели. Много естествено, че днес не могат да живеят добре. Ако мъжът получава две хиляди лева месечна заплата, жената иска дрехи, обувки, украшения, които струват хиляди левове. Мъжът се намира в противоречие, как да и угоди. Другаде пък мъжът създава противоречия на жената.

Като наблюдавам проявите на хората, виждам млади моми, които скубят пера от юрдечките. – Защо скубят перата им? – Те се кичат с тях, с което искат да кажат, че могат да се нагодят на всички условия, благоприятни и неблагоприятни, т.е. и по суша, и по вода. Момците гледат на тия пера и не могат да разберат какво означават. Човек трябва да бъде добре облечен. Това и природата го изисква. Тя е работила върху облеклото, правила е много опити. Ако видите пауна, перата му са много нашарени. Райската птица е облечена с такава красива дреха, както никоя царска дъщеря. Пеперудите също имат красиви облекла. При това цветовете са хармонично съчетани. Благодарение на това, колкото по-културен е човек, толкова повече обръща внимание на линиите на своята дреха.

Следователно, както дрехата трябва да се нагоди на тялото на човека, така и мислите, чувствата и постъпките му трябва да се нагодят според неговото съзнание. Само при това положение човек е доволен от себе си. При това, казвате, че искате да бъдете щастливи. Човек може да бъде щастлив само при едно положение: когато живее според разумните закони на природата и когато е във връзка с разумните същества, които водят съвършен живот. Съвършеният човек използва разумно благата, които му са дадени. Вие живеете 40–50 години на земята и не знаете как да използвате благата. Вие не знаете какво нещо е приятел. Приятелят ви обича, цени и всякога желае вашето добро. В съвременните хора има нещо опорочено, благодарение на което истинското приятелство липсва. – Кое разваля любовните отношения между хората? – Неразумната ревност. Всички болести се дължат на ревността. Единственото нещо, което изключва престъпленията, това е Любовта. Където е Любовта, там е хармонията. Следователно не се страхувайте, когато мъжът ви обича и други жени. Щом обича и други жени, той ще обича и своята. Не мислете, че ако не обича други жени, ще обича само своята. Това е криво разбиране. Любовта е онази сила в света, която изключва всякаква ревност и противоречия. Който обича, той е в правия, Божествен път. Нищо в света не е в състояние да опетни любовта му. Море е великата Любов, нищо не може да я опетни. Хиляди нечисти капки да влязат в морето, няма да повлияят на неговата чистота.

Любовта, за която говорим ние, е закон на Цялото.

Следователно Цялото всякога обича своите части. Може ли човек да обича лявата си ръка повече от дясната? Може ли човек да не обича някой от своите удове? Здравият човек обича еднакво всички свои удове. Здравият човек обича цялото си тяло. За да бъде мъжът здрав, той трябва да бъде широк в плещите, в раменете, а в долната част – по-тесен. Никакъв корем не се позволява на мъжа. Изобщо, между всички удове на здравия човек има съразмерност. Ако носът е по-дълъг, отколкото трябва, а ушите – по-големи, това показва някакво отклонение от правия път. На магарето и на заека ушите са дълги, понеже те са живели при неблагоприятни условия. Заекът, за пример, е крайно страхлив. При всяко шумолене в гората той насочвал ушите си да слуша, да не идва някаква опасност. Като насочвал ушите си да слуша, той ги продължил.

Като знаете, че чрез упражнения човек развива удовете си, казвам: Работете за развиване на своите добродетели, разумност и сила. Вижте как свири на пиано опитният пианист. Като слага и вдига ръцете си от пианото, той изкарва приятни тонове за човешкото ухо. Такива трябва да бъдат мислите и чувствата на човека. Ако от вашите мисли и чувства не се образуват приятни за ухото тонове, какъв е вашият ум и какво е вашето сърце? Какъв човек сте вие, ако във всеки, когото срещнете, не видите една добра черта? Ако искаме да угодим на Бога и да имаме Божието благословение, трябва да знаем, че всичко, което Той е създал, е добро.

Като не разбират това, хората казват, че Бог не е създал нещата, както трябва. Те намират, че липсва нещо. – Защо? – Защото не съпоставят нещата. Жената казва: „Защо съм създадена жена?“ Преди няколко прераждания жената е била мъж, а мъжът – жена. Били ли са доволни от положението си? И тогава не са били доволни. Жената е форма, чрез която се възпитават чувствата; мъжът е форма, чрез която се възпитават мислите. За да могат в човека да се развиват и мислите, и чувствата, той идва на земята ту като мъж, ту като жена. Мъжът и жената са форми, които един ден ще се слеят в едно и ще образуват един човек. Когато се развият чувствата и способностите в човека, тогава той ще бъде душа, която ще живее в друг порядък на нещата. Първоначално на земята са съществували само растения и дървета и всички са мислели, че само дърветата трябва да съществуват. После дойдоха рибите, които мислеха същото, че в света трябва да има само риби. След тях дойдоха птиците, млекопитаещите и най-после – човекът. Но и човек не е последна форма на творението. Сегашният човек вижда само отпред, а бъдещият ще вижда навсякъде: отпред, отзад, отгоре, отдолу. По този начин той ще се освободи от всички нещастия, които сполетяват днешният човек. Това е ясновидството, за което мнозина говорят. Всичко това се постига само чрез Любовта. Любов

към Бога и любов към ближния са двата велики закона, които управляват света. Като обича Бога и ближния си, нито мъжът трябва да ревнува жената, нито жената – мъжа. Щом ревнуват, те са още в старата култура, те не обичат Бога и ближния си. Ако обичат Бога и ближния си, любовта им е свята, към когото и да е насочена тя.

Ще кажете, че тази любов е висока, не е за вашето време. За вас е тази любов. Не само, че е за вас, но вие даже сте закъснели за нея. Докато не придобие Любовта, човек вижда нещата наопаки. За пример, той вижда, че някой държи в ръката си един орех и го заравя в земята. Той се чуди защо оставя ореха в земята да изгние, а не го изяде. Добре е да изяде ореха, но още по-добре е да го посади. Като го посади, след няколко години орехът ще израсте, ще даде много плод, от който ще се ползват повече хора.

Казано е в Писанието: „Всяко дърво се познава от плода си". Следователно посадете вашите добродетели, да израстат, да видите какви са плодовете им. Човешкият характер се познава от неговите мисли, чувства и постъпки. Някои казват: „Да положим живота си за Бога и за своя ближен". Това значи: Да обичаме Бога и в Негово име да обичаме всички. Когато обичате някого и той ви обича. Ако вие не го обичате, и той няма да ви обича. Няма по-голямо благо за човека от това, да обича всички хора. Ако сте пътник и по пътя си срещнете няколко чешми с хубава вода, вие ще пиете от тях. Лошо ли сте направили? Чистата вода подобрява живота. Следователно, ако една жена обича правилно, тя се повдига. Същото се отнася и до мъжа. Любовта повдига хората. Без любов човек се осакатява, а с любов се повдига.

Съществуват три прояви на Любовта: човешка, ангелска или духовна и Божествена. В човешката любов една трета е Божествена, а две трети са човешка. В духовната любов две трети са Божествени, една трета духовна, а в Божествената любов три трети са Божествена. И чувствата се делят на три категории: чувства, които се отнасят до физическия свят; чувства, които се отнасят до духовния свят, и чувства, които се отнасят до Божествения свят. Приятелството е чувство, което има отношение към духовния свят. Милосърдието се отнася към Божествения свят, защото се прилага към всички същества: растения, животни и хора. Изявете любовта си и в трите свята. Това е новото учение. Ако не живее едновременно в трите свята и не проявява любовта си в трите свята, човек не може да бъде гражданин на Царството Божие.

Като живее в човешкото съзнание, човек трябва да се вслушва и в онова, което Божественото му говори. Когато направи нещо лошо, човешката

уста му казва: „Не постъпи добре“. Когато направи нещо добро, Божествената уста му казва: „Добре постъпи“. Вслушвайте се в двете усти, които са в вас и ви говорят.

Т. м

Беседа от Учителя, държана на 15 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_18 За добро е
лекция пред общия окултен клас

ЗА ДОБРО Е

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.)

„Добрата молитва“

Песен: „Всичко в живота е постижимо“

Прочетоха се темите: „Защо остарява човек?“

Човек в живота си живее в своята си симпатична нервна система, в слънчевия възел или в стомаха си. А когато остарее, живее горе в главата си. И като почне да мисли много, той става неподвижен – неподвижен в този смисъл, че има отвлечени идеи, извън Земята. И като е млад, той се движи в малък кръг. Като стане стар, той се занимава с големи предмети. Не борави с 10–20 000 лева, а с милиони и се натрупват грижи, постоянно мисли какво да прави. И като похарчи всичкия си капитал, остарее. Идеи много, оборот голям, но печалба малка.

Някои от вас носите отпечатък на лицето си, че някои от предприятията ви не вървят добре. Например на някои са свити устата – предприятията му в чувствата не вървят. А пък на някого очите му са отворени – значи той очаква да дойде нещо отнякъде. Религиозните, като станат много религиозни, мислят дали им са простени греховете, постоянно само за греховете си мислят. Защо? Защото е запалена свещта. Като си облечен с нечиста дреха, какво ти става? Да отидеш на баня, да се измиеш, да вземеш нова дреха и да се облечеш. Религиозния казва на този и онзи: „Оцапан съм“, а не отива да се умие. Казват му: „Иди, умий се“, а той казва: „Кой ще отиде на баня, далече е.“ И когото срещне, все му разправя за своя хал. А какво трябва да разправя човек? Човек, за да се подмлади, не трябва да се тревожи. Ний мислим, че сме остарели. Ний мислим, че много знаем. Ти със старостта си не знаеш как да се справиш, а пък мислиш, че много знаеш. Значи научил си как да остаряваш. Имал си един кош на гърба си и каквото си намерил, си го турил в коша и сега чувстваш, че той ти тежи.

Искате да знаете кой ще спечели във войната – германците или англичаните. Четете във вестниците колко бомби са пуснали едните или другите и тия бомби ги туряте в ума си. Няма някой от вас, който да не е турил Добруджа в ума си и цялата история на Добруджа. Всеки ден се карат двама души и ти ги туряш в ума си, и мислиш защо се карат. Двама души се женят, а ти се интересуваш, искаш да ги жениш и ги туряш в ума си. Видиш, че на някой търговец не му върви и го туряш в ума си. И се

напъваш да мислиш какво ще стане. Самото подбуждение е хубаво, но ние се интересуваме от неща, които не са важни. Например тук има грамофон, тук постоянно пеят. Турят плочата, завъртят я. Турят я веднъж, дваж. Турят я почти всяка вечер. На 365 дена в годината слушаш я 365 пъти.

У хората се натрупва психически прах и вследствие на него хората остаряват. Това е общо казано. Тук действува и внушението: баща ти, дядо ти, прадядо ти са мислили за остаряването, ред поколения са мислили за това. И ти като дойдеш на 45 години, всичките тези дядовци дефилират пред тебе и ти казват: „Остарял си." Вторий идва и казва същото. Всички дефилират. И погледнеш, че е дошла някоя бръчка върху лицето ти. Защо дошла бръчката? Порои са дошли и копаят, а горите са изсечени. Ти трябва да посаждаш нови гори. Станеш сутринта и казваш: „Не зная какво ми стана в корема." А пък то болката е в симпатичната нервна система. Когато тя се разстрои, разстройва се и стомахът. Стомахът е едно детенце на симпатичната нервна система. Човек иска да знае всичко, каквото види, какво нещо е и го прати в стомаха си и му казва: „Виж, разгледай го." А стомахът е химик. Той почва да прави операции, разлага храната и ще образува малко кръвчица и ще я прати горе в мозъка. Там има един департамент, дето разглеждат работите. И ако храната не е била хубава, ще търсят кой е виновният за това.

Някой ви обиди. Ти търсиш причината защо ви е обидил. Какво нещо е обидата? Той, значи, размърдал въздуха по особен начин. Като казвал нещо, размърдал въздуха по особен начин и това дошло до твоето ухо и ти си се обидил.

Дойде преди няколко дена при мене една госпожа. Пратили я да ме пита за нещо. Тя има един син и една дъщеря. Тя пита не за себе си, но пита дали ще върви на сина ѝ и на дъщеря и. Аз ѝ рекох: „Син ви прилича ли на Вас? Ако прилича на Вас, точно каквото Вий сте преминали, и той това ще премине." Тя казва: „Прилича." Казах ѝ: „Като Вас ще бъде." Виждам нейната натура. Тя се безпокои за много работи, като Марта иска да уреди физическите си работи. Тя има пълничко лице, весела е, скоро ѝ минава. От малки неща се обезсърчава. Тя иска целият свят наоколо само да гугуца. Рекох ѝ: „На сина Ви ще му върви. Няма да му бъде много добре, но и няма да му бъде много зле." Тя казва: „Значи златната нишка по средата." После тя пита за дъщеря си. Питам: „Ти си весела, а твоят мъж е затворен. Ти скоро се разсмиваш, а той е сериозен. Малко говори и е доста упорит." Тя казва: „Право е." Казах: „И дъщеря ви, понеже прилича на баща си, и тя ще бъде като него." Тя казва: „Ти не си го виждал." Рекох: „Дъщеря ви е малко по-умна от него." Тя казва: „Право е. Бащата мисли, мисли, а пък дъщерята решава по-лесно." И сега тя, майката, иска да знае каква ще бъде

съдбата им. Че, съдбата е определена.

Някой може да каже: „Отгде го знаеш това?“ Отде зная, че това е бор? Виждам го, че е бор. Щом някой вижда, може да има ясна представа. Щом дойде един човек, аз зная дали ще му върви или не, дали ще бъде болен или здрав. Това е толкоз просто, че и буболечките го знаят. Една буболечка, щом те види, тя знае. Аз често от децата правя диагноза. Когато искам да знам дали съм здрав или не, аз сондирам децата. Когато ти си лош човек, детето, още като те види, изгубва си разположението. Щом те види, че си болен или лош, то се оттегля. То познава. Щом децата почват да ви избягват, вземете това под внимание. Аз ви препоръчвам не да залъгвате децата с орехи. Защото могат да подкупят децата. Без подкуп. А после, като ви каже детето истината, като ви гадае, тогава му дайте ябълка, круша, слива. Но не отивайте при стария, понеже той е фалирал търговец. И той ще ти каже: „Я ела насам.“ И той ще почне да ти разправя нещо. Ще почне да разправя, че синовете му не живеели добре, че снаха му не го уважавала и ще каже: „Такъв свят е дошъл.“

Тя казва: „Какъв ще бъде в бъдеще?“ Казах: „Няма да бъде нито много зле, нито много добре, а по средата.“ Тя се задоволи с това. Аз се въздържам и не обичам да говоря за бъдещето на хората, защото това е една тайна. Какво ще разгадавам за нейните неща на бъдещето? Тя иска да говори за бъдещето.

Другата жена, и тя иска да ѝ говоря за бъдещето. Казах ѝ: „Пострадала си.“ Не исках да ѝ кажа от какво е пострадала. Попитах я: „От какво си пострадала?“ Тя казва: „Имах апандисит. Направиха ми операция и видяха, че не е апандисит и пак го зашиха корема, без да отрежат сляпото черво.“ Казах ѝ: „Много добре.“ Тя казва: „Втори път ще ми правят [ли] операция?“ Казах ѝ: „Никой път да не ти правят операция.“ Тя попита: „Трябва ли да се оженя?“ Казах ѝ до 2 години да не се жени. Тя каза: „Много съм остаряла.“ Казах ѝ: „Не си остаряла. За 2 години няма да остарееш. Ако се ожениш сега, ще остарееш повече.“

Първата каза: „Не мога да спя.“ Казах ѝ: „Всяка сутрин като станеш, и на обяд, и вечерта, кажи си: „Добре съм.“ И след 3 месеца ще имаш едно малко подобрение. 365 дена ще казваш по 3 пъти на ден: „Добре съм.“ Какво ти костваа това? А пък ти казваш: „Зле съм.“ Сутринта като станеш, на обяд и вечер казваш: „Зле съм“ – и искаш да ти стане добре.“

Да кажем, че имате една болка и не искате никой да ви знае болката. Но болестите миришат. Някой човек, като се приближава до мене, аз усещам миризмата на цирея му. Или боли го бъбрекът – бъбрекът мирише. Или

боли го стомахът. Тогава и от стомаха му иде лоша миризма. Ако го болят гърдите, и от тях излиза лоша миризма. Ако го болят ушите, също. И по миризмата вече му зная болките. Каква философия има в това? Философията е сега в това как да премахнеш тази миризма. И ако тя не се премахне, човек не може да се лекува. Аз съм говорил често следното. Някой, който е нетърпелив, има особена миризма. Който е търпелив, има хубаво ухание. Срещна един търпелив човек – от него излиза приятна миризма както от някой карамфил. А пък някой, който е нетърпелив, от него излиза миризма както миризмата от магарешкия трън. Това е действително. Вий не го вярвате. Не искам да го вярвате. Сега, има начин за лекуване. Някои са ми казвали: „Как да бъда търпелив?“ След като му дам начин как да бъде търпелив, той непременно тогава ще покаже своето нетърпение.

Вий мислите, че въшките и бълхите са глупави същества. Те са много умни. Знаят си занаята. Като дойдат, знаят химия. Една бълха като дойде или въшка, ще изпусне течност и ще почне да смуче. И там ще те сърби. От киселината на въшката или бълхата те сърби. Ти мислиш, че това е глупава работа. Те с химически работи се занимават. Тя колко кръв е взела? Тя даже не е взела една милионна част от грама. Тя има спринцовка. Тя казва: „Почтената госпожица бълха има чест да Ви посети и да опита сладките работи на Вашия гръб. Много Ви благодаря. Много сме благодарни от това, което си похапнахме.“

Има един начин, сега, ти така да направиш, че бълхите да не влизат под ризата ти. Като дойде почтената и учена бълха, трябва да похлопа на вратата и да каже: „Уважаемий господине, мога ли да влиза и да се запозная с Вашия гръб?“ А пък тя влиза скрито, като разбойник.

Сега вий ще кажете: „Да оставим бълхите.“ Че, има и духовни бълхи! Дошла ти е една мисъл, загнездила се е в ума ти и те безпокои. И няма никаква полза от нея. Например влезе мисълта, че имаш рак в черния дроб или в жлъчката. Този, който ти е казал, че е рак, той не е специалист, не е свършил в странство. Че, какво страшно има в един рак? Раците ги пекат. Извадиш рака и хайде в огъня, опечи го.

Когато чувствата на хората станат противоположни на ума, дойде с тях в едно вътрешно стълкновение, когато мислите на човека станат егоистични, ракът скоро се образува, индивидуализират се клетките, т.е. тези клетки на организма не се подчиняват на общия закон на организма и искат да си образуват един индивидуален живот и да живеят за себе си. И тогава се образуват раковите образувания. Най-първо е бил като един малък лешник, но после се разширява и изпращат своите агенти навсякъде.

Като дойде ракът в човека, какво ще стане с човека? Нищо няма да стане. На рака ще му кажеш: „Много няма да ме безпокоиш.“ Той е доста аристократ. Храни го с лук, нищо повече. Сутрин, на обяд и вечер с лук ще го храниш. Като го храниш няколко месеца с лук, той ще каже: „Тук лук се яде.“ Ще кажеш така: „Здрав съм, здрав съм, здрав съм, всичко в мене е така, както Бог го е създал.“ И тогава никакъв рак и никаква бълха не може да влезе в тебе. Ако отидеш някъде, дето има много въшки, ще кажеш: „Не позволявам на въшката да влезе под мойта риза и в мойта глава.“ И те, като дойдат, четат това и казват: „Тук не е позволено, има стражари“ и си заминават. Ще туриш надпис на въшките: „Не се позволява въшка и бълха да влезе в моята глава и под моята риза, без никакви изключения.“

Щом една въшка влиза в главата ти, липсва ти нещо. Също и когато една бълха влезе в тебе. Какво ти липсва? Бълхата влезе в ризата и казва: „Ще бъдеш пъргава, като мене ще работиш.“ И въшката, като дойде на главата ти, казва: „Не си мия често главата.“ Три пъти на ден ще си миеш главата. А пък щом си миеш главата един път на годината, ще дойде въшката. Въшката ти казва: „Ти не си мил главата си и затова аз идвам.“ Въшката или бълхата са инспектори на труда. Ще се миеш, бани ще правиш. Щом е чисто тялото, бълха не влиза. Щом е чиста главата, въшка не влиза. Този закон е верен и за духовния, и за физическия свят. А за Божествения свят другояче стои въпросът.

Сега, някои от вас направете един опит. Боли ви кракът. По 3 пъти на ден казвайте: „Не ме боли. Здрав съм.“ И като казвате това, вярвайте, че сте здрав.

Един прост пример. Някой път си събувате крака лятно време, за да вървите бос. Набил се е трън в крака ти. Теб те е страх да извадиш трънa. Извади си тръна, намажи мястото с дървено масло и ще ти мине след 2–3 дена. Като дойде в тебе една отрицателна мисъл, извади я. Отрицателните мисли ще дойдат.

Сега какви ли не болести има. В Америка един германски лекар, като изследвал нервните болести, намерил 400 нервни болести. И най-после казал: „Американичи.“ Ти казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбираш под тия думи? Щом у човека се намали неговата надежда, се раждат някои болести. Щом се намали вярата му, се раждат други болести. Щом се намали любовта му, се образуват най-лошите болести. Ти си намалил любовта си. Иде безлюбието, което носи болестта. Ти си намалил вярата си. При намалението на вярата, иде безверието, което носи известни болести. И безнадеждието носи болести. Най-първо отстрани

безнадеждието, безверието и безлюбието и усили надеждата си на физическото поле, усили вярата си, усили и любовта си, и всички болезнени състояния ще изчезнат.

Но как сега? Направете опит. Най-първо почнете да посещавате камъните. Така ще се лекувате по новия начин. Ще отидеш и ще намериш здрави камъни, да не са болни, защото има и болни камъни. Има много камъни, които боледуват. Разтрошават се, разпръскват се. Ще намериш здрави камъни. Като го удариш с чук, да не се разпръсква, а пък другите камъни, болните, като ги чукнеш, се разпръскват. Ще намериш здрави камъни, ще ги намериш на Витоша и констатирай, че е здрав камъкът. Кажи, че този камък е здрав. После намери едно дърво, което е здраво, да няма никакъв недъг: клоните му и листата му да са здрави. И пак кажи, че е здраво това дърво. Констатирай този факт, констатирай тази истина и щом я констатираш, тя ще влезе в тебе. А не като намериш едно болно дърво, да кажеш, че е здраво.

Ако съхнат листите на дървото, причината е една. Ако съхнат клонищата му, причината е друга. Ако цялото дърво съхне, причината е пак друга. Щом цялото дърво изсъхва, причината е в Божествения свят. Божественият свят е решил да изсъхне дървото, понеже не изпълнява Волята Божия. Ако съхнат клоните, причината е в духовния свят. Ако съхнат листата, причината е на физическото поле.

Сега вие всички мислите, че вярвате в Бога. Че вярвате, вярвате. Но кой от вас изпълнява Волята Божия така както трябва? Например някой казва: „Учителю, много те обичам.“ А пък няма да се мине половин час и ще се скарат двамата, които казваха, че ме обичат.

Да кажем, че някой е плюл на Земята. Има един разказ. Един от турските султани, който бил много учен, посетил един овчар, който му отслужвал, и го поканил в палата си. А пък овчарят обичал да плюе: тук плюе, там плюе. Овчарят не знаел как да се държи чисто. Щом овчарят заплюе, султанът се наведе и изчисти. Пак заплюе овчарят, султанът пак изчисти. Че, това е разбиране. Ще чистиш. Ти си поканил някого. Щом дойде един човек, познат, той ще плюе. Ти ще чистиш. Щом дойде дяволът в къщата ти, той ще плюе.

Дяволът е овчарят. Той е бил ангел, много енергии са се подчинявали на него. Като се е създавал светът, и той е взел участие. И дяволът е вложил капитала си в света. И по някой път той иде, за да каже: „Как живеете вие?“ И дяволът има философия. Той казва: „Ти не трябва да се молиш толкоз. И без молитва може. Не трябва да се работи много. Нека други да

работят, а пък ти ще мислиш. И като узреят плодовете, ти ще бъдеш първият да си напълниш торбата." Това е неговата философия. А пък ти, като отидеш първи, дяволът ще прати стопанина на дървото и ще му каже: „Скоро ще дойде един. Питай го: „Кой ти даде право да береш чуждо дърво?" Днес има проповедници, които ще кажат: „Ти си грешен."

Като дойде някой човек, който има някой недостатък, щом се срещнеш с един лош човек, има опасност да срещнеш дявола. Значи дяволът е наоколо. Този е негов агент. И аз взимам вече мерки. Щом срещна аз някое от кучетата, аз зная, че дяволът е наблизо. И на кучето давам гевреци. Щом вържа кучето, връзвам и дявола, понеже той е вътре в кучето.

Обръщайте внимание на положителното в живота. Вий по някой път обичате вашите приятели. Това е много естествено. По някой път идете при някой човек, който има отрицателни черти, и ще се постараете да го обикнете, но без да му казвате, и да видите колко мъчно се обиква такъв човек, един нечист човек. Има някои хора, чисти, имат капитал, здрави са, весели са. А пък има хора нечисти, които нямат никакъв капитал, много е мъчно да ги обичаш. Постарай се да видиш нещо хубаво в него.

Сега, това е въпрос за самовъзпитание. Вий сте дошли до едно място, гдето човек трябва да възпитава себе си. Ако аз имах едно училище, ето какво бих направил. Ако исках да усиля волята на децата, няма да говоря по това, но ще им кажа: „Деца, я си погладете палеца на лявата ръка с палеца и показалеца на дясната ръка, от основата на палеца към върха." Ще му туря една много хубава ябълка пред него и ще му кажа: „Гледай ябълката и същевременно прави това с пръстите си." Ще му туря една слива и череша пред него и ще му кажа: „Пак гледай сливата или черешата и прави същото с пръстите си." Но ще кажете: „Защо така?" Ще дадеш нещо от себе си; ще движиш пръстите на едната ръка от основата към върха на палеца на другата ръка. И след 3–4 месеца ще видиш едно малко подобрение, колкото просено зърно. Но законът е проработил.

Същото можеш да направиш и с показалеца. Така ще развиеш своето благородство. Ако правиш същото със средния пръст, ще развиеш своята съвест. Ако правиш същото със слънчевия пръст, ще развиеш в себе си изкуството; ако правиш същото с малкия пръст, ще развиеш в себе си практическите способности. Ако искате да знаете как да постъпвате, човек да си измива краката 3 пъти на ден и то пръст по пръст: сутрин, на обяд и вечерта. Това е за онези, които са неразположени. Вий ще кажете: „Къде ще отиде то?" Ако искаш да бъдеш здрав, ще го направиш, но най-първо няма да има голям резултат, най-първо ще има малък резултат.

Та ние живеем в една свещена област на природата. Цялото ни тяло е свързано с Божествения, духовния и физическия свят. Ако знаехте тия закони и ако постъпвахте съобразно с принципите на Божествения свят, съобразно със законите на духовния свят и съобразно с фактите на физическия свят, ние щяхме да бъдем здрави.

После, някой казва, че има религия. Религията е горе, на върха на главата. Ти не можеш да бъдеш религиозен човек, ако не е развит и другият център, под лъжичката. Човек, който яде сладко, той е религиозен, но това е на физическото поле. Ако искаш да видиш дали някой човек е религиозен, донеси му хляб и ако яде приятно и ако е весел, той е религиозен. Ако не яде приятно, няма религиозността, слаба му е религиозността. На физическото поле религията е да ядеш. Аз считам религиозен човек и онзи, който почва да играе. Щом ядеш и щом играеш, ти си религиозен. И ако навсякъде ходи и прави добро, той е религиозен. Ако някой казва: „Този човек не е добър, онзи човек не е добър“, той не е религиозен, той е критик. Онзи, който казва: „Този не е учен, онзи не е учен“, той не е религиозен.

Ако аз туря всички тези неучени хора в ума си, какво ще стане с мене? Ще търсиш учени хора, които са родени учени. Има хора, които са станали учени. И то пак е добро. Но има хора, родени учени. Вий вярвате в прераждането. Някои от вас в миналите прераждания сте били философи. Има цели томове, писани от вас. И като четете философията си, казвате: „Тоз, който е писал тази философия, какви глупости е писал!“ Че, това сте били вие. Поправете сега философията си. Някои от вас сте били видни лекари. Вие казвате: „Тези лекари колко погрешки са направили!“ Че, ти си бил това. Не го прави. Целият свят върви по твоя ум.

Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството небесно.“ Ето в какво седи детинството. Онова, което имаш, да е същественото. Аз имам една своя мисъл и когато дойде някой, аз изваждам моята мисъл и сравнявам моята мисъл с неговата. Щом моята мисъл и неговата са еднакви, ний сме на еднаква степен. Щом неговата мисъл е по-чиста, той седи над мене. Щом мойта мисъл е по-чиста, аз седя по-горе. Също така сравнявам мойте чувства и неговите чувства. Сравнявам и постъпките му.

Щом мисълта на някой човек е по-чиста, тя е Божествена мисъл и тогава Бог ще говори чрез него. Ако твойта мисъл е по-чиста, Бог ще говори чрез тебе. Някой път Бог говори чрез майката на детето. А някой път Бог говори чрез детето на майката. И майките някой път се учат. Ако детето носи една чиста мисъл, ако то е благородно, майката го къпе някой път по 3 пъти на

ден и тя, като къпе това дете, тя се повдига, щом детето е чисто. Ако пък детето не е благородно, майката не го къпе твърде често.

Сега да ви дам едно упражнение. Колцина от вас бихте направили едно упражнение доброволно? Вий ще кажете: „Нещо за небето ли?“ Небесните неща, те са брилянти, те са големи работи. Как ще отидеш лесно на Слънцето? Но със Слънцето всеки може да говори. Много проста работа е. И буболечките говорят със Слънцето. Вземете една пеперуда. Тя се е облякла хубаво, кацнала е някъде и си взема баня. Знаят как да се пекат на Слънцето. А пък колцина от вас знаят как да се пекат на Слънцето? Ти казваш: „Няма време.“ Разпредели си времето. А пък щом дойде тежка болест, намирате време, намирате отпуска: месец, два, някой път година. Казвате: „Ще си изгубим службата, ако правим слънчеви бани.“ Че, като дойде болестта, не си ли изгубваш службата, а някой път и живота си?

Като седнеш и видиш хляба, усмихни се, зарадвай се. Като мляскаш, при всяка хапка благодари на Бога. А пък ти казваш: „Защо ми даде Господ това, 3 пъти да ям?“ Че, няма по-хубаво нещо от яденето, но да знаеш как да ядеш. И няма по-лошо нещо от яденето, като не знаеш как да ядеш. Ние не четем „Отче наш“, а четем формулата: „Божията Любов носи пълния живот.“ Тук, гледам, нещата са станали все автоматични. (Учителят изговаря бързо-бързо следните думи „Няма любов като Божията Любов.“ (След това Учителят повтори същите думи бавно, с пълно съсредоточаване и с благоговейно изражение на лицето.) „Няма любов като Божията Любов.“

Бог присъствува навсякъде в природата. Ако ние внесем закона на Любовта, пробужда се Божественото съзнание. Без вяра не можем да угодим на Бога, но ти трябва да вярваш, че Бог е навсякъде. Навсякъде е Бог. Дето са всички са здрави, там е Бог. Там, дето хората са болни, Бог не е там. Там, дето камъните се рушат, Бог не е там. Там, дето цветята цъфтят и всички хора живеят в мир, Бог е там. И в нас, когато има мир, Бог е там. И когато няма мир в нас, Бог не е там. По някой път искаме да направим нещо, което не е угодно на Бога. Той се отдалечава и като го направим, пак идва и не ни съди. Той ни гледа и нищо не ни казва. А пък ти казваш: „Боли ме коляното.“ Той казва: „Изправи си погрешката.“ Той казва още: „Не си ял както трябва.“ Искам да дойдат при мене 10 души от вас, които страдат от стомах и на тях ще дам рецепта. Те ще разправят на другите след един месец. Десет души да дойдат да ми кажат, че страдат от разстройство в стомаха. Но онова, което ще им кажа, на никого няма да го кажете. Щом го кажат, ще им бъде два пъти по-зле, отколкото по-рано.

Някой път ви говоря съзнателно. Ето каква е мисълта ми. Понеже зная, че

Бог е във всинца ви, то като ви говоря, зная, че всяко нещо, което ви говоря, ще се провери. И ако не е вярно, ще кажат: „Защо говориш това, което не е вярно?“ Щом кажеш нещо, което не е в съгласие с Божествения закон, ти не си спокоен. Ако говориш нещо, което не е вярно, ще ти се каже отвътре: „Това не е вярно.“

Аз, като заболея, ще кажа: „Право е това.“ Като изгубя парите си, ще кажа: „Добро е това.“ Онзи, който е намерил парите, ще се радва. Аз скърбя, а пък той се радва. Той казва: „Колко Господ ме обича, че намерих тези пари.“ Може би детето му е болно или жена му е болна, та като изгубя парите, си казвам: „За добро е това.“ На някого давам 100 лева да ми купи нещо и като се върне, не му взимам остатъка. Казвам му: „Нека да стоят за тебе парите.“ Аз имам този обичай и не го изменям. Ти ще кажеш: „Къде ще му отиде краят така?“ Каквото дадеш, не взимай. Това да ти бъде идеята. Че, ти разполагаш със Слънцето, с въздуха, с всичко разполагаш. Ти бъди щедър. Казано е: „Да бъдем чада Божии.“ Искам едно нещо от вас по закона на Любовта. Вий сега сами си правите лошото. Вие казвате: „Този брат е много лош“, „Онзи чете много нетърпеливо.“ Кажи: „Този брат е много търпелив.“ Някои братя са ги нарочили и казват: „Този брат е нетърпелив.“ Не говорете така. Търпелив е този брат.

Вие сте розовото масло в България. По-добри от вас аз не съм срещал. Дванадесет души апостоли, които бяха при Христа, те бяха най-добрите хора в Израиля. Вий ще кажете: „Но Юда?“ Че, един Юда, най-лошият, той седеше по-горе, отколкото сегашните хора. Той има съзнание. След като предаде Учителя си, наложи си смъртно наказание. Той си каза: „Въже на тебе.“ Ученикът наказа слугата си. Онзи, който предаде Христа, беше слуга, а пък ученикът го наказа. Аз така забелязах.

Вий мислите, че като вас няма. Хубаво е това. Имате хубаво мнение за себе си, но не отричайте доброто мнение и за другите. Иначе унищожаваш резултатите. Плюс и минус какво ще дадат? Нула. + 1 − 1 = 0. И тази нула е едно семенце, което посаждаме тук, в тази почва, и тогава израстват житните зърна.

Ти като кажеш: „Аз съм добър“, казвам си: „Ти си толкоз добър, колкото и аз.“ Аз разглеждам нещата от Боже[ствено] гледище. И в тебе Бог е вложил толкоз, колкото и в мене. Бог дава Духа Си. Бог ми дава повече, понеже изпълнявам Волята Божия. И на тебе не ти дава, понеже не изпълняваш Волята Божия. Причината си ти. Всички хора, като се самопожертвуват, Бог ще има благоволение към тях.

Вий имате заложбите на добрите хора. Мислете за всички хора добре. Вий

казвате: „Този брат е лош." Някои имат много хубави черти. Вий приличате на букет с много хубави цветя. Вий имате такива качества, които никъде по света ги няма.

Някой път ме изкарвате от търпение. Някой идва при мене да ме застави да се моля за него, да му помагам, да му кажа нещо. Той ми казва: „Не вървят работите. Мойте работи вместо да се оправят, развалят се, ти не взимаш участие." Казах му: „Ти си един човек, който не си благодарен. Защо не си носиш съдбата? Ти сам се спъваш. Ти нямаш любов. Не си проявил никаква любов. Ти искаш да ме матахариш и каквото ти кажа, не го изпълняваш." Нагълчах го. И вярно беше това, което казах. Казах му: „Сега да си вървиш." И връща се днес, и ми казва: „Тръгна ми." Аз се зарадвах тогаз. Той каза: „За пръв път ми тръгна." Като го нагълчах, тръгна му. Аз се зарадвах, че каквото съм му казал, на място съм му казал и Божието благословение дойде.

Та, трябва да ви нагълчат Любовта, Вярата и Надеждата. Когато ви нагълчат те, това е най-хубавото нещо.

Някой път можеш да гълчиш някой човек, но като го гълчиш, да му желаеш доброто. И да му кажеш: „Да Ви благослови Господ." Че и за тебе да бъде добре, и за него да бъде добре. Това можеш да го направиш.

Старият и хилав човек постоянно мисли за краката си, за пръстите си, че го болят. Не, старият човек да мисли за здравите си крака, за здравите си колене, за здравия си стомах, да мисли за най-хубавите неща в живота. И като страдате, благодарете на Бога. Това е Любов. Всичко онова, което Бог върши за нас, е съвършено. Дойдат страдания – благодари на Бога, за добро е. Дойде болест – за добро е. Благодари. Дойде здраве – два пъти е за добро. Като дойде болестта, един път е за добро. Като дойде здравето, кажи: „Два пъти е за добро."

„Отче наш"

До следующата сряда изговаряйте само следующите думи всеки ден: „Отче наш".

XIX година (1939–1940)
48-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 18 септември 1940 г.,
София – Изгрев.

1940_09_22 В Божественото училище
неделна беседа

В БОЖЕСТВЕНОТО УЧИЛИЩЕ

Днес считам всички присъстващи за ученици, дошли от различни училища да ме слушат. Щом е така, напишете по едно благодарствено писмо на учителите си, че са ви подготвили да можете да ме слушате и разбирате. Ако нямахте тази подготовка, нищо не бихте разбирали. Ето защо, аз ще ви дам обяснения само върху това, което вашите учители са ви преподавали. Всеки ден носи в себе си условия за щастието, а не самото щастие; всеки ден носи в себе си условия за нещастието, а не самото нещастие. Всеки човек носи в себе си условия за разумността, а не самата разумност; всеки човек носи в себе си условия за доброто, а не самото добро. Като не знае тия неща, човек се намира в противоречие и казва: „Чудно нещо, толкова години уча и нищо не съм научил!“ – Как да не си научил нищо? Буквата „А“ не си ли научил? Животът се отваря с буквата „А“. Ако човек не знае буквата „А“, вратата на къщата никога не би се отворила за него. Всеки човек, който е бременен с една светла идея, с едно благородно чувство и с една добра постъпка, представлява буквата „А“. Буквата „А“ се открива само на такъв човек. Тя не се открива на онзи, който не познава бременността. Ако човек не познава буквата „А“, за познаване на другите букви въпрос не може да става. Буквите са свързани помежду си с голяма любов. Ако пренебрегнеш само една буква, всички други се застъпват за нея. Всички букви търсят своето право чрез учителите. Нека се опита ученикът или студентът да напусне само една буква, да види какво ще кажат учителите за него. Какво мнение ще имате за някого, свършил университет, ако вместо „любов“ напише „юбов“? Всички ще кажат, че той не е културен.

Съвременните хора са дошли на земята да изучават сценичното изкуство. Това изкуство подразбира „огъване“. Страданията не са нищо друго, освен огъвания, т.е. изкуство да се огъва човек. Когато те боли крак, ухо, око, глава, ти се огъваш на една или на друга страна, търсиш начин да си помогнеш. В този смисъл, огъването не е нищо друго, освен сценично изкуство. – „Не може ли без страдания?“ – Не може. Невидимият свят се интересува от играта на актьорите, иска да види как изпълняват ролите си. Разумните същества, които живеят в невидимия свят, не знаят какво нещо е животът на земята и го изучават чрез движенията на хората. Че някого бият, те не разбират нищо. За тях е важно какви огъвания прави човек. Колкото по-хармонични са огъванията и движенията на човека, толкова по-добре за разумните същества. Те изучават тия движения и правят своите заключения, като казват, че нещо велико става на земята. Според

техните разбирания, добре е, когато бият някого, защото движенията му са красиви.

Ще кажете, че разумните същества не могат да се любуват на огъванията на човека, когото бият. Ще кажете, че съществата от онзи свят не са такива, каквито аз ви описвам. Аз бих желал да дойде някой, да опише онзи свят и съществата, които живеят там. Чел съм много описания за онзи свят, но те не отговарят на действителността. Който е описвал онзи свят, кракът му не е стъпвал там. Той го описва наизуст, без да го познава. Той прилича на онези хора, които описват животните, говорят за тях, без да са ги видели в действителност. Те говорят за кобрата, за тигъра, за хиената, които са видели само на картина. Грамадна е разликата между знание, придобито от картини, и това, което е непосредствено възприето чрез наблюдение и опит.

След всичко това хората говорят за реалност и нереалност на нещата. Сценичното изкуство не е реалност. За пример, вие виждате огън, нарисуван на платно, но толкова жив, че имитира истинския огън. Обаче, ако сложите ръката си върху този огън, виждате, че той не изгаря, не причинява никаква болка. Той е мек, приятен на пипане. Но ако сложите ръката си върху истинския огън, той ще ви изгори, ще ви причини болка. Следователно от вас зависи какъв огън искате да видите: на картина, или истински. Ако искате да видите истински огън, всеки е майстор да накладе такъв огън, че да се изгорите от него. Няма човек в света, който да не се е изгарял, да не познава свойствата на живия огън.

Като говорим за огъня, ние имаме предвид общия, а не личния живот на човека. Ние не разглеждаме живота и природата външно, но спираме вниманието си върху тяхната вътрешна страна. Всяко нещо в природата, колкото и да е малко, има свой вътрешен смисъл и свое предназначение. Всяко нещо в природата е ценно. Даже и нокътят на човека е ценен. По нокътя може да се чете историята на човешкия живот. За да чуе историята си, написана на нокътя, богатият може скъпо да плати. Ако искате да изучавате историята на вселената, изучавайте окото си. Ако имате телескоп и познавате астрономията, с помощта на телескопа можете да изучавате цялото небе, със звездите и планетите по него. Обаче за това се изисква обширен ум. А така, чрез изучаване на окото, по-лесно можете да изучите небето и небесните светила.

Сегашните хора изучават окото дотолкова, доколкото то има отношение към светлината, която прониква в него. Това, обаче, е най-малката служба, която окото върши. Окото възприема не само обикновените лъчи, но много още, за които хората нямат никакво понятие. Окото възприема още

лъчите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и др. Достатъчно е един от тия лъчи да падне в човешкото око, за да може той да се произнесе какво нещо е Любовта, какво – Мъдростта, какво – Истината и т.н. Няма лъч в природата, който носи светлина в себе си, да не е приет от окото. Всички добродетели влизат в окото на човека посредством известен род лъчи. Без тези лъчи добродетелите остават непознати. Докато не възприеме поне един от лъчите на Любовта чрез окото си, човек не познава Любовта. Любовта може да се познае и чрез пипане, но само отчасти. Искаш ли да познаеш красотата на Любовта, ти трябва да възприемеш нейната светлина.

Днес много хора се занимават с астрология. Редица учени са писали върху астрологията, но повечето от знанията им са повърхностни. Те са писали повече наизуст, отколкото да са ползвали от живата астрология. В това отношение те приличат на онези свещеници, които са написали всички молитви и служби в специален требник. Като им потрябва някоя молитва, те отварят требника си и четат. Това не е наука. Всяка молитва, всяка служба е формула, която трябва да се разгледа, да се открива вътрешния ѝ смисъл. Според мене най-добре се изучава астрология по човешката глава. Ако искам да зная качествата на Юпитер, ще го търся горе, на темето. Щом го бутна, той веднага ми проговаря. Аз се разговарям с Юпитер като с човек. Ако ми трябва Сатурн, намирам го горе, от двете страни на главата. Той е внесъл страха в човека. Чрез страха Сатурн е внесъл ред и порядък в света. Чрез страха той е заставил хората да се подчиняват на законите на природата. Ако ми трябва Марс, ще го търся над ушите на човека. Достатъчно е да го бутна там, за да извади ножа си и да ми проговори. Той веднага показва, че е марсианец. Ако ми трябва Венера, ще я търся отзад и отпред на главата.

Що се отнася до Земята, вие сами ще намерите мястото ѝ. Вие живеете на земята, трябва да знаете мястото ѝ на вашата глава. Месечината пък се намира в предната част на главата, а именно – на челото, където стои като ореол. Тя заема важно място и върши важни служби. Когато мома или момък искат да се влюбят, те отиват при месечината, да я питат какво да правят. Когато поет иска да напише някое стихотворение, той отива при месечината, да се съветва с нея. Когато държавникът иска да създаде някакъв закон, той отива при месечината. Когато философът иска да пофилософства малко, и той отива при месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжът – баща, и двамата отиват при месечината, да се съветват с нея. Няма човек в света, който да не е ходил при месечината, да се съветва с нея.

Следователно на месечината, която е около 50 пъти по-малка от земята, е

дадена важна служба. Тя показва пътя на човека към доброто. Казано е в Битието, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето и Луната, да светят на земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. В човека има по едно вътрешно слънце и вътрешна луна, които осветяват неговия път. Месечината е сложена в умствения свят на човека. Тя е студена, но трезва. Месечината не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагат, месечината престанала да се върти около оста си. – Защо? – За да не се опорочи. Щом види, че някой лъже, тя започва да се разсипва. Ако продължава още да лъже, тя съвсем се скрива, не се показва пред очите ни. Когато човек започва да се разкайва, да съзнава грешката си, месечината отново се показва на небето и се засмива. Тя се усмихва на всеки, който говори истината. Като знаете това, вглеждайте се в живота си, да видите през какви фази минава вашата месечина. Ако започне да се празни, и във вас става изпразване. Проверете сметките си, да видите какво трябва да правите. Каквито грешки намерите в себе си, изправете ги. Ще кажете, че сте грешни, че не можете да не грешите. Това са частични разбирания, които нямат нищо общо с целокупния живот. Грешките произтичат от невежеството. Учете се, придобивайте знания, за да не грешите.

Какво представлява човек? Много нещо може да се каже за човека, но това, което го спъва, е неустойчивостта му. – Защо не устоява човек? – От страх.

Един граф се влюбил в една германка и често ѝ казвал, че не може без нея, че е готов на всички жертви, с които да покаже любовта си. Една вечер графът отишъл при своята възлюбена, да я покани да се разходят до едно от нейните имения. За да отидат дотам, трябвало да минат през една река. Графът извикал един от нейните слуги да ги прекара с лодката си през реката. В услуга им дошъл тъкмо този слуга, който бил влюбен в господарката си, но старателно криел любовта си. Той приготвил лодката и спокойно загребал с веслата си. В това време разбойници ги нападнали, с цел да ги оберат. Графът скочил пръв на брега и хукнал към града. Слугата успял да изкара лодката на брега. Възлюбената останала сама и започнала да плаче. Слугата се нахвърлил върху разбойниците. Той ударил единия, втория, третия и така ги прогонил. Като се видяла вън от всякаква опасност, господарката се успокоила и престанала да плаче. След това слугата я придружил с лодката обратно до дома ѝ. На другия ден графът пристигнал в дома на възлюбената си, да я поздрави за благополучното спасение. Той ѝ казал: „Аз отидох в града да търся помощ и когато се върнах на брега, не намерих никого“. – „Благодаря ти, аз нямам вече нужда от твоята помощ“. Графът представлява неустойчивото човешко естество, а слугата – устойчивото.

Казвам: Ние не се нуждаем от такава любов, която не е готова да страда заедно с нас. На всеки, който не е готов да вземе участие в твоята съдба, ще му кажеш: „Нямам нужда от твоята любов“. Ние не се нуждаем от хора, които не са готови да споделят нашата участ. Нито Бог се нуждае от хора, които не са готови да вземат участие в Неговото дело. Това е общ закон за всички хора, за всички живи същества по земята. Че е така, виждаме по това, че Бог взима участие във всички положения на нашия живот. Той е първият, Който ни се притича на помощ във всички трудни положения. Той не се явява в някаква величествена форма, но като последен слуга. Той не се явява пред нас като граф, да пее химни на любовта, а в момент на опасност да бяга от нас. За да ни помогне, Бог си служи и с хората, и с животните, и с растенията, и с въздуха, и с водата. Всичко е в Негова услуга.

Като не разбирате този закон, вие искате да се яви Бог пред вас, да застане в своето величие и да ви пита: „От какво имаш нужда?“ Ако имаш нужда от пари, пари да ти даде. Ако имаш нужда от къща, къща да ти направи. Това никога няма да стане. Бог е вложил в човека едно чувство, сам да открива къде има злато в природата. Само в океаните има около десет милиона разтворено злато. Който има любов към златото, той може да го намери. И при това положение, обаче, всеки ще получи толкова злато, колкото може да носи без да пъшка, без да се прегърбва от тежестта му. Следователно човек има право да иска от благата на живота само толкова, колкото е необходимо за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за неговото тяло. Човек има право да иска от благата на живота само толкова, колкото може да употреби. Казано е в Писанието: „Всичко, каквото просите в мое име, ще ви се даде“. Това подразбира само необходимото. И тъй, стремете се към новото, което може да ви направи щастливи. Приложете онази вяра, в която няма никакви съмнения и колебания. Приложете онази любов, в която няма никаква промяна и измяна. За променливата любов, именно, Павел казва: „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм“. За да се домогнете до великата любов, вие трябва да изучавате нейния език. Някой казва, че от любов не може да говори. Това не е вярно. Той не може да говори от безлюбие, а не от любов. В света на Любовта човек не може да каже една любовна дума, ако преди това не е помислил и едновременно почувствал тази дума. Докато е на земята, човек може да говори, каквото иска и колкото иска, без да мисли и чувства това, което говори. – Защо? – Защото считат, че е малък още, има много да учи, докато влезе в света на Любовта. Обаче влезе ли в света на Любовта, там може да говори само реални неща. Когато любовта посети младия момък или младата мома, те имат право да говорят за всичко, но не и за любовта. Поне една година те трябва да мълчат, да не говорят за любовта. Най-много им се позволява да си кажат по една дума, и то в краен случай. Също така и в писма не се

позволява да се пише за любовта.

Какво виждаме в живота на съвременните млади? Те говорят изключително за любовта, пишат си любовни писма, вследствие на което нищо не остава от любовта им. – Защо? – Позлатена е тяхната любов, позлатени са и писмата им. – Как се познават позлатените писма? Аз ще ви питам как се познава кога момата е червисана и белисана. Достатъчно е да се измие с топла вода и сапун, за да се махне белилото и червилото от лицето. Лесно се развалят отношенията на младите. Достатъчно е да си кажат по една горчива дума, за да се развалят красивите отношения помежду им. Всяка горчива дума е в състояние да измие червилото и белилото от лицето на младата мома. За да не се развалят отношенията им, в любовта не трябва да има никакво белило и червило. Любовта и Мъдростта носят в себе си козметическите средства. Ако момата иска да се червисва, нека използва цвета на Любовта; ако иска да стане бяла, нека използва светлината на Мъдростта.

Сега, като говоря за червилото и белилото, аз нямам нищо против тях като козметически средства. За пример, аз харесвам белосаните къщи, но не са практични. Като завали дъжд, варта се измива. Добре е къщата да се белосва и отвън, и отвътре, но белилото трябва да бъде устойчиво, да не се измива. Има такова белило. То се крие в човешкия говор, в думите, с които се изявява Любовта. Една дума на Любовта е в състояние да червиса устните и страните на човека така, че с нищо да не се измият. Аз зная това изкуство, но не го казвам, защото търговците на белило и на червило ще пропаднат. С белилото и червилото те прехранват семействата си. Не е лошо, че хората се червисват и белисват, но това е временно изкуство. Ако знаеше законите, които управляват мисълта му, човек би се справил с всички свои недъзи. Няма недъг, който мисълта да не е в състояние да изправи. Днес и да имате това знание, вие не бихте могли да го използвате. – Защо? – Много естествено. Можете ли да поставите детето на мястото на професора? Каквито знания да има детето, не може да става сравнение между него и професора, който е свършил няколко факултета, който непременно работи в своята област. За учения, който носи истината в себе си, всички врати са отворени.

Мнозина казват, че носят Любовта, Истината и знанието в себе си и се чудят защо никъде не ги приемат. Ако, наистина, носят Истината, Любовта и знанието, всички врати ще бъдат отворени за тях. Който носи Истината в себе си, той носи свобода за всички хора. Ако влезе в затвор, вратите на затвора ще се отворят и затворниците ще излязат на свобода. Ако влезе в някой дом, където хората се карат, спорът веднага ще утихне. Истината освобождава хората. Ако някой казва, че носи Истината в себе си, а не

може да освободи хората, всъщност той носи факти, а не самата истина.

Сега, като наблюдавам живота на хората, виждам, че те са актьори, които играят различни роли на сцената. Дали се карат, бият, или примиряват, те са актьори, дават представление. Техните деди и баби седят на столове и гледат как играят ролите си. Като се свърши представлението, те започват да ги примиряват. След това виждате, че мъжът иска извинение от жена си, децата – от родителите си и т.н. Щом актьорите се примирят, работите им се уреждат. Онези, които присъстват на представлението, плащат скъпо. Значи заслужава човек да даде едно представление, за да получи някаква сума. Докато не изменят начина на мисленето си, хората няма да разберат благото, което се крие в злото, вследствие на което искат да се освободят от него. Човек никога няма да се освободи от злото, но трябва да го разбере. Злото крие в себе си известни сили, които трябва да се използват разумно. Всичко, което става в света, е потребно, когато е на мястото си. Всяко нещо, което не става навреме и на място, е лошо. Ако говориш не навреме, не е добре; ако учиш не навреме, не е добре. Можете ли да учите вечер, когато професорите спят? Вечер и те са уморени, и вие сте уморени – не можете да работите. Всички неща, които не стават навреме, са причина за неестествения живот на хората.

Като се натъкват на страдания, хората се питат, не може ли без тях. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита не може ли човек да не диша. Както не може без дишане, така не може и без страдания. Това е все едно градинарят да пита не може ли да съществува само влажно време, а керемидчията да иска само сухо време.

Градинар и керемидчия се молили на Бога, да им изпрати благоприятно време за работа: градинарят искал дъжд, влага, а керемидчията – сухо време. Господ им отговорил: „Споразумейте се двамата и тогава ми кажете до какво заключение сте дошли“. И до днес още те не са намерили допирни точки, да примиряват интересите си. След това те ще се запитват, не може ли спорът им да се уреди по друг начин. Може, но и двамата трябва да са готови на отстъпки. – Защо се явява спор в домовете? – Защото и мъжът, и жената искат да бъдат господари. Дом, в който всички членове са господари, е изложен на постоянни спорове и недоразумения. В един дом може да има само един господар. Останалите членове ще бъдат слуги. Значи всички спорове в света се дължат на многото господари. Затова, именно, Христос казва: „Никой не може да служи на двама господари“. Един господар, един Бог трябва да има човек в себе си. – Кой е този Бог? – Бог на Любовта. Следователно, където Любовта царува, там има един господар и много слуги.

Ще кажете, че за да се избегнат споровете, нужно е послушание. Не. За избягване на споровете човек трябва да служи от Любов. Това е новият начин на служене. Правили ли сте опит, да видите, можете ли да служите от любов на някого? Един ден отивах в града. Един млад господин ме настигна и ми каза: „Моля, връзката на обувката ви се е развързала“. Едва изрече тия думи, той веднага се наведе и внимателно върза връзката на обувката ми. Аз се усмихнах и му благодарих. В себе си мислех: „Колко хубаво ще бъде, ако този господин е готов да услужва на всички, които се нуждаят от неговата помощ“.

Време е вече всички хора да служат от Любов. Христос казва за себе си: „Син Человечески не дойде да Му служат, но да служи“. Ако е въпрос за господаруване, Христос щеше да остане горе, да Му служат, но Той дойде на земята да приложи изкуството на служене. Да слугуваш, това е единственият път, по който можеш да проявиш своята Любов. Без служене Любовта е неразбрана. Всяка любов вън от служенето е любов на теория, външна любов. Външната любов е кратковременна. Вечната любов се основава на служенето. Тази любов наричаме Божествена. В майчината любов има елементи на Божествената любов. – Защо? – Защото майката служи на детето си. Любовта на майката е толкова по-велика, колкото е по-безкористна.

Съвременните хора очакват спасението на света отвън. Те мислят, особено религиозните, че Христос ще дойде отгоре, придружен с ангели, и моментално ще оправи света. Това е механическо разбиране. Така светът не може да се оправи. За да се оправи една объркана работа, нужно е първо да се разплете. Разплитането на обърканите конци ние наричаме ликвидация. Днес светът се намира пред ликвидация. Тази ликвидация наричат наказание. Наистина, днес светът се наказва – бомби падат, убиват и рушат. В 1918-та година разумният свят възложи на една от великите сили да въведе нов ред и порядък в света, но тя въведе този ред само за себе си. Тя оправи само своите работи. Значи тази велика сила не изпълни волята Божия. Днес е възложена същата задача на друга велика сила. Ако Наполеон, на своето време, разруши феодализма, на тази велика сила е дадена задача да разруши егоизма. Ако и тя не изпълни волята Божия, както трябва, и мисли само за себе си, и за нея ще дойде нещо страшно. Всички хора, всички народи трябва да знаят, че днес Бог действа в света. Всички трябва да знаят, че Царството Божие не се взима насила. Божественото в човека трябва да се справи с всички стари разбирания, да внесе новото в света. Ще кажете, че това е блян. Ако е блян, няма да се постигне. Ако не е блян, ще се постигне. Вие живеете и ще бъдете свидетели на новите времена. Буквата „Б“ в думата „блян“ показва, че семето трябва да се посади в земята, да има светлина, топлина и влага, за

да израсте. Щом има тия условия, блянът не е блян, той може да се реализира. Ако носиш в себе си един блян, без да го посадиш, без да го поставиш при условия да израсте, сам по себе си той е илюзорен. Ако една мисъл се посади в земята, при топлина, светлина и влага, непременно ще израсте, ще цъфне, ще върже и плод ще даде. Ето, българите постоянно мислеха за Добруджа, песни ѝ пееха и Добруджа дойде. С българите се случи нещо, което никога досега не беше се случвало. За пръв път те взеха своя земя без война. Статистиката показва, че в продължение на хиляда години българите са имали 150 войни. Те са воинствен народ. Българите никога не са очаквали да получат нещо без война. Ние поддържаме, че и без война може да се получи нещо, но малцина вярват в това. Българинът мисли, че за да получи нещо, трябва да се въоръжи от главата до краката и да се бие мъжки.

Някога Наполеон направил едно шеговито предсказание. Той казал, че англичаните са силни по вода, французите – по суша, а германците – във въздуха. Какво всъщност представлява водата, сушата и въздухът? – Водата представлява човешкото сърце, сушата – волята, а въздухът – ума. Досега хората са воювали по вода и по суша, но отсега нататък ще воюват във въздуха, т.е. с ума. Човек трябва да решава въпросите си с ума, т.е. с мисълта си. Няма защо повече да търсите вината в този или в онзи, да казвате, че хората са лоши и неразбрани, но трябва да мислите, да решавате правилно задачите си. Сега ние говорим за новите хора, за новото човечество. Нов човек е онзи, който служи на Бога по Любов. Той познава Бога вътрешно, не иска да му Го доказват по външен начин. Той не иска да му проповядват за Бога от времето на Адам. Той търси Бога в ума си и там Го намира. Понякога Го търси в сърцето си и там Го намира. Понякога Го намира и в тялото си, проявен чрез неговата воля.

Следователно вярвайте в онова, което Бог ви говори чрез вашите умове. Това, което е във вашия ум и в ума на всички хора, е вярно. Когато работите за благото на своите ближни и когато те работят за вашето благо, и двете страни вършат волята Божия. Обаче, ако всеки работи само за себе си, никой не върши волята Божия. Благославяйте и най-малкото добро дело. Така постъпва и Бог, но Той едновременно дава свобода и на злото. – Защо? – Защото злото е сила, която работи едновременно с доброто. В този смисъл Бог възпира злото, да не се прояви повече, отколкото трябва, но не го спира. Ако злото се спре, в света ще стане нещо по-лошо. За пример, циреят е зло, но без него злото е по-голямо. Когато в организма на човека се съберат много нечистотии, които не могат да излязат по обикновените канали, природата образува циреи, чрез които нечистотиите излизат навън. Ние наричаме тия циреи „страдания“. Благодарете, че природата изхвърля нечистотиите от тялото по пътя на

най-малките страдания. Ето защо, страданията не са нищо друго, освен пътища, чрез които природата изхвърля нечистотиите от човешкия организъм. Като знаете това, благодарете на страданията, защото без тях щяхте да се отровите. Благодарете на циреите, които природата ви отваря. Ако природата не ви дава страдания, т.е. ако не ви отваря циреи, положението ви щеше да бъде още по-лошо. С циреи е лошо, без циреи – още по-лошо. Със страдания е лошо, без страдания – още по-лошо.

Човек е дошъл на земята като ученик, да се учи. Ако жената не се научи да обича мъжа, както трябва, и ако мъжът не се научи да обича жената, както трябва, те нищо не могат да постигнат. Това е задача, която мъжът и жената трябва да разрешат още днес, а не в бъдеще. Ние говорим за динамичната любов, която се проявява в даден момент, а не в бъдещия. За мене е важно да проявя любовта си към човека в дадения момент, когато той има нужда, а не в бъдеще. Всяко бъдещо проявление на любовта подразбира „статическа любов“. Ако дойде при мене някой гладен човек, аз трябва да го нахраня още в момента. Като го нахраня, ще му дам възможност да свърши работата си. Всеки човек може да помогне на своя ближен, макар и с най-малкото.

Някой казва, че няма пари, не може да помага на бедните. Помощта не се състои само в парите. Има много начини, по които можете да помогнете на човека. Ако е въпрос за пари, по принцип и аз съм против паричните помощи. Към паричната помощ прибягвам в крайни случаи. Не е добре, човек да очаква на парична помощ. Ако пък трябва да помогна на някого с пари, бърквам в джоба си и колкото извадя, всичкото давам. Ама повече съм дал, отколкото трябва – не се колебая и не съжалявам. Ще кажете, че така ще се опропастите. За да не се опропастите, носете в джобовете си дребни пари, да имате на разположение. Важно е, каквато монета извадите първия път от джоба си, дайте я на бедния човек, без съжаление и колебание. Знайте, че каквото се случва в живота ви, то е за добро и на място. – „Ама, дали всичко, което вършим, е съгласно с волята Божия?“ Това е друг въпрос. Не е лесно човек да знае в какво седи волята Божия. Мнозина искат да изпълнят волята Божия, но по незнание те грешат. И това не е лошо. Като грешат, те ще се домогнат до познаване волята Божия.

Като ученици, вие трябва да работите, да се упражнявате, да развивате своите способности и чувства. Като работите съзнателно върху себе си, вие имате възможност да развивате чувството на приятелство, на любов към Бога, към музиката, към науката и т.н. Колкото повече чувства и способности развива човек в себе си, толкова по-големи възможности има да даде нещо и на ближните си. Колкото повече дава, толкова повече

сърцето му се разтваря за Любовта. Любовта е буйно, силно течение, което бързо прониква в човека и го обхваща изцяло. Днес мнозина слушат моите проповеди, но всеки трябва да се запита какво е придобил от тях. Ако ме слушате и не се подмладявате, нищо не сте придобили. Който чуе една от моите проповеди, трябва да се подмлади поне с една година. Ако чуе 52 проповеди в годината, трябва да се подмлади с 52 години. Така ли е всъщност? Както виждам, вие не сте се подмладили и аз търся причината за това. Казвам: За да не се подмладят тия хора, или аз не проповядвам, както трябва, или те не ме разбират. – Кое подмладява човека? – Три неща могат да подмладяват човека: Любовта, която носи живот; Мъдростта, която носи знание и светлина, и Истината, която носи свобода. Любов, която не носи живот, не може да подмладява; мъдрост, която не носи знание и светлина, не подмладява; истина, която не носи свобода, не подмладява. като знаете това, живейте в онази Любов, Мъдрост и Истина, които постоянно подмладяват и обновяват.

Идва нов порядък в света, за който всички хора трябва да бъдат готови. Бъдете готови да приемете Божиите блага по нов начин, без никакви доказателства. Ще дойде ден, когато сами ще проверите нещата. Ако човек не е готов да вярва, и да му се доказват нещата, пак няма да вярва. В 1914-та година ние казахме, че ще има всеобща война, но малцина повярваха. За Добруджа казахме, че ще се вземе без война, но пак не повярваха. Българите не можаха да си представят как е възможно да им падне плода направо в устата, без да направят усилия да го свалят от дървото. И без война може да се даде едно благо на човека. Всъщност, българите работиха за Добруджа заедно с духовния свят. Това не е дело на хората, но на Бога, на разумния свят, който изпълнява волята Божия. Бог, Който повелява на Слънцето да изгрява и да залязва, така нарежда работите, че заставя всички хора да изпълняват волята Му. Той казва: „Ще дадете нещо и без война!“ – и те дават. Каквито усилия и да прави овчарят, вълкът задига една от овците му и бяга, не иска да знае, че господарят ѝ го гони. Обаче, ако овчарят пусне кучетата си след вълка, последният остава овцата и започва да се бори с тях. Следователно, искате ли да освободите овцата си от устата на вълка, пуснете кучетата след него. Той ще остави овцата и ще бяга. Кучетата могат да разрешат този въпрос.

Коя е характерната черта на кучето? – Верността. Както и да се отнася господарят му с него, то е вярно. Кучето обича господаря си. Котката, обаче, е голяма дипломатка. Като влезе в някой дом, тя започва да оглежда обстановката. Като види господарката, тя започва да обикаля около нея, мърка, умилква се и казва: „Приятно ми е, че мога да се докосна до твоите божествени крака“. После започва да обикаля около господаря и на него казва същото. Като се запознае с тях, тя сяда на високо някъде и казва: „Ще

ми позволите да ви помъркам малко, да ви изпея една от моите песни“. Щом започне да преде, веднага ще ѝ дадат нещо. С този характер тя лесно си пробива път. Кучето и котката показват външните и вътрешните условия в един дом. Следователно, каквито са мислите и чувствата на човека, такива ще бъдат външните и вътрешните условия на неговия живот. Мислите и чувствата на човека са пособия, чрез които той се запознава с този и с онзи свят.

Сегашните хора трябва да се запознаят с този, а не с онзи свят. Всички богатства, всички бисери на живота са скрити в този свят. Хората трябва да придобият богатства още в този свят, че като отидат на онзи свят, да има какво да занесат. Човек може да развива своя ум и своето сърце само на земята, а не на онзи свят. Има добродетели, които се развиват само на земята. – Защо? – Защото почвата на земята е благоприятна за тяхното развитие. За всяко нещо има специална почва. Каквото развие на земята, човек го занася в духовния свят като материал за обработване. Значи на земята човек произвежда материалите, а в духовния свят ги обработва. Съществата от духовния свят се занимават с по-високи работи от тия на земята. На земята съществува наука за готвене, а в духовния свят няма такава наука.

Какво всъщност представлява духовния свят, или както го наричат, онзи свят? Онзи свят е място на възвишен живот. Да мислим добро на ближния си, да се обичаме, да правим добро, това е онзи свят. Който не е готов за доброто и за възвишеното, той не е проявен още за онзи свят. Следователно, искате ли да живеете добре на земята, започнете първо от онзи свят. Щом се проявите за онзи свят, вие ще живеете добре и на този свят.

Мнозина казват, че докато не видят нещата с очите си и докато не ги пипнат с ръцете си, не вярват. Значи, докато не пипне парата в ръката си, човек не може да повярва. Това не е вяра. Вярвайте само на ония неща, които са дадени с Любов. Само те имат сила. Всяко нещо, дадено без Любов, няма сила в себе си. Щом няма сила, не може да му се вярва. Това е закон, който всеки може да опита. Дайте на човека четвърт или половин хляб с любов или два хляба без любов и вижте в кой случай ще се нахрани по-добре. Макар и по-малко хляб, но в първия случай той ще се нахрани по-добре, отколкото във втория случай. Той ще изяде и двата хляба и пак гладен ще остане. Един лев, даден с любов, е за предпочитане пред хиляда лева, дадени без любов. Единият лев носи такова благословение, каквото хилядата лева не носят. Като знаете, че Бог ви изпраща всички блага с любов, благодарете за тях. Още със ставането си от сън благодарете за светлината, за въздуха, за водата, за хляба, които ви са дадени. Знаете ли

колко същества са работили, за да приготвят тия блага? Знаете ли колко слънчева енергия е погълнало житото, докато узрее? Знаете ли какво нещо е светлината, която слиза отгоре?

Казвате, че светлината е особен род енергия, която се движи с известна бързина и с известен брой трептения, но това е външната страна на светлината. Какво всъщност е светлината, не знаете. Ако разбирате вътрешната страна на светлината, ще разберете и Любовта. Всеки светъл лъч, който прониква в мозъка на човека, и всеки топъл лъч, който прониква в сърцето му, не са нищо друго, освен разумни същества, които го обичат. Те мислят по какъв начин да донесат на човека своите подаръци във вид на светли мисли и топли чувства. Те дойдат до човека, предадат му една светла мисъл и едно топло чувство и веднага се връщат назад. Ако не приеме светлата мисъл и топлото чувство на любещото същество, човек изпитва отслабване на мисълта си. Всеки, който не приема светлите мисли на възвишените същества, не е в съгласие с тях, вследствие на което всеки ден губи нещо ценно от себе си. Той се мисли за голям човек и не иска да го управляват други същества. Който се мисли за голям, преждевременно остарява. За да не остарява преждевременно, човек трябва да има готовност на детето, да възприема от всички, за да може да расте и да се развива. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. И на вас казвам: Станете малки деца, които постоянно да растат, без да остаряват. Учете се, без да роптаете. Плачете, без да ви чуват хората. Работете с любов и поставяйте всяко нещо на своето място. Обличайте се добре и с вкус, като ангелите. Ако срещнете един ангел, ще видите, че в него всичко е в пълен ред и порядък. Той е спретнат и облечен по вкус. Ангелите, светиите трябва да дават пример на хората по живот, по отношения и по облекло. Ще кажете, че светията може да бъде облечен както и да е, но важно е да свети. Ние не вярваме в светии, които са облечени със скъсани и нечисти дрехи. Светията не може да бъде нечист. Неговото тяло е динамо. То изхвърля и най-малката нечистотия навън. Нищо нечисто не може да се държи на тялото му. Лицето на светията е светло и красиво. Някои мислят, че светията е жълт, с хлътнали очи. – Защо трябва да бъде такъв? – „Защото пости.“ – Не, светията не пости. Докато стане светия, той е постил. Щом стане светия, всякакъв пост престава. Светията яде всичко, което му се дава, с любов. Щом нещо не е дадено с любов, той го слага настрана.

Сега и на вас казвам: Всяка мисъл, която ви се дава с любов, приемете я. Всяко чувство, което ви се дава с любов, приемете го. Всяка постъпка, направена с любов, приемете я. Всяко нещо, което ви е дадено с любов, носи в себе си Божието благословение. Благодарете за всяко нещо, което ви е дадено от Бога, за да се ползвате от благословенията, които идват тази

година.

Желая ви да имате любвеобилни сърца и умове, пълни със светлина, да благовествате новото, което идва вече в света!

Нека буквата „А“ бъде правило за вас, да знаете как да говорите на вашия ум.

Нека буквата „О“ бъде правило за вас, да знаете как да говорите на вашето сърце.

Нека буквата „И“ бъде правило за вас, да знаете как да говорите на вашата воля.

И тъй, с буквата „А“ ще знаете как да товарите и разтоварвате ума си.

С буквата „О“ ще знаете как да създавате благоприятни условия за сърцето си.

С буквата „И“ ще знаете как да постигнете целта, към която волята ви се стреми.

Беседа от Учителя, държана на 22 септември 1940 г., 10 ч. преди обяд.

1940_09_22 Връзка между Бога и човека
утринно слово

ВРЪЗКА МЕЖДУ БОГА И ЧОВЕКА

Животът е пълен с благодат и с истина. Въпреки това, хората и до днес още се запитват какъв е смисълът на живота. По този въпрос съществуват различни мнения. Някои казват, че смисълът на живота за човека е да бъде праведен, други – да бъде силен, трети – да бъде добър, четвърти – да бъде учен, богат и т.н. Особено важно е днес за хората да им вървят работите добре. Ние пък казваме: Смисълът на живота за човека е ученето. Човек е дошъл на земята да се учи. Той носи в себе си задачи, които очакват своето разрешаване. Той сам за себе си е предметно учение – задача за разрешаване. Училището е външната страна на ученето, а човек – вътрешната страна.

Някои се оплаква, че е болен. Много естествено! Щом не диша дълбоко, ще боледува. Друг казва, че работите му не вървят добре. – Вярата му е слаба. Ако вярата му е силна, работите му ще се нареждат добре. Някой оратор излиза на сцената да говори и се оплаква от публиката, че не го слушали, както трябва. Щом говориш, а хората не те слушат, това показва, че не говориш добре. Невъзможно е човек да говори и да пее добре и да не го слушат. Ако не говори и не пее добре, все едно, че човек предлага на слушателите си лоши плодове. Кой човек обича лоши плодове? Има смисъл да яде човек плодове, но такива, които допринасят нещо за неговото здраве.

Съвременните хора се нуждаят от послушание. Външно послушание имат те, но насила ги заставят да слушат. Стражар върви след тях и им казва: „Тук ще влезете!“ – те влизат. „Сега вън ще излезете!“ – и те излизат. Това не е послушание. Послушанието произтича от Любов. Преди да дойде стражарят, ти трябва да бъдеш готов и да чакаш да вървите. Като знаеш, че той ще дойде, ти трябва да го очакваш с трепет. Никаква дума да не ти каже, никаква заповед да не излезе от устата му, но ти да знаеш предварително какво трябва да направиш. Мнозина очакват да дойде Любовта в тях и тогава да започнат работата си. Трябва ли човек да очаква слънцето да изгрее в него, че тогава да работи? Видите ли, че слънцето е изгряло, бъдете готови вече за работа. Ако очаквате слънцето да изгрее във вас и тогава да работите, вие трябва да сте вече в Божествения свят, за който още не сте готови. Не очаквайте това нещо. Бъдете доволни, че слънцето грее отвън, за да можете и вие, както всички хора, да работите. Бъдете доволни, че Любовта изпълва целия външен свят и може да топли и вашето сърце. Възприемайте и обработвайте светлината на слънцето в

себе си. Възприемайте и обработвайте топлината на Любовта, да се движи вашето сърце под нейния ритъм. Човек трябва да бъде буден, да не пропуска моментите, когато светлината слиза на земята. Той трябва да бъде буден, да не изпуска моментите, когато Любовта посещава неговото сърце.

Мнозина се запитват какво нещо е молитвата. Молитвата е отиване на човека при Бога. Много хора се молят, но молитвата на малцина се приема. – Защо не се приема молитвата на всички хора? – Защото не знаят как да се молят, т.е. как да отиват при Бога. При Бога ще отидеш такъв, какъвто си. Ако отиваш на баня, ще отидеш такъв, какъвто си. Щом си нечист, ще се измиеш на банята. Ако си чист, никаква баня не ти трябва. Ако отиваш на църква, ще отидеш такъв, какъвто си, без никакви преструвки. Ако си нечист, ще се измиеш. Щом искаш да се измиеш, ще забравиш всичко. Кой колко има да ти дава, всичко ще забравиш. Ще помниш само едно – че трябва да се измиеш. Божият храм не е търговско място, не е място за парична обмяна, за плащане на дългове. Щом влезеш в този храм, ще забравиш всякаква критика. Че този бил такъв, онзи бил онакъв, това не е твоя работа. Хората са живи картини, които ти не си рисувал. Художникът, който е рисувал тия картини, знае защо са нарисувани така. Той е имал известна идея, която вложил по особен начин във всяка картина. Ако искаш да си дадеш мнението, нарисувай и ти една картина, сложи я до другите и я остави, тя сама да говори за себе си.

Всички хора са скулптори и художници. В този смисъл те могат да се пресъздадат, да направят от себе си това, което искат. Ако главата ви не е такава, каквато трябва, вземете чук и длето, преработете я. Възможностите са във вашата ръка. Вие можете да направите каквото пожелаете. Ако ухото, носът, устата, или брадата ви не са такива, каквито трябва, вземете четката и ги преработете. Вие сте художник и скулптор на себе си. Ако тялото ви не е такова, каквото трябва, а искате да се явите с него при Господа, вземете чука и работете известно време върху него, да го изваете, да го направите такова, каквото първоначално Бог го е създал. Няма защо да се явявате пред Господа с тяло, направено от хората. Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие свое. Върнете се към този образ и с него идете при Бога. Ще кажете, че не искате да се върнете към старото. Мислите ли, че разбирате живота? Ние не говорим за старото, в смисъл на изопаченото. Ние говорим за първичното, за онова, което Бог е създал. То нито е старо, нито ще остарее.

Днес всички хора говорят за доброта и за справедливост, но нито са добри още, нито справедливи. Защо още не могат да придобият тези качества? – Защото им липсва едно съществено качество, а именно – те не могат да се

смаляват. Всички хора вървят по закона на разширяването, по закона на уголемяването. Бог се смалява, а те се разширяват и господари стават. Всеки вярващ мисли, че е господар, че не е като другите хора, че Господ има особено благоволение към него, че му говори и т.н. Бог благоволи, наистина, но към ония, които се смаляват, а не към ония, които се разширяват и големи стават. Господ казва: „Ако е въпрос да бъдеш големец, да станеш велик човек, по-голям от мене няма". След всичко това малкият човек ще се напъва да се покаже голям. Колко голям може да бъде човек на физическия свят? Като започнете от един и петдесет метра и стигнете до два метра и половина, най-много до три метра. Да бъде човек три метра висок, това е рядко явление, едно от изключенията в живота. Всъщност, не е нужно човек да бъде много висок. Понякога големите предмети се намаляват, а малките – увеличават. Това е само за удобство, да станат предметите разбрани, да може човек да ги обхване и проучи. При сегашните условия, за да ви разбират хората, вие трябва да бъдете малки, да се смалявате. Малкият човек може да влиза навсякъде и да върши много работа. Какво ще кажат жените, ако се въведе старата мода на роклите, с обръчи долу? Как ще влизат в къщите, как ще сядат, как ще излизат? И на това ще се намери начин, но не са практични тия моди. Колкото по-малко място заема човек, толкова по-добре. Днес най-удобна и най-практична е дрехата на смирението. Не мисли за себе си, че си най-добър, най-справедлив и че като тебе друг човек няма в света. По-добър, по-справедлив от тебе е Бог. Ти не си пръв. Заблуждение е да мислиш, че си пръв във всичко. Слушате някой да казва: „Докога хората ще ме тъпчат? Докато трябва да се смалявам?" Преди всичко, този човек не е най-онеправданият. Има един в света, който истински е онеправдан – това е Бог. Има един в света, когото всички тъпчат – това е Бог. Има един в света, който истински страда – това е пак Бог. Хората още не знаят какво нещо е страданието. Бог е онеправдан, но не се онеправдава. Името Божие се тъпче, но Бог поругаем не бива. Бог страда, но не е страдалец.

И тъй, Единственият, Който страда, това е Бог, а хората чувстват само страданията на Бога в себе си. Учете се от Него да страдате и да търпите. Искате ли да знаете какво нещо е търпението, вслушвайте се в страданията на Бога, да видите как Той страда, търпи и люби. Колкото повече страда, толкова повече изявява Любовта си навън. Като не разбират закона на Любовта, хората казват: „Господи, прекрати страданията ни". Знаете ли какво ще стане със света, ако страданията изчезнат? Любовта идва чрез страданията. За да придобиеш Любовта, преди всичко ти трябва да се ограничиш. Да се ограничиш, това значи да дадеш нещо свещено от себе си на онзи, когото обичаш. Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам живот, и то преизобилно". Какво по-свещено нещо знаете от живота? Ако Христос не беше дошъл на земята и не беше дал живот на хората,

какво щеше да представлява Неговото учение?

Следователно хората имат вече живот и то преизобилно, но от какво се нуждаят в настоящия момент? – От мир. Мирът трябва да дойде! – Чрез кои? – Чрез силните. Как ще говорите на хората за мир, ако сте слаби? Силните по ум, по сърце и по воля трябва да говорят за мир, а не слабите. Богатите трябва да говорят за щедростта и да я прилагат, а не бедните. За да станат силни, хората трябва да се упражняват. За да станат богати, хората трябва да работят. Ако не се упражняват и не работят, каквото знае и изкуство да имат, ще го изгубят. Един млад българин отишъл да учи занаят при един майстор-грънчар. Не е голямо изкуство да правиш грънци, но все трябва да знаеш как да месиш глината, как да я ваеш, как да печеш грънците и как да ги продаваш. Ако е въпрос за глина, има, колкото искаш; ако е въпрос за грънци, можеш да правиш, колкото искаш. Глината поне е евтина, не е както вълната или маслото. Тези съображения, именно, заставили младия момък да изучава грънчарство. Той намерил един добър майстор и започнал да изучава занаята. Цели три години работил при господаря си, месил глината, ваял я, пекъл заедно с майстора си и накрая на третата година той се обърнал към него с думите: „Господарю, по всичко се вижда, че научих вече занаята. Реших да се отделя от тебе, да заработя сам, да спечеля повече пари, да се оженя. Затова, моля те, да ме произведеш майстор".

Майсторът му го изслушал внимателно и го обявил за самостоятелен работник. Момъкът си отворил работилница, купил си грънчарско колело и започнал сам да работи. Като изваждал грънците от пещта, той останал изненадан – всичките му грънци били напукани. Той разбрал, че работата му няма да върви добре и че освен загуби, нищо друго няма да има, затова отишъл при господаря си, да пита какво особено се крие в печенето на грънците, за да не се пукат. Господарят му казал: „За да ти покажа това изкуство, трябва да останеш при мене още три години". Момъкът си помислил: „Значи господарят крие нещо от мене и ме заставя да му слугувам още три години". Нямало какво да прави, останал при господаря си още три години. Той му помагал във всичко и виждал, че знае занаята. Чудел се къде се крие изкуството да не се пукат грънците.

Един ден, когато трябвало да вади грънците от пещта, господарят го извикал при себе си и му казал: „Гледай какво правя". Като изваждал гърнетата от пещта, майсторът духвал във всяко едно поотделно. Момъкът слушал как във всяко гърне майсторът духал. – „Чудно нещо – си казал момъкът, – за едно „ху" трябваше да уча още три години." Едно „ху", но това „ху" е цяла наука. Като се умори, или като не вървят работите му добре, българинът казва „ху". Там е грешката. Не казвайте „ху" отвън, но

сложете устата си на гърнето и вътре кажете „ху“. Щом постъпвате по този начин, работите ви ще вървят добре.

Днес работите на всички хора не вървят добре. – Защо? – Защото всички проповядват любов вън от хората, вън от техните нужди. То е все едно да проповядвате на дърветата за любовта. Каквото и да им кажете, те няма да ви разберат. То е все едно богатият да проповядва на богат за щедрост. Иска ли да проповядва, нека събере сиромасите и да им каже: „Братя, моите хамбари са пълни с жито. Нека всеки от вас да изоре нивата си, да изчисти добре колата си, да впрегне воловете си и в колата си да сложи един голям, здрав чувал и да дойде при мене, да му дам от своето едро, хубаво жито, да го посее. Готов съм да дам жито на всеки, на когото чувалът е здрав. В скъсани чували жито не слагам. Каквото спечелите, ще остане за вас“. Това значи истинско говорене. Кой беден не би отишъл да слуша този оратор? А тъй, излязъл да говори някой сиромах, без пет пари в джоба си. Хубаво нарежда изреченията, по правилата на граматиката, но беден е, пет пари няма в кесията си.

Същото се отнася и до дишането. Не може да диша онзи, който не знае правилно да мисли, да съсредоточи мисълта си дълбоко в себе си, да намери Господа и да каже: „Господи, благодаря Ти, че си влязъл в мене“. Щом каже така, той може да поеме въздух, да приеме Божиите блага в себе си. Като издиша, пак да каже: „Благодаря Ти, Господи, че остави своето благословение в мене“. Целият ден ще дишаш, ще викаш Господа. Той ще влиза и излиза от тебе, ще се разговаряш с Него и ще благодариш за това, на което те е научил. Ако те боли крак, дишай за крака си и благодари на Бога, че те е посетил. Докато болката ти не мине, не преставай да дишаш дълбоко и да викаш Господа. Каквато болка и да имаш, с дишане можеш да я лекуваш. Дишайте дълбоко, спокойно, бавно, ако искате работите ви да се нареждат добре. Някой диша бързо, като че неприятел го гони. С бързане работите не стават. Пазете носа си да не се простудява, да не се запушват ноздрите. Човек трябва да вдишва и издишва въздуха през носа, а не през устата. Бог вдъхна живот през ноздрите, а не през устата. Като диша през носа, човек мисли право. Като мисли право, той е здрав. Дяволът е научил човека да диша през устата.

Освободете се от съветите на дявола. Той ще ви съветва да продадете всичките си скъпоценни камъни и то на евтини цени. – Защо? Да си оправите работите. Не го слушайте. Той иска да ви опропасти. Двама души се карат и отиват при съдията, да ги съди, да им даде правото. Ако те сами не могат да се разберат, отвън никой не може да ги оправи. Истинска съдба е тази, в която Любовта взима участие. Там, където Любовта не взима участие, никаква съдба не съществува. Трябва да дойде някой отвън,

да докаже, че съм виновен. Нима аз не зная, дали съм виновен, или не? Трябва да ме съди някой, защо съм счупил стомната. Аз зная защо и как съм я счупил. Стомната е моя. Следователно моя работа е, защо съм я счупил. Аз съм майстор, сам правя стомни. Като счупя една, ще направя втора стомна, по-голяма, по-красива, по-добре гледжосана. В турско време съденето ставало бързо, без особени процедури. Съдията питал: „Иване, имаш ли да даваш на съседа си?" – „Имам." – „Плати ги още сега." Иван изважда парите и ги дава на съседа си. После съдията се обръща към съседа: „Доволен ли си от присъдата?" – „Доволен съм." – „Имаш ли да взимаш още нещо?" – „Нямам." Двете страни си отиват доволни.

Днес с години разглеждат някои дела. В един анекдот из живота на адвокатите се разказва следното: Един адвокат взел едно дело, което се отнасяло до някаква крупна сума. Адвокатът изучавал делото, разглеждал го, представял го на дневен ред в съда, но така се нареждало, че постоянно се отлагало. Един ден дъщерята на адвоката се оженила за млад, способен адвокат. Дядото дал на зетя си въпросното дело като зестра за своята любима дъщеря. В най-скоро време зетят проучил делото, използвал всички готови данни и го внесъл в съда. След една седмица той се явил в съда като адвокат, пледирал върху делото и го разрешил. Зетят се похвалил на дядо си, че делото е свършено. – „Много време ще ходиш гладен. Аз се храних с това дело цял живот, с него поддържах жена си и децата си, а ти го разреши в един ден."

Съвременните хора се страхуват от мисълта, как ще се прехранят и търсят начин за лесно осигуряване. Искате ли да прекарате живота си добре, посрещайте и изпращайте Бога с Любов. Ако не Го посрещате добре и не Го изпращате добре, ще страдате, ще боледувате, ще гладувате и т.н. Това не значи, че Бог ви е определил тия страдания, но като не можете да се ползвате от благата, които Той дава, ще живеете в лишения. Стомахът на някой човек е разстроен, не може да приема храна. Ако го заставите насила да яде, той ще повърне, каквото е приел. По-добре да гладува няколко дни, нищо да не яде, отколкото да яде и още повече да разстрои стомаха си.

Хората се съдят, съдили са се, но въпреки това и до днес не могат да се изправят. Някой направи грешка и той не може да си прости, осъжда се. Какво се постига с това съдене? Нищо не се постига. Тази година приложете следното правило: каквато грешка и да направите, благодарете на Бога, благословете Го в себе си, че сте сгрешили. Като благодарите, ще видите какво ви липсва, къде е било слабото ви място, че сте сгрешили. Като благославяте Господа, Той ще изправи грешката ви. Любовта е единствената сила, която изправя грешките. Нека всеки за себе си бъде

справедлив съдия, да съди по любов.

Ще кажете, че е опасно да съдите по любов. Не се страхувайте! Ако Адам беше приложил Любовта и послушанието, нямаше да попадне в ръцете на дявола – изкусител. Той пожела да стане като Бога и повярва на змията, че ако яде от забраненото дърво, ще направи по-хубава градина и от райската. Змията говореше на едно слабо дете – Ева и то ѝ повярва. Това дете, излязло от Адам, даде от забранения плод на баща си и Адам яде. Двамата сгрешиха понеже не послушаха Бога, но се поддадоха на изкушението.

Кое е забраненото дърво, от плодовете на което човек не трябва да яде? Човек всеки ден яде от това дърво и не знае кое е. Това дърво има много наименования: безлюбие, омраза, ненавист, злоба, славолюбие и други. Всичко ниско, подло, отрицателно, което разваля и разрушава човека, е свързано с познаване на доброто и на злото. Външно то е облечено с красиви дрехи, а плодовете му са позлатени, на слънце светят. Така позлатени плодовете, безлюбието минава за любов, а злото – за добро. Някой ял от забраненото дърво и ме пита какво да прави, да се освободи от последствията му. – От последствията не можеш да се освободиш, но трябва да приемеш страданията разумно, да ги понесеш геройски, за да се пречистиш. Щом се пречистиш и обновиш, Любовта отново ще дойде. Ако Любовта те посети, без да си се изчистил, ти не можеш да се освободиш от злото. И в края на краищата пак ще изгубиш Любовта.

Христос, вторият Адам, показа на човечеството пътя, по който може да се освободи от последствията на непослушанието, от злото в света. За да се изчисти, човек ще мине през страдания, през смъртта и тогава ще възкръсне. Възкресението не е нищо друго, освен влизане в рая. Без страдания няма възкресение. Ще кажете, че за Бога всичко е възможно. И за човека всичко е възможно, докато не е ял от плодовете на забраненото дърво. Щом яде, той непременно трябва да мине през страданията и през смъртта. Благодарете за страданията, които ви са дадени, защото ще познаете Божията Любов, която носи в себе си възможности за изправяне и условия за придобиване на новия живот.

Хората трябва да дойдат до положението да съзнаят грешките си, да не търсят виновници вън от себе си. Един баща завел детето си на училище, да го запише в първи клас. Понеже детето му било непослушно и крайно своенравно, той казал на учителя: „Каквито грешки направи детето ми през седмицата, записвайте ги на едно листче. В края на седмицата аз ще идвам да получа наказанието вместо детето си. За неговия характер съм виновен аз“. После се обърнал към детето си и му казал: „Ти ще внимаваш,

да не правиш много грешки. Колкото повече грешки правиш, толкова повече наказания ще получавам аз“.

Сега и на вас казвам: Не правете много грешки, да не измъчвате Божественото начало в себе си. Изчистете ума, сърцето и тялото си, да не измъчвате Бога в себе си. Ще се запитате: „Нима още не сме чисти? Нима още не сме добри?“ – И чисти сте, и добри сте, но още не сте се освободили от дървото за познаване на доброто и на злото. Вие не сте още от ония хора, които са готови да вършат всичко от Любов. Малко хора са готови днес да работят от Любов. И момите, и момците се надяват да се оженят, да благуват, да бъдат щастливи без да работят. Момъкът пише писмо на една, на втора, на трета мома, че ако се ожени за него, ще я направи щастлива. Момата се лъже, че ще бъде гледана като царска дъщеря. Разумният момък не залъгва момата, но ѝ представя положението, каквото е в действителност. Той ѝ казва, че ще се ожени за нея, ако е готова с него заедно, рамо до рамо, да копаят, да орат, да жънат и т.н. Той не ѝ обещава живот без страдания, защото човек не може да расте и да се развива, ако няма страдания. Да знае човек как да живее, това е велика наука.

Като ученици, вие трябва да изучавате реалността на нещата. Същевременно трябва да търсите причините на нещата. Всеки за себе си трябва да отговори защо е създадена земята, защо е създадено слънцето. Ако не знае абсолютната причина на нещата, ще знае поне относителната. Всеки трябва да си отговори, че земята и слънцето са създадени като предметни учения за него, да ги изучава. Бог на Любовта е причината за създаване на великите и красиви работи. Той ги създал за разумните същества, да се учат и да мислят право. Следователно, искате ли да научите нещо за Любовта, идете при Бога, а не при хората. Как хората се обичат, това не е някаква велика наука. Понеже хората не са постоянни в любовта си, не можете да се учите от тях. Нова наука е нужна на хората, която да включва новите отношения, новата любов. Който люби по нов начин, любовта му остава спомен в него за вечни времена.

В какво се заключава новото учение? – Новото учение подмладява хората. Затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Новото учение прави хората деца. – Какво означава думата „дете“? – Детето е способно само да възприема и да се учи. Следователно станете деца, да учите, да възприемате и да изправяте грешките си. Ако отлагате, лихвите растат и дълговете се увеличават. Изправяйте грешките си преди да е залязло слънцето. Като отлагал от ден на ден да изправя грешките си, човек натрупал голям дълг, който индусите наричат „карма“. Каквото и да прави, човек трябва да плати дълга си. Не го ли изплати, той не може да върви напред. Обаче, ако мисли, че като

живее по стар начин, ще изправи грешките си, той се лъже. Само Любовта е в състояние да изправи грешките на хората. Значи ще живееш по закона на Любовта, за да изправиш всичките си грешки. Ще обичаш всички хора, без изключение. Ще ги обичаш независимо от това, дали ти дават нещо, или не. Любовта, която се обуславя от даване, е користна, подкупна любов. Учете се от Любовта на Бога. Той от памтивека и през вечността не е престанал и няма да престане да ни обича и да ни изпраща своите благословения.

Едно трябва да знаете: Без Любов няма живот, няма растене и развитие. Под думата „любов“ разбираме Бога. – Къде е Той? – Навсякъде. Бог е и във въздуха, и в светлината, и във водата, и в храната. Следователно, ако не можете да приемете въздуха, светлината, водата и храната правилно, нищо не можете да постигнете. Като ядете, като дишате, като мислите, като възприемате светлината, ще облечете новите, празничните си дрехи. Това са велики процеси, за извършването на които се иска будност и велико съзнание. Празничните дрехи подразбират свято отнасяне към тия процеси. В това се състои новото в света.

Като ученици, приложете Любовта във всички свои прояви. Ако говорите, говорете с Любов; ако мълчите, мълчете с Любов; ако мислите, мислете с Любов. Новата епоха, в която живеете, е епоха на Любовта. Щом е така, приложете и вие Любовта, да се зарадва небето, че има хора в света, които прилагат Любовта. Не мислете, че не е още време за Любовта. Закъснели сте даже. Не отлагайте нещата, защото всяко отлагане води към израждане. Приложете Любовта още сега, да вървите от слава към слава, от знание към знание. Не мислете, че при други условия ще бъдете по-добре. Използвайте днешните условия, в които се крие вашето бъдещо щастие.

Тази година от всички хора се иска да проявят Любовта си, да я приложат в отношенията си към всичко живо. Свържете правилно човешката любов с Божията и Божията – с човешката, да се образува колелото на живота. Бог ще живее в нас като човек и ние ще живеем в Бога като човеци. Само по този начин ще се оправи светът.

„Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Казвам: И вашата любов трябва да произтича от Божията. Ако любовта на човека не произтича от Божията, тя не е свързана с последната. Човешката любов представлява потенциална енергия, а Божията – кинетическа. С други думи, ние казваме, че съществува потенциална и кинетическа любов. Енергиите на кинетическата любов движат енергиите на потенциалната. Те слагат грънците на грънчарското колело и правят от тях различни форми.

Новото учение се състои в следната максима: да съединим в себе си човешката любов с Божията и Божията – с човешката. И тогава, щом Христос е казал, че както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих, кажете и вие като Него: „Както ни Отец възлюби, така и ние възлюбихме“.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 22 септември 1940 г., 5 ч. сутрин.

1940_09_25 Всеки ден по една добра мисъл
лекция пред общия окултен клас

ВСѢКИЙ ДЕНЬ ПО ЕДНА ДОБРА МИСЪЛЬ

Добрата молитва.
Махаръ-Бену.

Пишете върху една свободна тема, която ви интересува.

Ако ви попитатъ: „Защо човѣкъ трѣбва да яде?“ – какъвъ отговоръ бихте дали? Когато човѣкъ трѣбва да яде, той дава ли си нѣкакъвъ отговоръ за яденето? – Не. Той не му мисли много, не философствува. Щомъ дойде въ кѫщи, яде каквото е сготвено. Малкитѣ птички, малкитѣ насекоми си търсятъ храна. Една лястовичка трѣбва да направи най-малко 200–300 обиколки изъ въздуха. И казватъ: „Колко си играе“. А пъкъ всичката тази игра е за ядене. Щомъ се понаяде, кацне нѣкѫде и почне да разсѫждава тогазъ, почива си. Вземете една пчела. Тя ходи отъ едно дърво на друго, влиза, излиза, сондира дали има медецъ. И този медъ ще вземе и ще го занесе въ кошера, следъ като се наяде. Пита се: „Кога пчелата е научила това изкуство да ходи отъ цвѣтъ на цвѣтъ на посещение?“ Вземете единъ паякъ. Качи се той нѣкѫде. Знае изкуството да измѣрва. Направи си паяжината, седне си и чака нѣщо. Той си прави паяжината съ цель. Хване се нѣкоя муха въ паяжината. Паякътъ отива да види какво се е хванало на паяжината. Той може да каже: „Добре дошла. Приятно ми е, че кацна“. Но на мухата приятно ли ѝ е, че е кацнала на паяжината? – Тя съжалява, че е кацнала.

Въ съвременния животъ вие попадате нѣкой пѫть въ нѣкое течение, въ песимистично течение, и си неразположенъ. Казвашъ: „Не съмъ разположенъ“. Но причината на неразположението не знаешъ. Неразположението може да произлиза отъ яденето – ялъ си нѣкоя мѫчносмилаема храна. Стомахътъ ти не е разположенъ. И това неразположение на твоя стомахъ се отразява върху умствения процесъ и върху цѣлото ти тѣло.

Религиознитѣ хора казватъ: „Както Богъ е наредилъ свѣта“. Всички хора казватъ: „Както природата е наредила свѣта“. Но въ тази наредба трѣбва да се спазватъ правилата. Напримѣръ: ти говоришъ, но при всѣка една дума, която изкажешъ, тя ще произведе известенъ резултатъ вѫтре въ твоя мозъкъ. Азъ говоря сега за съзнателното говорене. Нѣкои хора говорятъ на подбивъ. Всички хора не говорятъ еднакво. Онзи, у когото чувството на страха е развито, той, когато говори, говори съ страхъ да не би да каже

нѣщо. Онзи, който е користолюбивъ, който обича да яде хубаво, ще видишъ, че като говоришъ ще каже: „Да има малко баница, хлѣбътъ да е добъръ, да има круши, ябълки“. Той ще говори за тѣхъ какъ се садятъ, какво е предназначението имъ. Той говори това, защото обича да ги похапва.

Физическиятъ животъ има известни черти, които го очертаватъ. Сѫщо така – духовниятъ животъ и умствениятъ животъ. Вие сега живѣете на физическото поле. Какъ човѣкъ трѣбва да използува живота си? Правете научни изследвания. Напримѣръ: вие седите нѣкѫде и държите краката си разтворени, или си хванете рѫцетѣ една съ друга, или ги турите отстрани. Всѣки единъ отъ васъ има нѣщо, което го е заставило да седи така. Напримѣръ казваме, че човѣкъ трѣбва да постѫпва добре. Като седне човѣкъ, какъ трѣбва да седи? Човѣкъ може да разправя на другитѣ хора какъ трѣбва да седятъ, а той самъ не знае какъ трѣбва да седи. Вие въ вашата стая какъ седите? Защото както мислишъ, както чувствувашъ и както постѫпвашъ, така се строи лицето и тѣлото (ти). Има(те) едно дете, което плаче. Може да си турите рѫката на меката часть на ухото му, или хванете съ пръстъ върха на носа му и ще видите какво впечатление ще произведе това. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, той ти направи впечатление. Има нѣкои хора, които ти правятъ впечатление съ своитѣ уши. И веднага ушитѣ му ти даватъ известно настроение. У нѣкой човѣкъ ще ти обърне внимание неговия носъ, у другъ – веждитѣ, у трети – строежа на неговитѣ уста, у другъ – рѫцетѣ му или цѣлата негова стойка, както върви. (Това) ще ви обърне внимание. И ние, съвременнитѣ хора, страдаме, понеже редъ поколѣния не сѫ живѣли и мислили, както трѣбва. Не че не сѫ искали да живѣятъ добре, но сѫ живѣли, както тѣ сѫ разбирали.

Нѣкой казва: „Азъ зная какъ да мисля“. /Учительтъ посочи рисунката/. Това изкуство ли е? Най-първо – тази уста не е устествена. Този човѣкъ има притиснати чувства. Той е сприхавъ човѣкъ. Най-първо – у човѣка съ тѣзи уста има нѣщо, което му липсва въ симпатичната му нервна система. Чувствата му не сѫ развити добре. Волята му може да е развита добре. Другъ нѣкой, като даде дума, не си отстоява на думата. Не че не иска. Иска да вдигне нѣкой товаръ, но нѣма сила въ мускулитѣ си. Този товаръ е 50–60 килограма. И често вие дадете известно обещание и то е толкова тежко, че не можете да го носите. Тогава не давай такова обещание. Обещавашъ да направишъ нѣщо. Онова, което обещавашъ, обещай го малко, но го направи, понеже то ще се отрази върху тебе. Има нѣща, които ще обещаешъ и тѣ ще дадатъ своитѣ последствия върху тебе, върху тѣлото ти. Ако мислишъ хубаво, тази мисъль ще удари отпечатъкъ върху строежа на главата ти. Ако обичашъ хубавото и красивото – ти красивъ ще станешъ. Но ако наблюдавашъ красотата отвънъ и се терзаешъ, че не си красивъ, ти

ще погрознѣешъ. Всѣкой единъ отъ васъ, когато нѣщо не стане както той иска, добива черенъ цвѣтъ. Нѣкой пѫть (има) религиозно съревнование, че единиятъ е по-религиозенъ, а другиятъ не е толкова религиозенъ. Или, че единиятъ е по-музикаленъ, а другиятъ не е толкозъ музикаленъ. Има едно съревнование добро. Но има едно съревнование, при което човѣкъ почернява. И казва: „Защо азъ да не бѫда такъвъ?“

Правата мисъль има отношение къмъ здравето. Ти не можешъ да бѫдешъ човѣкъ съ хубаво разположение, не може да ти върви въ живота, ако нѣмашъ права мисъль. Щастието почива върху правата мисъль. Нѣкои хора искатъ да бѫдатъ щастливи. Могатъ да бѫдатъ, но ако сѫ работили. Астрологически и хиромантически, щомъ сте работили правилно, на дланьта на рѫката се образува сатурновата линия. Нѣкои я иматъ, а нѣкои – не. Който я нѣма, трѣбва да се впрѣгне да работи. Ако отидешъ въ училище, трѣбва да учишъ. Никой нѣма да ти помага. И материално нѣма да ти помогне. Трѣбва да работишъ. И ако не работишъ, така ще останешъ. Нѣкой казва: „Да съмъ късметлия“. Какъ се добива късметътъ? Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ изучава френски. За да бѫдешъ късметлия, трѣбва да знаешъ какъ да говоришъ единъ езикъ. Не само да имашъ дикция на езика. Да кажемъ, че вие отидете нѣкѫде и трѣбва да кажешъ думата „моля“. Искате нѣщо. Какъ ще започнете? – Грубо, съ силенъ акцентъ, или тихо? Кое е правилното сега? Човѣкъ трѣбва да е господарь на всички подбуждения, които се явяватъ. За да бѫде човѣкъ господарь, той трѣбва да знае следното: има хиляди влияния, които се натрупватъ въ неговия умъ и той трѣбва да прави изборъ. Азъ съмъ наблюдавалъ, (когато) край едно дете минаватъ хора. Тѣ го сграбчатъ и го цѣлунатъ. Нѣкой го цѣлуне на дѣсната страна, нѣкой – на лѣвата, нѣкой – по брадата, нѣкой – по челото, нѣкой – по очитѣ, нѣкой пѫть – (по) рѫчичката или крачката. Онази сестра, която цѣлува рѫцетѣ, азъ зная вече какво тя желае. Или ако цѣлува тя краката, или едната страна, или очитѣ, или челото – азъ зная. Тя, безъ да знае, изказва едно желание, което е скрито въ нея. Ако дойде единъ човѣкъ и ти цѣлуне слѣпитѣ очи, какво иска той отъ тебе? Или да допуснемъ, че се занимава съ палеца ти, гледа го и ти казва: „Много добъръ палецъ имашъ“. Или гледа показалеца ти. Като погледнешъ рѫката на единъ човѣкъ, ще видишъ дали той е религиозенъ или не, дали е уменъ или не, какъ той се проявява. Понеже се намѣриха много учени хора, които познаватъ характера по рѫцетѣ, светскитѣ хора почнаха да носятъ рѫкавици, туриха на мода рѫкавицитѣ, за да не изучаватъ рѫцетѣ имъ. И понеже се намѣриха много физиономисти да изучаватъ характера по физиономията, женитѣ почнаха да турятъ була, както туркинитѣ. Българинътъ, отъ дълго време, ако не искатъ да знаятъ какъ той мисли – туря си калпака ниско, за да не виждатъ какво има подъ него. Като отидешъ въ онзи свѣтъ, като влѣзешъ тамъ, като те погледнатъ –

ще те изучатъ. Човѣкъ тамъ представлява предметно учение. Не може да (го) избѣгне. Ще ти гледатъ задната часть на главата, ръцетѣ, краката – навсѣкѫде. Ти представлявашъ предметно учение. Когато отивате на планината, защо я разглеждате? Планинскиятъ теренъ нѣкѫде те интересува повече, а нѣкѫде – по-малко. Интересува те, защото въ този теренъ има вложена нѣкаква мисъль. Онѣзи, които сѫ строили планинитѣ, сѫ имали известни мисли. И ти, като погледнешъ планината, искашъ да откриешъ какъвъ е билъ замисъла на онѣзи, които сѫ строили тази планина.

Та казвамъ: При сегашнитѣ условия на живота, на васъ ви трѣбва да изучавате най-първо себе си. Има една страна, която е приятна. Има нѣща атавистични, които трѣбва да отпаднатъ отъ васъ. Както отпадатъ черупкитѣ на орѣхитѣ, та остава същинскиятъ орѣхъ. Ако човѣкъ е миналъ презъ голѣми страдания (и) терзания, образуватъ се на челото му неправилни черти. И на лицето му се образуватъ черти. И такъвъ човѣкъ, който не знае да контролира своите мисли, мислитѣ му могатъ да се изсѣчатъ, (както) и тамъ, дето (като) сѫ изсѣчени горитѣ – образуватъ се трапища и пороища. А хубавитѣ мисли, желания и чувства сѫ сили, които пазятъ човѣка отъ външни нападения въ природата. Въ природата има една страна, която е разположена къмъ човѣка. Ти не си разположенъ. Това неразположение не го създавашъ ти. То сѫществува вече въ природата. Когато ще се развали времето, най-първо има едно електрическо течение. То иде винаги отъ полюситѣ. Имате едно магнетическо течение, което иде отъ екватора. И когато се срещнатъ тѣзи две течения – едното топло, а другото студено – образуватъ се дъждовнитѣ капки. Щомъ има това течение, вие ще почнете да усѣщате студъ (и) неразположение. Когато попаднете въ тѣзи електрически течения, ставатъ свивания на тѣлото (ви). Електричеството винаги изстудява човѣка. За нѣкого казватъ, че е хладнокръвенъ – той има повече електричество. Онѣзи хора, на чувствата, иматъ повече магнетизъмъ. А пъкъ онѣзи хора, на мисъльта, иматъ повече електричество. Но отчасти е вѣрно това. Въ онази, правата мисъль, електричеството и магнетизма сѫ правилно разпредѣлени, понеже мисъльта не може да се изяви правилно, ако нѣма едно магнетично поле. Напримѣръ ти искашъ да покажешъ своята религиозность къмъ Бога, но трѣбва да имашъ поле. Кѫде ще проявишъ своята религиозность? Искашъ да бѫдешъ духовенъ. Въ какво ще проявишъ своята духовность? Искашъ да проявишъ своя умственъ животъ. Съвременнитѣ хора сѫ натрупани съ единъ мисловъ свѣтъ – неорганизиранъ, съ единъ духовенъ свѣтъ – неорганизиранъ, и съ единъ физически свѣтъ – неорганизиранъ. Тепърва има човѣкъ да организира физическия свѣтъ. Колко противоречия има въ физическия свѣтъ? Той трѣбва да се организира. И духовниятъ свѣтъ, и умствениятъ свѣтъ на

човѣка не сѫ организирани, но сега се организирватъ. Та казвамъ: Трѣбва да работите, за да организирате свѣта. Нѣкой пѫть направете опитъ. Когато дойдете тукъ, на събрание, направете следния опитъ: концентрирайте се така, че нищо друго да не мислите. Кой е влѣзълъ въ салона – да не те интересува. Така да си погълнатъ въ мисъльта си, за да мислишъ за нѣщо много отвлечено. А пъкъ сега често нищо не е останало въ главата на нѣкого отъ това, което съмъ говорилъ, защото той се е интересувалъ каква е шапката на нѣкой човѣкъ, който влиза. Той това е запомнилъ. Отъ всѣка беседа ще занесете нѣщо.

Въ онзи свѣтъ разумнитѣ хора се ориентиратъ веднага. Щомъ дойдатъ силни хора, тѣ си намиратъ мѣстото. Най-силнитѣ хора вематъ първото мѣсто. После намалява постепенно силата на тѣзи, които заематъ по-заднитѣ мѣста. И най-слабиятъ завзема последното мѣсто. И въ духовно отношение най-добритѣ завзематъ първото мѣсто, а всички други се нареждатъ следъ него споредъ степеньта на доброто. И въ умствения свѣтъ е сѫщиятъ законъ. Нѣкои отъ васъ сте много нервни (и) нетърпеливи. Но можете да се самовъзпитавате. Вземете една книга и моливъ и пишете нѣколко линии. Ако пишете така – тово е лошо писане. Каквото пишешъ тукъ, на земята, нѣкой пѫть възвишенитѣ сѫщества ще надникнатъ да видятъ какво пишешъ. Да кажемъ, че на нѣкой вашъ приятель пишете така „Милий“. Буквата „М“ въ тази дума хубаво ли е писана? – Първиятъ ѝ връхъ е по-високъ. Този, който е писалъ тази дума, казва: „На първо мѣсто съмъ азъ, а ти си последенъ“. Ако си готовъ да вземешъ последното мѣсто, ще му бѫдешъ приятель. Но ако не се съобразишъ съ това – да не стѫпвашъ въ кѫщата му. Когато този човѣкъ пише думата „Милий“ и пише първия връхъ на буквата „М“ по-високъ, той даже не съзнава това, но се изявяватъ най-скрититѣ чувства въ него. Графолозитѣ сѫ намѣрили това. Другъ пише така: отгоре започва тънко, а отдолу го надебелява. Значи – започва го много добре, по братски, а долу го свършва по физически. Единъ шофьоръ може да ти каже: „Накрая ще се пазаримъ“. Но после, накрая, ще ти тури двойна смѣтка, защото бензина билъ скѫпъ и пр.

Сега трѣбва да се изучава животътъ. Нѣкой пѫть седишъ и почвашъ да критикувашъ хората. Най-първо започни съ себе си. Не да се критикувашъ, но да видишъ въ себе си онѣзи черти, които не сѫ естествени. Всѣка черта, която не е естествена, донася на човѣка тревога.

Нѣкой пѫть азъ, като говоря, казвамъ, че Господь е въ насъ и въ всичко. И какъ е възможно това сѫщество, съвършенното, което е създало свѣта, да пребѫдва въ насъ и въ Неговото присѫствие ние да правимъ най-голѣмитѣ глупости? Двама души, религиозни, се скарватъ. Често е ставало споръ. Караницата не е нѣщо лошо. Горе, въ духовния свѣтъ, не знаятъ какво

нѣщо е караница. Тамъ нѣма караница. Тя е само тукъ, на земята. Въ духовния свѣтъ, и да искашъ да се скарашъ съ нѣкого, не можешъ. Всички хора тамъ сѫ доволни. Ако искашъ да ти направятъ услуга, тамъ 10–20 души ще се явятъ да ти услужатъ. И ще ти услужатъ по всички правила. И кому ще се сърдишъ? И ще ти направятъ услугата по всички правила, та да не можешъ да се сърдишъ никому. Та сръднята, е тукъ. Тукъ, въ салона, столовеѣ много сѫ сгѫстени. Най-малко трѣбва да има половинъ метъръ разстояние отъ столъ до столъ и затова не могатъ да стоятъ мирно и мърдатъ столовеѣ. Та казвамъ: Трѣбва самообладание. Седнете на стола безъ да се мърдате. Нѣкой пѫть си тури мисъльта: 5 минути да не се мръднешъ. Или накарай нѣкой да ти пѣе, но който не знае да пѣе и да ти крѣска, а пъкъ ти слушай преспокойно и да не се възбуждашъ. Мисли, че той е гениаленъ пѣвецъ и (да) го изслушашъ съ търпение. Когато ти дойде тягость, неразположение – отстрани ги. Когато обичаме единъ човѣкъ, макаръ и лошо да пѣе, ние му харесваме пѣенето. Но когато не го обичаме, макаръ и хубаво да пѣе, не го харесваме. Любовьта поглъща ония, несъответнитѣ, грубитѣ вълни. Като отиде пѣнието ви горе, въ невидимия свѣтъ, сѫществата горе веднага го поправятъ и го повръщатъ назадъ. Даже и най-лошото пѣене – изпратете го горе. И като стигне горе, тѣ ще го поправятъ и ще го върнатъ. Макаръ и твоето пѣене да не е било по правилата на музиката, тѣ го поправятъ да стане по правилата и го пращатъ. Вие казвате сега: „Когато се научимъ да пѣемъ, тогава ще пѣемъ“. Е, какъ ще се научи човѣкъ да пѣе? – Ти си религиозенъ и нѣкой пѫть си неразположенъ. Започни да пѣешъ така: „Колко съмъ днесъ азъ, религиозниятъ, неразположенъ“. Изгорилъ си яденето, попѣй си за изгорѣното ядене така: „Изгорѣ ми яденето днесъ“, или пѣй така: „Пресолихъ яденето днесъ“. Хлѣбътъ е прегорѣлъ. Попѣй за прегорѣлия хлѣбъ. Вие погледнете хлѣба, почвате да се тюхкате и казвате: „Защо го прегорѣхъ?“ Кога се прегорѣва хлѣбътъ? – Щомъ си прегорѣлъ хлѣба, значи ти си билъ невнимателенъ и не знаешъ какъ да манипулирашъ съ огъня. Онзи, вещиятъ, който пече хлѣбъ, още като погледне пещьта и огъня, ще знае дали ще прегори хлѣба или не.

Въ сегашния животъ, понеже не мислимъ правилно, влизаме въ стълкновение (и) въ смущение. Смущаватъ ни малкитѣ неща, от които малкитѣ деца се смущаватъ. Нѣкой казва: „Защо съмъ беденъ?“ Ще му отговоря така: защото не си богатъ. Нѣкой пита: „Защо съмъ богатъ?“ Защото не си беденъ. Ти си богатъ или защото ти си разуменъ човѣкъ или, (защото) редъ поколѣния преди тебе сѫ били умни хора. Питашъ: „Защо съмъ сиромахъ?“ Защото не си отъ умнитѣ хора. Защото не сте се съобразили съ законитѣ, не си от умнитѣ хора, не мислишъ правилно. Не сте използували разумно условията, презъ които минавате. Много пари сѫ минали презъ васъ, но вие сте мислили, че всѣкога ще бѫдете богати. Не.

Пчелитѣ beratъ медъ, когато цвѣтята цъвтятъ. После, когато цвѣтята прецъвтятъ, и да искатъ – не могатъ да beratъ. Когато имашъ добри условия за учене – тогава работи, учи. Щомъ се измѣнятъ тѣзи условия – какво ще учишъ?

Та казвамъ: Колко нѣща има, които ви интересуватъ? Азъ бихъ желалъ да ми кажете нѣкои отъ вашитѣ сѫществени желания. Може ли да ми каже нѣкой отъ васъ едно сѫществено желание? Нѣкои казватъ: „Искамъ да стана богатъ“. Азъ да ви кажа по кой начинъ можете да станете богати. Нѣкои искате да станете богати, но по пѫтищата, по които искате да станете богати, не можете да станете. Нѣкои отъ васъ имате чувствителность и се учите да работите съ лескова прѫчка. Можете да познаете кѫде има скрито злато, както сега намирате водитѣ. Така ще намѣрите златото. Това е за онѣзи, които искатъ само богатство. Нѣкои искате да станете религиозни. Но за религиозностьта трѣбва да изучавашъ духовната любовь. За да бѫдешъ религиозенъ – горе, на главата, въ срѣдата, тя трѣбва да бѫде изпъкнала. Ако има тамъ трапчинка или, ако е равна главата ти тамъ – тогава не си толкова религиозенъ. Първиятъ чертежъ показва човѣкъ нерелигиозенъ.

У религиозния човѣкъ, главата е както въ втория чертежъ. Онзи, който е религиозенъ, има обхода. Нѣкой човѣкъ, който е религиозенъ, като се срещне съ нѣкого – има обхода, никога нѣма да се отнася грубо. Религиозното чувство на всички хора, които се отнасятъ грубо, е слабо. Религиозното чувство предава една хубава черта на характера. Нѣкои котки обичатъ да крадатъ. Като влѣзе въ кѫщи – задигне нѣщо. Азъ казвамъ: Въ реда на нѣщата е. Не е виновата тя. Азъ съмъ оставилъ яденето и тя си взема. Не съмъ затворилъ работитѣ. После пущамъ пакъ котката, но затварямъ всичко. Тя се мѫчи да отвори, но не може. Ако може да отвори яденето, нѣма да ме пита. Но щомъ не може, тя ще дойде при мене, ще примече и ще каже: „Не можахъ да отворя“. Най-първо, тя като дойде, азъ хвърля нѣщо, тя изведнажъ взима и бѣга. Следъ като ме е посещавала 4–5 месеца, азъ като хвърля яденето, тя ще ме погледне и ще ме попита: „За мене ли го давашъ?“ И ако кажа, че е за нея, тогава ще го вземе. Поглежда ме в лицето. Възпитана котка е вече. Тя казва: „Искамъ да бѫда като тебе“. Тѣзи трептения влизатъ въ нея и събуждатъ въ нея нѣщо човѣшко. Но тя, като отиде при други хора, пакъ проявява старитѣ си навици. Като влѣзешъ въ една кѫща – по коткитѣ ще познаешъ какви сѫ хората.

Ние се влияемъ отъ външния свѣтъ. Въ политическо отношение нѣкои сѫ англофили, а нѣкои – германофили. Първитѣ искатъ Англия да победи, а вторитѣ – Германия. Не е въпросъ за Англия и Германия. Въ свѣта

сѫществува право. Кой професоръ трѣбва да се проявява? Онзи професоръ, който знае най-много и знае да преподава най-добре. Кои хора трѣбва да дойдатъ въ свѣта да работятъ? Разумнитѣ и силнитѣ хора. Кои трѣбва да дойдатъ? Здравитѣ. Болнитѣ хора – въ болницата. Нѣкои отъ васъ сѫ станали учени. Но не сте. Така, както ви говоря, виждамъ, че много работи не ги прилагате. Нѣкой пѫть азъ се занимавамъ: като видя нѣкой камъкъ – интересува ме неговиятъ строежъ. Като видя единъ човѣкъ – интересува ме неговиятъ строежъ. Виждамъ, че дѣдитѣ на нѣкой човѣкъ преди 4–5 поколѣния сѫ живѣли много добре, но следъ това условията сѫ се измѣнили. И виждамъ това въ лицето му. Цѣлата му история виждамъ. И сѫщевременно виждамъ по лицето му какво има човѣкъ отъ себе си, кое трѣбва да развива. Най-първото нѣщо – азъ трѣбва да бѫда справедливъ спрямо себе си. Да не потисна своитѣ мисли, своитѣ чувства и своя потикъ да направя нѣщо, да не отлагамъ нѣщата. Нѣкой казва за единъ човѣкъ, че той билъ нервенъ. Нервнитѣ хора харчатъ безразборно своята енергия. Ти си нервенъ и съ това ти правишъ на себе си пакости. Ще се въздържашъ. Единъ день тази енергия ще ти трѣбва. Не е лошо, че си нервенъ. Ако нѣма нерви, още по-лошо. Ти си сталалъ неврастеникъ. Много добре. По нервитѣ минава всичката енергия. Тогава какъ става научно пестѣнето на енергията? Никога не туряй въ ума си две противоречиви мисли. Никога не туряй въ сърдцето си две противоречиви желания. И никога не туряй въ волята си две противоречиви действия. Сега азъ, като говоря, нѣкой може да каже: „Ние отъ кои сме?“ Вие носите своята сѫдба въ себе си. Когато четете единъ романъ или една научна книга, нѣкой даже запомня на коя страница какво е писано, а пъкъ другъ е челъ и не знае на коя страница е писана една важна мисъль. Нѣкой челъ Библията и знае Евангелието. Знае въ кой стихъ, въ коя глава, какво е писано. Да допуснемъ, че знаете въ коя глава е казано: „Азъ съмъ Пѫтьтъ, Истината и Животътъ“. Единъ го чете и го знае, а пъкъ другъ го чете и иска да го приложи: иска да влѣзе въ този Пѫть, въ тази Истина, въ този Животъ.

Да допуснемъ, че вие знаете де седи нѣкой тонъ. Това е соль. Той е на втората линия. На третата линия е си. На първата линия е ми. До е тонъ, който се явява всѣкога, когато започвашъ една работа, когато излизашъ отъ едно състояние, въ което дълго време си билъ ограниченъ. Дойде, когато излизашъ отъ това състояние – разрешилъ си въпроса. По музиката до е пѫть, по който можешъ да излѣзешъ отъ противоречията. Въ първата октава ти можешъ да излѣзешъ отъ противоречията на физическия свѣтъ. При втората октава излизашъ отъ противоречията на духовния свѣтъ. Въ третата октава – отъ противоречията на умствения свѣтъ. При четвъртата октава ти излизашъ отъ противоречията на причинния свѣтъ. До е изходенъ пунктъ. И ако не можешъ да го вземешъ правилно, нѣма да можешъ да разрешишъ въпроса. Имашъ известна мѫчнотия, не можешъ

да я разрешишъ правилно. Не можешъ да излѣзешъ отъ нея, ако не изпѣешъ до правилно. /Учительтъ пѣе до/. Правилно ли е това до ?

Ти не можешъ да вървишъ правилно, ако не вземешъ правилно ре. Каквато работа започнешъ – ще имашъ мѫчнотии. Ако не вземешъ ми правилно – нѣма да имашъ форма и начинъ какъ да постѫпишъ правилно. Тѣзи нѣща сѫ отвлѣчени. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, вие трѣбва да разбирате музиката и тоноветѣ като методи, за да можете да наредите хармонично вашия животъ. Когато имашъ една мѫчнотия – ще пѣешъ до. Ще изпѣешъ тия думи: „До е освобождение“. То те освобождава. Ти седишъ и си неразположенъ. Попѣй си. Умствено можешъ да пѣешъ. Нѣкой пѫть можешъ да пѣешъ умствено, мислено. Нѣкой пѫть сърдцето ти може да пѣе, а нѣкой пѫть волята ти може да пѣе. Нѣкой пѫть се потруди да пѣешъ на физическото поле. Толкозъ време сте слушали за музиката. Ако не можешъ да приложишъ музиката като начинъ за разрешение на мѫчнотиитѣ, тогава какъвъ смисъль има тя за тебе? И когато човѣкъ пѣе, трѣбва да пѣе за себе си. Имашъ да учишъ единъ мѫченъ предметъ. Попѣй така: „Днесъ имамъ да уча единъ мѫченъ предметъ. Не зная дали ще го науча. Може би ще сполуча, но кой знае какво Учительтъ ще каже“. А може да пѣешъ и така: „Азъ искамъ да бѫда добъръ, азъ искамъ да бѫда добъръ. Азъ искамъ да бѫда, азъ искамъ да бѫда, да бѫда добъръ“. Всѣкой день човѣкъ трѣбва да бѫде по-добъръ отъ вчера. И ти, като ставашъ по-добъръ, ти съ това давашъ инициатива и потикъ на другитѣ и тѣ да бѫдатъ добри. Така ги потикваме. Можешъ да ги подбуждашъ къмъ добрия пѫть или къмъ лошия. Всички хора трѣбва да бѫдетѣ подбудителни причини за добро и за себе си, и за другитѣ. Нѣкой пѫть казвате, че не можете да пѣете. И тогава и другъ нѣкой не може да пѣе. Нѣкой пѫть ще изпѣете нѣкое малко пасажче като следното: „Азъ искамъ да бѫда добъръ, азъ искамъ да бѫда уменъ, искамъ да свържа доброто съ своята мисъль“. Трѣбва да правишъ упражнения, хиляди упражнения, докато си доволенъ отъ това, което правишъ. Бихъ ви далъ правила, като срещнете нѣкой човѣкъ – какъ да го гледате. Имашъ право да погледнешъ човѣка. Но, ако ти държишъ по-дълго време погледа си върху лицето му, това не е правилно. Ще го погледнешъ известно време и ще отстранишъ погледа си. Като го погледнешъ, той да усѣти, че ти имашъ всичкото добро разположение къмъ него и виждашъ най-хубавото, което той има. Като срещнешъ нѣкой човѣкъ – да видишъ най-доброто въ него. И като видишъ най-доброто въ него – ти спомагашъ на доброто въ него и ти правишъ добро и на себе си. Ако виждашъ въ него най-лошото, това което виждашъ, то ще се отрази и върху тебе. Азъ не съмъ да се криятъ погрѣшкитѣ, но ако единъ скѫпоцененъ камъкъ е окалѣнъ, това не намалява цената му. Ако пъкъ е позлатенъ камъкъ, то той следъ време ще изгуби своята цена. Когато срещнешъ нѣкой човѣкъ – да мислишъ добре за

него. Това значи, че той е скѫпоцененъ камъкъ, макаръ и да е окалѣнъ. Да си кажешъ за него така: „Това, което отвънъ се вижда, зная, че е привидно. Но въ тебе има нѣщо добро“. А пъкъ нѣкой пѫть срещнете нѣкого и му виждате погрѣшкитѣ.

Знаете ли колко е мѫчно да се говори на единъ езикъ? И не всички хора сѫ еднакво велики. Нѣкои сѫ много даровити. Нѣкои тепърва трѣбва да учите езици. Езикътъ не е лесна работа. Всѣки езикъ си има свой строежъ. И всѣки езикъ си има ударение. Напримѣръ: въ българския езикъ де е ударението? Нѣма правило, навсѣкѫде. При едносложнитѣ думи ударението пада, разбира се, върху единствената сричка. Въ двусложнитѣ думи ударението може да падне на първа или втора сричка, а въ трисложнитѣ думи може да падне върху първата, втората или третата сричка. Но има си смисъль на кой слогъ е ударението. То не е произволно. Има значение въ музиката дали туряте ударението върху ми, върху ре или върху до. Ако азъ туря ударението върху до, това значи, че важното е дето азъ се освобождавамъ. Ако туря ударението върху ре, това значи, че пѫтя на движението е важенъ. Ако туря ударението върху ми, това значи, че е важенъ начина на изразяване на мисъльта. Ако туря върху ла – съдържанието е важно. Ако туря върху соль – важно е разрешението, онова, което музиката може да постигне. Соль дава разцъвтяване. И най-после при ла – мисъльта ти е вече организирана. Ти не можешъ да вземешъ ла правилно, ако твоята мисъль не е организирана. Ла е, когато единъ свѣтъ започне да се организира. Плодоветѣ зрѣятъ въ трептенията на ла. А цвѣтята цъвтятъ подъ трептенията на соль. Когато нѣщо добива своето съдържание, това става подъ трептенията на фа. А когато търсятъ мѣсто кѫде да си построятъ кѫща – това е ми. А пъкъ пѫтьтъ, условията – това е ре. Отъ чисто музикално гледище азъ искамъ да разгледамъ нѣщата и разглеждамъ музикално ще сполуча ли или не. И виждамъ кѫде е мѫчнотията – дали при фа, при соль, при ла, при си и пр. Ако вземешъ си правилно – ти имашъ тапия. За да имашъ право въ свѣта, трѣбва да знаешъ да пѣешъ си. Думата „сито“ на български е, с което се сѣе брашно. Значи, следъ като си изпѣлъ всичкитѣ ноти, идвашъ до си. Ако можешъ да вземешъ правилно всички тонове, ти си годподарь навсѣкѫде. При правилно взето до, ти си господарь надъ ограниченията. При правилно взето ре – имашъ добри условия на живота си. При ми високо – каквото правишъ, правилно го правишъ. Фа е съдържанието. Градинарь си. В градината фа е водата. Безъ тази вода ти не можешъ да бѫдешъ градинарь. Ти си поетъ. Безъ перо и безъ мастило какво ще напишешъ? Единъ поетъ, споредъ мене, е градинарь. Като вземе перото и мастилото – пише.

Вий сега влизате въ единъ свѣтъ. Приготовлявайте се. Ще влѣзете въ едно училище. Ако не разбирашъ това, което ти преподаватъ, какъ ще

разберешъ онази, по-висока наука, която ще ви преподаватъ после? Ще отидете въ онзи свѣтъ и там всички сѫ най-учени и сѫ на работа. Ако ти не си готовъ, какво ще правишъ въ онзи свѣтъ? Тамъ има учение и работа. Тамъ нѣма праздно време за речено-казано. Тамъ всѣка минута ще работишъ. Ако се съберете двама души и говорите за нѣкого лошо, тамъ ще ви кажатъ, въ онзи свѣтъ: „Това може долу на земята, но тукъ не може". Пъкъ ако искашъ нѣщо по-възвишено, ако имашъ нѣкоя идея още по-висока, ще те пратятъ въ съответнитѣ по-горни свѣтове. Нѣкой отъ васъ казва: „Дотегна ми, искамъ да отида въ другия свѣтъ". Ти ще отидешъ въ другия свѣтъ, но ще седишъ въ салона на Университета дълго време, докато те приематъ. Ще седишъ дълго време и ще чакашъ благоволение. И дали ще те приематъ или не – то е въпросъ. Че ще отидешъ – ще отидешъ, но дали ще те приематъ – то е въпросъ. Вий сте дошли въ единъ свѣтъ, дето трѣбва да учите, и никакво манкиране не се допуска. Майката е учила едно дете да бѫде честно, да обича. Майката е ходила нѣкѫде и въ нейно отсъствие детето е бутало ябълкитѣ и е взело отъ тѣхъ. Като се върне майка му, детето гледа смирено надолу. Майка му го пита: „Буталъ ли си нѣщо?" Ако е бутало ябълкитѣ, то тѣ сѫ вече напечатани по лицето му, по тѣлото му. И ако бѣхте ясновидецъ щѣхте да видите, че цѣлото му тѣло е покрито съ ябълки – ябълка до ябълка.

Та казвамъ: Всѣка една хубава мисъль, която печелимъ, е едно богатство. Всѣки день трѣбва да печелите по една мисъль. Тя е богатство. Ако всѣки день можете да спечелите една хубава мисъль, едно хубаво чувство и една хубава постѫпка – тогава много нѣщо сте придобили. Инакъ нищо не сте придобили и не разбирате. Ние разправяме какъ едно време сѫ живѣли пророцитѣ. Много добре сѫ живѣли тѣ. Пророцитѣ всѣки день сѫ печелили по една хубава мисъль. Та всѣки отъ васъ трѣбва да спечелва всѣкой день по една хубава мисъль. Сега се ражда въпросъ. Вий казвате: „Толкова години ние се стремимъ". Да кажемъ, че имате кофа отъ единъ килограмъ, друга отъ два килограма, отъ три, отъ четири, отъ десеть. Нѣкой пѫть може да направите нѣщо съ кофата отъ 1 килограмъ, но нѣкога е потрѣбна кофа съ 10 килограма. Съ единъ килограмъ нищо не можете да направите. И въ сегашния животъ се изискватъ много повече знания, отколкото въ живота на миналото.

Всѣки день Богъ ни дава известно благо, което трѣбва да използуваме. Като влѣзе(мъ) въ другия свѣтъ, като постѫпишъ въ Божественото училище, ще видимъ какво ни липсва. Знанието, което придобиваме, ще послужи за добиване на бѫдеще знание, което ще добиете. Силата седи въ знанието. Вземете единъ богатъ човѣкъ. Сиромахътъ казва: „Да помогнемъ на нѣкого, да съберемъ 10–15 лева". Богатиятъ слуша и изведнажъ разрешава. Той разполага съ всички срѣдства и веднага може да разреши този въпросъ.

Нуждаешъ се отъ жито за сѣене. Хамбаритѣ на богатия сѫ пълни и веднага ти даде 10–20 кила. Онзи, бедниятъ, има всичкото добро желание, но има само 2–3 кила. Всички трѣбва да бѫдетѣ не въ този смисъль богати, но това богатство, което Богъ ви дава, нѣма да го турите въ хамбара си, но всѣка една добродетель трѣбва да се разработва. Нѣкои отъ васъ имате хубави гласове. По колко часа пѣете на день? Много малко пѣете. И казвате нѣкой пѫть: „Въ следующото прераждане“.

Нѣкои сѫ способни на езици. Гледамъ нѣкой говорятъ на френски, английски и пр. Но тѣ говорятъ на английски или френски, когато искатъ да скриятъ нѣщо отъ другитѣ. Не. Когато искашъ да кажешъ най-хубавото, тогава говори английски или френски, а не когато искашъ да скриешъ нѣщо. Когато искашъ да похвалишъ нѣкой човѣкъ, кажи го на английски или на френски, ако той не разбира тѣзи езици. А вие ще кажете на френски, заради недостатъцитѣ му. А пъкъ вие кажете на френски нѣкому най-хубавото за едно лице, което не разбира този езикъ. А пъкъ вие ще кажете за него на френски, че е шашавъ.

Азъ говорихъ много. Ще ме държатъ отговоренъ за енергията. Важното е следното: Всѣки день придобивайте по една основна мисъль, по едно основно желание, по една основна постѫпка. Годината има 365 дни. За една година добийте 365 мисли, 365 желания, 365 постѫпки. Ако това не можете да го направите – тогава 52 мисли, 52 желания, 52 постѫпки. Ако и това не можете – тогава 12 мисли, 12 желания, 12 постѫпки. Ако и това не можете – поне на годината една мисъль, едно желание, една постѫпка.

Отче нашъ.

Това, което ви говоря, се отнася частно само до васъ. То не е методъ общъ за всички. Това е методъ за самоусъвършенствуване.

XX година
1. Лекция на Общия Окултенъ класъ
25 септемврий 1940 г., Срѣда, 5 ч.с. – 6.30 ч.с.
Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.
Изгрѣвъ.

1940_09_27 Най-лесното
лекция пред специалния клас

НАЙ - ЛЕСНОТО

„Отче наш“

Може ли да ми зададете най-лесната тема? Коя е най-лесната тема в света? Ако ви кажат да пишете върху най-лесната тема, коя ще изберете? За всеки едного от вас кое е най-лесното? От ваше гледище кой е най-лесният въпрос? Ако е въпрос за най-мъчния въпрос, философия е потребна, но най-лесното трябва да го знаете. Ако ви дадат в цялата природа всичките форми, които съществуват, коя форма бихте избрали?

Представете си, че всичките форми съществуват като едно благо. Да кажем, вие имате понятие за комара. Какво е вашето понятие за комара? Учено същество е комарът. Вие имате една илюзия. Когато дойде един съвременен лекар със своята спринцовка, че забие иглата в тялото, вие този съвременен лекар ще го видите като комар. Той не е комар, но цял лекар. Вие имате понятие за комара, че е шило. Лекар е комарът, който натиска хобота си в тялото ви. Този комар защо Господ го е създал? Вие тогава нямате ясна представа какво нещо е комарът. Комарът е една служба на природата – лекар, иска да ви лекува. Неговият хобот, това ли е лекарят? Това е неговият инструмент, неговата спринцовка.

Сега кой е най-лесният въпрос за вас? Вие искате да бъдете богати. Мислите ли, че това е най-лесното? Искате да бъдете богати на какво основание? Или искате да бъдете учени. Мислите ли, че той е най-лесният въпрос?

Кое е най-лесното? Ако бих ви попитал за най-мъчния въпрос, разбирам да ви е трудно, но аз ви питам кой е най-лесният въпрос, най-лесното, което всеки може да го направи, туй, което не представя никаква мъчнотия.

Представете си сега, че имате: едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет. Кое число бихте избрали? Ако сте ученик, учителят ви тури бележка. Ако е шестобалната система, тогава от едно до шест показва способността на учениците. Ако му тури единица, показва степента. Ако му тури две, показва степента. Три, четири, пет, шест – всички показват степента на ученика. Тъй щото, коя степен ще изберете вие? Представете си, че на всяка степен съответства едно знание. В дадения случай защо не се предпочита единицата? И двойката не искат. Ако турят на ученика едно или две, той ще си прехапе устните. А пък при три ще си свие веждите,

при четири малко веждите ще се поразтегнат, при пет малко ще се поусмихне, при шест ще се усмихне. Остават седем, осем, девет. Къде да ги турим?

Питам, вашите професори, които ви преподават, минали ли са всички с шест? Сега на вашите разсъдителни способности колко биха ви турили? Или на вашия говор колко биха ви турили? Или на вашите чувства колко биха ви турили? Предметно учение е. Чувствата за мене са: да паля огъня някъде. Колко ще ми турят? Ако може да запалиш огън, че всичко да може да ври на него и да не изгаря, [колко ще ти турят]? Каквото ядене да се тури – да се сготви, да се опече хубаво рибата. Представете си, че ви дам да запалите огън, ако се тури хлябът да се опече, да не изгори.

Да кажем, вие имате състоянието на недоволство. На какво се дължи недоволството? Вземете един болен, който има слаби гърди, не може да диша. Някой му казал, че той нямал условия. Вярно ли е това? Болният, на когото дробовете са слаби, има изобилно въздух. И при всичкото изобилие умира от недоимък на въздух. Изобилие въздух има, пък не може да живее. Човек, и при най-големите способности, може да умре. Какво показва? Външни ли са причините? Някъде човек има условия да живее, но него осъждат на обесване, турят му въжето на врата, стегнат го, умира от задушаване. Единият умира от собственото задушаване, другият умира от външно задушаване. Сега, който се задушава сам, какви са условията?

Да ви дам едно обяснение. Представете си, че имате един съд. Ако този съд е пълен с вода, колко спирт може да налеете в съда? Съдът е пълен с вода. („Нищо не може.“) Да допуснем, че този съд е пълен с топено сребро. Колко злато може да турите в същия съд? Какво може да турите, което може да се вмести в съда? („Въздух.“) Колко въздух може да турите? Казват, че телата се проникват едно друго. В златото има празно пространство. Във всичките тела има празно пространство, но трябва да имате голямо знание. Кое е по-тежко, златото или среброто? („Златото е по-тежко.“)

Сега вие всички сте дошли в света, без да знаете кой ви е повикал. Вашият баща и майка са ви повикали. Те са дошли тук. Ако ги попитат защо са ви довели в света, на какво основание ви повикаха тук на гости, какво ще кажете? Да ви приведа един анекдот. Един евангелски проповедник в Америка повикал един българин на гости. Този българин, по български, повикал още двама свои приятели и наместо сам, отиват трима. Проповедникът му казва: „Трябваше най-малко три дена по-рано да ме предупредиш.“ Българинът без предупреждение води още двама. Питам, на място ли са тия гости? Вие в природата сте поканени сами, само вас ви е

поканила, а вие водите още двама. Какви са били съображенията на този български студент, който повикал свои двама приятели, че и тях води на гости? Какво предположение бихте турили?

Представете си, че вие се нуждаете от дрехи. Сега разсъждавам не философски, разсъждавам за обикновения живот. Казвам, обикновеният живот е толкоз важен, колкото и необикновеният живот. Някои неща са обикновени, някои неща са необикновени – те са наши разсъждения. От гледището, от което разглеждаме, вярно е. Но вие се нуждаете от дрехи. Ако е лятно време, каква дреха ще изберете? Има палта дебели и тънки. Ако е лято, ще изберете тънко, мъчно се носи дебелото палто. Ако е зимно време, ще изберете дебела дреха. Защо? Лятно време има повече топлина, тънките дрехи по-лесно свършват работа лятно време. Дебелите дрехи задържат повече топлина и за зимата са необходими. Какви са съображенията ви, че избирате тънки дрехи? Вие имате известни съображения.

Представете си, че вие сте избрали тънките дрехи и е лятно време. Но същевременно вие пътувате към северния полюс. Най-първо тънките дрехи са на място, но като пътувате към северния полюс, започвате да ставате недоволни от вашите дрехи. Най-първо беше на място, дето сте избрали тънките дрехи. Сега отивате на северния полюс. Без да знаете, ставате недоволни от вашите дрехи. В началото дрехите бяха на място, после намирате, че дрехите не са на място, няма достатъчно топлина. Виждате, че тия дрехи съвсем не съответстват. Как стана тази работа: бяхте доволни, пък сега не сте доволни от тях? Какво трябва да се прави? Да си представим, че двете успоредни линии представляват екватора, пък с × отбелязваме полюса. Значи вие се движите по посока A. Като дойдете в северния полюс, вие вече сте недоволни от вашите дрехи. Какво трябва да се прави? Ще се върнеш назад. По кой път ще се върнеш? Ще се върнеш по посока B. Вие сте влезли в един свят, трябва да изучавате законите, движенията. В каква посока ти се движиш? Щом се движиш в една посока, в която се увеличават твоите недоволства, какво показва това?

Допуснете, че вие сте студент в университета или сте ученик в някоя гимназия. Първата година разваляте отношенията със съкласниците си. Втората година разваляте отношенията с учителите си. Третата, четвъртата, петата години увеличавате и не може да седите в гимназията. Кои са причините? Представете си, че тия ученици, вашите другари, са заядливи, обичат да се шегуват, професорите са много строги. Всичко това е насочено спрямо вас. Какво трябва да се прави? Че ако влезе огънят тук със своя характер, какво ще направите? Мислите ли, че ние може да го търпим? На някой стол седне, ще развали стола. Ако дойде до масата, ще

развали масата. На пианото ако седне, всичко ще развали. Питам, с този характер кой ще търпи огъня? Казвате: „Да има човек огнен характер." С огнен характер, като седнеш на стола, ще запалиш стола. Влезеш в стаята, запалиш стаята. Влезеш във водата, водата заври. Влезеш във въздуха, нагорещиш го, буря стане. С огнен характер, дето влезеш, дим дигнеш, дето влезеш, всичките хора станат нещастни. Кой ще те търпи, кажете ми? Това са ред разсъждения.

Вие разсъждавате и мислите, че вие сте най-добрият човек, че всичко в света не става тъй, че сте онеправдан. Имате едно понятие в себе си, че нищо не разбират хората. Право ли е туй? Въздухът, след като е влязъл във вас, вие разбирали ли сте го? Храната, след като е влязла във вас, вие разбирали ли сте я? Въздухът, влязъл във вас чист, излиза нечист от вас. Светлината, която влиза и излиза от вашите очи, тя не излиза вече такава, каквато трябва.

Но нека дойдем до въпроса: кой е най-лесният въпрос? Ако изберете тънките дрехи и идете към полюса, защо ставате недоволен? Защото на северния полюс се намаляват благоприятните условия. Вашите тънки дрехи не са правени за северния полюс, те са правени само за екватора. С тях само на екватора може да живеете. На северния полюс трябва да се сменят дрехите. Вие по някой път разглеждате животните с техните космати дрехи, но знаете ли, когато се създадоха животните, каква беше земята? Когато се създадоха космите на хората, топло ли беше, или студено? Когато се създадоха горите, влажно ли беше, или сухо беше? Те са въпроси, в които може би учените хора трябва да работят много години, за да докажат.

Колко време се изисква да докажеш една теория, че на месечината има въздух или не? Ако няма въздух, кои са причините? Ако има въздух, по какво може да се докаже? Или по някой път казвате, че на Марс има жители. Как ще докажете? Кои са признаците на живота? Кои са признаците в съвременния модерен живот, дали в една къща живеят хора, или не? Ако е вечер, по светлината ще познаете. Ако има светлина, има хора. Ако няма светлина, няма хора. Ако светлината е малка или ако светлината е силна, какво ще заключите? Където има повече светлина, по-богати са хората. Където светлината е по-малка, тия хора са сиромаси. Вашето щастие зависи да намерите най-лесното, дето почти нищо няма да ви струва.

Да ви задам някой въпрос – [за] да възприемете нещо в света, без да изявите нищо, така, с най-малкото усилие, коя е най-лесната работа, която може да направите? („Дишането.") Много тежка работа е дишането.

Дишането – трябва да каниш въздуха, трябва да работиш. Не е достатъчно въздухът да влезе. Като дойде до човека, трябва да го опънеш. Той не е доволен. Казваш: „Влез де."

Коя е най-леката работа? Гледането не е лесна работа. Трябва да мърдаш очите, тежка работа е. Аз считам, въздуха да оставиш само да те поглежда, малко да те докосва. Въздухът от само себе си го прави. Или да се оставиш светлината да влиза в очите, да влиза в очите, да влиза и да излиза. Ти седиш, тя влиза и излиза, ти почти никакво усилие не правиш. Въздухът минава, поглежда те и си заминава. След като те погледне въздухът, какво ще ти остави? Ако мине четката на един художник върху гърба, какво ще остави? Представете си, че неговата четка е всякога празна. Няма да натисне, но отгоре деликатно ще мине. Представете си, че художникът е малко от огнените температури, обича червената боя. Ще ви остави някаква малка червенина или малко песимистично настроение – обича синия цвят. Питам: какво ще ви остави въздухът, като мине покрай вас? („Приятно разположение.")

Сега я ми кажете най-лесната работа коя е? Коя е най-лесната работа? Всеки да каже от своето становище, не общочовешко. Коя е най-лесната работа, при която ще иждивите най-малко енергия? Трябва човек да се намери в трудно положение. В Севастополската война разправят за един французин. Отишъл във Варненско и искал да си купи нещо от един стар българин. Говори му, говори му, българинът нищо не разбира. Казва: „Синко, кажи ми на български. Майка ти не те ли учила да говориш? Какво ми говориш?" Българинът счита, че трябва да му каже нещо на български. „Кажи ми какво искаш, да ти услужа." Французинът му разправя, иска мляко да му даде. По едно време гледа го, върти се. Направил една дълбочинка на земята, турил си пръста и с другата ръка показва, като че дои. Казва: „Тъй кажи. Пак си бил умен. Синко, виждам те, че не знаеш да говориш, ням човек си. Горкото." Потупал го по гърба. „Ти искаш мляко." Питам: този французин невежа ли беше? Учен човек беше, но разправя на френски. Българинът счита, че всичките трябва да говорят на български.

Ти отиваш в природата като този французин, как ще те разбере тя? Ти казваш: „Тежко ми е." Но то е по български тежко. Ако идеш във Франция и кажеш, че ти е тежко, французите какво ще ти кажат? Ако французинът дойде и ти каже, че му е тежко на френски, няма да го разбереш. В природата ако идеш и кажеш, че ти е тежко, и тя няма да те разбере. Ако пъшкаш, тя счита този, който пъшка, за много работлив човек, за много гениален.

Я сега изберете си един най-лесен занаят, с който може да прекарате. Кой е най-лесният занаят в природата? Представете си, че щастието ви зависи от това, което ще изберете. Кой е най-лесният занаят? Ако изберете най-лесния занаят, вие ще намерите вашето щастие, пък ако намерите най-трудния занаят, ще намерите вашето нещастие.

Коя е първата дума, с която всеки език започва? Казват, човек трябва да мисли. Коя е първата мисъл? И мисълта си има своята азбука. Казваш: „Бог създаде света." Но когато създаде първия ден, казва: „Да бъде светлина." И стана светлина. На втория ден какво каза? Във всеки ден Бог казваше разни думи и светът ставаше.

Да допуснем, че ти искаш да бъдеш щастлив. Като кажеш, че искаш да бъдеш щастлив, мислиш ли след колко време ти ще бъдеш щастлив? Представете си един човек, който боледува от нямане на въздух. Колко време му трябва, за да възстанови неговото съзнание, след като диша, за да има едно нормално състояние? На всеки един от вас колко време ще му вземе, за да напълни една стомна от пет килограма? При една обикновена чешма пълнили ли сте вие? Може да направите опит. Ще извадите часовника, ще видиш за колко минути ще се напълни стомната.

Казвам, кой е най-лесният въпрос? Щом изберете най-лесното в света, вие ще разрешите въпроса с всичките мъчнотии. Най-лесните неща разрешават всичките мъчни въпроси. Най-мъчните въпроси разрешават туй, което никога не може да се разреши. Разрешаваш да бъдеш добър. То е един много мъчен въпрос. Избирате да бъдете справедлив. То е много мъчен въпрос. Как ще бъдете справедлив? Закарвате овцете в тревата – вие сте справедлив към овцете, но сте несправедлив към тревата. Докарвате вълците при овцете – към вълците сте справедлив, но към овцете сте несправедлив. Развъждате гъсеници – справедлив сте към гъсениците, но сте несправедлив към дърветата, ще изпоядат листата им. Или, ако искате да бъдете справедлив към вашите крака, искате да ходите. Или, ако сте справедлив към вашите ръце: мислите ли, че ако се отнесете добре с вашите ръце, ще имате правилна обхода и към краката си? Ако дойде до моралното отношение, ще видим, че някой път човек не се отнася добре с ушите си – слуша това, което не трябва да слуша. Някой път човек е несправедлив към очите си – гледа това, което не трябва да гледа. Или пък ухаеш това, което не трябва да ухаеш. Или работиш повече, или ходиш повече.

Според вас най-лесната работа е да бъдете господари. Няма по-лесна работа според вас. Вие искате всички да бъдете господари. По-лесна работа няма. Само като мръднеш, и всичко да стане. Най-лесната работа е да

бъдете господари. Никой от вас не иска да бъде слуга. Да си слуга е мъчна работа. Като си господар, само натиснеш звънеца, какво ще ти коства? Казваш: „Да се направят нещата“ – и нещата стават. „Да стане светът“ – и светът става. „Да бъде светлина“ – и светлина става. „Да бъда богат“ – и богат ставаш. Каквото кажеш, става. Най-лесната работа е да бъдеш господар. Но сега какви са придобивките от господарите в света?

Един стар българин изучавал окултната наука. Казва, че вече намерил ключа – каквото каже, става. Имал един чувал с жито. Изправя се и казва: „Заповядвам на всичките житени зрънца да станат деца.“ Веднага всички се превърнали на деца и като се награкали всички да му искат да ядат. Той няма храна за всичките, а всичките деца викат, викат: „Татко, хляб.“ Взел той едно дърво и започнал да ги избива. Като казал да станат зърната на деца, те станали, но после не знаел как да ги превърне на зърна. Взел дървото и започнал да ги избива. Приказката казва, че останало едно дете, което се скрило зад вратата и казало: „Татко, мене не убивай. Аз ще те слушам.“ „Туй го разбирам“ – казал българинът. Той, като казал всички да се превърнат на деца, мислел, че всички ще го слушат. А те всички награкали и искали да им даде хляб. Казва: „Който иска – дърво.“ Останалото дете казало: „Мене, татко, не убивай. Каквото искаш, ще го направя.“ Казва: „Така те искам. Ти си от умните деца. А пък другите деца искат. Да нямаш такъв характер.“

Каква е философията тук? Защо българинът ги избил? Уплашил се човекът, че ще го изпоядат. Той трябва да се зароби заради тях. Този анекдот е създаден, може да има причини, които са скрити. Има въпроси, които ние не може да разрешим.

Мислите ли, че да заповядва човек е най-лесното? Каква служба бихте избрали сега? Професор ли, лекар ли, какво искате да станете? („Добър ученик?“) Ученик и сега сте. Кажете кой е най-лесният въпрос? Най-добрият ученик, като не знае кой е най-лесният въпрос, какъв ученик е? Добрият ученик, който знае най-мъчните въпроси, как тъй да не може да знае най-лесното?

Кое положение е по-добро: да се движиш от екватора към полюса или от полюса към екватора? Де има повече придобивки? На екватора има повече придобивки. Всичките тия придобивки на екватора се дължат на силите на полюсите. Южният полюс е майката, северният полюс е бащата. Екваторът, това е детето. Единствен, който печели, е екваторът. Всякога, който става баща, всякога трябва да даде нещо. И майката трябва да даде. Онзи, който създава, все губи нещо от себе си. Онзи, когото създават, печели. Професорът, който преподава, винаги губи. Учениците, които

слушат, печелят. Питам: хората, които се радват и които скърбят, кои от тях печелят повече, които страдат или които се радват? Как мислите? Че какво печелят тия, които скърбят? Добиват опитност.

Кой е сега най-лесният въпрос? За болния кой е най-лесният въпрос? Коя е най-лесната работа, която може да свърши болният? Коя е най-лесната работа, която здравият може да извърши? Най-лесната работа за болния коя е? Сега вие се спирате: дали туй, което ще кажете, е право, или не. Представете си, че се намирате в един свободен свят, дето има сто кошници с плодове. На вас ви казват: „Изберете си, от която кошница искате, само един плод." Вие ще обиколите всичките кошници и може да си изберете от която кошница искате. Всичките сто кошници като ги погледнете, имате право да изберете само един плод. От коя кошница ще изберете? Всичките плодове са хубави, но вие само един плод ще вземете. Кой плод ще изберете? Ние се влияем от сегашното състояние. Ти си възрастен, на двайсет години, ще изберете един плод. Ако пуснете едно дете на пет години, то ще избере друг плод. Малкото дете мисли по един начин, възрастният човек мисли по друг начин.

Казвам, ще изберете едно състояние, което е еднакво за децата и за възрастните, за младите и за старите, във всичките фази на живота, едно състояние, което остава еднакво, без да се измени. То каквото е, то е мярката за нещата. Например в света каквото същество и да повикате, като му дадете храната, всички същества ще донесат храната до устата. И ангел да е, и той ще занесе до устата. И човек, и мравята, и малката микроба, всички ще занесат храната до своята уста. Всички имат едно разположение, няма да я турят на гърба си, но ще я турят в устата си. Ще я приемат и ще я използват. Казвам, използвайте желанията, които в даден случай са общи за всичките живи същества. То е вярно сега. Едно страдание, което не е вярно за всички, то не е реално. Едно страдание, което всички същества го чувстват еднакво, то е реално. Една радост, която всички същества чувстват еднакво, тя е реалната радост. Комарът разбира радостта по един начин, човек – по друг. Те не са реални радости.

Който вземе, се радва, който дава, съжалява. Някой път онзи, който дава, се радва. Някой път онзи, който взема, се радва. Те са относителни неща. Радвай се, когато взимаш и даваш. При всичките условия да ти е еднакво приятно – и когато даваш, и когато вземаш. Щом при вземането се радваш повече, отколкото при даването, значи реалността не е еднаква. И в тялото има едно координиране между всичките части. Представете си, че всичките тия части проникват в човешкото съзнание и човек е весел само тогава, когато цялото му тяло, цялото му сърце, целият му ум се радват. Някой път сърцето се радва, но в ума има неразположение. Някой път

тялото се радва, някой път и умът може да се радва. Те са относителни работи. Онази е пълната радост, в която умът и сърцето, и тялото имат еднакви условия в дадения случай.

Например често вие искате да бъдете щастлив човек. Но при какви условия човек може да бъде щастлив? Вие искате да бъдете здрави. Здравето в света съществува. За да бъдеш здрав, ти трябва да се върнеш към Първата Причина в природата, която създала здравето. Хората първоначално здрави са създадени, болестта отпосле е дошла. Болката, където и да е, този дисонанс, отпосле е дошъл. Боли те кракът. Тази болка показва, че известни неорганически вещества се трупат около ставите и тези неорганически вещества образуват болестите. Има твърди неорганизирани частици, които минават през тъканите и образуват триене. Те образуват възпалението на краката. Краката не са чисти от тия полуорганически вещества. Ако кръвта беше чиста, без никакви твърди вещества, не щяха да се образуват болестите.

Казвам, в света има една материя, която лесно се организира, има една материя, която мъчно се организира. Има мисли, които лесно се организират, има мисли, които мъчно се организират. И в музиката имате същото: има тонове, които лесно се организират, има тонове, които мъчно се организират. Един тон, който лесно се организира, щом го произведеш в ума си, веднага другите тонове се координират с него, лесно се организират.

Психологически – има автори, които изгубват. Някой път мислено се случва един опит. Вие разсъждавате върху известен въпрос. Въпросът върви, темата се развива ясно. Дойдете до едно място, измените гамата на вашите мисли. Всичко онова, което сте писали, го забравите. Стане безпредметно да мислите. Изгубите гамата, влезете в друга гама. Виждате, че този предмет, върху който сте писали, не е ясен. Всичко зачеркнете. Нали по някой път пишете едно писмо на ваш приятел. Мислите, че е отлично. Ставате на другата сутрин, прочитате го, не го харесвате. Пишете второ. На другата сутрин пак го зачерквате. Кое е онова, което вас не ви харесва? Пресилени работи има в писмото. Значи търсите един естествен път – онова, което сте писали, да е вярно.

Много пъти в нашите разсъждения онова, което мислим, не е право, онова, което чувстваме, не е право. В дадения случай заради нас може да е право, но за другите хора не е право. Когато на вас не ви върви в живота, ще знаете, че вие не сте намерили най-лесния въпрос. Щом го намерите, ще знаете, че всичко ще стане лесно. Щом не може да намериш лесния въпрос, нещата мъчно стават. Когато нещата стават лесно, вие сте намерили лесния

въпрос.

Кое е най-лесното за детето? Като повика майка си, тя веднага отговаря. Ако вика майка си, която го е родила, тя отговаря на неговите желания, понеже всичките негови желания са желания на майката. Следователно, като повика майка си, тя е готова. Ако детето вика другите, няма да му отговорят. Детето трябва да повика майка си. То е най-лесният въпрос.

Най-лесният въпрос е да се обърнете и да намерите Бога вътре във вас. Вие Го търсите в този, в онзи. Вие търсите някой господ, който хората са създали. То е мъчният въпрос. Няма по-лесно нещо да повикаш Онзи, Който те е създал.

Аз да ви кажа: най-лесното нещо е да повикаш Този, Който те е създал. Другите въпроси са по-мъчни.

„Отче наш“

Първа лекция на младежкия клас
27 септември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_09_29 Новият човек
неделна беседа

НОВИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.
Ще се развеселя.

Аз ще говоря общо за човека, какво нещо е човекът. Няма да говоря за това, което вие знаете, защото няма нужда да говоря за него. Няма нужда да говоря за неща, които се предполагат. Неща, които се предполагат и не се доказват, те са сенки на реалността. Кое нещо е реално в света? Единственото нещо в света е човекът. Извън човека всичко е сянка на битието. Някой пита: Какво съм аз? Аз съм единствената реалност в света – човекът. Че каква друга реалност съществува извън съзнанието на човека? Човекът, който чувствува хубавото, благото в света, това си ти. Какво търсиш друго извън? Благото на човека се обуславя от неговия ум. Що е умът? Това е светлината, с която е облечен. Онази реалност, която произвежда светлина, наричаме ум. Онази реалност, която произвежда топлина, наричаме чувства, сърце. Онази реалност, която произвежда сила в човека, ние наричаме воля. Това са три проявления на самия човек. Човек е създаден от светлината, която създала неговата глава. От лицето на човека винаги блика светлина. Лице, което не отразява светлина, то не е нормално. Гърди, които не отразяват топлина, и те не са нормални. Когато гърдите заболяват, те са лишени от топлината на живота. Когато тялото се лишава от своята сила, тогава здравето изчезва.

Следователно, реално е само онова, което умът произвежда. Реално е само онова, което сърцето произвежда. Реално е само онова, което тялото произвежда. Сега ние ще оставим философските твърдения. Всяко нещо е реално на своето време. Казвам: Ти имаш една малка радост, но тя изчезне, реална ли е тя? Ти не трябва да мериш великата реалност със своята, с онова малкото, което ти имаш. Ние казваме, че нещастието съществува в живота. В живота абсолютно никакво нещастие не съществува. Нещастието ние сами си го създаваме. Тебе майка ти и баща ти те родят добре, здрав, с хубави крачка. Нямаш никаква болест. Един ден ти хрумне да си направиш едни парижки обуща роговати. Образуват ти се мазоли на краката и ти казваш: Не зная какво ми стана на краката. Нещастието дойде. Тебе ти е добре, но един ден ти се поревне да пиеш студена бира, поледена. Изпиеш половин кило, едно кило бира. Казваш: Не зная какво ми стана, развали ми се стомаха. Че как няма да ти се развали? Господ не те е създал да пиеш студена бира. Ти искаш да забогатееш, силен си и се упражняваш да се бориш. Ние възхваляваме големите борци в света. В

какво седи тяхното борчество? Борецът натисне единия, натисне другия и най-после казват, че единият победил другия. Хубаво. Аз един камък търколя и туря отгоре му друг по-малък. Малкият го натиска. Питам: Кой е пехливанинът, големият или малкият? Пехливанинът е, който аз туря отгоре. Макар да е голям, онзи седи отдолу и пъшка. Аз туря големия камък отдолу, малкия отгоре и тия камъни мислят, че те са пехливани. Питам: Каква сила има в камъните? Има някаква потенциална сила. Но силата зависи от онази разумност, която човек има в себе си.

Тогава аз разсъждавам по следния начин. Всички хора разсъждават по следния начин. Понеже човек е единствената реалност в света, тази реалност не се нуждае от друга реалност извън себе си. Реалността не може да е недоволна от себе си. Ти, който си недоволен, влизаш в един свят, трябва да знаеш, че този свят не е реален. Влезеш в един свят, дето хората са болни, влезеш в един свят на сиромашия – това не е реален свят. В реалния свят всичко има, там няма никакво лишение. Всичките хора искат да направят щастливи другите. Сегашните хора искат да направят щастливи тези, които са щастливи. Невъзможно е щастливият човек да го направиш щастлив. За да го направиш щастлив, ти трябва да го лишиш от неговото щастие, че после да му го дадеш. Тогава има един резултат. Казвам: Тази реалност човек трябва да съзнава в себе си. Реално е туй, което носи щастие на човека. Реалност щом присъствува, то е реалното. Щом ти си болен, ти не си в реалността на живота. Щом ти мислиш криво, ти не си в реалността на живота. Щом ти не чувствуваш правилно, ти не си в реалността на живота.

Казвам: На съвременните хора трябва една нова философия, с която да обусловят своя живот. Понеже, ако на тебе ти е дадена най-хубавата храна, ако ти тази храна не я здъвчеш добре, ти сам ще си създадеш своето нещастие. Ако ти си направил една къща и не си я направил както трябва, ти ще създадеш условие за своето нещастие. Ако ти направиш една каруца да се возиш и не я направиш както трябва, ти ще си създадеш условие за своето нещастие. И следователно, всичките нещастия, които съществуват на земята, съществуват по единствената причина от ония форми, които не са направени тъй, както подхождат на човешката реалност. Питат: Как ще се оправи светът? Единственият реален фактор: то са бащата, майката и децата – това са три фактора. Три реалности има. Ако бащата не е реален, ако майката не е реална и ако децата не са реални, ако бащата не е възпитан и ако майката не е възпитана, и децата никога няма да бъдат възпитани.

Следователно, има три неща. Ако бащата не се храни с храната на любовта и ако майката не се храни с храната на знанието и ако детето не се храни с

храната на истината, те не са реални. Бащата изгубва своята реалност, майката изгубва своята реалност и детето изгубва своята реалност. А нереалните неща произвеждат хиляди промени и нещастия. Вяра го мъчи, каквото искаш всичко това ще създаде само нещастие. Сега много пъти в света религиозните хора създават своето щастие в онзи материален ред на нещата, който трябва да се създаде. Какъв ред на нещата съществува в природата? Като погледнеш към небето, показва, че в природата от единия до другия край царува щастие, ред и порядък съществува. Само хората на земята мислят, че има нещастие. Те са много дребнави работи. Нещастието се произвежда от една кал, която тече по пътя и произвежда малко прах, или кал, която тече и произвежда малко тиня. Нещастието е само по пътя или в някоя къща, дето живеят хората. Вън навсякъде блика щастие.

Та ако хората мислят, че светът е нещастен и имало някаква космическа скръб, то скръбта не е нещастие за мен. Скръбта, това е първата дреха на щастието. Човек, който не е носил дрехата на скръбта, той щастлив не може да бъде. Само че, за да носиш дрехата на скръбта, трябва да бъдеш здрав. Ако ти си болен, тази хубавата дреха, ще ти причини само ред страдания на тебе.

Та казвам: Искам да ви наведа на една нова мисъл. Вие живеете в един свят на щастие. Ако сте нещастен, то е вашето неразбиране. Аз бих ви задал така един въпрос: В един дом, дето има десеточленно семейство, дето има четирима братя, четири сестри, баща и майка – всичко десет души, ако сестрите и братята са нещастни, коя е причината? Бащата е богат, имат всичките удобства. Братята и сестрите са облечени хубаво, всяка сестра има своя стая, има свой автомобил, аероплан има, какво ли няма и пак са недоволни. Има нещо, което ги смущава. Къде е нещастието им? Че щастливият човек той не си купува скъпоценните камъни. Ако търся скъпоценни камъни за щастието, само като пожелая, те ще дойдат, каквито камъни искам ще дойдат. Всички скъпоценни камъни са на мое разположение, само че аз не искам да се товаря с тях. Може да ги нося като кокоши яйца, като пачи яйца, може да туря диамант от десет килограма. Че то ще бъде един товар на врата ми. Може да туря диаманти по лактите, по колената, по гърба, може да си направя цяла броеница се от диаманти. Че тия диаманти съществуват в човешката мисъл. Те се нагаждат. Всеки диамант, като дойде при мене, ще му кажа да приеме такава форма, която да няма никаква тяжест, да е толкоз голяма, че като го гледам да ми е приятно. Той сам ще се нагажда диамантът.

Харесвам диамантите в света, те са единствената мярка за реалния живот. Понеже един диамант с години да го носиш на пръста, да го цапаш, да го

плюеш, той никога няма да ти се разсърди, винаги е доволен. Като го плюеш, казва: Колко са хубави тия плюнки. Като го миеш, казва: Колко хубаво мие. Каквото и да го правиш, той вижда само хубавата страна този диамант. Сегашните хора минават за философи на доброто. От тях кой досега не е промърморил, да не каже, че има нещо криво в природата. Има нещо криво в природата. Кой е изнесъл мярката на диаманта? Единствената мярка за твърдост е диамантът. И за обхода диамантът е пример, той всякога е доволен. Ако ти не си доволен, ако мърмориш, ти не си диамант. Щом не си диамант, тебе никой не може да те носи. Любовта, която мърмори, това не е любов. Знанието, което мърмори, това не е знание. Чувства, които мърморат, не са чувства. Сила, която мърмори, не е сила – нищо повече. Туй, което не мърмори, то е реалното в света. Седне човекът да се моли на Господа. Че ти най-първо като идеш при Господа, ще освободиш ума си от всичкото мърморене, което има. Ти отиваш при Господа с всичкото мърморене и искаш той да те чуе. Недоволен си, даваш един такъв фасон: свиеш вежди, ще си стиснеш малко устата, свиеш ръцете си, какво може да направиш. Ти сто килограма не може да носиш, искаш да заповядваш на целия свят. Аз бих позволил някой да ми заповядва, ето при какви условия. Казва някой, ще ме слушаш. Умрял някой човек, казвам: Съживи този човек, ще те слушам. Влез в един дом, дето хората се скарали от хиляди години, не си разбират езика, ще кажа: Примири тия хора, ще те слушам. Той казва: Трябва да ме слушаш. Казвам: Направи тия камъни хора да станат, да говорят – ще те слушам. Казва: Каквото ти заповядвам, ще ме слушаш!

Преди няколко дена дойде един пророк. Дошъл тук в двора да пророкува. Аз си седя горе и се занимавам. Той разправя, че ме видял облечен в черни дрехи и жълти дрехи. Какво ми пророкува. Казва: Вие трябва да приемете християнството, да се покаете. Казвам: Това учение трябва да идеш да го проповядваш на света. Туй добро, което носиш заради мене, понеже аз съм толкоз богат, че няма къде да го туря. Благодаря за доброто, на тебе го оставам, иди проповядвай на света. От такива пророци като тебе светът иска да се разкайва. Той ме сънува с черни и жълти дрехи. Той се оглежда в нашето огледало и черните и жълтите дрехи са негови мисли, че тия дрехи са наши. Една маймуна като се оглежда в огледалото, мисли, че някоя друга маймуна има, бърка да я хване, не мисли, че себе си вижда. Иска да се ръкува този пророк. Аз не искам да се ръкувам с него. – Извинете – казва. Рекох: Няма какво да се извиняваш. Казва: Онзи, който ме е пратил. Рекох: Едно време имаше хиляди хора, които бяха пратени, имаше пророци, колкото искаш. Светът е пълен с пророци, гадатели, гадаят за 5 лева, за 10, 20 за 50 за 100 лева на кафе гадае човекът. Аз навсякъде виждам гадатели.

Тук двама знаменити гадатели на кафе излизат със своите джезвета – най-знаменитите професори на кафе – излизат на Витоша. Единият сварява кафе една чашка на своя колега и другият сварява една чашка. Всеки на своето кафе, което той пил, не може да гледа, но на своя колега гледа. Че и двамата си гадаят един на друг. Какво са гадали? Иде една циганка и гадае на една мома: Ти ще бъдеш много щастлива. Ще се ожениш за един мъж много умен, много богат, но на стари години той ще се влюби в една млада и тебе ще зареже. Тъй ще свършиш живота си. Питам: Какво ти допринася това гадателство? Ти повярваш в това. Реално ли е това? Гадае, че ще се ожени за един и на стари години ще се влюби в една млада. Жената започва да мисли, какво ми каза циганката. Де е човекът, кажете ми? Лековерие изпълва целия свят. Хората вярват това, което не е. Онова, което човек прави, животните не могат да го направят. Ние казваме, че някои неща са животински. Какво разбираме под думата животински. В животинският живот не проникват ония разумни начала.

Сега ние сме уморени само от противоречия. Има обществени противоречия, религиозни противоречия, противоречия от личния живот. Какъв може да бъде смисълът на живота? Има ли бъдещ живот, няма ли бъдещ живот? Какви са законите на природата? Като умре човек, къде ще иде? и т. н. Аз запитвам: Човек преди да се е родил, къде е бил? Адам преди да дойде на земята, къде беше? Казвате: Къде ще ида? – Ще идеш точно там, отдето си дошъл. Къде ще иде водата? Водата ще иде там, отдето е дошла. Къде отива? От там, отдето всичката вода иде. Та казвам: Много мъчно е да вярвате за онова, за което никой не ви е говорил. В какво седи истината? Ти вярваш, ще се ожениш, ще бъдеш щастлив. Вие имате такава илюзорна представа за живота. Аз някъде съм разправял един пример за Ноя. Един анекдот има. Ной имал една дъщеря красавица, и тя имала трима души кандидати и те се карали за нея. И тримата така я обичали, че не се отказвали. На трима души да бъде, не може. Ной видял, че тази работа така не може. Той имал една котка, имал и една магарица. От магарицата направил още една дъщеря така красива и от котката си направил още една дъщеря, станали три. Като дошъл първият кандидат, на него дал дъщерята, направена от котката. На втория дал дъщерята, направена от магарицата. На третия, когото обичал, на него дал същинската си дъщеря. Питам: Защо Ной се принудил да направи котката и магарицата на дъщери? Защото самите момци бяха неразумни. Те щяха да се свадят, да се сбият, да се самоубиват. По-добре да му даде една котка, по-добре да му даде една магарица, отколкото да се убиват.

Сега разсъждавайте. Това са символи. След време отива Ной и пита първия: Как си? Доволен ли си? – Хубаво – казва, но мърмори. Пее, често обича да дращи. Казва: Родът ѝ е такъв, по наследство го носи от майка си.

Отишъл при втория и него пита, как е. Казва: Пее, говори красноречиво, но по някой път обича да рита и хапе. Казва: Той родът и е такъв. Майка и беше такава. Дошъл до третата. Той казва: Много добра е, като ангел. – А казва. Тя е същата.

Реален човек е само онзи, който изтича от любовта. Реален човек е само онзи, който изтича от мъдростта. Реален човек е само онзи, който изтича от истината. Често хората идват при мене и ги гледам да плачат. Аз уважавам сълзите на хората. Но има сълзи, за които съжалявам. Плаче той, че не го обичат. Плаче, че пари нямал, че деца нямал. Чудно, деца да му дадем колкото иска. Керемидчиите се оплаквали, че нямало достатъчно кал, че нямало керемиди, че времето не било сухо, че занаятът не вървял. Градинарите се оплаквали, че годината била суха, зелето не могли да продадат, че това не могли да продадат, че не могли да се гледат. Питам: Този порядък, в който ние живеем, който ние сме създали, имаме ли ние едно правилно разбиране? Може да се направи една градина по новия начин. Може да се направи една нива по новия начин. Може да се направи една църква по новия начин. Може да се направи едно училище по новия начин. И в тях всичките хора ще се различават от днешните хора. Казвам: Бъдещият човек, който иде сега на земята, ще се различава от сегашния. Ако вие не може да заповядвате на вашата скръб, ако вие не може да заповядвате на вашите болести, ако вие не може да заповядвате на вашата сиромашия, ако вие не можете да заповядвате на вашите неволи, де ви е човещината? Вие искате да заповядвате. Защо да не заповядвате на себе си, на своето недоволство, което имате. Ти на него не може да заповядваш, пък искаш отвън да заповядваш. Външният свят е отражение на тебе. Реално е само онова, което е в тебе, което ти схващаш, то е реалното. Реален е светът дотолкоз, доколкото ти разбираш себе си.

Сега бих дошъл до една религиозна тема. Казват: Да вярваме в Бога. Да вярваме в Онзи, от Когото сме излязли. Питам: Ако Този, от Когото сме излязли, започваме да се съмняваме в Него, кой ни е дал повод да се съмняваме в Него? Мислите ли, че един ден Бог, Който ни е създал, може да ни унищожи, или че страданията ще се дадат на Него?

Сега една съвременна мома иска да се хареса на своя възлюблен със своите обуща. Съвременната мома иска да се хареса на своя възлюблен със своята шапка, със своята прическа. Някоя иска да се хареса със своя нос, с правилните си вежди. С какво трябва да се препоръча една мома? Аз да ви кажа с какво. Една мома трябва да се препоръча със своя ум. Една мома трябва да се препоръча със своето сърце, със своята воля. С какво трябва да се препоръча момъкът? – Пак със своя ум, със своето сърце и със своята воля. И ние с какво трябва да се препоръчаме на Бога? – Със своя ум, да

вършим работа на земята. Ако от сутрин до вечер мислим само за себе си и кажем пет–шест думи за Бога, казват: Религиозни хора сме. Чудни са хората. Боядисват се с пет пари боя. И с десет кила боя да се боядисаш, религиозен не може да станеш. Казва: Вярвам в Бога. – Когато ти повярваш, че в света е реално само щастието, само радостта в света е реална и само любовта е реална в света. Божествената мъдрост, знанието, всичките добродетели са само реални. Всичко друго в света то е само една опаковка външна.

Сега аз не искам да критикувам, но казвам до де сме достигнали. Всичките хора се нуждаят да поправят своите заблуждения на миналото. Всички ние сме тръгнали по пътя на величието. Без да се самовладаме, без да знаем, как да владеем своя ум, ние искаме да станем велики. Без да знаем да владеем своето сърце и своето тяло, ние искаме да станем велики. Тялото на човека е създадено да бъде безсмъртно. Туй тяло, което имаме сега, е привидно, за да се запази другото. Туй тяло, в което сега умираме, то е привидно дадено, за да се пази онова духовното тяло. Казват: Когато съгрешил човек, Бог му направил кожена дреха, че го изпратил вън в света. Първоначалното тяло Бог го увил. Един ден, когато човек дойде да мисли право, да чувствува правилно, той ще се съблече от неестественото тяло, което носи в себе си.

Вие сега, като срещнете някого, гледате, дали той ви обича или не. Че и той ви гледа, дали вие го обичате или не. Колко той трябва да те обича? Колкото той те обича, толкова и ти трябва да го обичаш. Колкото ти жертвуваш за него, и той толкова трябва да жертвува за тебе. Сега ние искаме всичките хора да ни обичат, пък ние да обичаме, както ние искаме. Такъв закон не съществува. Ти ще бъдеш обичан толкоз, колкото ти може да обичаш. Ти ще бъдеш толкоз уважаван, доколкото имаш сила. Според силата ще те уважават. Ако дойде силният и може да помогне на едни народ, добре дошъл. Всеки един човек, който може да помогне на един народ, добре дошъл. Всеки един учител, който може да помогне на човечеството, добре дошъл. Всяко едно дете, всеки един слуга или който и да е в света, който може да внесе нещо ново в света, той е добре дошъл. Не да носи старите работи, да мисли, дали народът спасен ще бъде или няма да бъде спасен, да мисли, коя религия е права и коя крива, коя наука е права и коя не. Тези неща са човешки. Ако аз искам да зная какво има на слънцето, няма да питам някой авторитет тук от хората. В природата има една станция, ще взема билет, отивам на слънцето. 4–5 деня ще седя, разхождам се, зная какво има на слънцето. Искам да зная какво има на месечината. Ще взема билет, ще ида на месечината, разходя се там. Ще зная какво има и на другата страна, която не се вижда от земята. Няма какво да ви разправям, зная какво има. От земята може да гледате, както

искате. Предположения може да правите, колкото искате. Като идете на слънцето, там ще те срещнат. Ще трябва да знаете езика на слънцето. Там като идеш, ще те срещнат жителите на слънцето и ще трябва да знаеш езика им. Като идеш на месечината и техният език трябва да знаеш. Може да пътуваш и по другите слънчеви системи. Дето и да пътуваш, ще трябва да знаеш езика на слънчевата система. Като знаеш езика, отворен ти е пътят. Питам: Вие знаете ли езика на слънцето? Но то е езикът на живота. Слънцето като разложи светлината, казва: Така и жителите на слънцето говорят и живеят, без да причиняват вреда на хората – това значи червеният цвят. После казва:Ще се индивидуализираш, без да вредиш на хората. Ще растеш, ще се развиваш, без да вредиш на хората. Ще бъдеш умен, без да вредиш на хората. Ще вярваш, без да вредиш на хората. Ще имаш сила, без да вредиш на хората. Туй говорят слънчевите лъчи. Туй е в спектъра. Сега тук вземат червения цвят и го турят на знамето и отиват да се бият. С кого се бият хората? В днешния културен век тия хора се бият за преимущество. Например, сега германци и англичани какво им костува да си подадат ръка, да разделят земята по братски. Какво ги спъва, кажете ми? Какво ги спъва да си подадат ръка? Отде тази идея англичанинът да бъде над всички, германецът да бъде над всички, българинът, русинът,да бъдат над всички? Всички искат да бъдат първи. Каква е мисълта? Сега да ги оставим, то е тяхна работа. Това е техен въпрос, който те ще разрешават, те ще носят последствията.

Но вие питате, кой ще победи? В света не съществува никаква победа. В света съществува една победа, която никой до сега не я нарушил. Светът е свободен. Хората на земята мислят, че те може да направят нещо. Хората на земята са слуги. Онези, които управляват земята, които сега са дошли и са обсадили цялата земя, те ще оправят земята. Ако вашите очи са отворени, ще видите, че цялата земя е обсадена от онези, които са дошли. Всичките тия хора на земята, ще изпълнят тяхната воля. Те казват: Мир ще има на земята. Любещите ще наследят земята. Истинолюбивите ще наследят земята. Всички, които притежават добродетели, ще бъдат наследници на земята. Това е знамето,което се развява по цялата земя. Благословени всички народи, които служат на Божествените добродетели, земята ще бъде тяхна. Кой е избраният народ? Евреите имаха идеята, че те са избран народ. Един малък народ от 600 хиляди души бяха, като излязаха от Египет. Един малък народ, който първоначално беше Авраам. После Яков, който имаше дванадесет сина. И после в Египет станаха 600 хиляди. Мислеха, че са избран народ, и че като тях друг няма. Всички други бяха езичници. Казват: Всички са езичници, да се очистим. Те създадоха идеята, че за тях е всичко, другите народи да им служат. Туй, което те вярваха, сбъдна ли се? Само онзи човек, в ума на когото няма никакво противоречие, само онзи човек, в сърцето на когото няма

противоречия, той е всесилен човек. Сега се говори за онези всесилните. Сега всеки един от вас се плаши, че ще стане нещо. Че ще стане нещо, то е заблуждение. Ще стане това, че умните хора ще възкръстнат. Чакате вие да възкръстнете. Тези, които ще възкръстнат, те отгоре идат. Къде отгоре? Туй, от което вашият ум излиза, то е реалното. Да ви кажа, коя е реалната мисъл. Реалното във вас е на това място, дето никакво противоречие не се явява във вашия ум. То е реалното. Реалното във вашето сърце е туй място, дето никакво противоречие не се явява в чувствата. Реалното във вашето тяло е туй място, дето никакво противоречие не се явява в тялото. Може да кажеш на себе си: Да си представиш ти реалния човек. Може една брада да взема да туря – след това да дойде друга мисъл: един момък на 21, 25 или на 33 години, каквато и форма да вземе, той винаги вътрешно е млад и е господар на всичките форми. Ако всяка мома беше господар на всичките форми, може и баба да стане и мома да стане, щеше ли да бъде отчаяна? Че кой момък щеше да ѝ заповядва? На кой момък ще му заповядват, ако той е господар на всичките форми? Един такъв момък, още като речеш да му се разгневиш, изчезне. Ти го търсиш, той изчезнал. На реалното ти не може да се сърдиш. Ние, сегашните хора имаме нужда да се запознаем с бъдещия човек. За да се запознаете с бъдещия човек, вие трябва на този човек да му дадете всичките ваши недоволства. Аз да ви кажа, какво разбирам под недоволство. Всичките противоречия, които имате, то са вашето имане. Един земеделец, който има прасета, говеда, коне, кокошки, кози и др., те всички нечисто държат. Казвам: Вашите недоволства са вашите говеда. Вашите недоволства са вашите прасета, овци. Всичко туй навън да изпъдите. Туй е богатството на земята и на целия свят. Не мислете, че богатството, на което вие разчитате, че от него ще излезе вашето бъдещо богатство. Бъдещият човек в него няма да има такова богатство. Нашата култура се показва, каква е.

Всичките говеда са вързани в дамове. И ние сме вързали нашите мисли. Всеки един го е страх, дали право вярва, дали е праведен или не. За всички бъдещи хора любовта ще бъде мярка. Няма да му казвам, да ме обича. Ако обича, то е негова работа. Ако той не обича, той се анулира. Дотогава, докато ти имаш инициативата да обичаш, ти си човек. Щом започнеш да се двуомиш, да обичаш или да не обичаш, ти си човек на сенките. Казва: Аз не мога да търпя. – Че ти никога не си търпял. Че туй не е лъжа, че не си търпял. Не си се научил да търпиш. Ще търпиш, както скъпоцения камък. Като те сполетят всичките нещастия в света, ще кажеш, както Христос каза. Христос се моли, моли, и казва: Господи, не разбирам, но да бъде волята Ти. Каквото ще става с мене, аз полагам душата си в Твоите ръце. Прави с мене, каквото Ти е угодно. Каквото Ти си решил, приемам всичко. Ето човекът. Приемам всичко. Той не каза: Господи, мене ли остави да се подиграват? Аз да бъда позор. Защо ме прати да им проповядвам?

Виж, какъв срам ми стана с Твоето име. Как се проповядва?

Дошъл този пророк и лицето му оправено. Той ще ми проповядва страданието. Той сам зачервен, оправен като шопар. Като го разглеждам от чисто художествено гледище, коремът му много обемист, има благоутробие. Дошъл той да ми казва, че трябва да се разкайвам за греховете си. Аз, човекът, трябва да се разкайвам, ами вие какво трябва да правите? Ако е в разкаяние, всичките хора трябва да се разкаят, понеже не постъпват правилно. Прав е той. Че иде като един пророк, казва: Мене ме пратиха от невидимия свят. Казва, че ако аз съм приемал, той щял да ми даде всичкото си благословение. Когато се яви дяволът на Христа да го изпитва, каза: Видиш всичките тия царства, ще ти ги дам, ако ти ми се поклониш. Казва му Христос: Я да се махнеш оттука. Аз считам, ако досега не съм служил на Бога, то е позор за мене. Ако сега трябва да се разкайвам и сега да служа на Бога, то е позор за мене. Не казвам, че съм се разкаял, защото няма за какво да се разкайвам. Аз не съм от тия хора, които ядоха от евиния плод. Има хора, които ядоха, но аз не съм ял от плодът на Ева. Новият човек ще яде от плода на живота, няма да яде от плода на забраненото дърво. Сега Господ ще дойде в рая, ще повика Ева, ще каже: Готова ли си да ядеш от това дърво?

Ние вече в лицето на Христа имаме един човек, който е ял от дървото на живота, от новия плод. Долу мърморенето! Долу падането на духа! Че някой ви е обидил, всичките тия работи ги изхвърлете навън. Аз само си турям памук в ушите. Този го обидил, онзи го обидил, този рекъл, онзи рекъл – оставете тези работи. Хората нека си говорят каквото искат. Човек, който ходи да подслушва какво говорят хората, не са виновати хората, които говорят, виноват е онзи, който подслушва. Аз зная, мравите като дойдат, какво говорят. Говорят да крадат. Като дойдат пчелите и те говорят да крадат. На общо основание ядат мед, където намерят, не питат. Един ден без да искам, съм направил една пакост. Имах мед, който беше захаросан. Извадих го на слънце, мислех, че съм го затворил добре. Но похлупакът не бил добре затворен и като отивам, той се разтопил, но може би повече от хиляда оси и пчели влезли вътре и като яли, измрели вътре в меда. Погледнах, казах: Съжалявам, че измряхте. Трябваше да чистя меда. Те влезли вътре и не могли да излязат навън. Казвам си, не направих добре, че турих тази съблазън. Казвам им: Защо не ме питахте? Аз щях да ви дам всичкия мед. Като ги гледах, гледах, взех, че възкресих всички мухи, занесох ги вън и казах: Още веднъж преди да влизате, да ме питате. Като дойде по ваше разположение, не влизайте, ще измрете. Като ги гледах, стана ми тъжно. Казвам: Може да възкреся тия мухи. Тогава онези, които останаха, извадих няколко лъжици мед, разтлах го на книга и го оставих. Като награбаха, вече никой не умира.

Отворете вашите блага, турете ги на книга и онези, които дойдат, ще ядат свободно. Аз давам на пчелите, които ядат за себе си, но никога не турям в торбата да носи за баща си и майка си. На новия човек нека дойдат баща му и майка му. Като дойдат и тях ще ги нахраним. Той да носи за баща си и за майка си, не се позволява. То е лъжа. Приемам в света само един Баща. Той е самата реалност, единствената реалност, която създала света. Като погледнем света, трябва нашите сърдца да се изпълнят с блогоговение. Трябва да знаем, че в целия свят съществува любов, мъдрост, истина, сила. Всички съвременни нещастия, от които вие страдате, един ден ще ги забравите. Вашите съвременни страдания нищо не са в сравнение с онази слава, която има да ви се открие. Казвате: Къде отидоха нашите роднини? Вашите роднини са при вас всеки ден, но вие не ги виждате.

Преди години аз имах един приятел, той е заминал за другия свят. Имах още един познат, и той замина за другия свят. Един ден бях във Варна и ето те се облекли в нови дрехи, идат при мене и 4–5 часа се разговарят с мене, не видение, но живеят на земята. Единият беше хуморист, казва: Няма да казваш къде съм, понеже имам да плащам. Жена ми и дъщерите ми не знаят къде съм. И другият казва, да не казвам къде е. Иска да е свободен от жена и от децата си. Казва: По някой път ще ходя да ги видя. Те ще ми разправят, че този умрял, онзи умрял. Те на земята слезли, по на 21 години са. Аз не искам вие това да вярвате. Аз ви казвам една истина, пък вие както искате вярвайте. То е ваша работа. Искам да ви кажа, че в света смърт няма. В света реален е само животът. Смъртта е само една сянка на живота. Следователно, когато не изпълняваме волята Божия, сенките идат в света.

Сега аз ви говоря за новия човек. Вие искате да знаете, аз това, което ви говоря, дали е право или не. Аз не искам да ходите да питате хората, дали е право или не. Но някоя сутрин, когато изгрява слънцето, когато времето е бурно, в най-лошия ден, ако искате да знаете истината, питайте тогава невидимия свят и кажете: Ако онова, което Учителят говори е вярно, искам да се уясни времето. И вижте какво ще стане. Ако времето се уясни, туй учение е право. Или може времето да е ясно и да поискате да се заоблачи. Както искайте опитайте. Но и другояче може да питате.

Ако приемете онова, което ви говоря, ще дойде светлина във вашия ум. Вие ще станете красиви, ще станете здрави и добри. Ще се радвате на щастието си. Ще кажете, че то е заблуждение. Ако с едно учение се дава щастието на човека, то ли е нещастие? Сега някои казват, дали това е вярно или не. Аз искам вие по този начин, по който ви говоря, да се подмладите.

Ако може да се подмладите, да се затворите в себе си, да мълчите, гък да не кажете. Да ти е приятно да страдаш. Ако срещнеш един брат богат, като че ти си в него, да ти е приятно. Какво има, че той е богат, пък ти си сиромах. Какво лошо има, ако един брат е професор, пък друг е ученик? Нека дойде единият с големия прозорец, голяма светлина влиза през него. През малкия прозорец, по-малка светлина влиза. Не са виновати прозорците, то е временна обстановка. Нас трябва да ни радва проявлението на Бога. Бог в каквато форма и да се прояви, да се радваме. Дали се проявява в растенията, да ни радва. Дали в насекомите, или в животните, навсякъде Неговото проявление да ни радва. Най-после да се радваме на формата, в която Той се проявява в нас. Да се радваме, че се проявява в нас. Като се прояви, тогава ние да бъдем носители на тази Божия любов. Сега това със закон не може да ви се наложи. Вие сами може да си го наложите. От вас всички, които сте кандидати за новата култура, за новата религия в света, за новото човечество, отворете един лист и трябва да се запишете студенти. За да бъдете студенти, първият изпит, който ще държите, е по търпението. То е приемен изпит. Вторият изпит ще бъде щедрост. Третият изпит е кротост и въздържание. Ще държите изпита за личната сила, която вие имате. Казва Писанието: Докато изведа съд.

Като се върнете в къщи сега напишете така: Долу недоволството! Не да го махнете недоволството, но да му дадете друга работа. Като станете недоволни, направете си по една мотика или лопата, иди и копай. Колкото си по-недоволен, по-дълбоко копай. Като си доволен, напусни работата. Щом станеш доволен, напусни работата.

Щом си недоволен, започни да учиш. Учи дотогава, докато си недоволен. Щом станеш доволен, престани учението.

Та казвам: Ще имате една светлина. Когато умът ни е ясен, се вижда Божествения свят. Ние може да се занимаваме само когато умът ни е свободен от всичките дрязги на съвременния живот. Как ще се подигнеш ти да видиш, как живеят онези възвишени същества или оня свят, за който разправят, че това имало, и онова имало. Всеки един от вас има възможност да иде в оня свят, да се учи и да се върне в България. Има хора, които са ходили. Поне до второто небе са ходили на разходка. Някои казвате: Още не сме за онзи свят. Аз не искам вие да станете граждани на оня свят. Да умираш значи да се изселиш от земята. Но все таки е хубаво да идеш на ескурзия до оня свят за няколко дена и пак да се върнеш, да донесеш нещо хубаво на земята. Хубаво е и някой път да идете на Месечината. Сега няма да ви кажа, колко души българи са ходили на Месечината. Има българи, които са ходили на месечината, но мълчат.

Свободният билет е онази пълната, абсолютната Божествена любов, която трябва да завлада човешкото сърце. Свободният билет е онази абсолютна вътрешна светлина на ума и мисълта, която човекът трябва да завлада. Свободният билет е онази вътрешна свобода на истината, в която всяка лъжа, всяка измама в каквато и да е форма, е изключена. Аз говоря за вътрешния живот. Лъжата трябва да се изхвърли из човешкия ум. С тия три билета вие може да идете на слънцето. То е достатъчно. Ако сте недоволни, земя има достатъчно на Земята. Пък светът е пълен със светове. Господ създал много светове. Който е недоволен, Господ може да му даде на разположение цяла Месечина и той да се разполага. Много богата е Месечината, тя е пълна със злато и сребро. На Месечината лъжиците на хората са от злато. Улиците са покрити със скъпоценни камъни. Че няма друго тяло, което да е така открито. Месечината е открита, не е скрита както Венера. Тя седи наблизо. Хората търсят, къде е оня свят. На Месечината е.

Всички вас от тук на Месечината ще ви пренесат с аероплани. Сега научно работят и американците работят да направят ракети, които ще хвърлят да идат на Месечината. Цяла теория има. Дванадесет души има готови да ги пратят на Месечината в ракета. Ще идат, но как ще се върнат?

Пълна любов към Онзи, Който създал света. Пълна любов към Онзи, Който осигурил нашето щастие. – То е Бог. Да посветим живота си на Него. Не само ние, но и цялото човечество да посветим живота си, да живеем всички в мир и веселие. Така се убеждават хората. Със сила туй няма да бъде, но с мисъл. Човек трябва да изпрати мисълта си, мира си.

Когато Христос се роди, какво казаха ангелите? – Мир на Земята. Мир може да има само в Любовта. Мир може да има само в Знанието. Мир може да има само в Истината.

Човекът, който сега иде, ще превърне всичките отрови в сладки плодове.

Тайна молитва.

1 неделна беседа, държана на
29.IX.1940 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1940_09_29 Съгласуване на мислите
утринно слово

СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ

Отче наш

В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от евангелието на Матея до 31 стих.

Духът Божий

Всеки ден носи по нещо ново в света. Облачните дни се разглеждат по един начин, а ясните дни по друг начин. В ясните нощи има какво да разглеждате, има много неща написани на небето. И в облачните има неща написани по-близки, практични. В някои облачни нощи, когато вали дъжд, ако искате да бъдете учени, трябва да броите дъждовните капки, или пък трябва да измервате движението на въздуха, който бушува на прозорците и да измервате силата и интензивността му. Когато вали дъжд, хората спят. Когато бушува буря пак спят.

Вие тази сутрин седите и чакате, какво е сготвено, дали е добре сготвено, или не, дали ще бъде кокошка, патица, пуйка, агнешко или някой стар вол, или биволска пъстърма, дали ще бъде риба сушена, или някоя лакерда. То са символи.

Сега всички хора мислят, че мислят добре. Държавата мисли, че законите, които е прокарала, че тези закони са много добри. Всеки човек мисли, че това, което прокарва в себе си, че като неговия живот няма. Мисли идеално за себе си. Но все таки вижда, че има нещо, което му липсва. Някой път, въпреки всичките му мисли, хубавите му дрехи, хубавите му неща, стомахът му е разстроен. Казва: Не зная урочасах ли, но откак направих новата къща, развали ми се стомаха. Някой път случва се, че ядеш някое ядене, не ти подхожда, развали се стомахът. Някой път имаш едно прекрасно настроение. Настроението в ума се променя. Една малка причина наруши мира, който имаш. Да кажем в една публика, която слуша един концерт, половината са музикални, половината отчасти знаят, не ги интересува музиката. Дава се концерта. Тези които са добре запознати с музиката, всеки знае най-малката погрешка. Казва: Времето не беше право. После, казват, на този пасаж не му се даде изражението, което трябва. На другите им е безразлично, все едно им е този пасаж и онзи пасаж, какво изражение му дават. Питам: Защо едните правят разлика, другите не правят, че сол или фа диез не е взет така, както трябва. Какво има, че фа диез не е взет. Ще се наруши ли равновесието на земята, че фа

диез в горната октава не е взет добре? Ако фа диез ще повлияе на движението на земята, кажете на музикантите: Трябва да внимавате, ако не вземете вярно, ще стане катастрофа на земята. Тогава разбирам. Музикално всичките тонове са свързани с движението на земята. Следователно, всякога щом музикантите не пеят правилно, едно малко сътресение става на земята. Всичките неща в света излизат все от пеенето. Ако някой не е взел фа диез тъй както трябва, ще го заболи глава. Като дали концерт в Америка, диригентът или певецът не взели правилно фа диез, тук в България ще ги заболи главата. Или пък той в долните регистри сол бемол не го взел правилно, заболи го коремът. Сега във вас може да се зароди мисълта: Какво отношение може да има пеенето с нашата глава и с нашия стомах? Те са предположения. Да допуснем, че са предположения, но на какво се дължи главоболието? Ти, човекът, който мислиш, откъде ти дойде главоболието? От жена ти не е, от децата ти не е, но главата те боли. От яденето не е. Чудиш се от къде ти е главоболието. Разбира се, главоболието си има причини. Всякога, когато стомахът не функционира правилно, човек страда от главоболие. Всякога, когато симпатичната нервна система не е в изправно положение, се образува главоболието. Всякога, когато мозъкът не функционира правилно, има и едно разстройство на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, имаме разстройство в мозъка. Мнозина от вас и всички неуки хора не знаят, че имат симпатична нервна система. Вие смесвате симпатичната нервна система с корема. Коремът е съвсем друго нещо. Сега няма да се връщам да разисквам филологически значението на думите, понеже думите във всеки един език са образувани по закон. Всяка дума има известен смисъл. Когато кажете хляб, разбирате, че има някакъв елемент. Хляб, вода, въздух, слънце, всичките имат някакъв материален предмет, на който те отговарят. Казвате: Отвлечена работа е доброто. Но и доброто е реално. Ние казваме храна, която е приятна, която е здравословна, е добра храна. Храна, която не е здравословна, е лоша храна. Значи онова качество на храната, което произвежда здраве в човека, е доброто. Добрите качества, които носят плодовете, казваме, че са добри.

Една мисъл, която прониква в човешкия ум, може да произведе главоболие. Ти имаш 500–600 хиляди лева в някоя банка. Кажат ти, че банката пропаднала. Изведнъж те заболи главата. Мисълта за 500-те хиляди лева в банката произвежда главоболие. Но после кажат, че съобщението за фалирането на банката не е вярно, за друга някоя банка било. Обаче една лъжлива мисъл произведе едно главоболие в мозъка ти. Като кажат, че банката, в която ти си вложил парите си, не е пропаднала, главоболието намалява наполовина, но все таки остава нещо. Защо остана наполовина главоболието? – Защото още не вярваш. Казваш: Може да има някаква шмекерия, да ни залъгват нас.

Та трябва някои работи да се изучават основно. Повърхностно знание имат хората. Хората не се познават. Вие имате две деца, родили сте ги, но тия малки деца ревнуват. Малкото дете още на две години е, но ревнува. Как така майката да даде нещо на едното дете, пък на другото да не даде? И майката взема едното в лявата ръка, другото в дясната, тя е внимателна. Каквото даде на едното, другото гледа. Ако даде някакъв плод на едното дете, другото си отваря очите. После разбират, колко лъжици майката дава на едното дете, една ли, две ли, три ли. Имат една идея за това. Казвам: Откъде им дойде на ум на тия деца това. Нали казвате, че са ангелчета, които идат от небето. Откъде са се научили туй изкуство да правят разлика между двете лъжици?

По някой път гледам психологията на религиозните хора и им се чудя. Някои религиозни хора казват: Не ме погледна добре. Аз се чудя, как го позна, че не го е погледнал добре. Казва: Криво ме погледна. Как се познава туй криво? Казвам: Я ми го начертай. Казва: Разбирам, аз го познавам. Казвам: Дай ми една геометрическа форма, в какво седи кривото гледане. Или по някой път вие казвате, че чувствувате, че той не ви обича. Хубаво, какво означава обичта? Нещо много материално. Когато майката тури една лъжица на едното дете и на другото тури две лъжици, това, на което майката е турила една лъжица, казва: Майка ми не ме обича. Майка ми ме остави с една лъжица. Едната лъжица не е ли обич? Защо това дете не е доволно с една лъжица обич, ами завижда на двете лъжици обич?

Сега така, както разглеждам работите, ще кажете: Тия работи не са реални: Някой след като ме гледа, казва: Я ми кажи, след като умра, аз спасен ли ще бъда, ще ида ли в рая? Казвам: Това ти трябва да знаеш, не аз? Ти сам трябва да знаеш, здрав ли си, или не. Аз само може да констатирам по външните причини, може да забележа, че очите ти са жълти. Казвам: Твоят черен дроб е разстроен. Или забелязвам, че лицето ти е болезнено, или че езикът ти е побелял. Казвам: Стомахът ти е разстроен, не функционира правилно. Ти казваш: Ям, не ми е сладко. Не ти е сладко, защото стомахът ти е разстроен. Разстройството на стомаха стои в това, че ония сокове, които са необходими за тялото, стомахът не може да ги вземе, не функционира правилно. Тогава идват лекарите, които започват да ни лекуват. Хубаво, но първият лекар в света е природата. Тя, като създала човека, предвидила, че той ще боледува и тя е първия лекар, до който трябва да се допита. Във всеки си има по един лекар вътре. Животните се допитват до техния лекар. Когато едно животно се разболее, има специални треви и то веднага отива и ги яде. То си знае лекарството, намира тревите, пояде и веднага се излекува. Човек, като се разболее, забравил тези треви и търси да му ги дадат.Та казвам: За щастливия

живот, когато се наруши неговия мир, какво трябва да правите? Преди години един хидролог, който изследва земята с пръчки, прави своите научни изследвания, доста добре запознат, прави той изследвания на нашия Изгрев и ми каза: Тук има едно течение, една голяма река, която има два метра и 40 сантиметра дебелина, четири метра широчина и е на 75 метра дълбочина долу. Аз никаква река не виждам. Отгде го изчислил, че 2 м и 40 см. е дебела реката? Казвам: Възможно е, предполагам и да е широка 4 м. След четири години го срещам и му казвам: Я ми кажи, онази река, дето ми каза, колко беше широка? – Той ми казва: Тя е 5 м. широка, а дебелината е 3 метра. Аз нищо пак не му казвам. Възможно е, години са минали, може да се е увеличила водата. Сега тълкувам: Понеже беше пролет, то от стопяването на ледовете станало прилив. Една река може да се увеличи. Може да кажете: Не е вярно това. Реката по някой път може да стане по-дълбока с 4,5 и 10 метра; някой път може да се стесни. Но аз констатирам, че данните не съответствуват от първото и второто казване. По-напред беше 4 метра, сега е 5 метра. Казвам: Че да сме сигурни, че 4 метра е било вярно, може да е била 3 метра, може пък да е била и един метър. Аз не проверих нещата, вземам ги на вяра. И аз казвам: Тук има една река четири метра широка. И тогава започна да се предава от човек на човек, непроверени неща, никой не проверил.

Има известни неща в света, които се менят. Не трябва да бъдем взискателни. Някой път в човешкия живот се намира един прилив, и по пътя водите ще излезат из коритото навън, из границите и ще се разширят. Но след време, като дойдат топли дни в лятото, тази река ще се намали.

Казвам: Често в нашия живот ние се изменяме: Някой път ние сме разположени, някой път не сме разположени. Често вас не ви иде на ум вие да отворите прозореца в един салон и ако не се отворят прозорците, 3–4 часа ако седите, ще започне да ви се приспива, ще ви стане лошо и може да припаднете. Въздухът не е достатъчно чист.

Тази глава, която ви четох, хиляди пъти се е чела. Практическото приложение за тези разумните девици седи в следното: Човек трябва да бъде разумен да се ползува от благата, които Бог е създал вътре в света. Казвате: Аз имам право. Но правото може да ви е определено с един закон, който хората турят. Вие считате, че баща ви имаше право да ви остави нещо от наследството. Ако си сам, ако си един син, всичкото имане на баща ти остава на тебе, ти имаш право над всичко. Но ако сте двама братя, тогава имаш право само на половината. Ако имате още една сестра, тогава правото ви се намалява, ще имате една третина. Ако майка ви е жива и баща ви си е заминал, тогава имате една четвърта. Ако имате десет братя,

тогава колкото братята ви и сестрите се увеличават, толкова правото ви за наследството се намалява; колкото братята и сестрите се намаляват, вашето право на имането се увеличава. Тогава аз изваждам следното заключение. Когато във вас любовта се намалява, коя е причината? Братята и сестрите ви се увеличават, малко любов остава. Любовта на майка ви и на баща ви се раздава и на другите братя и сестри. Сега какво трябва да стане? Имате десет братя. От баща си и от майка си не може да имате тази любов, ако бяхте само един на баща си и майка си. Баща ти и майка ти щяха да концентрират своята мисъл върху тебе и ти щеше да усетиш, че те обичат. Сега имаш петима братя и пет сестри, бащата и майката разпределят онова, което имат и върху другите. Какво трябва да правите? Като усещаш, че вкъщи не те обичат толкова, колкото трябва, тогава се роди за законът – ти отиваш и ставаш търговец. Излизаш вън в света да намериш загубената любов на баща си и на майка си, да я намериш в някой друг баща и някоя друга майка, или някой друг брат и някоя приятелка. Да допуснем, че и там не е реално. Докато намериш един приятел, че той да ти е приятел на тебе и ти на него и той да дава любовта си само на тебе, дойде още един приятел и влезе между вас. На този твой приятел любовта започне да намалява. Дойде още един, трима, четирима и случи се същото, което се случва и вкъщи. Този закон работи в света. Всички се смущавате. Ожени се един млад момък за една млада мома – прилагам само извода сега. Най-първо, докато младата мома мисли, че той е един мъж, няма друг, тя го обича, но утре влезе още един мъж в ума ѝ. Види някой друг човек, хареса ѝ се и започва да го сравнява с мъжа си. Мъжът ѝ чувствува, че на неговата жена ѝ липсва нещо. После влезе втори, влезе трети, четвърти. Не е лошо, че е влязъл. То са все братя и сестри. Какво трябва да прави тогава? Същият закон: Той трябва да излезе из къщи навън. Някой път някому се иска да умре, той е в каторга, в един затвор с букаи, не го пущат. Иска да излезе из затвора, от тия букаи навън.

Хората са много взискателни в своите заключения, безпощадни. Направил си една малка погрешка, ще те хукат заради нея. Давид е направил една погрешка, доста голяма и вече повече от две хиляди години, кой как чете Библията, казва: Брей, какъв цар е бил, какъв голям престъпник. Питам: Сега в оня свят добре ли е на Давида? Не му е добре. Всички, които четат Библията, като помислят нещо, жегне го. И Давид трябва да слиза от оня свят при онзи, който чете, и да му каже: Братко, да ме простиш. Гледай и ти да не направиш същата погрешка. Не ме съди, аз вече забърках тази каша и нося последствията, но, понеже желая твоето добро, казвам ти, не върви по моя път.

Не е ли същия закон с Лазаря и богатия? Богатият дигна очите си и каза: Отче Аврааме, прати Лазара да ми намаже гърлото в този огън, в който се

мъча. Казва: Не може. Между вас пропастта е такава голяма. Условията и законите са такива, че от нашия свят никой не може да дойде във вашия. – Прати Лазара да иде на земята. Казва: И това не може да стане. Ето къде е разрешението на всичкия философски въпрос. Този въпрос, както богатия искаше да се разреши, не може да се разреши по човешки. Авраам му каза, че по човешки не може да се разреши. Въпросите трябва да се разрешат по Божествено. Всичките противоречия в света трябва да се разрешат по божествената любов. Вие трябва да търсите правата, които Бог ви е дал, с които сте родени, не някакви наследствени права. Право е само онова, което Бог ти е дал. Да защитиш онова, което Бог е вложил в теб, то е твое право. Ти имаш право да дишаш въздуха колкото искаш. Имаш право да възприемаш светлината, колкото искаш. Имаш право да ядеш всеки ден, но нямаш право да напълниш хамбара с жито и да мислиш, че си се осигурил. Това нямаш право. Христос дава един пример. Нали авторитет трябва. Ако аз кажа, ще кажете: Измислено. Христос откъде го е измислил? Някой си богат човек си направил нови хамбари. Нивите му дали изобилно жито, като напълнил хамбарите си, казал на душата си: Осигурих се и за много години имаш да ядеш. Яж и пий и не бой се. Бог му казал: Безумни, тази вечер ще извадя душата ти. На кого ще оставиш туй? Онова, което е в хамбара, то не е твое право. Богатството на другите хора, то не е твое право. Право е туй, което носиш в ума си. Право е туй, което носиш в сърцето си. Право е това, което носиш във волята си, в тялото си. Ако ние бихме турили този морал, по-лесно бихме се поправили. Може да внесем един закон на хигиена.

Понеже преди няколко време казах, да се съберат десет сестри и братя, които страдат от стомах и ще им дам начин за лекуване, всички сестри се нахохориха, искат новия начин на лекуване за слабия стомах. Не може вие да се лекувате без любов. Най-първо се изисква да бъдете господари на вашия ум, че посторонни мисли вас да ви не мъчат, и посторонни желания да ви не мъчат. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубава къща. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубави дрехи. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубави обуща, че пиано имал, че цигулка имал, че хубави дрехи имал. Вие се заблуждавате. Всичко туй, което имате, ще ви се вземе и ще останете като суха клечка. Какво ще правите я ми кажете? Кажете ми, защо се заблуждавате? Къде е Авраам, къде са неговите деца? Авраам имаше само един син, един законен син, по дух и имаше още един син по закона на жена му, тя му наложи и друга една жена. Този беше синът на плътта. Питам сега: Колко жени трябва да имат хората? Колко жени имаше Авраам? – Две. Колко имаше Йов? Колко имаше Соломон? – 300 жени и 600 наложници. Вие се възмущавате от многоженството, но и многоженство има в природата. Една царица у пчелите, колко любовници има. По 400, 500 са вътре, за които пчелите хас не струват. Но те са идеал в

царицата. Ако осакатите тия бръмбари, тя не може да носи яйца. Докато гледа тия възлюблени, стимул има да работи. И в мравите многомъжество има. Сега вие може криво да разберете закона. То е едно преходно състояние. Питам: Какво добива тази царица след като снесе 30–40–50 хиляди яйца? Какво спечелва? Спечелва, че станала малко по-голяма. Тя се е умножавала много и се увеличила пропорционално на работата си.

Сега тия двата порядъка аз ще ги пренеса на друго място. Многоженството е в сърцето. Многомъжството е в ума. В ума многомъжство има. В ума жените заповядват. В сърцето мъжете заповядват. В сърцето жените слугуват, мъжете заповядват. В ума е точно обратното. Как ще проверите това? Ще го проверите това, както проверяваме онова, което ми каза онзи хидролог, че на 75 метра дълбочина има една река, широка 4 метра и дълбока 2 метра и 40 сантиметра. Научна работа е това. Някой път и аз вземам в ръцете си пръчката, тя се огъва.

Има неща в човека, които са верни. Има неща, които са лъжливи. По някой път вие познавате нещата дали са верни или не. Верните неща не оставят сенки. Нещо, което е вярно, не оставя никаква сянка в човека. Тия мисли, които не носят никакви сенки, тия чувства, които не носят никакви сенки и тия постъпки, които не носят никакви сенки, са винаги абсолютно прави. Всички ония мисли, чувства и постъпки, които носят известни сенки, са отчасти прави. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, то мисълта ти не е права. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, чувствата не са прави. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, някаква дисхармония, тогава постъпките не са прави. Когато умът и сърцето са в хармония, и постъпките са в хармония, в съгласие; човек не прави погрешки. Когато умът е в съгласие със сърцето, погрешки не стават.

Единствената погрешка, която е влязла в света, е когато ние мислим в нас, че няма кой да контролира нашите мисли и желания. Има нещо, което става в нас. Дишаш и право да е, и криво да е оставяш го така да минава. Никога не оставяйте в себе си една крива и неустановена мисъл. Никога не оставяйте в себе си едно желание неизправено. Никога не оставяйте в себе си една крива постъпка. То никой не го вижда, но не оставяй тия неща. Погрешките се дължат на един космически прах, който преминава през твърдата почва, през вашата глава, през мозъка ви и се наслоява в клетките. От нечистите мисли се зараждат много болезнени състояния. Ако вие оставите най-чистата стая и се върнете след една година, ще намерите най-малко половин сантиметър прах в стаята. Откъде е дошъл? Ако херметически затворите стаята, може да не влезе прах, никакъв прах, но при такива обикновени стаи през пукнатините прахът ще влезе. Казвам:

Такива пукнатини вие имате. През пукнатините на вашите очи, през пукнатините на вашите уши, през пукнатините на вашия нос, на вашата уста, през седемте милиона пори, които имате, те са отвърстия на вас. Толкоз космически прах ще влезе, че вие ще се намерите в чудо. Седем милиона прозорци имате. На тия прозорци по някой път маджунът на джамлъците се е развалил. Казвате, вече нещо лошо ми става. Казвам: Космически прах е влязъл вътре. Те го наричат лошите мисли, лошите желания и лошите постъпки. Има нещо дисхармонично. Постоянно в света човек трябва да чисти. Законът за чистенето, това е закон за любовта. Любовта е един огън, който трябва да влезе и да чисти. Той като влезе, чисти всичкия прах. Като се пречисти, стане леко на ума, леко на сърцето, настане мир. Знаете ли, някой път колко страдания трябва да прекара човека, за да се пречисти? Всички търсите един нов път. Няма по-нов път, той е най-новият път. Единственото нещо, което може да пречисти човека, то е Божията Любов. Аз сега чета във вас, вие казвате: Висока работа, туй никой досега не го е направил. Христос, като влезе в храма, направи един камшик и изгони всички търговци. Можа ли той да поправи църквата? Всички църкви поправени ли са? Коя църква е поправена сега? Всички цитират буквално. Този камшик не е нищо друго освен пречистване. Туй, което направи Христос в храма и ти ще го направиш в себе си. Ти като влезеш, ще пречистиш своите мисли, ще пречистиш своите чувства и ще пречистиш своите постъпки. Ти си храм в себе си. Ние искаме отвън нещата да станат. Ние много добре чистим обущата си, мажем ги и постоянно наставления даваме. Някой път мене ми дотяга да ми разправят, че еди-коя си сестра ходила с някой брат. Казвам: Като ходи, какво има? Еди-кой си брат ходил с еди-коя си сестра. Че ходи, ходи, Господ ги е направил да ходят. Казват, Господ ни каза да ходим. Щом като Господ им е казал, съгласен съм. Обрали крушата и казват, че Господ им казал да оберат крушата. Какво ще му казвам да не бере крушата, щом Господ му казал да я обере? Казват: Господ ни каза да се оженим. Щом Господ им казал, добре направили. Родили му се деца, казва, че Господ им казал да се родят децата. Както Господ казал, много добре станало. Умряло детето. Казал Господ, умряло. Какво да му направя? Родило се, казал Господ да се роди. Казвам: Що ме занимавате с тия работи. Умряло, много добре, изпълнила се волята Божия. Родило се, много добре, изпълнила се волята Божия. Ходят двама, много добре; оженили се, много добре; приказват си, бият се – много добре. Лошото е в оплакването. Лошото не е, че те били. Не говори за биенето. Този, който бил някого, дигнал прах много ще има – кихане. Казвам: Не трябва да изтупваш по този начин. За бъдеще биенето ще става по друг начин. Като искаш да накажеш някого, да идеш да го нахукаш, ще вземеш една кошница с най-хубавите плодове, ще ги занесеш и ще кажеш: „Братко, имам желание да те нахукам. Изяж тия плодове, че да ми дадеш мнението си.“ Тъй ще бъде бъдещето хукане.

Или искаш да го нахукаш ще му занесеш хубави дрехи и ще кажеш: „Облечи тия дрехи и ми кажи мнението си.“ За бъдеще, когато искаш да набиеш някого, ще му купиш обуща, ще му купиш шапка, ще му купиш апартамент, ще му купиш автомобил, ще му дадеш градина. Че кой от вас не би желал така да ви набият? Сега ние разглеждаме нещата тъй, както Бог е впрегнал света. По кой начин Бог бие хората? Когато иска да накаже някой човек, направи го богат. Когато иска да накаже някой човек, направи го сиромах. Когато иска да накаже някой човек, направи го учен. Когато иска да накаже някой човек, направи го невежа. Но и невежият и ученият и двамата са богати, само че единият знае как да използува богатството си, другият не знае как да го използува. Единият направи добро, другият направи лошо. И лошият и добрият брат и двамата са богати. Значи съдията, когато съди, осъжда едного, не е ли лош за този, когото осъжда? Казва: Лош съдия е този, осъди ме. Когото съдията оправдае, казва: Този съдия е добър. Питам: Когато съдията осъжда е прав или когато оправдава е прав? Съдията може да е крив и в единия и в другия случай. Осъди някого и не го осъди както трябва. Или го оправдае. Казвам: Кой е най-добрият съдия? Който нито съди, нито оправдава.

Дотогава, докато ние ще имаме външни съдии, ние ще имаме досегашния порядък. Когато станем ние съдии сами на себе си, сами да заповядваме да се съдим, че да нямаме нужда от външни съдии. Няма какво аз да ви съдя. Нито ви съдя, нито ви оправдавам. Казва: Права ли е тази постъпка? Както си го направил, добре е. Изял си кокошката, добре си направил. Не си изял кокошката, пак добре си направил. – Искам да ям месце. – Добре правиш. – Не искам да ям. – Пак добре правиш. Кое е правото? Правото ти ще го намериш. За себе си аз зная кое е правото. За себе си, аз ако искам да заколя една кокошка, защото и аз ям печени кокошки, без вие да знаете ям кокошки. Аз си направя една кокошка от ябълки, направя си една кокошка от круши, направя си една кокошка от картофи, или някой път си направя кокошка от ряпа. Казвам: Тя е жертва за онази живата кокошка. Казвам на картошките: Нека кокошката да живее, пък вие трябва да прогресирате, още сте останали много назад в своята еволюция. Тези кокошки са много прогресирали, не бива да страдат. Крушите, сливите, вие трябва да прогресирате. Много назад сте останали в своята еволюция. Ние ги ядем, за да прогресират. Всяко нещо, което прогресира в нашето ядене, то е Божественото. Всяко нещо, на което спираме неговия процес, не трябва то да се яде. И в преносен смисъл Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Значи трябва да заменим човешкото месо със Словото. Словото, това са неговите картофи, неговите плодове. Ако обичате думите на един човек, вие го обичате; ако не обичате думите му, вие не го обичате. Любовта само цени. Вие може да знаете обичта на някого, щом той дава внимание на словото ви, той ви обича.

Казвам: Докато не обичаме думите с които говорим, ние не може да се обичаме реално. Та казвам: Истинската любов не съди, дали умно говори или не. Всяко нещо, което любовта казва е умно. Сега вие влизате в едно вътрешно стълкновение. Аз гледам мнозина се спъват от това, как ние живеем. Как живеем? Ако е за живот, аз виждам всичките неща, но ако е за престъпленията на хората, аз си турям десет була да не ги виждам. Казвам: Господ ги търпи, аз как няма да ги търпя, какво ще се меся, какво ще се безпокоя. Често слушам у съседа ни кокошка да крека. Зная, че я колят. Аз проповядвам едно учение на мир. Какво да му кажа? Как да помогна на кокошката? Тя кречи. Като заколят една кокошка, отивам в другия свят да ѝ помогна, отивам да я посрещна. Посрещам кокошката и ѝ казвам: Той те изяде, но добре направи. Защото, ако той не беше те изял, аз не щях да те посрещна. За бъдеще той няма да те яде. То бе последното ядене. Като чуя, че някоя кокошка някой я изял, казвам, че това е последното страдание на нея. Дойде някой че ми се оплаква. Той иска да го избавя. Трябва да те изядат, че тогава да те избавя. Че как ще изтълкувате. Ако вие не се отречете от всичко, което имате в света, вие не може да изпълните волята Божия. Не външно да се отречете. Ти дадеш и после казваш: Аз дадох имането си. Не, не ти трябва да се радваш, че всичко си раздал. Най-първо не е вярно, че си дал имането си. Кое в света е твое? Казваш, че си дал имането си. Всичко е чуждо, всичко е на Бога. Казваш, че си направил това и онова. Не е право. Казваш: Аз съм го учил. Но и тебе учиха. Знанието не е достояние само на един. Откъде иде знанието? Научени сме всички от Бога. Той ни е научил. Ти съзнаваш в себе си, че онова, което Бог ти го поверил, раздаваш го на хората. То е талантът. Ти съжаляваш, че си направил добро. Като дойде Господ да търси доброто, ти си заровил този талант, Господ ще каже: Вземете му и този талант от него.

Правото учение е това: Да се не месиш в чужди работи. Тук често ми се оплакват доста блага имало на Изгрева. Казвам: Пролетно време, топят се снеговете. Ще дойде сухото време. Ако ние разсъждаваме както светът, ще имаме същия резултат, както него. От толкоз хиляди години хората страдат. Няма дом, който да е щастлив. Казвам: Правото учение е да се тури онази любов и в лицето на всеки човек, като го срещнеш, да мислиш да изпълниш волята Божия. Двама души като се погледнете и той и ти да помислите да изпълните волята Божия. Той да иска да ти направи една услуга и ти да бъдеш доволен, ти да мислиш да му направиш една услуга и той да бъде доволен. Сега всеки се среща с другите и очаква другите да бъдат в негова услуга, той никому да не е в услуга. Не така. Земята постоянно се върти, слънцето постоянно огрява от едната и от другата страна. Всичките части равномерно се осветляват и огряват. И по този същия закон и ние се движим по земята и равномерно ни озарява Божията любов. Всичко съразмерно расте. Ако престанем да се въртим и да ни

огрява слънцето, тогава ще замязаме на месечината. Трябва да станем умни хора, да знаем, как да заменим този новия порядък на нещата.

За тия десетте девици, когато младоженецът дойде, защо този младоженец да не ги пусне да влязат? Закъснели малко с половин час, защо да не ги пусне? Законът е: Щом залезе слънцето, ти не може да се ползуваш от светлината му. Следователно, ти трябва да имаш изкуствена светлина. Значи вечерно време не ги пущат, понеже няма светлина за тях. Всеки, който влиза, трябва да носи своята светлина. В Божественият свят, ако ти сам не носиш светлина със себе си, ти не може да влезеш. Там никой не може да помага със своята светлина. То е Бог единственият, който ни помага със своята светлина. Като влезеш в Божествения свят, трябва да отразяваш Божествената светлина. Ако само я поглъщаме и не я отразяваме, там ще бъдем тъмни тела, тела безплодни. Земята, макар сега да не образува своята светлина, но взема светлината от слънцето, изработва и поддържа живите същества. Част от тази светлина се отразява. Вие сега може да виждате месечината, изгрява, осветлява земята, но не може така да я освети както слънцето. Казвам: Нашата светлина или Божествената светлина трябва да озарява всички ни. Вашите мисли, вашите чувства, вашите постъпки може да ви лишат от Божествената светлина. Когато мислим право, Божествената светлина иде в нас право. Когато чувствуваме право, Божествената светлина иде в нашето сърце право. Когато постъпваме право, Божествената светлина иде в нас. Всеки ден разположението ни, състоянието ни зависи от нашето отношение към съзнанието на Бога. Както ние постъпваме, така Господ постъпва спрямо нас. Щом ти обиждаш хората и те ще те обиждат. Щом ти обичаш Господа в другите хора и те ще те обичат. Хората се нагласили да обиждат Господа в себе си. Туй, дето се карате, вие хукате Господа. Аз не мисля, че хората едини други се карат. Всички оскърбяват Господа, който живее в тях. Някой казва: Обидих другите, но и той е обиден и всички са обидени. Кой е обиденият? Обидата седи в това, че има една неправда, която вършим, не постъпваме според закона на любовта. Дойде някой при мене, нахраня го. Той с неговата лакомия иска да го осигуря и за утре. Няма какво да иска от мене. Като обядва, да не мисли за вечеря. Един обед на ден той е достатъчен. Като му дадеш обед иска и вечеря. Като му дадеш обуща, иска и шапка, иска апартамент, иска автомобил. Всички ненужни страдания идат от излишните желания. Тогава каква е разликата между богати и сиромаси? Сиромахът казва: Виж как Господ го е благословил него. Тогава, как благослови богатия, при който живееше бедният Лазар? Как го благослови Господ? Че туй ни най-малко не е благословение. Един човек, който страда от една болест, не е благословение. Когато човек страда от смущение, това не е благословение. Когато престанат смущенията и дойде онази вечната радост, вечното здраве, тогава е дошло вечното

благословение. Ако вие мислите, че имате Божието благословение, аз не мисля така.

Сега някой казва: Учителят да ми направи един апартамент. Апартаменти не съм правил. Ако му направя апартамент, ще бъде два пъти по-лошо. За бъдеще съм решил, който не работи и това, което има, ще му се вземе. Учение и работа трябва. Който работи, който мисли, който чувствува, който постъпва, ще се благослови. Не сега да ви е страх. Но турете новия начин. Бог изисква от всички ви вече да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право, тъй както вие разбирате, не както е писано в Библията, не и както аз ви говоря. Това, което аз ви говоря и което вие разбирате, съединете тия две неща. Онова, което аз мисля и онова, което вие мислите, ще го съединим и тогава ще идем при Бога. Каквото вие мислите и каквото аз мисля, ще идем при Бога и каквото Господ мисли, това е правият живот сега. Аз каквото мисля и вие каквото мислите, след това ще идем при Бога и той каквото мисли ще съединим тия трите неща и тогава ще станем хората на новата епоха, която влиза в света. Хората като се обичат един друг, ще идат тогава да обичат и Господа. То е сега новото учение.

Аз съм на страната на онези, които мислят право, чувствуват право и които постъпват право. Тук мене ми хареса един пример: Една от най-младите сестри на Изгрева иде при мене и казва: Учителю, намислих да помогна на една сестра, намислила да ѝ даде една доста крупна сума за нея. Казвам ѝ: На тебе не ти ли трябва? – Аз ще спечеля, искам да ѝ помогна. Казвам ѝ: Няма ли да съжаляваш после? Казва: Не, аз ще работя. Казвам ѝ: Направи това, което си намислила, то е право. Тя ме пита да направи ли това, което е намислила или не. Бих желал и вие да имате идеята на младата сестра.

Добрата молитва.

1. Утринно слово
29.IX.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_10_02 Божествените врата
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИТѢ ВРАТА

Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.

На катедрата предъ Учителя – чиния съ бѣло, едро грозде.

Може да запита нѣкой: „Отъ кѫде е дошло това грозде?“ Това (е) една особена материя, отъ която е събрана. Нѣкой пѫть ядемъ гроздето безъ да мислимъ. Следъ като изядемъ гроздето, чувствуваме нѣкой пѫть само вкусътъ му, безъ да се ползуваме отъ неговитѣ сили. Има нѣща, на които трѣбва да се обръща внимание. Човѣкъ трѣбва да обръща внимание на тѣлото си, на сърдцето си и на ума си. Не въ обикновения смисъль да се обръща внимание. Знаете ли на какво прилича свободното разбиране на нѣщата? Представете си, че ви сложатъ на трапезата много хубаво ядене и турятъ трима души съ ножове да седятъ надъ главата ти отгоре. И следъ като се наядешъ, да си почука(тъ) съ ножоветѣ си. Какъ ще ядешъ? Това ядене, колкото и да бѫде красиво, какъ ще го ядешъ като гледашъ ножоветѣ? Най-хубавото ядене е като си самъ въ стаята да ядешъ такова грозде. Сега отъ това грозде ще вземете всѣки по едно зърно и ще запазите семенцата, които сѫ вѫтре. Сега искате да знаете защо. Нѣма какво да ви се обяснява. Когато слънцето изгрѣва, трѣбва ли да ни обяснятъ защо изгрѣва? Когато слънцето залѣзва, трѣбва ли да ни обяснятъ защо залѣзва? Много пѫти правимъ работи, които не трѣбва да ни се обясняватъ. Нѣкой пѫть вие си създавате такива мисли, които сѫ безпредметни. Напримѣръ: искате да знаете колко сте се повдигнали, колко сте станали добъръ, учени, възрастни. Най-първо, като дете на една година, ви интересуватъ едни нѣща. Други нѣща ви интересуватъ на две години, три години, четири години. На 45-тата година казватъ, че човѣкъ ставалъ по-уменъ. Човѣкъ продължава да промѣнява своя интересъ и на 65-тата година, 75-тата, 85-тата, 95-тата, 100-тната. За стогодишната възрасть турцитѣ казватъ: „Юзъ-дюзъ“ – значи: равна е тамъ земята. Питамъ: Като се движишъ по едно равно поле, какво ще се ползувашъ? Това поле нѣма никаква растителность. Отъ гдето минавашъ има прахъ.

Има нѣкои нѣща, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Вие казвате: „Господь да ни освободи“. Господь всѣка сутринь ви освобождава и всѣка сутринь, следъ като ни освободи, ние пакъ се заробваме. Ти имашъ едно зрънце грозде. Ще го вземешъ и ще го пазишъ за споменъ. Но то ще се

развали. Кое е по-хубаво: да запазишъ или да го запазишъ вѫтре въ себе си? Най-запазеното мѣсто е вѫтре: изяшъ го, нищо повече. Може да попитате: „Кѫде ще отиде гроздето?“ Не питай кѫде ще отиде. Когато ви откѫснатъ, като гроздето отъ земята, кѫде ще отидете? Ще се качите на нѣкоя катедра за предметно учение. Сега искамъ да ви наведа на нѣкоя практическа мисъль. Много пѫти съмъ говорилъ, но нѣкои нѣща ни засѣгатъ. Нѣкои мисли засѣгатъ нашитѣ лични чувства. Човѣкъ, като влѣзе въ религиозния животъ, трѣбва да бѫде много внимателенъ. Както се събирате близо, не трѣбва да бѫдетѣ единъ до другъ. Хората обикновено трѣбва да бѫдатъ далечъ единъ отъ другъ. Когато седнатъ единъ до другъ, то има влияния, които се преплитатъ. Не можешъ да се избавишъ отъ това. И на улицата като си, тѣзи влияния проникватъ презъ дрехитѣ ти, презъ мозъка ти, навсѣкѫде. И се върнешъ въ кѫщи, и нѣкой пѫть не си разположенъ, а нѣкой пѫть – разположенъ. Сега не искамъ да говоря за отрицателнитѣ нѣща. Отрицателното е сѣнка на нѣщата. Хубавото, красивото въ свѣта, е господарь. И човѣкъ, по естество, е повече добъръ, отколкото лошъ. Но понеже не проявява своето добро, то злото, което има въ него, макаръ и да е малко, но понеже го проявява, то се вижда, като че е по-голѣмо.

Представете си, че на всѣкого едного отъ васъ бихъ далъ по 100 английски лири въ злато. Въобразете си сега това, което въ реалность не може да бѫде. Сто лири колко правятъ? Тѣ тежатъ да кажемъ по 5 грама. Колко струватъ? Сега до допуснемъ, че имате грозде, но да допуснемъ, че рѫката ви е толкова слаба, че не може да вземе нито единъ гроздъ. И после, като го вземете и го турите въ устата си, не можете да го сдъвчете и глътнете.

Че вие, ако не можете да разберете една основна мисъль, кѫде е напредъка? Толкова години се говори за вѣрата. Казва се: „Да имате вѣра“. Какво нѣщо е вѣра? Какво нѣщо е надеждата, милосърдието, любовьта къмъ Бога? Всички за любовьта говорите. Любовьта е нѣщо конкретно. Тя е степени на даване и степени на вземане. Могатъ да ви дадатъ отъ любовьта една стотинка, две стотинки, три стотинки. Можешъ да дадешъ една стотинка отъ любовьта, две стотинки, три стотинки, милиони. И нѣкой пѫть, ако дадешъ повече отъ любовьта си, има друга опасность. Майкитѣ често прехранватъ децата си отъ любовь. И тѣзи деца се разболяватъ. И въ духовния животъ има една опасность. Като говоримъ за любовь къмъ Бога, тя може да стане механична и си изгубва смисъла, и не се разбира любовьта.

Когато говоримъ за любовьта, тя винаги трѣбва да бѫде нова. И като слушашъ за любовьта, да казвашъ: „Никога не съмъ го слушалъ това“. Щомъ едно нѣщо се повтаря, то не е любовь. Щомъ се повтаря: „Азъ ви

обичамъ, азъ ви обичамъ“ – това не е любовь. Любовь е това, за което не се говори така. „Азъ ви обичамъ, азъ ви обичамъ“ – това не е любовь. Ако азъ ви напиша най-хубавото писмо, де е любовьта? Зависи какви сѫ моитѣ подбуждения. Виждамъ, че въ васъ личнитѣ чувства сѫ развити. Обичате да говорятъ хората за васъ. Нѣкой намаже личнитѣ ви чувства, спомене нѣкои хубави нѣща, които има баща ви, майки ви, спомене какво сте направили вие, и на васъ ви стане приятно.

Казвамъ: Напиши нѣкому едно писмо такова, каквото би написалъ на себе си. Пожелай му едно добро, както би пожелалъ на себе си. Представете си, че сте внимателни повече къмъ единия си кракъ, отколкото къмъ другия. Какво би станало тогава? Напримѣръ: всѣка вечерь миете дѣсния кракъ повече, отколкото лѣвия. Какво ще стане? Направете единъ опитъ да миете само едната страна на лицето си, а пъкъ другата оставете немита. Какво ще стане? Това сѫ редъ разсѫждения.

Нѣкой пѫть ние мислимъ за себе си повече, отколкото трѣбва. А пъкъ нѣкой пѫть ние не мислимъ за себе си и толкова, колкото трѣбва. Сега, ако нѣкой ви е повѣрилъ известна картина, напримѣръ нѣкой великъ художникъ ви е подарилъ една картина, и вие сте я оставили, и мухите сѫ кацнали отгоре ѝ, какво ще стане? Мухитѣ сѫ рисували по очитѣ, по рѫцетѣ, по носа, по челото на картината. И тѣ сѫ турили своето рисувание. И ако този художникъ дойде и погледне картината ти, какво ще каже? Той я е рисувалъ нѣколко години и ви я е далъ отъ любовь. Какво ще му стане като види, че мухитѣ сѫ рисували върху картината? Ще го бодне нѣщо на сърдцето. Представете си, че Богъ ви е далъ единъ отличенъ умъ, който никой не може да ви даде, далъ ви е едно отлично сърдце, което никой не може да ви даде и едно тѣло, което никой не може да ви даде. И ако вие сте оцапали тѣлото си, ума си и сърдцето си, то като мине Богъ – само ще погледне. Какво показва това? Че не цените вие онова, което Богъ ви е далъ. И питате: „Като умра азъ, кѫде ще отида?“ Щомъ не си държалъ тѣлото си чисто, ще отидешъ при нечиститѣ. Щомъ не си държалъ сърдцето и ума си чисти – ще отидешъ при нечиститѣ. Ако си държишъ ума, сърдцето си и тѣлото си чисти, ще отидешъ при чиститѣ. Ако не сте мислили за никого добре, кѫде ще отидете като умрете? Нѣкой пѫть мислите само за вашитѣ приятели, за вашитѣ роднини, за баща си, за майка си добре. Хубаво, вие ги обичате, а за другитѣ хора не сте мислили добре. Като умрете, кѫде ще отидете? Като умрете, вие ще се държите за майка си и баща си на земята. На онзи свѣтъ, горе, не можете да отидете. Нѣмате тамъ никакъвъ познатъ, който да ви привлече. Вратитѣ навсѣкѫде ви сѫ затворени.

Всѣки единъ човѣкъ, когото обичате, е една отворена Божествена врата за

васъ, за възможноститѣ на вашето развитие. Защо трѣбва да обичате? Колкото повече хора обичашъ, толкова повече врати ще имашъ, толкозъ повече врати ще имашъ за Божието благословение. Практически така седи въпроса: ти казвашъ: „Този ме обича". Като те обича, той много добре изпълнява своята длъжность. Ако той те обича, вие сте вече за него една отворена врата. А пъкъ ако той ви обича, той е една отворена врата за васъ. Ако обичате Бога, Той е една отворена врата за васъ. Ако обичате ангелитѣ, тѣ сѫ отворени врати за васъ. Азъ говоря за любовьта, а не (за) поклонението. Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата". Щомъ обичате Христа, Той е отворена врата за васъ. Щомъ обичате светиитѣ, тѣ сѫ отворена врата за васъ. Вие разсѫждавате така: „Обича ли ме той?" Този въпросъ така, наполовина, се разрешава. Ако той ме обича, азъ съмъ отворена врата за него и той се ползува. Ако азъ го обичамъ, той е отворена врата за мене, азъ се ползувамъ. Ако и двамата се обичаме, тогава и двама сме отворени врати единъ за другъ, и двама се ползуваме. Ако ти обичашъ, ти се ползувашъ. Ако той обича, той се ползува. Вие може да разсѫждавате дали това е така. Опитътъ показва следното: като се завърти онзи ключъ на стената, веднага изгасватъ свѣщитѣ. Вие казвате: „Какъ ще позная, че азъ не обичамъ?" Щомъ изгасватъ свѣщитѣ – не обичашъ. Щомъ свѣтятъ свѣщитѣ – обичашъ. Ако твоятъ умъ свѣтне – любовь има въ тебе. Ако твоето сърдце е топло – любовь има въ сърдцето ти. Ако тѣлото ти е здраво – любовь има въ тѣлото ти. Ако тѣлото ти не е здраво – малко любовь има въ тѣлото ти. Ако сърдцето ти не е топло – малко любовь има въ него. И ако умътъ ти не е свѣтълъ и не мислишъ – малко любовь има въ ума ти. Вие мислите, че безъ да мислите ще имате любовь въ ума си. Такъвъ законъ не сѫществува.

Всички приказватъ все за новото учение. Новото учение е следното: да обичашъ съ ума си, да обичашъ съ сърдцето си и да обичашъ съ тѣлото си. Какво значи да обичашъ съ тѣлото си? Дави се една мравка. Ти я хващашъ и я изваждашъ. Това е обичь съ тѣлото. Дойде нѣкой гладенъ човѣкъ въ кѫщи. Дойде една мравка. Ти ѝ дадешъ да се наяде. Това е обичь съ сърдцето ти. И изпраща(шъ) тази мравка, та каквото ѝ дадешъ – никой да не го знае. Това е обичь съ ума ти. Като приемемъ на гости една мравка въ кѫщи, като ѝ дадешъ да яде и я изпратишъ така, че никой да не може да ѝ вземе това, което си ѝ далъ, това значи да имашъ любовь съ тѣлото, сърдцето и ума си. Така разбирамъ конкретно любовьта. Падне на нѣкой човѣкъ кърпата и ти му я подадешъ. Това е любовь съ тѣлото. Дадешъ му да яде – това е любовь съ сърдцето. Дадешъ ме една книга – това е любовь съ ума. Тази любовь може да е микроскопическа, но тя е силна, мощна. Като посадишъ семената на това грозде, следъ 4–5 години ще има не едно зрънце, а съ цѣли паници за всѣки единъ отъ васъ, съ по хиляди зрънца. Най-първо трѣбва да се освободите от старитѣ възгледи. Ти казвашъ: „Хората разсѫждаватъ така: човѣкъ се ражда, остарява и умира". Този

възгледъ го оставете настрана. Ако си роденъ по човѣшки, ще остарѣешъ по човѣшки и ще умрешъ по човѣшки. Ако си роденъ по Бога, ще живѣешъ по Бога и ще отидешъ въ другия свѣтъ, при Бога, нѣма да умрешъ. Че сте родени по човѣшки, азъ тамъ не споря. Сега казвамъ: Както сте родени по човѣшки, трѣбва да се родите и по Бога. И както сте живѣли по човѣшки, така трѣбва да живѣете и по Божественому. И както сте умирали по човѣшки, така и трѣбва да отидете въ другия свѣтъ по Божественому. Кой отъ васъ би билъ радостенъ, че ще отиде въ другия свѣтъ. Ще му мръдне сърдцето, ще забие сърдцето му, понеже онзи свѣтъ не го знаете кѫде е. Вий казвате: „Кѫде е той?“ Той е тукъ и не е тукъ. Въ главата е и не е въ главата. Въ сърдцето е и не е въ сърдцето. Въ тѣлото е и не е въ тѣлото. При радостьта казватъ, че нѣкой е въ небето. Въ кое небе е? Небето е мѣсто на абсолютна свѣтлина, на абсолютна топлина, на абсолютна сила и на абсолютенъ животъ. За мене небето е следното: всички онѣзи Велики Божествени блага, които постоянно се изпращатъ на земята, идатъ отъ тамъ. Небето е никѫде и навсѣкѫде. Като казвамъ „никѫде“, разбирамъ, че не може да го локализирашъ на никое мѣсто. Навсѣкѫде е то. И нѣкой пѫть, като минавате презъ това мѣсто, става ви радостно. Да ви обясня какъ ставате радостни. Представете си, че вие сте осѫдени на обесване. Присѫдата ви ще влѣзе въ изпълнение. Искатъ да ви екзекутиратъ на вѫже. Вие сте обезсърдчени. И всички хора наоколо гледатъ какъ ще ви обесятъ, интересуватъ се. Вие вървите и погледнете, и виждате, че нѣма нито единъ любѣщъ наоколо. Всички казватъ: „Нека разбере“. Идва единъ човѣкъ и казва: „Този човѣкъ заслужава да живѣе.Той е чистъ и свѣтъ човѣкъ“. Лицата на хората се смѣятъ. Кое е по-хубаво: да отиваме на вѫжето съ присѫда или да се връщаме отъ вѫжето? Да отиваме въ смъртьта или да се връщаме отъ смъртьта? – Да се връщаме. Нѣма защо да умира човѣкъ постоянно, а само веднажъ. И отъ тамъ насетне да отиде при Бога и да живѣе. Има доста пророци. Казватъ: „Така му говорилъ Духътъ“. Ти казвашъ: „Азъ вѣрвамъ“. Колцина отъ васъ, които сте събрани тукъ, ако дойде нѣкой и каже: „Мене Духътъ ми каза това и това да направишъ“, колцина сте готови да го направите. Азъ не казвамъ, че нѣма да го направите. Ще го направите. Но все ще дойде нѣкакво колебание. Азъ ще го попитамъ: „Ти това нѣщо правилъ ли си го?“ Той ми носи грозде. Питамъ го: „Това грозде ти вкусилъ ли си го?“ Той казва: „Не съмъ го вкусилъ“. Казвам му: „Защо ми носишъ нѣщо, което не си вкусилъ?“ Казва ми нѣкой: „Отлично грозде е това“. Питамъ го: „Ялъ ли си го?“ Това, което продаваме на хората, трѣбва да сме го опитали. Всѣко нѣщо, което пожелаваме на другъ човѣкъ, трѣбва да съмъ го опиталъ.

Представете си, че всички сте станали пророци и започвате да се изреждате. Всѣки день идватъ и ти казватъ: „Господь каза така да

направишъ“. Имате ли време вие да изпълните заповѣдьта 100 заповѣди? Мислите ли тогава, че тия сто пророци сѫ прави? Тѣ не сѫ разбрали Божията воля. Тѣзи сто пророци сѫ за сто дена, а пъкъ тѣ сѫ дошли всички при васъ, искатъ да направите всичко, което тѣ казватъ? Тѣ сѫ тщеславни, тѣ не сѫ избрали своето време. И когато се намиратъ много мисли въ човѣшкия умъ, много пророци, ще имъ кажешъ: „По единъ пророкъ на день“. Азъ ето какъ бихъ постѫпилъ съ тѣзи пророци. Като дойде, най-първо ще го нахраня, ще го оставя да постои единъ день въ кѫщи и тогава ще говори за мисията, съ която Господь го пратилъ. Ако единъ пророкъ дойде и яде отъ моето ядене – не го слушай. Най-първо той ще яде отъ хлѣба, отъ гроздето и ще пие отъ виното. И ако е добъръ пророкъ, виното ми ще бѫде сладко за него. А ако не е добъръ пророкъ, виното ми за него ще бѫде опивателно. Щомъ каже, че виното ми не е хубаво, азъ зная какъвъ пророкъ е той. Ако каже, че е много хубаво виното, пакъ зная какъвъ пророкъ е.

При мене често сѫ идвали да ми разправятъ за онзи свѣтъ. Азъ се чудя на ума имъ. Казва ми нѣкой: „Снощи сънувахъ онзи свѣтъ“. Казвамъ му: „Ти си го сънувалъ, а пъкъ азъ живѣя тамъ и зная законитѣ много по-добре. Ти виждашъ само голѣмитѣ грѣхове на хората, а пъкъ азъ виждамъ и най-малкитѣ нарушения, които ти следъ 1000 години ще видишъ. И най-малкитѣ им добродетели, които ти следъ 1000 години ще видишъ, азъ ги виждамъ сега“. Той ми казва: „Ти трѣбва да се разкаешъ“. Казвамъ му: „Азъ разкаянието си направихъ преди хиляда години. Ти си закъснѣлъ. Кѫде беше досега? Много назадъ си останалъ“. Казано е: „Изпитвайте духоветѣ отъ Бога ли сѫ?“ Ако тѣ идатъ презъ вратата на любовьта, мѫдростьта и истината – слушайте ги. А онзи, който не е миналъ презъ вратата на любовьта, мѫдростьта и истината, вие го нагостете и вие му станете пророкъ. Тогава ще кажете на пророка: „Азъ имамъ заповѣдь отъ Господа да ти кажа това и това“. Знаете ли колко работи ще му кажете? Ще му кажете: „Ти жененъ ли си?“ Той ще каже: „Жененъ съмъ“. „Деца имашъ ли?“ – „Имамъ“. „Жена имашъ ли?“ – „Имамъ“. „Ти съ жена си не живѣешъ добре. Ти си я билъ досега сто пѫти. Богъ не одобрява това. Тя е негова дъщеря. Ти първъ пѫть я би, защото не ти сготви добре яденето. Втори пѫть я би, защото не очистила добре обущата ти. Трети пѫть я би, защото ризата ти не била опрана. Ти си пророкъ, който идешъ сега и който си билъ жена си за ядене, за обуща и за риза“.

Сега на въпроса. Нека да бѫдемъ конкретни. Не отлагайте нѣщата. Вие отлагате. За въ бѫдеще, за утре, за другъ день. Никога те отлагай нито за минута, нито за секунда. Въ момента решавайте въпроса. Щомъ дойде една мисъль въ тебе въ момента – приеми я или я отхвърли. Ти казвашъ: „Ще помисля“. Ти като мислишъ, мислишъ, че ще разберешъ. Въ момента ти

можешъ да знаешъ дали тази мисъль е правилна или не. Ти предполагашъ, че като мислишъ дълго време, ще разберешъ дали е хубава или не.

Това грозде хубаво ли е или не? Азъ чувствувамъ, че вие си казвате така: „Много е хубаво. Да го вкусимъ“. И на всинца ви се харесва. Азъ не виждамъ нито единъ, на когото да не се харесва. Всѣки гледа само да му се падне нѣкое по-голѣмо зърно. Отлична идея е тая. Ще вземете най-хубавото зрънце, отъ жълтитѣ. На всинца ще ви дадемъ отъ жълтото. Нѣма да лишимъ никого.

Има старчески мисли. Човѣкъ мисли, че е остарѣлъ и не знае въ какво седи остарѣването. Остарѣлиятъ човѣкъ почва да го мързи. Той казва: „Остарѣхъ малко“. И ходи кекаво. Единъ човѣкъ на новото учение трѣбва да бѫде свежъ, бодъръ. Като дойде Господь, ще станешъ като малко дете и нѣма да му кажешъ: „Господи, иди вземи това, че ме болятъ краката и рѫцетѣ“. Краката ти и рѫцетѣ ти ще бѫдатъ пъргави като на единъ подмладенъ, като на малко дете.

Всички хора иматъ добри желания. Да имъ дамъ единъ начинъ за дишане. При вдишване, като поемашъ въздуха, мислено ще кажешъ: „Животъ, сила, здраве“. Следъ това ще задържишъ дишането и мислено пакъ ще кажешъ сѫщитѣ думи. И при издишване – сѫщо. При вдишване тѣзи три думи ще ги повторишъ три пѫти, при задържане – три пѫти и при издишване – три пѫти. Умътъ трѣбва да е концентриранъ въ време на дишане конкретно върху нѣкои думи. Думитѣ сѫ предметно учение. Ако ти мислишъ, безъ да имашъ нѣкой образъ, мисъльта ти не е силна. Азъ бихъ ви далъ и други нѣкои начини. Тѣзи сѫ най-елементарни. Има и други начини за дишане. На всинца, ако ви дамъ труднитѣ, вие ще се обленѣвате. Сутринь, като станешъ, ще почнешъ и ще кажешъ: „Отъ де се намѣри този начинъ“. Азъ ви давамъ най-елементарния: животъ, сила, здраве. Всичко – 6 слога. Човѣкъ е създаденъ въ 6 дена. Та казвамъ: По този начинъ ще се освежи мисъльта ми. По законътъ на вѣрата вие не сте мислили. По законътъ на вѣрата разбирамъ, ако не туримъ никакво съмнение въ себе си. Като дойде единъ човѣкъ – ще му вѣрвате 101%. Менъ никой не може да ме излъже по единствената причина, че предъ мене има едно сито, Божественото сито. И когато той ми каже нѣщо, всички негови заблуждения, като дойдатъ до ситото, не могатъ да минатъ презъ него. Презъ ситото ще минатъ само Божественитѣ нѣща, а за ситото ще остане само това, което не е Божествено. Вие се боите да не ви излъже нѣкой. Никой не може да ви излъже. Какво ще ме излъже нѣкой въ любовьта? Като му премѣря любовьта – тя остава за ситото. Той има 37 градуса температура. Че при 37 градуса сърдцето гори ли? Дървата не горятъ при

37 градуса, а пъкъ сърдцето ли ще гори? Сърдцето се измѣрва не по вашитѣ градуси, а има топлина на живота, която образува нѣколко милиона градуса. Даже не на нѣколко милиона, а 250 000 000 градуса. Тя е духовна топлина. Тая топлина не гори. Да ви обясня това, то е проста работа. При 2000 волта електричество, човѣкъ умира. А пъкъ при 50000 волта, човѣкъ не умира. Ученитѣ го обясняватъ така: при 2000 волта частицитѣ на електричеството сѫ толкова едри, че като минаватъ презъ поритѣ, раздиратъ организма и човѣкъ умира. А пъкъ при 50000 волта частицитѣ сѫ толкова ситни, че като минаватъ презъ поритѣ, не разкѫсватъ тѣлото, но го пречистватъ. 250 000 000 градуса – това е нѣщо неразбрано. Тѣзи трептения сѫ толкова бързи, че образуватъ тази голѣма топлина. Като казвамъ, че се повишава топлината, подразбирамъ онѣзи, най-хубавитѣ трептения, които духовния свѣтъ съдържа въ себе си. А пъкъ тѣзи 37 градуса, тѣ сѫ обикновена работа. При тѣхъ могатъ да дойдатъ обикновенитѣ страдания. И ако тѣзи 37 градуса се покачатъ на 41 – човѣкъ умира. Не че умира, но се задушава. Тогава се прекѫсва онзи Божественъ токъ, ритъма на сърдцето и дишането. Всички сѫщества дишатъ по единъ Божественъ начинъ. Ако ти не престѫпвашъ Божия законъ, то дишането ще става естествено. Но щомъ ти престѫпвашъ Божия законъ, ти излизашъ от общото течение и тогава дишането ти не е правилно. Онзи, който диша бързо, ще се простуди. Като дишате бързо, ще приемете студения въздухъ изведнажъ и ще изстудишъ дробоветѣ си. Като приемешъ въздуха, ще седишъ така дълго време и ще правишъ на 20 вдишки, по 5 вдишки въ една минута. Ако дойдешъ до 2 вдишки въ минута, ще се затоплятъ гърдитѣ ти. И тѣзи, които умиратъ отъ туберкулоза, умиратъ отъ изстудяване на гърдитѣ. Хората отъ студъ умиратъ. Като приемешъ въздуха, ще го държишъ дълго време. Ти ще кажешъ: „Ще се пукна“. Нѣма да се пукне нищо. И когато се разгнѣвишъ, не бързай да кажешъ нѣщо, но поеми въздухъ и задръжъ този въздухъ. Вижъ колко време ще го задържишъ. Кой отъ васъ, който е казалъ отрицателни нѣща, е успѣлъ? Нѣкой влѣзълъ нѣкѫде да си бере круши. Той има право да си откѫсне 2–3 круши и да ги тури въ стомаха си. Но щомъ си напълни джобоветѣ, тамъ е престѫплението, тамъ нѣма никой право. Отивамъ при него и му казвамъ: „Да ви дамъ отъ моитѣ, тѣ сѫ още по-хубави“. Азъ му кажа: „Кой ти е далъ това право?“ Този човѣкъ вижда, знае го какво ще му го кажа. Даже нѣкой отива съ кошница. Ако кошницата е отъ половинъ килограмъ, то разбирамъ. Но, ако е отъ 10 кила? Ако отидатъ десеть сестри съ кошници отъ по 10 кила, какво ще стане?

Като отида при дървото, ще се помоля и ще откѫсна отъ дървото плодъ. Ако отидешъ така при дървото, давамъ ти право. Всички имате право да отидете при дървото, но ще се помолите, ще прочетете „Отче нашъ“ три

пѫти и тогава ще си откѫснете плодъ. А пъкъ вие отивате и кѫсате плодъ, безъ да четете „Отче нашъ“. Погрѣшката е тамъ. Прочети три пѫти „Отче нашъ“ и тогава откѫсни. И тогава ще се благослови плода. Ако берете както си знаете, плодътъ се огрѣшава, огрѣшава се дървото и идущата година това дърво не ражда, защото сте взели безъ позволение. А пъкъ като отидете и прочетете „Отче нашъ“ – всички имате право. Това е братско. И цѣлата земя е братска, но ако четете „Отче нашъ“. Ядемъ ли – всичко да става съ „Отче нашъ“. И азъ, като отида, и азъ чета „Отче нашъ“ три пѫти. Казвамъ на Господа: „Това дърво Ти го благослови, Ти му даде този животъ, благодаря за този плодъ“.

Сега искамъ да ви коригирамъ: Никой нѣма да ви сѫди. Три пѫти ще прочетешъ „Отче нашъ“ и ще откѫснешъ плодъ. Тази молитва я знаете. Ако ви кажа три пѫти „Добрата молитва“, много е дълга. Трѣбва да избѣгнемъ отъ единъ (такъвъ) престоренъ животъ. Престорениятъ животъ не носи здраве, не носи (нито) една здрава мисъль, не носи здрави чувства. Нѣкой пѫть те е страхъ. Въ едно тъмно мѣсто никой не вижда погрѣшкитѣ си. Но при една свѣтлина – погрѣшкитѣ се виждатъ. Погрѣшкитѣ на мнозина трѣбва да се изправятъ.

У всинца трѣбва да се зароди чувство на щедрость. Нѣкои отъ васъ не сте много щедри, правите го по законъ. Щедростьта е едно Божествено чувство. /Учительтъ посочи този центъръ на главата на единъ братъ/. На мнозина отъ васъ центърътъ на вѣрата е силенъ, а на нѣкои е слабъ. Има свѣтъ на духове, които се занимаватъ само съ вѣрата, развиватъ тази енергия и я изпращатъ на земята. А други развиватъ енергията на надеждата. Надеждата е особена енергия. Тя е само за днесъ – от изгрѣва на слънцето до залѣза, а пъкъ вѣрата е за вѣрни (вѣчни) времена. За много години, за вѣкове. А пъкъ когато говоримъ за любовьта, подразбирамъ едно чувство, което обхваща цѣла вѣчность.

Вие питате нѣкой пѫть, дали нѣкой ви обича или не? Този човѣкъ, който ви обича, само като помисли за васъ, (на) васъ ви става приятно и въ кожата си не можете да се съберете отъ радость. Той и на онзи край на свѣта да е, като изпрати своята любовь, тя навсѣкѫде прониква. Стига само единъ да ви обича на свѣта, то вие бихте станали гении. Но съвременнитѣ хора не се обичатъ. Нѣкой казватъ: „Азъ го обичахъ едно време, но сега вече не“. Има нѣщо въ свѣта много опърничаво. Никога не правете разлика. Гледайте на себе си така, както Богъ ви е създалъ, не се сравнявайте. Напримѣръ: нѣкой човѣкъ се е оцапалъ. Ако видите единъ човѣкъ оцапанъ, вие още нѣмате истинско понятие за неговата постѫпка. Това ни най-малко не показва, че въ него нѣма нѣщо ценно. Той, като си хвърли тази дреха и облѣче нѣщо друго, той пакъ е чистъ. Нѣкой пѫть

човѣшкиятъ умъ, сърдце и тѣло могатъ да се оцапатъ. Но не се самозаблуждавайте отъ привидностьта. А пъкъ нѣкой може да се намаже външно чисто, но не е чистъ. Азъ съмъ за козметиката, но хубавата миризма да иде отъ сърдцето, отъ ума, отъ тѣлото. А пъкъ и външно да е – не е лошо. Да се поръсишъ съ розова вода или съ помада – що не. Нѣкой казва: „Не обичамъ да се мажа". Ако тази помада запушва поритѣ на лицето – не е хубава. Нѣкой пѫть препорѫчвамъ да намажешъ лицето си съ зехтинъ и ще стане по-свежо. Съ хубавъ зехтинъ си намазвай челото, устата, лицето – и мѫже, и жени. Външниятъ въздухъ отнема онѣзи мазнини, които имаме и ние страдаме отъ една сухота. Нѣкой пѫть пипашъ рѫцетѣ си и виждашъ, че тѣ сѫ сухи. Нѣкой пѫть сѫ много влажни. Влажни(тѣ) рѫце не сѫ много хубави. И сухитѣ не сѫ хубави. Като почнатъ да ти ставатъ рѫцетѣ сухи – то е вече старъ, нѣма никаква влага въ твоитѣ чувства, мисли и тѣло. Значи сърдцето ти е пресъхнало и ходишъ да се мѣсишъ въ работитѣ на хората, че този обичалъ, че онзи обичалъ. Че хубаво е да се обичатъ. Азъ бихъ желалъ да се поучите отъ любовьта на хората. Идете и се учете. Азъ съмъ толкова внимателенъ. Когато нѣкой обича нѣкого, азъ наблюдавамъ следното: ще дойде и ще му остави ядене. Трепери. Ще му донесе отнѣкѫде нѣкоя ябълка, нѣкое цвѣте, нѣкои хубави круши. Внимателенъ е. И така го прави, че ти е приятно. А пъкъ нѣкой, който не ви обича, не прави така. Отъ всинца ви бихъ желалъ да правите така. Нѣкои хора много отблъскватъ. Тѣ образуватъ едно състояние, че не искамъ да го видя. А пъкъ зная, че той не е виновенъ. Вие всички страдате отъ това. Азъ съмъ забелѣзалъ нѣкои отъ старитѣ сестри, че сърдцето имъ е сухо и тѣ казватъ: „Закѫсахме. Какво трѣбва да се прави?" – Дълго време трѣбва да го мажешъ съ масло. Нѣкоя отъ старитѣ сестри, хване ме за рѫка, държи я и казва: „Остарѣхъ". Тя си казва: „Ако бѣхъ млада, щѣше да обърнешъ внимание". Казвамъ ѝ: „Ти си млада, както едно време. Хвърли тѣзи стари чувства и се облѣчи съ новитѣ дрехи на Божията любовь. Всѣка сутринь да мислишъ, че си на 33 години. Нито една година да не отивашъ по-нагоре. Като те питатъ, кажи, че си на 33 години. А пъкъ 33-тата година е дълга. Тя е хиляди години. Когато те питатъ, кажи, че си на 33 години".

Сега ще минете покрай мене да си вземете по едно зрънце. Ще си вземете най-хубавото зрънце, което си харесате. Единъ по единъ ще минавате и ако не стигне, ще дамъ още. Понеже времето е напреднало – ще бѫда кратъкъ и следующия пѫть ще продължимъ. Искамъ вече опитвания на нѣщата. Азъ съмъ решилъ да ви подмладя малко. А пъкъ онзи, който не иска да се подмлади, ще го намажемъ съ масло. Нѣма да остане нито единъ, когото да не намажемъ. И като вървите – да се отличавате съ младостьта на ума, сърдцето и тѣлото, та да кажатъ: „Ето хората на новото учение – безсмъртни". А не да ходите така: /Учительтъ ходи криво, наведенъ неправилно/.

Сега нека направимъ едно упражнение. /Всички станаха прави и повториха съ Учителя следното упражнение/: Двет҃ ръце предъ гърдит҃, на известно разстояние предъ гърдит҃. Д҃сната ръка предъ л҃вата съ длани хоризонтално. Д҃сната ръка върху л҃вата. Пръстит҃ успоредно на гърдит҃. Това е изходното положение. Следъ това д҃сната ръка се движи над҃сно, като се влачи върху л҃вата, додето пръстит҃ на двет҃ ръце останатъ допр҃ни съ върховет҃ си. Презъ това време се изговаря думата „животъ". Следъ това л҃вата ръка се движи над҃сно, като се влачи върху д҃сната и си остава върху нея. Презъ това време се изговаря думата „сила". Следъ това л҃вата ръка се движи вл҃во, като се влачи върху д҃сната, додето пръстит҃ на двет҃ ръце оставатъ допр҃ни съ върховет҃ си. Презъ това време се изговаря думата „здраве". Следъ това пакъ д҃сната се влачи върху л҃вата и застава надъ нея. Презъ това време се изговаря думата „животъ" и т.н. Това продължава н҃колко пъти.

Винаги при изговаряне на думата „животъ" има вдишване. При изговаряне на думата „сила" има задържане на въздуха. А при изговаряне на думата „здраве" има издишване. Тъй че това упражнение съ ръцет҃ се придружава съ изговаряне на т҃зи три думи и съ вдишки.

/Вс҃ки мина покрай катедрата, за да си вземе по едно зрънце/.

Отче нашъ.

XX година
2. Лекция на Общия Окултенъ класъ
2 октомврий 1940 год., Ср҃да, 5ч.с.–6.15 ч.с.
Небето прошарено. Времето тихо и топло.
Изгр҃въ.

1940_10_04 Цяло и част
лекция пред специалния клас

ЦЯЛО И ЧАСТ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Имаме.“) Каква е темата? (Прочете се темата „Разлика между прости и десетични дроби.“)

Каква е тогава разликата между цялото и дробта? Защо цялото трябва да се дели? Дроб значи дробно. На български думата дроб има двояко значение: имате дроб и дроб – черен и бял дроб. Тогава дробта каква е? Цялото функционира в частите си. Когато се движат ръцете, краката, цялото ли се движи, или част от цялото? Дробите означават функции. Два вида функции имате: прости и десетични функции. Тогава каква е разликата между простите функции и десетичните функции?

Какво представя това? Това са геометрически форми. Имате една единица. Поставена в елипсата, я разделя на две части. Единицата показва, че центърът се е проявил в две направления. Този център се е поляризирал. Най-после той се освобождава от тия условия, излиза от ограниченията на битието, започва да реализира своя план.

Сега всички вие се намирате в едно статическо положение, живеете един живот, който сте живели преди хиляди години. Настоящия живот може би след хиляда години ще го проучвате. Вие сте в настоящото време, но не живеете настоящия живот, живеете стария живот. Вследствие на това външните положения на живота са несъвместими. Например старият, като остарее, не разбира защо е остарял, пък и младият, като се ражда, не разбира защо е млад. Като се роди младият, не знае защо трябва да се роди млад. И като остарее старият, не разбира защо умира. Пък то си има своите причини.

Сега думата причина вземам в простия смисъл: да излезеш от едно пасивно състояние. Причината е да вземеш известно положение. Ти се двоумиш, колебаеш се… Ще направиш нещо, колебаеш се. Защо се колебае човек? Колебае се, като започне някаква работа, дали ще бъде успешна. Младият се колебае каква наука да избере или в кое училище да влезе. Или някой път се колебаете, като избирате вашите приятели. Или тръгнеш на път и се колебаеш какво ще бъде времето. Времето може да го знаеш какво ще бъде, ако изучаваш метеорология.

Да кажем, имате една дроб – една четвърт – или имате две пети или три

шести. Разбира се, другояче ги разглеждат в обикновения живот. Като извадиш от пет две, колко ще остане? Имате пет лева, като извадите два, остават три. Или от четири крини жито извадите една крина, колко остават? Три крини остават. Тогава, ако кажем две десети, тук вече имате определена форма. После, ако имате друга проста дроб, деленията са по-големи. При десетичните дроби определени са деленията. Две пети равна ли е на три шести? Три шести е половината, две пети е по-малко от половината, две десети е още по-малко. Сега вие имате една ябълка, разделена на две части. Когато изучавате дробите, това са функции на цялото. Какво означава числителят, какво означава знаменателят?

Да кажем, един човек работи с двете си ръце. Каква дроб ще турите? Човек е числото пет. Разделяме го на пет части: главата – едната част, ръцете – две части и краката – две части. От тях две части са в работа. Той е цигулар, свири, с двете ръце работи. Да допуснем тогава, имате дробта четири пети. Кой работи в дадения случай? Значи този човек не само свири, но и се движи. Пет е целият човек. Четири пети от човека какво означава? Показва, че ръцете и краката са в движение. Ако имаме пет пети, значи човек цял е в работа, показва, че и главата работи, и ръцете, и краката са в работа.

Сега вече давам съвсем друг смисъл на дробите. Първоначално имаме дробите във физическия свят, в едно статично положение. Може да е два грама от нещо. Дробите в природата съществуват. Една дроб показва движението, работа, туй, което се отделя от цялото. Сега вас не ви радват дробите. Ако на вас ви дадат дроби, вас не ви радват дробите. Дадат ми една шестнайсетхилядна от килото. Какво означава една шестнайсетхилядна? В едно кило жито има шестнайсет хиляди зрънца. Това е едно зърно. Ще кажете: „Какво е това зърно?“ То е една дроб. Обаче в пет–шест години едното зърно, ако ти му дадеш условия, в пет–шест или десет години, ти ще бъдеш най-богатият човек в света, ако посееш това зърно. Да допуснем, че посеете това зърно. Като се посее едно зърно, колко стръка израстват? Като братясва, някой път изкарва пет–десет стръка. Ако турите, че изкара десет класа и всеки клас даде по трийсет зърна, тогава за една година ще имате триста зърна. На следната година всяко зърно, като го посеете, ако даде десет стръка по трийсет зърна, правят всичко деветдесет хиляди зърна. Това ще имате на втората година. На третата колко ще имате?

Вие пренебрегвате някои ваши мисли. Много малка мисъл ви дойде, вие я пренебрегнете. Казвате: „С молитва нищо не става. Празна работа е молитвата.“ Само живите хора може да се молят. Който диша, той може да се моли. Който не диша, не може да се моли. Значи всеки човек, който

добре се моли, добре диша. Който добре не се моли, добре не диша. Следователно дишането на хората зависи от молитвата. Молитвата е най-добрият метод за онези, които искат да работят. Няма по-добър метод от молитвата. Не да се безпокоиш, но да се молиш. Вие разбирате: да се молиш някому. Усещате, че някой път е унижение да се молиш на човека. Например паднал някой в кладенеца, нали ще моли. Ако е вън от кладенеца, не се моли. Защо се моли, като е в кладенеца? Може да дойде едно дете. То не може да му помогне. Туй дете не е в сила да го извади, но то може да иде да каже на другите хора, на съседите му, и те да дойдат да му помогнат.

Да допуснем зимно време вие се помолите, кажете: „Нямате ли кибритена клечка да запаля огъня?" Какво лошо има, ако човек поиска кибритена клечка? Де е унижението на човека? Че вие, като отивате и си откъсвате някой плод от дървото, на туй дърво трябва да се помолите. Вие отивате, откъсвате си от това дърво, без да му се молите. Мислите ли, че това поведение е право? Вие считате това дърво, че е невежа, един голям простак. Казвате: „Дърво е." От този простак вие се храните и живеете. Този простак, когото вие считате за невежа, той поддържа вашия живот. Как е възможно един простак да поддържа живота ви?

Казвам, ние съвременните хора имаме изопачени понятия. Казвате: „Какво ще уповавам на едно дърво или на една крава?" Една крава ти дава мляко. Един вол го впрегнеш и изореш нивата. Та ние считаме за унижение, когато просим, а не го считаме за унижение, когато вземете един плод. Вие считате за унижение, когато уповавате на едно дърво. Считате, че в дървото няма никаква разумност. А това дърво изважда хубавите сокове от земята и ражда сладките плодове. То разбира нещо от химия. А пък онова дете, което яде от плодовете, не разбира още от дълбоката наука на растенията.

Казвам, сега трябва едно просветено съзнание. От чисто геометрическо гледище думата моля има цяла геометрия. В думата моля най-първо трябва да знаеш да слизаш долу и да се качваш горе. За да се молиш, ти трябва да знаеш закона за слизането и качването – М. Да бъдеш свободен, като слезеш в кладенеца. Да се качиш свободно, да не се молиш на хората. Да си свободен да слезеш и да си свободен да излезеш. Молитвата е едно свободно състояние да слизаш и да възлизаш сам. То значи молитва. Ти се молиш на Бога сега. Каква нужда има Бог да Му се молиш? Той печели ли нещо като Му се молиш?

В молитвата има вече един процес на обмяна. Когато две същества се сдружат, този процес на връзката е вече молитва. Ти минаваш една река,

носиш една дъска на гърба. Реката е тясна. Туриш дъската, минаваш по дъската. Вземаш дъската и пак вървиш. Молитвата е един метод за връзка, един метод да минеш от противоречието, да разрешиш едно противоречие. Туриш тази дъска, ще минеш по нея, направиш един мост. Като минеш реката, някой път може да вземеш дъската и да я носиш. Друг път може, като направиш моста, да оставиш дъската там, за да могат с онова, което ти си направил, да си служат и другите. Защото в живота, когато човек се моли, някой път взема своята молитва, някой път оставя своята молитва като мост – и другите хора да знаят как да разрешат.

Думата молитва в прямия смисъл значи: като имаш една мъчнотия, да знаеш да я разрешиш. Като дойдеш в мъчнотията, да можеш да излезеш нагоре. То е молитва. Човек, който не знае да разрешава своите мъчнотии, той не знае да се моли. Молитвата не е нищо друго, освен да разрешиш една мъчнотия. Най-първо, теоретически ти се дава една задача.

Казвате: „Да се моли човек.“ Думата молитва е в низходяща степен. В съвременния свят, щом се молиш, хората имат особено мнение. А пък навсякъде си заставен да се молиш. Каквото прошение направиш, казваш: „Моля, моля.“ Навсякъде туряте моля. Като кажеш моля, чувстваш в себе си едно унижение. По някой път се чудиш какво да кажеш. „Моля, бъдете тъй добри.“ Но самата дума моля е в низходяща степен. Тя слиза, не се качва. Тази дума моля инволюира, изгубила своя смисъл. Като дойде до своята еволюция – може би ще минат векове още, докато започне да се движи във възходяща степен.

Сега, когато се моли човек, другите не трябва да знаят за какво се моли. Молите се за хляб, молите се за обуща. Вие сега считате, че сте свободни. Имате пари, бъркате, но вие и за парите сте се молили. Някои хора мислят, че като имат пари, са свободни. Прави сте. Ти си богат. От какво си станал богат? Одрал си кожите на няколко хиляди животни и от тези кожи си забогатял. Ти си богат, но си обрал нивите, събраната енергия от хиляди години в земята. Ти си изкарал житото с хиляди кила, продал си и си станал богат. Мислиш ли, че си богат човек? Ти си изнудник, който вземаш без право тази енергия. Ти си взел двеста–триста декара земя, взел си енергията. Никого не си питал, ти сам си даваш право и казваш: „Тази нива е моя.“ Считаш, че си богат. Казваш: „Аз не се моля никому.“ Ти не се молиш никому, но ти се молиш на земята да ти даде, ти се молиш на животните да ти дадат кожите. Казваш: „Аз изкарах това с труд.“ Орачът, който целия ден оре с воловете, казва: „Тази нива изорах.“ Той ли я изора? Изораха я воловете. После казва: „Аз овършах.“ Той ли овърша? Той ожънал нивата, но като дойдем до вършенето, конете вършеят или машините вършеят. Той казва: „Аз овършах.“ После казва: „Аз направих

този хамбар.“ Други десет–петнайсет души градиха, а той казва: „Този хамбар аз го направих.“ Всички вие говорите неща, които не са верни. Казвате: „Тези дрехи са наши.“ Не са ваши. Как са ваши? Вълната взехте от овцете. Вие не я опредохте, не изтъкахте преждата, при това казвате: „Мои са тия дрехи.“ След това казвате: „Не разбирам правото в света.“

Най-първо, ние не сме дошли до едно разбиране какво е правото. В природата съществува само едно право. Когато ти съзнаеш, че си част от цялото и работиш за цялото, то е твое право. То е единственото право в света. Ако ти чувстваш, че си част от цялото, и ти работиш за цялото, и цялото работи за тебе. То е твоето право. Ако ти работиш за цялото и цялото работи за тебе, то е мощното право в света. Всяко друго право е лъжа.

Та казвам, в обществото всички търсите правото. Хубаво е, не е лошо. Тази идея е отлична. Казвам, бъдещата мисъл да бъде: човек да работи за цялото и цялото да работи заради него. То е правото учение, то е свободата на човека. Всеки човек, който работи за цялото и цялото работи заради него, той е свободен. Всеки човек, който не работи за цялото, което не работи заради него, той не е свободен. Всеки човек, който работи за цялото и цялото работи заради него, той всичко може да постигне. Всеки човек, който не работи за цялото и цялото не работи заради него, нищо не може да постигне. Тъй седи въпросът.

Сега вие казвате: „Аз мога всичко да постигна.“ Човек сам по себе си, вън от цялото, нищо не може да постигне. Защото от две десети в дадения случай, две положително число ли е, или отрицателно? Двете какво представя? Ако се извадят две единици от десетте, аз съм изразходвал сила. То е един потенциал. Аз съм изразходвал две десети от тази сила, която седи в една бутилка. Остават ми още осем десети. Значи от потенциалната сила колко части ние сме изразходвали? Потребна е за нашите нужди. Именно по този закон не трябва човек да изхарчва десет десети. Щом изхарчиш десет десети, ти ще се намериш в трудно положение. В даден случай, когато част от тялото трябва да почива, не трябва цялото тяло да е в движение. Да кажем, цигуларят седи и работи. То е не две десети, но две пети. Главата и краката не работят. Като кажем две пети, значи цигуларят свири. Като кажем четири пети, значи цигуларят ходи, върви. Като кажем пет пети, значи целият цигулар се движи. Пет пети какво показва? Той е вече виртуоз.

Дробта разглеждаме като функция на цялото, в дадения случай – като една малка функция от цялото. От една шестнайсетхилядна в десет години може да извадиш грамадна сила. Една малка сила ако впрегнеш на работа,

тя може да ти помогне. Често ние не може да се ползваме от мислите, които минават в нашия ум. Някой път вие смесвате вашите мисли и вашите чувства. Запример ти имаш едно религиозно настроение. То не е мисъл, това е едно възвишено чувство. Милосърдието, това не е мисъл, то е едно чувство. Но свириш, то е мисъл вече. Броиш, това е мисъл. Или обличаш се красиво, това е мисъл. В мисълта има едно съзнание. В чувството ти никак не мислиш. Ядеш, много малко мисъл има – ти гледаш да задоволиш някаква нужда в себе си. Влиза мисъл, но тази мисъл не е чиста, тази е техническа мисъл, зависи от полуинтелектуалните способности на човека.

Запример яденето спада към полуинтелектуалните чувства и мисли едновременно. Чистата мисъл е горе, в горната част на челото. Полуинтелектуалните чувства са отстрани на челото. Казвате: „Това е едно религиозно чувство. Това е едно честолюбие." Но това са чувства. Чувствата по някой път се свързват с една мисъл и тогава мисълта става динамична. Ако мисълта се свърже с едно чувство на вярата – вярата е едно чувство, но вярата е чувство, което подкрепя мисълта – тогава мисълта става динамична. Човек с вяра има мощен ум. Ако приложите чувството надежда, умът става два пъти по-динамичен. Или аз наричам вярата потенциал в дадения случай. Вярата не е динамика. Казват, вярата била сила. Не, но умът има на какво да се опре. Умът е една мощна сила, но един потенциал му трябва. Вярата е мощен потенциал. Надеждата е един мощен потенциал. Религиозното чувство е един потенциал. Умът става динамичен тогава. Щом премахнеш потенциала на вярата, човек отслабва, стремеж няма. Като отмахнеш надеждата, пак няма стремеж. Все човек трябва да има едно чувство, към което трябва да се стреми. Потенциал трябва да има.

В съвременния психологичен живот казват: „Това са празни работи." Ако аз вярвам, че на двайсет метра има вода, като изкопая, ще намеря едно течение вода. То е един стремеж. Спирам се сега и казвам: „Аз вярвам." Но вярата си служи с един ненаучен начин. Когато вярата в човека е силно развита, той интуитивно схваща. Ти запример със закона на вярата интуитивно схващаш, че твоето положение след пет години ще се подобри. Никакви данни нямаш, но в себе си усещаш, имаш едно вътрешно усещане, че след пет години ще се подобри твоето положение, твоят живот. Или пък някой път чувстваш, че след пет години ще се влоши.

Но туй може научно да се обясни. Ако у тебе умът е слабо развит, не обичаш да учиш. Ако не си трудолюбив, твоята вяра ще ти пошепне, че с туй разположение на ума съвсем ще загазиш. Вярата, като разглежда,

отвисоко разглежда, казва: „След пет години, тъй както вървиш, ще загазиш.“ Някой път някой казва: „Аз няма да свърша гимназия.“ Вижте му главата. В него умът е слаб, постоянството не е развито. Вярата знае, че не е постоянен, колебае се. После, вярата вижда, че неговите разсъдителни способности не са развити, наблюдателните способности са слабо развити, паметта е слаба. Вярата му пошепва, казва: „Ти с твоя ум трябва да се стягаш да учиш, лесно няма да свършиш училище.“ Вярата като му пошепне, той казва: „Казва ми нещо в мене, че няма да свърша.“ „С тия способности, с тия предразположения ти не може да имаш някой велик резултат в света.“ Това ти казва вярата.

Когато вижда, че умът е хубаво развит, имаш добри заложби, туй го наричат унаследени качества. Тя ти пошепва тогава. Слушай туй пошепване, вярвай в него, не го отричай. Ако ти не може да изпееш нито един тон, разбирам да се обезсърчиш. Щом пееш правилно „до“, ти може да вземеш правилно и всичките други тонове. Щом човек „до“ взема правилно, и „ре“ може да вземе правилно. Щом „ре“ взема правилно, и „ми“ може да вземе правилно. Щом „ми“ взема правилно, и „ фа“ може да вземе правилно. Ще има едно усилие. Най-първо, зависи дали „до“ може да вземеш правилно.

В основния тон в музиката всякога влизат три качества. Първо влиза една мисловна енергия в тона. После влиза една духовна енергия на чувствата. След това тонът има и сила. Значи всеки тон, който носи светлина в себе си, носи топлина, носи и сила – този тон има три качества. Значи умът е ангажиран, сърцето е ангажирано и волята е ангажирана. В туй отношение всеки тон има три качества. Когато липсва първото качество, тонът има само сила. Тонът е силен, креслив. Когато тонът съдържа мислова сила, красив е тонът. Красивият тон е ясен, съдържателен. Когато в тона се влага чувство, има топлота в тона, има мекота. Когато тонът е силен, прониква надалече – то е силата на тона.

Например вие някой път може да вземете думата живот и да я пеете. Знаете ли откъде трябва да започнете? Животът е един основен тон. Но ако вие разбирате произхода на езиците, първоначално когато човек е създал, ще намерите във ватанския език каква дума е създал за живота. Думата живот на български не е оригинална, тя е превод. На български е живот, на английски е life, на френски е vie, на немски е Leben. L – англичанинът това разбира живот. Той търси удобства – мисли за себе си живот, за търговия го бива. Българинът – Ж. Както разбира живот, той подпира този живот да не падне на една или на друга страна. Ако прибавиш тия чертички, става хитлерист. Трябва да се върти туй колело. Казва: „Да се върти колелото.“ Много здрава мисъл има. То е геометрия. Казва: „Тук геометрията

работи.“ Там, дето геометрията работи, всичко може да се постигне.

Имаме още няколко минути на разположение, да изпеем „Живот, сила, здраве“. (Учителят свири и пее „Живот, сила, здраве“.)

Мелодията завърши с „ла“. Какво означава тогава? На живота да дадем узрели плодове. (Учителят свири и пее в разни вариации: „Живот, сила, здраве“, „Жива сила, здраве“. После го пее обратно.) На една дума ще ѝ дадеш стойност. И-то в даден случай ще ви даде направление, а-то е да издържите. При а-то ти трябва да станеш силен, да носиш несгодите на живота. И-то показва посоката, дето най-малко енергия ще изразходваш, ще покаже пътя, дето този товар музикално да го носиш. Песимистично като си настроен, ще пееш. На онова, което те безпокои, ще му кажеш, както напред, така и назад. Ще пееш. Началото и краят си съответстват. Вървиш по една посока, обърнеш се – краят става начало, началото става край.

Всякога пазете едно правило: не се бойте. Вие се боите да направите една погрешка. Човек, който не прави погрешки, не може да прогресира. Погрешките, това са опити. Природата е правила безброй опити, по някой път милиони и безброй опити е правила. От всички безбройни опити избрала най-практичното, с най-малката енергия и с най-добрите приходи и резултати.

Казвам, в усилията, които правите, каквато погрешка и да направите, не се бойте от погрешките. Погрешките са потенциал.

Сега не ви насърчавам да правите погрешки, но ако направиш една погрешка: бръкнеш в джоба и наместо да дадеш пет лева, дадеш десет лева на един беден човек по погрешка? Може да кажеш десет добри думи на един човек. Срещаш го, той се обезсърчил, насърчиш го. Някой път смяташ, че си дал десет лева. На място си ги дал. Гладен е човекът, ще си купи един хубав хляб. По някой път вие сте много скържави.

Кажете на себе си, като се обезсърчиш: „Тази работа ще се оправи, тъй както никога не се е оправяла.“ Тъй си кажи на себе си. Казваш: „Ама ще бъде ли?“ Ще бъде или не ще да бъде, кажи, нищо не губиш. Ако кажеш, че си велик цигулар, макар че не ставаш, кажи го на другите. Туй, което кажеш, ще стане. Може с тебе да не стане, но това, което казваш, става. Ще кажеш: „Едно време казах, че ще стана цигулар. Аз не станах, но той стана. Ако аз не бях казал, той не щеше да стане.“ Вярно е туй. Всяко нещо, което ние помисляме, става. Нека се радваме на туй. Какво може да стане с мене, вече то е по-специална наука. Но всяко нещо, което човек помисли, все

става. Някой път, каквото аз мисля, не става, понеже преди мене има други хора, те трябва да дойдат.

Вие, да кажем, градите едно здание. Трябва да дойдат много камъни. Най-после, някаква топка ще турите горе. Но да се качи топката на зданието, ред други камъни трябва да дойдат, че на върха да се постави топката. Ако основата не е станала, тази топка вие не може да я турите на върха. Когато желаем нещата, ние сме топката, която трябва да се постави горе. Понеже зданието не е съградено, ние не може да се качим. Бъдете уверени, щом се съгради зданието, ще ви турят горе като знаме. Щом се съгради къщата, турят знамето горе. Когато знамето не се туря, къщата не е съградена. Бъдете уверени, че щом се съгради къщата, знамето ще се тури горе.

Възможното за частите е възможно за цялото. Туй, което за частите е невъзможно, и за цялото е невъзможно. Възможното за цялото е възможно и за частите. […]

Един баща оставил на сина две дъски, казал: „Синко, това е наследството.“ Две сухи дъски… Минало се време и [внукът] казва: „Дядо ми оставил в наследство две сухи дъски.“ Той се чуди. Баща му дъските не могъл да ги употреби. Дошъл при него един знаменит майстор на цигулки и от двете дъски направил една хубава цигулка, която се прославила.

Казвам, двете дъски, които оставил дядо ви в наследство, като дойде онзи, великият майстор на цигулки, вашите дъски ще се прославят.

Тайна молитва.

Втора лекция на младежкия клас
4 октомври 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_10_06 Като роди дете
неделна беседа

КАТО РОДИ ДЕТЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 3-та глава от евангелието на Йоана от 10 до 18 ст.

(10) Отговори Исус и рече му: Ти си учител Израилев, и не знаеш ли това? (11) Истина, истина ти казвам че: Това което знаем казваме, и това което сме видели свидетелствуваме; и свидетелството ни не приимате. (12) Ако земните работи ви рекох и не вярвате, как щете повярва ако ви река небесните? (13) И никой не е възлязал на небтето тъкмо този, който е слязал от небето, Син Человечески който е на небето. (14) И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Человечески (15) за да не погине всеки който вярва в него, но да има живот вечен. (16) Защото Бог толкоз възлюби света щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки който вярва в него, но да има живот вечен. (17) Понеже не е проводил Бог Сина си на света да съди света, но за да бъде спасен светът чрез него.(18) Който вярва в него не ще да бъде осъден; а който не вярва вече е осъден, защото не е повярвал в името на единороднаго Сина Божия.

Духът Божи.

„Жена, когато ражда на скръб е, а когато роди, забравя своята скръб, понеже човек се е родил.“1 Едно обикновено явление за хората, което някой път радва, някой път наскърбява. Ако се роди детето здраво, всички се радват. Ако се роди умряло, тогава всички скърбят, че работата не е станала тъй, както трябва. Всички искат животът да върви тъй, както те разбират. На земята съществуват такива големи противоречия, които не може да ги примирят. Нито философите са ги примирили, понеже се различават в своята философия, понеже излизат от различни становища. Нито учените са ги примирили, понеже излизат от различни научни факти. Нито вярващите, понеже принадлежат на разни епохи. Нито едно верую в света не е такова, каквото трябва да бъде. Нито една научна теория не е в света такава, каквато трябва да бъде. Нито една философия не е такава, каквато трябва да бъде. Може сега да кажете, защо не е. Ако влезете в една гора, ще забележите един шум, който се дига от дърветата. Спор има, по някой път дърво с дърво се блъскат, клонищата се блъскат. Виждаме, че има война, като се бият дърветата, долу падат листа. Как ще

обясните? Колко некултурни са тия дървета! Но, ако ги попитате, те ще кажат: Ние не искаме, ние сме миролюбиви. Нещо извън нас има, което не е миролюбиво. То като дойде, обърква ни умовете. Ние, мирните същества, се хванем за косите, налагаме се. После като утихне вятърът, чудят се, как е станала тази работа, да се блъскат едни с други. Вятърът е крив, но и дърветата са криви. Криви са, понеже тия големите дървета израстнаха близо едно до друго. Трябваше да има по стотина метра разстояние между тях, че да не може да се засягат. Пък те са много наблизо.

Вземете по някой път, и реките правят пакости, без да искат. Като ги надуят горе планините, от топенето на снеговете, преливат през бреговете, всичко завличат. Те казват: Нямаме желание. Ние сме много миролюбиви същества, имахме една чиста мисъл. Дойде нещо, разбърка ума ни, ние станахме кални, направи нещо с нас. Кой е причината? Слънцето е виновато. Слънцето е виновато и хората са виновати, понеже изсякоха горите. Ако не бяха изсечени горите, работите щяха да вървят по един естествен ред. После, работите нас не ни вървят, понеже земята се върти. Вие искате на земята работите ви да вървят. Чудна работа! Ако вие се качите на едно колело и колелото се върти, как ще ви вървят работите? Никому няма да вървят работите на земята тъй, както хората искат, понеже тя се върти. Понеже вие всички се намирате на една въртележка. Пратени сте тук на забавление отгоре. Понеже сте били в един свят горе и сте били много немирни, пратили ви тук на забавление. Сега това е мое мнение. Не говоря само за вас, че вие сте много немирни. Виждам, че сте от немирните. Туй дете плаче, малко е недоволно, ще го качат на една въртележка, върне се в къщи, вече е доволно от въртенето на въртележката. Вие сте дошли на забавление, кой за 10 години, кой за 15 години, кой за 20, кой за 120 години.

Онези, които живеят дълъг живот, много им харесва тази въртележка. В туй отношение месечината не е въртележка. Не се върти тя. Земята се върти около своята ос, има две полушария. Южното полушарие е по-тежко, затуй земята е изправена със северното полушарие нагоре, оста ѝ е наклонена с 23 градуса. Месечината е обърната само с едната си страна към нас. Тази част на месечината, която е обърната към нас, е по-тежка, затуй едната страна на месечината е постоянно обърната към земята, а другата страна е скрита от нас. Кой е виноват? Земята е виновата. Тя като обикнала месечината, теглила я, теглила я, че месечината се раздвоила в себе си и най-после спряла да се върти. Нали един човек като се върти, ако го извикате, той се спира на пътя да мисли. Въпросът бил за една женитба със слънцето. Има един мит, според който в далечното минало месечината и земята били кандидатки да се женят за слънцето. Земята спряла

месечината, казва: Ти мислиш ли да се жениш за слънцето? Месечината започнала да мисли. Докато месечината мислила, да се жени или не, земята се оженила. Месечината останала на понеделник. Това е един мит, но, който е учен човек, ще разбере, каква велика тайна се крие.

„Жена когато ражда на скръб е.“ Тази скръб произтича, понеже тя иска да има едно дете – нищо повече. Има едно желание да има едно дете. Туй дете, за да дойде, да се въплоти, да стане като нея, непременно трябва да има скръб. Човек може да скърби от лоши работи, може да скърби и от добри работи. Някой път скърбим, че нямаме достатъчно ядене. Някой път скърбим, че нямаме достатъчно дрехи. Някой път скърбим, че нямаме някое пиано, че нямаме някой добър апартамент. Скърбим за ниви, скърбим за лозя, скърби някой, че не е някъде някой министър-председател. За какво ли не скърби човек? Някой скърби, че не е владика. Някой скърби, че не е свещеник. Някой скърби, че не е съдия. Някоя жена скърби, че не е княгиня. Сега скърбят хората. Каква е тази скърб? Не знаем степента. Скърбиш ти, че не си владика. Каква ще бъде скръбта ти? Много малка е тази скърб. Скърбиш ти, че си болен, яде те една болест като проказа. Тогава може ли да сравниш скръбта на прокажения със скръбта на онзи, че не взема високо духовно положение? Аз превождам това като пример. Тия неща са създадени. Господа го наричат владика. Че Господ владее света, разбирам да се нарича владика. Но ние, владиците на света, без да сме създали нещо, искаме да владеем света.

Господ създал ред неща и ги владее. Ние без да го разбираме, искаме да го владеем. Всеки един от нас иска да бъде господар на себе си, господар на своята съдба. Ти трябва да родиш един отличен ум. То е първото нещо. То е мъжкото дете, трябва да го родиш на света. Второ, ще родиш една отлична дъщеря – то е сърцето. Тия неща като ги родиш, оттам насетне всичко ще ти върви по мед и масло. Ако не родиш мъжко дете, както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти. Ако не родиш дъщерята както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти. Другите като ми се оплакват, не съм им казвал това, сега за първи път на вас го казвам. Казвам: Че кой ти е крив, защо си родил такъв ум? Той обвинява баща си и майка си. Адам кого трябваше да обвини? Вие сега обвинявате вашия баща. Адам имаше ли баща? Бог е, Който го създаде.

Той като направи погрешката, кога му излезе погрешката на Адама? Той роди една дъщеря не на света. Една дъщеря, която греши, дъщеря ли е? Адам не знаеше, какво нещо е грях. Дъщерята научи баща си, как да греши. Аз няма да се спирам, как да обяснявам богословите, аз само вземам факта. Не вземам някоя страна, но само констатирам факта. Някои искат да намерят причината там, дето не е. Причината, когато падат

листата на дърветата, не е в дърветата. Отчасти и във вятъра, в слънцето. Но и в слънцето не е причината. Слънцето е горе на 92 милиона мили от земята, че тук ставали ветрове, ще обвиняват слънцето. Казват, че то образувало ветровете. Онези, които поддържат митовете, казват, че имало богове, такива големи същества, те като дошли, образували бурите. По някой път някои от тия същества като се разсърдят, като духнат на земята, направят бури, направят пакости. Казват: Не трябва да гневим боговете, понеже само като издишат, образуват бури. Но това не е научно. Това е мит.

Сега казват, че имало едно топло течение и едно студено течение и те образуват тия бури. Следователно, ако топлината е голяма и ако студът е малък, и бурята е малка. Но е необходимо да има топлина. Без топлина и без студ не могат да се родят капките. Казвате: Само топло да е. Ако на земята беше само топло, нито дъжд щяхме да имаме. Благодарение на студа, влагата се сгъстява и дава дъжд.

По някой път вие се питате в себе си: Защо са тия скърби и тия радости? Радостта е временна и скръбта е временна. Те са две течения, които образуват капките на живота. Радостта е топлото течение, скръбта е студеното течение. Като се съединят, образуват капките на живота, всичко в нас започва да расте. При скърбите и радостите нещата растат. Всички искате един порядък, който ако би се приложил, щеше да донесе нещастия на земята, много по-големи, отколкото сега ги имате.

Ние тогава ще замязаме на онзи гръцки майстор архитект, който бил прочут в Гърция. Повикал го един княз да му строи една къща. Той, след като я построил, работел нещо на покрива на къщата, към стряхата наблизо. Търкулил се, паднал долу, счупил си краката. Като си счупил краката, обърнал се към гръцкия Бог Зевс и казва: Досега мислех, че си умен. Направил си такива закони, че да направиш на мене, този майстор, да ми се счупят краката. Ни най-малко не си направил добре. Цяла седмица дигал шум, защо Господ направил такива закони. Зевс му казал: Искаш ли да суспендирам този закон? – Краката ми да поправиш. – Ще бъде както искаш. На втория ден краката му се оправили. Станал той, взел теслата, чуковете, казва: Така разбирам. Отива да завърши къщата. Трябва да му се плати. Качил се горе и започнал да забива гвоздеи, но не се забиват, не се мърдат. Удря той гвоздеите, не влизат. Догнявяло го, хвърлил чука, той увиснал във въздуха. Хвърлил се той от зданието да хване чука, и той увиснал с чука. Като седял цяла седмица висящ горе, пак започнал да дига шум. Казва: Какво е туй безобразие. Деца имам, гладен съм, нямам кой да ми донесе храна. Зевс казал: Или сегашното положение, или първото. Първото ти беше неприятно. Сега краката ти ще бъдат

здрави, преспокойно може да седиш, колкото дълго искаш във въздуха. Тогава този майстор се досетил и казал: Разбрах погрешката си. Право е, което си направил. Дай ми повече ум да не падам, да се пазя, да не бъда нетърпелив да падам от стряхата.

Сегашният порядък, в който живеем, той е този. Някой искат да заминат за небето. Те разбират небето като този майстор архитект. Ще увиснат във въздуха. Мнозина умрели като излязат из тялото, увисват във въздуха, че ни на земята, ни горе. Който не знае закона, казва: Ето го отишъл на небето. Казвам: Какво небе? Аз го гледам да виси. Мнозина ме питат: Къде е баща ми? Аз го гледам баща му увиснал. Как ще му кажа, че е имал погрешка. Там паднал, счупил си крака, законът се е изменил, излиза из тялото навън. Човек е създаден не да умира. Казва: В който ден ще се запознаеш с доброто и злото и не разбереш закона, ще умреш. Ще умреш, т.е. ще дойдат всичките страдания, нещастия, които не си сънувал. Злото само по себе си не е такова, каквото го мислим. Злото е студеното течение – потребно е; доброто е топлото течение и то е потребно. Но който не знае законите на тия течения, в студеното може да се изстуди, в горещото може да се изгори. Тази топлина не е обикновена. Тази топлина е много голяма, не е както в материалния свят. Някъде температурата започва със 100 градуса, някъде 200, 300, 400, 500, 5–6000. Някои казват, че на слънцето има 45 хиляди, някои мислят, че е 45 милиона градуса. Те са теории, аз не съм ги измервал. Това са теории, учените хора ги измерват. Например, един човек може да е на 1 километър и един математик като го измери, може да изчисли колко висок е този човек. Те имат един уред и най-първо измерват на какво разстояние е човек, след това измерват, колко сантиметра се вижда, например може да се вижда 10 сантиметра и по тях ще изчислят колко е висок човек. Да кажем човек е 1.75 сантиметра, знаят на всеки метър от разстоянието по колко се намалява ръста на човека.

Ние никога не виждаме нещата, такива каквито са. Сега учените хора по този начин са изчислили бързината на светлината. Доста точно са изчислили. Има една разлика. Човекът в своите математически изчисления, доста точно измерва.

Сега, разбира се, тия отвлечени работи мнозина от вас няма какво да ви интересуват. Но се таки като идете вие на кино, какво ви интересува? Виждате в един филм падат бомби. Какво ви интересуват? Казвате: Да идем да видим един военен филм. Като се върнете казвате: Страхотии. Или на киното дават как потъва един параход. Какво ви интересува? Или пък виждате някой скиор, който се качва по планината. На филма виждате разни неща и се таки придобивате нещо. Няма ли да бъде хубаво да идете на един филм, да видите как се върти земята около слънцето, как се върти

месечината и другите планети. Да имате ясна представа. После на филм да видите състоянието на тия големите отверстия, петната на слънцето. Доста интересно е на филм да го видите. Ще имате една ясна представа. От тия петна на слънцето произтичат големите магнетични бури. От петната на слънцето по някой път зависи плодородието на земята. От тяхното отсъствие някой път се раждат гладните години. Когато има повече петна на слънцето, годината е по-плодородна, когато намалеят петната, плодородните години са по-малко. Едно съответствие има.

Та казвам: Хората са дошли до там, че някои финансисти от миналото, като правеха своите операции, питаха астрономите, ще има ли петна на слънцето. Ако има петна и тогава правят своите операции да купуват. Когато кажат, че петна няма да има, въздържат се да правят борсови сделки, ще фалират. На хората им стигнало на ума да използват петната на слънцето. После, когато има петна на слънцето, повече хора се женят и повече умират. Когато няма петна на слънцето, по-малко хора се женят и по-малко умират. Това са данни сега. Не искам да ви занимавам със статистика. Големите пертурбации, които се произвеждат в нервната система, някои слаби организми не могат да издържат.

Тогава стане разрив на сърцето, апоплексия на мозъка, заболи го гръбнака. Когато дойдат петната и в гръбнака има болки, и в бъбреците има болки, и в стомаха има болки, и в главата има болки – навсякъде има болки. Хората стават шашави. Това са го забелязали. Щом петната малко изчезнат, изменят се работите. Казвам: Когато дойдат тия петна на слънцето, понеже има голямо изобилие и хората трябва да станат по-щедри. Тогава издържат само духовните хора. Онези, които са материалисти, не издържат, пращат ги. Нали знаете, когато колата се претовари, счупва се оста, пръсне се колата. Казвам: Когато има петна, по-малко трябва да носиш. Сега искам да извлечете една полза за себе си. Земята е едно училище, в което хората трябва да се учат. Има неща, които мимоходом ги казвам. В по-горните класове ще ги изучавате. То е необходимо за вас. В невидимия свят, където отивате, там не търпят невежи хора. Едно нещо помнете: В оня свят невежи хора не търпят. Фанатици не търпят. Болни хора никак не търпят. Грешни – още повече. Никак. Там изискват хора здрави, със светъл ум, с добро сърце, с една нормална воля, хора, които може да оценят живота. По някой път казвате: Да идем при Господа. Какво ще Му кажете? Вие имате съвсем повърхностни понятия за Бога. Мислиш, че Той е един човек, комуто може да кажеш нещо. Какво ще Му кажеш? Че по-голям неправедник от тебе има ли на земята? Че ти си първият човек, който си направил тия неправди. Колко кокошки, колко агнета си изял. Колко мухи, колко буболечки, колко въшки си избил? Българинът, като хване въшката между двата нокътя, убива я. Бълхата като

хване, хайде в огъня.

Ако нашата мисъл смущава другите хора в света, тогава как сме? Ако ние сме пратени нашата мисъл да носи едно Божествено благо в света, а нашата мисъл смущава хората, какво сме ние? То не сме ние, но тия възлюбени същества въшките, бълхите. Възлюбените бълхи, които седят близо до ризата, до сърцето, въшките, които седят близо до мисълта. Ние сме много щедри. Въшката на друго място не седи, но в косата на главата, да види каква е мисълта. Тя се учи, казва: Като живея така няколко време, ще стана умна, ще разбирам как живее човек. А пък бълхата, понеже не може да влезе горе, тя влиза под ризата, иска да изучава изкуството как се тъче ризата. Иска да се научи на туй изкуство. Качи се на гърба, под мишниците, ходи, изследва. Ухапе го, да види колко е чувствителен. Той като помръдне, бутне я – стане и приятно. Казва: Обръща внимание. Най-после, тя е толкова щестлавна, че той си отваря пазвата, иска да види това възлюблено същество. Сега аз говоря за бълхата, но тя е цял кавалерист. Тя скача така, както никой не може да скача. Има един темперамент много подвижен. После доста умна е бълхата. Има известни киселини, като ухапе човека, размекчава кожата му. Въшките не са от глупавите същества.

Казвам: Не се възмущавайте против бълхите, против въшките. Но същевременно, ако нашата мисъл произвежда на другите такова безпокойство на човечеството, тогава къде е нашият ум? Когато една религиозна идея, който и да я проповядва, ако не ползува човечеството, а го спъва повече, ако една обществена идея спъва повече, какво можем да кажем? Една религиозна идея трябва да повдига човечеството, трябва да повдига индивида,човека, семейството, народа. Религията трябва да повдига, да допринася. Че ще има няколко недостатъци, ние ги допущаме, то е необходимо. Но тази религиозна идея трябва да има по-голяма полза, отколкото вреда. Ако за такива религиозни идеи хората в миналото са се били, кой е на правата страна? В човека има едно чувство за схващане. Ако човек би се пазил тъй нормално, той има отношение към този свят. Вярата е едно чувство, което ни показва, какво има в другия свят. Ако човек би разбирал вярата, той би видял по закона на вярата другия свят. Този, невидимия свят ще се открие пред него. Не само да вярваш в нещо, което не виждаш, но чрез вярата ти може да станеш ясновидец, да виждаш нещата. Вярата е закон за виждане. Онзи, който не знае, вярата в него е като едно чувство. Но онзи, който разбрал вярата, той вижда, може да си направи своите заключения.

Има една английска книга, в която се описва, че в 45-та година на миналия век в Англия минава една епидемия, нещо като чума. Сто хиляди хора са измрели. Една вечер един английски астроном гледа на небето един

грамаден човек – на километри. Вечерно време се явява на небето от изток към запад. Той си трие очите, мисли, че е илюзия някаква, но всяка вечер го вижда, явява се този грамаден човек. Вика той десет души свои колеги, между които една жена астроном. Дошло времето, когато този човек се явява и той ги поканил да наблюдават небето. Гледа първият астроном и като го видял, започнал да си трие очите. Какво видя? – Не зная, някаква илюзия виждам. Вторият гледа и той казва, че някаква илюзия трябва да има в стъклата. Изредили се и деветимата, най-после гледа жената. Тя като погледнала, казва: Един голям човек има на небето. Този, който пише книгата, казва, че щом изчезнала епидемията и грамадният човек изчезнал. Значи, туй същество отгоре дошло със своите влияния или направлява тази болест. То я направлява като генерал, който ръководи тази епидемия, кои хора трябва да умрат.

Ако четете Библията, когато Мойсей извежда евреите от Египет, казва им всяка къща да заколи по едно агне и с кръвта да намаже вратата, защото ангел Господен ще мине да порази децата на египтяните и като види кръвта, да не закача еврейските домове. Чели сте тия работи. Сега хората не вярват. Ние не искаме хората да вярват в това, което не са опитали.

Съществува един порядък в света извън нашия порядък. Този порядък е, който организира нашия порядък. Ние сме в процес на организиране. Аз говоря за тази жена, но ние сме в една епоха, когато цялата бяла раса е бременна с една идея. От тази, бялата раса една нова раса се ражда. Едно дете на доброто се ражда. Детето, което човечеството може да роди, ще го роди. Сега се ражда туй дете. Всичките страдания, тази кръв, която се пролива, всичко, което става, то е в реда на нещата. Понеже жената като роди, много кръв трябва да изтече. То са милиони клетки, които стават жертва. При раждането 10, 15, 20, 100 милиона клетки понякога стават жертва. Същият закон е и в природата. Тия мъчения, които сега претърпяваме, по този закон хората трябва да станат жертва, за да се роди хубавото в света. Сега аз не искам да разправям, аз не съм автор да разправям, аз искам да констатирам нещата. Зная едно, че всичко онова, което природата върши, е разумно и добро. Или на ваш език казано: Всичко онова, което Бог създал, е обмислено. Всичко в края на краищата ще се превърне на добро. Имайте тази вяра. Щом дойдем до Божественото, никого не взимайте за авторитет. Онова, което чувствувате в себе си, макар и да не ви е свойствено, вярвайте, че онова, което претърпяваме е за ваше добро. Понеже тази жена, която ражда сега това дете, понеже и вие вземате участие в нейната скръб. Когато една жена ражда, колко души вземат участие в туй раждане? Според някои автори човек в тялото си има 30 милиарда клетки, според други 300 милиарда. Аз вземам по-малкото, аз не съм го изчислил, но го вземам, както казват.

Значи 30 или 300 милиарда вземат участие в раждането на това дете. На земята има два милиарда хора. Тогава вие искате да живеете в човечеството и когато се ражда нещо възвишено, да не вземате участие в туй, което се ражда. После искате да участвате в благата. Без страдания да ви дойдат всичките блага. Такова нещо няма. Дотолкоз, доколкото вие участвате в страданията, дотолкоз ще участвате и в радостта. Дотолкоз, доколкото вие участвате в работата, дотолкоз ще участвате в благата, които работата донася. Следователно, за бъдеще ще ви дадат от всичките тия процеси дотолкоз, доколкото сте взели участие. Колкото са по-големи страданията, по-големи блага ще имате; колкото по-малки страдания, по-малки блага ще имате. То е пропорционално.

„Жена, когато ражда, на скръб е. Като се роди детето, забравя своята скръб“. Не трябва ли да се радваш, че ти слугуваш, че в тебе има една идея, че слугуваш на едного. Че туй, което ще се роди, то ще се роди едновременно във всички души, сега не само жената, която ражда ще роди, но във всяка една душа туй Божественото, което иде, най-хубавото във всяка една душа, то ще се роди. То ще бъде бъдещото благо. То ще се роди във всички същества, които са на земята.

Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Туй в нас е, което трябва да се роди от Бога. То докато не се роди, ние не можем да бъдем щастливи. Докато не се роди детето, жената не може да забрави своята скръб. Като се роди детето, забравя своята скръб. Сега вие всички имате старата вяра, да умрете и да идете в оня свят да ви посрещне апостол Петър. Да влезете в рая, да покажете, че сте вярвали. Такива работи ги няма. То е забавление. Изисква се сериозна работа. Ти докато не обичаш Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, твоят крак не може да стъпи в оня свят. Сериозна е тази работа Ако дойде някой да ви казва нещо, то е заблуда. Такива учения няма. Ако не обичаш ближния като себе си, ти в оня свят не може да идеш. Ти ще идеш в един такъв свят като този и още по-лош. Ще влезеш в 13-та сфера. Ние сме в 13-та сфера и едва сега излизаме от 13-та сфера на страданията. Ти ще се върнеш там, дето си бил.

Аз бих желал, който иде при мене да ми разправи за своята любов, не за страданията си. Аз бих желал да ми разправят за страданията, които излизат от любовта. Една майка, която носи едно страдание на онова дете в утробата си, тя носи най-благородното страдание. Тя скърби, но има радост в нея. Без любов никой не може да роди. Помнете: Без любов никаква идея не може да се роди в света. Никакво благородно чувство не може да се роди без любов. Никаква благородна постъпка не може да се роди без любов. Никакво щастие в света не може да се роди без любов.

Никакъв прогрес, нищо в света не може да дойде без любов. Тя носи светлина, сила, която трябва да дойде. Туй трябва да се запечати.

Вие искате да ви се проповядва едно учение. Вие вярвате, но се разколебавате. Кой от вас не се е разколебавал в учението на Христа? Един български свещеник ми казваше: Отде да зная, че Христос е възкръснал. Може да са го откраднали учиниците, после заблудиха. Възможно е да са го откраднали от гроба. Седи, седи, съвестта проговори в него и каже: Да ме прости Господ, пък може да е възкръснал. Колебае се човекът, мъчи го един дявол. Казва му: Ако не е възкръснал, защо ще лъжеш другите хора, че е възкръснал? Мъчи го този дявол. Този дявол мъчи синца ни.

Да ви кажа положително. Беше спор във времето на Христа, дали има възкресение или не. Има възкресение. Христос е възкръснал. Туй всеки един от вас ще го провери. Няма защо да доказвам. Понеже то е въпрос на опит. Ако река да ви убеждавам, аз съм заинтересуван, защо има възкресение. Аз по някой път по стотина писма получавам в мисловния свят, че няма възкресение. Чета писмото, туря го в коша. Че какво ще ми разправят, дали е възкръснал Христос или не.

Тук преди години набедяват един баща, че убил сина си. Във Видинско беше, писаха вестниците. Като го налагат да каже, че убил сина си, бащата казва, че го убил и че го хвърлил в Дунава, за да се освободи човекът от боя. Осъждат го на смъртно наказание. Когато да го екзекутират, дохожда синът му. Не е ли възкръснал? Казва: Не ме е убил баща ми.

Че ако дойде Христос и ви се изяви, умрял ли е? Кой е онзи, който ви избавя от всичките страдания? Не е ли Той? Не е ли син човечески, който дойде и разрешава всичките мъчнотии във вашия живот. Той е забулен в хиляди форми. Под формата на вашия баща, на вашата майка, на вашия брат, на вашата сестра, на вашия слуга, под формата на едно дърво. Навсякъде, дето да го потърсиш – Той е.

Мене ми разправяше един млад българин. Той се учил да вярва. Случило се тъй във Варненско. Върви и отива под една круша. Било есенно време, когато крушите били обрани. Казва: Погледнах на крушата – всичките обрани. Казвам си: Няма промисъл. Ядат ми се круши – няма. Поне една круша да бяха оставили за мене, не знаят ли, че аз съм гладен, че аз имам нужда. Казвам: Де е Божията промисъл? Седи той и си размишлява. Казва: Задуха по едно време вятър, разтърси крушата и паднаха 7–8 круши, доста узрели. Нещо ми казва: Яж и да не мърмориш. Това не е доказателство, някой път може да каже, че е изключение. Вие може да идете под крушата и да мърморите и пак няма да паднат. Някой път и да мърмориш, няма

нищо.

„Жена, когато ражда, на скръб е.“ Трябва съвременното човечество да роди онова възвишеното чувство в света. Братство трябва да се роди. Братство и сестринство трябва да се роди. Трябва да се роди новият брат, трябва да се роди новата сестра. То е любовта в двете фази. Докато новият брат не дойде, докато новата сестра не дойде, любовта не може да се прояви. При сегашните условия, любовта е непонятна. В този смисъл, когато дойде този брат, той ще отвори света. Братът ще отвори света на мисълта, ще видим, защо е създадено небето. Сестрата като дойде, ще отвори света да видим вътрешния смисъл на живота, защо са били всичките страдания.

Та казвам: Желая на синца ви да имате по един роден брат, който да ви обича. Да имате по една родена сестра, която да ви обича. И с тях да живеете във веки веков.

Благословен Господ.
Тайна молитва.

2 неделна беседа, държана на
6.X.1940 год. Неделя, 10 ч. с.
Изгрев

1940_10_06 Работа за цялото
утринно слово

РАБОТА ЗА ЦЯЛОТО

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от I-то Послание към Коринтяните. Апостол Павел ще ви покаже още по-превъзходен път.

Духът Божий

Тази глава е писана, понеже считам, че едно недоразумение е съществувало между старите християни. Излизането от един стар порядък и влизането в един нов всякога дава едно противоречие. Малкото дете, докато е малко, всякога се съгласява с всичко. Като порасне, започне да се различава от баща си и майка си, проявява своята воля. Иска някакво си право, започва да възразява. Като беше малко, каквото бащата каже, минава за закон, каквото майката каже, пак е закон. После детето казва: Баща ми не постъпи добре.

Въпросът сега е за дарбите, за пророчествата, за служене, за господаруване. Трудно е по някой път да говори човек, като говори много – лошо; малко – пак лошо, съвсем да не говори пък – още по-лошо. Ако много мисли – лошо е; ако никак не мисли – пак е лошо. Трябва да намери човек онзи истински път на служенето. Ако се усмихнеш – лошо, ако не се усмихнеш – пак е лошо. Сега не че е лошо да се усмихваш, но да знаеш къде да се усмихнеш и къде да не се усмихнеш.

Сега всеки един от вас е готов да даде съвет някому. Няма някой от вас, който да не е способен да даде добър съвет комуто и да е. Дойде някой път, че на себе си не можеш да дадеш съвет. Дойдеш до едно място, речеш да направиш нещо, колебаеш се дали е право или не. Трябва да дойде някой да ти каже дали е право или не. Обичаш някого и не знаеш дали обичта ти е права. Толкоз време хората обичат и те са специалисти за любовта. Досега майката изучава любовта, бащата изучава любовта. И майката, която най-много изучава любовта, още не се специализирала по любовта. Има в нея по някой път пристрастие. Казвате: Лесно е човек да не бъде пристрастен. Но пристрастието е една хлъзгава почва, да не попадне човек там. Най-силният като попадне там, там се хлъзга, както и глупавият. Умният и глупавият еднакво се хлъзгат. Да не паднеш там! Да не мислите, че умният като падне там, няма да се хлъзга. Ще се хлъзга на общо основание. Няма къде да се хване.

Сега аз ви говоря върху една тема и вие всички мислите, че живеете в един уреден свят. По някой път спорите, защо туй се е случило. Светът, в който живеете, не е уреден. Той е под влиянието на един уреден свят, но нашия свят, в който ние живеем, е неорганизиран. Всички например нямате способността да нареждате нещата. Вие не знаете, къде да турите един стол, къде да турите една маса, не знаете, как да се облечете, нямате вкус. Сега шапките накривяват едни на една страна, други на друга страна. То е вкус. Но като накривиш шапката, това накривяване трябва да съответствува на една линия. Българите често си накривяват калпаците. Когато българинът си накривява калпакът наляво, какво тълкуване ще дадете? Сърцето е уредил, в чувствата е уреден. Казва: Тази работа уредих. Когато в умствено отношение си е наредил работите, накривява шапката надясно. Когато пък тика шапката си назад, той е отворен. Казва: При мене няма скрито-покрито. Когато българинът крие нещо, той си туря шапката чак до веждите. Работите му не са уредени. Щом шапката е надолу, работите не са уредени. Психология е туй. Без да разбира прави това. Аз казвам, че накривяването на шапката зависи от вятъра. Когато вятърът вее от дясно, шапките се накривяват наляво; когато вятърът духа от ляво, шапките се накривяват надясно. Когато вятърът духа отпред шапките се накривяват назад; когато вятърът духа отзад, шапките се накривяват напред. Много естествено е това. Каква философия има? Та казвам: Не сме криви ние, крив е източният вятър, който накривил шапките наляво. Крив е южният вятър, който накривил шапките надясно. Крив е северният вятър, който накривил шапките назад и крив е западният вятър, който накривил шапките напред. Да му мисли вятърът. Но ако искаш шапките да не са накривени, когато духа вятър, не излизай от къщи, като престане излез, да не ти накриви шапката. Когато духа южният вятър не излизай от къщи, ще ти накриви шапката надясно. Защото накривената шапка някой път донася много голяма пакост. Понеже, щом си изкриви шапката, изменя се равновесието на човека. Този човек, на който е накривена шапката наляво, е изгубил равновесието на умствения свят, че сега се навежда да държи равновесие. Хубаво ще знаете, че може да сте изложени на една опасност. Утре престане да духа вятърът, тогава шапката се намества, тогава изгубвате равновесие, политвате и падате. Ако си на някое въже, акробат ако си, ще се случи голямо нещастие.

Сега на въпроса. Казвам, че живеете в един неуреден свят. Някои от вас турите нещо някъде, не знаете къде сте го турили. Забравите го. Значи паметта е слаба. Турите го някъде и след един два часа забравите. Един дядо Стоян ми разправяше. Казва: Станал съм съвсем разсеян. Тръгнал съм един ден да си търся лулата. Турил съм лулата на ухото си и съм забравил. Питам бабата, питам децата, къде ми е лулата. Малкото ми внуче казва:

Дядо, лулата ти е на дясното ухо. – Тъй ли синко, кой дядовото я турил? У някои този център на причинността не е развит. Не може да разсъждавате от причини към последствия. Минава някой човек, че ви бутнал с лакета си. Във вас има едно подозрение, като ви бутне някой. В една тълпа като минавате, бутат ви хората, тогава не правите възражение. Ако се намериш в една голяма тълпа и те притискат хората, кому ще се сърдиш? Ако е някой сам на близо и ако те дръпне ще му възразиш. Онези, които разсъждават, трябва да знаят причините, защо става. Представете си, че някой е сиромах, не знаете причините за сиромашията. Най-първо сиромахът е разточителен. В него способността да разсъждава от причина към последствие не била развита. После той имал едно самообръщение, че Господ ще оправи работите. Господ направил работите, но той ги дава с дажба. Когато плодовете зреят, вие мислите, че имате право да съберете с хиляди килограма плодове. То е човешко разбиране. В природата на всеки един човек е определено количеството храна, която му се дава. Храната е определена, въздухът е определен. Някой път въздухът, който ви се дава не го употребявате, и ако можеше да се продава въздуха, щяхте да станете богати, понеже имате хиляди килограма въздух, който не е определен. Ако можехте да го продадете по 10, 15, 20 лв. всеки един от вас, както ви виждам, има 20 хиляди килограма въздух събран, няма къде да го продаде. Ако можехте да го продадете по 20 лева, щяхте да вземете една почтена сума, 40 хиляди лева. Но вие не може да го продадете, държавата го конфискува, туй което не употребите. Господ не дава въздуха да се продава. Макар, че не дава да се продава, пак хората някой път го продават. На болният английски крал носили въздух от планината. Така го лекували. Не оставали въздуха да влиза през прозореца, но през особени железни съдове, които събират въздуха, че постепенно този въздух го пущат.

Сега аз искам да ви насоча ума в една посока. Казвате: Господ ще даде. Господ отдавна е дал. Трябва да знаем какво ни е дал Господ и какво сме развили. Какво сме развили от това, което Господ ни е дал. Някои от вас минавате за религиозни, но ни най-малко не сте религиозни. Някои от вас говорите за Божията любов, но ни най-малко Божията любов не е развита във вас. Когато главата горе насред е хлътнала, ни най-малко любов към Бога няма такъв човек. Който много говори, че обича Бога, пипни главата насред, ако е хлътнала, няма любов, ако не е хлътнала, има. Някой от вас може да говори за милосърдие. Но ако отпред главата му е хлътнала милосърдие няма, ако челото е издигнато, има милосърдие. Скрито покрито няма. Мнозина минават за милосърдни, които не са милосърдни. Мнозина минават за религиозни, които не са религиозни. По теория знаете какво е теоретически християнство. Теоретически религиозните хора всичко знаят, но тия теории повече от половината не са верни. Идеята

за Бога не е вярна. Идеята за рая не е вярна. Идеята за любовта не е вярна. Идеята за надеждата не е вярна. Идеята за отношението на хората не е вярна. Кое е вярно тогава? Кажете ми? Ти чувстваш нещо, казваш: Аз обичам всичките хора. Не се минават няколко деня, дойде някой човек, иска да му направиш някоя микроскопическа услуга, ти не си готов. Казваш: Сега ли намери. Аз съм опитвал особения характер на българина. В една къща българинът е готов да услужва на другите хора, но с чуждото. Понеже от 30 години го наблюдавам. Като дойде някой да ме пита нещо, понеже нищо не вземам, ще ме пита най-първо за себе си, боледувал нещо. След като кажа за него, ще ме пита за баща си, за майка си, за брата си, ще нареди десет души. По някой път ми казва: Коремът ме боли. Казвам: Имай вяра. Казва: Баща ми. Вяра. – Майка ми. Вяра. – Съседът. Вяра. – Че как с вяра? – Вяра и топла вода. Хареса ми една черта, като му кажа вяра и топла вода, казва: Виж, ние сме били прости хора. Лесна работа било, вяра. Ще им кажа на тях. След като дойде втория път казва: Вярата и топлата вода поправят всичко. Казвам: Ако си пил топла вода без вяра, не хваща нищо. Топлата вода с вярата хваща. Топлата вода без вяра не хваща. После по някой път са интересни, като му кажа нещо, казва: Колко да ти платя? Тук имаше едно време един адвокат, понеже правех тогава научни изследвания, мерих главите, той се научил че меря главите и дошъл. Виден адвокат беше. Той сега е в оня свят. Казва: Ти мериш главите, но да знаеш, че аз съм семеен човек. Семеен човек е, понеже като премеря главата той се страхува да не поискам много голяма сума да осиромашее, казва: Деца имам. Гледам го и му рекох: Тия работи аз ги правя даром, понеже се занимавам с научна работа. Интересуват ме човешките глави. След тебе ще измеря още няколко глави. Даром го правя. Отвори си очите тогава. Казва: Много благородна работа, много добре постъпваш. Като казах, че е даром – много добре. Ако бях казал, че вземам по 5–6 хиляди лева, тогава друго ще мисли. Английските гадатели, хиромантисти или френолози, или астролози, като идеш при тях да ги питаш дали едно предприятие ще върви, те ще ти дадат съвет по законите на астрологията, но ще ти кажат да платиш 5 или 6 английски лири. Някой път и десет ще дадеш. Ако не дадеш десет, нищо не дава. Десет английски лири ще дадеш, ще ти даде съвет на търговски начала. Днес като дойдат десет души по десет лири – сто. Астрологията върви. Тук в България 5 лева ще даде на ден. Един ще дойде на деня и гадателът с пет лева гладен ходи. На гадателите им липсва нещо. Те гадаят без да имат прозрение. Гадателят не знае колко души ще дойдат днес при него. Той не е гадател. Онзи гадател, който знае колко души ще дойдат, колко души ще платят, на счет той е гадател. Като дойдат, гадателът да не иска нищо, българинът много вярва. Като каже нещо някому и му каже, че нищо не взема, той казва: Ще вземеш, защото, ако не ти платя, туй, което ми казваш, няма да стане. Българинът вярва, че като плати ще стане. Тогава, за да не изгуби вярата, че няма да стане,

каквото казвам, казвам му: Каквото ти се откъсне от сърцето, дай. Като оставиш българина да даде, каквото му се откъсне от сърцето, той щедро дава. Аз да ви кажа моите наблюдения. От 12-та година, като правих моите наблюдения, като го оставя да плати за късмет, най-голямата щедрост е 50 лева, 50 лева златни бяха тогава, 50 по 30, това са доста пари, 1500 лева. То не е малка сума. После аз ги предупреждавах, казвам: Внимавайте да давате 10,20,30,40,50 разно върви късметът. Тогава пак се интересуват. Кое число е късметлия. Като му кажеш, готов е да даде. Число, което не носи късмет, нищо не дава. Тогава му казвам: Това правило пазя за себе си. Ако искаш късметлия число е това, което като го дадеш, да не произвежда противоречие в ума. Ще ми дадеш нещо, че после ще съжаляваш, че много си ми дал, не върви. Като дадеш да ти е приятно и в ума и в сърцето ти. То е късметлия число. Казва: Мъчна работа е. Рекох: Не е лесна работа. Като намериш туй число, то работи хубаво.

Казвам: Сега живеем в един неорганизиран свят. Казвате, че това го знаете, всички сме на земята, но малко умни хора има. Ако е за умни хора, малко умни хора има, организирани хора. Мислите ли, че ако дойде един човек от един организиран свят, ти ще го подозираш. Още като влиза човек, разглеждам го, съвестен ли е той. Ако личните чувства са развити в него, честен е. Щом е съвестен и честен, същевременно пък има и любов към Бога, че е разумен, разсъждава – в този човек имам доверие. Може да излеза от къщи и може да го оставя, той нищо няма да бутне. Дойде някой, очите му играят, съвестта не е развита, личните чувства не са развити, религиозните чувства не са, разсъждението не е развито, обича да пипа, ръката е дълга. Като излеза, току проточи ръката си, вземе и се свърши въпроса. Но то е навик. От животинското царство хората се научиха да пипат там, дето не трябва. Мислите ли, че като узреят черешите, като дойдат някои птици ще ви питат, дали трябва да си откъснат или не. Тук имаме една малка черница, като узреят най-хубавите черници, ядат ги врабчетата. От тях човек не може да се вреди. Щом узрее хубаво, те ги изядат. Гледаш долу нападали узрели, но всички набутани. Зелените останали, зрелите изядени. Падналите са напрашени. Мислил съм какво да правя, и още не съм намислил. Трябва да хвана един човек да пази от врабчетата, не им се сърдя. Казвам: Ако аз обичам черниците, уча се от тях. Казвам: Здравословно е да се ядат черници. И действително, черниците са хубаво ядене за онези, които имат слаб стомах. Лечебно действуват. Понеже са разстроени стомасите на тия врабчета, ходят да се лекуват. Тогава ще насадя още 4–5 дръвчета, че след като се излекуват те да останат и за мене.

Има цяла една наука, какви плодове да яде човек, понеже плодовете различно въздействуват на човешкия мозък. Има плодове, които

въздействуват на личните чувства на човека. Защото този център на съвестта трябва да се подхранва у човека. Онзи център на съвестта, който не е хранен добре и съвестта не е добре развита, в тия хора съвестта е слабо развита. Тия хора, които не са хранели добре центъра на вярата, тя слабо се проявява. Казвам: Най-първо човек трябва, като приеме една храна в стомаха, не само да я сдъвче добре, но човек трябва да хареса храната с ума си, да я обича със сърцето си и волята му трябва да вземе участие. Ако в яденето умът не взема участие, ако в яденето сърцето не взема участие и ако волята не взема участие, туй ядене не е на място, не може да ни ползува. Понеже в яденето Бог изпраща своето благословение за всичките удове. Всяко нещо трябва да иде на своето място.

Досега аз не съм ви казал, сега да ви кажа в какво седи новото ядене. Като седнеш да ядеш, пет минути ще мислиш, ще се помолиш на Господа, че като ядеш, яденето да иде точно на това място, дето е определено да иде. В главата да иде, в дробовете да иде, по цялото тяло да иде, че всичките клетки да се хранят. Ти седнеш, не питаш Господа, казваш: Да върви където ще. Тогава яденето отива където ще, че някои от вас куцат, някои коремът ги боли, някои стомахът, бъбреците, черният дроб, жлъчката и постоянно се явяват лекари, които ги лекуват. Не е лошо. Вие ще кажете, не е икономично, пет минути да чакаме, бързаме, работа имаме. На три яденета по пет минути се бавиш, 3 пъти – 15 минути. Ако ти не туриш 15 минути да мислиш върху яденето, скъпо ще платиш през целия си живот. Сто дена в годината по 15 минути правят 1500 минути, колко часа правят? Работата е, че туй за изгубено време го считате, пък то е спечелено време. Казвам: Вас не ви трябва много да мислите. В природата съществува един закон. Когато искате да решите някой въпрос, искате да мислите по някой път дълго. Пет минути да мислиш е достатъчно. Пет минути като мислиш и каквото решиш е достатъчно. Ако мислиш 20, 30 минути и цял ден да мислиш, пак същото ще решиш.

Казвам: В този неорганизиран свят, в който живеем, някой път забравяте. Паметта е слаба. Някой път не знаете, къде сте турили нещо. Способността за реда е слаба. Друг път не може да определиш колко тежи един предмет. Носите един предмет, и някой път казвате, че е по-тежък, отколкото е. Като премериш, видиш колко тежи. Но като го вдигнеш с ръката си не можеш да кажеш колко тежи. Премериш го, тежи два пъти повече. Някой път не може да прецениш една тежест. Ние подценяваме или надценяваме, не знаем какво може да направим в даден случай. Защото за всяка една работа, която вършим от какъвто и характер да е, има определено време. Не мислете, че имате цяла година време да мислите върху известна работа. Най-първо като дойдеш на земята първите седем години ще учиш едно. Вторите седем години ще учиш друго. Третите

седем години ще учиш друго. Първите седем години си на физическия свят. Вторите седем години си в астралния свят. Третите седем години в умствения свят и четвъртите седем години в причинния свят. Горе в тия светове ще минете. Тъй щото след 49 години тебе ще ти се дадат условия да ти се повтори нещо. Ако нещо не си направил ще дадат пак същите условия да направиш туй, което си пропуснал. Ако втори път не го направиш, след 49 години ще имаш пак същите условия. В живота два пъти ти се дават условия за нещо. Значи онзи е умен човек, който първото условие използува. Използувайте условията, които сега ви се дават. Сега мнозина от вас казвате: Второто прераждане. Много глупава работа е второто прераждане. Дали ще се преродиш, то е въпрос. Ти не си сигурен. Понеже в прераждането има голяма конкуренция. Ще попаднеш в някоя група, дето не всички се прераждат в едно и също време. Има много големи конкуренти. Казваме, че обикновено чакаме 45 години за да се преродим. Но понякога чакаме с години, някои чакат 1500 години, да се преродят. Сега 45 години е условие да дойдете на земята. Теорията е такава. На опит не може да се докаже. Може да се докаже, но трябва да имате съответствуващи способности. Може да докажеш на един, на когото очите са здрави, нещо за светлината, но на когото очите не са здрави, какво ще му доказваш за светлината. Или може да докажем нещо за музиката на човек, чиито уши са здрави, какво ще доказваме разликата между един тон и друг.

Да допуснем, че всички от вас страдате от една ревност. У децата се забелязва една ревност. Ако майката даде на едното дете две ябълки, пък на другото даде само една ябълка, ражда се ревност в детето, което има само една ябълка. Как така майка му да го пренебрегне. Как така да даде на него една ябълка, а на другото – две. То не може да разбере причината. Всички вие страдате от туй. За пример, вие страдате по някой път, че ви пренебрегнали. Що е пренебрежението. Значи, някому са дали две ябълки, а на вас една, някому пет, а на вас само една. Някому една, пък на вас само едно парченце, както онзи ден аз ви дадох само по едно зърно грозде. Не казах по две. Ако бях казал за по-напредналите братя по две зрънца, а който е по-ненапреднал по едно, цял спор щеше да има. Казах, всички напреднали и ненапреднали по едно зърно. Аз виждах, пак имаше една несправедливост: на някои зърната бяха по-големи. Приготвил съм цяла кошница, че онези от вас, които са онеправдани, искам да ликвидирам; ще поставим гроздето с кошницата, да се изтамъни работата.

Казвам: Чувствувате се по някой път, че сте пренебрегнати. То е слабост. Не че онзи, който е пренебрегнат направил някакво престъпление. Дойде някой човек, който ми носи верни сведения от вън. Има всичкото мое уважение, разчитам на него. На другия, сведенията не са верни. Казвам: Не

са верни тия работи, твоите наблюдения не са верни. Казва: Защо не приема моите сведения? Не мога да ги приема, не са верни. Идете да проверите. Всяко нещо, което знаете, трябва да е проверено. По някой път ви гледам и виждам, че сте развалили вашата вяра. Но чудни сте, по някой път вие сте дошли до лековерие. Тук, в Изгрева, да пуснеш само една новина, като я пуснеш, веднага всички ще повярват. Дойдат и ви кажат, че някоя сестра набрала от прасковите цяла една кошница. Проверявам, тя откъснала само една праскова. Една праскова, станала на една кошница. Че да ида да ѝ кажа: Ти как смееш цяла кошница да береш? Казвам: Сестра, една праскова не вземай, понеже тя е закон на правдата. Правдата ще те намери. Ако две вземеш, то е числото на раздорите, всички раздори ще дойдат. Ако три праскови вземеш, на сол ще станеш. Сега колко трябва да вземеш? Казвам: Ела и поискай от мене. Като ти дам една праскова, ще те благословя. Като ядеш едната праскова, Бог ще ти даде своето благословение. Ако не го дава Господ, не го вземай; който и човек да ти дава не го вземай. Мислите ли, че един човек, който страда от сифилис, или един човек, който страда от проказа, че ако ти даде една праскова, че ще даде някакво благословение във вашия дом? Не. Никога от един прокажен човек не взимай нищо, нищо повече. Някой път аз съм забелязал един навик в българина. Той като бере грозде, набере две кошници, като срещне някого, изважда и дава от едната кошница. Не обича от кошницата, която е напълнил за себе си да дава. Характерът му е такъв, че като дава, нарушава се нещо. Като носи две кошници, нека си носи едната, не му вземай от нея. Не го карай да снема кошницата.

Та казвам: Всички вие искате правото в света. Но знаете ли кое е правото? На вас ще ви кажа, да имате едно понятие за правото. Всеки човек, който е работил за Бога има право. Като стане сутрин, първата идея е да работи за Бога. Всеки човек, за когото Бог работи и той има право. Тъй е в природата. Ако ти за Бог не си работил, ти нямаш никакво право. Ако Бог не е работил за тебе, ти нямаш никакво право. Ако работиш за Бога, където и да си, в Америка, в Африка, между диваците ако си, тия хора ще работят за тебе. Ако работиш за Бога и дърветата и водите, всичко ще работи за тебе. Ако ти си земеделец и работиш заради Бога, дъждът на време ще дойде; нивата ти навреме ще се изоре, няма да стават препятствия, навреме ще се ожъне, всичко навреме ще стане.

Мене ми разправяше един господин, един приятел от Пловдивско, там имат оризище. В Пазарджишко имал оризище. Но набеждяват го и когато трябвало да полива оризището, го затварят неговите противници, за да му напакостят, за да не може да си полее оризището. Той си казал: Отиде оризището. Той се помолил да му помогне Бог. Другите си полели оризищата, но тъй се случило, че заваляло дъжд, че полял неговото

оризище. Като видяли другите това, казали: Брей, Господ помага на този човек. Той работи заради него. Неговото оризище се напълнило добре с вода и после той имал най-хубавия ориз от всички. И да те затворят, Господ ще работи заради тебе. Не искайте вие да имате благоволението на хората, но да имате онова съзнание да работите за Бога, и Бог да работи заради вас. Няма по-хубаво нещо да знаеш, че ти работиш за онзи, който работи заради тебе. Туй е само Бог.

По някой път не бъдете сприхави. Искаш малко да се покажеш. Спри се. Помисли, че Господ е при тебе. Когато ние правим погрешки, изобличава ли ни Той? Ти се опираш, не че Господ те наказва, но огънят те наказва. Огънят казва: Не ме бутай с ръце. Дилаф да има.

Сега някой казва: Да се помолим. Молитвата не помага, молитвата помага само тогава, когато работиш за Бога, Той ще работи заради тебе. И молитвата, и вярата, и надеждата, всичко работи заради тебе. Щом не работиш заради Господа и Господ не работи заради вас; ни любовта помага, ни вярата помага, ни знанието помага. Привидно вие искате да ви се падне нещо. На един цариградски хамалин, който си взел билет от държавната лотария, му се паднал един голям кораб. Като го въвели в кораба, той като го видял, полудял. Не върви. Казвам, едно от изкуствата е това: Да работим за Бога. Не сега да разгласяваме, че ние работим за Бога; Бог е разумното в света, за когото трябва да работим. Той ни изпитва всеки ден и ни наблюдава, до каква степен сме дошли. Всеки ден наблюдава, до колко сме развили нашата съвест, доколко сме развили нашата любов към Него; надеждата до колко е развита, нашата разсъдливост, чистота до каква степен се развива, музикалното чувство как се е развило, доброто внимание, което трябва да имаме; мекотата, която имаме; как се е развила справедливостта у нас – много работи. Всеки ден Господ пише и ангелите държат книгата там. Както учителите държат тук бележки на учениците, така и всеки един от вас има бележник, където е отбелязана степента на вашето развитие. Не можеш да кръшкаш на никъде. Казвам: Като отидеш в оня свят, ще отворят книгата, как си се учил, какво си научил на земята. Ще отворят книгата и на основание на тия бележки, ще те изпитат. Не искайте вашите учители да имат благоволение, че да бъдат снизходителни. По-снизходителен в света от Бога няма. Най-снизходителният е Той. Ако Той работи за нас, значи и ние трябва да работим. Той ни има в ума си, предвидил е всичките ни нужди. Но Бог изменя онова, което е отредил заради нас. Ако ние не се развиваме съобразно Неговия план, Той задържа Своето благословение. Евреите имат 30 хиляди обещания в стария Завет. Обещано им е това ще бъде, това ще бъде, най-големите обещания. Какво ли не, че всичките благословения на земята ще бъдат техни. По-нещастен народ от евреите няма. Защо? Защото не изпълниха волята Божия, не

работят заради Господа. Единственият народ, който не работи за Господа, то са евреите. Защо страдат? – Не са работили заради Господа. За себе си работят. Ще кажете: Българите работят ли за Господа? Неразбрана работа. Избраният народ трябваше да се стегне да работи заради Бога, че и Господ да работи заради тях.

Та ви предупреждавам: Да не правите погрешките на евреите. За пример всички обичате да критикувате. Хубаво нещо е да бъдеш критик. Отлична работа е критиката, но ето в какво отношение. Какъв критик трябва да бъдеш? Една тетрадка ще имаш, като срещнеш някого и видиш някаква погрешка, веднага забележи я в тетрадката, забележи също времето ясно ли е, слънцето как грее, обед ли е, вечер ли е. След туй погледни в себе си имаш ли я тази погрешка, нямаш ли я. За доброто същото ще правиш. Като срещнеш някого и харесаш нещо, запиши го в тетрадката, запиши времето какво е, виж в себе си имаш ли тази черта. След като си наблюдавал така десет години, като имаш тия научни данни, дай си мнението вече. Та който и да е тогава вече може да даде един добър съвет. Сега казвам на всички ви, пригответе се след десет години да си дадете мнението, след като сте правили вашите научни наблюдения. Сега когато обичате, същият закон е. По закона на любовта, десет години наблюдения. Казваш: Той ще съгреши. Нека съгреши, оставете го. Едно дете като падне, не бързайте да го дигате. Постойте, почакайте. Защото децата са много хитри; то като падне, започне да плаче. Като няма никой около него, стане. Ако то не може да стане само, тогава иди и му помогни. Туй дете ще благодари. Ако му помогнеш, когато може да стане, казва: Надхитрих го. Когато някой направи една погрешка, гледай тази погрешка да я изправиш. Вие казвате, ако чакаме детето пет минути, докато видим, дали ще може да стане или не, много време се губи. Но това е наука, наблюдение правиш.

Божият закон е следният: Ако помогнеш на един човек по време на този Божествен път, то е благословение. Не помагай на човек, който сам не може да си помогне. Някой те пита заради нещо. Не му казвай веднага, нека се помъчи сам да го направи. Някой дойде и те пита: Я ми кажи онзи стих, забравил съм го, къде е. Дай му книгата да иде да порови, да намери този стих, не му казвай в коя глава. Защото той ще се научи този да му казва, онзи да му казва. Всеки трябва да има една книга, да напрегне ума си, да мисли.

Та в нас всичкото недоволство произтича от този, неорганизиран свят. В нас има един свят неуреден. Ние постоянно роптаем, че това няма, онова няма. Пък всички вие го имате у вас, но сте го забравили. Някои от вас седите и съжалявате. Мнозина от вас бихте станали отлични певци.

Мнозина от вас бихте станали отлични тъкачи. Мнозина от вас бихте станали отлични архитекти. Мнозина от вас бихте станали инженери, мнозина бихте станали техници, отлични музиканти, часовникари, какво ли не. Мнозина от вас бихте станали археолози, да знаете какво е станало преди хиляди години. Мнозина от вас бихте станали ясновидци.

Наскоро мен ми разправиха един сън за една наша сестра, която заминала за оня свят. Сънуват, че иде сестрата и носи една кобилица с два бакрача вода. Стара жена и носи с кобилица вода за вкъщи. Като влиза вкъщи, събира дрехи, започва да ги пере, туря ги, суши ги. Питат ме, какво значи. Аз задържах мнението си. Казах: За добро е. Сестрата разбрала, че вода трябва да се носи. Когато някой от вас имате ревматизъм, препоръчвам ви с кобилицата по три пъти на ден да носите вода от един километър. Правете опит. Гърба ви боли, носете вода с две стомни, или кобилица на рамо.

Ако вие сте готови да избелите дрехите на хората, вие ще бъдете здрави. Тези, които боледуват, не са прали дрехи, вода не са носили. Затова боледуват. Водата е добър проводник. Като отишла сестрата в оня свят, вода носи вкъщи. Така правят в оня свят.

Ако хората биха поддържали първата любов, и майките като се роди първото дете, любовта, която имат към него я запазят ще е добре. Подръжавайте им. Каквото и да ми разправят, като се роди второто дете е друго. Моите данни ги събирам от първото дете. Събирам ги не от болни майки, но вземам данни от здрави бащи и майки. Каквото бащата и майката правят, гледам ги. Майката пее, гледам какво прави бащата. От първата вяра може да подражавате. Изучавайте първата любов на хората навсякъде, не втората. Някой може да се влюбва десет пъти, остави 9-те, но първата любов изучавай. Тя е авторитет заради него. Другите са второстепенни. И в яденето първата хапка е най-сладка. Втората, третата, четвъртата не са така сладки. Първият лъч, първата мисъл, първото чувство, първата постъпка във вас, то е мощното в света. На туй трябва да даваме цена. През деня туй, което остави най-силно впечатление, то е първото. Не казвам само първо по време. Онази мисъл, която остави най-силно впечатление, че години минат и тя остава, тя е първата мисъл. Уповавай на нея. Онази мисъл, онова чувство, което оставя дълбоко впечатление у вас, разчитайте на него. Онази постъпка, която никога не забравяте, разчитайте на нея. Аз наричам тия постъпки, които се отразяват във вас, те са Божии благословения. Във всяко отношение и в човешкият ум и в човешкото сърце и в човешкото тяло, върху всичко онова, което има да правим.

Сега ви препоръчвам да работите за Бога, за цялото и Бог да работи заради вас. Всичко ще се уреди тъй добре, както никога не се е уреждало.

Отче наш.

2. Неделно утринно слово
6.X.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_10_09 Една седмица в рая
лекция пред общия окултен клас

ЕДНА СЕДМИЦА ВЪ РАЯ

Добрата молитва.
Всичко въ живота е постижимо.

Вие всички се считате доста възрастни. Мислите за себе си, че сте доста умни. Право е. Количката за малкото дете е на мѣсто, но не за възрастния. Въ какво седи противоречието? Възрастниятъ има повече материя, като дойде въ тази количка – не може да носи тази материя. Вие живѣете съ вашитѣ стари възгледи, които сѫ количка. Станали сте възрастни. Спорите (в)се тогава – кой е направилъ тази количка така, че не е предвидилъ да я направи малко по-голѣма. Защо вие не си направите по-голѣма количка?

Сега всички казвате, че трѣбва да се живѣе. Като пишете буквата Ж – това е желание да се живѣе. Линиитѣ, които образуватъ буквата Ж , сѫ желанията да се живѣе. Малкитѣ линии, които правятъ Ж-то колкото да се движи – това е желанието да се проявишъ. Въ Ж-то имате рѫцетѣ и краката въ движение. Въ пречупения кръстъ човѣкъ иска да живѣе, пречупва краката, рѫцетѣ. Това е единъ знакъ. То не е знакъ, но то е едно движение, което става въ природата. Ако вие сега не знаете да се държите, тогава де ви е самообладанието? Ако не може да държите главата си правилно, перпендикулярно, де е вашата воля? Защото имате една голѣма тежесть на главата, която всѣки моментъ, ако се изгуби равновесието, може да паднете. Човѣкъ е една величина неустойчива. Основата, върху която сте построени, е много неустойчива. Трѣбва да седишъ, да пазишъ равновесие. При навеждането какво искате да кажете? Напримѣръ: ти се навеждашъ напредъ, или коремътъ ти излѣзе напредъ, или навеждашъ главата си напредъ, или назадъ. Кои сѫ причинитѣ, че навежда(те) главата (си) на едната или на другата страна? Отъ мозъка зависи. На нѣкои хора главата е наведена налѣво, понеже дѣсната страна на мозъка е по-тежка (и, за) да пази равновесие, навежда главата на другата страна. На нѣкои мозъкътъ (отъ) лѣвата страна е по-тежъкъ – тогава главата се навежда надѣсно. На нѣкои задната часть на мозъка е по-развита – тогава човѣкъ се навежда напредъ. На нѣкои мозъкътъ е по-тежъкъ отпредъ. На нѣкои главитѣ сѫ изправени нагоре, празни сѫ. Празнитѣ класове на нивата се нагоре стърчатъ. Нѣкой си вдигналъ очитѣ нагоре, къмъ Бога гледа. Той не знае какво е нагоре. Това е нѣкаква човѣшка мисъль, изразена на физическото поле. Тогава ще помислишъ, ще разгледашъ вселената, която Богъ е създалъ. Туй, което гледашъ, не мисли, че е оня свѣтъ. То е само проявление на Бога.

Вие досега мислите, че Господь досега никога не е слизалъ въ нѣкое човѣшко сърдце. Казвате, че духътъ е слизалъ, но то е другъ въпросъ. На кого досега слънцето е идвало на гости? Нито на боговетѣ, нито на светиитѣ е идвало. (В)се нѣкой лѫчъ отгоре, отъ пространството, ще дойде до нѣкой светия, или ще влѣзе въ тебе. Единъ лѫчъ на свѣтлината, той се пречупилъ нѣкѫде, че този лѫчъ, като влѣзе въ тебе – ще върви напредъ. Той не може да влѣзе въ другиго. Вие се спирате върху живота (му). Този лѫчъ, като влѣзе, той ще внесе животъ въ себе си, но той ще бѫде животъ на единъ лѫчъ. А пъкъ животътъ не се проявява само въ единъ лѫчъ. Безбройни лѫчи има, които излизатъ отъ слънцето на живота. И вие ще усѣтите само една малка часть (отъ тѣхъ).

Сега вие искате да ви говоря на единъ езикъ, (и той) да бѫде въ съгласие съ вашитѣ колички, съ вашитѣ разбирания. Казвате: „Да разберемъ“. Хубаво, съгласенъ съм съ васъ, че трѣбва да ви говоря на единъ понятенъ езикъ. Наскоро ми донесоха петь праскови, много едри. Гледамъ – едната много голѣма. Искамъ да зная колко тежи. Пращамъ една сестра да я претегли на бакалницата. Тя се връща и казва, че тежи 260 грама. Повече отъ четвърть кило. Четири праскови тежатъ едно кило и 40 грама. Азъ предполагахъ 100–150 грама (за една). То сѫ предположения, пъкъ искамъ да сравня съ една мѣрка (точно) колко тежи. Ще ме попита нѣкой, защо я тегля. (За да) зная вече колко тежи. (Щомъ) зная каква е формата, колко е тежестьта ѝ, ако се изгуби – ще я намѣря. Тя тежи 260 грама, но тя не е „претеглѣна“ точно. Плодоветѣ отъ едно дърво никога не тежатъ еднакво. Малко различие има въ всичкитѣ. Ако имате точна мѣрка, теглилка, (ще откриете, че) всичкитѣ плодове се различаватъ по тежесть. (И така) ще намѣрите плода, (който) се е загубилъ. Формата не е една и сѫща, и цвѣтътъ не е единъ и сѫщъ. Има едно широко различие, въ което ние можемъ да разпознаваме нѣщата. Вие сега мислите, че каквато и да е мисъль и другъ може да (я) мисли, но има едно голѣмо различие между вашитѣ мисли и вашитѣ схващания и схващанията на нѣкои други. И старитѣ мислятъ за любовьта, и младитѣ мислятъ за любовьта, и възрастниятъ мисли за любовьта. Но каква грамадна разлика има въ понятията (за) любовьта.

Вие може да живѣете, както искате – това е ваше право. Но никога не налагайте онова ваше право на другитѣ хора като ваше лично право. Когато азъ говоря, правото, което азъ имамъ – никой не може да го има. Щомъ вие ми налагате вашето право и азъ ви налагамъ моето право – то е вече насилие. Всички искате да налагате вашето право. На себе си може да го налагате, (а) на другитѣ може да го представите. Ако харесватъ вашето право – доброволно може да го вземате. Ще имъ представите вашата кѫща. (И) ако видятъ (какъ) е наредена, може да (я) в診ематъ (за) единъ

образецъ. Но вие да идете и да имъ налагате вашитѣ разбирания – то нито е (и) за вашето добро. И Божественото, като слѣзе въ васъ, ни най-малко не измѣня човѣшкото естество. Духътъ, като слѣзе въ нервния човѣкъ, той ще се покаже нервенъ. Въ разположения – ще бѫде разположенъ. Въ онзи, който обича да си похапва, остава пакъ такъвъ. (Въ) който е сприхавъ, сприхавъ си остава. Като дойде духътъ – учи го, внася нѣщо ново, учи го самъ да се справи съ тази сприхавость, казва (му) защо е сприхавъ. (Защото) той много бърза. Нѣма една права преценка (за) времето. Въ малко време иска скоро да свърши работа за цѣлъ день. Той иска за 5–10 минути да я свърши. Духътъ казва: „Не може тази работа да стане за половинъ часъ. Цѣлъ день се изисква". Като оперешъ една риза, че я туришъ на вѫжето, ще (ти) вземе 4–5 часа, докато се изсуши. Той вдига шумъ, защо да не грѣе слънцето, да (я) нагорещи, да се огладѝ съ топло желѣзо отгоре. Виждамъ, като ги гладятъ съ топлото желѣзо – нѣкѫде (е) пресилена работа, изгорено (е). После казватъ: „Извинете". Нѣма извинение. Какво ще извинявамъ? Изгорили ризата ми – ще извинявамъ. Казва: „Прости ми". Какво ще ти простя? Нѣма какво да ти прощавамъ.

Сега вие казвате: „Той е много сприхавъ". Той е много сприхавъ, пъкъ ти си толкозъ разложенъ, че работата, която се свършва за петь минути, ти трѣбва цѣлъ день да я свършишъ. (И) казва: „Азъ съмъ разложенъ човѣкъ". Сприхавиятъ иска работата отъ цѣлъ день за петь минути да я свърши, пъкъ разложениятъ – работата, която се свършва за петь минути, иска да я свърши за цѣлъ день. Размѣнили сѫ си ролитѣ. Ти, който си сприхавъ, трѣбва да влѣзешъ за работата, (за) която се изисква цѣлъ день. (А) пъкъ разложениятъ – да иде на неговото мѣсто. Разложениятъ да иде на мѣстото на сприхавия, и сприхавиятъ да иде на мѣстото на разложения. Търпеливитѣ хора знаешъ колко сѫ сприхави. Той не се показва, той търпи, но е сприхавъ. Набрала се много вода. Вие още нѣмате философия. Видишъ една погрѣшка – да се радвашъ на човѣка. Падналъ нѣкой на земята – какво лошо има въ това? Азъ какъ гледамъ на нѣщата? Ние на дребно гледаме сега, не на широко, много на дребно гледаме. Паднала нѣкоя ябълка – детето се радва. Клонищата сѫ високи (и) малкото дете не може да си откѫсне. Ябълката паднала за детето – да я вземе. Услужва му. (А ти) казвашъ: „Да бѣше седѣла". Но ти ще я вземешъ. Тази ябълка паднала, детето минава, детето я взема. (Ако) ябълката не пада – пакъ е за добре. На туй (дете) стомахътъ е разстроенъ, (а) ябълкитѣ не сѫ узрѣли. Ако падне тази ябълка, то ще я вземе, ще я изяде (и) ще го боли корема. Затуй ябълката останала горе, да не му причини болка. Когато узрѣе, самата ябълка иска да му услужи, (а) въ другия случай – не иска да му причини болка. Вие така не гледате. Казвате: „Защо да нѣмамъ пари, защо да нѣмамъ дрехи, защо да нѣмамъ обуща?" За да не те боли корема, за да не те боли главата, за да може да спишъ добре, за да може да се учишъ

добре. Затова нѣмашъ пари. Защото паритѣ сѫ единъ товаръ – непотрѣбенъ за ума. Ти ще се карашъ съ хората за тѣхъ. Вие ще кажете: „Безъ пари не може“. То е другъ въпросъ. Безъ пари не може – съгласенъ съмъ. Не може, разбира се. Отивамъ на трамвая, безъ пари не ме пущатъ. Пари ми трѣбватъ, за да ме пуснатъ на трамвая. Трѣбватъ ми 5 лева. Защо ще искамъ 5 хиляди лева? Искамъ да си направя една кѫща за 25 хиляди лева, или за 50 хиляди лева, или за 100 хиляди лева. Защо ще искамъ 100 милиона? 25 хиляди ще поискамъ – ни стотинка повече, ни стотинка по-малко. Вие, като искате, винаги туряте единъ левъ повече. То е вашата погрѣшка. Нѣкой пѫть туряте единъ левъ по-малко. Пакъ е вашата погрѣшка. Точно ще туришъ 25 хиляди лева. Една кѫща ми трѣбва – за 25 хиляди лева. За 50 (хиляди) не искамъ, за 100 хиляди не искамъ. За 25 хиляди една кѫща е много по-благословение, отколкото за 50 хиляди, която не обичамъ. Нѣкой момъкъ, високъ два метра, обикне една кѫсичка мома. Не иска да бѫде като него такава мотовила. Гледамъ го – единъ контрастъ. (Тя) като дете върви съ него. Нему му е приятно. Дойде нѣкѫде, вземе я на рѫце, пренесе я презъ реката като негово дете. Ти намирашъ едно несъответствие, че не си приличатъ. Въ механическо отношение – не си приличатъ, но въ органическия свѣтъ – си приличатъ. Тя е по-далечъ отъ него, затова низка се вижда. И тя е като него висока. Дългиятъ момъкъ и кѫсата мома са отдалечени, тѣ не може да живѣятъ добре. И поколѣнието ще бѫде като тѣхъ: които мязатъ на бащата – ще бѫдатъ високи, които мязатъ на майката – ще бѫдатъ низки. Кои сѫ причинитѣ за низкитѣ хора? Тѣзи хора, които сѫ високи, голѣмо притѣснение сѫ имали, затова сѫ станали много високи нагоре. Тѣзи, които сѫ низки, сѫ били нашироко, нѣмало никой. (Тѣ) на високо не растатъ, но на дебело растатъ. Следователно: високитѣ – тънки ставатъ, кѫситѣ – дебели ставатъ. Сега това азъ ви превеждамъ само за изяснение, за да мислите.

Имате единица житено зърно, единица царевица, единица риба, една птица, единъ конь, имате и единъ човѣкъ. Всичко имате шесть единици. Едни и сѫщи ли сѫ качествата на тия единици? Казвате: „Едно, едно“. Или казвате: „Азъ, азъ“. Ако житеното зърно каже „азъ“ – човѣкъ ли е? Ако царевицата каже „азъ“ – човѣкъ ли е? Ако и другитѣ кажатъ „азъ“ – не сѫ „азъ“. Човѣкъ само като каже – разбираме. Всички тия единици се събиратъ въ него. Всичкитѣ единици сѫ 6. На какво е равно? Равно е на 6 единици. Сега, да се направи вѫтрешна връзка. Като събирате нѣщата, какъ може да ги съберете на едно мѣсто? Житенитѣ зърна може ли да ги съберете на едно мѣсто? Въ една торба може ли да ги съберете? Какъ ще ги съберете? Може ли да живѣятъ заедно? Житеното зърно и царевицата не може да живѣятъ въ вашата кѫща. Нѣматъ условия. Освенъ, ако ги посѣете въ една саксия – може да растатъ, (но) трѣбва да вземете грижа. Ако живѣятъ въ вашата кѫща – ще бѫдатъ хилави. Тѣ трѣбва да живѣятъ

далечъ от кѫщи, на нивата. Рибата може ли да живѣе у васъ? – Не. Вода трѣбва, за да живѣе. Ами птицата? – Въ въздуха, горе, трѣбва да живѣе. И човѣкъ трѣбва да живѣе при своитѣ си. Сега казвате: „Защо житото да не може да живѣе при мене?“ – Не може да живѣе.

Сега казваме: „Да живѣемъ заедно“. Чрезъ Духа Божи можемъ да живѣемъ. Ние може ли да живѣемъ единъ въ другъ? То е най-мѫчното схващане, да живѣемъ единъ въ другъ. То (се) подразбира – да работимъ за доброто на нѣкого. Ти мислишъ заради него. Ако ти мислишъ, ако ти чувствувашъ нѣщо заради него, той може да живѣе надалече отъ тебе, може да живѣешъ заради него. Вие казвате, че за да обичате нѣкого, той трѣбва да бѫде въ вашата количка. Той, щомъ дойде въ вашата количка, ще се намѣри въ притѣснение. Никога не викайте хората въ вашата малка количка тѣ да се качатъ. Нѣма мѣсто, заради него. Тя е само заради васъ. Той да си дойде съ своята количка. После, между него и васъ, да има разстояние. Казвамъ: Въ какво именно трѣбва да се приложи това? Тогава ние говоримъ за любовьта, или говоримъ за живота, или говоримъ за истината, или говоримъ за знанието. Какво трѣбва ние да разбираме въ сѫщность? Въ сегашния животъ въ какво отношение трѣбва да разбираме живота? Станешъ, искашъ да живѣешъ. Какво разбирате подъ думитѣ „искашъ да живѣешъ“? Ти, на главата си, имашъ седемь отвърстия. Очитѣ ти искатъ свѣтлина. Ушитѣ ти искатъ звукъ, говоръ, да чуятъ нѣщо. Носътъ ти изисква ухание. Устата ти изисква ядене. Вие имате очи, уши, носъ, уста – всичко четири отвърстия. На какво съответствуватъ тия отвърстия? Ако възприемешъ свѣтлината – ще се научишъ хубаво да рисувашъ, да пишешъ. Ако слушашъ хубаво – ще се научишъ хубаво да говоришъ. Ако възприемешъ уханието – ще се научишъ да преценявашъ, преценка да давашъ на нѣщата. Като видишъ уханието на единъ цвѣтъ – ще видишъ и неговото съдържание. Та казвамъ: Когато дойде единъ човѣкъ при васъ, съ очитѣ си трѣбва да го прецените. Да гледашъ единъ човѣкъ съ очитѣ си, мозъкътъ ви трѣбва да образува свѣтлина. Ако вашиятъ мозъкъ не изпраща свѣтлина, васъ хората нѣма да ви виждатъ. Ако вие сте едно тъмно тѣло – не препращате никаква свѣтлина. Васъ хората не може да ви обичатъ, нито вие може да обичате сами себе си. За да обичашъ самия себе си, трѣбва да има кое да обичашъ въ себе си. Вие, въ сегашното състояние, кое обичате въ себе си? – Като се погледнешъ въ огледалото – приятно ти е. Кое обичашъ? Нѣкой пѫть се харесвашъ. Кое харесвашъ въ себе си? Другъ пѫть не харесвашъ. Кое не харесвашъ? Вие се намирате на изпитъ сега. (И) казвате: „Не го знамъ“. Че не го знаете – не го знаете. Колко безбройни нѣща има, които не знаете.

Вие пѣете тукъ. Но отъ пѣене до пѣене има разлика. Може ли, като затворимъ лампитѣ и вие като запѣете, да дойде свѣтлина? – Не можете. И

азъ, ако пѣя, пакъ нѣма да дойде свѣтлината. Понеже вече е направена една инсталация, защо ще ходимъ да харчимъ излишни енергии за нова инсталация? Може да направимъ да свѣтне и безъ лампи. Но защо ще харчимъ тази енергия, когато има свѣтлина? Какъвъ ще бѫде поводътъ? Ако азъ направя тия лампи да свѣтятъ, вие ще станете ли по-добри? – Нѣма да станете. Ще се учудвате. Вие ще искате като мене и вие да го направите. И вие може да го направите, пъкъ светътъ нѣма да стане по-добъръ. Мислите ли, че като влѣзе електричеството въ света, хората станаха по-добри? Удобства иматъ повече, но не сѫ станали по-добри. Сега, съ лампичката, лесно може да станешъ добъръ. Много практично е. Като натиснешъ копчето – може да го видишъ.

Въ съвременния животъ (трѣбва) на мѣсто да се приложатъ окултнитѣ науки за възпитанието на хората. Сега съ тѣхъ си служатъ да търсятъ престѫпницитѣ. Съ тия науки представятъ единъ престѫпникъ какъвъ е. Това не е наука. Това е медицина. (За) да се възпита човѣкъ, трѣбва да се търсятъ ония, нормалнитѣ, белези на човѣшкия животъ. Ако вашитѣ очи бѣха голѣми колкото моята лупа, какви щѣхте да бѫдете? Каква трѣбваше да бѫде главата ви? Ако устата бѣше широка половинъ метъръ, или ако ушитѣ ви бѣха дълги 75 сантиметра, какво трѣбваше да бѫде ухото? Хубави сѫ ония уши, които схващатъ най-тънкитѣ приятни гласове. Хубави очи сѫ (онѣзи), които виждатъ най-хубавитѣ цвѣтове. Носъ, който различава най-хубавитѣ ухания на цвѣтята. Уста, която вкусва различнитѣ храни и разпознава хранитѣ – тази уста е добра. Тази уста трѣбва да знае и добре да говори. Ако устата не знае да говори хубаво и не знае да различава хранитѣ, ако носътъ не може да различава уханията, (ако) ухото не може да различава звуковетѣ и, (ако) очитѣ не могатъ да различаватъ свѣтлината, казваме: „Слаби сѫ очитѣ, слаби сѫ ушитѣ, слабъ е носътъ, слаба е устата“.

Азъ имахъ наскоро единъ примѣръ. Единъ день ще ходимъ на екскурзия и (сме) хванали единъ малъкъ автомобилъ за 5 души, а 9 души влѣзохме вѫтре. Казвамъ: „Не става тъй. Други се сърдятъ, че нѣмало мѣсто заради тѣхъ“. Хванахме втория пѫть единъ автомобилъ, който побира 35–37 души. На двама души, които влѣзоха, направихъ имъ услуга, (а тѣ) пощурѣха. Едната бѣше една сестра възрастна, другата – млада сестра. И деветѣ пощурѣха. Едната ми писа такова безобразно писмо – по-безобразно писмо никой не ми е писалъ. Защо? Азъ зная защо. Глупава работа. Тя пише така, но погрѣшката е моя. Тя искаше пешъ да си ходи, (а) азъ искахъ да ѝ услужа. Понеже не я турихме въ автомобила дето искаше тя, на първото мѣсто, (на)прави цѣлъ единъ въпросъ за почетното мѣсто. После – автомобилътъ не е мой, азъ никакво разпореждане не съмъ далъ кого кѫде да турятъ. Турили ги, които не си съответствуватъ. Нѣкой пѫть (така) се събирате вие, че не се разбирате. Когото не обичате – не трѣбва да

сѣдате до него. Които се обичатъ – да сѣдатъ единъ до другъ. Които не се обичатъ – между тѣхъ ще турите да седнатъ други, които се обичатъ, за да се поляризиратъ. Въпросътъ не е само за тази сестра. Тази сестра се прояви, другитѣ още не сѫ се проявили.

Тая сутринь изпращамъ си цигулката. Една млада и една стара сестра се спрѣчкаха за цигулката. Споръ е, кой да я носи – младата или старата. Ако младата я носи – ще придаде едни качества, ако старата я носи – ще приложи други качества. Цигулката се противеше, не искаше старата да я носи. Това е желанието на цигулката. Тя иска да се подмлади, младъ да я носи. Азъ вземахъ страната на цигулката. Отварямъ прозореца (и) казвамъ: „Оставете младата да я носи, това е желанието на цигулката. Въ реда на нѣщата е да се подмладява. Тя е доста стара, 300 години има, остарѣла (е). Иска да се подмлади, модерна да стане, бръчки не иска“.

Азъ не искамъ да правя критика върху нѣщата. Не искамъ да критикувамъ, защото ще критикувамъ себе си. Всичката погрѣшка е, че съмъ ви събралъ толкозъ разнообразни и сега ви занимавамъ (така), че отъ васъ да излѣзе нѣщо. Азъ ви казвамъ: Отъ васъ ще стане това, което е вложено въ васъ. Който е царевица – царевица ще стане. Който е жито – жито ще стане. Който е ябълка – ябълка ще стане. Който е круша, който е риба, който е комаръ – това и ще стане. Учено сѫщество е комарътъ, понеже хоботътъ му показва интелигентность. Неговиятъ носъ е тамъ. Слонътъ и комарътъ си приличатъ. И пеперудитѣ съ дългитѣ си хоботи си приличатъ. Слонътъ, комарътъ и пеперудитѣ си приличатъ. Комарътъ мисли, че е ученъ човѣкъ и, че като него ученъ човѣкъ нѣма. Пеперудата мисли, че като нея такава красива нѣма. И слонътъ си мисли, че като него нѣма. Паякътъ хване пеперудата – опапа я. Дойде нѣкоя птичка, глътне комара и учениятъ влѣзе вѫтре. Слонътъ и него го впрѣгнатъ да носи трѫби. Питамъ: По какво се отличава този, голѣмиятъ, слонъ, по какво се отличава комарътъ? Много харесвамъ комаритѣ, понеже сѫ много музикални. И доста умни сѫ. Преди години, когато азъ бѣхъ въ Варна, бѣхъ въ единъ хотелъ (и) имахъ въ стаята единъ музикаленъ комаръ. Бѣше се скрилъ нѣкѫде и вечерно време дебне, като река да задрѣмя – дойде и запѣе. Доста музикаленъ тонъ имаше. Нѣкой пѫть вземе високи тонове (и) казва: „Кръвчица“. Щомъ се пробудя – никакъвъ го нѣма. Като река да задрѣмя – усѣща кога задрѣмвамъ. Сутринь гледамъ – кацналъ, изтеглилъ малко кръвь. Казва: „Да взема малко отъ кръвьта на този светия, да опитамъ, че и азъ да стана като него. Най-после го намѣрихъ“. Казвамъ му: „Я да си вървишъ при комаритѣ“. Три–четири пѫти му казахъ: „Нѣкоя вечерь ще те ударя, ще те претрепамъ, ще ме накарашъ престѫпление да направя. Досега никакво престѫпление не съмъ правилъ. Ще ме държатъ отговоренъ, ще ме теглятъ подъ сѫдъ за единъ комаръ, че съмъ извършилъ

престѫпление".

Таманъ се освободихъ отъ този комаръ, ето иде една госпожица мишка. Седи тя въ стаята и гледамъ – бута хлѣба. Увия го въ кърпа, вдигна го нависоко, тя пакъ се качи. Намирамъ – яла отъ хлѣба, пъкъ (и) стаята се умириса. На езика ми пришки излѣзоха. Казахъ ѝ нѣколко пѫти – тя не си отива. Една вечерь азъ се ухитрихъ. Намѣрихъ единъ голѣмъ пликъ, турихъ хлѣба вѫтре. Притаихъ се като светия – чакамъ да влѣзе въ плика. Като влѣзе – натиснахъ я. Седи насреща и си мърда муцуната. Казвамъ ѝ: „Защо ти не ме питашъ, защо ходишъ да ядешъ хлѣба и стаята ми умириса?" Пуснахъ я сутриньта отгоре, дадохъ ѝ единъ урокъ. Отъ третия етажъ я пуснахъ. Щомъ я пуснахъ, веднага взе къмъ югъ по улицата. Освободихъ се отъ нея. Какво ще каже тази мишка? Че ме обича? Тя обичаше хлѣба. Ако нѣмахъ хлѣбъ, (тя) не щѣше да дойде при мене. Ако кръвьта ми не бѣше добра, комарътъ нѣмаше да дойде при мене. Не се заблуждавайте. Ние се заблуждаваме и казваме, (че) много (ме) обича – колкото комаръ. Мишката и тя толкозъ ме обича. Азъ бихъ я търпѣлъ, но цѣлата стая се вмириса. Мирише. Да я пратя на баня да се окѫпе – не иска да иде. Трѣбваше азъ да я окѫпя, (но) тя не се съгласява. Мишка кѫпе ли се?

Казвамъ сега: Другото е моралъ. (Вие) казвате: „Да бѫдемъ добри". Вие градите върху единъ животъ, дето и доброто и злото сѫ заедно. Вие искате да бѫдете добри, безъ да бѫдете лоши. Вие живѣете въ единъ животъ, дето и доброто и злото сѫ две сестри. Обичатъ се доброто и злото. Вие сега искате да турите единъ клинъ между доброто и злото – да ги раздѣлите. Казвате: „Ние сме добри". Ти си въ познание на доброто и злото. Богъ казва: „Да не ядешъ отъ дървото, дето живѣе доброто и злото". Следователно: вие искате да бѫдете добри, безъ да правите зло. То е невъзможно. Вие искате да бѫдете лоши, безъ да правите добро. Невъзможно е. Ако си лошъ – ще правишъ добро. Ако си добъръ – ще правишъ зло. Ами ти, като изядешъ житото, не правишъ ли зло, кажете ми? Когато изядешъ една кокошка, не правишъ ли зло? Ние сега мислимъ, че сме много добри хора. Нѣкой пѫть гледамъ нѣкоя муха. Като кацне – философствува. Нѣкой пѫть безпокои ме. Ударя я, (тя) падне на земята. Не че искамъ да я убия. Гледамъ – мухата паднала. Казвамъ: „Нека седи, какво има". Гледамъ я дали ще стане или не. Като стане – стане ми приятно. Отворя вратата, изпѫдя я навънъ. Казвамъ (ѝ): „Навънъ стой, не влизай въ стаята, може да стане инцидентъ, може да се блъснемъ". Съ моята рѫка може да я ударя (и) повече. Има такива мисли въ живота, подобни на мухитѣ. Тѣ безпокоятъ. Първото нѣщо е вредението (имъ).

(Та) който и да е да носи цигулката ми – има право. Ако искате да носите

моята цигулка, въ година(та) има 365 дни (и), ако тукъ сте 700 (души) – въ две години (може) всѣки да дойде по единъ пѫть да носи цигулката ми. Нѣкой пѫть нѣкои искатъ да ме видятъ повече. Отъ тѣхъ зависи. Слънцето изгрѣва (и) слънцето нѣма да дойде при мене, (а) азъ трѣбва да излѣза да го видя. То ще прати на всичкитѣ отъ своята енергия. То ще ми прати единъ малъкъ подаръкъ. Нѣкой день ще ми прати червенитѣ лѫчи, нѣкой день – портокаловитѣ, нѣкой день – жълтитѣ, зеленитѣ, синитѣ, ясносинитѣ, виолетовитѣ. Ако ми прати отъ червенитѣ лѫчи – въ мене животътъ ще се увеличи. Ако ви прати отъ портокаловитѣ лѫчи подаръкъ – ще се индивидуализираме, ще се усѣтя като човѣкъ. Ако ми прати зеленитѣ лѫчи – ще усѣтя, че организмътъ ми се развива правилно: стомахътъ (ми) функционира намѣсто, мозъкътъ функционира, дробоветѣ функциониратъ. Ако прати жълтитѣ лѫчи – започвамъ да се чувствувамъ добре. Ако прати синитѣ лѫчи – имамъ разположение да се моля, хубаво да размишлявамъ. Ако ми прати виолетовитѣ лѫчи – ще стане силна волята ми, ще започна малко да заповѣдвамъ.

Та казвамъ: Желанието ви да ме видите и да ви видя е нормално. Когато азъ видя нѣкого – приятно ми е. Защо? – Понеже за мене всичкитѣ хора сѫ проявление на Бога. Като срещна единъ човѣкъ гледамъ какво да ми даде и какво азъ ще му дамъ. То е първото нѣщо, каквото то може да ви даде. Всѣки, когото обичате, той (ви) дава повече. Който ви дава и комуто вие давате, той ви обича повече. Който ви дава повече на васъ, вие го обичате повече. И комуто вие давате повече, той ви обича повече. Има едно отношение (въ) любовьта: пропорционално (е) на онова, което ти давашъ. Божията Любовь е безгранична, понеже Богъ безгранично дава. Той е създалъ свѣта. Нему Му е приятно да дава отъ Себе си. Ние не можемъ да бѫдемъ като Него, понеже нѣмаме туй, безграничното богатство. Въ Него е всичкото богатство. По нѣкой пѫть и Той ни дава, за да можемъ и ние да даваме. Ние по-малко ще раздаваме сега. На едно цвѣте колко вода трѣбва да му дадешъ? 50–100 грама. Много интересно е да обичашъ единъ човѣкъ и да знаешъ отъ какво той се нуждае, да знаешъ отъ какво той има нужда. Това е обичь.

Бихъ желалъ да направите единъ опитъ за една седмица. Между васъ тукъ, на Изгрѣва, да стане рай. За една седмица го направете, после пакъ ще го туримъ по-обикновено. За една седмица да направимъ единъ рай. Сега вие съгласни ли сте за една седмица да направимъ рай? Ще си вземете една тетрадка, (за) да видите всѣко отклонение. Като се зароди – ще го запишете. Ще си отбележите времето, (напримѣръ) има едно облаче на изтокъ. На изтокъ е справедливостьта. Ако на северъ се зароди – тамъ е истината. Ако на югъ се зароди – тамъ е доброто. Ако на западъ се зароди – тамъ е доволството. Като ти дадатъ правдата – ти си доволенъ. Срещу

правдата седи доволството. Срещу истината седи доброто. Защото доброто е нѣщо материално. Една седмица тукъ да живѣете като въ рая. Като излѣзете изъ района на Изгрѣва, може да правите каквото искате. Щомъ като влѣзете тукъ – да се измѣните. Като че сте въ рая. Да забравите свѣта – вземане, даване, обиди. Да мислите, че всичко е наредено. Да мислите, че сте милиардери (и) имате всичко на разположение. Съгласни ли сте за една седмица? Не само единъ, но всички да се съгласите. Ако туримъ това, ще кажете: „Днесъ какво(то) казва Учительтъ, мълкомъ ще го приложимъ". Като влѣзете (въ) него день – ще размишлявате, цѣла седмица ще размишлявате за невидимия свѣтъ. (Трѣбва) да виждате въ природата навсѣкѫде доброто. (Като) погледнешъ слънцето – да ти е приятно. Като видишъ дима – да видишъ красота въ дима. Като се биятъ въ единъ домъ – да видишъ (сякашъ), че си изтърсватъ праха. Да оставимъ другото.

Трѣбва да си (по)говоримъ малко музикално. Ние сме дошли до едно мѣсто, (кѫдето), като се пѣе една пѣсень, не се пѣе ясно. Всѣкога пѣсеньта трѣбва да се пѣе различно. Вие имате единъ възгледъ: Богъ е вложилъ нѣщо въ вашата душа, което въ този животъ трѣбва да се развива. Доброто, което е въ васъ, да се развива въ съгласие съ злото. И злото, което е въ васъ, да се развива въ съгласие съ доброто. Започва една пѣсень от до. До е освобождение. Искашъ да пѣешъ „освобождение". Нѣкой пѫть искашъ да се освободишъ, усѣщашъ се ограниченъ – пѣй до. /Учительтъ, съ цигулката въ рѫка, пѣе до, после пѣе „животъ". Учительтъ изпѣ „животъ" въ различни вариации/. Каква е разликата (между) началото на освобождението и края на освобождението? Ти си неразположенъ, (разположенъ). /Учительтъ пѣе „животъ" много пѫти (и) „Въ живота азъ обичамъ истината, въ живота азъ обичамъ труда, въ живота азъ обичамъ истината, въ живота азъ обичамъ труда, труда, труда, обичамъ труда"/. Какво означава „трудъ"? Като се трудишъ – да (си) превеждашъ. Вие живѣете въ единъ свѣтъ на препятствие. Какво трѣбва да го правишъ (него – свѣта на препятствието), ако това Ж не се пречупи, ако човѣкъ не превива краката си? (Защото) при свиването на краката, става скѫсяване – то е пречупване на кръста. Знакътъ на Хитлера – то е животътъ въ движение. Я изпѣйте съ мене „животъ". /Всички пѣятъ. (Учительтъ) пѣе „Колко азъ те обичамъ тебе"/. Какво ви коствува да изпѣете това? /(Учительтъ) пѣе „Обичамъ те, защото ти не ме обичашъ"/. Не че не ме обичашъ. „Не ме обича" ето за мене какво значи: че „не ме обича", разбирамъ, че не дава възможность азъ да се проявя, (т.е.) ти въздържашъ своята любовь азъ да се проявя. Ти не може да обичашъ, безъ той да ти дава възможность. Той, като показва, че не те обича, той замълчава. Какъ ти ще се проявишъ (тогава)? Той не те обича, остава ти да го обичашъ, остава ти да се проявишъ (и) ще ти даде всичкитѣ блага – той (ще) ти (даде) хиляди

плодове. Азъ те обичамъ, защото ти не ме обичашъ. Азъ те обичамъ, защото ти си ми далъ възможность азъ да се проявя вече. То(ва) е мисъльта. Когато ви кажатъ, че нѣкой не ви обича, и вие по нѣкой пѫть мислите, че Господь не ви обича. Значи той ви дава възможность вие да се проявите. Вие се самозаблуждавате. Проявете се – тогава да видите. Научете се да се проявите, да вѣрвате, че Богъ ви обича.

Сега нѣкои искатъ да предадемъ нѣщо музикално. Въ времето ще се загуби този смисълъ. Животътъ се развива въ съвсемъ друга гама. Вие никога не може да седнете и на вашите заблуждения да имъ пѣете. На живота може да пѣете „колко много те обичамъ“. На заблужденията не може да пѣете „колко много ви обичамъ“. Ако пѣете на живота, нему му е приятно. Ако нѣкой ви каже на ухото „Колко много те обичамъ“ – вие ще се стѣгнете. Казвате: „Има нѣщо“. Когато кажете, че много обичате кокошката, тя казва: „Малко по-надалече отъ вашата обичь“. Като пѣя, кокошката казва: „Какво добро може да ми направишъ? Ти може да ми пѣешъ, че ме обичашъ“. Онѣзи, които не обичате, попѣйте имъ „Колко азъ те обичамъ“. Поне тъй направете. Сега въ вашия умъ седи мисъльта: „Азъ може да взема нѣкоя класическа пѣсень отъ Бетовенъ“. Но то е голѣма работа. Тази музика, отъ Бетовенъ, е за бѫдещия вѣкъ, не е засега. Сега се мѫчатъ, мѫчатъ, какво искалъ да каже Бетовенъ, какво казалъ Бетовенъ. Тази класическа музика е взета отъ свѣтилищата. Нѣкои цигулари, като свирятъ, правятъ движения. Но той, (цигуларятъ), дига си главата. Но, ако не мисли, главата му е празна. Натѣгне, наведе се надолу. Много цигулари свирятъ съ наведена глава повече, отколкото трѣбва. Единъ малъкъ наклонъ на главата напредъ може да има.

Често нѣкой казва: „Моитѣ почитания“, и прави единъ лекъ поклонъ. Другъ прави много голѣмъ поклонъ. Нѣкой леко се прекланя, прави малъкъ реверансъ, другъ прави голѣмъ реверансъ. Като направишъ голѣмъ реверансъ, харчишъ енергия за сто души. Въ (другъ) единъ свѣтъ ще те държатъ отговоренъ, защо ти такъвъ реверансъ му направи. Казвамъ: Учете се. Защото въ оня свѣтъ, като идете, само за единъ реверансъ ще ви върнатъ. Сега азъ тукъ нѣмамъ предвидъ никого. Когато говоря, азъ казвамъ на себе си: Причината си ти, тия хора си бѣха въ свѣта, що ги събра?

Казвамъ на васъ: Развивайте онова, което Богъ е турилъ въ вашия умъ. Развивайте онова, което Богъ е турилъ въ вашето сърдце. Развивайте онова, което Богъ е вложилъ въ васъ. Нѣкои отъ васъ има да развивате (чувството за) времето. Нѣкои има да развивате чувството на красотата. Нѣкои има да развивате чувството на милосърдието, на справедливостьта, на реда, порядъка, на чистотата. Нѣкои отъ васъ има да развивате чувството на

достойнство, да имашъ достойнство. Какъ се проявява достойнството? – Ти (да) се изправишъ, (да) вървишъ наперенъ, а не да тръгнешъ като баба. Другъ, като върви, да има осанка, че като го видите да ви е приятно. Гледамъ, нѣкои хора се движатъ много хубаво. Спирамъ се да ги гледамъ – като художникъ, който рисува. Има нѣщо хубаво. Когато умътъ е заетъ съ хубави работи, човѣкъ се движи добре. Щомъ имате разположение на ума, на сърдцето и на волята – винаги ще ходите хубаво. Да мислишъ, да чувствувашъ – то е здравето на човѣка. То е благословение. Виждате, (че) въ всички, въ васъ, има много хубави работи.

Снощи, тукъ, (бѣше) една сестра, въ която влѣзли духоветѣ (и) искатъ да бѫдатъ свободни. Влизамъ въ положението ѝ. Но човѣкъ, което дава на хората, тѣ трѣбва да иматъ нужда отъ него. Ако двама хлѣбари дойдатъ на Изгрѣва да си продаватъ хлѣба, ще има конкуренция. „Отъ мене купете, отъ мене купете". Вие дойдете до любовьта и всѣки иска повече. Всѣки иска да образува крѫжокъ. То е бакалница, то е хлѣбарница. Оставете свободни другитѣ. Ако сте бакалинъ, оставете свободно който иска да дойде при васъ. Свободна търговия. Ако е по любовь – оставете хората да (ви) обичатъ, както тѣ могатъ да обичатъ, както (тѣ) разбиратъ. И другитѣ да ви оставятъ свободни да ги обичате, както вие разбирате. Азъ не искамъ за любовьта да ви давамъ едно правило. Ако искамъ да ви дамъ правило, ще ви кажа: Елате съ мене да вървите и, каквото азъ правя, ако ви отърва – правете го. Не се спирамъ да давамъ наставления. Или спра се при нѣкой, на когото кракътъ е изкълченъ. То е анормално състояние, (когато) азъ ще му причиня болка на крака. Трѣбва да му обяснявамъ, защо така постѫпвамъ. (Той) казва: „Не знаешъ ли, че ме боли кракътъ? Защо го мърдашъ?" – Защото, ако азъ не му мърдамъ крака, нѣма да го намѣстя. (Той) казва: „Човѣщина трѣбва да имашъ". – Човѣщината е въ това, че като му мърдамъ крака – да го намѣстя, и следъ единъ день да бѫде здравъ. Ако му мърдамъ крака, и следъ десеть деня не е здравъ – нѣмамъ човѣщина. Азъ ще (му) намѣстя крака и следъ единъ день ще оздравѣе. Тогава съмъ постѫпилъ по човѣшки. Ако не оздравѣе следъ единъ день – не съмъ постѫпилъ по човѣшки. Казвамъ: И вие, когато намѣствате крака, и следъ единъ день (той) оздравѣе – на мѣсто е. Но, ако следъ десеть деня не може да оздравѣе – не е на мѣсто.

Вие имате абсолютно право. Всѣки може да постѫпи, както иска. Тогава и хората ще постѫпватъ спрямо васъ, както тѣ искатъ. Ако всинца постѫпваме, както Богъ изисква, Той ни говори. /Учительтъ пѣе „животъ"/. Азъ ето какъ гледамъ на живота. Мѫчно е да имате този възгледъ. Нѣкой се отнася съ васъ малко по-зле, отколкото трѣбва. То е вѣтъръ. И то си има добрата страна. Ако бурята е по-силна – разклаща дърветата, подобрява кръвообращението. Ако нѣкой ви е крѣсналъ повече – буря е то. Не че е

неразположенъ, но вѣтърътъ духналъ нѣкакъ си, нѣкои наклонилъ по-силно, отколкото трѣбва.

Дръжте онова правило, което отъ памти-вѣка имате въ себе си. Както Господь ви говори на васъ, така и вие говорете. Слушайте Го. Както Той ви говори отвѫтре, така и вие говорете. Вие, като слушате едно нѣщо – приятно ви е. После, като излѣзете отвънъ – мѫчно се прави. При Господа, като говорите – лесно говорите. Но вънъ отъ Него – мѫчно се говори.

Та за тази сестра, която ми писа писмото, казвамъ си: Погрѣшката е въ тебе. Ти, ако бѣше на нейното мѣсто, щѣше да направишъ сѫщото. Така разбира тя. Права е. Кривъ съмъ азъ, че наехъ автомобилъ. Кривъ е автомобилътъ, че дойде. Криво е времето, че бѣше хубаво. Криво бѣше слънцето, че грѣ много добре. Криви бѣхме ние, че имахме пари да идемъ. Ако нѣмахме пари – пешъ щѣхме да идемъ. Сега даже азъ, както ви говоря, бихъ ви говорилъ по-обективно. Обективно се говори, когато този животъ, който сега носимъ, той е единъ чуждъ товаръ. Това не е лошо. Ние сме като затворници, които носимъ затворнически халати. Турятъ ти халата, препашатъ те, ти не го обичашъ, (но) трѣбва да го носишъ. Хамалинъ си, хамалъкътъ не ти е приятенъ, но трѣбва да носишъ. Учитель си, ти какъ ще постѫпишъ? Деца имашъ, съ всички не постѫпвашъ еднакво. Къмъ нѣкои си разположенъ, къмъ други не си разположенъ. Азъ съмъ гледалъ бащи, (когато) нѣкой пѫть дойде детето, бащата не е разположенъ – блъсне го. Другъ пѫть е разположенъ – гали го. Поправя погрѣшката. Нѣкой пѫть – нежно го гали. Ще донесе ябълка, ще купи нѣщо – по този начинъ ще поправи работата. Заглажда, (но) само отгоре.

Казвате: „Да сме ясновидци, да предвиждаме нѣщата“. Вие искате всички да бѫдете ясновидци. Предвиждашъ нѣщо, не може да го избѣгнешъ. Изкуството е, като ги предвиждашъ, да може да ги избѣгнешъ. Всички вие попадате все въ заблуждения въ живота. Има нѣкои сѫщества извънъ земята, които само скандали правятъ. Запримѣръ: нѣкой отвори шишето съ масло, остави го отворено (и) казва: „После ще туря тапата“. (И) така се заглавика, (че) бутне шишето и разлѣе маслото. Най-първо, като оставишъ шишето, запуши го и го тури надалече. Не слушай тия, които ти говорятъ. Казватъ ти нѣкой пѫть: „Кажи му да не мисли, че си будала“. (Ти) имашъ достойнство. Покажи, че имашъ (и) човѣщина. Не го слушай. Кажи на себе си: „Азъ нѣма да го правя“. На себе си, като дойде – ти не прави това. Погрѣшкитѣ не се повтарятъ. Една погрѣшка ти два пѫти не можешъ да я направишъ. Тази сестра, която ми писа това писмо, тя втори пѫть не може да направи тази погрѣшка. Това ме радва. Азъ държа писмото. Казахъ, че е безобразно. Като махна „безъ“ – става „образно“. Това, което е написала, е много „образно“. Турямъ това, което е направила (и) е много

„безобразно". Като отдѣля „безъ" – то значи „планъ". Той не е скроенъ така, както трѣбва. Погрѣшката е, като влѣзете въ невидимия свѣтъ, ще видите вашата бѣла дреха съ малки точици нашарена. Господь, като не иска да ви гледа съ нацапана дреха, толкозъ мѫдъръ е, че отъ всичкитѣ наши погрѣшки прави хубави цвѣтя. На мѣстото на погрѣшкитѣ, туря цвѣтя. Всичкитѣ цвѣтя, които сѫществуватъ на земята, се дължатъ на нашитѣ погрѣшки, на безобразното говорене. Богъ го е обърналъ и е направилъ цвѣтя, листа. Рѣкитѣ направилъ отъ нашето говорене. Каквото направиме ние, Той го обръща и ние се радваме. Благодарение на нашитѣ погрѣшки, Той е направилъ всичкитѣ тия хубави работи, за да се изправятъ. Като видите хубавитѣ нѣща, ще кажете: „Това сѫ нашитѣ погрѣшки. Благодаримъ на Бога, че отъ нашитѣ погрѣшки е направилъ най-добритѣ нѣща". Като стане празенъ, Богъ поправя нашитѣ погрѣшки. Като дойдатъ облацитѣ, пакъ е хубаво. Нашитѣ погрѣшки донесоха облацитѣ, дъждътъ ще дойде, вѣтърътъ духа. Всичко въ природата е на свое мѣсто, само ние не го оценяваме. Казвамъ: Да благодаримъ за живота, който ни е далъ, за тѣлото, което ни е далъ, за очитѣ, за ушитѣ, за носа, за устата, за ржцетѣ, за пръститѣ, пъкъ да благодаримъ и за всѣки косъмъ. Колко косми имамъ мои, които сѫ изгубени. Съжалявамъ, (че) нѣкой косъмъ е падналъ нѣкѫде, на нѣкое нечисто мѣсто, страда. Дреха имашъ, тя е пропита съ твоя магнетизъмъ. Не е хубаво да си давате дрехитѣ. Ако давашъ дрехата (си) – трѣбва да я дадешъ на нѣкой добъръ човѣкъ, не на лошъ. На лошъ, ако я дадешъ – ще страдашъ. Давайте на онѣзи, които ви любятъ. Служете на Бога, който ви люби. Законътъ е такъвъ. Служете на онѣзи, които ви обичатъ. Служете на Бога, Който ни обича. Като ни остане време, ще служимъ и на онѣзи, които не ни обичатъ.

Единъ день моята речь, която ви говорихъ днесъ, ще я намѣрите въ природата. Всичкитѣ погрѣшки ще ги намѣрите като хубави цвѣтя. Може би идната година да ги намѣрите.

Отче нашъ.

XX година
3. Лекция отъ Общия Окултенъ класъ
9 октомврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_10_13 Самоотричане
утринно слово

САМООТРИЧАНЕ

Добрата Молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 19 глава от Евангелието на Лука, до 29 стих.

Съвременните хора са уморени от чрезмерен труд, от чрезмерно безпокойство. Много болести се зараждат от постоянните тревоги. Търговецът се тревожи за стоката си, овчарят – за овцете си, градинарят за дърветата си, майката за децата си, учителят – за учениците си, господарят – за слугите си, навсякъде има тревоги. Не могат да спят. Някои се тревожат за кръвното налягане, някои се тревожат за сърцето си, други – за стомаха си, някои за главата си. И то тревожат се хора, които вярват. Ако се обезсърчаваш, надеждата ти е слаба. Ако не си справедлив, съвестта ти е слаба. Ако нямаш достойнство, уважението в тебе е слабо. Ако не се носиш изящно, значи има нещо, което ти липсва. Всичките отличителни черти се дължат на нещо недоразвито.

Та казвам: Трябва почивка. Почивката зависи от това да знае човек как да слуша. Ако някой ви разправя, как трябва да работите, всички хора няма да слушат еднакво. Ако е въпрос, как се добиват пари, всички ще слушате с четири уши. Ако ви кажат, как се добиват пари по лесен начин, само за няколко часа, всички ще слушате. Ако ви разправят, как да поправите живота си, ще кажете: Изискват се години, оставете тези работи. Те са далечни неща. Седят двама души вкъщи, всеки седи на своя стол. Единият не иска да си върви, пък другият бърза. Защо бърза? Защото столът е нагорещен отдолу. Иска да седи, но нагорещен е столът. Не се седи. Който седи на другия стол му е приятно. На някои хора столът, на който седят, е нагорещен и казват: Стой! – Как ще седиш, не се седи.

Трябва едно спокойствие, един нов възглед. И на вярващите трябва един нов възглед. Всички носят само стари работи. Говорят за една любов, която е остаряла. Говорят за една вяра, която е остаряла. Ако има някой в света който е стар, то е Бог. По-стар от Него няма. Не зная, когато говорите за старост, кой има по-стар от Него? Старите неща, както сега ги разбирате, какво носят? Щом човек започне да чувствува, че остарява, той се е обезсърчил. Краката не държат, ръцете не държат. Като остарее човек, умът му не държи, сърцето му не държи. Докато беше млад, работеше, като остарее, не иска да работи. Докато беше млад, учеше, като остарее, не

иска да учи. Тогава идат ред философи, които казват, че светът е така нареден, че така Господ е наредил. Че Господ е наредил света, вярно е, но тъй както ние разбираме светът, светът не е така нареден от Бога. Нима когато една жена подреже косата си, че Господ е наредил така. Или когато някой съвременен човек ходи с фрак, никакъв Господ не е наредил с фрака да ходи. Или ти мислиш по един начин, критичен си. Казвате: Човек трябва да бъде критичен. Всеки критикува, че нещо е не право. Кои неща са прави? Много мъчно може да се каже, кой е прав в света. За вълка е право да изяде овцата. За овцата е право да опасе тревата. За пияницата е право да изпие виното. За крадеца е право да открадне парите. Правото е вътрешно. Една норма има. Всяко нещо, което не става по законите на човешкия ум, всяко нещо, което не става по законите на човешкото сърце, всяко нещо, което не става по законите на човешката воля – говоря сега за човека, то не е право. Правото е краката да се движат. Правото е ръцете да работят. Правото е очите да гледат. Правото е ушите да слушат. Правото е устата да яде и говори. Правото е сърцето да кара пулса на човека. Право е за човека да мисли. Право е за човека да чувствува. То са права. Хиляди неща има, които са прави. Според сегашните разбирания, вие всички отнасяте нещата към един механически свят.

Казвате: Какво ще бъде на оня свят? Вие мислите онзи свят като този свят. Вие мислите дали ще имате къща. Вие сте търговец и мислите, като идете в оня свят търговия да започнете. Вие сте свършили по правото и мислите, като идете в оня свят, да работите по правото. Мислите, ако сте готвач, като идете в оня свят да започнете занаята на готвачеството.

Когато някой ученик започне на пианото да свири, очаквате ли нещо хубаво да свири в началото? Няма по-голямо обезпокояване да слушаш един, който е започнал на пианото да свири; удря часове, дни, години, и може би след 10, 15, 20 години ще се смени този шум и ще започне да свири малко по-добре. Някои заучават на пианото няколко парчета, например „Цвете мило, цвете красно“ и кой как дойде все „Цвете мило, цвете красно“ му свири. Идеш в някое семейство и ти казват: Да ти изсвири нашият Стоян „Цвете мило, цвете красно“. После казват: Нали хубаво свири? – Хубаво свири. Постоянно аз слушам да казват: Да се обичаме. Това е цвете мило. Идеш на друго място: Да се обичаме – цвете мило. Навсякъде – да се обичаме. Какво нещо е обичането? Болния, за да го обичаш, трябва да му дадеш здраве. Сиромаха, за да го обичаш, пари трябва да му дадеш. Гладният, за да го обичаш, хляб иска. Голият иска дрехи, босият иска обуща, шапка; невежият иска знание. Всичките хора искат нещо да им се даде.

Новите схващания са несъвместими с онова вътрешно безпокойство, което

имаме. Сега аз не съм против безпокойството. Вие се безпокоите, това е една задача. Безпокоите се, имате една болка – ставен ревматизъм. Имате кръвно налягане, безпокоите се. Защо било кръвното налягане? Или пък дошъл ставния ревматизъм, викате лекар. Не е лошо да викате лекар. Дойде лекарят, цери ви, но ревматизмът не познава лекарят, не излиза. Даде ви някакво лекарство, или с газ да го мажете, с пелин да му правите бани, пак не си отива, не слуша. Знаете какво нещо е, когато една болест не слуша? Има болести, които слушат, има болести, които не слушат.

Има един разказ на Евангелието, когато Христос слязъл от планината, имало голям шум, народът говорел. Пита ги защо се разговарят. Казват: Учителю, доведохме едного при твоите ученици и не можаха да го излекуват. – Че как ще го излекуват, той е сляп, глух, и ням. Казва: Я ми го доведете тук. Довели го и Той му отваря очите, ушите и започнал да говори: Казва им – Много слаба ви е вярата. После като отишли вкъщи, учениците му казват: Защо не можахме ние да го излекуваме? Казва: Този род не излиза освен с пост и молитва. Една българска учителка вярвала, че с молитва всичко може. Един ден, гледа един бивол насреща ѝ. Тя започнала да се моли. Биволът наближава, върви си по пътя. Тя си казва: С молитва няма да се мръдне той по пътя, но аз да се мръдна. Качила се на една круша. Там пак започнала да се моли да замине биволът. Казва: Молитвата ми беше слаба, не можах да те спра, но като се качих на дървото, накарах го да си замине. Че всеки един от вас има по един бивол, от който всички се тревожите. Аз не съм видял спокойно лице. Гледаш лицата на всички опънати, неспокойни. Защо се безпокоите? Казва: Лоши времена. Срещнеш някой шофьор, взема ти по-скъпо. Казваш: Защо вземаш по-скъпо? Казва: Война има, бензинът е скъп. Срещнеш файтонджия и той взема по-скъпо, казва: Ечемикът е скъп. Цената на ечемика се повишила с половин лев, а пък той взема пет лева повече. Ако ечемикът се е повишил с половин лев, нека и той вземе повече половин лев.

Всички говорят за Божията любов, за Бога говорят. Но колцина от вас имате една представа за Бога, една ясна представа за Божията любов. Вие имате понятие за Бога като някой човек, даже не вярвате. Често минава ви мисълта, дали има Господ или не, дали това не е някаква измислица, дали вие не сте се заблудили. Разправяше ми един свещеник. Казва: Какъв дявол иде понякога, когато съм в църква? Нещо ми казва: Какво заблуждаваш тия хора, какво им говориш? Яж и пий, няма такива неща. Говори ми. Той сам ми се изповядваше, казва: По някой път говоря на хората за поста, че трябва да постят. Аз във велики пости, като ме заболи коремът, моята попадия трябваше една ярка да заколи, да я свари хубаво, че като похапна от супицата, премине ми болката. Като отида да проповядвам на хората за

поста, нещо ми казва: Ами ти пиленца ядеш във велики пости. Аз се правя че не ям. Казва ми: Не зная, ако ме съди Господ за пилетата, къде ще ме тури. Той беше един съвестен свещеник. Питам го: Без пилета не може ли? Казва: Не съм намерил още друг цяр.

Сега това е отрицателната страна на човешкия живот. Ти може да имаш най-хубавото настроение, но с един удар, една малка болка съвършено се изменя твоето състояние. Болен си, изгубиш настроението на духа си. Ако вие в болестта не можете да се покажете силен, де ви е волята тогава? Болестта не е нещо реално. Болестта е както, когато ви гони на сън някой бивол или мечка. Бягате, качвате се тук и там. Като се събудите, нищо нямате. Болестта е една илюзия, на която хората вярват. Я да имате 200 хиляди лева в банката и ви кажат, че банката фалирала. Веднага ще ви заболи главата. Кажат, че банката не е пропаднала, главоболието изчезне. То е смяна на вашето състояние.

Съвременните хора трябва да научат закона на послушанието, който ще избави хората от всички противоречия. Непослушанието е причината, за да ги изпъдят хората от рая. Престъпване на закона на послушанието, понеже хората не повярваха в онова, което Господ им каза. Те повярваха в онова, което Господ никому не бе казал. Бог никога не беше казал на хората, че те ще станат като Бога. Беше им казал, че ако ядат от забраненото дърво, веднага ще се измени техният живот. Когато дойде съблазънта, другият учител им каза: Като Бога ще бъдете. Че то беше първата лъжа. Туй, което Бог е казал то ще стане такова, каквото Бог го е определил. От де знаеше дяволът, че човек ще стане като Бога? Какво разбраха хората, когато мислеха, че като Бога ще станат? Ти повярваш, че си болен и болен ставаш. Повярваш, че си сиромах, и сиромах ставаш. Каквото повярваш, ставаш. Повярваш, че си праведен и праведен ставаш. Че в какво седи правдата? За да повярваш, че обичаш някого, какво трябва да направиш? Сега вие всички мислите, че като обичате другите, вие добро им правите. Не, в любовта човек прави добро на себе си. В любовта човек продължава живота си. Без любов в света нищо не можеш да извършиш. Тя е Божественият импулс. Когато човек изгуби този импулс, той започва да остарява, умира, всичко става. Какво ли не става тогава в света? Всичките нещастия сега в света, зависят от безлюбието на хората. Че ако в един дом започнат братя и сестри да се бият, има ли любов? Сега най-просветените народи в света – не диваците, но просветените народи, се бият. От безлюбие. Ако един брат има десет милиона, пък другият няма нито стотинка, милионерът брат не иска да даде на брата си десет хиляди лева, казва: Нека да работи. Мислите ли, че десетте милиона, които има той, че с труд ги е спечелил? Мислите ли, че всичко онова, което ние сме добили, че ние сме го добили? Благодарение на хиляди поколения, които преди нас

са работили. Ние сме онаследили много от дарбите. Туй, което притежаваме не се дължи на нас. Ние не оценяваме това. Какво сме добили ние? Търсим още по-големи дарби. Да допуснем, че вие сте един голям оратор, или един голям певец. Цял живот сте пели – 20–30 години и едва сте уредили вашите работи. Но пеенето не е само за този свят. Като идете в оня свят, мнозина от вас ще се върнат от онзи свят, ще те карат да изпееш една песен. Ако не я изпееш, ще те върнат. Да кажем, ако вие идете, всички ще ви изпитат. „В начало бе Словото" как ще я изпеете? Тук я пеете. Но една песен, която се пее без любов, не е добре изпята. Вие пеете „В начало бе Словото", никаква любов няма, какво начало е? Начало аз наричам туй, което расте. Началото на житното зърно е растенето. Началото на човека е, когато започне да учи, когато започне да работи, когато започне да изправя живота си. Аз под думите да изправи живота си не разбирам изправяне, но когато човек започне да расте морално. По-напред ако е бил огънат, после се изправя. Малкото дете в утробата на майка си е свито като пружина. Като излезе навън, зароди се желание да се изправи. Видиш един ден се изправя. Като ходи вече, туй дете мисли.

Казвам: Във всинца ви има една вяра, но аз я наричам суеверие. Ако вярата ви беше толкова силна, колкото суеверието, щяхте да бъдете гениални хора. Тук преди няколко дни беше дошла една госпожа, на която лекарят измерил кръвното налягане и тя ме пита какво да прави. Преди години беше дошъл един от Нова Загора, един младеж да ме пита. Сънувал един сън, казали му насън, къде може да намери едно голямо богатство. Като не могъл да го намери, дошъл мене да пита къде е. Казвам: Повикайте ходжата, то е негова специалност. Аз да му кажа, къде е богатството. Че богатството е в главата му заровено. Някой търси доброто къде е. В сърцето е доброто. Някои искат да бъдат добри. Ако твоето сърце не бие редовно, ако пулсът не е редовен, ти добър не може да бъдеш. Знаете какво нещо е редовен пулс? Когато се разгневиш, пипнеш сърцето си, никак редовно не бие. Когато се дразниш, хич не бие редовно сърцето ти. Когато имаш любовно разположение, сърцето ти бие ритмично, умът ти приятно мисли, навсякъде е добро. Сърцето и то може да бие ритмично.

Сега навсякъде в света аз срещам хора, които критикуват, казват, че светът е лош. Всеки критикува света как трябва да се оправи. Чета една книга на един англичанин, пише как да стане щастливият живот. Хората говорят за щастието. Казва: Да уредиш живота си. Че там е работата да го уредиш. Казва: Да го умериш. Там е работата да го умериш, как да го умериш. Този човек е на един километър, как ще умери. Казва: Да направиш къща, да я съградиш. Там е работата, как да я съградиш. Казва: Да станеш учен човек. Там е работата. – Да стане музикант. – Да говориш красноречиво. – Какво да говориш. – Да вярваш. Как ще вярваш? Да бъдеш набожен. Как ще

бъдеш набожен? – Там е работата, как ще се обичаме? Според мене, хората, които говорят най-много за любовта, най-малко я прилагат. Вие седяли ли сте на пианото да свирите? Или някой певец да дойде да пее. На най-големите певци как е поставен гласът? Гледаш някой религиозен пее една песен и гласът излиза от гърлото плитко. Не е поставен гласът му. Ако ония от вас, които имате кръвно налягане, бяхте пели, досега кръвното налягане да си иде. Ако беше пял някой, който има ревматизъм, ревматизмът щеше да си иде. Без пеене ревматизмът не си отива. Той е любител на пеенето. Ти му пееш, той се стяга, и най-после ще те пусне. Ако бихте пели, ще ви напусне ревматизмът. Вие сега ще кажете: Това са суеверия. А онова, което вие поддържате, не е ли суеверие? Вие поддържате, че не ви пуска ревматизмът. Че как ще ви пусне? Ако ти не дишаш правилно, няма да те пусне. Правилното дишане е пеене. Като благодариш на Бога за въздуха, който ти е дал, като благодариш на Бога за сърцето, което ти е дал, като благодариш на Бога, за всичко хубаво, което срещаш на пътя си, ще благодариш за всичките блага, за децата си, за другарката си, за приятелите си, болестите ще си идат. Благодарете на Бога, ревматизмът или каквато болест имате, ще си дигнат партушинките. Да ви дам един начин. Като забележиш, като имаш кръвно налягане, започни да мислиш дали ангелите имат кръвно налягане, дали светиите имат кръвно налягане. Започни да мислиш, да се свързваш с тях. Ако живееш между хора, които се държат нечисто, ти ще се заразиш от тях. Ако влезеш между хора, които чисто се държат, ще се заразиш от тях. Мислете после за разумните хора, вижте как работят. Обичаш цветята, посети градинаря, нека ти поприказва за цветята, как трябва да се отглеждат.

Следователно, каквото дойде, питай защо е дошло. Дойде кръвното налягане, питай защо е дошло. Имаш да даваш, как няма да дойде кръвното налягане. Кръвното налягане, ето от какво зависи. Когато човек минава от едно състояние в друго, тогава се ражда кръвното налягане. Имаш едно повишение на духа, да кажем богат човек си. Изгубиш 3/4 от богатството си, тогава ще дойде кръвното налягане. Кръвното налягане е сгъстяване на кръвта. Изгубил си твоята вяра, кръвта става по-гъста. Дишането не е правилно, не се окислява. Мислиш, че Господ те е забравил, че някое голямо нещастие дошло. Тези 3/4 от богатството, което си загубил, не бяха твои. Трябваше да ги раздадеш на сиромасите. Господ пратил своите инспектори на труда и им казал да задигнат 3/4 от парите ти. Съвременните хора мислят, че каквито къщи имат, са техни. Че един ден тия камъни ще ви държат отговорни. Ще ви повика Господ да ви пита, какво сте спечелили. Не че не сте спечелили. Сега вие искате да станете добри. Ако влезете в ангелския свят, вие ще бъдете по-добри, ама тази добрина няма да бъде ваша. Ако слезете на земята, пак ще бъдете като

хората. В туй състояние даже в което се намирате, ако ви турят при ангелите, вас ще ви стане скучен ангелският свят. Ще кажете, че не си струва там да се живее, на земята е по-хубаво. Положението ви ще замяза ето на какво. В Америка един евангелист, имал син, че искал и синът си да го прави евангелист, водил го на църква още от малък. Проповедникът обичал да прави дълги молитви, по час, час и половина и прекарвали на колене да се молят. Като започвал от Битието, минавал през цялата Библия, до Откровението. Цитирал на Господа всичко. Като завел сина си и коленичили да се молят, детето пита: Татко, скоро ще свърши ли? – Синко, той е още в Изход, пък има Второзаконие, Левит и т.н. Понеже по евангелски, като се молиш, няма да седнеш на стол, но на колене ще седиш час и половина, то не е лесно.

Казвам: В живота трябва да имаме ново схващане, да считаме, че всичко онова, което ни се случва, е за наше добро. Не да бъдете пасивни. Дойде една болка, ще ѝ търсиш произхода на тази болка. Дойде ти една хубава мисъл; ще търсиш произхода ѝ, от къде идва. Някой път вие може да страдате от една болка и причината да е отвън. Трябва да изучавате законите. Ако една майка, която е бременна с детето си, открадне нещо, че я хванат, каквото движение направи на тялото си, откраднатото вече ще бъде на тялото на детето. За една такава майка казват, че откраднала вълна, като я хванали, вълната останала на лицето на детето, носи руното. Всяка една мисъл, която е в дисхармония с човешката душа, ако не разбирате законите, остава един отпечатък. По някой път, човек се намуси, проточи лицето си, че Господ не е това. Човек трябва да има весело лице, да се радва. Какво казва Христос на кръста като се намери? Казва: „Господи, всичко се свърши, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде волята Ти!“ Той се отрече от всичко. Че вие не искате да се отречете. Вие искате да бъдете християни, без да се самоотречете. Това не е християнство. Христос се отрече от живота си. Мислите ли, че по този начин, по който вървите, ще можете да влезете в небето? Без да се самоотречете от баща си, от майка си, от богатството си, от всичко трябва да се отречете, за да влезете в небето. Ако не се отречете, не можете да влезете в небето. Съвременните хора проповядват, че може да влязат в оня свят с всичко. Не, не. От всичко ще се отречете. Ще кажеш на Господа: В Твоите ръце предавам духа си. Тогава Господ ще те възкръсне. Христос казва: „Не дойдох да върша своята воля, но Твоята“. Вие всички тук сте събрани и искате да наложите вашата воля. Казвате: Както аз мисля. Че какво мислиш? Сега аз мисля, как да се самоотрека. Аз мисля, как да извърша волята Божия. Това е смисълът. Имам знание, мисля, как да употребя това знание, за да се използува това знание. Имам здраве, искам да го употребя.

Та казвам: Вие сега трябва да се отречете. От кое? От непослушанието. Ако

не се отречете от безверието, ако не се отречете от безлюбието, ако не се отречете от неправдата, ако не се отречете от жестокосърдечието, вие какво може да постигнете? Но за да се отречеш от всичко туй, трябва да го замениш. Тогава въздухът в едно шише не може да го заместиш, ако не налееш вода вътре. Ти тъмнината в една стая не може да я заместиш, ако не запалиш свещта, светлината да дойде.

За да се отречем от едно нещо в нас, трябва да влезе друго. Всеки може да говори. И вие можете да говорите някому. Тогава ако ние от любов към Бога не може да станеме здрави, тогава каква ни е вярата? Като станеш сутрин, кажи: Господ ще ме направи здрав. Апостол Павел страдаше от една болест, от едно състояние, че три пъти се моли на Господа да се махне. Господ му каза: То е за твое добро, моята сила се показва в твоята слабост. Туй, което апостол Павел имаше, дало му се един трън, както той казваше, за да го мъчи, понеже много знание му се дало, да не би да се възгордее, този трън му се даде, за да му дава смирение. По някой път и вие като апостол Павел имате много знания, изправите се. Имате един фасон, кой знае, кой сте. Дава ви се трън, за да се смирите. Всеки от вас мисли, че е нещо повече от другите. Не зная една майка какво мисли тя за детето си, че тя седи по-горе от него. Майката като гледа детето си, гледа го гениално, аз го гледам будала. Колко бащи са ме водили, когато правех своите изследвания, да видя децата им. Той е учен човек, философ, казва: Имам гениално дете, ела да го видиш. Аз го гледам, изследвам и виждам едно обикновено дете. Направя всичките мерки, с които съдя за гениалните хора, няма ги. Той мисли, че е гениално. Казва: Какво мислиш? Казвам: Както ти мислиш. Какво ще му казвам, че не е гениално. И действително, то ще бъде гениално. Щом бащата е гениален и детето ще бъде гениално. Ако бащата не е гениален и детето не е гениално. Щом майката е гениална и детето ще бъде гениално. Щом бащата е гениален и щом майката е гениална и детето ще бъде гениално. Хората намират, че туй дете не се е проявило, има признаци в него. Но той вижда себе си – едно отражение. Бащата вижда своя дух, който работи и туй чувство, което събужда детето. Туй дете аз като го гледам, няма никакъв гениален човек. Аз го гледам един будала. Гледам го като един камък. Обаче, бащата със своята любов, със своята мисъл събужда, внася живота вътре. В света гледам това дете, виждам къде е силата. Сега вие всички сте станали критици, критикувате Господа. Вие сте се поставили като Него, че го критикувате. Казвате: Той не ме е направил такъв, какъвто трябва; имате една мярка какъв трябва да ви направи. Ум давате на Господа, какъв трябва да ви направи.Че недоволството какво е? Недоволството е най-лошото нещо, което съвременните хора имат. Вие имате здраве. Казвате: Защо ми е голо здраве. Пари не ми е дал Господ, туй не ми е дал, онуй не ми е дал. Вие сте родени за лекар, или за един отличен ботаник. И в растенията седи

всичкото ваше богатство, ако ги изучавате. Във вас има един отличен глас. Или вие сте способен човек да разпознавате какво ще бъде времето, ще бъде ли добро, или не. Може да познавате кога времето ще се поправи, кога ще се развали. Ако знаете това, ще си проправите път. Сега хората искат да знаят, какво ще бъде времето и го изучават. Учените хора са дошли до това и знаят, ще се развали или не. Казвам: Ние имаме дарби, които Бог ни е дал. Пита ме някой, какъв ще бъде в следното прераждане. Казвам: Ти какъвто си сега, такъв ще бъдеш и в следното прераждане.

Никога не считайте, че сте стари. Вие като минете 45 години, вече мислите, че сте стари, че сте остарели. Вие за старостта започнете да мислите, когато станете на 120 години. Като станеш на 120 години, имаш право да дадеш един банкет и да кажеш: Малко като че ли поостарях. Първият банкет ще дадете на 120 години. Понеже поостарях, ще замина за у дома, няма какво да правя на земята. Решил съм да ликвидирам със сегашният живот. Няма да седя вече на земята. Като остарее човек, трябва да замине, да затвори предприятието си. Каквото е събрал, ще се върне да си почине. Ако му се доще после, ще се върне на земята.

Първото нещо: Не вярвайте на болестта! Не вярвайте на кръвното налягане! Една сестра ми казва: Кръвно налягане имам. Стана ми малко весело. Никакво кръвно налягане нямате. Щом се намали вярата на човек, кръвното налягане дойде. Щом се намали надеждата, кръвното налягане дойде. Щом се намали разумността, активността на ума, кръвното налягане дойде. Щом се намали активността на човешкото сърце, кръвното налягане дойде. Но налягането е хубаво нещо. Че на човек има едно налягане от 1200 килограма. Но има едно напрежение от вътре, което уравновесява. Че естествено, че има налягане. То е за ваша полза. Ако няма кръвно налягане, вие няма да бъдете каквито сте. Не се плашете от кръвното налягане. Но почнете да развивате в себе си надеждата. За днес ще кажеш: Аз съм здрав. Не може да станеш от леглото, кажи: Аз съм здрав: Стани, походи.

Не е хубаво да ви привеждам примери, понеже ще ви заблудят. Те само веднъж стават. Втори път не съм правил такъв пример. Преди години ми пишат от Търново, за един брат, че се вцепенил, схващане на гръбначния стълб, схващане и на краката, не може да се подигне. Добър брат. Пишат ми там да ида в Търново да го лекувам. Казвам: Не отивам да го лекувам. Казвам на двама братя, те да идат и така и така да направят. Отиват те при брата и те заболяват. Казват ми: Учителю, тази работа не е за нас, заболяхме и ние, ела да си свършиш работата. Отивам вече и братът се готви да си замине за оня свят. Казва: Учителю, да си замина, че много страдам. Рекох: Ти се преструваш на болен. Ти мене няма да ме лъжеш. Казва: Не мога да ставам. Говорихме около един час, говорихме за други

работи, отвлякох мисълта му, той забрави да мисли за болестта си. Казвам: Я стани малко. Стана. Поразходи се. Поразходи се. Обиколи стаята, няма ти нищо, здрав си. Той се гледа и се чуди. След една седмица е съвсем здрав. Иде лекарят и го пита: С какво те лекува? Казва му: Дойде, говори ми един час и половина, тогава ми казва: Стани! – Станах. – Поразходи се из къщи! – Поразходих се. Не може да бъде, казва лекарят, ти криеш нещо. – Не, тъй ми каза и се свърши. Вие сте чудни. Сега няма да ви разправям, но ще ви изясня закона, какъв е. Представете си, че този човек е свързан с въжета, ръцете и краката са свързани, не може да мърда. Причината е външна. Вързан е човекът. Аз имам едно ножче, отивам и както седя, клъцна на едно място връзката, и както седи, отпусне се, клъцна на друго, клъцна на краката, навсякъде накълцам, разпуснат се краката и ръцете му. Казвам: Я стани. Стане човекът. Ще отрежеш тия връзки, ще си извадиш ножчето, ще изрежеш връзките, ще освободиш човека. Ти трябва да накълцаш връзките на една своя добродетел, но ножче трябва да имаш.

Вярата е един абсолютен закон. Ти като вярваш в Бога, пресичат се тия връзки веднага. Имаш противоречие в душата си, като вярваш, но вяра, която няма колебание, вяра, която произтича от любов, противоречието ще се смъкне. (Една сестра започна да прави разни движения.) Това са нейни деди и прадеди. Тя ги повикала на гости. Те са любовни духове. Тази работа е любовна работа. Тя има доста щестлавие, иска да се покаже нещо. Религиозно щестлавие. Едно време по музика искаше да стане нещо, като не можа, че сега в любовта. Тя е от любовните натури, имала доста любовници. Сега някои други любовници дошли. Сега е доста голям проповедник. Тук имаше друга една сестра като нея, че сестри, които са ме слушали с години, отиват при нея, коленичат, тя да ги учи.

Оставете се от тия заблуждения. В едно верую трябва да има разумност. Да вика човек не е нищо. Нали като се напие, вика човек, тропа. Какво е туй. Мислите ли, че това е по Бога. Не, то е виното, което говори там. Че тя вика, за мене това нищо не значи. Казвате: Какво ще кажат хората, че викала. Че в Лондон падат бомби от 200 килограма, нищо не казват хората, че тук една сестра извикала, е-ей, – какво щели да кажат хората.

Имайте онази любов, която светиите имат. Всеопрощаващата любов е, която ще оправи света. Всичко трябва да се даде. Да бъдем носители на онова, Божественото. Не да не скърбим, скърби и страдания ще имаме, но като дойде скръбта, понамазвайте я, турете ѝ белило и червило. Скръбта като дойде, трябва да знаем как да постъпим. С нея по-добре трябва да постъпим. Как мислите, когато Христа го водеха да го разпънат, какво лице имаше? Как бихте го нарисували? Най-хубавата поза, която може да даде на Христа е, когато носеше кръста. С достойнство го носеше. Най-

после дойде до едно място, остави кръста, седна на земята и каза на хората: Мъчно се носи такъв кръст, който ние сами си създаваме. И оттам насетне хората започнаха да носят такива малки кръстчета. Тогава защо не носите вашите страдания, защо ги правите от големи дървета, а не от малко кръстче. Една малка скръб имате, достатъчна е. В битието без страдание не може. Със страдания е лошо на земята, но без страдания е още по-лошо. Скърбите са една необходимост дотогава, докато Бог смени съвременният порядък на нещата. При сегашните условия на живота, ако човек нямаше налягане, той щеше да се пукне. Сега като правят научни изследвания, изваждат някои организми от големите дълбочини, и като ги извадят на повърхността, пръскат се. Значи налягането долу в дълбочините е толкоз голямо, те са се приспособили и ако се извадят на една височина, дето това налягане се намали, пръскат се. При сегашните условия човек трябва да има кръвно налягане, за да не се пръсне. Една необходимост е. Тъй щото болестите са едно предпазително средство. Изкушенията, всичките мъчнотии те са предпазителна мярка. Добродетелите, развиването на човешките способности, то е бъдещето, което нас ни очаква. Затуй, аз като говоря за любовта, разбирам онази Божествена сила, която ни подтиква към великото. За вярата говоря като възможност да реализираме, каквото искаме. Чрез надеждата всеки ден трябва да осъществяваме. Чрез вярата трябва да обхващаме бъдещето. И чрез любовта да влезем в общение с Бога и тогава ние ще бъдем радостни и весели в живота. Всичко в света е създадено заради нас. Цялата вечност е създадена заради нас и неизмерими блага Бог е предоставил за развитието на човешката душа. Тъй щото всинца сте наследници на велики постижения, но трябва да се работи. Най-хубавият метод за работа е любовта, вярата и надеждата. Хиляди още други методи има.

Считайте се за наследници на Царството Божие.

Отче наш.

3. Утринно слово
13.X.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_10_16 Планетни влияния
лекция пред общия окултен клас

ПЛАНЕТНИ ВЛИЯНИЯ

Добрата молитва.
Мисли, право мисли.

Пишете върху една тема, върху която никой не е писалъ.

Има нѣща, които не трѣбва да се обясняватъ. Безпредметно е да обясняваш, какво нѣщо е зрението. Защото, следъ като го обяснишъ, нѣма да виждашъ по-добре. (Нѣкой) казва: „Да ми се обясни". – Какво ще ти се обясни? Туй, което виждашъ, то е зрението. Както и да ти се обяснява – нѣма да го виждашъ по-добре. Та по нѣкой пѫть вие се смущавате отъ нѣкои работи, искате да ви се обяснятъ. И да ви се обяснятъ – толкова ще разберете. Да ви се обяснятъ материалитѣ на зрението – то е другъ въпросъ. Но не искайте самото зрение да ви се обясни. Нѣкой отъ васъ казва: „Я ми кажи, какво нѣщо е човѣшката мисъль?" – Нѣма какво да ти се обяснява. Ти, като ме запитвашъ – то е. (Той) казва: „Я ми кажи, какво нѣщо е яденето?" – И да ти го обяснявамъ, нима ще ядешъ по-добре? И безъ да ти го обяснявамъ, ще ядешъ сладко. Питатъ ме: „Какво нѣщо е религията?" Нѣма защо да ви обяснявамъ. (Нѣкой) казва: „Обясни ми, какво е любовьта?" – Тя е понятна. Тя е най-понятното нѣщо. И да ви го обяснявамъ, нѣма да обичате повече, отколкото вие обичате. Кое трѣбва да се обясни сега? – Това, което не знаешъ, трѣбва да се обяснява. Контраститѣ идатъ. Отъ кое трѣбва да давашъ – отъ което имашъ или отъ което нѣмашъ? Отъ кое трѣбва да давашъ – отъ това, което сега имашъ или отъ онова, което за бѫдеще ще дойде?

Сега мнозина отъ васъ искатъ да станатъ добри, че тогава да идатъ въ свѣта да работятъ. Искате да станете по-учени. Разбира се, това е нѣкаква идея въ васъ. Право е. Но на всѣка идея има едно мѣсто, на което човѣкъ може да се заблуждава. Не измѣняйте плана, който сте приели отгоре. Не измѣняйте онзи планъ, който, като сте слѣзли отъ невидимия свѣтъ, сѫ ви дали и вие сте го подписали, че ще го изпълните. Казали сѫ ви: „Може ли това да изпълните?" Вие сте подписали, че всичко това ще го изпълните. Щомъ като дойдете на земята, казвате: „То е мѫчно", коригирате го, турите го въ сандъка и си направите единъ свой грандиозенъ планъ и започвате да го реализирате. Всинца, които ме слушате, сте отъ тѣзи, които имате нови планове, ваши планове, които искате да ги реализирате. Всички спорове ставатъ за плановетѣ. Всички тия планове се цитиратъ. Върнете се къмъ плана, който сте подписали отгоре. Казвате: „Служене на Бога или да

обичаме Бога“. То сѫ две думи. Обичай Бога. Обичай ближния си. *Люби* Бога. *Люби* ближния си. Питате ме: „Какъ да Го любимъ?“ Вие ме питате: „Какъ трѣбва да ядемъ?“ Колко лекции (е) дала майката на детето си, какъ да яде? Майката натисне главата на детето къмъ гърдата си и то вече знае. После натисне другата страна и то вече знае законитѣ на физиката, какъ да изтегля млѣкото, да дои майка си. Първата наука, която сѫ научили децата, е да смучатъ. Първото смукало въ свѣта, което се е родило, това е детето. Първата помпа за изтегляне (на) млѣкото е детето. Сега това е научно.

Има научни работи. Казватъ: „Първоначалната субстанция, или есенция на нѣщата, ония велики принципи“. Есенциално, субстанционално – какво означаватъ? Есенция – значи първото вещество, отъ което е създаденъ свѣтътъ. Есенцията значи ядката на нѣщата, най-финото. Субстанцията е веществото, което изпълва цѣлото пространство. Така обясняватъ философитѣ. Есенцията е нѣщо като ядка, нѣщо още по-фино. По какво се отличаватъ? Ако вземете на български „Субстанция“ и „Есенция“ – по това се различаватъ. С и Е – това е геометрически представено. Субстанция значи едно вещество, което постоянно се мѣни като месечината, но не може да изчезне. Вечно промѣнение става въ него. Есенцията е едно вещество, което обича да се разширява.

Едно малко дете, въ Варненско, си играло на бобъ. Играло си съ черъ бобъ. Дошло му на умъ да си тури въ ухото отъ боба. Туря го, влиза боба въ ухото. Следъ като влиза боба въ ухото на детето, то започва да реве. Защо? – За да ви го дамъ запримѣръ. Заради мене го направило. Този бобъ въ ухото се овлажнява и започва да се надува. Като влиза, (той) казва: „Хубаво, топличко, влажничко“. Започва да се надува, да расте. 2, 3, 4, 5, 6 вечери реве детето, крѣска. Чудятъ се, какво да го правятъ. Хирурзи тогава нѣмало. Иде тогава единъ старецъ, намира една дълга, тънка игла, направи я като кука, хваща боба съ куката и полека-лека го изважда изъ ухото.

Та ви казвамъ: И вие всинца имате по единъ бобъ. Турили сте го нѣкѫде, пъкъ този бобъ миренъ не седи, той е анархистъ. Като влѣзе, като намѣри влага, топлина, свѣтлина, иска да расте. Сега, по нѣкой пѫть, и вие искате да бѫдете добри. Подъ думата „добри“ разбирамъ да имате едно организиране. Доброто седи въ организирането на човѣшката мисъль, на човѣшкитѣ чувства и на човѣшкитѣ постѫпки. Тази велика сила въ свѣта, която организира хубавото въ човѣка – то е доброто. А пъкъ онова, което доставя материала, доставчикътъ на материала, съ който трѣбва да се организира свѣта – то е зло. Злото е единъ доставчикъ. Доставя злото, но и скѫпо взема. Какъвто материалъ искашъ – ще достави, но много трѣбва да платишъ. Та казвамъ: Злото е доставчикъ, който взема 3–4 пѫти повече,

отколкото материала струва. Като земешъ веднажъ отъ този материалъ, втори пѫть не помислювашъ да вземешъ.

Сега да оставимъ тия работи, тѣ сѫ общи, нищо нѣма да ви ползуватъ. Питате, дали сте добри? Че сте добри – добри сте, защото, ако не бѣхте добри, не щѣхте да бѫдете на земята. А пъкъ, че сте лоши – лоши сте, защото, ако не бѣхте лоши, не щѣхте да имате тази форма. Тъй щото, че сте на земята, показва, че сте добри: формата, която имате, показва, че сте лоши. Вие ще кажете: „Какъ?“ – *Л*-то, лошиятъ човѣкъ, отъ Бога е излѣзалъ. Кой отъ васъ ще отрече, че не е излѣзалъ отъ Бога? *Д* – това е доброто. Разликата между лошото и доброто, ето каква е: тя е разликата въ буквитѣ *Л* и *Д*. Лошото ще го намѣрите въ българската буква *Л*, доброто – въ българската буква *Д*. Въ какво седи разликата? – Лошото е отворено, щедро. Лошото, като го обърнешъ нагоре, става чаша. Като обърнешъ чашата, всичко се изсипва навънъ. Туй добро, умно станало. Турило дъно на *Л*-то, каквото тури вѫтре – не го пуща. Доброто, каквото хване, не пуща отъ себе си. Сега нали вие въ злото сте много щедри. Запримѣръ: когато се разсърдите – щедро давате. Казвате: „Той ме нарѣза“. Че той ти (е) далъ свободно разни трептения отъ въздуха, после те направи по-активенъ. Никога не си билъ влаженъ, никога не си плакалъ. Идешъ въ кѫщи – плачешъ. Никога сърдцето не те е болѣло. Заболи те сърдцето. Нѣкой пѫть и стомахътъ те заболи. Какво лошо има, какво лошо има? Казвамъ: Щомъ те заболи, този човѣкъ ти е намазалъ стомаха съ фино масло – какво има? Пъкъ (и) е облѣкалъ сърдцето ти съ една много тънка блуза. Казвате: „Болка имамъ“. Не е болка, (а) съ масло те е намазалъ. Ти ще усѣтишъ обонянието на това масло – то не ти харесва. Построишъ една кѫща – хареса ти, друга – не ти хареса. Защо едната кѫща харесвашъ, другата не харесвашъ? – Различни сѫ съображенията. Влизашъ въ единия апартаментъ – хубавъ, по-евтинъ, веднага го хванешъ. Другиятъ е хубавъ, но скѫпъ – не го харесвашъ. Ще кажешъ, че е скѫпъ и, че не може да го наемешъ. Този е по-удобенъ, понеже е по-евтинъ. Влизашъ въ единъ апартаментъ – приятно ти е, понеже има удобства, вода има. Влизашъ въ другъ – нѣма вода, нѣма удобства. Вие ще изберете този апартаментъ, който има вода. Влизашъ въ единъ апартаментъ – има хубаво освѣтление. Влизашъ въ другъ – нѣма освѣтление. Харесвашъ, който има освѣтление. Значи, за да харесвате единъ апартаментъ, (той) има известни качества.

Та казвамъ: Туй, което събира у човѣка – то е доброто. Като ви дойде една добра мисъль, вие не я приемате. Като ви дойде нѣкоя хубава мисъль, вие не знаете какъ да я възприемете. Сънувашъ единъ много хубавъ сънь съ декламация – най-хубавата поезия, всичко ти е ясно въ ума. Събудишъ се, всичко помнишъ. Не го запишешъ, мислишъ на сутриньта, като станешъ, ще го запишешъ. Като станешъ сутриньта, поменъ нѣма отъ съня, всичко

си забравилъ. Искашъ да си спомнишъ, какъ хубаво бѣха наредени думитѣ, но всичко си забравилъ. Като се събудишъ, на момента запиши всичко. Вие срѣщате нѣкой човѣкъ и го харесвате, че е добъръ. Но въ какво седи доброто на човѣка? Когато срещнешъ единъ добъръ човѣкъ, презъ деня всичко ще ти се нареди. Каквото започнешъ, всичко ти върви. Той е добъръ човѣкъ. Той е отворилъ пѫть него день, и ти си радостенъ и веселъ, защото си срещналъ добрия човѣкъ. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, когото не харесвашъ, него день не ти върви. Казвате: „Кой е лошиятъ и кой е добриятъ човѣкъ?“ Всѣки човѣкъ, който, като го срещнешъ и ти оправя пътя, е добъръ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, когото срещнешъ и ти обърква пътя, той е лошъ човѣкъ. Азъ опредѣлямъ конкретно да се запознаете. Че тогава, какво трѣбва да правите? Лошитѣ хора въ свѣта иматъ особени тарифи, по които пѫтуватъ. Ще ги изучавате, за да не ги срещнете. Като слиза отъ трена, да го не срещнешъ. Ще изучавате и тарифитѣ на добритѣ хора, и тѣ иматъ тарифи. Когато тѣ слѣзатъ, тѣхъ да ги срѣщате. Ето, колко лесна работата става, да си оправимъ живота. Вие не сте изучавали тарифитѣ на добритѣ хора, не ви върви работата. Срѣщашъ тѣзи, които не трѣбва да срѣщашъ.

Разправятъ, въ миналото имало единъ философъ, който се родилъ слѣпъ. Той изучилъ философията за слънцето, всичко знаелъ за слънцето. Но какво нѣщо е свѣтлината на слънцето, не знаелъ. Има много хора, които иматъ очи. Но денемъ, когато слънцето грѣе, тѣ спятъ. Когато слънцето залѣзе, тѣ ставатъ. Цѣла нощь ходятъ и като нощнитѣ птици ходятъ. Казвамъ: Толкозъ сме наблюдавали, търсимъ слънцето, не сме го видѣли още. Когато слънцето изгрѣва – тѣ спятъ. Когато слънцето залѣзва – тѣ се събуждатъ. Онѣзи отъ васъ, които нѣкой пѫть ме питатъ: „Има ли Господь или нѣма?“, азъ изведнажъ си казвамъ: Този е отъ тѣзи, които денемъ спятъ. Този, който казва, че има Господь, (за него) казвамъ: Този се е продубилъ. Нѣма какво да се доказва, дали Господь сѫществува. Да питашъ: „Сѫществува ли Господь или не?“, то е всѣтаки да питашъ: „Азъ живѣя или не?“ Дали туй, което съзнавамъ, съмъ азъ или нѣкой другъ? Единъ страненъ американски философъ имало. И той се оплелъ, (защото) той ималъ жена и се оплелъ – не знаелъ жена му ли е той, или той е жена му. Объркалъ се философътъ. Въ какво се объркалъ той? Женскиятъ принципъ – това е единъ огънатъ принципъ. Въ дадениятъ случай злото е мѫжкия принципъ, а доброто – женския принципъ. Доброто събира, то е вглѫбнато, а мѫжкиятъ принципъ е изпъкналъ. Но мѫжътъ само на физическото поле е мѫжъ, въ духовния свѣтъ е жена. Тогава, какво ще правишъ? Въ духовниятъ свѣтъ мѫжътъ е жена и жената (е) мѫжъ. Мѫжътъ на физическото поле, на духовното става жена и жената става мѫжъ. Какво ще правите, (когато) вие не може да познаете мѫжа си – той е съ другъ характеръ, (съ) друго лице? – Той я познава, но той мълчи, не се

изказва. И жената го познава. Вие казвате: „Мѫжътъ, като че станалъ нова жена. И жената, като че станала новъ мѫжъ". Седятъ двамата и мълчатъ. Като дойдатъ на физическото поле – пакъ се знаятъ. Сега какво ще разберете? Вие говорите за жената туй, което не е. Жена е туй, което събира. Мѫжъ е това, което дава. Значи мѫжътъ, който на земята е давалъ, казва: „Азъ се давахъ, сега ти ще давашъ". Като иде въ оня свѣтъ, той обърналъ изпъкналата часть и казва: „Сега азъ търся единъ, който да ми дава. На оня свѣтъ давахъ, сега ще вземамъ". Тъй, щото това е правото. Жена е туй, което събира. Мѫжъ е туй, което дава. Казвате: „Като идемъ въ оня свѣтъ, какво ще правимъ?" – Ако въ този свѣтъ си давалъ, въ онзи свѣтъ ще вземашъ. Ако въ този свѣтъ си вземалъ, въ оня свѣтъ ще давашъ. Сега туй не го знаете. Нѣкои мислите, че тукъ ще бѫдете мѫже и въ оня свѣтъ ще бѫдете мѫже. Това сега ще го опитате. То е фактъ. Не искамъ вие да вѣрвате. Ще го опитате. Смѣна на принципитѣ ще стане. Неизмѣнно сѫщество въ свѣта е само Богъ. Всички други същества вématъ всевъзможни форми. Запримѣръ: вие може да се възмущавате отъ формата на една пеперуда. Но нѣкой пѫть има ангели, които идатъ въ формата на пеперуда и ходятъ между хората. Пеперудата е едно малко аеропланче. Ангелътъ се качи и ходи отъ цвѣтъ на цвѣтъ, разхожда се. Ти си имашъ една идея за пеперудата, че била глупава. Но вие имате единъ аеропланъ – аеропланътъ не е разуменъ, но онзи, който е въ аероплана, той е разуменъ, той мисли. Значи, една пеперуда е едно аеропланче. Ангелътъ се качи на аеропланчето и дойде при тебе. Ти казвашъ: „Тази, глупавата пеперуда". – (Но), има разумно въ пеперудата. Като погледнешъ очитѣ на пеперудата – доста играятъ, върти си очитѣ като нѣкоя млада мома. После, много умна е. Че дългиятъ хоботъ, какво показва? – Единъ носъ, много разбира. Ако не бѣше толкова умна, какъ ще ѝ дадатъ такава царска дреха? Една пеперуда носи царска дреха.

Сега се намирате въ едно положение, понеже сте влѣзли въ гѫстата материя. Трѣбва да работите. Има известни неудобства, но то е едно временно състояние. Въ тази материя вие трѣбва да извадите нѣкакъвъ материалъ. Вие страдате, този материалъ трѣбва да се извади. Радвайте се, този материалъ може да ви е наученъ. Всевъзможни материали има, (така), че следъ заминаването си нѣкои материали ще ги оставите тукъ, нѣкои ще ги занесете въ оня свѣтъ. По-финитѣ материали ще обработите. Казвамъ: Сега какво трѣбва да се обработва? Най-първо, какво разбирате човѣкъ да бѫде справедливъ? Справедливостьта вече спада къмъ Божествения свѣтъ. Справедливостьта се намира на горната часть на главата. Справедливостьта, то е съзнанието, че на всѣки човѣкъ ще му отдадешъ правото, което ти искашъ да имашъ за себе си. Правото, което ти имашъ за себе си, туй право ще го дадешъ и на другитѣ. Дишашъ въздуха – оставяшъ човѣка и той да диша свободно, както ти. Ти имашъ

свѣтлина – ще оставишъ този човѣкъ да възприеме свѣтлината, както той разбира, не както ти разбирашъ. Нѣма да заставашъ предъ неговитѣ очи да му затуляшъ слънцето. Ще се отдалечишъ въ лѣво или въ дѣсно и той да възприеме свѣтлината. Не мислете, че той нѣма разбиране. Всичкитѣ души, които сѫ дошли на земята, иматъ разбиране. Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е по-невежа, другъ, (че е) по-ученъ. Че има по-учени хора, има. Въ какво седи силата? Единъ конь, който носи 100 килограма и единъ конь, който носи 50 килограма – въ какво седи разликата? Единиятъ конь носи 50 килограма жито, другиятъ конь носи 100 килограма пѣсъкъ. Онзи е по-силенъ, другиятъ е по-слабъ. Но въ слабиятъ конь има повече съдържание, а въ силниятъ конь има по-малко съдържание. Съвременнитѣ хора, които разглеждатъ учеността на хората, се спиратъ на външнитѣ нѣща. Най-първо теглѣха пѣсъка. Който пѣсъкъ повече тежи, по-уменъ е човѣкъ. После се оказа, че не е така. Не е важенъ обемътъ на пѣсъка, но е важно съдържанието. Понеже човѣкъ не мисли съ всичкия си мозъкъ, той мисли само съ предната часть на мозъка, задъ челото. Човѣкъ е религиозенъ, но не е религиозенъ съ цѣлия си мозъкъ, а е религиозенъ съ горната часть на мозъка – една малка часть на мозъка. Човѣкъ е духовенъ само съ една малка часть на мозъка. Материалистъ е само съ малка часть отъ мозъка си, не съ всичкия си мозъкъ е материалистъ. (Нѣкой) казва: „Той е голѣмъ материалистъ“. То е повърхностно разбиране. Човѣкъ отчасти е материалистъ, отчасти е духовенъ, отчасти е Божественъ. Между физическиятъ свѣтъ, между духовниятъ и Божествениятъ свѣтъ има едно съотношение. Физическиятъ свѣтъ е потрѣбенъ за провѣрка на нѣщата. Когато отъ Божествения свѣтъ искатъ да провѣрятъ едно нѣщо, провѣряватъ го на земята. Всички вие сте дошли на земята, за да провѣрите, да видите какво приложение имате, доколко сте справедливи. Сега, като се върнете, една крива представа ще добиете, като кажемъ, като се върнете. Вие считате оня свѣтъ материаленъ свѣтъ. Живѣете въ една кѫща, считате, че вашата кѫща е материаленъ свѣтъ. Ходите по планинитѣ да събирате цвѣтя, изучавате ботаника. Следъ като сте събрали всичкитѣ тия цвѣтя, вие се връщате въ кѫщи, дето започвате тѣзи цвѣтя да ги сортирате. Считате, че външниятъ свѣтъ е материаленъ, а вашата кѫща (е) духовенъ свѣтъ и Божественъ свѣтъ, дето сортирате тия цвѣтя. Ще си съставите една теория за цвѣтята, върху която ще пишете. Сега се явява мѫчнотията да намѣрите връзката. Вие срѣщате едно червено цвѣте (и) питате: „Защо туй цвѣте е червено?“ Срещнете едно цвѣте бѣло (и) не знаете защо е бѣло. Друго цвѣте срещнете портокалово, друго розово, синьо, жълто. Искате да знаете защо природата ги е направила така разнообразни. Тѣ сѫ етикети. Ти си малокръвенъ. Червеното цвѣте показва пѫтя, какъ да имашъ изобилна, чиста кръвь. Ако разбирате, ако знаете пѫтя и законитѣ на червения цвѣтъ, всички ще имате едно лице отлично, розово, красиво, щѣхте да бѫдете всички жизнерадостни, а не както сте се

сгушили сега. Нѣма го червениятъ цвѣтъ. Ако знаехте законитѣ на жълтия цвѣтъ, щѣхте да имате единъ отличенъ умъ, който нѣма да вижда противоречията, но всичко разрешава веднага. Сега (на) васъ ви дойде едно малко противодействие въ живота и нѣкой пѫть за нищо и никакво вие се разсърдите. Единъ мѫжъ ще се разсърди, че жена му не е турила достатъчно пиперъ въ яденето. Американецътъ ще се разсърди, че жена му е турила пиперъ. Българинътъ ще се разсърди, ако (жена му) не тури пиперъ въ яденето. Американцитѣ, понеже сѫ по-умни, не турятъ пиперъ въ яденето. Правятъ яденето безъ пиперъ и той самъ да си тури, колкото иска.

Ще ви преведа единъ малъкъ анекдотъ. Единъ отъ председателитѣ на Съединенитѣ щати повикалъ на гости двама видни водители на индийцитѣ – главатари тѣхни. Единиятъ младъ – около на 25 години, другиятъ старъ – на 60 години. И двамата ги угощава председательтъ. Американцитѣ иматъ една горчица като нашия хрѣнъ – много люта. Ако вземешъ много, ще ти потекатъ сълзитѣ. Имало сложено на масата отъ горчицата и младиятъ индиецъ взелъ, и изведнажъ потекли сълзи отъ очитѣ му. Но си мълчи, нищо не казва. Стариятъ се учудилъ и го пита, защо плаче – отъ умиление на яденето ли? „Плача, казва (му), че миналата година по това време баща ми се удави въ Горановото езеро“. Стариятъ индиецъ иска да опита горчицата и го пита: „Какво е това?“ – „Опитай го“. Понеже той искалъ да го опита, той взе(лъ) още повече отъ другия, (толкова), че започналъ да се задушава. Младиятъ го пита: „Защо се задушавашъ, защо плачешъ?“ – „Плача, казва, защото миналата година и ти не се удави съ баща си“. Често и вие отъ горчицитѣ на живота вземате. Има доста горчици, но по нѣкой пѫть ще вземешъ по-малко.

Онѣзи, които сѫ изучавали астрологията, (знаятъ, че) има една наука, която е синтетична, дава философия на живота. Мнозина казватъ, че Марсъ му влияе, Луната имала влияние върху човѣка, Венера имала влияние, Юпитеръ ималъ влияние, Сатурнъ, после Земята… И той ги търси по небето. Юпитеръ е на срѣдата на темето на човѣка. Сатурнъ е отстрани, въ горната часть на главата. Венера има два аспекта – въ задната часть (на) тила и въ горната часть на челото, въ срѣдата. Марсъ е отъ двете страни на главата, надъ ушитѣ – два аспекта има и той. Юпитеръ дава дължина на главата, мозъка активность. Сатурнъ дава разширение на човѣшкия умъ, на човѣшкото съзнание. Луната дава и тя разширение на челото. Разширение дава и Марсъ.

Та казвамъ: Цѣлиятъ мозъкъ е свързанъ. Разнитѣ области на мозъка сѫ свързани съ планетитѣ. Всичкитѣ планети влияятъ на човѣшкия мозъкъ. Не само планетитѣ, но и земята, и всичкитѣ звезди влияятъ. Мозъкътъ ви е

възприематель на онова, което Богъ (е) създалъ. Богъ дава, ние възприемаме и изучаваме нѣщата. Всичко онова, което възприемемъ, трѣбва да го изучимъ. Не цѣлата вселена, но ще изучимъ онова, благородното, което Юпитеръ дава. Достойнство какво е? – Да се самоуважавате. Не трѣбва да унижавате никого въ свѣта. Да не унижавате себе си и другитѣ да не унижавате. Да уважавате себе си и другитѣ да уважавате. Юпитеръ е учитель, който учи хората себе си да не унижаватъ, да не грѣшатъ. Да грѣшишъ, значи да унижавашъ себе си. Да съблазнявашъ другитѣ, значи да унижавашъ другитѣ. Не съблазнявайте себе си, не съблазнявайте и другитѣ. Това е Юнитеръ. Като дойдете до Сатурнъ, той ви учи. Въ него е страхътъ, но въ него (е) и справедливостьта. Безъ Сатурнъ нѣма да бѫдете справедливи. Той ви казва кое е право. Казва: „Опитайте ума си. Едно време бѣхъ единъ отъ голѣмитѣ богове. Смъкнаха ме за една моя малка погрѣшка, изгубихъ си първото положение, останахъ си само съ венеца на боговетѣ. Но онова, което азъ желаехъ, не можахъ да го постигна“. Сега пакъ нѣма да го постигнете. (Ако) ти си единъ търговецъ, ако не слушашъ Сатурнъ, ако само два пѫти излъжешъ своитѣ съдружници или вашитѣ клиенти, тѣ ще се отчаятъ и предприятието ще фалира. Единъ ученъ човѣкъ, ако не е внимателенъ въ своитѣ научни изследвания, създава една лъжлива теория. Или единъ лѣкарь. Който и да е отъ васъ, ако нѣмате мисъль, която да съответствува на Божествената справедливость, вие сами започвате да губите. По нѣкой пѫть вие изгубвате вѣра въ себе си. Защо? – Вие сами се лъжете. Нѣма какво да се лъжете. Най-първо трѣбва да вѣрвате, че Богъ всичко ви е далъ на васъ и се изисква време да работите. Вие мислите, че като дойдете на земята, че нѣкой философъ ще ви даде нѣщо. Не. Този философъ може само да ви покаже пѫтя, по който да се развивате. Нѣкой човѣкъ е способенъ да изучава езицитѣ, не всички хора сѫ еднакво способни за езицитѣ. Когато човѣкъ е способенъ да изучава езици, очитѣ сѫ особено построени. Онзи, който е музикаленъ, особено е построено челото (му). Има едно особено мѣсто, дето има тази музикалность. Туй значи, че нѣкои имате повече любовь, пъкъ други имате по-малко любовь къмъ музиката.

Та казвамъ: Ако вие искате да изучавате музиката, дружете съ хора, които сѫ музикални, които сѫ работили въ музиката. Тѣ ще ви дадатъ вдъхновение. Ако искате въ себе си да добиете достойнство, дружете съ хора, въ които достойнството е развито. Ако искате да развиете религиозното чувство, любовь къмъ Бога, дружете съ хора, които сѫ развили тази любовь. То е предметно учение. Любовьта трѣбва да я виждашъ не само теоретически. (А) като единъ ботаникъ – ти, едно цвѣте, единъ карамфилъ, ти трѣбва да го видишъ, за да имашъ една представа за него. Казвамъ: Дружете съ хора, които иматъ тия чувства и способности развити. Всинца сте особени цвѣтя. Но добре разберете тази особеность.

Особени екземпляри сте. Тукъ сте като въ една ботаническа градина. Всѣки е на мѣстото си. Всѣки единъ може да бѫде предметно учение. Нѣкой отъ васъ не иска да бѫде предметно учение. Ами, че единъ цигуларь, който свири на сцената, не е ли предметно учение? Всички сѫ концентрирали ума си, (че) не може да свири, както трѣбва. Онази публика има особено мнение.

Сега азъ ще ви представя най-лесната страна на живота. Най-лесната страна на живота е да бѫдешъ търговецъ или на жито, или на дрехи. Житото нѣма да го садишъ ти. Като купувашъ, купувай най-хубавото жито. И дрехи като купувашъ, купувай най-хубавитѣ дрехи, че да продавашъ най-хубавата стока. То се изисква отъ васъ. Най-първо да продавате това, което е най-хубаво, за да се повдигне вашето реноме. Дойде единъ човѣкъ, ще му продадете една дреха, че като ви срещне, той да ви благодари. Имате една мисъль, като срещнешъ единъ човѣкъ – не да гледашъ на лошата страна, но на добрата страна.

Азъ имахъ единъ малъкъ примѣръ сега. Мисля, преди два деня дойде една млада гражданка отъ София съ своето дете. Иска нѣкакъвъ съветъ. Води съ себе си едно малко дете. Влиза майката и виждамъ, че майката е родена при хубави условия, има хубави черти. Тя води детето и още като влѣзе, въ мене изпъкна едно чувство. Виждамъ, че това дете е упорито, своенравно. Като го виждамъ своенравно, понеже изпратихъ тихо своята мисъль, туй дете влѣзе и тѣ ми го препорѫчаха, че никога не плачело, било послушно. Като влѣзе, веднага въ детето се събуди страха при твърдостьта (мисъльта), да не би да взема майка му. Иска най-първо да излѣзе навънъ, тегли се. Казвамъ: „Пуснете го да излѣзе“. Следъ като излѣзе навънъ, мисли, че и майка му ще излѣзе, (и) то почна да плаче. Тѣ казватъ, че никога не плачело, а то отвънъ плаче. Обича майка си и го (е) страхъ да не я изгуби. Тази упоритость въ детето не може да се смекчи безъ любовь. Казвамъ на майката: „То не мяза на васъ, мяза на бащата“. Бащата е такъвъ, каквото е детето.

Казвамъ: Човѣшката упоритость не може да се смекчи безъ Божията любовь. Не е лоша упоритостьта. То е твърдость. Твърдостьта е едно Божествено чувство въ човѣка. То е онзи стълбъ, на който всичко е построено. Всичко издържа. Този стълбъ може да е толкозъ твърдъ, че да не се мѣсти. Трѣбва да бѫде и подвиженъ. Съобразителенъ човѣкъ трѣбва да има въ твърдостьта. Ако нѣкои нѣща сѫ принципни, работете. Но има нѣща, които не сѫ принципиални. Купете нѣщо и (ще видите, че) нѣкой пѫть хората за петь пари работа, развалятъ пазарлъка. Единиятъ купува, другиятъ продава. Сега, наскоро, ми продадоха яйца – петь лева чифта. По два лева и половина яйцето. Казва: „Много скѫпо, бѣха по единъ левъ“. Въ

Америка, въ Клондайкъ, (при) онази златна мина, за която се бѣше зародила цѣла мания въ Америка, плащали по 5 долара за яйце. На работницитѣ имъ плащали на день по 70, 80, 100 долара. Но яденето (било) толкозъ скѫпо, че паритѣ за яденето не стигатъ. Ако изяде три яйца по 5 долара – 15 долара. На день имъ плащали по 100 долара. По 100 лева доларътъ – 10 000 лева на день.

Важно е не какво човѣкъ печели, но какво остава въ човѣка, то е ценно. Туй, което остава въ човѣшкия умъ, туй, което остава въ човѣшкото сърдце, и туй, което остава въ човѣшкото тѣло – то е ценното въ живота. Не мислете, че вие ще изгубите тѣлото. Има известна часть отъ вашето тѣло, която не е важна, но има една часть, която е важна. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, вие тази дреха ще я носите. Нали, когато отивате на гости, имате дрехи, които сте турили въ куфара. Когато заминавате за духовния свѣтъ, съблечете се, разопаковайте се отъ материалния свѣтъ. Въ вашитѣ куфари туряте хубави дрехи. Като идете въ Божествения свѣтъ, ще се облѣчете съ вашитѣ добродетели и въ духовнитѣ си дрехи ще се представите. Нали военнитѣ, когато отиватъ на парадъ, се обличатъ съ парадни дрехи. Ако имате парадна форма, ще се облѣчете. Ами, ако нѣмате парадна форма, съ какво ще се облѣчете? Когато казваме, че човѣкъ трѣбва да бѫде добъръ, разбираме да има парадна форма, въ която трѣбва да се облѣче. Това е добродетельта. Дрехата, въ която човѣкъ е облѣченъ, е важна. Ако имате единъ мозъкъ, който е направенъ отъ най-фино вещество, туй, което възприемате, ще бѫде ценно. Но ако мозъкътъ ви не е построенъ отъ тази, фината материя, тогава възприятията ви ще бѫдатъ други. Вие не може да бѫдете добъръ човѣкъ. И уменъ човѣкъ не може да бѫдете. Нѣма да може да се проявите. Нали единъ пианистъ, на който пръститѣ сѫ тънки, може да свири хубаво. Другъ, който има дебели и кѫси пръсти, не може да свири така хубаво. Нека свирятъ двамата. Но винаги онзи, съ тънкитѣ и дълги пръсти, ще свири по-хубаво отъ онзи, съ дебелитѣ и кѫси пръсти. Вие не може да кажете, че за мене е безразлично, какви сѫ ви пръститѣ. Но пръститѣ на рѫката на човѣка показватъ какъ е умствения (му) животъ, (което) математически може да се опредѣли. Първата фаланга на пръститѣ показва въ Божествения свѣтъ. Втората – въ духовния свѣтъ. И третата – въ физическия свѣтъ. Дланьта показва духовния свѣтъ. Цѣлата рѫка показва физическия свѣтъ. Цѣлата рѫка показва тритѣ свѣта. Пръститѣ показватъ Божествения свѣтъ. Дланьта показва духовния свѣтъ. А рѫката представя физическия свѣтъ. Има съотношение, физическиятъ свѣтъ какъ е свързанъ съ тѣлото. Като разглеждаме живота, нищо не е безсмислено. (Нѣкой) казва: „Защо ми е дълга рѫка?“ – Потрѣбни сѫ и дългитѣ пръсти. Тази, широката длань, и тя е потрѣбна. Знаешъ, какво зависи отъ дланьта.

Та казвамъ: Колко има да работите за въ бѫдеще. Това е една книга. Въ

този животъ, каквото и да правите, Божественото ще се отрази върху вашитѣ пръсти, духовното ще се отрази върху вашата длань, физическото ще се отрази върху цѣлата ви ръка. Туй въ редъ поколѣния се предава. Ще се предаде на вашитѣ деца. Като се преродите въ децата си, туй наследство, което тѣ иматъ, ще ви го дадатъ. Често, като правехъ моитѣ изследвания, мене са ми се оплаквали. Казва (ми): „Баща ми е несправедливъ. Имамъ единъ младъ братъ, почти всичко на него приписа". Азъ му казвамъ: „Баща ти ще дойде да се прероди чрезъ него, затова всичко оставя на него. Той нѣма вѣра въ тебе и затова оставя всичко на него. Благодари за това, че поне нѣма да дойде да те главоболи". Комуто е много дадено, много и се изисква. Вие изисквате Господь да ви даде голѣмо благословение. Ще имате голѣма отговорность. Сега имате отговорность. Какво ще направите сега? Вие мислите, че каквото ви е далъ Господь, никакъвъ отчетъ нѣма да иска. Ще ви даде петь таланта и, ако не спечелите още петь – ще ти даде два таланта и, ако не спечелите още два – ще ви даде единъ талантъ и, ако не спечелите още единъ – ще ви каже като на онзи, на когото господарьтъ бѣше далъ единъ талантъ и той, като не спечели нищо – зарови таланта въ земята. Ще ви вематъ и него талантъ и ще ви затворятъ, ще дойде смъртьта. Ще кажатъ: „Защо не работихте съ таланта?" Сега азъ мисля, че вие всички, които ме слушате, вие сте отъ тѣзи, които имате по петь таланта, или по два таланта. Или сте отъ онѣзи, на които е дадено мнаси. Имаше два вида ученици. На едни бѣше дадено 10 мнаси, на други – 9. Деветь категории имаше. На други ученици е дадено таланти. Петтѣ таланта – това е човѣшкиятъ умъ. Двата таланта – това е човѣшкото сърдце. Единиятъ талантъ – това е тѣлото на човѣка, или волята на човѣка. Та онзи, който не е работилъ, показва, че неговата воля е слаба. Този човѣкъ, който имэлъ единия талантъ – неговата воля била слаба. Онзи, който имэлъ двата таланта, той имэлъ чувства, работилъ (е). Онзи, който имэлъ петь таланта, той имэлъ умъ и той (е) работилъ.

Та, Христосъ привежда единъ примѣръ (за този), дето не работилъ. Съвременнитѣ хора, (съ) волята не работятъ, слабоволни сѫ. Азъ не турямъ предупреждение, (за) да кажа: Ти слаба воля имашъ. Човѣкъ има достатъчно воля, но волята трѣбва да се упражнява. Човѣшката воля не може да се усили, ако сърдцето не дава потикъ. Сърдцето е, което дава потикъ на ума да работи и сърдцето дава потикъ на волята да работи. Въ този, въ който имало само единъ талантъ, въ него се показва, че сърдцето и умътъ не дали потикъ на волята и той заровилъ таланта. Сега какво е разрешението? (Рекохъ): Земете този талантъ и го дайте на онзи, който имэлъ петь. Онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, мислятъ, че е несправедливо. (Рекохъ): Онзи, който има, ще му се предаде. Този, съ петтѣ таланта, ще покаже на онзи, съ единия талантъ, какъ трѣбва да развива волята си. Той ще учи, (а) не да (го) оставимъ.

Азъ искамъ вие да се не смущавате. Човѣкъ трѣбва да развива своя умъ. Има доста богатства, (които) ума да разработва. Той трѣбва да разработва сърдцето си. Има доста богатства въ сърдцето. Той трѣбва да разработва волята си, защото на този именно дали единия талантъ. Едното означава, че този човѣкъ трѣбвало да започне съ Божествения принципъ въ свѣта. Онзи, който ималъ двата таланта, той е билъ въ много неблагоприятни условия. Който ималъ петь таланта, и той билъ въ неблагоприятни условия. Този, съ единия талантъ, билъ при благоприятни условия. И затова го сѫдятъ, че той при благоприятнитѣ условия не работилъ. Нѣма да те сѫдятъ за онова, което нѣмашъ, ще те сѫдятъ за онова, което имашъ. Онзи, който ималъ единъ талантъ, казва: „Нека работятъ другитѣ“. Не става тази работа. Хората съ единия талантъ трѣбва да работятъ най-много. Всичкитѣ хора, като дойдатъ до Божественото, всички куцатъ. Казватъ: „Оставете Божественото, то е за бѫдещето“. Други казватъ: „Оставете Божественото за най-после, като остарѣемъ, тогава ще работимъ“. И почти всичкитѣ хора отлагатъ Божественото, като остарѣятъ.

Хранете ума си само съ мисли. Хранете сърдцето си съ чувства. И хранете тѣлото си съ сила. Като станешъ сутринь, започни най-първо съ волята, съ единия талантъ започни. Да кажемъ: заемашъ високо положение, гледашъ отвисоко на хората. За да калишъ волята си, като минавашъ по пѫтя (и) виждашъ една книжка на земята, казвашъ: „Кой ли я хвърлилъ тамъ?“, и си заминавашъ. Не. За да се калишъ, наведи се, вземи тази книжка. То е калене на волята. Имашъ нѣкѫде нѣкой човѣкъ, (който) изгубилъ нѣкоя работа. Наведи се, вземи (я). Казвашъ: „Не е моя работа. Други да (я) вזематъ“. Всѣкога, въ всички малки работи, калите волята си. Нѣкой пѫть искашъ да кипнешъ, да се разсърдишъ. Ще си кажешъ: „Днесъ искамъ да бѫде малко по-спокоенъ“. Освенъ, че не се гнѣвишъ, но се радвай, че е имало единъ случай да се разгнѣвишъ. Да допуснемъ, вървите двама души, единия простъ, а другия ученъ. Сблъскате се. Казвате: „Не виждашъ ли, какъвъ си невежа?“ Ти кажи: „Извинете, господине, че ви блъснахъ, (но) много бѣхъ замислѣнъ“. Пъкъ вие се разгнѣвите и вдигнете юмрукъ. То е упражнение на волята. Ти губишъ волята си. Ти чакашъ той да иска извинение отъ тебе. Винаги умниятъ човѣкъ е, който разрешава въпроситѣ. Не оставяйте глупавитѣ да разрешаватъ въпроситѣ. Единъ въпросъ, който можешъ да го разрешишъ, разреши го. Какво ви коствува да кажете: „Извинете ме, малко ще размърдате въздуха“. Вие ще нахокате човѣка, (и) като се върнете въ кѫщи, ще кажете: „Представете си това говедо, блъсна (се)“. Въ какво седи сегашната култура? Сега, като представямъ тия работи, вие казвате: „Прекали го Учительтъ“. Че го прекалихъ, прекалихъ го. Можехъ да го кажа съвсемъ въ друга форма. Може ли да знаете, кои сѫ подбудителнитѣ причини, че азъ съмъ го представилъ така? Ще ви наведа

на мисъльта: На едно дете майка му казва „гъшъ“, но то не се е пазило. Тя му казва „гъшъ“, то пакъ си туря ръката на свѣщьта. Майката нека остави детето да си тури ръката на свѣщьта, че като се опари, майката да му каже „гъшъ“. Сега, азъ турямъ свѣщьта наблизо, да се опарите хубаво, че докато не се опари човѣкъ, не може да разбере. Както ние постъпваме на земята, така ще постъпятъ надъ насъ въ свѣта. Хората сѫ на степени. На земята има много учени хора, много силни хора. Щомъ ни видятъ, веднага (ни) оценяватъ. Не се изисква много. Азъ съмъ виждалъ деца, като дойдатъ, като те погледнатъ отъ главата (и надолу), изведнажъ вcase вzematъ една поза. Детето не обича да го похвалишъ, да го погалишъ.

(Та) това дете излѣзе навънъ. (Рекохъ): Оставете го свободно, нека си излѣзе това дете навънъ, нека да е свободно. То не иска много да го погаля, нито да го похвана. Веднажъ едно дете влиза въ кѫщи, ходи, ходи, дойде при мене и ми каже: „Отъ кѫде си, бе? Ами ти, такива деца като мене имашъ ли?“ Казвамъ: „Нѣмамъ деца, за пръвъ пѫть виждамъ дете като тебе“. – „Тъй ли?“

Ако имашъ една хубава и красива мисъль, това е едно дете. Единъ художникъ, който рисува една хубава картина, единъ музикантъ, който може да изсвири нѣщо хубаво – то е хубавото въ свѣта. Онази мисъль, която всѣкога може да ни помогне при всичкитѣ условия – тя е важна. И въ здравословно отношение е потрѣбно вие да не се дразните. Като се сърдишъ е хубаво. Марсъ е. Да се разсърдишъ – не е лошо. Събраната енергия не я изпращай навънъ, но акумулирай я. Нека се разшири главата ти. Ако главата ти е тѣсна, ще бѫдешъ предприемчивъ, но много работа нѣма да свършишъ. Като е широка главата, ще свършишъ. Ако не се подчинявате на Сатурнъ, справедливостьта въ васъ нѣма да се развие. Ако не се подчинявате на Юпитеръ, ако не слушате лекциитѣ му, (а) той дава дължина на главата – нѣма да имате туй достойнство въ себе си. Човѣкъ трѣбва да цени достойнството, което Богъ му е далъ. Нѣма да бѫдешъ парцалъ. Навсѣкѫде, кѫдето ходишъ, имашъ една опора.

Та казвамъ: Научете се да благодарите на Бога. Като станешъ сутринь, благодари на Бога за добрия умъ, който ти е далъ; благодари за доброто сърдце, което Богъ ти е далъ; благодари и за доброто тѣло, което Богъ ти е далъ. Всичко е добро. Лошото седи въ това, че ние не оценяваме това, което имаме. Отъ тукъ (следва, че) трѣбва да се пазимъ, да не говоримъ повече, отколкото трѣбва. Свѣтлината е за цвѣтята, топлината е за скърбитѣ. Скръбьта не се лѣкува безъ топлина. Когато човѣкъ настине, нали го изпотявате, чрезъ топлина го лѣкувате. Никаква работа въ свѣта не може да се свърши безъ сила. Топлината е потрѣбна да се лѣкуватъ скърбитѣ. Топлината е потрѣбна да цъвтятъ цвѣтята. Силата е потрѣбна, за да се

прояви човѣшката воля.

Значи, когато обичаме нѣкого, може да ядемъ съ него. Когато обичаме нѣкого, може да слушаме, когато той свири. Когато обичаме нѣкого, може да го слушаме да ни чете нѣщо. Казвамъ: Ако имаме любовьта – ние сме свободни, ако обичаме Бога – тогава ще изучаваме свѣта, пъкъ безъ любовь свѣтътъ не може да се изучава.

Отче нашъ.

XX година
4. Лекция на Общия Окултенъ класъ
16 октомврий 1940 год., Срѣда, 5ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_10_23 По пътя на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ПѪТЯ НА ЛЮБОВЬТА

Добрата молитва.
Фиръ-фюръ-фенъ.

Ще прочета само нѣколко стиха отъ 5-та глава отъ Евангелието на Йоанъ, 22–24 стихъ.

/Прочете се темата/. Тема, върху която никой не е писалъ досега.

Качествата на истинскиятъ ученикъ. Ученикъ е онзи, който никога не остарява. Всѣки, който остарява, не е ученикъ. (Това) е едно правило. Всѣки, който всѣкога се учи, е ученикъ. Онзи, който не се учи, не е ученикъ. Ако започна да ви говоря, всинца нѣма да се интересувате по единствената причина, понеже занаятията ви сѫ различни. Занаятътъ е мода. Занаятътъ, то сѫ упражнения, които трѣбва да се разрешатъ. Вземете готвачътъ – отъ какво се интересува? – Той се интересува отъ кухнята. Художникътъ отъ какво се интересува? – Отъ боитѣ, отъ платното, отъ четкитѣ. Музикантътъ се интересува отъ инструментитѣ си – отъ пианото, отъ цигулката, отъ китарата. Поетътъ се интересува отъ своето перо, отъ поезията, отъ стиховетѣ. Историкътъ се интересува отъ своята история и т.н. Но животътъ не е само история. Животътъ не е само кухня. Животътъ не е само поезия. Сега ще кажете: „Какво нѣщо е животътъ?“ – Туй, което преживявате, това е животътъ. Сега вие искате нѣкакъвъ животъ, въображаемъ животъ, и вие не го знаете. Въ свещенитѣ книги е опредѣлено, че този животъ, къмъ който се стремите, е онзи, истинскиятъ животъ – да познаемъ Единнаго, Истиннаго Бога. Този Истиненъ Богъ вие не разбирате. Какво значи Истина? Какво значи Богъ? Елементитѣ не знаете. Вие не знаете думата Богъ колко качества има. Какво разбирате подъ думата Богъ? Какво разбирате подъ думата Истина? Не само да се каже, че нищо не разбирате. Думата Истина разно опредѣлятъ хората. Само две нѣща въ свѣта може да говорятъ за Истината. Само Любовьта може да говори за Истината. Само Мѫдростьта може да говори за Истината. Всички други трѣбва да мълчатъ. Когато вие искате да говорите за Истината, трѣбва да ви посети Любовьта. Тогава имате право да говорите. Когато искате да говорите за Истината, трѣбва да ви посети Мѫдростьта. Тогава имате право да говорите. Вънъ отъ това, вие трѣбва да мълчите. Ще кажете: „Че какво ще научимъ въ мълчанието?“ – Нѣма по-красиво нѣщо отъ мълчанието. Да мълчи човѣкъ, красота има (въ това). Красивиятъ човѣкъ е мълчаливъ. Въ говора красота не се изявява. Въ

говора друго нѣщо се изявява. За да бѫдешъ красивъ, трѣбва да бѫдешъ мълчаливъ. Не мълчаливъ като статуя. Кой човѣкъ е мълчаливъ? – Здравиятъ човѣкъ, умниятъ човѣкъ, добриятъ човѣкъ. Тѣ сѫ мълчаливи. Ще кажете: „Много се е говорило“. Има още много да се говори. То е началото на говоренето.

Вие, запримѣръ, научили ли сте първата буква А? Не знаете произхода на тази буква какъвъ е. Имате буквата Б, вие знаете буквата Б, но не знаете нейния произходъ. Какъвъ е произходътъ на буквата Б? Вие пишете буквата В, знаете тази буква, употрѣбявате я, но какъвъ е произходътъ ѝ – не знаете. Ако нѣкой пѫть проучвате най-хубавитѣ ябълки, какъ ще ги проучвате? Ако ги проучвате теоретически, вие не ще имате едно пълно понятие за тѣхъ. Ако, като ги проучвате и ги вкусвате, ще имате друго понятие. По какво се отличава една ябълка? Който иска да бѫде красивъ – ябълки трѣбва да яде. Онзи, който яде ябълки, ще се натовари съ най-голѣмитѣ страдания. Яденето (на) ябълки е най-скѫпото ядене. Като ядешъ, ще ти трѣбва такава голѣма сума, че като ядешъ три–четири пѫти, ще кажешъ: „Нѣма да ямъ“. Не че не искашъ да ядешъ, но трѣбва да се плаща скѫпо. Тогава ще кажете: „Да ядемъ проста храна“. (Но) има опасность. Тия, скѫпитѣ храни, съдържатъ здрави храни за човѣка. Тогава, каква е цельта на яденето? Въ годината ще си позволишъ само едно ядене отъ ябълки. То ще ти държи за цѣла година, ще те топли. Пъкъ, ако ядете обикновена храна: по нѣкой пѫть ще ядете, но нищо не се добива отъ обикновената храна. Отъ обикновената храна се добиватъ болести. Ту кракъ ще те заболи, ту хълбокъ ще те заболи, гръбнакъ ще те заболи, рамо ще те заболи, рѫка ще те заболи, око, уста, стомахъ, та дробоветѣ, та нервность – всичко това иде отъ проститѣ храни, които сѫ много евтини – по за единъ, два лева. По нѣкой пѫть имате евтини сладкиши, по нѣкой пѫть – съ яйца направени. Въ тия сладкиши, колкото здрави яйца сѫ турени, толкозъ и развалени. Какъ ще бѫдешъ здравъ, като ядешъ нѣща, направени отъ развалени яйца? Щомъ се разболѣешъ, (това) показва, че храната, която си ялъ (е) била нечиста.

Сега искамъ да разсѫждавате. Казвате: „Говорете ни, какъ старитѣ хора да се подмладяватъ?“ Старитѣ хора ще идатъ въ небето. Тамъ има мѣсто за стари. Сега, въ цѣлата епоха, има мѣсто само за единъ старъ човѣкъ. Приготовлява се мѣсто само за единъ старъ човѣкъ. Въ небето имало 24 старци. Сега се приготовлява мѣсто още за единъ. Всички вие сте станали кандидати за този, стария човѣкъ. Вѣроятностьта е много малка. Два милиарда хора има на земята и едва само единъ шансъ. Тогава вие искате нѣщо, което не е постижимо. Следъ колко милиона години вие, ако се стремите, ако сте взели билетъ отъ една лотария, която има два милиарда номѣра, следъ колко милиона години ще ви се падне най-голѣмата

премия? Сега не говоря за обезсърдчаване, но за изяснение на нѣщата. Казвате: „Остарѣхъ“. – Да сте остарѣли, азъ (ще) се радвамъ, но не сте остарѣли. Казва нѣкой: „Ние се подмладихме“. – Но не сте се подмладили. Процесътъ на подмладяването е съвсемъ другъ. Процесътъ на остаряването е съвсемъ другъ. Всички хора, които възприематъ Любовьта, се подмладяватъ. Всички, които приематъ Мѫдростьта, остаряватъ. Тогава вие считате, че онзи, който (е) приелъ Любовьта, трѣбва да му се служи. Вие казвате: „Немощно дете, глупаво“. Право е туй, тъй разбирате Любовьта. Казвате: „Всички глупости се вършатъ въ Любовьта“. Когато ималъ Любовьта, глупости вършилъ. Когато приелъ Мѫдростьта, станалъ слабъ, хилавъ, изкуфѣла глава. Казвате: „Той е старъ вече“. Тогава питамъ: Ако Любовьта е слаба и Мѫдростьта изкуфяла, кое е съдържанието въ живота? Понятието, което имате за старостьта е такова. Който (е) остарѣлъ, казва: „Остарѣхъ вече, краката не държатъ, храносмилането не е добро, не е вкусно, зѫбитѣ изпопадали“. Че какъвъ човѣкъ е това? Той има неправилна мисъль. Той мисли после, какъ ще свърши живота си. Вие не мислете за свършването на живота. Тя е погрѣшна идея. Казвате: „Какъ ще свършимъ живота?“ Ако животътъ се свършваше, той тогава не заслужаваше да го имаме. Животътъ не се свършва. Любовьта не се дѣли, Мѫдростьта не се притежава. Животътъ не се завлада. Вие искате да завладате живота. Вие искате Мѫдростьта да ви стане стежание, Любовьта да ви стане слугиня. Тѣ сѫ нѣща невъзможни въ свѣта. Любовьта се спира едва триста хилядна часть отъ секундата покрай човѣка, като минава при всѣкого, споредъ дефиницията на свѣтлината. Щомъ мине, оставя всичкото благо, което има, и замине. Вие мислите, че Любовьта е при васъ. Вие мислите, колко ви обича, пъкъ нея я нѣма, обикаля свѣта.

Вие всички се разочаровате и казвате, че нѣма обичь. Какво нѣщо е обичьта и любовьта? Да любишъ единъ човѣкъ, значи да му донесешъ Божието благо. То значи Любовь. Да обичашъ единъ човѣкъ, то значи да му донесешъ условията, при които той може да развива тѣзи блага. То е донѣкѫде правилното разбиране.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате А. Всѣкога, когато изучавате А, ти ще се товаришъ. Когато се натоваришъ съ единъ наученъ материалъ, то е А. Правилно когато се натоваришъ, ще се радвашъ. Когато правилно не се натоваришъ съ знание, то е скръбъ и страдание. Неразбраното А е страдание, а разбраното А е добродетель. Следователно: страдате, понеже не сте разбрали А. Ставате добъръ, понеже сте разбрали А. Следователно: всичко зависи отъ А-то. Господь казва за себе си: „Азъ съмъ, който съмъ“. На английски е (така): („I am what I am“). Ти казвашъ: „Азъ съмъ“. Щомъ ти си азъ, позналъ ли си Любовьта? Ако ти си позналъ Любовьта, въ тебе ще се зароди единъ стремежъ да учишъ, ще се подмладишъ. Щомъ се

подмладишъ, учението иде като една необходимость. Вие сега имате една кѫща, мислите за кѫщата (какъ) да я изплатите. Че то не заслужава да мислишъ. После имашъ единъ волъ, мислишъ да го хранишъ. Че този волъ ти ли ще го хранишъ? Той самъ се храни. Казвашъ: „Азъ храня вола". Ти имашъ едно дете (и) казвашъ: „Какво ще стане съ детето ми?" Какво ще стане съ детето ти? Че туй дете ти ли си го създалъ? Да мислишъ, какво ще стане съ детето ти, то е все едно, както ученитѣ хора сега мислятъ, какво ще стане съ земята следъ милиони години; какво ще стане съ слънцето следъ милиони години. Че щѣло да загасне. Отдѣ изваждатъ своитѣ заключения? Понеже човѣшкитѣ огньове загасватъ, (тѣ) мислятъ, че и Божественитѣ ще загаснатъ. „Олла белиръ" – казватъ турцитѣ. Възможно е. Предположение. Защо загасватъ огньоветѣ на земята? Отъ икономични съображения. Досега астрономитѣ, които сѫ наблюдавали месечината, виждатъ, че има свѣтли точки и ги обясняватъ по разни начини. Единъ день единъ мой приятель, (на) който му казахъ да наблюдава тия свѣтли мѣста, казва: „Това сѫ запалени свѣщи на месечината". Тия хора тамъ сѫ разбрали вечния огънь и сѫ запалили отъ бѣла свѣтлина така голѣми свѣщи, че отъ хиляди години свѣтятъ тамъ. Като запали тия, голѣмитѣ свѣтила хвърлятъ и сѣнки, и свѣтли лѫчи излизатъ отъ тамъ, грѣятъ се тамъ. Даже, когато месечината е освѣтена отъ слънцето, тогава тѣхната свѣтлина е по-ярка отъ свѣтлината на луната – свѣтлината, която се отразява отъ слънцето. Свѣтлината, която тѣзи точки издаватъ отъ себе си, е по-ярка, отколкото свѣтлината, която приематъ отъ слънцето. Сега вие ще кажете: „Че какво ни интересува, че на месечината имало такива свѣтли точки?" А какво ви интересува? Защото, ако на месечината нѣмаше тия свѣтлини, (а) месечината е главата ви, тогава ще изгасне свѣтлината въ васъ, въ васъ мисъльта ще изгасне. Ако изгасне слънцето, животътъ въ васъ ще изгасне, нищо повече. Единъ день, ако започнете да мислите, че слънцето ще изгасне, бѫдете уверени, че вие ще изгубите живота. Ако мислите, че месечината е мъртва, че въ нея всичко е мъртво, нѣма никаква разумность, вие ще оглупѣете. Така не се мисли. Богъ създалъ месечината за ума. Той създалъ слънцето за сърдцето. Защото сърдцето има по-голѣма нужда отъ помощь. Умътъ има по-малка нужда отъ помощь. То сѫ редъ разсѫждения. Азъ не искамъ вие да вѣрвате въ тия работи. Това сѫ факти, то не е въпросъ за вѣра. Това сѫ факти, които сѫществуватъ въ природата. Ние сме тѣсно свързани. Вие започнете да мислите. Азъ не искамъ да ви доказвамъ това. Всѣко нѣщо, което се доказва, то не е истинско. Ако азъ ви опредѣлямъ, че човѣкъ е сѫщество съ два крака, съ две рѫце, доказвамъ, че и кокошката е съ два крака, следователно: кокошката е човѣкъ. Но кокошката има ли човѣшка глава? Пъкъ и краката ѝ не сѫ като човѣшкитѣ. Краката ѝ нѣматъ по петь пръста. По колко пръста иматъ? По четири пръста: три отпредъ и единъ отзадъ. Вие сега мислите по старому. Кокошката – това сѫ старитѣ хора, едновременшнитѣ стари хора, които сѫ

мислили, и споредъ мисъльта сѫ я направили. Старитѣ хора едно време направиха кокошката. Азъ и това не искамъ да ви доказвамъ. То нѣма нужда отъ доказателство. Що представя птицата? Тя представя човѣшката мисъль въ всички свои разнообразни форми. Птицитѣ сѫ емблема на човѣшкия умъ. Че тѣ оперират въ едно пространство, по-широко, отколкото млѣкопитаещитѣ. Млѣкопитаещитѣ се движатъ върху твърдата почва. Птицитѣ, като се движатъ по твърдата почва, движатъ се и въ въздуха. Птицитѣ отдавна се движатъ въ третото измѣрение. Човѣкътъ едва сега, въ този вѣкъ, започва да се движи въ третото измѣрение. Сега се качва по-горе, отколкото птицитѣ. Хората едно време имаха едно повърхностно познание за пространството. Мислѣха, че пространството е празно горе. Ни най-малко не се оказа, че е празно горе. Сега се оказа, че въ въздуха има горе и планини, и долини, и празно пространство.

Азъ искамъ да оставя всичкитѣ онѣзи работи, които могатъ да ви смущаватъ. Нѣкой пѫть, нѣкой ще каже, че нѣкоя мисъль е много висока. Когато яденето е скѫпо, не яжъ много отъ него. Малко вкуси, само си близни. Не е забранено да го близнешъ. Близни го, само да имашъ едно понятие. Колко ще ти вzематъ за една бучка, която струва сто лева, една захарна бучка? Колко ще ти вземе да я близнешъ? Може да направимъ единъ опитъ: ще донеса една бучка захарь и всички вие да я близнете само съ върха на езика си. Мислите ли, че тази бучка ще се свърши? Какъ мислите? Може една бучка да не стигне. Азъ мисля, че една бучка ще ви стигне. Сега азъ правя сравнение. Животътъ е една бучка захарь. Той никога нѣма да се свърши. Ти искашъ да докоснешъ само съ върха на езика си. Достатъчно е да близнешъ, измѣня се състоянието ви. Понеже ние не близваме тази захарь постоянно.

Въ медицината има две теории: еднитѣ се наричатъ алопатисти, другитѣ – хомеопатисти. Алопатиститѣ сѫ (тѣзи), които употрѣбяватъ силнитѣ, горчиви дози. Хомеопатиститѣ употрѣбяватъ минимални (дози). Цѣла аптека на хомеопатиститѣ може да изпиешъ и да не ти стане нищо. Сега нѣма да ви говоря потънкости. Но, ако изпиете само едно шишенце на алопатиститѣ, не зная дали ще останете живи. Единъ алопатистъ-лѣкарь ходилъ въ Азия и лѣкувалъ единъ разболѣлъ се манафинъ. Далъ му едно шишенце съ лѣкарство и му казалъ да пие по петь капки сутринь, на обѣдъ и вечерь. Щѣло да му вземе 10–20 дена. Манафинътъ си казалъ: „20 дена азъ трѣбва да работя. Я да изпия цѣлото шише, че изведнажъ да оздравѣя“. Изпилъ цѣлото шише и заминалъ на онзи свѣтъ. Сега по нѣкой пѫть всички правите погрѣшката на манафина. Вие искате всичкитѣ блага на живота, като манафина. Ще умрете. Тамъ е всичката ви погрѣшка. Вие искате изведнажъ да станете щастливи. Знаете ли, какво нѣщо е щастието? Веднага ще умрешъ. Вие мислите да станете щастливи. Вашата нервна

система, вашата мозъчна система и всичко, което е въ васъ, не е въ състояние да издържи на ония трептения на щастието. Вие ще се разложите, ще изчезнете. Та ви трѣбватъ още милиони години, за да се приспособите, едва да близнете малко отъ щастието. Въ годината по десетина пѫти ще ви дадатъ да близнете. Щастието е цѣлъ, къмъ която човѣкъ се стреми. Следната култура, която иде, ние я наричаме култура на щастието. Ще се учите на законитѣ на щастието. Вие не мислете, че щастието може да ви дойде наготово. Азъ съмъ ви далъ пѫтя. Това сѫ го показали и други. За щастието Любовьта е пѫть за сърдцето. Ако искате да добиете щастието чрезъ сърдцето. Ако искате да добиете щастието чрезъ ума – Мѫдростьта е пѫть за него. Следователно: по два пѫтя ще дойде щастието въ свѣта. Мекиятъ принципъ е въплътенъ въ женитѣ. Женитѣ ги наричамъ слугинитѣ въ свѣта. Девитѣ въ свѣта, младитѣ моми, приготовляватъ пѫтя за щастието. Тамъ ще дойде чрезъ Любовьта. Младитѣ момци приготовляватъ пѫтя, по който ще дойде Мѫдростьта. Децата приготовляватъ пѫтя, по който ще дойде Истината въ свѣта. Значи, ако вие сте млади моми, приготовлявате пѫтя за човѣшкото сърдце. Ако вие сте млади момци, приготовлявате пѫтя за Божествената Мъдрость. Пъкъ, ако сте дете, приготовлявате пѫтя за Истината. Казватъ, че децата ще наследятъ Царството Божие. Но, за да наследите Царството Божие, не само трѣбва да бѫдете дете. Най-първо трѣбва да бѫдете млада мома, после трѣбва да бѫдете младъ момъкъ и тогава да бѫдете дете. Ако вие не сте били млада мома, ако вие не сте били младъ момъкъ, ако вие не сте били млада мома, по който пѫть Любовьта да е дошла и, ако не сте били младъ момъкъ, по който пѫть Мѫдростьта (да) е дошла, вие не може да бѫдете пѫть на детето, по който Истината може да дойде сега. Това сѫ мои разбирания.

Цитиратъ сега, че ако не станете като малкитѣ деца, не може да влѣзете въ Царството Божие. Какъ да станешъ малко дете? Религиознитѣ хора остаряватъ и децата остаряватъ. На религиознитѣ хора главитѣ побѣляватъ и на децата побѣляватъ. Питамъ: Каква е разликата? – Има разлика. Има хора, на които главитѣ сѫ побѣлѣли, но космитѣ сѫ остри. Има хора, на които космитѣ сѫ побѣлѣли, но косата е мека. Какъвъ е бѣлиятъ дебелъ косъмъ, какъвъ е тънкиятъ бѣлъ косъмъ? – Голѣма разлика има. Този, съ дебелия косъмъ, макаръ да е остарѣлъ, много на дебело преде. Съ тънкия косъмъ – на тънко преде. Питамъ: Тогава, кога се носятъ дебели дрехи? ѣТова сѫ редъ разсѫждения. Дебелитѣ дрехи се носятъ зимно време, тънкитѣ – пролѣтно и лѣтно време. Ако животътъ се е усложнилъ, ако въ насъ се явява нѣкакво недоволство, неразположение – де сме ние? На тънко ли предемъ или дебело? Дебели ли дрехи носимъ или тънки? Щомъ страдашъ, ти си съ дебели дрехи, тежи тази дреха.

Казва(те) сега: „Трѣбва да се мисли хубаво“. Ти не можешъ да мислишъ хубаво, докато не си страдалъ. Ти не може да мислишъ хубаво, докато не си чувствувалъ хубаво. Въ сегашния животъ всички говорятъ противъ сърдцето. На онѣзи, красивитѣ моми, кое (е) развалило тѣхната красота? Кое (е) развалило красотата на младитѣ момци? – Робството. Младата мома, като стане робиня, изгубва своята красота. Като се ангажира цѣлия день въ кухнята да реже лукъ, пиперъ, домати, съ онази грубата работа… Какво ще стане? Каква красота ще остане? Отъ този, лучения парфюмъ, като седнешъ да режешъ лукъ – плачешъ. Нали сте рѣзали лукъ? Който не вѣрва, нека, като се върне, да вземе отъ лютия лукъ и да го накълца – да види какво ще стане. Ще започнатъ да му текатъ сълзитѣ. Че всичкитѣ нещастия въ свѣта, отъ какво произтичатъ? Ние постоянно кълцаме лукъ. Необходимо е лукътъ, който е лютъ, да го туришъ въ топла вода, да изгуби отъ своята лютевина. Като го туришъ въ гореща вода, тогава го кълцай, нѣма да ти текатъ сълзитѣ. Нѣкои отъ васъ искате да знаете произхода на лука. Отъ голѣмъ произходъ е той, понеже е лукъ. Чесновиятъ лукъ е лѣкарь. И лукътъ-арпаджикъ е лѣкарь. Ученъ е той, алопатистъ. И чесънътъ е алопатистъ. Тѣ тогава се раздѣлили: въ лука има алопатисти и хомеопатисти. Въ пипера има сладъкъ и лютъ пиперъ.

Въ Америка има едни млади краставици – много люти, като нашитѣ шопски чушки. Единъ американски проповѣдникъ обичалъ тия краставички и, като българитѣ, носилъ си едно шишенце съ такива малки краставички и си отрѣзвалъ за аперативъ. Пѫтувалъ той веднажъ и така вади шишето, отреже си, пакъ затвори шишенцето. Пѫтувалъ отъ западна Америка за източна, къмъ Ню-Йоркъ. Вижда го единъ другъ господинъ, който никога не е опитвалъ тия краставички, и му казалъ: „Може ли, господине, да ми услужите съ вашето шишенце и азъ да си отрежа“. – „На драго сърдце“. Той никога не е ялъ такива люти краставички, отрѣзалъ си и по американски започналъ да се задъхва. Казва: „Ти, господине, какъвъ си?“ – „Проповѣдникъ“. – „Много пѫти азъ съмъ слушалъ проповѣдницитѣ да говорятъ за огнени камъни. Вие сте първиятъ, който ги носи съ себе си“. Всѣки единъ отъ васъ има такива краставички. По нѣкой пѫть предупредете по малко да взематъ отъ тѣзи краставички.

Та казвамъ: Трѣбва да измѣните начина на мисленето си. Азъ гледамъ нѣкой пѫть, като ви говоря, вие мислите друго. Вие мислите за вашитѣ деца, за вашия мѫжъ, за кухнята, за дрехитѣ, за дърва, за кюмюръ. Казвате: „Пари, пари трѣбватъ“. Казвате: „Тѣзи работи сега не ни интересуватъ“. Ако вие сте хора на Любовьта и на Мѫдростьта, кюмюрътъ ще дойде самъ при васъ. Щомъ не иде, не сте. Щомъ дойде Любовьта при васъ, щомъ дойде Мѫдростьта при васъ, и кюмюрътъ ще дойде. Щомъ Любовьта не иде, и кюмюрътъ го нѣма. Той, кюмюрътъ, върви подиръ Любовьта. И

дървата вървятъ подиръ Любовьта. Дето има Любовь и Мѫдрость, подиръ тѣхъ върви и хлѣбътъ, и той влиза тамъ. Дето не е Любовьта, хлѣбътъ и да влѣзе, той гледа скоро да излѣзе, иска да се освободи.

Нѣкой пѫть нѣкой ме пита: „Учителю, успѣлъ ли съмъ?“ Сега на всинца ви давамъ отговоръ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Любовьта, не е успѣлъ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Мѫдростьта, не е успѣлъ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Истината, не е успѣлъ. Защо ще ви говоря за празни работи? Подъ думата Любовь азъ разбирамъ онова, вѣчното обновление на човѣшката душа, онова красивото, което Богъ влага. Подмладяването е единъ Божественъ процесъ на Любовьта. Въ Бога има желание ние да се подмладимъ. Подмладяването разбира онова щастие, което Богъ постоянно приготовлява за насъ и всѣки день Той се изявява. За да преценимъ туй благо е необходима Божествената Мѫдрость. Чрезъ Божествената Мѫдрость вие трѣбва да се учите. Вие сега се учите, докато сте млади. Свършите гимназия, университетъ (и) вие (вече) мислите, че не се нуждаете (отъ повече) учене. Едва тогава вие сте способни да бѫдете добри ученици. Отдѣленията, прогимназията, гимназията, университетътъ – то сѫ забавачници. Отдѣленията е забавачница, прогимназията е забавачница, гимназията е забавачница, университетътъ е забавачница. Едва като сте минали презъ тия категории на забавачницата, ще влѣзете въ Училището на Любовьта. И вие ще станете ученикъ въ първо отдѣление, кѫдето започватъ да се разкриватъ буквитѣ. Нали въ отдѣленията се откриватъ буквитѣ?

Питамъ: Вие, които сте натоварени съ голѣми скърби, разбрали ли сте свѣта? – Не сте го разбрали. Като се разтоварите отъ скърбитѣ, вие сте въ състояние да разбирате буквата А. А-то е законъ, самъ да се разтоваришъ и самъ да се натоваришъ, колко да носишъ, ни една десета отъ милиграма повече. Голѣма погрѣшка правятъ всички хора, че се товарятъ съ ненужни страдания. Мислите, какво ще бѫде въ небето. Въ небето ще бѫдешъ, както си възприелъ Любовьта. Въ небето ще бѫдешъ, както си възприелъ Мѫдростьта. Въ небето ще бѫдешъ, както си възприелъ Истината. Азъ не мога да говоря тия нѣща на публиката. Това азъ ви говоря, като на ученици. Вие казвате: „Какви сѫ тия нѣща?“ Като дойдешъ до Любовьта, ти ще отворишъ и сърдцето си, и ума, и душата, и духа си – всичко ще отворишъ, за да възприемешъ Любовьта. Ще имашъ всичкитѣ добродетели. Ще бѫдешъ готовъ да я възприемешъ. Отъ гледището на Любовьта нѣма да мислишъ, че това е лошо, онова е лошо. Отъ името на Любовьта – всичко е добро. Като разбирашъ нѣщата – всичко става разумно. Като дойде Любовьта, тогава по каль нѣма да ходишъ. Крила имашъ (и), като дойде кальта – ще хвръкнешъ, и дето е сухо – ще слѣзешъ. Мостове не ти трѣбватъ. Хлѣбъ не ти трѣбва. Крила като имашъ, ще

кацнешъ на нѣкоя череша, хлѣбътъ е готовъ. Ще кацнешъ на нѣкоя круша, слива (и) какво ще мислишъ, откѫде ще дойде хлѣбътъ? Като дойде Любовьта, зима нѣма да има. Снѣгъ ще има, колкото за забавление. Снѣгътъ ще бѫде топълъ, не както сега. Вие, като ходите по бѣлия килимъ, ще усѣтите една приятна топлина, която излиза изъ този, студения снѣгъ. Сега този снѣгъ е студенъ по единствената причина, че Любовьта не е тамъ. Въ насъ не е Любовьта. Сега снѣгътъ е студенъ по единствената причина, че Мѫдростьта не е въ насъ. Сега снѣгътъ е студенъ по единствената причина, че Истината не е въ насъ. Азъ не ви говоря, че сте направили погрѣшка. Казвамъ: Ние още не сме готови. Нашиятъ организъмъ не е още готовъ за встѫпителната Любовь. Ние опитваме една любовь, която е приготовление на Божествената Любовь. Когато се яви Любовьта, (а) Любовьта сега се явява, децата се раждатъ млади. По Бога са млади, по хората ставатъ стари. После дойде Божествената Мѫдрость, направи хората млади. Богъ ги подмладява, хората ги остаряватъ. Ние сега ще престанемъ да остаряваме. Дръжте въ ума си идеята: Не мислете за старостьта. И да ви побѣлѣе главата, не мисли заради нея. Вие, като видите нѣкой старъ човѣкъ, казвате: „И азъ ще остарѣя“. По този начинъ не остарявайте вече. Попитайте стария човѣкъ, кажете му: „Ти защо остаря?“ Той ще ви каже ето какво: „Младъ бѣхъ, влюбихъ се въ една мома и тя ми стана другарка. (Тя) ме измѫчи. Роди три–четири деца, и тѣ ме измѫчиха. После тя ме напусна, и децата ме напуснаха. И, както виждашъ, никого нѣмамъ и главата ми побѣля“. Тогава той, стариятъ човѣкъ, ще ви попита: „Какво да правя сега?“ Азъ ще му кажа така: Втори пѫть, като дойдешъ на земята, не взимай за другарка мома, въ сърдцето на която любовьта не е минала. Не взимай за другарка мома, въ ума на която Мѫдростьта не е минала. И не взимай за другарка (мома), презъ тѣлото на която Истината не е минала. Казвамъ ви какво трѣбва да се прави. Презъ сърдцето трѣбва да мине Любовьта, презъ ума трѣбва да мине Мѫдростьта и презъ душата трѣбва да мине Истината на една мома и тогава момата е за женитба. Ако искашъ да бѫдешъ щастливъ – жени се за такава мома. Пъкъ, ако искашъ да ти побѣлѣе главата, жени се за друга мома. Вие ще кажете: „Ние, които сме сега, да се женимъ ли?“ Вие сте чудни. Че вие не по добра воля се оженихте, васъ ви натрапиха женитбата. Като хванатъ нѣкого, че му турятъ шинелъ, шапка и стане войникъ, (а) той не иска да стане войникъ. Когато те турятъ въ затвора, ти не по добра воля отивашъ. Отивашъ, защото ти налагатъ хората. Отивашъ въ затвора (и) казвашъ: „Нѣма какво да се прави“. Ние претърпяваме нѣща на миналото. Има едно неразбиране, което ни се налага. Че сроднитѣ души трѣбва да общуватъ – то е законъ. Но, понеже Любовьта въ свѣта не царува, понеже Мѫдростьта не царува и понеже Истината не царува, въ следствие на това се зараждатъ всичкитѣ тия нещастия, които въ цѣлия свѣтъ ги има. Какъ ще възпитавашъ човѣка безъ Любовь, безъ Мѫдрость и безъ Истина? Споредъ новото схващане,

когато се обличашъ, въ дрехата да има ухание на Любовьта. Когато се обличашъ въ външната форма, въ красотата, въ цвѣта на дрехата да има Мѫдрость. Когато се обличашъ, хубавата страна е дрехитѣ да бѫдатъ топли. Какъ ще стане? Ако ти си овчарь, ето какъ ще стане тази работа: като пасешъ овцетѣ, за да се добие тази вълна, ти никога не трѣбва да помислишъ за никоя овца нищо лошо, нито да си нахокалъ нѣкоя овца, нито да си (я) ударилъ. Ние обичаме да биемъ. Не че въ свѣта не трѣбва да се бие. Вие съ бухалка биете дрехитѣ. Не е лошо – дрехата ще се изчисти. Туряте една дреха въ коритото – измѫчвате (я), биете я. Право ли е (това)? – Не е право. Казвате: „Трѣбва да се пере“. Какъ? Какъ се пере, да кажемъ, една риза? Каква топлина вие туряте на водата, когато перете? На една дреха, когато я перете, не туряйте повече отъ 41 градуса. Сега много жени си осакащатъ рѫцетѣ отъ пране, осакащатъ си пръститѣ. Вие, като перете, туряте първо гореща вода, която е 45–50 и повече градуса. Нѣкога едва можете да издържате горещината. Следъ туй, веднага перете въ студена вода. Първо се разширяватъ рѫцетѣ, после се свиватъ. Въ туй свиване на организма, рѫцетѣ започватъ да се втвърдяватъ. Азъ съмъ наблюдавалъ, (когато) аератъ съ топла вода и после веднага въ студена вода аератъ. Никаква студена вода не туряйте. Перешъ съ топла вода, изпери ги съ топла. И после, като ги изперете, не ги простирайте веднага, но нека да поседятъ, да ви изсъхнатъ рѫцетѣ. Турете рѫкавици и тогава прострете дрехитѣ на вѫжето. Това е, ако искате да бѫдете здрави.

После, друго нѣщо помнете: Никога не вършете една работа, която не обичате. Може нѣкой пѫть да ви заставятъ насила. Като ученици винаги трѣбва да вършите една работа по обичь. Да не е насила, да кажете: „Нѣма какво да се прави“. Сега говоримъ какъвъ трѣбва да бѫде ученикътъ. Ученикътъ трѣбва да върши работа по любовь. Любовьта трѣбва да е основа. Туй, което не обичате като свободни, не го вършете. Вършете само онова, което обичате. Имате едно лѣкарство. Ако не го обичате, не го вземайте. Ако го обичате, вземете го, ще ви помогне. Имате една дреха. Не я обичате, не я носете. Имате една дреха. Обичате я, обличайте я. Не правете опитъ съ нѣща, които не обичате. После, шиятъ ви една дреха. Ако не я обичате, не я носете. Идете при нѣкой шивачъ. Ако го обичате, той ще ви ушие една хубава дреха. Идете при шивачъ, когото обичате, че като го погледнете, да го харесате. Ако не го харесате, нѣма да ви скрои дрехата, както трѣбва.

Сега не искамъ да се изплашите. Ако се плашите, не сте ученици. Не че вие не сте ученици, ами вие нѣма да може да се ползувате. Сега нѣкои отъ васъ ще кажете: „Влѣзъ въ положението ни“. Азъ влизамъ въ положението ви.

Азъ бѣхъ малко бѣло цвѣте въ планината. Тамъ растѣхъ. Всички, които минаваха покрай мене, се усмихваха. Азъ пълнехъ планината съ моето ухание. Единъ день мина красиво ангелче, взе ме отъ планината и ме посади въ своята градина. Първиятъ день, когато се облѣкохъ съ своята бѣла дрешка, то ме нарече кокиче. Вториятъ день, като се облѣкохъ съ бѣла дрешка, то ме нарече бѣла роза. Третиятъ день, като се облѣкохъ съ бѣла дрешка, то ме нарече карамфилче. Четвъртиятъ день, като се облѣкохъ съ своята бѣла дрешка, то ме нарече зюмбюлче. Кое било туй ангелче? – Туй цвѣте разправя, какъ това ангелче идвало всѣка сутринь, че го поливало съ водица и се усмихвало. Но единъ день бѣлото кокиче забелязало, че сълзи текатъ отъ очитѣ на ангелчето. Питамъ: Защо сѫ текли сълзи отъ очитѣ на ангелчето?

Едно време едно ангелче, като чуло, че Богъ създалъ свѣта, заинтересувало се отъ новия свѣтъ, отишло при единъ голѣмъ ангелъ и му се помолилъ: „Моля ти се, да ме заведешъ въ новия свѣтъ, при хората – при тия, хубавитѣ сѫщества, които Богъ създалъ“. Треперило сърдцето на ангелчето да види хората. Голѣмиятъ ангелъ го турилъ на крилата си, донесълъ го на земята. То казало: „Казахъ ти да ме заведешъ при хората, ти ме заведе въ ада“. – „Това сѫ още хората“. При сегашнитѣ условия мѫчно е човѣкъ да се прояви такъвъ, какъвто е. Всѣки го е страхъ и трепери. Ние нѣмаме още онази свобода на душата, че както Бога да бѫдемъ въ Божието изобилие. Нѣкои (се) уповаватъ въ Господа безъ да работятъ, безъ да учатъ. Искатъ да бѫдатъ богати, безъ да иматъ Любовьта. Искатъ да бѫдатъ богати, безъ да иматъ Мѫдростьта. Искатъ да бѫдатъ богати, безъ да иматъ Истината. Богатството е законно, когато е минала Любовьта. Богатството е законно, когато е минала Мѫдростьта, Истината. Знанието е законно, ако е минала Любовьта и Мѫдростьта. Здравето е законно, ако е минала Любовьта. По този начинъ, ако вървите, ще имате ново разбиране. Всѣки единъ отъ васъ, споредъ това, което разбира, (това) върши. Любовьта, както вие я разбирате, я проявявате. Азъ ви говоря за една Любовь, както вашето сърдце я разбира. Че нѣма какво да ми казвате, дали азъ съмъ разбралъ. Щомъ мине Любовьта презъ сърдцето, ще я разберете. Ако ви дамъ едно ядене да ядете, нѣма ли да разберете яденето? Питате ме: „Дали е сладка тази ябълка?“ Ако ме питате, дали е сладка ябълката, разбирамъ, че има дефектъ въ вашия вкусь. Щомъ вкусътъ ви е на мѣсто, вие, като ядете ябълката, ще знаете дали е сладка. Азъ виждамъ, като ядете ябълката, образува се една усмивка. Ти вкусишъ ябълката (и) започнешъ да се чумеришъ. (Тогава) виждамъ, че вкусътъ ти е повреденъ.

Ако нашето сърдце е здраво, ако нашиятъ умъ е здравъ, ако нашата душа е здрава, по човѣшки говоря – нѣщата сѫ разбрани. Ако сърдцето ни не е здраво, ако умътъ ни не е здравъ – нѣщата всѣкога оставатъ неразбрани.

Сега нѣкои отъ насъ ще кажете: „Да бѣхме започнали отрано“. Първитѣ хора, Адамъ и Ева, нали започнаха рано. Вие мислите, ако започнете първи, ще направите нѣщо. Най-първо, Адамъ и Ева започнаха въ райската градина, при най-хубавитѣ условия. Тогава поставиха тя да се занимава съ растителното царство. Адамъ да се занимава съ животинското царство, да го изучава. Единъ день, по едно невнимание, ученицитѣ не разбраха и ядоха отъ едно отровно растение. Защото има известни отрови въ природата, като ги ядешъ, най-първо нѣма да чувствувашъ отровата, но следъ 6–7 месеца ще усѣтишъ въздействието на отровата въ себе си. Има и отровни мисли. Една мисъль можешъ да внесешъ въ човѣка и да го отровишъ. Ако се тури човѣкъ въ единъ магнетиченъ сънь, (а) всички хора не се поддаватъ, но нѣкой човѣкъ съ слаба воля, ако се тури въ магнетичния сънь и му кажете следъ 6 месеца да иде и да открадне отнѣкѫде, като се събуди, той нищо не помни. Но следъ 6 месеца, като дойде въ този опредѣленъ день, той ще иде и ще открадне. Та всички вие вършите нѣкои престѫпления по внушение. Като дойде 6-я месецъ, ще го направите. Кажете: Днесъ направихъ една глупость. Но глупостьта седи, че преди 6 месеца ви турили въ магнетичния сънь и сѫ ви внушили. И да ви кажа кой ви е внушилъ: или баща ви, или майка ви, или дѣдо ви, или прадѣдо ви. Ако вие вървите по линията на баща си, когато вие сте заченати въ утробата на майката, баща ви намислилъ да направи престѫпление и не го е направилъ, вие ще го направите. Ако бащата е намислилъ да направи нѣщо добро, ако вие вървите по негова линия, той не го е направилъ, като се родишъ – ти ще направишъ доброто. Тъй щото, като дойдешъ въ живота, каквото е намислилъ баща ти, майка ти, като направишъ това, което тѣ сѫ мислили, тогава ще вършишъ онова, което ти мислишъ. Виждате, какъ сме въ зависимость. Затова се говори да имаме добри майки и бащи, за да (ни) улеснятъ. И Любовьта трѣбва да дойде въ свѣта, за да улесни възпитанието на хората. Та ви казвамъ: Единствената сила въ свѣта, която може да избави ученицитѣ въ свѣта и цѣлия свѣтъ може да избави отъ лошия пѫть, то е Любовьта. То е като методъ за самовъзпитание, методъ за подмладяване, методъ за здраве, методъ за щастие, за всичко. Любовьта, като дойде, Любовьта има начини да дойде Мѫдростьта, да дойде и Истината. Вземете сега като ученици и приложете въ най-малъкъ размѣръ, хомеопатически, съ малки дози. Представете се единъ цѣрь отъ 30-то дѣление. Въ първото дѣление имате единъ резултатъ, (като) отъ 10 грама захаръ. За второто шише ще вземемъ една капка отъ този разтворъ и ще го туримъ въ второто шише, което има пакъ 100 грама. Отъ второто шише ще вземемъ една капка и ще туримъ въ третото. И така ще разредяваме, докато се получи 30-то дѣление. То е една микроскопическа часть. Тая малка часть, тия хомеопатически лѣкове, въздействуватъ на човѣка. Та казвамъ: Най-малкото усилие въ свѣта, което може да

употрѣбите отъ 30-то дѣление, като го вземете, следъ време ще произведе голѣмъ резултатъ. Не действувайте сега съ голѣми дози. То е скѫпо, то не е заради васъ. Вие досега сте били все алопатични. Сега ви препорѫчвамъ метода на хомеопатията. Следъ туй има други методи. Хората, като дойдатъ да употрѣбятъ този методъ, той ще освободи човѣка. Единъ човѣкъ не може да бѫде свободенъ, ако той не е миналъ по пѫтя на Мѫдростьта и Истината. Казвамъ: Въ всинца трѣбва да се създаде желание да учите. И то е хубавото – да учите. Да предпочитате една любовна постѫпка отъ една постѫпка на безлюбието. Сега минавате нѣщо (и) казвате: „Този пѫть, защо ли е?" Виждате единъ червей (и) казвате: „Защо ли Господь го е създалъ?" Видите магарешки трѫни (и) казвате: „Защо ли Господь ги е създалъ?" Виждате цигански трънъ (и) казвате: „Защо ли Господь го е създалъ?" Какво седи въ циганския трънъ? – Той е войникъ, въорѫженъ съ своето орѫжие, война има, циганскиятъ трънъ е въорѫженъ. (Той) казва: „Който минава отъ тукъ безъ позволение, не може (да мине)". Сега остава другото въ васъ: „Ами, което досега сме мислили, какво да правимъ съ него?" Ако ме питате, ето какво бихъ ви отговорилъ: Ако азъ имамъ една развалена захарь, пъкъ ми дадатъ една бучка отъ хубавата захарь, ще ида, ще хвърля въ нѣкое езеро и въ морето развалената, да се разтопи. Идете въ морето и всичко онова развалено, хвърлете го тамъ, пъкъ дръжте хубавата бучка. Не мислете за другото. Новото така ще дойде въ свѣта. Вие искате да облѣчете Божественитѣ нѣща въ човѣшка форма. Трѣбва да бѫдете майсторъ. Какъ ще си представите, като дойде Любовьта? Каква ще (си) я представимъ, като дойде Любовьта? Азъ тъй си я представямъ: Представямъ си една млада мома, която минава презъ всичкитѣ изкушения и мѫчнотии, безъ да се огрѣши. Азъ си представямъ Любовьта като младъ момъкъ, който минава презъ всичкитѣ изпитания въ живота, безъ да се огрѣши. Азъ считамъ, (че е) една мома, която се е занимавала съ Мѫдростьта, минала всичкитѣ изпитания, безъ да се огрѣши. И момъкътъ сѫщо. Считамъ, че една мома е минала Истината, която (мома) е минала презъ всичкитѣ изпитания, безъ да изгуби своята свобода. (Нѣкой) казва: „Изгубихъ си свободата". Щомъ си изгубилъ свободата, показва, че не си уменъ. Ако човѣкъ си изгубилъ паритѣ, какво показва това? Може да сѫ скѫсани джобоветѣ. Човѣкъ, на който се кѫсатъ джобоветѣ, уменъ ли е? Човѣкъ, който забравя нѣщо, уменъ ли е? Човѣкъ, който губи паритѣ си, уменъ ли е? (Нѣкой) казва: „Забравямъ". – Щомъ забравяшъ , коя е причината за забравянето?

Вие сега се зарадвайте, че сте натоварени въ този пѫть. Не съжалявайте, че дотукъ сте дошли. Ако не бѣхте така натоварени, не щѣхъ да ви говоря. Азъ говоря на натоваренитѣ. Нѣкой ще каже: „Той е по-натоваренъ отъ мене". Всѣки е натоваренъ толкозъ, колкото може да носи. Всѣки отъ васъ се е натоварилъ повече, отколкото може да носи. Има ли нѣкой, който да не е

нервенъ? Натовареният повече – не може да търпи. Разтовари се, ще станешъ уменъ. Разтовари се, ще станешъ свободенъ. Разтовари се, ще възприемешъ Любовьта. Разтоварете се, освободете сърдцето си. Разтоварете сърдцето си отъ голѣмия товаръ. Разтоварете ума си отъ голѣмия товаръ. Да не е натоваренъ умътъ. Нѣкои казватъ: „Тѣ сѫ толкозъ леки мислитѣ“. Нѣкой пѫть казватъ: „Тежатъ мислитѣ“. – Не туряйте тежки мисли. Ако ви дамъ единъ левъ, какво ще направите? Ако ви дамъ единъ книженъ левъ, единъ сребъренъ левъ и единъ златенъ левъ, какво ще направите? Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, като взема книжния левъ, ще напиша едно писмо. Като взема сребърния левъ, ще ида да лѣкувамъ хората. А пъкъ, като получа единъ златенъ левъ, съ него ще ходя да разпространявамъ щастието на хората, да оправямъ пѫтя му. Съ единъ левъ ще оправямъ пѫтя. Иде нѣкой, не е щастливъ. Ще туря златния левъ въ вода да седи 10 секунди и ще кажа: „Пий тази вода и ще ти мине“. Вие, като погледнете, ще кажете: „Единъ книженъ левъ, какво може да направи?“ Човѣкътъ на Любовьта е мощенъ. Човѣкътъ на знанието е мощенъ. Човѣкътъ на свободата е мощенъ, всичко може да направи. Имате една велика задача въ свѣта. Казвате: „Свърши се“. Свърши се онзи безпорядъкъ. Ние вече излизаме отъ 13-тата сфера, изъ Кали Юга излизаме вече. Половината отъ човѣчеството вече е излѣзло и още половината седятъ презъ Червеното море. Половината отъ човѣчеството сѫ го минали и още нѣколко години и всички ще излѣзатъ изъ Кали Юга. Като излѣзете презъ този периодъ, ще дойдатъ добритѣ условия. Сега тукъ-тамъ ставатъ малки работи. И нѣкои отъ васъ се дразните. Иде една хубава епоха, за която трѣбва да бѫдете готови. Вие казвате: „Какъ ще дойде Царството Божие?“ – Иде Царството Божие. Всѣки единъ отъ васъ, който отвори за пръвъ пѫть своитѣ кепенци, Божието ухание ще нахлуе въ стаята и вие ще се стопите. Всичкитѣ само да излѣзете отвънъ, кепенцитѣ си отворете. Затворенитѣ кепенци отворете. Сърдцето е затворено, отворете го. Умътъ е затворенъ, отворете го. (Духътъ) е затворенъ, отворете го. Душата е затворена, отворете я. Туй значи, да излѣзете изъ затвора, изъ този дългъ затворъ, въ който всички хора сѫ затворени. Като четете апостолъ Павелъ, (той) казва въ посланията, че всички били турени въ затвора. Сега иде общото освобождение на всички ученици. Тия ученици ги наричатъ вѣрващи. Хора на Любовьта. Каквито и да сѫ, всички ония, които търсятъ Бога на Любовьта, за тѣхъ иде новата епоха. И така, въ Писанието казва Богъ: „Ще се заселя между тѣхъ, тѣ ще ми бѫдатъ синове и азъ ще имъ бѫда баща, между тѣхъ ще живѣя. Всички ще бѫдатъ научени отъ Господа“. Ако Любовьта дойде, всички ще бѫдатъ научени. Но сега, при сегашнитѣ условия, не можете да бѫдете научени.

Сега, като излѣзете отвънъ, ще кажете: „Какво искаше Учительтъ да каже?“ Сега, каквото ви казвамъ, нали го разбрахте? Азъ зная, кое не разбирате.

Но, като го близнете малко, нали поразбрахте? Че не знаете, какво нѣщо е щастието, но нали усѣтихте една малка сладчина. Това онадеждване, малката надежда, която прониква въ сърдцето, малката надежда, която прониква въ ума, малката надежда, която прониква въ волята – то сѫ Божии благословения. Другото е въпросъ на време. Тия, малкитѣ нѣща, които сега може да придобиете, следъ време може да ви донесатъ най-голѣмитѣ блага, които вие очаквате. И ви казвамъ думитѣ Христови: „Които чуятъ гласа ми, ще станатъ, ще оживѣятъ, ще възкръснатъ“. Които чуятъ гласа на Любовьта, които чуятъ гласа на Мѫдростьта, които чуятъ гласа на Истината, тѣ ще станатъ. Казвамъ: Като сте чули, не туряйте юргана (и) да кажете: „Още какво може да стане?“ Станете отъ леглото, направете го, облѣчете се хубаво, направете си една благодарствена молитва, че сте се събудили. Благодарете на Господа, зарадвайте се. Кажете: „Колко е хубавъ свѣтътъ“.

Днесъ ви говорихъ по пѫтя на Любовьта.

Отче нашъ.

XX година
5. Лекция на Общия Окултенъ класъ
23 октомврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_10_27 Словото стана плът
неделна беседа

СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТ

Забележка: На 13 и 20.X т.г. няма беседи

Отче наш.

Ще се развеселя.

„И словото се въплоти между нас и стана плът".

Духът Божий.

Има три начина за говорене в света: Езикът на децата, езикът на възрастните и езикът на старите. Може би, като четете езика на децата, мислите, че е проста работа, детинска работа. Аз наричам детински език, езика на любовта. Езикът на възрастните е езикът на мъдростта и езикът на старостта е езикът на истината. Има неща, които ако ви ги кажа, вие утре ще умрете. Има други, които ако ви ги кажа, ако сте умрели, вие ще оживеете. Сега кое искате да ви кажа? Сега вие вземате смъртта в един смисъл, съвсем специфичен. Умрелият човек престава да се движи. Пък той не е умрял, той се е престорил, че е умрял. В театъра как се преструват? Мушне го, потече кръв, на другия ден го гледаш, ходи, не е умрял.

Та ще ви приведа един анекдот, японски. Един японец от аристократическата партия взел пари назаем и обещал на Нова Година да ги върне. Отива при богатия и казва: Аз обещах да ви върна парите, но не мога, затова аз ще се самоубия, ще направя хара-кири. Не може да претърпя този позор, да не мога да устоя на думата си. Не прави това нещо, ще отложим – казва му другият. – Не, не мога да търпя този позор. – Ето, аз ти прощавам, не искам нищо от тебе, ела да те почерпя по едно кафе. Пият кафето и той му казва: Остани на обяд с мене. – Бързам. – Че къде ще ходиш, нали щеше да правиш хара-кири? – Не, бързам, имам на още едно място да правя хара-кири. Сега трябва да се свърже един пример. Много пъти се дава един пример, но той трябва да се приложи. Например някой художник рисува някоя грозна картина – не че той иска да я нарисува грозна, но за да покаже грозотията, беднотията. Изобщо хората обичат картините на беднотията, отколкото на богатството. Когато гледаш някоя картина на някой богат, хваща те недоволство, но като гледаш на някой сиромах, приятно ти е. Макар че хората не обичат сиромашията, обичат да имат картини на сиромашията си в къщи.

Ние, съвременните хора имаме едно понятие за сиромасите. Че детето, което се ражда, не е ли сиромах? То е такъв сиромах, че ако майка му го остави, то ще умре. Голямата сиромашия има това дете. Това дете, което е така сиромах, майката ще го вземе, ще го окъпе, ще го повие, ще го помилва, казва: Герой ще излезе. То е сиромах, но дарби има, дарби Бог му дал.

„И Словото стана плът." Словото разбираме външната страна. Разумното в света, което трябва да се прояви. Сега вие, съвременните хора всички мислите, че само видимите неща са реални – които са невидими не са реални. Нещата са видими, защото се пречупва светлината, прави ги видими. Но има едно състояние на светлината, при което тя не се пречупва. Тогава човек и нещата остават невидими. Сега много хора могат да ги направят невидими. За в бъдеще като има да плащаш, като дойде банкеринът, ще изчезнеш пред него. 4–5 пъти като дойде и ти изчезваш, къде ще те намери? Казвате: Трябва да имаме морал. В какво седи моралът? Морално е само това, което крепи добрия живот. Всяко нещо, което не крепи добрия живот, не е морално. Всяко нещо, което дава растеж на живота и подкрепя живота, за да се прояви, това е любовта в света. Всяко нещо, което не подкрепя живота и човека да расте, това е безлюбие. Преди години как се е проповядвало: как е умрял Христос, как е страдал, съжаления за това. Каква нужда има Христос да съжалявате, че той е умрял? То е един изпит, който Христос го издържал и Той се радва, че го е издържал. Ние само съжаляваме. Той се радва на изпита си, пък ние скърбим постоянно и от две хиляди години се скърбим. Той казва: Всички като мене трябва добре да държите изпита си, трябва да го издържите. Всеки един от вас казва: Всичко да дойде, само това да не дойде до главата ми. Но вие сега като ме слушате, вие сте заинтересовани и аз съм заинтересован. Казва: Аз без интерес съм. – Не, без интерес в света няма. Така се говори, но не е тъй. Като обичаме някого, ние се интересуваме от него. Най-първо се интересуваме от себе си. Сутрин като стана, погледна се в огледалото, интересувам се от себе си. Защо ще ходя да се оглеждам? Поглеждам се, защото се интересувам. Та сега често казват на една мома да се не оглежда в огледалото. Право има да се оглежда в огледалото. Има едни огледала на здравето. Като го извадиш, като го погледнеш, веднага си здрав. Те се носят в десния джоб. Има едни огледала, които се носят от лявата страна. Като се погледнеш в тях – разболяваш се. Аз ги наричам тия огледала на безлюбието. Сега кого как срещам, се си вади огледалото от левия джоб.

Питат ме: Кой е правоверен? Човек, който умира правоверен ли е? Човек, който осиромашава, правоверен ли е? Човек, който изгубва вярата си, правоверен ли е? Човек, който изгубва любовта, правоверен ли е? Човек,

който изгубва своята сила, правоверен ли е? – Не е правоверен. Цялото съвременно човечество е поставено на изпит. Бог иска да опита човечеството, колко Го обича. Целият свят е пълен с хора, които хвалят Бога, славят Го. Той им дал пари, никого не съди, много добър е. Господ иска да направи с хората един опит. Казва: Толкоз същества създадох, се ме хвалят, чакай на някой да отнема благата, какво ще кажат заради мене. Сега хората се изпитват без да им дава блага Господ, колко ще Го обичат. В небето са кръстили хората мърморковци. Хората, за които казват, че Бог ги създаде по образ и подобие свое, сега станаха мърморковци. Всичкото нещастие седи от това вътрешно недоволство. Даровитите хора по ум са недоволни, даровитите хора по сърце и те са недоволни, здравите по тяло са недоволни. Един, който има един милион, не е доволен – иска два. Който има два милиона не е доволен – иска три. Който има три иска 4,5,10,1000. На земята има около два милиарда хора, ако всеки иска да има по десет милиона лева златни, то толкоз злато няма на земята. Цялата земя трябва да бъде почти от злато и надали ще могат да се наситят.

При сегашното положение, за да се оправи живота, имате сега купони. Сега нали всичкият въпрос е за кашкавал. Голям въпрос е сега, че сто грама масло дават за седмица, 150 гр. кашкавал. Не зная дали моите данни са верни. Какво има да ни смущава стоте грама кашкавал и масло. Нима Господ ни е създал за кашкавал, за масло? То е по единствената причина, че когато вие ядете, да си помисляте за овците. Когато видите кашкавала, да си помислите за овците и те да се зарадват. Вие никак не мислите. Позволява се да ядете масло, за да си помислите за кравите, за да може по някой път да си припомним за кравите, които седят в дама. Другояче все за велики работи мислим. Англичаните, които проповядваха евангелието, които разпространяваха с милиони Библията в света, сега се бият. Християни се бият с кого? С някои езичници? Не, пак с християни, с евангелисти. Германците са правоверни, англичаните са правоверни. Защо се бият? За масло и за кашкавал. За земя се бият, както двама братя българи се бият за една нива. Баща им умрял, делят нивата и за един декар земя за десет години водят спор.

И сега германците никаква идея нямат. Идеята е земя. Англичаните задигнали колониите на германците и германците казват: Ще ни върнете колониите. Вие имате толкоз много. Ако не ги върнете, тази работа на зле отива. Кой е крив сега, кажете ми? Когато се върна младият брат, който ходи и свърши своите науки и се върна при баща си с един отличен диплом на смирение, който казва на баща си: Аз исках да бъда аристократ, да заповядвам на тебе, но там, дето следвах в света, разбрах, че тази работа с господаруване не става. Аз искам при тебе да бъда като слуга да ти слугувам. Като дойде големият брат, праведникът, аристократът, като

разбра, че за малкият му брат баща му заклал теле и направил пир, разсърдил се и казва: Той за онзи, който изяде и изпи всичко, баща ми, с всичкия си ум да заклоли теле и да се весели. Не влизам в къщи. Тук има голяма неправда. Излиза баща му да го моли. – Не, казва, не влизам. Толкоз време ти работя и досега нито агне, нито козле да заколя не си ми дал, да се повеселя с приятелите си. А как за този, който изяде всичкото, за него закла теле?

Съвременната култура се съди от невидимия свят. Съдба на света е. И англичаните се съдят, и германците се съдят и французите се съдят и русите се съдят и американците се съдят, няма народ, който да не се съди. Съдба е в света. Това е предисловие на второто пришествие. Не разбирайте туй предисловие така. Сега англичаните преживяват това, което стана в Содом и Гомор. Никога не са имали такова нещастие. Бомби с милиона килограми им хвърлят, огън и жупел се сипе. Лондон е скрит под земята. Който и да е, всеки мисли. Една хубава черта е, че издържат тия хора. Сега ще кажем, че са герои. Геройство има.

Един българин, който се наричал Стоян със своята Керта се разхождат. Той и казва: На мене да разчиташ. Голям герой съм. Той си носил един турски кавал/пушка/. Аз, който и да излезе на среща, ще те запазя. Гледа го тя и вече упована на него. Като вървят, от гората се задава една мечка; той като я видял, забравил и веднага се качил на крушата с кавала. Тя, горката, като не могла да се качи, престорила се на умряла. Той и казва: Стой, Керте, аз оттук ще цъкам. Дошла мечката, помирисала я и си заминала. Като слязъл, той я пита: Какво ти каза мечката? – С такъв герой още веднъж да не ходиш.

Аз наричам герои хората, които се застъпват за любовта. Само за три неща човек може да умре в света: да умре за любовта, защото ще го възкреси; да умре за мъдростта, защото ще го възкреси; да умре за истината, защото ще го възкреси. Всяка друга смърт няма нищо да остави от него. Няма кой да го избави. Ако човека умре за любовта, тя ще го възкреси. Ако умре за мъдростта, тя ще го възкреси. Ако умре за истината, тя ще го възкреси. Ако сте готови да умрете, за три неща умрете, защото се трябва да умрете. Ако умрете за други неща, никъде няма да ви намерят. Ако умрете за любовта, ще ви намерят. Ако умрете за мъдростта, ще ви намерят. Ако умрете за истината, ще ви намерят. Умирането не е изчезване. Някои смесват умирането с изчезването. Нищо не изчезва в природата. Нищо не се създава и нищо не се губи. Смъртта е едно преходно състояние, минаване от едно състояние в друго. Един цар, който умира, излиза из своя палат и влиза в една колиба. Ако не умре за любовта, той ще влезе в миша дупка вътре. То е смъртта. Ако излезеш из онова Божествено знание,

ако не умрете заради него, ти пак ще се намериш в миша дупка. Ако не умреш за истината, в миша дупка ще се намериш. Който да дойде и да ви каже, че като умрете, еди къде ще идете, никъде няма да идете – аз да ви кажа. Три пътя има, като умреш, може да идеш на хубаво място: Ако умреш за любовта, на едно хубаво място ще отидеш. Ако умреш за мъдростта, на едно хубаво място ще отидеш. Ако умреш за истината, на едно хубаво място ще идеш. По-хубаво място няма. Ако за тях не умреш, никъде няма да се намериш. Ще се намериш, къде? Ще се намериш, както един червей се намира в нечистотиите. Ще се намериш като един къртт, ще ходиш вътре да правиш дупки под почвата. Не че Господ изисква това от нас. Ние сами се обезобразяваме, когато в нас не боравят тия Божествени мисли на любовта, когато в нас не боравят Божествени чувства на любовта и когато в нас не боравят Божествените мисли и чувства на истината, ние се обезобразяваме. Като гледам хората, чудя се как са изопачили лицата си. Като срещнеш някой човек има такова изражение, една алчност, едно безпокойство, един страх,едно недоволство. Рядко ще видиш някое лице обнадеждено. Кой как срещнеш, казва: лоша работа, кашкавал няма. Във въздуха има доста масло. Онези, които дълго време са изучавали закона на храненето, употребяват по 50, по 100 грама ориз на ден и са здрави. Със сто грама масло ти половин година можеш да живееш. Със 150 грама кашкавал, ти цяла година може да живееш. Това е наука. Тази наука я знаеше Христос. Той с пет хляба нахрани 5000 души и 12 коша останаха. От къде дойде този хляб? От въздуха. Христос знаеше закона. Увеличи се хлябът. Вие казвате: Христос можеше. Туй е защото вярваше, обичаше. Той живееше според закона на любовта, мъдростта и истината. Всеки човек, който живее по същия закон същото може да направи. Който не живее, може да носи името на Христа, пак нищо не става. Не е името, което дава.

Мнозина в себе си нямате ясна представа, какво сте вие. Вие някои мислите за себе си повече отколкото сте, други мислите по-малко отколкото сте. Едното не е вярно и другото не е вярно. Всеки човек е проявление на Бога. Бог се изявява в синца ви. Следователно, всеки един човек, всеки ден трябва да даде онова проявление на Бога, което Бог изисква. Има дни, когато вие трябва да проявите Божията любов. Какво ще ви костува? Има дни, когато вие трябва да проявите Божията мъдрост и има дни, когато трябва да проявите Божията истина. След това времето, което ви остава, ще го употребите за себе си. Ако вие за една година бихте работили така за Бога, ще се изменят лицата ви. Това е козметика. Хората остаряват, че си турят бръчки. Новата любов трябва да обхваща не само хората, тя трябва да обхваща всички живи същества. Трябва да се пазите от едно заблуждение. Като видите една жива форма, в която има живот, вие трябва с благоговение да се застъпите. Тази, живата форма е проявление на Бога.

Не мислете, че вашата лакомия може да е проявление на Бога. В Бога лакомство няма. В Бог има само щедрост. В него има такава щедрост, каквато в никое друго същество на земята няма, нито в небето някъде. В цялата Вселена няма друго същество с такава щедрост, както Неговата – по това се отличава. Винаги Бог е всеблаг. Винаги е щедър.

Следователно, ако вие в любовта не може да проявите микроскопична щедрост, как ще проявите вашата любов? Сега ако ви кажа едно нещо, вие няма да го направите. Но ако ви турят на изпит и ви кажат: Мъже, жени да се целувате. Който не целува – бой. Има ли някой, който няма да целува? Закон – ще се целувате. Като има бой, кой от вас няма да целува? Може да ти е неприятно, както и да е, ще целуваш на общо основание. При това ще гледат дали на свят целувате или не. Колко ще го направите? Значи от страх може, но го направите. Вие казвате: Аз съм свободен човек, как ще целувам чуждата жена. Тя е вече собственост, той тапия взел. Моят мъж, моята жена – то е срамота така да се говори. Жената като види мъжа, да каже: Ето моя баща. Мъжът, като види жената, да каже: Ето моята дъщеря, ето моето дете. Защото мъжът роди първата жена. Като роди жената, той престана да ражда. Защо? Тя не свърши училището както трябва. Той си каза: Още веднъж женско да не раждаш. Жената роди две деца и единият уби брат си. Някой казва: Какво голямо престъпление. Ако ние постоянно с ума си, със сърцето си, с волята си рушим – не сме ли убийци? Нашият ум, нашето сърце и нашата воля вършат убийство. Ти имаш омраза към някого! Мислиш ли омразата е почитание на Бога? Ти казваш: Аз го мразя. Откъде накъде човек не иска да види това, което Бог е създал?

„И Словото стана плът.“ Целият свят не е едно място за удоволствие. Светът е едно велико училище за развиване на човешкия ум, за облагородяването на ума, за облагородяване на сърцето. Светът е едно училище за развиване на човешката воля. Всичкото зло сега седи във волята на човека. В света две воли създадоха отстъплението. Първата жена чрез своята воля яде от забранения плод и направи престъпление. То е женското престъпление. След туй мъжът и той яде. То е мъжкото престъпление в света. Благородството на Адама ето къде е: Седи той и като видя, че тя направи една погрешка – Адам не беше от глуповатите хора. Той казва: Без нея в рая не мога да остана, безсмислен е животът ми. Евреите имат един мит, дали е верен, не зная. Ще ви го приведа, но трябва да го примиряваме. Адам преди Ева имал друга жена, наричали я Елита – Лита. У българите имаме тази дума. Казват: лито платно, не с четири нищелки, но с две нищелки. Ева била с четири. Адам казва: От мене е взета Ева, дъщеря на Ехова, на Бога. Първата я изпъдиха, ако изпъдят втората, без нея вече не стоя. И пред небето ще изгубя почитание и уважение, каквото тя направи и аз ще направя. Ще вървя по нейния път, ще се

жертвам заради нея. Каквото тя направи, ще нося заради нея. И когато небето видя, че Адам направи това, похвалиха го. Адам казва: Отсега нататък се жертвам заради нея, каквато е нейната съдба, и аз ще нося нейните страдания. Какво има вие, сестри, да се оплаквате от този Адам, който се жертва заради вас? Като излезе Ева, и Адам се пожертва. Тя казва: Аз те изведох из рая, и аз ще те въведа в рая. Сега Ева въвежда Адама в рая. Затова аз онзи ден ви казах, че този Адам аз наричам българин. Българката Ева, която въвежда българския Адам в рая. Сега не говоря за тия българи, които не са българи. Някои тук минават за българи, но не са българи. Всеки, който не отива с Ева в рая, той не е българин. Всички станаха израилтяни, защото излязоха из рая.

Аз искам да примиря противоречията. В жената се заражда едно чувство, да поправи своята погрешка. Всичките раждания и прераждания, на които тя е подложена, то е един закон за изправление на онова далечно минало престъпление за нарушението на един Божи закон. Следователно, когато хората са в рая, разбираме ония Божествени условия. Не мислете, че раят е тук на земята. Че раят е и на земята – на земята е. Но тогава и мравите живеят в рая, и вълците живеят в рая, и мечките живеят в рая. Раят е място, дето няма място за лоши мисли. Когато престанат да ви нападат лошите мисли, вие сте в рая. Когато престанат да ви нападат лошите чувства, вие сте в рая. Когато престанат да ви нападат слабостите в света, вие сте в рая. Така трябва да се разбира.

Говорят съвременните хора за Бога. Моите понятия за Бога са съвсем други. Аз, като говоря за Бога, имам пред вид най-хубавото и най-великото в света. Вие мислите, че искам да ви скроя нещо. Аз съм като онзи готвач, който готви най-хубавото за себе си и както готви за себе си, така готви и за другите. Аз както готвя за себе си, така искам да бъде и за другите. Не искам да допусна нещо нечисто. Туй, което ви говоря, искам след хиляди години да го намеря, че е туй. Не да се извинявам, че не съм го казал както трябва. Аз съм за три неща в света. Мене ме интересува Божията любов, мене ме интересува мъдростта Божия и мене ме интересува Божията истина. Мене ме интересува волята на любовта, за която тази сутрин ви говорих. Спасението е в нашите ръце. В денят, в който ние възлюбим Бога, ние сме спасени. В деня, в който ние започнем да изучаваме Божията мъдрост, ние сме спасени. В деня, в който ние започнем да служим – турям истината за правило – ние сме спасени. То е спасението. То е непрекъснато спасение. Всеки ден трябва да се спасявам. Като станеш, всеки ден трябва да бъдеш служител на любовта. Всеки ден трябва да бъдеш служител на мъдростта, да се учиш. Не само да се учиш, но и да прилагаш.

Сега аз съм толкова години в България и духовенството се бори с мене.

Няма какво да се бори. Едно време евреите се бориха с Господа. Яков значи този, който обича да спъва. Той се бори с Господа. Казва: Няма да те пусна, трябва да ме благословиш. Казва му Господ: Ще те благословя, но ако тръгнеш по пътя на любовта, мъдростта и истината. Ако не тръгнеш, няма да те благословя. Той обеща. Казва: Ще идеш да се примириш с брата си. Отдели той от стоката си, смири се пред своя брат. Смирение трябва. Двамата братя се срещат, по-малкият брат ще признае и ще каже: Ще ме извиниш, взех ти благословението. Зная, че не постъпих добре. Мислите ли, че целият еврейски народ, който излезе от Якова, че днес благува?

Той носи последствията. Какъвто е бащата. Яков наруши онази хармония на Адама и евреите вървят по пътя на Якова. Трябва да напуснат Якова и да се примирят с Христа и да приемат Христа. Христос е Адам. Трябва да се върнат. И те докато не се върнат по закона на любовта да обикнат Бога и не да живеят за себе си и да оставят тази идея да заповядват на света. Не, не, само онзи народ може да заповядва в света, който обича Бога, който се учи от Бога и който изпълнява волята на Бога. За бъдеще само тия хора ще имат привилегия на земята и блага ще имат. Че то е реалното учение. Аз се радвам, че има толкоз университети, колегии, училища. Никога светът не е имал толкоз училища, колкото има. Никога в света не е имало толкоз църкви, колкото сега. Никога светът не е бил толкова уреден, както сега е уреден. Но липсва нещо в света. На света липсва животът: „Това е живот вечен, да позная тебе единаго и истинаго Бога."

Аз говоря за любовта принципално. Но любовта си има свой източник, от който изтича. Сега да говорим на човешки. Изтичането на любовта, когато човешкото съзнание е в областта на любовта, то е най-красивото чувство. Всички онези, които са дошли в съприкосновение с него, целият свят се отваря. Ако някой от вас ми говори за любовта, ако сега се отворят очите им, пред вас ще се отвори един свят, че вие ще се очудите. В сравнение с това, което аз виждам, вие сте слепци. Казвате: Какво виждаш? – Аз не виждам злото. Виждам само доброто. Само любовта виждам, само знанието виждам и истината само виждам. Това е което виждам. Законът е такъв, че в Божественият свят вие не може да видите никого, ако не го обичате.Този може да видите, когото обичате. Щом имате най-малката отрицателна мисъл, той не се явява. Щом го обикнете, той веднага по любов ще се яви. Ако някой иска да ви види, той трябва да ви обича. Законът е, че хората може да се виждат, само когато се обичат. Хората може да си говорят, само когато се обичат

Сега има някои тук, на които са заминали техните близки в другия свят, че не ги виждали. Майка им не ги вижда, че няма любов. Щом имаш любов, умрелите говорят. Те са живи, възкръсват. Тук е пълно се с умрели. Какво

ще кажете: Какви са те? Аз не искам в това да вярвате, защото ще се изплашите да дойдете, че е пълно с умрели тук. Аз ви говоря за един салон, който може да събере няколко милиона, не за този малък салон. Според сегашните хора всяко нещо трябва да се докаже. Хубави са тия работи.

Малките неща са граница на великите работи. Малките неща са начало на великите работи. Един човек, който не може да започне една малка работа, и голямото не може да свърши. Светът не може да се създаде така. Светът не е създаден така, както учените хора мислят. На 12 милиарда мили от нашата слънчева система, всичкото това пространство било пълно с материя. Всичката тази материя като се е събрала, образувала слънцето, образувала всичките планети. Още планети има, които учените хора ще открият. Дали ще ги открият или не, тази сгъстена материя е материалният свят. Има още други светове, които са невидими. Има духовни земи, има и Божествени земи. Три земи има. Вие сега живеете на земята, която е за хората. Има една земя за ангелите, пак са хора те. Защото всички ангели се от хора са станали ангели. Има една земя, на която живеят боговете. Сега туй го считате като приказка „Хиляда и една нощ“. Дали вярвате или не, то е друг въпрос. Един ден, когато видите тия работи, ще повярвате. Ако някой художник рисува една картина на някаква местност – вие може да не сте ходили на това място, но може да идете на това място и да вземете картината със себе си, ще видите как художникът го нарисувал. Един ден вие ще идете да проверите това, което ви казвам. Аз не ходя да доказвам, казвам: Ела с мен, за пет минути тази работа ще я видиш.

Съвременните окултисти казват, че човек за да прогледне, трябва да стане свят, че това, че онова. Адам, който беше свят, като съгреши, ослепя. Защо един грешник по същия закон да не може да се повърне назад и да се изправи? Писанието казва, че е възможно. Ако праведния се върне от пътя си, правдата му няма да се помене. И ако грешникът се върне от грешките си и тръгне в пътя на доброто, греховете няма да му се поменат. Ако вие по този закон възприемете и тръгнете в пътя на любовта, не както сега вървите, вие може да напуснете този живот. Този живот, по който сега вървите, както сте проповядвали досега, то е предисловие. Никой не може да влезе в Царството Божие, който не е тръгнал в пътя на любовта. Никой не може да влезе в Царството Божие, който не е влязъл в пътя на Божественото знание, на Божията мъдрост. Никой сега не може да влезе в Царството Божие сега от земята, понеже всички сте опетнени. Трябва да се очисти човешката душа. Само в закона на любовта ние можем да се очистим. Защо ще искате да влезете в оня свят без любов? Че единственият оня свят е свят на любовта. Сега вие какво разбирате? Тия братя, при които

вие искате да идете, те ще ви посрещнат още на пътя, отдалече ще ви посрещнат, и вие, като се приближите, съвсем ще се измените.

Да ви приведа един пример. Може би преди 40 години в Англия имало един знаменит проповедник. Някои казват, че бил в Лондон. Всички ходили да го слушат. Казват, всеки, който отивал, се захласвал. Един крадец си казва: Там ще ида, таман се захласнат тия богаташи, ще мога да бъркам в джобовете им. Като отива и чака да се захласнат другите, но като се захласнат другите и той се захласнал, че забравил за какво отишъл. Като излиза, казва: Този дявол, не можах нищо да взема, втория път няма да бъде тъй. Втори път отива пак и се захласва. Ходил 3, 4, 5 пъти и казва: Не отивам, ще си загубя занаята.

Аз бих желал всички хора, като четат евангелието, да се захласнат. Не е ли хубаво да излизат любовни думи от устата ни, да излизат любовни чувства от сърцата ни? Не е ли хубаво, да се отворят вашите умове и да излезат светли мисли, благородни мисли? Не е ли хубаво от цялото ни тяло да изтича онази сила на самопожертвование?

Сега на всички вас пожелавам Словото в нас да стане плът, да се въплоти.Най-първо, ако трябва ще си изберете един идеал, с който трябва да живеете. Кой е той? Аз ще го нарека Новия Адам, Христос го наричам, Син Човечески. Той ще дойде да съди. Синът Божи ще дойде в света. Кой е Синът Божи? – Онзи, който всякога обича хората повече, отколкото те са го обичали. Кой е Синът Божи? – Който ти прости всичките прегрешения, че всичкото, каквото вие сега сте извършили, той го взе върху себе си. Ние и това забравяме. Не заслужава ли Този, който така постъпва, да бъде обичан? Аз не проповядвам разкаяние. Аз проповядвам любов в света. Да мислим за Онзи, който ни е обичал през всичките векове, бил с нас във всичките ни слабости и когато всички са ни изоставили, Той винаги ни е подавал ръка. Не е било време, когато да не е подавал ръка. Не е било време, когато ние сме го помолили и Той да не ни е послушал. Всичко онова, което е било необходимо за нашия живот, всичко това ни е услужвал без да го знаем. Като е направил, пак се е крил някъде да Го не знаем, че Той го е направил, за да бъдем свободни. Да не би да си помислим, че има някаква користолюбива цел, като че иска да ни подкупи. Той иска да ни покаже, че Неговата любов е съвършено безкористна. Не иска да ни направи свои слуги, роби, но иска да ни направи братя подобни на Него, да участвуваш във всичките блага, които Той има.

Та казвам: Ако някой иска да стане майка, според мене, то е едно друго течение, то е човешкото. Ако някой иска да стане владика, според мене

само Бог може да бъде владика. Според мене само Бог може да бъде цар. Може да има и други владици, но само един владика има и само един цар има, и само един баща има, и само един брат има, и само една сестра има, и само един приятел има. Всичкото друго то е само отражение на туй първото, реалното в света. Във всичките хора вие ще Го видите. Той се проявява навсякъде.

Сега ви пожелавам онези, които сте болни, да оздравеете. На онези, чийто умове са смътни, да настане мир, и светлина да дойде в умовете ви. Онези от вас, на които сърцето е смутено, да дойде любовта и да дойде разширение. Онези от вас, които се чувстват слаби, да почувствуват, че са свободни. Когато дойде една голяма неприятност, да се радвате, да ви е приятно. Няма ли да ви е приятно, когато носите едно шише с вода. Може водата да е света, но отивате при извора, който е още по-свет от тази вода, която имате във шишето. Ако някой дойде и излее водата, ще плачете ли за вашата вода? При този извор с хиляди шишета може да налеете. Света вода в шише не се затваря. Някои искат да турят Господа в храмове. Цялото небе не може да Го побере, че какъв храм ще Го побере? Евреите направиха един храм, но в храмове не може да се побере Господ. Единственото място, дето Бог говори, то е човешкото сърце. Единственото място, дето Бог говори и дето по някой път Господ прави визита, то е човешката душа. По някой път прониква Божията светлина в сърцето, по някой път Бог ви посещава в такава форма, дето не подозирате. След като си замине, тогава ще ви дойде на ум, че Той е бил. Ако Той се прояви във величие и слава, Той знае, че ще седите мирно като войници, когато дойде генералът. Кой войник не седи мирно, като се яви генералът? Гледа само напред, не смее да се премести. Вие мислите как ще стане.

Някой казва: Аз не напущам къщата си. Като стане земетресение, напуща я. Желая сега българите да дадат един пример като българи. Българите ето какво представят. Понеже званите в света са недостойни, като ги поканили на угощение тези избраниците, израилите не отишли. Един купил нива, отивал да я види. Казва: Считай ме за отречен. Друг си купил волове, отива да ги види. – Считай ме за отречен. Трети се оженил. – Считай ме за отречен. Тогава този Цар, Който искал да направи угощението казва: Излезте по пътищата и всички хроми, клосни, сакати, всички слепи повикайте ги. То са българите. Те са сега, които се канят на гости да влязат на тази вечеря. Туй е притчата. Българите – те не са избраните. Като отидат там, ще им дадат дреха, ще се облекат. Казва: „Онези, които не бяха мой народ, те ме намериха, а онези, които бяха мой народ, отвън останаха.“

Казвам сега: Аз ви похвалявам, че вие сакатите, хромите, клоснитe идвате

на угощение.

Стремете се да обичате всичко, което Бог е създал.

Добрата молитва.

3 беседа, държана на
27.Х.1940 год. Неделя 10 ч.с.
Изгрев

1940_10_27 Волята на Любовта
утринно слово

ВОЛЯТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

В начало бе Словото

Размишление

Духът Божий

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

Блага дума на устата

Неща, които са говорени преди 10 000 години какво приложение имат в сегашните времена? Ако започнем на стария да му говорим за онова, което сме говорили на децата, какво приложение има детският живот? Детето най-първо два пъти трябва да го къпят, сутрин и вечер го къпят в коритото. Някой път го къпят половин година, и после започват по един път и така няколко години по ред все го къпят. Старият човек можеш ли да го къпеш? Не може. Сега и в религиозно отношение проповядват детински работи: Как едно време са къпани в коритото. Все за едно време разправят. Майката сега я няма, бащата го няма, ти си останал сам, какво ще правиш? Сега това са опущения, не искам да се занимавам с тях.

Някои хора гледат песимистично, казват: Аз съм песимист. Някой казва: Аз съм оптимист. Много хубаво, че си оптимист. По някой път се занимавате да четете философи, които са песимисти. Онези, които са оптимисти, не дават едно разрешение. Някои считат, че песимизмът е болезнено състояние. Мрачно гледат. Казват: Този живот няма да го бъде, така ще върви, никой не може да бъде щастлив. Песимизмът, това е нощ. След като работи човек цял ден, трябва една нощ да престане да работи, да легне да си почине. Оптимизмът то е ден. И следователно, вечерно време, ако се върнеш, ще си починеш. Много укоряват песимизма. Но оптимизмът създава страданията. Сега обвиняват песимизма. Оптимизмът е създал страданията; всякога песимизмът плаща, онзи ял и пил. Като дойде нощта, усещаш болка, легнеш на леглото, туй те боли, онова те боли. Целият ден си работил на нивата, това си правил, дойдеш вечерно време, починеш си. Казвате, че песимизмът бил лошото. Да се коригираме малко във философията. Да дадем от укора на песимизма от половината на оптимизма.

Сега някои от вас проповядват какво е казал Господ. Хубаво, какво е казал едно време, Господ не е престанал да говори и постоянно говори. Като деца Господ ви говореше като на деца, като възрастни Господ ви говори

като на възрастни; Като стари Господ ще ви говори като на стари. Половината от вас сте песимисти, половината сте оптимисти. Песимизмът, то е вече нощ. Нощ е настанала отвън, има някое недоволство в къщи. Някой човек е песимист, няма дърва, няма въглища, няма хляб. После не само това, но юрганът е тънък, няма топло. Завива се само с един чаршаф. Може да се покриваш лятно време с един чаршаф, но зимно време трябва дебел юрган с вълна. Ако се завиваш с чаршаф, а вън е 25 градуса под нулата, какъв ще ти бъде халът. Ще кажеш: Вярвай в Господа. Вярвам, че студ има. Единственото, което вярвам, вярвам, че Господ студ е дал. Какво трябва да правя? Седи с чаршафа си и се моли. Казваш: Господи, сега нека дойде топлината, прекрати този студ, защото с чаршафа не може да издържам. Дърва нямам, ако не се стопли от вън, ще замръзна. Някой ще каже: Не може ли без да се молиш. А без да се моли не може.

Двама светии живяли в пустинята, че единият е казвал: Каквото Господ е наредил, това ще стане. Всичко Господ ще нареди. Другият бил на особено мнение, казвал: Не каквото Господ нареди, но и ние каквото наредим. Той бил дежурен и дошла студена зима. Той не наклал огъня. Влиза другият и казва: Хладно, незапален огън. Другият казва: Както го е Господ запалил. – Защо няма запален огън? – Ами че то е работа на Бога. Според твоето учение, каквото Той е наредил. Да запали огъня. Сега даже и след две хиляди години такива примери стават. Много пъти две крайности има. Има някои работи, които Господ няма да ги направи никога. Понеже, ако Господ прави всичко, какво ще правим ние? Ако и ние правим всичко, какво ще прави Господ? Защото в живота и Господ трябва да работи. Христос казва в Писанието: „Отец ми така работи и аз така работя.“ Сега някои разсъждават и мислят, че трябва да подкрепим вярата. Но вярата е нещо разумно. Аз считам хора с вяра, които в десет години само веднъж ги хваща хрема, боледуват колкото за цяр. Само веднъж в десет години ги хваща хрема, боледуват, хора, които са с вяра. Вярващи наричам, които десет пъти в годината ги хваща хрема. А пък безверниците всеки ден ги хваща. Че когато се безпокоиш за едни обуща, не е ли хрема? То е най-лекото болезнено състояние, едно пречистване. Българите имат една поговорка, хремата считат за едно почистване за Коледа. Треската я считат едно почистване за Великден. А пък другите болести, къде ги турят, ще ги намерите. Българите така ги кръщават. Някой път има специфични микроби, седят си в носа спокойни. Някой път си почиват и човек ги събуди, като деца са. Като се събудят и те искат да ядат и пият. Започват да глождят мембраните на носа. Пък са доста умни, пущат киселини и ти започваш да плачеш, да кихаш. И да кихаш, те не излизат. С кихането казваш: Излезте навън, не ме безпокойте. Но те седят там. Ако човек не ги бута, те си дават банкет, любовни работи има, женят се, раждат се, и само за една седмица с милиони се размножават. Сега аз не зная, как вие

лекувате хремата. Няма какво да я лекувате. Едно приятно забавление е тя, ако искате да знаете. С изхвърлянето на тия нечистотии из носа, микробите излизат навън.

Сега аз вземам този пример само за изяснение. Всички ние страдаме от един по-низш живот. Всички болести се дължат на низши същества. Такива дребни са, че някой път с микроскоп не може да ги видим.

Та казвам: Религията в древността е била за изучаване тайните сили на човешката душа, за да може всичките хора да се подчиняват и да изпълняват волята Божия. Ние всички страдаме, понеже изпълняваме нашата воля. Казвам: Човек трябва да има воля. Хубаво е да имаме воля. Но лъвът, който има воля, какво прави? Мислите ли, че лъвът няма воля? Има воля. Влезе в една кошара, задигне цяло теле, тури го на врата си, с телето ще се прехвърли през оградата, занесе го в гората, изяде го. На следната вечер пак в кошарата вътре, пак задигне друго теле, пак в гората. Ние сега седим и четем във вестниците, как пущали бомби над Лондон. Но трябва да бъдете в Лондон да имате една опитност, да видите какви са съвременните бомби от 1500 или 2 хиляди килограма. Не зная, какво пишат във вестниците, някои бомби разкопават една дупка от 40–50 метра широчина и 30 метра дълбочина надолу. А пък взривът е толкоз силен, че ако си на един километър, ще се обърнеш от сътресението. На пътя ако си, ще паднеш. Хора има, които ослепяват, които оглушават. Но тук четем по вестниците, казваме: Да му мислят лондончани, да им дойде умът. Кои лондончани страдат. Онези, които не са грешили. Някой път, погрешките са в мозъка, някои клетки направили погрешка, пък бият задницата, пък тя ни най-малко не е виновна, пък нея бият. Сега това са неща, които стават във физическия свят. Може да си извадите каквото и да е заключение. Но това, което става в Лондон всякога става и между хората. И в ума на хората падат бомби. Не е ли бомба, когато си работил 30 години и ти кажат, че всичко онова, което си спечелил, пропаднало. Не е ли това голяма бомба? Коскоджа дупка се отвори, казваш: Свърши се, вече не мога да живея. Някой път човек толкова се обезсърчи, че си тегли куршума, самоубие се. Или някой иде че се хвърли от някъде. В живота вие не разглеждате работите от това гледище. Колко бомби ние хвърляме. Някоя мома, сгодила се, мисли да нареди живота си, фантазира си неща. Дойдат един ден, че ѝ кажат, че нейният възлюбен умрял. Веднага обезсърчи се, тури една черна дреха, иде от някоя канара и се хвърли. Казва: Не искам вече да живея. Има и религиозни хора, които са влюбени. По някой път и техните възлюблени умират. Вяра имат, мислят си за нещо, и като не им върви, хвърлят се и те от канарата. Казва: Не искам да живея в това общество. То светът така няма да се оправи. Къде ще живееш? Казва: В оня свят. Оня свят е затвор. В туй положение ще идеш в затвора, в робството. Онзи,

който не изпълнява законите на робството, какво го правят? Затворят го, оня свят го държи в затвор. Ще те хванат, ще ти турят халат, после ще ти турят върхеле (гривна) и на краката, и на ръцете, някой път ще ти турят върхеле и на врата.

Казват: Кой управлява света сега? Не го управлява Господ. Ако Господ управляваше света, не ще имаше война. Ако Господ управляваше света, не ще имаше смърт. Но понеже не го управлява Господ и смърт има, и войни има. Сега какво ще ми разправяте, че Господ управлява света. Не управлява Господ. Умират хора, бият се, вършат най-големи престъпления. Казвате: Ние сме чада Божии. Никакви чада Божии не са хората. Хора, които се карат, чада Божии ли са? Сега аз философствувам. Това не се отнася до вас. Вие сте в оня свят, от високо гледате като ангел. Като гледам страданията на хората, това не са страдания за един ангел. Страданията на хората за един ангел са подобни, ако има един човек направен от захар, че се стопи човекът и ти започнеш да плачеш, да страдаш за стопения човек от захар. Ангелът казва: Друг ще направиш. Доста захар имаме, ще ви дам захар. Такива хора ще ви направим, колкото искате. Ако направите един изкуствен човек че му турите една машинка в устата, с която той да говори, мислите ли, че имате една реалност?

Та истинското учение, което иде в света е ние да се освободим от старото робство. Знаете ли кое е старото робство? Всичките хора пожелаха да бъдат като Бога, но бяха без любов. Правеха всичко, но без любов. А то е насилие. Бащата ражда сина си без любов. Казва: Ти ще се подчиняваш. Като е малко дете, ще се подчинява. Стане голямо, бащата отслабне, и детето казва на баща си. Ти ще се подчиняваш. Питам: Ако детето се е подчинявало до 21-та си година, и от 21-та година нагоре бащата се подчинява, какво се е допринесло в света? Някои от вас казвате: Да бъде моята воля. Че като стане волята на човека, какво има? Някой казва: Аз искам да бъде моята воля, да си направя една къща, една хубава къща. Казваш: Осигурих се. Осигурил си се. Но светът страда от много воли. Пълен е светът само с воли. Владиката има воля, попът има воля, бащата има воля, наследникът има воля, генералът има воля. Има едно стълкновение между частите. Между хората, коя воля да бъде? Казвам: В света докато не стане волята на любовта, светът не може да се спаси. В света има само една воля, на любовта. Когато тази воля стане, то е спасението на света. Докато двама души все спорят, кой трябва да яде най-първо, чия воля да бъде, те изпълняват ли волята на любовта? Как разрешават майките този въпрос? Детето ли яде по-напред, или майката яде по-напред? Казват: Майката трябва да нахрани детето. Първо да нахрани детето, после себе си. Право ли е туй учение? Майката трябва да яде по-напред, детето после. Не е ли така? Ако тя по-напред не яде, от къде ще

дойде това мляко? Първо тя ще се нахрани, и от млякото, което дойде от храната, тя ще нахрани своето дете. Сега някои от вас религиозни, които проповядват едно учение, казват: Трябва да нахраним света. Как ще го нахраниш? Най-първо ти, който проповядваш, трябва да се нахраниш, да видиш туй учение, тази храна струва ли. Ако някой продава кашкавал и го продава без да го е опитал, това не е право. Всяко нещо трябва да се опита. Онова, което си опитал, него говори опитаното. Ще ви приведа един пример, как се разбира. Един анекдот има из нашия живот. Преди години някой в Бургаско заболял. Питат ме за съвет, какво ще кажа. Станало едно подуване някъде. Казвам: Нека вземат два килограма мляко, да го възварят хубаво, после да му изцедят един лимон и от пресеченото мляко да наложат на подутото място. Казвам на един приятел да им напише, да им опише, как да го направят. Написал им той, и онези като получили писмото, приложили, че компресът не помага. Казвам: Как го приложихте? Аз казах с гъстото още като е топло да наложат болното място. А те гъстото изяли и със суроватката правили компреса. Казвам им: С гъстото ще направите компреса, ще наложите болното място, пък рядкото изпийте. В лекуването онези хора, които стават за лекари, те са родени от природата. Всичките лекари, които са родени, имат една особена магнетична сила, която лекува. Не всеки лекар може да лекува. Не че няма желание да лекува, но няма тази сила. И всички вие боледувате, понеже ви липсва нещо. Има една сила, която като липсва в човека, човек заболява. Просто да ви го разправя. Човек се простудява, кога? Или когато е тънко облечен, или когато е вземал топла баня. Тук един от доста напредналите братя, казва ми, че както съм казвал, направил една топла баня, но се простудил. Той се къпал в банята и на излизане взел един студен душ. Казва: Простудих се. Турил си студен душ, за да се постегнело тялото. Казвам: Защо не си турил топъл душ отгоре? Казва: Студеният душ е по-здравословен. Аз по някой път гледам някои религиозни разбирания, на студен душ приличат. Гледам някой излиза въодушевен, като дойде при вас и вие му направите един студен душ. Той се свие. Никога не употребявайте студения душ. Лятно време, когато имате 35–40 градуса топлина от вън, тогава студените душове са на място, но зимно време – топъл душ, и то 41, 42 и 45 градуса топли, колкото по-топли, толкова по-хубаво. Не изведнъж, но постепенно ще увеличиш топлината.

Между физическия и духовния свят има едно съотношение. Ако тялото е здраво, имаш едно разположение. И мисълта ти ще бъде здрава. Ако тялото е болно, тогава не може да разсъждаваш правилно. Та най-първо онези, които искат да служат на Бога, трябва да бъдат здрави. Не мислете, че болните хора могат да се научат да служат на Бога. То е като урок. Като научиш този урок на болестта, ти ще бъдеш здрав. Болестта е един низш живот. Ядеш някога някоя неподходяща храна. За пример, ако ядеш едно

прасе, то е низша храна, много вкусни са свинските кебапи, много сладко е свинското месо. Някои от вас, нали сте яли на шиш? Но ето в какво седи свинското месо. Клетките на свинята са индивидуалисти. В свинята има голямо желание да живее и тя минава за един живот на удоволствия. И следователно, ако тия клетки влязат в тебе, те обичат да ядат и пият, не работят. Ако ядеш свинско месо, трябва да туриш 10 души стражари да вардят един, който ще работи. Ти ще изхарчиш десет пъти повече отколкото той ще изработи. Защо ти е такъв слуга? Онези, които се хранят със свинско месо, често се разболяват. Някои, които са по-здрави, не заболяват. Мене ми разправяше един български свещеник: Всеки път като дойде Коледа, като свещеник искам да опитам свинско месо, но не е било изключение една, две седмици да не боледувам след това. Казвам си: Попе, научи се да не ядеш свинското месо. Казва: Как да не бъда аз с хората заедно. Някои религиозни цитират Писанието и казват, че трябва да се яде месо. Свинското месо е нечисто за един религиозен човек. Освен, ако искаш да помагаш на свинете, яж, но ако не искаш да помагаш не яж. Не само да не ядеш, но и на ум да не ти идва. Ако си спомниш, както сега аз ви разправям, то е опасна работа, заразителна. Ще кажете, че Господ е създал всичко за ядене по света. Това е една философия, която трябва да се провери. Не е създадено всичко за ядене. В реката Нил има едни малки жабчета, които плават, нилските крокодили отварят си устата, жабчето си свие краката и попадне в устата на крокодила, той го глътне. Той казва: Господ тъй те създаде, аз да те ям. Като влезе това жабче, казва: Ще видиш, как се гълта жабче. Започва да гризе стомаха. Гледаш онзи крокодил ту нагоре, ту надолу във водата скача. Жабчето пробие корема му, излезе навън, навлезе във водата, и крокодилът се обърне на гърба си и свърши. Не е всичко за ядене.

Когато във вас влезе една лоша мисъл, не е ли това едно жабче? Когато влезе в твоето сърце едно лошо чувство, че цялата нощ се обръщаш на една и друга страна, не можеш да спиш, не е ли това едно жабче? Най-първо, всички трябва да се научите да се владеете. Всяка мисъл, която дойде, ще я разглеждаш хубаво под микроскопа, ако е една мисъл като плод, като слива, възприеми я.

Та в прочетената глава Христос праща своите ученици, даде им власт да церят, бесовете да изпъждат. Ти ако от себе си не изпъдиш една лоша мисъл, де ти е силата? Някои казват, да отидете да говорите на другите хора. Най-първо човек трябва да опита колко сила има. Ако ти в себе си не можеш да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание, где ти е силата тогава? Или някой път, някои новини има, някои вестникарски новини четеш, но мислите ли, че тия новини всички са верни? В съвременния живот, всичко каквото пишат във вестниците и всичко, каквото ви кажат

хората, 75 на сто тури настрана, че върху 25 на сто се спри. Вие, като ви кажат нещо, ставате носители. Казвате, вестниците пишат това. Пък то, след два дена, вестниците го опровергават, че не е станало. А вие сте разнесли новината. За пример, често вие казвате: Ние сме лоши хора. В какво седи лошото на човека? В неговата воля. Лошото не произтича от неговия ум, не произтича и от човешкото сърце. То сърцето се съгласява, лесно се подкупва, но волята е господар. Тя е, която греши. Тогава ние се намираме в противоречие. В Америка, в тяхната гражданска война двама войници, които ходили на бойното поле, останали инвалиди: на единия били осакатени краката, ръцете били останали здрави и очите здрави; на другия пък, краката били здрави, но бил сляп и ръцете били осакатени. Събрали се двамата, единият с осакатени крака, другият със здрави крака, но не виждал. Онзи със здравите ръце се качва на гърба на този със здравите крака и така ходили да крадат ябълки. Хванал ги господарят на градината. Завежда ги да ги съдят. Единият казва: Ходих при ябълката, но не брах. Другият казва: Не съм ходил при ябълката. И единият, и другият са прави. Вярно, че единият не ходил, защото няма крака. Но съдията казва: Турете онзи със здравите ръце на гърба на този със здравите крака. Човешко е. Онзи със здравите очи и ръце, той се качва на този със здравите крака – това е волята. Тя е, която го носи до дървото. Тя ще те заведе. Тя е, която кара хората да правят престъпления. В сегашния век на християните трябва да се възпита волята. Възпитавайте волята си! Всичките хора мислят много добре, чувстват много добре, но дойде ли до волята, пожеланията, не издържате. Аз бих желал да направя един опит, колко воля имате. Кажете на няколко души приятели, да ви опитат, колко сте търпелив и доколко спазвате самообладание, да се не разгневите. Ще кажете на десет души ваши приятели да си направят много остри игли и да забиват иглите само една десета от милиметъра в кожата. Другият 2/10, 3/10 и т.н. Последният един милиметър да забие, че да видите какво ще бъде вашето разположение. След като направите първия опит, направете втори: Първият да забие един милиметър, вторият – два и т.н. последният десет милиметра. Като излезете да видите какво ще бъде вашето разположение, дали ще бъдете като че бълха ви е охапала. Туй е за онези от вас, които искат да бъдат посветени.

Един мой познат, той сега е в Америка, беше много стар и хилав. Казва: Ела с мене, един лекар ми туря инжекции. Лекарят с една голяма игла, като му джасна в дебелото на крака три инжекции, казвам му: Аз до там не съм дошъл, ти си голям герой.

Ние си създаваме ненужни страдания в света. Когато четем словото, то е една опитност. Словото Божие, то е една опитност във всичките векове. Една Божествена истина през всичките векове е валидна като златото.

Златото, каквато цена е имало преди хиляди години, и сега има същата цена. Но книжните пари преди много векове сега нищо не струват, нямат цена.

Та казвам: Любовта е наука за възпитание. Единствената сила, която е мощна да възпита човешката воля, то е любовта. Няма друга сила, която да въздействува на човешката воля. Вие сте имали малки деца, колко упорити са. Мене ми разправяше една българка майка, доста умна. Имала една дъщеря, името ѝ било Йорданка, заинатява се, не иска да послуша майка си. Майката казва: Йорданке, чети Отче наш! – Не искам да чета. Бия я, не чете. Майката излиза из търпение, казва: То човек от тебе няма да стане, взема я, нагоре я издига и я стръсва. Тя казва: Олеле, мамо, ще чета Отче наш. Та любовта като дойде, дигне човека, стърси го и тогава чете Отче наш. Не мислете, че любовта е нещо слабо. Тя е най-мощното в света.

Та казвам: Нашата воля, ние трябва да я усилим. Ще си кажеш: Няма да правиш това! Имаше един евангелист, който ми разправяше своята опитност. Двадесет и пет години той пушил тютюн. Станал евангелист, искал да се отучи от тютюна. Не може да се откаже. Молил се, пак пуши. Правил това, правил онова, не може по никой начин да се откаже от тютюна. Започнал да се моли на Господа, Господ да му помогне, да се освободи от този дявол. Казва: Хвана ме магарешката кашлица. Река да пуша, като започна да кашлям, кюх, кюх, кашлям. Държа ме 40 деня и се отучих от тютюна. От там насетне не пуша.

Та всички ония навици, които имате, може да се отучите от тях. Колко навици има, от които трябва да се отучи човек. Казва: Навик имам. Има навик, но има и отвикване. Всички ония добри навици са на място. При лошите навици, ще развиеш своята добра воля. В света аз казвам, че има една добра воля, то е волята на любовта. Тази воля аз я наричам Божествена, тя е волята на любовта. Само Божествената воля на любовта е в състояние да оправи нашата воля. Когато казваме: Да бъде волята Божия, разбираме волята на любовта. Докато волята на любовта, Божията воля не дойде да господарува на човешката воля, един произвол ще има в света и светът не може да се поправи. Казвам: Новото учение е, което ни свързва с волята на Божията любов, да изпълним Неговата воля. Само така ще се избавим от всички противоречия на света и от смъртта, и от всичко ще се избавим. Тогава ще бъдем чада Божии. Всеки един в душата на когото не господарува волята на любовта, всяка друга воля и ангелска да е, и да е на един светия, каквато и да е друга воля, тя не може да произведе това, което волята на любовта може да произведе. Само една воля има на света, Божията воля на любовта, тя е, която може да ви избави от всичките противоречия, които се раждат в ума ви, в душата ви, в сърцето ви.

Христос казва: Който намери волята Божия, ще намери живота си; който не намери волята на любовта, и това което има, ще го изгуби. Стихът тук е: „Който намери живота си, ще го изгуби; който изгуби живота си заради мене, ще го намери“. Който намери волята на Божията любов, той ще намери живота си. Който вас приема, мене приема; който приема мене, приема Онзи, Който ме е проводил.

Казвам: Сега е времето. Казвате: В какво седи новото учение. Да вярваме, да се обичаме. Трябва всички по любов да възприемем Божията воля. Реалното, което излиза из Божията любов, е волята. Да сторим онова, което е за славата Божия, което е за влизането в царството Божие и за нашето повдигане. Това е волята.

Ако Христос се беше отказал преди две хиляди години да иде на кръста да го разпънат, какво щеше да стане със света? Ако не приемем и ние този път, какво ще постигнем? Този е пътят, по който иде волята Божия.

Човек не трябва да бъде страхлив.

Отче наш.

4. Утринно слово
27.X.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

(На 20.X.1940 г. няма беседа)

1940_10_30 Дете, възрастен и стар
лекция пред общия окултен клас

ДЕТЕ, ВЪЗРАСТЕНЪ И СТАРЪ

Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.

Ще прочета трета глава на Иезекиила, за да видите, какво нѣщо е Израиль. Ще прочета до десети стихъ.

Нѣкой пѫть казваме нѣкои работи, които произвеждатъ смущения. Всѣко нѣщо, което произвежда смущение, не е право. Сега, като ви говоря, ще ви дамъ едно упражнение. Сутринь, като станете, да знаете какъ да регулирате малко мисъльта си. Вие вървите по стария начинъ. Мислите, че каквото вършите, всичко е наредъ. Ако изучавате френски езикъ, ще видите колко мѫчно се пише, не е тъй, както български. Доста трудно е. Отъ старитѣ езици, ако се занимавате съ китайски, още по-мѫчно е. Тамъ има около 40 хиляди знака за думитѣ. После, езикътъ е повече съ еднослог(ови) и двусло(гови) думи (и) много мѫчно се говори.

Сега, като правите движение нагоре съ ръцетѣ, ще поемате въздухъ. Като поставяте рѫцетѣ настрани, ще задържате въздуха. Като свивате рѫцетѣ отпредъ, предъ гърдитѣ, ще издишате полека. Всички движения, които правите, трѣбва да се осмислятъ. И въ гимнастикитѣ, които правимъ, когато вдигате рѫцетѣ си, по нѣкой пѫть вие не поемате въздухъ; като простирате рѫцетѣ настрани, не задържате въздуха; и, когато свивате рѫцетѣ отпредъ, не издишате. Сега нѣкои отъ васъ може да мислите, че това не е важно. Важни работи сѫ.

| | | | Колко имате тукъ – 1111. Да прибавимъ сега едно нищо. 11110. Ти ще направишъ нѣкой пѫть нѣкоя погрѣшка, която нищо не е, (но) тази погрѣшка, турена, става 11110. Ако туришъ още едно нищо, става още повече – 111100. Ако турите още едно нищо, става 1111000. Така се създава една теория. (Нѣкои) казватъ: „То е карма“. Че е карма – да, карма е. Оплетешъ една мрежа отъ нищо, въ която така се оплетешъ, като петелъ въ кълчища. Виждали ли сте петелъ въ кълчища? Петелътъ влѣзе въ кълчищата, иска да рови. Като се оплете, кълве, кълве, не го пущатъ кълчищата. Та нѣма ли кълчища, въ които (и) вие сте се оплели? Вие казвате: „Каква ми е кармата?“ Казвамъ: Кармата, то е единъ петелъ въ кълчища. Ако му стигаше умътъ влакно по влакно да ги кѫса, щѣше да се освободи. Но той ги кълве. И колкото повече ги кълве, толкозъ повече се оплита. Сега вие може да се оплетете въ вашата мисъль. Вие можете да

направите една нишка отъ центроветѣ на вашето мозъчно вещество за самосъхранение и да свържите това влакно съ причинния свѣтъ – причини и последствия. Туй влакно, отдолу ще го проточите нагоре като паяжина. Какво ще ви послужи сега (това)? – Ще направишъ едно влакно за самосъхранение. Да кажемъ, вие денемъ туряте една ограда отъ бодливъ телъ, за да се пазите отъ животнитѣ, отъ млѣкопитаещитѣ, които обичатъ да тъпчатъ. Единъ день забравите, че вие имате бодливъ телъ, вървите и вие попадате въ сѫщата мрежа. Та често човѣкъ съ своитѣ мисли, съ своето верую, съ ония закони, които той (си) е направилъ, самъ той попада въ тѣхъ. Казвамъ сега: Защо свободно човѣкъ да не може да диша? Може ли свободно да диша? – Ако човѣкъ не може да диша (свободно), азъ да ви кажа сѫдбата (му) следъ десеть години каква ще бѫде. Ти, следъ десеть години, ще умрешъ. Ще ти пѣятъ „Отче нашъ" за небето. Ако искашъ по-дълго отъ десеть години да живѣешъ, тогава ще дишашъ плавно, бавно, безъ да се забелязва нѣкакво движение отвънъ. /Учительтъ показа хармонично дишане, безъ отвънъ да се забележи нѣкакво разпущане на гръдния кошъ/. Азъ дишахъ хармонично. Като дишашъ хармонично, дробоветѣ пѣятъ. Онзи, който започва да диша правилно, започва да чувствува една музика. То сѫ милиони клетки, които, като влиза въздуха, тѣ сѫ като оркестранти. То е единъ голѣмъ оркестъръ – нѣколко милиона клетки. Като дишашъ – всички свирятъ, пѣятъ. Не само да ги чувате, когато кашляте.

Сега вие искате да идете при Господа. Казвате: „Да видимъ Христа, да (Му) кажемъ колко сме пострадали на земята". Който не се е научилъ да диша (така), че като диша – дробоветѣ да пѣятъ, той ще иде въ небето (така), че никой нѣма да го види. Казвате: „Въ небето ще слушамъ". Ти тукъ си глухъ, че тамъ (ли) ще слушашъ? И този животъ на земята е така хубавъ, както ангелскиятъ. Всѣко нѣщо е на мѣсто, като се изпълни функцията (му). Казвате: „Дотегна ми да нося това тѣло". Какво тѣло искате вие? Ако имате едно леко тѣло, ще литнете въ въздуха, ще седите нѣкѫде. И, ако не разбирате закона, знаете (ли) въ какво смѣшно положение ще бѫдете? – Души, които се осовобождаватъ отъ тѣлото си, които не сѫ запознати съ законитѣ, седятъ въ въздуха като балони. Дойде вѣтърътъ, тѣ могатъ по желание да се движатъ, вѣтърътъ ги носи насамъ-натамъ, блъска ги въ нѣкое дърво, блъсне ги въ нѣкоя стена. Тѣ се чудятъ, какъ не сѫ свободни. Дойде една душа около тебе, върти се около тебе (и) не знае кѫде да влѣзе. Върти се в кѫщи, само току се блъска въ тѣлото, блъска се въ главата, оттамъ-отсамъ се блъска. Ти по нѣкой пѫть чувствувашъ умрѣлитѣ (и) казвашъ: „Нѣкой дяволъ е дошълъ". А то е нѣкой глупавъ волъ – само се трие около тебе, както се триятъ около дърветата. Тия паразити ги хапятъ и тѣ се триятъ. Единъ духъ като дойде, нѣкой вашъ близъкъ като дойде, трие се около васъ. Тогава въ васъ се образува нѣкаква слабость. Слабостьта

на такива души е, като дойдатъ, да се триятъ около (тебе) и ти образуватъ слабость. Това е теория сега. Пъкъ, ако тази душа е разумна, ако влѣзе вѫтре, тя ще ви принесе едно благословение, тя ще бѫде като слънчевъ лѫчъ, който идва. Вие ще се зарадвате.

Та казвамъ: Сега ще направимъ едно упражнение разумно. Станете. Бавно издигате рѫцетѣ нагоре, надъ главата, и допирате върха на пръститѣ – поемате въздуха бавно. Спускате рѫцетѣ настрани, до височината на раменетѣ – задържате въздуха. Свивате рѫцетѣ една срещу друга предъ гърдитѣ и издишвате. Рѫцетѣ се спущатъ отстрани и наново се прави упражнението нѣколко пѫти. Седнете.

Всѣка работа, въ която умътъ не присѫствува, всѣка работа, въ която умътъ не взема участие, никога не може да успѣе. Всѣка една добродетель, въ която сърдцето не взема участие, и тя не може да принесе нѣкаква полза. Всѣкога, когато правите известно движение, ако не спазвате известни правила, ако вашиятъ умъ не присѫствува, ако вашето сърдце и вашата сила не присѫствуватъ, тогава всичкитѣ ви работи не може да прогресиратъ. Общо казано: Тамъ, дето умътъ присѫствува, може да се ползувашъ. Като правишъ едно движение съ рѫцетѣ, умътъ да присѫствува въ туй движение. Като поемашъ въздуха, умътъ ти да присѫствува, съ въздуха да дойде въ дробоветѣ. Това е едно здравословно състояние. Та понякога, когато вие сте неразположени, умътъ не присѫствува. Ти правишъ едно упражнение, (а) умътъ (ти) е разсѣянъ. Обидилъ те нѣкой, ти си мислишъ за обидата и правишъ упражнението. Нѣкой пѫть може да те обиди нѣкое куче. Вървишъ по пѫтя, нахвърли се едно куче, стреснешъ се, уплаши те. Ти вървишъ по пѫтя и си мислишъ, какъ тъй да те стресне и да те уплаши. Защо да нѣмаше нѣщо да хвърлишъ на това куче, да го ударишъ, какъ нѣмаше нѣкой камъкъ. „Какъ тъй да смѣе да ме нападне“. Държишъ това въ ума си. Ако речете всѣко куче да го плашите, какво ще стане? Ако умътъ ви е на мѣсто, кучето никога нѣма да се нахвърли отгоре ви. Може да направишъ опитъ: ако вървишъ (и) мислишъ, и будно е съзнанието, кучето може да го държишъ настрана, на 20 крачки отдалеч(ено) отъ тебе. Ти, като вървишъ, да го гледашъ отзадъ кѫде е. Щомъ си захласнатъ, напада те. Щомъ речешъ да мислишъ, туй куче ти го гледашъ. Докато го гледашъ кучето, то не може да те нападне. И лошитѣ мисли сѫ сѫщо като кучетата. Ако умътъ е буденъ, лошитѣ мисли не се приближаватъ. Щомъ си захласнатъ нѣкѫде, лошата мисъль вече ще дойде.

Казвамъ: Първото нѣщо е да имате присѫствие на вашия умъ. Богъ ви е далъ ума. Едно отъ най-голѣмитѣ благословения е умътъ на човѣка, което Богъ му е далъ. Сега всички сѫ ви проповѣдвали. Вие мислите за Божиитѣ

благословения. Богъ ви далъ дарби. Но Богъ на всичкитѣ хора е далъ известенъ материалъ да го обработватъ. Ако дарбитѣ, които Богъ ви далъ, не ги обработвате, не ги упражнявате, ако не работите съ тѣхъ, вие не можете да се ползувате отъ това благо. Да кажемъ, ти имашъ единъ отличенъ гласъ, но никога не пѣешъ. Защо ти е този гласъ? Нѣкаква полза не принася никому. Като пѣешъ, не мисли защо ще пѣешъ. Ти, като пѣешъ, принасяшъ полза и на себе си, принасяшъ полза и на другитѣ хора. Като правишъ добро, ти принасяшъ полза на есебе си. Доброто е основата, върху която почива човѣшкото здраве. Човѣкъ безъ добродетели не може да бѫде здравъ. Безъ добро, той ще свърши зле. Ако има добродетели, много добре ще свърши. Туй сѫ правила. Не гледайте, че (на) нѣкой човѣкъ му върви всичко. Безъ добродетели нищо не върви. Ако и да е последенъ сиромахъ, ако придобива добродетели, той добре ще свърши.

Сега, азъ толкозъ години съмъ ви говорилъ и нѣкои отъ васъ сте приложили нѣщо вече. Не може да не приложите. Толкозъ години при мене вие сте нагорещени като желѣзото, което турятъ въ огъня. Ще се нагорещите и оттатъка ще минете. Ще излѣзете изъ огъня, ще изстинете пакъ. Виждамъ, че това не е полезно. Полезно е, ще кажете: „Топли бѣхме едно време, сега изстинахме“. Азъ искамъ огъньтъ да бѫде органически, не да се нагорещявате отвънъ, но да се нагорещявате отвѫтре. Като мислите, като чувствувате, като упражнявате волята си, трѣбва да образувате тази Божествена топлина. Сега туй е хигиена. Нѣкой казва: „Какво ще ядемъ?“ Ти може да ядешъ само сухъ хлѣбъ, ако умътъ присѫствува. (Тогава) ще се ползувашъ много повече, отколкото, ако ядешъ пищна храна. Ядешъ пищна храна, но не си доволенъ – туй ядене не е хубаво, маслото не е хубаво… Въ сегашнитѣ времена, ако си беденъ, искашъ изобилно масло, пъкъ нѣма. Изъ въздуха масло може да вземете. Тамъ е пълно съ масло. Човѣкъ, съ своето самовъзпитание, (е) изопачилъ организма си. Всичкитѣ клетки, отъ които той е създаденъ, сѫ разумни. Ако тази клетка, която е царица, въ човѣка има една клетка, около която милиарди клетки сѫ се събрали и образували единъ организъмъ. Ако той е лакомъ, предаде своята лакомия на клеткитѣ и тѣ сѫ лакоми. Тѣ сѫ малки такива сѫщества, но въ тѣхъ се зароди една голѣма лакомия, като на слонъ. Искатъ много да имъ даватъ, че много ще яде той. Той иска да събере цѣлъ хамбаръ, пъленъ съ милиони кила жито, да има да яде. Безполезно е това. Тръгнешъ на пѫть, туришъ 4–5 кила хлѣбъ, казвашъ: „Нѣма да ми стигне“. Лакомия е това. Ще възпиташъ тия клетки, всички да бѫдатъ икономисти. Че много малко имъ трѣбва. Много малко ни трѣбва въ свѣта. Трѣбва за бѫдеще да градимъ своето щастие въ онова, което ни е дадено. Ако ние, отъ Божията Любовь, която се излива въ въздуха, не можемъ да вземемъ нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ свѣтлината, не можемъ да вземемъ отъ нея нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ водата, не

можемъ да вземемъ нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ храната, не можемъ да вземемъ нѣщо – отъ кѫде ще вземемъ? Търсимъ своето щастие въ паритѣ.

Споредъ окултната наука Лондонъ е главата на Маммона, на Бога на паритѣ. Всичкитѣ финансисти тамъ бѣха. Какво стана (съ) тази глава сега? – Мачкатъ тази глава на този змей на паритѣ. Лондонъ мислеше, че е осигуренъ. Той кораби си имаше, всичко имаше, но падатъ бомби, голѣми бомби, взривни вещества. Трѣбва нѣкой отъ васъ да го пратимъ въ Лондонъ, да види какво е, че да дойде да ни разправи. Поне 24 часа да е вѫтре въ скривалищата на Лондонъ. Пита ме единъ: „Какво прави английскиятъ краль?“ Казвамъ: „Седи вѫтре въ избитѣ, крие се по 4–5 пѫти“. Краль на цѣла империя, която има 400 милиона поданици, но, като дойдатъ бомбитѣ, и той се крие въ скривалището. Ударятъ сиренитѣ – скриятъ се. Съобщатъ, че нѣма опасность – излѣзатъ вънъ. Пакъ се чуятъ сиренитѣ – пакъ въ скривалищата. И той се крие по нѣкой пѫть по два часа. Царско скривалище, по-добре осветено, съ удобство, но чува пукота и като царь. Сега ще ви направя едно сравнение: всичкитѣ лоши мисли, това сѫ бомби, които дяволътъ, по нѣкой пѫть, спуща. Трѣбва да знаешъ, че идатъ. Трѣбва да имашъ единъ разбранъ духъ, да знаешъ какъ да мислишъ. Ако не знаешъ какъ да мислишъ, ще се намѣришъ като въ Лондонъ. Балонитѣ, които пуснаха за да пазятъ Лондонъ, мислѣха, че сѫ осигурени, че нѣма да могатъ да минатъ германцитѣ. Но защитата не бѣше така силна. Излъгаха се. Англичанитѣ направиха погрѣшка така, както направили паяцитѣ. Тѣ мислили, че сѫ много учени вече. Дошло известие, че единъ слонъ ще посети царството на паяцитѣ. Тѣ казватъ: „Какъ слонъ насъ ще посети, (какъ) ще мине презъ нашитѣ градове? Ние ще му дадемъ да разбере. Само да дойде въ нашитѣ градове“. Явили се всичкитѣ инженери, сновали презъ улицитѣ, задрѫстили ги и казватъ: „Само да мине сега, да види какъ се минава презъ царството на паяцитѣ“. Дошълъ слонътъ, миналъ презъ улицитѣ, ходилъ навсѣкѫде. Тѣ започнали да мислятъ, какво сътресение (сѫ) предизвикали тѣхнитѣ прегради. Пратили своитѣ кореспонденти да разберать, какво сътресение (е) усѣтилъ (слона). (Той) казалъ: „Никакво сътресение не усѣтихъ“.

Ако вие мислите да спънете дявола като паяцитѣ, ще ядете попарата му. Сега – другата страна. Хубавата страна на всѣка война е, че тогава човѣкъ прави нѣща, които иначе, при други условия, не иска да ги направи. Казвате: „Това е невъзможно, какъ ще го направя? Невъзможно нѣщо“. Виждате тѣзи англичани и германци (какъ) вечерно време тръгватъ изъ въздуха съ аеропланитѣ си. Никаква свѣтлина нѣма и намиратъ Лондонъ. Не само го намиратъ, но въ въздуха се биятъ. Нѣкой може да се върне, нѣкой може да не се върне. Каква смѣлость иматъ тия хора. Като дадатъ

заповѣдь, хичъ не мислятъ, длъжность е. Всичко забравятъ (и) казватъ: „Ще се биемъ за отечеството“. (Това е) една похвална черта. Невъзможно е, (но) той отива човѣкътъ и намира Лондонъ. Нѣкой отъ насъ, и денемъ да го пратимъ, не може да го намѣри. Вие питате: „Защо трѣбва да го направимъ?“

Защо въ българския езикъ изхвърлиха ? И други букви изхвърлиха? (Нѣкои) питатъ: „Защо е въ български този малъкъ еръ – Ь?“ Нѣкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но нѣкои букви не трѣбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шесть струни е по-хубава. Ако имашъ една арфа, не четири, но 36 струни (й) трѣбватъ. Вие свирили ли сте на арфа? Не е така лесна работа. Азъ по нѣкой пѫть опростотворявамъ работитѣ и вие мислите, че е лесна работа. Не е лесно. Азъ съ мисъльта си може да накарамъ единъ французинъ да ми отговори, безъ да му говоря на френски. Или единъ англичанинъ, безъ да му говоря, може да го заставя да ми каже, че е на мое разположение. Има единъ езикъ, на който хората говорятъ. Като го погледна, казва: „На ваше разположение“. Веднага ще ми услужи. Ако не зная какъ да мисля, ще се намѣря въ трудно положение. Ще се намѣря въ положението на онзи французинъ въ Севастополската война, (който) билъ въ Варненско, въ едно село българско, (и) говорѣлъ на единъ старъ българинъ на френски, искалъ му нѣщо. Българинътъ му казалъ: „А бе синко, какъ майка ти да не те научи да говоришъ български? Че какво искашъ отъ мене?“ Той (французинътъ) направилъ единъ крѫгъ. Разкопава го. Хваща си пръста и съ другата рѫка показва, като че дои. (Българинътъ) казва: „Така ми кажи“. Донася му млѣкото.

Та казвамъ: Ние, като правимъ упражнението, си дигаме рѫцетѣ нагоре, като французина, за да ни разбератъ отъ невидимия свѣтъ. Защото човѣкъ трѣбва да си въздействува. Всичкитѣ движения сѫ за волята. Ако ти не движишъ рѫцетѣ си, волята ти ще остане слаба. Ако мислишъ ти за ума си, ако чувствувашъ ти за чувствата си, ако не движишъ съразмѣрно краката както трѣбва, рѫцетѣ, пръстите ти – волята ти ще остане слаба. Ние искаме да ви дадемъ нѣкои правила, защото иначе ще паднете въ друга крайность. Нѣкой пѫть ти се усѣщашъ неразположенъ, обиденъ си. Върнешъ се неразположенъ, работитѣ не вървятъ. Тъй си нахохоренъ, върнешъ се въ кѫщи, ще намѣришъ децата виновни, дъщерята, слугитѣ, всички сѫ виновни. Ще намѣришъ причина, че кѫщата не е очистена, че възглавницитѣ не сѫ на мѣсто. Все ще намѣришъ нѣкаква причина. Ти още отдалече като идешъ въ кѫщи, спри се и преди да влѣзешъ, започни да гладишъ първия пръстъ (на) едната и после на другата рѫка. Кажи: „Малко благородни чувства ми трѣбватъ. Тѣ не сѫ виновни, че имамъ

неразположение отвънъ. Не сѫ виновни децата, слугитѣ. Малко благородство ми трѣбва". Поглади първитѣ пръсти на рѫцетѣ си последователно. После поглади срѣдния пръстъ. Трѣбва да бѫдешъ справедливъ. После поглади (пакъ) третия пръстъ. Трѣбва да имашъ едно засмѣно лице, не начумерено, (не) да заповѣдвашъ, че власть имашъ. Ти тогава влѣзъ въ кѫщи, ще тръгне работата. Нѣма да има гръмотевици, нѣма да има бури. Който не знае, ще каже: „Какъвъ дяволъ бѣше, не зная". На български думата „дяволъ" има лошъ смисълъ. Азъ бихъ желалъ да имате характера на дявола. Такова постоянство – като го изпѫдишъ изъ вратата, влиза презъ коминя; ако го изпѫдишъ изъ коминя, влиза презъ нѣкоя малка дупка и ще те убеди, че не можешъ безъ него. Толкозъ години не се обезсърдчава. Като дойде, той използува всичкитѣ условия на живота. По нѣкой пѫть той така се настани, че взема вашата страна, като че сте вие, и ви дава съветъ. Не трѣбва да се прекланяшъ, да те мислятъ, че си толкова глупавъ. Трѣбва да ги сплашишъ. Ти го слушашъ. Азъ веднажъ гледахъ една кокошка. Тя се наежила съ пиленцата си, минава единъ волъ, тя го клъвне. Голѣмиятъ волъ се отби (и) казва: „Хайде да нѣмамъ работа съ една кокошка, да ми се смѣятъ. Да е нѣкой герой – разбирамъ". Тя седи и по едно време минава едно куче. Кокошката казва: „Азъ вола сплашихъ" (и) отива да клъвне кучето. Но онова куче като се нахвърли отгоре ѝ, тя се разкрѣка. То веднага обяви война на кокошката, не каза както вола. Нахвърли се отгоре на кокошката. Тя изкрѣка, повика пилцитѣ си. Не отваряйте война, не мислете, че ако сте сплашили единъ волъ, ще сплашите кучето. Кучето не се плаши. То е смѣло.

Сега направете едно сравнение. (Съ) всичкитѣ мѫчнотии, които идатъ въ свѣта, трѣбва да се справимъ по единъ разуменъ начинъ. Ако знаемъ, какъ да се справимъ, лесно минаватъ работитѣ. Да кажемъ по нѣкой пѫть вие говорите тукъ. Нѣмате търпение да изслушате нѣкого. Изслушайте го. Нека си каже, както мисли. Може да се не съгласявате съ неговото мнение, но го изслушайте до края. Харесвамъ въ турцитѣ има една хубава черта. Като влѣзе нѣкой турчинъ въ нѣкоя турска одая, разправя небивалици, но другитѣ го слушатъ и казватъ: „Олла белиръ". Може да имъ разправя небивалици. Каквото и да разправя, другитѣ го слушатъ. Той, турчинътъ, ще си поглади брадата и ще каже: „Олла белиръ". Българитѣ, ако сѫ, щомъ влѣзе – ще кажатъ: „Какво го слушате, той лъже". Нѣкой отъ васъ разправятъ за нѣкои нѣща. Не че тѣ лъжатъ, но преувеличаватъ. Казва: „Видѣхъ една змия, по-дебела отъ рѫката ми". – „Колко бѣше дълга?" – „3–4 метра". Пъкъ тя не може да бѫде толкова дълга тукъ. Българинътъ обича да преувеличава. Въ него чувството да преувеличава е развито. И той си служи съ голѣми преувеличения. Казва: „То свѣтъ – свѣтъ. Яйце да хвърлишъ – нѣма де да падне". А то колко били – хиляда души. Та единъ турчинъ разправялъ на единъ българинъ, че имало много, много войска, на

хиляда мѣста – по хиляди войници. Българинътъ му казва: „Ефенди, то орѣхи да сѫ, нѣма да се съберать“. Турчинътъ вѣрва. Та казвамъ: Когато въ единъ човѣкъ има развито чувство на преувеличаване, този човѣкъ може да бѫде поетъ. Може хубаво да пише. Онзи поетъ, който има това чувство развито, има изященъ стилъ, украсенъ. Туй чувство е да увеличавашъ. У нѣкои това чувство не е така развито, стилътъ (имъ) не може да бѫде така богатъ, беденъ е стилътъ (имъ). Той е сухъ, отривистъ, проза е това. Поезия е, дето е това чувство развито. Казва: „Срѣщнахъ много високъ човѣкъ“. – „Колко високъ?“ – „Два метра“. Тукъ, на Изгрѣва, нѣмаме два метра високи. Имаме единъ братъ, който е високъ, но мисля, че има 190 сантиметра – трѣбватъ му още 10 сантиметра. Вие най-първо премерѣте на стената два метра, ако искате да си представите колко е два метра височина. Има високи хора – два метра и два метра и половина. Има и по-високи. Но сега въ природата много високи хора не сѫ удобни. Тя иска по-низки хора – по-разумно е, по-икономично. Ако ти си два метра и половина високъ въ този вѣкъ, колко ще дадешъ за дрехи, за обуща, после за храна. Та всичкитѣ ония хора, които сѫ умрѣли, сѫ навлѣзли въ чувствения свѣтъ. Ние имаме голѣми желания, голѣми постижения. Тѣ нека дойдатъ въ мисловия свѣтъ, тамъ има условия. Въ мисъльта свѣтътъ е широкъ, тамъ може да боравишъ съ каквито искашъ мисли. Дойдешъ въ физическия свѣтъ – тѣлото ти (трѣбва) да е малко. Не ти трѣбва голѣмо тѣло. И желания не ти трѣбватъ много голѣми. Но трябва да знаешъ, че на земята нѣмашъ условия да постигнешъ туй, което искашъ. Трѣбва да знаешъ, че ще свършишъ много зле, ще заминешъ зле. Като се родимъ – вратата сѫ широки. Като дойде на излизане – съ игла трѣбва да излизашъ. Като дойдешъ тамъ, ще се намѣришъ задръстенъ. Трѣбва да имаме и чувства. Като започнете съ Любовьта, започнете най-първо съ малката Любовь и да се увеличава повече. Ако започнете съ изобилието, ще дойдете до дъното на фунията. Ако влѣзете презъ фунията, презъ тѣсното, само тогава ще дойдете до широката врата. Започнете отъ малкото към голѣмото. Има известни погрѣшки, които трѣбва да поправите. Имаме доста погрѣшки, които трѣбва да се поправятъ. Вие седите нѣкой пѫть и съ краката ритате, или съ рѫцетѣ мърдате. То сѫ несъзнателни движения. Не е хубаво да седите тъй. По нѣкой пѫть ви наблюдавамъ и вие си обръщате главата, когато влѣзе нѣкой. Вие седите спокойно, може да го видите отстрана, отзадъ. Ако иде, може пакъ да го видите. Учете се да виждате отзадъ. Влиза нѣкой – отзадъ да го видите. Не е мѫчна работа. Упражнявайте се. Като влѣзе нѣкой, седете тихо и спокойно като квакери, никой да се не обръща. Сега всѣко движение, което правимъ, трѣбва да бѫде разумно. Като подвижимъ рѫката, като подвижимъ очитѣ, главата, въ всѣко движение да присѫствува мисъльта, ти да бѫдешъ благодаренъ за движението, което става. Защото добриятъ животъ, разумниятъ животъ, силниятъ животъ – той е направенъ отъ разумни движения. Всички трѣбва

да работимъ и да изработимъ едно тѣло. Не да бѫдатъ рѫцетѣ ни груби. Строежъ трѣбва. Всички имате желание да бѫдете хубави, мажете се, но не сѫ мазилки това. Кѫщата трѣбва да се намаже хубаво, трѣбва да се изгради хубаво. Като ви погледна челото, ще видя, че вие сте неспокойни. Щомъ човѣкъ не мисли, челото има особени бръчки. Започва да се изкривява. Ще се научите да мислите и това ще се види на челото. Да знае челото, че има единъ господарь. Всѣки день ще вземете едно огледало, като погледнете – дали ще се харесате. Погледнете челото, дали ще го харесате. Погледнете носа, погледнете устата си, ушитѣ си.

Вие мислите за нѣща, които не сѫ реални. Минава нѣкой вашъ приятель замисленъ, не ви поздравява. Има си нѣкаква работа. Коя е причината, че не ви (е) поздравилъ? Че научете се да се поздравлявате отъ ума. Поздравлението седи отъ ума на човѣка. Щомъ азъ мисля за единъ човѣкъ, азъ го поздравлявамъ. Отдалече като го видя, може да не го поздравя, но като мисля за него – то е поздравление. Отдалече трѣбва да се поздравлявате. Всичко седи въ ума ви. Ако не поздрави, тогава въ васъ ще дойде онова подозрение. Ако умътъ ви не е буденъ, тогава какъ ще ви говори Господь? Че какъ ще чуете гласа му? Има единъ гласъ, който иде до ушитѣ. Той не е правиленъ. Има единъ гласъ, който говори отдолу. И долното говорене нищо не струва. Нѣкой пѫть отдалече усѣщашъ една свѣтлина. Ако сте ясновидецъ, ако нѣкой човѣкъ е свързанъ съ невидимия свѣтъ, вие ще видите единъ снопъ отъ свѣтлина, която излиза отъ главата му отгоре. Или вие самъ ще чувствате, че отвѫтре, отъ духовния свѣтъ, иде една свѣтлина отъ 45 градуса. Всѣкога, когато се молите, всички хора вематъ туй направление на 45 градуса. По тази посока иде свѣтлината. Тѣзи 45 градуса съответствуватъ на четвъртото измѣрение. Не че оттамъ иде то. Иде отвѫтре онова, което говори, но то има едно отражение да се върне пакъ назадъ. Ученитѣ хора обясняватъ: отъ слънцето иде една свѣтлина, която, като влѣзе въ областьта на земята, удря се въ областьта на земята, превръща се въ земна свѣтлина, която осветява всичкитѣ предмети.

Всѣка една мисъль въ човѣка трѣбва да направи едно отражение. Ако вашата мисъль не се пречупва въ вашия мозъкъ, тогава се образува едно студено течение, ще се намѣришъ въ полюситѣ на живота. Трѣбва да има топлина, за да растатъ чувствата. И да се проявяватъ мислитѣ – пакъ трѣбва да има топлина. Не такава, обикновена топлина. Ако главата ти е топла отпредъ, то е неестествено положение. Всѣкога челото, като го пипнете, трѣбва да бѫде малко хладно. Ако рѫцетѣ ви сѫ постоянно студени, не е здравословно. Всѣкога трѣбва да правите упражнения, че рѫцетѣ въ по-голѣмата часть на деня да ви бѫдатъ топли. Има една топлина, приятна на рѫцетѣ. И краката ви трѣбва да бѫдатъ топли. Щомъ сѫ студени краката, концентрирайте вашата мисъль. Започнете да мислите

по 5, 10, 15 минути за краката си – ще се стоплятъ. Ако ръцетѣ ви сѫ студени, мислете 10, 15 минути за рѫцетѣ – ще се стоплятъ рѫцетѣ ви. Боли ви гръбначния стълбъ. Всичкитѣ болести, които идатъ, тѣ ви правятъ едно добро. Боли те рамото, ти за рамото никога не си мислилъ. Като те заболи рамото, ти за него постоянно мислишъ. Като мислишъ за рамото, ти му правишъ едно благо. Нѣкой пѫть те заболи кръста. Ти никога не си мислилъ за кръста. Като те боли, постоянно мислишъ за кръста, постоянно вече мислишъ за кръста. Не оставяйте насила съ болесть да ви каратъ да мислите за тѣлото. По нѣкой пѫть презъ деня, сутринь, вечерь, помисли си за гръбначния стълбъ. Той е единъ стълбъ, така хубаво направенъ, че ако той не функционира правилно, ти не може да дишашъ правилно, не може да мърдашъ рѫцетѣ правилно, очитѣ си не може да мърдашъ, краката си не може да мърдашъ. Отъ доброто разположение на гръбначния стълбъ, ако той функционира правилно, нервитѣ, които излизатъ оттамъ, всичкитѣ нерви ще бѫдатъ добре разположени и всички движения (ще) сѫ хармонични. Казвате: „Сега, ако ние започнемъ така да мислимъ, нѣма да ни остане време за друга работа“. Другитѣ работи сѫ безполезни. Ние се тревожимъ за нѣща външни, отъ които нѣма никаква полза.

Сега искате да знаете, кой ще победи – италианцитѣ или гърцитѣ. Ако едно куче или една пчела се борятъ, кой ще победи? Ако пчелата ужили кучето, то може да се подуе. Но пчелата ще изгуби сражението. Като ужили кучето, ще умре. Кучето и десеть пчели да го ужилятъ, пакъ не умира. Всѣкога, ако вие водите война съ единъ уменъ човѣкъ, вие всѣкога ще бѫдете бити. Съ онзи, който е уменъ, ако воювате – всѣкога ще бѫдете бити. Той е взелъ всичко предвидъ.

Казвамъ: Въ природата вие имате единъ голѣмъ противникъ. Вие воювате съ дявола. Знаете, колко е уменъ той. Той така (е) изучилъ потънкоститѣ на вашитѣ слабости: като религиозни – знае кѫде е вашата слабость; ако обичате – знае на Любовьта кѫде ви е слабостьта. Ако ядете – и тамъ ви знае слабостьта. Навсѣкѫде ви знае слабостьта. Ако влѣзете въ стълкновение съ него, трѣбва да се въорѫжите. Най-първо той ще ви раздразни. Щомъ ви раздразни, вие сте изгубили сражението. Казвамъ ви: Вие поне трѣбва да имате този характеръ, да можете да не се дразните.

Единъ анекдотъ има за две българки. Едната отъ тѣхъ говорила много, другата била мълчалива. Минаватъ по една река и двете се скарали. Едната е на единия брѣгъ, другата на другия брѣгъ. Едната говори много, кара се, вика. Другата мълчи. Онази ѝ казва: „Слушай, кажи нѣщо, че ще се пукна“. Дяволътъ, когато ви хука, вие да седите спокойни, слушайте го. Той иска да ви предизвика вие да говорите. Щомъ вие говорите, вие сте изгубили сражението.

Сега говоря за търпението. Запримѣръ нѣкой ми казва: „Учителю, азъ съмъ много търпеливъ“. Той седи и ми разправя, че сѫ го обидили и ми разправя, че е много търпеливъ. Никакво търпение нѣма. Това е неволя. Всички носите неволята. Безспокоишъ се за нѣщо. Хубаво е да се намѣришъ въ единъ свѣтъ добре уреденъ. Не искамъ да ви насърдчавамъ да се заблуждавате. Казвате: „Свободни сме да казваме, каквото искаме“. Но кажете го по най-хубавия начинъ. Казвамъ: Какъвъ е свѣтътъ? Въ свѣта, ако влѣзете, поне външно иматъ една учтивость. Като идете нѣкѫде, колко сѫ учтиви. Ще ви в289матъ палтото, ще се облѣчете. А пъкъ тукъ вие оставяте самъ да си го облѣче. Казвате: „Азъ ли ще му слугувамъ? Нека си вземе палтото, както го е окачилъ“. Като дойде нѣкой гостъ, казвате: „Такива свѣтски работи не ги искаме“. То не е хубаво човѣкъ да се научи и да чака да му услужватъ другитѣ. Нека да бѫдемъ самостоятелни. Като ходя навсѣкѫде и ми даватъ да си обличамъ палтото, ако не ми го дадатъ нѣкѫде, ще се обидя. Сега, кѫдето и да идете, понеже сами си окачвате (палтото) – нѣма да се обидите. Ако сте научени все да ви го даватъ – ще се обидите. Какъ тъй да не ви го дадатъ? Виждамъ навсѣкѫде добрата страна. Човѣкъ да се радва, когато му даватъ палтото, и да се радва, когато не му го даватъ. Еднакво трѣбва да виждате въ себе си. Да си кажете: „Азъ трѣбва да бѫда самостоятеленъ“. Като ти го дадатъ, ще кажешъ: „Колко сѫ благородни. Не искатъ да си иждивяватъ силата“. Като не ти го подададатъ, кажи: „Искатъ да бѫда самостоятеленъ“. Всѣкога трѣбва да разсѫждаваме. Въ противоречията, въ постѫпкитѣ на хората всѣкога да виждаме доброто. Това значи: единъ ученикъ въ свѣта да вижда хубавото. А пъкъ често ние съ незнанието се спъваме. Единъ лошъ оркестрантъ въ единъ хоръ не биха го държали. Той ще бърка на цѣлия хоръ, понеже не взема вѣрни тоноветѣ. Кажатъ му нѣколко пѫти, ако не ги взема вѣрно – ще го отстранятъ. Трѣбва да взема вѣрно тоноветѣ. И въ едно общество, както сега сѫ организирани хората, трѣбва да бѫдатъ мислитѣ имъ много прави. Трѣбва да мислимъ много хубаво. Казвате: „Може да мисля, както искамъ“. Щомъ си въ хора, трѣбва да пѣешъ споредъ правилата на музиката. Тоноветѣ, които вземашъ, трѣбва да бѫдатъ вѣрни. – „Ама приблизително, трудимъ се“. Нѣма какво да се трудишъ. Въ пѣнето не се изисква трудъ. Тамъ се изисква концетриране на мисъльта. Като пѣешъ, да слушашъ себе си, че вѣрно пѣешъ. Като се слушашъ, да ти е приятно, че пѣешъ хубаво. Ти усѣщашъ, че пѣешъ хубаво. Когато говоришъ, когато чувствувашъ, тебе да ти е приятно. После, ако и хората иматъ това чувство, ще ти стане два пѫти по-приятно.

Това е сега новиятъ начинъ – да имате една права мисъль. Тукъ често се разнасятъ нѣща, които не сѫ вѣрни. Много се радвамъ, (че) кореспонденцията се е развила тукъ, сведения има. Но всичко онова, което

се пише въ изгрѣвскитѣ вестници, да бѫде вѣрно. По нѣкой пѫть изгрѣвскитѣ работи сѫ преувеличени, както онзи българинъ, който се върналъ въ кѫщи и казалъ на жена си: „Щѣха да ме изядатъ мечкитѣ. Бѣха се събрали 80 мечки, гонѣха ме“. Тя казва: „Кѫде ще се намѣрятъ 80 мечки?“ (Той) казва: „80 нѣмаше, но 60“. (Тя) казва: „60 мечки какъ ще се събератъ?“ – „Около 40 имаше“. Смалѣвалъ постепенно и най-после дошълъ до една мечка. Най-подиръ казалъ: „Шумна нѣщо въ гората“. Такива сѫ и изгрѣвскитѣ преувеличения. (Нѣкой) казва: „Учителю, нарочили ме всичкитѣ“. Че отъ де ще го нарочатъ всичкитѣ? Може единъ–двама души да сѫ го нарочили, пъкъ другитѣ не сѫ го нарочили. Другитѣ много добре мислятъ. То е преувеличение. Двама–трима души мислятъ лошо за него. Той мисли, че всички го нарочили. Направилъ си нѣкаква погрѣшка и нѣкои ще те извинятъ, нѣма нищо да кажатъ. Казвамъ: Пазете се отъ нѣща, които не харесвате. Харесвате ли това изкуство? Блъскатъ се всичкитѣ.

Учете се да виждате хубавото въ хората. Понеже, като търсите добрата мисъль, вие помагате на себе си. Да кажемъ, че вие виждате, че въ единъ има справедливость – вие помагате на своята справедливость. Или виждате нѣкой човѣкъ набоженъ. Не тъй буквално набоженъ, но има туй хубавото чувство. Онѣзи хора, които сѫ по естество набожни, иматъ едно благородно чувство. Тѣ всѣкога иматъ топли чувства и уважение. Като намѣришъ туй чувство, то ще ти предаде нѣщо. Или виждашъ, (че) той има буденъ умъ, мисли много хубаво. Ти, като видишъ тази страна, помагашъ на своя умъ. Намѣришъ, че нѣкой пѣе хубаво – ти помагашъ на своето пѣене. Доброто, което виждашъ въ другитѣ хора, то ти се връща при тебе. Този умъ, който виждашъ въ другитѣ, тази сила се връща при тебе. Доброто, което виждате, то се връща при васъ. Ако вие търсите недостатъцитѣ на хората, тѣ ще се върнатъ къмъ васъ. Казвате: „Това е глупаво, онова е глупаво“. Кое е умно? Не мислете по негативенъ начинъ. Въ туй отношение по нѣкой пѫть, като срѣщнешъ сто добри хора и срѣщнешъ единъ лошъ човѣкъ, то е на мѣсто. Се малко червенъ пиперъ трѣбва. За сто души да мислишъ добро и за десеть души да си малко неразположенъ, е на мѣсто. Отъ десеть души, всичкитѣ не могатъ да бѫдатъ благоприятни. Сега говоримъ за земята. Но, когато деветь сѫ неприятни и единъ приятенъ, ти се намирашъ извънъ човѣшкия свѣтъ. Ако имашъ деветь души неприятни и единъ приятенъ, ти не си отъ умнитѣ хора. Предизвикалъ си всички на война. Ако имашъ единъ неприятель и деветь приятели, ти си отъ умнитѣ. На земята всички не могатъ да бѫдатъ приятели. Господь, че е Господь и всичкитѣ хора не сѫ доволни отъ Него. Ти искашъ нѣщо повече. Хората отъ Бога сѫ недоволни, пъкъ ти искашъ отъ тебе да бѫдатъ доволни. Това е невъзможно. Ония работи, които могатъ да се приложатъ, приложете ги. Сега нѣкой отъ васъ

сте въ пълна възрасть. Нѣкои сте въ възрастьта, дето има кръвно налѣгане. Въ какво седи кръвното налѣгане? Казвате: „Остарѣхме“. Казвамъ: Поумнѣхте ли? Ако си остарѣлъ и си станалъ по-уменъ, много добре. Ако си остарѣлъ и си станалъ по-силенъ, старостьта е на мѣсто. Казва: „Човѣкъ съмъ въ пълна възрасть, пъкъ нищо не съмъ постигналъ“. Има какво да работишъ. Казвамъ: Ти, като си въ пълна възрасть, поумнѣлъ ли си? Казва: „Още съмъ дете“. Че, ако не сте умно дете и добро дете, и детето трѣбва да бѫде силно. Та и деца като сме, трѣбва да бѫдемъ умни. Ние мислимъ, че като деца сме глупави. Отъ глупави да станемъ умни, то е невъзможно. Децата сѫ много умни, но не знаятъ какъ да постѫпватъ. Отъ лошитѣ постѫпки не считайте, че детето не е умно. Туй дете веднажъ може да си тури рѫката на свѣща и оттогава вече има разбиране. Най-много три пѫти като се опари, вече знае. Даже охлювитѣ сѫ много умни. Тѣ веднажъ като се опарятъ – помнятъ. Казвате, че сѫ глупави охлювитѣ. Имаше единъ, който правеше опити съ охлюви въ Казанлъкъ, отглеждаше ги – нѣколко хиляди охлюви. За да не излѣзатъ, опасалъ градината съ жица, пусналъ слабъ токъ и започналъ да бележи всѣки охлювъ, който веднажъ се допре до жицата. Никога не забелѣзалъ единъ охлювъ, опрѣнъ веднажъ, втори пѫть да е преминалъ жицата. Се нови охлюви идвали да минатъ жицата. Веднажъ, като се опари, охлювътъ не минава втори пѫть жицата. Значи – уменъ е. Нѣкой пѫть ние, умнитѣ хора, по 20 пѫти минаваме. Не минавайте презъ жицата. Онзи, който я турилъ, е по-уменъ отъ тебе. Ти не можешъ съ своето минаване да я премахнешъ. Ако намѣришъ нѣкое мѣсто подъ жицата, може да минешъ. Охлювитѣ сѫ много щастливи. Той, като тръгне, като вдигне рогата,но като го бутнатъ – веднага се свие. После не иска отдолу да мине, се отгоре минава. Като дойде до жицата, ще се опари въ нея.

Всички ние, макаръ да сме малки, по нѣкой пѫть искаме да минаваме нѣкѫде, пъкъ се опаримъ въ тия жици. Въ природата тия жици не сѫ една, не сѫ две, тя турила доста жици по пѫтя ни. Защото онази областьь, въ която искаме да влѣземъ, е много опасна. Вие искате да влѣзете въ астралния свѣтъ, въ духовния свѣтъ. Знаете колко е опасенъ този пѫть. Той е отличенъ свѣтъ, но трѣбва да знаешъ откѫде да минешъ и какъ да минешъ. Ако не съзнаешъ, тогава ще си създадешъ неприятности. Вие, като започнете да обичате, вие влизате въ духовния свѣтъ. Вие всички плачете отъ Любовьта. Кой не се е парилъ на тия жици? Като обичашъ нѣкого, трѣбва да знаешъ защо го обичашъ. Ако мразишъ нѣкого, трѣбва да знаешъ защо го мразишъ. Ако го считашъ, че е глупавъ, трѣбва да знаешъ защо е глупавъ. Вижте единъ актьоръ. На сцената той се представя, че е глупавъ, представя една такава роля. Стига му умътъ да направи другитѣ да се смѣятъ. Онѣзи се смѣятъ, пъкъ той е сериозенъ.

Въ Америка има такива смѣшкари проповѣдници. Хиляди хора събрани, той проповѣдва, слушатъ го, той ги разсмива всичкитѣ. Той е сериозенъ, той прави разни комедии. Той направи комедията и си събира дажбата. Та казвамъ: Възможно е вие да влѣзете въ духовния свѣтъ и тогава, щомъ влѣзете въ духовния свѣтъ, вие трѣбва да бѫдете умни, понеже тѣ искатъ прави отношения. Ти, въ духовния свѣтъ, не може да обидишъ единъ човѣкъ. Тукъ, на земята, се трепятъ. Въ духовния свѣтъ не може да обидишъ, а въ Божествения свѣтъ нѣма условия да го направишъ. Тамъ пъкъ нѣма да те пуснатъ, ако не си съвършенъ. Въ Божествения свѣтъ ти не можешъ да влѣзешъ, ако не си съвършенъ. Като идешъ тамъ, ще те поставятъ на щателенъ изпитъ, такъвъ, какъвто не си сънувалъ. Ако отговоришъ, ще ти дадатъ за единъ день да влѣзешъ вѫтре.

Сега всички вие мислите по земному. Казвате: „Да идемъ тамъ, въ небето да живѣемъ“. Сега азъ не искамъ да ви обезсърдчавамъ. Вие сега сте въ духовния свѣтъ. Духовниятъ свѣтъ е затворенъ. Вие сега сте въ Божествения свѣтъ. Божествениятъ свѣтъ е затворенъ. Затворенъ е, понеже не искате да слушате ония трептения. Какво ще добиете, ако Божествения свѣтъ е отворенъ? Трѣбва да предадешъ ония мисли, които иматъ хармония съ Божествения свѣтъ, или ония чувства, които иматъ хармония съ духовния свѣтъ. Ти искашъ да влѣзешъ въ духовния свѣтъ.

Сега за Любовьта вие правите споръ – кой кого обича. Въ духовния свѣтъ вие не може да правите споръ – кой кого обича. Досега вие виждали ли сте Любовьта? Любовьта не е видима сама по себе си. Щомъ нѣкой не ви обича, той има една гримаса на лицето. Като не ви обича, ще си обърне гърба си, ще направи едно движение. Вие сте отъ два различни свѣта. Щомъ единъ човѣкъ обръща гръбъ противъ васъ, той вече не е отъ вашия свѣтъ. Онзи човѣкъ, който е материалистъ, той на небето не гледа. Той на земята гледа, търси нѣщо. Като върви, по земята гледа. Като дойде въ кѫщи, гледа се материални работи. Ако сте нѣкой човѣкъ, който обичате културата, любознателенъ, ученъ човѣкъ, той първо ще огледа обстановката на кѫщата, ще види библиотеката – какви книги имате. Ако е художникъ, ще види първо какви картини имате, ще види какви сѫ картините и отъ тѣхъ вади поука за себе си.

Та вие, като влѣзете въ невидимия свѣтъ, още като влѣзете, тѣ ви знаятъ какви сте, кое обичате, кое привлича вниманието ви. Казва: „Азъ не искамъ да се занимавамъ съ религиозни работи. Азъ не искамъ и съ учени работи да се занимавамъ. Това не искамъ, онова не искамъ… Да си имамъ малка кѫщичка, да си имамъ една пенсия, да си прекарамъ живота си“. Какъвъ животъ? Животъ на едно животно. Казва: „Азъ не искамъ много“. Че хубаво. Една кукла може да е уредена хубаво. Хубаво е облѣчена куклата.

Човѣкъ има единъ умъ, трѣбва да има съответствуваща дреха за ума. Има едно сърдце и то трѣбва да бѫде облѣчено. Защото добритѣ чувства сѫ дреха на сърдцето. Добритѣ мисли сѫ дрехи за ума. Силата, която човѣкъ има, то е дреха за волята. И волята трѣбва да бѫде облѣчена. Казвамъ: Като постѫпваме добре, ние усилваме волята си. Като мислимъ добре, ние усилваме ума си. Като чувствуваме добре, ние усилваме сърдцето си. Вие искате да бѫдете умни. Седнете и помислете за живитѣ хора, за умрѣлитѣ хора, които сѫ по свѣта. Най-първо мислете колко умни хора има въ Англия, въ Германия, Русия, навсѣкѫде. Вие, като мислите за добритѣ хора, вие сами ще се ползувате. Като мислимъ за Божественото, онова, което Богъ е създалъ, ние ползуваме себе си. Всѣки день трѣбва да мислишъ за онова, което Богъ е създалъ. Толкозъ време вие сте правили усилия. Вие толкозъ време сте правили усилия. Вземете единъ турски знакъ, който е единъ еврейски знакъ. Този знакъ турцитѣ го нѣматъ въ новото правописане. Всичко въ свѣта се мѣни. Ти си мислилъ по детински. Станешъ възрастенъ, мислишъ по другъ начинъ.

Правата линия е детински животъ. Имате една плоскость – това е възрастниятъ животъ. Туй дете, презъ цѣлия си животъ, нѣма да пише правилни линии. То ще направи една плоскость. После ще направи едно тѣло. То е стариятъ човѣкъ. Ако детето най-първо се занимава изключително съ физическия свѣтъ, възрастниятъ се занимава съ духовния свѣтъ, а пъкъ стариятъ се занимава съ умствения свѣтъ. Въ старитѣ хора, мозъкътъ има има преобладающи влияния. Понеже иматъ повече електричество, затова рѫцетѣ и краката имъ сѫ студени. Електричеството произвежда винаги хладина. Ти, понеже си живѣлъ физическиятъ животъ, не мисли за физическия животъ. Не мисли и за духовния животъ. Мисли само за умствения. Ти си станалъ по-студенъ. Възрастнитѣ, понеже мислятъ за духовния свѣтъ, понеже то е свѣтъ на топлината, постоянно само се потятъ. Въ свѣта постоянно ставатъ промѣни. Въ децата ставатъ постоянно промѣни. Тѣ обичатъ да кѫсатъ, да раздробяватъ. Това, което облагородява нѣщата, е на физическото поле. Това, което произвежда топлината, е въ духовния свѣтъ. Това, което произвежда хладина, то е въ умствения свѣтъ. Ще ги съедините тия свѣтове. Ще кѫсашъ само, когато плодътъ е узрѣлъ. Ще разкопавашъ туй дърво, то е духовния свѣтъ. А пъкъ зимно време, когато дойде зимата, ти плоднитѣ дървета, лозитѣ, ще ги заровишъ.

Та казвамъ: Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ своитѣ мисли, ако ти не знаешъ какъ да ги замѣствашъ, ако не знаешъ откѫде да вземешъ семената си, ти тогава още не си научилъ нищо. Детето е умно. Само на тѣхъ Богъ дава семена. Богъ дава семената на децата. Само на възрастнитѣ се дава право да ги обработватъ. На старитѣ се дава право да ги ядатъ. Като

дойдатъ децата, старитѣ знаятъ, че децата сѫ дали семената. Казватъ: „Моето пиленце“. Ще му даде една ябълка. Като дойдатъ възрастнитѣ, понеже сѫ обработвали, старитѣ оценяватъ и на тѣхъ ще дадатъ. Та казвамъ: Между децата, възрастнитѣ и старитѣ има съотношение. Азъ говоря за човѣка вѫтре. Ти ще съзнавашъ, че стариятъ човѣкъ е вѫтре. То е умътъ. Възрастниятъ – това е сърдцето. И тѣлото – това е детето. Заедно живѣятъ сега. Умътъ, този старецъ, той нависоко се качилъ. Той трѣбва да разпредѣли тия енергии, да ги праща въ дробоветѣ, да ги праща въ стомаха. Изобщо плодътъ, който е събралъ, да го разпредѣли на всички. Тогава ние ще имаме едно здравословно състояние. Казваме: „Туй глупавото дете“. Възрастниятъ се занимава съ духовни работи.

Та има единъ примѣръ, на васъ ще ви изясня тази идея. Иде единъ турски бей на гости на единъ български чорбаджия. Българинътъ ималъ една икона – Св.Богородица, Св.Георги съ единъ конь и Св.Никола, и едно кандило, запалено предъ тѣхъ. Пита го турчинътъ: „Защо ти сѫ тия?“ – „За да ме пазятъ“. – „Азъ толкозъ слуги имамъ и пакъ ме крадатъ. Откѫде си ги взелъ?“ И той си взема една икона Св.Богородица, Св.Георги и Св.Никола, взелъ си и едно кандило. Следъ две седмици случило се туй, че го обрали. Турчинътъ гледа иконитѣ и казва: „Св.Георги, младъ си, трѣбва да ходишъ съ коня, да ездишъ. Не ти намирамъ махана. Св.Богородице, дете имашъ, работа си имашъ“. Обръща се къмъ Св.Никола: „Ти, казва, който ни конь имашъ, ни дете имашъ, защо не ме пази?“ Взема, че го обръща съ главата надолу. Казва: „На тебе азъ кандило ти паля. Ще намѣришъ крадцитѣ“. Случва се, че онзи, който го обралъ, донесълъ краденото, поуплашилъ се. Отива той (турчинътъ) и обръща Св.Никола съ главата нагоре.

Та казвамъ: Кои отъ васъ са Св.Георгевци, кои Св.Богородици, кои Св.Николовци? Ползувайте се, за да можете да си създадете една отлична глава – то е Св.Георги (Св.Никола). Създайте си едни отлични дробове – то е Св.Богородица. Създайте си единъ отличенъ стомахъ, едно отлично тѣло – то е Св.Георги съ коня си. Тия светии трѣбва да ви ползуватъ въ всѣко отношение.

Отче нашъ.

XX година
6. Лекция на Общия Окултенъ класъ
30 октомврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_11_01 Даване и вземане
лекция пред специалния клас

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Нямаме.“)

Направихме упражнението за дишането: прави, издигане ръцете встрани до над главата и допиране на пръстите – приемане; спущане ръцете настрани до височината на раменете – задържане; свиване ръцете пред гърдите една срещу друга – издишане. Пет пъти.

Пишете една свободна тема: „Какво аз разбирам за светлината.“ Всеки да каже той какво разбира, не какво учените хора разбират. От детинство какво сте разбирали за светлината, какво представя светлината за вас лично, за вашия личен живот.

Представете си, че вие някой път имате едно чувство, плашите се, дойде страхът. Страхът си има своето място. Къде е мястото на страха? Сърцето тупка при страха, но страхът не е в сърцето. Да допуснем, че някой път вашето сърце така се преобърне, че се прояви милостта. Не е милостиво сърцето. На кое място е милостта? Или пък някой път вие искате да постъпите справедливо. Де е мястото на справедливостта? Справедливостта си има своето място. Или по някой път вие говорите за Бога. Де е мястото, да мислиш за Бога? Има си място, значи има си храм. На кое място е храмът? Казвате, че вие сте храм Божи. Вие всички говорите за неща, но не им знаете местата. Вие виждате едно кокиче, но не знаете предназначението на кокичето какво е. Вие виждате едно минзухарче, но не знаете историята: къде се е родило, защо е облечено с портокалова дрешка. Не знаете също защо и кокичето е облечено с бяла дрешка. Дойдете до розата, тя има повече листа, по-културна е. Тя има розов цвят. Има и бели рози.

И в живота ние започваме с онзи, предметния, свят. Например, защо са създадени краката? За движение. Значи, ако ви попитат кои са средствата за движение, ще кажете, че са краката. Те са създадени за движение. Ръцете са създадени за какво? За работа. Очите са създадени за гледане, ушите за слушане, носът за обоняние. Устата е създадена за три неща: за ядене, за вкусване и за говорене. Три служби има тя. Човек, който не знае да яде хубаво, който няма и вкус, той не може и да говори. Ако знае добре да яде, ако разбира яденето, ако има и вкус, той ще знае и да говори.

Ако човек не знае да гледа на нещата, той не може да мисли. Следователно в умствения свят гледането е ядене. Да знаеш да гледаш, то е да знаеш да ядеш. Ако не знаеш как да възприемаш тази храна, да стане един процес, да се създадат условия, да се образува онзи материал, да се образуват основните форми, да създадеш една мисъл… Материал имаш, но ти трябва да създадеш една мисъл. Да кажем, един човек ти е направил едно добро на тебе. Най-първо, човек не знае какво нещо е добро. Той създал една форма, нахранил те е с хляб. Ти започваш да създаваш в себе си една форма. Какво нещо е доброто? Какво нещо е доброто само по себе си? Или каква е формата на доброто?

Сега аз искам да ви освободя. Вие мислите, че ако не разбирате някои работи, вие сте невежа. Красотата на нещата седи в неразбирането на нещата. Ти най-първо имаш една храна, имаш една ябълка. Изучаваш я, гледаш нейния цвят, нейната форма, тежестта ѝ. В тебе се заражда едно желание да отвориш ябълката – разрязваш я и я сдъвкваш. Езикът ти усеща една приятност, зъбите ти започват да дъвчат тази ябълка и ти я пратиш долу в лабораторията при учените хора да я анализират, да видят какво съдържа ябълката, че те после да правят своите научни изследвания. Какво съдържа тази ябълка? От ябълката какво остава във вас? В ума остава една красива форма, която очите ви са видели. Понеже в ръката сте я държали, остава една тежест, какво положение вземала. Остава [на] езика, че тя ви оставила едно приятно впечатление. Другото всичко може да изчезне, но във вас остава нещо от тази ябълка, че има нещо хубаво. На туй хубавото каква форма му давате? Имате вие впечатление, че някакъв ценен вкус ви е причинила ябълката и години минават, седи този вкус, чувствате го как приятно подействал на езика ви. Туй е реалното в света. Вие не го виждате, но във вас седи ябълката, нейната форма, нейната тежест. Ябълката изчезнала, но във вас останало туй реалното, понятието, което вие сте образували за ябълката.

Вие, най-първо, имате една цигулка. С един от пръстите вземете един тон. Това впечатление, което сте приели с ухото си – може години да минат, но вие помните известен пасаж от няколко тона – това съчетание на тоновете с години остава във вашия ум. Другото сте забравили, цялата музикална пиеса не помните, но този пасаж остава. Туй, което остава във вас, то е реалното. Тази реалност, тия тонове, вие не ги виждате. Нали някой път казвате: „Това което не виждам, не вярвам в него.“ Чуваш го. Тогава има неща реални, които виждаме, има неща реални, които чуваме, има неща реални, които вкусваме, има реални неща, които пипаме. Но и това, което виждаме, не е реалността. Самата реалност остава винаги невидима. Ти може да виждаш нещо, но то е само външната страна на реалността. Ти може да я чуваш, но то е само външната страна. Ти може да я вкусиш, но

то е само външната страна. Ти може да пипнеш, но то е само външната страна на реалността. Самата реалност остава скрита. Туй, което виждате, то е проявление на реалността.

Сега във всичките хора се заражда едно желание: искат да знаят смисъла, да разбират всичко в природата. Не е възможно. Вие виждате, ходите по земята, но имате ли ясна представа за туй голямото кълбо, да видиш тази земя, че отвсякъде да я обгърнеш със своето съзнание? Направете опит да обхванете със своето съзнание цялата земя – отгоре, отдолу, отвсякъде да я обхванете. Искат някои да обхванат слънцето. Ти не можеш да обхванеш слънцето. Самата реалност е толкова голяма в своето проявление, че само нейното проявление едва може да схващате. Нейното проявление е достатъчно за нас в дадения случай. Някои искат да знаят какво нещо е животът. То ще остане една тайна. Като живееш, страдаш и се радваш. Но и като страдаш, да ти е приятно, и като се радваш, пак да ти е приятно. Има едно страдание в живота, което, като искат да ти го вземат, не го даваш. С него е зле, но без него – още по-зле. Има една малка радост, от която не си доволен, но ако рекат да ти я вземат, не искаш да я дадеш. Без нея е още по-зле.

Та казвам, вие трябва да знаете как да освободите вашия ум. Не туряйте препятствия на вашето зрение. Ти искаш да видиш слънцето, туряш ръката си пред очите. Тази ръка препятства. Ходиш в природата, туряш ръката си пред очите, не може да виждаш природата такава, каквато е. По някой път и в зрението на вашето сърце – защото и сърцето има зрение – и там има препятствие. Дойде някаква скръб. Че една скръб е един предмет, който дошъл близо до очите на сърцето, че ти не може да виждаш, затова скърбиш. Ти скърбиш, че не може да виждаш този, когото обичаш. Или някой път децата често скърбят, че нямат хляб, не виждат хляба. Щом като видят хляба, зарадват се.

Та най-първо, човек трябва да се освободи от ненужни мисли, които нищо не допринасят. Например във вас може да се зароди едно желание да знаете какъв ще бъде животът ви след двайсет години. Защо искате да знаете какъв ще бъде животът ви след двайсет години? Че ти, ако знаеш, ще загубиш своя интерес. Ако ти отиваш на едно представление и знаеш какво ще играят, тебе не те интересува. Тебе те интересува това, което не знаеш. Как актьорите ще играят тая роля, това те интересува. Може би ти си виждал много пъти как хората страдат, как са бедни, как се крадат. Всичко туй го знаеш, станало обикновено. Интересува те как крадецът ще открадне нещо, как ще започва да краде. Или на сцената искате да видите как ще се развие едно дело – ще съдят някого, направил едно престъпление. Или вие сте виждали много пъти как се карат хората на

реално, но на сцената е интересно да видите двама души как се карат.

Та първото нещо, трябва да се освободите от ония впечатления, които носите от миналото. Представете си, че ти тръгваш в пътя на живота си и носиш своите дрешки, когато си бил на една година, на две, на три, на четири, на пет и тъй нататък, а ти си човек на двайсет и една години. Носиш двайсет и един костюма, показваш ги. Защо ги носиш? Какво ще носите двайсет костюма на гърба си? Аз така си представям миналото. В дадения случай ти е потребен онзи костюм, на двайсет и една година. На двайсет и една година тебе ти трябва костюм на двайсет и една година. Другите – остави ги в гардероба. Другите те е страх да не ги вземат. Ако ги вземат, какво ще изгубиш? Ако ти вземат сегашния костюм, може да изгубиш нещо, тялото може да се простуди. Но ако ти вземат костюма на втората ти година, на третата, на четвъртата и тъй нататък години – те вече са изиграли своята роля, те са като историческо възпоминание. Защо ще ги носиш? Имай ги някъде. Носиш ги със себе си и разправяш: „Това са моите гащи от една година, моята рокличка, моята шапка, обуща."

Съвременните хора мязат на такива хора, които са турили раниците, носят цял багаж с дрехи от първата година, втората. Станал на осемдесет години, и цял багаж носи, че едва го мъкне, остарял. Остарял по единствената причина, че носи багажа си. Казвам: целта на живота не седи да носите големи багажи. Освободете се от костюмите на миналите години. Онези първите ги турете в гардероба. Вие казвате: „Защо трябва да ги напуснем?" Много мисли на миналото трябва да се оставят. Нас трябва да ни интересува в дадения случай туй, сегашното. То е важно заради нас.

Да допуснем, че вие искате да бъдете здрав. Какво говори съвременната хигиена за здравето? За да бъдеш здрав, ти най-първо трябва да имаш обич към храната, която ядеш. Ако искаш да бъдеш здрав, никога не трябва да преядаш. От много ядене се разваля стомахът. При изморяване стомахът изхарчва излишна енергия. Ако работиш повече, отколкото трябва, ти сам нарушаваш хармонията на тялото. Човек остарява по единствената причина, че харчи повече, печели по-малко. Всеки, който остарява, харчи повече. Той е разточителен човек. Следователно старостта произтича от голямата органическа разточителност: разточителност в умствено отношение, разточителност в сърдечно отношение, разточителност във физическо отношение. Работим много, искаме да се осигурим. Работата трябва да бъде приятна. Като изучаваш един предмет, този предмет да ти е приятен. Ако влезеш в чувствения свят, в духовния свят – човек трябва да чувства, че чувствата допринасят нещо на човека. Мисълта трябва да допринася нещо на ума и чувствата да допринасят нещо на сърцето, а пък действията, работата, която човек върши, трябва да

допринася за здравето на човешкото тяло.

Сами трябва да се образовате, да имате ваши възгледи. Вие имате възгледите на вашите деди и прадеди, на баща си, на майка си. Собствени ваши възгледи нямате. Щом си образувате ваш собствен възглед, ти си свободен. Щом се водиш по възгледите на другите хора, ти не си свободен. Не че те искат да те ограничат, но те си имат свои възгледи. Да кажем, ние имаме тук прозорци, но на тия прозорци няколко хиляди хора може ли да гледат? Когато всеки си има свой прозорец, той е свободен да гледа през прозореца, да гледа колкото си иска. Като не си свободен, нямаш свой прозорец, нямаш свой възглед, трябва да гледаш през ума на другите. Ако сте двама, може да гледате през един прозорец, но ако сте се събрали стотина души, вече не сте свободни, всеки казва: „Аз тъй мисля, аз тъй мисля.“ Вие не сте свободни хора. Да кажем, десет души сте на десет прозореца. Всеки си дава мнението. Единият казва: „Аз виждам това.“ Другият казва: „Аз виждам това.“ Като [сте] на един прозорец, единият казва: „Аз видях това.“ Другият казва: „Ти не си видял това.“ Спорят се. Когато хората спорят, аз ги виждам на един прозорец. Когато не се спорят, ги виждам на много прозорци.

По някой път аз се чудя на художниците. Гледам, като рисуват една картина, сутрин я рисуват по един начин, на обед по друг начин, вечерно време по друг. Но всеки час през деня като рисуват картината – аз различавам постоянно – има едни нюанси на светлината. Светлината по обед, по интензивност, по промените на цветовете, се изменя. Нищо в природата не седи в едно и също състояние, в една и съща форма. Та по някой път вие се безпокоите от промените, които стават. Запример духне вятър, страх ви е. Защо? Вятърът е говор. Стане буря. Още по-хубаво – като има буря, борят се, война има, воюват. Понеже се насъбрала много пара във въздуха, въздушните атоми влизат в стълкновение с водните атоми, започват да ги гонят, казват: „Защо сте дошли тук?“ Онези бягат нагоре, съберат се. Като ги съберат, хвърлят ги долу, казват: „Там работете, тук няма да се качвате, в нашия свят.“ Ние това го наричаме дъжд. Аз го наричам, че въздухът воюва за своята свобода. Казва: „Кой ви е канил тук? Затворили сте света. Заради вас ние нищо не виждаме. Тук сте дошли като господари. Не може така. Да си вървите.“

То е поетическа форма, доста хубава поезия. Ученият човек ще каже, че някаква сила привлича влагата нагоре, сгъстява се. Но те предполагат. Те видели ли са как става? Виждат само факта, как става. После, сегашната теория поддържа, че топлината е, която издига парата. Това не е вярно. Ако останеше на топлината да издига парите, те никога не можеха да се издигат, понеже парите са по-тежки, отколкото въздухът. Тежко тяло да се

издигне горе в пространството, дето атмосферата е рядка, във формата на малки капчици? Вие по някой път сте забелязали, че мъглата пъпли по земята. Защо пъпли? Защо не се дига нагоре? Сега ще ви попитам: знаете *ли* защо не се дига? („Не знаем.“) Питал един свещеник пасомите си: „Знаете *ли*, братя, какво ще ви кажа?“ „Е, не знаем, дядо попе.“ „Като не знаете, няма защо да ви казвам.“ „Знаем.“ „Като знаете, пак няма защо да ви казвам.“

Сега това са нови възгледи, нови веяния на философията. Електричеството е, което дига водните капки в пространството. Когато атмосферното електричество и земното са положителни, отблъскват се. Електричеството, което е в малките водни капки, се отблъсква от земното, затова те пъплят по земята. Дотогава, докато мъглата пъпли по земята, времето няма да се развали. Щом мъглата престане да пъпли по земята, значи времето може да се развали. Щом долното електричество стане отрицателно, горното стане положително, тогава отрицателното електричество [притегля] положителното и става привличане. Водните капки се привличат в пространството. Като се качат тия капки във въздуха, става пак същото. Горното електричество в пространството става отрицателно, а долното – положително. Положителното привлича отрицателното електричество. То, като слиза към земята, привлича водните капки и се ражда дъжд. Положителното електричество притегля влагата нагоре. А пък когато туй електричество слезе на земята, то привлича тези капки. Та се сменят положенията. Когато горното електричество е положително и земното е положително, тогава имаме тази мъгла, която пъпли по планините. Времето тогава няма да се развали. Щом се сменят положенията, едното стане отрицателно и другото положително, образуват се облаците.

Сега туй става и във вас. По някой път вие се намирате в тежко положение. Някой път човек се разделя, лявата страна става положителна, дясната положителна, отблъскват се. Вие се намирате в едно динамично положение. Вашата мъгла пъпли по земята. Като се образува мъгла, не може да виждате нищо. Следователно трябва да смените състоянието си, силите от лявата страна да ги направите отрицателни. Какво значи? Едната, отрицателната сила, да взема. Другата, положителната сила, да дава. Следователно положителните сили във вас трябва да ги убедите да дават, а отрицателните да ги убедите да възприемат. Ако може да ги убедите така, вие ще създадете най-хубавото състояние в себе си. Туй е самовъзпитанието. Да се самовъзпитава човек значи да знае да прави тия смени отляво и отдясно. В двете полушария на мозъка и в двете полушария на тялото, във всяка частица трябва да прави тия смени. За да създадеш едно хармонично лице, пак трябва положителното да дава и отрицателното да възприема. Обмяна трябва да става постоянно.

Казвам ви сега да станете учени хора. Събирате материал. Много работи знаете. Някои хора искат да знаят де е оня свят. Вие живеете в оня свят, и не го знаете. Вие живеете в рая, и не го знаете. Казва: „Къде е раят?“ Всички живеете в рая. Вие живеете в рая, но раят е извън вас. Когато раят влезе във вас, тогава вие ще го познаете. Вие сте в рая, но раят е извън вас. Вие сте в оня свят, но оня свят не е във вас. Вие живеете в Божествения свят, но Божественият свят не е във вас. Сега тия хора, които не разбират, казват: „Къде е Божественият свят?“ Трябва да бъде вътре в човека. Ние всички живеем в Божествения свят. Някои мислят, че Божественият свят е някъде в пространството и че раят е пак някъде в пространството. Че тук е оня свят, а е независим. Тази теория не е вярна.

Вземете по някой път да направите един опит. Да кажем, имате една валчеста тенекия или кубообразна. Турите в нея едри куршуми, напълните тенекията. След това турите малко по-ситни, и те се вместят. Повече от тях няма да можете да турите. Но ако вземете ситен прах и го пуснете в тенекията, и той ще се събере. Повече от праха не може да се събере. Ще турите след това вода, и тя ще се събере. Най-после, повече и вода не се събира. Но ако турите от хубавия спирт, най-малко десет грама, ще се вмести и той. Ето всичките тия вещества намериха място. Такова нещо е човекът. Физическият, духовният и Божественият светове – всичките са на едно място в тенекията вътре, но всеки завзема специфично място.

Та първото нещо, създайте в себе си едно разбиране. Имайте предвид, че не може да вземеш, докато не си дал. Не може да даваш, докато не си взел и не може да вземеш, докато не си дал. При сегашните условия вече ни е дадено: имате вече даден живот, имате дадено вещество, имате дадено тяло. От туй тяло трябва да дадете. Има неща, които може да ги дадете. Когато вие посявате едно дърво, защо го посявате? Щом го посеете, вие му давате нещо от себе си. От благодарност за онова, което вие сте му дали, след една–две години туй дърво ще ви даде плодове. Че плодът се откача, излиза вън от това дърво. Значи туй, което вие сте дали на дървото, то ви го връща назад. Образуваните плодове не са нищо друго, освен вашата мисъл, с която вие сте му помогнали. Дървото в замяна на това ви дава своите плодове. Вие мислите, че това дърво не е разумно. Вашата мисъл то обработва, в своите плодове ви я дава назад. Аз само обяснявам факта.

По някой път вие мислите: „Защо човек трябва да живее добре?“ Защо човек трябва да сажда? Ако не саждаш, нищо няма да придобиеш. Най-първо, трябва да имаш желание да дадеш нещо от себе си. Туй, даденото от тебе, то един ден ще се възвърне. Сега тази е правата мисъл. Дясната страна дава, лявата взема. Дясното око дава, лявото взема. Дясното ухо

дава, лявото взема. Навсякъде има даване и вземане. Когато даването и вземането са правилни, ние имаме онзи естествен живот.

Хората остаряват по единствената причина, понеже дават повече и вземат по-малко, затова остаряват. Мъжете остаряват по единствената причина, че дават повече. А пък жените остаряват по единствената причина, че вземат повече. Аз тъй определям остаряването. Мъжете остаряват, че дават повече. Не трябва да дават повече, не трябва да нарушават равновесието вътре в себе си. Онзи капитал, ти може от лихвите на капитала, който придобиваш, да даваш, но капиталът трябва всякога да остава една и съща величина. Сега да обясня. Ако човек взема повече, ще остарее. Ако дава повече, ще остарее. Ако дава толкоз, колкото трябва, и ако взема толкоз, колкото трябва, това е вечният живот. Болестите се дължат на две причини, същият закон е и там: или че си взел повече, или че си дал повече. Здравето е да вземеш нормално, законно да вземеш – толкоз, колкото трябва, и да даваш, колкото трябва. То е здравият човек. Става една обмяна.

Когато даваш, да ти е приятно. Например, като даваш една ябълка някому, като усетиш, че ти е приятно, то е правилното. Ако си кажеш, че много си дал, или чувстваш, че не си дал толкоз, колкото трябва, обмяната е неправилна. Всякога в една мисъл или когато говориш, като ходиш, навсякъде да ти е приятно. Като ходиш, да ти е приятно. Вървиш, не ти е приятно, спреш се, умориш се, казваш: „Уморих се." Всякога в човешката воля трябва да има една приятност, в чувствата трябва да има една приятност и в мислите трябва да има една малка приятност. Това е елементарна работа, от която човек може да се подмлади.

Сега някой ще дойде да каже: „Не му трябва на човека да се моли." Ти се молиш, не ти е приятно. Тази молитва ще те осакати. Ако така се молиш, ще остарееш. Ако се молиш, при молитвата трябва да дадеш нещо, да излееш душата си. Като се молиш, ще идеш при Бога, ще дадеш нещо от себе си и ще вземеш нещо от Бога. От Господа няма да вземеш повече, отколкото трябва, и няма да Му даваш повече, отколкото трябва. Той не иска повече. Ще дадеш толкова, колкото трябва, че Господ да е доволен, че си Му дал толкоз. Ти казваш: „Какво може да дам на Господа?" Ето какво ще дадеш. Като идеш при Господа, ще осветиш Името Му. Да имаш само едно мнение, както за никое друго същество в света. Като идеш при Него, трябва да знаеш, че ти си при едно Съвършено Същество. Да ти е приятно, че си при Бога. Да не те е страх, но да ти е приятно, да имаш една готовност да направиш каквото ти каже. Ако ти каже в морето да се хвърлиш, да се хвърлиш с любов.

Ще кажеш: „Ако съм тъй готов, и ако ми каже да направя нещо, което не е за мое добро?“ Ти нямаш понятие за Бога. Ти ще държиш тази вътрешна мисъл, че туй Същество каквото направи, ще бъде за твое добро. Каквото Бог направи за тебе, ще бъде за твое добро. Няма изключение. Бог всичко в света каквото прави – и добро, и зло – все е за добро. И като те накара да страдаш, пак е за твое добро. И като те накара да се радваш, пак е за твое добро. Той ще те накара да се радваш, и в тази радост ще приготви една скръб заради тебе, една преходна фаза. Защото скръбта е, която взема, радостта е, която дава. Скръбта като вземе нещо, ще чакаш. Тя ще обработи този материал, ще ти даде нова радост, която ще бъде по-голяма от първата, която си изгубил. Следователно във всяка скръб ще се приготви път за една по-голяма радост и всяка една радост приготвя път за една по-голяма скръб. То са две фази, който разбира. Който не разбира, казва: „Не искам да страдам.“ Да не искаш да страдаш, то е статическо положение. Скръбта и радостта, това е едно движение на човешката душа. Когато човек разбира смисъла на радостта и скръбта, той ще стане учен човек.

Когато ти дойде светлината на гости, не я приемай през ушите, тя ще се докачи. Когато дойде говорът – речта на гости, не я приемай през очите, и тя ще се докачи. Приеми речта през ушите си. То е входната врата и оттам като влезе, тя е доволна. Като дойде красотата в света, не я приемай през ушите си, ами я приеми през очите си. Когато дойде уханието, нито през ушите, нито през очите, приеми го през носа си. Когато дойде храната, приеми я през устата. Тя е входната врата. Туй са неща положителни, неща, с които човек постоянно трябва да се занимава, да знае във всеки даден случай как да постъпи.

Туй е границата на една плоскост. Така поставена, какво показва тази плоскост? Ние ще кажем, че това е перпендикуляр. Така е, но тук вече има мисъл. Ако кажете, че е перпендикуляр, имате две измерения, а тук са показани три измерения. На една плоскост имате ли три измерения? По някой път някои от вас искате да знаете какво нещо е четвъртото измерение. Какво представя третото измерение в една плоскост, как ще го видите? Вие имате едно тяло, представено на плоскост. Като погледнете тялото, виждате вече третото измерение. Страните на тялото се отделят от плоскостта, не са в плоскостта. Вие така го виждате. Част от това тяло е на плоскостта, част се отделя от това пространство. Значи в четвъртото измерение има едно пространство по-голямо, отделя се от третото измерение, както телата се отделят от плоскостта. Начертаното тяло вие го виждате да се отделя от плоскостта.

Когато ние говорим за четвъртото измерение, трябва да разбирате. Една

мисъл, която расте и се развива, тя е в четвъртото измерение. Когато една мисъл става устойчива, тя е в третото измерение. Когато една идея придобива широчина, тя е във второто измерение. Когато става клин, тя е в първото измерение. Само една мисъл когато ви докосва, тя е в първото измерение.

Вие се усещате някой път в една ваша мисъл ограничени. В кое пространство е? Идеи, които ви ограничават, в кое пространство се намират? Ако ви турят на върха на една игла отгоре, да си турите крака и да седите на нея, какво ще бъде положението ви? Турите една игла така, че вие сте отгоре, какво ще бъде вашето положение? Какво усилие на ума трябва да имате, да запазите онова равновесие? При най-малкото помръдване може да изгубите равновесие. Намирате се на една точка. Туй положение ще се подобри – тази точка на иглата ще стане плоскост. Вашето положение ще се подобри, ще усетите разширение, ще бъдете по-стабилен. Ако придобиете третото измерение, вие ще усетите, че сте запазени. Всички ние живеем в третото измерение. Зимно време ние се скрием вътре в това тяло, усещаме се защитени от противоречията, които съществуват в природата. В четвъртото измерение човек става господар. В третото измерение – то е позиционна война, крие се в своята крепост. В четвъртото измерение вече той е свободен по действие, той е извън тялото.

Тия работи сега колко са трудни заради вас. Учените хора си служат с разни знаци. Той туря положителен знак, туря отрицателен знак, казва: „Сменят се." Означи едно движение със стрелка, означи друго движение пак със стрелка. Аз не виждам никакво движение. Той показва с тия стрели известни движения, казва: „Тия стрели се движат." Аз не виждам никакво движение, те не се движат, но умът ти трябва да работи.

Първото нещо е: освобождавайте се от ония неестествени мисли. Запример срещате един ваш приятел. Той като пристигне, виждате, че малко ви погледнал особено и вие се тревожите. Като се върнете, казвате си: „Защо си сви веждите, защо ме погледна със свити вежди?" Не ви погледнал добре, целия ден седите и мислите за свитите вежди, за намръщеното лице. Казвате: „Не зная какво съм направил." Какво има да ви смущава, че той малко си свил веждите? Какво има, че си свил веждите или че си съкратил малко мускулите, или че си свил малко очите? Ето какво има. Като си свил веждите, той се смалява. Разбирате, че това, което искате, няма да ви го даде. Вас ви безпокои това, че няма да даде това, което искате. Отивате при един гостилничар, идете и виждате, че тенджерите са празни. Не ви безпокоят тенджерите, но че са празни ви безпокои. Като погледнете, виждате, че нищо няма да ви даде. Вашият приятел като свие веждите, разбирате, че нищо няма да ви даде, вие

разбирате, че нищо няма в тенджерите. Каква ли е причината? Защо си е свил веждите? Вашият приятел, той като ви види, той е ясновидец, вие още като вървите, той усеща, че вашите джобове са празни, нямате нищо. Той е намислил да ви иска пари назаем. Понеже като ясновидец вижда, че джобовете ви са празни, нямате нищо, той си свие веждите.

Казвам, като идеш при приятеля си, да не свие веждите. За да се усмихне, като наближаваш, да си потупаш джобовете. И той тогава ще има едно хубаво разположение. Като се засмее, весели сте, свободно давате и свободно вземате. Свободно да даваш и свободно да вземаш, то е разумното в света. Никога в свободата да не злоупотребявате. Дойде един просяк, извадиш кесията си, отвориш я и му дадеш той сам да си вземе свободно. Само веднъж може да направиш това. Ще го видиш дали е просяк. Ако вземе най-малките монети, той е хас просяк. Той взема по един лев. Ако има златни монети в кесията и той задигне златните монети, втори път няма да отваряш кесията си.

Та казвам, пазете се от лакомията. Природата е крайно взискателна, никак не обича лакомията на хората. Онзи, който взема най-малкото, тя е щедра към него, втори път му дава. Онзи, който наведнъж иска да вземе много, тя към него е много взискателна. Нищо няма да ти каже, но ще образува едно понятие за тебе, че ти не си на пътя. Пък тя не обича дисхармония.

Запример вие всички може да станете каквото искате. Вие имате възможности. Всичко е въпрос на време. Вие може да станете гениални, талантливи, силни, то е въпрос само на време. Изисква се десет, петнайсет, двайсет, петдесет, сто, хиляда, две хиляди, десет–петнайсет хиляди, сто–двеста хиляди, няколко милиона години. Нас не ни интересуват тия числа. Някой пита нещо кога ще стане. Като му кажа, че ще стане утре, той е весел. Като му кажа, че след една седмица ще стане, малко се посвие. Като му кажа, че след един месец ще стане, посвие се повече. Като кажа след една година, десет години, наведе глава – отслабва импулсът за живота. Като кажа, че утре ще го постигне, той е обнадежден. А пък всичко е в интензивността в работата. Аз може пак да ви приведа онзи пример за светлината. Туй, което светлината извършва за една секунда, за колко време може човек да го извърши? Светлината в една секунда изминава триста хиляди километра. Да допуснем, че един човек извървява на ден сто километра. Колко години ще му вземе да извърви триста хиляди километра? Колко години се изискват, за да извърви триста хиляди километра, като изминава по сто километра на ден? Значи туй, което светлината извървява за една секунда, на човека може би ще му вземе десетина и повече години. Понеже ние не работим интензивно, затова имаме такива резултати. Аз разбирам една интензивност, която е разумна.

Няма защо да бърза човек.

Толстой представя един пример – един руски княз, който имал много земя. Иде при него един беден човек и иска да му помогне. Казва: „Ти си богат, но аз съм сиромах, какво ще правя?“ Той му казва: „Ето сега, давам ти толкова земя, колкото може да обиколиш за един ден. Но трябва да се върнеш, преди да е залязло слънцето. Ако не дойдеш навреме, ще изгубиш.“ Тръгнал той сутринта и взел толкова много място да обикаля, дето не може да се обиколи за един ден, и като се върнал вечерта, паднал и умрял. Това е лакомия. Ние със своята лакомия искаме да вземем голям периметър. Той постига, но като постига – пада и умира.

Защо ти е едно богатство, за което ти ще умреш? Не може да го използваш. Искай едно благо, което може да го използваш. Благото, което имаме за деня, да го постигнем. Всеки един ден носи едно благо – и умствено благо, и сърдечно благо, и волево благо. Всички тия блага трябва да се постигнат. Но целокупността на това благо на живота ето в какво седи: да добием доверието на природата. Като живеем в природата, тия същества, които направляват всичко, да добием тяхното доверие. Да ни мислят, че сме разумни, да се доверят. Най-после, да добием доверие на онзи, който се интересува от нас. Природата, тя е като господарка. Тази господарка да ни гледа, че сме умни. После, онези в природата, които се интересуват от нас, да добием тяхното доверие. Туй е благото на живота. Щом добием доверието на природата, щом добием доверието на онези, които се интересуват от вашия живот, всичко е постижимо. Щом изгубиш тяхното доверие, веднага се заражда един процес на недоволство, падение на духа, една криза се явява, какво ли не.

Давайте, колкото трябва, и вземайте, колкото трябва. Мислете, колкото трябва, и чувствайте, колкото трябва. В сърцето си не правете голям огън. В ума си не дръжте големи светлини на първо време. Започнете с най-малката, икономично е. И в движението почнете с най-малките крачки, с най-медленото движение. Като тръгнете за някъде, тръгнете медлено. Всякога онзи човек в света, който иска да сполучи, да вземе най-малките крачки. Един човек, като излезе из къщи, ако вземе големи крачки, той нищо няма да сполучи. Излезеш ли из къщи така, се спри и полекичка тръгни. Това е метод на природата. Тя започва с малкото, едва се помръдва, едва се вижда движението, а към края тя се движи така бързо, че никой не може да я стигне. Всеки, който започва усилено да работи, той ще се умори. На всинца ви трябва почивка. Човек, като върви, да си почива.

Давайте и вземайте. Всички правите една погрешка, че не вземате въздух

толкоз, колкото ви трябва. Вследствие на това и не учите толкоз, колкото ви трябва. Не вземаш въздуха, то е една отрицателна страна. Не учиш толкоз, колкото трябва, то е положителна страна. Следователно, ако вземеш въздуха толкоз, колкото ти трябва, ще учиш толкоз, колкото ти трябва. Ако не вземеш въздух толкоз, колкото ти трябва, няма да учиш толкоз, колкото ти трябва. То са две противоречия, които всякога имат лош резултат.

После, спазвайте друго правило: ръцете ви да бъдат топли. Знаете ли колко време трябва ръцете ви да бъдат студени? Ако целия ден ръката ви е студена, какво може да постигнете? Ако челото ви е горещо? То не трябва да е горещо, челото много малко горещо трябва да е. Ръцете всякога трябва да бъдат топли. Има една топлина, която човек трябва да я придобие. Ако ти туриш ръката си на някои хора, чувстваш, че имат топлина, без да имат топлина. Някои хора имат горещи ръце, но ръцете са пак студени. Има една естествена топлина. Тази топлина се дължи на правилната обмяна между положителните сили на живота и отрицателните сили: положителните, които дават, и отрицателните, които вземат. Обмяната е правилна. Тази топлина е приятна.

Вижте сега какъв малък опит може да направите. Когато човек е нормален, като тури ръката си, ако ръката е чувствителна, като тури ръката си върху една глава, ще забележите, че от дясната страна излиза едно студено течение, а от лявата едно топло течение. Когато човек се разболее, цялата глава е топла. Щом туриш ръката си и цялата глава е топла навсякъде, този човек не е в нормално състояние. Когато туриш ръката си, да отбелязваш студеното и топлото течение на главата. То е най-хубавото състояние. Ако туриш ръката си на главата на един човек и отвсякъде излиза топлина, то е анормално състояние. Тогава между ума, между мозъка на човека и симпатичната система има връзка. От челото ти, от главата ти да лъха хладина, а от лъжичката ти да излиза топлина. Горе на главата е месечината, челото е отражението на студената светлина, на лъжичката е отражението на слънчевата светлина. Ти като туриш ръката си на слънчевия възел, трябва да излиза топлина. Сърцето, за което вие говорите, то не е физическото сърце, то е слънчевият възел. Другото сърце, то е само физическото сърце. Човек има три сърца. Едното сърце е лъжичката, другото е между дробовете и третото е отзад на главата. Когато тия три сърца функционират правилно, когато слънчевият възел функционира правилно, когато сърцето прекарва движението на кръвта правилно, то е нормално състояние.

Та всякога се стремете да имате едно разположение. Разположението на човека се дължи на слънчевия възел. Щом той нормално действа, мисълта

вече е правилна. Щом слънчевият възел не действа правилно, мисълта е прекъсната: мислиш за едно, второ, трето, четвърто. Най-после си недоволен от себе си, има нещо в слънчевия възел. Ако в една къща огънят е много силен, това не е нормално. Да кажем, вкъщи имате трийсет градуса топлина, усещате се неразположен. Каква е нормалната топлина? Мисля, нормалната топлина е деветнайсет градуса. В една къща деветнайсет градуса са нормална топлина: едно хубаво число и достатъчна топлина. Двайсет и един, двайсет и пет не са вредни, но най-нормалната топлина вкъщи е деветнайсет градуса топлина при един здрав организъм. Щом се повиши топлината на двайсет и един градуса, нормата не е правилна.

Та ние съвременните хора – топлината не е правилна, не е естествена, защото нашият слънчев възел не е в нормално състояние – ние всякога повишаваме топлината. Знаете, че в природата всякога, когато се повишава топлината, има нещо неестествено. Когато триенето на пластовете става много силно, тогава се повишава тази топлина. Щом става нормално триене между частиците на тялото, тогава се харчи повече енергия. Има едно здравословно триене, но щом туй триене се усили, човек харчи повече енергия. Тогава човек обеднява.

Затова ние казваме, правата мисъл е потребна. Мозъкът да възприема толкоз светлина, колкото му е потребна, сърцето да образува толкова топлина, колкото е потребна, и волята да изхарчва толкоз енергия, колкото е потребна. То е здравословното състояние на човека.

Сега малко музика. Сега ще пеете една песен с „хм". (Учителят свири.)

Някой път атмосферата има повече електричество и музикантите не могат да свирят. Ако те вътре са положителни, става едно отделяне, тоновете не са приятни. Ако въздухът е положителен, ти ще станеш отрицателен, мек ще станеш. Ако въздухът е отрицателен, ти ще станеш положителен. Всякога трябва да се нагаждаме. Някой път тялото е положително, трябва да станем отрицателни. Когато тялото е отрицателно, ние трябва да станем положителни. Някой път природата дава, някой път взема. Когато тя взема, ние трябва да даваме. Когато тя дава, ние трябва да вземаме. Каквото ни даде, да бъдем благодарни и на малкото. Защото то е ценно. Всяко нещо, което природата даде, колкото и да е малко, то е ценно, то се увеличава. Всяко нещо, което ти дадеш на природата, тя го използва много добре – ще го повърне пак назад. (Учителят пее: „Живот.")

В ж-то имате едно движение. Животът понеже слиза отгоре, първият слог е по-висок, вторият – по-нисък при пеенето. Ако първият слог е по-нисък,

вторият е по-висок, то е неестествено. Животът слиза, дава своята форма. След туй ще се подигне. (Учителят пее: „Живот, за тебе моята душа жадува.“) Живот. Ако имате думата живеене, как ще я изпеете?

Изпяхме „Тъги, скърби“.

Сега всички имате хубави разбирания. Не мислете, че туй, което ви говоря сега, трябва да го учите. Всички вие имате правилни разбирания, но вие не вървите по вашите правилни разбирания. Ще се оставите свободни според онова, което е вложено в душата ви, и няма да се спирате от посторонни влияния. Всякога ще вярвате, че разбирате. Слушаш музика, не казвай, че не разбираш. Ще кажеш: „Разбирам, но има нещо, което ме спъва.“ Ще оставиш душата си свободна. Когато някой пее, никога не туряйте критика, да критикувате. Ако пее лошо, то причините са външни. Защо така пее, има си причини. Ти го коригирай в себе си. Ти може всякога да помогнеш. Някой пее, ти го коригирай в себе си. Ти като го коригираш, втория път ще пее по-хубаво. Като го критикуваш, нищо няма да донесе. Коригирай го в себе си. Не оставяй погрешки на една песен. Коригирай в себе си, за да знаеш причините, които са го накарали да сгреши. Може би гърлото му е простудено, може би той е неразположен или някой път го е страх какво ще каже публиката, или пък личните му чувства са силни, че иска да даде повече, отколкото може, иска да вземе по-високи тонове. Не, не, той трябва да даде това, което музиката носи.

Искам да пея „Тъги, скърби“. Ти си тъжен – ще туря онзи ритъм, ще изпея песента. Всяка песен трябва да ни облекчи. Тя или ще вземе, или ще даде нещо. Има песни, които ни придават. Има песни, които вземат нещо от нас. Скърбен си, като дойде и вземе скръбта, то е правилно. Нямаш нищо, като дойде една песен да ти го даде, то е тогава правилно. Музиката е хубава в туй отношение, че правилно се дава. Винаги човек, който иска правилно да дава, той трябва да бъде музикален. Ако не може да даде и не може да вземе правилно, не е музикален. Музиката е да координира нещата, правилно да дадеш и правилно да вземеш. Като станеш сутрин, попей си, да можеш правилно да дадеш и правилно да вземеш. Като възпитателно средство е музиката.

Чувствата са изкуство – да чувстваш първо за тебе, после за другите. Мисълта е изкуство – да мислиш заради тебе и после за другите. Волята, и то е изкуство – да знаеш как да постъпваш първо заради тебе и после заради другите. Най-после, ще идем до онова Божественото начало – да постъпваш тъй, както Бог постъпва. Значи, след като си богат, да знаеш навсякъде, във всяко отношение какво да дадеш.

Та във вас трябва да събудите спящите таланти. Едно време съжалявахте, че онзи, който имал един талант, го заровил. Пък аз виждам мнозина, които сте заровили петте таланта. Казвам сега: който има един талант, да го не заравя, но на работа. Не казвайте, че нямате нищо. Имате повече. Някои имате по пет таланта, някои по три, а някои и по десет таланта. Повече от десет таланта не може да ви се дадат. Някои от вас, гледам, десет таланта имате, пък не работите. Някои имате един отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля, и не работите. Сега работа се изисква.

Та казвам сега, умът трябва да разработва способностите, които има, сърцето, и то трябва да се разработва и волята трябва да се разработва. Започнете с най-малките величини.

„Отче наш“

Трета лекция на младежкия клас
1 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

На 11, 18 и 25 октомври 1940 г. нямаше лекции. – Бел. стеногр.

1940_11_03 По образ и подобие
неделна беседа

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само няколко стиха от евангелието на Йоана от 12 глава от 12 ст. до 20 стих.

(12) На утрешния ден народ много който беше дошел на праздника, като чуха че иде Исус в Ерусалим, (13) взеха вейки финикови та излязоха да го посрещнат, и викаха: Осана! благословен, който иде в името Господне, Цар Израилев! (14) А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано: (15) „ Не бой се, дъщи Сионова, ето, твоят Цар иде възседнал на ждребе ослично“. (16) Но това учениците му изпървом не разумяха; а когато се прослави Исус, тогаз си наумиха, че това бе за него писано, и това му сториха. (17) А народът който беше с него когато повика Лазара от гроба и го възкръси от мъртвите свидетелствуваше. (18) За това го и посрещна народът, защото чуха, че сторил това чудо. (19) А Фарисеите рекоха помежду си: Видите ли че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.

Духът Божи.

Ще взема онова изречение от Писанието, дето казва, че „Бог създаде човека по образ и подобие свое“. И после прилага „създаде ги мъжки и женски пол“. Туй извлечение не е разбрано. Какво значи човек да бъде създаден по образ и подобие Божие, мъжки и женски пол? Разни теории има. Теориите нас ни интересуват само като скици. Всяка теория е една скица. Тази скица не може всякога да се реализира, да се разбира. Трябва да претърпи ред промени. Всички вие имате такива скици в живота си. И всички страдания произтичат от скиците. Например вие теоретически имате една полица да ви плащат от 25 или 50 хиляди лева. Това е теория. Онзи, от когото имате да вземате, ако се добере до тази полица и я скъса, всичко отиде. Вие не може да докажете, че имате да вземате. Теорията е само като документ, че имате да вземате. Дали ще вземете, то е въпрос. Ако има вашият длъжник, ще вземете. Сега не искам да се спирате върху полицата.

Най-важното е утрешния ден. Днешният ден той представя миналото. Каквото човек е мислил и правил в миналото, то е настоящият ден. Всеки

един човек жъне плода на миналото. Туй, което има да постига за бъдаще, то е утрешният ден. Днес каквото прави, то е за утрешния ден, то ще му бъде жетва. Искат да кажат някои, защо Бог създаде човека по образ и подобие свое? Направил го Бог по подобие свое, но Бог оставил нещо, което не дал на човека. Значи, създаде го по образ и подобие на своя ум, създаде го по образ и подобие на своето сърце, но не го създаде по образ и подобие на своята воля. И понеже човек си е позволил да присвои това, което Бог не му дал, той внесе греха в света, престъплението, страданията. Всичките страдания на хората се дължат, че те искат да бъдат и по воля като Бога, да заповядват. Например, когато един възлюбен изтупва праха на своята възлюблена, прави нещо, което не е по Бога. Когато банкеринът взема по насилствен начин от бедния, той прави нещо, което не е позволено. Когато ти заколваш една овца и я ядеш, правиш нещо, което не е позволено. Когато говориш на хората туй, което не е истина, то не е по Бога. Искаш да ги заставиш да вярват и правят това, което не е по Бога. Питат: Защо хората страдат? – Защото правят това, което не е по Бога. Всичките страдания в света, индивидуални, семейни, обществени, народни, общочовешки, произтичат, че всички правят това, което не е по Бога. Там дето правят по Бога, излизат всичките блага. Има такава една формула. Безконечното голямо накъде се стреми? Безграничното голямо няма накъде да се стреми. По-голямото от себе си няма накъде да се стреми. Безграничното малко няма по-малко от себе си, накъде се стреми?

Следователно, стремежът на безграничното голямо е към безграничното малко. Нататък отива. Безграничното малко, като няма да иде по-надолу, по-малко от него няма, в него има желание да се стреми към безграничното голямо. Виждаме големите хора слизат при малките и малките отиват при големите. Питат някои: Защо този бедняк е отишъл при този учен човек. – Там е пътят. – Защо учения слиза при бедния? – Там е пътят му. Той няма друг път. Той нагоре не може да иде.

Сега аз искам всички да разсъждавате, кой както може. Защото всичките хора не разсъждават еднакво. Например, сега казват, че всяко нещо си има причина. То е една философска област. Какво значи, че всяко нещо си има причина. Причината и тя си има причини, и последната причина има и тя своя причина и така до безкрайност. Следователно, ние живеем в един свят, дето има едни явления, които обуславят други явления и казвате, че първото е причината на второто. То е резултат, от него произтича друг по-голям резултат. Да кажем имаме една река като резултат на много изворчета. Тази река се отбива в градините – то е друг резултат. Казват, че реката е причина. Но то е второстепенна причина. Главната причина не знаете, къде се намира. Ако някой слуга е донесъл един подарък на вас, слугата не е причина, той е резултат. Той е само едно условие. Зад слугата

седи Онзи, който се е погрижил заради вас.Ние в света виждаме само слугите. Онзи, Който изпраща всичките благословения, не го виждаме. Той е причината, а казваме: Баща ми направи туй заради мене, майка ми направи туй заради мене, приятелят направи това, но те са само слугите. Бащата, майката, приятелят – всичките те са слугите. И без тях не може да се прояви реалното. Сега не съм за онази философия, която отделя слугите от господарите. Нито пък съм за онази философия, която отделя учителите от учениците им. Не съм и за онази философия, която отделя живите от мъртвите, и мъртвите от живите. Сега искат да се отделят живите от мъртвите. Че кой се грижи за мъртвите? – Живите. – Кой се грижи за живите? – Мъртвите. Сега вас ви се вижда тази работа малко странна. Как е възможно? Една несъобразителност има. Онези умрелите листа на дърветата, които падат под корените, нали остават всичкото си богатство. Тия листа, които умират оставят всичкото си богатство на корените и оттам започват да живеят пак наново. Благодарение на умрелите вие се проявявате. И благодарение на живите, умрелите забогатяват. Понеже умрелите са богати. Защото богатите умират, сиромасите не умират. Сиромахът, като стане богат, умира. Богатият като стане сиромах, оживява. Казвам сега: Горко вам богати! Вие ще умрете. Казват: Блажени сиромасите, защото ще се родят в света.

Сега тази философия хората не я знаят. Вие всички искате богатство. Вие търсите белата си. Не, че е лошо да си богат, но вашето неразбиране е лошото. Едновременно като станеш богат, ти започваш да търсиш начин да се освободиш. Ако не знаеш как да се освободиш, смъртта е едно освобождение от най-голямото зло. Тя като дойде, ще освободи богатия от неговото богатство, което го заробва. Богатият не може да мисли. Той търси охолност, той търси слуги наоколо, да заповядва натук – натам. Те са разпределили всичко и понеже не се нареждат работите, както господарят иска, постоянно ги вика горе, за да ги пита, на кое основание правят това. Като идат, Той пак ги праща тук, на земята, да поправят своите погрешки. Сега вие сте от онези богатите, които сте дошли на земята, да си поправите погрешките.

Едно време сте били големи богаташи, какво не сте били: Царе сте били, князе сте били, владици, патриарси, хахами, жреци, генерали. Не са лоши тия работи. Лошото на човека седи в това, че е патриарх, пък не изпълнява това, което патриаршеството изисква. Когато човек е владика, не изпълнява това, което владичеството изисква. Когато ученият човек не е изпълнил това, което науката изисква. Може да е баща или майка – каквото и да е, не е във формата, но в изпълнението на нещата. Лошото на богатия е в това, че те мислят, че парите, които имат в банката – 10–15 милиона, че са техни. Нерде Шам, нерде Багдат.

Един турчин, който бил в Багдат, като се върнал в България, казва: Когато бях в Багдат , скачах на 20 метра. Турили го да прескочи два метра един трап и в трапа влязъл вътре. Не могъл да го прескочи. Казва: Тук въздухът не помага, в Багдат въздухът помага на 20 метра да скачам. Този анекдот, той е турски. Турците много обичат да преувеличават. Българите имат такъв анекдот, турен в друга област. Един български старец, на 85 години, веднъж дошъл до един трап и казва: На млади години щях да го прескоча. Засилил се да прескочи трапа. Като паднал вътре, казва: На млади години друго беше, но като остарее човек, така е. Огледал се и като видял, че няма никой да го чуе, казва: А бе, каквото беше на млади години, такова е и на стари години

Направи Бог човека по образ и подобие свое, по ум да мисли. И човек трябва да мисли , понеже като мисли, мозъкът е едно динамо – човек образува светлина. А светлината е една необходимост за човешкия живот. Подобието е сърцето. Сърцето е динамо, дето се образува топлината. Топлината е една необходимост за живота. Значи в мозъка се проявява мисълта, в сърцето се проявява животът. Следователно, ако изгубиш Божия образ, ще изгубиш Божията мисъл. Ако изгубиш Божието подобие, ще изгубиш сърцето си. Тогава животът не може да се прояви.

Сега може да се зароди друга мисъл: защо светът е така създаден? Че как трябваше да се направи? Какъв образ може да дадете на света? Съвременният свят върви по най-добрият път. От милионите опити, които е правила природата в миналото, светът върви по един от най-добрите пътища. Милиони и милиони опити е правила природата, и този път, по който светът върви, е най-добрият. За бъдеще, като намери по-добър път, по него ще върви светът. Следната епоха по друг път ще върви. Нищо в природата не е статично. И там е красотата на живота. Човек, като изгуби разнообразието на живота си, той става нещастен. Например вие помислете, че сте остарели. Старостта е еднообразие. В старостта вашият ум трябва да работи. Вие трябва да бъдете учен човек, вас трябва да ви интересува математика, вас трябва да ви интересува геометрия, вас трябва да ви интересува музика, художество. Трябва да ви интересува химия, физика, трябва да ви интересува астрономия,трябва да ви интересуват всички окултни науки, задгробният живот трябва да ви интересува. Пък сега като остарее човек, той иска неговите внучета да дойдат при него, той да има един чувал с орехи, да им дава орехи, те да му донасят водица, да му казват: Дядо, дядо! Хубави са тия работи, но това не е смисълът. Това не е по образ. Мисълта трябва да бъде светла, а пък чувствата трябва да бъдат топли. Когато човек има светлина, той е силен. Когато човек има топлина, той е силен. Щом изгуби светлината си, той отслабва; щом изгуби

топилината си, пак отслабва.

Сега някои от вас искате да бъдете доктори по медицината. Каква наука е медицината. Тя само с болни хора се занимава. Пък трябва да имаме медицина за здравите хора и тогава да изучаваме болните. Болните са едно явление на здравите. Най-първо трябва да има доктори, които да изучават живите, как здравият човек трябва да живее. Сега лекарите в България са дошли до една мисъл, трезви станали, прокарали една резолюция, че здравите трябва да плащат, пък болните да не плащат. Като се разболее човек, не може да работи – тогава даром да го лекуват. А здравите понеже работят, здравите трябва да плащат. Кой трябва да разреши мъчнотията? – Здравите. Болните са аристократи. Сега болестта е едно средство. Когато човек искат да го смирят, пращат му болест. Има нещо по-страшно от злото. Това е човешката гордост. Гордостта в света става причина за всичкото падение на хората. Някой човек седи и се изправя, че иска да заповядва на човека, като върви. По-неустойчива машина от човешкото тяло няма. Трябва да имаш отличен ум и сърце, за да можеш да запазиш своето равновесие. Докато ти мислиш, можеш да ходиш; щом престанеш да мислиш, падаш на земята. Докато сърцето е топло, ти ще ходиш изправен; щом сърцето истине, ще останеш на едно място.

Сега учените хора искат да направят накои машини да се движат не по две релси, но по една релса. Когато Господ направи света, по две релси го направи – по релсата на ума и по релсата на сърцето, по тия две релси да върви. Сега учените хора искат да направят по една релса да се движи – по човешката воля. То е най-опасно по една релса. По една релса може да пътува един влак. Докато един влак върви, една топка се държи – като спре влакът, топката се преобърне. И човешката мисъл докато работи, човек може да се движи. Щом престане да мисли, той веднага се препъне и падне. Казва: Вече не държи силата ми. Аз засягам тия въпроси, понеже те са свързани със здравето на човека. Човек не може да бъде здрав, ако той не мисли. Човек не може да бъде здрав, ако той не чувствува правилно. И най-първо трябва да приложи своята мисъл в сърцето си и своите чувства в ума си. „Мъжки и женски пол.“ Мисълта може да се приложи само в сърцето и чувството може да се приложи в мисълта. Туй сега хората на новите поколения трябва да го учат. Някой път ние сме недоволни от онова, което имаме. Че животът седи в дишането.

Най-първо ти като станеш сутрин, ти дишаш, и в дишането какво ще приемеш от Бога? Какво ще добиеш? Всякога, когато човек дава толкоз, колкото приема, той е здрав. Щом престане да дава или дава по-малко, той се разболява. Щом дава по-малко и взема повече, пак се разболява. Значи природата не обича лакомия. Някои хора са лакоми в умствено

отношение, те искат да знаят всичко. Хората, ако всичко знаеха, какво щяха да направят? Да допуснем, че всичките хора всичко знаеха – какво отношение щеше да има между хората? Може да остане да мислите върху туй. То е философски стремеж, то е нещо невъзможно. Невъзможно е органите на тялото всеки да бъде еднакво голям, колкото тялото и силен колкото тялото. Ако главата стане колкото тялото, де ще бъде тялото? Ако ръката стане толкоз голяма, колкото тялото, където ще бъде тялото? Всички удове всякога ще бъдат по-малки от колкото тялото. Вие искате вътре в Божествения свят, както Бог направил света, да измени реда на нещата, да направите ръката по-голяма, отколкото трябва. Защо ви е една голяма ръка, или защо ви е една голяма глава? Не главата да бъде малка, не да турим една комарска глава на човешкото тяло.

Сега проповядвам едно учение на хората, че като идат в оня свят, там да се поправят. Кой е оня свят? То е утрешния ден. Че вие мислите за днешния ден. Днешният ден разрешава въпроса. Днешният ден ще реши утрешния ден. Днешните мисли друго разрешават. Вие мислите, че като идете в оня свят, ще намерите Христа. И мислите, че Христос ще ви приеме. То е смешна идея. Колко пъти Христос е идвал във вашия дом и вие не сте го познали? Много пъти е идвал и вие не сте Го познали. Не сте Го приели. Вие си въобразявате, да Го срещнете и да Му кажете, колко сте страдал. Той участвува във всичките ви страдания, даже страда повече, отколкото вие страдате. Вие ще му разправяте за вашето микроскопично страдание, много големи мъченици сте били. Питам: Един съвременен проповедник, ако иде при Христа, какво ще му каже? Най-новите теории, какво хората мислят. Христос от две хиляди години как работи, онзи е толкоз невежа! Две хиляди години се учи. Той е научил толкоз! Проповедникът е едва на 40–50 години – иска да се сравнява с Христа, който две хиляди години е учил. Казва: В твоето време хората бяха прости, ти не знаеш толкоз работи, колкото ние знаем. Сега вие по някой път, вие си представлявате някои неща не такива, каквито са. Не намирам някаква погрешка в това. Слънцето трябва да си го представим малко, за да бъде достъпно за нас. Слънцето навсякъде го представят малко, по книгите го представят като малка топка, че децата се радват на това слънце. Един човек, който не разбира, ще каже, че това е *лъжа*. Не е *лъжа* ни най-малко. То е една истина, която се изявява на 92 милиона мили. Туй положение на слънцето е вярно, само когато то се намира на 92 милиона мили.

Ако се отдалечи, слънцето ще се намали още повече – ако се приближи, ще се увеличи. Ако се приближим при истината, ще се прояви по един начин, ако се отдалечаваш, ще се прояви по друг начин. Няма нищо лошо в това. То е една обстановка. И в живота ако във вас се намалява светлината, вие се отдалечавате от Бога; ако се увеличава светлината, вие се

приближавате при Бога. Ако се намали топлината, чувствата ви отслабват. Казвате: Едно време какво беше в нашите сърца, а пък сега . В Откровението се казва: „Понеже нито си студен нито си топъл, а си хладен, ще те избълвам.“ Една храна, която е нездравословна, стомахът я изхвърля. Казва: Не искам да се занимавам с тази храна. Извън стомаха! Всяка храна извън стомаха е изгубена. Стомахът е много учен. Той е един авторитет. Като каже на господаря, ще ми туряш хубава храна, ако господарят не го слуша, стомахът изхвърля храната. Когато стомахът престане да работи за господаря, краката на господаря ослабват. И цар да си, и патриарх да си, и владика да си – каквото и да си, ако стомахът ти не работи, краката отслабват. Стомахът казва: Здрава храна ще внасяш. Умът е по същия закон. Ще внасяте най-хубави мисли в ума си. Защото мисълта трябва да работи, да се тури на работа. Най-хубави чувства, най-хубави желания трябва да внасяте в сърцето си. Казвате: Аз живея добре. Всеки ден по три пъти се храниш на физическото поле, ядеш най-хубавата храна, която съществува. Малко по-хубава храна вземай! После, трябва да дишаш най-хубавия въздух! Трябва да възприемеш най-хубавия звук през ушите! И през ушите се храни човек. Вие сте болен, чуете, някой да ви казва: Не бойте се, ще оздравеете. Виждам, веднага след тази дума, вие се окуражите.

Всички искат да бъдат големи. Големината има своите неудобства. Никой не иска да бъде малък. Най-малката форма е по-удобна. Голямата не е толкоз удобна. Тя е удобна при други условия. Бог създал в света големи и малки същества. Един цар в миналото направил две врати – малка и голяма. През голямата врата влизали големите същества, а през малката – малките. Какво се оказало? Малките същества можели да влизат и през големите и през малките врати. Тогава големите за да могат да видят, какво се крие зад малката врата, в апартаментите на малките същества, те разтрошили вратата и направили престъпление. Та кое е по-хубаво в дадения случай – да си малък или да си голям. Ако си малък можеш да влизаш и през голямата и през малката врата. Ако си голям, само през голямата врата ще влизаш.

Да кажем, ти гледаш на хората с пренебрежение, казваш: Този невежа, онзи невежа – това не е свет. Ти мислиш, че си нещо по-хубаво. Грешните хора са комарчета. Тия грешните хора в светите места влизат и в грешните места влизат. Свети не тъй, както хората схващат. Хората схващат, че един свет човек трябва да мине през големите врата. Грешникът аз го считам едно малко комарче, което може да няма тази цена, както този светия човек. Аз наричам свети ония хора, които разбират много добре. В моя ум: всеки човек, който разбира онова, което Бог е направил и го прилага, той е свет човек, той е добър човек. Всеки човек, който и да е, може да е светия. Мярка е това. Светията, ако прави разиденения между

хората, светия ли е? Че като дойде Христос на земята, кои събра? Праведните ли събра? Казва: „Син човечески не дойде заради праведните". Лекарят за кои идва – за здравите или за болните? Ще бъде смешно лекаря да дойде и да лекува здравите. Или да тури ръката си на пулса, да види да нямат някаква болест. Ако е болен може да го изпитваш. Вие се възмущавате от болестите. Болестта е един метод. Ако болести в света нямаше, ако страдания нямаше, хората щяха да бъдат крайно жестоки, твърди. Твърди като диамант. Вие не може да влезете между тях. Благодарение на тия страдания, между хората се образуват известни връзки. Та в тази война запример, английските бедни и богати ги побратимява. В скривалищата долу по братски си помагат. Започнаха англичаните да мислят, че могат богати и бедни на едно място да живеят и да се разбират. Някои вземат думите от евангелието, какво Христос е казал и плашат хората, че богатите ще бъдат в ада. Светът с плашене няма да се оправи. То е един отживял метод. Че има ад, има. Но трябва да се знае какво е адът.

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един турски бей имал един син. Бащата бил много благочестив, синът обаче започнал да пие. Бащата му казва: А бе синко, ако пиеш, ще идеш в ада, ще започнеш да гориш. Казва: Татко, аз обичам да ми е топло, поне студено няма да ми е. Казва: Не пий тази ракия, всичките тия бъчви ще се окачат на врата ти. Той пита: Ами пълни ли ще бъдат? – Разбира се , пълни. – Има какво да се пие. Той си мислил за пиенето. То е едно криво разбиране. Ние заплашваме хората. Ще изкривиш смисъла на живота. Човек може да бъде щастлив и в своите страдания. Нещастието в живота произтича от онова вътрешно неразбиране. Ако хората вярваха тъй, както е писано в евангелието, светът трябваше да се оправи, но въпреки това от две хиляди години се проповядва вечно мъчение, с вили дяволите ще ги мъчат. Аз често виждах картини за мъчението на хората в ада, вътре турени владици, проповедници, попове – все в ада. Сега ги няма вече, изчезнаха тия картини. Такава руска идея беше. От Русия носеха тия картини. Тогава гледах какво се проповядва. В ада отиваха тези, които са ни учили – тогава защо да ги слушаме? Владици и попове, които са първи в ада, не могат ли да отидат и да бъдат първи в рая? Могат, защо не.

В ада отиват всички хора, които са вземали повече. В небето отиват всички, които са вземали по-малко. Че то е по онези физически закони. Всички тежки тела падат на дъното на океана, а всички леки тела излизат нагоре, отиват в рая. Някои питат как да идат в рая. Лесно. Освободи се от всичките тяжести, които имаш, освободи се от своето щестлавие, освободи се от своята гордост, освободи се от чувството , че си всесилен, че всичко може да направиш. Възприеми онази, светлата мисъл на любовта, че влез в

положението на всичките хора, че всичките имат страдания и несгоди. Влез в тяхното положение, после започни да мислиш. Виж, защо Господ ги е създал, и веднага ще влезеш в рая. Сега всеки седи и си мисли, че дядо му е оставил наследство и 20 години някои се съдят.

Ще ви приведа един пример тук, от София. Мисля, били трима братя македонци. Единият, най-големият брат иде тук в България, в София, става търговец, въздига се, става заможен. Повиква другите си братя да дойдат и те. Идват, работят, работата им провървява. Един ден, когато големият брат искал да отдели братята си, те искали да се делят по равно, но той не искал по равно. Казва: Не искам по равно, ако не, ще се съдим. Започват да се съдят. Големият брат, като видял, че ще му вземат това, приписва имането на жена си, прави я наследница. Съдят се 8 години. Но жената на големия брат намира по-умен от него, който по-добре я оценява и отива с него. Другите братя, след 8 години като се съдили, идат при брата си и казват: Съгласни сме да ни дадеш, каквото ти искаш. Казва: Нямам, жена ми го взе. Остават и големият и малките братя без нищо.

Та ние искаме по тънкия конец да вземем. Да благодарим за онова, което Бог ни дава. Всеки ден ни дава изобилно въздух, изобилно светлина, после онова хубавото за слушане, после онова ухание на цветята. Благодари на Бога за всичко. Благодари на Бога за очите си. Един ден Бог ще те повика и ти ще трябва да дадеш един отчет. Ще се върнеш в дома си като ученикът, който носи дипломата си. Той ще иска да види, че си свършил училището добре, че носиш диплома, че си завършил образованието на земята. Сега някои искат да идат в оня свят да се оплакват. Оплакване в оня свят няма. В оня свят трябва да бъдеш доволен. Трябва да забравиш умразата, злобата, да бъдеш разположен, там всичко ще забравиш. Ако остане само един малък повод, не може да останеш в рая.

Има един анекдот, че един евреин, адвокат, влязъл в оня свят. Понеже там нямало спорове, той бил винаги на особено мнение. Кажат: Да направим това, и той ще си даде мнението. Не може да го изобличат, не искат да спорят. Започнали да мислят, как да го извадят. Казват: Има едно голямо предприятие вън от рая. Казва: Аз съм първият, отивам. Отварят вратата на рая и той излиза да оправя света. Сега евреинът оправя светът, както го виждате.

Всеки един от вас прави погрешката на евреина. Седите и вие искате да оправите себе си. Вие искате да бъдете по-добри, отколкото Господ ви е направил. Благодарете на Бога за онова, което Той ви е дал. Вие сте по-добри, отколкото вие предполагате. Всичката ви погрешка седи , че добротата, която имате, не я проявявате. Да кажем, един виртуоз, който

свири, чака някаква публика, че да свири. Де му е погрешката? Той може да свири, но той не иска. На двама да свири, на трима. Не искай голяма публика. Един е толкоз важен, колкото и многото; многото са толкоз важни, колкото единият. В един концерт всеки виртуоз има един приятел, за когото свири. Всяка певица, аз като ида, зная вече накъде е обърната – тя има един фокус. Тогава пее хубаво. Някой певец, който не може да пее, няма фокус.

Ако любовта на Бога не е в твоя ум; ако любовта на Бога не е в твоето сърце, ти нямаш фокус. Тогава ти се уплашиш, че онова любовното око го няма. Ти паднеш духом. Та казвам: Дръжте във волята фокуса. Любовта на Бога във волята живее. Всичкото богатство, което е вложил, като дойде Господ на земята – сега иде на земята! Не че сега иде, от хиляди години ходи инкогнито.

Ще ви преведа един пример. Един цар искал да знае, дали неговите министри са честни, справедливи. Той имал 12 души министри. Повикал ги един ден и им казал, че той ще напусне страната, ще иде във странство за неопределено време и дотогава им дал властта, оставил на всекиго наследство. Казал им: Употребете, както вие намерите за добре. След като заминал, върнал се предрешен в царството си, отива при първия министър като бедняк и проси. Той му дава едно сухо парче хлебец. Той го турил в торбата. Отива при друг, той му дава съдрани обуща – обиколил всичките министри и всичките му давали скъсани дрехи, шапки, обуща, ризи, съдрани жилетки. 12 години отсъствувал. Връща се в царството си. Дошъл указ, че царят се връща. Като дошъл той дал угощение на министрите си, един банкет. За всичките имало подаръци под големи похлупаци. Мислят си: Какво ли е донесъл царят? Дават подаръците и 12-те министри намерили ония подаръци, които дали на царя.

Та един ден, когато Господ даде угощение, всички ще намерите подаръците, които сте дали. Когато Господ дойде при вас, дайте Му най-хубавото, което имате в дома си, за да го благослови.

Хранете в себе си най-хубавите мисли и най-хубавите чувства. Бъдете верни на себе си и верни на Онзи, който живее във вас.

Тайна молитва.

4 беседа, държана на
3.11.1940 г. Неделя, 10 ч.с.
Изгрев

1940_11_06 Три седмици
лекция пред общия окултен клас

ТРИ СЕДМИЦИ

Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.

За следния пѫть ще изберете по три думи. Всѣки да си избере по три думи, които съответствуватъ на неговия умъ, на неговото сърдце и на неговото тѣло. Три думи ще напишете – да видимъ, какви думи ще изберете.

Сега вие въ нѣкои упражнения не участвувате. Който не работи, не се ползува. Нѣкой пѫть завземате положението, когато ви угощаватъ – само да се произнесете върху яденето. Но то трѣбва да бѫде авторитетно: „Хубаво бѣше, много добре направено, отлично“. Но това е вече за съвършенитѣ хора, които сѫ завършили своята еволюция. То не е за другитѣ да завзематъ тази служба, да се произнасятъ дали яденето е хубаво сготвено. Или нѣкой пѫть завземете положението да се произнесете, кой човѣкъ е религиозенъ. Съвременнитѣ хора може да се произнесатъ, кой човѣкъ е религиозенъ, защото ако вземемъ даннитѣ, които съвременната наука има, мнозина отъ васъ не сте религиозни. Една линия горе на свода на главата показва, колко човѣкъ е религиозенъ. Вие по нѣкой пѫть мислите, че сте набожни. Нѣмате никаква набожность. Ако горната часть на главата има такава крива линия отгоре, той е набоженъ. /Линия А/. На нѣкои хора главитѣ отгоре сѫ както линията В, те не сѫ набожни. Въ набожностьта, човѣкъ има едно благородно чувство да уважава и да почита всѣки човѣкъ. Всѣки човѣкъ представя нѣщо свещено. И тѣлото му, като види, е нѣщо свещено. Другиятъ, който нѣма това чувство, хване кокошката, отреже ѝ главата, хване цвѣтето – откѫсне го. Критикъ е навсѣкѫде. Нѣма нѣщо свещено за него. Казва: „Азъ съмъ критикъ“. Че какво разбирате подъ думата критикъ? Критикъ – разбираме човѣкъ да постави нѣщата на тѣхното мѣсто. Критикъ – разбираме, когато видишъ единъ човѣкъ да постѫпва зле, че ти да идешъ на неговото мѣсто и да постѫпишъ, не както той постѫпва. Нали имате критици въ литературата. Критикъ въ правописанието – разбираме да постави нѣщата на мѣсто. Онзи, който не знае да пише, не знае да постави на мѣсто еръ голѣмъ (Ъ), еръ малъкъ (Ь), не знае кѫде да постави е просто (Е) и е двойно (Ѣ), какъвъ критикъ е. Не знае смисъла на думитѣ и за критикъ минава. Не знае какво нѣщо е религия и си дава мнението. После си дава мнението кой е добъръ. То сѫ много сложни въпроси. Азъ не си позволявамъ още да критикувамъ хората. Критикувамъ постѫпкитѣ на нѣкои. Нѣкоя постѫпка не е хубава.

Виждамъ единъ плодъ, че е киселъ, казвамъ: Силенъ е. Когато нѣкой ми каже, че моитѣ плодове не сѫ сладки, казвамъ: Правъ е човѣкътъ. Ако езикътъ казва, че не е сладъкъ плода, езикътъ е авторитетъ. Ако стомахътъ каже, че е добъръ, стомахътъ е авторитетъ. Признавамъ.

После, вие имате едно понятие за Бога. Да идете при Бога, да се оплачете отъ нѣкой човѣкъ. Оставете тази идея. Представете си, че Богъ е идеаленъ баща. Той не обича децата му да се сърдятъ. Той даже не иска да види. Позволява, колкото за чешитъ, да си свиешъ веждитѣ. Вие говорите за личностьта на човѣка. Едно дете като личность, каква е неговата личность? Едно дете прави погрѣшки и съзнава, че е личность. Възрастниятъ прави други погрѣшки – и той има личность. И като старъ – пакъ има личность. Питамъ сега: Каква връзка има между детската личность, личностьта на възрастния и старческата личность? Детето е авторитетъ. Нѣкой пѫть се сърди на баща си, дава си мнението, сърди се на майка си. Критикува ги, като не изпълняватъ волята му. Че нѣкой пѫть не говорятъ право, послъгватъ, то пакъ ги критикува. Тѣ не сѫ отъ хубавитѣ деца. Дете, което вижда грѣховетѣ на баща си, не е добро дете. То даже, като ги види, да не вѣрва. И вие по нѣкой пѫть си давате мнението. Намирате, че нѣкои дѣла на Господа не сѫ направени, както трѣбва, че Господь не постѫпва право. На едни далъ богатство, пъкъ на васъ не далъ – критикувате. Че каква е тази идея? Сега туй сѫ посторонни работи. То е една новина, която изнасямъ отъ външния свѣтъ.

Вие носите характера на външния свѣтъ тукъ, въ Школата. Въ Школата като влѣзете, изуйте обувкитѣ си, не носете калъ да се каля. После оставете вънъ и вънпната си дреха. Може да сте били на нѣкое мѣсто, че мирише на тютюнъ. Оставете тази дреха навънъ. Съ чиста дреха влѣзте. Трѣбва да се създаде най-първо една здравословна атмосфера. Три вида свобода има въ свѣта: една физическа свобода, една духовна свобода, умствена свобода и Божествена свобода има. Ако не се създадатъ тия свободи, не може да се създаде и една здравословна атмосфера. Азъ забелязвамъ, (че) тукъ образувате общества отъ двама–трима души и туряте нѣкакъвъ законъ. Азъ никакъвъ законъ не съмъ турилъ, че вие туряте законъ. То, за да се уреди законъ, въ Народно събрание трѣбва да се гласува. Вие, безъ Народно събрание, туряте законъ. Голѣмъ авторитетъ имате. Създадешъ единъ законъ, ще го пратишъ горе въ Божествения свѣтъ, да го санкционира Господь. Проектъ даже, ако имате, ще го пратите въ невидимия свѣтъ и ще се върне този законопроектъ – одобренъ или неодобренъ. А вие решавате и казвате: „Това е то сега“. Сега, като говоря така, нѣкой отъ васъ ще кажете: „Азъ не съмъ, но да видимъ кой е между насъ“. То е единъ общъ недѫгъ навсѣкѫде. Думитѣ „то е общъ недѫгъ навсѣкѫде“, ето азъ какъ ги обяснявамъ: Въ Америка всѣка година се

събиратъ проповѣдницитѣ отъ една область – 400, 500 души, че ги разпредѣлятъ нѣкои въ градове, нѣкои въ села да бѫдатъ. Между тѣхъ има разисквания, понеже въ градоветѣ въ една църква плащатъ две хиляди долара – то сѫ близо двеста хиляди български лева – нѣкѫде плащатъ три, четири и петь хиляди долара. Най-скѫпиятъ проповѣдникъ е вземалъ двадесеть хиляди долара – Бичъръ. Тѣ сѫ два милиона лева. Разбира се, става въпросъ кой на кое мѣсто да иде, защото мѣстото отъ паритѣ се опредѣля. Въ една богата църква пращатъ единъ проповѣдникъ, който имaлъ пѫть насрѣдъ главата. Тѣ казватъ: „Ние проповѣдникъ съ дълга коса не искаме, нито пъкъ искаме да има пѫть насрѣдъ главата". Готвятъ се да му кажатъ да си върви, такъвъ проповѣдникъ не искатъ да иматъ. Всички говорятъ, че проповѣдникътъ билъ съ дълга коса и пѫть ималъ на главата. Какво било тѣхното учудване, когато дошълъ проповѣдника и видѣли, че главата му е гола.

Трѣбва да се създаде една здравословна атмосфера. Всичко, каквото ние вършимъ на земята, то ще се превърне за добро. Азъ другояче гледамъ на нѣщата, но се създава една тягостна атмосфера, вие се спирате. Много болести се явяватъ, че нѣмате физическа свобода. Нѣкои казватъ: „Не трѣбва да се работи". Като станете духовни, мислите, че не трѣбва да работите. Минавате нѣкѫде, нѣкое камъче не е на мѣсто, казвате: „Да се махне". Видите прѫчица на пѫтя, казвате: „Да се махне". Че наведи се, отмѣсти камъчето, тури го на мѣсто. Казвате: „Азъ съмъ отъ старитѣ хора. Не съмъ се научилъ да се прегъвамъ". Ти си туряшъ една идея, която те осака(тява). Ти си на 45 години и мислишъ, че си старъ. Смѣшна работа. На 60 години тамънъ е човѣкъ да се жени. Нищо не е смѣшно. Вие имате въпроса за женитбата. Женитбата не е нищо друго, освенъ да завържешъ приятелство съ противоложния полъ и да те види, че си благодаренъ. И тя, и ти. Да се видите, да се опознаете. Туй е една възпитателна служба. Ти ще се оженишъ, после ще се оплаквашъ отъ женитбата. Това не е женитба. Да се женишъ, значи опознаването на двама души – да тръгнатъ да пѫтуватъ, екскурзианти по свѣта, разхождатъ се. Всѣки си носи бележникъ, изучава природата. Вие си мислите да се жените, да направите една малка колибка, да се приютите тамъ, да си гугуцате. Хубаво е то, нѣмамъ нищо противъ гугуцането. Но азъ не виждамъ никакво гугуцане. Чувамъ нѣкакво крѣкане. Колкото съмъ срѣщалъ мѫже и жени, казватъ: „Какво ми е патила главата". Казвамъ: Какво ти е патила? – „Не можемъ да се разберемъ". Казвамъ: Какъ? Той французинъ ли е, не е ли българинъ? На какъвъ езикъ говори? Не си разбиратъ езика. Сега то е научна тема. Виждамъ моята екскурзия изъ външния свѣтъ какъ е. Щомъ човѣкъ попадне въ едно такова състояние, той не е въ Школата. Той е извънъ Школата. Въ свѣта ще изпадне. Слушашъ едно радио въ Англия, не е въ България. Защо ще те безпокои? Нѣкой ораторъ говори въ Англия, то не е

въ България. Криятъ се хората подъ земята въ Англия, не е въ България. Какво ще кажете? И ние българитѣ се криемъ. Българитѣ искатъ да се криятъ, но не е дошло времето още. Нали децата играятъ и се криятъ? Сега англичанитѣ играятъ на криеница.

Много отъ възгледитѣ на хората сѫ стари. Тия, старитѣ възгледи, тѣ сѫ мода. Тѣ не струватъ. Малко ще ги измѣните, ще ги бракувате, да дойдатъ нови възгледи. Ако човѣкъ всѣки день не се измѣнява, той остарѣва. Казвамъ: Обновявайте се въ вашия умъ. Що ще ходимъ да се занимаваме съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора?

Сега ми казватъ: „Учителю, какво да правимъ? Щѣло да има тревога. Трѣбва да се затъмни“. Ако има затъмнение, затвори електричеството, въ тъмното да седятъ. Питатъ: „Да купуваме ли книги или да не купуваме?“ Ако имашъ пари – купи, ако нѣмашъ пари – не купувай.

Казватъ: „Не сѫ добри хората, лоши сѫ хората“. Азъ имамъ другъ възгледъ. За мене лошиятъ животъ е нощенъ животъ. Добриятъ животъ е дневенъ животъ. Щомъ е нощенъ животъ – да спятъ хората. Щомъ е день – да работятъ. Доброто е день, злото е нощь. Потрѣбни сѫ. Земята, като се върти, прави день и нощь. Като живѣе злото въ човѣка, е нощь. Нѣма нищо лошо. Лошото е, ако не може да спишъ. Вечерно време трѣбва да спишъ. Ако не спишъ вечерно време, презъ деня не може да работишъ.

Сега да се повърнемъ. Необходима е свободата. Азъ ви говоря за подмладяването. Необходима е физическата свобода на човѣка. Често нѣкои отъ васъ забелязватъ, че краката ви треперятъ. Азъ ви наблюдавамъ като правите упражненията. Като застанешъ на единия кракъ, клатишъ се. Нервната ви система е ша(шн)ата. Застани на единия си кракъ, на другия, да видишъ колко е устойчива нервната система. Щомъ си раздвоенъ, има противоречие между ума и сърдцето – не можешъ да стоишъ спокойно. Ще възстановите равновесието. Искашъ да знаешъ какво е положението на нервната система. Като идете въ кѫщи, стѫпете спокойно на единия кракъ, после на другия, и ще видите може ли да стоите спокойно. Какво ще донесе това? Всѣко действие, което човѣкъ направи, то се отбелязва нѣкѫде по тѣлото. Всичкитѣ мисли, чувствувания и действия, които човѣкъ има, се отразяватъ въ разнитѣ области на тѣлото. Ако мисъльта ти, че трѣбва да ядешъ, започне да преодолѣва, веднага тази мисъль, чувство, ще се отразятъ на тѣлото – ще станете дебелъ. Тънкиятъ кръстъ ще изгуби своята тънкость – ще станете дебелъ. Ще започнешъ да мислишъ, че трѣбва да си уредишъ работитѣ. Никаква философия не ви трѣбва. Нѣма да се минатъ 10–15 години, твоето чело ще изпъкне въ долната си часть, ще полѣгне назадъ. Ще добие единъ наклонъ. Ще станете чрезмѣрно енергиченъ, ще

търсите само правото. Готовъ сте да се биете 10–20 години. Главата ви отстрани ще изпъкне, ще се измѣни и структурата на лицето ви. Ако много дадете внимание на чувствата си, на вашитѣ любовни чувства, лицето ви ще стане валчесто. Ако станете много активни, лицето ви ще стане продълговато. Ако много мислите, лицето ви ще стане крушообразно. Казватъ за нѣкой човѣкъ, че станалъ религиозенъ. Азъ го виждамъ – никаква религиозность нѣма, но сѫ се опънали мускулитѣ му. Той вижда само погрѣшкитѣ на хората, гледа какъ другитѣ постѫпватъ. Нѣкой православенъ не си запалилъ добре свѣща. Ако е евангелистъ, като се молилъ, не е колѣничилъ и т.н. Хубаво. Какъ сега трѣбва да се запали свѣща? Тази свѣщь да се запали в ума горе, добре да гледашъ. Пълно горение да има. И електричеството – туй не е пълно горене. Осаждатъ се крушкитѣ. Ти като мислишъ, даже мислитѣ ти следъ години, ще започнатъ нѣкои нѣща да не те интересуватъ. Любовьта не те интересува и се образува кѫдежъ. Въ първата година обичашъ баща си и майка си. Като станешъ баща, казвашъ: „Тия детински работи на Любовьта, ние ги напуснахме“. Сега съ какво се занимавате? Тия деца може да си играятъ. Ти когато играешъ, бѣше намѣсто. Сега, като стана старъ, не е намѣсто. Какво трѣбва да прави стариятъ? Да вземе бастуна да се подпира. И старата баба да върви /и да се подпира съ бастуна/, тури черната шамия, казва: „Остарѣхъ“.

Всѣки човѣкъ, щомъ престанатъ да го обичатъ хората, остарѣва. Всѣки човѣкъ, който престане да обича хората, и той остарѣва. Нищо повече. всѣки човѣкъ, когото хората обичатъ, се подмладѣва и всѣки човѣкъ, който обича хората, се подмладѣва. Казва: „Остарѣхъ. Направихъ една погрѣшка“. На стари години да се запали сърдцето му, да иде да проповѣдва навсѣкѫде, да иде да шета на хората. Смѣшно е – старитѣ хора се говорятъ за оня свѣтъ, тамъ да идатъ между ангелитѣ. Всичкитѣ ангели сѫ млади. Ти, стариятъ дѣдо на 85 години, ще идешъ между ангелитѣ, какво ще правишъ? Ангелитѣ съ милиони години иматъ и сѫ млади момци. Ти, стариятъ дѣдо, ще идешъ да живѣешъ между тѣхъ. За чешитъ ще бѫдешъ тамъ. Че тия косми на брадата сѫ животинско творение. Въ животнитѣ цѣлото лице е покрито съ козина. Коя котка е въ Царството Божие? Която има повече косми? И тѣ мислятъ за Царството Божие. Една котка като дойде, ми казва: „Харесвашъ ли ме?“ Казвамъ: Колкото за слугиня да ловишъ мишки, те бива. Какво почитание ще ѝ дамъ? Имаме едно малко коте. Като дойде, виждамъ единъ старецъ, познатъ ми е отнѣкѫде. Казвамъ: Какво търсишъ? Казва: „Закъснѣхъ“.

Сега азъ като ви говоря така, какво мнение ще си съставите? Нѣкой пѫть вие имате за животнитѣ долно понятие. Но животнитѣ сѫ предвидливи. Конь ако имашъ, конетѣ не сѫ глупави. Ако имашъ единъ конь, когото

гледашъ добре, като се качишъ на него, ако има засада нѣкѫде, коньтъ се спира. Ако не го заставишъ да върви, коньтъ се спира, не върви. Ако дойдешъ на нѣкой мостъ, който нѣма да издържи, той си тури крака и се върне назадъ. Казва: „Този мостъ не е здравъ“. Вечерно време, ако го оставишъ коньтъ да те води, ако има засада отъ разбойници, ще се спре – не иска да върви. Ако ти го рѫководишъ, ще паднешъ точно на засадата. Тъй щото ние мислимъ, че животнитѣ сѫ глупави. Една котка много пѫти може да предскаже ще има ли болесть въ кѫщи или не. Единъ конь може да ви предскаже дали ще стане нѣкоя случка. Нѣкой пѫть коньтъ не иска да го впрѣгнатъ въ каруцата. Него день ще имашъ нѣкакво препятствие и, ако го слушашъ и не го впрѣгнешъ, ще го избѣгнешъ. Като го впрѣгне и му се случи нещастието, казва: „Отде впрѣгнахъ този конь?“ Коньтъ му казваше да не го впрѣга, да не ходи на работа. Коньтъ знае по-добре. Трѣбва да се пазите. Ще вкарвате животнитѣ въ война. Ще вземемъ тия животни и ще ги заставимъ да се биятъ. Животнитѣ не искатъ да воюватъ. Качи се на коня единъ кавалеристъ, кара го. И онѣзи, отъ духовния свѣтъ, качатъ се на гърба ви и ви накаратъ цѣлия день да воювате. Вечерьта, като се върнешъ въ кѫщи, чудишъ се какъ си направилъ тази погрѣшка. Казвамъ: Учете се да различавате погрѣшкитѣ, които ви се турятъ. Дойде нѣкой, ще те пита: „Какво е твоето мнение за еди-кого си?“ – „Мнение нѣмамъ. Не съмъ съвършенъ. Не може да дамъ мнение“. – „Какво знаешъ за оня свѣтъ?“ – „Нищо не зная за оня свѣтъ“. Какви сѫ хората, какъ живѣятъ, кѫщи иматъ ли, женятъ ли се, ходилъ ли си въ дома на единъ отъ оня свѣтъ? – Има много теории. Като кажемъ, че въ оня свѣтъ има семейства, никога не живѣятъ въ такива кѫщи, както хората живѣятъ въ една кѫща. Но по сто километра сѫ далечъ. Между тѣхъ не може да има спречкване. Ако мѫжътъ и жената се каратъ, за хиляди години не може да се срещнатъ. Нѣма прощаване. Изчезватъ единъ за другъ. Въ оня свѣтъ когото не обичашъ – не може да го видишъ. Ако нѣкой ти дойде на гости, като се яви най-малкото недоволство, вече изчезва. Докато обичашъ, той ще говори съ тебе. Ако той е недоволенъ, той ще изчезне. Ако той е недоволенъ, ти ще изчезнешъ заради него. Ако ти си недоволенъ, той ще изчезне. Тамъ се познаватъ, които се обичатъ. Който изчезва, отъ него сѫ недоволни. Който самъ остава, той е недоволенъ. Казва: „Нѣма никой около мене“. Като нѣма кого да критикува, казва: „Напуснаха ме хората, нѣма никой около мене“. Този ухапешъ, онзи ухапешъ – хората се оттеглятъ. Нѣмашъ характеръ мекъ, благъ. Често съмъ привеждалъ примѣра на знаменитата баба Янка – да се не обижда, ако има тукъ нѣкоя баба Янка. Баба Янка е съ едно лице валчесто, доста правилно развито чело, на 35–40 години. Като дойде нѣкой гостъ, ще го повика радостно, ще го покани весело, казва: „Заповядайте“. Извади нощвитѣ, замеси брашното, ще направи пита, тури сирене, спече я. Налѣе малко масло, наточи вино, хлѣба опече, покани госта. Човѣкътъ е разположенъ. Като

тръгне да си върви, (тя) казва: „Какво дойде, като че го е канилъ нѣкой“. На себе си говори пущината. Какво значи пущина? И между васъ има нѣкои, като дойде – ще го приемете добре, после ще кажете: „Малко дъската му хлопа“. Кому не хлопа дъската? Ти ще кажешъ, че неговата дъска хлопа. Другъ ще каже, че твоята дъска хлопа. Всичкитѣ дъски се хлопатъ. Съберать се десеть души, единъ говори за едного, другъ за другиго, за трети и т.н. Останатъ двамата, за какво ще си говорятъ? Като останатъ двамата, нищо нѣма да говорятъ. Тѣ сѫ общи навици, които всичкитѣ хора иматъ. И тукъ, и въ Америка, въ Англия само по разни начини говорятъ. Англичанитѣ – по единъ начинъ, българитѣ – по другъ, турцитѣ – по трети.

Сега въ новия животъ трѣбва да се освободите отъ старитѣ навици. Не е лошо да си дадешъ мнението. Хубаво, да допуснемъ, дойде ти единъ гостъ, който има въшки. Трѣбва да го обичамъ. Него обичамъ, но въшкитѣ не може да обичамъ. Като дойде съ въшкитѣ, нѣма да му кажа, че има въшки, но ще го пратя на баня да се измие, да се изчисти, ще му дамъ риза да се преоблѣче, дрехи, обуща и да се върне безъ въшки при мене. Като дойде гостъ, ще му дадешъ нови дрехи. Старитѣ ще ги дадешъ да ги изператъ. После ще имате една благоуханна мисъль за въшкитѣ. Ще му намажете главата безъ да го обидите. Дойде нѣкой и ми казва: „Онзи направилъ погрѣшка“. За мене погрѣшкитѣ на хората сѫ въшки, бълхи. Ще се постараете да ги премахнете. Навикътъ не е една похвална черта. Нѣкога може да е билъ на мѣстото си.

Казвамъ сега: Ще гледате да се освободите по възможность всички. Щомъ ви дойде една болка, не ходете да се оплаквате. Престанете да се оплаквате отъ болестите. Като дойдете, кажете ми така: „Учителю, днесъ получихъ единъ подаръкъ“. Ако е на крака болката, кажете: „Днесъ получихъ два чифта копринени чорапи“. Ако ви боли гърбътъ, кажете: „Днесъ ми дадоха една копринена риза“. Ако ви боли главата, кажете: „Днесъ ми дадоха една хубава шапка“. Ако ви боли вратътъ, кажете: „Днесъ ми дадоха една хубава връзка“. Ще кажете: „Да говоримъ Истината“. Че щомъ кажешъ, че вратътъ те боли, това Истина ли е? Щомъ те боли вратътъ, разбирамъ, че кръвообращението не е правилно, не става редовно. Зная, че не ядешъ правилно, не дишашъ правилно, не мислишъ правилно и не чувствувашъ правилно. Следствие на това се затъкнали пѫтищата, по които кръвьта върви. Ти си човѣкъ, който не държишъ пѫтищата си въ изправность. Че започни да ядешъ правилно. Виждамъ, че не ходишъ да посрещашъ слънцето, въздуха не приемашъ, страхъ те е отъ въздуха като дишашъ много да не си простудишъ дробоветѣ. Или най-малкото, като дойде една болка, то е единъ начинъ за концентриране. Ти досега много си се разсейвалъ отвънъ. Дойде една болесть на вратътъ – започнешъ да

мислишъ. Дотогава, докато те заболи вратътъ, мислеше за Драгана, за Стояна – е, нервирашъ се. Като те заболи вратътъ – забравишъ. Казвашъ: „Не зная какво стана съ мене“. За предпочитане е да те боли вратътъ, отколкото да се занимавашъ съ другитѣ хора отвънъ. Невидимиятъ свѣтъ казва: „Подобри врата си – никаква болка на врата не трѣбва да имашъ“. Щомъ те заболи колѣното, то е диагноза. Ако болестьта е долу въ ставитѣ на пръститѣ, азъ зная каква е болестьта. Ако е въ колѣното, ако е въ хълбока, ако е въ врата или въ слѣпитѣ очи, ако те стѣга нѣкѫде въ мозъка отзадъ, или на друго мѣсто въ мозъка – това сѫ диагнози. Вие сега търсете нѣкакъвъ цѣръ.

Сега наскоро дойде една жена и не искахъ да я приема. То бѣше вчера – искахъ да бѫда свободенъ, не искахъ да приемамъ болни. Нѣкоя сестра казва, че нѣкоя болна има. Казвамъ: Да чака. Слѣзохъ долу при лозето. Връщамъ се вече късно. Една жена доста угледна, на 35 години, дойде. Влѣзе вѫтре и ми се оплаква, че е болна отъ ракъ. Два пѫти правили операция и трети пѫть искатъ да ѝ правятъ операция. Пита ме да си направи ли операция или не. Нѣкои лѣкари я съветвали да си не прави операция, понеже е опасно – може да си замине. Казва: „Какво да правя?“ Казвамъ: Женена ли си? – „Женена съмъ“. – Деца имашъ ли? – „Нѣмамъ деца“. Каза ми кѫде сѫ ѝ правили операция. Казвамъ: Ти страдашъ отъ потиснати чувства. Ти си много добра, но между твоятъ умъ и твоето сърдце има дисхармония. После, ти обичашъ мѫжа си повече, отколкото трѣбва. После, той (е) малко угледенъ, пъкъ го ревнувашъ отъ другитѣ жени. Много го обичашъ и го ревнувашъ. Туй е станало причина, че имашъ тази болесть. Казва: „Правъ си. Азъ мѫжа си обичамъ, другитѣ не обичамъ“. Казвамъ: Че Господь не те е пратилъ на земята да обичашъ само единъ мѫжъ. Че го обичашъ – добре е, но ти носишъ потиснати чувства. После, малко си мързелива, не обичашъ да работишъ. Казва: „Правъ си“. Дадохъ ѝ наставления, казвамъ: Нѣма да си правишъ операция. По-преди цѣрътъ бѣше евтинъ – за петь пари да се освободишъ. Сега много скѫпо струва. Препорѫчахъ ѝ да яде печенъ лукъ. Казвамъ ѝ после: Ще казвашъ – „Не съмъ болна, по-добре съмъ“ . „Какъ да казвамъ, като съмъ болна“. Ще казвашъ – „Не съмъ болна“. Като станешъ сутринь, ще кажешъ: „По-добре съмъ“. Прави това нѣколко месеца. После ще пиешъ топла вода. Студена вода нѣма да пиешъ. Ще обикнешъ хората, ще имъ вѣрвашъ. Като нѣмашъ деца, ще започнешъ да посещавашъ беднитѣ (хора), които иматъ деца и тѣзи деца ще ги чувствувашъ като че сѫ твои, като че ти си ги родила. Ако го направишъ туй, ще оздравѣешъ. Ако не го направишъ, не отговарямъ.

Казвамъ: Оставете си сърдцето свободно. Вие имате една Любовь, която всичкитѣ хора иматъ. Да обичашъ единъ свой приятель, който те обича, е лесна работа. Да обичашъ жена си, която трепери надъ тебе, е лесно. Лесно

е да обичашъ и единъ мѫжъ, който трепери надъ тебе. Много естествено. Хубаво, тогава или мѫжътъ трѣбва да трепери или жената трѣбва да трепери. Има едно треперѣне отъ Любовь, има едно треперѣне отъ безлюбие. Има едно треперѣне отъ знание, има едно треперѣне отъ глупость. Има едно треперѣне отъ свобода, има едно треперѣне отъ ограничение въ чувствата.

Азъ бихъ желалъ да имате тази свобода, която никой да не може да я наруши. Сега, ако сте богатъ, никой нѣма да каже. Ако сте и най-голѣмъ сиромахъ, пакъ сѫщата свобода да имате. То не е така лесна работа. Понеже това сѫ навици, придобити отъ хиляди години, водата е минавала и трѣбва да я отбиешъ. Сега най-първо трѣбва да се даде свобода. Сега на всинца ви казвамъ: Не искамъ да ви виждамъ прегърбени, никаква гърбавина. Станешъ сутринь, ще се изправишъ и постой 5–10 минути изправенъ. Сега ще ви представя вие какъ стоите. Сега ще играя една роля. Намѣсто да карамъ другъ да я представя, азъ ще я представя сега. Понеже погрѣшката, която ще направя, ще бѫде най-малката погрѣшка. Ти станешъ сутринь, свиешъ си рамената, свиешъ си веждитѣ, намръщишъ си лицето, като че всичко въ свѣта си изгубилъ. /Представя го/.

Ти стани сутринь, изправи се, успокой лицето си, погледни спокойно нагоре, помисли си, че всичко, каквото Богъ направилъ, е добро. Помисли си за небето, за цвѣтята, за дърветата, за всичкитѣ хора. Остави ада. Нека да дигатъ шумъ, нека да плачатъ, да крѣкатъ – тѣхна работа е. Тѣ сѫ актьори тамъ. Тѣ си играятъ ролята. Тия духове, които ги мѫчатъ, тѣ сѫ нужни. То е тѣхна работа. Вие мислите какво ще стане съ дявола, какво ще стане съ васъ. Въпросътъ не е личниятъ животъ. Личниятъ животъ – настрана. Седни, помисли за краката си, вижъ пръститѣ си, погледни ги, вижъ ноктитѣ. Ако има калъ – изчисти ги. Вашиятъ голѣмъ палецъ като че е живъ – очисти го. Кажи: „Ще ме извинишъ, че много съмъ те измѫчилъ“. Очисти хубаво втория пръстъ, поглади го. Погледни на краката си и кажи: „Много съмъ благодаренъ на Господа за краката си“. Вземи очисти ноктитѣ, благодари. Поблагодарете на Бога за рѫцетѣ. Изчистете лицето си. Нѣма какво да ви казвамъ. Съ него много добре постѫпвате. Азъ бихъ желалъ да постѫпвате съ краката, както постѫпвате съ лицето.

Човѣкъ да има една физическа свобода. Като вървишъ – да се радвашъ, че Господь ти е далъ крака, да се радвашъ, че имашъ лице. Вие казвате: „Като идемъ въ оня свѣтъ, ще се освободимъ отъ това тѣло, ще ни даде Богъ друго“. Ако съ това тѣло не се носишъ добре, какъ ще се носишъ съ другото? Искамъ всички да ви видя благодарни за онова, което Господь ви е далъ. Доста добри тѣла имате, повечето не сте работили надъ тѣхъ. Бихъ желалъ да ви видя следъ 20 години подмладѣни. Въ 20 години да се

подмладите въ лицето. Нѣкои бѣли коси имате. Лесна работа. Азъ имамъ единъ начинъ за боядисване на косата. Ще ви туримъ една година да се храните съ коприва – ще си почерните коситѣ. Два пѫти като ядешъ на день – ще ти почернѣятъ коситѣ. По този начинъ може да си почернишъ коситѣ. После ще дойдемъ до духовната Любовь. Да говоримъ за ония чувства, които трѣбва да хранишъ. Като видите голѣмото противоречие, да знаете, че Богъ гледа тия работи. Какъ ги гледа? Той като гледа, че грѣшишъ, Той гледа причината. Нѣкаква погрѣшка правишъ, необмислена, отъ незнание. Всѣки, който прави погрѣшки, ги прави отъ незнание. Той не знае какви ще бѫдатъ резултатитѣ.

Имате числото 145, имате числото 1, после 2. Имате 145 лева. Имате 1 милионъ лева. Кое число е по-голѣмо? – 1 милионъ. Имате два милиона. Тогава 1 милионъ е по-голѣмо отъ 145 хиляди и по-голѣмо отъ 200 хиляди. Сега, въ обикновения редъ на нѣщата, за предпочитане е да е 145. Но има единъ необикновенъ редъ на нѣщата. Може да имашъ единъ философски умъ. Има мисли, които сѫ динамични, не статически, но динамически и психически има. Динамичнитѣ иматъ движение. Ти тази мисъль нѣма да я намѣришъ на едно и сѫщо мѣсто. Има мисли, които сѫ минали презъ епохата на статичното положение – сега сѫ динамични и минаватъ въ психични. То е съзнанието вече. Трѣбва да добиемъ съзнанието за нѣщата. Оценявашъ туй движение, използувашъ го. Запримѣръ, хиляди години рекитѣ сѫ текли. Сега ученитѣ хора хващатъ тази динамика на водата и изкарватъ енергия, освѣтляватъ градоветѣ. Тази динамика се превръща въ свѣтлина. Тия енергии, които сѫ въ насъ, ако не може да ги впрѣгнемъ на работа, кѫде е психическия животъ? Ако не можешъ да впрѣгнешъ енергията на своитѣ чувства, ако не можешъ да впрѣгнешъ енергията на своя умъ, ако тѣзи енергии, които сѫ въ насъ не може да ги впрѣгнемъ на работа, на една обикновена работа, която животнитѣ извършватъ, на една работа, която иде да образува свѣтлина. Да кажемъ една сладка дума на единъ банкеръ и той да те възнагради най-малко хиляда лева или 10–20 хиляди лева възнаграждение да ти даде за тази дума. Има хора, които биха дали 25 хиляди лева само за една усмивка, да знаешъ какъ да се усмихнешъ. Азъ бихъ ви казалъ много работи, които ще ви ползуватъ, но вие ще се заразите. Защото може да дадешъ на единъ човѣкъ хубаво ядене и той да преяде. После ще си развали стомаха.

Сега азъ нѣкой пѫть се пазя да ви съобщавамъ нѣкои работи. Защото, ако ви покажа кой е религиозенъ, вие ще го обърнете на смѣхъ. Ако единъ човѣкъ за една година може съ една десета отъ милиметъра или даже една стотна отъ милиметъра може да подигне главата си, пакъ е нѣщо. Че какъ ще го направишъ? Нѣкой пѫть искашъ да избухнешъ, за Господа, за Любовьта си къмъ Бога – въздържашъ се. Нѣкой те обиди, за Любовьта на

Господа – не се обидишъ. Изгубишъ паритѣ си, разболѣешъ се. Каквото и да стане, за Любовьта на Господа ще го понесете. Нека да гори свѣтътъ. Господь, като запали свѣта, свѣтътъ свѣтъ ще стане. Когато хората страдатъ по Божественитѣ страдания, е намѣсто. Когато страданията едни на други си ги причиняваме, не сѫ намѣсто. Тѣхъ искаме да ги изхвърлимъ. Азъ искамъ всичкитѣ страдания, които вие си причинявате, да изчезнатъ. Не изведнажъ, давамъ ви една година, две, три, десеть години ви давамъ на разположение за страданията, които сами си причинявате да ги премахнете. Не е малко това време. На едни давамъ една година, на други давамъ шесть месеца, на нѣкои – единъ месецъ, пъкъ на нѣкои – единъ день.

Сега ще ви дамъ едно правило за единъ месецъ. Като срещнете единъ братъ, когото не обичате, търсете въ него една хубава черта. За единъ месецъ да започнете да търсите кои сѫ хубавитѣ черти. Който и да е, и най-напредналиятъ между васъ, се да намѣри нѣщо хубаво. Да си кажете: „Азъ не знаехъ, че той ималъ такава хубава черта“. Дръжте я въ ума си. Занимавайте се малко съ нея. Ще намѣрите хубави черти тукъ, между васъ. После въ града ще слѣзете, навсѣкѫде така ще търсите. Ако срокътъ единъ месецъ е много, да го съкратя. За една седмица е малко, но за единъ месецъ работете. Искамъ да имате резултатитѣ вече. Въ този резултатъ, които изпълнятъ, които кашлятъ – ще се намали кашлицата. Които иматъ ревматизъмъ – ще се намали. Които иматъ главоболие – ще се намали главоболието. Нѣма да изчезне, само ще се намали. После тия, които сѫ бедни – ще дойдатъ вѫглища, хлѣбъ ще дойде, малко млѣко. Нѣма да дойде изобилно, но все таки една четвъртъ повече ще имате. Най-малко десеть грама масло ще имате повече. Захарь ще имате 20 грама повече. Най-после ще имате едно разположение на духа и ще се подмладите най-малко съ една година. Оня свѣтъ е свѣтъ на благородство. Тукъ е извинително. Трудътъ е непоносимъ – виждамъ причинитѣ: голѣма работа иматъ хората, постоянно работятъ, поставени сѫ на голѣми мѫчнотии и мѫже, и жени, и деца. Сега не искамъ да ви разправямъ за голѣмитѣ мѫчнотии, за голѣмитѣ изпитания, на които сѫ поставени хората. Не само хората, но и човѣкътъ, който носи Духа Божи въ себе си, и той е поставенъ на голѣми мѫчнотии. Понеже иде времето на освобождение, трѣбва да бѫдете готови. Като дойде освобождението, да бѫдете готови за тази свобода, да я разберете. Ако ви се даде една свобода и не може да я оцените, тогава защо ви е?

Казвате сега: „Да повѣрваме въ Господа Исуса Христа и спасени ще бѫдемъ“. Азъ казвамъ: Да обичаме Господа Исуса Христа. Азъ оставямъ вѣрата. Възлюби Господа и всичко ще се оправи много по-добре, отколкото съ вѣра. Не че вѣрата не трѣбва, но то е минало. Ти си билъ въ

надеждата, билъ си въ вѣрата, когато си билъ при ангелитѣ. Най-първо ти си билъ при хората – това е надеждата. Следъ като си завършилъ училището на надеждата, ти си отишълъ при ангелитѣ въ училището на вѣрата. Сега, като си завършилъ това училище, ти си отишълъ при Бога въ Любовьта. Насъ надеждата ни трѣбва, но това знание ние го носимъ. То е отдѣленията, имате гимназията и университетитѣ. Като влизаме сега въ свѣта на Любовьта, ние вече имаме знанието на вѣрата. Сега ще изучаваме закона на Любовьта. То е едно разширение въ свѣта. Тогава ще оцените какво нѣщо е вѣрата и като се върнете, ще носите една дреха за надеждата. Подаръкъ ще носите една хубава дреха и за вѣрата ще кажете: „Много съмъ благодаренъ за помощьта, която ми дадохте". Отъ Божествения свѣтъ като влизате, туй ще носите. Надеждата ще се зарадва и вѣрата ще се зарадва. Ще тръгнатъ и тѣ заедно съ васъ. Ще тръгнатъ ржка за ржка и ще образуватъ цѣло семейство. Нѣма по-хубаво нѣщо да има човѣкъ надежда, надеждата да е въ дома, и вѣрата да е въ дома, и Любовьта да е въ дома. Тогава цѣлиятъ свѣтъ, цѣлото небе е отворено. Дето и да идете, и въ ада да идете, и въ небето да сте – навсѣкждe ще бжде рай. Това значи: Богъ да е примирилъ въ васъ всичко. По този начинъ Богъ ще ви примири. Всичкитѣ противоречия въ васъ ще изчезнатъ. Ще видите колко лесно е. Докато Той дойде, тамъ е мжчното. Най-първо хората трѣбва да дойдатъ, после ангелитѣ да дойдатъ и после, като дойде Господь, Той ще примири всичко. Затуй се казва: „Да бжде Твоята Воля както горе на Небето, така и долу на Земята". Работитѣ, които ангелитѣ работятъ, добритѣ хора работятъ и вие сега трѣбва да работите.

Сега за единъ месецъ да видите, че има нѣщо хубаво въ вѣрата, има нѣщо хубаво въ надеждата и да намѣрите и хубавото въ Любовьта. Като разглеждате живота на кой да е братъ, да намѣрите нѣщо хубаво. Като раглеждате по знание, по умъ – да намѣрите нѣщо хубаво. Като разгледате свободата му, да намѣрите нѣщо хубаво. Въ Любовьта, въ Мждростьта, въ Истината, въ живота, въ знанието и въ свободата, въ всѣки единъ човѣкъ да намѣрите нѣщо хубаво. Сега не се безпокойте. Изпитътъ ще бжде много лекъ. Ха сега, нѣма да туримъ четири седмици, но три седмици. Три е хубаво число, късметлия. Три е късметлия, защото надеждата участвува, вѣрата участвува и Любовьта участвува. Искамъ всички туй да го направите по добра воля, по свобода. Направете го, ако искате. Ако имате надежда, направете го. Ако имате вѣра, направете го. Ако имате Любовь, направете го. Ако нѣмате, тогава и въпросъ не правете. Понеже зная, че всинца имате надежда, че всинца имате вѣра и Любовь, казвамъ ви: Заради вашата надежда, заради вашата вѣра, заради вашата Любовь – направете го. Въ името на туй, което имате. Въ името на Любовьта къмъ Бога, която имате – направете го. Не да кажете: „Учительтъ го каза". Азъ го казвамъ, то е единъ подаръкъ за надеждата. Азъ го казвамъ заради вашата вѣра. Азъ го казвамъ

заради вашата Любовь, не за себе си. Пъкъ и азъ ще го направя. Три седмици и азъ ще търся нѣщо добро въ васъ. Въ надеждата ще търся, въ вѣрата ще търся нѣщо хубаво. Ще бѫде по-добре. Знаете (ли) колко пѫти ще бѫде по-добре? Десеть пѫти ще бѫде по-добре. Вѫтрешно ще бѫде по-добре, не отвънъ да ви се ухиля. Като дойде нѣкой при мене, ще го кредитирамъ десеть пѫти. Не, десеть пѫти е много, както виждамъ вие сами не вѣрвате, но три пѫти ще ви кредитирамъ. Три пѫти ще ви кредитирамъ. Единъ кредитъ за вашата надежда, единъ кредитъ за вашата вѣра, единъ кредитъ за вашата Любовь. Три седмици азъ ще кредитирамъ. Затуй виждамъ, че всинца сте съгласни.

Въ името на добритѣ хора направете, това е надеждата. Въ името на добритѣ хора ще го направите това. Въ името на всички Свѣти Духове, ще го направите това. И въ името на Любовьта направете това. Въ името на всички добри хора, въ името на всички добри духове и въ името на Бога, заради Неговата Любовь, ще го направимъ. Каквото и да вършишъ, навсѣкѫде да виждашъ доброто. Ще имате изкушения, се ще имате нѣкакви спънки, но това да не ви смущава.

Сила, здраве, животъ сѫ богатство за човѣка, що носи Любовьта, красотата на Духа. Отъ това ще направимъ една пѣсень.

/Учительтъ изпѣ „Отче нашъ“/. Импровизирано. /Учительтъ изпѣ „Сила, здраве, животъ сѫ богатство за човѣка, що носи Любовьта, красотата на Духа“/. Ето какъ лесно става пѣсеньта. Когато Духоветѣ работятъ, лесно става.

Ще имате всичкото Божие благословение и Божията подкрепа презъ тия три седмици на упражнението.

Отче нашъ.

XX година
7. Лекция на Общия Окултенъ класъ
6 ноемврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_11_08 Проводници
лекция пред специалния клас

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Прочете се темата „Какво разбирам аз за светлината“.

Пишете темата „Разликата между животните и растенията“.

Трябва да четете малко. Някой път седите и мъдрувате. Всички хора са все философи от своето гледище. Светът страда от философия. Аз какво разбирам: туй, което разбирате, е вярно заради вас, не е вярно заради другите. Сега под думата вярност какво разбирате? Или какво разбирате под думата надежда, под думата топлина? Или какво разбирате под думата любов?

Някои от вас се срамувате да кажете, че обичате, защото, щом кажете, че обичате, ще ви се яви такава идея – някой път някои хора, като говорят за любовта, се срамуват да кажат, че обичат […], както някой се срамува да каже, че обича да краде. Не смее да каже: „Аз обичам да крада“, понеже хората ще си съставят особено мнение. Като говорите за любовта, имате такова чувство на страх, като че е кражба. Или някой път, като говорите за любовта, усещате, че сте се унижили. Обичате някого, и се усещате унижен. Това не е никаква любов, това е кражба. Вълкът се ядосва, когато не може да хване една овца. Котката, когато не може да хване някоя птичка, мечи. Ти я съжаляваш – измъчва се. Някой път, като хване, тя е доволна. Кое е по-хубаво в дадения случай? В първия случай, когато котката мечи, е хубаво за птичката. Във втория случай, когато котката не мечи, е хубаво за котката.

Аз правя една аналогия сега: когато вие страдате в света, разбирам, че някое желание не е постигнато. Вие сте котката, която мечи. Някой път, когато се радвате, вие сте пак котката, която е хванала птичката. Кое е по-хубаво – да страдате или да се радвате? Някой път, когато тебе ти е приятно, че си бръкнал в джоба на някого, онзи, на когото си бръкнал, хич не му е приятно. Ти, като си попипаш джоба, казваш: „Хубаво стана.“ Вие казвате, че има престъпление. Тогава целият свят е изтъкан от престъпления само. Паякът като хване някоя муха, тя бръмчи, пък той си прави научни изследвания. Вие гледате и се смеете на това. Пред вашите очи се върши едно престъпление. Вие какво правите тогава? Когато един

паяк хване една муха, вие гледате. Що не вземете участие? Ще носите една пръчка, ще кажете на паяка да остави мухата свободна. Искате някой път да видите колко е силна вашата воля, ще кажете: „Пусни мухата. В мое присъствие не искам да се върши престъпление. Ако не, ще приложа закона.“ Колцина от вас са го направили това? Във вашата стая се вършат престъпления и вие си седите. Вечерно време някоя муха се моли, вие не ѝ помагате. После вие говорите за вашите страдания. Станете, намерете този паяк, кажете му: „Навън!“

Някой паяк влязъл в стаята на вашия ум или в стаята на вашите благородни чувства. Всяка благородна мисъл има своя стаица, особен апартамент си има. Влезе някой паяк, хване някоя мушица там. Вас ви е жал да го изпъдите. Жал ви е някой път да изпъдите някоя лоша мисъл по две съображения: ако речете да я изпъдите, плащате доста глоба. За всяка лоша мисъл човек плаща глоба, понеже тази мисъл се храни и поглъща част от вашата енергия. Например вземете ония хора, които искат да си отмъстят. Аз бих желал да наблюдавате, да видите къде се образуват известни линии. По лицето има няколко линии. Аз бих желал да наблюдавате. Може ли да намерите тия линии? Човек, който обича да си отмъщава, като го срещате, казва: „Не ме бутай, аз съм отмъстителен.“ Този човек помни, може да се минат десет години, той не забравя.

Казвам, трябва да приложите едно самовъзпитание в себе си: едно възпитание на тялото, едно възпитание на вашите чувства, едно възпитание на ума си. В даден случай трябва да сортирате вашите мисли. Всяка една мисъл трябва да е поставена на мястото. Не може мислите да се поставят на място, ако чувствата не са поставени на място. Не може и чувствата да бъдат поставени на място, ако силите в човешкия организъм не са поставени на място. Например, ако краката на човека са по-дълги или по-къси, ако ръцете на човека са по-дълги или по-къси, туй ще се отрази върху вашия ум и върху вашето сърце.

На някои хора пръстите в основата са много дебели. Те имат такава форма. Някои пръсти са като клечки. Ако вашите пръсти са дебели в основата, вие мислите, че това е нищо. Тези пръсти, дебели в основата, всякога имат влияние върху вас. Вие, каквото и да направите, не може да избегнете влиянието им. Вие все ме питате: „Какво е вашето мнение за тези дебелите пръсти?“ За всички материални работи, които стават в света, те са авторитет. Ако речете да направите нещо на физическия свят, него ще го питате какво мисли той. Някой път ви дава добър съвет, някой път и той прекалява. Тия клетки, които образуват този дебелия пръст, тия клетки са свързани с други клетки в мозъка. То е цяло живо общество и в дадения случай те си дават мнението.

Сега може вас това да ви е смешно. Казвате: „Как е възможно този пръст да ни влияе?“ Че ако вие си отрежете двата палеца, знаете ли какво ще стане? Ще изгубите волята си. В старите времена, когато са искали да накажат някой престъпник, отрязвали са им палците. Като им отрежат палците, те изгубват волята си. Ако вашите палци функционират правилно, и волята ви функционира правилно. Някой път не функционират правилно, и волята не може да функционира, вие не можете да изразите волята си. Ако вашият [първи] пръст не функционира правилно, както трябва, благородното чувство на достойнството, на самоуважението не функционира правилно. Съзнанието ви за справедливост, и то не функционира правилно, ако средният ви пръст не функционира правилно. Ако третият ви пръст не функционира правилно, вие не може да се ползвате от хубавото и красивото вътре в природата. Или ако малкият ви пръст не функционира правилно на двете ръце, тогава в практическия живот вие безразборно ще постъпвате. Та казвам, хубаво е човек да има една идеална ръка. Аз не искам да ви казвам каква ще бъде идеалната ръка.

Трябва да изучавате астрологията. Има типове, но и след като изучавате тия типове, има един идеален тип, който съвременните астролози не засягат. Сега искам само да ви наведа да мислите за ръката си. Вие не сте изучавали каква услуга ви правят вашите ръце. Както са свързани с физическия свят, ръцете са свързани с духовните сили. Краката са свързани с физическите сили на човека. Ръцете са свързани с духовните сили на човека, с чувствата му са свързани. Затова, когато краката почнат да боледуват, тялото е в разстройство. Ако започнат ръцете да боледуват, тогава чувствата са в разстройство и човешкият ум, и той е в разстройство. Тогава вече започвате да изучавате.

Всичките разстройства, които стават, ще ги намерите в ноктите. Тези нокти са една написана книга, всичките разстройства са написани. Няма да ви кажа кои разстройства са написани, но всички разстройства са написани на ноктите. Ти по ноктите ще познаеш един човек смел ли е, или страхлив, пестелив или щедър, страхлив ли е, гневлив ли е, ще има ли заболявания на сърцето, ще има ли заболявания на дробовете, ще има ли заболявания на очите. Всичко туй е написано. Тъй щото болезнените състояния се отбелязват, отпечатъци остават. И здравословното състояние се отбелязва. Ноктите са една книга, по която човек може да чете. Ако знае, като погледне ноктите, може да чете. Някой път нали се образуват щастливи петна по ноктите. Казват: „Голям късмет.“ Тези петна са признак на една голяма напрегнатост, едно напрежение на нервната система, едно малко разстройство. Трябва да турите спокойствие, да се премахнат тия петна.

Като работите сто и шейсет дена, тия петна ще се премахнат, защото ноктите растат. Сто и шейсет дена взема на нокътя да изхвърли едно петно.

Вие искате да възпитавате света. Най-първо, възпитайте ръката си. Възпитайте дясната си ръка. По някой път вие не искате да дадете работа на вашите ръце. Дайте работа на ръцете си. Дайте работа на вашия пръв пръст, дайте работа на втория пръст, дайте работа на третия пръст, дайте работа на четвъртия пръст, дайте работа на палеца. Сега как можеш да дадеш работа на палеца си? Ти минаваш вкъщи. Има някой предмет паднал или столът е обърнат на земята. Ти минаваш, не вдигаш този стол. (Учителят обърна един стол на дъските.) Ти не вдигаш стола, да не загубиш достойнството си. Като е паднал столът, какво трябва да направиш? Да го вдигнеш. (Учителят вдигна стола, постави го на мястото.) Туй малкото, което ще направиш, то ще се отрази върху тебе. Ти не искаш някой път да вдигнеш стола. Как ще се подигнеш? Някой човек вътре в себе си е паднал като стола, че няма никакво уважение. Усеща се унижен, смачкан. Причината е, че отвсякъде е минавал. Ще туриш стола на мястото. Един ден гледах аз, тук хванали да се бият със столове. Казвам, човек трябва да бъде внимателен.

Сега вие слушате и ще се напълните с една философия, която няма никакво приложение. Изучавате окултните науки, звездите, планетите. Юпитер, Сатурн гледате как са били. Снощи една млада сестра ми разправя. Казва: „Аз като гледам двете звезди Сатурн и Юпитер, които са наблизо, става ми нещо лошо.“ Аз веднага зная защо ѝ става лошо. Казвам: „Ти си прегрешила, че твоите лични чувства не са на място.“ Сатурн ѝ казва: „Ти не мислиш.“ Юпитер ѝ казва: „Ти не почиташ достойнството си, както трябва.“ Като ги види, те ѝ говорят, свива я нещо на сърцето и на ума, не иска да ги гледа.

Някои, като започнат много да гледат в света, не искат да дигнат очите си, не искат да гледат небето. Всичко им е объркано. Като погледнат всичките звезди, те им говорят, казват: „Тъй както живеете, животът ви не е добър.“ Той навел глава надолу, обезсърчил се, отчаял се, нагоре не гледа, надолу гледа. Какво казва тогава земята? „Що живееш? Пукни тази глава, легни в земята, скрий се. Пукни главата си, влез в земята да се скриеш.“ Как ще се освободиш в земята? Като влезеш в земята, ще влезеш в Обществената безопасност. Тогава всяка вечер ще има бой. Всяка вечер ще влиза по един да те бие.

Сега това са общи работи, течения. Не мислете, че когато един човек се поставя на един изпит, е нещо индивидуално. Ти си се поставил на едно

голямо течение, вземаш течението на себе си. Туй течение може да те отвлече. Виждаш, една мушица се дави във водата. Ти я гледаш, казваш: „Да си върви.“ Виждаш някоя муха се дави, извадѝ я навън. Навсякъде окажете една услуга. Правиш полза на себе си. Минаваш в гората, виждаш цвете стъпкано. Повдигни го, тури му подпорка. Нека седи нагоре. Ти помагаш на себе си, на своите чувства. Или минаваш покрай някой извор замътен, поизчисти този извор. Законът е: ти ще се ползваш. Всички извори няма да изчистиш, но този извор изчисти, който си видял. Ти ще си помогнеш. Минаваш някой път, някой приятел се обезсърчил, казваш: „Не е моя работа.“ Кажи му една добра дума, кажи му: „Много си способен, твоите работи ще се уредят.“ Казваш: „Да си носи товара.“ Карма е това вече.

Какво означава карма? Всеки си образува кармата, когато загуби своята топлина. Едни хора, които са попаднали в полюсите на живота, винаги носят дебели кожуси. Едни хора са попаднали в полюсите на живота, други са попаднали в екватора. Които са на полюсите на живота, са облечени като ескимоси, не може да видиш дори лицето им. Наричат ги материалисти. Те са в полюсите. Какво лошо има, че били облечени така? Другояче ще умрат. Ако не са облечени така на полюсите, ще изгубят живота си. Вие казвате: „Голям материалист е той.“ Ще го убеждаваш сега да не е материалист. Ако той не измени своето място, може ли да го убедите да не бъде материалист? Може ли да го заставите да не носи дебели дрехи? И обущата ще бъдат дебели, и дрехите, и лицето ще бъде покрито. Той трябва да измени неговото място. Той трябва да слезе в екватора на живота. Но изведнъж не може да го преместите. Ако изведнъж го преместите от полюс на екватора, ще му създадете друга бела. Постепенно трябва да го преместите от полюсите, малко по малко, докато го преместите на екватора. Не може и тоя, който е на екватора, веднага да иде на полюса, този, който е духовен, отведнъж да стане материалист. Като иде от екватора, никак няма да може да издържа този студ, който е на полюса.

Всичкото ви нещастие е, че във вас се заражда една крайност. Заражда се във вас желание да живеете на полюса. Като четете книгите, мислите, че е нещо много приятно да се живее на полюса. Но трябва да се преместите само за един месец да живеете и после хич няма да ви се иска. Един месец като живеете на полюса, втори път няма да се зароди желание във вас да идете. Да кажем, при петдесет, шейсет, седемдесет градуса студ във вас всичкото безпокойство, което сте имали в организма си, ще се измени, понеже там има други сили, които действат, трептенията вече са други и съвсем други мисли се зараждат в ума ви. Вие ще станете много лош. В студа човек се концентрира, има една хубава страна. Ти като се разгневиш,

гневът е потребен, понеже се образува много голяма топлина. Трябва да стане постепенно едно охлаждане. Ако тази топлина мине в целия организъм, става едно разширение, организмът не може да функционира. Забелязвате, че след всяко охлаждане усещате се много неразположен. Даже може да мине ден, два, три.

Та казвам, гневът е една енергия, която трябва да се използва. Човек трябва да знае. Ако не се гневи, има една опасност. Ако се гневи, има друга опасност. Ако се гневи, ще стане много активен. Ако не се гневи, ще стане много пасивен. Ако никога не се гневи, ще стане отстъпчив. Ако не се гневи, може да бъде съгласен с всичко. Гневът си има добрата страна. Гневът е при ушите. Същинската причина на гнева е над ухото. Помощницата е там, съветницата на гнева е над ухото. Той има съветници. Ако не се гневи, не е активен, той е отстъпчив навсякъде. Ако се гневи, станал е много настойчив навсякъде. Човек като отстъпва, има нещо опасно. Ти отстъпваш назад, има някой трап, не го виждаш, може да паднеш вътре. Ако си смел, ще седиш на мястото или ще настъпваш. Ще станеш от позицията, ще се подигнеш, неприятелят ще те посрещне с картечница. Ти може да изгубиш живота си. И като настъпваш, и като отстъпваш е опасно. Като настъпваш, трябва да гледаш, и като отстъпваш, пак трябва да гледаш.

Сега по някой път вие не можете да правите настъпление. Например няма някой от вас, който поне по един път, два пъти на ден да не е влизал в сражение. Някой казал нещо по твой адрес и току изведнъж става един спор, критикуваш. Че знаете ли колко скъпо струва една война? Човек не трябва да прекъсва дипломатическите си връзки с другите. Защото всеки човек, с когото можеш да влезеш в отношение, той е една държава. Скъсаш дипломатическите си отношения, тогава започва война. В една война милиони се харчат. Някой път в едно сражение ти ще изгубиш четири–пет милиона клетки, четири–пет милиона клетки ще измрат в организма. Някой път човек отслабне. Хората често боледуват от безразборно безпокойство. Чрез много болести се плаща глоба на гнева. Писанието казва: „Гневете се, но не съгрешавайте.“ В гнева грехът седи. Не да се не гневи човек, но като се гневи, да не съгрешава. То е разумното сега.

Сега вие, като се разгневите, ще му потърсите всичките неща. Ако не обичате някого, като се разгневите, ще му турите всичките престъпления. Всичките идеи, които казвате, верни ли са? Ако всичко, което казвате, е вярно, добре. Ако не е вярно, ще се върне на вас. В природата казват, че всяко нещо си има своите причини. Каква е причината на болестта? Причината на болестта е винаги храната, дишането не е правилно или чувстването не е правилно. Човек, когато се охлажда и се топли

безразборно, всякога може да се разболее. Ако идете на банята, стопляте тялото си, разшири се тялото и след това пуснете един студен душ да се разхлади тялото ви, какво ще стане? Някъде си има добрата страна охлаждането, но нали виждате какво прави онзи железар. Когато иска едно желязо да стане кораво, яко, той го сгорещява и веднага го мушка във водата. Мислите ли, че на топлото тяло като пуснете студения душ, същото нещо става? Тялото става по-яко, но с туй втвърдяване се изгубва онази пластичност и вие си създавате едно болезнено състояние.

Та казвам, изисква се от вас самообладание. Самообладание е да знаете как да разполагате с топлината, каква топлина е необходима заради вас. Има едно чувство вътре в човека, и без да ви го кажа къде е, когато постъпвате добре, вие сте разположени. Щом имате хубаво разположение, показва, че топлината е нормална. Щом имате неразположение, изменила се топлината. Тогава какво трябва да правите? Ако сте много топли, ще намалите горението. Ако сте много студени, ще турите малко въглища. Как ще турите въглища сега? Да допуснем, че вие в дадения случай имате едно неразположение. Неразположението произтича от огъня, той е повече, защото при изстудяването човек забравя, не може да се гневи. Затуй тия хора, които обичат да се гневят, ще ги турите в студена стая, изкуствено ще намалите температурата. Има лаборатории с по петдесет градуса под нулата. Един неразположен ще го турите в стая с десет, петнайсет, двайсет, двайсет и пет, трийсет и пет градуса под нулата. Като излезе отвътре, веднага е разположен.

Безбройните промени в природата са един възпитателен процес. Например вие никога не трябва да оставяте ръцете си студени. На вас често главата ви е топла, и ръцете ви са студени, пък и краката ви са студени. При това положение ще усетите едно неразположение. Изменете вашето състояние – ръцете ви да станат топли и краката ви да са топли. То е едно здравословно състояние. Някой път ще усетите, че ръцете ви са топли и влажни. Но ако ръцете постоянно са влажни, то е едно кишаво време. Тази влага е хубава. Ако ръцете ви са сухи, показва едно нездравословно състояние. Но ако ръцете са много влажни, пак е едно нездравословно състояние. Вижте колко неща има да регулирате. За да се прояви вашата мисъл, вашите чувства и вашата воля, ръцете ви, краката ви и главата ви трябва да бъдат в нормално състояние. Вие, като станете сутрин, колко време посвещавате на вашето самовъзпитание? Колко минути посвещавате за възпитанието на вашия мозък, колко минути посвещавате за възпитанието на вашето сърце и за възпитанието на тялото? Много малко употребявате. Има начини на самовъзпитание.

Тогава минавате отвън, гледате и казвате: „Този забогатял. Каква хубава

къща има.“ Като харесате къщата, намерете да видите съответства ли къщата на човека. Ако къщата му е хубаво направена, харесвате я – намерете човека, възползвайте се от това да видите, че и главата му е хубаво построена, и тялото му е построено. Намерете човека, да видите, че и той е спретнат като къщата си. Вие четете един списател, харесва ви. Хубаво. Намерете този списател или поне портрета му намерете и вижте, че и той мисли хубаво. Ще видите, че каквато е мисълта му, такъв е и списателят. Сега четете някой списател – някъде ви харесва, някъде не ви харесва. Там дето ви харесва, в него има нещо спретнато. Туй спретнато е или в него, или във вас. Пък или той е сбутан, или вие сте сбутан. Когато не харесвате някого, едно от двете неща е вярно – когато не обичам някой човек, причината може да е в него или причината може да е в мене. Едно несъответствие има. Аз не считам, че като не обичам някого, това е лошо. Като виждам един човек, не го обичам – не предизвиква в мене чувства и мисли, за да се интересувам. Минавам, и не се интересувам. Минавате покрай едно сухо дърво. Може ли да ви занимава, да ви интересува туй сухо дърво? Като минавате покрай живите дървета, плодовете са узрели – ще се спрете, интересувате се.

Казвам, нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са, които обръщат внимание на окръжаващите хора. Или един архитект, или инженер, или лекар, или учител, или професор, или астроном, всеки ще обърне внимание със своите мисли, които го занимават. Вие по някой път искате да бъдете обичани. Ако свирите, ще ви обичат заради свиренето. Ако рисувате, ще ви обичат заради рисуването. Ако сте шивач, ще ви обичат заради шиенето. Ако сте обущар, ще ви обичат заради хубавите обуща. Трябва да имате допирни точки. Знаете да правите хубави обуща, знаете добре да готвите, каквото и изкуство да имате, допринася, за да обърнете внимание на обкръжаващата среда, в която вие живеете.

Да допуснем вие искате да влезете в света, да си проправите път. Как ще си проправите път? Искате да знаят, че вие сте талантлив. В какво ще проявите вашия талант? Навсякъде може да обърнете внимание, ако бихте знаели. Като срещнете някои хора – ако знаят как да се обърнат или вляво, или вдясно, ще [им] обърнат внимание. Ако дойде един умен човек, който разбира, като влезе в София, като мине по улиците, той най-малко десет души приятели ще намери в пътя си от отбиването си вляво или вдясно. Онзи, който не разбира, цяла година може да ходи, никой не го познава. Вие трябва да познавате, като минете. Не е лесно да се запознаеш, да обърнеш внимание. Например, като тръгнете в София, вървите по пътя, не обръщате внимание никому. Половин час като ходите, трябва да срещнете един човек да ви обърне внимание. Направете наблюдение.

Казвам, ние се спираме върху общи изводи. Като умре човек, какъв ще бъде в оня свят? То е безсмислено в оня свят какъв ще бъде. Турците имат една поговорка: „Теле дошъл, вол си отива.“ На земята тъй казват. Вие сте чудни хора, като говорите за онзи свят. В оня свят разбират същества добре възпитани, много внимателни. Щом като влезете в оня свят, ще видите има ли нещо да учат от вас. Щом имат нещо да учат, всички идат. Щом няма да учат, по един много деликатен начин ще се скрият всичките от вас. В оня свят, когато искат да изпъдят някого, скрият се всичките. Вие ходите навсякъде, и всичко е празно, всичко е замряло. Ден, два, три ходите, нищо няма. Какво ще правите? Вземете пътя, излезете навън. Те затварят вратата. Много лесно се освобождават. Няма какво да ви казват: „Моля, господине, да си излезете.“ Те се скрият и ви оставят сам. Тук на земята по някой път се крият.

Та вие говорите за новото човечество, за новото възпитание. Вие сте недоволни от себе си. Няма нито един от вас, който да е доволен от себе си. Тъй както аз разбирам, има неща, на които трябва да обърнете внимание. Като станеш сутрин, ти трябва да обърнеш внимание на една черта, която харесваш, трябва да намериш нещо в себе си, което харесваш. Трябва да знаеш причините. По някой път например се оглеждате в огледалото и ви е приятно. Не знаете откъде е. Погледнете лицето си, приятно ви е. Някой път погледнете, цветът ви се вижда потъмнял, очите потъмнели. Не знаете къде е причината. Мислите, че в огледалото е причината. Почистите го, погледнете се, пак не се харесвате.

А пък това е цялото лице на човека, което изявява светлина. От разните области на лицето излиза разна светлина. Някой път, когато човек е в нормално състояние, излиза една приятна бяла светлина. Като се погледнеш, приятна ти е самата светлина на лицето. Някой път някъде виждаш тъмно, някъде светло, объркана е светлината на лицето. Тогава вие не се харесвате. Но това зависи от хармонията на мислите, както са съчетани, от хармонията на чувствата, както са съчетани, от хармонията и на постъпките, както са съчетани. И когато някой път се оглеждате, кое ви кара да се оглеждате? На кое обръщате внимание? Кое харесвате в себе си? Когато лицето е пластично, то е здравословното състояние на лицето. Някой път има едно положение статично на лицето, мускулите не се мърдат, очите не се мърдат – като една статуя. И то е хубаво, но то е едностранчива красота. Аз го наричам едностранчиво здраве. Когато човек е здрав, се вижда, че цялото лице е в движение.

Казвам, при сегашното положение вие имате повече знание, отколкото ви трябва. Съвременните учени хора, астрономите, са проникнали в глъбините на небето. Ако тия астрономи, след като проникват в тия

светове, могат да станат проводници на тази енергия, която иде от невидимия свят, те могат да бъдат полезни на хората. Всеки човек е дотолкова важен в света, доколкото той е проводник на силите на природата. Моето определение е следното: ако вие сте един добър проводник на умствения свят, вие ще прогресирате. Ако вие сте добър проводник на духовния свят, значи на чувствата, трябва да проявите чувствата в духовния свят. И ако вие сте проводник на силите на природата, тогава на физическия свят вие ще бъдете на място.

Казвам, тялото ви трябва да бъде проводник на физическите сили, сърцето ви трябва да бъде проводник на духовните сили и умът трябва да бъде проводник на Божествената сила, тогава вие сте на място. Проводник трябва да бъде човек. След туй ще започне да се развива. Някой иска да се развива, без да е добър проводник. По този начин възпитанието ще бъде естествено. Възпитанието не е нещо, което човек трябва да си го наложи, но да бъде спонтанно. Искаш да направиш едно добро, не да го направиш с усилие, но тъй спонтанно да става, отвътре. Тогава ти усещаш една радост. В дадения случай, туй спонтанното добро, ти си вече добър проводник. Казвате: „Защо трябва да правя добро в света?" Не разбирате… Да бъдете добри подразбира да бъдете добри проводници. Казва: „Човек не трябва да бъде добър." Значи не трябва да бъде добър проводник. След като е проводник на светлината, която е съдържанието, ще му платят нещо.

Сега искате да живеете само за себе си. То е невъзможно. Аз турям думата съзнателен проводник. Вие ще бъдете силни. На мнозина от вас се е обезсмислил животът. Вие се усещате унижени, понеже никой не ви обръща внимание. Не сте проводници на доброто. Станете проводници на Божественото. Всичките тия хора, които са били проводници, са имали големи неприятности, но са били проводници на Божественото. Всичките пророци, всичките добри хора са били проводници на този великия свят. Вследствие на тяхната проводност имената им са написани, белязани. Вие искате да станете велики. Станете проводници, то е нужно. И според това доколко сте проводници, дотолкова ще се напишат имената ви. Ако искате да ви кажа път, за да се прославите в света: трябва да бъдете проводници. Ако си проводник на изкуството, на хубавото, на красивото, ти ще бъдеш велик художник в света. Ако си проводник на доброто, ти ще минаваш като един голям благодетел в света. Ако си проводник, ти ще бъдеш като спасител в света. Проводник трябва да бъде човек в света.

И за здравето е същият закон. Желайте здравето на всичките хора в света – здравето ще дойде във вас. Дръжте в ума си здравите хора, не болните. Считайте болестта за едно малко изключение, което съществува в света.

Сега всички мислим и казваме: „Всички хора са лоши.“ То не е вярно. Всички хора постъпват зле от незнание, но всички хора не са грешници. Допуснете сега, че всичките хора са скъпоценни камъни. Ето аз как разбирам: може би тия камъни са паднали на земята и са се окаляли. Считайте, че калта е прегрешението. Трябва ли вие да обезценявате всичките камъни? Измийте ги и ще видите, че те не са изгубили своето качество. Те са скъпоценни камъни. Всеки човек измийте го от калта и ще видите, че той е скъпоценен камък. Но кажете, че той е окалян и знайте, че под тази кал се крие скъпоценен камък. Ако вие сте добър проводник, във вас ще потече тази вода, с която се чистят хората. Има една вода, с която хората се чистят. Сега аз не искам да ви затруднявам, но казвам къде се крие една от погрешките на съвременното възпитание. Най-първо, турете най-простото правило: да бъдете проводници на Божественото. Като станете сутрин, кажете: „Желая да бъда проводник на Божественото в света.“ Вие искате да станете нещо в света, да пишете стихове. Хубаво е то. Ето едно изкуство, едно художество. Какво ще научите вие? Знание трябва. Това, което съм нарисувал, вие не го знаете дали е за сядане. Едната част тук е за сядане. Вие по някой път, във вашето незнание, правите човешкия нос за сядане. Човешкият нос не е място за сядане. Имате едни устни тук. Какво означава тази уста? За устата тази брада е голяма, защото човек с такава брада ще си създаде мъчнотии. Знаеш колко мъчно е да туриш правилното съчетание на лицето. Колко трябва съвременните хора да се възпитават, докато изправят миналото. Тази уста показва любезност, готов е този човек да отстъпи. Устата е малко отворена. Откъде трябва да минеш покрай този човек, отляво или отдясно? Това женска уста ли е, или мъжка? Тя е мъжка черта. Този отвореният ъгъл означава даване. Той ще даде повече, и след това даване той ще иска да вземе.

Казвам, има цяла школа, в която, като стане човек сутрин, трябва да се възпитава. Ще види какво му трябва. Програмата е на лицето. Капитал е даден в лицето. Щом погледнеш брадата си, да знаеш какво трябва да вършиш през деня. Като погледнеш ръката си, да видиш практически какво може да направиш. Лицето показва капитала, вложен в оборот. Цялото тяло, цялата глава, то е основният капитал. Лицето показва капитала, който е турен в обръщение. Ръката показва какво ще донесе. Като погледнете ръката, ще знаете колко приход ще имате. Като погледнете лицето си, ще знаете колко от този капитал е вложен в обръщение. Ще живеете, и вие схващате за бъдеще в много ограничен смисъл: вие искате да станете видни само в този живот. Всичките условия имате да станете видни не само в този живот, но и в цялата вечност. Всичките хора имат условия да станат видни. То е както колелата, с които вадят вода да поливат. Един съд се пълни, друг се празни. Колелото се върти, но всичките тия съдове едновременно не могат да бъдат пълни.

Едни, които поливат, се празнят. Другите нагребват, всеки каквото нагребе. Животът е колело и ти, каквото си нагребал, каквото си придобил, ще го дадеш в общото, да растат в градината растенията. Като се изпразниш, пак ще загребеш. Ти мислиш, че е заради тебе. Като излезеш горе, пак каквото си придобил, ще го изсипеш. После ще се ползваш от благата на тази градина, ония блага, които се развиват там. Сега туй е новото схващане. В света човек не живее за себе си. Идейното е да живееш за Божественото. Тогава целта се получава.

Сега какво остава в ума ви? Главната идея коя е? Не трябва да изгубвате красотата на лицето си. Ще се старaете винаги да имате един хубав израз. Козметика трябва. Да се чете на лицето ви една интелигентност на ума, топлина на чувствата, благородни чувства, и сила във вашите постъпки. Като ви гледа, човек да разбере, че вие сте човек – каквото кажете, можете да го направите. Никога не обещавайте нещо, което не може да го направите. Или, ако речеш: „Ще опитам." Кажи: „Не може да кажа. Ако може да го направя, ще се ангажирам."

Никога не обещавайте нещо, което не можете да го направите. Никога не се отказвайте от нещо, което можете да го направите. Никога не се въздържайте да направите това, което можете да направите. Никога не се отказвайте да направите това, което можете. Всякога онова, което можеш да направиш, направи го, не се отказвай. Две правила.

„Добрата молитва"

Четвърта лекция на младежкия клас
8 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_11_10 Процепът на Любовта
утринно слово

ПРОЦЕПЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 Псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 6 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Размишление

В начало бе Словото

Някой път на хората става тягостно да им разправяш за едни и същи работи. Например повтаряш: Бъди набожен, или някой път повтаряте: Обичай хората! Прави добро! Всичките хора обичат да заповядват. Ти заповядваш, ти ограничаваш себе си. Щом ограничавате хората, ограничавате себе си. И най-силният човек, като хване един силен вол за рогата и го ограничи, той ограничава и себе си. Нито волът е свободен, нито който го е хванал е свободен. То е същото, когато ти искаш да покажеш на някои хора, че ти си добър. Ти си хванал вола за рогата. Във всяко нещо, което направиш, трябва да бъдеш свободен. Щом не си свободен, ти се ограничаваш и нищо не придобиваш. Каква полза придобиваш, ако хвърлиш един килограм захар в океана. Казваш: Едно кило хвърлих, разтопи се. Какво ще стане с този океан, като се стопи едно кило захар? Или ако дадеш хляб на един сиромах, какво си направил? Най-първо, ако хлябът, който си му дал, е много сух, той ще те критикува, ще каже: Не ми даде някой топъл хляб, мекичък. То трябва вода за него. Сух като сухар. Някой път правят такъв сух хляб, сухари. Доста вода трябва за него да се накисне.

Христос е говорил преди две хиляди години и две хиляди години думите му се повтарят. Аз виждам пред мене изпъква една картина: като срещна един християнин, той току що изважда стихове какво е казал Христос. Пък тури стиха в джоба. Казва: Обичайте се и тури любовта в джоба. Правете милостиня и тури милостта в джоба. Кой банкер не прави милостиня? Дойде някой, иска му пари. Казва: Ще ти дам. На тебе 20%, на другите вземам повече. На тебе ще отстъпя. Вземали ли сте хиляда лева с 20 на сто? После мислите дали ще ги изплатите. Ако закъснеете 10 години, ще можете ли да ги изплатите.

Разправяха ми, че в Провадийско един българин, който обичал да прави милостиня, дал 8 крини жито на един турчин, сиромах. Той след като му

плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини. Че отде станаха 80? Не се сяха? Чудна работа, житото като го сееш на нивата, се умножава, но тия 8 крини да се умножат на 80 крини, как става? По кой закон става?

След две хиляди години какво трябва да бъде положението на една душа? Сега цялото човечество, всички са недоволни от живота. Малко хора има доволни. При сегашното положение има едно вътрешно недоволство. Красивият, като намери по-красив от него, е недоволен. Силният като намери по-силен от него е недоволен. Една държава, като намери друга държава по-въоръжена от нея, пак е недоволна, че не е въоръжена с такива хубави оръжия. Когато Христос дойде на земята, имаше за цел да изведе тия хора от стария завет на живота. Аз наричам стария живот капан. В Казанлъшко, мисля в село Янина, в тяхната мера се явила една мечка, изяла няколко говеда. Един янинчанин турил един капан там, дето мечката се движила, за да я хване. Сутринта отива и гледа отдалече мечката се хванала. Казва си, сега има да се похваля на хората. Като отива, какво да види, неговото магаре се хванало в капана. Казва: Такава мечка аз не съм виждал. Аз правих един капан за мечка, не за магарето ми. Разбирам човек да прави капани за мечки, но когато прави капани за хората, не разбирам.

Христос е говорил преди две хиляди години, след две хиляди години проповедници доказват, че има Господ в света. Някои започват да аргументират, има ли Господ или не, има ли оня свят, или не. То е същото да доказваме дали този свят е реален, дали съществува или не. Има метафизици, които отричат съществуването на този свят, казват: То е илюзия. Онзи свят е като този свят, и този свят е като онзи свят. Ако ти спиш на леглото си, какво те ползува този свят? В кой свят си, когато спиш? Тогава си в оня свят. Къде е той. Светът на съня къде е ? Ходиш, гледаш извори, реки минаваш, някъде слънцето грее хубаво, разговаряш се, но на кое място, не знаеш. Събудиш се, в този свят си. Кой е този свят. Той е реалният свят. Заспиш, пак си в оня свят. Оня свят е свят на съня. Някои хора искат да идат в оня свят, искат да спят. Като заспят, ще си починат. Спането е хубаво. Реалният свят е свят на работата, свят на учение. Този свят, в който ние страдаме и живеем, същинският свят ли е? Даже от невидимия свят, когато искат да разберат живота, идат в този свят, за да го опитат. Има какво да се работи. Ако всичките хора бяха праведни и никой нямаше нужда от никого, питам, какъв щеше да бъде животът? Ако всичките хора бяха учени, ако всичките хора бяха такива, каквито вие разбирате кой от кого щеше да има нужда? Вие искате да бъдете богати, но ако всички бяха богати, кои щяха да ви бъдат слуги? Ако всички бяха богати и вашите слуги щяха да бъдат богати като вас, тогава вие сами ще си бъдете слуги. Ако всичките хора са набожни, кому ще говориш? Ще мълчиш. За какво ще говорите тогава? Сега има какво да говорите. Някой

направил погрешка, питате го, защо направи тази погрешка. Няма отговор. Никакъв отговор не може да се даде за една погрешка.

Има един анекдот. Дошло на ум на Настрадин Ходжа, понеже нямал къща, да си направи къща. Искал сам да си съгради къщата. Започнал той да гради и като изкарал къщата, един ден пада от покрива; пък си навехва крака. Питат го защо паднал. Казва: Паднах от покрива. Казват: Защо не внимаваш, защо не си отваряш очите? Разправял той на много, как паднал и най-после казва: От вас няма ли някой, който да е падал, да знае, как става тази работа?

Казват: Защо не тури запетая? Защо не тури две точки или точка и запетая? Защо не тури глагола на място, или местоимението не е турил на място? Защо не го е турил? Туй сега как искаш да го туря? Тогава българите са много умни. Един българин направил една пещ и мислил да направи вратата да гледа на юг. Един му казва: Не се прави на юг вратата на пещ, но на север. Започнали да се изреждат да му разправят, накъде се прави вратата на пещта. Едни казвали, на север, други на юг, а трети на изток и т.н. Взел той, че направил пещта на две колелета, че като дойде някой и каже, че не е на място вратата, обръща пещта накъдето той казва. Върти пещта на изток, на север, навсякъде.

Сега всички казвате, че животът не струва. Много струва, но вие не разбирате този живот. На болния може да дадете най-хубавата храна, не може да я оцени. На трескавия, каквото и да му дадете, горчи. Где е причината? Болен е. Щом оздравее, храната стане хубава. Има сега артериосклероза, която сега върлува в света. Тя се дължи на много желания. Когато у светските хора дойде артериосклероза, разбирам, но когато в религиозните хора дойде, на какво се дължи? В сиромасите хора когато, дойде склерозата, разбирам, но в богатите когато дойде, на какво да я отдадем? В невежите като дойде, разбирам, но у учените като дойде тогава на какво да я отдадем?

По някой път вие се оплаквате, че никой не мисли заради вас. Никой не обръща внимание на вас, никой не ви поздравлява. Тогава аз да ви дам един пример. Всички може да станете знаменити. Вземи на заем 5 хиляди лева от някого и ще видиш как той ще тръгне подир вас. Дето ви срещне, казва: От кога искам да ви видя. Как сте, добре ли сте? Ами петте хиляди лева? 365 дена в годината като ви среща, ще ви поздравлява и ще ви пита: Ами петте хиляди лева? Човекът ви обича. Вие се обиждате. Казвате: Какъв безочлив човек. Спря ме и ми каза, че имам да му давам. Че ти си богат човек. Той е просяк, пък ти си богат. Тогава ти го попитай: А бе, Драгане, ако си осиромашал, хиляда лева мога да ти дам. Вземи мястото на

богатите хора. Да знае, че ти ги даваш. Ти си богат, пък той е сиромах. Сега някой ще каже: Това не е морално. Че кое е морално?

В новата култура всяко деяние, което не става по закона на Любовта, не е морално. Всяко нещо, което направиш без любов, то е неприятно пред Бога. Ти правиш нещо без любов само пред хората. Щом правиш нещо без любов, не го прави. Бог се интересува само от дела, направени от любов, понеже Той е Любов. Той каквото върши, го върши по любов. И ние каквото направим по същия начин, Той се интересува от него. На всяко, дело направено от любов, Той се интересува, ще обърне внимание. Той ще дойде, ще те намери и ще каже: Приятно ми е, ти си направил една работа. Сега ние имаме едно понятие за Бога малко своеобразно. Ние мислим, че Той живее някъде и не се интересува от нищо. Когато страдаме, ние искаме Той да знае, че страдаме, за да ни помогне. Когато хората страдат, казвате: Господ за тях ли ще се интересува? Когато ние страдаме искаме Господ да се занимава с нас, когато другите страдат, казвате: Нека си носят товара. То е неразбиране. Когато един човек страда, то е едно условие ти да се запознаеш с него. Не е въпрос да даваш пари на хората. Не. Те не се нуждаят от пари. В целия сегашен порядък нещата са изкуствено направени. Направиш ти една къща на 4–5 етажа; защо ти е къща на 4–5 етажа? Ти я правиш с оглед да поставиш наематели. Като имаш четириетажна къща и десет души наематели, мислиш ли, че ти ще бъдеш разположен? Някой не плащат, постоянно ще се нервираш; караш се с този, с онзи се караш, този искаш да го изпъдиш от етажа, постоянно имаш разправии. Тебе ти трябва една къщица по Бога – една стая за спане, една стая за прием, една стая за ядене и кухня, три стаи и кухня са достатъчни. Като ти дойде някой гост, ще го приемеш. Защо са ти четири етажа? Всеки да си има по три стаи и кухня, пък достатъчно са и две стаи и кухня. После за тях ще мислиш да им туриш килими, столове, маси. Наемателите ще дойдат и ще кажат, че умивалникът не е хубаво направен, че инсталацията не е хубаво направена. Започваш ти да съжаляваш, че си направил къщата. Пък ако всички имаха къщи все по на три етажа, кои ще бъдат вашите наематели тогава? Ако всички софиянци имаха по три етажа къщи, тогава кой кому ще бъде наемател? Като имаш една къща от две стаи и кухня, ти ще живееш и ти ще бъдеш първият наемател. Господ иска не за другите да направиш къща, но за себе си направи къща да живееш вътре и да благодариш на Бога.

Тази сутрин нали всички станахте по-рано. Виждам и нашият съсед, който обикновено по-късно става, тази сутрин го видях и той рано станал, ранобудник.

Доста хората са се занимавали с любовта, която е статическа, частична

любов. Ако ние имаме любовта на вълка, ние на Бога не можем да служим. Ако ние имаме любовта на овцата, ние на Бога не можем да служим. Ако имаме любовта на растенията, на когото и да е, то е частична любов. Вълкът има любов към своите деца. Двадесет села ще обиколи да намери някъде агънце за децата си. Колко се труди, защо да го осъждаме. От любов го прави. От любов към своите деца, вземе някое агънце, занесе го на тях. Казваш: Това е престъпление. Овцата от любов пояда тревата, набере мляко и занесе на своите деца.

Тъй както сме разбирали досега живота то е обезсмисляне, обезсмислил се е животът. Причината за всички нещастия в света – болести, страдания, недоволства, причината на всички грехове е безлюбието на човека. Човек иска да бъде щастлив без любов. Иска да накара хората да го обичат насила. Ние искаме да заставим Бога насила да ни обича. Ние, създадените от Него ние искаме на Него да му заповядаме. Всеки от вас не е отишъл при Господа и да Го попита, защо страда и да се учи от Него, но критикувате Го. Казвате: Не трябваше да ме оставя Господ да страдам. Ако те остави без пари, казваш: Не трябваше да ме оставя без пари. Сега вие разсъждавате и казвате: Без пари не може. Птиците оперират ли с пари? Рибите оперират ли с пари? Растенията оперират ли с пари? Сега идеята, както е турена, че без пари не може, е погрешна. Ако съществуваше една идея на любовта, парите щяха да се заменят с нещо по-хубаво. Те щяха да се заменят с една усмивка. Срещнеш някого, усмихнеш се, той веднага ще ти даде нещо. Ако ти си гладен, усмихнеш ми се, веднага ще те нахраня. Срещна те, ти си гол, бос, усмихнеш ми се, веднага ще те облека. Срещна те, аз съм невежа, усмихна ти се, ти веднага ще започнеш да ме учиш. Колко лесно би станало само с една усмивка. Какво ти костува да се усмихнеш? Само да се усмихнеш и всичко ще ти се даде. Усмихнеш се, апартаментът дойде. Сега се усмихваме, но работите не стават.

Ще ви приведа онзи анекдот, писаха го във вестниците, не съм го проверявал, дали е верен. Може да е измислен. Един българин, селянин, носил една каца масло. Срещат го двама души търговци правят пазарлък, спазаряват маслото. Казват, че те имат още един съдружник. Дали му капаро, дават му и едно писмо, турят 50 лева, пращат го до един български свещеник в село, който щял да му плати маслото. В писмото пишат: Дядо попе, този е малко побъркан, прочети му, ето 50 лева. На селянина казват, че той като иде при попа, той ще му плати маслото. Отива той при свещеника, той взима писмото, прочита го, завежда го в църквата, туря патрахила и започва да му чете. Чел му половин час, селянинът казва: Дядо попе, то с четене няма да стане, маслото трябва да се плати. Свещеникът мисли, че дъската му малко хлопа. Потупал го по рамото и му казва: Чакай. Той пак му казва: Дядо попе, сериозна е работата.

Ние се намираме в същото положение. Нямаме една здрава мисъл. На такива условия е всеки народ поставен. Сега виждате съвременните хора, които копаят въглища в земята, влизат на 500, 1000, 1500 метра, даже в Англия слизат и на 2000 метра дълбочина, копаят въглища. Мислите ли, че на такава дълбочина е приятно да копаеш, да работиш? Неразбиране на живота е това. Ако ние разбираме Божиите пътища, нямаше какво да разкопаваме земята, всичките тия богатства са складирани горе във въздуха. Понеже сме материалисти, търсим тия неща в земята. Ако имахме любовта, всичките тия блага ще дойдат отгоре. Не ни трябват въглища, копането на тия въглища е мъчение. Вие ако имахте любовта, само като дигнете нагоре една заострена пръчка, ще турите една жица на вашия под, постоянно ще имате отопление. Само като помислите и токът ще потече. Като помислиш, че топло трябва да бъде и топло ще стане. Като помислиш, че вода трябва да дойде и водата ще дойде. Като помислиш за хляба, и хлябът ще дойде сам. Вървиш някъде, помислиш за някакво ядене, веднага ще дойде трапезата с плодове. Наядеш се, трапезата се дигне. Вие ще попитате защо ли е тъй. Туй, което сега правите е по-мъчно. Ако туй най-мъчното е направено възможно, защо другото да не е възможно. Сега например, ще направят един аероплан, ще се качат горе. Какви удобства има на аероплана? Погледнеш, паднали долу. А пък по новия начин, ще вземеш една черга, ще седнеш на чергата, ще я бутнеш и хайде, ще полетиш. Питам, тогава с какъв аероплан се движат ангелите, които се движат в безпределното пространство? Движат се със своята велика мисъл. Със светкавична бързина се движат. Скоростта на човешката мисъл, един учен е изчислявал, че скоростта на човешката мисъл е три квадрилиона километра в секунда. Знаете, че светлината се движи с триста хиляди километра в секунда. А мисълта се движи с три квадрилиона в секунда. С тази бързина цялата слънчева система може да се обходи в една секунда или няколко секунди, даже и най-отдалечените звезди с тази бързина на човешката мисъл може да ги посетиш. Пред нас седи едно бъдеще. Туй е постижимо само за онази велика любов, която може да имаме към Бога. Всичките светове, създадени със своите безбройни възможности, са основани на един закон. Туй ще го постигнем, ако имаме любовта към Бога. Не такава любов като сегашната. Любов, в която да няма никакво противоречие. Щом дойдеш до Бога, трябва да имаш свято чувство, всичките противоречия, които виждаш, да изчезнат веднага. Ако аз имам на разположение едно езеро с вода, най-хубавата вода, че съм дал една бъчва с вода на един човек, трябва ли да му вземам нещо за водата? Мене ще ми бъде приятно, че е взел и една, и две и три бъчви, стига той да има нужда. То ще бъде любовта. В любовта трябва да се раздава. Като видиш, че един човек има нужда от тебе, да му дадеш, да се радваш, че си имал условия да му помогнеш. Всеки да се радва, че може да помага. Пък

да се радваме на всичките погрешки на хората. Кое вие считате за погрешка? В този Божествен порядък кражба не може да има.

Мислите ли, че някой ако вземе от водата на моето езеро, аз ще съм недоволен, мене ще ми бъде приятно, че е пил от която страна и да иска на езерото. Какво да кажа: Кой ти даде право да гребеш от езерото без мое позволение? Не е ли същият закон? На какво основание ние дишаме въздуха? Черпим въздух, взимаш една чаша, после друга. Дошъл ли е някой ангел или някой друг да ти каже: Защо взимаш? Една необходимост е. Някои питат: Защо ядеш? Една необходимост е. Ако не ядеш, ще умреш.

Та казвам: Погрешките в света произтичат от кривото разбиране. В света има безлюбие, има кражби, има завист, омраза, какво ли няма. Ако четете апостол Павел, ще ги намерите, изрежда ги повече от 18 наименования на злини. Та сега на вас ще ви дам едно правило. Аз съм прилагал едно правило всякога. Вие казвате: Дотегна ми вече да се мъча. Щом ти дотегна да се мъчиш, значи живееш в света на безлюбието. Казвате: Пари да имам. Парите няма да оправят работата. Тебе ти трябва любов. Каква любов? Не любовта на едно дете, майка му да го носи на ръце. Това не е любов. Синът трябва да има същата любов, която майката има. Ние за да вярваме в Бога, трябва да имаме любовта, която Той има към нас. От хиляди години Бог, който е направил света, никого не е срещнал да му каже, че Той го обича, че всичко е заради него. Той мълчи и оставя всичките хора да се ползуват. Ние трябва да идем да благодарим на Бога. В Бога има едно мълчание. Ние имаме всичките блага и нашият отговор седи в това, че на всичките блага, които Бог ни е дал, ние мърморим. Очи имаш, мърмориш. Уши имаш, мърмориш. Уста имаш, мърмориш. Нос имаш, мърмориш. Ръце имаш, мърмориш. За краката си мърмориш, за стомаха си мърмориш, за къщата си мърмориш, за воловете си мърмориш. Жениш се, мърмориш, разженваш се, мърмориш. В църква ходиш, мърмориш. Аз обичам тази дума „мърмори“. Мърмориш, мърмориш. Скъсайте дрехата на мърморенето. Не да я хвърлите, скъсайте дрехата на мърморенето и любовта ще излезе из мърморенето. Любовта е затворена в мърморенето. Направете един процеп и любовта веднага ще излезе като хубав извор от мърморенето. В голямото мърморене любовта е скрита вътре. Не ви казвам да не мърморите. Но направете процеп в мърморенето, да излезе любовта като извор и да започне той да шумоли, да започне той да пее новата песен. Пък ти пееш – нямаш това, нямаш онова. Като дойде любовта, всичко ще донесе. Мърмориш, нищо не идва. Когато започнеш да направиш един процеп на мърморенето, любовта ще дойде, тя ще донесе всичко, което искаш. Красота искаш, любовта ще донесе красота. Живот искаш, любовта ще донесе живот. Богатство искаш и богатството ще дойде. Когато дойде любовта, едно общение на душите ще стане.

Когато дойде любовта, друг един свят ще се отвори. Още хората не се познават. Че каква разлика има между десет души братя, родени от един баща, каква разлика има между малкия и най-големия син? Има една разлика, че единият е дошъл пръв и е по-възрастен, повече сила има, работил е повече. Онзи, който последен дошъл и той ще работи. Пред бащата малкият и големият син еднакво са обичани. Кой колко е възрастен, то е въпрос на схващане. Едни хора са по-учени, други не са. Онзи, който имал пет таланта, спечелил още пет. Онзи, който имал два таланта, спечелил още два. Онзи, който имал един талант, заровил го. Ако беше работил и той щеше да спечели още един, щеше да има два, двата ще станат четири; четирите на осем. И най-невежият ако възприеме любовта и започне да работи, там е разрешението на въпроса. Без онази реалната любов, животът не може да има подобрение. Животът ще стане безсмислен. По някой път идат при мене и плачат. Кого не съм виждал да плаче. Като видя, че някой плаче, аз виждам един извор, който потекъл. Радвам се, човек ще стане. Щом го видя, че му потекат сълзите, имам надежда. Сълзите идат да проправят път на любовта. Плачът предшествува любовта. Плачът е глашатай на любовта. Казвате: Не трябва да плача вече. Вие плачете, за да се явите пред хората. Нека потекат сълзите. Пък вие, като плачете, започвате да крякате, започвате да хленчите. Нека капят сълзите ви, вие си мълчете. Като потекат сълзите, кажи: Много съм радостен, на моето мърморене, направих един процеп, любовта както виждам потича. Щом плачете, вече всичко е наредено. Кой от вас мисли, че всичко е наредено?

Разправяше ми една ученичка от седми клас, имали един учител много строг. Тя намаже очите си с плюнка, той като я види, че плаче, стане му приятно, става снизходителен. Този учител разбрал, че процеп има. Сега не искам да ви дам едно тълкувание, но искам да ви представя света такъв, какъвто е. Христос е казал, че всичко, каквото поискате, ще ви бъде. Кога? Този закон е верен. Христос казва: Който вярва. Но то е за вярата, която произтича от любовта. Ако твоята вяра не произтича от любовта, ти нищо няма да постигнеш. Ако твоята надежда не произтича от любовта, тя нищо не струва. Ако твоята сила не излиза от любовта, тя нищо не струва. Всичко, което не излиза от любовта, нищо не постига. Всички неща, които излизат от любовта, те са мощни, те са силни. Това е Божественото в света. Да се радваш на най-малкото. Забележете сега колко от вас има семейни. Как съвременният живот е пълен с радости от любов. Пък никаква любов няма в семействата. Че то е неразбиране на въпроса. Колко плачат от любов. Ако ти имаш едно дете и ти мислиш, че то няма да живее като теб, ти се самозаблуждаваш. Родено е това дете и какъвто си ти, такова ще бъде и то. Бог в нас мълчи, понеже знае, че Той, който ни е създал, един ден ще бъдем като Него, ще обичаме като Него.

Единственото нещо в света, то е любовта. Направете един опит със себе си. Вие сега искате Господ да ви каже. Направете едно добро. Правенето на добро, то е съвременният живот. Аз изключвам правенето на добро. Аз турям само любовта, изобилието, ще го повикаме, няма да давам една круша някому, но ще го заведа в градината, ще кажа: Ето тук има плодни дървета, избери си каквото искаш, закуси си. Сам да си откъсне. Няма да му казвам: Ти знаеш ли, че такива плодове има само в моята градина. Тя, крушата, ражда крушите. Слънцето грее не защото аз съм казал. Но слънцето грее, понеже Бог ни обича. Звездите светят, понеже Бог ни обича. Ние живеем, понеже Бог ни обича. Земята се движи, понеже Бог ни обича. Ние страдаме, понеже Бог ни обича. Раждаме се, защото Бог ни обича. Всичко в света, което става, става защото Бог ни обича. Там дето не разбирате любовта, то е страдание. Там дето разбирате любовта, то е радост. Сега има голямо противоречие. Аз считам, че неразбирането произтича от безлюбието. Щом не разбираш нещо, страдаш. Щом разбираш, то е радост. То е благословение.

Сега някои казват, че трябва да бъдем окултисти. Никакви окултисти, ще бъдем хора на Божията любов, да обичаме тъй, както Бог ни обича. Писанието казва: Да бъдем съработници на Бога, да работим с Него заедно. Да се опретнем да работим. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“ Да работим с Бога заедно, тъй както Той работи и ние да работим. И колко е приятна работата с любов!

Направете един малък процеп във вашето невежество. Като се върнете вкъщи в себе си да имате една задача, да правите един процеп, не голям, но искам само малко да клъцнете. Аз съм присъствувал, когато говорят на хората да ги обърнат към Господа. Ще му говорят, ще му говорят, ще го убедят да стане религиозен. В Америка има едни вярващи, които аз ги много харесвам. Те са най-правоверни. Те казват, че вярват в едно обръщане. Като се обърне човек към Бога, да се обърне и кесията му. Като се обърне, да се обърне и волята му, и умът му да се обърне, всичко около му да се обърне. Ако любовта ти иде само за стомаха и не иде за очите, не иде за ушите, не иде за другите неща, не е любов. Любовта трябва да дойде във всичко онова, което имаш. Всичко в тебе да диша едно вътрешно доволство, да дишаш, че ти работиш с Господа. То е много трудно. При сегашните схващания, казваш: Как е възможно, трябват хиляди години. Хиляди години ще минат без любов. Ако направите един процеп още днес може да стане. Че какво ви костува днес да го направите? Вие ще искате да имате апартамент. Аз съм го опитал. Като срещнете един ваш приятел ще видите, дали законът работи. Направете опита и като срещнете един ваш приятел и той ви покани на гости у себе си и каже: Заповядайте, искам да

ви срещна, елате ми на гости. Законът е проработил. Вървите по пътя с любовта, ще мине някой шофьор и ще ви покани в колата си, ще каже: Качете се. По някой път се срещат такива работи. Някой казва: Аз се помолих. Той мисли, че като се е помолил, станало. Не е молитвата, но той е помислил за любовта и този шофьор казва: Заповядайте. Като слезеш, искаш да платиш, той казва: Понеже ти помисли по любов и аз го правя по любов. Ако така работим, Бог ще ни слуша и ще ни отговаря на всичките молитви. Молитви, които излизат от любовта, Той ги слуша и отговаря на тях. Говор, който излиза от любовта, Бог го слуша. Говор, който не излиза от любовта, изискват се векове да стане.

Сега някои ме питат какви ще бъдат в бъдеще, как ще се преродят. Желая вие всички да се преродите в любовта. Такива прераждания, превъплътявания да няма. Може да се прераждате и да се превъплътявате и ще вземе векове. Осем хиляди години, хората се прераждат без любов. Страдат без любов. Христос дойде в света да донесе едно учение и туй учение и аз го поддържам.

Аз казвам тъй: Всяко нещо, което не става по любов, то е престъпление. Всяко нещо, което става по любов, то е добродетел. Всяко нещо, което става по любов, то е истина. Всяко нещо, което става по любов, то е мъдрост. Щом приемем тази Божествена любов, всичките противоречия в душата ни ще изчезнат и ще настане нов свят, ще се отворят очите ви. Вашето радио ще проговори, ще започнете да слушате на късите вълни. Веднага ще започват да ти говорят от другия свят. Някои, които имате радио, трябва ли да имате позволение да ви говорят от Англия, Германия, Франция? Ти завърташ ключа на радиото и слушаш музика. Ти за да отидеш на един концерт, трябва да платиш сто лева, а ти ако имаш радио, завъртиш го на станцията, която предава концерта и слушаш. Миналата вечер слушах концерта на младата пианистка и от свиренето ѝ видях, че тя е нисичка. Хубаво свири, оркестърът я придружава. Вие плащате нещо. Туй, което става с пари е престъпление. Туй, което става без пари е добродетел. Сега вие не разбирате престъплението. Българите, когато едно дете направи първото престъпване, правят цяло едно угощение. Престъпулник* го казват. Понеже сте направили престъпулник, ще направим едно угощение за вас. Направете едно престъпване в любовта. Първото престъпване направете, престъпулник да стане. Казвате: Такова престъпление, ще се изложим пред хората. Не знаем, но такива глупави работи не правим. Толкоз глупости сте правили, направете още една глупост. Глупави работи според мене са работите на безлюбието. Когато дойде любовта, тя осмисля нещата. Всички хора разумно говорят. Тогава вие казвате: Ами със съвременния живот какво ще стане? Ще стане по-добър, по-хубав. Къщи ще имаме. Да ти се усмихне любовта, струва повече

от една заплата, по-голяма заплата е. Вземете преди 30 години има една статистика за американските милиардери. Един милиардер Астон имал 90 милиона и 500 хиляди долара годишен доход. 27 хиляди долара на ден печелел. Какво ще ги прави тия пари, кажете ми? 27 хиляди долара можете ли да ги изядете? Колко ще похарчиш? Аз не бих желал да бъда толкоз богат. Аз съм сега богат. Аз съм по-богат от него, който има 90 милиона долара годишен доход. Мене земята да ми дадат, не искам, за мене много малко е, и слънцето да ми дадат и него не искам. И цялата вселена да ми дадат, не искам. Но ако ми дадат любовта, искам. Ако дойде да избирам, земята не искам, слънцето не искам, на другите ги оставям. Любовта е всичкото в света. Щом имаш любовта, ти си гражданин на онова великото Начало в света, което е без край, има всичките възможности. Един ден нашата земя, ще спре някъде. Земята все ще спре някъде след милиони години, ще я пратят на поправка и ти трябва да излезеш от земята и тогава какво ще правиш. Ще бъдеш нещастен в любовта. Няма такива неща. Един ден ще спре земята някъде, все ще се направи някакъв ремонт. Най-малко ще направят един ремонт на земята.

Та казвам: Единственото нещо, което се проповядва е – Бог е любов и ние трябва да бъдем любов. Ние сме любов и любовта ще поправи живота. По никакъв друг начин животът не може да се поправи. Този живот, който сме минали, той е само приготовление. Ние сме опитали любовта, без да я познаваме. Любовта досега ни е посещавала в безбройни форми, и ние не сме я познали. Не мислете, че тя не е действала. Всичко, каквото хората направиха, го направиха без любов. Човек е правил опити. Но може ли човек без любов да бъде щастлив? – Не може. В рая имаха любовта, и казват: Да видим без любов какво е. И сега виждате какво е без любов. Сега пак трябва да се върнем с любовта. Без любов не може. Без любов страдания има. Какво ще бъде с любовта? Ще има радост. Тъй щото, както досега сме работили без любов, може да работим без любов, на първо място да бъдете вие, любовта назад да бъде като слугиня. Ние всички чувствуваме, че ако тя не присъствува, ако тя не е на първо място, работите не вървят. Тя е главата, тя е сърцето. Ако сърцето го няма, кръвообръщението не може да става правилно. Ако няма глава, мисъл няма. Работата не може да излиза без любов. Та казвам: Ще турите любовта като една вътрешна необходимост. Казва: Не може ли без любов? Не може. Животът, който сега имате, той е излязъл от любовта. Онези, които са ни дали този живот имат любов, работят. Ние, които притежаваме тази любов и ние трябва да започнем да работим като тях.

Някои от вас чакат новата епоха. Новата епоха е Божията любов. Бог иде в света. Без любов Господ ще смели всичките хора, на брашно ще ги направи, под хромела ще ги тури. Които не влизат под този закон, под

хромела между двата камъка на брашно ще станат. Като влезете в любовта, под хромела няма да бъдете. Вие ще бъдете на нивата посяти, ще видите слънцето, ще се радвате. Ще се радвате на звездите. Онзи, който е без любов, той ще бъде под хромела.

Желая на всинца ви да излезете от хромела навън. С любов!

Христос казва да дигнете кръста си. Аз ви казвам: Дигнете любовта и с нея тръгнете! Не кръста, но с любовта тръгнете напред!

Отче наш.

5. Утринно слово
10.XI.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_11_10 Преброените косми
неделна беседа

ПРЕБРОЕНИТЕ КОСМИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема един стих от Писанието: „И космите на главата ви са преброени“.

Духът Божи.

Има един въпрос маловажен: И космите на главата ви са преброени. Ние не знаем, каква функция изпълняват космите. На първо място, приблизително има 250 хиляди косми на човешката глава. На тялото му има 7 милиона пори, при всяка пора има по един косъм. Космите, това са проводници, антени на човешките чувства, на човешките мисли и на човешките постъпки. Следователно, когато главата на човека оголее преждевременно, той остарява. Когато космите са черни и изобилни на главата, винаги организмът е пълен с жизнена енергия. Космите показват и човешкия характер. Когато човекът е упорит, своенравен, космите са дебели. Когато е мек, космите са тънки. Когато мисли благородно, възвишено, космите имат един характер, когато е изопачена мисълта, имат друг характер. По някой път някои имат къдрави коси. Някои път някои си къдрят косите. Туй изкуство го знаят, как да си накъдрят косите. Но и природата къдри. Всичките черни хора имат къдрави коси.

Говоря върху научната страна. Животът е несносен, понеже онова, което природата е създала, което Бог е създал, ние не го изучаваме. Казваме главата да не е гола. Трябва да разбираме космите. Тези косми, които са горе, имат друга функция. После тази част на главата трябва да има косми. Има места, дето космите не са нужни. Потребни са космите при един по-груб живот. Животните цели са покрити с косми. Човекът, който се е повдигнал в умствено отношение, намалели са космите. Животните имат повече косми. За тях космите им са като дреха. Вземете космите на овцата, от тях правят най-хубавите топли дрехи. Овцата мисли, че космите са да предпазват от студеното време. Питам: Лятно време, защо и е тази дебела дреха? Зимно време и е потребно, но лятно време защо и е?

Присъствието на космите на главата на човека показва, че има повече магнетическа сила. Животът винаги се придружава с магнетизъм. Когато човек изгуби космите, изгубва магнетизма и тогава идат много болезнени състояния. По някой път е необходимо косите да се държат в изправено положение. Сега човек не трябва да става фанатик. В съвременния век

хората обръщат внимание върху косите. Хубаво е, отлично е. Всеки човек е вчесан. Животните нямат гребени. Човекът се вчесва. Косите са резултат на човешката мисъл и на човешките чувства. Често на някои хора им падат косите. Какви ли цярове не са измисляли, оголява главата. Ако идете в Америка, мъжете почти всички са с голи глави. Като идеш на някое събрание, гледаш почти всички са с голи глави. И на учените хора главите им са оголели. Забелязано е, че от големите тревоги косите падат. Образува се млечна киселина, която корени космите. Някой път човек има безполезни грижи. Човек като живее на земята, мисли, как ще живее в оня свят. Мисли къде ще иде, дали ще иде в рая, или в ада. Тревожи се. При такъв един живот, какво щастие може да има на земята. Даже религията, която трябваше да носи най-хубавия живот, хората да бъдат спокойни, и там са изпоплашени хората. Хората се плашат, че ако не живеят добре, ще идат в ада. Трябва да се обясни. Ада ние сами си го създаваме. Ако не ядеш, както Бог изисква, непременно ще се създаде ад в стомаха. Създават се разни тумори, създава се рак, създава се сифилис, създава се проказа, какви ли не болести се създават вследствие на един неестествен живот. За да се освободим от болестите, трябва да бъдем свързани с Божествения свят. Ясно да се разберем. Ако живееш в една къща, често трябва да проветряваш стаите. Ако живееш и дишаш онзи, сочния въздух, ще се ползуваш. Въздухът може да изгуби своята хранителност и преснота. Та между външния въздух и вътрешния постоянно трябва да става една обмяна. Постоянно има обикновени мисли. Всеки ден човек трябва да има поне по една нова мисъл, която да е дошла в ума му. Новото седи в мислите. Мислите в човека трябва да растат както растенията.

Животът в природата седи в постоянната обмяна и промяна. Всякога в природата има нещо ново. Има неща, които Бог е създал, но и постоянно Бог твори. Соломон казва, че в света няма нищо ново. За камъните няма нищо ново, но за хората има нещо ново. За обикновените хора няма нищо ново, но за светиите има ново, за ангелите има ново. Животът е хубав, когато има нещо ново. В света новото го носи животът. И ние всичките хора съзнаваме това. Когато се раждат малките деца, радваме се, понеже носят нещо ново. Когато старият замине от земята, пак се радваме, понеже занасят старото. Тъй щото младите донасят, старите занасят. Става една обмяна. Старите хора, като отиват в другия свят, занасят нещо ново. Нашият противоречив живот, който нищо не струва, за тях е много ценен. Като умре старият човек, в оня свят го посрещат с финикови вейки. Казват: Какво ново има в света? Те се връщат от една екскурзия, както се върнаха в Русия изследователите на северния полюс. 9 месеца седяха на полюса, русите ги посрещнаха с големи тържества, да дадат данните, които са събрали.

При сегашните условия се намираме в едно тягостно състояние, нищо не е сигурно. Тази сутрин, ако землетресението беше първокласно, всички щяха да бъдат заровени под къщите. То беше с петокласно, шестокласно образование и благодарение на това високо образование се спасихме. Ако беше от първи клас, щяхме да бъдем долу заринати. Представете си на 1000 километра се движи почвата отдолу каква грамадна енергия се развива. Туй лошото време отвън се дължи на енергията, която се освобождава от земните пластове. Електричество има, времето се изменя и тогава става простудяване, ветрове има. Тук на Балканския полуостров всяка година има по 250–260 землетресения. Тук се слягва почвата. Целият Балкански полуостров минава в една фаза на слягване.

Хората със своите мисли имат влияние върху природата. Това е един научен факт. Може за в бъдеще да го изучавате. В Европа има някои народи – няма да кажа кои са, – някои народи има, които образуват студеното течение. Когато тяхната мисъл преодолява, в Европа има голям студ. Други няколко народи има, от големите и малките народи, когато тяхната мисъл преодолявя, времето е топло. Някой път дъждовното време е свързано с петната, които се появяват на слънцето. Имаме топли течения. Когато изчезнат тия петна на слънцето, тогава едно електрическо течение се образува. Имаме тогава големи зими, по-голяма суша, безплодие има. Има една статистика, която показва, че когато се появят петната на слънцето, имаме по-голямо плодородие, повече хора се женят, повече деца се раждат. Когато отсъстват тия петна, по-малко се женят, по не се плодят.

Ако в човека не се раждат нови мисли – ние мислим дали трябва да се раждат – трябва да се раждат. Ако в тебе всеки ден не се роди едно дете, една мисъл, ако не се роди едно чувство, какъв човек ще бъдеш? Трябва да се роди нещо. По някой път ние се страхуваме от петната на слънцето. Хората грешат не от сиромашия, но от богатство. Когато хората забогатеят, повече грешат, ядат, пият. Зараждат се болестите. Когато дойде голямата сиромашия, хората стават набожни, молят се. Молят се не от изобилие, но от нямане.

Постоянно се молят за дъжд, за хляб, за храна, за жито, за какво ли не се молят. В миналото хората мязат на малки деца, които не разбират своето предназначение. Човек дошъл в света, оставили са го както в яслите оставят децата. Хората на земята са оставяни както в яслите, не знаят баща си, майка си. Всеки човек, който не знае баща си, е роден от някого и е турен в яслите, нито баща си знае, нито майка си знае. Трябва да се минат години, докато намерят баща му и майка му. Ако баща му е оставил нещо, да му го дадат, ако не да носи своята съдба. На всичките хора ние гледаме

много естествено. Всеки човек, който не знае баща си и майка си, много му е лоша съдбата. Който знае баща си и майка си, много добре е. Който има братя и сестри, добре е, който няма братя и сестри, много зле му е.

Разправяше ми един американец една своя опитност. Поискало му се да иде в Ню Йорк, голям град от 7–8 милиона. Пристига на гарата, всички хора ги посрещат, него никой не го посреща. Той казва по едно време: Няма ли някой християнин, който да ме посрещне. Тогава дошли някои братя християни. Като казал тази дума, отишли християните. Казва: Няма ли братя християни? Казвам: Се човек трябва да има братя, да има съидейници. Животът става тягостен и несносен, когато човек мисли, че никой не се грижи заради него, той мисли, че е сам на земята изоставен. Трябва сам да приготвяш своето бъдеще, да приготвяш своята храна. Пък врагове, хиляди врагове има човек. Какви ли не врагове не нападат човека. Никак не е свободен.

Сега Христос иска да предаде един урок. Казва: Не бойте се, ако Господ се интересува да преброи вашите косми, колко повече заради вас ще се погрижи. Нито един косъм няма да падне без неговата воля. Колко има, които биха повярвали в това? Тогава ще кажете: Ами космите, които падат от главата? Те си имат своето предназначение. Понеже не си щедър, затова падат. Като настъпи един човек косъма, ще му тръгнат работите. Затуй вие по някой път вземете някои косми от някои светии или някой добър човек, късметлия си. Може да се вижда малко чудно това. Ако на един първокласен ясновидец се даде само един косъм, той по косъма може да опише целия характер на човека. Баща му, майка му, как са живели, какво му се е случило. Цялата история е написана на този косъм. Този косъм съдържа грамадна енергия.

В най-малките частици, в един атом има скрита толкоз енергия, която може да подвижи цялата земя. В такова малко пространство е събрана тази енергия. Ние съвременните хора, които не разбираме смисъла на косъма, казваме: Какво има в един косъм. Не, много важен е един косъм. Когато растат космите, радвай се, когато падат пак се радвай. Когато почерняват радвай се, когато побеляват пак се радвай. Когато става дебел косъмът, радвай се, когато става тънък, пак се радвай. Който разбира, за всичкото трябва да се радва. Когато косъмът става дебел, човек става самостоятелен, предприемчив, на студ може да издържа. Човек с тънки косми, много благоприятни условия изисква. Тънкият косъм става при много благоприятни условия. Ако главите бяха покрити с тънки косми, нямаше да има тази инициатива. Ако космите са много дебели, има друга крайност. Сега аз искам да ви занимавам с онова, което трябва да Ви ползува.

Вие седите и мислите, че мисълта ви няма никакво отношение към живата природа. Ако космите ви започнат да растат, значи има кой да се грижи за вас. Ако започнат да падат космите, значи онези, които се грижат, са престанали да се грижат, изсъхване е станало. Ти сам трябва да си поливаш космите. Има много козметически средства, но аз намирам най-хубаво средство, ти да си прекараш ръцете и с любов да си погладиш главата. Ако можеш да го направиш това, космите ще престанат да падат. Трябва да прекарвате ръцете си през косата. Казват: Дотегна ми да си гладя косата. Някои хора често си гладят главата и добре правят. Най-малко три пъти на ден да си погладиш косите, сутрин да си погладиш, на обед преди ядене да си ги погладиш и вечер преди да си легнеш, пак да си погладиш косите.

Трябва да става една обмяна вътре в организма на човека. Човек едновременно живее в три свята. Главата е свързана с Божествения свят, със света на чистия разум. Сърцето на човек е свързано с духовния свят, със света на чувствата. Волята на човека и неговата мускулна система е свързана с физическия свят. Следователно, трябва да направите една обмяна. Щом туриш ръцете си на главата, става една обмяна между енергиите на ума ти и енергиите на сърцето ти. Ако тази обмяна не стане, не може да има равновесие в организма. Може да направите някой опит. Някой път ви заболи корем. Турете ръцете си на корема, концентрирайте се, ще се излекувате. Защото през ръцете има две течения. Лявата страна е отрицателна, дясната е положителна. Следователно, като поставите ръцете, протича тази енергия. Същевременно и човешкият мозък е разделен, лявото полушарие е отрицателно, дясното е положително. Лявата страна на сърцето е отрицателна, дясната е положителна. Та става обмяна на енергиите. Сега вас може да ви се вижда сложно.

Седите вие пред огледалото и се оглеждате? Кои са побудителните причини? Не е лошо човек да се оглежда. Някои казват: Моминска работа. Старите не обичат да се оглеждат, понеже погрозняват. Младите, понеже са красиви, постоянно се оглеждат. Сега гледам и мъжете носят огледалца, извади огледалцето, погледне се. Хубаво е, светът наред върви. Сега има някои работи, не трябва да се изнасят, понеже изгубват своя смисъл. Като се изнесе едно нещо, хората не вземат полезността.

Ако дойде някой човек, който те обича, ако те поглади, той ще остави нещо у тебе. Майката, която често глади главата на детето, то умно става. Ония деца, които майките им не са ги толкоз гладили, не са така умни, тоест на някои не им е дадено материал за ума. Ако някой, който не те обича, прекарва ръката на главата ти, целия ден ще бъдеш неразположен.

По някой път нас ни е приятно, когато някой ни поглади по главата. Всеки, който ви обича и ви поглади, вас ви е приятно, придава ви нещо. Той е проводник на онази Божествена енергия, която помага на всяко живо същество. Когато някой човек не ви обича и ви поглади, тогава става обратното. Казвам: В сегашния живот, ако ние не сме свързани с Първичната причина, ние не може да се ползуваме. Ние изучаваме Бога вън от нас. Туй нищо не значи. Ако ти изучаваш музиката без да си пял, има някои, които изучават пианото, те се ще придобият нещо. Най-първо, за да станеш един виртуоз, трябва да свириш на едно пиано, което издава глас. Ти имаш една глава и ако не знаеш как да постъпиш с нея, какъв човек ще станеш? Имаш едно сърце и с него не знаеш как да постъпиш. Имаш едно тяло, пък не знаеш как да постъпваш, тогава в какво седи разумността на човека? Разумният човек знае как да постъпва с ума си. Добрият човек знае как да постъпва със сърцето си. Силният човек знае как да постъпва с тялото си. Цялото тяло е една съвкупност на физическото поле. Чувствата, това са съвкупност на духовния свят. Мисълта, това е съвкупност на Божествения свят. Умът представя физическата страна на Божествения свят. Духовното в нас представя съдържанието на живота, представя физическата страна на духовния свят. Нашата воля, тя е за по-низшите светове. Ние за тях сме идеал. Ние съвременните хора, при по-низшите същества сме като божества. Един човек на земята има дарби на едно Божество и се оплаква от живота, че е нещастен. Имаме едно такова Божество Сатурн, онези, които изучават старата митология, които изучават планетите, знаят, че Сатурн е едно Божество, което е деградирало. Кои са причините, че са го деградирали? Една любовна работа има. Таман се готвил за венчавка за своята годеница, тя пристанала на друг. И оттам насетне той решил да се не жени. Не да се не жени, не искал да се ожени, понеже нямало за кой да се ожени. В света има само един, за когото може да се ожениш. Другите, то са фикция. Някой казва: Аз мога да се оженя, колкото пъти искам. Той не разбира. Той само веднъж може да се ожени. Женитбата, това е сродство на душите. Душите, които са излезли от Бога, са дошли на земята и като се срещат, те се обикват, става обмяна на мислите и на чувствата, на богатствата, които носят. Сдружават се. Две души, така сдружени, те образуват гения. Когато се сгодят, образуват гения. Когато се запознаят, образуват таланта. Когато се отдалечат и само надзъртат, раждат се обикновените хора. Когато две души се видят, раждат се обикновените хора. Когато се запознаят започват да си пишат, раждат се талантите. Когато се сгодят, раждат се гениите. Има още степени. Някои хора се женят, но то е по форма, то е фикция. На земята няма нито един човек, който да е оженен. Женитбата подразбира безсмъртие. Когато две души се оженят, те се сливат, безсмъртни стават, не се изгубват. Цялата вселена се отваря за тях. И когато се оженят, отиват да се разхождат, то е царският воаж, дават им билет. Ти си безсмъртен със

своята възлюбена и ще започнеш да посещаваш вселената. Сега твоята възлюбена умира, изгубваш възлюбената си и мислиш, че си женен.

Та казвам: Женитбата е едно високо положение. Да се жениш, значи да станеш безсмъртен. Да се жениш и да умираш, то е друг въпрос. Та казвам: На земята вие изучавате този закон. На земята вие копнеете за някого, когото обичате. Вие копнеете за оня свят, но онзи, когото обичате, искате да го видите. Този, когото обичате, той има роднини. Той има баща, майка, братя. Ти като обичаш някого, на когото Бог е баща, Духът е майка, всички ангели са братя. Ти като влезеш в такъв един свят, ти ще се усещаш не уединен, но всички ще те приемат, добре дошъл ще си. Всичко ще се нареди.

В научно отношение новата религия трябва да се проповядва в света. Хората като се женят, да станат безсмъртни. Най-първо те ще играят ролята на обикновени хора, отдалече ще се виждат. То е предисловието на живота. После ще станат талантливи, запознават се, пишат си. Най-после има връзка между тях, станали гениални. По някой път казват: Той е пророк. Аз бих желал всички хора да бъдат пророци. По-добре е да пророкува човек, отколкото да очаква. Всички да пророкуват. Доста пророци има в нашето време. Пророци има на кафе. У българите има пророци на бял боб, на чер боб, после има пророци на карти. Има пророци, които виждат, виждат нещата. Тия хора се намират в едно противоречие. Тия хора трябва да мълчат. Понеже има неща, които не се виждат. Ние мислим, че реалните неща са само тия, които се виждат. Понеже нашето зрение не е силно, какво виждаме ние? Ако погледниш небето, виждаш 5–6 хиляди звезди.

Съвременните астрономи, като погледнат със своите телескопи не 5–6 хиляди, но 200, 300 хиляди виждат и няколко милиона. Сега с големите телескопи виждат милиарди звезди. Казват: Вярваме в това, което виждаме. Вземете един, който изследва малките микроби, тия невидимите, туй което за обикновеното око е невидимо. Той ги наблюдава, чертае им формите, как се движат. Между тия малките същества и между тях има борба. Те ходят да си търсят храната. Те гняв имат, състезават се, групират се.

В средните векове религиозните хора са се питали колко дяволи могат да играят върху върха на една игла. Считат голяма философия. Как дяволите могат да си играят. Нали сте виждали някои от тези далекогледи, които имате. Ако обърнете един далекоглед, който увеличава, предметите се приближават при нас. Много наблизо се виждат. Може да са на 40 километра, много наблизо се виждат. Ако обърнете от обратната страна,

виждате ги съвсем далечни стават.

Питам: Реално ли е туй? Не е реално. Онзи човек, който е развит правилно, един ден ще има далекоглед. Ние не се нуждаем от външен далекоглед. Човек има един далекоглед, с който ще вижда нещата. Ще има един микроскоп, с който ще вижда дребните неща. Разправяше ми една учителка. Тя има ученички и те казват: Много е добра нашата учителка. Тя ги запитва: Че как ме познавате, че съм добра. Едно дете си дава мнението, друго си дава мнението и едно казва: Не зная, как те познавам, но зная, че си добра. Значи туй дете има едно чувство. То не знае как, но знае, че е добра.

Та сега и на вас космите ви са преброени на главите ви. Божественият промисъл колко хиляди и милиони години тия същества са работили, дали са ви едно бъзсмъртно богатство, с което да се занимавате. За да разберете вашата глава, хиляди години човек трябва да живее за да разберете какво се крие в неговия мозък, зависи от светлината, която прониква в мозъка ви. Вие всякога страдате, когато се намали вашата светлина в мозъка ви. Всякога се радвате, когато се увеличи светлината. В сърцето се радвате, когато се увеличи топлината, по количеството когато се увеличи тази топлина. Тази топлина, която имаме, тя руши. Онази Божествената топлина, която съгражда, някой път усещаме нещо много приятно, едно ангелско състояние.

То е Божествената топлина, която носи живот, съдържание на живота. Казвам: Светлината на ума показва красотата на живота. То е смисълът. Ако човек не гледа, не вижда красотата. За пример вие виждате един косъм, не виждате красотата. Аз като намеря един косъм, виждам красотата на този косъм. Защото един косъм е като тази книга, започвам да чета по него. Има съдържание. Седиш и размишляваш. Като вземеш книгата, имаш опитността на хиляди разумни същества, които са живяли преди тебе. Ползуваш се от тяхната мисъл. Никой в света не живее за себе си. Най-първо човек живее за Божественото. Човек е пратен да живее за Божествения свят. Ако се учи човек, трябва да се учи за Божественото в света. Трябва да се радва на знанието си, трябва да се радва на своите чувства, трябва да се радва на своите постъпки. От радостта на постъпките, чувствата и мислите зависи неговото здраве, зависи неговото щастие.

Ако си песимист, образуваш отрицателни мисли без съдържание. Тогава ще образуваш една атмосфера около себе си, който мине, ще иска да те избегне. Ако сте човек пълен с хубави мисли и хубави чувства, хората искат да се приближат при вас. Той мяза на плодна градина, всички, които минават покрай нея, искат да се спрат. Те се спират за плодните дървета.

Някои хора не намират смисъл в живота. Идете някъде и направете един бостан. Казвате, че никой не се грижи. Идете някъде и посадете един бостан два–три декара, ще видите колко хора ще се спрат на този бостан. На този ще дадете една диня, на онзи ще дадете.

Ние чакаме съвременните хора да ни обичат, да се запознаем с тях, без да им дадем. Ще им дадем нещо от себе си. Круши ще им дадем, ябълки, ще хванеш кравата, ще издоиш млякото, масло ще дадеш, кашкавал ще дадеш. Дрехи ще дадеш, шапка ще дадеш. Ще станеш търговец, за да се запознаеш с хората, дрехи ще продаваш. Всеки един от вас е пратен с една специална мисия, да изучава нещо специално. Някои обичат да се гладят, да се мажат. То е специалност. Като иде в оня свят, ще го питат какво е научил. Той ще каже, че е научил да се маже. Някой е пратен специално да учи цигулка. Като иде в оня свят, там ще му дадат хубава цигулка да видят, какво е научил. Някой е пианист тук, там в оня свят ще му дадат едно пиано с 25 хиляди клавиши. Има пианисти като засвирят от невидимия свят, тук хората се бият, има сражение, той като засвири, всички тук ще престават да се бият, не могат да се бият. Сега трябва някой пианист да засвири от невидимия свят и да престане войната. Мисля сега ще се яви един пианист, ще засвири, може тук една–две години да се минат, докато засвири.

Аз ви казвам: Радвайте се, че сте на земята. Радвайте се, че участвувате в страданията. Радвайте се, че участвувате в радостите. Радвайте се на всичко. То е една привилегия. Ние страдаме, понеже не разбираме Божиите пътища, законите Му, преднамеренията. Мислим, че само ние сме същества направени, искаме да турим нов ред, влизаме в стълкновение. Мислите ли, че ако мравите дойдат в твоя дом, могат да турят нов ред на нещата? Доста умни са те. Един ден донесли ти ядене в стаята и те по вратата влизат вътре. Правих опити с тях. Взех налях газ, където минаваха, те започнаха да влизат, отдалече да заобикалят. Така ги наблюдавах, изучавах характера им. По тях се ръководех, каква храна има вътре. Когато имаше някои сладки работи, те бързо вървят, спретнато. Като се срещнат, дават си знак. Казват: Как е? Сладко, много сладко. Веднага тръгват бързо.

Тепърва ние влизаме в онази интересна страна на живота. Досега за нас животът е бил затворена книга, на която ние сме разглеждали подвързията. Едва сега тази книга хората са започнали да четат външния надпис на книгата. Знаят името на книгата, какво е. Тепърва ще изучавате какво е писано в книгата. Там е дълбокия смисъл, там е богатството на човека да се научи човек и да започне да чете. Казвам: Всички трябва да се учите да четете. Не да се обезсърчите. След като се обезсърчите, намерете някой, който е насърчен. Ако сте тъжни, намерете някой щастлив човек.

Ако сте тъжни, отправете ума си към Бога. Той казва така: „Потърсете ме в ден скръбен“, ще ви помогна и ще ме прославите. Щом ти е тъжно на сърцето, имаш недоразумения в себе си, отправи ума си към Господа. Туй недоразумение е приятно. Той само като те погледне, Той ще разбере от какво произтича тази неприятност и ще започне тази неприятност да намалява, тогава ще ти олекне.

Ще дойде една специална светлина в ума ти. Работите ще тръгнат. Всякога, когато Бог благославя човека, работите му на физическия свят тръгват. Ти си баща, за пример, боледува другарката ти, боледуват децата ти, слугите ти. Ще се намериш в чудо. Като обърнеш ума си към Господа, Той ще обърне внимание и най-първо жена ти ще оздравее, децата ще оздравеят, слугите ще оздравеят. Всички ще станат радостни и весели.

Казвам: Всички трябва да призоваваме Бога с всичкото си сърце, за да се изяват Божествените благословения, на всеки един. Всички хора трябва да участват в Божествените благословения, защото благата са за всички, не само за един. Бог обича всички хора да участвуват в големите блага, които Той е приготвил. Но, за да участвуват, те трябва да се учат. Затова проповядвам: *Любовта е единственият път, по който можем да се домогнем до Божиите блага*. Единственият път, по който можем да станем културни. Една жена без *Любовь* красива не може да стане и добра не може да се прояви. И другар не може да има без *Любовь*. Има ли *Любовь*, тя ще бъде писано яйце. Няма ли *Любовь*, тя ще бъде счупено яйце. Мъжът с *Любовь* ще бъде писано яйце, без *Любовь* ще бъде счупено яйце. Децата с *Любовь* ще бъдат писани яйца, без *Любовь* ще бъдат счупени яйца. Навсякъде същият закон работи.

Казва: Защо ще вярвам в Бога? Като вярваш в Бога, ще се отвори сърцето ти и това ще се напише на твоето лице. Ти ще видиш не само голи думи. В невидимия свят се оплаквал един българин, който посещавал един проповедник. Когато дойде проповедникът в село, той го посещавал. Посетил го един ден и той му казал: Кога дойде? – Днес. – Кога ще си ходиш? Ще видим дойдох. Довиждане. В Божественият свят така не се говори. Аз се радвам, че си дошъл. Учителят се радва, когато ученикът влезе в училището. Казва: Много се радвам, че влезе в училището да се учиш. Като заминаваш, тогава ще те изпратя с всичките благословения. Сега като ученици, като сте постъпили в училището, отворете книгите да учите.

Като свършите, ще идете с вашите дипломи. Като свършите училището на земята, ще ви посрещне вашият баща, вашите братя ще ви посрещнат горе. Ще ви кажат: Разправете ни за онова, което сте научили на земята.

Пожелавам на синца ви да станете от талантливите ученици.

Добрата молитва.

5 неделна беседа, държана на
10.XI.1940 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1940_11_20 Усилвайте връзката
лекция пред общия окултен клас

УСИЛВАЙТЕ ВРЪЗКАТА

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Духътъ Божи.

Да направимъ упражнението за дишането, като при поемане ще мислите за думата „животъ“ , при задържане – „сила“ , при издишане – „здраве“.

Свикнали сте въ живота само съ обикновени работи. Има едно писмо написано – обикновена работа. Но умниятъ човѣкъ, който разбира писмото, вижда отъ писмото свѣтлина. Нѣкой пѫть вие искате да знаете кой е виноватъ въ свѣта. Азъ ще ви представя нѣколко примѣра. Когато наказватъ вълка, за какво го наказватъ? Понеже изѣда овцетѣ. Влѣзе въ тази кошара – задигне едно агне, влѣзе въ онази кошара – задигне друго агне. Тукъ хване нѣщо, тамъ хване друго. Съгласни сме, че го убиватъ, одератъ му кожата и я носятъ. Хората, които намиратъ постѫпката на вълка, несъобразна съ законитѣ, обичатъ да носятъ неговата кожа. Понеже въ вълчата кожа въшки не влизатъ и бълхи не влизатъ. Паразититѣ бѣгатъ отъ кожата на вълка. Вълка гонятъ, защото прави престѫпление. Ами заека защо гонятъ? Заекътъ не е изѣлъ овци, но нѣкоя хрътка го подгонила. Тукъ стрелятъ по него, тамъ стрелятъ. Защо го гонятъ, кажете ми? Отъ любовь го гонятъ. Но и заекътъ, и той има престѫпление. Зимно време, когато падне голѣмъ снѣгъ, той иде при нѣкое дърво и огложди кората му и го осакатява. Направилъ голѣма пакость – заради това го гонятъ. Когато си човѣкъ, поне на свѣтъ да ходишъ, да не правишъ пакость на дърветата. Сега хората иматъ престѫпления отъ две категории: престѫпленията на вълка и престѫпленията на заека. Заекътъ зимно време, като нѣма какво да яде, иде и обѣли на нѣкое дърво кората. Намразятъ го хората.

Човѣкъ трѣбва да се освободи. Линията АВ е пѫть на човѣшкото движение. АВ е пѫть, отъ който човѣкъ започва да се движи. Първоначално лицето е било свързано съ гръбначния стълбъ. Въ змията лицето е сраснало съ гръбначния стълбъ. Както виждате лицето се подвижило отзадъ напредъ и човѣкъ е дошълъ отпредъ, успоредно на гръбначния стълбъ. Лицето отзадъ започнало да се подига, подига и сега е дошло отпредъ. Знаете какъвъ дългъ периодъ е взело, докато се обърне. Сега вие искате да станете благородни хора. Това зависи отъ нашето лице. Лицето на слона се е подигнало на 90 градуса. При човѣка е изминало единъ пѫть отъ 180 градуса и е станало успоредно на гръбначния стълбъ.

Да вѣрваме въ Бога. Знаете ли какво нѣщо е вѣрата? Какъвъ процесъ е вѣрата? Не да вѣрвашъ само. Какво придобивашъ, ако вѣрвашъ? Първоначалното течение, което изтича отъ материята въ свѣта, то е червения цвѣтъ, елементарния животъ. Червениятъ цвѣтъ е, който изтича, който дава отъ себе си. Имате портокаления цвѣтъ. Нѣщата се индивидуализиратъ. Не представятъ общо течение, както въ червения цвѣтъ, но представятъ живота на едно отдѣлно сѫщество, на единъ комаръ, на едно цвѣтенце – индивидуализиратъ се. Зелениятъ цвѣтъ представя растенето у човѣка, у растенията. Следователно, въ зеления цвѣтъ вече се строи нѣщо. Жълтиятъ цвѣтъ се отнася до една по-висока область. То е умствения животъ на човѣка. Дойдете до синия цвѣтъ. То е цвѣта на поглъщането. Ти трѣбва да вѣрвашъ, да поглъщашъ, да вземашъ. Вѣрата е усилване на човѣка. Съ вѣрата ти нищо не добивашъ – ти вземашъ. Като вѣрвашъ въ нѣкого – вземашъ. Казвашъ: „Вѣрвамъ въ тебе“. Като вѣрвашъ въ мене, вземашъ нѣщо отъ мене. Като не вѣрвашъ, нищо не вземашъ отъ мене. Сега вие разбирате, че като вѣрвашъ въ нѣкого – ти му придавашъ нѣщо. И то е възможно. Като вѣрвашъ въ човѣка, ти използувашъ онзи капиталъ, който този човѣкъ ти дава. Та казвамъ: При сегашното разбиране на нѣщата ние въ сѫщность не разбираме какво нѣщо е вѣрата. Вѣрата сѫщевременно разбира, че дава голѣма широчина на ума. Надеждата е по-близо до човѣшкото лице. Затуй тя бърза винаги, има по-добри условия. Въ надеждата по-лесно се придобиватъ нѣщата. Въ вѣрата хиляди години се изискватъ, за да се придобие нѣщо. Вие искате да станете светии, въ единъ животъ да станете светии. Тъй се казва, но за светия да стане човѣкъ, се изискватъ хиляди години. И гении да станете се изискватъ хиляди години. Гениятъ нѣма едно чело отъ два сантиметра. Гениалностьта си има гениално чело. Челото има гениална форма. Нѣма да ви казвамъ каква е гениалната форма на челото, да не би да се обезсърдчите. По-добре е да не знаете гениалната форма каква е. Има и гениални очи, има и талантливи очи, и обикновени очи.

Да кажемъ, обикновениятъ взема една семка, погледа я, или я тури въ джоба си. Или ако е костелива, например̀ъ отъ праскова, той ще каже: „Да бѣше златна“. Хвърля я на земята. Той не знае, че цѣло щастие зависи отъ костилката на тази праскова. Ако той можеше да посади хиляда праскови и всѣко дърво да му даде по 30 кила праскови, хиляда дървета – по 30 кила, 3 хиляди кила – по десеть лева – 300 хиляди лева. Вие сега казвате: „Кой ще го прави това?“ Кой ще го прави? Въ живота само онова, което човѣкъ направи, то е негово. Всѣко нѣщо, което не е направено, не е негово. Туй, което направишъ, то е твое. Ядешъ – ползувашъ се ти. То е една работа, която си свършилъ. За свършването на тази работа приемашъ Божиитѣ блага. Най-малката работа, която направишъ, ти се ползувашъ.

Нѣкой пѫть питате: „Защо човѣкъ трѣбва да прави добро? Какво трѣбва да прави? Защо трѣбва да чука камъни?“ Какво трѣбва да прави? Защо трѣбва да пише? Защо трѣбва да свири? Защо трѣбва да рисува? Защо трѣбва да спи? Всичко онова, което върши човѣкъ, той си има по една малка полза. Сега вие по нѣкой пѫть искате да бѫдете свободни. Има една местность, дето сѫ израстнали цигански търни. Изуйте обущата си, изуйте чорапитѣ си и искате да ходите боси свободно. Каква свобода ще имате? Никаква свобода нѣма да имате при циганскитѣ търни. По-добре да държишъ обущата на краката си, отколкото да имашъ свободата на боситѣ крака. Аналогията, която ще извадя, е следната: и вие по нѣкой пѫть отивате въ свѣта и си изувате обущата. Свѣтътъ е една нива съ тръница. Свѣтътъ е една студена нива. Дрехата си ще я носишъ, нѣма да я хвърляшъ – да не изстинешъ. После, хората въ свѣта не сѫ така лековѣрни. Казвате: „Да му кажемъ нѣщо за Господа“. Не вѣрватъ. Въ свѣта казватъ: „Има ли злато – има Господь. Има ли кѫща – има Господь. Има ли волове – има Господь. Има ли сила – има Господь“. Вие говорите за Господа и имате старото понятие за Бога. Не зная кой е създалъ това първо понятие за Бога. Адамъ, който бѣше възлюбленото дете на Бога, като направи погрѣшката – скри се. Вика го Господь: „Адаме, кѫде си?“ Цѣлия день го търси изъ градината, най-после надвечерь едва Господь го намѣри въ рая. Пита го: „Защо мълчишъ? Какво правишъ тукъ?“ – „Срамъ ме е да излѣза предъ тебе – голъ съмъ“. Кой ти каза, че си голъ? Откѫде си оголѣлъ? Оголѣлъ, защото ходилъ да яде и пие, продалъ си дрехитѣ. Той носеше скѫпоценни дрехи. И Ева, и Адамъ имаха скѫпоценни дрехи, но като дойде черниятъ адептъ, имъ каза: „Ако ми дадете вашитѣ дрехи, ще ви дамъ такива дрехи, дето не сте ги виждали“. Тѣ си дадоха дрехитѣ и останаха голи. Тѣ чакаха и двамата да се облѣкатъ съ царски дрехи, както боговетѣ. Скриха се, да имъ ги донесатъ. Онзи взе дрехитѣ и си замина. Мислите ли, единъ човѣкъ, който изгуби своята добродетель, че той не е голъ? Мислите ли, че човѣкъ, който изгуби своята разумность, всички ония хубави нѣща въ живота, не оголѣва? Всички хубави нѣща – то сѫ неговитѣ дрехи. Ти, като изгубишъ своята добродетель, ти оголѣвашъ. То е голота на човѣка. Съ придобиването на каквато и да е добродетель, ти придобивашъ костюмъ. Ако станешъ разуменъ – придобивашъ дреха. Ако станешъ силенъ – придобивашъ дреха. Ако придобивашъ каквато и да е добродетель – придобивашъ дрехитѣ си.

Да се повърнемъ на въпроса. Отиваме много назадъ. Ако е Адамъ, той е сега доста уменъ, ще ни запита: „Вие, ако бѣхте на моето мѣсто, какво щѣхте да направите?“ – Ние не щѣхме да направимъ това. Казва: „Не щѣхте да го направите, понеже се ползувате отъ моята опитность. Ако бѣхте на моето мѣсто, ако нѣмахте моята опитность, какво щѣхте да

направите? За пръвъ пѫть ме излъгаха. Азъ мислѣхъ, че всички говорятъ истината. Мислѣхъ, че и този адептъ, който влѣзе въ райската градина, ще говори истината, пъкъ той не говори истината, излъга ме“.

Сега нѣкои отъ васъ искатъ да знаятъ кѫде е била райската градина. Какъ е станало – вие искате да си го представите. Имате ли ясна представа каква бѣше височината на Адама? Какъ си го представяте? Колко високъ бѣше Адамъ, какво е вашето мнение? Преди 8 хиляди години каква височина имаше Адамъ? Доста високъ е билъ. Много високъ. Ева, ако влѣзе тукъ, въ нашия салонъ, не би се събрала. Вие си представяте Ева като нашитѣ жени. Не е така. Ева, ако се яви днесъ на всичкитѣ жени, ще дойде дохаки. И Адамъ, ако се яви днесъ на всички мѫже, дохаки идва. Вие имате много повърхностни понятия. Единъ човѣкъ, предъ когото Богъ довежда всичкитѣ животни и въ единъ день Той имъ даде имена. Казва му: „Кръсти ги“. За Ева не се казва, но тя е отлична ботаничка. Като прекара всичкитѣ растения, тя имъ тури имена. И каквото име имъ тури, това го учатъ. Тѣ не сѫ прости хора.

Нѣма да съжаляваме за погрѣшкитѣ. Кои сѫ подбудителнитѣ причини, че лицето отзадъ минало отпредъ у човѣка? Тази кривата линия К – тя е за която съвременнитѣ учени говорятъ. То е пѫтя на човѣшката еволюция, пѫтя на човѣшкото възлизане, обръщане. То е една необходимость. Вие не може да седите на едно мѣсто, на което сте поставени. Нѣкои отъ васъ сте възрастни, хичъ не сте усѣтили какъ сте дошли до туй положение. Единъ день намѣрите, че краката не държатъ, главата ви побѣлѣла.

Правата линия представя гръбначния стълбъ. Кривата линия показва какъ е вашиятъ гръбначенъ стълбъ. На нѣкои коремътъ изпъква. Колкото се може тази кривина трѣбва да е по-малка, за да може организмътъ да функционира правилно. Голѣмото огъване на стълба не е толкова полезно.

Та казвамъ: При благата, които имате сега, трѣбва да правите едно подобрение. Вие седите и всѣки день се занимавате съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Най-първо децата се занимаватъ съ погрѣшкитѣ на баща си, на майка си, на братята си, на сестритѣ си. Най-първо то има голѣмо довѣрие въ майка си, има голѣмо довѣрие въ баща си. На първата погрѣшка на баща си тури съмнение. При първата погрѣшка на майка си, то започва да ги критикува. После започва да не изпълнява законитѣ на баща си и на майка си. Майката казва: „Нѣма да буташъ гърнето“. (То) казва: „Нѣма да го бутамъ“. Щомъ замине майка му, то отива на гърнето и като го бута, пакъ го настани. Баща ви направи една погрѣшка – вие се научавате да послъгвате, малко бѣлитѣ лъжи употрѣбявате. Сега какво придобива човѣкъ, като каже туй, което не е вѣрно? Вие констатирате

единъ фактъ, който не е вѣренъ. Напримѣръ, седи нѣкѫде човѣкъ и се разхожда. Вие не знаете причинитѣ какви сѫ.

Преди нѣколко дена дойде едно малко момиченце, учудвамъ се защо е дошло – иска да ме види, иска да ми каже нѣщо. Пъкъ съмъ занятъ. Казвамъ: Не можешъ (ли) да дойдешъ другата седмица? – Не може да дойде другъ пѫть. Питамъ какво иска да ми каже. Питамъ: Кой ви е пратилъ? – Пратилъ го е нѣкой. Най-първо пратилъ го е Господь. Той го е създалъ и му казалъ: „Ще идешъ при единъ добъръ човѣкъ. Ще ти даде единъ добъръ съветъ“. Въ какво седи въпросътъ? Той седи въ това, че туй малко момиченце имало една приятелка. Другитѣ ученички надумали тази ѝ приятелка да се разсърди. Тя иска да ме пита дали тази ѝ приятелка пакъ ще я обикне. Сериозенъ въпросъ. Спрѣхъ се, започнахъ да мисля: Ами ако единъ день на мене Господь ми се разсърди, какво като направя – една погрѣшка ще бѫде. Нѣма животъ. Гледахъ детето, не искахъ да слѣза долу, но слѣзохъ долу въ стаята и тя ми разправи. Казва: „Тѣ сѫ детински работи“. Рекохъ: Не сѫ детински. За мене сѫ философски. Казвамъ ѝ: Ще се оправи тази работа.

Сега заключението какво е? Никога не трѣбва да престѫпваме закона на Любовьта въ свѣта. Вие нѣкой пѫть нѣмате разположение спрямо нѣкого и имате право. Нима мислите, че на когото и да е, животътъ е тъй хармониченъ, че представя хармониченъ обектъ, че като погледнете, всѣкога има съ какво да се привлѣчете. Нѣкои отъ васъ сте на 45 години, нѣкои – на 50–60 години. Кое е сѫщественото у васъ, което нѣма да се измѣни? Идеаленъ човѣкъ наричамъ онзи, който отъ детинство да се не измѣни, да има една идея, която никога да се не измѣни. Нѣкой пѫть вие желаете нѣщо. Казвате, че едно време бѣхте деца. Какъвъ характеръ има детето? Като дете ти си билъ довѣрчивъ – каквото ти (се) каже, ти си вѣрвалъ. Сега, каквото ти кажатъ, ти го подлагашъ на критика, не вѣрвашъ. Кое състояние (е) по-хубаво: да вѣрвашъ или да не вѣрвашъ? Да вѣрвашъ е винаги по-хубаво.

Вчера дойде една сестра, на която ѝ казвамъ: Въ какво седи свободата на човѣка? Човѣкъ има право да иска. Но той, като отива при чешмата, да не заставя чешмата да тече въ неговото присѫствие, понеже ако той застави чешмата да тече, тази чешма не е нормална. Тази чешма трѣбва да тече преди той да е поискалъ, а той трѣбва да иде и да иска колкото си иска. Този човѣкъ, отъ когото ние искаме, да не го заставяме ние той да раздава, но той отъ само себе си да изтича, пъкъ ние да идемъ при него и да веземемъ колкото искаме. Да не казваме: „Ти за кого течешъ?“

Та казвамъ: Всѣкога, когато ние заставяме единъ човѣкъ да ни направи една

услуга, не отъ само себе си, той е недоволенъ отъ насъ. Винаги отивайте при човѣка, който тече като изворъ. Тогава нѣма какво да се стѣснѣвате. Колкото и да вземемъ, той никога нѣма да бѫде недоволенъ отъ насъ. Въ туй отношение трѣбва да отиваме при Бога, понеже Той е вѣченъ изворъ, Който извира и ние отъ Него трѣбва да вземемъ толкова, колкото ни трѣбва. Затуй нѣма какво да се самоосѫждаме. Самоосѫждането е осѫждане на дявола. Щомъ съгрѣшишъ, ти се свързвашъ съ него и започвашъ да чувствувашъ неговото самоосѫждане, защото законътъ те хваща. Щомъ се освободишъ отъ дявола, ти се освобождавашъ и отъ самоосѫждането.

Да допуснемъ, (че) нѣкой е кралъ пари отъ нѣкѫде. Ти си оставилъ дрехата си закачена нѣкѫде. Минава този, който откралналъ паритѣ и ги оставилъ въ джобоветѣ, и си заминалъ. Дойдатъ хората, намѣрятъ паритѣ въ джобоветѣ ти, какъ ще се оправдаешъ? Ти си праведенъ, не си кралъ. Но нѣмашъ никакви доказателства да се оправдавашъ. Ти ставашъ виноватъ. Тогава какво трѣбва да правишъ? Не носи никакви джобове на дрехата – ни вѫтрешни, ни външни, нищо повече. Да допуснемъ, че нѣкой прави нѣкакво престѫпление. Гледамъ единъ день една котка седи въ двора, една птичка се присламчила при една птичка, която стои. Азъ вземамъ едно камъче и хвърлямъ отдалече камъчето. Птичката скочи, качи се на дървото. Котката, като я погледна, измѣчи. Тя чу, хлопна нѣщо, не знае отъ кѫде е, гледа нагоре, гледа и измѣчи. Понеже мислеше, че е 101% въ нейнитѣ рѫце птичката. Какъ стана, че се развали работата, не знае. Не взехъ камъче да я ударя, но хвърлихъ камъчето между птичката и котката. Птичката хвръкна нагоре, котката я гледа и си казва: „Има нѣщо въ свѣта, което разваля нашитѣ работи“. Питамъ: Азъ направихъ ли погрѣшка, като развалихъ тази работа? Да допуснемъ, че нѣкой пѫть вие разваляте на себе си нѣкое ваше желание. Не го постигате. Какво лошо има, ако вие не постигнете едно ваше желание? Ако, когато сте на петь години и ви дадатъ една стипендия да идете да следвате въ странство, даватъ ви стипендия да идете да следвате въ университета. Намѣсто ли е тази стипендия? Благата, които ви даватъ, трѣбва да дойдатъ навреме. Казвамъ: Предъ васъ сега седи разрешението на единъваженъ въпросъ. На нѣкои отъ васъ лицето е пожълтѣло – да го поправятъ. На нѣкои, на които очитѣ сѫ хлътнали – да ги поправятъ. На нѣкои, на които лицето е много набръчкано – да го поправятъ. На които рѫцетѣ отдолу сѫ по-груби, отгоре по-меки – да ги поправятъ. Когато огрубѣе долната страна на рѫката, меката страна, женскиятъ принципъ огрубѣва. Мѫжкиятъ принципъ сега е по-благороденъ, женскиятъ огрубѣва. Нѣкои казватъ: „Отъ шетането“. Но има хора, които не шетатъ и пакъ рѫката отдолу е груба. Нито съ мотика работятъ, нито съ друго нѣщо работятъ и пакъ рѫката е мускулеста. Туй показва, че въ тия хора има много малко вода.

Въ органическия свѣтъ въглеродътъ служи за устройството на тѣлата. Растенето отъ него зависи. Въ водата придобиватъ гѫстота, въ въздуха активность придобиватъ, въ свѣтлината или въ азота – устой. Значи, ако въ вашия характеръ нѣмате устой, малко азотъ имате. Ако (нѣмате) активность – кислородъ нѣмате. Ако нѣмате мекота – малко вода имате. Ако нѣмате стремежъ да се развивате, да растете – въглеродътъ ви е малко. Трѣбва да има една правилна пропорция. Тогава отъ липсата на нѣкои елементи се зараждатъ разнитѣ болезнени състояния. Болезнени състояния може да произтичатъ или отъ недоимъкъ, или отъ излишъкъ. Много хора страдатъ отъ много вода. Много хора страдатъ отъ безводие. Много хора страдатъ отъ много огънъ. Много хора страдатъ отъ много студъ. Разни сѫ причинитѣ. Две сѫ причинитѣ. Имате повече вода, отколкото ви трѣбва. Тогава на онзи, който има сухота, ще му дадете отъ вашата вода, ще измѣните отношенията си, които имате. Та казвамъ: Туй статическо положение трѣбва да го измѣните.

Казвате: „Остарѣхме вече“. Какво разбирате подъ думата „остарѣване“ ? Ако сте поумнѣли – остарѣли сте. На 120 години като станешъ човѣкъ, чанта ще носишъ, тамънъ си за ученикъ съ всичкото усърдие. На 120 години като станешъ, нѣма да станешъ стара баба, но ще идешъ съ ученицитѣ да споришъ върху научни въпроси, по музика, ще се състезавашъ по разнитѣ изкуства. На 120 години като си, състезание ще правишъ. Като си на 5, 10, 20 години, ще ходишъ да играешъ. На 120 години си за ученикъ. Сега вие за 20 години искате да свършите учението: отдѣленията, прогимназията, гимназията и университета. Като станете на 41 година, казвате: „Остарѣхъ“. Като сте още на 45 години, не може да ви сгодятъ, за годежъ не сте още. Има единъ свѣтъ, като идете – момитѣ нѣма да ви харесатъ. Вие знаете ли произхода на женитбата, каква е? Трѣбва да се спра нѣкой пѫть да ви поговоря за произхода на женитбата. То е сдружение на сродни души. Никакъвъ прогресъ въ свѣта не може да има, ако нѣма сдружение на души. Ти не може да прогресирашъ, ако нѣмашъ една душа, която да те обича и да обичашъ. Две души като си служатъ, трета трѣбва да има, като за цель, къмъ която да се стремятъ. Затова имаме три свѣта: човѣшки свѣтъ, ангелски и Божественъ. Хората и ангелитѣ, като се сдружатъ – тогава тѣ къмъ Бога се стремятъ.

Та казвамъ: Нѣма нѣщо по-хубаво въ свѣта единъ художникъ (да) дари сума. Нѣма нѣщо по-хубаво да може единъ човѣкъ да свири или да пѣе. Нѣкой да говори или да пише поезия. Или да бѫде скулпторъ, или да работи въ каквото и да е изкуство въ свѣта. Да бѫдешъ медикъ. Вие не знаете какви масла има. Има масла, като намажете рѫката и тя стане мека. Има разни косметически растения. Не искамъ да ви ги разправямъ.

Искамъ сами да ги изучавате.

Та казвамъ: Ще се освободите отъ една илюзия. Има една илюзия, отъ която всички хора страдатъ. Казва нѣкой. Казвамъ му: Остарѣлъ си, но не си поумнѣлъ. Азъ не те признавамъ за старъ. Всѣки човѣкъ, който остарѣва и не поумнѣва, той не е остарѣлъ. Той е отслабналъ. Ако, като казвашъ, че си остарѣлъ, разбирашъ, че си отслабналъ – то е право. Но да остарѣешъ – то е едно благословение.

Та казвамъ: Ще се върнете въ началото, въ пѫтя, който Богъ е създалъ. АВ представя райската градина. Трѣбва да имате разбиране какъвъ трѣбва да бѫде раятъ. Сега ние изучаваме рая по единъ обратенъ пѫть. Има и другъ пѫть. Ние познаваме рая по причина на злото. Но раятъ има и една вѫтрешна причина. Трѣбва да се изучава животътъ. Всички ние трѣбва да бѫдемъ благодарни на ония условия, които Богъ ни е далъ да се учимъ. Вие сте дошли тукъ да се учите. Въ учението кой предметъ, споредъ васъ, е най-важенъ? Казвате, че ученикътъ трѣбва да бѫде здравъ. Но здравето е единъ резултатъ. Здравето на какво е резултатъ? Резултатъ е на хармоничното съчетание, което сѫществува между ума и сърдцето. Отъ едно хармонично съчетание между ума и сърдцето зависи здравето. Вие седите и се безпокоите. Всѣки отъ васъ се безпокои. Нѣкои се безпокоите, че пари нѣмате. Но паритѣ лесно се добиватъ. Паритѣ са турени въ едно гърне, ще намѣришъ гърнето, ще бръкнешъ съ лъжицата, ще ги извадишъ като медъ. Защо ще се безпокоишъ, че нѣмашъ пари? Вие говорите за ангелитѣ. Ангелитѣ иматъ ли пари? Азъ да ви препорѫчамъ: като нѣмашъ пари, трѣбва да се научишъ да обичашъ хората. Щомъ обичашъ човѣка, всѣка врата е отворена. Турете въ сърдцето си: Като срещнешъ човѣка, да видишъ една хубава черта. Като ви срещне единъ човѣкъ, да почуствувате, че срѣща единъ особенъ човѣкъ, да почувствува, че като васъ другъ не е срѣщалъ и да каже: „Ето единъ особенъ човѣкъ. Не съмъ срѣщалъ другъ човѣкъ така да мисли заради мене“. Вие сега искате да идете въ свѣта да се препорѫчате на единъ милионеръ, който има 50, 100 милиона. То е външна страна. То не е никакво изкуство. Да обичашъ е изкуство. Да имашъ пари, то е копиране. Нали сте копирали като деца картини. Туришъ картината на прозореца. Азъ не искамъ да ви убедя да ходите безъ пари. Ако имате Любовь, паритѣ при васъ ще дойдатъ. Паритѣ подиръ Любовьта вървятъ. Накѫдето Любовьта върви и тѣ вървятъ, дето та спре и тѣ спиратъ. Щомъ излѣзе Любовьта, тѣ всичкитѣ, като коне, тичатъ подиръ нея. Дето нѣма Любовь, тамъ трѣбва да търсишъ паритѣ. Вие търсите паритѣ – (това) показва, че Любовьта не е тамъ. Щомъ паритѣ при васъ не идатъ – Любовь нѣма. Казвашъ: „Нѣмамъ пари“. – Любовь нѣмашъ. Та най-първо не искайте да намѣрите паритѣ. Намѣрете Любовьта и тогава ще намѣрите и паритѣ. Нѣмамъ нищо противъ паритѣ. Всичкитѣ пари,

които се добиватъ (безъ) Любовь, сѫ нещастни. После такива пари, ако дойдатъ въ джоба ти, ще ти донесатъ най-голѣмото нещастие. Като намѣришъ паритѣ на Любовьта, тѣ носятъ щастие. Тѣ са такива звонкови, чисто злато. Нѣкои отъ васъ имате силна вѣра. Сега затъмнение ще има въ София. Казва: „Какво ще направимъ съ затъмнението?" Какво представя затъмнението? Ще се вглъбите една седмица въ себе си, ще живѣете въ вѫтрешния свѣтъ. То е за външния свѣтъ. Вечерно време никой нѣма право да осветява кѫщата си отвънъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ свободенъ". Може да ви глобятъ. Ако запалите лампа, колко ще ви глобятъ? – До петь хиляди лева. За да не ви глобятъ, какво трѣбва да направите. Ще облѣчете една черна мантия. Казватъ ти: „Всѣки, който не ходи съ черна дреха, до петь хиляди лева ще има глоба. Който ходи съ черна дреха – нѣма никаква глоба". Чернитѣ дрехи приематъ повече топлина, поглъщатъ. Бѣлото дава. Бѣлата пръстъ ражда ли нѣщо? – Нищо не ражда. Но черноземътъ дава хубаво жито.

Та казвамъ: Ще имате една седмица почивка, ще си почивате. Тази седмица ви препорѫчвамъ да си запалите вашитѣ свѣщи безъ кибритъ. Всички да се осветите съ свѣщи, които горятъ безъ запалка. Очитѣ ви да станатъ на свѣщи. Навънъ навсѣкѫде, кѫдето идете по Изгрѣва, да вървите не съ запалени свѣщи отъ кибритъ, но безъ кибритъ. Като те срещнатъ на пѫтя, очитѣ ти да лъщятъ. Нали сте виждали на вълка какъ свѣтятъ очитѣ. Десеть пѫти очитѣ ви да свѣтятъ повече отъ вълчитѣ очи.

Любовьта е една сила, която подмладѣва човѣка. Трѣбва да изучавате законитѣ. Вие сега седите и казвате: „Остарѣхъ, остарѣхъ. Баща ми остаря, майка ми остаря, дѣдо ми остаря". Какъ ще кажешъ? Нѣма да кажешъ остарѣхъ, но отслабнахъ: „Дѣдо ми бѣше глупавъ, баща ми бѣше глупавъ и азъ не искамъ да бѫда глупавъ като тѣхъ. Азъ ще остарѣя, както трѣбва". Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ, като е на 85 години, като го видите, да кажете, че е на 21 години. Да ви кажатъ, че сте на 21 години. Вие ще кажете: „Какъ на 21 години? На 85 години съмъ". Тогава какъ ще докажете? – Нѣма какво да доказвате. Стариятъ човѣкъ остарѣва безъ да остарѣе.

Първото нѣщо: Не вѣрвайте на всичкитѣ болести. Че кракъ ви боли – не вѣрвайте. Че хълбока ви боли – не вѣрвайте. Че бѫбрецитѣ, че главата ви боли – не вѣрвайте. Че коремътъ ви боли – не вѣрвайте. Че гърдитѣ ви болятъ – не вѣрвайте. Че имате ишиасъ – не вѣрвайте. Че имате безпаричие – не вѣрвайте. Въ никаква отрицателна мисъль не вѣрвайте.

АВ означава да не вѣрвашъ въ туй, което дяволътъ те е научилъ, нищо повече. Да вѣрвашъ въ туй, което Богъ те е научилъ. Онова, което Богъ те учи – то е Любовьта, животътъ е то. Вѣрвайте въ онова, което Богъ ви учи

вѫтре въ васъ. Вѣрвайте въ онова, което свѣтлината носи. Ако влѣзете въ една аптека, всичкитѣ шишета, които сѫ напълнени съ ония медикаменти – тия вещества, които сѫ събрани – считате ли ги за виновни? Кой ги направи? – Хората ги направиха. Хората ги напълниха съ такива медикаменти. Казвашъ: „Азъ съмъ такъвъ". – Не си такъвъ. Това шише го излѣй навънъ, обърни го. Нѣкой отъ васъ казвате: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ". Какво подразбирате под думата „лошъ" ? Подъ думата „лошъ човѣкъ" азъ разбирамъ, който се влияе отъ хората, слуша хората какво му казватъ. Дойде нѣкой при васъ и всѣки може да ви излъже. Казва: „Единъ отъ васъ е откраднал̆ъ". – Азъ не вѣрвамъ. Има нѣща, въ които не може да вѣрвамъ. Не може да вѣрвамъ, че една овца може да изяде единъ вълкъ. Не може да вѣрвамъ, че единъ вълкъ ще опасе една ливада. Не може да повѣрвамъ. Че какво ще ви убеждавамъ. Овцата, която не изѣда вълка, изѣда тревата. Вълкътъ има добрата страна – като яде овци, не пасе трева. Не може да приложишъ наказанието на овцата на вълка, нито пъкъ престѫплението на вълка може да приложишъ на овцата.

Казвамъ първото правило, което трѣбва да имате. Вие станете сутринь и казвате: „Азъ съмъ жененъ". – Не вѣрвайте. Станешъ сутринь, казвашъ: „Азъ имамъ деца". – Не вѣрвай. – „Азъ имамъ дългове". – Не вѣрвай. Че откѫде накѫде имашъ деца? Хората излизатъ отъ Бога. Какъ се осмѣлявашъ да кажешъ, че ти си родилъ? Ако сѫ кукли направени – разбирамъ, но да кажешъ, че ти си ги родилъ и отъ тебе (сѫ) излѣзли – то е заблуждение. Всичкитѣ вие сте души, излѣзли отъ Бога. Вашитѣ тѣла сѫ направени отъ други. Кѫщитѣ други ви направиха. Вие сте влѣзли наематели. Казвате: „Този Стоянъ е мой". Стоянъ е вашъ, докато плаща наема. Като престане да плаща наема, какво става? – Трѣбва да излѣзе отъ кѫщи.

Ще вѣрвате, че имате само единъ баща, не много бащи. Имате много наематели. Богъ е единствениятъ баща. Всички други бащи сѫ само настойници. „Единъ е вашиятъ Отецъ". Ние вѣрваме, че баща ни (е) остарѣлъ. Какъ може да остарѣе? Утре азъ ще остарѣя, ще ми кажете: „И ти остаря". Всички като остарѣемъ, какво ще остане отъ насъ? Сега ме гледате (и) казвате: „Лесно се говори, Учителю, колко мѫчно се прави". Съгласенъ съмъ съ васъ. Вие имате вѫжета, които иматъ 10 хиляди конци. Взело ви е 8 хиляди години да ги направите. Всѣка година сте турѣли по единъ конецъ и, ако речете да ги скѫсате, ще ви трѣбватъ още 8 хиляди години. Следъ 8 хиляди години ще остане още единъ тънъкъ конецъ. Има нѣща, които извънъ Любовьта сѫ непостижими. Ако искате въ този животъ да постигнете нѣщо безъ разумната Божия Любовь, то сѫ непостижими работи. Ако човѣкъ започне да става песимистъ – започва да гледа мрачно. Носътъ ще се завърти надолу, като на граблива птица. Ако

редъ поколѣния хората сѫ искали да знаятъ тайнитѣ на хората, носътъ се е издигалъ нагоре. Ако станешъ много активенъ – искашъ съ много да се карашъ, носътъ става гърбавъ. Ако добиешъ чувство къмъ изкуствата – носътъ става правъ. Казвамъ: Каквото направление вземе човѣшката мисъль, такова направление взема и носътъ. Всичко се хроникира. Ако не дишашъ дълбоко, носътъ се сплесква. Ако започнете да дишате, носътъ се разширява долу. Широкиятъ носъ долу, е здравиятъ носъ. Гледамъ нѣкои отъ васъ както вървятъ, ще фалирате. Вие сте икономични въ въздуха. Бързо дишате. Ще приемешъ въздуха бавно и бавно ще издишашъ. Вие се гнѣвите. Разгнѣвите се нѣкому и станете неспокоенъ. Поеми въздухъ и най-малко 20 секунди чети. После тури по една минута и вижъ какъ ще мине гнѣвътъ. Като държишъ минута и половина, две минути – всичкиятъ гнѣвъ ще се изпари. Една минута е достатъчно да се самозавлад(ѣе)шъ. Колкото повече задържа въздуха, човѣкъ охладѣва. Въ тоя свѣтъ ние сме поставени на голѣми изпитания. Всѣки день по стотина пѫти ще се разгнѣвишъ. Прозореца искашъ да отворишъ, нѣщо се е закачило, блъснешъ го – разгнѣвишъ се. Туришъ ключа въ ключалката да отворишъ, нѣщо не върви – разгнѣвишъ се. Дървата не влизатъ въ печката, блъснешъ ги – разгнѣвишъ се. Нѣкѫде минавашъ, закачашъ съ дрехата стомната, ритнешъ стомната – разгнѣвишъ се. Турете стомната настрана. Като дойдешъ до вратата, не бързай да отворишъ. Тури ключа, погледни го. Нѣкой пѫть си нервенъ, че не го туряшъ на мѣсто. После срещнешъ единъ човѣкъ – не ти харесва.

Преди нѣколко дена азъ разсѫждавамъ, иде една сестра и ми каза: „Учителю, този братъ съвсемъ закѫсалъ“. Когато на човѣка не му вървятъ работитѣ, той така се сгушва. Спомагайте си единъ на другъ. Въ Божествената наука хората взаимно си помагатъ. Ти срещнешъ нѣкой, кажи му: „Добре е“. Малко се сгорещилъ. Добре е. Сгорещяването нищо не значи. Има особено мнение. Нищо не значи. Тѣ сѫ наплъстени нѣща въ човѣка отъ миналото, докато се създаде новиятъ свѣтъ. Най-първо трѣбва да знаете какво Господь иска отъ васъ. Ние искаме Господь да бѫде снизходителенъ спрямо всичкитѣ ни погрѣшки. Ние не искаме да бѫдемъ снизходителни. Всѣки день може би правимъ стотина погрѣшки. Какъ може да искаме Господь да бѫде снизходителенъ спрямо насъ? Така и ние трѣбва да бѫдемъ снизходителни. Въ тази снизходителность ще научимъ търпение. Не да носимъ неволята, но ще се стараемъ да носимъ съзнателно погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Защото, когато нѣкой дойде и каж(а), че съмъ занятъ, нѣма какво да седи по цѣли часове – може да ми каже въ петь минути. Отъ мене зависи, азъ съмъ господарь на положението, не съмъ поставенъ на нѣкакъвъ законъ.

Сега насъ ни е страхъ какво ще стане за бѫдеще. Ако е Богъ съ насъ, азъ

зная какво ще стане. Ако Богъ не е съ насъ, пакъ зная какво ще стане. Казвамъ:Ако Богъ е съ насъ, всичкитѣ ви работи така ще се подобрятъ и всичко ще ви тръгне напредъ. Нѣма нѣщо, което да не постигнете. Ако Господь не е съ васъ, тогава никой не може да ви гарантира. Въ този животъ всѣки единъ отъ васъ трѣбва да постигне нѣщо. Поне трѣбва да добие една добродетель. Въ васъ има единъ стремежъ, всѣки иска да постигне нѣщо и то е негово право. Туй, което искате да постигнете, не го отлагайте.

Та презъ тази седмица сутринь, като станете, концентрирайте се. Като седите, ще усѣтите, че ви боли плешката или, че кракътъ ще ви заболи. Извадете часовника и вижъ колко е часътъ. Отбележете си времето. Гърбътъ може да ви заболи. То е особено време. Много пѫти болкитѣ идатъ отъ неестествено натрупване на енергиитѣ. Нѣкой пѫть много енергии се натрупватъ на врата, на гърба. Натрупватъ се много енергии, става напрежение на капилярнитѣ сѫдове. Нѣкой пѫть страдаме отъ недоимъкъ, нѣкой пѫть страдаме отъ насилие. Веднага ще употрѣбимъ ония части, които сѫ слаби и ще ги свържемъ съ силнитѣ страни. Силнитѣ страни насъ ще ни помагатъ на слабитѣ. Непременно трѣбва да има една правилна обмѣна между лѣвата страна на тѣлото и дѣсната страна.

Като станете сутринь, всѣка сутринь турете мисъльта: Какво Господъ иска днесъ отъ насъ? Се ще намѣрите. Ще ви препорѫча на всички да обичате. Презъ деня ще намѣришъ кого да обичашъ. Всѣки день ще намѣришъ само единъ човѣкъ да го обичашъ. Всѣки день, като го обикнете, тази Любовь ще се раздаде. На другия день други ще обичате. Въ Любовьта всичкитѣ хора, като се обичатъ, еднакво се ползуватъ. Щомъ обичате едного, тази Любовь се разпространява навсѣкѫде. Тя е като запалена свѣщь, разпространява се като свѣтлината равномѣрно. Казвате: „Азъ не мога да обичамъ всичкитѣ хора“. То е материално схващане. Всичкитѣ хора не може да ги видимъ, не може да ги обичаме. Може да обичашъ въ дадения случай само това, което виждашъ. По възможность обичанитѣ хора сѫ наблизо. Има едно естествено мѣсто. Човѣкъ никога не може да се приближи повече, отколкото трѣбва. Богъ му е далъ. Има единъ фокусъ. Като дойдете до фокуса на Любовьта, то е идеалната Любовь. Колкото си по-далечъ отъ този фокусъ, Любовьта се намалѣва. Колкото се приближаваме до фокуса, Любовьта ни става приятна. Има хора, като дойдатъ наблизо – не искашъ такава близость. Близостьта разбира всѣки да се намѣри въ своята орбита, която Богъ му (е) далъ, и въ неговата орбита никой да не влиза.

Та зачитайте свободата единъ на другъ. Мѫже, жени, деца, учители, ученици, слуги, господари – пазете свободата единъ на другъ. По нѣкой

пѫть, като вървя по пѫтя, гледамъ има много пеперуди. Така минавамъ, (че) да не ги плаша. Тихо минавамъ и ги наблюдавамъ. Нѣкой пѫть, когато съмъ неразположенъ, предавамъ своето неразположение. Много сѫ чувствителни животнитѣ. И мисъльта се предава. Тѣ много лесно възприематъ мислитѣ. Азъ съмъ правилъ такива опити. Когато бѣхъ въ Варна, единъ зименъ день се разхождамъ покрай морето и гледамъ патици – около 200–300 идатъ на брѣга. Хвърлямъ имъ мисъльта, че на брѣга има нѣщо за ядене. Патицитѣ тичатъ на брѣга. Следъ това представямъ мисъльта, че голѣмъ неприятель иде на брѣга и всички тичатъ въ морето. Петь–шесть пѫти така направихъ. Виждамъ – възприематъ. Вие ще ме питате, какъ предавамъ мисъльта. Приематъ тия сѫщества мислитѣ, съзнаватъ и възприематъ. Нѣкой човѣкъ ще хвърли въ моя умъ мисъльта, че иде нѣщо. То нѣма нищо. Тръгна, помисля, че стигамъ нѣщо. Нѣкой помислилъ, че има нѣщо заради мене. Нѣма нищо. Когато излѣза, азъ зная кое е Божествено, азъ зная какво ще дойде. Чувствувамъ какво ще придобия. Ако е по музика, азъ го чувствувамъ на челото въ музикалния центъръ. Ако е по форма, го чувствувамъ въ центъра на формата. Ако е красота, чувствувамъ го въ съответния центъръ. Ако е нѣкаква книга, историческа работа, чувствувамъ го въ центъра на паметьта. Ако е чувство на справедливость, чувствувамъ го въ центъра на справедливостьта. Ако е чувство на достойнство, чувствувамъ го на съответния центъръ. Щомъ нѣщо не го чувствувамъ на главата си, разбирамъ, че деньтъ ще мине безъ никакви придобивки.

Използувайте онова, което Богъ ни дава. Тази придобвика е реална. Дето казва Христосъ: „Събирайте богатствата“. Туй богатство, като се върнете отъ онзи свѣтъ, отъ който сте дошли, ще намѣрите всичкото богатство, приготвено заради васъ. Първото нѣщо: Усилвайте връзката съ Бога. „Да възлюбишъ Господа Бога твоего“. Усилвайте връзката на сърдцето. Усилвайте връзката на ума си. Усилвайте връзката на душата си. Усилвайте връзката на силата. Постоянно човѣшката Любовь трѣбва да се усилва въ четири посоки: Любовь въ главата горе, Любовь въ сърдцето, Любовь въ душата и Любовь въ цѣлото тѣло. Всичката деятелность на човѣка трѣбва да бѫде продуктъ на оная область на човѣшката Любовь. Тогава се намираме въ едно здравословно състояние. Каквато и работа да вършишъ, и най-неприятната, става приятна.

Та казвамъ: Вземете си едно огледало и си кажете: „Подмладихъ се. Подмладихъ се“. Ще се подмладите. Като умрете, въ другия свѣтъ млади ще бѫдете. Като влѣзете въ оня свѣтъ, ще се усѣщате млади. Като имате мисъльта, че сте стари, дѣдовци – не може да се освободите отъ идеята на старостьта. Въ този свѣтъ трѣбва да се освободите отъ тази идея и искамъ да ви видя млади. Че ви сѫ побѣлѣли главитѣ – давамъ добъръ смисълъ:

значи щедри сте станали. Че ви почернѣла главата – събирате, банкери сте. Ако червена е станала – доста огънъ имате.

Сега основнитѣ нѣща, които оставатъ. Като станешъ – да ти е приятно. Нѣкой пѫть гледате нѣкой човѣкъ и не може да го гледате. Не обичате и хората да ви гледатъ. Кога единъ художникъ не обича да му гледатъ картинитѣ? Когато картинитѣ не сѫ довършени, той трѣбва да ги скрие. Онѣзи картини въ насъ, които не сѫ завършени, нѣма какво да ги излагаме. Ако имате една картина хубаво нарисувана, изложете я навънъ – нека да я гледатъ. Щомъ като станете, дайде единъ хубавъ погледъ. Намѣрете нѣщо, което може да погледнете. Погледнете небето, погледнете звездитѣ, дърветата, нѣкои животни – намѣрете добрата страна. Намѣрете, че творчеството на Бога има нѣщо хубаво. Всѣки день да има за какво да мислите. Че тия обикновени нѣща – дали има кашкавалъ, дали има масло – и тѣзи работи сѫ хубави, не сѫ лоши. Кашкавалътъ ще дойде. Доста кашкавалъ има въ България, доста сирене има. Сега онѣзи, които искатъ да продаватъ кашкавалъ, сирене, маслото малко по-скѫпо – ще го скриятъ.

Да изпѣемъ една пѣсень.

/ Изпѣхме „Сила жива, изворна, течуща“/.

Добрата молитва.

XX година
8. Лекция на Общия Окултенъ класъ
20 ноемврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_11_22 Обработване
лекция пред специалния клас

ОБРАБОТВАНЕ

„Отче наш“

Имате ли тема? („Имаме.“) Четете.

Прочете се темата „Разлика между животни и растения.“

„Фир-фюр-фен“

За втори път пишете върху една свободна тема, която има практическо приложение, една тема, която ще приложите.

Мисъл, която не обработва човешкия мозък, не ползва човека. Единствената малка собственост, която човек има, то е човешкият мозък, в който човек посява по нещо, от което ще излезе нещо. Например, ако разглеждате човешкото лице, човешкото чело, то е една малка градина, в която се посяват доста дръвчета. Някои от тях плод не дават, още не са започнали да раждат. Вземете музикалното чувство в човека. То е едно плодно дърво – по едно дърво има посадено от двете страни на човешкото чело. Колцина от вас може да продадете една музикална ябълка? Аз бих желал да купя. Какво бихте продали от музиката? Че човешкият говор се дължи на музикалното чувство.

Всичките спорове в света стават от един недоимък. Всичките хора се оплакват, че не се обхождат добре с тях. Вие мислите за говора като изтичане, да изтече нещо. То е смешно положение. Така е безпредметно. Силата на човека седи в обработването на ума. Вземете някой човек, който е милостив, има милосърдие. Милосърдието е дърво, то ражда нещо.

Това са дървета. Кой застави растенията да влязат в земята? Защо са забили главите си в земята? Кой ги застави да си забият главите? Като гонят понякога камилската птица, тя си забива главата в пясъка, и като си скрие главата, мисли, че е в безопасност.

Вие някой път искате да станете щастливи в света. Нямате една ясна представа. Казвате: „Искам да бъда добър човек.“ Какво разбирате под думите добър човек? Срещаш един богат човек, ти му попросиш, той извади едно малко медно или сребърно търкалце, златно много рядко дават, и ти даде. Има медни и сребърни пари. Като ти даде пари, вие считате това благородно деяние. Ти ме срещнеш, искаш нещо от мене, аз

се наведа и ти дам едно камъче. Каква разлика има между парите и камъчето? Казваш: „Камъче ли ми даваш?“ Ако ти дам един скъпоценен камък, който струва много повече от една медна монета, кое е по-хубаво?

За да бъде човек добродетелен, той трябва да бъде художник. Той моделира своето лице. Добрият човек работи над себе си. Има степени на добродетелта. Вие казвате: „Както Господ е направил света.“ Тази идея – както Господ е направил света – то е едно статическо положение. Казвам: както художникът е направил една картина. Аз няма какво да се меся в една картина. Може да кажа, че е добра или не, но какво мога да направя на картината? Работата с човешкия живот седи малко по-другояче. Ти си художник, който имаш достатъчно платна, бои, четки. Имате цялата природа да рисувате. Вие сте ученик, трябва да рисувате. Казвате: „Както Господ даде.“ Какво може да ти даде Господ, когато носиш платната, четките, боите, и не работиш.

Фотографията кога е дошла на земята? Кога хората са започнали да фотографират? Може някой от вас да проучи малко историята на фотографията. Човек най-първо е започнал да фотографира. Очите, това са апарати. Каквото вижда, той го фотографира. Трупали се, трупали се тогаз впечатления, че иска най-първо да се освободи от тях, от картините си. Отпосле той започнал да работи, изкуството се е явило много по-късно. Фотографията е един закон. Природата го изучава. Много бързо прави това светлината в човешкия мозък. Докато човек се е учил да рисува, колко време му е взело? Той може да изучава тия картини, напластени в неговия мозък.

Отвън като разглеждаме хората – щастието им зависи от онова, което те са изработили. Харесваш един човек заради туй, което той представя. Харесваш или главата му, или рамената му, или кръста му, или краката му, или ръцете му, или пък пръстите му – нещо някъде харесваш. В човека все трябва да има нещо, което да обичаш: или очите му, или веждите му. Някои харесват устата, както е направена, някои харесват гънките на устата.

Сега, ако дойдете до животинския живот, животните, и те има нещо, което харесват, и те имат обич. Едно животно, като види друго, харесва му нещо. Вие харесвате някой човек, и не знаете какво харесвате. Вие казвате: „Много добър човек, много справедлив, много спретнат.“ Сега каква разлика има между добър, справедлив и спретнат – Д., С., С.? Вече законът на доброто има към какво да се стреми. Разликата между добротата и справедливостта какво е? Добър ако си, все трябва да дадеш нещо от себе си. Справедливият не е вече за даването. Виждате кому какво се пада. Да

разпределиш. Може да си справедлив, и някой път може да вземеш голям дял за себе си. Майката често раздава на децата си вкъщи. Има майки, които имат десетина деца, че на всяко дете майката даде по една ябълка и казва всяко да ѝ даде половината ябълка. Те са десет половини, пет ябълки. На децата пет ябълки и на майката пет ябълки. Как мислите, тази справедливост е отлична.

Майката ги учи на какво? Майката ги учи на щедрост. Щ-то какво означава? Щ-то, това е човешката ръка. Трите пръста вземат. Трите пръста за децата, пък двата за нея. Материални работи. Там, дето ръката работи, много малко дава, повече взема. Направете едно малко наблюдение: колко пъти ще дадете нещо от джоба и колко пъти ще турите нещо в джоба си. Даже като изчистиш носа, това, което вземаш от носа, сопола, пак го туряш в джоба. Хората са много щедри, всичко турят в джоба. Някой плод в джоба го туряте. Хляб – пак в джоба го туряте. Имаме толкоз много джобове: вътрешни, външни, джобове на палтото, на жилетката.

Животът ни е станал скучен, понеже ние искаме нещата да стават произволно. Някой път се среща някой, който казва, че няма какво да работи. Трябва да идеш на нивата да работиш. Малко пространство има в мозъка, което трябва да се обработи. Само в този музикален център на човека природата е турила едно пиано от двайсет и пет хиляди клавиши за свирене. Един голям орган е турен. Доброто, както си го представяте, то е цял един свят. Доброто е най-красивият свят в човека. Доброто и злото са два противоположни свята. Дървото на познанието доброто и злото, половината от това дърво раждаше добри плодове, половината – лоши плодове. Ева яде от лошите плодове. Дървото беше разпределено: половината лоши плодове, половината добри плодове. Казвате: „Как така да бъде?“ Много естествено, много проста работа. Не ви ли стига умът? Ашладисано дърво било. Едната страна била дренки, другата сливи. Това е за разяснение. Казвам, че туй дърво било ашладисано.

Сега и човек е такова посадено дърво. Туй дърво е, с което се поддържа вашият мозък. Засега мисълта се поддържа със светлината на месечината. Друго едно дърво има – слънчевият възел се поддържа със светлината на слънцето. Сега вие може да зададете въпроса: „Че как тъй главата се поддържа с месечината?“ Човек е едно растение, двете системи се преплитат. Функциите на ума са различни от функциите на слънчевото сплитане. Защо е така, онези, които създали света, знаят.

Философията другояче седи. Под думите Бог създал двете светила, двете големи тела – едното е слънцето, другото е месечината. Те са два извора, от които човек възприема енергия. Месечината въздейства изобщо на

умствения живот. Умът ни не се нуждае от толкоз енергия, както човешкото сърце. Човешкото сърце, човешкото тяло се нуждаят от повече енергия от слънцето. Тази енергия трябва да се трансформира. Как ще обясните? Слънцето, което е повече от един и половина милиона пъти по-голямо от земята, не причинява приливите, но месечината, която е по-малка, тя вдига шейсет стъпки водата. А слънцето не може да я вдига, не може да прави приливите на земята. Много хора има, лунатици, които при пълнолуние стават и често ходят по покривите. Гледаш, този човек по тенекиите върви. Ако не го събудиш, върви по покрива, по края. Ако го събудиш, ще падне веднага, може да се убие. Лунатиците не са толкова тежки, олекват, изгубват своята тежест. Ако слънцето би привличало, тогава вие щяхте да станете по-тежки. Когато мислите дойдат под слънчевото влияние, те стават по-тежки. Когато са под влиянието на месечината, са леки. Понеже месечината е лека в сравнение със земята, затова тя не упражнява такова голямо влияние.

Та казвам, месечината играе една важна рол във вашия умствен живот. Ако вие сте под нейно влияние, показва, че постоянно трябва да стават промени във вас. Ако ние живеем под светлината на месечината, какви комари ще ни хапят? За комарите няма условия. Но благодарение на добрината на слънцето всички тия комари са дошли. Желанията се раждат от слънцето, а пък мислите се раждат от месечината. Бихте ли проверили туй?

Да допуснем, че вие живеете между два съседа, единият богат, пък другият беден. Кой от двамата може да ви причини по-голямо добро, богатият или сиромахът? Кой от двамата може да ви причини по-голямо добро и кой може да ви причини по-голямо зло? Сега във вас седи мисълта: „Богатият." Вярно е до известна степен. Богатият може да ви направи голямо добро, но може да ви направи и голямо зло. Ако само го обидите, той ще се справи с вас, както разбира. Какво би ви направил сиромахът? Сиромахът може да ви вземе малко от имането, което имате. Но богатият с вас може да се справи много лесно. Казвам, в дадения случай вие живеете между два съседа: единият е слънцето, другият е месечината. Кой ви прави по-големи добрини? Слънцето. Кой прави по-големи пакости? Пак слънцето. Всичките пакости на земята все идат от слънцето и всичките добрини идат пак от слънцето. Ако стане някъде пожар, виновно е слънцето. Ако се родят плодове, похвалата е на слънцето.

Питам, щом Господ е направил месечината, какво трябва да направите с нея? Знаете ли как да завържете приятелство с месечината? Вие като срещнете месечината, тя ви казва: „Не ви трябват толкова дървета, да ги посаждаш, да се мъчиш." Месечината казва: „Не ти трябва толкова да

ядеш.“ „Малко, не трябва много“, казва месечината. Щом дойдеш до слънцето, всичко трябва вече, щом дойдеш до слънцето, трябва ти един дъждобран. Слънцето е толкоз добро, че хората се бранят от него с дъждобран или още как го казвате? Омбрела, чадър. Да не ви се вижда чудно това. Част от слънчевата енергия трябва да мине през месечината, да дойде до нас. Тя е непоносима иначе. Месечината е един трансформатор на слънчевата енергия. Ние трябва да възприемем тази енергия, за да стане достъпна за обработване на нашия ум. Ако сте приятели с месечината, много малко ще боледувате. Когато развалите вашите отношения с месечината, болестите идат много често. Щом човек се сприятели с месечината, болестите идат малко. Всичко, което в природата съществува, не е един произвол. Мислите ли, че животът е произволен?

Казвате: „Човек да бъде щастлив.“ Но за да бъде човек щастлив, знаете ли колко знание трябва? Най-първо, щастието, като ти го дадат, трябва да знаеш да го пазиш. Да допуснем, че ти е дадено едно хубаво ухо, даден ти е един хубав глас. Ако не знаеш да пазиш ухото си, ако не знаеш да пазиш гласа си, ще изгубиш способността за пеенето и за говоренето. Вземете процеса на дишането. Ако вие не дишате добре, дробовете се развалят. Или по някой път в човека се заражда едно желание да събира. В слепоочната част на главата се намира един център – когато е развит в човека, той събира материални работи. Ако наблюдавате ония хора, у които туй чувство е развито, от френологично гледище, ще видите, че главата е развита в слепоочната част. Например така силно е развита главата у катерицата. Катерицата, като намери жълъди или кестени, или орехи за ядене – един орех изяде, другите орехи ги събира и ги скрива някъде, за втори път да има. Туй чувство в нея е развито. Вземете една кокошка. Цяла крина жито ѝ дайте. Тя е много щедра. Разпръсва и като се наяде, казва: „И за другите да има.“ Че утре може да гладува, не мисли. Казва: „Ще даде Господ.“

Та по някой път и вие имате тия чувства. Намерите някъде едно парче хляб, хвърлите го. Във всеобщата война срещам един аристократ българин със своята дажба хляб. Не му дали цял самун, но три четвърти: едното парче за него, другото за жена му, третото за детето му. При едно богато състояние той би носил три хляба, сега носи три четвърти от самуна – по една четвърт на човек. Направи ми впечатление как той носеше хляба. Върви и го прегърнал. Казва: „Има да живеем, аз, жена ми и детето ми. Дано не ни лишават и от тази малка дажба.“

Но казвам, когато туй чувство се развие в човека, образува се един навик и той става скържав, че всичко пести. Той пести даже и въздуха, че не диша. Природата има един процес, който не търпи пестеливост. Ти ще дишаш

дълбоко, големи дажби ти е дала тя. Щом вие вземате повече от двайсет обеда на минута, вие не сте здрав човек, алчността е минала своя предел и то е вече едно болезнено състояние. Тези хора, които много бързо дишат, не са здрави. То е скържавост, бързото дишане. Вземат въздух и този въздух не го обработват, не го задържат в себе си. Той влиза и излиза. Изтича тази енергия. Най първо, човек за да бъде здрав, въздухът, който влиза, трябва да направи една обмяна. Този процес на дишането трябва да е правилен. Вие не сте дошли до правилния процес.

Колко елемента има във въздуха? Във въздуха има свободен кислород, азот. Водород има само в горните пластове. Има и въглероден двуокис. Кислородът е потребен. Той ще даде активност, ще образува горенето. То е начин за преустройване, пречистване на човешката кръв. Азотът дава устой на човешкия организъм. Ако твоята мисъл нямаше азот, тя няма да бъде устойчива. Ако нямаше достатъчно въглерод, тогава растенето няма да става правилно. Ако изгубиш елемента на водорода, тогава пластичност няма да имаш в тялото си. Под думата кислород ние разбираме онзи свещен огън, който е необходим за живота. Кислородът е носител, проводник на свещения огън. Но докато дойдете до свещения огън, ще се минат ред години. Да знаете как да използвате този свещен огън.

Даже с вашия език разваляте свещения огън. Ако кажете някому някоя горчива дума – може да направим опит – ако кажете една обидна дума, веднага се повишава температурата на човека. Всеки ден думите, които изказвате, те или повишават, или понижават температурата във вас. А пък там, дето става повишение или понижение на температурата, има една опасност, втвърдяване става на капилярните съдове, на кръвоносните съдове. При минаването от едно топло в студено състояние организмът става по-твърд. Тази смяна до известна степен е приятна, но после става втвърдяване.

Казвам, необходима е правата мисъл. Не трябва да се изменя състоянието на свещения огън. Ни най-малко не трябва да се повишава температурата. Ако се повиши, много малко трябва да се повиши. Много голяма температура на човека не е потребна. Каква е нормалната температура? Трийсет и шест и половина, трийсет и седем – десет. Туй число, трийсет и седем, е много активно, динамично, единица има. Туй течение е измерено. Всеки един от вас може да направи измерване на онази истинската температура, която има. Човек трябва да изучава температурата си. Интересно е да знае каква е точната му температура. Да имате един много точен термометър и когато имате най-хубавото разположение, да измерите температурата си. Турете термометъра под мишницата си и вижте каква е температурата ви. Когато имате най-лошото състояние, пак

турете термометъра и отбележете. Ще направите една таблица. Ще измерите температурата си и когато имате едно средно състояние. Имате едно весело състояние – пак измерете. Ще видите, че температурата се различава. Ако някой [от вас] се нуждае от начини, дадени за вашата температура, можете доброволно да измерите. Триста шейсет и пет дена в годината ако измервате по три пъти на ден, ако правите наблюдения сутрин, обед и вечер, вас ще ви тръгне. Ако бяхте правили няколко години научни изследвания, да измервате температурата си, доста големи капацитети щяхте да бъдете. Щяхте да се домогнете до едно знание, което щеше да ви бъде полезно.

Сега например вие не знаете, когато човек е музикално настроен, каква е температурата му. Или, когато човек е гладен, не знаете каква е температурата му. Или, когато е сит, не знаете каква е температурата му. Или, когато някой път е песимист, обезсмислил се животът му, и тогава температурата се различава. Ще се изисква една школа за регулиране, за да знаете как да се справите с тялото си. Например да знаете как да употребите ушите си. Минавате някъде, слушате един водопад или изворче тече. Ако сте музикант, турете ухото си и послушайте. Слушате този шум и ви е приятен. Вие може да слушате шума на потока, но ни най-малко не спирате да видите какъв е теренът, по който тече този извор. Или някъде минавате, усещате ухаенето на цветята или на някои растения. Ни най-малко не се спирате да видите каква е обстановката, да видите при какви условия тия растения растат. Приятно ви е наглед.

Вие мислите, че човешкото око е много красиво. Много страшно е човешкото око. Казвате, че човешкото око се смее. Никак не се смее. Смехът произтича от клепачите, както се свиват тия мускули. Ако се отвори окото, никакъв смях няма да забележите. То е страшно. Казвам, при смеха или при веселостта веднага клепачите се свиват. Тия мускули са, които дават тази украса. Може би окото се смее тогава. Да кажем, вие се учудвате. Как се учудвате? Дайте ми един израз на учудване. Някой плаче. Как плачете? Както е построено, да бъде отворено окото. От окото зависи какво е състоянието на човека. Добрите хора имат един строеж на очите, другояче са построени клепките на алчните хора, другояче са на умните хора. На един умен човек очите се различават, разтворът е друг. На някои хора очите са отворени. Вземете очите в кукумявката – очите са отворени. От много ум ли е отворено окото? Понеже трябва да си дебне храната, очите трябва да бъдат отворени вечерно време, за да може да вижда. Тази малката птичка някъде кацнала или някое малко животно, да може да го види в тъмнината.

Някои от вас носите много притиснати вашите бърни. Не че то е ваш

характер, но ред поколения са живели с притиснати устни. Някои носите сплеснати носове. То е защото ред поколения са живели така. Тепърва трябва като художници да моделирате устата си, да моделирате носа си, да моделирате очите си. Да кажем, видиш яденето, веднага се измени изразът ти. Веднъж забелязах, една софийска дама влезе в една колбасница. Тя беше много красива, хубаво облечена. Спрях се да видя какво ще прави. Като стигна до колбасите, като си отвори очите като котарак. Аз имам един начин да рисувам основните черти. Нарисувах ги. След като ѝ отрязаха половин кило и тя го тури в чантата си, придоби пак онова благородство. По-напред като котарак гледаше. Като ѝ дадоха колбасите, измени се изразът – като котката, като хване мишката. Рекох си, тази дама не е още благородна, както се поставя отвън.

Например вие сега седите и минавате, че имате морален устой. Представете си, че вие сте беден, минавате някъде и една каса отворена, със злато, лъщи. Спирате се, погледнете. Преживявате нещо като тази дама. Значи, като минеш покрай касата, да ги считаш като цветове, да ги погледаш, да ги погледаш малко и после да си тръгнеш по пътя. Тези пари са като цветове, нацъфтели в касата. Ако си позволиш да откъснеш някое цвете, ще те хванат за престъпник. Нямаш право да късаш. То е цвят, цъфнал в касата. Можеш само тъй да го помиришеш малко отблизо. Даже и тогава ще те попитат защо си турил носа близо до цветето.

Та ние на земята живеем не в един свободен свят. Тепърва трябва да се освободи светът. Казват някои хора, че живеят свободно. В този ред свобода няма, ние сме в ред ограничения. […] Ние мислим още, че сме свободни. Свободен е човек – всичките каси да са отворени, да минават хората и никой да се не съмнява, че е взел нещо. Няма защо да носиш пари. Когато една птица хвърка из въздуха, колко пари взема със себе си? Или когато една риба тръгне в морето да плава, какво взема със себе си? Сега във вас седи мисълта, че без пари не може. Ако ми кажете, че без въздух не може, разбирам, една необходимост е. После, и без вода не може. Но де е необходимостта по-голяма? При въздуха необходимостта е по-голяма. Човек без въздух не може да издържа дълго време. Ако за една минута те спрат да дишаш, веднага ще загубиш своето съзнание. За вода можеш да траеш няколко часа – пет, шест и десет часа можеш без вода.

Та казвам, ние се нуждаем от пари, но от много малко пари се нуждаем. Ти се нуждаеш от злато. Колко злато трябва да имаш в кръвта си? Външното богатство на човека се обуславя от богатството, което е в кръвта. Ти ще бъдеш толкоз богат, колкото злато имаш в своята кръв. Ти ще бъдеш толкоз умен, колкото азот имаш в мисълта си, в мозъка си. Искате някой път да бъдете учени хора, мъдри хора. Азот трябва да имате, но не

външния елемент. Вие се нуждаете от кислород, но един органически кислород има, който е в човешката кръв. Има един органически водород, който е в кръвта, в тялото. Има и един органически въглерод в действие. Другите са в едно статическо положение.

Та казвам, има динамика на човешкия ум. Когато говорим, че човек трябва да мисли, разбираме – всички ония елементи, които са в динамично състояние, тях може да ги използва. Онези, които са в статично положение, много мъчно може да ги използваме. С кой човек по-лесно можеш да се споразумееш, с живия или с мъртвия? В статично положение нещата са в спящо състояние. Един предмет, който се намира в статично положение, той се занимава само със себе си, той не мисли за никого другиго. Колко време ще ти вземе да убедиш умрелия да се върне назад? Колко време ще ти вземе да срещнеш един богаташ, който излязъл на разходка, колко време ще ти вземе да го убедиш да се върне вкъщи, да ти услужи? Той ще ти каже: „Ще почакаш, ще се върна след няколко дена." Няколко дена трябва да почакаш.

Сега вие се намирате в един неуреден свят и мислите, че можете да бъдете щастливи, може да бъдете богати. Верни са тия работи. Но за да бъдем щастливи, за да бъдем богати, не сме само ние факторите. Има хиляди хора, които трябва едновременно да вървим и да съгласуваме нашия характер с техните, да съгласуваме нашите постъпки с техните. Защото животът зависи от хармоничното съгласуване на мислите, на техните чувства и на техните постъпки.

Да кажем, вие сега се безпокоите какъв ще бъде бъдещият живот. Ние се безпокоим за нищо и никакво. Нас, които ни е страх от смъртта… Кой може да се избави от смъртта? Отлагаш година, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, шейсет години, но тя пак ще дойде. Дойде, кажеш: „Отложѝ." Тя отложи. Ще ви приведа един анекдот за една осемдесет и пет годишна негърка. Дотегнало ѝ да живее и започнала да се моли да я вземат, да прати някой дух, някой ангел, да я вземат, да се освободи от земята. До тази негърка имало една духовна академия със студенти. Няколко души студенти чули как тя се моли. Американците обичат шегите и те решили да се пошегуват. Трима души студенти се преобличат и тримата отиват и хлопат. Тя пита: „Кой хлопа?" Казват: „Архангел Михаил. Бог чу твоята молитва и ме прати да ти взема душата." Тя затворила вратата и казала: „Кажете му, че я няма вкъщи."

Човек е много смешен. В обичта си към живота, когато дойде да умира, казва: „Господ да ми даде поне десет години." Лекарят пипа пулса и

констатира, че не може. Казва: „Поне пет години.“ И пет години не може. „Поне да ми даде една година.“ Лекарят констатира, че и една година не може. „Поне единайсет месеца.“ Че десет месеца, че девет месеца, че осем, че седем. Дойде до един месец, дойде до седмица и най-после – до един ден. Най-после, дойде до един час, казва: „Да имам още един час да живея, да си уредя работите.“ От десет години дойде до един час. И него не му дават. Много мъчно е да речеш да продължиш живота. Не можеш да го продължиш. Като се съкрати животът, не може [да го продължиш] нито минута. Точно на минутата ще се облечеш и хайде.

Казвам, живота, който имате, трябва да го използвате, трябва добре да обработвате мозъка си. Сега по някой път вие се безпокоите. Какво ви дава повод да се безпокоите? Виждате, защо да не бъдете толкова умни – вземете съвременното модерно радио. Туй радио може да го нагласяваш да ти говори тихо и много силно. Има две колелета, ще ги завъртиш. Като завъртиш едното, започва да кряска. Не че радиото иска да кряска, но тъй е направено. Ако го отвориш, кряска. Ако го затвориш, тихо говори. Човек някой път кряска. Казва: „Лош човек съм.“ Ни най-малко не си лош, но ти си отвъртял радиото повече. Позатвори го малко. После, радиото има и контакт. Някой път не искаш да слушаш. Извадѝ контакта, спри радиото. Какво ще стане? Нищо няма да стане. После, искаш да слушаш, пак турѝ контакта, нагласявай го. В себе си не се безпокойте.

Да допуснем, че някой те обича. Аз как гледам? Той отвъртял силно радиото, изкряскало. Като слушам някой път по радиото, говорят англичани, но не мязат на англичани – един груб глас. И германецът, като пусне радиото, не мяза на германец. И българинът, като пусне радиото, не мяза на българин. Като пуснат силно радиото, всички кряскат, мязат си на общо основание. Като завъртиш радиото хубаво, и англичанинът говори много хубаво, и французинът говори много мекичко, и българинът.

Първото нещо е: икономисвайте енергията. Никога не иждивявайте повече енергия, не отвъртайте колелото, не го затваряйте.

Мисълта, която искам да остане е: обработвайте мозъка си. Цялата повърхност на мозъка трябва да се обработва. Всяка година известна част трябва да се обработва. Ако сега ви дадат пет години на разположение и ви накарат да заострите пръстите си, как ще го направите? Да кажем, че пръстите ви са квадратни – да ги направите елипсовидни, да развиете повече въображение. Остримата на първия пръст е на място. Но ако тази острина е на втория пръст, не е на място, ако остримата влезе на [втория] пръст, този човек и в своята справедливост не е справедлив, изплъзва се. За да бъдем справедливи, пръстът трябва да бъде широк, не заострен. Ако

дойдем до третия пръст, до безименния пръст, той трябва да бъде широк. Ако е заострен, той лесно излиза из всичките мъчнотии. Тези хора, със заострените пръсти, като дойдат натясно, казват: „Не го казах“, лесно излизат из мъчнотиите, изплъзват се. А пък този, на когото третият пръст не е заострен, казва: „Казах го.“ „Защо го каза?“ „Казах го.“ Този със заострения трети пръст казва: „Не го казах.“ Има такива деца. Майката го пита: „Ти ли яде?“ То си бърше устата и казва: „Не съм ял.“ Майката го заварва на гърнето, бърше си устата и пак казва, че не е ял, някой друг ял. Като вземе майката и го нашари, тогава казва: „Ядох.“

Не е лошото в яденето. Ние туряме престъпление в яденето. Природата обича икономии. Природата не обича никаква разточителност. И в чувствата, и в мислите, и в постъпките си ние не трябва да бъдем разточителни. Една мисъл на ден, но нещо изработено, хубаво. Не трябва човек да бъде разточителен. Една мисъл не трябва да бъде натруфена, турени цветове отгоре. Ще ѝ туриш онези цветове, които са необходими. Ако ти тази мисъл искаш да я направиш благородна, ще ѝ туриш син цвят. Ако искаш мисълта да я направиш интелигентна, ще ѝ туриш жълт цвят. Ако искаш да има любов, ще ѝ туриш червен цвят. Ако искаш да покажеш, че е силна, ще ѝ туриш виолетов цвят. Ако отмахнеш синия цвят, жълтия, червения и остане само бялата мисъл, каква ще бъде тя? Тя ще ти каже: „Аз всичко раздадох.“ Тя е като един гостилничар, облечен с бяла дреха. Казва: „Дайте хляб.“ Казва той: „Всичко раздадох.“ Човек, след като раздаде всичко, остава с бялата дреха. Казвате: „Невинен.“ Невинният ни дава, ни взема. Ако искаме ние услуга от хората – не от тия с белите дрехи, но те трябва да имат или червена дрешка, или жълта, или синя. Ако отивате при гостилничаря, докато е с цветна дрешка, все ще намерите нещо, но ако е с бяла дрешка, вече нищо няма.

Слънцето крие своите блага. Светлината крие цветовете в себе си, понеже в цветовете носи своите блага. Като прекарате слънчевата светлина през призма, вие я разлагате и тя казва: „Вземете си. Няма да се измамите.“ Трябва ви от червения цвят – ще си вземете. Трябва ви от жълтия цвят – ще си вземете. От всеки цвят ще си вземете по малко. Ако така постъпвахте, щяхме да имаме хора малко по-другояче построени.

Сега, каквото и да ви се говори, казвате: „Как ще се живее?“ Започвате да мислите по старому. Конят, както и да го възпитаваш, като го пуснеш, той по конски ще върви, не може да не хвърля опашката нагоре-надолу. Може да му казваш да не мърда опашката си. Конят да не мърда опашката си значи той да престане да мисли. Докато си мърда опашката, конят мисли. Докато едно животно си мърда опашката, то мисли. Като престане да си мърда опашката или я подвие, то е едно болезнено състояние. Или пък от

страх си подвива опашката. Сега не е въпрос да спрем да си мърдаме опашките. Според мене хубаво е да се върти опашката. Животното си мърда опашката, когато го поставят да мисли. Тебе те безпокоят хората. Да мислиш, преди да те безпокоят хората.

Казвам сега основната мисъл: обработвайте мозъка си. Когато говорят за някой характер, аз разбирам обработване на човешкия мозък. Според мене три неща човек трябва да възпитава: човешкия мозък, човешките дробове и стомашната система на човека. Ако човек може да възпита стомаха си – не да го възпита, но да го възпитава поне, ако може да възпитава дробовете си и ако може да възпитава мозъка си, той ще има един доста установен характер и всичко в света ще му върви добре. Сега, щом се намерим в трудно положение, ще знаем как дишаме, ще знаем как мислим.

Да допуснем, запалила ти се цялата къща. Какво трябва да правиш? Щом се запали къщата ти от четирите страни, какво трябва да правиш? Ти трябва да бъдеш толкоз предвидлив, да вземеш необходимото, което имаш и което ще ти бъде необходимо. Ако имаш хляб, вземи хляба и излез навън. Ако нямаш условия нищо да вземеш, какво трябва да правиш? Излез из къщи, нека изгорят нещата. Не оставяй ти да изгориш в нея. Често вие имате доста пожари. Дойдеш някой път, стане смущение, казваш: „Не ми се живее." Къщата ти гори.

Да кажем, вие следвате по музика, учителят ви даде мъчно упражнение. Мислите ли, че вашият учител ще ви мъчи? Той иска да ви изпита доколко сте учен по музика. Някой път може да се компрометирате, че не може да вземете вярно тоновете. Какво лошо има, че не можете да вземете вярно тоновете? Няма нищо лошо. Ако хората нямаха това болезнено състояние, което имат, те психологически винаги щяха да вземат вярно тоновете. Болезненото състояние, което хората имат, то е, което препятства на хората да постъпват добре, да чувстват добре, да мислят добре. Тогава има нещо, което отвън препятства. Ти пишеш. Някое дете седи до тебе и ти удря ръката. Като види някой писаното, вижда, че писмото не е хубаво написано. Туй дете, което седи зад ръката, то те блъска постоянно и не можеш да пишеш хубаво. Какво трябва да правиш? Трябва да станеш, това дете да го затвориш някъде, да останеш самичък. Или пък ти трябва да напуснеш къщата.

И тъй, сега се говори за самообладанието. Ние говорим за самообладанието, да дойде отвън. Самообладанието отвътре трябва да дойде и мислите трябва отвътре да дойдат. Да мисли човек, то е единственото право в света.

Казвате: „Аз съм свободен.“ Ние сме свободни, само когато мислим. Ние сме свободни, само когато чувстваме. Ние сме свободни, само когато постъпваме. Ако мислиш, както трябва, ти си свободен. Ако съгрешиш в едно от правилата на мисълта, ти се ограничаваш. И в чувствата е същият закон: ако чувстваш по законите на чувствата, ти си свободен. Ако нарушиш едно от правилата на чувствата, ти се ограничаваш.

Казвам, единствената свобода, която човек има, то е в неговата мисъл, в неговите чувства, в неговите постъпки. Използвайте тази свобода. Вие сега се ограничавате. Казвате: „Човек не е свободен да мисли.“ Свободен е да мисли. Аз ако съм на вашето място, ето какво ще направя. Някой иска да бъде богат. Ще гледам богатите хора в света. Щом другите са богати, и аз съм богат. Щом другите са добри хора, и аз съм добър. Гледам другите хора – ако са силни, и аз съм силен. Всичко онова, което съществува в природата, то е и заради мене. Туй, което не съществува в природата, то не е заради мене. Следователно погледнете на слънцето. Ще кажете: туй, което слънцето има, и вие го имате, туй, което месечината има, и вие го имате, туй, което звездите го имат, и вие го имате. Така трябва да се гледа широко на живота.

Вие ще кажете: „Аз, като помисля, ще стана *ли* такъв?“ Необходимо *ли* е всичкото богатство, което искате, да го носите със себе си на гърба си? Необходимо *ли* е всичкото знание на света да го носите в своя мозък? Ти трябва да знаеш как да намериш една човешка мисъл. Да събереш цяла една такава книга като Библията в едно пясъчно зърно в мозъка си и да я носиш като пясъчно зърно. Като дойде, ще увеличиш това пясъчно зърно, после пак ще го смалиш. Умният човек носи знанията в пясъчни зърна, глупавият ги носи в чували. Препоръчвам ви да носите знанието в пясъчни зърна, не в чували. Тогава ще бъдете по-близо до самата истина, отколкото сега.

Да допуснем, че виждате едно детенце, което свързало един [бръмбар]. Казвате му да го пусне. То казва колко време се е мъчило, докато го хване. Не иска да го пусне. Иска да си поиграе. Вие имате една запалена свещ. Какво ви коства да кажете: „Чакай да видя колко е як конецът.“ И приближете пламъка до конеца. Тогава бръмбарът ще се освободи.

Казвам, често туряйте свещта до конеца и освобождавайте вътрешните бръмбари.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Пета лекция на младежкия клас
22 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

На 15 ноември 1940 г. нямаше лекция. – Бел. стеногр.

1940_11_24 Новият век
неделна беседа

НОВИЯТ ВЕК

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета 4 глава от евангелието на Йоана до 25 стих.
А когато разумя Господ Исус че са чули фарисеите че Исус повече ученици прави и кръщава нежели Йоан, (2) (ако и да не кръщаваше сам си Исус, но учениците му,) (3) остави Юдея и отиде пак в Галилея. (4) И трябваше да мине през Самария. (5) И тъй, дойде в един Самарийски град нарицаем Сихар, близу до мястото което даде Яков на сина си Йосифа. (6) И там имаше кладенец Яковов. Исус прочее, утруден от път, седеше така на кладенеца; а часът беше около шест. (7) Идва някоя си жена от Самария да начерпе вода. Казва и Исус: Дай ми да пия. (8) (Защото учениците му бяха отишли в града да купят за ядене.) (9) Казва му жената Самарянка: Как ти който си Юдеянин искаш за пиене от мене която съм жена Самарянка? (Защото Юдеите не се съобщават със Самаряните.) (10) Отговори Исус и рече и: Ако би знаела Божията дарба, и кой е що ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от него, и дал би ти вода жива. (11) Казва му жената: Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; и тъй, от де имаш живата вода? (12) Ти по-голям ли си от отца ни Якова който ни даде кладенеца, и той е пил от него, и синовете му, и добитъците му? (13) Отговори Исус и рече и: Всеки който пие от тази вода пак ще ожеднее; (14) а който пие от водата която аз ще му дам няма да ожеднее въ веки; но водата която аз ще му дам ще бъде в него извор на вода която извира в живот вечен. (15) Казва му жената: Господине, дай ми тази вода, да не ожеднявам нито да идвам тука да изваждам. (16) Казва и Исус: Иди повикай мъжа си и дойди тука. (17) Отговори жената и рече: Нямам мъж. Казва и Исус: Право си казала че нямаш мъж; (18) защото петима мъжа си водила, и този когото сега имаш не ти е мъж: туй си право рекла. (19) Казва му жената: Господине, гледам че ти си пророк. (20) Бащите ни в тазъ гора се поклониха; а вие казвате че в Ерусалим е мястото дето трябва да се кланяме. (21) Казва и Исус: Жено, хвани ми вяра че иде час когато нито в тази гора нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца. (22) Вие се кланяте на онова което не знаете; ние се кланяме на онова което знаем, защото спасението е от Юдеите. (23) Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с духъ и истина: защото Отец таквизъ иска поклонниците си. (24) Богъ е духъ, и които му се кланят, с духъ и истина да се кланят.

Духът Божи.

Аз ще взема най-маловажните думи в главата: „Дай ми да пия!“ Има цяла система за възбрана от пиенето. Казва: Да не пиеш. Че днес човек не е свободен да пие. Като дойде до пиенето, трябва да определиш. Вземам пиенето в обикновенния смисъл, както е в природата, но после частично, както е влязло в живота. Пиенето е една нужда за човешкото тяло, нужда е и за човешкото сърце. То произтича от желанието. Жадният човек голямо желание има да намери вода да пие. Най-голямата наслада е да намери една–две чаши и като пие, усеща какъв е смисълът на пиенето. Казват: Напил се. Изменя се веднага смисълът. Какво лошо има, ако човек се е напил с вода? Когато кажат напил се е, какво лошо има, ако се напил с вода. Малко има нещо в интонацията на думите: „Напил се“.

Та в цялата човешка реч има нещо, което е пропито с нечистота. Малко думи има чисти. Тези думи, които са запазили своята чистота, те са мощните думи. Вземате думата любов, тя трябва да се чисти най-малко сто години, за да се очисти. Щом кажеш любов, разбира се това, което не е.

Вземете един писател, какъвто е Толстой и той не може да разреши един семеен въпрос. Той на стари години не може да се разбере с жена си. Затова може да четете. Направи големи усилия и най-после беше принуден да бяга от къщи. Знаете причината за неговото бягство. Той беше толкоз нажежен, че бяга от къщи. Трябваше или да се подчини на туй, което жена му искаше, или да бяга – едно от двете. Сега ние на земята, искаме да примирим земния живот и в края на краищата остава, че този въпрос не е разрешен, не може да се примирим. Най-първо в младини човек се примирява и като дойде в старост, изпъква едно голямо противоречие. На младини искаш да се ожениш, да намериш богат, цели планини градиш, палати златни кроиш, деца, дъщери, цял свят създадеш, един рай. На стари години започваш да съжаляваш, че си се оженил. Аз само констатирам нещата както са. Има изключения. Когато човек се разболее, той е недоволен. Не, че животът сам по себе си е лош, но влизат неща посторонни на живота. Докато е болестта, той е недоволен от живота. Щом изчезне болестта, той пак е радостен.

Причината за всички неща седи в човешкото сърце, в желанията на човека. Често става прекъсване с Първата Причина и вследствие на това хората стават нещастни. За пример, вие ако отсечете един клон от дървото, той изсъхва. Ако извадите едно растение от почвата, то пак изсъхва. Ако извадите една риба от водата, умира. Ако извадите човек из въздуха навън, и той умира. Следователно, всеки човек ако го извадите от неговата подходяща среда, той започва да страда. Следователно, докато човек е

потопен в областта на любовта, в онази среда на любовта, той расте. Щом го извадите от тази среда, той започва да линее.

Може да кажете, че другарката на Толстой си намери още един приятел и какво има от това. Този приятел е вън от Толстой. Човекът не е бил прост, но музикант, завършил по музика, по изкуството. После тя поддържала негови ученици и това никак не се харесвало на Толстой. Те са частични възгледи. Толстой остави да разреши въпроса в другия свят. Дотогава, докато хората ядат месо, те са виновни пред нас. Щом започнем ние да ядем месо, то е вече в реда на нещата. Който не е вегетариянец, казва за вегетарианците, че са тревопасни. Щом започнат те да ядат растителна храна, мислят, че е в реда на нещата. Всеки човек счита, че това, което прави, е в реда на нещата. Право е, когато тебе те обичат. Щом нещо те освобождава, право е. Простото разбиране е това. Коя е правата мисъл? – Която те освобождава, която не ти причинява никаква спънка в живота. Кое желание е право? – Което не те спъва. Коя постъпка е права? – Която не те спъва. Някои може да питате: Кое е, което не ме спъва? Но знаете, какво е спъването. Което те спъва, ще паднеш на лицето си. Туй, което не те спъва да паднеш, то е правото; туй, което те спъва и падаш, не е право. Ще паднеш, ще си разбиеш главата, носа си. Ако на деня десет пъти паднеш, ще имаш десет белези на главата си. Питам: Какво ще правиш тогава?

Сега слушам често хората да казват: Да си уредим живота. Обикновените хора го уреждат по един начин, талантливите – по друг, гениалните – по трети, и светиите, и те уреждат живота си – всеки урежда живота си. Мисля, че светиите са най-близко, които най-добре са уредили живота си. Дотогава, докато човек не се научи да жертвува себе си за другите, той не може да разбере смисъла на живота. Дотогава, докато чака, другите да се жертвуват заради него, той не разбира живота. Има основание за това. Толстой е страдал от навик на миналото. Той се научил от миналото, че другите трябва да се жертвуват. Като дошъл до въпроса, че трябва да се пожертвува, на жена си казва: Много работи направих, но по колко начина може да се разреши този въпрос. Най-после казва: Или ти, или аз трябва да умрем, един от двама ни трябва да умре. И най-после той трябваше да умре. Но в неговите разсъждения се забелязва едно дълбоко разбиране. Чувствувам, казва, как трябва да стане тази работа, но не мога да я направя. Чувствувам, че ти си права, но трябва да направиш една малка жертва, заради мене: Откажи се от този твой Танеев. Но изпитвали ли сте се вие да се откажете от туй, което обичате? Я попитайте един пияница, който 25 години е пил винце, че като дойде до чашата да се откаже. Природата някой път лекува онзи, който е пил вино: разклати се ръката, че ръката трепери, не може да занесе чашата до устата. Но те се ухитряват: завърже

ръката с връв, прекара връвта през врата, вземе чашата с ръка и като тегли връвта през врата с другата ръка, чашата не се разлива, задържа се, но се не клати. Труден въпрос е да се откажеш от нещо, което обичаш, понеже то е свързано с нашата аура, нашата кожа засяга. Под думата кожа разбираме туй, което човек възприеме, всичките блага от природата. Ако се попари кожата, човек престава да живее. Ако запушите порите на човешкото тяло, човек умира. Човек диша и чрез порите си.

Та казвам: По някой път ние искаме някой човек да се отрече. Един човек като Толстоя, който искаше да въведе цяла една епоха, даваше морал на хората, как трябва да живеят, да обичат хората, да обичат Бога, когато Бог му даде един враг, този Танеев, и той не можа да го обикне. Чувствува едно крайно отвращение от този човек. Казва: Не искам да го видя. Доведете ми когото и да е, но не този, твоя музикален герой, казва на жена си.

Христос казва на тази жена: Дай ми да пия. Тя се обръща към него и Му казва: Как ти, който си евреин, искаш от мене вода, която съм самарянка. Христос започна да ѝ говори, да ѝ проповядва за онова новото в живота. Христос имаше предвид, че това, което се пише, за бъдеще ще станат разсъждения по същия въпрос.

Казвам: Вие всички минавате в една нова епоха и вие носите старите идеи. Със старите идеи живеете и мислите, че за бъдеще ще живеете, както досега сте живели. Когато богатият осиромашее, как трябва да живее? Той не може да живее с ония килими, пиано няма да има, едва ще има за прехраната си. Ако се изисква от тебе да живееш спокойно, като имаш всичките удобства, всеки може да го направи. Да живееш добре при неудобства, това е изкуство. По какво се отличава един гений и един музикален гений. Само за сравнение го давам. На един обикновен човек дайте му една цигулка, нищо не може да изкара. На един музикален гений дайте му една обикновена цигулка, ще изкара нещо. Като вземе обикновената цигулка, се ще изкара нещо. Казвате: Лоши са условията. Лошите условия се дават на добрите хора, за да изкарат нещо. Добрите условия се дават на обикновените хора, които нищо няма да изкарат. Срещам всякога недоволни. Всички искат като повярват в Бога, да се оправят тяхните материални работи. Представете си сега, ние, които живеем в 20 век, оправят ли се работите? Работите в Лондон оправят ли се? В Бирмингам, в Ливерпул оправят ли се работите? Англичаните минаваха за умен народ. Като кажеха англичанин, разбираха един умен човек. Турчинът като каже англичанин... Сега англичаните се намират в положението на Толстоя. Проповядва, че тъй трябва да бъде, но като дойде до него, казва: Или аз трябва да умра, или ти трябва да умреш. Един от двамата трябва да умре. Ако искаш и двамата да останем живи, трябва да

отстъпиш, да направиш една жертва. Тя пък му казва, че той трябва да направи тази жертва.

Че по отношение на Бога и ние се намираме в същото положение. Ние в света не искаме да направим жертва. Бог досега се е жертвувал, сега ние трябва да направим една жертва. Най-после ще стане по който и да е начин. Ако не искаш и се откажеш, ще дойде смъртта, пак ще направиш жертвата. При умирането, ако човек има съзнание, като умира, човек мисли, че цялата вселена се разрушава пред него и той умира. Той няма една ясна представа. Били ли сте в положението на един човек, който умира? Когато умираш, ти ще намериш пред себе си 100, 200 души чакат, като излезеш из къщата си, нахвърлят се като разбойници, кой каквото намери граби, задигат и казват: туй, което остава, дай ни го. Като влезе в гроба, и там ще го намерят тия малките братчета, каквото намерят, всичко взимат. Оберат всичко, каквото има. Като идем нито мозък, нито нервна система, нито очи, нито лице, всичко изчезнало, остане празна кратуна и кости. Най-после казват: Ето един светия. – Не, не, такива заблуждения не искаме. Когато главата се изпразва, това не е глава на един светия. Светията е онзи, който не умира. Докато дойдем на положението да влезем в областта на безсмъртието, докато не се научим да любим, ние не сме светии. Толстой беше на едно място, искаше да умре или да не умре. И Христос имаше същия въпрос. И Христос беше подложен на същия изпит. Неговата възлюблена беше еврейският народ. Той искаше неговата възлюблена да се откаже от света, да приеме неговото учение, да тръгне заедно с него. Неговата възлюблена казва: Ти по моя път ще тръгнеш; най-после неговата възлюблена какво направи? Предаде го на властта, разпъна го, изпратиха го. Казва: Не е човек, с когото можеш да живееш и да се разбираш. Питам: Евреите станаха ли щастлив народ като разпънаха своят възлюблен? Не. Христос добре разреши въпроса. Казва: Ако мислиш, че без мене можеш да бъдеш щастлива, ще ти дам всичките условия. Две хиляди години даде условия на своята възлюблена и сега Христос пита еврейския народ, как живее, щастлив ли е? Че как, исторически не е ли така? Че всеки един от вас разрешавате много важен въпрос. До тогава, докато човек не се научи да обича, не да обича себе си, не да обича дома си, да обича обществото, народа си, цялото човечество, но да обикне всичко онова, което Бог е създал, то е човекът. Да знае, че има една връзка дето казва Христос: Аз и Отец ми едно сме, любовта на Бога е моя любов и Неговата воля е моя воля.

Казвам: Ние сме в преходен период сега. Създава се един нов свят. Светът се изменя. Когато започват да се топят ледовете, когато започват да се топят снеговете, пролетта наближава. Когато боледуват хората, кои са причините? Изменя се положението, топи се всичко туй. Ако съжаляваме

за стопените ледове, ако съжаляваме за стопените снегове, не разбираме закона. Ако съжаляваме за болестите, които се явяват, не разбираме закона пак. Новият живот влиза вътре. Кои хора боледуват? На които кръвта не е чиста. Един човек с чиста кръв, той не може да боледува. Защото ония микроорганизми, от които нашият организъм страда, те намират храна в нас. Всичките болести, които ги имаме, се дължат на нашата нечиста кръв. Или аз казвам тъй: всичките болести се дължат на онова вътрешно безлюбие, което съществува между хората. За пример, ти хванеш една кокошка, погладиш я, нахраниш я, след туй ѝ туриш главата и я отрежеш. Тя се моли, но ти не я питаш. Тя кречи, казва: Остави ме да живея. Ти казваш: По-добре ти да умреш, аз да живея. Утре и тебе ще те хванат. Кой от нас ще остане жив? Ние сега казваме, че е волята Божия да умираме. Ако ти имаш едно дете и умира, волята Божия ли е да умре? Писанието казва: Не благоволява душата ми към смъртта на грешника. Защо ще ни убеждават така? В природата съществува една смърт. Един плод може да умре, но ще умре само онова външното на плода, костилката ще посадиш. Ти може да дадеш само онова външното, но онова, което имаш вътре в тебе, то трябва да живее.

Сега аз искам да напуснем философските работи, които смущават хората. Онова, което ни смущава, е неестествено. За пример, ако искам да ви доказвам каква е истината, то е лъжа. Една истина, която има нужда да се доказва, тя не е истина. Любов, която има нужда да се доказва, не е любов. Едно знание, което трябва да се доказва, не е знание. Може да ви представя истината. Може да ви представя любовта. Ще бъде смешно от ваша страна да ме питате, какво нещо е любовта? Вие знаете какво е любовта повече от мене. Но вие пресиляте любовта. Когато някой човек ви обикне, всичките имате следните прийоми. Най-първо в любовта вие представяте най-хубавата страна. Показвате се като ангели крилати. Като погледнеш мъжа или жената, като се е влюбил, виждаш един ангел, че е готов на всички жертви. Щом изстине, не те обича, измени политиката. Най-първо ти шеташ, после накараш и другите да шетат. Най-първо оставяш той да ти заповяда, после ти заповядваш. Казваш: Така ще бъде. Ако ти каже някой: Ела дай твоите пари и моите пари да ги турим в една кесия, не вярвай в това. Ако ти каже някой, ти напусни къщата и ела в моята къща, и в това не вярвай. Не вярвай, понеже ще се разочароваш – нищо повече. Тебе Бог ти е дал едно тело. Той ще каже: Излез из твоето тело и влез да живеем в моето тело. Цитират от Писанието: „в едно тело“. В едно тело подразбира еднаква любов. Ако ти ме обичаш, както аз те обичам, то е едно тело. Ако аз не те обичам, както ти ме обичаш, то не е едно тело. Телото е в любовта. Това тело, в което трябва да живеем, трябва да бъде толкова голямо, колкото цялата земя, да не се усещаме стеснени. Ти да си на единия полюс, на северния полюс, твоята възлюблена на южния полюс и пак да си

гугуцате. Щом дойде на екватора, на едно място, ще има караница.

Сега не искам да влизам в стълкновение. То са възгледи. Противоречивите възгледи в нашия живот произвеждат всичките несносни страдания. От хиляди години неразбраната любов причинява всичките ни страдания. Онзи вълк, който ходи цялата нощ да търси храна и онази вълчица ходи да търси храна за своите вълчета. Като живее човек сам, целта е, че иска да роди вълчета. Вълчетата като са вътре, вътре ги храни и вън ги храни. За тия вълчета ти ще ходиш да направиш пакост на другите хора. Да кажем, ако двама души живеят заедно по Бога, да кажем един мъж и една жена живеят заедно, кое е онова, което ще накара мъжа да направи пакост на една жена? Желанието му. Ако единият стане слуга, другият става господар, веднага има едно различие. В света законът е съвсем друг. Бог, Който е най-силният от всичките, е слуга на всичките, Той работи, и вие ще работите. Той и сега работи, работи в нашите умове, работи в нашите сърца, работи в нашите души. Всякога Той ти казва: Този път, по който вървиш, не е прав, ще ти причини страдания, не върви. Ако не го слушаш, ще дойде страданието. Той ще ти каже и веднаж, и дваж, и триж. Господ, който толкоз години говори на хората, хората не вярват в Него. Казва: Говори ни нещо, но кой го знае, някакво заблуждение е. Всички вие, които сте били влюбени на млади години, казвате, каква глупост е било. Един старец на 85 години, като гледа старата баба, казва: Като гледам тази старица, чудя се как се влюбих в нея. Тя изгубила красивото вече. Онова, което той е обикнал, то не остарява, то не умира. Това, което остарява, то не е, което ти обичаш. Това, което се изменя, не е, което ти обичаш. Ти не можеш да обичаш това, което остарява. Не можеш да обичаш болния човек. Не можеш да обичаш и сиромаха. Не можеш да обичаш и богатия. Има богат човек, когото можеш да обичаш. Онзи човек, който не е роб на богатството, можеш да го обичаш. Онзи беден човек, който не е роб на сиромашията, можеш да го обичаш. Човекът не трябва да бъде нито роб на сиромашията, нито роб на богатството. Богатството и сиромашията трябва да му бъдат слуги, да ги учи как да изпълняват волята Божия. Ако ти си сиромах, какво трябва да правиш? Ако сиромашията представя празно шише, какво трябва да правиш? Трябва да го напълниш. Ако си богат, пълно шише, какво трябва да направиш? Трябва да го изпразниш. Следователно, при сиромашията ще пълниш шишето, при богатството ще празниш шишето. В простия смисъл, една обмена става в мислите. Следователно, богатите хора са носители на Божиите блага, които трябва да ги раздават. Всичките богати хора ще бъдат съдени, че не са раздавали Божиите блага както трябва. Справедливо ще бъдат съдени за неизпълнението. Бедните хора ще бъдат съдени, че не са служили както трябва. Богатите ще бъдат осъдени, че не са раздавали, бедните – че не са служили. В дадения случай ще бъдем осъдени за две неща: първо, че не

сме щедри, както трябва и второ, че не служим както трябва. Цялото човечество днес е недоволно. Всичките са недоволни. Малко хора ще срещнеш, които са доволни. Богатият, ако има сто, иска двеста, 300, 400, 500 хиляди. Нито един не иска да бъде сиромах. Индусите имат един закон на кармата. Според него богатите хора на миналото са днешните сиромаси. Сегашните сиромаси за бъдеще ще бъдат богати. Защо богатите хора да не бъдат в състояние сами да се откажат от богатството? Ако най-умните хора решат да станат слуги, какво ще изгубят? Те знаят как да направят работите. Умните хора, дето идат, ще турят ред и порядък. Сега имаме за слуги невежи хора. Имаш слуга, който ще изпочупи всичко. Да имаш един слуга в къщи, който да е свършил четири факултета – разбира човекът. Като го погледнеш, приятно ти е. Само като му кажеш една дума и работата става. Аз желая всички да бъдете слуги, но да сте свършили четири факултета. Ако не сте свършили четири факултета, не ви препоръчвам да ставате слуги. Ако имаш обикновено образование, обикновен човек ще станеш. Но слуга, за да станеш, четири факултета трябват. Днес цял свят има нужда от слуги, които са свършили четири факултета, да знаят какво да вършат. Бедните хора трябва да знаят, какво да вършат. Като дойдат до една работа, трябва да знаят, как да свършат работата. Всяка жена, която се жени, трябва да е свършила четири факултета. Която не е свършила четири факултета, ако иска да страда, нека се жени. Ако иска да се ожени, да се родят от нея гении на човечеството в света, трябва да е свършила четири факултета. Някои са ме питали, трябва ли да се женят. Аз наричам всичките хора проводници. Човек, който не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Мъж, който не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Жена, която не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Дете, което не е проводник, не е човек. Всеки, който не е проводник, не е на място. Тъй седи въпросът. Може някой път да ти е неприятно. Как тъй цялата земя е покрита с гробища и паметници натурени: тук почива еди кой си. Когато майката ражда едно дете, мене ми е приятно, едно дете. Онази майка, която погребва детето, ходи да го оплаква на гробищата, не е майка. Аз бих желал да има майки, които възкръсяват своите деца. Като дойде смъртта, да покаже пътя на смъртта. На смъртта да каже: Стой отвън, почакай отвън! И да я не приема в къщи. При силната майка смъртта седи отвън при вратата, не може да влезе в къщи да и вземе детето. Ще и каже: Какво обичаш? На друго место иди. Ще я прати при някоя крава, при някой заяк, при някой бръмбър. Но ще каже: Моето дете не го давам, няма да го буташ. Смъртта ще и козирува като някой войник. Такива майки се изискват сега за бъдеще, които да респектират смъртта. Вие казвате: Само Бог може да направи това. Право е. Бог на любовта го прави. Ако Бог в нас живее, ние ще бъдем като Него. Аз желая синца да бъдете като Бога, не по сила, по любов да бъдете като Бога. Бог е любов. Казвам: Новият свят,

който иде, е свят на любовта.

Всички се обезсърчавате, казвате: Какво ще стане. Старият свят на безлюбието си заминава. Преди да е заминал този стария свят, ще го изпратим с почести, с картечници, с топове, с поздравления, ракети, ще му кажем: На добър час, на добър час! Новият свят и него ще посрещнем с дум-дум. Старият ще го изпратим с дум-дум и новия свят ще го посрещнем с дум-дум. Туй да го знаете. Когато изгревът иде, някой път буря има. Тази буря е освежителна. Когато залязва, пак има буря. То е изпращане.

Сега във вашите погледи чета: Кажи нещо утешително. Да ви кажа: Скръбта ви ще се превърне на радост, но след като пострадате. Сиромашията ви ще се превърне в богатство, но след като осиромашеете. Болестта ви ще се превърне на здраве, но след като боледувате. Болестта трябва да мине през вас и да си замине. Ще се спогодите с нея. Болестта иска, пълно ще и дадеш. Казваш: Какво искаш? Каквото иска, ще и дадеш и тя ще си върви. Изпрати я с дум-дум, с тъпани, с песни на 3–4 километра от къщи, кажи ѝ: Добър път и като дойде друг път, ще и кажеш: Добре дошла. Вие ще се уплашите. Втори път като дойде болестта, ще се намери отвън вратата. Като дойде няма да бъдеш слаб да те върже. Ще бъдете на равно. Ще кажеш на болестта: Едно време бях месоядка, сега съм вегетарианка, едно време аз обичах да измъчвам хората, сега ида да им помагам. Болестта ще бъде като сестра милосърдна да помага. Казва: Измених се. Моето сърце се измени, умът ми се измени, разбрах, че не седи в мъчението. Следователно, в лицето на болестта, вие ще имате една сестра.

Писанието казва: Бог ще влее духа си, и ще напише закон в сърцата на хората. Пише го сега. Всички от вас, които сте готови да възприемате новата епоха, която иде, неизбежно ще стане. Наричат го второ пришествие, промяна на века, смяна. Както искате го наричайте. Казва: Ще напиша закона в сърцата и ще вложа духа си и ще ме познаят от малък до голям. Не може да познаваш някого, ако не го обичаш. Всички ще се обичате, ще се надпреварвате да си правите добро. И мъже и жени, и слуги и господари, и учители и ученици, и всички ще се надпреварвате да си правите услуги и добро един на друг. За бъдеще тъй ще бъде. Сега е ликвидиране на страданието, на смъртта. Нали сте имали такава опитност. Намерил си чужди пари и мислиш да ги върнеш. Колебаеш се, да ги върнеш, или да не ги върнеш. Пари ти трябват, деца имаш, доста крупна сумичка си намерил – 200, 300 хиляди лева си ги намерил. Мислиш си за апартамент, автомобил, после радио, пиано за децата, добре да са облечени, мислиш за много неща, представяш си благата. Мислиш си, че

Господ ти ги дал тия пари. Друга мисъл ти казва: Дай тия пари, чужди са. Колебаеш се – да, не, да, не. Най-после решиш да ги дадеш, чужди са – нищо повече.

Онова, което Бог ти дава, то е Божие благословение. Светлината, която възприемам, е Божие благословение. Бог, който живее в мене, няма по-голямо благословение от това. Чудни са някой път хората, като вярват повече в парите, които са вложили в една банка – стотина–двеста хиляди лева. Що са стотина–двеста хиляди лева? Аз като погледна, виждам с милиони заровени. Някои казвате: Покажи ни ги. Защо да ви ги покажа, за да станете нещастни? Да ти покажа Божията банка, та да идеш да я обереш. Мене после ще ме държат отговорен. Трябва да оценяваме онова, великото благо, което е в нас. То е съществено. Щом имаме вътрешно Божие благословение, всичко отвън е за нас. Никой не може да вземе богатството на земята. Така е направено, никой не може да го открадне, да го изнесе от земята. Онова, което ти се пада, което Бог ти е дал, ще дойде един ден. Кога ще дойде? Само, когато любовта стане господар във вашето сърце, във вашия ум, във вашата душа. Тогава всичко онова, което от памти века е обещано, то ще ви се даде. Ако любовта не дойде, никога не можете да бъдете щастливи, винаги ще сте като днес. Когато любовта заговори вътре, то ще дойде новият век вътре. Новият век, който влиза, близо е. Ние сме в ликвидирането на нашия век. Някой може да каже, че това е заблуждение. Това, което сега вършим, не е ли заблуждение? Хиляди хора като умират, каква е идеята, кажете ми. Днес се оправдава войната, понеже днешната война носи новия век. То е,което я оправдава. Войната е в съзнанието на тези хора. Когато идат конете на 4–5 полка кавалерия, нас конете ли ни интересуват или разумните същества на конете отгоре? Не ни интересува войната. Войната, това са конете. Но онова съзнание вътре за свободата, която иде за бъдеще. Виждаме ние, в една война се проявява любовта. И там ще идат сестри милосердни, които помагат, превързват раните. Всичко показва, че любовта иде.

Та казвам: Всички лоши условия ще предизвикат в нас онова хубавото, което е скрито, да се познаем, какви сме. Във време на мъчнотии и страдания ние се познаваме, доколко в нас любовта е развита. Та казвам: Вие сте дошли от хиляди години и чакате. Какво има да се плашите сега? Мнозина са проповядвали, че Христос ще дойде в света, и не са знаели, как ще дойде. В света иде онова мощното, единственото мощно нещо в света иде сега. Светът се е поправял по много начини и не се е поправил. Сега иде единствената мощна сила, която ще разтопи света и няма да остане частица неразтопена. Всичко ще се разтопи. След като се разтопи, ще се филтрира и всичко ще остане чисто и светът ще се поправи.

Сега един затворник, който 20 години е бил затворен в едно подземие, дето не е виждал слънцето никога, като го пуснат вън на слънце, като види да изгрява слънцето, ще каже: О, Господи, благодаря ти, че слънцето изгря за мене.

Тайна молитва.

6 беседа, държана на
24.XI.1940 г. Неделя 10 ч.
Изгрев

На 17.11.1940 г. няма беседа.

1940_11_29 Реално и привидно
лекция пред специалния клас

РЕАЛНО И ПРИВИДНО

„Отче наш“

Имате ли тема? („Имаме.“) Четете.

Прочете се темата „Свободна тема с практическо приложение“.

Ако се зададе една тема, как бихте я разрешили? Кое е реалното или действителното в живота и кое е привидното? Ако внесете в едно здание десет картини, които представят горещ огън, бихте ли отоплили това здание? По някой път четете някои теми – не са реални теми. Например някой път четете една тема и питате: „Добра ли е темата?“ Щом питаш другите каква е темата, вие не разбирате темата. Представете си, че вие имате една пита хляб и питате другите хора дали е хубава питата. Най-първо, дали е хубава питата, ти си авторитет. Като си опекъл питата, опитай я. Ако ти я намериш за вкусна, всичките ще я намерят вкусна.

Всички искат да им кажа истината в света къде е. Истината може да я кажеш, но ти трябва да си я опитал. Ти сам трябва да разбереш дали това е истина, или не. Или говорите за любовта. Че любовта с дума не се казва. Туй, което вие разправяте за любовта, то не е никаква любов. Че сърцето горяло. Че сърцето гори, не показва любовта. Всякога проявлението в света, каквато и да е външната страна, показва, че има някаква [вътрешна] причина. Три причини турят, за да се проявят нещата… Ти говориш, и коя е причината, за да говориш? Аз казвам, че когато някой се запознае с любовта, той става мълчалив, той няма време да говори, той не може да говори. Питам, ако вас ви турят вътре във водата, ще говорите ли? Ако те турят дълбоко във водата, ще изкажеш ли любовта си? Или ако ви турят в огъня да горите, ще изкажеш ли пак любовта си?

Да допуснем, че вие имате едно неразположение. Сега вие сте пълни с неразположения и говорите за любовта. Говорите за любовта, и неразположението не се маха. Тогава каква е тази любов? Вие сте сиромах, нямате пари, нямате дърва, въглища нямате, и говорите за любовта. Питам, може ли да се говори за една любов и въглища да нямате? Казвате: „Реална любов.“ Има ли нещо реално в страданията?

Двама ученици в класа, и двамата са способни, но на единия учителят му турил шест, на другия пет. Разликата е една единица. Този, който има пет, е недоволен. Какво е станало, че му турил пет? Той е недоволен.

Причината за страданието къде е? Кое е страданието? Защо онзи, който има пет, е недоволен, а другият е доволен? Онзи, който има шест, е доволен. Който има пет, реже го нещо по сърцето. Шесторката като върти колелото, му е приятно.

Но имате и други двама, обикновени ученици. На единия учителят му турил единица, на другия двойка. Ако на този, на когото му турил единица, му тури пет, какво ще стане? Вие ще кажете, че е неспособен. Като му тури пет, той ще оцени петте. В какво седи способността на един ученик, който заучил едно стихотворение наизуст и го декламира? Къде му е способността? Друг написал стихотворението, той само го декламира. Ученикът, след като декламира стихотворението, мисли си, че той може да го декламира. Ученикът, след като декламира стихотворението, придобил ли е нещо, придал ли е нещо на стихотворението? По-добре го декламирал или друг не го е декламирал. Казват: „Много зле декламира стихотворението.“ Като го декламирал зле, стихотворението изгубило ли е нещо от своята същина?

Вие всички поддържате и казвате: „Кажи ми истината.“ Истината не може да се каже, най-първо. Всеки, който казва, че ти казва истината, то е лъжа. Що е лъжата? То мяза на онзи анекдот за оня свещеник, който имал един слуга Стоян. Свещеникът изпраща своя Стоян при архимандрита. Изпратил един куркой на архимандрита и той му праща по Стоян пет риби и едно писмо от признателност. Стоян върви по пътя и опитал едната риба, да види вкусна ли е. Изял и втората и така опитал всичките. Стоян носи писмото и си мълчи за рибите. Казва свещеникът: „Архимандритът пише, че изпратил пет скабрици. Тъй ли? Аз много се радвам, че си ги намерил. Безпокоях се да не са загубени.“ Питам, този Стоян от кои ученици е, от способните или от неспособните? Колко може да му турите?

Този, който има единица, може да разсъждава добре, но паметта му е слаба. Паметта не произтича от разсъждението. Може да разсъждаваш много добре, и паметта да е слаба. Центърът, от който произтича разсъждението, е горе на челото, а центърът на паметта е на друго място. Някой не може да помни – мисли, че не може да мисли. Не че не може да мисли, но центърът на паметта е неразвит. Някои хора са разсеяни. Кой човек е разсеян? Какво разбирате под думата разсеян? Разсеян какво значи? Някои разбират разхвърлян. Ако вземете една шепа зърна и ги разхвърлите, знаете ли колко са? Вие може да разхвърлите една шепа зърна, без да знаете колко са. Знание ли е туй, като хвърлиш семето тъй? Не знаеш колко зърна са.

Представете си, че някой дойде вкъщи и носи такива семена една шепа, но те са такива малки експлозивни бомбички. Като ги хвърли и си излезе, какво ще стане вкъщи? Казва: „Разсеях." Ако разсее тези бомбички и те започнат да се пукат една след друга, какво ще стане? Колко бомби може човек да тури в ръката си и да ги хвърли? Ако е от опасните бомби – само една, ако е от безопасните – повече.

Ще ви приведа един пример. Един момък и една мома от две американски колегии, влюбили се. Бащите и на двамата са богати, но не им позволяват да се оженят. Един ден решават, без да питат бащите си, да извършат този обряд. Отиват в един друг щат – качват се на своите велосипеди и отиват в другия щат. Обаче и двамата бащи, като се научават, че дъщерята и синът отиват да се венчаят, и те се качват на колелата си, и те отиват в щата да развалят работата. Но онези се ухитрили. Взели габърчета и по пътя, по който минавали, хвърляли габърчета. Те нападали по земята и като минават бащите им, забиват се в гумите на колелетата, напукват се гумите, и не може да стигнат навреме. Когато отишли, вече свещеникът ги венчал. Не могли да развалят работата. Като се върнали, какво става? И младите не могли да се върнат с колелата, както бащите им. Отишли с велосипеди, а се върнали пеш. И двамата ученици, ученикът и ученичката, носили велосипедите на рамената си на връщане. Като минали бащите, не могли да стигнат навреме с колелетата. Ученикът и ученичката не могли да се върнат със своите велосипеди, защото пътят бил осеян с тези габърчета.

Сега вие казвате: „Колко смешна работа." Че ти някой път вървиш и нахвърляш габърчета против някой свой противник – дето минаваш, говориш лошо за него. Говориш: „Той е такъв, той е такъв." Това са габърчета. Той не може да мине по този път. Ти, като си минал по пътя, говорил си против него, нахвърлял си габъри и онзи не може да мине по пътя. Питам, ти като се върнеш по същия път, какво ще бъде твоето положение? И той ще нахвърли габъри по обратния път, и ти ще се спънеш.

Та казвам, всичко, каквото човек мисли в света, първо той спъва себе си. В умствения свят, щом говори лошо за другите, той спъва себе си. Ти не си турен за съдия, пък съдиш някого. Авторитет нямаш. Докарват едно дете, че е крало ябълки отнякъде. Как бихте го осъдили? Едно дете на седем години откъснало ябълки. Ако го доведат при вас, какво наказание ще му дадете? Ако то вземе вашата ябълка, какво наказание ще му наложите? Ти или то – все едно, ябълката трябва да изяде някой. Сега считате, че ако то изяде ябълката, то е престъпление на закона. Добре, аз считам, че тази ябълка трябва да се изяде. Ако вие имате един декар място, което трябва да го прекопаете, и ако иде някой, че го прекопае заради вас, ще го осъдите

ли? Ще го похвалите. Свършил работата. Онзи, който изял ябълката, и той ни направил една услуга. Вие именно в това не можете да повярвате, че някой може да яде ябълката заради вас. Вие се намирате в едно противоречие.

В Америка има едни хора, които лекуват. Те не приемат, че в света съществуват болести. Кръщават ги, американците, [в] новото учение, християнското учение. Като се разболее някой, и дойде някой лекар… който ще го лекува. Ти имаш ревматизъм. Казва му: „Ти нямаш ревматизъм, повярвай.“ Счупил си крака, казва: „Кракът ти не е счупен, повярвай.“ Изкълчил си ръката, казва: „Ръката ти не е изкълчена, повярвай.“ Като повярва, оздравява човекът. Един американски бедняк си счупил крака. Иде един от тия лекари, започва да го лекува и му казва: „Кракът ти не счупен, повярвай.“ Повярвал и оздравял човекът. Тогава лекарят казва: „Ще ми платиш десет хиляди долара за това.“ Бедният, който още не е вярващ, се обръща и му казва: „Въобрази си, че ти ги давам.“

По какво се познава, че нещата са въображаеми или не са въображаеми? По някой път човек трябва да следва четири–пет години в художествената академия, да се научи да рисува. Вземете съвременната фотография. Покажеш един предмет, веднага го фотографираш с цветовете му. Без да следва в академия, веднага го фотографира. Доста точно фотографията ги прави. Сега, ако искате да изберете, какво искате да бъдете: фотографи или да се учите пет години в академията?

Вие забравяте работите. Защо? Как ще си обясните, че ги забравяте? Който има да дава, често забравя. Който има да взема, мисли повече. Който има да дава, често забравя. Ако вие минете покрай морето и напишете на пясъка едно стихотворение, морето се вълнува, ще прочете[те] ли нещо? Заличава се. Ако вие забравяте, вие сте близо до морето. Ако не забравяте, вие сте далеч от морето. Туй, което забравяте, заличено е.

Вие често се намирате в положението на онзи свещеник, който не знаел какво трябва да чете и трябвало през седмицата да отива и да си отбелязва къде щял да чете. Там, дето трябвало да чете, си турял по едно празово перо. Един ден влязла попадията в олтаря и като видяла, че има праз в книгата, помислила, че попът обича праз, натуряла на много места да си хапне. Отива свещеникът, гледа – на много места праз, не знае къде да чете. Праз за ядене има доста, но не знае къде да чете. Често пъти вие във вашите книги имате празени пера. Дошъл някой и турил повече листа, не знаете къде да спрете. Какъв извод може да извадите?

Ако в едно Евангелие може да ти турят празени листа, питам, от набожните ли сте? Тази свещена книга ли е пред тебе? Ако всеки може да те заблуждава, ти от умните ли си? Ако всеки може да те заблуждава, вие не сте от умните. Казваш: „Заблуди ме той." Аз не вярвам в заблуждението. Заблуждението е фикция. В реалността никой не може да те заблуди. Че как ще те заблуди един човек? Ако някой ти даде пилюли, направени от хинин, как ще те заблуди, че те са направени от захар? Ти, като близнеш, знаеш, че това [не] е захар. Ако някой ти даде бучки и ти не си ги опитал… тогава ще знаеш ли?

Всичките неща, които ние не сме опитали, не ги знаем. Дойде някой, казва: „Обичам те от всичките повече." Опитай вярно ли е, че от всичките те обича повече. Какво разбирате, че го обичаш повече от всичките? Нищо не значи. Мислите ли, че ако един учител тури шест на един неспособен ученик, че ще го направи ученик? Или пък, ако тури на способния единица, ще понижи неговите способности? Найпърво, ако учителят тури на способния ученик единица, ще му причини една малка болка. След време ще почувства, че не е справедлив, и ученикът ще види, че не е постъпил справедливо. Недоволен е и силната мисъл в него ще се върне към учителя. Да допуснем, че учителят турил шест на един неспособен ученик. Ученикът се радва. Учителят обучава ученика по дрехарство, тури му шест. Отива ученикът да шие и разваля дрехите на хората. Казват: „Кой го е учил, кой му е турил бележка да стане майстор?" Мислите на хората започват да отиват към учителя и той казва: „Не направих добре, че му турих висока бележка."

Колко примери има в живота, които се отразяват много зле. Две деца на един касапин, едното казва на помалкото си братче: „Ела да ти покажа как татко коли агнетата." Взема ножа и отива да му покаже, отрязва му гърлото. Вие ще кажете, че това дете е много своенравно, невъзпитано дете. Вие, които сте възпитани, някой път не осакащате ли някоя ваша хубава мисъл? На една ваша мисъл като ѝ теглите ножа, показвате на малкото братче как бащата коли агнетата. Осакащате себе си.

Да допуснем, че някой говорил по ваш адрес нещо лошо. Разсърдите се, дойдете вкъщи, разкряскате се. Що са виновати вашите домашни, че някой говорил нещо лошо по ваш адрес? Сърдите се на домашните си. Или по някой път вие се сърдите, че не ви одарил Господ. Казвате: „Как Господ надарил другия, направил го способен човек, пък мене с нищо не ме одарил." Има един анекдот. Най-първо отишли богатите хора при Бога и Той казал: „Богатството заради вас да бъде." След богатите дошли българите при Бога, и те искали богатство. Господ казал: „Богатството го взеха." Казват: „Ама че работа." Господ казва: „Работата за вас." Най-после

дошли циганите. Искали богатство – няма, взели го. Искали работа, и работата била взета. Казват: „Ама че маскарлък.“ Казва Господ: „Маскарлъкът за вас.“

Та казвам, избирайте си. Ако сте богати, какво ще направите? Да допуснем, че сте богати, имате милиони. То е една външна фикция. Ние сме дали една цена, която парите нямат сами по себе си. Допуснете, че всички в света са все богати. Ти в един свят, дето хората са бедни, може да подкупиш някого с пари, но представете си, че и другите са като вас милионери. Казваш: „Ще ти дам сто лева, да дойдеш да ми копаеш.“ Ако всичките хора бяха богати, кого ще подкупиш? Ако всички хора бяха все еднакво богати, каква трябва да бъде разменната монета за работата? Ако всичките хора са еднакво богати, на тях им липсва най-същественото в живота. Знаете кое им липсва? Любовта. Всички ще бъдат първокласни бедняци. Следователно всеки един богат човек само за една сладка дума ще иде целия ден да работи на нивата. Ще работи, само за да му кажат една сладка дума. Сладките думи ще бъдат разменна монета. Това е един фиктивен съвет. Може ли да бъде? Нали някой път хората са бедни, отиват да работят за пари. Една дъщеря работи за пари, учителят работи за пари, съдията работи за пари. Няма някой, който да не работи за пари. Някому плащат, той се обижда. Ако му плащат повече, той е по-доволен. Това са сега човешки порядки.

Първото нещо – трябва да си създадете едно ново понятие. Вие очаквате нещата да дойдат отвън. Един ден хората ще живеят по любов. Досега живеят с пари. Зависи вие какво понятие ще имате за света. Да допуснем, ако вие пратите в света един кон, един вол, една овца, някой комар, пратите и човек. Всички са пратени в света. И мухите са пратени. Всичките мухи казват, че Господ направил света не такъв, какъвто трябвало да го направи. Волът дойде, и според неговото гледище светът не е добре направен. Дойде човекът, и той ще намери някаква погрешка, че светът не е направен както трябва.

Светът е направен както трябва. Не мислете, че му липсва нещо. В него има известно богатство, което човек трябва да го намери. Туй, което волът не може да го намери, човекът го намира. Та по някой път не трябва да завземате положението на мухата.

Често идат някои при мене и ми казват: „Аз имам вяра.“ Имат вяра, пък болка имат. Казвам, щом имаш болка, вярата ти е слаба. Щом имаш болка, имаш вяра в болката, затова имаш болка. Ти вярваш в сиромашията, затова имаш сиромашия. Вярваш в богатството – богат си. Вярваш в учението – учен човек ставаш. Вярваш в невежеството – невежа

ставаш. В каквото вярва човек, това и става. Вярата има две качества: положително и отрицателно. Вярваш, че учен човек не може да станеш – и така става. Вярваш, че ще станеш учен човек – и учен ще станеш.

Да кажем, ако вие не се завземете да четете, да си концентрирате ума, туриш една мисъл, че слаба ти е паметта. Понеже вярваш, че слаба ти е паметта, паметта ти е слаба. Ако повярваш, че имаш хубава памет, ще я имаш. Но този процес не е еднократен. Вие искате да уредите въпроса с еднократните процеси в света: да помислиш и да стане. Вярата трябва да е един непрекъснат процес. Не само да мислиш, че веднъж като си научиш урока, си способен, като не си научиш урока, да си мислиш, че си неспособен. Постоянно да учиш и постоянно да мислиш, че си способен, нищо повече. Целият живот е процес на любовта. Туй, което постоянно опитваме, това е *любов*. *Любовта* ние я опитваме като живот.

Та казвам, за *любовта* ние ще имаме право да се произнесем, когато завършим своето развитие. Когато един човек завърши гимназия, когато завърши университет, той има право да си даде мнението какво е научил.

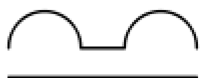
Допуснете сега, че човек е здрав, всичко има. Допуснете, че сте при един богат човек, всичко има. Как ще покажете *любовта* си? Всичко има този човек. Как ще покажете *любовта* си? Представете си, че сте при един човек, който има по-голяма *любов* от вашата. Тогава как ще покажете *любовта* си?

Любовта не може да бъде ни по-голяма, ни по-малка. Щом говорим за големи работи в света, то е физическият свят. За *любовта* не може да говорим, че е голяма. Може да се говори, идеята не е права. Щом говориш за нещо, че е голямо, то значи, че има форма отвън. *Любовта* с големи форми не се проявява. Децата мерят *любовта* си. „Колко обичаш братчето си?“ То си отваря ръцете и показва. Колко обича по-голямото си братче? Показва. Колко обича майка си, баща си? Показва. Това са детски разбирания. *Любовта* не може да бъде голяма. Големите работи, те са физически работи. Голямо е слънцето. Слонът е голям, но не показва, че е един философ. Големината на човека нищо не показва. Как ще покажете, че вашата *любов* е голяма? Аз може да дойда във вашата къща с една малка кибритена клечка и да запаля цялата ви къща. От малката клечка може да стане цял един голям пожар. Питам сега: какво лошо има, че се запалила цялата ви къща? Къде седи злото, че се запалила къщата ви? Всяка една спънка, която ние изкуствено си туряме в живота, тя вече води към едно вътрешно противоречие.

Първото нещо, вложете любовта. Направете един опит. Ако някой път влезе един паяк в къщата ви, че направи паяжина, като хване мухата, вие го наблюдавайте. Спрете се и му кажете да не изяда мухата. Внушете му. Ще видите ще може ли паякът да ви разбере, че да пусне мухата. Ако говориш на паяка да пусне мухата и той ви послуша, ти си силен човек, имаш силна мисъл. Ако ти не може да накараш един паяк да пусне една муха, каква ти е силата? Най-после, ако не те послуша с мисълта, пак може да те послуша – отиваш с пръчката и освобождаваш мухата. Ако с мисълта не можеш, с ръката го направи. Говори му веднъж, дваж, десет пъти. Ако не слуша, вземи пръчката и си кажи: „Пак го накарах да послуша."

Да допуснем, четете урока си веднъж и не може да го запомните. Казвате: „Не може да запомня урока си, понеже съм гладен." Наядеш се хубаво и пак не може да го запомниш. Казваш: „Преядох, затова не помня" и заспиваш. Знаете ли, след като човек е ял, след колко време след яденето трябва да учи? Каква е съвременната хигиена? След като ядете, след колко време имате право да работите?

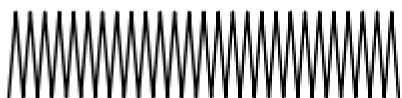
Петорката, която написах на дъската, не е написана хубаво. Петте е написано хубаво. (Учителят написа хубаво 5.) Какво показва петорката?То е един сърп, с който може да жънеш. Но в тази петорка е опасно. Аз виждам защо.

Тази петорка може да стане на хомот. Ученикът не обича тази петорка, понеже може да стане на хомот. Доста учен е. Защо например не обичате двете? Защо не обичате единицата? Защото е дърво, бой има. Защо от четворката са доволни? Защо учениците някой път са по-доволни от четворката, отколкото от петорката? Защото е стол, може да седнат. Защо от шесторката са най-доволни? То е вече топуз, може да се бие на бойното поле – той има оръжие. Но защо на някои хора известни числа им са неприятни?

Ще имате ли еднакво отношение към тези? Без да ви ги препоръчвам – може да ви причинят приятно или неприятно впечатление или вреда. Често в говора си човек прави известни движения, с лицето си прави известни движения или с ръцете си прави известни движения. Някой път

човек спъва живота си с едно движение. Ако някой ученик иде при директора на училището да иска нещо и се изпъчи пред директора, той ще го изпъди. Ако, като иде при директора, той се напери, изпъчи се, директорът ще му покаже пътя. Някой път ученикът застане добре, директорът е внимателен. Ако знае как да постъпи, веднага разполага директора. Директорът, като погледне, влияе се.

Та казвам, често вие сами си създавате вашето нещастие. Много ваши нещастия са създадени от незнание. Как да си движите ръката, очите? Някое дете често, като направи погрешка пред майка си, мига. Майката казва: „Направил си нещо." Щом мигаш, значи смущава те нещо. Щом се много изпъчваш, какво показва? Защо директорът е неразположен към този ученик, който се изпъчва, и му показва вратата?

Та казвам, първо ще се освобождавате от ред мисли и чувствания, и постъпки, които нас вече ни са непотребни. Някой човек двайсет–трийсет години е ходил сгънат, защото бил сиромах. Стане богат, и пак ходи сгънат – не може да се освободи от мисълта си. Най-първо, човек трябва да се освободи от своята мисъл. Има едно неестествено нещо, от което човек трябва да се освободи. По някой път вие искате да знаете какво хората мислят заради вас. Не е потребно. Ако вие бихте знаели какво хората мислят заради вас, вие не ще можете да спите. По-добре, че не знаете. При сегашните условия по-добре да не знаеш какво хората мислят заради тебе. Ще бъдеш по-спокоен.

Та казвам, много мъчно е да се възпитат хората. И религиозни са, и пак са невъзпитани. И учени са, и пак са невъзпитани. И силни са, и пак са невъзпитани. Не е човек господар на своята мисъл. Например, ако аз бях сиромах, аз за три дена отгоре ще се справя със сиромашията си по много лесен начин. Аз ще купя две стомни и ще ида да намеря най-хубавия извор. Ще измия стомните, ще ги напълня. Ще видя де се разхождат богатите хора лятно време. Ще ида някой летен ден, когато е много горещо, ще ги посрещна по пътя. Този ще посрещна, онзи ще посрещна и в три дни ще си образувам приятели. Като почерпя богатия човек да пие хубава вода три пъти и като го срещам да го черпя, той ще ми стане приятел. Сега ще кажете: „Кой ще ходи да носи вода на тези богаташи?"

Вие сте пратени на работа. Някои от вас сте без служба. Чакате да ви назначат на служба. Вие направете като онзи турски кадия. Четирийсет години бил кадия. Съдел и всички го уважавали. Един ден го уволнили. Той, като мислил, мислил, искал пак да заповядва и затова купува четирийсет ибрици. Напълва ги с вода и отива при една джамия. Туря ибриците и той седи при тях. Иде някой богомолец да се моли, рече да

вземе някой ибрик, той му казва: „Не този – онзи.“ Целият ден заповядва кой ибрик да вземат богомолците. Кое е по-хубаво, целия ден да заповядваш на ибриците или целия ден да седиш да се окайваш? По-добре е да заповядваш на ибриците: „Този ибрик вземи, онзи ибрик вземи.“

Аз на вас ви бих дал следното. Вземете едно огледало и като станеш сутрин, преди да излезеш, огледай се дали ще се харесаш. Има някои черти, някои пози – като седиш някой път, не се харесваш. Има нещо, което не е хармонично. Като се погледнеш, направи един такъв фасон, че да се харесаш и излез с онова, с което се харесваш. Погледай се пред огледалото пет–шест минути и направи онзи израз, който харесваш. Направи една поза, пък и с очите си погледни мило, малко весело. После тръгни полекичка и си представи, че си един лорд или богаташ, или с царска мантия. Тури си един скиптър. Имайте си един царски скиптър: като няма никой, тръгни със скиптъра. Имайте една мантия от книга направена. Тури я. Вие ще кажете: „Защо ще си играя с такива работи?“ Ами че често вие си туряте халати. Какви не умствени халати си туряте. Като се погледнеш в огледалото, отпусни се. Гледаш се в огледалото и си мисли, че всичко ти е наред, че всичко е уредено. Въздух имате изобилно. Какво ви липсва? Казвате: „Голяма сиромашия.“ Въздух имаш да живееш. Въздух имаш, светлина имаш, изобилно храна имаш. Че си нямал други работи, те са второстепенни. Съществените работи имаш изобилно. Въздух имаш да дишаш, колкото искаш. Светлина имаш колкото искаш. После, можеш да имаш хубави мисли, хубави чувства. Целият свят наоколо е музика, само да имаш едно ухо хубаво и едно хубаво око.

Вие сега казвате: „В какво да вярваме?“ Туй е новото. Ако ти не можеш да вярваш в онази любов, която възкресява хората, твоята вяра не е права. Ако не можеш да вярваш в онзи добрия живот, твоята вяра е слаба. От лошия живот ще повярваш в добрия живот. От безлюбието ще [по]вярваш в любовта. Безлюбието е мантия на любовта. Тя е красива дреха, но понеже за работа не влиза, не може да я вкусиш. Безлюбието не можеш да го вкусиш, то е външен халат. Като дойде любовта, тя носи всичко. Любовта е единствената сила, която може да задоволи човека. Тя, като дойде, задоволява човека. И морално, и сърдечно, и всецяло задоволява, по това се отличава. Като дойде любовта, във всяко отношение те задоволява. Любовта е това, което задоволява човека в ума – умът може да работи добре. Любовта задоволява сърцето, има добри чувства, и сърцето работи добре. И когато тялото работи добре, това аз наричам любов. Не аз да бъда доволен от любовта, но в дадения случай любовта дава истински простор на ума ми да работи, дава простор и на сърцето ми да работи, както трябва. Любовта дава простор и на тялото ми да работи, както трябва. Това аз наричам любов в дадения случай.

Любовта се отнася към мене. В даден случай вашата любов има отношение към вас. Моята любов има отношение към мене първо. Аз съм, който се ползвам в любовта. Любовта, като дойде, дава подтик на моя ум и на моето сърце. Аз може да ви дам един подтик и вие може да ми дадете един подтик. По някой път казвате: „Защо трябва да обичам?“ Ще обичаш, понеже любовта е първият подтик на ума да мисли право, обичта е първият подтик на сърцето да чувства добре. Следователно любовта е сила, която има отношение спрямо нас. Казваме: без любов живот не може да има, без любов мисъл не може да има, без любов чувство не може да има. Чувствата не са любов. То е проявление на любовта. Мисълта не е любов, тя е проявление на любовта. Постъпките, и те са едно външно проявление на любовта.

Та под думата любов аз разбирам това, което дава подтик на ума да мисли правилно при всичките условия. То е любов в мене. Туй, което дава подтик на сърцето ми да чувства добре, че при всичките условия да превъзмогвам, то е любов. Туй, което дава здраве на тялото ми, то е любов. Тогава, щом имаш любов, няма какво да се прави. Има примери, дето човек веднага може да се излекува. В Америка има една книга написана – хора, които са страдали от неизлечими болести, с вяра са се излекували. Една жена, която дванайсет години страдала, и лекарите ѝ казали, че болестта ѝ е неизлечима, един ден тя чете тази книга – какво може да направи вярата. Повярвала и става изведнъж, и започва да си шета, да носи вода, да готви. Казват ѝ: „Как стана това?“ „Като повярвах, и стана.“ Казва: „Как ще повярваш?“

Да ви приведа друг пример за вярата. В Южна Америка имало двама паралитици, които лекарите ги считали за неизлечими. Оставили ги в една болница, не може да се мръднат, казват си: „Тук ще се мре.“ Но един ден, мястото било планинско, иде една голяма змия, една боа, в града. Погват да я убият. Змията влиза в болницата, дето лежали двамата паралитици. Като видели змията, забравили, че са парализирани и изведнъж хукват да бягат, и се намират навън в двора. Казват: „Слава Богу, че дойде тази змия да ни освободи. Туй, което лекарите не можаха да го направят, змията го направи.“

Ако една змия влезе във вашия паралитичен дом, че ви оздрави, има ли нещо лошо? Ще благодарите. Аз считам: страданията в света носят благословение на такива паралитици. Сиромашията ще те научи сладко да ядеш, сладко да спиш. Богатството, ако ти не си готов за него, ще те научи на мързел, на недоволство. Ще крякаш, че туй не е направено, онова не е направено.

Имайте си една книга с графи и в нея отбелязвайте как сте изпълнили закона на любовта. Мислиш добре и пиши: „Днес любовта посети ума ми. На сърцето няма…“ Втория ден сърцето го посетила любовта. Ще пишеш: „Днес любовта посети сърцето ми, бях много добре през целия ден.“ През третия ден ще пишеш: „Днес любовта посети тялото ми, работих много добре. Никаква болест нямам.“ Ако любовта през три дни ви посещава, ако първия ден на седмицата посети ума ви, после, втория ден, посети сърцето ви, после посети тялото ви, прави ви визита отгоре надолу – и вие да си отбелязвате през седмицата колко пъти любовта е посетила сърцето ви, ума ви и волята ви. Някой път никак не ви е посетила.

Сега аз виждам в ума ви една идея: „Много добре, но кой да го направи?“ Щом няма кой да го направи, старият ред ще си върви. Щом може да се направи, новият ред на нещата може да дойде.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Шеста лекция на младежкия клас
29 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_12_01 Старото и новото
неделна беседа

СТАРОТО И НОВОТО

Отче наш.

Бог е любов.

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Марка от 36 стих до края.
(36) И като оставиха народа, вземат него както бе в ладията: имаше още и други ладии с него. (37) И дига се голяма буря ветрена; и вълните се вливаха в ладията, така щото тя вече се пълнеше с вода. (38) И той беше на кормата заспал на възглавница; и разбуждат го и казват му: Учителю! не те ли е грижа, че погинваме? (39) И стана та запрети на вятъра, и рече на морето: Мълчи! умири се! И престана вятърът, и стана тишина голяма. (40) И рече им: Защо сте така страхливи? Как нямате вяра? (41) И убояха се с голям страх, и казваха си един другиму: Кой е прочее този че и вятърът и морето му се покоряват?

Духът Божи.

Може да не е толкова интересно, разправят, че Христос заспал в лодката и туй време се вдигнала голяма буря. Тези ученици се уплашили, че тази буря може да ги потопи. Казват: Стани, че загазили сме ние.

Ние сме нещастни, понеже поддържаме една философия, която вече е остаряла. Ние носим една сабя, която е вече ръждясала. Носим едно рало, което се е изтъркало. Носим едно перо, което се е изтъркало, че вече не пише, дращи. Носим една дреха, която е износена, една шапка, която не е модна, обущата скъсани – тук бутнеш, там бутнеш, скъсани, едва ги крепим и мода правим. Модата в света се е явила, когато искаме да покрием своите недъзи, тогава туряме мода. Щом вървиш по мода, ти покриваш погрешките си. Щом имаш погрешка, ти ще туриш някоя панделка да я скриеш. Сега някои искат да станат богати, то е мода. Той иска да стане богат, да има уважението на хората. Няма ум и сърце, иска отвън да бъде богат, да има хубава шапка. Някой иска да бъде силен, и то е мода. Ти сега ще станеш силен, че няма да те види никой. Я ми кажете един герой от миналото, който и сега да е герой. Всичките герои се паметници имат, от памти века е така. Това са герои, които са спасявали света. Това не е упрек, но трябва да знаеш, къде е реалността. Има един герой в света, но той никога не умира. Има един богат, но той никога не осиромашава. Този, който осиромашава, той губи силата си.

Сега аз обръщам внимание на личния живот. Туй, което не издържа във вас, то не е сила. Богатството, което не оставя във вас, не разчитайте на него. Разчитай, но знай, че един ден ще се разтопи и ще останеш без него. Много бащи се разочароват в живота, понеже те не разчитат на себе си, но очакват от синовете си на стари години да се грижат за тях. Майката и тя чака дъщерята на стари години да я храни. Ти се радвай, ако тя може да храни себе си. Пък и бащата да се радва, ако синът му може сам да се храни. Ако остане баща му да го храни, той е закъсал вече.

Аз съм за онази реална философия. Не да ви разправям какво ще бъде за бъдеще. Аз зная какво ще бъде за бъдеще. Зная и какво е било миналото. За мене миналото не е капитал и бъдещето не е капитал. Аз разчитам само на настоящето. Настоящето, това съм аз – туй, което е в мене, на него аз разчитам. Това, което в дадения момент имам, туй моето разположение, то е реалното. Не какво ще бъде след един час, но в дадения момент, какво съм, то е реалното, то е, на което аз разчитам. Законът е верен. Ако аз съм добър сега, и следния момент ще бъда добър. Ако сега аз не съм добър, и следния момент няма да бъда добър. Ако сега съм беден, и следния момент ще бъда беден. Ако сега съм богат, и следния момент ще бъда богат. Сега мнозина възразяват, че така не се мисли. Съгласен съм. Именно както аз мисля и както ти мислиш, и двамата съединени в едно образуваме мисълта. Защото ти си черната дъска, на която нищо не е написано, аз нося тебешир и мога върху тази дъска да напиша нещо. Тогава и ти добиваш цена и се изравняваме. Ако тебе те няма, аз не мога да се проявя, ако аз не съм, и ти не можеш да се проявиш. Тъй щото черната дъска е на место и онзи, който пише, и той е на место.

Сега личната философия е, че вие искате изключително вие да бъдете щастливи. Ти вярвай, че когото ти си щастлив, целият свят е щастлив; когато ти си нещастен, и целият свят е нащастен. Със своето нещастие безпокоиш целия свят и със своето щастие внасяш радост на целия свят. Това е философията, че в даден момент да съзнаваш, ти като мислиш умно, целият свят е умен и със своята глупост ще направиш глупав целия свят. Казвате: Така не се мисли. Сега тъй както мислим – понеже тъй не се мисли – като мислим тъй, то е правото, тъй като мислим сега е хубаво. Досега хората са мислили, че са болни. Пък аз мисля вече, че светът не е болен. Ако мога да вярвам, че светът е болен, защо да не мога да вярвам, че светът е божествен? – Тъй не се мисли. – Ако по първия начин се мисли, защо по втория начин да не може да се мисли?

Тогава кой се е родил по-напред – сиромашията или богатството? Доброто ли се е родило по-напред или злото? Любовта или безлюбието се е родило

първо? Мъдростта или глупостта? Това са въпроси, които вие сами ще ги разрешавате, и както ги разрешите, такива ще станете. Защото аз съм разрешил за мене си нещата. Каквото разрешавам, зная. Щом аз плача, зная, какво съм. Щом се оплаквам, пак зная, какво съм. Щом не се оплаквам, пак зная, какво съм.

Като казвам аз, аз това е изявление на целокупността, то не е достояние само за мене. Ако казвам: Аз, то е достояние на всичките хора едновременно. Като казвам аз, съзнавам в себе си, че всичките имат това право, което аз имам. Аз съм добрият човек, съзнавам, че и всичките хора са като мене добри. Като кажа, че аз съм лош, съзнавам, че всички са лоши. Кое е по-хубаво: да съзнавам, че всички хора са добри, или да съзнавам, че всичките хора са лоши? Ако мисля, че всичките хора са лоши, за мене по-лошо. Аз като мисля тъй, страдам. Страданието показва, че моята мисъл не е права. Като се радвам, мисля, че съм добър и мисля, че всичките хора са добри. Радвам се на това. Много право мислиш, ми казват другите, и ние сме добри като тебе. Ти като правиш себе си лош, правиш и нас лоши. Казвам: Целият свят е болен, понеже и аз съм болен. Откъде накъде целият свят е болен? Другите хора работят, учат, весели са. Не е право. Тия работи стават, понеже понякога спи Божественото. Някой път Божественото мълчи и оставя човека свободен.

Един баща, учен човек, правил своите наблюдения. Направил един балон, свързал го с едно въже. Детето се качило на балона, отрязало с нож въжето и балонът започнал да се вдига. Като видял това бащата, чуди се какво да прави. Ходи подир балона, гледа да свали сина си. Газът започнал да излиза от балона и благодарение на това, балонът на 30–40 километра кацнал на земята. Другояче той не би могъл да намери сина си. Казва: Синко, какво правиш? – Учен човек исках, татко, да стана като тебе. Не се реже въжето. Бащата не го реже. Той трябваше да се приготви.

Казвам: Ние като малките деца много лесно режем въжето. После се понасяме в пространството. Ние сме в един свят, дето е разумно създаден. Трябва да разбираме законите на мисълта. Казва: Аз мога да мисля, каквото си искам. Не може да мислиш, каквото си искаш. Ти не може да чувствуваш каквото си искаш и не може да постъпваш както си искаш. Казва: Аз мога да правя, каквото си искам. – Не, то е относително. Какво можеш да направиш? Ти земята на гърба си не може да я носиш, понеже тя те носи. Туй, което тебе те носи, ти не можеш да го носиш. Следователно, ще съзнаеш, че земята тебе те носи. Кои са причините, че тази земя те носи из пространството? Сега разправят хората, как е направена вселената. Много проста работа. Господ имал много деца, искал да им направи развлечения, направил кораби, турил децата на тях,

започнал да ги върти, пратил ги в пространството да се разхождат. Учените хора имат теории, как са се образували тия параходи. Лесна работа: направил Господ параходите, пуснал ги и сега земята се върти, носи тия деца и те се забавляват. Защото, ако не се върти, децата не може да се радват. Ще каже някой, че това не е научно. Другото, и то не е научно. В миналия век, после 18 век, 80 теории били приети и отхвърлени във френската академия. Навремето всички били авторитет. Сегашната теория за света е друга. Верни са теориите само за времето. Пътувал един параход във Великия океан и като минал в Атлантическия, същият параход е, но не е на същото място. После опитността на хората няма да бъде една и съща. Земята пътува в пространството и вие сте неразположени. Защо? Защото, когато земята минава през някое хубаво място на този въздушен океан, на някое тропическо место, вие сте разположен, като дойде към ледовития океан, вие ставате неразположен, изменяте се. Затова учените хора нищо не говорят. Учените хора не знаят, ние приближаваме ли се към екватора на вселената или се отдалечаваме. Досега сме се отдалечавали от екватора. Сега се приближаваме към екватора на живота. Това е новата епоха, която иде. Приближаваме се към Божествения екватор. Този екватор – то е любовта на живота. Към екватора на любовта се приближаваме. Следователно, цялото човечество го очаква едно велико благо.

Който от вас може да издържи на бурите на морето, като излезе, ще влезе в обетованата земя. Тогава ще го посрещнат с лаврови венци, със знамена, с какво ли не. Там е животът. Няма да умирате, всичко ще имате. И дрехи, и обуща, и шапки, пиано, орган, оркестър, театър, представления, та пеене, та прегръдки, та целувки – какво ли не. Сега вас са ви проповядвали за един свят и досега като четете Милтон и Данте, те са описали оня свят, но по милтоновски и по дантиевски. Ако четете Сведенборг, той разделя ангелите на три категории. Едни ангели, които живеят в първия ангелски свят, други във втория ангелски свят и в третия ангелски свят. Само в кратце го даваме. Един ангел от първото небе, ако влезе във втория свят на ангелите, му се вижда, че не е тъй хубав светът, както техния. Не е приятен. Пък един ангел от втория свят, като влезе в третия свят на ангелите, и нему не му се вижда тъй хубав. Вие, ако влезете в ангелския свят, ще кажете: Не е хубав този ангелски свят. Земята, дето живеем, е по-добра отколкото ангелския свят. Ние си представяме ангелите като туряме в тях най-хубавото от човека. Ние си представяме ангелите като нас. А пък ангелите не са като хората. Те са запалки, те са огън. Ако един ангел влезе в този салон, той ще изгори, ще изчезне. Ако ходи по това дюшеме, ще изгори. Трябва да вземе човешка форма да не ни запали. Ако влезе в дома ви и ако ангелът бутне жена ви, тя ще се стопи. Ако бутне сина ви, и той ще се стопи. Всичко, до което се допре, ще се стопи. Сега, ако искате да

аргументирате, може да кажете, че е казано, че земята пред лицето на Господа ще се стопи. То са фигури. Разбираме реалност на света.

Казвам, заради нас в дадения случай животът както се проявява, този живот е най-добрият. При сегашните условия, при нашето сегашно развитие, ако ни въведат в по-висш живот, той ще бъде несъобразен. Например: често може да направите един малък опит. Ако едно дете внесете между големите хора, то като поседи, ще му стане скучно. То няма с какво да се занимава. То ще иска орехи, това, онова. Детето нашите книги не го интересуват. Една книга е отвлечена работа, но една ябълка, един орех – интересуват го. Та по някой път казват: Онези, дълбоките работи. Дълбокото, това е книгата. Ако остане туй дълбокото нещо да те храни, ти гладен ще умреш. Много евангелисти казват: Това е животът и сочат Библията. Живот е тялото, устата.

Аз наричам Божествено онова, което постоянно се влива в нас. За мене животът е онова, което постоянно се влива в мене. Водата, която влиза в мене, храната, всяка една човешка мисъл, която възприемам – това е животът. Реално е онова, което постоянно излиза от мене и отива в другите. Онова, което постоянно влиза и излиза от мене, чрез което се носи Божественият живот, то е реалното. Всички ние сме носители на онова великото, Божественото. Единственото нещо, което внася радост, то не е велико, но ценността на живота, то са малките работи. Като вземеш един хляб, ти не можеш да го поемеш целия, ти на него не можеш да се радваш. Този хляб, за да ти причини радост, от него ще вземеш едно малко парченце в устата, то те радва. После ще вземеш друго малко парче, пак ще го дъвчеш. Тия малките работи, които излизат от цялото, те причиняват радост. Малките добродетели, малките мисли, малките чувствувания, дребните постъпки, те са, които ни причиняват радост. Една голяма добродетел, която е като сомун, ти само ще я гледаш, не се събира в устата. Ако остане големият самун да го погълнеш, какво ще стане с тебе?

Та казвам: Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие. Ако не можете да се радвате на малките добродетели, на малката любов, как ще се радвате на голямата? Казвате: физическа любов. Любовта с хиляди имена да я кръщавате, тя е любов. Казвате: физическа любов. Какво лошо има във физическата любов? Казвате, че има и духовна любов. Какво има в духовната любов? Казвате: Има Божествена любов. Че какво има в Божествената любов? Във физическата любов има всичко Божествено, само не го виждате. И в Божествената любов има всичко физическо, и него не го виждате. Във физическата любов има всичкото духовно, но вие виждате само външната страна на любовта. Когато виждате само физическата страна на любовта, то е физическата любов.

Така не се разсъждава. Любовта е една, тя се проявява. Три проявления има. На физическия свят ще разбираш любовта, както физическият свят изисква. В духовния свят ще разбираш любовта, както духовният свят изисква. И в Божествения свят ще разбираш, както Божественият свят изисква. Ако не разбираш физическата любов, ако не си разбрал духовната любов, и Божествената любов не можеш да разбереш. Хубаво, ти си излязъл от Бога, а не можеш да носиш Божествената любов и как да не можеш да разбереш физическата любов? Това, за което хората говорят, то е неразбраната любов в света. В какво седи неразбраната любов? В неразбраната любов ти не искаш да дадеш право на другите хора да живеят, ти искаш да подчиниш всичко на тебе, ти да живееш, пък другите хора да ти робуват. Разбраната любов е, когато искаш всичките хора да живеят както ти живееш и да бъдат и другите щастливи, както ти си щастлив. Благото, което ти имаш, го искаш и за всичките, както ти го чувстваш, и те да го чувстват. Сега то е метод на природата. Всичките страдания, които ние изпитваме от хиляди години, те са едни. Казвам: Да разбираме пътищата на живата природа, в която Бог се проявява, как трябва да живеем. Бащата не постъпва съобразно със законите на любовта и носи лошите последици – синовете в старини не го обичат. Учителят учи учениците си, но не ги учи както трябва. Отпосле те са непризнателни. Всички ние носим лошите последствия. Не че искаме това. Мислим тъй да мине.

Всяко нещо в света, което е родено без любов, ще причини вреда. Всяка мисъл, която е родена без любов, ще причини страдание. Всяка дума, всяка постъпка, всяко действие, каквото и да направиш за бъдеще, то носи ад. Адът не е нищо друго, освен свят на безлюбие. Всички лоши мисли, всички лоши чувства и всички лоши постъпки на цялото човечество е създало ада. Всички хубави мисли, всички хубави чувства и всички хубави постъпки на цялото човечество са създали рая. То е моето верую. Дали вие вярвате или не в това, вие сте свободни. Аз вярвам. Аз създавам рая, аз създавам пъкъла за себе си. Аз създавам моя рай и моя ад. Вие създавате вашия ад и вашия рай. Ще кажете, че Господ създал рая. Господ създал своя рай. И Той си има свой рай. Мислите ли, че Нему Му е приятно всичките хора, които не го слушат и целият ден Го хулят? Той постоянно им дава блага и те креснат наоколо, приятно ли Му е това? Христос казва, че разликата между Бога и нас е тази, че Бог, като влезе в ада, направя го на рай и като излезе от рая, направя го на ад. Ние това не го знаем. Ще каже някой, че това не е правоверно учение. Сегашните учения, които съществуват, правоверни ли са? Затворите, които имаме по Божествено ли са? Законите, които са създадени, правоверни ли са? Нямам нищо против съвременната философия. Но този порядък за всички еднакъв ли е? Носи ли за всичките еднакви блага, не количествено, но качествено. Всеки един човек да има

поне малко благо, поне да има какво да си хапне, да има хляб и малко топла чорбица. Не искаме много.

Тогава казват: Като идем на оня свят, венци ще има ли? Че откъде ви дойде на ум. Онази мома, която се жени, нали ѝ турят венци. И на момъка турят венци. Но като влезе в живота, носи ли венци?

Наскоро ми разправяше един модерен брат, който е доктор по правните науки. Завежда своята възлюблена да ѝ купува шапка. Влизат в един шапкарски магазин. Тя пробва шапки и не ги харесва, че по едно време му удря един плесник по устата в магазина. Доктор съм, казва, ако река да я бия в магазина, не зная какво ще стане. Туй е сега модерно. Рекох: Как я търпиш? – Какво да правя? Давам му морал, казвам: Аз, ако бях на твоето място, не щях да ида да ѝ купувам шапка, щях да я пратя сама да иде да си купи шапка. Той отива с нея. Питам: Тази сестра, която бие своя възлюблен доктор, каква култура има в това? Това не е измислица. Туй е разбиране сега. Може да се ползувате. Но де е лошото? После се изменят, че не могат да се търпят. То е безлюбие, нищо повече.

Всеки човек, който не може да се въздържи, той няма любов. Ако любовта е по-слаба от онзи напор, каква е тази любов? Защо и сега тази шапка? Причините няма да ви разправям, защо го е ударила. Както и да е, тя го ударила, за да ви дам пример. Аз се радвам, аз искам докторът да е бит. Така се учи. Вие мислите като се съберете с вашата възлюблена, ще живеете като ангели – така казвам на този доктор. Казва: Че така мислех, тя отначало беше кротка, пък каква жена била.

Сега турям нещата по-близо. Някой път може вашето сърце така да те удари. Че кого сърцето не го е удряло? Някой иде и не може да се събере в себе си. Казвам сега: Това е старият живот, това са стари навици. Говорим за любовта. Това не е любов. Любовта разбира всичката разумна жертва. Под думата любов аз разбирам да дадеш всичката разумна жертва, която може да направиш заради някого. Не глупава жертва, но разумна. То е любов.

Този доктор ми казва: Аз се въздържах. Казвам му: Сега работата така се е усложнила, че за бъдеще ти ще станеш жена, пък тя мъж, пак ще се съберете и тогава тя ще иде да ти купува шапка. Хубаво е това да се посмеем, то е естествено.

Новата култура, която иде сега на света, не е да хвърляме упреци, защото има неща, които са скрити. То е външната страна. Има неща скрити, не изявени, това е вече изявено, но колко има още неизявени работи.

Например някой пред вас може да се представи, да говори красноречиво. Но всъщност важно е, какво благо може да приемете, какъв носител може да бъдеш на една истина. За вас, които ме слушате, не е важно само да ме слушате, но какво може да възприемете, да приложите. Мене не ме радва, че може да ме слушате, но какво може да приложите, да опитате истината. Защото в света имаме задължение към Бога по любов. Ние, ако от любов към Бога не можем да работим, ако не изявим нашата благодарност, да проявим своята признателност, че сме в света, даром ни се дава, даром да го дадем, даром да го проявяваме.

Като събуждат Исуса, казва: Защо сте толкова маловерни? Някои хора искат да имат вяра. Вяра без любов, не е вяра. То е вярване. Ти, когато обичаш един човек, ти имаш вяра в него. Онзи, който те обича, и той трябва да има вяра в тебе. Един човек, който иска да ти направи услуга и е готов всякога да ти услужи, той те обича. Дадох ви сутринта пример, примера с чантата. Като поискаш чантата и той се поколебае, той няма вяра. Но и любовта е вече определена. Онзи човек, който те обича, той ти вярва 101 на сто. Той е готов всичко да ти направи за твоя услуга. Досега се проповядва едно механическо отношение. Например всякога може да направим да бъдеш уважаван. Ако съм цар, ако съм най-силният човек, ако съм най-богатият човек, всеки може да ме уважава. Но това уважение заради мене не е съществено. То е уважение за парите. Вие може да имате уважение за знанието, което имате. Вие може да имате уважение за добродетелите. Но то е се външната страна. Най-после, някои от вас мислите, че аз съм станал богат, защото съм имал пари. То е ваше заблуждение. Вие мислите, че понеже имам знание, че съм учен човек. То е ваше заблуждение. Аз преди да имах туй знание, бях учен човек. Преди да имам туй богатство, бях богат човек. Сега да ви избавя от заблуждение. Вие мислите за мене това, което не е. Ако аз имам уважение към вас заради това, което не сте, то е неразбиране. Аз богат човек наричам този, който динамически проявява своето богатство. Онзи човек, който не работи с парите си, той прави престъпление. Той няма право да задържа парите за себе си. Златото трябва да се тури в действие да обикаля. Аз не съм за книжните пари, не съм и за монетите от мед, аз съм за златните монети, звонкови. Златото да обикаля хората. Златото трябва да обикаля, понеже то носи живот. То е добър проводник на живота. Всичкото в света да бъде се злато.

За бъдеще разменната монета ще бъде думата. Най-хубавата дума, която има в тебе, която е златна, като заговори човек с тия думи, ти ще му платиш звонкови. Като кажеш, целият свят да се разтопи, цветята да цъфнат, слънцето ще изгрее, ще има онзи тих вятър, който само полъхва. Всичко туй ще слуша. То е плащане.

Вие искате да знаете, какво е новото учение. Казвате: В оня свят ще се познаваме ли? В оня свят не искам да се познаваме както сега, да си нанасяме удари. Не искам така да се познаваме. Така се запознават на бойното поле. Борят се хората, бият се. Всичко това е много добро. Тези неща може да са като представление. Представлението не е живот, то е сянка на живота. Та ние трябва да благодарим за онова, което е станало, понеже се стремим към онова, което не е станало. Защо дойде нещастието в света? Заради недоволството на Адама. Адам създаде едно недоволство. Много малко беше неговото недоволство. Когато Бог прекара всичките животни пред него и този учен човек им тури на всичките имена и каквито имена им тури, до сега останаха. Той на всичките им даде имена, кръсти ги на всичките езици. Животните като минаваха все две по две, мъжко и женско. Той нямаше женско около него. Като видя неговото недоволство, Бог го приспа и направи Ева. Като се събуди и я видя, казва: Плът от плътта ми и кост от костта ми. Зарадва се. Господ му каза: Тя ще ти бъде кормчия, ще те води по развълнуваното море и ти ще видиш. Адам като видя животните по две, не се зарадва, и каза, че щом Господ на тях е дал, че и на него ще даде. Но си каза: Господ ме пренебрегна, той трябваше първо на мене да даде, после на тях. Ето къде беше мисълта му слаба. Той си помисли, че Господ се е погрижил за дребните същества. Виж Той за тях се е погрижил, за мене не се е погрижил. Тази мисъл, че го е пренебрегнал Господ, е крива. Той трябваше да си помисли: Като дал на животните другарки, на мене ще даде нещо по-хубаво. И всички ние страдаме от този недъг на Адама. Мислим, че и ние сме пренебрегнати. Седиш и мислиш, че тебе Господ те е пренебрегнал. Другите хора направил богати, силни, и ти седиш недоволен. Ще дойде твоята Ева. То тя ще те удари по устата. По право тя е старата Ева. Новата Ева, която иде, тя е направена от светлина, лицето ѝ е меко като светлината. Като иска да го удари, леко удря. Той ще бъде доволен. Аз ви говоря на един език да го разбирате. Нещо аз може да ви говоря сериозно, благочестиво, значи то е право. Ти може да ухапеш някого, да мислиш лошо, но отвън всичко да бъде благочестиво. И то не е лошо и на него се радвам. Според нас, бъдещата култура, която иде, Божиите благословения, всичките подтици идат от любовта. Всяка мисъл подтикът ѝ трябва да бъде любовта. Всяко чувство подтикът му трябва да бъде любовта. Всяка постъпка подтикът ѝ трябва да бъде любовта. На всяка обхода подтикът трябва да бъде любовта. Не насилие по закон. Но ти направиш погрешка, нищо не значи – поправи погрешката, докато дойде един ден да се зарадваш. Ако твоята мисъл работи с любов, ти ще добиеш безсмъртие. Тогава смъртта като дойде, ще кажеш: Заповядай, ще я оставиш в къщи, ти ще излезеш навън. Ще си вземеш всичките богатства, каквито имаш със себе си. Тогава няма да има нужда да плачат заради тебе, да те погребват. Тогава ще имаш една колесница не с червен цвят.

Илия отиде с червен цвят и затуй трябваше да се върне. Като дойде тази колесница на любовта, тя носи най-хубавата мека светлина, ще се качиш на нея и с колесницата ще идеш в небето и няма да слизаш вече. Ще бъдеш свободен. Дето се явиш със своята колесница, ти си добре дошъл. И в ангелския свят, и в Божествения свят, и в човешкия свят може да идеш. Без колесница не върви. Туй, което ви говоря не е лесно.

Ангели има, които сега изучават какво нещо е любовта. Те са разумни същества. Един ангел знае повече от знанието на цялото човечество. Той има по-голяма опитност, отколкото цялото човечество. Те сега изучават любовта. Искат да надникнат за тази любов, за която вие говорите. Ангелите не са готови, та не мислете, че само вие не сте готови. Те искат да надникнат. Защото, ако тази любов им се даде, и те ще съгрешат както хората. Тебе Господ ти е дал красива жена и ти вървиш като стражар да я пазиш.Онази жена, която носи любовта, не се поддава на изкушение. Бог от злото не се изкушава. Любовта не се изкушава. Човек, в когото Бог живее, не може да греши. Туй трябва да го вярвате. Човек, в когото Бог живее, не може да греши. Ако имаш една другарка, в която Бог живее, ще я оставиш свободна. Въпросът е предрешен. Онази жена, в която любовта живее, ако нейният мъж помисли нещо лошо, някаква нечиста мисъл му мине през ума, тя изчезва заради него, тя става невидима. Един мъж, който носи в себе си Божественото, една жена, която хвърли една нечиста мисъл, и той изчезва. Невъзможно е. При сегашните условия не изчезваш.

Ние от сегашно гледище, как ще живеем за бъдеще. Сега както сте направени, ще грешите, както сега грешат хората. Материята, от която сте направени, е кал. Сега Бог ще направи Адама от друга кал. Той го прави от друга кал. От първата кал нищо не излезе. Неуспешно беше. И от Ева нищо не излезе. Адама го направи от кал, Ева я направи от човека. Сега наново прави Адам, но от друго място ще вземе материалите. Писанието казва: Роденият от Бога, грях не прави. Трябва сега всички да се родят. Христос казва: роденият от дух и вода. Туй е сега новият състав. Тялото е най-хубавото, възвишеното, в което човек може да бъде облечен. Когато някой греши, тъй както са хората, няма какво да го осъждаме. И Бог не го осъжда. Писанието казва: Бог беше с Христа и примиряваше Христа със себе си, като не вменяваше греховете. Прощава им. Казва: Няма нищо, аз ще поправя тази работа.

Та и ние трябва да възприемем любовта. Понеже, ако не възприемем любовта, не можем да бъдем родени от Бога. Проповядва се любовта, за да бъдем родени. Като се родим от любовта, ще бъдем свободни от греха, няма да се огрешаваме, няма да грешим. Тогава всичко ще бъде в наша услуга. Ние ще бъдем свободни. Свободата ще бъде само по закона на

любовта. Раждането от Бога – това е новата религия. Да имаме един живот, който е излязъл от любовта и да бъдем родени от Бога. Трябва да се родим от Бога, за да не правим прегрешения, да не носим стария живот.

Та Христос заспа в лодката. То е сегашният живот, когато Христос спи в една лодка. И казва Христос: Не уповавайте на тази лодка. Превеждайте сега лодката. Я онзи големия французки параход „Нормандия“ или английските „Куин Мери“, или „Елизабет“, какво представлява лодката във времето на Христа в сравнение с тях? Те са чудесни. Направени с всичките удобства – с бани, с приемни, с театри, с опери, какво ли не, всичките удобства. За бъдеще някой ще пише за тия лодки. Ще има още по-големи от тях. Когато ми разправят, че Христос заспал в лодката на туй малкото езеро, еврейското езеро, аз си представям земята един такъв кораб, който пътува в пространството. Земята се върти, лодката върви. Един ден ще се качим на друга, по-голяма лодка, на слънцето. То е още по-голяма лодка. То е един и половина милиона пъти по-голямо от земята.

В нас, съвременните хора, трябва да се зароди една идея за Бога, за онова величие, което има в неговия ум. Какви удобства, какви физически възможности ни е дал само! В нашата вселена има десет милиона слънца, около всяко слънце има по 12 планети, значи един милиард и двеста хиляди. Всичките слънца трябва да ги изходите и да живеете по един милион години. Като се върнете от вашето физическо пътешествие, тогава ще влезете във втория рай на ангелите. В духовния свят там има духовни планети, и духовни слънца има. Във всяко слънце там ще живеете по десет милиона години, ще ги обиколите всичките. Като се върнете, вие ще сте завършили вашата разходка в духовния свят. Тогава ще влезете в третото небе на ангелите и там във всеки един свят ще живеете по един милиард години. Като се върнете, ще сте завършили вашата разходка в третото небе. Това е вече, дето не го разбирате.

„Това е Живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истинаго Бога“. Тогава ще разберете благото. Казвате: Ние пък какво сме мислили. Тогава човек няма да се плаши от смъртта. Ние сега като малките деца се плашим и се държим за скута на майката и не я пускаме, да не би да се изгубим. Ние трябва да се освободим от временните разбирания. Ако един човек, който вярва в Бога, не вярва, че всичко е на негово разположение, каква е неговата вяра? Ако един човек, който вярва, че всичките хора са създадени от Бога, но не вярва в Него, каква е тази религия, каква е тази вяра? Казвам: Това, което говоря е за бъдеще. Туй е новото учение. Някои възразяват: Тъй като повярваме, няма да можем да живеем. Така, ако българите живеят, хасъл българи ще бъдат. Няма да бъдем слаби хора, но ще бъдем мощни. Ако Бог е с нас, никой не може да ни нападне, не само нашата малка земя ще

ни даде, но цялата земя ще бъде на наше разположение. Всичките народи както живеят, цялата земя ще бъде за всички народи. Какво ще правим, като се намножим много, питате? Има празни планети. Ще се пренесем на месечината. Ще се пренесем на Венера, на Меркурий, на Слънцето. Стига да се разплодят хората, има доста празни земи. Даже за всеки едного от вас има по една месечина. Някъде ще ви се даде един апартамент да бъдете сам. Туй, за което ви говоря, е като хиляда и една нощ.

Чета една статистика, че всяка година по 4–8 милиона тона желязо изчезва. Как изчезва? От 4 до 8 милиона тона желязо изчезва. Къде отива? – Ръждата го изяда. В Америка правят статистика, че всеки ден по 150 милиона игли изчезват. За една година близо около 20 милиарда игли изчезват някъде. Та сега се замислили американците, какво да правят да спасят желязото да не изчезва. Искат да намерят един начин да не ръждясва. На какво се дължи нашето остаряване? Желязото в нас е ръждясало. И ние се сбабичосваме. Изчезнало златото, сиромашията дошла. Фосфорът като изчезне, и мисълта престава. Много работи изчезват сега.

Говорят за новото учение. Новото учение седи в онова, което Бог е създал, да го обичаме. Всички Божии дела, всичко каквото Бог е създал, да го обичаш, и да се ползуваш от тях. Да благодариш на Бога за въздуха. Да благодариш на Бога за водата. Да благодариш на Бога за хляба. Да благодариш на Бога за всички хора. Да благодариш на Бога за дърветата, за зайците, за комарите, за мухите, за всичко, каквото съществува в света, да благодариш. Да благодариш на Бога за звездите, които виждаш, за слънцето. За всичко да благодариш. Да благодариш и за онова, което не знаеш, и за него да благодариш. Ние съвременните хора не сме въздали слава на Бога. Като синове, трябва да се върнем към Бога с онова обилно любовно сърце. Ще кажем: Ние искаме да Ти служим вече. Не искаме да бъдем господари, но искаме да бъдем добри слуги, които вършат волята Божия. Че да се въдвори Твоето царство, че Ти и ние да живеем добре.

Един беден човек отишъл при един богат, да му иска пари. Богатият казал: От тази каса вземи, колкото искаш. Сиромахът си казал: Таман сега ще си взема повече. Отворил касата и видял само една златна монета. Като отворите Божествената каса, ще намерите само една златна монета, а не много.

Тайна молитва.

7 беседа, държана на
1.XII.1940 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1940_12_01 Чантата на Любовта
утринно слово

ЧАНТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 Псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матея.

Преди две хиляди години апостолите се интересували кога ще бъде свършването на века. Много мъчно се разбира тълкуванието за свършването на века, свършването на света. Някои мислят, че земята ще изгори, ще се разруши. Как ще знае човек туй, което не се е случило. Ако те питат за един предмет, който не си го видял, не си го опитал, не си го вкусил, как ще го опишеш? Като напуснат хората земята, къде ще идат? Като се свърши светът, къде ще идат от земята?

Вземете понятието „обичаш някого". Каква форма ще дадете на любовта? Казваш, че обичаш някого. Другите не разбират, ти само разбираш. На другите как ще го опишеш? Другите питат: Какво обичаш в него. – Ами знаеш ли, какви хубави очи има, каква светлина излиза от тях? Пък другите никаква светлина не виждат да излиза. Ти казваш: Какво благородно чувство има, пък другите не виждат нищо благородно. Как може единият да вижда, пък другите да не виждат? Единият има абсолютно доверие. Младата мома има абсолютно доверие в момъка. Той нито ѝ е брат, никакъв не ѝ е, но я погледнал веднъж, казал ѝ една дума и тя му вярва. Никакъв документ няма, но казва: Как може да бъде другояче? Той ѝ казал, че ще я направи царица и тя вярва. Тя казва, че на небето ѝ казал че ще я заведе. Казва: Той каза, не може да бъде другояче. После като не стане казва: Не си удържа думата. Ако дойде някой комар и ви каже, че ще ви заведе в рая, ще повярвате ли? Ако дойде един комар и ви каже, че вие ще бъдете щастлив човек, вие ще повярвате ли?

Вярвайте в това, което виждате, разбирате, което сте опитали. Туй, което не виждаш, не вярвай. Например, досега учените хора проповядваха, че земята се върти, но кой досега е доказал, че се върти? Ще вземат едно кълбо и ще ми доказват, че се върти това кълбо. Това не е никакво доказателство. Ако е истина аз ще видя, че се върти. Ще обгърна земята, ще видя, че аз съм неподвижен и тя се върти. Тя в мене се върти. Казвам: Върти се земята. Аз го виждам. Хубаво, ако се върти земята, защо се върти? Нали казват, че някой човек се въртял около някого. Защо се върти вълкът

около някоя кошара? Има защо. Като вземе овцата, хич не се върти и тръгне по пътя си. Докато обикаля за овцата, обикаля кошарата. Та казвам: Учените хора доказват въртенето на земята. Въртенето на земята има отношение. На мене няма какво да ми доказват, че земята се върти. Щом аз се въртя и земята се върти; щом аз престана да се въртя и земята престава да се върти, нищо повече. Някой ще каже, че това не е вярно. Кои неща са верни? В дадения случай ти имаш един приятел и вярваш, че той е един добър човек. След като повярваш, че той е добър човек, тогава ли той става добър или и по-преди е бил добър? Ти със своето вярване придаде ли нещо на своя приятел? Ти само констатираш един факт, че той е добър. Сега ще разглеждаш въпроса, дали е добър или не и как е добър.

Мнозина са ме питали, върти ли се земята. Аз им казвам тъй: Ако се върти, върти се, ако не се върти, не се върти. – Ама как? Ако се върти, върти се. Ако земята не се въртеше, за едни хора щеше да има само нощ, за други само ден. Понеже се върти, затуй за хората е ту ден, ту нощ. Щом има ден и нощ, земята се върти. Ако за някои има само ден и за други само нощ, тогава земята не се върти. Казва: Ама как да го разбираме? Как да го разбираш? Разбирай го, както аз го разбирам, както го разбираш ти и аз тъй го разбирам. Той ял баница и ме пита: Харесва ли ти баницата? Той опитал баницата, приятно му е и иска да потвърди. Казва: Много вкусна беше. Казвам: И аз мисля тъй, и двамата сме авторитет. И аз мисля по същия начин. Авторитет е езикът ни, вкусът ни.

Сега има различие в разбирането на хората. Някои хора са далекогледи, някои са близогледи. Някой хора от близо виждат нещата по-добре. Други ги виждат отдалече по-добре; отблизо не ги виждат. Отдалече някои предмети са красиви, отблизо са грозни; а пък има други, които отблизо са красиви, отдалече са грозни. Сега ако питате, какво нещо е грозотата? Аз го обяснявам. Какво нещо е горчевината ? Грозното е горчивото, красивото е сладкото. Красивото е приятно, грозното е неприятно. Що е грозотата? Има известни линии, като ги видиш, не харесваш тия линии. Да допуснем някой човек тури си ръката по лицето, глади те, приятно ти е. Друг тури ръката на лицето ти, поглади те, неприятно ти е. Защо в единия случай ти е приятно, в другия неприятно? Правя сравнение. Дойде някой човек таи нещо в ръката си, тури ти нещо в джоба или в кесията. Дойде друг и той ти тури нещо в другата страна на кесията. От едното турено ти е приятно, от другото не ти е приятно. Защо ти е приятно? Единият ти турил звонкови златни монети, другият ти турил пясък в кесията – недоволен си. Доволен си от златото, недоволен си от пясъка. Или дошъл някой и турил в торбата ти хубав топъл хляб. Дойде друг турил ти мухлясал хляб в торбата. От топлия хляб ти е приятно, мухлясалият хляб ти е неприятен. Защо ти е неприятен? – Защото е мухлясал.

Има едно знание в света, което е мухлясало. Казва: Ще се свърши векът. Ад ще има в оня свят. Хората ще ги мъчат дяволите. Аз се чудя на ума на хората. Господ направил света, който е съвършен, и турил в този свят и дяволът. Казват, че дяволът се разправял както искал. Не е така работата. И с дявола се разправят както искат. Бог се разправя с всички както иска; не се разправя дяволът както иска. Вълкът изял една овца. Има овце, които не се ядат. Вълкът, след като изяде една овца, забременее. Като бременна жена стане. Започва да се мъчи. Като се мъчи, мъчи, роди едно вълче. Той мисли, че е изял една овца. Той е забременял с едно вълче. Тъй сега седи въпросът. Казвате: Как да го разбираме? Как ще разбираш, като се мъчиш ? Та казвам: Има един начин за разбиране. Казват: Има ли друг свят или няма? Аз питам: В кой свят живееш сега? Той казва: Живея на този земен свят на физическото поле. Казва: Този е един свят. Друг свят има ли? Онзи и този свят е едно. Няма никакъв друг свят. – Че как тъй. Че де си виждал другия свят? Този свят го виждаш, другия не го виждаш. Под думата свят се разбира преходна форма. Светът светува, а пък човек робува. Какво разбирате под това? Виждаш някаква форма като на някакво кино. Сега то е един свят.

Кога човек вижда, че е лош? То е едно вътрешно твое схващане. Един човек в даден случай може да ти бъде приятен или неприятен; вземи например един човек се ръкува с тебе, приятно ти е. Друг път наранена ти е ръката, този човек иска да се ръкува, хване ти ръката, ще ти причини болка.

Често някои хора нас са ни приятни. Защо са ни приятни. Понеже носят в себе си Божествената любов. Всеки човек, който носи в себе си Божествената любов ни е приятен. Казваш: Този човек ми е неприятен. Щом ти си му неприятен и той ти е неприятен. И двамата сте под един знаменател, от една категория сте. Ако ти си гладувал три дена и той е гладувал три дена, казваш: Нямаш ли нещо в торбата? – Нямам: Как тъй да нямаш? – Ами ти нямаш ли нещо в торбата си? Нямам. Единият е недоволен от другия и другият е недоволен от първия. И двамата са недоволни. Как тъй ти не си толкоз умен да нямаш нищо в торбата си. И двамата мислят, но нищо не си казват. Ако на единия торбата е празна, а на другия пълна, тогава и двамата стават доволни. Хванат се. Разделят хляба, а онзи казва: Ти си много добър човек. Приятелство има. Казва: Да образуваме приятелство. Как ще си образуваш приятелство? Ако твоята торба е пълна и моята торба е празна, може да образуваме приятелство. За да има приятелство, или твоята торба трябва да бъде пълна или моята торба трябва да бъде пълна. За мене лошите и добрите хора седят в това дали торбите им са празни или пълни. Добрите хора са с пълни торби, лошите са с празни торби. Какво има, че торбата е празна? Лошо ли е, ако

моята торба е празна? Но ако едната торба е пълна, е хубаво. Сега онези, които не разбират Писанието, торбите им са празни. Онези, които разбират Писанието, торбите им са пълни. Тогава краят на века е краят на глада. Краят на глада кое е? Краят на глада е пълната торба. Краят на века е краят на глада. Краят на сиромашията кое е? Когато дойде пълната торба със злато е краят на сиромашията. Краят на болестите кой е? Когато дойде здравето е краят на века на болестите. Син човечески разбира, когато светът ще бъде съвършен, няма да остане човек, който да не е съвършен. Съдба значи, че всички ще бъдат съдени. Всеки ще повърне онова, което е заграбил. В съзнанието на хората ще остане онова Божественото право. Няма никой право да измъчва никого, никой няма право да заповядва. Туй е правото на Бога. Ти да вземеш да заповядваш на хората, кой ти е дал това право? Казвам: Щастието ще дойде в края на века, когато любовта ще се прояви в света. Любовта аз наричам пълната торба. Любовта ще се прояви и тогава всичките нужди на хората ще бъдат задоволени. Само любовта ще задоволи нуждите на хората и в света на ума и в света на сърцето и на физическото поле. Защото някои търсят вечния живот в небето. Под думата „небе“ разбираме вътрешния разумен човек. Да живееш в небето, значи да живееш в любовта. Да живееш в небето, значи да живееш в светлината. Да живееш в съзнанието.

Допуснете, че мравките говорят за човешкия свят. Те са писали за човешкия живот, че има такива грамадни същества и мравите питат, на кое място са хората. Мислят, че те са в небето горе. Че тия мрави постоянно ходят из това небе, те ходят из къщите на тия разумните същества, но като мрави не разбират. Ходят по свещените им книги, обикалят ги и не виждат нищо. Сега, когато някой разправя за оня свят, той седи като мравята, разправя за свещените книги на съществата от другия свят, ходи по тях и пита къде е. Горе не е, там долу не е, някъде навътре, и там не е. Наникъде не е. Туй, което не е наникъде, не е реално. То значи навсякъде, и горе, и долу, и навътре, и отвън, и дето го има, и дето го няма, навсякъде е. Туй, което е навсякъде и което никога не те напуща, то е реалното. Тогава хората са създали ада и рая. Ада всякога ние го образуваме, когато искаме да се освободим от реалността. Всякога си създаваме един ад, когато искаме да създадем един живот противоречив на онзи живот, който Бог е създал в нас. Ние образуваме противоречие и искаме да се освободим от светлината. В тъмнината тук се блъснеш, там си удариш главата, тук се удариш. Кое е причината? Завърти ключа. Защо завърташ този ключ сега? И някой от вас искате да се освободите от Господа. Влезете в една къща и имате желание да вземете нещо. Не е лошо да вземете. Два начина за вземане има. Ти погледнеш, няма никой и тогава вземеш. Всякога, когато вземеш, без да присъствува някой вкъщи, то е престъпление. Аз като влеза, гледам дали има някой, ако има хора в

къщата, тогава вземам. Щом вземеш там, дето е Господ, то е добре. Сега някой пита. Кое е добро? Там дето е Господ е добро и там можеш да направиш добро. Да кажем аз давам концерт и там е професорът, който ме е учил, мене ми е приятно, че пред неговото лице ще свиря. Няма никой, само на глупавите столове свиря, няма да ми е приятно. Какво ще ми кажат столовете? Професорът, който е там, вижда и усеща, че свиря. И той да е доволен от моето свирене. Присъствието на Бога, който ни гледа, като живеем живота е най-голямото изкуство и то е, което внася радостта. Ние трябва да се радваме, че Господ присъствува в нашия живот. Нас ни е страх сега. Като започнат да ни говорят за Господа, започва да ни трепери. Казваме: Какво ще се прави?

Един свещеник казал: Стояне, Стояне, какво ще се прави, има да се скърца със зъби в оня свят. Дядо попе, ти поне си щастлив, твоите зъби са опадали, няма да скърцаш, аз какво ще правя, че моите са здрави. Всичките хора приказват за скърцане със зъби. Как ще скърцат, когато зъбите ще останат на земята? С кои зъби ще скърцат? Никакви зъби няма да скърцат. Скърцането на зъби подразбира, че условията ще бъдат лоши в оня свят. Сега туй е голямото заблуждение в света, което съществува.

Всичкото зло в света произтича, че ние искаме да бъдем като Бога. Като Бога да бъдем, но отделени от Него. Искаме да се отделим и мислим, че като се отделим, ще бъдем щастливи. И в Писанието там се казва, че като влиза змията казва на Ева, че като ядат от забранения плод, като Бога ще станат. Ще бъдат свободни, няма да бъдат в туй положение.

Та казвам: Единственият съвет, който аз бих ви дал в сегашния век, е да минете подир любовта и да носите чантата на любовта. Не ви трябва нищо друго. Вземете чантата на любовта и дето влезе, с нея влизайте и така ще научите много повече, отколкото да свършите всичките университети в света. Любовта като дойде ще задоволи всичките хора навсякъде и във всяко отношение и в умствено и духовно ще ги задоволи. Тя няма да се спре някъде да даде на някого, но ще задоволи всичките хора, ще се спре малко, ще ги погледне, ще види, че всички са доволни и тя ще се поусмихне малко. То е щастието. Да видиш, че любовта се усмихва. Като се усмихне, там е щастието на човека; да видиш, че любовта се усмихва. Ти ще видиш всичките си заблуждения. Ти мислиш, че си сиромах. Ти ще познаеш, че онзи, който те е обрал, е твой брат, той не те обрал, ами ти е помогнал. Ще видиш, че онзи който те мъчи, е твой брат и той ти помага, цени те. Ти мислиш, че той те измъчва, но той не те е измъчвал.

Две неща има в света важни: Да дадеш от любов и да вземеш от любов. Да бъдеш проводник на любовта и както Бог се проявява да се проявиш. И

онова, което Бог ти дава в дадения случай да го възприемеш. Казваш: Аз искам да бъда свободен. – Как свободен? Светлината не я ли възприемаш? Живота, който иде от Господа, не го ли приемаш? Вкусил си яденето и казваш: Аз от никого нищо не искам. Ти си мислиш това, което не е. Казваш: Аз искам да бъда свободен. Ти си свободен, когато възприемаш Божествената свобода. Свободен си, когато възприемаш Божествените блага. Свободен си, когато възприемаш светлината. Свободен си, когато възприемаш вкуса. Свободен си, когато възприемаш обонянието. Свободен си, когато възприемаш пипането. Свободен си, когато възприемаш Божествената мисъл. Свободен си, когато възприемаш Божествените чувства. Свободен си, когато влезеш в една къща и всичко е тъмно, драснеш кибрита и запалиш свещта и излезеш вън. Намериш хора гладни, занесеш им хляб. Намериш болни хора, занесеш им здраве. Навсякъде носиш. Като станат тия хора, благодарят, че си станал носител на Божественото. Сега вие всички очаквате да дойде Христос. Христос ако сега дойде в къщи, ще каже: Що седиш още? Ти имаш около десет милиона, турени в банката. Що си ги турил в банката? Я ги извади и раздай ги на другите. Хамбарите ти са пълни с жито. Извади туй жито и го занеси на бедните, раздай им го. Имаш цял склад дрехи, тия дрехи на бедните ги раздай. Имаш една нива и чакаш другите да дойдат да работят. Вземи мотиката и сам да копаеш. Що чакаш? Ти чакаш да имаш слуги и те да работят за тебе. Ти казваш: Аз остарях. Хайде да не кажа една лоша дума. Когато човек не иска да работи, остарява. Когато човек не иска да работи, разболява се. Когато човек не иска да мисли както трябва, оглупява. Краят на века е краят на всички противоречия в света, които съществуват. Краят на безлюбието в света е краят на века. И ние сме в този век. Светът се съди сега. И писанието казва, че съдбата започва от дома Божи. Домът Божи се съди. Сега се съдят праведните хора. Най-първо се изпитват не глупаците. Изпитват се най-способните ученици, най-разумните. Като мине техният ред, тогава ще дойдат глупавите, които нищо не разбират, не знаят. Онези, които добре минат изпита си, шест ще им се тури; на онези глупаците по единица. Тогава туй е съдбата на света. Тогава тези, които приемат единица, за бъдеще ще бъдат ученици, а пък онези, които имат шест, ще бъдат учители, ще започнат да учат глупавите. Та в бъдещия век глупавите ще бъдат научени от Господа. Кои ще бъдат научени от Господа? Глупавите ще бъдат научени. Умните ще бъдат носители на Божественото.

Във вас има желание да идете да проповядвате Словото Божие, да научите хората. Какво ще ги научите? Отивам в един дом, дето бащата по няколко пъти на ден бие сина си. Като влеза още от вратата, синът се оплаква от бащата, казва: Много бие. Казвам: Баща ти е много добър, ти не си го разбрал досега. Много добър е баща ти. Като влеза в този дом, него ден

бащата хване, помилва сина си по лицето, поглади го. Казва: Дайте, донесете дрехи, обуща, шапка. Нахрани сина си хубаво, говори му сладко. Казвам: Аз идната година пак ще дойда и ще ми кажеш дали баща ти те бие. Като ида идната година, казва: Много добър е баща ми, ръка не е турил да ме удари. И какъв сладък език има.

Това е новият век. Искате да проповядвате, да избършете сълзите на Стоянчо. Стоян не е разбирал причината. В моя ум ето къде е причината. Понеже бащата само пипал сина и кожата му е била повредена на Стояна и дето пипал бащата, Стоян мислел, че бащата го бие. Бащата искал да го излекува и той не е разбирал тази работа. Баща му направи превръзка и той махне превръзката. На другия ден пак го хване и му направи превръзка, той пак я хвърли. Бащата превързва и онзи хвърля, бащата превързва и онзи хвърля. Казва: Аман от този баща. Туй е моето разбиране. Знаеш, колко мъчно е да разбереш един човек. Та често във вашия ум има една илюзия.

Преди известно време иде един стар брат и ми превежда един анекдот. Привеждам неговия анекдот – неща, които не са станали, но са майсторски създадени. Дава се едно голямо обявление в един цирк, че има два големи лъва, донесени от Африка, светът не е виждал такива. Изтичват се хората да видят тези големи лъвове. Пък в този цирк взели една голяма лъвска кожа, направили я като лъв, влязъл вътре един бедняк, здравеняк и той като лъв върви. Като излязъл, всички казват: Какъв голям лъв. По едно време влиза още един по-голям, че първият като видял втория лъв, се уплашил. Другият минава край него и му казва: Не се плаши и аз съм като тебе. Ние се плашим от това, което не е реално. Цялата публика гледа двата лъва. Никакви лъвове не са, но хора, на които плащат. Плащат и на единия, и на другия.

Всичкото заблуждение произтича единствено от факта, че не сме приложили любовта. Това е пак физическо разбиране. Понеже не сме опитали любовта. Търсим любовта по външни начини. Най-първо вие искате един човек да ви обича, да се ръкува с вас, да ви прегърне, да ви целуне. Хубави са тия работи. Няма нищо лошо в целувките, няма нищо лошо в прегръдките. Но целувките и прегръдките трябва да дойдат отпосле. Най-първо трябва да дойде любовта в света, понеже само тя знае как да целуне. Трябва да знаете, че само любовта знае да целува. То е като светлината, която иде. Като знанието, което прониква в ума. Като онези приятните чувства, които проникват в сърцето. Казвам само това, което прониква отвътре, само любовта е единствената сила, която може да помогне на човека. Когато мене ми кажат за Бога, аз разбирам, че Бог е само Онзи в света, Който носи всичките блага. Как бихте познали по-добре

любовта? Ако вашето тяло е наранено отвън, нанесли са ви стотина рани с нож, ако дойдете в къщи, или аз дойда при вас, ще очаквате да ви прегърна ли или да ви целуна? С всяка прегръдка, която може да ви дам, аз ще ви причиня болка. Първо ще седна да ви излекувам, да ви превръзвам, ще измия раните ви. След 24 часа или най-късно след една седмица всичките рани ще заздравеят. След като оздравеят раните ви, след като тялото ви е здраво, всяко мое пипане може да ви причини приятност. Докато имате рани, каквото и да направя, не може да ви доказвам, че ви обичам. Какво ще идеш да целуваш окото на един човек? Очите целуват ли се? Ако дойде някой да целуне очите ти, той ще целуне клепачите ти. Очите не се целуват. Реално не се целува. Без целувки е света. И Христос казва там на едно място: „Дойдох в дома ти и целувание не ми даде. Тази, откакто съм дошъл целува нозете ми, затова ѝ се прощават много грехове." Защо е този пример. Какво разбира този пример. Кални били краката на Христа и тя като плакала ги измила. Христос казва: „Ти вода не ми даде да си измия краката, а тя със сълзи уми нозете ми." Тя умила краката със сълзите си и казала на Христа: „Колко мъчно те разбират хората и тебе. Мене да ме гонят поне разбирам, но ти, който носиш доброто, че хората не искат да го разберат." Тя затова плакала. Тя плачела, че хората не могат да разберат какво добро се крие в Христа. Защо плачат децата? Децата плачат, понеже бащата и майката не разбират любовта. Бащата и майката плачат, защото синът и дъщерята им не разбират любовта. Слугите плачат, защото господарите не разбират любовта. Господарите плачат, защото слугите не разбират любовта. Учените плачат, защото учителите не разбират любовта. Учителите плачат, защото учениците не разбират любовта. Всичките хора плачат, защото не разбират любовта. Разберете любовта и плачът ще престане. Разберете любовта и всичките блага ще дойдат в света. Казват: Когато Христос дойде втори път. Идването на Христа е краят на века. Преди няколко години слушам някои да казват: Как ще бъде? Ще го видим ли? – Ще го видите. Преди години казвах, че маслото няма да бъде по два лева, но по сто лева. – Как ще бъде? Ще го видим ли? – Ще го видите, казах. – Че как сто лева дават ли се за масло? Сега стотина лева стана маслото. Не уповавайте на богатството. Богатството не носи щастие на човека. „Горко вам богати!" Ти не вярваш в онова, което Бог е вложил в тебе, в един ум да се ползуваш от него, не вярваш в едно сърце, да се ползуваш от него. Според мене има четири неща реални в света. То е човешкият дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Те са четирите реалности в света. Реален е духът в тебе. Той ти носи силата. Реална е душата в тебе. Тя ти носи любовта. Реален е твоят ум. Реално е и сърцето. Реални са и чувствата. Ти имаш сърце да движи кръвта. Мнозина на мене са ми казвали: Няма добри хора в света. Казвам: Срещнал си един добър човек. За пръв път срещам един добър човек. Ти, казва, какво можеш да направиш? Рекох: Аз може да ти дам

хляб, ако си гладен. Може да ти дам вода, ако си жаден. Какво искаш повече? Гледа ме той сега. Рекох: Досега кой ти е давал хляб? Аз съм, който ти давам. Че ти живееш, аз съм причината. Казва: Ти на какво се правиш? Точно на това, на което ти се правиш. Ти си нещо, но защото искаш да бъдеш като мене, ти си нещастен. Ти искаш да бъдеш като мене, но нямаш моя ум. Ти не раздаваш. Разликата между мене и тебе е, че аз съм се научил да раздавам, пък ти си се научил да вземаш. Пък понеже ти не раздаваш, а постоянно вземаш, пък и понеже ти събираш, пък аз раздавам. А, казва, ти ли си причината аз да страдам? Добре, аз ще събирам, пък ти раздавай. Или ти ще събираш, пък аз ще раздавам, или аз ще събирам, пък ти ще раздаваш. Законът е такъв. Всеки, който раздава, върши волята Божия. Всеки, който събира, върши волята Божия. Ако аз раздавам, къде е престъплението? Аз съм пратен да направя добро. Направи добро и казва: Я ми плати заради него. Престъпление е да искам да ми платиш за доброто. Там е престъплението сега.

Сега на вас каквото и да ви кажа, пак ще остане идеята неразбрана. Ако дойде Христос, аз да ви кажа, какво ще стане с вас. Като дойде Христос, вие, силните ще, станете слаби. Вие, големите, ще се смалите. Вие, твърдите, ще се стопите. Който разбира, ще се зарадва. Ако аз съм затворен в един затвор и има една малка дупчица, микроскопическа, през която може да излеза, ще се зарадвам. Голям човек от никъде не може да излезе. Ако мога да се смаля и мога да изляза през тази дупчица, нали е спасение? Тогава ще се смалиш. Да се смалиш, значи да можеш да минеш през най-малката дупчица и свободно да идеш. Само малките хора са свободни. Ако може да се смаляваш, че отвсякъде да минаваш, кой ще те свърже? Кой ще те затвори?

Най-първо вие търсите да ви обичат. Не търсете да ви обичат. Но търсете вие да обичате. Не да кажете: Този обичам, онзи обичам. Вие срещнете един човек, искате да ви обича. Като погледнеш един човек, да почувствуваш, че Бог е в него. Да застанеш и ти да видиш скрития Бог. Срещнеш един вълк, да видиш скрития във вълка. Да видиш, ще го познаеш ли? Да приближиш при вълка, да го погладиш и да кажеш: Познавам те. Като срещнеш една змия, да познаеш скрития в нея, да я погладиш и да кажеш: Познавам те, Господи! Бог е и в тази змия.

Като дойде едно страдание, защо не го погладите? Дойде ревматизъм в коляното. Ти никога не си гладил коляното, краката си. Този крак ти е работил като слуга, никога не ти идвало на ума да му благодариш, да го помилваш. Дойде равматизъмът, ще го помилваш. Ще кажеш: Колко години си ме слушал, прости ми. Колко си бил добър. Поглади малко крака си. Сега ще викате лекар да тури инжекция.

Любовта изисква благодарност в света. Новото учение в света е това. Сега трябва да благодарите. За това, което сега става в света, вие трябва да се радвате. Вие имате по един билет и сега падат отгоре благословения. Когато кокошката снесе едно яйце, вие се радвате. Когато кокошката снесе яйце, децата тичат, вземат яйцето и идат на бакалницата. Защо се радват? Защото от крякането ще излезе нещо. Радват се на крякането на кокошката. Аз бих желал да дигна яйцето. Сега като се снесе едно яйце от новите птици, всички бягат. Сега туй е една вътрешна страна.

Единствената сила в света, когато дойде и вие трябва да мълчите, то е любовта. Тя е разрешението на онези кардиналните, на важните въпроси в света на най-мъчните въпроси. Вие може да четете Библията, вие може да не я четете, но вие не може да разберете същността на нещата. Да бъдете и най-богатите и най-учените, и най-силните, каквото и да бъдете в света, мъчнотиите не се разрешават. Всичките мъчнотии в света се разрешават с любовта. Щом възприемете любовта, станете служители на любовта. Тогава всичките въпроси се разрешават. Не само за един момент, но постоянно да служите. Една майка, която ражда едно дете, плащат ли ѝ нещо? Тя става по три, четири, пет пъти на нощта, грижи се. Птичките си направят положка и бащата и майката събират храна и дават на малките си. Щом изхранят децата, всички излитат заедно. Божественият закон работи навсякъде. Вие казвате: Няма любов в света. Според вас, къде е любовта? Най-първо всеки един от вас е любов. Туй, в което вие не вярвате. Всеки един от вас е безлюбие. И в туй не вярвате. За мене, като кажа, че съм любов, разбирам пълна торба. Като кажат безлюбие, разбирам празна торба. И двете имат еднакъв смисъл. В безлюбието аз съм готов да възприема любовта. В любовта аз съм готов да раздам любовта. Не да раздам, защото любовта не се дели, но съм готов да служа на любовта. Защото и в безлюбието трябва да служим. След като ни дадат, да кажем: Моята торба е празна, пак трябва да служа. Дават ми хляб, турям го в торбата. Дадат друг, пак го турям. Слугувам, значи отивам, изваждам из торбата и го раздавам. Значи в безлюбието ти възприемаш, в любовта ти даваш. Трябва да служим и в двата случая. Ние искаме в единия случай ние да служим, а в другия случай нас да ни служат. И в двата случая трябва да служим. И в безлюбието и в любовта ние ще разбираме пътищата на Бога. Вие в пълната торба ще опитате каква е Божията истина. В празната торба ще разберете, вие ще опитате какво нещо е Божията мъдрост. Божията мъдрост е, която пълни торбите. Божията любов е началото на нещата. Мъдростта е, която пълни торбите и изявява реалността. Истината е, която реализира нещата. Щом ти реализираш ти си доволен.

Казват: Бог е любов. Вие всички сега ме гледате, понеже вас много пъти са

ви проповядвали за любовта. Кой не ви е проповядвал? Казват: Той не е чист. Ти вече имаш криво разбиране за любовта. Ти като кажеш, че той е нечист, ти си на физическото поле, дето може да го хванеш за ръката. Аз говоря за любов, в която няма съприкосновение. Да обичаш някого, без да го прегръщаш. Да обичаш някого, без да го целуваш. Ще го целуваш, когато се е окалял. Щом искаш да му направиш добро, ще го целуваш. Майката целува това дете, понеже е слабо. Щом детето ѝ е на онзи край на земята, как ще го целува? Пише му хубави писма майката и в тях има копнеж.

Та няма да ви говоря за целувката. Туй, което хората разбират за целувка, прегръдка, ръкуване, те са неразбрани работи. Само когато в света дойде любовта да целува хората, тогава ще разберат гладенето, ръкуването, всички работи за бъдеще ще бъдат. Сега има различие. Казва: Този брат ми е приятен, онзи не ми е приятен. Тази сестра ми е приятна, онази не ми е приятна. Майка ти ми е приятна, понеже ти е служила. Всеки човек, който нас ни служи, ни е приятен. Всеки човек, който не ни служи, не ни е приятен. Всеки, който ни кара насила да му служим, нас ни е неприятен.

Казвам: Да останат във вас три неща: Без любов нещата са непостижими. Без любов нищо не можеш да направиш. За да се учиш, любовта трябва да бъде подтик. За да приложиш истината, любовта трябва да бъде подтик. Ако в живота ти любовта не произвежда живота, ако любовта в живота ти не произвежда светлината в тебе, да предизвика да дойде мъдростта в тебе и ако в живота любовта не предизвиква истината, ти не си разбрал любовта. Любовта е туй, което като дойде в тебе, приближава мъдростта при тебе, приближава и истината. Любовта, която не приближава знанието, мъдростта и любов, която не приближава свободата, истината, тя не е любов. Сега искам да разберете конкретно. Любовта е туй, което предизвиква знанието в човека. В любовта оценяваш човека, цениш го. В любовта всеки човек ти е свещен. Като го погледнеш, ти виждаш присъствието на Бога. В любовта всеки човек е Божествен, в него не виждаш никакво противоречие.

Може да цитирате, какво са писали хората. Може да цитирате пророците. Тия пророци, както са писали, много пъти техният език не е бил чист, техните умове не са били чисти, нищо повече. Като ви говоря, аз се питам: Защо говориш на тия хора. Защо говориш, за да видят, че си голям човек, че знаеш много, за туй ли говориш? Да мислите сега какво ще ми дадете. Аз се радвам за онова, което съм в себе си. Аз се радвам за едно нещо, че мога да нося чантата на любовта. Единствената ми радост е да нося чантата на любовта. Сега аз навсякъде чантата ѝ нося. А пък вие искате по-големи работи. Единственото нещо, което мога да ви дам, е да ви дам по една

чанта. Ако искате повече, то е от лукаваго. Другите работи, други хора може да ви ги дадат. Казвам тъй, за да разберете. Да носиш чантата на любовта, от която идат всичките Божии блага, всичкото щастие. То е смисълът, в най-простата форма. Вие сега казвате: Как е тази работа, ние така не разбираме. Какво нещо е слугуването? Любовта, това е най-красивото същество в света. По-красиво от нея няма. Любовта това е най-богатото същество, по-богато от нея няма. Любовта е най-силното същество, по-силно от нея няма. Любовта всичко изпълня. Няма място в живота, което да не е изпълнила тя. Там дето стъпи кракът на любовта, рай става. Като излезе любовта от рая, раят се обръща в ад. Такова нещо е любовта. Казвам: Само да стъпи любовта във вас, ще станете рай. Понеже любовта е излязла от вас, сега е ад. Като дойде любовта, всичко ще се оправи. Това е понятие в моя ум за любовта. Сега какво търсите повече от това?

Ще ми кажете, че вие искате да бъдете като мене. И аз ще ви кажа, че искам да бъда като вас. Когато съм при Господа и Му кажа, че искам да бъдат като Него, Той ми казва, че иска да бъде като мене. Ние сме се разбрали. Когато Той е готов да отстъпи своето място на мене и аз съм готов да отстъпя моето място. И двете места са еднакви. Като разменим местата, аз, слугата, ще ида на мястото на господаря, господарят на моето място ще дойде. Тази идея вие сте я чели. Апостол Павел казва: Бог беше в Христа и примиряваше света в себе си. Като не приемаше греховете, примиряваше се с тях и заличаваше всичко.

Допуснете, че аз ви срещна на пътя и вие носите пълна чанта със злато. Аз ви кажа да ви услужа да ви понося чантата. Вие се поспрете, погледнете ме. Аз вече зная какво мислите. Вие нямате доверие в мене. Като ме погледнете, отказвате се да ми дадете чантата. Аз вече зная какво се крие в чантата. Когато имате голяма готовност изведнъж да ми дадете чантата, пак зная какво е състоянието, зная, че няма нищо в чантата. При мене мнозина са идвали и ми казват: Учителю, готов съм да се предам в твоите ръце, каквото искаш да направиш с мене. Мене ме е страх. Като дойдат други, стоят настрана, казват: Ние не искаме да ни станеш господар. Аз нямам нужда нито от богатства, нито от сиромашия. Аз не искам да заблуждавам. Най-първо богатият ме лъже, че е богат и сиромахът ме лъже, че е сиромах. И двамата ме лъжат. И двамата не вярват. Сега казвам на ваш език. Вярвам, че богатият е богат. Вярвам, че сиромахът е сиромах. Но за мене сиромашията и богатството имат еднаква цена. Ако ги купувам, за богатия ще дам толкова пари, колкото и за сиромаха. И двамата са еднакви по цена.

Казвам: Ако аз ви срещна, вие трябва да имате доверие в мене. Вие да

имате доверие в мене и аз да имам доверие във вас. Нося чантата в дясната ръка, като отмалее, веднага турям чантата в лявата ръка. Лявата отмалее, пак туря чантата в дясната. Чантата минава ту в дясната, ту в лявата ръка. Никога господарят, човекът не се съмнява, че лявата ръка може да вземе чантата и да я занесе някъде. Той знае, че никъде не може да я занесе и да я открадне. Тази е идеята. Като срещнеш един подобен на себе си, да знаеш, че той никога няма да злоупотреби. Да имаш пълно доверие. Казвам: Сега да се приготвите, че като дойде любовта да ѝ носите чантата. Понеже тя ще посети всички бедни, страдащи, немощни. Малко слуги има да носят чантата на любовта. Доста е тежка тази чанта. Много тежи чантата на любовта. Ако можете да носите чантата на любовта, ще разберете любовта; ако не можете да носите чантата на любовта, не можете да я разберете. Или другояче казано: Да имате онова хубавото разположение на сърцето си. Да изчезнат всичките онези кисели чувства в света. Киселите чувства, киселите мисли да изчезнат и киселите постъпки да изчезнат. Няма нищо по-хубаво в света, да имаш красиви мисли и чувства. Каква приятност е да имаш едно същество, на което напълно да разчиташ с пълно доверие. То мяза на един параход, който минава през океана и той един от тези големи гиганти, като седнеш в него, върви тих и спокоен. И при големите бури седиш спокоен, наблюдаваш, никакъв страх не влиза в душата ти, че този параход може да потъне. Такова нещо е любовта като един голям кораб, че като седнеш в него, ще кажеш: Блажени времена! Не е ли нашата любов, която ни носи в пространството? Тази земя ни носи от любов. Тя ни носи и ние с хиляди години пътуваме като пътници и разглеждаме красотата на Божия свят. Трябва да се радваме. Даром ни развеждат в света и от гара на гара се спираме в света. Какво искаме повече?

За бъдеще е краят на века. Краят на безлюбието. Сега като излезете от тук, ще кажете: Знаете ли какво каза днес Учителят? Днес аз ви казвам: Желая да бъда като вас. А вие ми казвате: Ние не можем да бъдем като вас. Като казвам, че желая да бъда като вас, не разбирам да нося вашите слабости. Аз подразбирам, че вие се преструвате. Като каже някой, че не може да обича, той се преструва. Не може да обичал. Казва: Не може да дава. Като те бият, как ще дадеш насила? Като те бият, всичко даваш, без бой не можеш да даваш. По-хубаво е без бой да дадеш, отколкото с бой. И с бой е хубаво да дадеш.

Не трябва да се подозирате. Има нещо нечисто в света. Но когато срещна един човек, в моя ум седи мисълта – аз искам да му дам онази цена, която Бог е вложил. Ценя го. Виждам хубавия ум, който Бог е вложил в неговата глава. Виждам хубавото сърце, което Бог е вложил. Виждам душата му. Не се спирам на посторонни работи. Той е пътник, опрашил се по пътя, окалял се. То са временни работи, тия неща не са важни. Важно е това

хубавото, възвишеното. Той сам е уморен от живота. Че е прашен, прашен е. Няма какво да му разправяте за вашия прах. Няма какво да му разправяте за вашата кал. Калта за едни хора е щастие за други. Аз бих ви привел много примери. Мисли ли онзи крадец, който ви задигнал парите за вашето нещастие? Цяла нощ ще плачете за парите. Той човек жена има, деца има, цялата нощ гуляе, накупи си неща. Защо да не се радвате, че другите се радват. Мъчно е да се радваш. Не е лесно да се радваш, когато парите са взети. Казваш: 20 години съм работил заради тях, отидоха парите.

Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Как ще обясните факта, че Бог позволи Христа да го бият шест хиляди римски войници, подиграваха се, плюха го, биха го. Този човек седи, той изкупваше света. Какво искаше да покаже Христос? Аз се спирам върху една свещена работа. Не искам да обяснявам, какво нещо е страданието. Аз считам страданието за свещено нещо, за което не обичам да говоря. За същността на страданието и мъчението не говоря. Там е скрита една от великите истини. Човека, на когото бих говорил за страданието, трябва да носи чантата на любовта. Човек, който не носи чантата на любовта, за страданието и мъчението не говоря. Там е волята Божия.

Мене ми стана приятно, когато онзи ден дойде един евреин при мене и ми каза: Учителю, аз осем години съм при тебе и сега разбрах, какво нещо е любовта. Ние страдаме от безлюбие. Сега и Мойсей да дойде, трябва да проповядва любовта. Сега аз съм готов да слугувам на когото и да е. Щели да вземат богатството, да го вземат. Доволен съм от каквото имам. Евреите ги гонят. Заслужаваме. Никаква любов нямаме. Коравосърдечен народ сме, дебели глави, не разбираме. Да бъде волята Божия. Каквото и да стане, много хубаво ще стане. Сега вече, казва, обичам българите. Всичките обичам. По-преди като евреин се за себе си мислех. Самият евреин ми разказваше това. Казвам му: Сега си на правия път. Сега носи чантата на любовта.

Сега правете разлика дали обичате или не. Аз поставям другояче въпроса. Няма нито един от вас, който не иска да бъде здрав. Няма нито един от вас, който не иска да бъде умът му светъл, да няма никаква тъмнина вътре. Няма нито един от вас, който да не иска сърцето му да е обширно.

В моя ум седи мисълта: Всяко нещо, което е направено без любов, е престъпление. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, направени без любов, са престъпления и лоши последици има. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, направени с любов, това е добродетел. То е великото в света. Подбудителните причини са дълбоко в нас, те отвън не

седят. Подбудителната причина е любовта. Тя любовта, никога не се обръща назад. Тя гледа напред и никога не се обръща назад. Само в един случай се обръща. Щом направиш нещо по любов, пообърне се, погледне те, и пак върви напред. Като направиш нещо по любов, обърне се, погледне и пак напред гледа. Туй показва, че доволна е от тебе. Вие казвате, че желаете любовта да се обърне, да ви погледа. Ако не ви поглежда, аз имам друго понятие заради вас. Всяко нещо в света, което не е направено с любов, не е добро. Всяко нещо, което е направено с любов, е добро.

Туй, което ви говоря, ако можете да го направите при пълна свобода, без никакво притеснение, ако може да го възприемете по любов, на време е. Ако речете да го направите без любов, ще кажете: Не му е времето. Всяко нещо, което е направено с любов, то е навреме. Ако приемете любовта, времето е сега. Ако мислите, че времето още не е дошло, нямате любовта.

Аз мисля, че времето е дошло сега. Казвате – преди две хиляди години Христос проповядваше любовта. Казаха: Не му е времето. Сега иде пак същият закон. И в небето да идете пак е същият закон. Като идете в небето, пак ще ви пратят на земята да дойдете. Ако се набръчка лицето ви, кажете: Пак ни пращат да се мъчим. Това е неразбиране. Като идете в небето и ви върнат пак на земята, да ви е приятно, че ще носите чантата на любовта.

Желая ви да носите по една чанта.

Отче наш.

6. Утринно слово
1.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_12_04 Живот, сила, здраве
лекция пред общия окултен клас

ЖИВОТЪ, СИЛА, ЗДРАВЕ

Отче нашъ.
Фиръ-фюръ-фенъ.

Пишете върху една свободна тема. Свободна тема или отъ физическия свѣтъ, или отъ духовния, или отъ умствения свѣтъ.

Да направимъ упражнението за дишането. /Направихме упражнението, като последния пѫть при задържането мислено прочетохме молитвата „Отче нашъ“/.

Всичкитѣ противоречия въ живота се дължатъ на нѣкои линии, които сѫществуватъ на лицето. Всичкитѣ хармонични работи, които се появяватъ, пакъ се дължатъ на нѣкои линии на лицето. Това сѫ общи твърдения, въ които трѣбва да се вѣрва. Не е унижение човѣкъ да вѣрва. Може да вѣрвашъ, че земята се върти. Или може да вѣрвашъ, че земята стои. Ако земята се върти – и ти се въртишъ. Щомъ не вѣрвашъ, че земята се върти – и ти не се въртишъ, ще имашъ едно статично положение. Едното състояние го наричамъ динамично, движение. Значи, щомъ не вѣрвашъ, че тя се движи – ти не се огъвашъ, седишъ на едно мѣсто и земята не се върти. Щомъ се спрешъ – не вѣрвашъ, че земята се върти. Щомъ се движишъ – вѣрвашъ, че земята се върти. Щомъ ти се спрешъ, казвашъ: „Може да не се върти“. Колебаешъ се. Туй сѫ редъ разсѫждения. Да вѣрвашъ въ каквото и да е, то не те унижава. Ти ще кажешъ: „Азъ не вѣрвамъ въ свѣтлината“. Защо не вѣрвашъ? Защото си слѣпъ. Казвашъ: „Азъ не вѣрвамъ въ тъмнината“. Защо не вѣрвашъ въ тъмнината? Защото си прогледналъ. Защо вѣрвашъ въ тъмнината? Защото си слѣпъ. Понеже вече имашъ понятие, чувствувашъ какво нѣщо е тъмнината.

Сега трѣбва да излѣземъ изъ онова, обикновеното положение, въ което се намираме. Имаме каквото и да е обикновено положение. Обикновено положение е, когато казвашъ: „Какъ да започна да живѣя?“ Че отдавна ти си започналъ да живѣешъ. Въ какво седи животътъ? Животътъ седи въ едно разумно разбиране. Вие казвате тъй: „Азъ не искамъ да се огъвамъ“. Хубаво, (но) какво разбирате? Ами мислите ли, че ако човѣкъ не се огъва, ще му тръгне всичко наредъ? Азъ не обичамъ да се огъвамъ. Ако твоитѣ крака не се огъватъ, тръгнешъ по пѫтя – не се огъватъ краката ти, рѫцетѣ ти не се огъватъ, какво ще стане съ тебе? Ще се огъвашъ разумно, нищо повече. Огъвай се разумно – това е смисълътъ сега. (Нѣкой) казва: „Азъ не

искамъ да се огъвамъ“. Хубаво. Да допуснешъ, че ти не искашъ да се огъвашъ и краката ти не се огъватъ, ръцетѣ ти не се огъватъ, тѣлото ти не се огъва, седишъ на едно мѣсто – не се огъвашъ. Ето една философия, която разрешава всичкитѣ въпроси. Казвашъ: „Азъ не искамъ да се поддавамъ на такава слабость“. Кое е слабость? Туй, което не разбирашъ, е слабость. Туй, което разбирашъ, не е слабость. Следователно: трѣбва да излѣземъ отъ онова, което не разбираме. Каква е идеята? Казвашъ: „Азъ не разбирамъ“. Не че не разбирашъ, но не ти отърва. Нѣкой пѫть не разбирашъ, забравилъ си нѣкоя работа. Когато човѣкъ е гладенъ – никога не забравя хлѣба. Постоянно този хлѣбъ стои въ ума му. Щомъ се наяде – забравя хлѣба. За колко време? Следъ 4–5 часа пакъ мисли за хлѣба. Ти мислишъ, че си свършилъ съ хлѣба, но следъ 4–5 часа започвашъ пакъ да мислишъ за хлѣба. Това е едно ново разбиране.

Всички вие искате да направите изведнажъ голѣми работи. Казвашъ: „Азъ искамъ онази Божествена Любовь“. Вие, докато дойдете до Божествената Любовь, има да минатъ хиляди години. То е велика работа. Веднажъ единъ ме пита: „Кой си ти?“ Рекохъ:Азъ съмъ човѣкътъ, който обичамъ хората съ най-малката любовь. Казвамъ: Нѣма човѣкъ, който да обича хората по-малко отъ мене. Отъ мене по-малко никой не може да ги обича. Нѣма да го обяснявамъ това. (Той) казва: „Че какъ тъй? Съ голѣмата Любовь трѣбва да се обичатъ“. – Въ малката любовь, въ едно житено зърно седи всичкото богатство на човѣка. Въ едно житено зърно, което е една шестьстотнохилядна часть отъ килограма, седи богатството на човѣка. Може да ти дамъ едно житено зърно и следъ 5–6 години туй житено зърно може да те направи богатъ човѣкъ. Като започнешъ да го ядешъ – ще дойде здраве, всичко ще дойде. Казватъ: „Милиони да имамъ“. Милиони(тѣ) нищо не значатъ. Едно житено зърно носи съ себе си едно голѣмо богатство. Най-малката мисъль, най-малкото чувство или най-малката постѫпка, която е нищожна – въ нея седи вашето бѫдеще.

Вие минавате по пѫтя, виждате нѣкое камъче – не ви харесва, понеже не е на мѣсто турено. Вземете, че го турете на мѣсто. Щомъ не ви харесва, вие го вземете отъ мѣстото и го турете на мѣсто, турете го на почетно мѣсто. Знаете (ли) какво ще стане съ васъ? До този моментъ тебе не ти (е) вървѣло. Отъ него моментъ, всичко въ тебе ще се намѣсти. Това камъче, за което си казалъ, че не е на мѣсто, то си ти. Като туришъ камъка на мѣсто, ти ще туришъ себе си на мѣсто. Всичко ще ти тръгне напредъ. Сега това новото е, което трѣбва да дойде въ живота.

Ти казвашъ: „Азъ съмъ беденъ човѣкъ, не може да давамъ подаръци“. Можешъ. То е голѣма лъжа, че ти не можешъ да направишъ нищо. Ти може да раздавашъ отъ себе си най-хубавитѣ чувства, които имашъ. Кажи

на човѣка една думица – може да му дадешъ единъ подаръкъ. Какво ти коствува да кажешъ една добра дума, да кажешъ една хубава дума. Минавашъ покрай единъ човѣкъ, този човѣкъ плаче, изкълчилъ се кракътъ му. Какво ти коствува да му кажешъ: „Нѣма нищо, ще ти мине. То е за твое добро“. Кажи му туй – ще му олекне. Ти се спрешъ и му кажешъ: „Защо не внимавашъ, защо си глупавъ? Не знаешъ ли, че човѣкъ може да си напакости?“ Човѣкътъ нѣма нужда отъ моралъ. Той не се нуждае отъ моралъ. На този човѣкъ съ изчупения кракъ, кажи му една сладка дума. Щомъ му кажешъ сладката дума и въ тебе много работи ще се оправятъ. Кажи му сладката дума и отъ този день ще ти тръгне всичко напредъ. Сега минавате покрай нѣкой братъ и не знаете какво да му кажете. Казвате: „Той не заслужава“. На опасно мѣсто вече се поставяшъ. Кажи му една дума, за да оправишъ работата. Казвашъ „Какво да му кажа?“ Кажи му: „На добъръ пѫть. Онова, което си намислилъ, ти желая да го сполучишъ“. Отъ него день и твоитѣ работи ще тръгнатъ. (Пъкъ) ти ще се спрешъ (и) казвашъ: „Какво си се забуталъ така? Не знаешъ да ходишъ“. Ще обърнешъ внимание (на това), какъ той ходи. Сега азъ ви харесвамъ едно нѣщо: вие всички сте станали знаменити критици. Вие критикувате. Ще започнете съ музиката. Този знакъ X е хармония. И това е хармония. Хармонията започва съ h . Какво означава този знакъ X ? Значи, че Божественитѣ сили излизатъ къмъ периферията. Ти искашъ по нѣкой пѫть нѣкои нѣща. Казвашъ: „Дали моята мисълъ е права?“ Казвамъ: Изпѣй ми една пѣсень. Ако знаешъ да пѣешъ – мисъльта ти е хармонична. Ако не знаешъ да пѣешъ – мисъльта ти не е хармонична. Казватъ: „Пѣенето, то е за децата работа“. Ако ти не можешъ да станешъ дете, ти не можешъ да станешъ възрастенъ. И човѣкъ, който не е билъ дете, той не може да стане възрастенъ. Искашъ да бѫдешъ мѫдрецъ. Докато не си билъ глупавъ, мѫдрецъ не можешъ да станешъ. Вие казвате: „Какво е глупостьта?“ Де е глупостьта въ Г? Имате уменъ – У. Кое е за предпочитане? Този, умниятъ човѣкъ, той е чаша, която събира вода и ти дава да пиешъ. Глупавиятъ е овчарь съ гега, носи кривака, пази овцетѣ. Глупавиятъ е овчарь. Умниятъ е виночерпецъ. Кое е по-хубаво сега? Умниятъ да те черпи или глупавиятъ да те кара съ тоягата си? Впрѣгни глупавия въ себе си. Когато дойде глупавиятъ – направи го овчарь. Като дойде глупавиятъ въ тебе – направи го виночерпецъ. Туй е разбиране сега. Като дойде глупавиятъ, вземи мотиката и иди да копаешъ. Като дойде умниятъ, вземи книгата и учи, отвори я и учи знанието, което ти дава.

Спирате се нѣкой пѫть и казвате: „Има ли бѫдещъ животъ или нѣма?“ Казвамъ: Настоящъ животъ има ли? Азъ изваждамъ бѫдещиятъ животъ отъ настоящия. Ако има настоящъ животъ, има и бѫдещъ. Ако нѣма настоящъ животъ, нѣма и бѫдещъ. Туй, което сега сѫществува, то се проектира за бѫдеще. То не може да се проектира назадъ, а напредъ.

Сега вие мислите за себе си. Хубаво е човѣкъ да мисли за себе си само. Но знаете ли кѫде е човѣкътъ, който мисли само за себе си? Човѣкътъ, който мисли само за себе си, той е винаги отзадъ на главата си. Дотогава, докато ти мислишъ само за себе си, ти отивашъ на западъ. Като започнешъ да мислишъ и за другитѣ, ти отивашъ на изтокъ. Вече имашъ две противополжни точки. Щомъ мислишъ за себе си, ти слизашъ долу. Щомъ започнешъ да мислишъ и за другитѣ, ти се качвашъ горе. Сега се казва: „Да мислишъ за ближнитѣ си". За мене, като започнешъ да мислишъ за изтокъ, ти мислишъ за ближнитѣ си. Щомъ мислишъ за западъ, мислишъ за себе си. Щомъ мислишъ да свършишъ работата, мислишъ да се върнешъ въ кѫщи да си починешъ. Не е лошо да почива човѣкъ, но почивката трѣбва да дойде следъ като си работилъ за другитѣ. Казватъ: „Да се движимъ нагоре". Нагоре да се движи човѣкъ, значи да живѣе за Бога. Направя нѣщо и имамъ предвидъ Нѣговата работа. Да пѣя, това е изкуство, което Богъ е създалъ. Той ми създалъ този ларингсъ. Той заповѣдва да пѣя. Че какъ ще служите на Господа, като не искашъ да употрѣбишъ ларингса си да пѣешъ, да говоришъ? Знаете ли коя бѣше първата дума, която Господь казалъ? Като създаде Господь Адама отъ земя и го направи, каза: „Адаме, стани". И той стана. Знаете ли какво каза Адамъ? – „Ето ме, Господи".

Сега вие въ живота седите и се сравнявате съ другитѣ. Мислите кѫде седятъ другитѣ хора, сравнявате се съ тѣхъ дали сте по-горе. Въ цѣлия свѣтъ, като погледна на него и въ най-малката буболечица, азъ виждамъ души, които сѫ на разни степени на развитие. Въ единъ комаръ виждамъ една душа, която е на комарско развитие. Въ една муха виждамъ една душа, която е въ мухенско развитие. Въ едно червейче пакъ виждамъ една душа, въ една пчела – сѫщо. За мене това сѫ все души, които се развиватъ. За мене и ангелитѣ, и напредналитѣ души, (и) нѣкое божество – тѣ сѫ се степени. За тази муха казвате: „Колко е останала назадъ въ развитието си". Ни най-малко не е останала, но сега започва. Тогава вие питате: „Защо Господь създаде мухитѣ?" Азъ ще ви отговоря, но азъ ще ви попитамъ: Защо Господь създаде васъ? Лесна работа е. Лесно можемъ да отговоримъ за мухитѣ. Но питамъ: Защо Господь създаде васъ? Защо Господь създаде цигулари? Защо създаде художници? – За да рисуватъ. Защо Господь създаде работници? – За да работятъ. Защо Господь създаде момцитѣ, момитѣ? – За да играятъ. Казвате: „Какво е предназначението на момата?" – Да играе. Като играе, работитѣ вървятъ. Като играе, работа свършва. Като не играе, не може да свърши работа. Казвате: „Той си играе съ мене". Който може да си играе съ тебе, той може и работа да свърши. Който не си играе, нищо не може да свърши.

Сега имаме изопачени понятия. Казва: „Азъ не искамъ глупави работи да мисля“. Ти докато не мислишъ глупави работи, умни не можешъ да мислишъ. Чудни сѫ хората. Онзи грънчарь, докато не знае да мисли глупаво, да вземе онази каль и, като прави грънцитѣ, да се окаля – ще може ли да прави гърнета? Казва: „Азъ не искамъ да се калямъ“. Грънчарьтъ не може да не се каля. Ти, докато не се окаляшъ, хубави грънци не можешъ да изкарашъ. Като се окаляшъ, ще направишъ хубави грънци. Ако отъ пръстьта не можешъ да направишъ хубави грънци, които хората да харесватъ – ти не си отъ умнитѣ. Скръбьта е каль. Господь ти дава тази каль грънци да правишъ. Ще вземешъ тази каль, ще мачкашъ, ще направишъ хубави грънци отъ кальта, че кой какъ дойде – да хареса грънцитѣ. Ти ще кажешъ: „Защо Господь ми даде тази каль?“ – Да станешъ отличенъ грънчарь. Казвашъ: „Господь на мене ли даде да съмъ грънчарь?“ – Какво да те направи – капелмайсторъ нѣкѫде?

Има единъ анекдотъ за единъ българинъ. Нѣкои казватъ, че е станало въ Варна, други – въ София. Единъ българинъ отъ селата въ Варненско, като станало (тамъ) българско, искалъ да хване нѣкаква служба, която е лесна. Ходилъ да търси тази служба навсѣкѫде, (но) се мѫчни му се виждали. Веднажъ въ Варненската градина видѣлъ единъ капелмайсторъ да дирижира единъ оркестъръ. Видѣла му се най-лесната работа тя и веднага далъ прошение, искалъ да го назначатъ капелмайсторъ. Тя е най-мѫчната работа.

Вие искате да бѫдете господари. Не е лошо да бѫде човѣкъ господарь. Но вие сте започнали оттамъ, отдето не трѣбва. Човѣкъ, който не е билъ слуга, не може да бѫде господарь. Споредъ мене, добриятъ господарь е онзи, който най-първо е билъ слуга, че после господарь е сталалъ. Който първо е билъ господарь и после е станалъ слуга, по-мѫчно е да бѫде добъръ слуга. Най-разумното е ти първо да бѫдешъ слуга, за да бѫдешъ добъръ господарь после. Господарь – Г. Овчарь или говедарь, ти ще носишъ тоягата си. Слуга – С. Две идеи има за слугата, по два начина може да се слугува. Слугата трѣбва да се огъва като месечината, да се явява и да изчезва, всичко трѣбва да знае. На слугата каквото му кажатъ, той трѣбва да може да го направи. Да не каже: „Азъ не може да го направя“. Кажатъ му: „Стояне, направи това“. И той да го направи. Ако азъ ви кажа: „Дигнете земята“. Вие казвате: „Не мога да дигна земята“. Азъ я дигамъ. Не е мѫчно да се дигне земята. Че единъ глобусъ, не може ли да го дигнешъ? Азъ, ако съмъ слуга, ще докажа на своя господарь, че азъ нося земята въ умалена форма. Уменъ съмъ толкозъ, че съмъ направилъ малка земята и може да я нося. А пъкъ онзи, който е глупавъ, ще направи земята голѣма.

Това сѫ сега редъ разсѫждения. Дойде идеята въ васъ да кажете: „Тъй не се разсѫждава“. Споредъ мене всѣко разсѫждение трѣбва да расте. Всѣка мисъль въ мене трѣбва да се роди и да расте. Всѣка мисъль, която не расте, всѣко чувство, което не расте, всѣка постѫпка, която не расте – тя нѣма животъ, тя е статическа. То е статическо положение. Всѣка една мисъль трѣбва да расте. За да расте една мисъль, тя трѣбва да внесе свѣтлина въ ума. Въ него свѣтътъ трѣбва да се разшири. Въ каквато и да е форма, едно чувство трѣбва да внесе топлина. Самата топлина помага на растението.

Та казвамъ: Споредъ формитѣ ще видишъ какъ човѣкъ се е движилъ. Онѣзи хора, които сѫ се спирали върху физическия животъ, мислили сѫ много за ядене и пиене, природата ги е означила. Когато човѣкъ е обърналъ голѣмо внимание само на физическия животъ, неговитѣ пръсти сѫ дебели въ основата. Ако твоитѣ пръсти сѫ дебели, ти не можешъ да бѫдешъ духовенъ. Той е на физическото поле. Не е лошо човѣкъ да бѫде на физическото поле. Първата фаланга на пръститѣ означава физическото поле. Втората фаланга означава духовното. И третата – умственото. Третата фаланга се вижда малка, но то е перспективно. Тази часть е далечъ, затова се вижда малка. Тази е голѣма, защото е много близо. Ние сме по-близо до първата фаланга, а третата (е) най-отделечена, затова е малка. Нѣкои нѣща се виждатъ малки, защото сѫ отдалечени. Нѣкои нѣща се виждатъ голѣми, защото сѫ близки. То сѫ резултати. Първиятъ пръстъ е резултатъ на една умствена деятелность на духа. Първиятъ пръстъ е резултатъ на човѣшкия духъ, човѣшката душа, резултатъ на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце, резултатъ и на човѣшката воля. Всѣко нѣщо е резултатъ. И въ всичкитѣ положения на пръститѣ показва де е работилъ духътъ. Че е работила душата, че е работилъ умътъ, че е работило сърдцето и волята. Всичко туй е поставено и навсѣкѫде въ рѫката се вижда. Кѫде сѫ работили хората? Човѣкъ кѫде е работилъ? Като погледне единъ ученъ човѣкъ на вашето лице, него го интересува носа, интересува го вашата уста, очитѣ, ушитѣ. Той нѣма да гледа само тъй. Като погледне устата ви, ще види развивали ли сте се правилно. Устата най-първо ще покаже степеньта на вашата любовь. Нѣкой казва, че ме обича. Азъ не се лъжа. Устата показва колко любовь има човѣкъ, и степеньта, и качеството, и благородството ѝ. Нѣкои искатъ да ме лъжатъ. На твоята любовь, която имашъ, азъ не се возя. Устата ти показватъ каква е любовьта ти. Какво значи любовьта ти, ако не можешъ да се жертвувашъ за човѣчеството? – Любовьта ти е слаба. Ако мислишъ, че като се пожертвувашъ ти ще изгубишъ нѣщо, ти не разбирашъ любовьта. Ти като се пожертвувашъ, ти ще станешъ по-голѣмъ. Жертвата прави човѣка по-силенъ и по-голѣмъ. Колкото повече се жертвува човѣкъ, толкова по-добъръ става, толкова по-силенъ става. Туй е законътъ на жертвата. (Нѣкой) казва: „Азъ не искамъ да се жертвувамъ“. Отъ тебе нищо нѣма да остане. Всички хора, които сѫ се жертвували, сѫ

придобили нѣщо. Добритѣ хора сѫ станали добри, защото сѫ се жертвували. Силнитѣ хора сѫ се жертвували, затова сѫ станали силни. Нищо не е произволно. Казва: „Азъ не искамъ да се жертвувамъ“. То е неразбиране на закона. Ако азъ искамъ да се развивамъ, да стана уменъ или да стана силенъ, непременно трѣбва да възприема онзи законъ, чрезъ който Богъ прави хората силни. Ако ти не си готовъ да се жертвувашъ за Господа, ако ти не си готовъ да се жертвувашъ за ближнитѣ си, ако ти не си готовъ да се жертвувашъ за себе си – жертвата за себе си е на мѣсто, жертвата за ближнитѣ е на мѣсто, жертвата за Бога е на мѣсто, но ще ги туримъ последователно. Най-първо ще започнешъ да се жертвувашъ за Бога, да се жертвувашъ за ближнитѣ си и най-после да се жертвувашъ за себе си. Христосъ дава единъ примѣръ. Казва, че като се върне слугата отъ нивата на силния, ще му каже ли: „Стегни се да ми шеташъ първо азъ да се наямъ, пъкъ ти после ще ядешъ“? Казвамъ: Въ цѣлата процедура на живота имаме повърхностни разбирания. Казваме, че единъ човѣкъ е добъръ. Ако носътъ му е сплеснатъ – той не е добъръ човѣкъ. Ако устата му е сплесната – той не е добъръ човѣкъ. Ако ушитѣ (му) сѫ сплеснати – той не е добъръ човѣкъ. Ако веждитѣ (му) сѫ сплеснати – той не е добъръ човѣкъ. Ако челото (му) е сплеснато – той не е добъръ човѣкъ. Ако на една свѣщь азъ не мога да чета, тази свѣтлина е слаба. Онази свѣтлина, при която мога да чета, тя е заради мене добра.

Какво разбираме подъ доброто? Човѣкъ трѣбва да бѫде добъръ, за да поддържа нормалното състояние на своето сърдце. А човѣкъ трѣбва да бѫде уменъ, за да поддържа силата на ума си. Доброто има отношение къмъ нашето кръвообращение. Всички вие, които страдате отъ лошо кръвообращение, доброто въ васъ е слабо. Всички отъ васъ, които имате главоболие, мисъльта ви е слаба. Щомъ мисъльта започва да става слаба, главоболието идва. Идва, понеже въ известни мѣста въ човѣшкия мозъкъ се набира излишна енергия, която не е потрѣбна. Станало напрежение нѣкѫде и туй напрежение образува главоболието въ мозъка. Като впрѣгнешъ тази енергия на работа, главоболието престава, изчезва. Отъ какво се ражда главоболието? Може да направите единъ малъкъ опитъ. Ако вие имате да плащате две полици отъ по 25 хиляди лева, имате да ги плащате на десети на този месецъ, (а) пари нѣмашъ. Мислишъ и не можешъ да разрешишъ отъ кѫде може да вземешъ пари. Като се намѣришъ въ противоречие, главоболието се образува. Значи енергията, която се е образувала, нѣма кѫде да излѣзе. Щомъ намѣришъ паритѣ да платишъ полицитѣ, главоболието изчезва. Главоболието се ражда отъ неразрешенитѣ въпроси. Сърдцеболието се ражда отъ неразрешенитѣ чувства. Болкитѣ въ тѣлото се раждатъ (отъ туй), че не знаешъ какъ да постѫпвашъ. Животътъ изисква нормално действие на сърдцето. Подъ думата „сила“ разбираме човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да

действува нормално. Подъ думата „здраве“ разбираме човѣшката воля – и тя трѣбва да работи. Следователно, ако животътъ ти не функционира правилно – и сърдцето ти не функционира правилно, и умътъ ти не функционира правилно, и волята ти не функционира правилно. Казвате: „Трѣбва да постѫпваме правилно“. Ако постѫпвашъ правилно – ще бѫдешъ здравъ. Ако чувствувашъ правилно – ще бѫдешъ пакъ здравъ. Ако мислишъ правилно – ще бѫдешъ здравъ. Туй сѫ елементи на здравето. Казвамъ: Хигиената на живота сега е здраво тѣло, здраво сърдце, здравъ умъ. Сърдцето зависи отъ живота. Умътъ зависи отъ силата. Волята зависи отъ здравето.

Вие сега искате да ви помогне Господь отвънъ. Че Господь ви помага. Ако е за ума, Той ще ви помага съ силата. Ако е за сърдцето, Той ще ви помогне съ доброто. Казвате: „Боли ме сърдцето“. Казвамъ: Усили доброто въ себе си. Имашъ главоболие. Усили мисъльта си. Имашъ нѣкаква болка въ тѣлото. Усили постѫпкитѣ си. Азъ имамъ тукъ единъ примѣръ. Една стара сестра, която не можеше да се мърда, иде при мене и ми казва: „Учителю, не мога да се мърдамъ“. Казвамъ (ѝ): „Ще вземешъ две стомни вода и ще започнешъ да ходишъ за вода“. – „Не мога да ходя“. – „Ще започнешъ да лазишъ“. – „Какъ?“ – „Тъй ще направишъ и ще оздравѣешъ“. Тя ме послуша. Пада, става, пада, става и оздравя. Идатъ за друга една сестра, доста възрастна, евангелистка бѣше. Казватъ: „Не може да стане“. Иска азъ да ида при нея да я подигна. Казвамъ: „Ще ѝ кажешъ да стане, да пъпли по земята, и отъ леглото до мене да пъпли, и ще оздравѣе“. Тя повѣрва и тя стана. Каже ли ти Господь – стани, стани и започни да пъплишъ. Вие искате да бѫдете богати, да имате кѫща, че оттамъ насетне да служите на Господа. И баба знае тъй, като нѣмашъ нищо да служишъ. Като ти каже Господь: „Иди“ – да идешъ. Каже ли ти – ти да станешъ, да се облѣчешъ и да идешъ. Питамъ: Тия, които се раждатъ, облѣчени ли се раждатъ? – Всичкитѣ деца се раждатъ голи. Господь това дете го е проводилъ и него не го е срамъ да се роди голо. Викатъ това дете на свѣта голо да дойде. Като дойде, облѣкатъ го като войникъ, и туй дете ходи облѣчено и генералъ става, шапка има. Ако се бѣше отказало да дойде голо на свѣта, нищо нѣмаше да стане.

Вие се срамувате да се покажете такива, каквито сте. Защо ви е срамъ, кажете ми? Срамътъ не е нѣщо лошо. Вие ще се засрамите. Казвате: „Азъ съмъ силенъ, всичко може да направя“. Като ви турятъ на изпитъ, не може да направите това, което сте казали, че ще направите. Тогава вие се засрамвате, че каквото сте казали не може да го направите. Всѣкога, когато не можемъ да направимъ онова, което сме казали, започваме да се срамуваме. Ти казвашъ: „Мога да свиря“. Речешъ да свиришъ, (но) не можешъ да вземешъ вѣрно тоноветѣ. Самъ чувствувашъ, че не си се

препоръчалъ на хората вѣрно. Щомъ свиришъ хубаво, щомъ пѣешъ хубаво, щомъ постъпвашъ хубаво – веднага ти се изправишъ, имашъ вѣра въ себе си. Като говоря нѣщо, на менъ сѫ ми казвали: „Ти това можешъ ли да го направишъ?“ Но то е човѣшка гордость. Туй, което говоря, може да мога азъ да го направя, пъкъ може да не мога да го направя. Казва: „Можешъ ли да го направишъ?“ Веднага вече има една слабость. „То, казва, не е заради насъ“. Вървимъ съ единъ приятель, комуто казвамъ: „Дигни тази книжка“. – „То не е моя работа“. Азъ се навеждамъ и вземамъ книжката. Щомъ не е негова работа, то е моя работа. Рекохъ: „Кой е хвърлилъ тази книжка?“ (Той) казва: „Не е моя работа“. Пита ме, защо я вземамъ. Вие какъ бихте му отговорили, кажете ми? Казва: „Нека онзи, който я хвърлилъ, да я вземе. Защо ще даваме лошъ примѣръ“. Казвамъ: „Азъ минавахъ, азъ я хвърлихъ“. – „Тъй ли?“ – „Азъ си поправямъ погрѣшката“. Всѣка погрѣшка, която виждашъ, тя е твоя – поправи я. Азъ съмъ виновенъ. Да кажемъ вие проповѣдвате на нѣкои ученици френски езикъ, ученикътъ направи погрѣшка. На кого е погрѣшката – на ученика или на учителя? Понеже учительтъ не го е научилъ въ миналото, сега трѣбва да го поправя. Казва: „Едно време ти казахъ, но сега не е така на френски“. Да кажемъ вървя по пѫтя, ударя си крака и моятъ кракъ пострада. Погрѣшката на крака ли ми е или на мене? Кой е направилъ погрѣшката? Кракътъ ми е усърденъ да ме слуша. Каквото му кажа, ме слуша. (Нѣкой) щомъ се удари, спре се и казва на крака: „Ти слѣпъ ли бѣше, защо не се дигна нагоре?“ Ти трѣбва да кажешъ на крака си: „Дигни се нагоре“. (Пъкъ) ти му каза да се държи долу, да не се дига много. Хубаво. Де е лошото, че човѣкъ се надига? Когато е на война не се надига, но снишава се. Но щомъ мине войната, надига се горе да го видятъ. Щомъ си въ голѣми мѫчнотии, не се надигай. Щомъ минатъ мѫчнотиитѣ, може да се надигашъ. Дойде скръбьта. Какво означава скръбьта? Това е бойно поле. Ще се окаляшъ, (както) грънчарьтъ. (Той) опича грънцитѣ, изкара най-хубавитѣ сѫдове и хората казватъ: „Ето единъ човѣкъ, който знае да прави грънци. Отъ тази каль той направи своитѣ сѫдове“. Сега азъ ви обяснявамъ едно отъ противоречията, отъ страданията. Мнозина питатъ защо Господь не (е) далъ само радости. Значи да ви даде само опечени грънци. Други да правятъ сѫдоветѣ, пъкъ вие само да ги употрѣбявате. И то не е лошо. Но ако всичкитѣ очакватъ другитѣ да правятъ сѫдоветѣ, тогава кой ще ги прави?

Сега васъ, както ви гледамъ, вие сте голѣми юнаци. Казвате: „Едно време бѣхме глупави, любовь имахме, но то (въ) началото е тъй“. Едно време бѣхте по-умни. Сега сте по-глупави. Гледамъ, (че) нѣкой се срамува да обича. Обича, но иска да скрие любовьта си. Малко лъжа има. Не лъжа, но политика. Той обича нѣкого, погледне скришомъ и си обърне очитѣ веднага въ друга посока. Ти погледни свободно сестрата и кажи: „Сестра,

харесвамъ те“. Въ дадения случай тя е нѣщо хубаво направено. Кажи: „Харесвамъ този, който (е) направилъ тази дреха“. Гледамъ ти дрехата, хубава е. Не се интересувамъ отъ тебе, интересувамъ се отъ дрехата ти, отъ този, който (е) направилъ дрехата ти. Много хубава краска има. Гледамъ ти обущата, (пъкъ ти) казва(шъ): „Какво ми гледашъ краката?“ Менъ ми харесватъ обущата ти. Или гледамъ твоя носъ. Не се занимавамъ съ тебе – човѣка, но съ носа ти. Който го е направилъ, той е билъ уменъ човѣкъ. Много хубавъ носъ ти е направилъ. Него харесвамъ. Окото ти е хубаво направено, после веждитѣ – хубаво направени сѫ тия нѣща. Този, когото харесвамъ, бихъ желалъ да ида при него и на мене да ми направи. Се трѣбва да се намѣрятъ тия майстори.

Сега вие имате едни изопачени понятия за любовьта. Всичкитѣ нещастия въ живота произтичатъ отъ любовьта. Всичко въ свѣта произтича отъ любовьта. И радости, и скърби произтичатъ отъ любовьта. И сиромашия, и богатство произтича отъ любовьта. Когато едно дърво роди много плодове, клонищата му се огъватъ надолу. Тѣ се огънали отъ много работа. Щомъ се освободятъ отъ плодоветѣ, веднага клонитѣ се изправятъ, дигатъ се нагоре. Питамъ: Кое е хубаво – съ наведена глава ли да ходишъ или съ дигната глава? Единъ българинъ, като отишъл на нивата, гледа всичкитѣ класове стърчатъ нагоре. Хваналъ се за главата. Нѣма нищо въ тѣхъ. Наведена глава обичамъ, но наведена отъ плодове, отъ мисъль. Когато главата е наведена отъ мисъль, отъ благородни чувства и постѫпки, разбирамъ. Когато е вирната нагоре, че нѣма нищо – какво има да те радва? Дойде нѣкой да ме критикува, казва: „Ти не си добъръ човѣкъ“. – „Хубаво, правъ си“. – „Ама ти не мислишъ добре“. – „Правъ си“. – „Ама ти не постѫпвашъ добре“. Казвамъ: Ти си първиятъ човѣкъ. Кажи ми, какъ да постѫпвамъ? Покажи ми и азъ да тръгна следъ тебе. Научи ме какъ да постѫпвамъ. Знаешъ ли, колко мѫчно е да кажешъ какъ трѣбва да бѫдешъ добъръ. Че не е лесно да бѫдешъ добъръ. Иде единъ богатъ човѣкъ и ти изваждашъ да му дадешъ една английска лира. Ще се докачи човѣкътъ. Онзи пѣвецъ, който знае да пѣе хубаво (и)(пѣя) – стане студено. Нѣкой пѫть, като пѣя, за 5–6 часа оправи се времето, стане топло. Казвамъ: Понеже хубаво пѣхъ, топло ще бѫдешъ. има владѣене на гласа си, свършилъ нѣкѫде, ти се изтѫпанчишъ предъ него да го учишъ какъ трѣбва да пѣе. То е смѣшно. Предъ него ти се учи. Гледамъ мнозина, които не знаятъ да пѣятъ, искатъ да учатъ другитѣ, които знаятъ повече отъ тѣхъ. Човѣкъ, който не знае да пѣе, той не може да мисли. Човѣкъ, който не е добъръ, не знае да пѣе. Човѣкъ, който не постѫпва добре, не знае да пѣе. Азъ по нѣкой пѫть съмъ се опитвалъ да пѣя. По два начина пѣя. Нѣкой пѫть пѣя, времето е развалено и се оправи. Другъ пѫть е хубаво времето и, като пѣя, се развали. Студено е, пѣя – стане топло. Топло е,

Вие ще ме попитате алегорично ли говоря или буквално. И алегорично говоря, и буквално говоря. Запримѣръ, ти се молишъ на Бога и Той не ти дава това, което искашъ. Или ти навреме не се молишъ, или не знаешъ какъ да се молишъ. Сега нѣкои казватъ, че не трѣбва да се молимъ. Ако нѣкой ученикъ по музика, който обича музика, иде при единъ учитель по музика, ако има обхода, иде и каже на учителя, че иска да го учи. Когато този учитель види, че ученикътъ иска да се учи, веднага ще започне да му преподава. Ако ученикътъ се покаже, че знае, тогава учительтъ ще каже: „Ти не си за мене“. Завежда бащата на Паганини своя синъ при единъ знаменитъ френски учитель. Учительтъ билъ боленъ и бащата влиза при него да се споразумѣятъ за цената на уроцитѣ. Въ другата стая, кѫдето билъ Паганини, имало една цигулка. Паганини взема цигулката и почва да свири. Учительтъ го пита: „Кой свири?“ Бащата казва: „Синътъ ми“. (Учительтъ казва): „Азъ не мога да го уча“.

Казвамъ: Ако вие съ вашата пѣсень не можете да оправите времето, ако не можете и да го развалите, вие не сте силни хора. Ако правишъ гърнета, че направишъ едно гърне и не го харесвашъ, ако можешъ да го вземешъ, да го смачкашъ наново и пакъ да го туришъ на колелото да направишъ ново гърне, ти си майсторъ. Ако не си майсторъ да смачкашъ гърнето и да направишъ, каквото си искашъ, и гърнето не излиза, както трѣбва, не си майсторъ. Пакъ го смачкай и го направи. Ще се изгуби време, (но) нищо не значи, не е важно това. Трѣбва да се направи красива форма. Нищо, че ще се изгуби време, трѣбва да се научимъ да мислимъ хубаво. Понеже, като мислимъ хубаво, ще образуваме хубаво чело. Като мислимъ хубаво, ще образуваме хубаво лице. Всичката наша добрина, всичкитѣ наши мисли ще се отразятъ на лицето ни, ще се види. Ние най-първо работимъ за себе си: работишъ за брадата си, работишъ за веждитѣ си, за носа си работишъ, за челото си работишъ, работишъ за Бога. Като гледамъ хората, гледамъ брадитѣ имъ. Много сѫ работили за себе си – тази часть е много голѣма, много развита е. За носа си много малко сѫ работили и за челото си много малко (сѫ) работили. Нѣкои гледамъ за Бога сѫ работили, но за ближнитѣ си не сѫ работили. Други работили за ближнитѣ си, но за Бога не сѫ работили. Но пакъ съответствие има. И за Бога, като работишъ, и тамъ може да има егоизъмъ. (На нѣкой) челото му не е голѣмо, носътъ не е съразмѣренъ. Той има воля, но волята трѣбва да се подчини на работа за Бога. Сърдцето и то трѣбва доброволно да се подчини и то да работи за Бога. Казвамъ: Въ умствено отношение, въ духовно отношение, въ физическо отношение трѣбва да има съразмѣрность.

Казвамъ: За бѫдещата култура трѣбва да излизате отъ Бога. Отъ Божествената мисъль трѣбва да излизате. (Първо) да направишъ опитъ съ ближнитѣ си. (Чрезъ) ближнитѣ си ще направишъ опитъ съ себе си. Най-

после ще направишъ опитъ (само) съ себе си. Ще провѣрявашъ, че сѫ вѣрни (резултатитѣ). Първо ще работишъ за себе си и после ще опиташъ едно добро самъ ти, за да бѫдешъ авторитетъ, да знаешъ вече, че твоята мисъль е вѣрна. Туй, което ти опиташъ, което ти знаешъ, то е най-вѣрно. (Тъй) ще образувашъ единъ кржгъ. Сега вие работите за себе си и не сте щастливи. Всѣки единъ човѣкъ, който работи за себе си, е недоволенъ. Той не е здравъ. Азъ, като работя за себе си, трѣбва да имамъ радость, миръ – и въ душата си, и въ ума си, и въ сърдцето си. Навсѣкѫде да има свѣтлина. Като казвамъ да работишъ за Бога, разбирамъ да вършишъ съ радость всѣко нѣщо, да ти е приятно, да пѣешъ, (да) свиришъ, да пѣешъ. Работишъ на нивата – да пѣешъ. Каквото и да правишъ, и най-малката работа – да пѣешъ. Тя е Божествена работа. Кажешъ една (хубава) дума нѣкому (и) нѣкой не те е видѣлъ. Но хубавото принася полза на всѣки човѣкъ. Всички наши мисли и чувствувания, които имаме, трѣбва да образуватъ тази радость вѫтре въ насъ.

Сега схващайте правилно. Много работи сте научили. Въ сравнение съ нѣкои по-низши сѫщества, много сте напреднали. Но, ако се спрете на това мѣсто, дето сега се спирате, туй е ваше разбиране. Вие ще имате цена за по-долнитѣ животни, но за по-горнитѣ – никаква цена нѣма да имате. Вие ще идете въ другия свѣтъ. Защо ще идете въ другия свѣтъ? Всѣки човѣкъ, на когото дрехитѣ сѫ остарѣли (така), че е оголѣлъ вече на земята, трѣбва да иде въ оня свѣтъ да му скроятъ нови дрехи, да се подмлади. Ще иде тамъ, ще остави старитѣ дрехи, ще му дадатъ ново тѣло, ще се върне на земята. Раждане и умиране не е нищо друго, освенъ смѣняне на старитѣ дрехи съ нови. Раждаме се съ нови дрехи, умираме съ стари дрехи. Постоянно отиваме въ другия свѣтъ да се облѣчемъ съ ново. Щомъ се облѣчемъ съ нови дрехи, пакъ идемъ тукъ, на земята. Щомъ се изпокѫса дрехата, казвашъ: „Да ида при баща си“ и, като блудния синъ, отивашъ. Това е казано въ най-простата форма. То е колелото, което се движи. Докато единъ день ще се облѣчете съ нови дрехи, които нѣма да остарѣятъ. Сами по себе си ще се подмладите.

Сега не искамъ да ви обнадеждавамъ, (за) да вѣрвате повече. Тази работа е сериозна. Искате да пѣете. Ако искате да пѣете една пѣсень, която не служи на мисъльта, не служи на чувствата, на въодушевлението, на силата – тя нѣма качествата на една пѣсень. Защото пѣсеньта – това е единъ резултатъ на три процеса, които ставатъ въ насъ: процесътъ на нашата мисъль, на нашитѣ чувствувания и нашитѣ постѫпки, на силата, която се явява. Искашъ да говоришъ, за да се проявишъ. Сега всички трѣбва да пѣете. Не на сцената, (тамъ) тѣ сѫ официалнитѣ пѣвци. Но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да пѣе. Сега, ако ви накарамъ да изпѣете думата „животъ“, какъ ще я изпѣете? Кой е основниятъ тонъ на думата „животъ“? Този тонъ

не е много високъ, не е и много нисъкъ. Сега азъ не се спирамъ да ви направя пѣвци, но искамъ да помагате на ума си. Всичкитѣ добри и умни хора въ свѣта, когато пѣятъ – вслушвайте се навсѣкѫде какъ пѣятъ. Вижъ съ сърдцето си ли пѣе, или съ ума си, или съ волята си. Когато съ волята си пѣе – пѣсеньта е силна, но нѣма мекота. Нѣкѫде пѣсеньта е по-мека, отколкото трѣбва. А пъкъ нѣкѫде пѣсеньта е по-опредѣлена. Всѣка пѣсень, тя трѣбва да бѫде облѣчена, свѣтлина да има, аура да има. После трѣбва да има топлина. Да не е много гореща, но да не е и много студена – да има малко хладина, както лѣтно време, когато седнешъ подъ крушата. После пѣсеньта трѣбва да бѫде завършена. Коя е завършена пѣсень? /Пѣе думата „животъ“/. Но въ пѣсеньта влиза тази модулация, влиза сила. Като пѣете, кѫде ще турите силата? Какво движение ще дадете на силата? Въ живота човѣкъ обхваща нѣщата, въ силата той трѣбва да ги разширява. Въ здравето той трѣбва да има единъ завършенъ процесъ, отъ който се ползува. Здравето е резултатъ, отъ който ние се ползуваме. Когато почувствувамъ, че съмъ здравъ – имамъ голѣмо упование въ себе си. Човѣкъ може да има самоупование, когато е здравъ. Човѣкъ може да бѫде самонадѣянъ само (тогава), когато има сила. Човѣкъ може да се радва, когато чувствува, че има животъ. Животътъ е (този), който радва човѣка. Та казвамъ: Процесътъ на живота е онова, което Богъ ни дава да го туримъ на работа. Следъ като го обработимъ, то да излѣзе отъ насъ. И най-после ние ще се радваме на онзи резултатъ, който ще остане въ насъ.

Днесъ азъ академическа музика не ви преподавамъ. Нея ще я учите въ академиитѣ. Академическата музика вие ще я изучавате. Нѣкои отъ васъ сѫ по-одарени по музика – повече дарби, повече капиталъ иматъ по музика. Нѣкои имате малко капиталъ. Онѣзи, които иматъ малко капиталъ, може да вzематъ малко на заемъ. Защото всинца не сте еднакво музикални. /Учительтъ взе цигулката/. Кой основенъ тонъ да веземемъ, за да изпѣемъ „Животъ, сила, здраве“? /Пѣе „Животъ, сила, здраве“. Пѣе „Животъ, сила, здраве – това е богатство на душата за живота на земята“. Изпѣхме ние „Животъ, сила, здраве“/. Това е модерно пѣене. По-рано хората сѫ пѣли по-другояче. /Свири на цигулката си/. Това е билъ животътъ въ миналото. /Пакъ показа музикално какъвъ е билъ животътъ на миналото/. Сега животътъ е изопаченъ. Сега вие много се притѣснявате. Следъ като дойдете, (трѣбва)/Учительтъ пѣе „Животъ, сила, здраве“ въ нови вариации . Пѣе „О,малко цвѣте, бѣло кокиче, откакъ те тебе зърнахъ въ пролѣтьта, въ сърдцето ми нѣщо трепна.Азъ почнахъ вече като тебе да живѣя и съ бѣла дрешка да се обличамъ“/. Това е пѣене въ отмѣрени тактове. Какъ ще я изпѣете въ една класическа форма? Я изпѣйте пѣсеньта „Сила, животъ, здраве“. /Всички изпѣхме пѣсеньта/. Тази пѣсень да я научите. /Пѣе: „Животъ, ти носишъ за мене доброто на моето сърдце. Добро, ти носишъ прекрасната мисъль за моя умъ. Добро, ти носишъ

прекрасната мисъль за моя умъ. О, ти – моятъ умъ – дарба, която Богъ ми е далъ, ти носишъ моята сила, въ себе си скрита за мене"/. да забравите себе си. Да забравишъ себе си, значи да забравишъ своитѣ погрѣшки. Като пѣешъ – да ти е приятно , че пѣешъ. Много мѫчно е човѣкъ да остане свободно да пѣе. Ти за да пѣешъ добре, трѣбва да се хармонизирашъ съ всичкитѣ хора. Трѣбва да вземешъ единъ тонъ, дето никой не може да вземе по-долу и никой да не може да вземе по-горе, по-високо. И тогава оттамъ да започнете. Тогава пѣенето става правилно. Казвате: „Вече остарѣхме". Подъ думата „остарѣване" разбирамъ поумнѣване – значи поумнѣлъ си, повече свѣтлина имашъ. Щомъ имате повече свѣтлина, трѣбва да имате и повече топлина. Щомъ сте се развили, трѣбва да бѫдете и силни.

Вие имате стари навици, съ които вие си противодействувате. Всѣки, който пѣе – вие считайте, че това е добро. Всичкитѣ хора, като се вслушатъ – то е разнообразието на живота. Тебе, като те слушатъ и ти, като слушашъ – то е хубавото. Всѣки единъ, като изпѣе една пѣсень, нѣма да я изпѣе по единъ и сѫщъ начинъ. Единиятъ ще приложи повече свѣтлина, другиятъ – повече сила, но има и много други качества. Ако едно дете пѣе пѣсеньта, ако единъ възрастенъ пѣе, ако една млада мома я пѣе, или ако единъ старъ човѣкъ я пѣе – тѣ разни качества ще придадатъ на пѣсеньта. Стариятъ не може да пѣе като детето. Детето не може да пѣе като стария. На стария пѣсеньта има свой смисъль, на детето има другъ смисъль. На малкото дете на 5–6 години, гласътъ му не е преправенъ. На нѣкои деца на 5–10 години, гласътъ е много хубавъ, чистъ, нѣщо хубаво и непринудено има въ гласа (имъ). Казвамъ: Когато пѣете, пѣйте естествено. Не се бойте какво ще кажатъ хората. Азъ, като пѣя, гледамъ какво ще кажатъ отгоре професоритѣ по музика. Слушамъ ги какво ме коригиратъ. Тѣ казватъ: „Малко измѣни". Когато тѣ ме харесватъ, всичкитѣ отвънъ ще ме харесатъ. Тѣ, като не ме харесатъ, зная че и отвънъ не може да ме харесатъ. Законътъ е за всичкитѣ еднакъвъ. Трѣбва да слушате само въ себе си. Пѣй(те) не да бѫдете голѣми пѣвци. По нѣкой пѫть попѣй си малко. Като дойдете тукъ, да ви слушамъ да пѣете. Казвате: „То не е заради насъ". Но всѣки, който не пѣе – не може да влѣзе въ Царството Божие. Всѣки, който не мисли – не може да влѣзе въ Царството Божие. Всѣки, който не чувствува – не може да влѣзе въ Царството Божие. Всѣки, който не работи – не може да влѣзе въ Царството Божие. Не че всичко е въ пѣенето, но трѣбва да знаете едно отъ качествата – мисъль, чувствувания, сила, работа.

Азъ бихъ желалъ да се разговаряте музикално, съ пѣсень. /Пѣе: „Колко не ми харесватъ твоитѣ постѫпки, съ които ти ме посрещна. Макаръ, че не сѫ толкозъ добри, искамъ да ги коригирамъ. И както виждашъ, азъ имъ пѣя. Колко не сѫ добри твоитѣ постѫпки, колко не сѫ добри твоитѣ постѫпки.

За бждеще ти ще постжпвашъ по-добре, за бждеще ти ще постжпвашъ по-добре. Я ми се засмѣй сега. Какво си стисналъ устата си като затворена врата"/. Азъ тъй бихъ го критикувалъ. Въ операта така пѣятъ. Много ги харесвамъ. Но много изкуствени нѣща има въ операта. Той за любовь говори и като, че се кара.

Ще станете деца, но умни. Разумни деца ще станете. Ще пѣете, но разумно ще пѣете. Разумно трѣбва да се пѣе. Тамъ е сега подмладѣването. Защото въ свѣта само Господь е старъ. Другитѣ – ние, сме деца. Ще се учимъ отъ Него. Нѣма да мислишъ, че си старъ. Ти си на 45 години, 45 лазарника. 45 години земята се е мжчила да ходи. Тя обикалѣла, носила ни на гърба си и не е остарѣла. (А) ти само на гърба си седишъ, че си остарѣлъ. Земята е още млада. Толкозъ милиони години и е млада. Ти едва си носилъ 45 години, и ти си остарѣлъ? Като те носи земята, трѣбва да се подмладишъ. Като излѣзете – да се зарадвате. Като погледнете слънцето – да се зарадвате. Вие съжалявате, че сте остарѣли. Огледайте се. Остарѣването значи геологически промѣни сж станали. Намалила се е любовьта. Нѣкой (е) отбилъ любовьта ви. Вие идете, проправите пжтя на водата, тѣ сж я отбили да пои пипереници – този отбилъ, онзи отбилъ. Никакви пипереници нѣма да гледате, вашата вода не давайте. Като свършите вашата работа, другата вода, която остане – давайте. Никога не отнемайте правото на единъ човѣкъ. Щомъ отнемешъ неговото право, другъ ще отнеме твоето право. Всичкитѣ хора иматъ преизобилно. Мнозина взели чуждото, че не се занимаватъ съ своето. Занимавайте се съ вашитѣ дарби, които Богъ ви е далъ. Занимавайте се съ доброто въ васъ, да бждете полезни на себе си и на другитѣ.

Да благодаримъ на Бога за живота, който ни е далъ, за всичко онова, което живота носи съ себе си. Да благодаримъ на Бога за силата, която ни дава и за всичко онова, което силата носи. Животътъ носи известни блага. Здравето носи известни блага. Да благодаримъ и за силата, и за здравето, съ които постоянно ни обновява.

Добрата молитва.

XX година
9. Лекция на Общия Окултенъ класъ
4 декемврий, 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_12_06 Трите връзки
лекция пред специалния клас

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

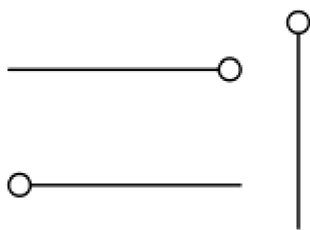
„Отче наш“

Имате ли тема? („Нямаме.“)

Ако ви се даде една тема: кой е най лесният път за постижението на човешките мисли и желания?… Искате да постигнете нещо. Да допуснем, че вие имате едно лесно постижение. Имате една съвременна гемия, която се кара с платна. Движуща причина е вятърът отвън. Има няколко платна и въжа, които държат платната. Но кое е неудобството на гемията? Съвременните хора лесно разрешават големи работи, като че отиват на бакалина да си купят хляб или нещо друго и мислят, че разбират нещата. Ядеш хляба и мислиш, че разбираш хляба. Ядеш сирене и мислиш, че разбираш.

Казвам, кое е неудобството на гемията? Има малко неудобства – няма въглища. Ако има вятър, гемията върви. Само че с тази гемия не можеш да вървиш, накъдето искаш. С нея ще вървиш, накъдето вятърът те духа. Щом има противоположен вятър, какво правят гемиджиите? Криви насам-натам, но е дълга работа и губене на време. Когато вие започвате да кривите, какво показва? С параход ли пътувате, или с платнена гемия. Този гемиджия е заставен от външните условия да заобикаля с дни. Когато има попътен вятър, тогава много лесно става. Нали вие искате най-лесния път. Гемиджийството е най-лесното. Най-лесният път на земята кой е? Най-лесното по море е гемиджийството. Да караш с лопати, то е доста трудна работа. С гемията, като туриш платното, хванеш с едната ръка платното и – каквото даде Бог. Ако караш лодката с лопати, гребеш четири–пет часа, откъснат ти се ръцете.

Казвам, когато вашите работи не вървят, знайте с платна ли пътувате, или с параход пътувате. После, защо в корабите перката е отзад, а в аеропланите перката не е отзад? Кои са техническите съображения? Кое е дало повод перката да поставят отзад на параходите, а на аеропланите отпред? Сега, ако перката ви е отзад – в морето сте; ако перката ви е отпред – в морето не сте. Добре, това, което кара витлото да е или отзад, или отпред, във въздуха е отпред, във водата е отзад. Вятърът откъде е? Насреща.

Има хора, които пътуват по много начини. Хората на чувствата, перката им е отзад. Хората, които са на ума, къде е перката? Във въздуха. А тези с платната? Те са хора на въображението. Ще работят с въображение, с твърде малко разноски. Фантазират си. Те мязат на един доста учен млад циганин. Тръгнал той да учи по света. Ходил той да избира какво да учи. Дали му две кила мляко в едно гърне. Гърнето турил на главата си и започнал да мисли. Казва си: „Туй мляко ще го подквася и ще го продам. Ще си купя кокошка. Тя ще се кокоши, кокоши – ще си купя патица. Тя ще ми се пати, ще ми се пати – пак ще я продам, ще си купя една овца.“ Ще продаде овцата – ще си купи вол и тъй нататък. Ще забогатее, и като забогатее, ще помисли да се жени. Не иска да се жени за коя да е, но ще се ожени за царската дъщеря. Намира най-красивата царска дъщеря, оженва се за нея и родило му се едно дете. Подскочил от радост и гърнето с млякото паднало на земята и се разляло. Туй са хората на въображението. Падне гърнето и виждат, че каквото мислят, не е реално. Как не е реално? Гърнето на главата не е ли реално? Само че за въображаемото ти загубваш и реалното. Туй е външният материален живот.

Ние мислим, че щастието на човека зависи от външните постижения. Вие мислите да бъдете един богат човек, да имате пари. Парите са едно удобство. Кой човек с богатството си е станал учен? Кой богат човек е станал добър? Богатството не може да направи човека добър. Богатството в един добър човек е една положителна сила, която може да се употреби, но самото богатство човека не може да го направи добър. Богатството е нещо статическо, едно статическо положение. Да допуснем, че вие имате сто кила вълна. Но един учен човек може да изработи вълната и да спечели пари. Ако не я изработи, няма да спечели. Ако я продаде и спечели по два лева на килограм, ще спечели двеста лева. А при сегашните условия какво може да направиш с двеста лева? Ние разчитаме на богатството. Богатството, което не е резултат на знание, на него не може да се разчита. На кое може да разчитате? Ако ви дадат да избирате, кое ще изберете, да разчитате? Ако ви дадат пари, ако ви дадат сабя, какво бихте избрали, на което да разчитате? Де е сабята, на която човек може да разчита? Колко саби имате? Има една сабя отвън, има сабя в устата – езика. Онзи, който говори, е военен. Като говори, извади ножа човекът – и наляво-надясно.

Сега на какво може да разчита някой, който пише с перото си? Добре,

представете си, че двама художници се състезават. Единият рисува една хубава картина. В какво седи хубостта на една картина на един художник? Казваш: „Аз просто не искам да гледам." Все учени искаш да гледаш. Художникът някой път се прославя с това, че нарисувал някой беден човек при известна обстановка и с тази картина стане велик. Друг нарисува някой знатен човек на картината и нищо не излиза. В какво седи хубостта на картината, която представя бедния? Аз не може да ви обясня в какво седи. На богатия знатността седи в неговите дрехи, в ръкавиците, в часовника, в ланците, но главата му е глупава. Бедният е скромно облечен, но главата му е пълна. Художникът нарисувал бедния, но вложил в него едно лице – като го погледнеш, не обръщаш внимание на дрехите, но обръщаш внимание на лицето, което е добре построено. Не само да нарисувате един беден човек в дрехи. Беден в дрехи, но богат по ум трябва да бъде. Питам, кое бихте нарисували, богатия или бедния, за да станеш знатен? Но в живота кого трябва да рисуваш? Ако рисуваш един беден човек, какво ще ти даде? Много хубава картината, но не може да я купи. Ако рисуваш само бедните, гладен ще умреш. Рисуваш един беден, картината е много хубава, но като нарисуваш някой богат, ще вземеш пет, десет, петнайсет, двайсет хиляди лева. Десет души богати като нарисуваш, по десет хиляди – сто хиляди за една година най-малко. Ще се осигуриш.

Аз правя сега една аналогия. Двама художници рисуват. Единият успява, другият не успява. От какво зависи техният успех? Онзи художник, който успява, той знае да нарисува лицето хубаво, очите рисува, ушите. Другият, посредственият художник, рисува очите, носа, веждите такива, каквито не са. Някои съвременни модерни художници, като рисуват една картина, поставят една тенекия празна от риба, после някакъв парцал, някакво камъче или някое умряло куче. После, като нацапали, турили такива краски, които в природата ги няма. Измислили ги. Често, като гледам някои краски в картините на художниците, не виждам такива в природата. Искат да ме убедят, че има такива краски в природата. Ако един човек се облече с жълта дреха или с червена дреха, нашари се и питат: „Съществува ли такъв роден човек в природата?" Човек може да се нашари, но с какви краски се ражда човек? С каква краска се ражда волът? С каква краска се ражда черната овца? С каква краска се ражда биволът? Защо воловете се раждат с бяла краска, а биволите се раждат с черна? Какво е научното обяснение за раждането на черните биволи?

За да прогресирате, вие имате препятствия. Най-първо, трябва да намерите причината за препятствията, от какво произтичат. Да допуснем, че вие сте неразположен духом. Ученик сте, но не ви се учи, не сте разположен. Кои са причините за вашето неразположение? Трябва да намерите причините. Или пък някой е цигулар, но не ви се свири. Вземаш

цигулката, но не върви някак си. Казваш: „Времето не е хубаво." Отлагаш ден, два, три, четири, пет, но все таки трябва да вземеш да свириш. Ако през годината свириш само десет пъти и другото време прекарваш само в размишления, какъв цигулар ще станеш?

Казвам, в сегашния живот има голяма опасност. Казвате: „Как ще се реализира животът?" Вие изисквате да се ползвате от благата на всички. Туй, което искаш, ще дойде за бъдеще. За бъдеще ще бъде по-лесно. Сегашните хора не могат да се кооперират, всеки живее за себе си. Сега се учат хората да се кооперират. Много от вашите страдания произтичат от това, че вашите умове, сърца и воли не са кооперирани. Някой път тялото ви не е кооперирано. Много хора наблюдавам – ръцете им, пръстите им треперят. Няма коопериране.

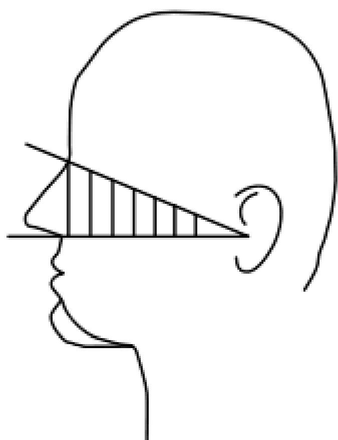
Веднъж влизам при един книжар във Варна. Той седи и приказва с мене, а в това време двата пръста, показалеца и средния, ги движи така, като че брои пари. Седя и го наблюдавам. Той имаше едно лице широко, консервативно лице, като на китаец спокойно. Приказва с мене и неволно движи пръстите си, като че брои пари. Иска да ми каже: „Имаш ли пари?" Разговаряме се, засегнахме един социален въпрос. Казва: „Аз гарантин не ставам. Като дойде някой да му стана гарант, аз ида, отворя касата и искам да видя дали имам толкоз пари, за колкото иска да му стана гарант. Ако имам тия пари в касата, ставам гарантин. Ако нямам, не му ставам гарант. Ако се обещая и нямам, ще изляза лъжец. Казвам: „Не мога да стана гарантин, понеже нямам пари." Щом имам пари, ставам гарантин." Като правеше това движение с пръстите си, аз не му направих забележка. Някой ще каже: „Защо си мърда пръстите?" Аз се досетих, че той брои. Знаеш колко мъчно е да се отучи човек от някои навици.

Вие, като не можете да разрешите някой въпрос, се почесвате по врата. Какво заключение ще направим? Ще свършите ли вашата работа, или не. Някои не се почесват по врата, но турят пръста на челото си. Запиташ го нещо и той тури пръста на челото си. Този ще свърши по-лесно работата, отколкото който се почесва. Този, който се почесва отзад, той не разбира закона. На тази страна, на която се почесва, там се намира чувството на смелост. Понеже тази работа, която искаш от него, иска смелост, казва: „Ти какво казваш, тази работа ще мога ли да я свърша?" За мене е ясно, той не е сигурен в себе си. Той се пита дали има достатъчно смелост да свърши тази работа. Затуй всякога при мъчните работи човек само бута този орган. Това става неволно. Туй чувство по-напред е било образувано, преди хиляди години хората са го образували. Вземете, най-първо, един пианист, който се учи. Докато се учи, той свири и гледа клавишите, но като минат три, четири, пет и повече години на работа, той свири, без да гледа. Като

тури пръстите на пианото, те се движат по-нататък. [У] някои гениални хора по музиката, които свирят, този навик е станал тъй естествен, че някои деца, като се раждат, на пет–шест години също и те си припомнят какво са правили с ръцете и започват да ги движат.

Сега, ако искате да свършите една работа на чувствата, перката ви трябва да бъде отзад. Кои пътуват по-бързо? От какво зависи бързината? Аеропланите пътуват много по-бързо, отколкото параходите, понеже средата, в която се движат, е по-рядка. Средата, в която се движат параходите, е по-гъста. Каква е бързината на параходите? Най-голямата бързина е седемдесет–осемдесет километра в час, когато аеропланът може да се движи с шестстотин–седемстотин километра.

Ако се даде да нарисувате една картина, да нарисувате себе си, като се гледате в огледалото, колцина бихте нарисували? Вижте тази линия на устата. (Учителят показва главата, на която са отбелязани центровете.) Линията на горната устна какво впечатление ви прави? Какъв човек е този? Този тип какво означава? („Чувства.“) Чувства, но има специални чувства. Той обича да има доброто мнение на хората. Всичко, каквото го прави, го прави с оглед да се хареса на хората. Както е направена брадата, въздържан е. Чувствата са средно развити. Той прави всичко с оглед на себе си, иска да бъде любезен с всичките хора, много любезен, но тази любезност е повърхностна, тя е само заради него. Разстоянието от средата на ухото до основата на носа показва интензивността на мисълта. Онова, което мисли човек, може да го направи. У този човек двигателната сила на мисълта е по-голяма. У някои двигателната сила е по-малка. Същата линия показва каква е двигателната сила на мисълта. Горната част на главата показва моралната сила в човека. Тази линия показва и направлението на ума. Тук има известни отношения завършени. Сега тия отношения в човека има ли ги вътре? На главата имате разните центрове. Имате чувствения свят на човека. (Учителят показва.) Тук имате милосърдието, тук имате съвестта, тук е постоянството. Тук имате борческия дух на човека. Казва: „Обиждаш ме.“ Готов е да се бори. Дето се почесвате, показва, че тази работа е доста трудна. Готов е да се състезава.

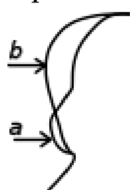
Забележете, че в животните тежестта на мозъка е отзад. Човек се изправил по причина на това, че тежестта на мозъка е минала отпред, за да не падне. Човек започнал да се издига, за да не изгуби равновесие. Благодарение, че тежестта на мозъка минала отпред, човек се е издигнал. В животните тежестта е отзад. Тази линия на главата наоколо (Учителят показва на картината) е доста размерно развита. Камперовият ъгъл, който се образува от линията между центъра на ухото и долната част на носа и от перпендикуляра, издигнат от ухото до горната част на темето, у човека е почти деветдесет градуса. Ако теглите една линия от отверстието на ухото към основата на носа и друга линия към края на носа, този ъгъл определя интелигентността на съществата. Перпендикулярите между тия две линии определят интелигентността на всички същества. У човека тази линия е най-дълга, най-добре развита. У животните носът е наклонен и перпендикулярът там е по-къс. Този перпендикуляр показва разумността, която се е развивала. В човека този перпендикуляр е най-далече от ухото. Колкото перпендикулярът е по-далече от ухото, толкоз интелигентността е по-голяма. Значи в тази посока се движи умът. Тези перпендикуляри показват степента на интелигентността.

Когато в човека преобладаващо влияние имат животните, тогава устата се издава напред, пък брадата поляга назад. Когато брадата поляга назад, човек няма воля, не се проявява никаква разумност. Брадата се издава напред, когато човек почне да мисли за последствията на една мисъл и чувство. Долната част на брадата показва, че човек е мислил за последствията от мислите и чувствата. Вследствие на това брадата е започнала да се издига. Животните не мислят за причините и последствията. Когато човек започне да се изражда – има хора, които се израждат – брадата поляга назад, приближава се до едно животинско състояние. За да се изправи брадата, човек трябва да мисли правилно, да чувства правилно и да постъпва правилно.

Така се оформява лицето. Лицето се строи съобразно ума, съобразно

сърцето и волята. По човешкото лице може да съдите хиляди поколения как са живели. При сегашните положения трябва да се проучва човешкото лице. Ако живеете между войници, какви ще станете? Смели. Ако живеете между музиканти, ще се образува едно музикално състояние да пеете. Ако сте между художници, ще се събуди желание да рисувате. Ако живеете между оратори, ще се зароди желание да говорите. Ако сте в едно съвременно общество, дето обичат да се обличат и се съобразяват с модата, всеки ден ще мислите как да се облечете, по три пъти на ден ще сменяте костюмите си: сутрин, обед и вечер. Вие само за обуща ще мислите, за шапки ще мислите, за дрехи ще мислите. Ще мислите каква е модата в Париж, в Берлин, в Лондон. Като разсъждавате по този начин, ще мязате на един турчин, който, като се оплел, казва: „Изходният път какъв е? Какво трябва да се прави?“ Трябва да мислиш повече. Твоята мисъл трябва да има един вътрешен подтик. Този подтик трябва да се реализира. Може да имаш един подтик, но този подтик трябва да има постижения.

Може ли някой да нарисува една гемия, един параход, един аероплан? (Един брат ги нарисува.) Преди колко години с това нещо са пътували? Най-лесно е с платната да се нарисува, лодка с две лопати. Това е модерен параход. Само наподобява, трябва да се помъчим да си представим, че е параход. Някой път трябва да имаме аероплан фотографиран.

Един човек в своите разсъждения е както един аероплан, който със своята тръба вижда много [по-]далеч, отколкото другите хора. Органите, с които има да си служи, не са във всичките хора еднакво развити. Има един човек с тесни възгледи, челото му е тясно. Имате човек с широки възгледи, челото му е широко. Имате човек, който има дълбочина, но тази дълбочина се определя от височината на челото. Обективният ум на човека се определя от долната част на челото. В някои хора тази част е развита, челото е издадено напред (a). У други хора челото е издадено в горната част (. Тогава е развит субективният ум. Щом влезе в причинния свят, линиите на разсъждението се развиват.

Когато един човек наблюдава, образуват се особени линии. Когато човек наблюдава, изучава, в наблюдението се образуват повече правите линии (1). Щом изучава литература, образуват се повече кривите линии (2). Щом дойдете до философията, тогава се образуват други линии (3). Щом човек обича да наблюдава, има повече прави линии. Този човек е в конкретния свят, близки работи го интересуват. Той върви по права линия, иска бързи постижения. Този, който обича литературата, в него кривите линии преобладават. Понеже среща съпротивление, той върви по пътя на най-малкото съпротивление. Кривата линия е линия на най-малкото съпротивление. Защо става крива линията, коя е причината? Налягането отвън е по-малко, а съпротивлението отвътре, напрежението отвътре, е по-голямо. Вследствие на това линията е крива. Когато външното налягане и вътрешното напрежение се уравновесяват, тогава имаме правата линия. Щом напрежението отвътре е по-силно, тогава имаме тази огънатата линия (2). В линията (3) в единия случай напрежението е било по-голямо, а налягането по-слабо, затова от едната страна е изпъкнала. В другия край напрежението е било по-малко, а налягането по-голямо, затова линията се огънала, се вглъбнала. Вглъбнатата линия показва външните условия какви са.

По същия закон може да констатираме кога на един човек стомахът не е в добро състояние. Има една линия, която показва, че външните условия са били по-лоши от вътрешните. Вследствие на това се разстройва стомахът. Значи такъв човек не взема добре храната си. Онези хора, на които стомахът е добре развит – тази линия отсъства. На някои от вас стомашната система е слаба и не отсега, на ред поколения се дължи. Дължи се на една умствена деятелност. Те много малко са яли, да печелят повече, че после, като спечелят, тогава да ядат. Щом се поправи стомахът, веднага тия гънки ще се изменят, ще се образува една крива линия.

Някой път, когато човек се безпокои, хлътват очите. То е лош признак. Ако много изпъкнат, и то не е хубаво. То са две крайности. В природата има един нормален път. Очите имат един правилен фокус. Има очи, които са на фокуса, други са вън или вътре във фокуса. Когато очите са във фокуса, то е здравословното състояние. Когато срещнем някои хора, ни са приятни очите им. Очите на такъв човек са във фокуса. Някой път срещнеш човек, не са на фокуса. Някой път гледаш устата на един човек, не са на фокуса, не ти харесват. Под думата фокусирана мисъл разбирам хармонично съчетание, разумно съчетание на външните условия с вътрешните възможности на човешкия дух. Затуй, ако ти се тревожиш, [каква] е причината, вътрешна или външна? Ако ти си се скарал с един твой приятел, причината е външна или вътрешна. Ако той се скара, причината откъде е? Тя е външна. Казали сте нещо по негов адрес и той, без да

провери, дойде, нахвърли се отгоре ви и вие страдате. Причината е външна. Кои неща се поправят по-лесно, външните или вътрешните?

Добре, вървите по пътя и се страхувате да не паднете. Хубаво, ако се страхувате да паднете, каква е целта? Или, ако паднете, каква е целта? В единия случай имате един процес, може да паднете въпреки условията. Всеки може да падне. Щом стане раздвояване на човешкото съзнание, стане раздвояване на мислите и на чувствата, всеки може да падне. Когато паднете, вашата мисъл е раздвоена. Щом изгубите равновесие, ще паднете или надясно, или наляво. Туй показва какво е състоянието на това раздвояване. Ако раздвояването е рязко, вие ще паднете напред. Тръгнете някой път и ако мисълта ви е концентрирана, не се раздвоявате, може да минете през най-опасните места и няма да паднете никъде. На равно място, ако се раздвои мисълта ви, може да паднете. Казвате: „Аз често се спъвам.“

В миналото изложение някой си художник, доста знаменит, излага картините си, но се обезсърчил, че картините му не били продадени. Мислил, че няма да ги купят и толкоз се обезсърчил, че един ден разрязал с нож една от най-хубавите си картини и излязъл навън. Всички американски вестници започнали да пишат и после тази картина се продала десет пъти по-скъпо, отколкото струвала. Той в разочарованието си разцепил картината си, но после тя се продала по-скъпо. Питам, защо са я купили американците? Те са умни хора. Като погледне тази разрязана картина, той си казва: „Никога не се обезсърчавай.“ Хубавите картини струват, но този художник защо се е обезсърчил? Така и вие често си теглите ножа, теглите си една критика. Като се погледнете, казвате си: „От мене нищо няма да стане, нищо няма да излезе.“ Теглите си един нож, на някои ваши мисли, на някои ваши чувства теглите един нож.

Човек себе си не може да унищожи, но работата се спира в дадения случай, процесът престава. Някои от вас има, които обичат да се обезсърчават. То произтича от факта, че в тях надеждата е слабо развита. Тогава те да дружат с хора, у които надеждата е силно развита. Някой път се обезверявате. Безверието показва, че този човек в областта на вярата е слаб, както човек, на когото краката са слаби – като ходи, отмаляват. Дружете тогава с хора, у които това чувство е силно развито. Вярата е чувство. Ако искате да разсъждавате хубаво, дружете с хора, на които центърът на разсъждението е хубаво развит. У други хора е слабо развит. Когато човек иска да придобие някакво качество, трябва да дружи с хора, у които това качество е силно развито. И едва при сегашната философия се групират хората. Групират се музикалните, за да си помагат. Групират се художниците, за да си помагат. Всички се групират и взаимно си помагат.

Сега онези, които проповядват религия: каква наука е религията? Защо трябва да вярвате в Бога? Много естествено, практическо приложение има. Бог е Същество, Което никога не се обезсърчава. Следователно ти като вярваш в Него, Той ще ти предаде това, което Той има. Ти, като вярваш в Бога, няма да се обезсърчиш. Ти, като вярваш в Бога, ти ще приемеш от Него. Някои вярват, че като се молим много, ще образуваме връзка. Като вярваш, се образува връзка между тебе и Него. Тогава силният винаги помага на слабия. Щом ти вярваш в Бога, Той ти помага. Щом Го обичаш, пак ти помага. Ти трябва да обичаш Бога, за да ти помага. Помощта е един резултат. Щом не Го обичаш, резултат не може да имаш. Щом не вярваш, резултат не може да имаш. Ние искаме, и без да вярваме, да имаме резултат. То е все таки един художник, без да рисува, да иска да стане велик. То е невъзможно. Трябва да бъде свързан с художниците, да рисува постоянно, за да се развият неговите дарби.

Всякога човек трябва да се учи да вярва. Има ли защо да се съмнявате в слънцето? Има ли защо да се съмнявате в земята? Ако всяка вечер ти се обезверяваш, ти ще изгубиш равновесието. Ама може земята да се разруши. Или може да мислиш, че слънцето ще изгасне. Ти след като заминеш от земята, слънцето още милиони години ще свети. Няма какво да се обезсърчаваш. Никога не се обезсърчавайте в себе си. Безверието в човека произтича от факта, че някой път ти се ангажираш да направиш някоя работа, която не е по силите ти. Може би след десет–двайсет години да е възможно, сега не е възможно. Сега е невъзможно да я направиш, ти искаш да я направиш – ще се обезвериш. Може да я направиш по-късно. Ти ще я направиш точно на времето. Винаги започвайте от нещо, което може да го направите. Онези, които не може да ги направите, за по-късно ги оставете.

Запример какъв е законът за онези, които изучават науката за паметта? Как се подобрява паметта?Има ли някакви методи за подобряване на паметта? Запример какъв е вашият метод да си спомняте? Какъв метод имате? Да кажем, изучавате география: градове, реки, планини. Как си ги спомняте?

Запример, ако почнете да мислите за огъня, колко неща може да дойдат в ума ви? Колко неща може да се явят последователно? Има контраст. Всякога след студеното иде топлото. В дадения случай в природата няма равномерна топлина. Нали казвате, че светлината и топлината идат от слънцето. Защо пространството, през което иде топлината, не е стоплено? На земята има повече топлина, отколкото в пространството. На земята има топлина, а в пространството има студ. Значи тия лъчи фокус нямат.

Енергията на слънцето минава през пространството, не е фокусирана. Като дойде на земята, става пречупване и при туй пречупване се явява топлината. Тя на земята среща някакво съпротивление, в пространството не е фокусирана. Често във вас вашата мисъл може да върви надалече, но постижения няма. Топлината е едно постижение. Щеше ли да бъде по-добре, ако цялото пространство от земята до слънцето беше отоплено. Понеже, както направила природата само земята да е топла, е по-износно, по-икономично. Природата обича икономията. Другояче щеше да бъде разточителност. Туй пространство няма нужда от нашето отопление. Сега например, ако изнесем нашата соба отвън, кой ще се ползва? Растенията нямат нужда от отопление, те си почиват. Нашия салон трябва да го ограничим, да отоплим и ние да се стоплим.

Вечерно време, като си лягате, освобождавайте се от ненужните мисли. Не лягай да спиш с бреме. Писал си нещо, не е излязло на свят – остави го за утре. Имаш някаква неприятност – всичко остави за другия ден. Тази работа не е за един ден. Остави я за другия ден. Колко хухдожници рисуват, но колко от тях ще станат знаменити художници? Художникът, като се обезсърчи, тегли ножа на картината си. Тебе като те сполети някаква неприятност, тогава ще добиеш една ценна опитност. После вярата, и тя си има възможности.

Да допуснем, че аз бих развил гласа си да вземам четири октави. При сегашния живот хората не могат да понасят четири октави, при четири–пет октави хората бягат. Хората се движат в една октава. Горните октави някой път нямат смисъл. Вземеш някой тон, но няма смисъл този тон. Когато един певец вземе „сол“, ме засяга, когато вземе „фа“, ме засяга, когато вземе „ми“, ме засяга. Пък вземе някой тон и не ме засяга. В самия тон, който взема, няма никакво движение, „ре“-то горе е в едно статическо положение.

Казвам, може да говориш за движението, без да се движиш. Може да говориш за доброто, без да си добър. Може да говориш за разумността, без да си разумен. Ето аз какво разбирам. Да допуснем, че вие говорите за едно хубаво ядене, една баница как е направена, но яденето го няма и никаква баница няма. Представете си реалния говор. Аз говоря за баница и тази баница се точи. Каквото казвам, става. Говоря за брашното на баницата и брашното дойде. Говоря, че тази баница се замесва и замесва се брашното. Говоря за точенето – точи се. Говоря за печенето – пече се. Реално в света е това, което постепенно става. Онова, за което мислиш и постепенно става, то е реално. За което говориш, и не става, то е една сянка. Наричаме го един свят на илюзии. Какво представят сенките? Сянката всякога показва туй, което няма да бъде. Реалността показва туй, което е. Сянката показва

туй, което не е. Сянката много лесно става, реалното мъчно става. На реалното може да разчиташ, на сянката не можеш. Има една добра страна сянката. Лятно време, когато температурата е трийсет, трийсет и пет, четирийсет градуса, да си под сянката на едно дърво е отлично. Но да си при двайсет градуса студ на сянка?

Сега всички трябва да се освободите. Вие искате да постигнете всичко в света по механически начин. То е една трета от истината. Всичко по умствен начин не може да се постигне. Всичко по духовен начин не може да се постигне. С ума ще постигнеш туй, което е възможно за ума. Със сърцето ще постигнеш това, което е възможно – ще имаш второ постижение. И с волята – ще имаш трето постижение. Една реалност е постигната, когато и умът, и сърцето, и волята вземат участие. Тази реалност е опитана. И мислите си трябва да опиташ, и чувствата си, и волята си трябва да опиташ. Или другояче казано – с волята си ще опиташ силата на своето постижение, интензивността на своите чувства, които са взели участие, и красотата на своята мисъл. Такава една мисъл през целия ти живот остава запечатана и тя е като една побудителна причина. Тя насърчава.

Хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, те всякога насърчават човека. Като мислиш заради тях, ти веднага се насърчаваш. Ако мислиш за неща, които не си постигнал, винаги се обезсърчаваш. Сполети те някаква несполука, ти се обезсърчаваш. Помисли за неща, които си направил. Ти си слушал някой концерт, той седи като побудителна причина. Значи имаш една възможност, че може да свириш. Ако някой път не можеш да свириш, то се дължи на някои външни условия. Допуснете, че един цигулар дава концерт и му се скъса струната. Вземе втора, и тя се скъса. Вземе трета, и тя се скъса. И най-после, всичко се разваля. Представете си, че може да ви излъжат. Тази мазилка, с която се маже лъкът, може да е калпава и не върви лъкът. Та цигуларят трябва да е опитал всичко по-рано. Всяка една работа, която човек върши, трябва да я обмисли хубаво. Казвам, обмисли. „Как ще я обмисля?"

Дръжте едно правило. В природата всеки човек, когото срещате, може да се ползвате от него. В природата всякога, ако се изкачиш на планината, ще се ползваш. Ако разбирате, ще се допрете до едно дърво, ще се ползвате. Минавате покрай някоя река, ще се ползвате. В природата всичко, което е направено, е на място. Само че от камъните ще вземете много малко, но все таки една микроскопическа полза ще имате. Някой път може да сте неразположен, може да сте паднали духом. Идете при някое дърво, допрете си гърба на дървото. Няма да се минат десет–петнайсет минути, ще усетите, че всичко е минало. Имате разположението на дървото, няма

защо да се обезсърчавате. Дървото ви казва: „Толкоз години седя на едно място и не съм се обезсърчило, пък ти, човекът, какво има да се обезсърчаваш?“ Като седнеш на камъка, той казва: „Не се мърдай. Като мене стой.“ Като минеш покрай реката, какво казва? „Движи се, тук върви.“ Ние сега не тълкуваме така. Минаваш и казваш: „Виж тази река как тече.“ Като минаваш при дървото, казва: „Дръж със земята, дръж и със слънцето.“ То държи с добро[то], държи и с лошите условия. Корените са лошите условия. Казва: „Аз съм при лоши условия. Главата ми е заровена, но доброто е горе.“

Природата е разрешила всичките противоречия. Ние трябва да вземем поука от нея. Щом се обезсърчим, ще идем при дървото, ще идем при реката. Не да мислиш да се удавиш. Щом се обезсърчиш, седни на камъка отгоре. Аз бих ви препоръчал на вас, като се обезсърчите, да седнете на камъните – не които са на северната страна, но които са на южната страна, камъни, изложени на юг, малко наклонени. Седни на тях, и не сутрин, но към единайсет–дванайсет часа. Тогава може да се лекуваш. Може да полегнеш на тия сгорещени камъни.

Какво разбирате под думите: впрегни ума си на работа? Ама може ли умът да се впрегне на работа? Досега кой от вас е впрегнал човешкия ум? Умът не трябва да се впряга на работа. Тури го за дирек. Ти си го направил вол да го впрягаш, много долна служба. Тури го дирек, иди и се допитай до него. Кажи: „Тази работа как да стане?“ Като говорим да впрегнем ума на работа, като че ли ти си нещо повече от ума. В моя ум другояче седи въпросът: когато аз мисля за ума, то са същества, които са завършили своето развитие, разумни гениални същества, които са строили цялата вселена. Та като дойдем до тях, те ще ни покажат пътя, по който трябва да излезем от мъчнотиите. Няма какво да ги впрягаме. Аз ще се впрегна на работа.

Сега мислим, че умът е сила. Умът е връзка между разумни същества. Това е човешкият ум. Когато говоря за сърцето, разбирам: това са същества, които са развили велики добродетели. Чувствата са връзка между тях. Следователно между моя ум и тия разумни същества трябва да има връзка и между тия добри същества и мене пак трябва да има връзка. После, под воля разбирам ония същества, които са добили онази мощната сила, които са строили света. Волята е една връзка, която ни свързва с тия силните същества. По тази сила постоянно върви този вътрешен ток. Ти трябва тъй да мислиш – че всичко може да направиш. Само така може да имаш големи постижения в света. Човек, който иска да стане музикант, той трябва да се свърже с велики гениални музиканти, които преди него са завършили своето развитие на музиката. Щом се свърже с тях, той

гениален става. Ако иска поет да стане, пак е същият закон. Каквото искате в света, съществува. Туй, което съществува, което е станало, и у тебе може да стане.

Туй, което не съществува и което не е станало, и у тебе не може да стане. Всички неща, които не стават, от две неща зависят: или че не са реални, или че връзка няма с тях. Следователно, ако не са реални, няма защо да стават. Ако са реални и няма връзка, връзката трябва да се образува.

Според мене надеждата, вярата и любовта, това са три велики връзки с реалността на битието, на разумното битие. И както човек е свързан с вярата, надеждата и любовта, такъв ще стане. Вие, ако минете покрай един овчар и видите овцете, казвате: „Какво ме ползват тия овце?“ Тия овце пасат трева, но тия овце образуват на гърба си тия влакна, от които вие един ден ще си направите най-хубавата дреха.

Тъй щото онова, което сега виждате в природата, от него ще си направите най-хубавата дреха – неща, които за бъдеще чакате.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Седма лекция на младежкия клас
6 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_12_08 Вечер и сутрин
неделна беседа

ВЕЧЕР И СУТРИН

Добрата молитва.
В начало бе Словото.

Ще прочета първите два стиха от 12 глава от Евангелието на Йоана.
А шест дни преди пасхата дойде Исус въ Витания, дето беше бившият умрял Лазар когото възкръси от мъртвите. (2) И направиха му там вечеря, и Марта слугуваше; а Лазар беше един от тези които седяха с него наедно на трапезата.

Духът Божи.

Човек живее в един свят неизвестен. Ражда се и не знае, защо се е родил. Умира и не знае, защо умира. Може теоретически, исторически (да се каже), че е създаден човек заради нещо. Аз говоря за личната опитност. Едно дете, което се е родило, не знае защо се е родило. Плаче и то не знае, защо плаче. Например, когато ви боли кракът, плачете. Защо плачете? Защото ви боли кракът. Защо трябва да плачеш за болния крак? Плачът е една необходимост. Може би онези, които разсъждават повърхностно, да не разбират смисъла. Болката в дадения случай е корава почва, която човек трябва да полива, да омекне почвата малко. Един философ така би разсъждавал.

Сега ние се намираме в един свят на илюзии, както младия, той не му мисли за стари години. Като се облече, тури си шапката, връзката, излезе навън, казва: Всичко е наред. Вярващите казват: Аз вярвам в Бога, и мислят, че всичко е наред. Но и като вярват, дойдат изпитанията. Даже любящата майка, която люби детето си, в някой случай и тя се изменя. Детето види майка си такава, каквато не е.

Та казвам: В сегашния живот трябва наука. Когато художникът отвори своята кутия с боите и четките, тури платното си, пък дигне главата си насам-натам. Ние искаме да го гледаме. Но интересът на художника е, че има какво да изучава. Той като художник трябва да се прояви. Той трябва да знае, как да размива боите, да ги смесва, да ги нарежда. После трябва да знае линиите да ги поставя. Някой казва: Да вярваш в Бога. Какво значи да вярваш в изкуството? Празно изкуство, само да вярваш в него. В изкуството трябва да рисуваш. Какво значи да вярваш в музиката? Какво ще вярваш?

Трябва да свириш. Ако не знаеш да свириш, твоята вяра е празна. Казва: Аз вярвам в музиката. – Много добре, я изсвири нещо. – Аз вярвам. – Като не свириш, ще ме накараш да вярвам, че ти не разбираш нищо от музика. Като свириш, ще ме накараш да вярвам, че разбираш от музика. Често съм слушал да казват: Аз обичам Бога. – Като обичаш Бога, направи нещо. Ти нищо не правиш, а само казваш, че обичаш Бога. Ти носиш платното, боите, четките и нищо не рисуваш, нищо не правиш. Казваш: За бъдеще ще правя. – Остави това бъдеще. Всичките съвременни хора страдат от една духовна слепота, не слепота, но късогледство, не виждат нещата. Някои от близо виждат, отдалече не виждат. Други отблизо не виждат, отдалече виждат. За да виждаш добре, то е цяла една наука. Всеки един предмет, който не е поставен на своя фокус, той не е ясен. Може да е извън фокуса. Може да е много близо до фокуса. Ще трябва да го поставиш на неговото място.

Щом се разглоби на части човешкият организъм, човешкото тяло, човек се намира в едно анормално състояние. Ако вие направите един човек с висок ръст, голяма глава и къси ръце, знаете, какъв човек ще бъде той. Или ако направите малък човек с височината един и петдесет сантиметра, пък турите два метра дълги ръце, знаете ли какво ще бъде? Ще кажете: Все едно и той е човек. Човек е едно хармонично съчетание на мисъл, чувство и воля, постъпки, действия. Под думата човек разбираме същество, на което мислите му са отмерени, чувствата, постъпките и силите, които действуват, са отмерени. То е човек. Всякога, когато дойде някакво страдание в човека, този порядък е нарушен. Може едно страдание да произтича от съчетанието на мислите и външната форма. Виждаш някой човек грозен. Понеже обичаш изящното, красивото, веднага се възмущаваш от грозотата. Казваш: Грозота. Друг човек, който е малко по-умен – зад тази грозота вижда нещо хубаво. Може човек отвън да е грозен, но отвътре има някакво богатство. Виждаш някоя къща много хубава, но никой не живее в нея. Пък не всякога хубавите къщи са здравословни. Много къщи са красиви, но не са поставени на място. Светлината не влиза добре и ти в една такава къща ще боледуваш. Сегашните хора казват предвид строежа на една къща, но най-първо трябва да вземеш под внимание и да изследваш, дали има някакви течения под къщата, която искаш да строиш. Ако има течения на това място, не я строй. Ще кажете: Отде да намерим тия работи? Светът, в който живеете е разумно направен. Вие пренебрегвате Божиите пътища. Вие като срещнете един човек, не го изучавате, но казвате: Този е лош или този е добър човек. Това нищо не значи. За вас всеки един човек, който дава, е добър. Всеки един, който взема, е лош. Общо е така. Но често този, който взема, и той е добър, толкоз добър, както и оня, който дава. Че, когато носиш един товар на гърба си и дойде някой, че ти вземе товара, тури го на своя гръб, не е ли

той добър? Друг дойде, носи един товар, тури го на твоя гръб и казва: Това е за тебе. Ти ще усетиш, че в туй добро, което той ти направил, се наруши твоето равновесие.

Има противоречия в живота. Баща и майка имат красива дъщеря, бащата трепери над нея. Дойде един чужд момък от някъде, запознае се с дъщерята и погледнеш един ден – задигне дъщерята. Бащата го боли. Дъщерята се е влюбила в него. И сега между любовта към бащата и любовта към момъка тя избира и казва: Предпочитам сега младият момък пред стария баща. Вие ще кажете: Така е наредено от Господа. – Хубаво, бяхте ли там, когато Господ нареди така нещата или се водите по известни тълкувания, че тъй е наредил Господ. Че е наредено, наредено е. Когато един художник нарежда боите на платното, въпросът е нарежда ли тия бои, тия цветове както са вън в природата или ги нарежда както модерните художници турят такива краски, каквито ги няма в природата.

Първото нещо, от което трябва да се пазите, е самовнушението, че вие всичко знаете, и че не ви трябва повече. Казвате: Научих се, зная да се моля. – Нищо не си научил още. Ти опитал ли си, когато си сиромах, нямаш пет пари, три дена си гладувал, като се помолиш да дойде хлябът. Ако дойде хлябът, ти акта на молбата си научил. Ще ви приведа един пример. Мнозина мислят, че като се молят, са силни. В Търновско имаше един Симеон, много религиозен човек, повече отколкото трябва. Много набожен, но разбира нещата буквално. Един ден ми казва: Какво мислиш, искам да мина с една кандилница из Търново от единия до другия край, ще има ли ефект? Рекох: Ще те бият. То не е право. То е право на свещениците. Ще считат, че се подиграваш. Законът не ти дава право. Казва: Искам да покажа на тия свещеници, че не знаят как да кадят. Казвам му: Ще им покажеш как да кадят, но ще те бият, разбираш ли? Един ден убедих го да не ходи с кандилницата. Дошла му една идея, този човек иска да се бори, иска да се покаже. Отива в Беброво. Един ден говедарят изкарва говедата, една голяма буга излиза и реве. Като я видял, казва: Какво ревеш, знаеш ли кой е пред тебе? Да мълчиш. Хваща бугата за рогата, но тя го повалява на земята и го мачка, че едва го спасява говедарят. Молил се той, но молитвата не помага. Дойде при мене, че ми разправя, казва: Бугата излезе по-силна от мене. Рекох му: Трябваше да се упражняваш с някое малко бугле, после голямата. Научих вече един урок, че със силния не се бори. Рекох: Право си научил. Силният, като дойде, стани му слуга, да видиш как той се бори. А пък при малкия, при слабия, какво трябва да научиш? Силният някой път отива да наблюдава малкия, да се учи от него. Силният какво има да се учи от малкия? Там, дето малкият минава, силният не може да мине. Там дето силният минава, малкият може да мине. Но силният през малката врата, дето малкият минава, той не може

да мине. Тъй щото при малките дупки малкият е силен. При големите дупки големият е силен. Вие ще си вадите заключенията.

По някой път аз съм наблюдавал религиозните хора. Има религиозни хора влюбени. Влюбването не го считам за религия. Според мене религията е изкуство, да знаеш как да прилагаш нещата. Такъв пример аз даже намирам в един езически философ Епиктет. Религиозен човек го считам. Той бил роб на един римски патриций, който имал 2–3 хиляди роби. Всичките роби обичал да ги бие и по някой път биел и философа. Като го биел, философът седял тих и спокоен, не викал, не се вайкал. Искал да го застави да плаче както другите роби, да иска извинение. Един ден го бие и го повалява на земята, робът стои тих и спокоен. Започнал да му натиска крака и той му казва: Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш, пък няма да мога да ти бъда полезен. – Виж, казва, как философствува! Счупил му крака. Казва му: Аз ти казах, че ще ми счупиш крака. Като му счупил крака, господарят му се обръща, вижда, че този човек е философ, че в него има нещо. Него ден той го освобождава, дава му една голяма сума и от Египет отива в Гърция, там преживява последните си години и пише съчинения. Той пише на едно място в книгата си: Ти искаш да бъдеш богат, знаеш ли защо? Като идеш на баня, искаш да платиш и да имаш теляк да те разтрива. Ако си сиромах, няма да имаш теляк. Всичките съвременни хора не искате ли да имате теляци? Искат като са религиозни да имат хубави къщи, да имат слуги, да е уреден животът им. Че кой не иска така? Религиозният човек трябва да бъде без къща, без пари, да няма нищо в джоба си. Другите може да имат, но религиозният не. Тогава ще ви докажа на какво основание. Казва: Да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Значи да не остане да обичаш другите работи. Щом си се влюбил в Господа, да не остане нещо друго да обичаш. Като обичаш Бога тебе ни къща ти трябва, ни пари ти трябват. Господ ще се погрижи заради тебе. То е един краен извод. Религиозният човек е силен в себе си. Ако ти би имал тази любов, по някой път имате само един малък вътрешен стремеж. Сега какъв трябва да бъде стремежът на човека? Защото човек в себе си трябва да има две роли – каквото говориш, трябва да го правиш; и каквото правиш трябва да го говориш. Говориш за музика – ще свириш. Говориш за художество – ще рисуваш. Говориш за религия – ще я покажеш. Говориш за философия – ще я покажеш. Всяко нещо, за което говориш, трябва да го правиш. Колко опита трябва да направиш?

Знаете, колко време би ви взело да нарисувате като художник една уста, която да означава добродетел. Да нарисуваш тази линия на устата, която показва добродетел. Знаете, колко мъчно се рисува. Ако можеш да нарисуваш една картина, която да изразява добродетелта, този образ

заразява. Човек като погледне, се заразява. Гледам картините на сегашните художници, рисували много работи, но доброто го няма. Всичко рисували, но любовта я няма. Всичко рисували, но разумността я няма, няма интелигентността, благородната интелигентност я няма. Оня интелигентен човек, който е готов да се жертвува, добродетел да се жертвува, любов да се жертвува – няма ги.

Художникът трябва да разбира. Има моменти, има часове в природата, когато доброто се изразява в светлината. То обективно се представя и той трябва да го схване. Има и музикални тонове на доброто. Има тонове на доброто. Има тонове на разумността. Трябва да се развива това ухо, за да схваща ония нежни тонове на доброто. Много хора покваряват своето ухо със слушане на нецензурни работи. Целия ден като се разправяш със своите приятели, съдиш се с ближните си по 20 пъти на ден, какво ухо ще имаш тогава? Разваляш ухото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш ухото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш окото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш езика си. По веднъж ако се съдиш, разваляш носа си, разваляш ръцете си, разваляш краката си. По два пъти като се съдиш, разваляш и жена си. По три пъти като се съдиш, разваляш и децата си. По четири пъти като се съдиш, разваляш и приятелите си. То е педагогика. Искат съвременните хора да възпитават. Мислите ли, че е лесно да се възпитава човек? Аз, когато искам да възпитавам някого, заведа го да възприеме светлината от слънцето. Когато искам да възпитавам някого, заведа го в някой беден дом, дето има добри хора. Седи бедна жена в дома, но е весела. Беднотия има в дома, но всичко е много добре направено, и тя е весела. Казвам: Тази жена не е богата, няма нищо вложено в банката, на какво се дължи нейната вяра? Голямо спокойствие има. И за Господа не говори много. Казва: Ще прекараме този живот добре, както живеем.

Някой път като говоря за българите, някои се докачат. Българинът има една черта, много е щедър. Толкоз години как идват хора при мене. Дойде някой, излекувам го. Като му дам цера, казва: Какво ще ми дадеш за моите ближни, които също страдат? Започне да изрежда три–четири души. Казвам: Нека дойдат и те. Ти най-първо опитай този цяр за себе си. Той още не е опитал моя цяр и казва: На другите какво да им кажа? То е щеславие.Иска да се покаже, че като бил там, помислил и за тях. Виждам и хубавата черта на туй, но в туй хубавото има и нещо лошо. По някой път аз постъпвам особено. Казвам: Идете и кажете на всички, които боледуват, че ще оздравеят, ако повярват. Казват: Няма за пиене чай от лайкучка или пелин, или теменужки да повярват. Рекох: Нищо. Ще им кажете, да повярват и ще оздравеят. Ако не оздравеят? Ако не оздравеят, нека дойдат.

Мислите ли, че вие, които минавате за религиозни, че сте религиозни? Човек трябва да бъде искрен. Когато човек скърби да е радостен, че е дошла скръбта. Много малко хора съм виждал като скърбят да се радват. Казвате: Защо да страдам? Моля се по три пъти на ден, сутрин, обед и вечер, от десет години по три пъти се моля на Господа, на мене ли праща Господ тия работи? Другите са грешни. И този човек минава за религиозен. То е погрешно разбиране.

Мислите ли, че един учител, който има слабости и възпитава своите ученици, че той няма да им предаде своите слабости. Помнете онзи закон, че като проповядвате на хората, вие предавате и положителните и отрицателните качества на вашия характер. Всеки един човек, който ви говори, едновременно ви предава и положителното, и отрицателното. По някой път вие сте нащрек, но същевременно става една обмена. Не че само хората ви влияят, но и вие им влияете. Същевременно трябва да има две идеи, които да ви занимават. Първо, да бъдем един добър проводник на онова Божественото, което иде, да го предадем. После да бъдем готови онова Божественото, което иде, да го възприемем. Ако ние не може да възприемем една Божествена доброта тъй, както е, и ако ние не може да я предадем тъй, както е, ние още не сме в пътя на любовта, която носи новата религия, новите връзки, новите отношения. На нас целта не е да бъдем щастливи. Защото целта е Бог да се въздигне в света. Бог, който е съвършен, него да познаят хората, че тогава чрез него може да се познаят.

Аз ще ви дам едно правило, което да съблюдавате. То е следното. Дали си мъж, дали си жена, дали си момък или мома, дали си господар или слуга, дали си учител или ученик, ако си учител и прати Бог при тебе един ученик, не го задържай за себе си, но да му покажеш пътя към Бога. Този човек, този ученик направо при Бога не може да иде. Вие сте една врата, при вас трябва да дойде, а пък вие ще му покажете правия път. Ако е музикант, по пътя на музиката. Ако е художник, по пътя на художеството. Ако е философ, по пътя на философията. Какъвто и да е, покажете му пътя. Някои от вас сте женени. Женете се заради туй. Ако жената се е привлякла при мъжа, Бог я изпраща при мъжа и той трябва да ѝ покаже пътя. Ако мъжът се е привлякъл при жената, Бог го е пратил, тя да му покаже пътя към Бога. То е семейството сега. Това да знаете. То е разбиране. Ако вие искате да задържите този мъж при себе си и другите жени да не го развалят, вие не разбирате. Всичките други жени са негови сестри. Той като иде при Бога, Бог ще го научи, как да обича другите жени. Ако ти го задържаш само при себе си, ти ще го развратиш. Ако мъжът задържа жена си при себе си, и той ще я разврати. Той трябва да покаже пътя към Бога. Не той ще я разврати, но тя ще започне да вижда неговите слабости. Сега този закон ще го приложите навсякъде. Дойде някой слуга

при вас, веднага ще му покажете пътя към Бога и като иде при Бога, Бог да го научи, как да слугува. Някой път господарят е пратен при слугата и слугата трябва да го прати при Господа.

Когато говоря за Любовта, разбирам да обичаш, значи да пратиш човека при Бога. Да те обичат, значи да си пратен при Христа. Този човек, който те обича, ти си пратен при него той да ти покаже любовта. Следователно, ако възприемеш неговата любов, той трябва да ти покаже пътя към Бога. Туй е правилното отношение. Тъй се образуват връзките. Те са връзки на вечността. Те са връзки, които преживяват този живот, онзи живот, в Божествения живот. Те образуват един непреривен кръг и животът се осмисля.

Сега другата философия. Казвате: Тези са неща отвлечени, далечни. Отвлечени работи са онези, които не са във фокуса, а са извън фокуса. Те са отвлечени работи. Някои са вътре във фокуса, те се показват по-малко отколкото са. Които са извън фокуса, се показват големи, неопределени. Аз не се нуждая от големината на един човек, колко му е ръстът. Аз следя отношението на неговата височина и неговата широчина, но често съразмерността не дава какво отношение има към неговата разумност. Някой човек, като го срещнете, нещо приятно има в челото. Срещнете друг човек, не ви харесва челото. На мнозина челата не ги бива. На някои скулите не харесвам. Скулите съответстват на сърцето. На някои скулите не са хубави. На някои брадата харесвам – то е волята. На някои брадата не е хубава. Сега не сте само вие отговорни. От хиляди поколения са вървели по един начин и вие сте резултат на хиляди поколения. Не ви съдя. За да ви съдя, защо тръгнахте в този път? Какво сте добили? Та всички, които са в другия свят, са свързани с вас и ви нашепват постоянно разни неща. Казват ви: Не върви по този път. Онези, които са правили погрешки, казват: Този път, по който вървиш, е грешен. Поправете се. Казвате: Така сме родени. Че така сте родени, но като дойде тази мисъл, поправи погрешката. Дойде някой при теб, разправяш му, разправяш му, не разбира и ти кипнеш. Кипването е нездравословно състояние. Щом ти започнеш да се дразниш от най-малките работи, ти си болен човек. Да знаеш, че няма да се минат няколко години и попът ще ти пее „успокоение души“. Спокойствието на човешката душа е едно здравословно състояние. Като дойде този човек и започваш да се дразниш, спри се. Казваш: Как тъй да не разбираш? Ами ти разбираш ли неговото положение? Мнозина са ми казвали: Аз съм особен човек. – Много се радвам, че сте особени. Особеното цвете трябва особено да цъфне. Да е хубаво облечено.

Най-първо направете един опит и млади, и стари. Вземете си по едно много хубаво огледало, най-хубавото огледало, което може да намерите в

София. И всеки ден се оглеждайте по три пъти. Като се оглеждате, гледайте да започне да ви харесва лицето ви. Щом има някоя черта, която не ви харесва, поправете я. Гледаш се в огледалото, има една линия край устата, не ви харесва – поправете я. Има една линия, която показва, че вашата стомашна система не е добре. Вие като ядете не благодарите на Бога. мърморко сте, инспектор сте на яденето. Тази линия ще я поправите. Какво и да ядеш, да благодариш за него. Малко хлебец, сол, пипер, ще ядеш и ще благодариш. Казваш: Аз човекът, който съм свършил университет, да ям хляб, сол и пипер. То е неразбрана работа. Казваш, да има някоя риба. Аз не съм против рибата. Добре е да имаш една скумрия хубава с малко лимон и зехтин опечена. Хубаво е, как не. И на Христос след възкресението дадоха учениците му риба на жерава опечена. Рибата ето какво представлява. Рибата значи един човек, който знае да владее своя ум. Значи да знае как да се обхождаш с ума си, със сърцето си и с тялото си. То е човекът, който се храни с риба. В моя ум тази е идеята. Щом ядеш риба и не знаеш да се обхождаш с ума си, тази риба не е на място. Щом не знаеш да се обхождаш със сърцето си, щом не знаеш да се обхождаш с тялото си, рибата не е на място. Ако знаеш да се обхождаш добре, яж риба. В рибата има някои черти много хубави. Тя е много хладнокръвна. Рибите ни най-малко нямат апартаменти, когато се женят. После килими не искат, пари на заем не искат. Хубави черти имат. Те много не дъвчат храната си, цяла гълтат храната си. Те много чисто се носят. Отвън са идеално чисти, измити от кал. Ако се държиш нечисто, препоръчвам ти да ядеш риба. Ако не знаете, как да мислите, риба яжте, да се научите. Онези, които не са изучавали рибите, не знаят, че има много умни риби. Има риби, които риби не ядат. Може да ме извинят онези, които са изучавали рибите. Аз съм ги изучавал. Има работи, които рибите не ядат. Има риби, които са много благородни. Като я хванеш, пипни я и всичко ще ти тръгне напред. Ако като я хванеш, я опечеш и я изядеш, всичко ще ти тръгне назад. Като хванеш една такава благородна риба, само я пипни и я пусни.

Доброто трябва да живее в нас, а не да умира. Всеки човек, който умъртвява доброто в себе си, всеки един човек, който умъртвява разумността в себе си, пече разумността, всичко ще ти тръгне назад. Само пипни ума си и го остави да работи. Само пипни сърцето си и го остави да работи. Пипни волята си и я остави да работи. казват: Да подчиним тялото. Няма какво да подчиняваме тялото. Но тялото трябва да знаеш как да го обичаш. То да съзнава, че ти го обичаш, мислиш неговото добро. Сърцето да съзнава, че го обичаш, умът да съзнава, че го обичаш. Трябва да обичаш ума си. В мозъка си имаш три милиарда и 600 милиона клетки, които работят и служат за умствената деятелност. Повече са отколкото хора има на земята. Толкоз клетки има, ако ги обичаш, всички тия клетки са специалисти, какви не работи те разбират. Мислим за ума си. Казвате:

Трябва да бъда умен човек. Учен човек е онзи, който знае да обича, да обича Бога и тогава да обичаш всичко онова, което Бог е създал. Като обичаш Бога, да обичаш и неговите дела, хората да обичаш, да видиш, как те са създадени.

Да ви приведа един пример. Разправяше ми един мой приятел, който се занимава с психология, млад човек. Отишъл в едно семейство, дето имали две момиченца. И двете били красиви, но едното по-упорито, своенравно, другото по-благородно. Направило някаква погрешка и майка му го била. То иде в стаята и плаче. Казва: Като го видях, съжалих го и го помилвах по лицето. Другото му сестриче казва: Защо я гладиш? Мама така не я глади както тебе. Казва: Аз я гладя, защото майка ти я била. Милвам я. – Ами мене не можеш ли да помилваш, като не ме е била майка ми? Милваш само тези, които са бити ли? Казва: Аз искам да се освободя, имах разположение към това дете, което страдаше, виждам една хубава черта в него. Другото момиченце казва: Мене не може ли да помилваш, като не ме е била майка ми? Рекох: Не може ли да направиш някаква погрешка, да те бие майка ти? То казва: Не може ли да помилваш и небити? Питам: Вие, ако сте на мястото на този господин, какво ще направите? На това дете казвам, че Бог милва и които не са бити, и тях милва. Питам: Как бихте помилвали битото дете и как бихте помилвали небитото дете? Онова, битото дете, ако искате да го помилвате, то е изгубило нещо от себе си, то е изгубило това равновесие, изгубило любовта на майката и я заставило да го бие. Че тя и любовта наказва. Тя наказва без да иска. Въпросът е, че огънят, който гори на огнището, не иска да ви наказва, няма желание да ви изгори, но ако вие се приближите повече, отколкото трябва, ще се опарите. Значи огънят счита, че вие трябва да бъдете разумни, да се не приближавате. Някои искат да се приближат много до любовта. При сегашните условия любовта изгаря, разрушава. Силната любов разрушава нервната система, ако се приближите. Ти ще седиш на почетно разстояние, ако искаш да знаеш, как Господ да се отнася с тебе. Как трябва да се молиш? Ти най-първо ще покажеш, по кой начин Господ да те помилва. Един ден ще идеш, ще вземеш две стомни с вода и лятно време ще полееш някое плодно дърво, което е засъхнало. Ще го полееш и ще кажеш: Както аз помилвах туй дърво, помилвай ме Господи по същия начин. Каквото направиш, ще ти го направят. Казвам: Някой ден вие имате големи спънки. Аз съм имал такива примери.

Седя един ден и се занимавам с дълбок философски въпрос, който ме интересува. Чувам в стаята, една муха вика за помощ. Хванал я един паяк и тя иска да и помогна. Ставам, не мога да я видя. Търся я и намирам паяка, с един крак закачил мухата, тя иска да се откопчи и бръмчи. Казвам: Слушай, ти нарушаваш моята философия, пусни мухата. – Че как? Не

мога да я пусна. Ние се разговаряме с паяка. Заради мене този паяк е недоразвита човешка душа, която останала във формата на паяк. Мухата е недоразвита човешка душа, която иска да я избавя. Паякът казва: Не мога да я пусна, толкоз време съм се мъчил, знаеш, колко време съм гладувал? Да не е глупава. Казвам: Слушай, вие сте тук в моята стая, аз не позволявам никакво престъпление да става тук. Знаеш ли? Показвам му бастуня. Казва: мене не ме е страх от твоя бастун. Като вдигнах бастуня, освободих мухата, хванах него и го пуснах из прозореца навън. Казвам: Да си вървиш. Казва: Много силен човек бил. Така му дошло на ум, че много силен човек съм. Той мисли, че е силен, надига се на краката си, иска да се покаже, че е силен. Рекох му: Ти си изостанал назад.

Казвам: И вие по някой път правите такива погрешки. Хванете някоя муха, мислите, че никой не ви вижда. В къщата на някой голям философ сте. Всички казвате: Тия работи не ми ги говорете. Съгласен съм. За слабостите на хората да не говорим, но се таки някой път ще заведем децата при художника, който нарисувал една картина, и питаме детето, харесва ли картината. Казва: Не я харесвам. но какво не харесва, не знае. Някой път децата казват, че картината е хубава, но пак не могат да кажат, къде е хубавото. В тия деца вече има едно чувство вътре. Когато се изследва съвременното човечество, в предната част на мозъка се намират едни бели нишки, които се сформират, които са тъканите на човешкото съзнание. От тия, белите нишки зависи, как човек възприема светлината, от тях зависи, как възприема слуха. Всеки един от вас може да направи един опит. Ние схващаме звуковете, но някой път схващаме някои мисли. Един човек мисли нещо и другият казва: Слушам, какво искаш да ми кажеш. Той нищо не му е казал, но като помислил, онзи схванал мисълта. Ухото в този човек е силно развито и той схваща мисълта като звук. Има звукове спотаени, които образуват любовта. Отразяват се. Ти знаеш, че този звук само любовта може да го произведе. Като дойде доброто само то може да го произведе. Има звук, който само любовта може да го произведе. Само разумният човек може да произведе един звук. Няма нищо скрито-покрито в света. Нещата са скрити и покрити за онези, които не разбират Божиите закони. Затова по възможност всякога се стремете да облагородявате себе си. Значи да слушате ума си, хубавото в ума си. Онзи ум, който не произвежда във вас сътресение. Всякога като дойде една хубава мисъл, подига те. Слушайте сърцето си. Когато дойде едно благородно чувство във вас, пак се усещате подигнати. Щом умът ви смущава, щом сърцето ви смущава и щом тялото ви смущава, трябва да бъдете нащрек.

Сега, ако аз ви направя една гримаса, може да ви произведе смях. Когато говоря, махането на ръцете и всяко друго движение трябва да бъде

съзнателно. Ти като се движиш, всичко да бъде съзнателно. Някои от вас държите главите си наляво, други надясно или назад или напред. Някои имате гърбици, на някои лицата ви са асиметрични. Като погледнете, лицата ви не са симетрични, на някой носът е асиметричен, на някой устата е асиметрична, на други устата е изкривена – всички тия неща се дължат на отклонения отвътре. Трябва да създадем в себе си един нов организъм. Ние сме скулптори, които трябва да развиваме новото в света. Трябва да развием своя нос, да дадем направление на своя ум. Да развием ушите си, да развием очите си, да развием брадата си, да развием пръстите си. Всичко туй трябва да се развива. Като погледнеш човешките ръце, да се влюбиш. Някои се влюбват в ръцете. Има ръце, като ги погледнеш, ще внасят в душата ти нещо много възвишено и благородно. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че от ръцете излиза особена светлина. От първия пръст излиза особена светлина, от втория пръст излиза особена светлина, от третия пръст излиза особена светлина и от малкия пръст излиза особена светлина. когато тази светлина е нормална, като идеш при такъв човек, може да имаш най-големите несгоди, ти ще се утешиш. Той разбира. Казва: Всичко е за добро.

Та казвам: В сегашния свят всички сте на изпит. Ако сега не издържите добре изпита си, кога ще го издържите? Сега имате нови теории, казвате: като се преродим втори път. Това е едно заблуждение. Ти си се родил сега и очакваш втори път да се родиш и тогава да оправиш живота си. Ако в този живот не свършиш работата си, и в другия няма да я свършиш. В този живот ти си пратен да се научиш да обичаш и ако не обичаш, какво ще правиш? Ти може да си най-големият богаташ, но какво ще внесеш в себе си? Може да бъдеш най-големият учен в света, но това знание не е съществено. защото след хиляди години знанието ще се измени. Има едно знание в тебе, което е вложено. И на туй знание ти разчиташ. Туй знание, то е връзката с всичките добри хора по лицето на земята. Всички добри хора са във връзка един с друг и те си помагат. щом влезеш в света на умните хора, щом влезеш в света на добрите хора, на хората, които имат добре уреден живот, и твоят живот ще бъде уреден. Понеже като въздъхнеш, те всички ще бъдат на твое разположение, на твоя услуга. Казват: Какво искате? Сега се молиш и търсиш да ти помагат отвън. Ти не си влязъл в областта на добрите хора. Търсиш Господа из въздуха някъде. Тия хора, които са на земята, които го представят, ти пет пари не даваш и го търсиш някъде из облаците. Ти не знаеш къде е. Този Господ се проявява във всичко, в цялото битие, във всички разумни хора, във всички добри хора. Като срещнеш такъв човек, той е готов да ти услужи. Те са добрите братя, разумните братя и те работят за засилването сега на мира в света. И туй, което става сега, него те ще превърнат на добро. Всичко ще превърнат на добро.

Сега хората разглеждат, кой ще победи. Ние не се интересуваме кой ще победи. Ние се интересуваме кой народ ще развие повече Божествената любов в себе си, кой народ ще развие повече Божествената сила в себе си, ние се интересуваме, кой народ ще развие онази голяма щедрост, да помага, да има справедливостта. Нас не ни интересува колко хора ще избият. Защото хората след като ги избият, пак воюват. Ако вие бяхте ясновидци, ще видите, че онези, които са избити, пак извадят ножа и отиват да се бият. Казват: Дръжте ги, дръжте ги, да ги победим. Бият се. Тъй щото някои хора като се убиват, стават по-опасни. Вие мислите да унищожите вашите противници. Побеждават се хората само тогава, когато ги обичате. Побеждават се хората само тогава, когато се отнасяте добре с тях. Побеждават се хората само тогава, когато се отнасяте разумно с тях. И вас може да ви победят така. Но в тази победа седи вашата свобода. Ако в една победа придобием свобода и онези, с които воюваме, и те придобият свобода, туй воюване е на място. Какво значи победа? Победа, значи в победата може да бъдем свободни. Сега не мислете, че по механически начин ще дойде. Сега може да кажете: Знаете ли, какво нас ни казаха. Онова, което аз ви говоря отвън, в него не седи истината. В дадения случай трябва да разбирате онова, което е в моето съзнание. Когато аз говоря, ви рисувам една картина, трябва да разбирате картината, която ви рисувам, не отделните думи от тях да вадите заключението. Ако тази картина разбирате, теоретически лесно ще дойде.

Казвам: В новия живот трябва да напуснем ония старите методи. „Ако се не родите изново от дух и вода“. В този момент трябва да стане раждането на синца ви. Значи, да проникне Божествената Любов в сърцата ви, да проникне Божествената Мъдрост в ума ви, да проникне и Божествената Истина във вашата душа, тогава вие сте на път да Му служите непрекъснато. Туй е служение на Бога. Този живот, който имаме, показва ония наследствени черти, които имаме от хиляди поколения, когато Адам е излязъл. Днешното облачно, дъждовно време това показва. Всичката тази материя трябва да се обработи. Знаете, колко хиляди години се изискват, колко учители се изискват, колко братя се изискват, колко сестри се изискват, колко хора се изискват, за да се облагороди светът. То не е Господ да дойде, да замахне с ръка и всичко да се оправи изведнъж. Господ маха, но ще дойдат страданията на хората. Ако идеш при едно дърво и потърсиш, когато плодовете не са узрели, разтърсиш дървото, какво ще стане? Ще окапят зелените плодове. Сега постоянно всички се делят, казват: Ти си лош човек. – Неузрял плод е. После някъде някои мушици влезли и си оставили яйцата, развалил се плодът. Ще търсиш неразвалени плодове и от тях ще вземеш семената, с тях ще се занимаваш.

Казвам: Сега вас Господ ви е пратил при мене. Аз ви показвам пътя да идете при Него. После пак ще се върнете при мене. И само тогава ще ме разберете. Сега като ви е пратил Господ при мене, аз чета писмата, които писал, какво ми казва Господ заради вас. Вторият път други писма ще носите. Сега аз ще ви дам по едно писмо да го занесете при Господа по пътя, по който ще вървите. Как ще ме разберете? Ще кажете: Той е много голям. При всеки един от вас Господ е пратил някого. Децата, които Господ праща при вас, защо ги праща? Някои от вас сте женени, деца имате. Господ при вас не ги ли прати? Казвам: Тия сирачета, останали без баща и майка, никой не ги е напътил в правия път.

Аз считам: Всеки човек, който не може да обича, той не е в правия път. Всеки човек, който не може да мисли правилно, не е в правия път. Всеки човек, който не знае да постъпва, не е в правия път, и светия да е. Няма да му кажа, че е крив, но не е в правия път, не е в Божествения път. Бог вижда всичките наши погрешки, не че ги извинява, но търпи. От страданията, които ние ще преминем, ще научим нещо. Защо страданията са неестествени? Да страда душата не желае. ние желаем радостите, не страданията. То е Божественият живот. Страданията може да се премахнат, като започне човек да слугува на любовта. Несретите в живота ще се премахнат, когато дойде Божествената мъдрост да ръководи. Ограниченията ще се премахнат, когато дойде истината и тръгнеш по тоя път.

„Имаха вечеря“. Вечерята показва ликвидиране на старите сметки. Дошъл, когато не го очаквали. Вечерята е ликвидиране. Страданията са във вечерта. Вие искате радости. Радостите идат сутрин на закуска, но във вечерта има страдания. Писанието казва, че вечерно време идат страданията, сутрин идат радостите. Вечер е свят на безлюбие, от който сме наследили тези лошите черти. Сутринта, това е любовта, от която ще приемем, което слънцето носи, подаръци от Бога. Като изгрява слънцето, ще виждаме подаръците, които Бог изпраща в светлина, топлина. Всеки един добър човек за мене е един изгрев. Всеки човек, който обича е изгрев. Който постъпва добре е изгрев. Всеки човек, който не живее добре, той е залез на слънцето.

Та казвам: Не се борете с буги като Симеона. Защото знаете ли, коя е тази буга в света? Голямата Буга е дяволът. Кой не е тъпкан от вас. Няма никой, който да не е тъпкан. С малките буги се борете, със слугите упражнявайте се, че като дойде до дявола да се борите, да сте силни. Той е най-големият пехливанин, като те хване, знае слабостите ти и те гътне. Ако устоиш и не може да те повали, той ще застане и ще ви козирува. Да заставите дявола да ви козирува. Докато вие козирувате, вие ще страдате. Като започне той

да ви козирува, ще се оправят работите.

Развивайте вашия слух, да схващате най-хубавите звукове. Развивайте вашето зрение, да схващате най-хубавите красоти. Развивайте вашето обоняние, да схващате най-хубавото ухание, което има в природата. Развивайте и вашия вкус, че каквото ядете, каквото правите, да благодарите на Бога за безграничната Любовь, Която има към вас.

Има един разказ: Един учител пратил своя ученик да ходи по света. Дал му една торба да носи с нея разни плодове: ябълки, круши, череши, сливи. Спрял се на едно место и като изял плодовете, казва: да посея семките, че другите хора като дойдат, да се ползуват за в бъдеще, да има какво да ядат. Той минал след пет години на това место, гледа тия дървета израстнали и завързали плод.

Казвам: Посейте семките, които носите, да бъдат за полза на другите. После ще се ползувате и вие.

Отче наш.

8 беседа, държана на
8.XII.1940 г. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1940_12_11 Единствената свобода
лекция пред общия окултен клас

ЕДИНСТВЕНАТА СВОБОДА

Отче нашъ.

Мисли, право мисли.

Прочете се свободна тема.

Направихме упражнението за дишането: Дигане ръцетѣ нагоре – поемане, задържане ръцетѣ съ допрѣни пръсти надъ главата – задържане, сваляне (на) ръцетѣ – издишане.

Мога да кажа.

Има две реалности въ свѣта: едната е положителна, другата е отрицателна. Положителната реалность носи радость, отрицателната реалность носи скръбь. Дветѣ, като се съберать, тикатъ човѣка къмъ работа. Сега вземамъ страданията въ единъ смисъль – страданията ние ги създаваме. Запримѣръ: ти си гладенъ човѣкъ – 1, 2, 3 деня си гладувалъ. Казвашъ, че храната ще дойде. Ти си нетърпеливъ – има още 20 минути, докато дойде обѣдъ. Ти се тревожишъ защо не иде, кога ще стане това ядене, ти изгубвашъ разположението. Като дойде яденето, ти се наядешъ. Най-първо се безпокоишъ, защото си нетърпеливъ. Като дойде яденето, въ тебе се зароди лакомията – ядешъ повече, отколкото трѣбва. Стане ти тежко на стомаха, казвашъ: „Защо Господь създаде свѣта такъвъ?“ Не го създаде (Той) така свѣта, ти го създавашъ. Ти си нетърпеливъ. Седѣлъ си три дни гладенъ, още половинъ часъ можешъ да търпишъ. Какво ще се безпокоишъ. Учете търпението. Когато ви дадатъ яденето, нѣма да бѫдете лакоми, сдържани ще бѫдете. Винаги ще оставишъ малко ядене.

Вие сега искате да постигнете всичко. Нѣкой иска да бѫде първъ светия. Че, за да станешъ светия, ти трѣбва да бѫдешъ слуга на всичкитѣ. Слънцето, което Господь го (е)(и) казва: „Работа искамъ отъ тебе“. Какво ще те научи? Като дойде болестьта, ти не си билъ щедъръ. Като дойде, тя ще те направи щедъръ. Викашъ лѣкарь, давашъ пари на този, на онзи, молишъ се на този, на онзи. Защо сте неблагодарни отъ такава една болесть? Тя е, която отваря сърдцето. Щомъ се ожесточи сърдцето ви, болестьта ще дойде. Щомъ сърдцето ви се отвори, здравето ще дойде. Не може да се нарушаватъ. Вие искате всичкитѣ нѣща наготово, не искате много да мислите. Казвате: „Много философия не трѣбва“. Не, философия трѣбва, но философствуване не трѣбва. Умно живѣене трѣбва. създалъ, ходи да слугува на хората, на всичкитѣ изпраща своята енергия. Вие искате

да бѫдете прочути между хората, да знаятъ за васъ. Какво сте дали сега на свѣта? За какво ще бѫдешъ прочутъ? Ако сте цигуларь, ще бѫдешъ прочутъ за хубавото свирене. Ако сте художникъ, ще бѫдете прочутъ за хубавитѣ картини. Ако сте архитектъ – за архитектурата. Ако си юнакъ – за юначеството си, ще се боришъ съ този, съ онзи, затова ще бѫдешъ прочутъ. Сега най-първо вие, като се борите, не знаете да се борите. Борите се съ единъ и ви гътнатъ, на земята ви гътнатъ. Казвате: „Защо Господь направи свѣта така?“ Че борете се съ болестьта. Една болесть, като дойде, не може да я туришъ подъ краката си, да я гътнешъ на земята. Вие на болестьта ще ѝ създадете работа. Защото тя е демократъ, вие сте аристократъ. Тя казва: „Азъ работя“. Като не ѝ дадешъ работа, поваля те на земята

Брадата е много голѣма за това лице. Този човѣкъ е силенъ на физическото поле. Неговиятъ умственъ животъ едва сега започва. Колко пречупвания има на лицето? Има едно пречупване на челото долу, при носа (има) друго пречупване. Защо ставатъ тия пречупвания, знаете ли? Горе на темето имате една крива линия – то е Божествения свѣтъ. Напрежението е голѣмо отъ центъра, налѣгането е по-малко. Като се спуска линията на челото – условията ставатъ тежки, образува се налѣгане, вследствие на това става пречупване на долната часть на челото. Вѫтрешнитѣ възможности сѫ по-малки. Следъ това животътъ тръгва по една права линия /носътъ/ – отвѫтре възможноститѣ се усилватъ. Следъ това имате голѣмо пречупване при устата. Челото е Божествения свѣтъ, носътъ е духовния свѣтъ и брадата вече е физическия свѣтъ. Колкото по-надолу слиза животътъ – мѫчнотиитѣ ставатъ по-голѣми, увеличаватъ се, защото материята става по-гѫста. Следъ като слѣзете на физическото поле, вие искате да живѣете въ брадата. Като слѣзете въ брадата, искате дъ бѫдете щастливи. Какъ ще бѫдешъ щастливъ, когато трѣбва да работишъ по десеть часа на день съ мотиката си, (се) дигашъ я. После, какво изкуство има въ лопатата? Вземашъ, хвърляшъ пръсть. Разбирамъ да вземешъ десетина лопати да извадишъ малко пепель. Но 4–5 часа, и не день, не два, но съ години, следъ като си прехвърлѣлъ тази пръсть, какво ще добиешъ? Да допуснемъ, че вие сте сведущъ писарь въ една канцелария, дето сѫдятъ хората. Пишешъ присѫди на основание на това, на онова, споредъ еди-кой си членъ, 20 години пишешъ се на основание на еди-кой си членъ. Питамъ: Какво ще научишъ? При първото писмо каквото научишъ, оттамъ насетне е все преповтаряне,преповтаряне. Сега нѣкои отъ васъ сте семейни. Твоятъ другарь ще каже: „Пресолила си яденето“. Вториятъ пѫть малко соль туришъ, но той ти казва: „Ти знаешъ, едно време пресоли яденето“. Другъ пѫть пакъ повтаря: „Ти едно време пресоли яденето, пресоли яденето“. Питамъ: Защо трѣбва да се повтарятъ нѣщата? Пресолила го веднажъ, кажи веднажъ (и) да се свърши. – „Ти знаешъ, преди години ти ми каза

една обидна дума“. – „Хубаво, казалъ съмъ една дума“. Казано – казано. Какво се ползувашъ отъ повторението? Или общото твърдение, (което) казвате: „Ние не вървимъ добре“. Какъ не вървимъ добре? Много добре вървимъ. Много добре вървимъ, но ние сме недоволни. Отъ какво сме недоволни? – „Не вървимъ добре“. Така не се говори. Кой не върви добре? Кое е доброто ходене? – Като вървишъ, нѣма да се клатишъ като гемия. Защото, ако се клатишъ като гемия значи морето, въ което вървишъ, не е тихо. Ще се клатишъ, нѣма какво да обяснявамъ. Ако питате: „Защо тази гемия се клати?“, (обяснявамъ): Защото повърхностьта не е гладка, има вѣтъръ. – „Не може ли да не се клати?“ – Когато морето е тихо, тя не се клати.

Вие впрѣгате два вола, турите едно рало, турите хомотъ, хващате ралото, казвате: „Воловетѣ да теглятъ“. Като теглятъ, воловетѣ огъватъ гръбнака си. На воловетѣ ще кажете: „Нѣма да се прегъвате, коруба нѣма да правите. Вашиятъ гръбнакъ равенъ трѣбва да бѫде, да не бѫде прегърбенъ“. Какъ нѣма да се прегърби? Ти ако се впрѣгнешъ и теглишъ туй рало, нѣма ли да се прегърбишъ? Гледамъ нѣкои отъ васъ научно не разсѫждавате. Като тръгнешъ по пѫтя – не бързай много, понеже като бързашъ – идатъ много мисли. Бързо като ходишъ – ти нѣма да обмислишъ работитѣ. Напримѣръ: Ако минавате презъ една местность съ аеропланъ, който пѫтува (съ) 400–500 километра въ часъ или 700 километра въ часъ, мислите ли, че долу ще забележите нѣщо? – Нищо нѣма да забележите. Като минете, нищо нѣма да научите. Нѣкой казва: „Бързо мисля“. Ако бързо мислишъ, какво научавашъ? Съвременниятъ свѣтъ не мисли ли бързо? Вземете единъ военачалникъ на бойното поле – бързо мисли и печели войната. Какво ще спечели? – Военниятъ е спечелилъ нѣщо. Но азъ сега разсѫждавамъ: Зимно време планинитѣ печелятъ, война има тамъ. Зимно време планинитѣ побеждаватъ. Лѣтно време долинитѣ побеждаватъ. Зимно време всички снѣгове горе оставатъ, не се топятъ. А лѣтно време всичкиятъ този снѣгъ слиза въ долинитѣ. Питамъ сега: Тия върхове, които много печелятъ, какви плодове даватъ на свѣта? Споредъ менъ човѣшкиятъ (умъ) представ(лява) единъ планински връхъ, а пъкъ човѣшкото сърдце е долина, плодна долина. Следователно енергията на ума трѣбва да слѣзе отъ високитѣ върхове въ долинитѣ, за да се създадатъ плодоветѣ. Тогава казваме, че единъ умъ е плодоносенъ, понеже ако този умъ съ своята енергия не слѣзе въ долината – плодове нѣма да станатъ. Тогава ви питамъ: Защо е вашиятъ умъ? – Вашиятъ умъ трѣбва да слѣзе въ вашето сърдце, за да се обработи добродетельта. Защото подъ думата „добродетель“ разбираме плодове, които трѣбва да даде сърдцето. Едно сърдце, което не дава плодове – то е безплодно. Единъ умъ, който не дава своята сила отгоре – той е мраченъ умъ. Какво може да се добие въ единъ споръ? – Противоречие ще се добие въ живота.

Казватъ сега: „Христосъ донесалъ спасението на свѣта“. Вече (се) подразбира, че свѣтътъ (е) билъ въ едно положение, дето хората сѫ се давили (и) показва, че човѣкъ не (е)(за) да бѫдемъ щастливи. Питамъ: Когато ти си гладенъ, въ какво седи твоето щастие? – Въ търпението. Ще чакашъ яденето да се приготви. Когато ти даватъ яденето, въ какво седи твоето щастие? – Да не си лакомъ. Щомъ дойде щастието, лакомията нѣма да дойде. могълъ да излѣзе отъ тия условия навънъ. Често художницитѣ рисуватъ картини какъ се давятъ хората, какъ ги спасяватъ, хвърлятъ имъ спасителни пояси. При сегашнитѣ условия ние живѣемъ на земята,

Какво сега може да извадите отъ вашето сърдце? Често говорите за любовьта. Трѣбва да се разбира. Когато вземемъ за примѣръ онази, идеалната любовь – нали говоримъ за една идеална любовь? Значи – идеалната любовь е да обичашъ другитѣ, като себе си. Питамъ: Защо трѣбва да обичаме другитѣ? – Понеже всѣко нѣщо, което се упражнява, става силно. Ако не упражнявашъ сърдцето си въ любовьта – ще отслабне. За да функционира сърдцето, ти трѣбва да обичашъ. Любовьта въ дадения случай е функция на сърдцето. Ако сърдцето се занимава съ любовь – ще се усили сърдцето, ще стане здраво. Здравото сърдце ще свърши работата добре, ще бѫде здраво и тѣлото. Ние разбираме по нѣкой пѫть любовьта особено. Има една любовь, на която температурата малко се повишава. Научно може да опредѣлишъ колко любовь има нѣкой. Вземете коя да е млада мома – като премѣря два–три пѫти врата ѝ, може да зная въ коя мома любовьта е по-силна. Напримѣръ: прекарвамъ предъ дветѣ моми единъ красивъ момъкъ. Правя научно изследване. Казвамъ: „Виждате този момъкъ. Какъ, ще го харесате ли?“ Следъ като тѣ го огледатъ, премѣря вратоветѣ имъ. Втори пѫть пакъ прекарамъ момъка, пакъ премѣря врата. Ако се измѣни мѣрката – има любовь. Защото въ любовьта винаги има едно повишение въ мѣрката. Щомъ се намали мѣрката – не го обича(тъ). Каквото и да говорятъ – не го обичатъ. Щомъ се увеличи мѣрката, значи сърдцето е мръднало – започва да функционира. Подъ „мръднало сърдце“ азъ разбирамъ – започнало да функционира. Вие казвате: „Защо трѣбва да се обичаме?“ Ако не обичашъ, кръвообращението въ тебе нѣма да става редовно. Кръвообращението, ако не става редовно, въ тѣлото ще се зароди много каль и тогава отъ безлюбието идатъ всички болести. Съ любовьта иде здравето. Защо трѣбва да мислишъ? – Защото, ако не мислишъ, всичкитѣ болести идватъ. Отъ доброто мислене – не тревога да имашъ, като мислишъ. Отъ добрата мисъль иде здравето. После, ние казваме, че трѣбва да носимъ истината. Истината вече е изкуство. Благата, които любовьта ни дава, благата, които мѫдростьта ни дава, като дойде истината – ще те научи какъ да използувашъ Божиитѣ блага. Само въ истината човѣкъ може да бѫде щастливъ, а щастието носи свобода. Значи да си

свободенъ, когато давашъ. Ако ти ядешъ и седи единъ човѣкъ до тебе, че като се наядешъ – да ти прерѣже гърлото, може ли да бѫдешъ щастливъ като ядешъ? Или ти искашъ хубаво да се наядешъ, а пъкъ седи единъ човѣкъ съ дървото, че следъ като се наядешъ – ще те бие. Питамъ: Какъ ще се усѣщашъ?

Има единъ анекдотъ – то е само за поука. Свѣтътъ не се оправя съ този анекдотъ. Единъ обичалъ много да яде. Като яде повече – преяда и страда после. Неговата възлюблена имала една губерка – като яде донѣкѫде и тя го мушне. Като го мушне 3–4 пѫти – престава да яде. Той се научилъ, като го мушне, да престава да яде. И тогава коремътъ не го болѣлъ. Отива на гости на своя кръстникъ и носи единъ куркой – подаръкъ на кръстника. Кръстникътъ приготвилъ куркоя, сѣдатъ да ядатъ и жена му го мушнала по едно време съ губерката. Той ѝ казалъ: „Въ кѫщи не ме оставяшъ да се нахраня и тукъ, при кръстника, пакъ ли ме мушкашъ съ тази губерка". Безъ губерка е по-хубаво. Не си доядай, защото щомъ си доядешъ – работата е лоша. Когато гладувашъ, не мисли, че ще умрѣшъ гладенъ. Никой досега не е умрѣлъ гладенъ. Нѣкой, казватъ, че отъ гладъ умрѣлъ. Не е право. Отъ гладъ хората не умиратъ. Има други причини, отъ които умиратъ хората. И бедни, и богати хора умиратъ. Но богатитѣ иматъ ядене и не може да го ядатъ. Сиромахътъ казва: „Гладенъ ще умра". Казватъ, че и богатиятъ умрѣлъ отъ гладъ. И сиромахътъ умира отъ безлюбие, и богатиятъ умира отъ безлюбие. Сиромахътъ умира отъ скудоумие, и богатиятъ умира отъ скудоумие. Отъ безлюбие умиратъ хората. Въ любовьта именно, когато човѣкъ обича, той е готовъ да служи. Примѣръ за служенето е майката. Тя, като има любовь, по три–четири пѫти става на нощь, после кѫпе детето и то не ѝ говори на нѣкой разуменъ езикъ, но тя даже въ плача вижда нѣщо разумно. Казва: „Много умно плаче". Та казвамъ: Въ това отношение трѣбва да имаме сърдцето на майката, не да се самоосѫждаме. Нѣкой пѫть не е възможно човѣкъ да живѣе добре, понеже условията отвънъ сѫ лоши. Човѣкъ съ своя умъ трѣбва да се справи съ условията.

Ако твой единъ неприятель ти даде едно брашно отъ циментъ и после те излъже и тури вода въ туй брашно (и) замѣси една каша. Каже ти да си туришъ единия кракъ, за да имашъ една хубава обувка и го държишъ 5–6 часа. Какво ще стане съ тебе? – Ще си навѣешъ цѣла една бѣля на главата. Има храни, които хората много пѫти ядатъ и тѣ се циментиратъ. Знаете колко пѫти се припорѫчватъ храни, които образуватъ циментъ въ стомаха. Има много пѫти чувствувания, мисли, които образуватъ циментъ въ човѣшкия умъ. Трѣбва нова наука. Казватъ: „Хигиенично да живѣемъ". Хигиена безъ любовь въ свѣта не сѫществува. Хигиена безъ разумность въ свѣта не сѫществува. Най-първо хората трѣбва да внесатъ Любовьта като

законъ. Ядешъ – съ любовь да ядешъ. Ядешъ разумно – съ свѣтлина да ядешъ. Въ тъмнина не яжъ. Ще имашъ най-хубавата свѣтлина. Не бързай да гълташъ. Ще ядешъ, ще дъвчешъ храната си. Знаете ли колко пѫти човѣкъ трѣбва да прекара храната си въ устата, когато зѫбитѣ сѫ здрави? На мнозина зѫбитѣ сѫ развалени. Ако идете въ Америка, ще видите, че зѫбитѣ имъ сѫ развалени. Единъ културенъ народъ, много благороденъ, но не знаятъ да ядатъ. Единъ американецъ, следъ като се наяде, ще изпие едно студено кафе ледено. Лѣтно време, вечерно време нѣкой пѫть ще изяде едно голѣмо парче сладоледъ и после ще изпие една чаша кафе. Питамъ: При такива рѣзки промѣни какво ще бѫде здравето на човѣка? – Зѫбитѣ се развалятъ, стомахътъ се разваля и тамъ почти всички страдатъ отъ диспепсия. Нѣма нѣкой, който да не страда отъ диспепсия. Това е забелязано въ Америка, че (въ) северната часть отъ Америка, че много отъ старитѣ жители сѫ измрѣли отъ стѣсняване на гърдитѣ. (На) европейцитѣ, които отиватъ въ Америка, постоянно се стѣсняватъ дробоветѣ имъ, сплесватъ се. Има нѣкакви микроби, които действуватъ върху организма. Плитко дишатъ американцитѣ. Сега сѫ започнали да дишатъ дълбоко. Тѣ бързатъ, време не имъ остава. Като не ти остава време да дишашъ дълбоко – стѣсняватъ се гърдитѣ ти. (На) германцитѣ, които отиватъ въ Америка, дробоветѣ хлътватъ, коремътъ изпъква, като че сѫ бременни.

Та казвамъ: За бѫдеще тия хора, които сѫ религиозни, ако нѣматъ тази любовь… (Така), че като ядете – да благодарите на Бога за яденето, като дишате – да благодарите на Бога за дишането. Сега, като правите упражненията, виждамъ, че не ги правите отъ любовь. Казвате: „Ха сега, ще си дигамъ рѫцетѣ нагоре“. Вие правите други работи, които сѫ десеть пѫти по-глупави, и цѣлъ день мърморите и се мушкате – това го считате за нѣщо разумно. Да си дигашъ рѫцетѣ нагоре – не го считате (за) разумно. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да си дигашъ рѫцетѣ нагоре. Не постоянно да ги дигашъ, защото има една опасность. Щомъ си дигашъ рѫцетѣ нагоре, сърдцето не е толкозъ силно да изкара кръвьта (и) кръвьта пада отъ рѫцетѣ. Като спуснешъ рѫцетѣ надолу – кръвьта отива въ рѫцетѣ. Но и съ туй дигане ще усилишъ волята си. Ако не дигашъ рѫцетѣ нагоре, твоята воля не може да се усили. Ако не спущашъ рѫцетѣ надолу, не можешъ да имашъ резултати.

Та казвамъ: Ние сме подложени на такива атавистични чувства на бездействие – искаме да не работимъ. Азъ съмъ съгласенъ, (но) ще имате работа съ най-малкото съпротивление, защото (за) всичкитѣ удове, които човѣкъ има, трѣбва да има упражнения. Ако ти си държишъ рѫцетѣ, безъ да упражнявашъ пръститѣ, тѣ ще атрофиратъ. Значи: всѣки пръстъ трѣбва да има едно упражнение. Ако ти не си упражнявашъ първия пръстъ разумно, както трѣбва, туй благородното въ тебе, то се похабява. Ще

изгубишъ благородството си. Ако не си упражнявашъ средния пръстъ, съвѣстьта у тебе ще отслабне. Ще започнешъ да ставашъ къмъ страданията на хората безчувственъ. Казвашъ: „Нека страдатъ“. Нѣма да бѫдешъ справедливъ. Ако не упражнявашъ третия си пръстъ, ще изгубишъ идеята за хубавото и красивото. Ако не упражнявашъ малкия пръстъ, въ живота ще бѫдешъ немарливъ. Ако не упражнявашъ палеца, волята ще отслабне и любовьта къмъ Бога ще се занемари. Щомъ тия работи се занемарятъ, ти ще бѫдешъ единъ нещастенъ човѣкъ. Животътъ ти ще бѫде мраченъ. Ще бѫдешъ несправедливъ, безъ красота, безъ удобства. Ако искашъ животътъ ти да бѫде удобенъ, тия удобства отъ малкия пръстъ ще дойдатъ. Тия удобства не може да дойдатъ, докато не си упражнявалъ волята си. Докато не си упражнявалъ благородството си, тия удобства не може да дойдатъ. Докато чувства на благородство не си упражнявалъ, тия удобства не могатъ да дойдатъ. Докато не си справедливъ и съвѣстенъ, тия удобства не може да ги имашъ, ако не обичашъ красивото. Който не разбира, казва: „Каквото даде Господь, каквото Господь е създалъ“. Господь ни е създалъ да работимъ въ свѣта. Трѣбва разумна работа. Сърдцето ми трѣбва да работи. Ако ти не може да обичашъ единъ цвѣтъ, ако ти не можешъ да обичашъ една мушица, ако ти не можешъ да обичашъ единъ изворъ какъ тече, ако ти не може да обичашъ малкото камъче – ти може да мислишъ, че този камъкъ се търкаля, но това малко камъче еволюира, то си има свое предназначение. Това камъче носи известно благо въ свѣта. То носи известна скрита енергия. Тази енергия може да я предаде. Ти си се обезсърдчилъ – това камъче милиони години седи. Ти може да мислишъ, че то се свлича. Не се свлича, но носи една сила, която може да те ползува. Страданията не сѫ нищо друго, освенъ една неограничена материя, която се свлича въ вашия животъ. Че какъ се образуватъ бисеритѣ въ мидитѣ? Като влѣзе нѣкое парченце въ мидата, тя го увива съ разни пластове и направя бисеръ. За да се освободи отъ безпокойството, отъ това малко парченце тя прави бисеръ. Защо и ти отъ едно твое страдание да не можешъ да направишъ скѫпоцененъ камъкъ? Ако мидата може да направи бисеръ, ти защо да не можешъ да направишъ единъ скѫпоцененъ камъкъ? Не да съжаляваме, че е влѣзло камъчето. Влѣзло, излѣзло – художество тури. Дойде една лоша мисъль неорганизирана – никой не може да се освободи отъ лошитѣ мисли. Ето азъ какъ бихъ постѫпилъ: представете си, че минавамъ покрай една отворена каса, (въ която) има злато, дойде една мисъль въ мене да си взема отъ касата. То е изкушение. Тогава азъ ще извадя отъ джеба си и ще туря въ касата една златна монета и ще си замина. Така азъ се освобождавамъ отъ изкушението. Утре моята каса, като е отворена – той се изкушава, и той като се изкуси – и той ще тури. Законътъ работи.

Та споредъ старото възпитание, вие сега очаквате да идете въ небето, да ви

посрещне Христосъ, ангелитѣ. Не зная защо ще ви посрѣщатъ ангелитѣ. Единъ цигуларь, кога го посрѣщатъ тукъ на земята – афиши турятъ, но свири човѣкътъ. Като излѣзе – дава нѣщо. Единъ художникъ даде изложба на картинитѣ си. Та, като идешъ въ небето, какво изложение ще направишъ? Ние сме бедни. Тукъ дойдохме да живѣемъ. Въ небето бедни хора не приематъ. Бедни, болни, скудоумни – тукъ на земята може да живѣятъ. Небето е мѣсто, дето живѣятъ богати, умни сѫщества. Като идешъ въ небето, трѣбва да бѫдешъ богатъ. Вие сега имате идея, че не можете да бѫдете богати. Така не се мисли. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ умъ – той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ сърдце – той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ душа – той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на който Богъ е далъ духъ – той е богатъ. Несмѣтни сѫ вашитѣ богатства. Вие сте толкозъ богати и ще трѣбва да благодарите на Бога за богатствата. Впрѣгнете ума на работа. Ето сега казахъ една дума, която не трѣбваше. Нѣма да впрѣгнешъ ума си, но ще се впрѣгнешъ ти да работишъ за духа си. Ще се впрѣгнешъ да работишъ. Казватъ: „Впрѣгни духа си“. Не е правъ този изразъ. За духа ще се впрѣгнешъ, за душата ще се впрѣгнешъ, за ума ще се впрѣгнешъ и най-после ще се впрѣгнешъ за сърдцето си. Ти се впрѣгашъ, пъкъ твоятъ духъ, твоята душа, твоятъ умъ и твоето сърдце – това сѫ разумни сѫщества, които работятъ за сърдцето ти. Това сѫ разумни сѫщества, които понѣкога минаватъ и правятъ услуга. Ти искашъ тия разумнитѣ сѫщества да ги впрѣгнешъ. Тѣ не сѫ волове. Като минешъ, ще имъ кажешъ отъ какво имашъ нужда. Въ училището не разбирате нѣкаква задача. Помолишъ се – учительтъ веднага ще ти обясни. Сега всѣки единъ отъ васъ – изберете си какво желаете. Вие искате да бѫдете щастливи. Безбройни сѫ пѫтищата на щастието. Какво щастие искате сега? Днесъ какво щастие ще поискате? Кажете ми: Щастие, което го нѣмате. Въздухъ имате, свѣтлина имате, храна имате. Какво не ви достига? Искайте нѣщо, което не ви достига. Искайте нѣщо по музика, ще се учите, сега мога да ви дамъ. Искате по художество, сега може да ви дамъ. Но трѣбва да работите. Човѣшката мисъль и желание се посаждатъ, както семената. Ако ти една мисъль не посаждашъ въ ума, трѣбва да знаешъ кѫде да я посадишъ. По нѣкой пѫть трѣбва да знаешъ какъ да посадишъ една мисъль въ ума си. Сърдцето е поле за посаждането на най-хубавитѣ желания. Ако ти въ ума си не може да посадишъ хубавитѣ мисли и въ сърдцето си хубавитѣ желания – ти не си се научилъ на изкуството, ти щастливъ човѣкъ не може да бѫдешъ. Разгледайте живота на Христа, Който е билъ щастливъ въ небето, (но) защо е слѣзалъ на земята? – Да научи нѣщо. Слѣзалъ да научи нѣщо, да приложи Божията Любовь и да види резултатитѣ на Любовьта, за да види резултатитѣ на Божията Мѫдрость. Казватъ: „Защо страда Христосъ?“ – За да научи какво нѣщо е Любовьта. Любовьта, която не може да превъзмогне всичкитѣ мѫчнотии въ свѣта, не е любовь. Силната любовь превъзмогва всичко въ свѣта. Сега се

проповѣдва силна воля. Силната воля седи въ силната любовь. Когато човѣшката любовь действува съ любовь – има силна воля. Когато човѣкъ действува безъ любовь – той става грубъ. Имате любовь, както единъ желѣзарь чука съ чука си, вие чувате шума и той ще изкара единъ гвоздей. Но има и другъ начинъ: това желѣзо го разтопявате, изливате го и безъ да го чукате, го излѣете въ хиляди гвоздеи. Кое е по-хубаво: всѣки гвоздей да го чукате или да излѣете желѣзото наведнажъ?

Вие трѣбва да се проучвате. Да имате едно огледало и, когато ви нападнатъ лоши мисли, да се видите въ огледалото какъ потъмнява човѣкъ (и) става съкращение на мускулитѣ. Ти, като се видишъ, самъ не се харесвашъ. Когато дойдатъ хубавитѣ, хармонични мисли – доволенъ си отъ свѣтлината, която лицето ти издава. Помислишъ криво – свѣтлината на лицето не е хубава. Сега (въ) съвременния свѣтъ хората сѫ станали много самостоятелни. Съвременниятъ свѣтъ е миналъ въ епохата на непослушанието. Най-първо децата сѫ непослушни. Дойде една фаза въ живота, когато децата станатъ послушни. Когато децата сѫ непослушни – викатъ на другарчетата си, гнѣвятъ се, сърдятъ се. Хората сега минаватъ презъ тази епоха. Майката затова си има единъ законъ, една тояжка. Понѣкога чувашъ въ кѫщи пѣене, другъ (пѫть) плачене – майката става капелмайсторъ. Всички въ свѣта ще имате тия страдания. Минавате презъ фазата на непослушанието. Всѣки иска да се домогне до благата, безъ да работи за тѣхъ. Азъ съмъ превеждалъ този примѣръ: единъ студентъ при единъ професоръ по биология се училъ. Той приготвилъ единъ наученъ трудъ да го издаде, но студентътъ го откраднвлъ и го издалъ на свое име. Като видѣлъ своя трудъ, своитѣ биологични изследвания, издадени подъ друго име, му припаднало. Мислите ли, че този студентъ по този начинъ ученъ ще стане? Професорътъ не разбира и студентътъ не разбира. Професорътъ не разбира, защото той не търпи. Отъ неговиятъ трудъ ще се ползуватъ хората, (но), че не било на негово име – нищо не значи. Нима мислите, че всичкитѣ поети, които пишатъ тази поезия е тѣхна? – То е чуждъ трудъ. Нѣкой турилъ името си, че той е поетъ. Нѣкой човѣкъ минава за ученъ, но не е ученъ. Да имашъ едно знание, което да ти помага. Да имашъ една любовь, която да ти помага. Богъ е Любовь въ свѣта. Ако ние не слушаме Бога, каква любовь имаме? Любовьта изисква абсолютно послушание. Като дойдешъ до Божията Любовь, Божията Мисъль – никакво противодействие. Следъ като направишъ нѣщо, после ще мислишъ.

Сега въ тази Библия има много работи, които ние ги повтаряме. Опитъ не е направенъ. Вие, запримѣръ, правили ли сте опитъ да възлюбите врага си? Знаешъ (ли) колко мѫчно е да възлюбишъ своя врагъ? – То е най-мѫчното въ свѣта да възлюбишъ врага си. Мѫчно е, понеже врагътъ мяза

на единъ камъкъ. Който знае законитѣ на камънитѣ, той може да използува този камъкъ. Той ще тури този камъкъ въ огъня, ще го опече, ще го направи на варь, ще си бѣлоса стаята. Врага трѣбва да го направишъ на варь, да бѣлосашъ кѫщата си. Като погледнешъ – да го обикнешъ. Казвашъ: „Имамъ единъ врагъ". Той може да ти даде бѣлия цвѣтъ. Този камъкъ, ако не го опечешъ, може да ти падне отгоре ти и да ти пукне главата. Казвашъ: „Съ камънитѣ ли ще се занимавамъ?" Врага си трѣбва да го обичашъ. Ти не можешъ единъ врагъ да го обичашъ, докато не го опечешъ. Тия врагове сѫ известни мисли. Нѣкой пѫть имате известни мисли, които може да ви нападнатъ. Въ разнитѣ епохи, разни мисли ви нападатъ. Децата едни мисли ги нападатъ. Момичетата и момчетата по на десетина години други мисли ги нападатъ. Като станатъ на 21 години други мисли ги нападатъ, на 33 години други мисли ги нападатъ, на 45 години други мисли ги нападатъ, на 55 години други мисли ги нападатъ, на 65 години други мисли ги нападатъ. И на 120 години, като станешъ, пакъ имашъ недоразбирания. Мене единъ български свещеникъ ми разправяше една своя опитность. На млади години той билъ много приближенъ на владиката, но идеалистически гледалъ. Ималъ много случаи да се подигне, но това го считалъ за недостойно. Казваше ми: „Сега съмъ станалъ човѣкъ вече на 80 години и сега съжалявамъ за пропуснатитѣ възможности. Сега се изкушавамъ. Съжалявамъ, че на млади години не използувахъ тия условия. Вижъ, казва, този дяволъ какъ ме мѫчи".

Има известни правила, които трѣбва да спазвате. Вие сте подложени на известни мѫчнотии. Никой не може да се избави отъ тѣзи мѫчнотии. Но е казано, че всичкитѣ мѫчнотии, презъ които ще минемъ, тѣ ще се превърнатъ за наше добро. Самиятъ развой на сегашната еволюция, презъ която човѣшкиятъ духъ минава, трѣбва да мине презъ този пѫть. Неизбѣжни работи сѫ.

Този човѣкъ, както е нарисуванъ, е много егоистиченъ. Отъ сутринь до вечерь само за себе си мисли. Тази правата линия на устата и брадата, както е построена, показва това. (На) този вториятъ, горната челюсть не е издадена – показва, че не обича да дава. Показва, че той отвсѣкѫде иска да вземе. Колкото за вземането е много даровитъ. За даването е аристократъ, за вземането е демократъ. Въ природата, колкото давашъ, толкозъ и ще вземешъ. Но знаете ли колко мѫчно е да създадешъ органически една линия – да създадешъ устата си, да създадешъ носа си, брадата си. Туй, което давамъ, е схематическо, то е скелетъ, то е само една проекция. Мускулитѣ трѣбва да дойдатъ и тѣ показватъ, но тамъ е всичката мѫчнотия. Когато устата изсъхне – бърнитѣ се стѣснятъ, започватъ да бледнѣятъ, кръвообращението не е хубаво. Устата трѣбва да бѫде свободна, за да бѫде добро кръвообращението. Щомъ носътъ се сплесне

долу – дишането не е правилно. Щомъ устата се стиснатъ – кръвообращението не е правилно. Щомъ ръцетѣ изсъхнатъ, стане сухо тѣлото – то не е здравословно. Всѣкога трѣбва да има една топлина, едно мекота. Щомъ започне лицето да загрубява, кожата да загрубява – тя вече не може да възприеме онази сила на природата, която иде. Затова кожата на човѣка трѣбва да е пластична, лицето трѣбва да е пластично, за да възприема и за да дава. Щомъ започне да взема повече и да дава по-малко – затлъстява. Щомъ вземе да дава повече, пъкъ да взема по-малко – той изсъхва и става нервенъ. По срѣдата е хубавото – да не затлъстява и да не изсъхва. Казвате: „Всичко да даде“. – Не. Всичко онова непотрѣбно за тебе – раздай го. Всичко, което ти е потрѣбно – остави го за себе си. Онова, което ти е необходимо – задръжъ го. Онова, което не ти е потрѣбно – дай го.

Всѣка сутринь, като станете, най-малко 10–15 минути спрете въ разсѫждение. Запитайте се, каква е волята Божия за днесъ. Азъ като ви гледамъ, виждамъ – на някои отъ васъ ви трѣбва любовь, на нѣкои отъ васъ ви трѣбва знание, на нѣкои ви трѣбва работа – три положения. Най-първо трѣбва да знаемъ какво ни трѣбва. Нѣкои отъ васъ имате повече любовь, отколкото ви трѣбва, но знание нѣмате. Нѣкои имате знание, но любовь нѣмате. Нѣкои отъ васъ воля нѣмате. Подъ воля разбирамъ истината, защото истината се занимава съ човѣшката воля, съ човѣшката душа. Не може човѣкъ да усили волята си, ако той не разбира закона на истината. Въ истината трѣбва да знаешъ какъ да направишъ нѣщата. Понеже се намираме въ едно статическо положение. Представете си, че вие сте като хора, които сѫ взели билетъ отъ лотария. Може да направимъ единъ опитъ: ако искате всички да вземете по единъ билетъ, да видите ще спечелите ли, но само за опитъ да видимъ колко ще спечелите. Значи, ако 300 души вземете по 25 лева, колко правятъ – близо петь хиляди лева. Ако отъ всички ви само единъ печели и вземе 200 лева, даже ако и две хиляди вземе, пакъ нищо не е, значи не сме отъ умнитѣ. Ако дамъ едно и печеля десеть, разбирамъ. Но ако дадемъ петь хиляди лева и печелимъ 200 лева, то щѣше да бѫде по-добре, ако бѣхме раздали тия петь хиляди лева. Нашата лотария ще спечели повече. Ако ме питате сега дали трѣбва да вземете билети отъ лотарията или не, азъ ви казвамъ: ако искате да решимъ и общо да вземемъ, всѣки да вземе по единъ билетъ, да видимъ колко ще спечелимъ. Ако спечелимъ повече, отколкото сме дали – ще вземемъ билети и занапредъ, но ако не спечелимъ повече – ще кажемъ: лотарията не е за насъ. Въ лотарията харесвамъ една черта, че усилва вѣрата на човѣка. Той десеть пѫти взема билетъ и все вѣрва, че ще спечели – усилва вѣрата си. Пъкъ има и друга черта – даде петь хиляди лева и не му е мѫчно, прави опитъ. Всичко може да правите за опитъ. Може да направите опитъ съ една лотария. Има дни, ако вземешъ билета си тогава може да ще спечелишъ. Азъ зная кои дни печелятъ, но никога не казвамъ.

За себе си зная. Но и въ деня има особени часове, които печелятъ. Тогава играятъ кѫситѣ вълни. Има и срѣдни, и дълги вълни. Вземешъ единъ билетъ, но твоитѣ трептения не сѫ хармонични. Другъ взелъ, неговитѣ трептения сѫ по-хармонични – той печели. Колкото хармонията е по-голѣма – повече печели. Тѣзи, които не печелятъ, сѫ много дисхармонични. Всѣки единъ отъ васъ може да знае ще спечели ли или не. Щомъ вземешъ единъ билетъ и кажешъ: „Я печеля, я не“ – то е решено. На 10 хиляди имашъ само единъ случай да спечелишъ 20 хиляди лева. Въ Англия има единъ астрологъ, мисля, че го казватъ Сафариелъ. Той взелъ статисти(ки)тѣ отъ десеть години колко мѫжки и колко женски деца се раждатъ, и изчислявалъ за следнитѣ години колко мѫжки и колко женски деца ще се родятъ, и изчислилъ съ единица погрѣшка. После взелъ номерата отъ три билета, които печелятъ. И като дойде нѣкой да го пита кой билетъ да вземе, за да спечели, комуто каже кой билетъ да вземе – печели. Нѣма нищо произволно въ свѣта. Произволно е, който не разбира. Но понеже, ако ние влѣземъ въ този законъ, ние ще се отучимъ да работимъ. Лотарията е за развиване на вѣрата. Но, ако всички се на лотария очакваме, щѣхме да оставимъ нивитѣ неорани. Какво ще ни донесе лотарията?

Приложете Закона на Любовьта, която ще внесе хармонични трептения въ вашия умъ, хармонични трептения въ вашето сърдце и хармонични трептения въ вашето тѣло. Най-първо ще имате едно здраве, една хубава и свободна мисъль, и хубави чувства. После тази Любовь ще ви хармонира съ окрѫжаващата срѣда и ще влѣзете въ хармония съ напредналитѣ души. Не мислете, че всичкитѣ хора, съ които идвате въ познание, тѣ сѫ обикновени души. Но ги гледайте. Тѣ сѫ души скѫпоценни, но тѣ сѫ увити въ каль, (въ)(не) да го отсѣчешъ. Всѣкога, когато обичаме единъ човѣкъ, трѣбва да му дадемъ нѣщо отъ себе си, да има една обмѣна между насъ и него. Божията Любовь се проявява въ обмѣната. Богъ е, Който ни заставя да обичаме нѣкого. Богъ е, Който ме заставя да възприема Любовьта. Когато тази обмѣна между този, който обича и когото обичатъ е правилна, тогава иде плодътъ на Любовьта. (За) всичкитѣ хора, които се подчиняватъ на този законъ, домъ или народъ, или човѣчество – отлично действува законътъ. Нѣма нѣщо по-хубаво и по-красиво отъ това. това-онова, но това сѫ скѫпоценни души. Има голѣми камъни – не сѫ скѫпоценни, но има други – скѫпоценни. Съ всички хора, съ които се запознавате има нѣщо хубаво въ тѣхъ – скѫпоценни камъни сѫ. Когато се запознаете съ единъ човѣкъ, вие трѣбва да го опитате. Какъ ти ще се запознаешъ съ черешитѣ, ако не ги опиташъ? – Ще опиташъ една, 2, 3, 10, 15, 20 череши. За да се запознаешъ съ сливитѣ – сѫщиятъ законъ е. Ако се запознаешъ съ ябълкитѣ, съ крушитѣ – всички трѣбва да ги опиташъ. Това, което не си опиталъ – не си давай мнението. Което не си опиталъ – не вѣрвай.

Сливитѣ, които си опиталъ – може да ги препорѫчашъ, които не си опиталъ – не ги препорѫчвай. Нѣщо, което не си опиталъ – не препорѫчвай. Вие казвате: „Не си струва човѣкъ да обича“. Но вие не сте обичали още. Ти обичашъ нѣкого. Обичашъ коня и му туряшъ единъ юларъ на врата, туришъ му седло да го яздишъ. Ти обичашъ растенията, но ги сѣчешъ. Това не е обичь. Ти седишъ при едно дърво да ти даде плодъ, отъ плода да се ползувашъ – то е любовь. Но

Сега може да ви каже нѣкой нѣщо, но има работи, които ще ви спънатъ. Тия пречупвания на линиитѣ при носа, при устата, при брадата, тия линии трѣбва да се облагородятъ. Всичко отвънъ, което правимъ, то е само едно условие. Да се облѣчемъ хубаво, да си направимъ хубави обуща, шапка – хубави сѫ тия работи. Но най-после да си направимъ една шапка, която да не остарѣва. Да си направимъ обуща, които не се кѫсатъ. Най-после да си създадемъ едно тѣло, което да не умира, постоянно да се обновява. Къмъ туй се стремимъ. Знайте, че труднитѣ работи сѫ приятни. Безсмъртието, което ние искаме, е най-трудното нѣщо. Трѣбва да се впрѣгне човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ, всичко трѣбва да се впрѣгне на работа. Въ безсмъртието човѣкъ ще добие своята истинска свобода. Вѫтрешнитѣ възможности и външнитѣ условия ще дойдатъ да се уравновесятъ, еднакво да бѫдатъ господари.

Сега има нѣкои отъ васъ, които страдатъ. Има една сестра, която страда отъ старини. Въ гръбначния стълбъ ѝ е болката. Мнозина отъ васъ гледамъ боли ви кръста. Значи – подпушване станало на единъ центъръ, една чакра има на кръста, подпушила се е нейната деятелность. Тази деятелность трѣбва да се препраща нагоре. Щомъ се спре, тогава се образува болка. Болкитѣ въ кръста сѫ причина, че енергията на този центъръ слиза надолу, пъкъ не може да се прояви. Младата мома никога не страда отъ кръстъ, понеже енергията отива нагоре, нагоре се предава. Старитѣ понеже я подпушватъ, тази енергия отива надолу и започва да ги боли кръста. Казвате: „Остарѣхъ, не може да работя“. Енергията отива надолу. Никога не туряй въ ума си, че си старъ. На 45 години си или на 85 години си – каква старость е това? Ако си на слънцето, ти си философъ. Земята за 365 дена обикаля около слънцето, а слънцето за 20 милиона години обикаля около своето слънце. И на слънцето ще бѫдешъ на една година, която е равна на 20 милиона земни години. Ако си на земята и имашъ 85 години, ти си едно малко бебче. Ти – на 85 години, каква е твоята старость, не е ли смѣшно? Ти ще бѫдешъ въ зачатие – едно бебенце. Престанете да мислите, че сте стари. Азъ наричамъ старостьта една маска. Има единъ свѣтъ, който не е маскиранъ. Нали понѣкога човѣкъ се маскира. Тази маска ще гледашъ да я хвърлишъ. Ти мислишъ, че си остарѣлъ и ставашъ недоволенъ. Казвашъ: „Остарѣхъ, така направилъ Господь“. Животътъ – това е едно

вѣчно подмладяване. Азъ наричамъ живота – това вѣчно подмладяване на човѣшката душа, това вѣчно подмладяване на човѣшкия духъ, вѣчно подмладяване на човѣшкия умъ и вѣчно подмладяване на човѣшкото сърдце. Това е животътъ. Но въ тия промѣни, докато се научимъ да се подмладяваме, ще минете презъ тази фаза на остаряването, ще идете въ Божествената работилница, ще ви турятъ, ще ви подмладятъ и пакъ ще ви върнатъ, пакъ ще остарѣете, пакъ ще идете въ Божествената работилница, ще ви подмладятъ и пакъ ще дойдете на земята. Ще отивате, ще се връщате, ще остарявате, ще се подмладявате, докато се научите сами да се подмладявате. Апостолъ Павелъ, като говори, казва: „Обновявайте се въ вашия Богъ".

Сега нѣкои отъ васъ, които сѫ песимисти, да не дружатъ съ хора, които сѫ песимисти. Дружете съ хора, които сѫ крайни оптимисти. Нѣкои отъ васъ, които не знаете да обичате, дружете съ хора, които знаятъ да обичатъ. Или на вашъ езикъ казано: Грѣйте се на соби, които сѫ запалени и издаватъ топлина. Онѣзи соби, които не грѣятъ – не очаквайте нищо отъ тѣхъ. Може за бѫдеще да се запалятъ. Но дружете само съ тия, на които собитѣ сѫ запалени. Трѣбва да идете при тѣхъ. Ако вие сте запалени, тогава не се смущавайте. Когато дойдатъ другитѣ, ще искатъ да се грѣятъ. Радвайте се. Казвате: „Азъ този не го искамъ". – Не е Божественъ законъ. Не сме господари ние да отдалечимъ нѣкого отъ насъ. Ти не можешъ да отдалечишъ Божията свѣтлина и топлина – тѣ идатъ. Ако искашъ да бѣгашъ, ще се спрешъ въ нѣкоя изба. Не може да кажешъ на слънцето: „Азъ не искамъ да ме грѣешъ". Обича те нѣкой. Не може да кажешъ: „Не искамъ да ме обича". То не е твоя работа. Този човѣкъ те обича, не се мѣси въ неговата работа. Ти дали ще приемешъ любовьта или не – то е твой въпросъ. Ако ти го обичашъ и той каже: „Не искамъ да възприема твоята любовь" – и той е свободенъ. Нито ти, който давашъ, нито той, който взема, сте ограничени. И двамата сте свободни. Ти си свободенъ да дадешъ любовь, той е свободенъ да я възприеме любовьта. Единствената свобода е да обичашъ и да възприемашъ. Единствената свобода, която имаме, е да мислишъ или да възприемашъ, да чувствувашъ нѣщо и да възприемашъ нѣщо. Въ това седи нашата свобода. Ако ти не си свободенъ въ своята мисъль, ако ти не свободенъ въ своята любовь – има въ какво да бѫдешъ свободенъ. Любовьта е, която носи въ свѣта свободата. Или казано другояче: Богъ, който ни е създалъ, ни е направилъ свободни. Понеже влизаме като органи въ Неговото тѣло, една необходимость е въ Него да бѫдемъ свободни и Той иска всички да бѫдемъ свободни, за да можемъ да свършимъ работата. Защото тази работа е и Негова работа. Ако сме свободни – ще свършимъ работата добре, ако не сме свободни – нѣма да я свършимъ. Дошли сте на земята да бѫдете свободни. Или казано на простъ езикъ: Да се научите да обичате. Но, като обичашъ, не да

разправяшъ: „Ние едно време се обичахме“. Не. Въ любовьта нѣма едно време. Въ умрѣлата любовь има време. За живата любовь нѣма време. Тя е вѣчна, непреривна. Когато хората започнатъ да говорятъ, че едно време се обичали – любовьта се е отбила. Оставете едно време. Щомъ нѣкой стане на 50–60 години мисли, че той не бива да обича и, че любовьта е само за младитѣ. А за старитѣ глупостьта ли е? Мислите, че знанието е за младитѣ – тѣ трѣбва да учатъ. Ами за старитѣ глупостьта ли е? – Не. И младитѣ, и старитѣ трѣбва да учатъ. Всички сѫ ученици, напреднали ученици на 120 години. Детето на 5–6 години взема книжката, чете буквитѣ. Защо бабичката на 120 години да не вземе книжката и тя да учи буквитѣ? Се ще научи нѣщо.

Турете си главитѣ прави. Вземете една хубава поза. Турете си главата перпендикулярно нагоре. Оставете рѫцетѣ свободни и прекарайте вашата мисъль презъ палеца, после презъ първия пръстъ, презъ срѣдния и презъ малкия. /Направихме упражнението/. Щомъ дойдете до палеца, кажете: „Животътъ, който Богъ ми е далъ“ – гледай дѣсницата, „Животътъ, който отъ Бога съмъ възприелъ“ – гледай лѣвия палецъ. Въ дадения случай да знаешъ, че си приелъ нѣщо отъ Бога и, че Богъ е далъ нѣщо и ти си го приелъ. Сега седишъ и мърдашъ твоя палецъ. Докато твоя палецъ мърда, ти живѣешъ. Силата седи въ него. Дотогава, докато движишъ палеца си, може да го туряшъ отгоре на юмрука. Докато го мърдашъ палеца, животъ имашъ. Щомъ палецътъ престане да се движи, изгубвашъ живота. Когато престане палеца да се мърда, ти си заболѣлъ. Докато се мърда палецътъ – радвай се. Ти си здравъ човѣкъ. Казвашъ: „Азъ съмъ боленъ човѣкъ“. Като се мърда палецътъ – нѣма да се плашишъ, като престане да се мърда палецътъ – дяволътъ вече те е вързалъ. Като се мърда палецътъ – ти си свободенъ. Нѣма да казвате: „Азъ съмъ боленъ“. Докато можешъ да си движишъ рѫцетѣ – болестьта я нѣма. Като престанатъ да се движатъ пръститѣ, тогава може да кажешъ. Казвамъ ви това, за да се усили вашата мисъль. Казвашъ: „Забравихъ дали ще оздравѣя или не“. Щомъ се мърдатъ палцитѣ – ще оздравѣешъ, ако не се мърдатъ палцитѣ – тогава вече е друго. Нѣма да се обезсърдчавате. Заболи те коремътъ, питашъ: „Дали ще оздравѣя?“ Ако се мърдатъ палцитѣ – ще оздравѣешъ, ако не се мърдатъ палцитѣ – нѣма да оздравѣешъ. Диагнозата е много проста. Рѫцетѣ ни сѫ дадени, за да имаме постоянно съдействието Божие. Туй е една книга. Известна работа може ли да я свършите? Дадатъ ми една тема, азъ съмъ ученикъ и трѣбва да напиша дисертацията си. Казвамъ: „Ще може ли да я напиша или не?“ Палецътъ ми се мърда, значи то е доказателство. Може да се мърдатъ палцитѣ – можешъ да направишъ работата. Не бързай. Може да мине день, два, три, петь, година, петь, десеть – нищо не значи. Приятно е да прекарашъ десеть години въ Божественъ трудъ. Божествениятъ трудъ е въ живота, не калугерски животъ, но цѣлиятъ

животъ въ всичкитѣ свои форми. Азъ виждамъ хубостьта на живота, който се проявява въ растенията, който се проявява въ рибитѣ, въ мушицитѣ, въ млѣкопитающитѣ и въ човѣка. Виждамъ живота, който се проявява въ камънитѣ – има известенъ животъ, въ положително състояние е вложенъ живота въ камънитѣ. Ако и камънитѣ ги обичашъ, и тѣ сѫ щедри, даватъ. За васъ камънитѣ още не сѫ живи. Се таки, ако обича човѣкъ дърветата, тѣ сѫ първитѣ пионери, които изучаватъ живота и дългия животъ. Ако бихме се отнесли ние съ растенията по-добре, щѣхме да живѣемъ по-добре. Като нарушаваме този законъ, животътъ се скѫсява. Казвате: „Глупаво е туй дърво“. Туй дърво е много разумно.

Та сега – първото нѣщо: Ще контролирате живота, който Богъ ви е далъ /лѣвиятъ палецъ/ и живота, който сме приели /дѣсниятъ палецъ/. Колко хиляди години взело на умни сѫщества да ти направятъ този палецъ? И още работятъ. Палецътъ не е завършенъ. Много още има да се работи. Тъй, както е направенъ, много гениално е направенъ, но още има да се прави.

Първото пречупване на лицето трѣбва да бѫде хармонично. Второто, третото и четвъртото пакъ трѣбва да бѫде хармонично. Колкото слизаме надолу, става по-мѫчно. Когато се качваме нагоре отъ физическия свѣтъ къмъ умствения, трѣбва да се качваме, за да премахнемъ мѫчнотията. Затова човѣкъ трѣбва да мисли, за да премахне мѫчнотията. Трѣбва да чувствува, за да премахне мѫчнотията. Трѣбва човѣкъ да употрѣбява волята си, за да премахне мѫчнотията. Въ всички пречупвания на енергиитѣ, които слизатъ отъ Божествения свѣтъ, намираме се въ едно затруднително положение, понеже не знаемъ какъ да ги употрѣбимъ. Ако фокусирашъ слънчевата свѣтлина, пречупишъ я, ти ще образувашъ единъ пожаръ въ себе си. Ще трѣбва да знаешъ какъ да пречупишъ свѣтлината и топлината. Като пречупишъ чувствата, пречупването на чувствата не трѣбва да бѫде голѣмо. Катастрофално действува. Младитѣ хора при пречупването на любовьта боледуватъ съ месеци, съ години, като стане пречупване на чувствата.

Новата религия въ свѣта, която иде, е да се намѣри новото, правилното отношение, което любовьта има къмъ човѣшката душа, да се намѣри новото и правилно отношение, което душата има къмъ човѣшкото сърдце. Това трѣбва да се научи.

За следния пѫть напишете на една книжка една права линия. Направете я съ каквато дължина искате. Начертайте една плоскость и единъ кубъ, каквато искате голѣмина имъ дайте. Ще видимъ каква голѣмина ще дадете. Всѣки да нарисува свободно една права линия, една плоскость и единъ

кубъ на една книжка и се подпишете отдолу.

Добрата молитва.

ХХ година
10. Лекция на Общия Окултенъ класъ
11 декемврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_12_13 Математически отношения
лекция пред специалния клас

МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Какво разбирате под думата праволинейно разсъждение? Праволинейно разсъждение, то е едноизмерно разсъждение. Какъв ще бъде светът, ако разсъждавате само едноизмерно, по едноизмерното пространство? В една окръжност колко пъти влиза диаметърът? Имате, да кажем, един квадрат. Колко голям е един квадрат? В един квадрат може да се съберат само четири точки. Колко е дълга една права линия? В една права линия може да се съберат само две точки. То е една права линия. Там, дето може да се съберат само две точки, то е права линия. Там, дето може да се съберат само четири точки, то е квадрат. Колко точки има в един куб? Осем. Там, дето може да се съберат осем точки, имате един куб.

Сега това в съвременната наука не се проучва така. То е висша математика. Казват: „То е права линия.“ Правата линия следователно е отношението на две точки. Четириъгълникът е отношението на четири точки. Щом се съберат четирима на едно място, те образуват плоскост. Щом двама души се съберат, образуват права линия. Щом се съберат осем души, образуват тяло. Ако живеете в един триизмерен свят, вие ще имате отношение само с осем души. Ако живеете в един праволинеен свят, ще имате отношение само с двама души, за другите не мислете. Двама души образуват права линия. Щом живеете в един свят на плоскостта, ще имате отношение само с четири души. То е ограничен свят. Щом влезете в четириизмерния свят, там вече имате растене в света. То е резултатът. Започваш да се разширяваш и да растеш. Има растене и от правата до плоскостта, от плоскостта до тялото. Но от плоскостта до третото измерение с колко ще се увеличи? Двойно. Двойно се увеличава от правата линия до плоскостта. Щом влезем в четвъртото измерение, вече имаме едно число, което спада към друг един свят. Всички числа, които са несъизмерни, те са извън третото измерение. Сега вие не искайте нещата да ви бъдат ясни. Например вие имате една линия A―――――B и не знаете колко е дълга, но тя е една права линия от десет сантиметра. Имате една друга права линия, която е хиляда километра. Вие казвате, че тази права линия е несъвместима, не може да се вмести. Следователно линията AB може да бъде мярка за онази, дългата, линия.

Правата линия, която съдържа само две точки, и тя има свои отношения. Тя е несъизмерна. Тя става мярка за квадрата или за други дълги линии.

Имате линията АВ, тя е един резултат. Да кажем, един човек изходил едно пространство само по права линия. Да кажем, извървял той един път от хиляда километра. Вие го начертавате километрически. Показва какъв е пътят. Но какво е придобил той, като е изходил този път? В духовния свят как ходят хората? Вие тук ходите с два крака на земята. Но това не е духовен ход. То е чисто физическо ходене. Вие си представяте, че духовните хора ходят, както и вие. Духовните как ходят? Казваш: „Ходѝ не физически, но духовно да ходиш." Как трябва да ходиш?

Да допуснем, че две точки се допират. Но то е физическо допиране. Духовните хора как ще се допират? Понеже всинца смесвате физическото с духовното, физическите резултати с духовните, вие сте в едно противоречие. Казвате: „Той се допря до мене." Ако някой се допре до тебе, духовен ли е? Но да дойдем до въпроса. Кое е духовното ходене според вас? Как ще си представите например, че се движите духовно? Например някой си представя един ангел, че се движи от небето към земята. И пак е физическо движение в нашето триизмерно пространство. То е физическото движение. Какво го подбужда сега в това движение? Ако аз се движа към една ябълка, ябълката не ме вика, но има нещо в ябълката, което ме заставя да отида към нея. Или каква е причината, за да се подвижиш към някого? Искаш да се запознаеш с някого, каква е причината? Вие казвате: „Лицето на еди-кой си ме привлича." Туй лице тебе привлича, но другиго ни най-малко не привлича. Например вие може да се привлечете от известна книга, но някой друг ни най-малко не се привлича от книгата. Той казва: „Аз не виждам никакво съдържание в книгата."

Ти не може да се привлечеш от нещо, което не разбираш. Имаш известно съотношение между ябълката и тебе. Тогава ябълката ли ще се движи, или ти ще се движиш към ябълката? Кой трябва да дава, който има или който няма? Вие по някой път считате, че някой като дава, че е едно добро. Така ли е всъщност? Общо така е. Не всякога даването е добро. Ако даваш на един човек една въшка, пък той не знае, и тази въшка я постави в дома си, туй добро ли е? Или дава се една болест. Така се дават заразителните болести. Не всякога даването е едно благо, има изключения при даването. Същият закон е при знанието. Казват, че знанието просвещава. Но някой път ни най-малко не просвещава. Мислите ли, че онзи, който разбира физическите закони и прави пушки, просвещава хората? Мислите ли, че в една война хората се просвещават? Убиват се. Ако кажеш, че не трябва да се воюва, хората го считат, че не е право. Казвате: „Трябва да се воюва." Че трябва да се воюва – трябва да се воюва, но не тъй, както хората разбират воюването. То не е разбрано.

Сега ние да дойдем на въпроса. Значи две точки образуват права линия и имат едно отношение. Какво ще бъде отношението между две точки А и В? Представете си, че тия точки имат желание да се проявят. Как ще се прояви точката А? Сега ние няма да разрешаваме тайните. АВ, това е една малка отсечка, не една безконечна права. Правата линия, това е една малка отсечка от една безконечна дълга линия. Но дължината, то е един процес. Значи правата линия е малка отсечка на един безконечно дълъг процес. Ще се образува ли една дълга линия? Правата линия обяснява отношението на хората. Щом вървиш по права линия, разрешаваш. Но някой път има три вида разрешение.

Сега да допуснем, че това е една безконечна дълга линия. Ще я кръстим с S. Листата, които израстват от едната и другата страна на стъблото, какво показват? От едната страна едно листо, после от другата, пак от едната страна, пак вървят.

Правата линия е на обикновените хора, кривата линия е на талантливите, а пък третата линия е на гениалните. Следователно един прав човек влиза три пъти и нещо в един крив човек. Един прав човек ще свърши една работа за един ден. Като ангажираш един крив човек, той ще я свърши за три дена и нещо. Тогава той ще докаже, че тази работа не може да се свърши по-рано. Казва: „За един ден я свършвам.“ Казва: „Ти си диаметър в мене, аз съм кръг, следователно ти за един ден може да я свършиш, но аз, като кръг, не мога да я свърша. За три дена и нещо я свършвам.“ Значи този, който свършва работата за един ден, е прав, понеже има повече възможности.

Сега казвам: кой ще свърши работата по-хубаво – за един ден ли който я свършва, или който за три дена и нещо? Ако свършите работата по права линия, какво ще спечелите? Вие ще имате отношение само между двама души. Като свършите работа[та], само с двама души ще се запознаете. Ако свършите работата по крива линия, ще се запознаете с четирима. Или в геометрията казват: „За да се образува една плоскост, трябват три точки.“ За да се образува една плоскост, изискват се четири точки. Четири точки, които са съпоставени, имат отношение. Но има още измерения, те са безконечни. Има четири, пет, шест, седем измерения. То са отношения на разумни същества. В правата линия разбираме, че това са елементи.

Кривата линия, тя се усложнява – имате вече три измерения. Кривата линия показва, че сме в плоскост.

Щом кажеш: „Аз съм праволинеен“, ти си в едноизмерния свят. Как ще кажеш, че си в двуизмерния свят? Казват: „Ние сме на едно ниво, на една плоскост. Живеем в една сфера.“ В сфера щом живеем, значи сме в третото измерение. Или казват: „Той има широчина на своята мисъл.“ Или: „Просторна, дълга е мисълта му. Той като приказва, няма край.“ Някой много знае, много са дълги приказките му – широчина има, дълбочина или височина. Казва: „Дълбочина на живота.“ Триизмерен свят е то. Как ще кръстим четириизмерния свят? Казва: „Голям човек, като планина расте.“ Четириизмерен свят. Как ще кръстим петоизмерния свят? Ще приложим тази философия, ще имаме едно понятие за нещата в света. Ти може да [мислиш] само в петоизмерния свят. Ти може да чувстваш само в четириизмерния свят. Ти може да се движиш само в триизмерния свят. Ако се движиш в един свят, без да мислиш и без да чувстваш, то е физическият свят. Щом чувстваш, ти си в двуизмерния свят. Щом мислиш, от нашето гледище ти си в триизмерния свят.

Да кажем, две същества, които се сближават, образуват една права линия. То е елементарно понятие за движение. Мислят само за движението, което ги привлича. Някой път се питат: „Какво ни съедини двамата, да свържем приятелство?“ Вие сте в един двуизмерен свят. Кой ви накара да се приближавате? Ако вие двамата се запознаете с още други двама, вие сте в един свят на плоскостта. Какво показва кое ви привлича? После се запознавате с други четирима, ставате осем точки, значи триизмерно пространство сте. Сега кое ни привлича да се запознаем, тези осем души. Да се запознаете двамата ви привлича едноизмерният свят. Да се запознаете четиримата души – двуизмерният свят. За да се запознаете осем души, причината е триизмерният свят.

Представете си, че имате една права линия и искате да се запознаете с още една. Имате правата АВ. Искате да се запознаете с CD. Имате един триизмерен свят. Колко страни имате в един куб?

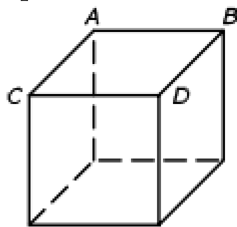
A B

\+ −

A_1 B_1

Имате в правата линия положителната точка А и В, отрицателната точка. А, чрез която се предава движението, В, чрез която движението се възприема. В една плоскост имате двама души. Единият е положителен, другият е отрицателен. Тогава всичките дисонанси в природата се произвеждат. Ако вие имате две прави линии, едната е положителна, и другата [положителна]. Ако А е положително, ако приближите към А1, те

ще се отблъснат. Ако A приближите към B, те ще се привлекат. B ако приближите към B1, те ще се отблъснат. Ако B приближите към A, ще се привлекат. Следователно това са пътища, по които съществуват хармонични отношения, пътища, по които съществата трябва да се привличат. В един правоъгълен свят имате два метода.

Ако искате в един праволинеен свят да влезете, най-първо трябва да се освободите от онова, което носите. Следователно вие само при B може да се освободите. Ще се запознаете с него.

Тогава A се отнася към B, както C към D. То е закон на освобождаването. Но в дадения случай, C и D, имате една възможност да се образува една плоскост, светът ви да се разшири, имате едно отношение. В дадения случай, щом A и B имат отношение към C и D, A и B стават положителни, и C и D отрицателни, и се привличат.

Казвам, по някой път – [за] онези, които не разбират психическите закони – може някой човек да се отблъсне. Казва: „Този човек ме отблъсна." Нищо не ви направил, не ви обидил, отнесъл се с вас добре. Любезно ви говори, любезно се отнася, а ти си крайно неразположен, не можеш да го търпиш. Този, когото не можеш да го търпиш, той ти дава това, което ти имаш.

Представете си един музикант, който не може да свири. Друг музикант, който има гениално ухо, не може да го търпи – той трябва да си наложи голямо търпение, за да го изслуша. Може да го изслуша за един момент горе-долу, но ако рече да му свири пет–десет минути, той си запуши ушите и излезе из стаята навън. Ако искаш един гениален музикант да го изпъдиш, накарай да свири един, който не знае. Ще питаш: „Какво го застави да бяга?" Искаш сега някой да дойде при тебе. Ако при този гениален музикант, дойде по-гениален, който свири, първият, ако е вън, ще влезе вътре да го слуша. Следователно, ако искаш да привлечеш някого, трябва да бъдеш по-гениален от него, да му дадеш нещо. Всякога, когато гениалният ти дава, той привлича хората. Когато обикновеният човек дава, той изпъжда хората. Щом ги изпъждаш, ти си обикновен човек. Щом ги привличаш, ти си гениален. Кой привлича нещата? Всеки би дошъл при мене, ако аз му дам най-хубавите скъпоценни камъни. Или ако се занимавам с хубави плодове, дам му най-хубавите плодове. Ако даваш ценното от тебе, привличаш при тебе. Не че ги привличаш, но

хората се привличат, понеже имат нужда. Самият предмет ги привлича.

Туй, което привлича хората един към друг, то е онова Божественото у тях. Когато Божественото се обменя у тях, те се привличат. Когато човешкото се обменя, тогава те се отблъскват. При човешкото хората се отблъскват. При Божественото хората се привличат. Щом се привличат, то е Божественото. Щом се отблъскват, то е човешкото. И едното, и другото са потребни. Ти не може да се привличаш, ако не си отблъснат, и не може да се отблъснеш, докато не си привлечен. Ако никога не си привлечен, как ще се отблъснеш? Ако постоянно се отблъсваш, ти не можеш два пъти да се отблъснеш. Може ли един човек два пъти да ви отблъсне? Този тебешир колко пъти мога да го отблъсна? Един път ще го хвърля, за да го отблъсна. Втори път, трябва да го привлека, да го взема и тогава пак да го отблъсна. Този предмет се движи, но и аз се движа. Съзнание имам и ако аз не искам да изменя своето положение, този предмет може само веднъж да го отблъсна. Той колко пъти може да дойде при мене? Втори път може ли да дойде? Откъде ще дойде? То е праволинейно движение. За да дойде втори път, трябва да се измени.

Сега вие искате в един едноизмерен свят [някой] да ви обича много. Той не може да ви обича много. Ако аз дойда до вас и ви допра с пръста, колко пъти мога да ви докосна? В едноизмерния свят обратно движение не мога да направя. То е в друго измерение. Само веднъж можеш да допреш този човек с пръста. За да го бутнеш втори път, ти трябва да имаш плоскост. Та има философия на познанието.

Някой път намирате погрешка, че някой човек не знае как да се обхожда с вас. Но вие знаете ли как да се обхождате с него? Каква трябва да бъде обходата на А към В? А трябва да даде на В. В, веднъж взел, изменя се. В дадения случай А е отрицателно число, сменят се полюсите. Ти не може да бъдеш постоянно положителен. А има вече плюс, В има вече минус. В третия случай пак ще се измени: А ще стане плюс, В – минус. В четвъртия имаме А минус, В плюс.

Сега ние говорим за отношения математически, които съществуват в природата. Бог както е създал света, ние, хората, искаме постоянно да се налагаме. Ти вече си в противоречие с Божествения ред на нещата. Да допуснем, че вие не искате да изпълните волята Божия. Вие сте положителен, вие сте плюс. Щом се противите на Бога, какво ще Му дадете? Имаш право да се противопоставиш, но какво ще дадеш на Бога? Казва някой: „Аз не искам да изпълнявам волята Божия, а ще изпълнявам своята воля.“ Добре, ако в света съществуваше един свят, така е. Но съществуват много светове. Защото в правата линия, в едноизмерния свят,

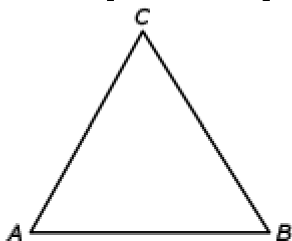
имате положителното и отрицателното. В плоскостта имате пак положително и отрицателно. И в триизмерния свят пак имате положително и отрицателно. В правата линия имате едно положително и едно отрицателно. В плоскостта имате две положителни и две отрицателни. В триизмерния свят имате четири положителни и четири отрицателни. Във всеки свят положителните се увеличават и отрицателните се увеличават. Значи, ако искаш постоянно да бъдеш положителен, трябва да разбираш законите на тия светове. Правата линия, то са две разумни същества. Трябва да се запознаеш или с А, или с В трябва да се запознаеш. За да се запознаеш с А в праволинейния свят, ти трябва да бъдеш отрицателен. Ако искаш да се запознаеш с В, трябва да бъдеш положителен, да даваш. Запознанството става по два начина: като дадеш и като вземеш. Ако разумно даваш и ако разумно вземаш, ти се запознаваш правилно. Ако неразумно даваш и неразумно възприемаш, резултатите са обратни.

Тогава да кажем, че развитието на хората не е правилно. Един музикант, който иска да свири, иска да свири много добре. Ако лявата ръка много добре дава на дясната и дясната дава на лявата, когато ръцете правилно дават и правилно възприемат, тогава е хубавото свирене. Щом не предава правилно и не може да възприема правилно, тонът не е правилен. Тогава казват за някой музикант, че няма ръка. Ако лявата ръка не приема правилно, не харесват ръката.

Същия закон имате, ако вашият ум не предава добре движението. Ако сърцето не приема топлината, движението не може да се прояви. Същият закон е, ако сърцето неправилно предава своите чувства и умът не ги приема правилно. И обратното, ако умът предава правилно мислите и ако сърцето предава правилно чувствата, ние казваме: този човек е добър. Ако умът предава своите мисли на сърцето и сърцето приема добре тия мисли, казваме: този човек е умен. Когато умът предава своите мисли на сърцето и сърцето правилно ги приема, този човек е умен. Когато сърцето предава своите чувства правилно на ума и умът ги възприема правилно, казваме, че този човек е добър.

Тогава, ако сърцето е умно, пък умът глупав, какво ще излезе тогава? Всички деца, като се родят – всичко, което правят, умно ли е? Често учени хора има, като вървят по пътя, си махат ръцете. Това умно ли е? Кое е умното движение? Когато човек върви и си маха силно ръцете напред-назад като войник, това е много обикновено праволинейно движение. Някой върви и си маха ръцете, но образува кръгове. То е движение на жените. Правата линия е икономична линия, правата линия в разсъждението най-малко енергия харчи. Следователно правият човек е

диаметър на кривия. Колко пъти влиза? Три пъти и нещо. Следователно, като влезеш вътре в кривия човек, да образуваш един кръг, една окръжност. Този кръг като се завърти около своята ос, образува се една сфера. Образува се един свят, дето и прави, и криви се развиват. В съвременната наука, като разбирам кръговете, диаметрите, виждам движението на хората как е, понеже то е резултат на един вътрешен живот. […] Геометрията има за задача да даде правилните форми. Математиката дава правилните отношения, геометрията дава правилните форми, които човек трябва да прояви.

Имате трима хора – баща майка и син. А е бащата, В е майката и С е синът. Детето е стимул за бащата и майката. Или какво друго сравнение може да ви дам? Двама приятели има, които се обичат. С е хубавият обед и двамата се стремят към С. Ако и двамата се стремят към С, линиите са еднакви, имате един правилен триъгълник. Ако яденето е хубаво, те се запознават в С. Като ядат, се запознават, тогава схващанията са се разширили. Ще стане обмяна на мислите. По някой път казваме, че трябва да се постъпва умно. Много мъчно е човек да постъпи умно.

Вземете тия високите позиции в цигулката. Деветата позиция да я вземеш е мъчно. Тоновете, които излизат, много неверни са. Малко цигулари има, които могат да ги вземат вярно. Някой път сам цигуларят чувства, че не е вярно. Някой път има желание, но много мъчно е да се вземат вярно. Някой път и пръстите не са разположени, скучно стане, понеже времето много вреди на цигулката: някой път скъсява пръстите, някой път разширява, удължава и вследствие на това той не може да намери правилно позицията. Цигуларят трябва да знае точно времето, което хармонира, и тогава може да свири. Или казвам, цигуларят, когато свири, всякога трябва да бъде разположен. Щом не е разположен, не свири. Трябва да имаш едно упражнение, за да се разговаряш.

Та казвам, по този начин може да обясня онези големите спънки, които стават. Седят в ума ти хиляди мисли, влизат разни чувства, страхуваш се, мислиш само за бъдещето – как ще живееш и като умреш какво ще бъде с тебе, с какви хора ще се запознаеш. Какво има да се смущаваш, ако живееш в един разумен свят, ако всичките хора с които се запознаваш са гениални, светии? Какво има да се безпокоиш? Ако влезеш в един свят, дето хората не са така разумни, разбирам тогава да се безпокоиш. Ти

отиваш в небето, какво има да се плашиш? Казваш: „Как ще ида в небето?“ Ако влезеш в ада, тогава разбирам да се страхуваш, хората са лоши. Но [и] като влизаш в ада, от какво има да се плашиш? Даже вие, които вярвате, страх ви е от дявола. Казвате, че Бог управлява света, и пак ви е страх, че ще ви се случи нещо. Как е възможно, Умният, Който управлява света, и да ви се случи нещо?

Представете си, че един цигулар не е забелязал, че цигулката му е пукната на няколко места. Питам, като се пукне цигулката, може ли да даде същия тон? Добре, да допуснем, че той намазал лъка си с колофон, намазал го повече, отколкото трябва. Той трябва да знае как да намаже лъка си. Трябва да знае и какво движение да направи с ръката, за да подвижи лъка. По разни начини си движат ръцете разните цигулари. Добрият цигулар как си движи ръцете? Има движение на обикновени цигулари, има движение на талантливи цигулари, има движение на гениални цигулари. Има праволинейно движение на ръката, има кръгообразно и какво е другото? Ако праволинейното движение е на волята, ако кръгообразното е на сърцето, другото движение е на ума. Съчетани, те вече дават хубавото движение на човешкото тяло и на човешкото лице. Значи волята действа праволинейно, кривата линия е на сърцето, а на ума е онази, разумната, линия с най-малкото съпротивление. Тогава вече се образува красивото лице, красивите лица. Не може да се образува красивото тяло, ако няма съчетанието на тия трите движения. Красиво става тялото на човека, когато имате онова съчетание на ума, сърцето и волята – силите да действат в хармония.

Казвам, ние виждаме резултатите не само на нашия живот, но резултатите на хиляди поколения, които са работили. Някой път правим някои работи от нямай къде. Не че го искаме, но стане така. Затуй много погрешки има, които трябва да се поправят. Погрешките не са някакъв излишък. Има в нас някой път излишна енергия, някой път има недоимък. Някой път има чрезмерна енергия, иска да се прояви. Някой път няма енергия да се прояви. Къде седи причината? Причината седи – в единия случай човек има хубаво здраво тяло, пък условия няма отвън; в другия случай външни условия има, пък вътрешни възможности няма.

Та когато говорим за физическия свят, за Божествения свят, аз ги поставям така: физическият свят, това е волята, духовният свят е сърцето, а Божественият свят е умът. Да съчетаеш физическия, духовния и Божествения свят, за да се прояви човек. Човек е хармонично проявление на физическия, духовния и Божествения свят. Това е човекът. Човекът е единственото проявление на реалността в света. Онези, които имаме съзнание, знаем, че съществуваме. Но онези, които нямат съзнание, какво

знаят за тяхното съществуване? Какво знае един камък за себе си? Следователно само умният човек остава винаги неизменяем. Той винаги всичко изменя, но сам не се изменя.

Кой е умен човек? Който всичко около себе си изменя, и той не се изменя. Кой е глупав човек? Който живее в един свят, дето всичко остава неизменяемо, а той постоянно се изменя. Той се чуди защо стават тия работи. Той мисли, че той се мени, пък светът се изменя. Умният човек е, който всичко изменя, пък той остава неизменяем. Той всичко нарежда. Един художник рисува една картина и оставя всички да я гледат. Хармонично нарисувал картината. Обикновеният човек как ще я нарисува?

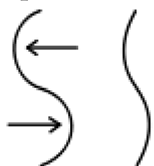
Именно за Бога ще мислите: Същество, Което всичко изменя и като изменя всичко и туря в хармония, То остава неизменимо. Туй в нас ние го чувстваме, че има едно същество в нас, което не се мени. Туй в нас, което никога не се мени, то е Божественото. Ако искаш да знаеш кое е туй, реалното, то е онова, което всичко изменя, пък то остава неизменяемо. Преходните неща са тия, които постоянно се изменят. И то е потребно. Мени се физическото, мени се духовното. Божественото остава неизменяемо, един свят, който всичко хармонира около себе си. Под думата [Божествено] разбираме туй, което хармонира. Когато един музикант напише една музикална творба, всичките тия ноти, които ги е написал, той ги хармонизира, поставя ги на техните места. Онези, които ги свирят, ги свирят, както той ги писал, тогава има добро изпълнение.

Сега Бог е начертал нещо и ние сме като онези изпълнители. Ще свириш едно парче тъй, както е написано. Ако го свириш както е написано, хубаво ще го свириш. Щом страдате, какви сте? Страдате, значи от слабите хора сте. Щом сте здрави, какви сте? Значи от силните хора сте, от гениалните. Тогава на физическото поле здравият, ако не разбира законите, може да се измени, да стане болен. Болният, като научи законите, може да стане здрав. Здравият, който наруши законите, може да стане болен. Онзи, който не разбира законите, ще стане и здрав, и болен. Онзи, който ги разбира, живее. В А и В ние имаме здравия и болния. В С имаме онзи, който разбира живота, той живее. В С живеем. Този, който е здрав и който боледува, имат стремеж към С. Трябва да се живее. То е смисълът. Да живеем, значи да бъдем разумни.

Сега, ако ви кажа да вземете праволинейно един тон, може ли да го вземете? Праволинейни тонове са от „до“ до „ре“. Нали имате три тона: „до“, „ми“, „сол“. „До“ е семето, което е посято. „Ми“ е семето, което е израсло. „Сол“ е, което е цъфнало и завързало. Един процес имате: „до“, „ми“, „сол“. „До“ е представител на волята, разрушава. „До“ и „ми“ са А и

В. „Ре“ помежду е изходният път. „Ре“ е правата линия, А и В са точките. После имате „ми“, „сол“ – пак е терца. Отношението вече образува съдържанието, трите: „до“, „ми“, „сол“.

Да ви изясня. Представете си, че вие сте един беден човек. Вие сте един певец и не сте разположен да пеете. Дойде един богат човек, дава ви един лев да пеете. Казвате: „Аз не пея, не съм разположен.“ Показва ви два лева. „Не съм разположен.“ Изважда една английска лира, казвате: „Ще пея сега.“ То е праволинейно движение. Обаче този човек ви поканва в дома си и ви нагощава хубаво. Вие искате да пеете. Ще пеете и ще вложите съдържание – криволинейно движение, удължавате. За хиляда лева праволинейно пеете. Щом ви угощава, удължавате. Ако завърже с вас приятелство, да го обикнете, ще вървите по безконечната линия.

Сега поставям въпроса: „Как да се изправят кривите гърбици?“ Всяка гърбица, която не е на място, трябва да се изправи. Има гърбици, които не трябва да се изправят. Ако, да кажем, имате гръбначния стълб, какво има да се изправя? Но ако гръбначният стълб има една кривина, която не е нормална? Има една естествена гърбица. Ако е прав, ще стане голямо сътресение, понеже тия сътресения идат отвън. Тия хора, които имат големи кривини на гръбначния стълб, трябва да го изправят. Ако при кръста е хлътнал, условията са били много лоши. Ако гърбавина има, тогава вътрешните възможности са лоши. Следователно вътрешните възможности ще подобрим и външните условия ще подобрим и тогава ще се измени гръбначният стълб.

Затуй казвам, че трябва да си изменим мислите, чувствата и постъпките, за да се образува една права линия, която е необходима за физическия свят. Не трябва да мислим, че физическият живот е без смисъл, защото и в духовния, и в Божествения свят има физически свят. В нас кое е физическото, кое е Божественото? Най-високото в нашия свят е в Божествения свят физическото. Казвам, ще давате цена и на физическото. Физическият свят е резултат на Божествения свят. Ако ти мислиш правилно, ще оценяваш и ще възприемаш Божественото, и тогава всичко на физическото поле ще ти бъде приятно. Ако ти не възприемаш правилно физическия живот, вие казвате: „Да се освободим от това тяло.“ Като се освободиш от това тяло, знаеш какво ще бъде? Някои казват: „Да се освободим от зрението, да не виждаме.“ Като се освободиш от зрението, какво ще стане от тебе? Като ослепееш, като оглушееш, нищо не възприемаш, какво ще имаш? Какво ще те радва? Кажете ми, ако сте в

един свят, дето слухът не ви радва, зрението не ви радва, обонянието не ви радва, вкусът не ви радва, какво ще ви радва?

Привеждам сега един малък пример, в един вестник го прочетох, един малък вестникарски разказ. Направи ми впечатление. Едно конче поставят да пасе в една сочна ливада. То пасе, пасе и един ден не му се иска да яде трева. Дотегнало му и кончето казва на майка си: „Дотегна ми тази ливада и тази трева. Нищо не ми допринася и водата. Да идем в друг свят, друга ливада да потърсим.“ Майката разбрала работата, повела кончето и започнала да го води по скалисти и безводни места, дето няма трева и вода. Така те обикаляли ден, два, три, то огладняло, ожадняло, отслабнало и започнала да му се харесва ливадата и водата. След десетина дена, като почнали да му се четат ребрата, майката започнала да го връща към старото място, но нощно време го прекарала, че то не видяло, и като го довела пак на първата ливада, казало: „Майко, тук да седим.“ Сутринта, като изгряло слънцето, видяло, че е в същата ливада, от която не било доволно.

Този свят, от който ние сме недоволни, като опитаме страданията и неволите, ще се върнем и ще го намерим много добър. Светът, в който живеете, има всичките възможности и условия, само трябва да имате правилно разбиране и да изучавате едноизмерния свят, изучавайте света на плоскостта на четирите точки и изучавайте света и на телата между осем точки, на разумните хора, които живеят.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Осма лекция на младежкия клас
13 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_12_15 Две врати
утринно слово

ДВЕ ВРАТИ

Добрата молитва

91 Псалом

Молитвата на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 6 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божий

Някой път има някои мъчнотии. Но често големите мъчнотии на онези модерни дами, които имат много дрехи са, че не знаят коя дреха да облекат. Имат много шапки, че не знаят коя шапка да турят, мъчи се, докато да определи, коя шапка да тури. Имат много обуща, че не знаят кои обуща да турят. Мислите ли, че една дама, която се безпокои, коя дреха да тури, коя шапка да тури, кои обуща да тури, че то е нещо съществено? Че трябва да се облече е съществено, но какъв костюм да тури, какъв цвят да има дрехата, то е второстепенно. Но вечерно време, като ходи в тъмното, трябва ли да се облече в бяла дреха? Вечер черно да носи, денем бяло да носи. Денем бялото е на мода. Сега вечерно време хората се обличат в бяло, а през деня в черно. Аз разсъждавам. Вие по някой път се обличате в черно денем. Гледате на живота много мрачно. Денем слънцето изгряло, светлина навсякъде, пък вие казвате: Не ми е приятно. Защо ви е неприятно и вие не знаете. Гледате мрачно. Вечерно време вие си ококорите очите, в мрачината виждате нещата. Вземете онзи апаш, който отива да краде, как светят очите му, радва се, че ще свърши някоя много хубава работа. Сега аз разглеждам нещата широко.

Аз не разглеждам кой ще бъде щастлив, или не. Защото, вълкът е щастлив, когато изяде една овца; човек е щастлив, като изяде една ябълка; търговецът е щастлив, като му паднат парици, като продаде стоката. Майката е щастлива, като нахрани детето. Младият момък е щастлив, като се ожени. Младата мома е щастлива, като се ожени. Майката е щастлива, като роди дете. Сега някои казват: Онова, вечното, щастие. Не зная дали има вечно щастие в този смисъл, както хората мислят. Защото, ако рече човек да обясни вечното щастие, той ще дойде в едно противоречие. Ако има вечно щастие, откъде е дошло нещастието на земята? Хората вярват, че нещастието е по-голямо от щастието. Понеже колко щастливи хора има на земята? Много малко щастливи хора има. Това е привидно. Но и в нещастието има щастие. Че нещастието, то е една руда. Аз наричам нещастието руда, от която търсим да извадим злато. Ако извадим един тон

руда и едва извадим стотина грама, то не си струва труда. Струва си труда, то е доста голямо богатство сто грама. Но някой път, няма да извадиш сто грама, но 25 грама ще извадиш от един тон или 30 грама.

Та казвам: В религиозния живот има една опасност: Ние ставаме еднообразни, засягаме много малко способности. Човек става еднообразен. Казва: Да имаме вяра, че да си поживеем. Да си поживеем по Бога. – Ще легнеш, ще спиш, ще станеш. Ще се наядеш, ще станеш. Ще поработиш, пак ще напуснеш работа, пак ще се върнеш, пак легнеш, пак спиш. На другата сутрин пак станеш, пак ядеш. Ще се облечеш сутринта с един костюм, на обед с друг, вечерта с трети. Аз зная една българка, една малка красива българка от Свищов, свършила в Европа, която се обличаше по три пъти на ден, сутрин в един цвят, на обед в друг и вечер в трети. Трикульорната дама я наричаха. Когато бях в Свищов, ходих им на гости. Но беше като образец, хубаво облечена. Някой ще каже: Защо се обличаше? То е щастие. Като си облече утринната рокля е щастлива; като облече обедната е щастлива и като облече вечерната пак е щастлива. Пък счита, че е свършила една хубава работа. Вие казвате: Колко глупава работа е. Аз разсъждавам другояче. Ти станеш, облечеш се много скромно. Казваш: Какво ще се прави, значи роклята не е модна. На обед какво ще се прави, роклята не е модна и вечер казваш: Какво ще се прави. Пак не е модна роклята. Три пъти да се облечеш с мода или без мода? Аз бих желал религиозните хора да бъдат с мода. Желая в мислите да има мода. По три пъти на ден да се обличаш хубаво. Като станеш сутрин, развей червеното знаме. На обед жълтото, а вечер тури синьото. Тури тия три основни краски. Пък през деня, може да ги сменяш, като художник.

Сега вие питате: Какъв е смисълът на живота? То е един от най-трудните въпроси. – Какъв е смисълът на религията? – Труден въпрос. Защо е дошъл човек на земята? – Труден въпрос. Защото каквото и да кажеш там, дето се подига един спор, въпросът е труден. Даже като кажат: Трябва да вярва човек. Без вяра не може ли? Може и без вяра. Казва: Без крак човек може ли? Може и без крака. Но и с крака ако си, сам ще ходиш; ако си без крака, други ще те носят. Казва: С ум може, но без ум може ли? Може и без ум, но само че ако имаш ум, сам ще мислиш; ако нямаш ум, другите ще мислят заради тебе. Ти и без крака можеш, но други ще те носят и ти не си свободен вече. Човекът, който те носи, ако иска ще те носи, ако не иска ще те снеме. Ще се молиш. Питат по някой път, защо човек трябва да бъде слаб. За да се моли. Ако искаш да се отучиш да се молиш, силен трябва да станеш. Ако искаш да се отучиш да работиш, силен трябва да станеш. Слабите хора работят, силните заповядат. Хубаво е човек да бъде силен. По някой път мнозина искате да станете силни, за да станете много учени. Човек силен като стане, той не се учи. Аз съм срещал мнозина учители и

професори тук и в Америка. Като помисля, че са авторитети те говорят преди десет години какво било, цитират някои теории какви са и критикуват сегашните, че не могли да обяснят. Няма да бъде време, когато една теория да обясни целия живот. Една теория ще обясни временно нещата от живота. Но всяка една теория трябва да се подложи на един малък опит. Туй, което ти опитваш, то е вярно.

Има две опасности в живота; ако човек много говори, изтощава се; ако никак не говори, жабунясва. По някой път не говори нищо. Хубаво е и то. Аз съм за смяната на нещата. В Америка по някой път в евангелистките църкви има обичай, понеже проповедниците по някой път се изтощават, по две беседи в седмицата държат, в неделя говори една беседа и през седмицата още една беседа; изтощават се, няма какво да говори. Тогава имат братски събрания, дето всеки ще стане да каже своята опитност. Доста интересни работи има. Всеки ще си каже своята опитност по пет–десет минути, ще разкаже нещо за себе си. И тогава често се зараждат спорове. Някои опитности са много интересни, някои са така скроени, много натруфени, още като говори, и нещо ми казва на слънчевия възел, че не е така, не ми допада. Виждам, че не е така. И българите разправят така. Бях в Сливен и ми разправиха своите опитности. Един религиозен ми казва: – Видях Христа. Как го видя? Облечен в бяла аба като шопите. От всичките религиозни хора, които съм слушал, само едно ми допадна. То беше пак в Сливен. Една сестра казва: Аз видях Христа. Казвам: Как го видя? – Видях го много добре, но ми посочи с пръст един гроб и ми каза: Виждаш ли този гроб? Като влезеш в гроба и като минеш през него, аз ще те приема при себе си. Тогава ще ядеш само смокини и плодове, не както сега. Казвам: Ти си Го видяла.

Някоя разправя за Христа, че го видяла. Той я взел на ръце, завел я в небето и ѝ показал рая. То са скроени работи. Христос няма друга работа, ще ходи да те разхожда из рая. Аз така разсъждавам. Че ако ти искаш да бъдеш развеждан из рая, аз да ти кажа: Ти като влезеш в любовта, сам ще се разхождаш, няма какво Той да те разхожда. Като влезе любовта, не ще те развеждат, но ти сам ще тичаш. Като обичаш, ти сам ще тичаш, ще го търсиш. Като обичаш слънцето, ходиш подир него. Като дойде любовта в сърцето, сам ще ходиш при него, не очакваш да те разхождат. Казвам: Не че няма да те разхождат, но какво ще те разхождат, ти сам си придаваш едно качество, което нямаш. За да те разхожда Христос из рая, ти трябва да бъдеш едно с Него. Ти нищо не си направил за Него, как ще те разхожда Той, кажете ми? В моя ум седи идеята така: Ако си глух, ако си сляп, какво ще те разхождам из света. Какво ще ти свиря и какви картини ще ти показвам? Ако ти свиря няма да чуваш, ако ти разправям за картините, ти си сляп. Най-първо трябва да се възстанови зрението ти, слуха ти. Лесна

работа, казва, да слушаш. Не е лесна работа да слушаш един музикант. Казвам: Братко, Братко, с години човек трябва да изучава музиката за да може да разбира онова, което е скрито в нея. Един музикант с музиката може да ми обясни някои работи, които да ви турят в крива посока. Някой път тоновете са празни. Ти може да вземеш До, но празно е До. Като пееш, ти може да туриш в тона, да го налееш и този тон става сочен. Има певци пеят, но са сочни тоновете им. Друг пее, но няма сочност. Може да е същата песен, същите тонове, на същото пиано единият свири, харесваш, другият свири, не харесваш. Всеки може да ти направи една баница, но не всичките баници са еднакво вкусни. Има нещо, ония, които правят баниците, влагат нещо. Туй българите го знаят, като идеш при един стар българин, който има 4–5 снахи, винаги не кара старата снаха да меси, но младата снаха, която е на 19–20 години. Казва: Младата снаха да ми направи една пита. Като направи тя питата, сладка е. Като направят другите, не е така сладка. Тя влага нещо от себе си в хляба. Аз съм наблюдавал оная, от които искат да им омеси, е красива, пълна с жизнен темперамент, радостна, весела, подвижна, пъргава. Разбира този човек. Тази стара снаха е малко сприхава, стомахът малко я боли, ревматизъм има. Казва: Старата не искам да бута. Аз не бих желал един религиозен стар, като стане да ми разправя своята опитност – да ми прави баница. Защото едно слово е една баница. Сочно трябва да бъде това слово. Да влее нещо.

Та казвам: Трябва едно ново разбиране. Казват, че в света всички трябва да станат нови хора. Новият светъл ум да е толкова богат, че всякога да дава нещо от себе си. Сърцето трябва да бъде ново и то трябва да бъде богато и то трябва да дава, пък и тялото да бъде ново и то да дава. Сега в моя ум седи следната идея: Аз разглеждам ето как въпроса, ако вие идете с една стомна на един извор и стомната ви е 1 или 2,3,4,5 кила, турите стомната под чучура. След като се напълни стомната, трябва ли да седи под чучура? Питам: Какво ще допринесе вашето седене? Ако чучурът е голям, няма да вземе и една минута и ще се напълни стомната. Но ако вие седите и държите стомната под чучура, вие си губите времето. Щом като се напълни стомната, идете вкъщи, изпийте водата и като се изпразни, пак идете на извора. Като отивате, пиете вода и се връщате, вие печелите. Но ако държите стомната под чучура, да се опреснява водата, вие губите времето си. Казвам: Онова, което приемате, трябва да го изпиете. Водата, която вземате, добре да я употребите, или лицето си да измиете, или баница да направите, или краката си да измиете – каквото и да е, изпразнете стомната и пак идете на извора, идете полейте едно цвете и пак идете да напълните на извор. Всякога водата, която вземате от извора, турете на работа. Като ходите до извора, имате едно благо. Казвате: Какво ще добия? Ако някой от вас е болен, направете опит за една година.

Намерете някой хубав извор и всеки ден ходете на извора за вода. Каквато болест имате, след една година, като носите вода, ще оздравеете. Водата лекува. Хубаво е човек да ходи на извора. Аз даже вечерно време, когато всички заспят, аз ходя да си пълня стомната. Денем като река да отида, дойде някой и казва: Учителю, чакай аз да ти донеса вода. Вечерно време, като спят, аз отивам за вода. Казвам: Те денем, аз вечер. Вечерно време като ходя имам лампи, но и някой път като ходя, искам да си усиля зрението. Така трябва да наглася мозъка си, така силно да осветява, че виждам всичко в мрачината, пътеката виждам, защото някъде може да влеза в някой трап. Вечерно време човек може да се заблуди. Казвам: При най-неблагоприятните условия, човек може да ходи за вода. По някой път и аз искам да опитам вашето състояние. Някой път реша да ида, причака ме някоя млада сестра и ще донесе. Казва: Що ти трябва в мрачината да ходиш? Но то е вашето състояние. Защото, ако вас вечерно време ви дадат, ще кажете: Сега ли намери, чакай да изгрее слънцето. Аз отговарям: Ти като се научиш вечерно време да ходиш, денем ще ходиш повече. Ако ходиш вечерно време при неблагоприятните условия, денем по-лесно ще ходиш. Сутрин като ходиш и ти дадат по една английска лира, на обед ти дадат една английска лира, и вечер по една английска лира, кой няма да иде? Вечерно време, никой нищо не ти дава, мъчно е да ходиш, никой нищо не придобива. Някой път е по-полезно. И в знанието, ако често четете един автор, вие ще се отегчите. Тази глава, която прочетох, хиляди и милиони пъти е четена, ако все слушаш тази глава, ти ще се отегчиш. Слушаш едно тълкувание по един начин, друго тълкование по друг начин. Казваш: Кое е вярно? Кой да меси хляба, старата или младата снаха. Според мене на младата да дадем. Кои плодове да ядем – тазгодишните или преди десет години сушени стари сливи? Старите сушени сливи и те са хубави, не казвам, че не са хубави. Кой хляб е по-хубав старият, от 5–6 годишно брашно, или пресния хляб? За Писанието трябва да имаме един свеж ум. Един човек, който чете шестата глава, той трябва да има едно сърце нормално. Аз като чета Евангелието, сам се интересувам за себе си. Чета го, за да се науча нещо от него. Аз чета Евангелието. Казвате: Той, Учителят знае всичко. Да, зная всичко, тъй е, но има много работи, които не зная. То е мое достойнство, че не зная много работи. Има сега много работи, които ме интересуват, има много работи, които не ме интересуват. Двама души се бият, че това не ме интересува. Двама души се мразели, това не ме интересува, мразели се десет години и после се примирили, че се примирили, това ме интересува. Казвате: Той знае. Аз другояче разсъждавам. Туй, което аз не съм опитал, това аз не го зная. Има неща, които не ги зная. И вие не ги знаете. Ако разбирате, че имам понятие за външните неща, има неща, които не ги зная.Скарали се двама, как са разклатили въздуха, това го зная, понеже чувам. Но ония думи, как той изпитвал омразата, че какво казал: Аз ще ти дам тебе да разбереш – това

не го зная. Как говори, чувам го, грубите думи чувам и виждам, че не е музикално казано, тонът е по-силен. Така всяко слово, музикално разглеждам, но всъщност омразата какво е, не зная. Трябва да я опитам, за да я зная. Казвам: Тази работа не съм опитал. Казвам: Много съм невежа, много съм прост. Не съм учил. Мисля някой път да влеза в това училище. Ако аз влеза в това училище, как ще го уча, кажете ми? Ако искам да бия някого, ще му направя гумени гащи, да има въздух, че тогава ще бия въздуха. Ако един, който те бие, те обича, то е едно благословение. Пък един, който не те обича, ако те бие, то е едно голямо нещастие. Когато някой те бие от любов, то е благословение, ако те бие без любов, то е нещастие. Тъй го зная. Колкото за биенето, го зная, били са ме. Туй го зная по-добре от вас. Ако кажа, че някой криво пее, много разбирам. От далече много разбирам по музика, чувам го хубаво. На някой, като му кажа: Така не се пее, ами тъй се пее. Като пея на едно сухо цвете и цветето се съживява. Казвам: Ела да ти кажа как се пее. И сухите цветя оживяват, който пее хубаво. Но той пее и цветята изсъхват, това не е пеене, то е безлюбие. Аз пея и цветята оживяват, то е пеене. Законът е такъв. Всеки, който пее и сухите цветя оживяват, той пее хубаво, всеки, който пее и живите цветя изсъхват, то не е добро пеене. Добре, ако аз вас ви проповядвам и вие се разболеете, беседата не е на място. В света Бог може да предаде една истина. Ако вие предадете истината без любов, това е насилие. Ако предадете истината с любов, това е едно велико благо в света. То е свободата в човека. Значи свободата не може да дойде, ако истината не се предаде с любов. Аз говоря за човешкия свят. Ако истината не предадеш с любов, то е насилие. Ти внасяш насилието в света. Когато говоря за истината, най-първо тази истина опитвам в себе си. Да кажем, че ви проповядвам стиха: „Ако вие не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Най-първо, аз го опитвам. Аз трябва да стана малко дете да вляза в Царството Божие, че тогава да ви проповядвам. Ако аз като малко дете не съм влязъл в Царството Божие, как ще ви проповядвам? Христос, като говореше това, Той го знаеше.

Как знаете, какво нещо е богатството, ако не сте опитали сиромашията? Никой не може да стане богат човек, който не е минал през вратата на сиромашията. Сиромашията разбира всеки човек, който е минал през вратата на богатството. И за да разбереш, какво нещо е сиромашията, трябва да минеш през вратата на богатството. А пък, за да разбереш какво нещо е богатството, трябва да минеш през вратата на сиромашията. Не можем ние да разберем истината, докато не минем през вратата на любовта. Не можем да разберем любовта, докато не минем през вратата на истината. Това са разсъждения, вече философия има. На себе си казвам и на вас казвам. Искам да направя нещо, казвам на себе си: Тази работа, както ти я мислиш, ако не минеш през вратата на любовта, ти не ще

придобиеш истината. Казвам на себе си: Ако ти не минеш през вратата на истината, ти не може да придобиеш любовта. На себе си казвам. Колкото пъти съм го опитвал, тъй е, няма никакво изключение там. Няма никакъв спор. Като срещна някой човек има два метода. Той ми говори за истината. Казвам: Ти минал ли си през любовта? – Още не. Той ми проповядва любовта. Питам: Ти минал ли си през вратата на истината? И мене може да ме опитат. Христос говори за тях. Учениците казват: Как е възможно да ядем плътта му. То е човекоядство. Ако синовете изядат бащите си, ако дъщерите изядат майките си, ако господарите започнат да пекат слугите си и ако слугите започнат да пекат господарите си, ако религиозните започнат да пекат свещениците и да ги ядат и ако свещениците започнат да пекат своите вярващи, тогава в целият свят ще стане една анархия. Христос вижда, че не го разбират и казва: Това ли вас ви съблазнява. Човек, който не е минал през вратата на плътта, той не може да разбере, какво нещо е духът. Човек, който не е минал през вратата на духа, не може да разбере, какво е плътта. Тогава някой казва, че има борба, между духа и плътта. Борбата е вътре в нас. Ти се смущаваш дали някой те обича. Защо се смущаваш? Седиш и си мислиш: Обича ли ме този човек? Че колко време се изисква, за да познаете дали един човек ви обича? Десет години вие носите тази мисъл, дали той ви обича. За мене една секунда е достатъчна да позная дали ме обича или не. За някои, това ще вземе 10, 15 години. Вие, когато обичате някого, къде го туряте? По някой път, вие мислите, че когато обичате някого, на първо място трябва да го турите. Че когато, аз обичам буквите, на първо място ли ги турям? Някой път ги турям на второ, на трето, на последно място. Някой път някоя буква хич няма да я туря. Това не показва безлюбие. Дето ѝ дойде мястото, там ще я туря. Ако вие сте готови, вас Господ да ви тури навсякъде, може да ви тури на първо място, на опашката някъде, понякога хич няма да ви тури. Може да ви тури, може да ви не тури никъде. Не е дошло времето. Така се разсъждава. Когато някой ни обича, трябва да го оставим свободен. Понеже любовта е закон, който произтича от Бога. Когато един човек ви обича, ще го оставите да се прояви, няма да правите никаква критика върху любовта му. Защото, щом критикувате него, вие критикувате онова, Божественото, което се проявява.

По някой път, аз наблюдавам котката, имам една котка, тя седи при мен от вън, на вратата. Гледам, на друго място като иде, първото място заема. Зная защо заема първото място. Дето ходи на гости, ще седне на някой стол, на най-хубавото място се качва и там седи. Казва: При Учителя бях и мога да ви разправя какво ми говори. По някой път ме критикува. Мене ми донасят доста неща, взема някой път хубав симиден хляб, дам ѝ го, тя го помирише, погледне го, не го бута, не го яде. Един ден ѝ давам една халва от грис направена, не харесва халвата. Взех хляб и сирене, направих

баница, дадох ѝ и нея не яде. Идеше ми да я ритна. Искам да зная какво седи в ума ѝ. Нещо е недоволна от мене, заминава си, оставя ги. Казвам: Халвата и хляба да не бутате. На другия ден дойде и изяде всичко. Казвам: Доста умна котка. Тя иска да ми каже: Като не ти ядат халвата не си създавай криво мнение за хората. После пак ще я ядат. Сега може да са болни, неразположени, утре като оздравеят, ще я изядат. Вчера бях малко неразположена, затова не ядох халвата. Малко на стомаха не ми беше добре, бях яла плъхове. Днес като съм здрава изядох всичко. Разбрах се с котката. Много умна котка, много разсъждава. Казвам: Аз може да я ритна, дошла да ми мечи, но аз се разговарям с нея. Учи ме на смирение. Тя седи при прага, понякога влезе вътре, казвам: Излез вън, и тя излиза, не се докача, казва: Както кажеш. По някой път, като намери вратата отворена, позволява си да влезе вътре, скрие се под масата, дето има хубави меки дрехи, качи се отгоре им. Питам я някой път защо прави тия работи. – Учителю, да се благословя. Право говори. Аз да съм на нейно място, ще направя същото.

Казвам: Във всинца ви трябва да има добра воля от всичко онова, което Бог е дал да се учим и да видим духа, който ни ръководи. Бог иска да ни даде едно знание и трябва да минем през ред опитности, докато дойде да разберем вътрешния смисъл, какво Господ иска да ни научи. Господ не иска ние да останем в туй положение, като децата. После станем възрастни и остареем. Всички тия форми, то е външната страна. Само външната дреха се мени и с нея стават промени. Трябва да учим стиха, който казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови“. Онези, които възприемат Божията любов, ще се подмладят, деца ще станат. Онези, които възприемат Божията мъдрост, светлината ще дойде в тях. Онези, които възприемат Божията истина, свободни ще бъдат. Щом станеш свободен, то е най-голямото благо, което може да ти се даде на земята не в този абсолютен смисъл, но свободен да бъдеш в ума си. Знаеш колко хубаво е човек да се не пържи. Седиш и мислиш в живота, какво ще стане с тебе. Аз разглеждам природата как е създадена. Най-първо една семка е увита в един пласт. Семката не вижда слънцето. Може тази семка да каже: В един плод не ми трябва слънцето, аз трябва да бъда затворена. Но един ден, когато тази семка изяде туй месце на плода, на кое ще разчита? Тази семка има нужда от слънцето. Започва да се обръща към него. Семката трябва да види слънцето, за да израстне. Та казвам: Вие някой път можете да направите като семката, че нямате нужда от Божия дух, но някой път, ще дойдете в съприкосновение. Тогава ще дойдат големите изпитания в живота. Кое е онова дърво, което е посято, което има юргани? Кое дърво има всичките удобства? Ако му направиш апартамент, не може да расте. В природата оставено, расте по-хубаво, аклиматизира се. Вие казвате: Нямам никакъв апартамент. Много хубав апартамент имат много дървета.Човек

може да има едно умствено жилище, в което да живее. Може да има едно духовно жилище, в което да живее. Но не е само физическото жилище, в което сега живее. Ти живееш в главата си. Там е съзнанието. Ще дойдеш в духовния свят, ти живееш в сърцето си. Казваш: Къде е Божественият свят? Божественият свят е в главата. Там има определено място, апартамент; духовният свят е в сърцето. В тялото има място, дето душата живее. В сърцето колко подразделения има. Душата живее долу в слънчевия възел. Ние сме на границата на духовния и физическия свят. Слънчевият възел е близо до пъпа на човека. Там е жилището на душата. Тогава душата се занимава с физическия свят – с ядене с пиене, с кръвообръщението.

Казвам: За бъдеще има доста да се учи. Нещата трябва да се опитат. Сега мнозина от вас казват: Да имаме добро разположение. Знаете ли колко мъчно е да се добие добро разположение? Имам една соба, която е много разгорещена, като отварям да туря дърва, малко невнимателно и вратата на печката падна на ръката ми и щеше да ме осакати. Падна отгоре на ръката, опари ме и успях да я дръпна, остави само малко белег. Казвам си: Като отваряш, дръжката не я дръж с ръката си, отвори го да се не затваря.

Аз имам доста опити. Дойдоха веднъж да ми говорят: Учителю, много добре е да имате секретни ключове за вратите на долната и на горната стая. Може да се случи някой да влезе и да отвори. Без да му мисля много, рекох: Турете. Иде един брат, носи ми две секретни брави, едната за горе, другата за долу. Даде ми четири ключа, единият ключ, запазен в долната стая, другият в горната, а другите два да ги нося в джоба. Но понеже нямам само едни гащи, случва се да ги сменя в неделя и да си облека парадните, останал ключа в обикновените. Затворя вратата, не може да влеза. Добре, че имаме един Ради. Дойде със стълбата, току се качи горе, благодарение, че оставям вратата на балкона отключена, влезе оттам, отвори ми. И досега повече от 20 пъти съм затварял. Една вечер съм излязъл вън с тънка дреха, забравил съм ключа вътре. Казват: Ето секретен ключ. Решил съм, никакви секретни ключове. Най-после се научих. Като ще тръгна някой път, имам си едно радио, като река да излизам, то казва: Ключовете в джоба ли са? Бръкна, ако са в джоба, излизам, ако не са в джоба, търся ги. Сега става погрешка веднъж в месеца. Наскоро пак съм забравил ключовете, въпреки всичкото внимание. Като смених парадните дрехи с обикновените, излизам навън, не ми дойде на ума да преместя ключовете, излезох навън, затворих вратата. Сега за всичко си има цяр. Аз разбирам, понеже съм влязъл в един порядък, който хората са си създали, не може да изменя този ред. Секретната брава не съм я правил аз, тази брава не се подчинява, с никакъв шперц не се отваря. Ако имаш ключ, ще отвориш, така е направена. Обаче секретните брави и те са подчинени на известен закон. Един англичанин, който намерил как се отварят тия каси, отива в

английската банка – това е един анекдот, не съм го проверявал. Казва в банката: Или ще ме пенсионирате, или ще ви обера банката. – Че как? – Аз ще ви убедя. Утре, казва, вие ще ме намерите в касата. – Че как тъй? – Ще видите. На другия ден отиват, гледат го вътре в касата. Откъде е влязъл? Затварят го, казва: Утре няма да бъда в касата. После им казва, че пак ще го намерят в касата и пак няма да го намерят в касата. И така става. Най-после решили да го пенсионират. Не си казал изкуството. Казва: Аз искам да бъда осигурен.

Та казвам: Когато вие намерите туй изкуство, като този англичанин да влизате и излизате, няма да го предадете на света, но ще се осигурите. Животът е осигурен, но не животът на другите хора. Като намерите истината, вие ще бъдете сигурни за себе си. Човек, който намери любовта, той ще бъде сигурен за себе си. Вече сигурността зависи от неговото благородство, туй, което е придобил, може да го даде на другите хора. Казвам: Изисква се от вас да имате тази сигурност: да бъдем в касата и вън от касата. Те са вратите, през които трябва да влезеш и да излезеш. И Христос казва: „Ще влезеш, ще излезеш и пещта ще намериш." Сега се изисква не онзи стария живот, от който се безпокоите. Изисква се нов живот, една вътрешна сигурност. Ще дойдат най-първо някои изпитания. Най-първо, обикнете болестта, обикнете тия клетки на вашите крака. Мястото дето ви боли, обичате ли го? Обикнете клетките, които страдат, вие ще им помогнете. Внесете любовта! Казвате, че Бог живее у вас. Там дето Бог живее, болестта изчезва. Там дето е духът, болестта изчезва. Там дето се проявява болестта, духът не е господар на положението. Или духът иска да ни даде поука, че ние не изпълняваме волята Божия. Бог не иска насила да ни научи да изпълним Неговата воля. Той иска всичко, което вършим, да го вършим по добра воля. Ние страдаме, ние сме си създали страданието. Необмислено някой път се пресиляме. Някой като учи, пресили мозъка си. Някой, като преяде, страда. Някой като пости повече, страда. Колко хора са умрели от глад? Хубаво, какво ще добиеш от глада? Не е виновно тялото. Какво ще добиеш, ако накараш тялото си да работи повече? Казваш: Да позатлъстея малко. Трябва да имаш мускули, трябва да поддържаш живота във всичките клетки, да благодариш на Бога, че те турил да живееш в тази къща. Един ден, когато ти каже баща ти: Синко, върни се, ще се върнеш, ще кажеш: Ето, татко, че ти ме подкрепяше на земята, извърших волята ти. Ние не сме дошли до това положение. Като дойде болестта, трудно. Като умираме, трудно. Като се раждаме, трудно. Навсякъде има трудности. Христос казва: „В когото духът живее, той е разрешил въпроса." Вие искате да дойде духът вътре. Тогава духът, като разреши въпросите, трябва да живеете.

Та казвам: Не ви трябват тия секретни ключове, хубаво е, ще имате една

опитност, ако имате един Ради, един ангел, една стълба.

Казва: „Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Трябва да приемете думите Христови. Ако не възприемете неговата сила в себе си, вие не можете да имате живот в себе си.

Блажени, които се учат добре, и работят добре.

Отче наш.

7. Утринно слово
15.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_12_15 Едно ви не достига
неделна беседа

ЕДНО ВИ НЕДОСТИГА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 18-та гл. от Лука, 18–24 стих.

(18) И някой си големец го попита и рече: Учителю благи, що да сторя за да наследвам живот вечен? (19) А Исус му рече: Що ме казваш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. (20) Заповедите знаеш: „Да не направиш прелюбодеяние"; „Да не убиеш"; „Да не откраднеш"; „Да не лъжесвидетелстуваш"; „Почитай баща си и майка си" (21) А той рече: Всичко това съм упазил от младостта си до нине. (22) Това като чу Исус, рече му: Още едно ти недостига: все що имаш продай и раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди та ме последвай. (23) А той като чу това оскърби се, защото беше много богат. (24) И като го видя Исус, че се оскърби, рече: „Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство!"

Духът Божи.

Тези стихове са четени милиони пъти и им е дадено отлично тълкувание. Богатите са много нарочени, а сиромасите постоянно търсят богатството. То е отрицателната страна на светското разбиране. Богатите са толкова виновати, колкото и сиромасите; сиромахът е толкова виноват, колкото и богатия. Много буквално е разгледан въпроса. „Едно ти недостига." – Кое? – Неразбирането. – Учи и разбери нещата. Ако е богат човек, той в богатаството образува страха. Трепери от сиромашията. страх го е, космите му настръхват, като му говорят за сиромашия. Сиромахът като му говорят за богатство, на четири му се отварят очите. Сиромахът търси богатството; богатият избягва сиромашията, не търси сиромашията, а търси богатството. – Начин на разбиране. Богатият мисли като стане сиромах, всичко отиде, няма какво да прави. Сиромахът казва: Аз като имам богатство, всичко ще постигна. Най-първо въпросът е поставен криво. Трябва да се освободим от тази лъжа, която вече от хиляди години проповядва, че човек е сиромах – не е вярно. Тя е квадратна лъжа.

В съвременния свят говорят за индустрия, за прогреса на един народ, за богатство, за мини, които са в земята. Че в човека колко богатство има заровено вътре, което трябва да се разкопае, да се образува индустрия!

Каква богата почва има за посаждане на царевица, на жито, на ориз, ръж, лозя, плодни дървета! – Седи човекът, мисли какво да прави. Казва: Аз съм сиромах човек. Аз намирам, че съвременните хора са (богати светските хора са такива по един начин, духовните са по друг начин. Светският човек като говори за религия, настръхват му космите. Светският казва: Има заблуждение. Религията е заблуждение. Оттам идват всичките религиозни заблуждения. А религиозните казват: Всичките нещастия произтичат от живота на светския строй. – Не е вярно – то е в неразбирането. Не трябва да казваме: Понеже хората са грешни, Бог не ги е създал както трябва. – Не е вярно. Че са грешници, че боледуват хората, това произтича съвсем от друга причина. От голямата любов към богатството се е зародила кражбата. Ако си сиромах, няма нищо, което да крадат. Богатите хора станаха причина да се създаде кражбата. Като има много, има какво да се краде. сиромасите като нямат, няма какво да се краде. Следователно, за да въздействуваш на кражбата, сиромашията е цяр. Лекарството, временното богатство е, който не е богат. Когато Бог ти е дал една отлична глава добре сформирана, имаш един отличен ум, имаш едно отлично сърце, което функционира много добре, имаш едно отлично тяло, какво по-голямо богатство от това? – Всичките велики хора са станали велики със своите сърца, със своите глави, със своите тела. Онези пълководци, които са се прославили в бойните полета, с какво се прославиха? – Със своите тела. Хората на добродетелта, с какво се прославиха? – Със своите сърца. Великите, гениалните хора, с какво се прославиха? – Със своите умове.

Мнозина като разглеждат евангелието, казват: Апостол Павел бил такъв. – Кой може да бъде Апостол Павел? Всъщност Апостол Павел имал толкова заложби в себе си! Апостол Павел развил талантите, които Бог му е дал; разработил ги. Ти, който седиш, един талант ти дал Господ и ти си го заровил. Какво те очаква? Казваш: Какво да се прави с един талант? Тук имаше един книжар и пишеше: Книжарница „Три лева“. – С три лева започна човекът и стана търговец. Трите лева ги е разработил. Казва: С три лева. Ти три лева ще захвърлиш. Три лева, ако ги захвърлиш, те са един капитал. Три лева, ако знаеш как да ги употребиш, те са един капитал. Всичките се спираме на миналото какво са казали. Притчите какво са казали? – Моите почитания към притчите. Исая какво е казал? – Моите почитания към това, което е казал Исая и всичко, каквото са казали. Учените какво са казали? – Моите почитания. То не е още съвършено. Колко неща вътре има, които не са още казани. Най-важните неща не са още казани! Казва: Спасение. – Че спасението е за болните хора! Кой се спасява? – Който се дави, който е болен. Здравият човек какво трябва да прави, за да го спасим? – Здравият човек трябва да се учи, да работи и да се учи, да обработва своите богатства. Страдат съвременните хора. Религиозните мислят какво ще бъде тяхното положение на небето. –

Каквото ще бъде положението на земята, такова ще бъде и на небето. Превождат някои онова криво тълкуване на богатия и на Лазара. Че Лазар като отишел в лоното Аврамово. Че Лазар беше учен човек. Като седеше там, той изучаваше по кой начин богатият е станал богат. Като минаваше богатия, той изучаваше и виждаше всички негови добри и лоши страни. Той отстрани от себе си всички лоши страни и като отиде, обработи ума си, стана богат. Богатият, като изучаваше Лазаря, с презрение се отнасяше; един такъв гаден. Като отиде в другия свят, видя го съвсем друг. Сега другите се спират и казват: Как е възможно единия в рая, другия в ада, и да се виждат. Чудна работа! – Че здравият лекар, който лекува болните, е в рая. Болният, който страда от коремоболие или нещо друго, той е в ада. Той се моли и казва: Отче Авраме, спасение! Лекарят казва: Аз здрав не мога да те направя, но ще ти дам съвет, и ако ме послушаш, може да излезеш из ада. Казва: Как? – Та един, който е в ада, започва да се моли на Господа да му покаже. Казва: Сгреших, от незнание дойдох. Бъди добър Господи, помогни ми да изправя работата! Най-после Бог накарва да открият книгата на живота, направил ли е поне едно добро, за да може да му помогнат. Като разтворили книгата, намерили, че той веднаж дал един голям морков на една вдовица. Господ казва на ангела: Вземете този морков, нека се хване за моркова, че го изведете из ада. Отива ангелът, подава му моркова, хванал се и тръгнали. Други се заловили за краката, за ръцете и той като погледнал – цяла върволица наловени – той казва: Този морков е мой! Тогава слиза пак в ада. – Остави този морков, нека се държат за краката ти, излез из ада навън. Сегашните хора казват: Тази религия е моя. Светът според мене е такъв. Сега само едно верую има.

Едно ти недостига – да разбираш. Като разбираш, да приложиш и да повярваш, че Бог ти е дал един отличен ум; да повярваш, че Бог ти е дал едно отлично сърце; да повярваш, че Бог ти е дал едно отлично тяло; после ти е дал един свят с всички удобства и всички приспособления. Тогава благодари и работи. Всичко, каквото намериш, каквото работиш тук, ще работиш и на другия свят. Детето какво ще научи в училището? При майка си ще се забавлява, в училището ще се учи, ще смята, ще рисува. Някой път ще го учи учителят му да посажда цветя и плодни дръвчета. Сега седите и казвате: От нас нищо няма да стане. – Ти не знаеш какво говориш! – Ако държиш житото в хамбаря, нищо няма да стане. Не че ще изчезне – нищо няма да стане, нищо няма да излезе. Но, ако посееш житото на нивата, ще излезе нещо. Ако държиш парите в касата, нищо няма да излезе; ако ги дадеш в обръщение, ще излезе нещо. Да държиш ума си, да не мислиш, че може да се повреди главата. Пък и сърцето си да държиш, може и то да се повреди. Сърцето се поврежда от неработене. Когато сърцето не функционира, и мозъка не функционира – тогава се повреждат.

Ние се спираме какво е казал Христос. Във времето на Христос много малко хора имаше, които разбираха неговото учение. Тогава е говорил само с притчи. А притчите, то е неразбиране. „Праведните ще наследят царството Божие", но как ще го наследят? – Един светия, как става светия? – Той има ли някой апартамент или някоя фабрика има ли? Или директор ли е светията на някой университет, или пръв министър е някъде? – Някъде из планината мисли. – Какво мисли? – Човекът разсъждава, природата изучава. Най-първо светията изучава дърветата, иска да живее дълъг живот; изучава как живеят, как са доволни и малките и големите растения. После светията изучава буболечиците, изучава как тече водата в реките, как се образува снега, как пада, през кои времена. Мнозина не сте изучавали това. Като дойдат бедни хора, приема ги, той и тях изучава. Следователно, той е един учител, а пък грешниците, те са учениците, отиват да търсят учителя си. Та грешниците ходят при него, учат се и които учат се научават. Питам: Мислите ли, че сега много учители има? Каквото и да ви кажа за учителите, те вършат една отлична работа. Аз като правих моите наблюдения 12 години, изучавах главите на българите. Та ми се оплакаха повече от стотина учители. Казват: Тия деца какво ще ги учиш, човек съвсем ще подивее. Рекох: Какво ще подивеете? Тук имате много деца и ако разбирате тия деца, много ще научите от тях. Някои деца на вас може да ви помогнат. Много щастливи деца са. Вие като влезете в клас, ако познавате най-доброто дете, то е най-щастливото – дръжте се за него, ще ви тръгне. Вие в сегашния живот търсите престъпниците. Всички са се нахохорили само да намерят престъпник. Какво пишат вестниците? – Все лоши работи: Този се убил, онзи се убил, този се обесил, онзи напуснал жена си. – Че това не е наука! Че когато някои престъпници отиват с покана да се яват пред съдийската колегия да видят този знаменития човек, че е смел, той да постъпи, да наруши един закон; отива да даде обяснения защо и за какво го е нарушил. После определят условията, назначават адютанти да го пазят да не би в бъдеще да му се пише някакво зло. Хранят го и вече човекът не се грижи.

Сега много пъти, хората като загазят, направят някакво престъпление, влизат в апартамента си. Но това е мой възглед. Аз така разглеждам въпроса. Защо да нямаме съдийска колегия? – Като направи някой добро, да се изправи пред съда, защо да го не съдят? Съдба да има. Аз говоря върху положителното. Понеже тези, които престъпват закона, са почитни хора, вече всичко имат – и прехрана имат, и апартаменти имат, и кой да ги пази, всичко е определено! А пък бедните хора са праведни. Те за в бъдеще ще се съдят. Закон ще съди праведните, ще каже: Ела ти, на какво основание направи това? И него ще турят в апартамент. Аз вземам вече всичко в хубавия смисъл. Адът е място за учение, училище е. Според мене

адът е отлично училище. Всички тия лоши духове, грешни духове работят, но знаете ли как работят? То не е тъй, както го представя Данте. Моите почитания към Данте. И Милтон е писал за рая, но не е така. Адът е практическо училище. Човек работи там, какви ли не работи работят. Вие мислите, че адът е място, дето се само пържат, въртят ги на шиш. Не е така. И музика имат, и забавления имат, и игри имат. Адът е едно положение както на земята, адът е вътре. Болен е човекът, нещо има вътре да го мъчи. Не, че отвън, че природата е ад. Светлината му въздейства зле. Всичко наоколо му въздейства зле. Той търси само церове. Нему дават горчиви неща да пие. Адът не е отвън. Тия растения са да му помогнат. Сега много за оня свят, и за небето, да не говорим, също и за ада да не говорим, понеже за небето ако се говори, може да кажем нещо, което не е вярно, пък то не се позволява. И за ада може да кажем нещо, което не е вярно, много хора са писали за небето, което не е вярно. Аз вярвам само туй, което съм видял и опитал. Адът като го опитам, го зная. Адът го зная какъв е, и раят го зная. Този рай и ад са във всеки човек. Питам: Ако вие посеете едно житно зърно в земята и го заровите, как мислите, туй житно зърно, ако не разбира закона, то ще каже: Туй е ад, да ме заровят! В този ад, в това мъчение, ще създаде условия да расте и едно от тия семена дава 30, друго 60, друго 100.

Понеже любовта на нашия баща и на майката, първата година, когато се появява детето, голяма е любовта на майката, но детето няма съзнание. Когато детето е готово за любовта, майката ни най-малко не постъпва любовно. Казва: Толкоз години да ти служа, не ме разбра и тя приложи закона. Майките в света започват с Христовия закон и свършват с Мойсеевия закон. Затова не върви. Най-първо галене има, покани има, какво ли не, дрехи, всичко, и после дойде Мойсеевия закон; Аз не зная, ако повикам всички деца, колко деца ще има, които да са любими. Бащата, който е беден, и майката, която е бедна, пращат ги да работят. Казват: Ще работите! – Какво лошо има в работата? – Няма нищо лошо.

Да се върнем към същественото. Да оставим тия външни положения. Аз казвам: хилядите поколения, хилядите векове, които са минали преди нас, какво са изработили? Виждам, ако има аномалия в природата, тя е останала от неразбирането на хората. Много растения има осакатени от хората, много животни има осакатени от хората. В света сега няма мамонти, но в чувствения свят има мамонти. На един човек даваш сто, двеста милиона, един милиард, не е доволен. Един милиард знаеш ли с колко вагона може да се пренесе? Един милиард английски лири, или долари, или български левове, като се върнете в къщи да пресметнете, колко тежат, като вземете една златна монета по 5 грама. Тогава един милиард английски лири или пет милиарда, ще пресметнете колко тежат.

Казвам: човек гледа на себе си и да знае как гледа, за да се насърчи; щом се обезсърчиш, да имаш най-първо картина на великите хора, или на здравите хора, или на умните хора, за да видиш какви са. като погледнеш челата, носовете, всеки един здрав човек, всеки един добър човек, всеки един умен човек, той има насърчение, благословение. Ти като погледнеш един човек, който има отличен ум, който има отлично сърце, веднага у тебе ще потече една особена струя. Туй, от което ние не може да се ползуваме, то е, че ние имаме един егоизъм – защо да не съм аз, а да е той. Всички са еднакво одарени! На всички Бог е дал еднакви дарби. Различието е, че всички не са работили еднакво. Следствие на това е дошел закона на наследствеността. Казва: Да наследиш нещо от баща си. То е тъй – ще наследиш, но туй наследеното трябва да приложиш. Като го проявяваш навънка, всеки трябва да прилага. Ако едно поколение не прилага, а отлага, второ не прилага, а отлага, и така отлагане, отлагане, какво ще стане? После в окултната наука и там има отлагане. И като загази някой окултист, казва: В този живот няма, но за следното прераждане, отлагам за следното прераждане. В следното прераждане има лоши условия и пак ще отложи за третото и за четвъртото. Теорията е доста хубава, че се прераждат хората, но отлагането не е на място. Всеки един живот трябва да има смисъл. Тези условия, които сега имате, те не могат да се повторят. Ангелите са хора, които са живели преди нас на земята; те на земята са живели, не като нас и са постигнали това положение – ангели са станали. Те имат съвсем друга опитност. Ние, които след време ще станем ангели, ще идем при тях. Те се интересуват от нас, понеже ще бъдем ангели с други постижения, понеже те са били при други условия, ние при други. Затова между тях и нас има отношение – ние ще проучаваме тях, и те ще изучават нас. Някои искат да бъдат ангели като тях. Ти ще бъдеш особен ангел, понеже ти не живееш при техните условия. Ти искаш да станеш такъв ангел, както са и те. Сега някой може да възрази, да каже: Да го знаем, че е така или не. Имам микроскоп; тези микроби ги наблюдават учените хора, изваждат какви ли не неща. знае ли учения, че е така? Дълго време той е наблюдавал много факти. Най-първо изучава характера на една микроба, каква е и дали е полезна или зловредна, какво отделя от себе си. Всяка микроба, която отделя от себе си лоши вещества, тая микроба е зловредна. Всеки човек, който отделя добри вещества от себе си, е добър човек. Ако мислите, които отделяш са лоши по форма и по съдържание, ти в умствено отношение куцаш. Ако чувствата са лоши, те са форми, които обработваш, ти спадаш към лошите хора. Тия лошите чувства определят твоя характер, че ти не работиш за своето развитие. После за тялото е същото. Казвам: Най-първо ние не трябва да вярваме, когато човек казва, че с добро нищо не може да се постигне. ти хвани дебелия край; другояче не може. Навсякъде хората искат да унищожат

злото, нещо, което е невъзможно. Ако вие мислите да се унищожи злото в света, че тогава да работите, вие не разбирате онзи великия закон, който съществува вътре. Че дяволът-сатана е отрицание, вие казвате. Като четете Йова, вие виждате, че този падналия дух се разговаря с Господа. Казва Господ: Обърнал ли си внимание на моя раб Йов, че няма като него. Той казва: На мене остави твоя Йов. Ти си го заобиколил с богатства, с говеда, с овце, хубава жена, синове, дъщери, всичко има. И аз да съм на негово място, как няма да бъда добър. Я вземи богатствата му да го видиш, да го предизвикаш. Тогава Господ казва: Аз ти казвам да го изпиташ. Аз го харесвам, както съм го изпитал. Намерил съм го праведен. Казва: И аз искам да го опитам. Каквото ти си го опитал и каквото аз опитам, ако излезе, тогава и аз ще го хваля.

Сега Господ за вас се произнася много добре, дяволът не се произнася. Дето някой път казвате: Аз съм лош човек – то е дяволът. Казвате: Аз съм добър човек – какво си добър, не го слушайте. ще дойдат такива изпитания! Някой път ще дойде сиромашията, то е едно изпитание. Не е решение през целия си живот да бъде сиромах в този смисъл, че сиромашията е един метод, за да намериш тези, които те обичат. Ако ти искаш да знаеш онзи, който те обича, ти, когато си сиромах, тогава ще го познаеш. Онзи, който те приема в дома си и споделя с тебе, той е приятел. Когато си богат и имаш много приятели да те обикалят, че ти си добър, гениален, като тебе няма, няма да знаеш кой ти е приятел. Ако не вярвате, опитайте го! Най-първо престанете да се съдите – Аз не съм добър човек, ще дойде мисълта. Кажи: Не постъпвам добре. Много съм добър, но не съм станал още умен. Не ми достига, едно неразбиране има.

Да допуснем, че вие сте невежа, нямате знание. Може да добиете знание. Аз съм превождал този пример: Един нямал знание, бил голям сиромах. Казвал: Ти, Господи, си дал всичките богатства на хората, учение, пък мене си оставил. Хляба не мога да си изкарам. Работя, не всички плащат, всички ме изнудват. Бог изпратил един ангел и му казал един начин как да си изкарва хляба. Ангелът дошел и му казал: Когато ме видиш при някой човек при главата, трябва да знаеш, че той ще оздравее. Когато ме видиш при неговите крака, задигам го за онзи свят. Той дал табела, че знае кой ще умре и кой не. Разболял се някой богат човек, викат го, вижда ангела при главата му, казва – ще оздравее; като оздравял, богатият е щедър, дава му. За друг види, че е при краката и казва: Ще си върви. Навсякъде го търсят, знае. Казват му: В какво ти седи изкуството? Той казва: Туй изкуство не го казвам. – Как го научи? – Той казва: Мене ми се откри. Дошел един ден, той като лекувал, все него викали. Дошел един ден ангелът, стои при неговите крака, той се завъртял, пак седи при неговите крака. Той пак се завъртял – седи при него няколко деня. Като по-умен, ангелът казва: Я да

идем да се поразходим с тебе! Като го дигнал от леглото, извадил душата, завел го при една чешма да пие вода. Като пил вода, извадил душата му. Тръгнали двамата, вървят. Онзи мисли да не би ангелът да дойде да седне при краката, а той вече му извадил душата. Праща го и му казва: Иди да видиш чешмата. Той казва: Там има едно отвратително същество, не е за отиване. Казва: Ти си това.

Та казвам: Когато прилагаме нашето знание, до хората, при главата, при краката – лесно е. Когато дойде до нас, започваме да се въртим. Сега аз турям в положителен смисъл: Щом дойде сиромашията, ангелът е при краката. Тури главата си. Започни да мислиш. Като се разболееш, помисли за всички болни хора и влез в тяхното положение. Тогава помисли за здравите хора. Всичките хора по лицето на земята, дето намериш някой човек, помисли за него. Ти ще си помогнеш. Лекарят като дойде, по-лесно ще те лекува. Казвам: По този начин ще се спасиш. Сега някоя болест дойде за няколко дена, отива с години. В евангелието има един, който е боледувал 38, 39 години. Намира го Христос и казва: Искаш ли да оздравееш? Туй, което не достига на човека е, че трябва да вярваме в нещо. Съвременните хора и в религията търсят Бога извън себе си. Търси Бога в онова, което Той е положил. Онова, което търсите, търсете го във вашия мозък, във вашия ум, търсете го във вашето сърце, във вашите чувства, търсете го във вашето тяло, във вашата воля. Бог се проявява в тялото ви. Къде ще го търсите? – Ти ще търсиш Господа в тялото на едно растение, там се проявява. Ти ще търсиш Господа в едно животно. Бог е и в слънцето, и в луната, навсякъде той присъствува! Сега има философи, които казват: Търсим Господа на слънцето, не го намираме, но в себе си го намираме. Аз обръщам сега: Човек, за да разбере Бога, трябва да го намери в себе си. Като го познае в себе си, ще го познае и отвън; понеже в себе си не го познава, и отвън не може да го познае. Затуй философите са дошли до това и казват: Познайте Бога в себе си, за да го познаете! От това извадили заключение, че Бог отвън го няма, само отвътре. Но според моето заключение, Бог е отвътре и отвън. Само че, отвътре трябва да започнем, там ще видим образа. Казвам: Човек е направен по образ и подобие на Бога. Щом погледнеш, ще видиш Божественото. Туй Божественото е и отвън, ще го видиш. Имаш един образ, с който сравняваш нещата. Тогава казваме, че някой е дявол. Гръцка дума е тя. Българите казват: Дявол е, умен човек значи, същество, в което е развит умът. Казват дух, но две мнения има – едни духове са започнали своето развитие с ума, други са започнали своето развитие със сърцето. Тези, които са започнали своето развитие със сърцето, са слезли в гъстата материя. Тези, които са започнали с ума си, са се качили горе. Едните наричам добри духове, другите – лоши. И едните и другите работят. Според както работят те имат своите последствия. Несгоди имат в света и много активни са. Никак

не се обезсърчават Вземете една мисъл, която те изкушава. То е същество – знае ти слабостите. Представя по един начин изкушение,по втори, по трети, по четвърти, по пети. Явява се при един голям философ един от тези духове и казва: Слушай, ако ти не направиш това, което ти казвам, аз ще те утрепя, ще те убия. Казва: Ще ти кажа няколко неща, ще ме слушаш. Искам да направиш едно убийство. – Туй не мога да направя. – Второ, ще те накарам да разрушиш тялото му. – И това не мога да направя. Казва: Ще ти дам едно изпитание, ще ти дам да изпиеш една чаша винце. – Казва: Това мога да направя. След като пил чашата вино, направил всичките престъпления. Голямото престъпление и малкото престъпление след време еднакво действие имат.

Казвате: Да не пием вино. – Хубаво, съгласен съм, всяко вино, което има ..... подквасата на живота, не го пий; всяко вино, което е изгубило своята сладчина, не го пий; всяко вино, което не е изгубило своята сладчина, пий! Всяко чувство, което има разрушителен характер, не го употребявай; всяко чувство, което има твоя характер и предава нещо на тебе, употреби го; всяка мисъл, която предава сила на ума ти, употреби я! Всяка мисъл, която отнема сила, отхвърли я! Всяко чувство, което придава сила на сърцето, тури го. Всеки един от вас може да направи този опит, няма никаква мъчнотия. Не се изисква голяма философия.

Сега в положителните науки, аз считам положителна наука музиката. Музиката е положителна, изкуството е положителна наука. Там като дойдеш не може да се хвалиш от работата, която вършиш, артист, или скулптор, или певец, ако си. От пеенето – ти може да вземаш четири октави, те ти трябват. Достатъчно е и три октави да пееш, за да постигнеш каквото искаш. Изисква се да знаеш законите как да упражняваш гласа си. Много методи има за пеенето, да се постави гласа за пример. Гласа няма какво да се поставя. Аз бих ви дал един съвет. Когато вземате урок, никога не вземайте урок, бих ви съветвал, от един учител по музика, който не ви обича и когото не обичаш. Когото обичаш и който те обича – вземай уроци. Никога не вземай уроци от един музикант, който има долно мнение за тебе. Който за тебе има добро мнение и ти имаш добро мнение, още като те види, за мене е този учител. Туй правило аз го прилагам. Като дойде някой да ми говори за Господа, аз виждам, той дошъл да ме коригира. Казва, ти си голям музикант, трябва да се покажеш. Казвам: Ти учител не можеш да ми бъдеш. Питам го: Кой те прати? – Господ ме прати. – Вие какво бихте ми отговорили сега? Аз казвам: Когато направи една погрешка, не го критикувам, поправям всяка погрешка. Познавам какво му се придава. Като направи погрешка плащам пребогато. Той е един дух, който работи. Майстор е, излъгал ме, плащам му. Но когато дойде един добър и той направи нещо добро и на него плащам, защото

той ще каже, че не е добър; направи ми нещо добро, ще платя по същия начин. Много обективно гледам на нещата. Като направи погрешка, казвам, майстор е, плащам му. Аз го направих, каквито последствия да има, аз ще ги нося. Доброто като дойде, и за него нося последствията. Човек не трябва да бъде страхлив като Адама. Къде си? – Чух гласа. Скрил се под някоя шубрака.

Понеже новата епоха е настъпила в света, има голямо смущение във всяко отношение. Светските хора казват: Какво ще се прави? Защото ценностите спадат. В една война държави се обезличават, банки фалират, хора изчезват, разколебава се строй. Онова, в което вярваме, се разколебава. Тогава на какво ще разчитаме ние? И във войната има разумност. Тази война става по един закон. Ако четете библията, асирийският цар усетил, че някой го предал във войната. Казват: Има един праведен Елисей, той предава. Пращат войска, обсаждат града. Като излязъл слугата, казал: Господарю, окръжиха ни. Казва: Не бой се, онези, които са с нас, са повече! Отворил му очите, че тези окръжените са с други войници наоколо. Пророкът излиза и отива при тия и казва: На погрешно място сте, елате и аз ще ви покажа къде е пророкът. Ослепил ги и ги завежда при израилския цар, който му казва: Отче, да ги поразя ли? – Не, казва, ще ги нахраниш. И ги пратил при господаря. Вие, ако четете, ще кажете: Ние досега не сме виждали ангел – Ангели, колкото искаш, по земята има. Когато се давиш в някоя река, някой се хвърли и те извади, не е ли ангел? Извади те човекът, ти си в някоя къща, която гори, влиза вътре, изважда човек из горящата къща. Той е един ангел. Излиза навън и той се радва, че има условия да ти направи добро. Всеки човек, който в най-усилено време ти е помогнал, той е един ангел. Ти търсиш ангел. Запомни неговия образ, радвай се, че ти си го посрещнал. Може да е лекар, може да е проповедник, може да е баща ти, може да е майка ти, слугата ти, който и да е. Поддържай тия ангели! Толстой дава един пример, той го е вземал от източните народи. Един ангел не знаел защо хората грешат. Като гледал, че хората грешат, имал криво понятие. Аз, казва, много снизходително постъпвам спрямо хората. Праща го Господ на земята, въплътил се. Като дошел, почувствувал атмосфера студена и започнал да трепери; зимно време било. Останал на пътя, смразил се той. По едно време гледа един пиян върви, клати се. Дошъл до него, ритнал го, препънал се, казва му: Товарищ, какво е станало с тебе? Задига го на гърба, носи го вкъщи, но той не казва, че е ангел. Оставил този ангел да служи на пияния. Този човек бил обущар и обичал да си попийва. Жена му го харесала, красив, млад момък. В скоро време научил занаята, прославил се. Идат хората да си правят обуща. Един руски помешчик, като чул, пратил една хубава кожа да му направи едни ботуши. Той направил едни обуща за умрял човек. Онзи като видял хлопките се хванал за главата, казал: Какво ще стане сега?

Идват след половин час слугите и казват: Не му правете ботуши, но хлопки, господарят умря. Ангелът като седял при този човек, разбрал къде се крие причината, защо пиянствува. Разказът е така – той и неговата възлюбена не си живеели, затуй е ходил да пие вино. Всякога, когато се карали, отивал да пие. Много обичал жена си и като се скарвали, не можел да се примири, ходил в кръчмата. Този ангел научил ги да бъдат трезвени, да се обичат. Като направил това, той пак си заминал за небето, горе. Когато дойде един ангел в дома, той ще дойде при един голям .... щом и двамата го послушате, и живеете по любов, той си заминава. Така се случва много пъти. Идвали са много майки и казват: Ангелче имах, отиде си, умре. Рекох, да благодарите на него, ангелчето, внесло в дома ви благословение. Че то замина за другия свят, във вас се събуди духовното, да търсите Любовта. Ако беше останало на земята, вие нямаше да бъдете посветени.

Всичките съвременни лоши условия, са създали този разумен свят. Искате да използувате всеки един лично доброто. Хората колективно се развиват. Всеки един от вас лично трябва да развива своя ум, понеже е една необходимост. Трябва да знаете, че всеки един от вас е една необходимост в природата. Ако изкапят всичките листа на едно дърво, не обръщате внимание. Но в невидимия свят, ако падне едно листо от едно дърво, и на него търся причината. Ще падне втори, трети лист, търся причината в корените вътре. Всяко нещастие се дължи някой път или на физическа причина или на духовна – неспазване или на някое умствено разбиране. Някой път разстрои ти се черния дроб, тогава вече си неразположен духом. Някой път казвам: Аз съм много неразположен. – Ще туриш черния си дроб да функционира добре. Първото нещо е – да употребиш повече киселина. Лимонът е хубаво лекарство за онези, на които е разстроен черния дроб. Но най-първо ти трябва да разбираш. Киселина, аз разбирам неща, които са ти неприятни да ги обичаш, то е лимонена киселина. Лимоните чистят. Казвам: В бъдеше много от тия рецепти, от тия лекарства, хубави са, понеже хиляди хора се прехранват. Не искам да се затворят аптеките, не съм от тези, които казват, че няма нужда от лекарства, но за в бъдеще здравите хора ще им плащат на лекарите. Като се разболееш няма да плащаш; като оздравееш, ще му платиш. Здравият ще плаща. Следователно, лекарите ще имат интерес да са здрави хората. Понеже лекарите имат интерес повече хора да бъдат болни, ще чуеш някой лекар да казва: Няма (ли) да дойде някоя епидемия? Лекарите създават епидемиите. Мислите създават болестите. Този човек ще се разболее. Този човек може да внуши.

Разправяха ми за един анекдот. В едно от учрежденията единият бил добър чиновник. Наговарят се 5–6 души други чиновници да му кажат, че

не е добре. Единият го среща на първия етаж, той работи на горните етажи и му казва: Какво ти е, болен ли си, какво ти е? Пожълтял си. Среща го втори, пак: Какво ти е? Четиримата души като го срещнали и му казали, че не е добре, той се разболял и казал: Господин директоре, не мога да остана на работа, ще си вървя. Директорът, който знаел как е работата, турил четиримата души да работят за него.

Та казвам: Пазете се от внушението. Няма по-страшно нещо от внушението, много страшно е!

Някой път зароди се в тебе кисела дума, казваш: Туй да му стане, а то се върне отгоре ти. Не пожелавайте на хората зло. Светът е страдал от това. Хората са страдали. Човек трябва да бъде внимателен в своята мисъл. Онова, което пожелаеш, да е справедливо. Най-първо тури справедливостта. Не си ти, който трябва да съдиш хората. Ако Господ те е турил съдия, иди кажи това и това, направи го! Кажи: Този път, по който вървиш, няма да те изведе на добър край, като на приятел ти казвам. Спри се. Защо ще желаеш, няма какво да се възмущаваш, че не е разумен човека. От любов, братски му кажи: Този път, по който вървиш, не е добър. Той казва: Ти не ми се меси в живота!

Аз ще ви приведа един пример из варненско за поп Данчо. Знаменит поп Данчо, в турско време било. Той казва: Мене баща ми и майка ми не са ме родили за поп, но за харамия. Един ден минава във Варна един гагаузин, бил е жена си. Понеже носил пушка винаги на рамото, всичките турци го наричали Дели Папаз. Пита: Защо биеш жена си? Обръща се жената към него и му казва: Какво се месиш ти, ние сме си мъж и жена, приказваме си, ти какво се месиш в нашата работа? Казва си: Данчооо, веднъж реших да направя добро, да примиря мъж и жена, и двамата се нахвърлиха върху мене. Втори път не се меся. Още веднъж мъж и жена не ги примирявам, нека се бият! След като той я набие хубаво – тогава иди да я примириш. След като я набие, главата е пукната или крака изкълчен – тогава помогни им. Казвам: Сега няма ли поп Данчовци у нас? Хубав метод е и досега той съществува. Той е еднообразен.

Онова най-хубавато, което може да се приложи. Вярвайте във вашия ум, който Бог ви е дал, вярвайте във вашето сърце, което Бог ви е дал, вярвайте и в тялото си. Вярвайте в духовете на хората, в сърцата и в телата на хората. Туй трябва да стане правило! Сега някои искат да кажат за национализма – същия закон е. За дома, за нацията, за човечеството, навсякъде законът е един. Един народ трябва да вярва в онова, което Бог му е дал – в своя ум. Един народ трябва да вярва в колективното сърце, един народ трябва да работи в своето тяло. Всичките народи, навсякъде като се приложи по този

начин, светът ще се оправи. по този начин като приложите, ще имате минимални страдания, които лесно ще ги носите, ще ви бъде приятно. Всяка болест, която дойде, ще бъде едно упътване, защото все трябва човек да се разболее, да се сменят състоянията. Не мислете, че ако човек е здрав...... Болестта е едно малко нарушение, за да се върти само колелото. Ако има равновесие, няма да има движение. Трябва да има на земята едно малко нарушение, за да се образува движение. От движението на човешкия ум, човек се развива. Вий изучавайте себе си; вие досега не сте чели колко косми имате на веждите. Някой път нещастието произтича, че са паднали повече косми и затова не ви върви. Определено количество са. Вие на главата си не сте си чели космите.

Учените казват, че има двесте и петдесет хиляди косми. Ако се намери туй число по-малко, започва да не ви върви. Вие имате 7 милиона пори. 7 милиона антени при всеки прозорец. Ако някои от тези прозорци са запушени, не ти върви. Всичките прозорци, като станеш сутрин, трябва да бъдат отворени. Всичките 7 милиона антени трябва да бъдат настроени, че всичко да възприемате, каквото става по света. Тия антени за невидимия свят са. Любовта си има свои антени, разумността си има свои антени, истината си има свои антени. Всичко в света има свои антени! Като възприемате какво става по външния свят, вие ще можете да се ползувате. Такова прекрасно радио имате! Аз се радвам, че приятелите имат малко радио. Някои имат голямо. Най-хубавото радио е главата. По-хубаво радио няма. Туй радио с четири, пет милиарда не можеш да го направиш. Има антени за слънцето, какво става, има антени за месечината, за Юпитер, за Венера, за Марс, за Уран, за Нептун, за Сириус, за съзвездията, за всички звезди, за всичките вселени.

Сега ние искаме всичките антени изведнаж да започнат. Защото вие не сте готови, но най-малкото, което можете да направите, например, можем да развием антената, какво става по земята, да го схванете – най-близкото. После, каквото става на месечината и него да схванете. Онези хора, които са запознати с месечината, имат голямо въображение, весели хора са. Весело гледайте на нещата. Човек не умира. Страхливите умират, смелите не умират. Онези майки, които са смели, децата им не умират. Онези бащи, които са смели, децата им не умират. Щом се колебаеш, детето умира. Щом си смел, ще кажеш: Туй дете, Господ го е пратил, то ще седи. Статистиката показва, че онези овчари, които не живеят един целомъдрен живот, винаги вълците намират все тяхните овце. Всяка година 15–20 овце отиват. Онези овчари, които живеят трезвено, вълците не нападат тяхните овце. Добрият живот е ....Някой път има голяма разумност и целесъобразност в тях. Мен ми разправяше един руснак. Казва, че той сам го е видял. Бил в Кавказ сам на планината. Идело едно дете и носело ядене

на баща си. Насреща му идва една мечка. Той е далече, не може да му помогне. Идва мечката при детето. Срещат се, вдига детето с крака си, обръща се, туря го на другата страна и тя тръгва по своя път. Всички ръкопляскат на мечката; не мисли да го хване, тя влиза в положението на детето, то носи ядене на баща си. Мечката решила да му помогне, не може да се разминат иначе.

Не можем ли да бъдем толкова умни, колкото мечката? – Тази доброта, която иде, не можем ли ние да я вземем на ръцете си? – Можем.

Едно ви недостига: разбиране, любовно разбиране. Любовното разбиране е истинолюбивото разбиране, то трябва в света, там е спасението на всичките хора. Вярвайте в това, което Бог ви е дал: добрият ум, доброто сърце, доброто тяло, в което сега живеете!

Тайна молитва.

9-та беседа, държана от Учителя на
15-ти 12, 1940 год. 10 ч. с. Неделя
София – Изгрев

1940_12_18 Отворени и затворени фигури
лекция пред общия окултен клас

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ФИГУРИ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Богъ е Любовь.

/(Учительтъ) разглежда темитѣ/. Сега нѣкои отъ васъ сте направили отворени фигури, други – затворени. Каква е била идеята, когато нѣкой (е) начерталъ отворена фигура, единъ отворенъ свѣтъ, а пъкъ другъ – затворенъ? Запримѣръ: фигурата А е отворена, а В е затворена. Отворена е, понеже виждате и заднитѣ страни. Въ другата виждате само отпредъ какво е. Затворенитѣ хора сѫ богати. (Тѣ) казватъ: „Насъ не ни трѣбва много да човъркаме", затворенъ въ кѫщи живѣе. Открениятъ мисли да гради, турилъ основа и мисли още втори и трети етажъ да дигне нагоре. Не само като идея, но има и затворена картина. Сега мисли какъвъ трѣбва да бѫде единъ по-високъ свѣтъ. Вие имате единъ свѣтъ съ три измѣрения. Въ плоскостьта имате две измѣрения, но вие сте начертали трето измѣрение. Вие си въобразявате, защото всичкитѣ линии на тѣлото сѫ въ плоскостьта начертани. Вие си представяте, че има нагоре, надолу. По нѣкой пѫть, когато говоримъ за четвъртото измѣрение, питате какво е. Въ третото измѣрение може да проектирате четвъртото измѣрение. Въ четвъртото измѣрение, като държишъ единъ конецъ съ двете си рѫце за краищата, може да го свържешъ, безъ да пускашъ единия край. Въ третото измѣрение трѣбва да пуснешъ края, за да завържешъ. Въ четвъртото измѣрение може да завържешъ краищата, безъ да пускашъ.

Както виждате, човѣкъ навсѣкѫде мисли затворено. Като имате четири страни, считате, че е затворенъ свѣтътъ. Едно сѫщество отъ третото измѣрение ще види, че този свѣтъ е отворенъ. На едно сѫщество отъ двуизмѣрния свѣтъ ти можешъ да бръкнешъ въ неговия свѣтъ и да извадишъ нѣщо изъ неговия свѣтъ. То ще се чуди кѫде се изгубиха (нѣщата). Тѣ се вэематъ отъ второто измѣрение и се поставятъ въ третото. Има сѫщества, които отъ четвъртото измѣрение идатъ при насъ въ нашия свѣтъ, който е затворенъ за насъ, а отворенъ за тѣхъ и тѣ могатъ да вэематъ нѣщо. Това тѣло е вече затворенъ свѣтъ – не знаете какво има вѫтре. Въ фигура А знаешъ, че има още да се гради. Турилъ си нѣкои мертеци, мисли да гради, но не е съградилъ още. Сега това е научна работа. Когато гледаме природата, не знаемъ кое е отворено и кое е затворено. Има нѣща, които не знаемъ. Да допуснемъ: имате линията А_____________В . То е единъ резултатъ на физическото поле. Тази линия въ духовния и въ

Божествения свѣтъ има отношение. Между две точки може да се тегли една права линия. Правата линия – това е най-кѫсото разстояние въ природата. Трето лице не може да влѣзе помежду. Туй е отношение. Тогава имате отношение A:B. Туй отношение, да кажемъ, се отнася къмъ B:C. Имате A:B=B:C – имате едно равенство. Въ дадения случай A е положително и C е положително, B е отрицателно. A и C винаги се отблъскватъ. Ако имате отношение A:C=B:B , въ дадения случай тия две сѫщества ще се отблъснатъ и B ще се отблъсватъ. Какво трѣбва да се прави? Тогава ще свържемъ A съ едното B и съ другото B – тѣ се привличатъ.

Сега се изисква единъ философски умъ. Ако се занимаваме само съ разбранитѣ работи въ живота, животътъ щѣше да остане неразбранъ. Туй, което знаемъ, не е вече интересно. Интересни сѫ нѣща, които сѫ непрекъснати, които растатъ. Да кажемъ, вие знаете едно дете на една година, но следъ една година вие не познавате детето. То е израснало. Ако го познавашъ на три години, на четири ще се измѣни и следъ петата година нѣма да го познавашъ, следъ 10–20 години нѣма да го знаешъ, следъ 40, 50, 60, 70 години ще се измѣни. Нѣщата постепенно се измѣнятъ. Онѣзи отъ васъ, които не изучавате нѣщата въ себе си, вие мислите, че едно време сте били млади.Ще бѫде смѣшно, ако вие никога не сте се оглеждали, никой нищо не ви е казалъ, че сте се измѣнили. Ще се чудите, като видите лицето си – виждате, станала една промѣна въ вашето лице. На какво се дължи тази промѣна? Сега промѣнитѣ се дължатъ на много работи. Запримѣръ, ако ти си свободенъ, нѣмашъ нищо, вървишъ така и въ тебе се зароди едно желание да искашъ да имашъ скѫпи работи, да ги туришъ въ нѣкоя торба и (да) носишъ торбата. Ти вече нѣма да ходишъ изправенъ, но ще ходишъ прегърбенъ. Казва (нѣкой): „Защо този човѣкъ се навелъ?“ – Доста товаръ турилъ на гърба си, пази равновесие. Ако седи изправенъ, тежестьта може да го дръпне назадъ. Има нѣкои хора, които тръгватъ смѣло. Каква е причината, че нѣкой върви бързо, други – полека. Онзи, на когото работитѣ сѫ уредени – той върви полека, бавно. Въ старо време нѣкой българинъ, като стане чорбаджия – той върви бавно. Въ миналото (е) имало чорбаджии. Една сестра мисли, че господинъ и чорбаджия е едно. Казвамъ ѝ: Чорбаджия е онзи, който бърка чорбата. Той е кашаварь, казва кѫде да се сипва яденето. Той заповѣдва кому да се сипе и колко да се даде. Щомъ хората вzематъ чорбата, той (вече) не е чорбаджия. Сега се (е) пренесла думата „чорбаджия“ (като) да иде и да заповѣдва. Той заповѣдва, докато има въ казана чорба. Щомъ нѣма чорба въ казана, той не може да заповѣдва никому. Докато вие сте богатъ човѣкъ, имате пари – вие сте чорбаджия. Щомъ ви взематъ паритѣ – чорбаджилъкътъ отива. Казватъ, че въ еди-кое си село нѣкой е станалъ чорбаджия. Преди да стане чорбаджия – коремътъ му е хлътналъ, има хубава линия на кръста, горе раменетѣ (сѫ)

широки, сухичъкъ е. Щомъ стане чорбаджия – пусне благоутробие, стане малко тромавъ. Не че не мисли, но той мисли, че си (е)(за) да не го хвърлятъ на кучетата – даватъ го на беднитѣ. Щедриятъ човѣкъ е този, който отдѣля отъ най-хубавото, което има въ себе си и половината ще отдѣли (и) ще даде на другитѣ. Той е щедъръ човѣкъ, понеже отъ своето си отдѣля. Онзи, (който) следъ като се (е) наялъ казва: „Хайде това, което е останало, да го дамъ на другитѣ за Господа" – то е минусъ. уредилъ живота като стане чорбаджия. Щомъ е становалъ чорбаджия – значи има нѣщо въ казана за ядене. Нѣма какво да му мисли. Но животътъ така не се разрешава съ чорбаджилъкъ. Ако е за чорбаджилъкъ – всѣки има по единъ казанъ, всѣки може да бърка въ чорбата и нѣма никой, който да не е чорбаджия. Стомахътъ на човѣка е чорбаджия. И действително – важенъ е този казанъ. Казва нѣкой: „То съ ядене работа не става". Много важенъ институтъ е въ природата. Щомъ се разстрои стомахътъ, той не може да мисли добре. Когато се хранишъ хубаво, ако си здравъ и умътъ ти е здравъ. Щомъ се разстрои стомахътъ ти – разстройватъ се и гърдитѣ, разстройва се и човѣшкиятъ мозъкъ. Когато говоримъ за яденето, то е нормално. Когато човѣкъ яде повече, отколкото трѣбва, то е болезнено състояние. И когато човѣкъ яде по-малко, отколкото трѣбва, и то е болезнено състояние. Две болезнени състояния има, ако А яде повече и ако В яде по-малко. Следователно – А и В ставатъ ортаци. Като станатъ ортаци тогава, ако А има слуги – не иска да ядатъ повече, много разноски има въ яденето. Слугитѣ не ядатъ повече, понеже той знае, че който яде по-малко – не може да работи. Иска неговиятъ слуга да яде повече, че повече да работи. Туй е въ едно семейство. Нѣкой пѫть господарката вижда, че слугитѣ ядатъ повече, понеже тя яде повече. Нѣкой пѫть тя е щедра. Щедри сѫ богатитѣ хора, но не много. Щедри сѫ, но следъ като са яли туй, което е останало,

Та казвамъ: Човѣкъ трѣбва да се изучава, да се види кои сѫ положителнитѣ черти и кои сѫ отрицателнитѣ черти. Защото има два вида черти – отрицателни и положителни. Когато човѣкъ е много положителенъ, той става несносенъ, неустойчивъ. Ако човѣкъ е гениаленъ – е хубаво, но когато той не разсѫждава, не устоява – ще се зародятъ голѣми противоречия.

Миналата година, мисля, минаватъ презъ единъ мостъ единъ полковникъ, единъ подполковникъ, единъ майоръ и още други офицери. Шофьорътъ казва: „Господинъ полковникъ, този мостъ не е здравъ". Той казва: „Азъ заповѣдвамъ да минемъ". Заповѣдва, но пострадватъ. Когато не разбирашъ, ще слушашъ шофьора. Не може да се мине. Не само човѣкъ, но и животнитѣ иматъ развито това чувство. Ако прекарате единъ конь по единъ мостъ, щомъ си тури крака и той вече знае ще може ли мостътъ да издържи или не. Ако не може да го издържи, спре се коньтъ. Да кажемъ, ако пѫтувате на конь и мостътъ е покритъ съ вода, остави коня свободно:

ако той върви – ще минете, ако се спре – не го карай. Ако го насилишъ – ти и коньтъ ще отидете заедно. Ако си съ каруца – върни каруцата назадъ. Ако самъ потегли въ водата – ще излѣзе. Още отъ началото коньтъ знае. Слонътъ, още като тури крака си на единъ мостъ, знае дали ще го издържи. Казвамъ: Тамъ, дето слонътъ минава – мини и ти. Тамъ, дето мишкитѣ минаватъ – не минавай. Ако мишкитѣ минаватъ по единъ мостъ – не разчитай на тѣхъ. Не разчитай на хора, които не разсѫждаватъ. Нѣкой ще ти говори за нѣща, които не разбира. Не минавай по този пѫть.

Сега трѣбва да имате едно понятие за добро, за истина. Вие не може да имате единъ добре организиранъ организъмъ, ако не се основавате на любовьта. Любовьта е въ свѣта, която дава топлина и развива чувствата. Чувствата сѫ една сила въ свѣта. Знанието носи свѣтлина въ себе си. Понеже живѣете въ единъ свѣтъ и безъ свѣтлина не можете да живѣете, свѣтлината, пъкъ и топлината, е необходима. Значи, когато говоримъ за любовьта, ние подразбираме Божествената топлина, която дава потикъ на живота. Когато говоримъ за Божественото знание, разбираме Божествената мѫдрость, която дава широчина на това растене. Когато говоримъ за истината, разбираме за ония сили, които работятъ отвѫтре и организиратъ. Казвате: „Защо ще обичаме?“ – За да живѣешъ, ти трѣбва да имашъ любовьта въ най-малкия размѣръ, трѣбва да обичашъ. Нѣма сѫщество, което да не обича. Но ние считаме (за) безлюбие (тогава), когато хванешъ една кокошка и тя се моли да живѣе, (а) ти казвашъ: „Азъ трѣбва да живѣя и ти трѣбва да станешъ моя жертва“. Но ти се заблуждавашъ. Ти, като ядешъ кокошката, нѣма да живѣешъ. Ти, преди да изядешъ тази кокошка, живѣеше. Отъ въздуха ти живѣешъ, друга храна има за тебе. Кокошкитѣ не сѫ създадени за тебе. Тѣ сѫ постоянна храна, която хората отпосле сѫ се научили да ядатъ. Тогава, ако много обичашъ да ядешъ кокошки, ще си създадешъ въ себе единъ характеръ, ще обичашъ да ровишъ. Ако искашъ да станешъ кореспондентъ – яжъ кокоше месо, (за) да се ровишъ въ чужди работи. Въ всѣки казанъ – или мерудия, или соль, или пиперъ да станешъ.

Добре е човѣкъ да бѫде любознателенъ. Трѣбва да се изучаватъ човѣшкитѣ добродетели. Трѣбва да изучавашъ хората, да се интересувашъ отъ тѣхния умъ – може да се ползувашъ. Като изучавашъ хората, интересувай се отъ тѣхната душа или отъ тѣхнитѣ чувства – ти се ползувашъ. Като изучавашъ човѣшкото – ти се ползувашъ, изучавашъ вече силитѣ на човѣка. Щомъ изучавашъ отрицателната страна на човѣка – ти нищо не се ползувашъ, но губишъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде мѫдрецъ съ високи науки, за да може да се ползува отъ отрицателнитѣ страни на човѣка. Какво ще се ползувашъ отъ единъ човѣкъ, който е мързеливъ. Знаете ли кой е образувалъ мързела въ свѣта? – Гениалнитѣ хора. Ами знаете ли кой е образувалъ сръднята въ

свѣта? – Талантливитѣ хора. А пъкъ обикновенитѣ хора грѣшатъ. Талантливитѣ се сърдятъ, а гениалнитѣ – мързеливи ставатъ. То е отрицателната страна. Когато обикновениятъ човѣкъ е отрицателенъ, той грѣши, не му мисли. Погрѣшки – колкото искашъ. Той ще работи туй, което не му трѣбва. Кога талантливиятъ трѣбва да се сърди? – Талантливитѣ хора много се сърдятъ и иматъ право да се сърдятъ. Запримѣръ: Ако единъ музикантъ е талантливъ, или единъ художникъ е талантливъ, ако нѣкой не вземе вѣренъ тонъ, туй (не) го радва. Ако е писатель и види нѣкѫде нѣкоя запетая, се сърди, тури му една линия. То е харчене (на) енергия напраздно. Достатъчно е капелмайсторътъ да го погледне умилно, да му даде единъ любовенъ погледъ (и) онзи музикантъ, който е сбъркалъ – знае да поправи тона. А той ще се навѫси. Навѫсването е вече изразходване на голѣма енергия. Другъ свие мускулитѣ си, маха съ рѫка. Въ невидимия свѣтъ пишатъ, че той губи сила напраздно. Сега нѣкой пѫть азъ гледамъ – тукъ сте талантливи. И вежди свивате и движения правите. Не е лошо да правите, но се харчи много енергия. По възможность – съ най-малко Божествена енергия една погрѣшка да се изправи.

Казвамъ: По нѣкой пѫть трѣбва да се пазите. Има една голѣма опасность въ ученицитѣ, даже опасность има за учителитѣ, за когото и да е има опасность. Хората, като дойдатъ при васъ, разположението, което иматъ, ви го предаватъ. Единъ човѣкъ, който обича да се сърди, отиде при другъ и му повлияе и той почва да се сърди. Ако се запознаешъ съ единъ човѣкъ, който има тихъ и спокоенъ характеръ, ти вземашъ неговия характеръ. Като срещнешъ нѣкой, който е сприхавъ, дигне знамето, ходи (и) казва: „Азъ съмъ откровенъ“. Добре, но откровеностьта не поправя грѣшкитѣ. Какъ ще поправите единъ затворенъ човѣкъ? Затворенитѣ хора психологически – тѣ сѫ скрити въ себе си. Има хора скрити – не искатъ да знаятъ плановетѣ имъ. Той не е потаенъ като мѫдрецъ, но има известни планове, които държи тайни, докато постигне цельта. Като постигне цельта, той се извинява. Нѣкой пѫть и децата сѫ затворени. Турятъ едно корито, подпрѣно на една малка клечка, свързана съ едно вѫженце. Скрили се нѣкѫде, турили малко житце подъ коритото и гледатъ. Птиченцата дойдатъ и като влѣзатъ подъ коритото, тѣ дръпнатъ връвчицата и затворятъ птиченцата. Но мислите ли, че човѣкъ, който ви прави една услуга, той е добъръ човѣкъ? – Може да ви захлупи подъ коритото си. Азъ да хвърля храна, но да нѣма корито. Щомъ птичкитѣ влѣзатъ въ коритото, казватъ децата: „Кой ви позволи да влѣзете?“ Туй корито е турено само за даровититѣ. Понеже безъ позволение сѫ влѣзли, ще ги осѫдятъ на смъртно наказание.

Казвамъ: Въ сегашния животъ хората остаряватъ, понеже безразборно

харчатъ своята енергия. Богатиятъ тича, за да забогатѣе. Той остарява, заради богатството. Учениятъ тича, (за) да стане ученъ. И той остарява, заради учението. Религиозниятъ тича за религията. И той остарява, заради религията. Всички тичатъ и всички остаряватъ. Учението има за цель да ни научи да харчимъ най-малка енергия, за да бѫдемъ млади. Сега не съмъ и противъ това, може хората да се сърдятъ. Ти нѣкога въ срѣднята кипнешъ. Наблюдавайте себе си, че когато кипвате – ти не може да се въздържашъ. Това е едно болезнено състояние. Забелязалъ съмъ мнозина отъ васъ да кипвате за малки работи. Казалъ нѣкой нѣкоя дума по вашъ адресъ и четири реда сълзи потекли отъ очитѣ ви. Казвате: „Времето се развалило". Не се е развалило времето. Провѣтрение става. Въ Божествената кѫща вѣтърътъ се движи. Казва: „Студено станало". Хладина влѣзла. Нѣкои хора вече сѫ се изпотили и молятъ за хладина. Това не е студъ. За нѣкой човѣкъ този студъ е приятно разположение. Хората въ студено време сѫ добри. Тури сприхавия на 35 градуса студъ – стегне се, вече започва да мисли. Хичъ не се сърди. Казвамъ: Студеното време прави хората умни, сдържани, да мислятъ. Въ топлото време може да иждивишъ повече енергия, отколкото въ студеното време. Казвамъ: Въ студа умътъ работи, въ топлината сърдцето работи. И тогава свѣтлината и топлината се урегулиратъ съ волята. Човѣшката воля работи, за да урегулира отношението на топлината и свѣтлината. Тогава ще се прояви твоята воля. Ще изберешъ толкозъ топлина, колкото е потрѣбно или ще опредѣлишъ какъвъ ходъ ще дадешъ на топлината. Топлината има отношение на чувствата. Значи, когато едно чувство е по-топло, отколкото трѣбва, то е пакъ неестествено. Когато едно чувство е по-студено, отколкото трѣбва, то е пакъ неестествено. На туй чувство ще дадешъ такава топлина и такава външна краска, каквато е потрѣбна. Защото чувствата растатъ, развиватъ се, облагородяватъ се. Всѣка мисъль, всѣко чувство, всѣка постѫпка, всичко въ човѣка работи и се развива. И тогава, като гледате онзи гениаленъ човѣкъ – той има особени черти. Талантливиятъ има особени черти и обикновениятъ има особени черти. Светията има особени черти. Но светията зависи отъ качествата на свѣтлината, отъ качествата на топлината и отъ особената сила. Силата на гениалния човѣкъ е особена, свѣтлината е особена, по-долу отъ светията. И на талантливия човѣкъ е особена.

Сега имаме характера на Христа. Христосъ казва на ученицитѣ си: „Има ли нѣкой ножове?" Казватъ: „Имаме тукъ единъ ножъ". И най-голѣмиятъ герой Петъръ го взе и тури го, тръгнаха да бранятъ Христа. Христосъ знаеше какво щѣше да стане, но казва: „Нека носятъ, за да се изпълни Писанието". Като дойдоха онѣзи, които искаха да хванатъ Христа, Петъръ рече: „Какво искате, Учителя ли да хванете?" Толкова смѣлъ, че намѣсто да го удари по главата, отрѣза ухото. Христосъ разбра и каза: „Петре, ти не знаешъ да воювашъ. Тия хора знаятъ по-добре да воюватъ. Тури ножа въ

ножницата, защото не сме ние хора за война“. Взе, че залепи ухото на онзи. Петъръ тури ножа въ ножницата за друго време. Хубаво, умниятъ човѣкъ съ ножъ ли трѣбва да воюва? Но има и умствени орѫжия. Духовниятъ човѣкъ съ орѫжие воюва ли? – Духовниятъ съ топлината да воюва. Силниятъ – съ истината да воюва, съ сила трѣбва да воюва. Който не знае да воюва съ свѣтлината, съ топлината и съ силата да воюва – той воюва съ тояга. Има една поговорка, дето казва, че тоягата е излѣзла отъ рая. То е онова буквалното тълкувание – едно много лошо тълкувание. Какъ ще биешъ човѣшката душа? Единицата е тояга. Тя е разумностьта. Детето ще научишъ да познава, че има единъ Богъ, на който трѣбва да се подчиняватъ. Ще събудишъ съзнанието му. После то трѣбва да се научи да обича този – Единия, и на него трѣбва да му служи. Туй значи наказание. Да накажешъ едно дете – трѣбва да го поучишъ. Сега, когато не могатъ да го поучатъ – биятъ го. Ако съ бой работата ставаше, говедата трѣбваше да бѫдатъ философи. Колкото сѫ бити, бити – какво сѫ придобили? – Нищо. После отъ едно нѣщо се пазете. Казвате: „Трѣбва да се каже“. Ако Господь те е пратилъ – ти знаешъ, вече имашъ една опитность. Ако не знаешъ – не говори. Ако си на нѣкой концертъ – не си давай мнението, слушай. Ако си въ нѣкой театъръ – пакъ слушай, не си давай мнението. Той, авторътъ, мислилъ и написалъ една драма или една трагедия. Може нѣщо да не харесашъ, тогава ти направи друга. Направи една драма, една трагедия, дай ги и вижъ какъ хората ще се произнесатъ. Хората винаги обичатъ нѣща, които имъ прилѣгатъ, които имъ допадатъ. Да кажемъ, ако на една драма вие ѝ дадете духовенъ характеръ или, ако на единъ крадецъ му дадете религиозенъ характеръ – ще станатъ ли хората религиозни? – Нѣма да станатъ. Човѣкъ може да е религиозенъ и пакъ да краде. Религиозностьта не поправя човѣка въ кражбата. Кражбата е написана горе на главата. Трѣбва знание да имашъ. Казва: „Всичко е на Господа, азъ имамъ право“. Понеже всичко е на Господа, и кѫщата е на Господа – може да отидешъ въ нѣкоя кѫща. Но това е буквално разбиране. Всичко е на Господа, но тебе Господь те е пратилъ не въ всичкия свѣтъ, тебе ти е далъ едно мѣсто. Трѣбва да бѫдешъ на мѣстото си. Може да те е пратилъ на Луната, или на Земята, или на Юпитеръ, на Марсъ. Ще вървишъ споредъ своя пѫть. Нѣма да се мѣсишъ въ пѫтя на другитѣ хора. Напримѣръ: Васъ какво ви интересува какво става на месечината? Има време, когато религиознитѣ хора се нуждаятъ отъ месечината. Ако нѣкой иска да стане религиозенъ, трѣбва да излиза вечерно време и да гледа месечината въ всичкитѣ фази, да я обикне и тогава човѣкъ може да стане религиозенъ. Човѣкъ, който иска да има животъ въ себе си, да има едно отлично тѣло, да бѫде радостенъ и веселъ, топлина да има – непременно трѣбва да излиза и да обръща внимание на слънцето. Като изгрѣва – да го следи и после да го следи. Не всѣкога да го гледа, но ще се ползува отъ енергията му. Онзи, който се ползува повече отъ енергията на слънцето, той е съ топла кръвъ.

Онзи, който се ползува повече отъ свѣтлината на луната, е студенокръвенъ, хладенъ е. Сега буквално, ако разбирате нѣщата, какъ ще го разберете? Въ умствено отношение луната дава едно спокойствие да разсѫждавашъ, а слънцето дава енергия. При слънчевата енергия не може да бѫдешъ, както при енергията на луната. И тѣзи хора, които сѫ топлокръвни, този центъръ, отъ който излиза топлината на живота – то е слънцето. Тамъ, дето излиза силата за човѣшкия умъ – то е месечината. Месечината е създадена, за да регулира човѣшкитѣ умове за лошитѣ последствия, които има. Та казватъ, че луната ще потъмнѣе и слънцето нѣма да дава свѣтлината си. Щомъ се говори, че луната ще потъмнѣе – разбира се, че всички религии ще потъмнѣятъ, нѣма да вѣрватъ хората. Слънцето нѣма да дава свѣтлина – значи държавенъ порядъкъ нѣма да има. Когато човѣкъ не се подчинява, ще има слабо тѣло. Стариятъ човѣкъ, който обръща повече внимание на луната, губи силата си. Старитѣ хора, щомъ започнатъ да остаряватъ, обърнатъ ума назадъ. Щомъ човѣкъ обърне ума назадъ, започва да разгледа миналото – вече старостьта е турила крака. Казва: „Не е време сега“. Едно време какъ сме живѣли? Въ времето на Христа какъ сѫ живѣли? Какъ трѣбва да се живѣе? Едно време какъ живѣхте? Едно време човѣкъ, като учи, както Христосъ учи, разпънаха го на кръстъ. Сегашнитѣ християни, ако не учишъ, както те учатъ – какво ще стане? – Сегашнитѣ християни веднага ще те изгонятъ (и ще) казватъ: „Този човѣкъ не е заради насъ“.

Въ свѣта, въ който сѫществуваме, всичко Богъ е създалъ. Богъ съгласенъ ли бѣше съ постѫпката на евреитѣ? – Не бѣше съгласенъ. Господь съгласенъ ли е съ сегашнитѣ хора? – Не е съгласенъ. Защото религията е школа за възпитанието на човѣшкото сърдце. Свѣтскиятъ животъ на хората е едно възпитание на човѣшкия умъ. Ако остане на съвременнитѣ хора, тѣ ще се отдадатъ само на чувствата да съзерцаватъ само Господа. Какъ ще съзерцавашъ този Господь? Писанието казва: „Господь толкозъ възлюби свѣта, че даде своя синъ въ жертва“. А ние считаме, че свѣтътъ не е намѣсто. Богъ толкозъ го обича, че прати своя синъ да го научи, да го спаси, да го научи какъ да мисли, да тури мисъльта въ правата посока. Свѣта Богъ го учи, възпитава ума да работятъ добре. Въ религиознитѣ хора възпитава чувствата въ тѣхъ. Свѣтскитѣ хора излизатъ вънъ отъ себе си. Религиознитѣ хора сѫ влѣзли много въ себе си. Религиознитѣ хора за себе си мислятъ. Нѣкой пѫть единъ религиозенъ човѣкъ трѣбва да го учишъ да живѣе за ближнитѣ си. Той казва, че живѣе за ближнитѣ си. Имаше единъ евангелски проповѣдникъ, който казваше на подигравка: „Когато хората си уреждаха работитѣ, азъ пасѣхъ магарето на владиката“. Подразбира (се), че когато хората си уреждаха работитѣ, той проповѣдвалъ на хората – пасѣлъ магарето на владиката. Като пасешъ магарето, какво ще добиешъ? Магарето ти нѣма какво да пасешъ. Знаете (ли) какво постигна този

проповѣдникъ после? – Най-после той се самоуби. Много способенъ човѣкъ, даровитъ, и най-после искаше да си уреди живота, напусна проповѣдничеството и стана търговецъ да спечели повече. Започна търговия и се самоуби. Има и други подобни случаи. Въ спиритизма, като се занимаватъ съ духовния свѣтъ – дотѣга имъ и най-после казватъ: „Да си поживѣемъ". То сѫ крайности. Свѣтскитѣ хора навсѣкѫде иматъ прозорци. Религиознитѣ хора иматъ само отгоре прозорци, къмъ Господа. Тѣ сѫ като художницитѣ – за да могатъ да рисуватъ, наоколо нѣматъ прозорци, но отгоре (иматъ). Азъ казвамъ: Какъ е направено небето? – Небето е направено (така), че отвсѣкѫде има прозорци – отгоре и отстрани, отвсѣкѫде. То е истинскиятъ животъ. Отдолу вече прозорци не можемъ да туримъ. Но въ духовния животъ подътъ, на който ще живѣемъ, ще бѫде прозраченъ – нагоре, надолу, навсѣкѫде ще виждаме. Като погледнешъ надолу, нагоре, настрани – ще виждашъ.

Толстой сънувалъ единъ сънь. Сънувалъ, че спи на едно легло, но не му е приятно. Като започналъ да рови, да види на какво легло лежи, заслужава ли той да лежи на такова легло – започналъ да се мърда. Като се мърдалъ вижда, че пада една прѫчка, после пада друга. Той продължава да се мърда, за да види какъ падатъ. Най-после останала една прѫчка на кръста му и чува единъ гласъ му казва: „Не се мърдай". Той спрѣлъ да мърда и като поглежда – видѣлъ, че отдолу подъ леглото му има една пропасть. Той седи на леглото надъ пропастьта. Ако се мръдне – ще падне и тази прѫчка, дето го държи и хайде долу въ пропастьта. Той оглежда и гледа една стълба. Казва: „Не гледай надолу, но нагоре".

Ние съ нашето мърдане въ свѣта влошаваме положението. Ние сме недоволни отъ това, което Богъ ни дава. Ще започнатъ да падатъ прѫчкитѣ подъ насъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да се държи за Божията Любовь, за Божията Мѫдрость и за Божията Истина. Тогава, както намѣримъ живота, така ще го изучаваме. Сега васъ ви е приятно, като се срещнете, защото всинца сте разнообразни, нѣма еднообразие, различавате се. Между васъ има търкане. Не е лошо. Дойде единъ положителенъ, дойде и другъ – и той е положителенъ, трети – и той положителенъ. Тѣ сѫ единъ крѫгъ. Дойдатъ и други трима, но тѣ сѫ отрицателни. То тогава ще съединимъ единъ положителенъ съ единъ отрицателенъ. Сега азъ говоря за онова отрицателно въ васъ, което се дължи на миналото, което сте придобили. То не е само ваше, така сѫ живѣли редъ поколѣния. Тѣ ни влияятъ. Сега какъ ще се справимъ съ тѣхното влияние? Дотолкозъ, доколкото по-дълго може да задържимъ една добродетель въ насъ да се упражнява – то ние сме господари. Дотолкозъ, доколкото можешъ да изправишъ единъ недѫгъ на миналитѣ поколѣния – ти си туй, което работишъ. Ако не може да задържишъ своята добродетель по-дълго време и, ако не може да

поправишъ своитѣ погрѣшки по-дълго – ти си слабъ човѣкъ, ти не разбирашъ. Сега ти предстои работа. Имашъ едно хубаво чувство, да го задържишъ по-дълго време за тебе. То е сегашниятъ животъ. За да можешъ да го задържишъ, ти трѣбва да развивашъ вѣрата си. Искашъ да знаешъ Господь кѫде е. За мене не е важно кѫде е Господь. Да допуснемъ, че азъ съмъ въ тъмнина. Казвамъ: „Господи, малко свѣтлинка“. – Свѣтлината дойде. Азъ не се интересувамъ откѫде дойде. Но, като помисля за Господа, свѣтлината иде. Трѣбва ми малко топлина и топлината дойде. Не специално отъ нѣкоя соба, но смѣни се времето, цѣлото време се смѣни. Значи Господь присѫтствува. Сега ние грѣшимъ и искаме специфично да тури. Ние туряме на Него единъ характеръ, който Той го нѣма. То е човѣшки характеръ. Той, като се помолилъ, послушал Го. Ако азъ се моля съобразно съ волята Му – служа, но ако не се моля съобразно волята Му – ни гласъ, ни слушание. Апостолъ Павелъ нѣмаше ли вѣра? Колко пѫти го биха? – Биха го петь пѫти по 39. Казва: „Братя, съ много мѫчнотии ще влѣземъ въ Царството Божие“.

Сега да ви опредѣля какво е мѫчението. За мене мѫчението е движение надолу. Научно да се обясни. Мѫчението е за дявола – М| , трудътъ е за човѣка – Т |. Щомъ кажешъ: „Азъ се мѫча“ – вече дяволътъ е въ тебе. Той е влѣзалъ въ тебе и отива надолу. Ти ще се мѫчишъ. Какво трѣбва да правишъ, за да се освободишъ отъ мѫчението? – Трѣбва да напуснешъ дявола. Трудътъ е движение нагоре. Горната черта на Т-то – то е пробиване на тази плоскость, както растението израства. За предпочитание е трудътъ предъ мѫчението. Мѫчението е движение надолу, трудътъ е движение нагоре. Работата е идеалното вече. Христосъ казва: „Отецъ ми работи и азъ работя“. Работата започва съ любовьта. Ще се свържешъ съ любовьта и ще работишъ. Всѣко нѣщо, което започвашъ съ любовь, ще свършвашъ съ любовь. Да кажемъ единъ художникъ започва една идея да рисува. Започва съ любовь, доволенъ е. Той е работилъ. Художникътъ, нарисувалъ една картина, че не е доволенъ отъ картината си – то е трудъ. Щомъ съдира картината си – то е мѫчение. Въ музиката е сѫщото. Щомъ започнешъ да свиришъ или да пѣешъ, съ любовь започвай. Като свършишъ свиренето, пакъ си доволенъ – то е работа. Ако добре си започналъ и после си недоволенъ – то е трудъ. А пъкъ, ако кажешъ: „Тази работа ще взема да я строша“ – то е мѫчение. Щомъ искашъ да напуснешъ религията – то е мѫчение. Въ религията има вече мѫчение – (като) излизашъ отъ религията. Че въ свѣта живѣятъ съ мѫчение. Че въ свѣта хората се самоубиватъ, обезсмисля се животътъ имъ. Но и въ свѣта да сте, дето и да сте – всѣко нѣщо да го започнете съ любовь и да го свършите съ любовь. Да започнете всѣко нѣщо съ знание и да го свършите съ знание. Да започнешъ всѣко нѣщо съ истина и да го свършишъ съ свобода. То е Божественото. И въ началото и въ края да е любовьта. Въ началото знанието и въ края

знанието – да придобиешъ малко. Единъ художникъ, който започва съ свобода да рисува една картина – за себе си е полезенъ, той рисува добре. Нѣкои казватъ, че е даровитъ. Казвамъ: Всинца сте даровити хора. Споредъ онова, което азъ зная, всичкитѣ хора сѫ еднакво одарени. Всички хора, които сѫ излѣзли отъ Бога, сѫ приели дарбата. Нѣкои сѫ станали по-известни – тѣ сѫ работили повече. Други не сѫ работили, следствие на това тѣ сѫ занемарили благата. Тогава ходимъ да търсимъ нѣкой да ни помага тукъ и тамъ. Щомъ дойдемъ до разбирането – да потърсимъ това, което Богъ е вложилъ въ насъ. Ти може да имашъ една отлична паметь, ти може да имашъ едно отлично музикално чувство, ти може да имашъ едно чувство къмъ изкуствата. Въ много направления може да се проявишъ. Когато правилно проявявашъ чувствата – ти се разширявашъ, нищо не те спъва, работа има. Щомъ чувствувашъ, че нѣщо те спъва – отклонилъ си се нѣкѫде. Не мислете, че тия – талантливитѣ, гениалнитѣ хора, наготово имъ сѫ дадени дарбитѣ. Тѣ преди вѣкове сѫ работили. Дошълъ този човѣкъ – работи. То е било трудъ и постоянство.

Сега азъ бѣхъ на единъ концертъ на една млада ученичка, която даде единъ концертъ. Първата часть бѣше клавиръ на пиано, втората часть бѣше на цигулка. Доста мѫчни работи свири. Преди години бѣхъ слушалъ това момиче, тукъ въ салона свири. Сега е направила грамаденъ прогресъ. Прилежание трѣбва, трѣбва работа. Въ какво седи таланта? Тя е ученичка въ пети класъ и е една отъ първитѣ ученички въ гимназията, следва и въ Музикалната Академия. Научава и пиано, и цигулка, изучава три–четири езика и навсѣкѫде е първа ученичка. Де намира време? – Умътъ ѝ е концентриранъ, че не е разсѣяна. Концентрирана е, като свири. Всичко, каквото го свири, го свири наизустъ. Изпълнение има. Има още да развива. Казвамъ: Постоянство има, едно самообладание. Нѣкой ще каже: „Господь да ми даде“. Какъ на нея даде така? Всичко е дадено, но трѣбва време да иждивишъ. Казвамъ: Благословението, което Богъ далъ на гениалния, ако той не работи, той става баща на мързела. Мързелътъ се е родилъ отъ гениитѣ въ свѣта. Талантливитѣ хора, тѣ търсятъ погрѣшкитѣ на всичкитѣ, критици сѫ. Пъкъ обикновенитѣ, като не мислятъ много, се раждатъ погрѣшкитѣ. Тогава обикновенитѣ, като сѫ умни – работятъ добре, талантливитѣ изпълняватъ добре и гениалнитѣ създаватъ добре. Гениятъ създава, талантътъ изпълнява, а пъкъ обикновенитѣ работятъ. Та споредъ тази теория всѣки човѣкъ се състои отъ обикновенъ, талантливъ и гениаленъ. Тѣлото е обикновениятъ, сърдцето е талантливо, а умътъ е гениаленъ. Следователно, ако ти не разбирашъ законитѣ на сърдцето – това е талантътъ въ тебе и, ако не разбирашъ законитѣ на гениалния – ти не разбирашъ себе си. Имаме една задача за бѫдеще: Да станемъ слуги на обикновенитѣ хора – на тѣлото, да станемъ слуги на талантливитѣ и да станемъ слуги на гениалнитѣ. Казва Христосъ: „Не дойдохъ да ми

послужатъ, но да послужа“. Кой е по-горе: който служи или комуто служатъ? – Онзи, който служи, е по-горе.

Тогава въ всѣки човѣкъ зачитайте Божественото. Азъ съмъ забелязалъ: често пѫти нѣкое дете, (като го) питамъ: „Какъ ще стане тази работа, какъ да я направимъ?“, казва: „Ти нали знаешъ“. Азъ въ туй дете чета писмото на Бога. Като дойда при него, азъ въ туй дете питамъ Господа въ него (и) казвамъ: „Господи, какъ да стане тази работа?“ Като дойде да постѫпи съ детето, като съ дете, вземамъ друго положение. Сега, като дойдете при единъ човѣкъ, ще му дадете уважение и почитание, понеже Господь е въ него. Като човѣкъ ще го поставишъ наравно съ себе си. И той, като погледне Господа, който живѣе въ тебе, нека се учи. Вие, като останете като хора, приказвате наравно съ него. Искате да знаете кой е по-силенъ. Ще си премѣрите силитѣ. Ще се хванете. Единиятъ казва: „Азъ съмъ по-силенъ“. Като се хванатъ да се борятъ децата – това дете, което надвие другото, е по-силно. Битото казва: „Ти си по-силно отъ мене“. То е по човѣшки. Щомъ човѣкъ е по-уменъ отъ мене – работилъ е. И азъ ще работя. Но въ всѣки единъ човѣкъ има по едно Божествено начало. Ако го турите правилно, то ще образува една вѫтрешна връзка или взаимно почитание. Вие ще кажете: „Мене това не ме интересува“. Въ новото учение, въ новата епоха искатъ да имате уважение и почитание къмъ другитѣ. Ще почиташъ Божественото въ човѣка. Ти уважавашъ, заради Божественото. Тебе те уважаватъ, заради Божественото. Тази е една погрѣшка, която всички трѣбва да изправите.

Азъ имамъ нѣкой пѫть мѫчнотии. Но тѣзи мѫчнотии се дължатъ на друго. Дойде нѣкоя високопоставена дама, нѣкоя министерска дама. Тѣзи, високопоставенитѣ, иматъ желание да имъ услужа. Дойдатъ нѣкои по-прости хора. Като дойдатъ тѣзи, по-преститѣ, азъ и къмъ тѣхъ имамъ едно почитание, както и къмъ високопоставенитѣ. Едната е хубаво облѣчена, другата не е хубаво облѣчена – безъ разлика. Онова Божественото, което е въ човѣка, на него услужвамъ. Азъ услужвамъ на хората, заради Господа, който живѣе въ тѣхъ. Виждамъ: човѣкъ не е работилъ – не е живѣлъ хубаво. Като го изследвамъ – Божественото е много повече. Но съмъ срѣщалъ деца, които да разрешаватъ философски въпроси. Веднажъ ми дадоха едно цвѣте. Понеже азъ не обичамъ кѫсани цвѣтя, на едно малко момиче давамъ това цвѣте. „А, казва, това цвѣте азъ не може да го нося. Имамъ голѣма кака, тя може да го носи“. Философски разреши въпроса. Казва: „На това цвѣте азъ животъ не мога да дамъ. Кака може да (му) даде животъ“. Казвамъ: Правилно разреши въпроса.

Та казвамъ: Най-гениалнитѣ хора на земята, като идатъ въ Божествения свѣтъ, тѣ сѫ тамъ деца обикновени. Гениалнитѣ на земята – тѣ сѫ

обикновенитѣ хора на Божествения свѣтъ. Обикновенитѣ хора на Божествения свѣтъ, тукъ като дойдатъ, сѫ гениални. Ти си мислишъ, че си на земята гениаленъ. Като идешъ въ Божествения свѣтъ, ти си едва обикновенъ човѣкъ. Искамъ сега въ васъ да събудя онова чувство на справедливость. Чувствувамъ нѣкой пѫть нѣкой дойде, че е много скроменъ. При скромностьта хората иматъ единъ вѫтрешенъ страхъ, какво азъ ще кажа за тѣхния характеръ. Нищо нѣма да кажа. Какво ще кажа за една картина на единъ художникъ. Картината не показва художника. На единъ художникъ виждамъ картината. Нѣкои художници иматъ слабость – не могатъ да рисуватъ очитѣ, нѣкой пѫть не могатъ да рисуватъ носоветѣ. Тия способности не сѫ развити. Нѣкой работи – много хубаво направени, но дойде до очитѣ – има нѣщо въ очитѣ, което липсва. Много мѫчно е да се нарисува едно око, да туришъ фокусъ на свѣтлината. Като нарисувашъ тази картина, така поставишъ окото на фокуса, (че) тази картина те гледа, дето и да вървишъ. Знаешъ (ли), колко мѫчно е да се намѣри фокуса?

Пазете се отъ следното: Въ духовния свѣтъ има единъ законъ, който казва: „Щомъ мислишъ, че знаешъ – ти си пълно шише“. Всички сѫщества минаватъ и заминаватъ. (Че) ти си натоваренъ повече, никой не обръща внимание. Щомъ си празенъ – чувствувашъ, че нѣмашъ нѣщо. Казватъ: „Да ти направя една услуга“. Та казвамъ: Щомъ помислите, че вие вече нѣма какво да достигате, че сте достигнали съвършенство – вие вече оставате незабелязани. Духовниятъ свѣтъ не се интересува отъ васъ. Щомъ си станалъ съвършенъ – трѣбва да се интересувашъ отъ другитѣ. Господь казва на съвършенитѣ: „Работа“. А ти седишъ цѣлъ день предъ Господа и му разправяшъ. Той не се нуждае да му говоришъ, (а) казва: „На работа“. Да не съжалявате, когато казвате: „Ние сме невежи“. Радвайте се, че сте невежи, понеже за туй, вашето невежество, доста напреднали братя има, които ще дойдатъ да ви възпитаватъ.

Сега, като говоря върху тази тема, азъ не искамъ да оправдавамъ миналото. Миналото само по себе си не може да се изправи. Какъ ще се използува бѫдещето? Онзи, който разсѫждава статически, той не знае. Казва: „Какъ ще използуваме миналото?“ Има едно движение отъ бѫдещето къмъ миналото. Бѫдещето е реално и миналото е реално. Има едно движение на добродетельта, което слиза въ миналото. Ако знаешъ какъ да се справишъ съ закона, ти ще минешъ въ настоящия животъ. Туй Божествено движение, ако знаешъ – ти може да използувашъ и миналото и бѫдещето. Бѫдещето слиза, минава презъ миналото, иде въ тебе. Тогава отъ миналото има друго едно движение, което минава презъ бѫдещето и то слиза при тебе. И тия две течения се прекръстосватъ. Едното носи противоречие на миналото, другото носи добродетелитѣ на бѫдещето. Всичко туй се прекръстосва. Въ момента, въ който ти можешъ да изправишъ погрѣшката си, твоето

съзнание е будно. Въ момента, въ който ти можешъ да използувашъ своитѣ добродетели, твоето съзнание е будно. Оставяшъ една своя погрѣшка – поне малко (я) поправи, направи едно усилие. Нали сте виждали сегашнитѣ професори. Ако искашъ търпеливъ да станешъ, трѣбва да (те) турятъ касиеръ въ банката – да изпращашъ чекове, изплащашъ марки и да се отнасяшъ добре съ всичкитѣ хора. Или пъкъ да си въ нѣкоя гостилница – да иска всѣки отъ тебе, да знаешъ въ даденъ моментъ какъ да постѫпишъ, да не кипнешъ. Въ тия изпитания се изпитва характерътъ ти. Да кажемъ нѣкой иска отъ тебе една малка услуга. Идва единъ нѣколко пѫти и иска да му услужа. Като дойде, се ми приказва, че ималъ жена, която била болна, ималъ четири деца, които ходили въ училище. Понеже е жененъ и жена му е болна, и понеже има деца и децата ходятъ въ училище, трѣбватъ му известни средства. Казвамъ (му): „Това, че жена ти е болна и децата ти ходятъ въ училище, това не е въпросъ да ти помогна. Жена ти е болна, понеже не е живѣла, както Господь иска. Че децата ти се намиратъ въ трудно положение, нѣмашъ пари – и ти не си живѣлъ, както Господь иска. Ти си доста даровитъ човѣкъ. Помагамъ ти, защото Господь живѣе въ тебе. Заради Господа въ жена ти и въ децата ти ти помагамъ. Да не мислишъ, (че) понеже жена ти страдала. Не затова ти помагамъ. Петь пари не давамъ за болестьта. Че Господь е въ твоята жена, да се научи, да ѝ кажешъ за бѫдеще не трѣбва да е болна. И децата ти, като идатъ въ училище, да учатъ добре. Доста даровити сѫ. Ако не учатъ, ще направятъ погрѣшка. Ти да не идвашъ да ми разправяшъ, че жена ти е болна и, че децата ти сѫ въ нужда, но да дойдешъ да ми кажешъ: „Господь ми далъ четири деца, благословилъ ме е. Да ми дадешъ единъ добъръ съветъ какво да правя“. Азъ така постѫпвамъ.

И на васъ казвамъ: Правете добро, заради Господа. Азъ виждамъ доброто въ жена му, виждамъ хубавата черта, но виждамъ защо е болна. И децата виждамъ защо не сѫ напредъ, виждамъ и неговата работа защо не е наредъ. Той не е изпълнилъ волята Божия. Казвамъ му: „Слушай, ти обичашъ да пиешъ. Не искамъ да ми кажешъ, че не пиешъ. Ти съзнай въ себе си, че обичашъ да пиешъ, муцкашъ. Ако азъ кажа туй, което не е вѣрно, кажи: „Той не знае“. Но съзнай въ себе си. Азъ ти казвамъ истината. Не пий, отъ тебе зависи. Пий вода. Тия пари, дето ги употрѣбявашъ за вино, ще има цѣръ за жена ти и за децата ти“. Той седи и започна да мига. Когато човѣкъ не е готовъ да реши, той мига бързо. Въ движението има единъ споръ между чувствата да каже ли. Мигането показва, че не е решилъ. Когато е решилъ, той остава съ съсредоточенъ погледъ. Като гледа надолу, турцитѣ казватъ: „Който гледа надолу, душа гори“. Като кажешъ нѣщо, гледай нагоре. Това значи: Онова, което казвамъ – ще изпълня. Когато решите да изпълните нѣщо предъ Господа, не гледайте на земята. Не бързайте да обещаете. Малко обещайте, но изпълнете го.

Трѣбва да имате една опредѣлена мѣрка. Защото най-първо, когато човѣкъ много мига, има много голѣма енергия, (която) задръства цѣлитѣ му очи. Щомъ енергията започва да образува едно движение, погледътъ става спокоенъ. По нѣкой пѫть се безпокоите – енергията изчезва. Спрете се петь–десеть минути – ще мине енергията, ще се успокоите вѫтрешно, тогава вземете решение.

Първото нѣщо (е) да се научите взаимно да се самоуважавате, заради Господа. Не да уважавате нѣкого за неговото богатство. Тия работи сѫ хубави, но тѣ сѫ второстепенни работи. Първото нѣщо: по възможность – уважавайте се. То е доста трудна работа. Не е лесно. Ако турите въ действие това, ще имате едно благословение въ съзнанието, че правите нѣщо за Господа. Съзнавате, че Господь е въ този човѣкъ. Тъй, както постѫпвашъ, Господь те оценява и те наблюдава. Христосъ казва: „Да не обиждате тѣзи, малкитѣ, понеже тѣхнитѣ ангели гледатъ лицето на вашия Господь, Който е на небето“. Лицето значи разумния животъ, който е вѫтре. Туй е разумното. Богъ те наблюдава и ти го гледашъ. Тогава, като познавашъ Господа, Той ще ти покаже по кой начинъ да помогнешъ на този човѣкъ, ако иска помощь. Щомъ между твоя Господь и неговия Господь, Който живѣе въ него, се образува връзка, тогава се образува връзка и между васъ. И двамата може да бѫдете полезни единъ на другъ. Ако туй може да го направите, ако Господь живѣе въ всинца ви, тогава работитѣ спорятъ. Всички съзнаватъ. Христосъ казва: „Ти, когато речешъ да се молишъ, влѣзъ въ скришната си стая да се помолишъ Отцу твоему, затвори се и помоли се тайно. Да не те виждатъ другитѣ, като се молишъ“. Туй е въ тритѣ свѣта на затворено. Но и въ другия стихъ, който казва: „Така да просвѣтнатъ вашитѣ дѣла предъ человѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Отца Бога“.

Този, който е начерталъ отворената фигура, той е свършилъ молитвата си и каквото има наредено е за градежъ. Туй не го знаехте досега. Вие правилно сте разрешили. Другъ е затворенъ. Трети казва: „Съ любовь да се молишъ“. /червенъ боядисанъ кубъ/.

Сега много мѫчно е да се освободите отъ своя личенъ егоизъмъ. Нѣкой пѫть мислите, ако дойде да служите на Бога, че не му е времето, човѣкъ остарява. Значи въ човѣка има единъ старъ мърморко, не го слушайте. Писанието казва: „Стариятъ човѣкъ, той е недоволенъ отъ новия човѣкъ“. Едновременно миналото, бѫдещето и настоящето ще ги съединишъ и тогава ще се подмладишъ. Човѣкъ, който не може да примири младия съ стария, той остарява. Онзи, който примирява младия съ стария, той се подмладява. Когато научишъ и младия и стария да работятъ, ти си въ Божествения свѣтъ. То е най-идеалното. Като остарява човѣкъ, казва:

„Мене това не ме интересува“. Яденето не го интересува. Азъ бихъ желалъ да има здравъ стомахъ, че тогава да каже, че яденето не го интересува. Сега стомахътъ се затворилъ, нищо не му дава, казва: „Не ме интересува яденето“. Казватъ: „Да нѣмате никакви изкушения“. Като имашъ изкушения, да ги преодолѣешъ, то е човѣкътъ. Като нѣмашъ изкушения, тогава всѣки ангелъ може да бѫде. Затуй казвамъ: Онзи ангелъ, който падналъ и се издигналъ, седи по-високо отъ онзи, който никога не е падалъ. Не бойте се отъ погрѣшкитѣ. Погрѣшкитѣ сѫ направени. Погрѣшкитѣ на миналото – тѣ създаватъ сегашнитѣ условия. Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Тамъ, дето човѣкъ не е билъ въ състояние да работи, Богъ иде на негова помощь. И Писанието казва: „Апостолъ Павелъ, като се моли три пѫти за единъ свой недѫгъ, който имаше, Господь му казва: „Достатъчна ти е моята благодать, понеже моята сила се показва въ твоята немощь. Онова, което ти не можешъ да направишъ, азъ ще го направя“. Казва още: „Потърсете ме въ деня скърбенъ. Потърсете ме въ день, когато всичкитѣ ви работи сѫ объркани – ще познаете, че Богъ работи“. Казвамъ: На всинца ви сега пожелавамъ да имате съзнание, че Господь съ Духа си живѣе въ васъ. Да виждате, че Господь не само въ васъ живѣе, но живѣе и въ другитѣ. За този Господь ще имате уважение, тъй както себе си уважавате. То е много хубаво, понеже Господь е въ васъ. Тъй да го уважавате и въ другитѣ хора. Да виждате Господа въ другитѣ. Макаръ, че има погрѣшки, нищо не значи. Детето прави много погрѣшки, но не отъ желание, но естеството на човѣка е такова. Туй дете е съ тия недѫзи, но майката вижда хубавото. Хубавото, което за бѫдеще ще дойде. Сегашнитѣ погрѣшки ще ги оставимъ настрана. Тогава ще се родятъ по-хубави отношения и може да работимъ. Музиканти ще има, художници ще има, инженери, всичкитѣ изкуства – всичко като по вода ще тръгне. Нѣма да има нѣщо невъзможно въ свѣта. За такъвъ единъ опитъ насъ ни трѣбватъ 25 години най-малко. За да приложите тази лекция, която ви говоря, трѣбватъ 25 години. Толкозъ е взело на мене – 25 години. Всѣки, каквито желания има въ себе си, каквито мисли имате, които въ живота си да ги реализирате. Да се научи човѣкъ да обича хората – то е разрешението на въпроса. Като видишъ човѣка, да видишъ нѣкоя хубава черта. Азъ за мене си пазя едно правило: Като видя човѣка, най-първо да видя хубавото, да видя доброто въ него. Другото после изпъква. Като срещна нѣкого, искамъ да видя хубавото, после изпъкватъ и другитѣ черти – лошитѣ, но вече държа Божественото. Щомъ не мога да видя въ единъ човѣкъ доброто, не мога да му помогна. Ако идешъ при нѣкой банкеринъ, като влѣзешъ – да му внушишъ да ти даде. Азъ, като погледна, ще му кажа: „25, 50 хиляди ще ми дадешъ“. Вие, при вашето незнание, какъ правите? Вие сте първъ министъръ, като влѣзешъ при банкера, 50 хиляди нѣма ли да ви даде? Ще каже: „На ваше разположение“, но да имате сила. Ако една млада мома – изящна, пълна

съ магнетизъмъ – иде при единъ банкеринъ, нѣма ли да ѝ даде? Най-после, ако иде нѣкой философъ, той (банкеринътъ) ще се поколебае. Започва да се мърда и казва: „Нѣмамъ“. Сега философътъ какво трѣбва да прави? – Като влѣзе тамъ, ще каже: „Ти си боленъ, азъ ще те лѣкувамъ“. Тогава 25 хиляди ще ти даде.

Казвамъ: Обикновениятъ трѣбва да стане министъръ, за да вземе 25 хиляди лева отъ банкерина. Талантливиятъ трѣбва да стане една красива мома, като го погледне – да вземе 25 хиляди лева, не книжни, но звонкови. А пъкъ гениалниятъ трѣбва да знае, че може да направи нѣщо – може да лѣкува болести. Банкеринътъ ще даде. Тогава, както виждате, банкеринътъ при гениалнитѣ хора се поколебава, при обикновенитѣ дава. Затуй правя едно сравнение съ войницитѣ. Въ небето войницитѣ заповѣдватъ, генералитѣ слугуватъ. На земята генералитѣ заповѣдватъ, войницитѣ слугуватъ. Затова работата не отива.

Сега това, което ви говоря и което ви го давамъ като задача за цѣлата година, не да се объркате, не да си турите идеята, колкото пѫти ви дойде на умъ да си кажете: „Какво може да направя за Господа?“ Презъ цѣлата година, каквато работа е невъзможна, ще кажешъ: „Туй за Господа може да го направя“. Туй е бѫдещето благословение. Ако единъ човѣкъ би гледалъ, че Господь живѣе въ другия, ако единъ народъ би гледалъ, че Господь живѣе въ другъ народъ, ако единъ домъ гледа, че Богъ живѣе въ другъ домъ – свѣтътъ ще бѫде другъ. Сега всѣки мисли, че Богъ само въ него живѣе, пъкъ въ другитѣ не живѣе. Божественото присѫтствува навсѣкѫде. Нѣкои искатъ да се убедятъ отъ нѣкои доказателства.

Мисля, че преди 30, 35 години бѣше въ Варна, седя и си мисля върху единъ въпросъ за Божествения промисълъ. Гледамъ една котка, доста угоена, носи една мишка. Казвамъ: Кой може да помогне на мишката? Казвамъ: Азъ мога да помогна да хвана котката. Но питамъ: Вънъ отъ мене, кой може да освободи мишката? – Че азъ мога да освободя мишката – мога. Но разсѫждавамъ: Вънъ отъ мене има ли промисълъ? Рекохъ: Сега азъ съмъ освобождавалъ много пѫти. Сега ще видя безъ мене кой ще я освободи. Дойде тази котка, застана предъ мене и започна да си играе съ мишката. Остави я свободна и пакъ я хване. Рекохъ: „Ти си играешъ, но зная какво ще направишъ. Ти я залъгвашъ (така), че когато каже, че си я обикнала – ще я изядешъ“. По едно време, като я освободи, като си игра – така се захласна, че мишката влѣзе въ едно сандъче, скри се. Рекохъ: „Освободи се“. Следъ две–три минути котката отиде и пакъ я хвана. Рекохъ на мишката: „Че иди на друго мѣсто“. Втори пѫть пакъ успя мишката да побѣгне и се скри въ другъ сандъкъ, но котката пакъ я намѣри. Третия пѫть, като се захласна котката, мишката се скри въ единъ купъ камъни и

тамъ остана. Котката обикаля единъ сандъкъ, обикаля, влиза въ другия, ходи край купа, мърда опашка. Рекохъ: „Азъ ти объркахъ работата“. Тя ме погледна, погледна, пъкъ каза: „Ще ида да хвана друга. Като хвана втора, при тебе не идвамъ. Втори пѫть не искамъ да правишъ опити съ мене“.

Казвамъ: Изисква се единъ буденъ умъ. Азъ седя спокоенъ, не се безпокоя. За мене бѣше интересно, повече отъ единъ часъ си игра с нея. Седѣхъ и гледахъ какъ ще свърши тази мишка. Казвамъ: Има една права мисъль. Ако не бѣхъ тамъ, котката щѣше да я изяде тази мишка. Азъ видѣхъ тази мишка и зная, защо котката я хвана. Азъ искамъ да зная, може ли тази мишка да се освободи. И можа. Сега извеждамъ примѣра.

При най-мѫчнитѣ условия въ живота си, когато уповавате на Бога, очаквайте да видите, какъ ще се разреши въпроса. И най-малката помощь, която ви се даде, приемете я. Да кажемъ, вие се давите въ морето. Единъ хвърля едно вѫже, което не е ново, не е намазано, не е и чисто. Нѣма ли да се хванете за вѫжето? Че не било копринено вѫжето – нѣма да гледате. За каквото и да е вѫже, каквато и помощь да ви се даде – ще я използувате. Щомъ си недоволенъ, страданията ще дойдатъ. Най-малкото, което въ даденъ случай Богъ прави – бѫдете доволни и благодарни. Защото другояче въ свѣта не може да преодолѣемъ голѣмитѣ мѫчнотии. Има време, когато Господь работи. Има време, когато трѣбва ние да работимъ.

Сега не отлагайте. Всички трѣбва да учите. Трудолюбиви бѫдете. Кой каквито таланти има – да ги обработва. Всички писатели нѣма да бѫдете, всички художници нѣма да бѫдете, но се таки – за себе си рисувайте. Вземете едно огледало, пъкъ нарисувайте себе си. Вземете едно огледало, пъкъ нарисувайте ухото си. Следъ години правете наблюдения, дали има промѣна въ ухото. Доста мѫчно става промѣната. Но щомъ стане една промѣна въ ухото, то е единъ добъръ признакъ. Става промѣна и въ рѫцетѣ. Запримѣръ: Нѣкои рѫце сѫ влажни, нѣкои рѫце сѫ сухи, нѣкои рѫце сѫ студени, други сѫ топли. То сѫ вѫтрешни състояния. Това не трѣбва да го знаете, защото ще се изплашите.

Нѣкои отъ васъ сте изостанали гении. Нѣкои отъ васъ сте изостанали талантливи хора.

Да изпѣемъ една пѣсень. /Изпѣхме: „Блага дума на устата, туй е ключа на сърдцата“/. Гимнастическитѣ упражнения всѣки самъ ще си ги направи. Да използуваме този день. Шестьтѣ упражнения ще си ги направите до обѣдъ. Сега нѣма да има общи упражнения. Кой когато намѣри за добре, да ги направи. Отдѣлно всѣки самостоятелно да ги направи.

Добрата молитва.

XX година
11. Лекция на Общия Окултенъ класъ
18 декемврий 1940 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1940_12_20 Обикновен, талантлив, гениален
лекция пред специалния клас

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ, ГЕНИАЛЕН

„Отче наш“
„Аз мога да кажа“

Имате ли някаква зададена тема? („Нямаме.“)

За следния път изберете си едно число до пет цифри, да видим всеки какво число ще изберете. Едно число от една до пет цифри.

Сега в живота, ако един човек обича само да яде, какво ще стане с него, какво ще излезе от човека? Да кажем, дава голямо значение на яденето, казва: „Всичко е в яденето.“ Друг обръща внимание на дишането, казва: „От дишането няма по-добро.“ Друг обръща внимание на пиенето, казва: „По-хубаво от пиенето няма.“ Друг обръща внимание на труда, казва: „Труд трябва.“ Друг обръща внимание на работата, казва: „Да работим.“

Да кажем, че вие обърнете внимание върху музиката. Какво ще стане от вас? Или вие обърнете внимание върху художеството. Какво ще стане от вас? Или изберете естествените науки? Например някой път имате известно състояние. Някой път приятно ви е. Не знаете от какво произтича разположението. Има хора, които са много способни, но в края на живота си стават обикновени. Има хора, които в началото на живота си са обикновени, в края на живота си стават талантливи. Има хора, които в началото на живота си са обикновени, но в края си стават по-долу от обикновените, които седят даже по-долу от животните.

Имате думата обикновен. Колко елемента има? Тя има десет елемента. О е един елемент, Б е един елемент… Има десет (Според правописа, прилаган между 1899 и 1945 година)талантлив. Имате пак десет елемента. Конкурират се. Имате думата гениален от девет елемента. Резултатът зависи от елементите. Обикновеният човек е едно положително число. Той ще стане или генерал, или хирург, или със свредло ще работи като зъболекар. Талантливият, и той ще даде нещо. А пък гениалният, той създава. Обикновеният и талантливият, и двамата са положителни, имате двама бащи, майката я няма. Имате и един син – гениалният. Гениалният човек в края на краищата само сол ще образува, нищо повече. Ако го питате защо е тази сол, казва: „Без сол гниене се образува.“ Като дойде той, създава соли, създава сол навсякъде. Сега вие нямате обикновената сол, която спира растенето на земята. Понеже в растенето се образува един

голям процес – някъде има недоимък, някъде има харчене повече, солта спира този процес на харчене, с много малко да се свърши. Човек, който много малко сила има, той [я] икономисва. Той времето не икономисва, разточителен е в своите мисли. Гениалният човек всяко нещо туря на мястото. Едно много умно дете е гениалният. Гениалният човек не е нито мъж, нито жена. Той е едно гениално дете. Ако минава за мъж, няма да бъде гениален. Ако минава за жена, пак няма да бъде гениален. Децата са гениални. Като отворят стомната, ако има вода, ще я излеят. После пак ще я напълнят. Ще я излеят, пак ще я напълнят. Той изсипва и налива, създава. Сега вас може да ви се види смешен процесът, че вземе стомната, наведе я, излее навън водата, да види каква е. Като наведе стомната, заповядва на водата да излиза. елемента – едно сложно съединение. Обикновеният човек е едно сложно съединение от десет елемента. Вие казвате: „Аз искам да бъда обикновен." Едно сложно съединение е. Имате

Та гениалният човек е, който създава нещата. Ти имаш известен материал, от който да създадеш нещо. Гениалността седи в мозъка на човека. На гениалния човек мозъкът е проводник на цялата природа. Всичките неща през мозъка трябва да минат. Трябва ти една глава. Трябва ти и едно сърце. В мозъка ще дойде светлината, в сърцето ще дойде топлината, а в тялото ви ще бъде силата на човека. За да създадете една мисъл, за да се прояви в мозъка ви, трябва да има светлина. За да се прояви мисълта, трябва да имате и топлина. Тогава ще се прояви и чувството. Една пълна мисъл, тя трябва да бъде светла, топла и устойчива, силна. Значи под думата силно разбираме нещо, което е устойчиво. Силни неща са, които устояват на външните условия.

Сега някои от вас не сте много паметливи. Някои от вас не разсъждавате върху нещата. Имате само повърхностни наблюдения. Запалил се огън, някой извор тече, казвате: „Тече изворът." Не разсъждавате защо тече. Изгрява слънцето – само констатираш факта. Залязва – пак констатираш само. Или времето се е променило. Ти констатираш факта, но защо се е променило, тебе не те интересува.

Сега, ако ви се даде една тема, как ще я развиете? Ако ви се даде темата „Защо заекът е станал заек"? Защо малкото същество, което е страхливо, жабите са по-страхливи от него? Някой ще каже, че причината за дългите уши у заека е страхът. Той, като се изправи, ослушва се и ушите му се проточили. Ами жабата, която е по-страхлива, защо няма дълги уши? Обясняват едно явление. В науката някои явления донякъде са обяснени. Този метод, този начин на обяснение не може да обясни всички явления. Казват, че има закони, които обясняват известни явления. Дойдете до едно положение, дето законът не обяснява известно явление: жабата е

страхлива, но няма дълги уши. Нали знаете онзи анекдот, че заекът, като се отчаял, че е най-страхлив от всички, и си казал: „Не ми остава нищо друго, но да ида да се удавя." Като отишъл при езерото, като видял, че всички жаби се изпоплашили и се нахвърляли във водата, той се изправил и казал: „И от мене има по-страхливи." Следователно жабите спасили заека. Като излязъл заекът, като го попитали: „Защо ти се проточиха ушите?", той не казал, че от страх, но казва: „От геройство." Казва: „На такива герои като мен все дълги им са ушите." Чуло го магарето. То тогава нямало дълги уши. Казва: „Така ли?" И тогава на магарето му се проточили ушите. Хванали магарето за [дългите] уши и то станало посмешище на всичките работи. Кой каквото направи, казват: „Магарешка работа." Напил се някой, казват: „Напил се като магаре." Магарето никога не пие. Ако се е напил като магаре, той трябва да бъде трезвеник. Магарето никога вино не пие.

Има един анекдот. Някой си отишъл на гости на своя кръстник. Качил се на магарето си и отива при кръстника. Кръстникът го гощава. Напил се хубаво. Отива да се качи на магарето си и наместо да се качи с лице към главата на магарето, качил се с лице към опашката. Казва: „Къде отиде главата на това магаре? Бамбашка стана. По-напред вървеше напред, сега върви назад." Понеже той се обърнал, магарето върви назад. Казва: „Всичко назад ми върви." Сега казват: „Напил се като магаре." Магарето обича да пие доста вода. То, като тръгне, от всяка чешма вода не пие. Десет чешми ще опита и търси да пие вода от най-хубавата чешма, не пие каква да е вода. Този, който станал пиян, пил от най-хубавото вино, понеже, ако виното не беше хубаво, нямаше да се напие. Магарето, като се напие, дига глава. Пияният, като се напие, и той дига глава и тръгне по пътя. Върви от едната страна към другата на пътя и пее някаква песен.

Казвам сега, кое обичате да бъдете, обикновени хора или талантливи? Обикновеният човек създава условия за талантливия. Още първата буква на талантливия показва, че е човек с борчески дух. Той иска лошите условия, при които се намира, да ги превъзмогне. Първият елемент показва, че в талантливия човек голямо разширение има, разширение нагоре. Аз свързвам обикновения, талантливия и гениалния. За мене О – това са условията, Т – това е волята на човека, която трябва да работи, и Г – това е онзи елемент, който трябва да възприема нещата. Гениалният човек се отличава по това, че той възприема много правилно. Всичко, което е в природата, много добре го възприема. Талантливият, понеже е зает с борба повече, не разбира тия работи. Обикновеният човек казва: „Мене това не ми трябва", задоволява се с малкото. Различават се по желанията. Обикновеният човек няма много големи желания, малки желания има. Обикновеният иска да има един любим човек, един обичан човек, обича

яденето, да седне да пийне, да яде. След като се наяде, потупа си корема. Затуй всички онези, които си тупат коремчетата, много обикновени хора са. Талантливият, той не се задоволява с ядене. Той е облечен много хубаво, спретнат, с хубави обуща, шапка. Той е борческа натура. Всичките пехливани са все талантливи хора. Той е гол, намазан е, готов е да се бори. Казва: „Нека да излезе някой насреща ми.“ Една хубава черта. Значи той не се оставя, но той ще се намаже с масло. Знае всичките условия на борбата.

И в природата е така. Че талантливият е, да кажем, едно житено зърно. Житеното зърно го намирам талантливо, то не е гениално. То вземе, намаже сухата пръст, смекчи я и тогава прокарва стръка си нагоре. Талантливият човек знае как да се справя с мъчнотиите. Всеки човек, който може да се справи със своите мъчнотии, е талантлив. Всеки човек, който знае добре да яде, е обикновен човек. На място е. Сега вие не знаете смисъла на талантливите хора. Всеки човек, който се справя със своите мъчнотии, е талантлив в тесен смисъл. И в обикновен смисъл е отлично, качествата са верни. Аз мога да говоря за талантливия. Щом се справяш с мъчнотиите, знаеш как да ги превъзмогнеш, ти си талантлив човек, имаш онзи борчески елемент в себе си.

Малко гениални хора има, понеже е трудно. Там е възприятието. Геният се отличава от обикновените хора, че геният, дето да го туриш, той е като този мъх по камъните. Мъхът в моя ум е гениален. Там, дето обикновеният човек не може да живее и талантливият не може да живее, гениалният живее. Гениалният мъх от камъните изважда храна. Като се залепи за този камък, там дето никой нищо не може да извади, той с хиляди години седи и изтегля. И след години превъзмогва, победи тази канара и от тази канара ще създаде нещо. Не само ще победи мъчнотиите, но всички тия мъчнотии, като ги победи, той ги организира и ги направи слуги. По туй се отличава гениалният човек. Той прави всичко да слугува, да работи.

Ако ти знаеш как да впрегнеш своите мъчнотии, през които си минал, и като мъха можеш да превърнеш този камък в пръст, ти си вече гениален. Някой казва: „Аз не може да бъда гениален.“ Гениален е този, който се отличава с много голямо търпение. Гениалните хора са много търпеливи. По някой път са толкова търпеливи, че стават мързеливи. Те отлагат, отлагат, те имат всичко предвид и отлагат нещата, понеже нямат благоприятни условия. Обикновените хора ги считат много нехайни, много се потриват. Един гениален човек никога няма да свири, ако няма хубави условия. Той свири, ако има хубави условия. В един салон, който не е добре отоплен, никога няма да свири един гениален музикант. Един гениален човек никога няма да чете една книга, която не е хубаво написана.

Той никога няма да яде едно ядене, което не е хубаво сготвено. Той, още като го види, знае хубаво ли е сготвено яденето.

Гениалните хора имат развита интуиция, наричам [я] гениална интуиция. Аз наричам гениалните хора деца на пророците. Те предвиждат нещата. Те са най-добрите деца в природата, които се учат добре. В туй отношение човек може да изяви най-хубавото, което природата му е дала. Той вече има чертите на едно гениално дете. Аз сега говоря да имате гениалност. Аз вземам временно. Някой път вие сте гениални във вашите постъпки, но не всякога. Затова не сте гениални.

Например физиолозите правят някои опити. Сега, ако вземете една жаба, ако забележите с кой крак попипва, вземат тия хирурзи, че анестезират единия крак – да не може да работи с левия крак. Тя, като не може с левия, започне с десния. То е вече една гениалност. Вижда, че има нещо. Тя не може да разреши въпроса. Коя е причината, че жабата не може да си помогне в дадения случай? Много пъти си е помагала с левия крак. Щом той се спъне в своите функции, прави опит, обърне десния крак. Ако турите някаква киселина, веднага тя я махне.

Казвам, по някой път природата връзва човека. Едно време хората са били леваци, с лявата ръка са работили. Ако природата би оставила човека да работи с лявата ръка, тя би останала по-силно развита, лявата ръка щеше да бъде по-голяма. Тя турила едно препятствие на човека. Сегашните хора работят повече с дясната ръка […]. Но за бъдеще пак ще се сменят. Ако дясната работи хиляди години, ще мине пак в лявата.

Сега имаме активно лявото полушарие на мозъка. В човека е активна дясната страна на тялото. Дясното полушарие на мозъка е пасивно. То е за една смяна на енергията. Лявата страна е, която работи. Ако вие бихте направили един човек, как щяхте да го направите според вас? Ако обикновеният човек би направил един човек, аз да ви кажа как щеше да го направи. Той щеше да го направи като колело да се търкаля. А пък талантливият, ако направи един човек, щеше да го направи да се плъзга с шейна като децата, ще се качи на шейната да се плъзга. Сега гениалният как щеше да го направи? […] („Да лети.“) Значи хората са гениални, понеже хвъркат. Всичките аероплани са ги направили гениалните хора, параходите по водата са ги направили талантливите, а обикновените хора какво направиха? Обикновените направиха колелетата да се търкалят. Талантливите създадоха параходите. Гениалните създадоха аеропланите.

Питам, де е голямата беля в света? Обикновените, като направиха колелетата, впрегнаха всичките животни в тях. Казва: „Впрегна се той като

животно.“ А пък талантливите създадоха параходите. Железниците обикновените хора ги създадоха. В математиката как се определя солта? Какъв белег има? Защото солта нито е положителна, нито е отрицателна. Белегът за неутрално какъв е? („Няма.“) Аз турям този белег: ~.

Сега ние разглеждаме елементите на обикновения човек. Той създаде условията. Всичките хора са започнали с яденето. Цялата природа с условията е започнала, после с яденето, пиенето, дишането. Талантливите хора са проявили силата в този борчески елемент, да се борят. Всичките войни на хората в света се дължат на талантливите хора. Те се борят. Като талантлив не трябва да бъдеш миролюбив. В тебе трябва да има дух да побеждаваш мъчнотиите, в които се намираш, защото мъчнотиите ще те направят талантлив. Щом побеждаваш мъчнотиите, талантлив ще станеш. Щом не ги побеждаваш, ти все ще се сърдиш.

Да допуснем, че двама борци се борят. Онзи, който надвива, той е талантливият. Онзи, победеният, той роптае. Другият е самодоволен. Самодоволството е качество на талантливите хора, то не е качество на гения. Геният не се самозадоволява. Геният, като създаде нещо, ще се зарадва. В гения няма самодоволство. Гениите са много щедри. Той оставя туй, на което се радва, всички да се радват. То е детинско качество – онзи стих на Евангелието, който казва: „Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие.“ Аз бих казал така: „Ако не станете гении, не може да влезете в Царството Божие.“ Децата в туй отношение са гении. Гениите носят духа на децата. Децата са, които създават нещата в света. Когато едно дете се роди в един дом, заставя бащата да работи и майката да работи заради детето. Творчески принцип е детето. Премахни детето, и бащата става обикновен, и майката става обикновена. Та затова не трябва да бъдете бездетни. Гениалността трябва да бъде идеал за вас. То са децата. Един човек трябва да има едно гениално дете. Най-първо си обикновен човек, талантлив си, трябва да имаш едно гениално дете, един гений, да те поощрява.

Сега може ли да повторите какви бяха качествата на обикновения човек? Той е специалист на храната. Каква е специалността на талантливия човек? Вторият елемент в обикновения е Б. Вторият елемент в талантливия е А. Талантливият винаги ще намери едно животно да го натовари. Обикновеният винаги ще намери нещо да сее. Обикновеният очаква от земята. Талантливият очаква всичко от животните. Това са разбирания. И следователно качествата на обикновения човек и в природата по същия начин вървят. Най-първо дойдоха растенията, след туй дойдоха млекопитаещите. Те имаха с какво да се хранят. Ако не бяха дошли първо растенията, нямаше с какво да се хранят. Някой казва: „Аз не искам да

бъда обикновен човек.“ Той не разбира законите на природата. Аз разглеждам вътрешната връзка. За мене това са елементи, това са знаци – елементи, които са скрити в обикновения. Казвам, обикновеният е създал вече условията, за да се прояви талантливият. Талантливият е създал условията, за да се прояви гениалният. Това са процеси, които стават и в човека.

Сега на обикновения човек туряме плюс и на талантливия – пак плюс. А на гениалния? Обикновеният е основа, талантливият е сол. Следователно в природата всичко се организира. Солите са представители на гениалните хора, чрез тях се осоляват. След като придобиеш нещо, да се стабилизираш. Всеки един характер трябва да се стабилизира в своето развитие, да придобие онова качество на стабилност. То е силата в човека. Да кажем, имаш едно убеждение, то да не е еднократно, но да стане път, по който ти да вървиш. Туй твое убеждение има сила. Когато гениалният работи, всички неудобства в човека изчезват. Гениалният се радва.

Ако наблюдавате живота, ще видите, че това са процеси на хората – на обикновените, талантливите и гениалните. Имате такива течения в природата: обикновените са едно течение в природата, талантливите са едно течение и гениалните са трето течение. Гениалните, това са деца на човечеството. Те са, които подбуждат човешкия прогрес. Тогава ние ги спираме. В обикновения значи имаш едно условие, в талантливия трябва да имаш сила, борчески елемент, да преодоляваш. Не трябва да се обезсърчаваш. Талантливият човек преодолява лошите условия с този борчески дух. Гениалният вече има разбиране. Гениалният човек, той се ползва от всичките условия на природата, знае как да ги избере и да създаде нещо от тях. Той е майстор. Затуй аз нарекох мъха гениален. Този мъх, като се закачи за канарата, никой не може да го изкара. Седи на камъка и изкарва нещо. Той, хиляди години като седи, разтопява камъка. Талантливия никога не може да го туриш на камък. Геният е динамит. Той е като взривно вещество. Взривовете на сегашните бомби са все талантливи процеси. Едно яйце, което се излюпва, е талантливо. Но кокошката, която рови – процесът на това ровене е обикновен. Тя мисли, че има нещо там. След като ѝ дадеш една крина жито, тя, като рови, мисли, че го изровила. Клъвне, пак порови, клъвне, пак порови. Мисли, че изважда нещо от земята. Като ѝ дадеш крина с жито, разрови крината и мисли, че от земята го изровила. Но от кокошето разбиране какво ще излезе? В голямото изобилие тя е много щедра. Рови навън. Ако дойдете до една катерица – след като яде, тя вземе, че го скрие за бъдеще някъде, каквото остане.

Казвам, обикновените хора носят условията на живота. Най-първо, за да бъдеш обикновен човек, да ти се създадат всичките благоприятни условия

и след като ти се създадат благоприятните условия, ти станеш талантлив в своето развитие. В талантливите хора всичките мощни сили, които са потребни за живота, ще се явяват и талантливите ще започнат работа. Геният, той вече носи светлина в света. Като проникне една гениална мисъл, човек се насърчава. Като наблюдавате един човек как върви, в походката може да познаете обикновен ли е, талантлив ли е, или гениален. Кое от теченията в дадения случай го стимулира? Като погледнеш очите на един гений, виждаш нещо обширно, като погледнеш – богатство навсякъде. Като погледнеш талантливия – той е борческа натура. Талантливият само поправя пушката, патрондаша, вади кесията пари дали има. Като дойде до къщата, гледа къщата. Всичко туй се дължи на талантливите хора, те създадоха къщите. Как определихме обикновения? Гениалният създава, талантливият прилага, обикновеният работи. Обикновените хора създават работата.

Едновременно трябва да знаете, гениален е вашият ум, талантливо е вашето сърце, обикновено е вашето тяло. Някой разсъждава: „Аз не съм гениален.“ Гениален е умът. Талантливо е сърцето. Някой казва: „Аз не съм талантлив. Аз съм обикновен човек.“ Тялото е обикновено във всичките хора. Сърцето е талантливо. Умът е гениален. В гениалността има сигурност. Не съжалявайте. Само че, когато тялото ви заповядва, вие сте обикновен. Когато сърцето ви заповядва, вие сте талантлив. Когато умът ви заповядва, вие сте гениален. Тази аналогия може да я приложим и към един народ. Един народ може да бъде обикновен, може да бъде талантлив – може да бъде с борчески дух – и най-после може да бъде един народ гениален в своето колективно проявление.

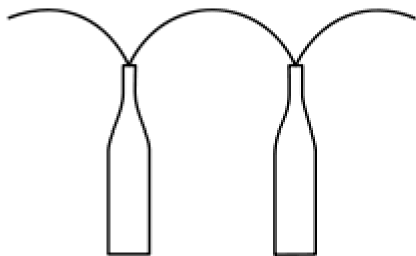
Според съвременната наука вземете човека. Има пет килограма кръв и двайсет и пет билиона червени кръвни телца има в тази кръв. Всяка секунда умират десет милиона. Всяка секунда умират, какъв процес има? В старо време са казвали: „Страшно и чудно е създаден човек.“ Човек след толкова хиляди години открива каква борба има в човека. Десет милиона телца се жертват. Толкоз бързо стават процесите, несметно богатство и блага има, които човек трябва да чака. Когато е гениален, да чака, както гениалният. Да се бори, както талантливият. И да работи, както обикновеният. Обикновеният човек, той е причината за работата. За борческия дух вземам талантливия. И гениалния за какво го вземам? Той стимулира. Той веднага ще се покаже. Един гениален човек веднага ще покаже пътя, ще покаже какво трябва да се прави. Като ти покаже пътя, веднага ще намериш туй, което търсиш. Гениалният към талантливия [като] към какво се отнася? Имате втора пропорция:
О : Т = Т : Г

Вие по някой път се обезсърчавате. За обезсърчението пари дават. От обезсърчението жабите се хвърлили във водата, на заека се проточили ушите. Като излязъл заекът, казва: „На всеки герой ушите така се проточват.“ Ако разглеждам съвременната еволюция, съвременната култура е произлязла от страх. Страхът е, който работи там. Навсякъде работи. Орем земята, за да не умрем гладни. Правим къщи, за да не умрем от студ. Всичкият този страх е дошъл като един подтик, защото страхът е една мощна сила в света. В природата едно слабо същество никога не се бори със силно, отдалече се разговарят.

Сега вас често ви е страх от мъчнотиите. Как ще ми представите една мъчнотия? Как вие си представяте мъчнотиите? Чудно е, че хората може да ги е страх от малко малки работи. Аз имам един пример за изяснение. То беше една акушерка във Варна, Хранова – голяма плавачка. Един жизнен темперамент по мъжка линия беше, бори се. Носи своя револвер, може да се бори. Хич не ѝ трепва окото. Обаче, ако покажат на тази Хранова една пиявица в шише, веднага бяга. Тя се чуди на себе си. Като види пиявицата, отваря вратата и бяга. С една пиявица може да я изпъдиш, ще напусне бойното поле. Как ще си обясните вие? Някой път хората на земята бягат от пиявици. Като видят пиявица, казват: „Пиявица!“ и бягат. Пиявицата какво показва? Пиявицата обича да смуче. Бяга онзи лошият живот. Хората искат по някой път да живеят на гърба на другите. Аз ви давам тълкование. Когато природата иска да те спаси, ти бягаш от пиявицата. Имаш много лоши черти, но имаш и много добри черти. Тя не си поплюваше, можеше да претрепе човека, но като ѝ покажеш пиявица, забравя всичко и бяга. Ако някой покаже пиявица в стъкло, забравя кобура и бяга.

Сега в природата всички недъзи имат своята добра страна. Вземете тигъра например. Той е толкоз смел и жесток, но като види кобрата само да си покаже главата, започва да трепери. Само като погледне с очи, започва да трепери. Гледа само да може да отстъпи. Знае, че – едно клъвване, и за две минути ще се свърши. Той казва: „С кобрата борба не става.“ Когато в живота имаме известни мъчнотии, има някои неща, с които ние не може да се борим. Как ще се бориш, има дванайсет хиляди градуса топлина, с каква тояга ще идеш да се бориш? Един човек има три хиляди градуса топлина, с каква тояга ще идеш да го удариш? При него не може да се приближиш, веднага ще се разтопиш. Желязото се топи над хиляда градуса. Че доброто носи в себе си една грамадна сила на топлината. Човек, който носи доброто, всичко побеждава. Топлината в света е, която побеждава. Доброто има сила, която преодолява всичко. Затуй е казано: „Побеждавайте злото с доброто.“ Имаш една задача. Не можеш да я решиш. Нали казвате: „Отрицателно число.“ Когато човек очаква да

придобие нещо, то е отрицателно състояние. Когато очакваш нещо да вземеш, този промеждутък на очакване е отбелязан като минус.

Най-първо, имате едно шише, то е празно. Като го напълните, то става положително, но енергията може да премине в друго шише. Тогава то ще стане отрицателно. Като извадите тази енергия в друго шише, то ще се напълни, а първото ще се изпразни. И ти може да се изпразваш и може да се пълниш. Най-първо, ще забележите може *ли* да се изпразваш и да се пълниш. Значи имате всичките условия да се изпразваш и да се пълниш. Гениалният човек е, в който минават всичките енергии. Ако ти може да се празниш и да се пълниш, всичко може да постигнеш. Обезсърчението в тебе е празнота. Някой път се обезсърчиш. Обезсърчението винаги произтича от много простия факт: ти носиш едно шише с вода, на което разчиташ. По някакво съчетание на условията, оставил си го някъде. Някой излял водата и оставил шишето празно. Ти, като го вземеш, носиш го, гледаш шишето празно, няма вода. Като ти изпият водата, ти се обезсърчиш. Какво има да се обезсърчаваш? Имаш условия – идеш до извора, напълниш шишето, стига шишето да бъде здраво. Че са го изпразнили, следния момент ще имаш по-прясна вода. Ако ти изпили водата от шишето, не съжалявай. Само пази да се не счупи шишето. Щом се напълни, ще се радваш.

Казвам, когато вие работите върху себе си, това шише се пълни. Всеки трябва да работи. Някой път казвате: „Защо човек да има чувства?“ В чувствата сърцето трябва да се пълни. Като чувстваш, се пълниш. Като мислиш, се пълниш. Като работиш, пак се пълниш. Работата, чувстването, мисленето – това са процеси на придобивки. Казват: „Без мисъл не може.“ Всякога, когато няма тия елементи на работа, тогава иде обезсърчението. Всеки човек, който има условия, трябва да работи. Непременно трябва да имате [като] стимул гения. Външно трябва да бъде като стимул в ума. Тогава другите блага само по себе си ще дойдат.

Някой казва: „Като мисля за гениалността, гений ще стана *ли*?“ Ако мисли човек, какво ще стане? Ти, за музиката ако не мислиш, музикант не може да станеш. За изкуството ако не мислиш, художник не може да станеш. За всички неща човек трябва да мисли. Трябва постоянно да мисли, да стане мисълта положителна. Тогава са постижими нещата. Защото гениалността изисква много работа, много големи борби трябва да е минал човек. Той е

минал през условия на големи мъчнотии: на обикновения човек, на талантливия, най-първо – на гениалния.

В природата е така. Детето живее при много хубави условия. Къде туряте радостта? Радостта произтича от гениалността. Един гениален човек може да се радва. Щом си смел, радвай се на таланта си. Щом си работил, радвай се на обикновения човек. Слънцето изпълнява една обикновена работа – слънцето постоянно работи, слънцето постоянно изпраща светлина, с която събужда в нас и човешкия мозък, и човешкото сърце, и човешкото тяло за работа. Какво е създало слънцето досега? Съществува в природата един доста сложен процес. Казват: „Огънят всичко прави." Един ковач с огъня работи. Туй желязо, като се нагорещява, работи се по-лесно. Да допуснем, че вие имате една мъчна работа. Как ще я свършите? Представете си, че отвън имате трийсет и пет–четирийсет градуса студ и трябва да идете от един град в друг. Какво трябва да правите? Умният човек ще се облече хубаво, да имате достатъчно количество топлина. Онзи, който не е така приготвен, ще остане насред пътя.

Затуй в живота ние трябва да се съобразим с външните условия и тогава да викаме на помощ обикновените и талантливите, и гениалните да ни дадат съвет. Три съвета ще ни дадат. Ако искаме да работим земята, ще повикаме обикновения човек. Ако искаме някаква индустрия, ще повикаме талантливите хора. Съвременната индустрия е произведена от талантливите хора по света. Туй, което дава съзнание, същността на културата, то са гениалните хора. Религия, изкуство – всичко туй гениалните хора са го създали. Те са децата, които са създали туй, хубавото. Съветвам ви да не бъдете бездетни. Всеки от вас да има по едно гениално дете. Тогава всичко е постижимо. Ако не може да имате едно дете, вземете чуждо, да осиновите едно гениално дете, все е също. Или поне един път в седмицата да ходите да гледате едно гениално дете, да мислите.

Туй, за което ви говоря, ако е дошъл един обикновен виртуоз, един талантлив или един гениален, ще видите каква грамадна е [разликата]. Като излезете отвън, ще бъдете със светлина. Мъчнотията вие ще погледнете и няма да се обезсърчите. Талантливия като послушате, ще се обезсърчите. Толкоз мъчни работи са, че като излезете вън, ще кажете: „Тази работа е непостижима за мене." Ще се обезсърчите. Един руски цигулар, като слушал веднъж един виртуоз, като отишъл вкъщи, си теглил куршума. Казва: „Аз като него не мога да свиря, не си струва да живея." Теглил си куршума, но не си закачил сърцето. Съжалява, че и той не може да бъде така талантлив като него. Каквото свири талантливият, гениалният си играе. Като дойде гениалният свирец, ти ще видиш такава лекота в

ръката, те са играчки заради него. При това гениалното свирене има всичките качества на музиката. Гениалният като свири, болният става от леглото и оздравява. Талантливият като свири, ще се размърдаш. Обикновеният като свири, ще си отвориш и пак ще си затвориш очите. Гениалният като засвири, ще забравиш, че си болен. Сега гледайте някой път да идете на някой концерт, но не да се обезсърчите. Гледайте да идете на концерт на някой гениален, на четири–пет години като го слушате, то е достатъчно.

Туй, което внася в света надеждата, туй, което внася в света вярата, туй, което внася в света любовта, то са гениалните хора. Гениалните хора внасят вярата, надеждата и любовта в света. И затова те превъзмогват всичко. Затова трябва да мислим за гениалните хора, понеже те са път за великите постижения – приканват всичките хора на работа.

Да изпеем „Всичко в живота е постижимо“. Сега вече може да пеем. (Изпяхме песента.)

Да направим един опит. Изберете си едно число до петстотин – за обикновените хора. Изберете си едно число, за което всички да сте съгласни. („Сто седемдесет и две.“)(Прочете се сто седемдесет и втора страница от книгата „Божествен и човешки свят“.) Сега за талантливия изберете едно число. („Двеста и седемнайсет.“ Прочете се тази страница.) Сега за гениалния. („Четиристотин петдесет и пет.“ Прочете се.) Съответстват ли работите? (Прочете се и сто двайсет и седма страница.) Съгласни ли сте?

„Отче наш“

Девета лекция на младежкия клас
20 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_12_22 Което е и което не е
утринно слово

КОЕТО Е И КОЕТО НЕ Е

Добрата молитва

В начало бе Словото

Размишление

Духът Божий

Ще прочета 17 глава от Евангелието на Лука.

Всичко в живота е постижимо

Това са неща, които са казани преди толкоз време. Повече от 1000 години, когато Син Човечески е присъствувал. В днешно време разни тълкувания има. Някой човек умира. Какво ще мисли, какво ще стане с другите хора. Умиращият, като умира, казва: Ами с другите какво ще стане? Ще стане същото, каквото с тебе става. Когато човек забогатява мисли какво ще стане с другите. Каквото с него става, същото ще стане и с тях. Понеже всякога човек умира, но всякога не забогатява. Между тия две крайности имате разни състояния. Защото някой път може да мислите, че Евангелието го знаете. Какво знаете? Което е написано, наизуст може да го знаете. Има които знаят Евангелието наизуст. Като каже стиха, казват еди кой стих. Всичко знаят. Но тук, ако се турят на конкурс, не зная колко от вас ще цитирате. То не е прегрешение. Човек, ако е адвокат, трябва му да цитира законите. Ако е лекар, той трябва да разбира лекарствата, да ги помни, да знае да пише рецептите си.

Главното е, че човек не трябва да бъде еднообразен. Понеже еднообразието събужда еднообразни способности и чувства, човек се занемарява и изгубва смисъла на живота. Постоянно мозъкът трябва да се събужда навсякъде. Всички центрове трябва да се събуждат, да работят, да вземат участие. Вие разбирате, че човек на земята трябва да бъде тих и спокоен, да има мир. Да има мир, то е за идейните хора. За онези, които не са идейни, мирът е нещо свършено. Свири някой сега, който е започнал, иска да стане виртуоз на пианото. Той сега започва да свири. Знаете ли, като го слушате, като започне тра-тра-тра. Като че удря. С часове свири. Бащата излезе вън, майката излезе, мислят, виртуоз ще стане, музикално е това дете. Този така като свири десетина години виждаш вече става една промяна. Сега онези, които са чели Библията, очакват като слезе духът в тях, всичко да научат. Имат едно буквално разбиране. Като стане ден ще забогатеем. То да забогатеем, но слънцето ни най-малко няма да ни направи богати. Ако богатството зависеше от слънцето, всичките хора щяха да бъдат богати. Не зависи от слънцето. Съвсем друго е предназначението на слънцето.

Казвате, като изгрее слънцето ще станем здрави. Слънцето не ни прави здрави. Съвсем друго е неговото предназначение. Въздухът като дойде, ако го разбираш, ако го слушаш, той ще те научи на нещо. Всеки ден той ще дойде, все ще ти предаде някой урок. Хората очакват от въздуха големите работи. Те искат големите дарби, чудеса да правят. Болни да изцеляват, мъртви да възкресяват, големи работи, като заповядват всичко да става. Пък то по някой път става съвсем обратното. Като си замина Христос от земята, Духът дойде, казва: „Ти ще станеш мъченик." Знаете ли, много светии имаше, които бягаха. Знаете ли, какво нещо е мъченичество? Да те турят на шиш, да те пекат и ти да не се възмущаваш от нищо. Да ти вземат всичкия имот, да те гонят, ти пак да благодариш. Светията казва: До там ли дойдох, станах позор на хората. Каквото престъпление стане все са светиите криви. Казват: Този набожният, той е причината. Стане нещо, казват: Тези със своите молитви, със своите бръщолевения докараха всичките нещастия на света.

Сега кое е по-хубаво, външен или вътрешен мир. Ако имаш да избираш, кое ще избереш? Ако има да избираш между богатството и болестта, болест ли да имаш или богатство да имаш. Ще избереш богатството. Богат ще станеш, но вътре болестта остава. Болестта казва: Тамън сега това искам. Като си богат няма да работиш, на леглото ще стоиш, каквото искаш ще ти правят, каквото искаш ще ти приготовляват за ядене. Искаш постелката да бъде мекичка, юрганът мекичък. Никой да не те упреква. Болестта иска много мекичко да ѝ се говори, евангелски. Ще идеш при болния, ще го погалиш малко, ще му подигнеш ръката лекичко. Аз ви виждам често, някои седнат и казват, хубаво е да е болен човек. Ще те милват, ще те попитат как си. Щом си здрав, никой не те пита. Като се разболееш ще те разпитват за всичко. Хубаво е две–три седмици човек да си почива. Другояче, ха за дърва, ха за вода, ха това направи, ха онова направи. Като си болен оставят те свободен.

Та има много работи за изправление. Широчина трябва на възгледите. Царството Божие ще дойде. Слънцето ще изгрее, но ще може ли ние да използуваме светлината и условията, които слънцето дава. Ако слънцето изгрее и ние не може да използуваме условията, тогава изгряването на слънцето нас не ни ползува. Например, всеки ден вие не знаете като станете какво трябва да правите. Има стари сестри, има и млади сестри. Каква е разликата между младите и старите? Между младите братя и старите братя, каква е разликата? Изхождаме от онова, което е, не от онова, което не е. Изобщо младата сестра я търсят повече. Старата сестра я търсят по-малко. Много естествено. Младата сестра е пъргава. Като я пратиш на чешмата иде за 5, 10 минути и донася вода. Старата сестра като иде, чакаш два три часа, докато се върне. Казва: Уморих се, откъснаха ми се ръцете от

тия стомни за вода. После тук се срещне с някого, там се срещне с друг, поговори. Старата сестра ще разправи защо дошла. Не са лоши, те са много хубави работи. Всички все да са пъргави, става ли? Но има и друго разбиране. Кое дърво ще предпочетеш, младото дърво или старото. Старото разбира се. Тази младата мома, която е пъргава, дължи своята сила на старата сестра. Нека се покаже. Първо е ралото на нивата. Изоре всичката нива, казва: Аз изорах. Ралото като изоре, нивата посажда ли се? Не се посажда. Българите имат два начина. Един изоре през пролетта, друг през есента. Сее или през пролетта, или през есента. Значи сеенето дойде после. След като се посее, тогава започва да расте. То не е още последно. Като се ожъне, като се овършее, то е плодът, което дава най-последното. Сега в живота вие ще имате оране, после ще имате сеене, ще има растене, ще има жетва, после ще има вършеене и най-после ще дойде яденето. Правилно трябва да разбираш вътрешния смисъл. Сега вие нивата още не сте изорали и чакате. Знаеш колко време трябва? Имате 30–40 декара земя, искате да се изоре. Не сте орали нива, та да знаете. Някъде ще ви пратят на оране, някъде ще ви пратят да сеете. Като дойде за жътва, ще жънете. Друг орал, друг сял, наготово ще жънете. Други ще го овършеят, пък може би и други ще се ползуват от труда.

Сега в тая аналогия и сравнения мъчно е човек да извади една поука за себе си. Да кажем, че вие избирате художник да бъдете. Какво избирате, кажете. Какво ще изберете? Ако искате да станете художник от къде ще започнете? Изучавали ли сте вие отде започват художниците? От всякъде може да започне. Като рисува човек, той може да започне краката на човек, може да нарисува краката и най-после главата му. Казваме: Де естественото, от къде трябва да започне? Естественото е да започне от главата, понеже главата е основа. Като се сее едно семе, от центъра на туй семе излизат корените на туй семе и клонищата нагоре. Един естествен процес. Вие ще направите сега едно сравнение. Вие искате да живеете добре, от къде ще започнете? Вие искате да бъдете добри. Но това са краката. Вие искате да бъдете справедливи, но това са ръцете; вие искате да ви са добри условията, това е стомахът. Човек като яде, тогава е добре. Като не яде, тогава е неразположен. Ако художникът започне от стомаха да рисува, хората не се интересуват от картината, от благоутробието му. Яденето е много важно, но ако художникът нарисува благоутробието на човека, ни най-малко няма да бъде идеална картина. Ще бъде един човек бременен, който не е родил дете. Дали ще може да роди? Като нарисуваш един бременен човек на картина, знаеш ли колко години ще вземе, докато роди. Знаеш колко мъчно е! Този човек го туриш бременен на картина. Той се мъчи да ражда и не може да роди.

Сега сравнение ще правите, ще мислите. Ако така не може да мислите,

казвате, тъй казал Христос. Царството Божие с изглед няма да дойде. Какво значи с изглед няма да дойде? Или вземете в простия смисъл. Казвате, трябва да се измени животът. И как ще се измени? На една мома каква е целта в света? Първо тя цели живот за себе си. Като намери живота, тя търси някого, когото да обикне. Първата работа е любовта. И от какво зависи какво ще работи. Тя е художничка. Тя търси някой млад с очите си, значи ще го нарисува. Щом го нарисува казва: Искам да го обичам. Той е много красив, не ѝ обръща внимание и за да може да го привлече, трябва да знае да говори. Този, на когото иска да обърне вниманието, той трябва да слуша. Представете си, че е намерила много красив момък, но той е глух. Тя говори, той казва: Какво иска да ми каже не разбирам. Не си разбират езика. Представете си, че той добре слуша, пък тя не знае как да говори. Тогава, в какво стои положителната сила. Силата на човека стои в онова, което ще каже. Една мисъл, ако не може ти да я облечеш в онази хубава форма, в която тя е дадена от невидимия свят, тогава ти с тази форма ще си създадеш на себе си едно препятствие. Вземете простата дума, обичам. Ако турите само двете букви „не“, обичам какво ще стане? „Обичам“, но щом турите пред него „не“, работата се обръща. Сега обръщам. Не – в математиката има ен пъти. Като вземете не на български и като четете назад, значи трябва да повториш нещата ен пъти, значи много пъти. Когато някой ми каже, че не ме обича, разбирам, че веднъж не се задоволява. Аз не ви обичам за един път. С години и векове трябва. Туй значи необичане. Когато каже аз ви обичам за веднъж, хайде върви. Като ви кажа не ви обичам, какво ще дойдете и друг път.

Туй е мое тълкувание, но е съгласно със законите на природата. Ти като влезеш в света Господ ще те опита. Ще ходиш, ще се връщаш. Колко пъти ще ви късат. Казвате, че светът е опък. Не се знае дали светът е опък или ние сме опъки. Че светът е опък, опък е, но че и ний сме опъки, т.е. ние не разбираме предназначението на онова, което ни се случва в живота. Да допуснем, вие сте народен учител, преподавател на малките деца и сте недоволни, казвате, на тия малките ботурлаци, да имаше някои от прогимназията, гимназията, университета, хора, които разбират, но тия малките деца. Той е недоволен, не преподава много хубаво. Мнозина от вас преподавате на ботурлаци. Мнозина от вас искате да бъдете професори, да преподавате на големите деца, и там ще дойдете. Но всички започват от ботурлаци. Който не е учил ботурлаци, той не може да учи и студенти, ни най-малко. Вие имате едно презрение като погледнете буболечиците, растенията и бръмбарите. Казвате, с бръмбари ли ще се занимавам. Знаете ли колко хора са станали видни с растенията, които са изучавали? Знаете ли колко хора са станали видни с рибите, които са изучавали? Знаете ли колко хора са станали видни с пчелите, които са изучавали? Някои са станали видни, камъните като са изучавали, казват учен човек, минералог.

Някой, учен човек, със звездите се занимава. Вие с малки работи не искате да се занимавате. Някой с малките бръмбарчета се занимава. Някой е биолог и се занимава с тия малките клетки. Цели томове написал, учен човек е. Вие сега искате големи неща. Любовта е много трудна наука. Сега вие сте започнали с най-малките дози на любовта. Всички хора търсят любовта, но любовта трае само една секунда, един миг. Любовта е само миг. Тя само мине. Видиш го и другото е само повторение, казваш, едно време. Някои мислят, че любовта с тях ще тръгне, ще ги глади, ще ги милва, ще говори, сладко медено. Ще ви говорят сладко медено, но ето аз как уподобявам тия неща. Представете си, че вие сте художник. Минава при вас велик професор на изкуството и като види картината, вземе, че поправи и направи една хубава картина и я остави във вас и си замине. Това е любовта. Тя ще ви остави нещо от себе си. Като дойдат другите, ти ще разправяш за любовта. Аз ще ви запитам, защо любовта не остава? Че тя любовта, ако остане при вас, тя ще стане като вас. В света има нужда от нея. Тя тича цял ден, обикаля света, не само хората, но и бръмбарчетата. Всичките тя ги посещава. На всеки даде почивка, на другия ден пак същата работа. Всички да посети. На вас ви се пада много малко. Мигновено мине и си заминава. То е достатъчно. Някой път на 4, 5, 10 месеца, а някой път 10 години, че я чакате да дойде. Колцина от вас има, които сте чакали. Някой момък стои при прозореца и очаква да дойде момата. Ха днес да дойде, ха утре да дойде, казва, останах на зелено, не дойде, изгубих живота си. Ако беше дошла, той щастие щеше да има, сега го няма. Защо не е дошла? Че не я търси само един момък. Този младият момък всички красиви моми все го търсят. За мене е много ясна тази работа. Красивата мома, защо не е дошла. Мнозина я търсят. Не един, не двама, хиляди, хиляди я търсят. Всички искат да обърне внимание на тях. Да я срещнат на пътя. Има една любов, която вечерно време иде. Има една, която денем иде. Когато иде тя, винаги закъснява. Вечерно време, която иде, тя не закъснява. Вие се смущавате и казвате: Каква е тази любов, вечерно време да идва? Да ви изясня. Тя е вътрешната любов на човека, пък онази, която денем иде, тя е външна. Ние външна любов не искаме. Външната любов иде денем по светлината. Ти ще я видиш, облечена е, ще направиш за ядене. Онази, която вечерно време идва, не я виждаш. Като дойде, тогава ще започнеш. Сега кое е по-хубаво? Да видите любовта от далече, да направите за ядене и пиене, да го гощавате, или като дойде тогава да приготвите? Аз ако съм на вашето място, ще предпочета и двете. Ела и денем, ела и вечерно време. Знаеш колко е приятно хората, които приемат любовта вечерно време? Ще ви кажа един пример, който не е ни в клин, ни в ръкав. Няма смисъл, но за изяснение. Един български свещеник доста умен, бащата иска сина да стане умен. Вижда го доста способно момче, но е доста влюбчиво. Като пищимал се залепва за младите момичета. Попът има пчелник и казва: Няма да ги търсиш, като свършиш училище тогава. То казва: Както казваш

татко, ще бъде. Всяка вечер дойде в пчелина, там има легло, за да види дали синът спи там. Една вечер гледа той се ухитрил, ходи пак да търси момите, турил коритото покрито с юргана. Бащата е спокоен, казва благонадежден е сина ми, слуша ме. Един ден се случило, малко работа дошла на бащата, припило му се малко винце, не иска сам да иде да наточи, отива при сина си да го прати. Отива до леглото, казва: Какво си се успал толкова дълбоко? Открива юргана и вижда коритото. Казва, този нов свят, тия деца са много поумняли, коритото турят. Казвам: Онзи син, който оставя коритото на мястото си и самият е на друго място, питам къде е погрешката? Защо бащата не иска неговия син да ходи при момите? Значи бащата коригира една своя погрешка. Той ходил при момите, оженил се, поп станал, родил дете. Вижда в себе си една погрешка и иска син му да не ходи при момите. Бащата казва, ти не се жени. Казва на баща си: Как да не се женя. Ти като се ожени, аз излязох на света. Аз ако не се оженя, кой ще излезе на света. Питам: Защо бащата иска да му наложи този закон. Че синът може да мисли така, то е друг въпрос. Защо бащата ще му наложи този закон? Да го остави свободен. Върви синко, да му каже, но отнасяй се добре. Благородна обхода имай. Не да ги отбягва. Войникът, който избягва сражението на бойното поле, войник не може да бъде. Трябва да бъде смел.

Та в сегашния живот като дойдат и в религиозно отношение хората са в едно заблуждение, казват: да избягваме младите сестри. Те завъртат ума и младите сестри избягват младите братя. Че те младите братя завъртат ума, завъртат, то е тъй. Че и младите сестри завъртват ума на младите братя, тъй е. Някой път се завърта умът и на старите сестри и на старите братя. Тогава къде е погрешката? Погрешката е в разбирането на нещата. Трябва да се разберат Божиите пътища. Всичко онова, което Бог е създал, което е допуснал, е на място. Като рисуваш лицето, ще туриш естествен цвят на лицето, няма да го изопачаваш. Ще направиш очите както природата ги е направила. Няма да направиш очите и носа, такива каквито не са. Не че е погрешка, че си го нарисувал, но не си го направил такъв какъвто е. Казва, нос да е. Не е така, ако имат един сплескан нос, ще имат един сплескан характер. Ако имате едни гурeливи очи, ще имате един характер гурелив, нищо повече. Ако имате една симетрична уста и характерът ще бъде такъв. Ако имате добре устроени ръце и характерът ще бъде такъв. Външната страна показва вътрешния характер. Силите, които работят, съответствуват на онова, което ти си произвел. Винаги, като изучаваме растенията, плодът показва какво е дървото. В ябълките, които са високи и по-малко широки и плодът мяза на дървото. В ябълките, които имат обла форма и дървото е такова. Каквото е дървото, такъв е и плодът. Както мислиш, така ще постъпиш, така ще бъде и говоренето. Ако по мисъл си трезв и движенията ти ще бъдат трезви. Ако си сприхав отвътре и отвън ще бъдеш

такъв. Някои хора постоянно мигат. Някои си движат устата, някои краката. Много неволни движения има, на които ние не сме господари. Казвате, какво трябва да правим? Аз ако съм на ваше място ще направя очите да се движат естествено, веждите да се движат естествено, устата да се мърдат както трябва, ръцете да се мърдат както трябва. Искате вие философски да постъпвате. Най-първо ще работите над себе си. Аз ако ида в града, ще наблюдавам кой как се мърда. Човекът от новото учение е който се интересува от всички неща. Мене ме интересуват всичките неща. Да допуснем сега вие искате да се молите. Някой казва: Аз не искам да се моля. Аз ще препоръчам, има една лекция „Общение с Бога" върху молитвата. Трябва да я прочетете. Да знае човек как да се моли. Ако в молитвата не можеш да направиш едно хубаво движение; не само да се молиш, но като се молиш ти трябва да забравиш всичко; като се молиш, да се облечеш с най-хубавите дрехи. Аз ако съм на вашето място, като ида да се моля, ще си измия краката, ще си измия ръцете, ако има да ме сърби някъде ще се измия, ще туря хубави чорапи, риза хубава, ще се облека добре и тогава ще ида пред Господа, ще ида да се помоля на Него. Сега вземате старите тълкувания. Човек да иде при Господа грешник. Когато младия син отиде в странство, върна се при баща си с окъсани дрехи. Баща му прие ли го както беше окъсан? Още на пътя го спря. Източните народи имат бани. Прати го на баня. Донесе му хубави дрехи, обуща при банята, облякоха го хубаво и като се облече, тогава го прие бащата вкъщи, тогава му даде прием. Казват, че баща му го срещнал, припаднал при него, приплакал. Знаете ли какво означава този плач? Видиш ли ти като отиде в странство на какъв хал дойде? Като го видял баща му окъсан, брадясал, той плакал. Ние мислим, че бащата много го обичал. Баща му го обича, но най-после му казва. Синко, какво спечели? Аз виждам, че нищо не си научил, а всичко, каквото ти дадох, си изгубил, окъсал си го. Трябвало да покаже какво добил. Казва: Татко, едно време аз имах една превзета идея, аз исках да господарувам. Сега дойдох не да ти бъда като син. Син не може да ти бъда, направи ме, като един от твоите слуги. Каквато работа ми дадеш ще я върша. Тогава бащата се зарадвал и затуй закла телето. Казал, детето ми е научило нещо, казва: Готов съм да работя, готов съм, което място ми дадеш да взема, готов съм да слугувам. Като слугувах в света туй научих. Тогава му дадоха нови дрехи. Вие като идете при Господа какво ще кажете на Господа? Искате ангели да ви посрещнат, светии веднага да ви турят венци. Който излиза от университета и иска диплом ще мине през комисия, ще го изпитат. Трябва да има знание. И като си вземе диплома, тогава ще го назначат. Ако няма диплом, професор не може да стане. Ето една трезва мисъл. Много сестри се оплакват, казват: Забравяме. Забравяте, защо? Не учите. Вие забележите нещо и казвате: Учителят преди няколко време тъй каза, сега друго казва. Че Учителят няма да пише все едни и същи закони. Учителят по някой път е бамбашка човек.

Дванадесет ги прави 21 и 21 ги прави на 12. Той е така умен, че ако не знаеш ще те обърка. Ти му работиш, пазарил си се за 21 лева, той казва, какво искаш? Искам едно и две да е там. Дойде тури 1 и 2, стане 12, вместо 21. Тури ги както искаш. Понеже с книжни пари се плаща написва 12. Казва: Ти ми обеща 21 лева. Казва: Обърни ги на другата страна. Ако знаете как да ги обърнете, тези пари, които Учителят ви е дал, той ви е надплатил, но вие не разбирате. Вие мислите, че ако ви даде 12, малко ви е дал. Той ви е дал 21. Ако ви е дал 12, пак е 21. И 12 или 21 е все едно и също. Ако е 21, то е сянката на едно дърво. Сутрин, като изгрее слънцето, хвърлило по-голяма сянка. Като дойде на обед сянката е много малка. Дървото образува голяма или малка сянка, но дървото е все същото. Каквото е сутрин, такова е и на обяд. Вие се заблуждавате с теории, със сянката на нещата. Ако разбирате реалността, вие дървото трябва да повдигнете. Питам, ако един може да напише за любовта цял ферман, а един, който ви обича напише една две думи. Кое писмо е по-хубаво? Той всичко обещава, а после я го изпълни, я не. Който обича, той има желание. Каквото иска може да го направи. Той казва на младата мома, че ще я направи царица. Оженят се, не може да я направи. Не че няма желание, но не може, как ще я направи? Той като каже, че ще я направи царица, той я направил царица. Но тя не разбира. Щом е родила едно дете, има един поданик който ще я слуша каквото заповядва. Господ направи един човек и след хиляди години сега имаме два милиарда хора. То се иска размишление по туй. Вие мислите царица. Искате буквално да стане, да ви се подчиняват всички.

Първото нещо е трябва да се научиме да изпълняваме волята Божия, не тъй както е по старому. Едно време хората са изпълнявали волята Божия от страх. И сега още от страх казват, в ада, в пъкъла ще идеш. В новото учение, любовта е движението на Царството Божие. Започва да се работи с любов. Без любов Царството Божие не може да се прояви в нас. Любовта носи всичките вътрешни богатства за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката душа. Ти ще разполагаш, няма да се тревожиш. Ти си богат, няма кой да те обере. Че ти взели сто хиляди лева, нищо от това. Ти имаш несметни богатства. Сега ти си беден, като ти вземат 10, 20 лева загубиш своето равновесие. Сега ти кажат, ти си много лош човек, веднага те засегне. Представете си, следното изяснение. Ако една муха остави своето извержение на Монблан, трябва ли да се намуси, то не се вижда. Че ти казал нещо някой, считай, че си един Монблан, някой връх. Ще дойде дъждът ще очисти това, което мухата оставила. Че някой ми казал, че за нищо не съм бил, той не е авторитет. Ако мине мухата и каже бръм, какво иска да каже. Ти не си нищо. Това не знаеш. Сега ти трябва ли да плачеш, че мухата не ти казала, че не си учен човек. Мухите ни най-малко не съзнават, че има такива гениални хора. Мухите мислят, че хората са като

големи мухи, пък то не е така. В техния свят, рисуват хората с крила, с 6 крака, с хобот, с мухешка глава. Тяхните ангели, тяхните божества са като тях. Та и ние, което мислим за Бога, знаете ли колко е смешно. Аз виждам, колко са смешни идеите за Бога. Не е лошо това, толкова разбира човек. Един ден като има повече знание... Не е лесна работа да си представиш Бога в друга форма. Например, идеята, че Бог е навсякъде как ще си я представите? Ще Го представиш като Дух. Като е навсякъде, аз зная, че нещата може да станат, понеже Бог е навсякъде. Онова, което аз желая, може да стане, понеже Бог е навсякъде. И понеже е всеблаг и ако аз съм разумен, всичко е в Неговите ръце. Казвам, Той е навсякъде, Той е всемъдър, всезнаещ, всесилен. Ако аз съм поискал, както е Неговата воля – ще бъде. Като не стане казвам: Не съм го поискал както трябва. Трябва да има нещо причина. Намеря погрешка в себе си, пак се помоля, пак не става. Намеря друга погрешка, трета, четвърта. Десет пъти изправям и като изправя последната погрешка, изведнъж става тъй, както съм поискал, всичко става. Каквото поискаш, трябва да бъде напълно съгласно с волята Божия. Ако не е съгласно, ще дойде, ще ти причини някое голямо страдание.

Да ви приведа един пример. В моите изследвания, в един град беше, разправя ми една сестра от света. Казва: Роди ми се едно дете, на което главата растеше, разболя се, на умиране. Аз казвам, Господи, не искам да ми вземеш това дете, искам да го оставиш, ако не ми го оставиш, няма да вярвам, остави ми го, Господи! Но туй дете Господ искаше да ми го вземе. – Не е направено на свет. – Ще ти прати друго, нека да го вземе! Да бях оставила да го вземе. Сега искам да умре, пък не умира. Не само тя, много хора има. Вие имате едно желание, което е с такава една голяма глава. Искате някое ваше желание да се реализира. Оставете го. Някои желания трябва да си заминат за другия свят, да не станат. Има неща, които не трябва да станат. Ако станат ще ви причинят големи неприятности. Всичките пакости произтичат, че ние правим криви изводи. Вие искате да се запознаете, да обичате някой, който е учен, който е богат, който е здрав. Туряте любовта в зависимост от тия външните работи. Любовта е създала тия неща. Това са резултати. Вие обичате една душа, обичайте душата, не търсете външните работи. Любовта като дойде, ще донесе много повече, отколкото очаквате. Ще ви донесе най-хубавото. Като се запознаете, този, който ви обича, няма да ви мърмори. Няма какво да ви утешава онзи, който ви обича. Той като идва, преди да е намислил още да дойде на гости, вие се усещате весел, нещо има да стане, няма какво да ви казва, че ви обича. Вие се усещате радостен в неговото присъствие. Може да е наблизо или далече. Ти казваш, че вярваш в Бога, а вътре си неспокоен в себе си. Питам, каква е тази вяра? Ако не си в общение с Бога, ти си в общение с друг. Ти в своето съзнание си повикал същества, които не са божества.

Повикал си ги в своето съзнание, те идват, ти си нещастен. То е идолопоклонство, че ти страдаш, то е идолопоклонство. Ще идеш да се молиш, докато това идолопоклонство излезе навън. Тогава ще кажеш, бях сляп, сега виждам. Казваш, аз обичам Господа, не мога да работя. Господ като дойде ще работиш. Когато обичате някого трябва ли да ви заповядва. Аз съм виждал всичките хора, които не са религиозни. Майката се разчистила, дъщерята също, ще дойде онзи, който я обича. Всичко ще намерят, брашно, ще направят точено, баница в пещ. Иде онзи жених, всички ще работят за него. Аз похвалявам туй. Ето какви чудеса прави любовта. Когато ще дойде, когото не обичаме, няма нищо заради него. Всички са много сериозни, гледат го официално, няма баница, нищо няма.

Ние приемаме новото учение най-официално. Казвате, чакай да видим какво ни носи. Ще точите, като кажете новото учение, ще вземете точилката, брашно, масло, ще направите точено, ще дойдат съседките, ще има ядене и пиене. Ще има и тъпан и музика, ще има и игране. Всичко е позволено за любовта, като дойде. Привеждал съм един пример. Майката свири първа цигулка, бащата свири контрабас, синът свири на чело, дъщерята пее алт. Като дойдат, като се наядат, няма караница между тях, много добре живеят. Майката вземе цигулката, всичките седнат да свирят. Един квартет засвирят и всички свирят партитури с веселие. Ето живот. Не знаят да свирят. Дъщерята не знае да свири, синът не знае да свири, бащата и майката също, какво ще ги радва, кажете ми? Вие някой път идете при Господа и Господ ще ви каже, я ми посвирете нещо. Какво ще свирите? Я ми дръжте една реч! Миналият път държах един урок. Повторете! Я ми кажете какво сте запомнили! Не че лекцията трябва да се запомни от единия край до другия. Господ остава доволен, че си я запомнил. Сега такива ученици искат в края. Четири години след като са били в университета, да им дадат един диплом. Те не са свършили, никакъв диплом нямат, ето какво трябва да мислите. Трябва да се работи. Казвате, как да работим? Ако една сестра е в новото учение, има едно братче, трябва да знае как да се отнася. Братчето е от новото учение, да знае как да каже сладка дума на сестра си, после на майка си. Как да каже на баща си, на своите приятели отвън. То е новото учение. Казваш: Зная как да говоря, да услужа на този, на онзи. Веднъж бях в едно доста благородно семейство, навело се момиченцето на един старец с окъсани дрехи, че му връзва обущата. Казвам: Ето една отлична постъпка. Ръкувам се с него и си тръгвам. Много добро дете, не съм срещал такова. Други са минавали, гледали са обущата и са заминавали. Че вие ако не можете да се спрете на един старец да му завържете обущата по любов. Казваш: Какво ще завръзвам на този старчок! Сега на Изгрева помежду ви вие казвате, че сте новите ученици. По какво се отличават новите ученици? Женените по какво се отличават и неженените по какво се отличават? Женените със

своята обхода в семейството, а неженените със своята външна обхода. Като останеш в себе си във време на мъчнотии, като дойдат страданията да имаш спокойствие, каквото и да е. Дойде сиромашия, ще се преодолее. Скъсат се дрехите, за добро е. Скъсани са обущата, нови ще дойдат, за добро е. Не станало нещо както мислиш, за добро е. Ако вярваме, че Господ е навсякъде, ще дойде. Знаете има едно състояние, човекът стане кисел, че всичко му се вижда противно. Не може да види нещо добро. Казва, колко лош човек съм. То не е така.

Сега например в света никой не знае от какво е произлязло злото, но аз зная. На никого не казвам. Това съм открил, от какво е произлязло злото. Не че е лошо. Всеки човек, който иска да направи това, което е невъзможно, създава злото в себе си. Ти обещаеш на един човек да направиш нещо, не го направиш. Този човек има лошо разположение. Ти си създал злото. Ти си дрехар и си обещал, че точно в понеделник на 23 януари дрехите ще бъдат готови. Не ушиваш дрехата, този човек е неразположен. Добре е туй, което може да направиш. Щом правиш туй, което може да направиш, то е добро. Щом не правиш нещо, което си обещал, ти си лош човек. Следователно, всеки може да бъде добър. Почнете да правите туй, което сте обещал, вие сте добър. Престанете да правите туй, което можете, вие сте лош. Туй е от дето е излязло злото. Аз казвам някои сенки. Може да слушате. Казвате: Туй зло откъде се е пръкнало? Щом не учиш уроците, ти вече си създал злото. Щом не се обхождаш добре с другаря си, ти си създал злото. Щом се обхождаш зле с децата си, ти си създал злото. Щом синът не се обхожда добре с баща си, той създава злото. Щом господарят не плаща добре на слугата си, той създава злото. Всички хора в света създават злото. Започнете да правите туй, което Бог е определил. Казвате, не може. То са наследствени черти. Ти мязаш на дядо си. Дето все така отлагал. Ти слушаш дядо си. Той казва туй ще правиш, ти си млад. Баба ти била такава.

Аз когато правех своите наблюдения, трябваше някой път да замина. Как ще ме разберат за научните изследвания. Някой път ме питат защо ходиш, плащат ли ти, назначиха ли те от държавата? Никой не ме е назначил, сам ходя. Никой не ми плаща. – Какво вземаш? – Нищо не вземам. Ходя, ора, сея. Ако дадат добре, ако не дадат пак добре. – Как тъй може? Ти си учен човек, ще оголееш. – Няма нищо. Казва: Че как тъй, пари ти трябват тебе? – Малко хляб и масълце ще трябва. Рекох, кокошки не ям, само боб. Много го харесвам. Дрехи от коноп като направя 10 години ги нося. Че конопените дрехи се носят, здрави са, не се късат. Някой път засягам мъжете, че не се обхождат добре с другарките си. Ще ви приведа една приказка. Някои мъже много обичат жените си. Представям един анекдот. Един български момък, оженил се за една чорбаджийска дъщеря, доста

умна, даровита, много добра била, но имала страст към яйцата, не му давала яйца да яде. Като яде, за всяко яйце бой. За всичко му прощавала, но изяде ли яйце, налагала го. Човекът 10–15 години го носил, но гък не можел да каже, отвън ще му се смеят. Един ден тя умира. Като видял той казал: Освободи ме Господ от нея, поне сега да си хапна 4–5 яйца, че да ям тъй както Господ дал, че тогава ще мисля за нея. Турил 6 яйца да се пекат, но съседките чуват, че умряла и 4, 5 съседки идват да го посетят, да го утешат. Като влизат забравя, че жена му умряла, казва: Ще ме види сега, тя за едно яйце ме биеше, а 6 яйца! Изважда яйцата, че ги туря в пазвата, скрива ги. Влизат съседките. Те седнали да го утешават и казват какъв огън гори на тая къща. – Голям е огънят, но този, който е в пазвата, е по-голям. Те казват: Виж горкият, колко обичал жена си. Много я обичал. Често сега правим сравнения. Ние обичаме истината като яйцата. Много я обичаме като припари. Всички наши лоши постъпки като припарят на кожата, казваме, че голям огън гори. Трябва да се научим да напуснем онези дребнавости. Много мъчно е човек да се научи да не бъде дребнав. Някой път гледам сега и оценявам българския характер. По ръцете и по лицето виждам какъв е българинът. Всичката история е написана по лицето. Като гледам виждам дали е добър, колко е лош, характера му чета. Някой като влезе ще хлопне вратата. После като кресне нещо. Аз му кажа: Тъй да не хлопаш, полекичка. Казвам: Този човек е активен, щедър е, дава на вратата. Подръпне, хлопне вратата, дал повече. Вратата е доволна. Ще се счупи тази врата. Казвам, този човек ще е богат, ще направи по-хубава, нова. Че от де го знаеш? Казвам, запознат съм с него. Ти малко особено гледаш. Някой път ще донесат някое ядене, гледам не е направено. Повече сол има, маслото не е хубаво избрано както трябва. Българинът казва, така не се прави. Чакай, ти как ще го направиш, ако си на това място. Тази сестра както знае много добре го направила. А-а, добре го направила, трябваше по-добре да го направи. Ръцете си не е мила. Със сапун виждам ръцете си не е мила. А със сапун трябваше да ги измие хубаво, втори път да се научи. Има моралист вътре. Занимавам се с българина и понякога ми взема доста време. Казва, човек трябва да си отваря ума. Той казва, че човек трябва да има скътани парици за черни дни. Всеки трябва да има по нещо. Рекох, хубаво може да имаш пари за черни дни, но когато оставиш парите, ще се карат. Казват, ха той ще умре. Ако умре ще се освободи, ами ако не умре? Питам този българин, ти какво вярваш, умира ли човек или не умира? Каква е идеята ти? Аз считам смъртта туй, което не е. Когато ми говорят нещо за смъртта винаги имам в ума си, че смъртта е туй, което не е. Като говорят за живота, животът е туй, което е. Ще умреш – туй, което не е. Ще живееш – туй, което е. Знаете ли каква философия се крие в туй, което не е? То създава всичките неприятности. Туй, което не е, създава всичките нещастия в света. Ти казваш ще умре, ще изчезне, ще изгние, ще иде в черната земя. Ти говориш туй, което не е. Че имаш тяло, че имаш крака, че

имаш очи, това са само пособия. Нима ти, който си бил във формата на един вол с рога и опашка, ти си мислил да възкръснеш като вол с рога? Ако ти би останал в този неподвижен свят, какво щеше да направиш? На пиано с волски крака може ли да свириш? С волска муцуна можеш ли да четеш? С тази волска глава нищо не можеш да направиш? Туй всичко трябва да се измени. Всички няма да умрем, но всички трябва да се изменим. Трябва да се измените и трябва да се радвате, че се изменяте. Страданията произтичат от факта, че ние минаваме от живот в живот, понеже сме свикнали на един живот и на втория не сме свикнали. Казва, да оставим старата къща, ще се пренесем в нова къща. Казва, новата къща е по-добра, има повече удобства. Там ще имаш някои мъчнотии, но повече удобства ще имаш. Водата е вкъщи, банята е вкъщи, градина има. Казвам: Новият живот ще има повече удобства.

Аз ви говоря сега, има някои сестри, които искат някой път да им дам работа, да им дам какво да работят. Да ви дам работа колкото искате. Вие искате да работите, проследете как аз започнах работата си. Ще намерите. Аз като започнах своята работа взех едно куфарче и тръгнах пеш. С едно тънко палто, тръгнах по света да работя. Вие сега искате да бъдете учени и да завършите. Аз не бях прост. Онуй, което знаех, исках да приложа. Дванадесет години аз работих без пари. Знаете какво значи да обикаляш и да правиш научни изследвания. Дойде някой и казва какво правиш? Какво искаш? – Нищо не искам, даром ще го измеря. Като се минат 12 години и 20 000 да ми даде, нищо не искам да измеря. Намерих, че българинът вярва само в едно нещо. Много вярващ е. Понеже го мерих, българинът в мерението вярва. Като правих измервания, казва, знае този човек, мери. Като измеря казва, какво означава мярката? Като измеря ръката, дълга е ръката, зная, че е обичал да пипа. Всички у нас, които пипат все дълги ръце имат.

Ще учите себе си. Себе си ще изучавате. Няма да имате превзети идеи. Ще вземате последното място. Ще бъдете готови да оказвате услуга на всеки, който иска възможното от вас. Възможното който иска услужете му. Онзи, който иска невъзможното, откажете му. Дайте ми пример, туй не съм научил. Щом някой иска една невъзможна работа, кажете: Аз съм готов да я направя, но покажете ми. Аз на вас говоря възможното. Доброто е възможно. Това и децата може да го направят. За злото се изисква гениалност, то е невъзможното в света. Ако един може да убие един човек и мисли, че може да го убие, той се лъже. Ако се опитаме да направим невъзможното, защо да не направим възможното? Щом е невъзможно, не се опитвайте да го направите. Винаги не отлагайте възможното. Най-малката мисъл дойде при тебе, направи я. Искате да работите за Господа, казва: Я вземи стомната и отиди до чешмата. Нещо ми казва вътре, не

взимай стомната. Друго ти казва, иди за вода, нищо повече. Ти по всичките правила като един слуга иди и напълни стомната и я донеси вкъщи. Или каже ви във вас: Излез, че се разходи до някъде, 2–3 километра – иди, излез, ще видиш защо. Върни се пак назад, може да се случи нещо, може да не се случи нищо. Казва ти нещо, цветята цъфтят. Ти излез да видиш тия цветя – излез да видиш цветята. Каже ти нещо, полей цветята. Каквото ти каже, направи го. Не го разправяй. Съедини нещата. Туй, което правиш, съединявай. Виж в тебе ще има ли растене. Ако има растене Божественото работи. Най-първо човек трябва да се научи да разбира, де говори Господ. Там дето Господ говори, то е винаги туй, което е. Възможното е там. Там дето Господ не говори, там е туй, което не е. Там е смъртта. Господ не говори, хората говорят. Казва Христос: Кои са последни? Те са в нас, в нашето вярване, в някои наши схващания. Сега по някой път, като говоря, като се върна, разглеждам, казвам: Ставаш тягостен на тия хора. Оставил съм ви свободни и вие ме критикувате. Вие казвате: Защо не ми каза? Ако ви кажа нещо, казвате защо туй съм го казал. Каквото правя все гледам, върне се. Отворя радиото и приемам от всинца ви мърморене. Чувам всичките мърморения. Станция еди коя си, еди кой си брат, еди коя си сестра, всичкото слушам. Туй бъра, бъра по радиото. Казвам на този брат: Много ти благодаря за хубавите мисли, много хубаво, така трябва да бъде. После гледам този брат седи, освободи се малко, съжалява в себе си. Казва: Прекалих го малко. Започне сам да се съди. Съди се в себе си, че не го казал. Някой път той не знае, пак аз по моето радио почвам да му нареждам като него. Той започне да се върти, аз го слушам. Казва: От къде са лошите мисли? Той ме предизвиква, никакви лоши мисли. Аз му кажа нещо, пък го замина. Казвам: Какво искаш от този човек? Казвам, много добър е този човек. Как добър е? Светия е. А, светия! Не е саможивец. – Не е саможивец? Че хората какво говорят заради него. Хората за кого не говорят? Рекох: Те за Господа говорят лошо, за Този, Който направил добре света, те в Господа виждат погрешки, че камо ли в този човек. Той седи и казва. Малко по-другояче изисква настоящият живот. Какво иска настоящият живот? – Пари. На друга станция сестрата се оплаква от мъжа си. Отде ми даде Господ туй говедо? Рекох, туй говедо нали ти го хареса едно време? – А, аз го харесах. Той ме излъга. Не зная дали той те излъга, или ти го излъга. Казвам, много добър е. – А, добър, как е добър. – Много добър е, не си го познала. Има отлична душа, отличен ум. – Има той душа и сърце, зная го, за другите сестри зная, очите му играят. Рекох: Те са негови сестри, сестри са, трябва да ги обича. Той, ако не ги обича, в оня свят не може да влезе. Ти под наем не си го взела. Той има право, защо се месиш в неговото сърце, остави го да обича. Ти откога започна да го съдиш? Десет години откак си се оженила. По-напред, кой го съдеше да не обича? Сега като ви говоря така, туй, което ви разправям, да ви разправя закона. Туй, което ви разправям 25% е туй, което е, 75% е туй, което не е.

Туй, което аз ви говоря,75% коригирам, 25% е вярно. Аз на земята съм. Като се върна говоря ви много работи, казвам, няма защо да ви говоря. Но казвам, ако не ви говоря, какъв ще бъде резултата и ако ви говоря какъв ще бъде резултата? Аз зная, че всякога когато говоря за нещо, което вие не се ползувате, аз се ползувам. Ако е криво, аз ще се ползувам. Ако е туй, което не е, аз се ползувам, ако е туй, което е, вие се ползувате. Тъй щото, всякога използувам работите. Туй, което не е, аз оправям да бъде туй, което е. Например, често една сестра ме коригира. Някой път съм зает с висша математика, много елементарни работи забравям. Не забравям, но не турям две точки, понеже две точки вземам. Ще туря едно отношение, после друго отношение, помежду не турям равенство. Туря ги по някой път така едно до друго. Тя казва: Уравнението не е така. Как става, тя ми описва. Аз ако пиша А:В ще туря права линия. Понеже като туря линията на две места, ако туря ръката, ще изхарча повече енергия. Като тегля един перпендикуляр, тогава ще употребя малко време и по-малко енергия. Равенството е много хубаво в математиката. Тия отношения имат туй свойство, че каквото мислят едни, мислят и други. Две успоредни линии, значи съгласяват се разумно.

Казвам: Ние усещаме най-голямото страдание, когато ни коригират. Направиш нещо и от невидимият свят те коригират. Неприятно ти е, целия ден не може да влезеш в себе си. Много пъти има учители по математика, един знак не го турили на място. Но един положителен знак или един знак на събирането много значи. Ако умножиш е едно нещо, ако събираш е друго нещо. Туриш знака за изваждането някой път. Изваждането е полезно. Ако туриш плюс вместо минус, всичко се обърква. Всяко нещо трябва да е турено на своето място.

Та казвам, когато любовта дойде, изкуството е там, че при най-големите неприятности, в които живеем, ако човек постъпва по закона на любовта, той ще се ползува сам, ще се ползуват и другите. Сега, аз мислех да ви чета. Като слизах, мислех никак да не ви говоря. Бях определил 12 числа, 12 страници. Казвам, няма какво да се говори. Колкото е казано. Ще ви прочета 12 страници. Туй, което е вече говорено, е говорено. Ще прочета „Правило на Любовта“ от книгата „Божествен и човешки свят.“ (прочете страницата). Другото число е 21. Другото число е 34. А другото е 43. 55 както и да го превръщаме не може да се превръща. 67 – 76, 91 – 19, 123–203–450. Сега там като четете туй което е, защото другите работи, които ви говорих, те имат отношение, трябва да се работи, човек трябва да разбира как да размести думите и как да ги намести. Всичките думи в една беседа имат място. След като се посее едно дърво, трябва 4–5 години да се оформи да даде плод. Като даде плод, разбираме дървото. Само да виждаме листата, растенето, то е външно разбиране. Като опитаме плода,

разбираме дървото. Опитността, която имаме във всичките неща ще разберете какви са. Истината ще ви покаже какво нещо е истината. Щом се домогнете до пътя на истината, противоречията изчезват, светлина има, примиряват се. В истината ти ставаш свободен, умът започва да работи, справяш се лесно с неразположението, със сиромашията, справяш се лесно с болестите. Истината като дойде, освобождаваш се от една болест. Мислиш ли, че ако имаш да даваш на 10 души кредитори и те като дойдат, няма да те направят болен? Представете си, ако имаш 100 души кредитори и всеки ден идат, ти ще оздравееш. Благодарение на онези, на които имаш да даваш, ти оздравяваш, те са много добри хора. Понеже те като дойдат и като те видят болен, започват да се молят да не умреш, за да си платиш дълга. Тъй щото може би имаш 100 души да се молят да останеш жив. Ако имаш да вземаш от него, той като дойде и като те види, казва: Дано да умре да се освободя. Тъй щото, ако има 100 души, от които имаш да вземаш те ще те изпратят на оня свят. Ако имаш 100 души, на които да даваш, те ще те оставят на този свят. Аз разглеждам живота, питам, щом направиш погрешка, кое е по-хубаво, погрешка ли да направиш или добро? Аз, който имам да давам, ако изплатя навреме дълга добър съм, то е добрина, но ако имам да вземам от някого, не вземам, пак направя добро, то е вече добро. Ако взема от онзи, и не се обхождам добре, не е добро. Имам да вземам или имам да давам, пак не постъпвам добре. Тъй щото доброто и в единия, и в другия случай трябва да се прояви. Злото ще го проявиш в единия и в другия случай. Мислиш, че като имаш да вземаш, не си лош, тогава ще проявиш лошевината. Наговориш на човек ти си такъв, ти си такъв. Ако имаш да даваш ще правиш политика, казваш: Много умен си, кажеш, моля ви се господине, вие сте много богат, но в тия думи се крие лицемерие, политика е. Ще му кажеш: Действително, аз имам да давам, съжалявам, че закъснях, не можах да устоя на думата, ако имате търпение, ще ви се изплатя. Ще му кажеш да не съжалява. Ако той се отнася с тебе тъй както не трябва, той ще направи вече зло в себе си. Та казвам: Няма да правиш зло, като имаш да вземаш и няма да правиш зло, когато има да даваш. Като имаш да вземаш ще правиш добро и като има да даваш ще правиш добро. Казвам: Служете на Бога! При лошите условия добре служете, и при добрите условия, добре служете. Ако си добър само при доброто, ти не си добър. Доброто е добро, то се проявява, ти не си проявил доброто. Ако ти си лош при злото, ти си лош, понеже ти не си се проявил. А пък доброто е произлезло от тебе. И злото е произлезло от тебе. Ти си лош за другите, ти си по-лош от другите. Когато правиш зло, сам ти си господар. А пък когато го правиш по заповед на другите, ти си слуга на злото. Следователно, казва, аз се повлиях – ти си слуга на злото. Мъчно се лекува. Когато кажеш, аз сам го направих, значи ти си господар, може да го поправиш по-лесно. Когато вие направите погрешка, по-лесно може да я поправите. Ако сте я направили, под друго

влияние, по-мъчно се изправя. Казваш: Аз я направих.

Това са сега разсъждения. Казвате, какво да правите. Аз ви дадох толкова работа, че за цяла година има да работите, туй което не е. Вие ще кажете, толкова години ние сме следвали. Радвам се, че сте следвали, сега сте по-готови на направите туй, което е, отколкото едно време. Едно време вие бяхте започнали само таблицата по музика. Само до, ре, ми, фа, сол. Сега пеете песни. Сега разбирате музиката повече. Кое е по-хубаво? Казваш: Едно време пеех. Едно време пееше само гамата. Нагоре надолу. И то е хубаво. Истинското пеене изисква да пеете всичките вариации от тази гама, откъдето и да започнеш, да знаеш да я пееш. От сол до си изпяваш, от до до си изпяваш, от си до до. В дадения случай да започнеш отвсякъде, да вземаш разните тонове. Казвам: Я ми изпей фа! И изведнъж да изпееш фа. Като ти кажа, изведнъж да зазвучи. Казвам: Я вземи сол! Изведнъж да звучи. Като ти кажа си бемол – да звучи си бемол. Това е музика. Ти ще го търсиш. Ти сгрешиш и после търсиш. Казвам според мене да се живее добре, това е музика на живота. Ти трябва вярно да вземаш всичките тонове. Отдето да започне живота. От който и тон да започнеш, изведнъж да изпееш тона. Нищо да не те спъва. От ла, от сол, от ми, от ре, от до, от до бемол, от до диез. Каквото и да е, дали бързо или е полека, всичко туй да можеш да го вземеш, да си майстор, който така взема, той е музикант. Невидимият Божествен, разумен свят ни учи как да живеем, понеже ще участвуваме в този Божествен оркестър. Ти щом вземеш фалшиво един тон, ще слезеш долу на земята, мнозина само за едно фа, 30–40–50 години са слезли на земята да го учат как се пее. Има други за криво изпяване на до 60–70 години на земята са слизали да го изучават. Някой път човек се преражда за много малка причина. От нашето гледище нищо и никакво е. Ти си взел криво тона. Трябва да вземеш вярно, точно тона. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш.“ Колко пъти съм ви казал, вие разбрали ли сте? Някои мислят за Бога. Разбрали ли сте търпението на Господа? Някой път аз мисля за Господа. Това са безброй същества, които мърморят на Господа. Всички мърморят тук на земята и навсякъде. Той ги търпи. Знаете какво нещо е търпението! Макар че всеки един мърмори, Той мисли заради него, пак го благославя. Онзи мърмори, Той го благославя. Някой път трябва да направиш добро. После очакваш благословение. Той вижда, че прогресираш, дава ти по-трудна работа. Даде ти едно парче с много диези, да види дали знаеш или не. Защото като сгреши, един ангел веднага на земята го пращат. Там няма грях. За една малка погрешка си дошъл в света, какво има от това? Ако си голям грешник, ще ти забие главата в земята като растение да се учиш. Ако си по-праведен, ще те направи риба, във водата да живееш. Ако си по-праведен, ще те направи бръмбар, във въздуха да ходиш. После, ако още повече прогресираш, ще те направи пеперуда, с хубави дрехи. Ако още

прогресираш, ще те направи млекопитаещо. С голямо тяло. Най-после, като станеш много добър, ще те направи с два крака, ще разговаряш като човек. Тогава ще ти даде особена глава. Още колко има човек да се изменя. Ние сме туй, което още не сме, за да бъдем това, което трябва да бъдем. Ние живеем в туй, в което не сме, за да дойдем да живеем в туй, което трябва да бъдем за в бъдеще. Казва: Какъв е смисълът на живота? Да станем туй, което сме. Тъй като сме излезли от Бога, да придобием онова, което Бог първоначално е вложил. Ние не сме били такива, каквито сме. За една малка погрешка, за един тон сме тук на земята. Ако погрешката е голяма, ще ти турят конска глава. Ако е още по-голяма, рибешка глава, ако е още по-голяма, главата на някое растение. Ако погрешката е най-малка, ще ти дадат човешка глава. Щом се освободиш, ще носиш ангелска глава. И в оня свят ще бъдеш в хора, че като пееш ще кажеш, внимавай да знаеш песента. Предварително да знаеш, преди да е дошло или до, или сол диез, или сол бемол, или изведнъж и трите да звучат, като вземеш вярно един тон. Има тонове, които никога не ги вземаме криво. Аз имам камертон, като взема този тон, веднага има светлина. Този тон като взема, винаги има топлина и този тон като взема, сила се явява. При други тонове, мъжделива светлина се явява, при която не мога да чета. И топлина при която нищо не се постига. Щом взема вярно един тон, кръвообръщението се оправя. Според мене туй, което съм добил, опитвам. Ако вземем един тон правилно, кръвообръщението се подобрява. Ако вземеш един тон правилно, силата се проявява. Ако пееш правилно, мисълта се подобрява. Казва някой, защо ще пея. Ще пееш, защото кръвообръщението е музикално. Ти имаш общ такт. Ти си капелмайстор, ще пееш. Сърцето ти е такт, в което всички същества пеят вътре. То е такт, но капелмайсторът в сърцето ти е. Туп-туп. Някъде сърцето ти промърда, подскочи, не си взел правилно тона. Щом пееш правилно, животът тече. Щом направиш погрешка, сърцето бие неправилно. Явява се дисхармония. Казва, така не се мисли от невидимия свят говорят за тебе. Някой път не можеш да се сдържиш в кожата си, безпощадни са. Безпощадни са разумните същества. А пък благодарение, че Бог е всеблаг, Той като вижда, всичко регулира. Някои като надуят работите, Господ като мине, не обръща внимание на техните възгледи. Някои пък прекаляват. Някой път един малък грях ще го направят цял бивол. Бивола ще направят бръмбар и бръмбара ще направят бивол. Едно правило: бръмбара в себе си не правете бивол и бивола не правете бръмбар. Не увеличавайте нещата. Нещата да си бъдат както са създадени. Един ден имате право да направите бръмбара бивол, когато станете съвършени. Сега като не сте съвършени, биволът да е бивол и бръмбарът да е бръмбар. Тогава вземете стиха „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ Малките деца са героите в света. Те са, които подтикват. Имате по едно гениално дете. Ако не чувствувате, че сте дете, вие нямате бъдеще. Вие сте стар човек. Но

едновременно и младостта и старостта съществуват. Трябва да правите разлика. Децата, то е законът за вечното подмладяване, разумните деца използуват всичко онова, което Бог е създал. Творят, създават. Виждаме едно дете като дойде в дома, даде импулс на бащата, на майката, даде и на другите. Вие във вас трябва да имате едно дете гениално, което да ви дава импулс да се не обезсърчавате. При всичките условия да бъдете готови да работите. Когато бъдеш в изкушение, Любовта да те ръководи.

Отче наш.

8. Утринно слово
22.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1940_12_22 Приложение и работа
неделна беседа

ПРИЛОЖЕНИЕ И РАБОТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета няколко думи от 19-та глава от Евангелието на Йоана. Аз само вземам една част от 9-тия стих: „Ти от къде си?“

Духът Божи.

За да се разберат нещата, за да се разбере света, нас ни трябва светлина. „Ти откъде си?“ Този въпрос се задава само в един свят, дето има светлина. Ти в тъмнината не може да питаш: Ти къде отиваш, от къде си? Или другояче казано: Само умният човек може да пита, ти откъде си? Но онзи невежият, едно говедо, ще те пита ли, от къде си? Сега по закона на сравнението, някой път биха казали, че човек, който не се интересува, не е възпитан. За света е така. Той сам какъв е? Може сами да си отговорите. Ако един ученик в училището не се интересува от нищо, каквото учителя му преподава, не учи, вие знаете какъв е. Онзи, който се интересува от всичко, учи всичко, каквото учителя преподава, разрешава, той минава за един от способните ученици. Сега мнозина искат да станат много учени хора. Че да станеш учен човек, в един живот тебе ти трябват 30 години да се упражняваш, да пробваш ръката си. Колко други неща трябва да си минал! За да станеш учен човек, трябва да носиш една учена глава. Има учени глави. Ученият ще го познаеш, че е учен по главата. Невежият, ще го познаеш по главата. Каквато му е главата, такъв е. Защото, ако той минава за много умен, пък има такава колибка, не си е направил къща, той не минава за учен, за умен, няма никакви удобства в къщата си. Или един човек, който не може да направи една дреха на свят, не е умен. Казвате: Скромно трябва да ходим! В природата не е въпрос за скромност. То е наше разбиране. Не трябва да бъдем разточителни. Не е въпрос за съчетание. Природата е турила дрехи на пеперудата, на райската птица, които струват милиони. Царицата не може да носи такива дрехи. Защото ако се питаш, такива цветове, такова съчетание, какво е предназначението ѝ? Една пеперуда е облечена с такава хубава дреха като някоя светица. Казва: Какво гони пеперудата с туй? Някой паяк ще я хване, ще я изяде. Няма никакъв смисъл. Няма никакъв смисъл само за обикновените хора. „Ти от къде си?“ Не е един статически въпрос. Ти не може да питаш този въпрос, ако твоя ум не работи, ако твоето сърце не работи, ако твоето тяло не работи. Ти не може да задаваш този въпрос. Аз слушам съвременните хора и много харесвам в тях това. Обръщат внимание, занимават се с

дребните работи. Те всичко, което го учат, го считат за долнокачествено. Те са бръмбарчета. Той като изучава бръмбарчетата, учен човек става. Растенията минават за много глупави, но който изучава тези растения, учен става. Чудна работа, как невежите създават учените хора! Той като изучава тия билки, намира всичките лечебни свойства, които растенията имат за болестите. После намери, че тия растения са хранителни, и те стават полезни. Та казвам: Вие имате едно цвете за пример и казвате – няма никакъв смисъл. Много криво разбирате. Съвременната наука идва да изучи само статическото положение на растенията. Ще види при каква почва растат, какъв е цветът, колко тичинки, колко листа има, после гледа вкуса какъв е, кисел ли е, сладък ли е и т.н. А пък растенията имат един отличен език, говорят много хубаво. Езикът зависи от интензивността. Когато някое растение не те обича, минаваш и едва една дума ще ти каже. Не издава никакво ухание. А пък, когато те обича, като минаваш, още от половин километър започваш да чувстваш. Има големи речи: Заповядай, заповядай! Ако тия растения нямат тоя език, по кой начин ще привличат пчелите? Още като цъфне изпраща миризма – американски реклами. По радиото изпраща, че като четат пчелите, всички се награкат.

Сега някои ще кажат: С такива ненаучни работи, с такива небивалици няма да се занимаваме. В света като ни занимават с болестите, мислите ли, че болестите са нещо реално? Аз на болестите ето как гледам: Според мене, хората страдат от животинки, които оставят изверженията си, намножат се, съберат се, милион от тях, че ядът и пият и всички оставят изверженията си. Човек заболява от вонята на тях. Туй са наречените токсини. Научно – отровни вещества. Казвам: Проста работа! Казвам: Навън изпъдете всички тия деца да си вървят в широкия път, в широкия свят. Толкова милиони, ще им кажеш – Навън! Като им кажеш, излизат. Не им давай да ядат. След като постят 10–15 дни, да не ядат, не се размножават. Няма да пият и няма какво да оставят. Като няма да ядат никак, какво ще оставят? Казвам: За в бъдеще, всичките лоши болести с пост може да ги лекувате. 10, 15, 20, 40 деня като постиш, нищо няма да остане от тях. Казвате: Как да церим рака? – 40 деня пост. Как да церим проказата? – 40 деня пост, глад. След като постиш няма да мислиш дали ще се излекуваш – ще се излекуваш, защо не?

„Все що просите, като вярвате, ще ви бъде“. – Какво разбирате? Ще бъде кога? – Когато главата ти е на място. Ще бъде кога? – Когато сърцето ти е на място. Ще бъде кога? – Когато силата ти е на място. Сега съвременните учени хора казват, че Русия родила такива велики хора, че Германия родила такива велики хора, Англия родила такива велики хора, Америка, България родила велики хора, Сърбия – всички родили велики хора. И чудното е, че в тия велики държави, дето все велики хора са се родили, не

им върви напред. Питам тогава, ако считате, че една майка е гениална, но не ражда гениални деца, мислите ли, че тя е гениална? – Не. Има неща в природата, които вие не разбирате. Сега не мислете, че всички са учени хора в света. Моите почитания за гениалните, за талантливите, за обикновените хора, но има едни хора, за които не искам да ви говоря. Те са извън обикновените, извън талантливите, извън гениалните, те правят всичките пакости. Те са, които изопачават учението на гениалните хора. Изопачават учението на талантливите, изопачават учението на обикновените, защото обикновените хора са дали много нещо. Обикновените хора работят. Талантливите хора всичко изпълняват, а пък гениалните хора, всичко хубаво създават. Виждам гениалните какво са създали. – Не го прилагат. Талантливите и тяхното учение не прилагат. Обикновените, работата не обичат. Цял ден седят в кръчмите, разправят политика, кой ще дойде на власт. Чукат се за здравето – да живее този, да живее онзи. Казват: Да вземем лотариен билет, от къде ще дойде един милион? Човек, който не работи, той не е обикновен човек. Човек, който не изпълнява всичко, което природата е определила, не е талантлив човек. Човек, който не създава, не е гениален, защото създаването е на гениалните. Аз наричам гениална една домакиня, която може да създаде една баница. Като направи, че я опече тази баница, направи и хляб, тя е гениална. Считам една домакиня, като тури софрата, нареди я хубаво, за талантлива. А считам за обикновена тази, която носи и пренася нещата. Гениална, талантлива и обикновена са там. Трябва да търсиш гениалните хора някъде в света. Казвам: Може ли да ми покажете някой гений? – Колкото искаш, може да ви покажем. Веднъж ме пита един и му казвам: Ела да ти покажа един гениален човек! – Отидох и му показах една пеперуда. Рекох: Ето, тази пеперуда е гениална! Много учена е тази пеперуда. Знае кога ще се развали времето. Преди да се развали времето, ще избере един лист, ще се скрие, че да не е откъдето духа вятъра, и дъждът никога не може да падне. Един човек не може да го направи. Хората се оквасват. Тя знае, че този лист няма да се откъсне. Не е било време, когато да се откъсне, каквато и буря да дойде, гдето една гениална пеперуда има отдолу. За обикновените хора стават случайности. Някой път и с талантливите се случва, но гениалните пеперуди знаят. Казвам: Кой я научи? – Религиозните отговарят: Бог я научи. – За да я научи Господ, Той де се е учил? Как е учил? Ако тя не разбира каквото Господ е казал – като дал първият урок казал: Аз ти давам една хубава дрешка само за няколко месеца, защото някои пеперуди само няколко месеца живеят. На другата година не остават, умират. И тя за 5–6 месеца много добре знае. Казвате: Глупава пеперуда! – Не, не, тя научава урока и го цени. Мислите ли, че тази пеперуда не е допринесла нещо в света? Тя на колко растения е кацала тази пеперуда! Пеперудите са събудили в растенията щедростта. Всичките тези бръмбарчета, на колкото растения кацат, те са като стимул

за тях. Гениални бръмбарчета са. Че всичките растения отварят сърцата си, дават най-хубавите плодове. Те са ги заставили да дават хубави плодове. По-напред не са давали. Като ги видяли така хубаво облечени, понеже са ги посещавали, когато са имали хубави цветове – сокове им дават. И те в замяна са създали най-хубавите плодове. Казват: Идущата година пак заповядайте, много сме доволни от вашите посещения! Вие казвате: Такива глупави работи, туй не е вярно. – Че кое е вярно? – Вярно ли е, че Египет едно време е бил велик? Вярно ли е, че Рим едно време е бил велик? Вярно ли е, че едно време Асирия е била велика? Какво е придобил Египет? – Останали са само пирамидите? Сегашните египтяни не са старите онези египтяни, които бяха център на културата. Нима сегашният Рим е център, както едно време? Сега искам да ви наведа на онези научни факти. Всеки един човек на земята е заставен да работи най-първо над себе си. Някои хора се чудят – нямат работа. Не знаели какво да работят. Ти, ако най-първо не се научиш със себе си да се справиш, да служиш на себе си, как ще служиш на другите хора? Само в мозъка има 3 милиарда и 500 милиона клетки. Тия разумни души, които се занимават – милиони от тях има, които се занимават с умствената функция. Милиони от тях се занимават с духовната функция, с Божественото. Има други клетки, които се занимават с духовните чувства на човека. Други клетки се занимават с неговото самосъхранение. Клетки има, които се занимават със семейните мъчнотии. Вие не знаете още имената на тях. Вие минавате за много учени. Вие не знаете себе си, къде се намират някои центрове. Едва сегашната наука в наше време е показала къде е Божественият център. Досега казват: Религиозен център, религиозно начало, религиозни чувства на човека. За да бъде човек религиозен, има особено място в мозъка вътре. И за сърцето има особено място, и за тялото има особено място. Три апартамента има в мозъка. Един Божествен апартамент има в тялото. Сега няма да ви кажа къде се намира, къде е. Вие сте толкова учени хора! Ще отворите вашите енциклопедии, ще ги намерите там. Сега някои казват с какво да се занимават. Ако не се занимавате с радиото, което те съобщава с Божествения свят – то е реалният свят. Запример, ако този свят не го изучаваш, така както трябва, какъв човек ще станеш? Ако не се занимаваш с онова радио, което се занимава с умствения свят около тебе кой е? Ако не го изучаваш, как да го видиш? Умственият свят може да го видиш. В умствения свят като влезеш, работите лесно стават. Сега технически пропорционално в умствения свят като седиш, искаш един хубав апартамент. Там обичат да градят етаж и половина – два етажа. В умствения свят не обичат да градят, понеже важен не е градежът. Да кажем тебе ти трябва някакъв градеж, здание за кираджии. В умствения свят не се позволява да имаш кираджии. Ще влезеш в стълкновение, за вземане и даване. Ще направиш здания за себе си, за гостите, за близките. Всеки да има своя стая. В този свят не се позволява двама души в една стая да спят.

Може да се разговярат, но щом дойде за спане, всеки в своята стая. В умствения свят всеки има градина. Не се позволява, нямаш право в чужда градина да късаш. Не се позволява цветя да късаш. Сега питате, къде е този свят? Аз задавам друг въпрос. Ти като се влюбиш, къде е любовта? Казваш: Гори сърцето. Къде? Измерваш как гори сърцето. Ако гори, защо тялото не изгаря? Гори сърцето. Че гори, гори, но трябва да има действително един термометър, който да измерва любовта. Но той не е термометъра на Целзий и на Фаренхайт. Те са научни данни, с които аз се занимавам. Аз измервам любовта, тъй както се измерва топлата вода. Дойде някой при мене и ми казва, че се е влюбил. Турям моя термометър – няма никаква любов. Ти, рекох, имаш любовта на земята – едновремешен огън, който ти наричаш любов. Всякога, казваш, когато имаш този огън ще те сполети някакво нещастие. Той ми говори за любов, а казва голямо нещастие имал. Той не знае какво нещо е любовта. Човекът на любовта никога не може да бъде нещастен. Нищо повече! Аз не ви казвам, че вие се самозалъгвате, но трябва да разбирате какво нещо е любовта. Вие казвате: Общение с Бога трябва да имаме. Трябва да знаеш какво нещо е общение с Бога. Ако ти имаш общение с Бога и минаваш за невежа човек, това не е общение с Бога. Мислите ли, че един философ като стане говедар и пасе говеда, че те ще станат ученици – философи? Ще има известна промяна. Ето каква промяна ще стане: ако говедарят е философ, по-малко бити ще бъдат говедата. Ако не е философ говедарят, дървото на общо основание ще играе. Втора една разлика има, че единият ще има много добра обхода. Че аз правя наблюдения. Овчари има, които обичат овцете си повече, и като се спрат, те дигат главите си и ги погледнат. Онзи, който не ги обича и да вика, те си държат главите надолу. Веднаж имах една опитност в планината, мисля, че беше Стара планина. Минавах покрай един каракачанин. Аз минавам, той седи. Като хукнаха всичките овце към мен, започнаха да блеят, заобиколиха ме. Всички тичат. Този човек ме вижда и си мисли – Той може да завлече овцете, той ще стане овчар. Ще завлече стадото! Аз исках да го убедя, казвам не бой се, овцете са много интелигентни, ти така си ги научил. Всички казват: Добре дошел, много добър е нашият господар! Пък добри са овцете. Виж каква хубава вълна дават. Какво разбрано стадо, идват, препоръчват те и аз за тебе имам много добро мнение. Той казва: Обичам ги. Аз зная как ги обича! Тичат тия овце при мене, идват и казват: Не е ли дошло времето да се освободим ние от тия мъчения? Постоянно ни вземат вълната, млякото ни вземат, децата ни вземат, нищо не оставят при нас. Толкова години господарят какво мисли. Кажи на Господа нещо. Тук мълчим, но много зле е. Това не го казвам. Какво ще бъде? – Бунт. Ще каже, Господ ми ги даде. А те казват: Не е ли дошло време Господ да ни освободи? Като разправям на някого туй мое схващане, не го разбира. Аз ви разправям. Тия овце ги виждам другояче, нищо повече! Както ги виждам. Аз ги виждам тъй както този

овчар. Като погладих тази овца, погладих онази овца и казвам: Не бойте се, идва и за вас спасението! Тупам по главата, тупам по гърба и всички гледат, а той се чуди. Влизам в положението му. Колко хубаво стадо има! Казвам: Гледай да не ги измъчваш, да не им даваш агънцата, не ги яж. Като пасеш овцете, стани вегетарианец. Не е хубаво, не е късмет да ги ядеш. – Ами сирене? – Сиренето, млякото, вълната, може да ги вземаш, но не ги коли! Казва: Хубаво е туй, ще гледам да го направя вече. Ако искаш, рекох, да ти върви, не ги коли – нищо повече! Казваш: Аз с овцете ли ще се занимавам? – Ами с кого ще се занимаваш? Когато един ангел слезе от небето със своята интелигентност, ти при него си като едно растение. Човек даже не е овца при един ангел. Христос казва за себе си: „Аз съм лозовата пръчка, Отец ми е земледелецът." – В положението на растението съм. Затуй разбирането на хората е материално. Главите на съвременните хора са заровени в гъстата материя, и вследствие на това не могат да имат разбиране. Ние се плашим заради нищо и никакво. Ние се плашим за другите хора дали ще умрат. Хората ги е страх, че ще умрат. И да се плашиш, и да не се плашиш, ще умреш – нищо повече! Ами да умреш какво значи? – Отидеш в другия свят и трябва да се приготвиш за оня свят. Ще се приготвиш ти като умреш, като идеш в другия свят, ще започнеш работа в безпрекъсване. Не да идеш в оня свят да седиш 45 години не мил не драг. Той 45 години няма никаква работа. Тогава какво ще правиш? Сега ще ви приведа онзи пример, който не е научен. Един английски мисионер, отишел в Африка да проповядва евангелието. След като го проповядвал, вижда един старец с бяла брада да седи при него. Започват да се разговарят. Казва му: Ще ти кажа една истина, да се не плашиш. Аз, както ме виждаш, не мога да оживея. Аз съм умрял преди 200 години, в оня свят както съм влязъл. Искам да ми услужиш, много се измъчвам. Аз съм английски владика, живях на еди кое си място, но живях много разпуснат живот. Вземи името ми. В мястото, дето живях, има мои роднини. Иди да им проповядваш, дано да се обърнат. Да могат да служат на Бога, да се освободя от туй мъчение, което имам този живот. Той казва: Божия работа! Като проповядвам, може и на умрелите да се проповядва. На следната вечер, той иде с още един, и той с брада. И той проповядва за учението. На третата вечер идват трима, четирима и т.н. На десетата вечер, като проповядвал, десет души имало, после 50, 60, 100, 150 души се събрали и забелязъл, че неговата сила започнала да отслабва. Дохожда в Англия и проповядва онова, което му е казал стареца и буква по буква всичко е вярно. Вие ще кажете: Това е халюцинация на човешкия ум. Като умре човек, всичко се свършва. – Хубаво, щом е така, какво има да се безпокоим? Ако всичко ще се свърши със смъртта, какво има да се безпокоим? Къща имаш, умреш – ще се свърши. Ти като умреш, мислиш на кого ще оставиш къщата. Ти като умреш, мислиш дъщеря ти за кого ще се ожени, синът ти за коя ще се ожени. Питам, защо е това безпокойство? –

Но не е научно. Ние сме извън света на гениалните хора, извън света на талантливите хора, извън света на обикновените хора. Ние сме в един свят неорганизиран. Един свят, който не знае как да мисли, как да чувствува и как да работи. Казвам: Щом не работиш, извън обикновените хора си. Щом си художник, туй, което ти е дадено не го изработваш, не го прилагаш, ти не си от талантливите хора, защото талантливият човек всичко трябва да приложи. А пък гениалният човек трябва да създаде, да пресъздаде живота си. Аз считам така: Обикновеният човек в човека се занимава с тялото му. Талантливият се занимава със сърцето, гениалният се занимава с неговия ум. Казва: Ние не сме хора талантливи. – Ти, ако нямаш обикновени хора да работят в тялото, ти ако нямаш талантливи хора да работят в сърцето, и ако нямаш гениални хора да работят в ума ти, ти си закъсал. Ти ще слушаш тия тримата! Да влезеш като ученик от обикновените, да започнеш да пъплиш в своето развитие. Как ше разберете думите: „Всички ще бъдете научени от Господа." Как ще бъдете научени? – Ти ще се учиш от растенията. Ако искаш да познаеш характера си, посей едно растение и виж как цъфти, как зрее, какъв плод дава и ти ще познаеш какъв си. Туй растение като го посееш, веднага ще те определи. Посей едно цвете и цветето ще покаже какъв си – до каква степен на развитие си дошъл. Вземи си една кокошка и тя ще ти покаже до каква степен на развитие си дошъл. Купи си една овца и тя ще ти покаже до каква степен на развитие си дошъл. Ако искате хубави отношения, овцата ще ти покаже на каква степен на развитие си дошъл. В писанието имаме: Там Яков е наречен червей. Червей, който знае как да работи. Например, в природата като изучават, има една оса, знаете ли колко е умна? Правят от пръст цилиндър от пет сантиметра, някой път от 6, 7 до 10 см. дълъг. Хванат някой паяк и го оставят вътре в цилиндъра. 20, 30 паяка ще ги турят вътре. Така е направен, че да не умират. Накрая, ще снесе яйцата си, ще го затвори цилиндъра, че като се измътят да намерят готова храна. Паяците са живи, не са умрели още. Питам: Кой научи умната оса? – Има кой да промисли. Вие не сте разглеждали житото, което си пробива почвата, как пробива почвата? Туй слабото стъбълце пробива почвата. Много химически начини има. Вземете мъховете. Мъховете ги наричам гениални растения. Като се закрепи мъхът за някоя канара, започва да изважда храна от нея. Той седи с хиляди години, разтваря тази канара. И виждаме тия мъхове какви са хубави, какви приятни цветове имат! Мислите, че са умрели, но като дойде пролет, наново се явяват. Казвате: Глупави са. – Гениални са тия мъхове, в моите очи са гениални. – Там, дето никой не може да живее, те живеят. Гениите живеят там, дето никой не може да живее. Талантливите живеят там, дето всички боледуват. Обикновеният човек живее там, гдето нищо за ядене няма. Обикновеният човек, той всичко сам си доставя, той не чака. Аз наричам обикновени хора всички, които сами си доставят храната. Талантливите хора, след като си

доставят храната, започват да се справят с мъчнотиите. Гениалните превъзмогват всички работи.

Сега мислите за новото учение. В новото учение всички искам да бъдат обикновени, талантливи и гениални. Всеки един човек, според мене, който е обикновен, да знае как да се справи с тялото си. Гениален е за тялото, но по отношение на сърцето е обикновен. Талантливият човек за сърцето е гениален, а гениалният, за ума си е гениален. Ти едновременно, ако не си обикновен човек, ако не знаеш как да се справяш с тялото си, ако не знаеш как да се справяш със сърцето си, понеже сърцето е от по-висока култура, не вземам видимата функция на сърцето – кръвообращението. То е свързано с чувствата на хората, със симпатичната нервна система. Свързано е с цялата душа, с живото същество. Според тази нервна система, която имаш, ти веднага може да чувствуваш успеха и напредъка, дали ще успееш или не. Ако сърцето ти е правилно, може да виждаш своето бъдеще, няма да се плашиш. Казвам: В новото учение хората трябва да бъдат гениални. Гениални трябва да бъдат, за да помагат на обикновените. А пък всичките обикновени хора, на които гениите помагат, те помагат на талантливите да им съдействуват на тяхната работа. Гениалните съдействуват на обикновените хора, обикновените съдействуват на талантливите като слуги. Талантливите са слуги на гениите. И най-после гениалните стават слуги на обикновените. Те са вече Учителите. Майката слугува на своите деца – тя е гениална. В същност детето слугува, в същност детето е гениално. В един дом без деца, майката и бащата се обезсърчават, защото нямат гении. Всички, дето искат деца, затуй е. Щом се роди едно дете – един гений в къщата, един гений има в къщи. Този гений носи всичките благословения. Ако твоята глава няма една мисъл родена, празна е тя. Този дом е бездетен. Ако нямаш една гениална мисъл, не си на правия път. Трябва да се роди една гениална мисъл, трябва да знаеш този закон. Ако в твоето сърце не може да се роди едно талантливо чувство – то е пак гений – ти не можеш да успяваш. Сега може да ме запитате как може туй? – Оставете, ще бъдете търпеливи. Аз съм гледал, жените правят баница. Аз съм гледал как старите правят баница. Гледал съм и как младите правят баница. После, гледал съм как младите, които се готвят за висшето училище, да правят баница. Те са абитуренти. После съм гледал и възрастните, и те правят баница, и старите как правят баница. Има голяма разлика. Тази младата, много сръчно работи! Онази страта – полека, лека. Не само, че има разлика, младата като направи баница, вкусна е. Има нещо вкусно, което не може да определиш. Старата, която няма нищо вложено, чувствуваш безвкусно. Като че не е същото брашно, пък то е същото. Ако ти от своето религиозно чувство не можеш да туриш в своите думи, то не е баница, която правиш на хората. Започнали тук в София да се плашат от вълната. Казват: Няма вълна. Казват: Внесли от тази от дърво.

Една сестра направила дреха, но не топли. Онази вълна, взета от овцете, по майсторски са я направили те. Като вземеш изкуствената вълна, не задържа топлината – различава се. Различават се онези яйца, които снасят кокошките от онези, които хората правят. Кокошките знаят да правят по-добри яйца и пилета излизат от тях. От изкуствените яйца, освен, че пилета не излизат, но щом ядеш, не се чувстваш добре. Аз считам всички изкуствени работи за хубави и красиви, но съдържание нямат, живот няма в тях. Един часовник показва времето. Какво има в часовника? Има хора, имат една способност в тях, имат туй точно чувство – в което време да го събудиш този човек, той ще ти каже колко е часът с една минута разлика. Той ще определи колко е времето, пак с една минута разлика. Чувствува той времето. Има хора, които имат барометър. Може да ти каже след няколко дена какво ще бъде времето. Не ходи вън да гледа, но ще ти каже какво ще бъде след два–три дена, понеже има нещо в него, което разбира.

Казвам: Ние се нуждаем от една наука, която да ни услужи, да изменим нашия живот. Сега да го изменим, защото сегашните условия, при които живеем, никога няма да ги намерим. В сегашното Бог работи. Всичко туй, което става, то е под ръководството на Божествения пръст. Всичкото наше минало, Бог го превръща. Всичките наши несрети, които ги имаме в живота, Той поправя нещата. Като страдат хората, от техните страдания, поправя живота за в бъдеще. Всичките наши страдания, Той ги има предвид. Иска да ви просвети, да не правите погрешки. Той вижда несретите на вашата мисъл, че не мислите както трябва. Внася в ума светли мисли, за да не се създадат лоши мисли за в бъдеще. Че Бог по един начин преобразява цялото съзнание на народите и на цялото човечество. Работи над всички. Всички тия проповедници, всички учени хора, който и да е, всички работят заради Господа. Знаят или не знаят, за него работят. Няма нещо, което той да не употребява, да не използува. Безброй напреднали души има, които работят на земята. Учените хора с години работят над един въпрос. По 20–30 години някой ще изучава бръмбарите. Той любов има към бръмбарите. Като изучава бръмбарите, на бръмбар замязва човекът. Някой като изучава някои животни, на тях замязва. Щом се влюбиш в някое животно, замязваш на него. Има една сравнителна физиономика, уподобява хората на някои животни. Някои мязат на кон, някои на вол, някои мязат на овца, някои мязат на прасе, някои на щъркел, някои на петел, някои мязат на магаре. Често хората в сравнение с животните, взели някои от линиите от тях. Хората правят някои движения така, както ги правят животните. Магарето има една крива линия, подгъва мускулите и човек, който има тази линия, и той прави същите движения. Ще кажете: Дали е вярно или не? – Ще видите. Някой път, ако не вярвате, ще ви покажа някои картини. Има доста. Не е лошо да мязаш на един щъркел, не е лошо да мязаш на един гълъб, не е лошо да мязаш на една

гургулица, не е лошо да мязаш на един паун, не е лошо да мязаш на един паяк, или на един петел или на един пуяк. Аз гледам всичките и виждам много умно в тях. Още като те види петелът, като се качи, ще каже: Ето какво Господ ми е казал – Кукуригу-у. Какво казва на мен петелът? – Туй, което учиш е много добро. Продължи, то е право. Аз споделям твоето мнение и аз съм твой последовател. Мене ми стане приятно, че един петел ме е разбрал. Кукуригу-у! После като се приближа до едно цвете, то изпраща ухание от себе си. То казва: Туй, което учиш е много добро, продължавай! Някъде ида при някои цветя, не издават миризма – какво да правя? Хубаво като издават миризма, но някой път не издават. Казват: Да се не колебаеш!

Да ви приведа един пример. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност, която му се случва във Варна. Този свещеник е заминал за другия свят. В началото на своя живот бях много духовен, голям идеалист. По едно време на старини към 70–75 години ми дойде на ума мисълта, защо станах поп? Той имаше отличен глас. Той беше един от свещениците, който пееше много добре. По-добър певец от него не съм слушал. Той се казва: В младини защо ти трябваше да станеш поп, певец да станеш, да се прославиш. Тук само с кандилницата – 75 години. Една вечер дойде един старец с бяла брада и като го погледнал, му казва: Знаеш ли, че едното ти око гледа надолу, а другото нагоре и го побутнал по челото. Пак: Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу? И като станал сутринта, мястото, дето го побутнал стареца, черно. Питат го: Къде се удари? Пита ме: Какво означава това? Казвам: Ти като поп ще загазиш. – А като певец няма? – Като певец, ще загазиш повече. Попът е най-лесната работа. Като певец ще имаш по-големи съблазни. Казвате: Да бъда богат! – Хубаво, какво ще добиеш от богатството? Ако в богатството добиеш най-хубавото, ако станеш добър човек, благороден, купиш книги да бъдеш полезен на човечеството, разбирам. Затова богатството се дава на силни души, не на слабите. Де ще намериш тоя разпуснатия живот у богатите хора? Вземете красотата у човека. Защо не се дава красотата? В сегашните хора много малко красота се случва. Всяка красива мома, ако не е умна, ще завърти ума на когото и да е. Сегашните хора не са красиви. Казват: Красота! Аз имам мярка, понятие, зная какво нещо е красота. Красивият човек е гениален в ума си. Красивият човек е талантлив в сърцето си. Красивият човек е обикновен в тялото си. Туй е понятието ми за красотата. Духовният човек, Божественият човек е гениален в ума си, талантлив в сърцето си, обикновен в тялото си. Той е религиозен, учен човек. Говоря за тия хора, които са гениални, учени, свещеници, съдии, жени или мъже без разлика. Всички те са хора на новото поколение, което иде. Всички такива трябва да бъдат гениални. Аз гледам този ще плаче, онзи ще плаче. Казва: Господ ме е забравил, този ме е забравил, онзи ме е

забравил. – Ти не забрави ли Господа пръв? Тебе Господ не те ли прати на земята да учиш? А ти започна да ходиш да търсиш момите, да ги лъжеш. Че то не е гениалност. Каква е тази любов – ще привличаш хората? Гениалният, талантливият, обикновеният привличат хората, но никога не ги изваждат от тяхната орбита. Никога не изваждай човека от неговата Божествена орбита, в която върви! Ти може да го разбираш, може да изкажеш своето мнение, но остави човека да върви в този път. Този, който го е създал, му е начертал един път и нека той да върви по него. И ти върви по своя път. Бог изпраща отдалече светлина, топлина и сила. Защо ще се събират хората на едно място да се карат? Сега говоря една беседа, като направих своите изследвания научни на една стара баба на 85 години, много умна с едно правилно лице. Като измерих главата ѝ казвам: Много си била красива. Всичките момци около тебе се въртели едно време. Тя се поусмихна. След като поговорихме дълго време, тя казва: Синко, защо не дойде в нашето време, ами сега си дошъл, когато съм на 85 години? Аз, за да я утеша, и казвам: Ще ти дам един секрет, за да се подмладиш. – Може ли? – Може. Може на 19 години да станеш. – После като се подмладя, какво ще правя? Аз казвам: Като се подмладиш, кажи ми какво ще правиш? Тя пак се усмихна, и казва: Да ме пази Господ от изкушение. Казвам: Бабо, ти си гениална в ума си, талантлива в сърцето си. Много добро сърце имаш, ама колкото са те обичали, нито един не те е обичал, лъгали са те момците. Тя казва: Не бяха те виновати, но тази глава. Много добри момци бяха те, но тази глава. Рекох: Сега, като се подмладиш? – Синко, казва, не ме подмладявай, ще вляза в изкушение. Оправи ми път да ида в оня свят, че като се върна, както кажат, каквото наставление дадат да го изпълня. Сега като се подмладя, страх ме е. Рекох: Сега обичай Господа, като дойдат младите. Обичай Господа с всичкия си ум, понеже си гениална. Обичай Господа с всичкото си сърце, защото си талантлива. Обичай Господа с всичкото си сърце, понеже си обикновена. Обичай и ближните си!

Та казвам: Важни въпроси има за разрешение. Вие всички имате една обща задача. Всеки един човек в настоящия си живот, създава условия за в бъдеще. Най-първо тялото работи за сърцето, сърцето работи за ума, а умът на човека работи за човечеството, или умът работи за Бога. Човек не може да работи за Бога, докато не е гениален. Гениален ли е той, няма слабости. Талантливият човек, той е постоянно на работа, той не е мързелив – той много работи, много работлив е. И обикновените, и те са работни.

Та сега, каква ще бъде новата религия?

Бъдещата религия ще бъде религия на гениите.

Бъдещата религия ще бъде религия на талантливите.

Бъдещата религия ще бъде религия на обикновените.

Три степени има:

Да служиш на Бога с тялото си.

Да служиш на Бога със сърцето си.

Да служиш на Бога с ума си!

То е смисълът на човешкия живот. То е успехът, прогресът, силата, богатството, всичко в света е там. Там е скрита всичката тайна, то е законът на човешкото подмладяване. Тук може да се подмладиш. Ако заминеш за оня свят, по-мъчно се подмладяваш, защото някой път дълго време ще мине, докато те подмладят и пратят на земята. Най-първо ще те прекарат през един огън, да те пречистят от всички мисли, желания, които нищо не носят. Всичко туй трябва да се разтопи. Всичко няма да изчезне, да остане само идеята за Бога. Това е реалното, което не се изменя. Ти ще видиш, че богатството, парите нищо не струват, че красотата нищо не струва, че тялото нищо не струва. Ще останат при тебе гениалните хора, талантливите хора, обикновените хора. Те като се съберат наедно, тогава ще видите светиите. Като се съберат светиите, тогава ще видите Учителите в света. Като се съберат всичките Учители, тогава ще видите Бога, който създаде света!

Приложение, работа, неуморна любов в света!

Тайна молитва.

10-та беседа, държана от Учителя на
22.12.1940 г. Неделя, 10 ч. с.
София – Изгрев

1940_12_25 Вратата на Доброто и на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ВРАТА НА ДОБРОТО И НА ЛЮБОВЬТА

Отче нашъ.

Махаръ Бену Аба.

Богъ е Любовь.

За следния пѫть опитайте се да нарисувате една рѫка. И стари, и млади да направятъ по единъ моделъ.

Младитѣ сѫ, които отиватъ да се ценятъ на работа. М – това е младъ. С – това е старъ. Когато едно дете отива на училище, учительтъ го учи, но не го учи това, което майката го е учила. Майката е дала вече основнитѣ елементи. Туй дете, като отива на училище, то има вече отлични очи, единъ отличенъ слухъ, обоняние, вкусъ, рѫцетѣ и краката му трѣбва да бѫдатъ здрави, да вършатъ работа. Младиятъ, който остарява, какво става? Значи, за да бѫдешъ младъ, какво трѣбва? М ||| – туй е младиятъ. Веднажъ слиза, два пѫти се качва. Младиятъ, като посади една семка, два пѫти се качва. Като узрѣе плода на дървото, ще видишъ това дете горе на дървото. Сега вие обвинявате малкитѣ деца, че се качватъ горе на дървото. То сѫ ученици. Качватъ се на дървото и казватъ: „Да ни научите“. Казвашъ: „Какъ правишъ тия плодове? И ние искаме да се научимъ така да ги правимъ“. Учительтъ горе на дървото имъ позволява да си вуематъ по единъ плодъ. А пъкъ стариятъ, ||| както е, се различава отъ младия. Младиятъ нагоре два пѫти се качва. А пъкъ стариятъ два пѫти слиза, веднажъ се качва. Туй е сѫщото, като приведете дроби къмъ еднакъвъ знаменатель. Трѣбва едно разбиране. Сега ние разглеждаме човѣка извънъ нашето разбиране. Има нѣща, които ни ограничаватъ. Каквото и да правишъ, каквото и да отричашъ или да приемашъ, ти усѣщашъ, че има нѣщо отвънъ, което те контролира. Вземете положението: обичашъ нѣкого. Обичашъ нѣкого, но въ тази любовь има нѣщо, което те контролира. Мразишъ нѣкого – пакъ има нѣкой, който да те контролира. Като обичашъ нѣкого, любовьта ти трѣбва да се увеличава. Какъ различавате любовьта? Съ какво мѣрите любовьта? Вие искате тази любовь да се увеличава, макаръ че знаете какво нѣщо е любовьта – яде ли се, пие ли се, хваща ли се? Нито се яде, нито се пие, нито се хваща. Не е нито огънь, нито свѣтлина. Любовьта е нѣщо, отъ което всичко излиза, пъкъ то на нищо не мяза. Сега думата „нищо“ и „нѣщо“, какъ го разбирате? Онѣзи тълкуватъ Библията, че Богъ е създалъ свѣта отъ нищо. Подъ думата „нищо“ разбираме една неорганизирана материя, а пъкъ „нѣщо“ – организирана материя. Отъ неорганизираната материя човѣкъ е създалъ

организираната. Туй е сега. Отъ нищо – значи неорганизирано. Казва: „Нищо, което не (е) сѫществувало, което не е организирано“. Имате едно колело, което не се върти – то е нищо. Когато започне това колело да се движи – то е нѣщо. Всичкитѣ нѣща, които влизатъ въ движение, сѫ нѣщо. Да кажемъ, една цигулка е нищо. Тя нѣма струни, не отговаря на музиканта. На тази цигулка туришъ струни, тя отговаря вече. Цигулката какво създава? – Създава една пѣсень. Пѣсеньта вие може ли да я видите? – Пѣсеньта може да я видите.

Музикално, това е стариятъ човѣкъ. Това сѫ музикални етюди. Вие още не знаете тона на младия. Доста сложна работа е. Какъвъ тонъ е младиятъ? Младиятъ, който се качва нагоре, какъвъ тонъ ще му дадете вие? Нѣма какво да се смущавате, че не знаете. Това ученитѣ не го знаятъ, че вие (ли) ще го знаете, гениалнитѣ не го знаятъ. Тъй, щото не се безпокойте, още музикантитѣ не го знаятъ. Вие сега казвате: „Какво има да се учимъ?“ Като идешъ на оня свѣтъ, какво ще учишъ? Като дойдешъ отъ оня свѣтъ на този свѣтъ, какво ще учишъ? Като дойде човѣкъ на този свѣтъ, първото учение, което му даватъ – детето отвори двѣтѣ устни и първата буква, която произнесе е „вяяа“. Тѣ сѫ музикални тонове. Отвори устата си, каже „вяяа“ и майката се зарадва. Туй дете разбрало, казва: „Какво да работя сега?“ Майката му дава едно масурче, казва: „Туй масурче ще започнешъ да го смучешъ“. Даде една паничка и то почне. Азъ научно го наричамъ масурче. Вие какъ го наричате? Казвамъ: Туй масурче има дупка и въ тази дупка има една течность. Казва: „Ти най-първо ще извадишъ тази течность, искамъ да я обработишъ. Слушашъ ли?“ – казва майката. То, като смуче, тя чете: „1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10“, казва: „Стига толкова“. То каже „мяаа“. Какво значи „мяаа“? Казва: „Този материалъ е достатъченъ“. Сега нѣма да го говоря на вашия езикъ, вие после превеждайте.

Ще ви направя друго едно сравнение. Две жени рисуватъ съ двѣтѣ си рѫце. Турили картината-хурката и съ едната рѫка издърпватъ вълната, съ другата я въртятъ да се усуче. Едната прави тънка прежда, другата прави дебела прежда. Питамъ: Какво се прави съ тънката прежда? – Отъ тънката прежда се прави основа на нѣщо, а отъ дебелата прежда – вѫтъкъ. Трѣбва една площь. Имаме два процеса вѫтре, които ставатъ. Единиятъ процесъ, който става вѫтре въ човѣшкия умъ и единъ процесъ, който става вѫтре въ човѣшкото сърдце. Когато се говори за сърдцето ни, разбираме не това сърдце, което кара кръвьта. Има едно сърдце, въ което се образуватъ чувствуванията – наричатъ го слънчевъ вѫзелъ. Слънчевиятъ вѫзелъ е единъ органъ, който събира слънчевата енергия. Пъкъ умътъ е единъ органъ, който събира енергията на луната и на всичкитѣ други планети и звезди събира енергиитѣ. Той е голѣмъ специалиалистъ. Събира свѣтлина отъ месечината, събира и складира свѣтлината отъ звездитѣ и отъ това

прави финитѣ материали, образитѣ на мислитѣ. Имате единъ часовникъ. Този часовникъ работи. Има ли съзнание? Като го погледнете, виждате, че е 15 до 5. Този часовникъ разбира ли? Нѣкой пѫть вие, като спите, вашиятъ часовникъ работи. Като спите, вашиятъ умъ работи. Като спите, вашето сърдце работи. Онази работа, която умътъ е свършилъ насънь, е неизвестна. И работата на сърдцето, която е свършена насънь – и тя е неизвестна. То значи вашето съзнание, въ дадения случай, не е пробудено. Единственото сѫщество, което никога не спи, то е Богъ. Какво нѣщо е Богъ? – Туй сѫщество, което никога не спи, а неговото съзнание е будно за действията на цѣлия космосъ. Каквото става – постоянно всичко хроникира и нѣма нѣщо, което да излѣзе вънъ отъ съзнанието. Констатира нѣщата, че сѫ хубави. Всички сѫщества, даже и най-възвишенитѣ, позадрѣмватъ понѣкога. Човѣкъ най-много дреме. Той спи. Сега ви (трѣбва) най-малко седемь часа спане. Значи, спането е единъ процесъ, при който съзнанието трѣбва да излѣзе изъ организма, за да се обнови. Защото, ако съзнанието не излѣзе изъ човѣшкия организъмъ, не се обновява и тогава човѣкътъ казва: „Не си отспахъ“. Ако съзнанието не се отдѣля отъ организма, човѣкъ не може да си отпочине. Спането е почивка – да се обнови, да се пречисти. Като излѣзе съзнанието, онѣзи работници идатъ да пречистятъ тѣлото. Като се върнешъ, намѣришъ тѣлото организирано, готово за работа. Трѣбва да излѣзешъ, да оставишъ слугитѣ си въ тѣлото и тѣ да свършатъ работата. Като свършатъ работата, пакъ ще се върнатъ. Човѣкъ влиза въ тѣлото и излиза навънъ, и други работятъ заради него. Той даже не подозира колко сѫщества работятъ, заради него. Вие не подозирате, че следъ като се наядете, вие не свършвате сами работата. Вие сдъвчете храната, но вие не дъвчите. Зѫбитѣ дъвкатъ храната. Зѫбитѣ не сте вие. Вие вземате хлѣба, разкѫсате го на парчета. Не сте вие – рѫцетѣ. Влѣзе хлѣба въ гърлото и не сте вие, който го препращате, но е гърлото. За васъ работятъ тия клетки. Влѣзе храната въ стомаха и около десеть милиона работници има въ стомаха, които се справятъ съ храносмилането и приготвятъ храната. Но стомахътъ работи, не е човѣкътъ. Нѣкой питатъ: „Кѫде е човѣкътъ?“ – Никѫде го нѣма. Ние подразбираме, че неговото съзнание не е пробудено. Не че го нѣма, спи на леглото. „Никѫде го нѣма“ – разбираме, че не е подъ неговъ контролъ. Слугитѣ правятъ, каквото искатъ. Нѣкой е господарь, когато всичко, каквото става, той наблюдава, а пъкъ хиляди работи ставатъ – той не ги наблюдава. Сега ще се учите да наблюдавате процеситѣ, които ставатъ въ васъ. Не съ всичко да се занимавате, но нѣкои процеси трѣбва да ги проучвате. Запримѣръ: Нѣкой пѫть вие бързате въ яденето. Защо? Нѣкой пѫть не искате да си сдъвчите храната, имате единъ навикъ, както малкитѣ деца хранятъ и тѣ смучатъ храната, не дъвчатъ. Щомъ станешъ възрастенъ, храната не можешъ да я смучешъ. Ако речешъ да смучешъ храната, както малкитѣ деца, както майката те е учила първоначално, веднага се образува

коремоболие. Храната трѣбва да бѫде сдъвкана.

Казвате: „Едно време какъ ние живѣехме добре“. Едно време, като дете, майка ви презъ масурче даваше онази приготвена храна, организирана (и) вие смучехте. Всичко отива добре. Като се освободихте отъ влиянието на майка си, трѣбва сами да вземате храната си и, ако не я дъвчите, усѣщате коремоболие. Казвате, че храната не е добре приготвена. Майка ви е била учена, знае каква храна да ви дава. Вие можете да вземете една храна и не правите подборъ на храната. Ако ви направятъ кюфтета бобени или отъ леща, или месни кюфтета съ развалено масло, че турятъ малко бахаръ, черъ пиперъ, соль – всичко туй е вкусно. Но следъ половинъ часъ започвате да се превивате, въ стомаха ви всичката храна се върти, явяватъ се инспектори на труда на храненето (и) казватъ: „Тъй не става“. Бракуватъ храната. Бракуване – значи спира процеса на храненето. Всичкитѣ тия десеть милиона клетки спиратъ храненето и изведнажъ въ васъ се зарежда единъ процесъ – всичката храна я изхвърляте навънъ. После, доставчицитѣ на тази храна ги глобяватъ. Страданието сѫ доставчицитѣ, които доставили храната и, понеже не съответствува на законитѣ на държавата, глобяватъ ги. Нѣмате право да ядете каква да е храна. Вие казвате, че може да ядете, каквото и да е. Всѣки, който яде една храна, която не е позволена отъ законитѣ, се наказва. Много пѫти сте наказвани и пакъ упорствувате. Казвате: „Не струва човѣкъ да става господарь, да посвети живота си на яденето“. Детето, като се роди, следъ нѣколко месеца му израстватъ зѫбитѣ. Колко зѫби му израстватъ най-първо? Може ли нѣкой отъ васъ да ме информирате? Колко зѫби израстватъ първо? – Най-първо израстватъ два зѫба. То сѫ две струни. После още две. Като има само две струни – то е тамбура. Като станатъ четири струни – то е цигулка. После още две израстватъ – то е китара. И най-после дойде арфата – вече изправена. Като започне да свири на тамбура, тя е легнала като животнитѣ. Животнитѣ сѫ тамбура. Щомъ дойдатъ 32 струни – то е вече арфата, държи я изправена съ двѣтѣ рѫце. Значи – щомъ израснатъ зѫбитѣ, това дете вече е готово да мисли. Следователно, въ зѫбитѣ доста голѣма сила седи. Горнитѣ зѫби сѫ на мѫжа, пъкъ долнитѣ зѫби сѫ на жената. Горната челюсть е активна. Зѫбитѣ, тѣ сѫ чифтове. Имате 32 зѫба. Колко зѫби сѫ мѫжки и колко женски? – 16 зѫба иматъ женитѣ и 16 зѫба иматъ мѫжетѣ, събрани сѫ 32. То е фигуративно. Казватъ, че когато човѣкъ стане ученъ, му израстватъ мѫдрецитѣ – последнитѣ зѫби. Но не всичкитѣ хора ги иматъ. Животнитѣ иматъ пълнитѣ зѫби. То сѫ начини въ природата, която е работила. Тя, като е създала рѫцетѣ, очитѣ на хората, ушитѣ, създала по много начини. Въ нея има едно завършено съзнание. Онѣзи, които сѫ създавали, тѣхното съзнание е било будно. Но ние, съвременнитѣ хора, нашето съзнание едва за малко работа е будно. За идеята за Бога имаме много малко будно съзнание, неопредѣлено. Какви сѫ ангелитѣ, не ги знаемъ. Ангелитѣ, въ

своитѣ естествени трептения, сѫ толкова силни, че единъ ангелъ, ако дойде въ естеството си, ще запали орталъка. Всичко ще започне да гори наоколо. Нѣкой ще се влюби въ ангела. Ще се влюбишъ, но ще изгоришъ. Огънь сѫ тѣ. Нѣкой казва: „Ангелитѣ не се ли съблазняватъ?“ – Ангелътъ не се съблазнява, понеже всичко гори. Ангелътъ не може да се съблазнява отъ нѣща, отъ които човѣкъ се съблазнява. Човѣкъ, въ когото топлината се е намалила, той отъ малко се изкушава. Отъ една английска златна монета, отъ единъ скѫпоцененъ камъкъ се изкушава. Единъ съвремененъ човѣкъ, може да е свършилъ, се изкушава отъ златото, изкушава се отъ единъ златенъ часовникъ. Ако нѣкой намѣри една диамантена огърлица, се изкушава. Даже вие я намѣрите, нѣма да кажете на кого е, но ще я вземете и ще я скриете нѣкѫде. Питамъ: За какво ще употрѣбите една огърлица отъ диаманти? Сега, като се върнемъ въ миналото, се изкушавашъ отъ това, което ценишъ. Огърлицата ценишъ, влагашъ нѣщо. Ако имашъ нѣкаква идея за огърлицата, нѣма да те изкушава. Запримѣръ: Зимно време всѣки единъ отъ васъ се изкушава, като мине покрай печката. Мине и тури рѫцетѣ си, иска нѣщо. Нѣкаква енергия излиза. Минавате лѣтно време покрай печката, не се изкушавате, но зимно време, макаръ да е черна, се изкушавате. Казвате: „Човѣкъ да е красивъ“. Може една печка да е бѣла, фаянсова, но ако е лѣтно време – нѣма да я гледате. Но печката може да е черна, ако е зимно време и ако е запалена – ви привлича. Коя печка ще обичате повече – бѣлата, незапалена или черната, запалената? Казватъ: „Този човѣкъ се е влюбилъ въ черна“. Влюбилъ се той въ черна, какъ нѣма да се влюби – отвънъ има 25 градуса студъ, а тя гори. Тази, бѣлата, нѣма никакъвъ огънь. Минава човѣкъ и казва: „Не ме интересува“. Обяснявамъ ви, защо нѣкои се влюбватъ въ черни. Влюбилъ се, защото гори. Тази любовь е временна. Щомъ престане студътъ, черната пакъ не ви интересува. Ако черната попита: „Защо не се интересува отъ мене?“ – Защото зимата е преминала. – „Защо се интересува отъ мене?“ – Защото зима има.

Единъ духовенъ човѣкъ не се интересува, споредъ мене, отъ пари – пролѣть е. Онзи, свѣтскиятъ човѣкъ, е зима – какъ нѣма да се интересува, пари му трѣбватъ. Ако духовниятъ го турите на мѣстото на свѣтския, и духовниятъ ще бѫде като свѣтския, и той ще се интересува отъ паритѣ. Казвамъ: Въ живота има известни процеси, които сѫ общи. Виждаме, че първото прегрѣшение въ свѣта произтича отъ яденето. Какво има, че едно дете е яло отъ единъ плодъ? Ами, ако вие ядете свинско месо, въ което има трихина – какво ще ви ползува? Ако вие ядете такова месо съ трихина, ще (се) осакати цѣлия вашъ организъмъ. Адамъ и Ева ядоха свинско месо съ трихина и досега още не могатъ да се освободятъ отъ тази трихина. И Ева, и Адамъ яде. Споредъ мене, грѣхътъ е трихина, който се развъжда и предава. Нѣма да ядешъ свинско месо, дето има трихина. Свинята е много

нечисто животно, тя яде каквото трѣбва и каквото не трѣбва – всичко яде. Но и тя е умна – неваренъ бобъ не яде. Всичко яде, но неваренъ бобъ не яде. Та най-първо ще турите за задача да избирате храната. Любовьта е духовно ядене. Ако не знаешъ да обичашъ въ духовния свѣтъ, не знаешъ какъ да ядешъ. Азъ вземамъ любовьта като процесъ на ядене. Да обичашъ, значи да знаешъ да ядешъ. Когато обичашъ нѣкого, той трѣбва да ти дава добро ядене. Той е гостилничарь, ти си клиентъ. Щомъ обаче той нѣколко пѫти сготви лошо ядене, ти напущашъ гостилницата. Казва: „Безлюбие“. Единъ гостилничарь, (като ти) даде много лошо ядене – напусни тази гостилница, намѣри друга. Пита гостилничарьтъ: „Какво право има да ходи въ друга гостилница?“ – Че нѣма ли право? Той има право да напусне гостилницата. Кой е обичаниятъ клиентъ на гостилничаря? Ако ти обичашъ нѣкого, той е гостилничарь, ако цени любовьта, готви хубаво. Сега вземете временнитѣ процеси. Казвате: „Той не ме обича“. – Не сте сготвили хубаво. – „Не ме обича“. – Не говоришъ хубаво. Идешъ при него, той обича да му дадешъ. Нѣкои обичатъ, иматъ мекъ тонъ, говорятъ музикално. Нѣкой не е сготвилъ хубаво, какъ ще го обичатъ.

Та казвамъ: Не да направите ядене и да го замаскирате отгоре, че е хубаво и вкусно. Стомахътъ е авторитетъ. Езикътъ, той лесно се запознава – само като близне, казва: „Може“, дава разрешение. Но дойде ли до стомаха, той е митничарь, веднага секвестира. Казва: „Туй въ държавата не може да влѣзе“. На, по нѣкой пѫть говорите за истинска любовь. Коя е истинската любовь? – Истинската любовь е онази, която сготвя яденето хубаво. Истинската любовь е онази, която (като) ядешъ – никога да не боледувашъ. Щомъ започнешъ отъ любовь да боледувашъ – гостилничарьтъ не е сготвилъ хубаво яденето. Започвашъ да запитвашъ, казвашъ: „Откакто започнахъ да се храня въ тази гостилница, не ми върви“. Когато хората се обичатъ и започватъ да боледуватъ, любовьта не е на мѣсто. Въ любовьта първото качество е, както въ гостилницата. Щомъ заболявашъ – яденето не е хубаво. Може и причината да е въ тебе, да не си сдъвкалъ добре яденето. Казвашъ: „Не ми подхожда храната, не ми е приятенъ гостилничарьтъ“. Всичката храна е добра, на вкусъ е хубава, нѣкои избиратъ 4–5 яденета.

Та казвамъ: Вие въ себе си трѣбва да правите единъ подборъ на вашитѣ чувства. Чувствениятъ свѣтъ го представятъ въ любовьта, като една градина съ безбройни плодове, разни дървета, разни форми на плодове. Така е въ астралния свѣтъ на чувствата. Отъ всѣко едно чувство – и плодъ. Нѣкои казватъ: „Трѣбва да обичаме нѣкого“. Но, за да обичашъ нѣкого, трѣбва да имашъ нѣкой плодъ, нѣкаква обмѣна да има. Вие мислите, че обичате нѣкого. Не е реално. Много реаленъ свѣтъ е обичьта. Ако ти на единъ човѣкъ му дадешъ отъ своята градина, отъ своето сърдце – той никога нѣма да забрави. Ако му дадешъ единъ калпавъ плодъ, това не е любовь. Що е

тогава любовьта? – *Любовьта е градина, която дава най-хубавитѣ плодове.* Тия плодове носятъ животъ въ себе си. Умствениятъ свѣтъ, той е пакъ свѣтъ на плодове. Какви сѫ гениалнитѣ мисли? – И тѣ носятъ плодове на по-високъ животъ. Всѣки човѣкъ, който ти е далъ хубави мисли, ти никога нѣма да го забравишъ. Единъ човѣкъ, който ви дава калпави мисли, тѣ сѫ единъ лошъ плодъ, който ще забравишъ. Трѣбва да обработвате вашето сърдце, да имате най-хубавитѣ чувства, най-доброкачествени. Градината ви трѣбва да бѫде пълна съ най-разнообразни растения. Всичкитѣ растения трѣбва да иматъ плодове. Казвате: „Защо ще го обичамъ?“ – Той е клиентъ, който трѣбва да вкуси отъ хубавитѣ плодове. Гостилничарьтъ защо отваря гостилницата? – За онѣзи, които ще дойдатъ да ядатъ. Сега Богъ създалъ свѣта, за да се учимъ ние. Вие мислите нѣкой пѫть, че знаете. Не е лошо. Тѫженъ си, имашъ една тѫга, мѫчно ти е. Знаете ли на какво се дължи мѫчнотията? – На три нѣща. Три нѣща има, които развалятъ вѫтрешната хармония. То значи: не си постѫпилъ, както трѣбва, не чувствувашъ, както трѣбва и не мислишъ, както трѣбва. Онзи човѣкъ постѫпва хубаво. Който, каквото и да прави, той го обмисля много добре. Десеть пѫти обмисля. Не да бѫде благоугоденъ на хората. Но има единъ свѣтъ, извънъ човѣшкия свѣтъ. Той е човѣкътъ на съзнанието. Минешъ нѣкѫде, нѣкой човѣкъ не те наблюдава. Но вие, като минете предъ моя погледъ, азъ се интересувамъ отъ васъ. Мине котката, интересувамъ се отъ котката. Гледамъ устройството на главата и веднага чета характера ѝ. Щомъ видя котката, зная въ нея какво има. Щомъ видя една змия, зная отровна ли е или не е отровна.

Та казвамъ: Трѣбва да изпразвате нѣщата – отровнитѣ нѣща въ свѣта сѫ онѣзи, които не сѫ организирани. Доброто въ свѣта е организирано. Доброто носи животъ въ себе си. Подъ думата „животъ“ вече разбирамъ – организиранъ животъ. Подъ думата „*любовь*“ разбирамъ не само организиранъ, но крайно съвършенъ животъ. Съвършенъ животъ, въ който смъртьта се изключва. Подъ думата „*любовь*“ разбираме, че смъртьта е изключена. Въ доброто има възможности смъртьта да се яви. Доброто и злото живѣятъ заедно. Ако постѫпвашъ споредъ законитѣ на злото – смъртьта иде. Ако постѫпвашъ споредъ законитѣ на доброто – смъртьта пакъ влиза. Доброто и злото бѣха въ дървото на живота – то е цѣлия човѣкъ. Когато човѣкъ служи на злото, смъртьта влиза и тя вече изкушава. То е неорганизираната *любовь*. Щомъ служишъ на *любовьта* – животътъ влиза. Щомъ служишъ на Божествената *любовь* – ти си извънъ това дърво. Въ тебе тогава ще влѣзе онзи животъ, който изключва смъртьта. *Любовьта* изключва вече смъртьта.

Та казвамъ: Когато единъ човѣкъ мене ми говори за *любовьта*, азъ наблюдавамъ дали неговата *любовь* – изключила ли е смъртьта. Щомъ

тази любовь изключва смъртьта – въ него има любовь. Щомъ любовьта му не изключва смъртьта – нѣма любовь. Казва: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ“. – Добъръ си, но дѣсната ти ржка е добра, (а) лѣвата ти ржка служи на злото. Презъ лѣвата ржка влиза смъртьта. Презъ дѣсната – излиза. Презъ дѣсната ржка животътъ влиза. Като съгрѣшишъ, презъ лѣвата животътъ излиза навънъ. Щомъ влѣзе доброто, злото го изпжжда презъ дѣсната ржка. Съ разумностьта ние се справяме съ смъртьта или съ всички несгоди на живота. Казвамъ: Вие сега нѣмате тия понятия. Казвате: „Добро“. Доброто е врата на живота. Злото е врата на смъртьта. Злото е врата за страданието, за несгодитѣ, за всичкитѣ неприятности, които постигатъ човѣка – това е злото. Що е доброто? – Доброто е врата, презъ която всичкитѣ добрини могатъ да дойдатъ. Вече се осмисля. Казва: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ“. Доброто трѣбва да бжде една врата, презъ която всичкитѣ Божествени добрини могатъ да влѣзатъ въ живота. Тъй е. Сега мене не ме интересува дали хората сж добри или лоши. Какво тѣ вършатъ – и това не ме интересува. Какво азъ върша – ме интересува. Ако тѣ вършатъ злото – то е за тѣхната смѣтка. Ако тѣ сж добри – то е за тѣхния животъ. Но, ако азъ върша злото – то засѣга мене. Ако върша доброто – пакъ мене засѣга. Азъ на хората може да бжда полезенъ или вреденъ само по единъ начинъ: ако върша злото – на себе си вредя, вредя и на другитѣ, на ближнитѣ си; ако правя доброто – правя добро на себе си, правя добро и на другитѣ. Врата съмъ на живота и за себе си, и за тѣхъ. Затуй казваме, споредъ съвремениятъ моралъ: „Трѣбва да бждемъ добри“. Всички хора трѣбва да бждатъ проводници, врати на живота, който трѣбва да дойде. Ако животътъ не дойде, тогава доброто въ свѣта не може да се прояви.

Сега вие имате заблуждението, казвате: „Да идемъ при нѣкой лѣкарь“. Добре, той се казва „Докторъ“. Знаете, какво нѣщо е докторъ – учитель значи. Значи, лѣкарьтъ трѣбва да бжде учитель. Да ви покаже какъ трѣбва да се лѣкувате. Лѣкарьтъ трѣбва да ви покаже вратата на доброто. Ако искашъ да оздравѣешъ, лекарьтъ трѣбва да бжде проводникъ на доброто. Щомъ той не може да бжде лѣкарь, не е врата на доброто – той не може да бжде лѣкарь. Той ще бжде пакъ лѣкарь, но ако бжде лѣкарь, който работи, пъкъ ще лѣкува злото. Има два вида лѣкари въ свѣта – еднитѣ, които помагатъ на злото. Тамъ какво трѣбва да правите? Всѣки човѣкъ има двама лѣкари: единиятъ лѣкарь е мжжъ, другиятъ лѣкарь е жена. Защото умствениятъ лѣкарь е мжжъ, астралниятъ лѣкарь е жена. Въ живота нали имате лѣкари – и жени, и мжже. Ако мжжътъ го лѣкува лѣкарката, тогава неговата другарка въ кжщи нѣма да бжде разположена. Ако лѣкарката е много красива, знае сладко да говори, тогава често ставате болни. Пъкъ тази другарка, тя обича нѣкой младъ лѣкарь. Злото кжде седи? Ако младата лѣкарка тури инжекция на злото, тя ще го прати на оня свѣтъ. Ако младиятъ лѣкарь и той тури инжекция на злото, и той ще я прати на

оня свѣтъ. Ако този лѣкарь и тази лѣкарка турятъ инжекции на доброто, тѣ сѫ на мѣсто. Въ моя умъ работата седи въ това – какъвъ серумъ ще употрѣбятъ. Има серумъ на злото, има серумъ на доброто. Два вида инжекции има. Та никога не инжектирайте себе си съ инжекциитѣ на злото. Ти се разгнѣвишъ – ти вече си инжектиранъ, твоята лѣкарка те е инжектирала. Ти ще идешъ при младия лѣкарь, той да ти тури друга инжекция. Младиятъ лѣкарь ще каже така: „По ума на младата лѣкарка да се не водишъ“. А пъкъ, ако е жена, ще каже: „Ти по ума на младия лѣкарь да се не водишъ“.

Сега въ васъ бушуватъ противоречия. Азъ забелязвамъ, по нѣкой пѫть той си седи и дойде една мисъль. Той не знае откѫде иде. При мене сѫ идвали мнозина да ми казватъ: „Една мисъль седи въ ума ми, подозирамъ мѫжа си“. Казвамъ: „Ти се лѫжешъ за мѫжа си, такива работи нѣма. Човѣкъ всичко може да направи, но това, въ което го подозирашъ – нѣма го въ него“. Има нѣкои нѣща, които за човѣка сѫ невъзможни въ дадения случай. Ние, хората, нѣкой пѫть създаваме изкуствено погрѣшкитѣ въ свѣта. Майката, като казва на детето: „Да не ходишъ да буташъ ябълки“, най-после го заинтересува. Като му казва да не ходи, тя го тика да ходи. Не поставяте нѣщата въ отрицателенъ смисълъ. Кажете на това дете да ходи въ градината на своята добродетель. Че какво ще учите вашитѣ деца. Въ гостилницата да не влизате. Вашитѣ възгледи сѫ сега това. Женитѣ казватъ: „Въ такава гостилница да не влизашъ“. Тогава въ коя да влѣзешъ? – Едната гостилница произлѣзла отъ другата. Имате едната плюсъ, другата – минусъ. Ако въ едната гостилница пострадате, вие ще влѣзете въ другата – вие се лѣкувате. Ако вие сте били въ гостилницата и сте се разболѣли, лѣкарьтъ ще ви даде очистително – рициново масло, да се очисти стомахътъ, ще ти даде промивка на стомаха. Щомъ направишъ една погрѣшка – ялъ си една храна, ще вземешъ очистително. Ако тия очистителни нѣща не ги вземете, въ низшия животъ създавате тази неорганизирана материя (и) тя ще направи всичкитѣ отрови. (Тогава) ще започне цѣлиятъ свѣтъ въ главата ви да се върти, обърква се навсѣкѫде. Очистете се тогава. Кое е очистителното? – Покаянието, да се разкаешъ. То е да вземешъ очистително, рициново масло. Трѣбва да го вземешъ. Вие седите и по нѣкой пѫть лоши мисли влизатъ. Ти ще знаешъ, че си взелъ нѣщо, което е неестествено, ти си ялъ неестествена храна. Пита те лѣкарьтъ, лѫжешъ го. (Той) казва: „Да не си ялъ нѣщо?“ (Ти) казвашъ: „Не съмъ ялъ“. Има си причина. Ти, докато не си ялъ нѣщо – не може да те заболи коремътъ. Докато не си възприелъ нѣкакво неестествено чувство, не може да усѣщашъ болки въ сърдцето си. Или, докато не си възприелъ нѣкаква неестествена мисъль, не може да се прояви болка въ главата ти.

Азъ имамъ единъ простъ примѣръ. Преди десетина години, когато бѣхъ въ

66, дойде една млада жена и казва: „Детето ми умира, какво да правя? Досега бѣше здраво“. Казвамъ: „Какво има?“ Страхъ я да не е нѣкаква заразителна болесть. Казвамъ: „Даде ли му нѣщо да яде?“ Казва: „Нищо не съмъ му дала. Дадохъ му една ябълка да си играе“. Туй малкото дете, като си играло съ ябълката, отхапало парченца и ги гълтало – тѣ влизатъ въ стомаха. Казвамъ: „Повикайте лѣкарь“. Казва: „Не искамъ лѣкарь. Лѣкаритѣ ми умориха едно дете“. Казвамъ ѝ тогава да даде очистително на детето. „Не (е) трѣбвало да дадешъ тази ябълка“. (Тя) даде очистително на детето и го спаси. Лѣкаритѣ щѣха да дойдатъ (и) да му турятъ инжекция. Инжекцията е рициновото масло – да се изхвърлятъ тия парчета отъ ябълката. Казвамъ: Често майкитѣ даватъ на децата си бонбончета. Колко деца има отровени съ тия бонбончета, като ги задоволяватъ?

Казвамъ: Направишъ една погрѣшка, ти съзнавашъ (и) веднага я изправи. Да допуснемъ сега, че ти не обичашъ нѣкого. Ами ти съ това внасяшъ дисхармония въ живота. Този човѣкъ, когото ти не обичашъ, като му изпратишъ своитѣ лоши трептения, той е свързанъ съ още сто, двеста хиляди хора. Ти своето неразположение изпращашъ и на тѣхъ, и вредишъ на всичкитѣ хора, съ които той е свързанъ. Затова казва: Любете врароветѣ си. Защото злото, зло не лѣкува. Доброто лѣкува злото. Следователно, ако ти въ дадения случай не го обичашъ, ако го мразишъ – зараза е това. Ти възприемашъ омразата – това е вече една зараза въ тебе. Ако ти съ мисъльта си мислишъ зле, заради него – ти покваряваш ума си. Ти научно трѣбва да изяснишъ. Ако този човѣкъ мисли криво, какво ще си кажешъ? Да допуснемъ, че може да се лъже. Всѣки би те намразилъ, ако ти му вземешъ нѣщо. Всичката омраза се дължи на нѣщо материално въ свѣта. Нѣкой отишълъ и казалъ нѣщо по твой адресъ. Казва ти другъ: „Азъ чухъ, той каза това и това“. Срещнешъ го, той е сериозенъ, не иска да говори. Ще се обяснишъ съ него, ще кажешъ, че това, което си говорилъ, не е вѣрно. Всички недоразумения на хората се дължатъ на материални работи, отъ които и духовнитѣ хора трѣбва да се освободятъ. Ти казвашъ, че вѣрвашъ въ Бога. Като казвашъ, че вѣрвашъ въ Бога, Богъ те гледа и съзнава, че ги лъжешъ. Ти лъжешъ нѣкого, когото не обичашъ. Залъгвашъ го, че го обичашъ. Като дойде после – не го обичашъ. Казвашъ: „Трѣбва да го залъгвамъ“. Нѣма какво да се залъгвате. Дойде нѣкой въ гостилницата, когото обичашъ – туришъ най-хубавото ядене, сипешъ масълце отгоре, яденето чисто, всичко е първокачествено. Щомъ дойде нѣкой, когото не го обичашъ, каквото е останало въ тенджерата, туришъ нѣщо отгоре, но не е чисто. Кърпата е оцапана, маслото не е чисто. После започвашъ да го убеждавашъ, че яденето е хубаво, хубаво сготвено. Ти, като гостилничарь, този, когото обичашъ и този, когото не обичашъ – еднакво трѣбва да имъ служишъ. Твоето разположение и неразположение е за твоя смѣтка. Но ти, като занаятчия, ти и на единия, и на другия ще услужвашъ

първокачествено, че да сѫ доволни. И онзи, когото обичашъ, да е доволенъ. И онзи, когото не обичашъ, да е доволенъ. То е Християнство. Казва: Обичайте враговетѣ ваши. Вие сега знаете ли, защо трѣбва да обичате? – Вие трѣбва да обичате, понеже обичьта – то е врата. Истинскиятъ животъ, Божествениятъ животъ влиза чрезъ любовьта. Следователно (за) всѣки, който не обича, този животъ не може да дойде. Животътъ – той е най-мощното. Най-добрата врата, презъ която животътъ може да влѣзе – то е любовьта. Щомъ дойде истинската любовь, човѣкъ ще възкръсне. Всичко моментално ще се оправи. Щомъ животътъ не влиза презъ любовьта, влиза презъ друга врата. Животътъ влиза и презъ доброто. Тогава има други възможности.

Казвамъ: Сега въ васъ има опредѣлена идея. Любовьта е врата, презъ която влиза Божествениятъ животъ. Следователно тази врата ще държишъ отворена, за да влиза Божествениятъ животъ. Затова трѣбва да обичашъ. Ако можешъ да обичашъ – Божествениятъ животъ влиза. Ако не можешъ да обичашъ – тази врата е затворена. Тогава съзнанието не може да се прояви. Вие искате да бѫдете щастливи, да бѫдете обичани отъ Бога. Ако вие не отворите вратата на любовьта у васъ за Божествения животъ – каква е тази любовь? Щомъ дойде тази любовь, вече на хората не гледашъ съ презрение. Дойде нѣкой, казвашъ: „Този не го обичамъ“. Срещне другъ и той каже за тебе, че те не обича. Естествено е – тѣ сѫ хора въ единъ низшъ животъ. Вземете едно куче: щомъ влѣзе въ двора и види една котка, веднага се нахвърля върху котката. Тя намѣри дървото, за да се избави. Щомъ дойде кучето въ двора, котката е горе на дървото. Щомъ кучето излѣзе навънъ, котката е долу, кучето е навънъ. Често правимъ аналогии. Щомъ котката се качи на дървото, значи кучето е дошло. Слѣзе котката долу, (тогава) казвамъ: „Кучето е вънъ“.

Имате сега една ясна представа. Доброто е врата за елементарния животъ. Казвамъ: Не говори за злото, понеже злото ще донесе смъртьта въ свѣта. Не прави злото, защото злото е врата за смъртьта. Казвамъ: Не грѣши, не прави зло. Не отваряй вратата на злото, понеже смъртьта ще дойде. Щомъ тя влѣзе, задига всичко. Като влѣзе смъртьта, тя всичко задига и въ тѣлото, и въ сърдцето – каквото намѣри, задига. Тя е разбойникъ. Следователно не отваряйте тази врата, дръжте я затворена. Вече има смисълъ, защо човѣкъ не трѣбва да прави зло. То се отнася за бѫдещия животъ, който имаме. Ако ние не затворимъ вратата на злото и не отворимъ вратата на доброто – не можемъ да бѫдемъ добри. Човѣкъ, който не отваря вратата на доброто и отваря вратата на злото, е лошъ. Който затваря вратата на злото и отваря на доброто, е добъръ човѣкъ. Това е въ Божия животъ, въ хубавия животъ. Който затваря вратата на омразата и отваря вратата на любовьта, той е духовенъ. Който затваря вратата на любовьта и отваря вратата на омразата,

той е въ ада вече. Щомъ влѣзе въ тебе омразата, ти си отворилъ вратата на ада. Адътъ е мѣсто на насилие. Казва: „Силниятъ има право навсѣкѫде. Слабиятъ навсѣкѫде трѣбва да слугува“. Казвамъ: Ако вие отворите вратата на доброто, вие сте благоугодни на Бога. Ако сте отворили вратата на любовьта – още повече. Ако говоримъ за Божествената любовь, вече подразбираме една врата, която примирява всичкитѣ противоречия. Като отворишъ вратата на онази, истинската Божествена любовь, тя примирява въ моя умъ, въ моето сърдце и въ моята физика всичкитѣ противоречия. Туй положение го наричамъ: Духъ на Бога, който е дошълъ да живѣе въ мене. Или, както казва Христосъ: „Отецъ живѣе въ мене и азъ въ Него“. Щомъ живѣе Отецъ въ тебе – всичкитѣ противоречия сѫ премахнати. Щомъ не живѣе – адътъ е въ тебе. Щомъ Богъ живѣе въ тебе – тогава започва онзи животъ на всичкитѣ възможности. Ние сме свободни отъ всичкитѣ ограничения на живота.

Сега трѣбва да отворимъ вратата на доброто и вратата на духовната любовь, да дойдемъ до третата врата. Сега искамъ всички да бѫдете добри. Отворете вратата на доброто. День и нощь тази врата да е отворена. Всички, които идатъ, да влизатъ презъ тази врата. Защото, презъ вратата на доброто, злото не може да влѣзе. Злото се пази отъ доброто като отъ чума. Щомъ отворишъ вратата на злото, и доброто презъ вратата на злото не влиза. Доброто влиза само презъ вратата на доброто. Злото влиза само презъ вратата на злото.

Та това е новото учение. Сега нѣкой пѫть казвате: „Азъ съмъ добъръ“. Щомъ влѣзе доброто, ти си отворилъ вратата на доброто. Казвашъ: „Азъ съмъ лошъ“ – отворилъ си вратата на злото. Ще я затворишъ. Колкото сѫ влѣзли, сега затвори.

Дръжте въ ума си доброто и любовьта, дръжте ги като два полюса – да се ориентирате. Трѣбва да имате две точки, съ които да се ориентирате. Ако нѣмате две точки вѫтре, нѣма да знаете въ каква посока да се движите. Злото е движение назадъ. Онзи, който има двата високи върха на доброто, той е напредналъ. А който има върха на любовьта, той е още по-високъ връхъ, той се движи напредъ. Онзи, който има върховетѣ на злото и на омразата, той се движи назадъ. Единиятъ слиза надолу, другиятъ се качва нагоре. Всѣкога трѣбва да имате въ ума си единъ добъръ човѣкъ. Първиятъ човѣкъ, когото Богъ създаде и вториятъ човѣкъ, когото Богъ създаде, създаде Богъ човѣка, мѫжки и женски полъ ги създаде. Дръжте ги въ ума си, за да не се връщате назадъ. Не дръжте въ ума си онзи, който излѣзе навънъ отъ рая. Той винаги ще ви повърне назадъ.

Тайна молитва.

1940_12_27 Едно, две, три
лекция пред специалния клас

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

„Отче наш“

Имате ли тема? („Имаме да напишем едно петцифрено число.“)

Пишете втория път върху превъзмогване. Дайте пример какво разбирате под превъзмогване. Реален пример дайте. Знаете какво значи реален пример? Да ви обясня. Когато човек е гладен, да му дадеш хляб, че като яде, той да е доволен, то е реален пример. Ако го занимаваш със сухари, с мухлясал хляб, то не е реално нещо. Реалното е, което съответства на нуждите. Пре какво значи на български? Пре значи подир. Ако няма падане, няма и превъзмогване. Работа трябва, много разумна работа. Допуснете, че вие сте ученик или сте някое дете. Някой път знаете ли защо плачат децата?

Пишете за втория път „Защо плачат децата.“

Аз ще ви помогна малко. Доста голямо мнение имат за себе си. Че не са обърнали внимание, цял въпрос вдигат. Те искат всички само за тях да мислят и затова плачат. Много честолюбиви са. У децата е тъй. То е най-малкото честолюбие вече. Най-добрият плод на честолюбието, който има цена, е плачът. Не обърнали внимание на него, унижили го, то ще си поплаче малко. Отплаща се с благородство. Кое иде след плача? Крясканeто. Сега знаете ли, че не знаете да плачете на свят, нито да кряскате? Човек в себе си кряска, прави пакост на себе си, кряска си. Интересен е светът. Аз съм наблюдавал често модерните печки. Вратата се отворила, нажежена е, пък той, наместо да вземе дилафа, току изведнъж я отвори с ръка и се опари. Опасно е – той с два пръста отвори. Човек трябва да си има инструмент, да проверява нещата може ли да ги поправи, или не.

Каква е темата?

Числото едно какво означава? Или числото две в първа степен какво означава? Или три в първа степен? Едното в първа степен, то е един творчески принцип, то е киселина, която руши, раздробява нещата. В този принцип от неорганизирания свят създава организиран. Двете вече съгласува. То е още пт майстор. Едното ще издои нещата, ще ги тури в буталката. Двете ще вземе да ги чука, ще ги блъска, блъска, докато извади маслото, колкото има. Другото ще го изхвърли навън. Едното ще те тури в

буталката, двете ще те избие и трите е айранът – каквото остане. Ще го изнесе да го продава в избрана форма.

Сега научно може да се обясни. Едно е киселина, две е основа, три е сол. Например имате във водата два елемента. Самата вода какво е? Числото три. Сега според теорията водата сол ли е? Едно съединение на два елемента, кислород и водород. Каква е формулата? В съвременната химия са запознати със солта, която спира процеса на растенето. Но под думата три разбираме онзи процес, дето започва растенето. В три започва растенето. Христос казва: „Ако солта обезсолее – значи, ако в една сол няма растене – тази сол не струва за нищо.“ Вече се изхвърля да се тъпче. Трябва да мине през процеса, то е двете, и тогава да се пречисти. Тогава вече имате едно – дето започва процесът, пробуждане на съзнанието. Развиване на съзнанието е две, а три – вече съзнанието се е оформило.

Имате като резултат човешкия ум – едно, две е човешкото сърце, а три е човешкото тяло. Сега някои казвате: „Защо тялото е голямо?“ Всички предмети, които седят далече, са малки. Всички предмети, които седят наблизо, са големи. Слънцето има такава малка форма, то се намира на деветдесет и два милиона мили. Вие това слънце ще го гледате малко. Вярно ли е туй? На деветдесет и два милиона мили, такава е големината, но относителната му големина е такава, то така се вижда. Но ако започнете постепенно да се приближавате, туй слънце ще се увеличава. Не че слънцето става по-голямо, но става промяна. Вие се движите към слънцето, предметите стават по-големи. Някой път вие мислите, че имате знание. Понеже вие се приближавате при светлината, нещата ви стават ясни, мислите, че тогава знаете повече. Вечерно време нищо не знаете, в тъмното ходите. Като дойде светлината, веднага знаете. Някой път сте поставени на големи мъчнотии, на големи изпитания. Някой път мислите, че нищо не знаете. Вярно е, не знаете, защото нищо не виждате. Първокласен невежа си – тук се блъснеш, там се блъснеш. Щом изгрее слънцето, специалист си, учен си.

Сега при разбирането на предметите има три начина. Допуснете сега, че вие имате една семка. Разглеждате тази семка. Както и да я разглеждате, какво ще научите от семката? Имате една семка от круша или от ябълка. Ще разгледате тази семка и ще се запознаете с ония скрити сили. Туй е първото положение. Ще я посеете в земята – второто положение, ще расте семката. Като вземе да расте, този процес на растенето, той е две. Както се развива семката, имате познание. Най-после, какъв плод ще даде семката? То е три. Числото четири какво означава? Този плод вие ще го опитате. Тогава ще разберете, че семката е едно условие, за да се прояви дървото, а дървото е едно условие, за да се прояви плодът. Плодът е едно условие, за

да го опитате вие. Процес е.

Сега, ако държите една семка пред вашите очи, всяка идея, всяко чувство, всяка постъпка трябва да мине през трите процеса. Да кажем, имате хрема, боледувате. Какво нещо е хремата? Проста работа. Хремата аз наричам почистване за Коледа. Щом дойде Коледа, ще се почисти. Дойде хремата, ще се почисти умът. Хремата е ден за почистване на ума. Ще работиш. Треската е почистване за Великден. То е за сърцето. Аз така гледам, че треската е за сърцето. Като дойде треската, температура има, пък сърцето здраво. Почистване за Великден е треската. След като дойде туй почистване, едно просветление се образува.

Научно сега как седи въпросът? Какво разбирате под потенциална сила на земята или кинетична сила на земята? Потенциална сила значи – парите са в касата. Кинетична сила значи – парите са в обръщение, вън от касата. Потенциална сила значи – земята милиони години е събирала. Кинетична сила значи – сега са в движение. Потенциалната сила се превръща в кинетична.

Често хората правят една погрешка. Мнозина питат не може ли без болест. Как? Като живееш редовно, трябва да разбираш законите на ума, на сърцето, на тялото. Болестите са изключение. Питат без сиромашия не може ли. Може. Като си учен човек, добър човек и силен човек, сиромашия няма да има. Но щом не си умен, щом не си добър, щом не си силен, сиромашията ще дойде. Казва: „Не може ли да не дойдат?“ Може. Пак същият закон. Щом си умен, мъчнотиите няма да дойдат. Щом не си умен, мъчнотиите ще дойдат. Щом си умен, трудът няма да дойде. Щом не си умен, трудът ще дойде. Щом си умен, работата ще дойде. Щом не си умен, работата няма да дойде. Сега работите се изменят, щом си умен и щом не си умен.

Имате единица, какво означава? Или имате плюс, или минус. Ако не си умен, мъчението ще дойде. Ако си умен, мъчението не идва, не те посещава. Мъчението е учен човек, то не търси умни хора. Щом му кажат умен, той е умен, не му трябват умни. Казва: „Този глупак, чакай да го видим.“ То търси глупавите хора, които са особен чешит. Като дойде, започне като умен човек да те изследва оттук-оттам. Туй научно изследване на мъчението го наричат [учение]: учен човек е, ще ти реже тялото. Лекарите вземат някое тяло, режат го с такива малки пинсети, отрежат го с ножчето, търсят някой нерв, раздробяват, държат бележка. Те си приказват отгоре над трупа, някой път пушат. Някой взел някой бут, някой – плешка, човешкото месо го режат. Някой път в Университета, в медицинския факултет, имат човешки тела и ги режат.

Та не е лесна работа да станеш лекар. Ако не можеш да режеш човешко месо, лекар не може да станеш. Трябва да бъдеш смел. Всичките лекари са смели на умрелите хора. Щом е умрял, смел е лекарят. Ако простите хора знаят какво правят лекарите, но не знаят. Като е лекар, знае вече, че той е рязал. Те мислят, че този човек, за да стане лекар, трябва да реже човешкото тяло. То е един метод сега, то е елементарен метод. За бъдеще лекарите не трябва да режат тялото. Всичките лекари ще бъдат ясновидци. Като дойде болният, ще разгледа какво има в тялото му. Ще гледа, без да отваря, как е направено. Няма защо да го реже. Материята ще бъде прозрачна. Човешкото тяло е оцветено. Природата, за да скрие нещо, го оцветява. Тялото, като умре някой, ще го обезцветяват, ще стане прозрачно. Тогава ще можем да видим всичко. Тогава – лесна работа. Но може би ще минат векове, докато стане това.

Как бихте обичали: човек да бъде оцветен или прозрачен? По-добре е да е оцветен. Имате една единица от червения цвят. Какво ще направите с нея? Или имате единица от портокаления цвят, или единица от зеления цвят, или от жълтия цвят. Защо цветовете в тази форма, както ги имаме, те са минуси? Когато желаеш червения цвят, показва, че имаш един недоимък. Щом имаш изобилие от червения цвят, тогава ти започваш да избягваш червения цвят. Докато си в негативната форма, ти го обичаш. Щом добиеш повече от цвета, отколкото трябва, ти вече не се интересуваш. Тогава повръщаш цвета назад. Сега, ако бяхте в училище, какво бихте поискали най-първо от природата? Децата, които отиват в отделенията, учениците, които отиват в прогимназията, които отиват в гимназията, студентите, мязат си. Най-първо, детето трябва да го запишат. Гимназистът, и той иска да го запишат. Онзи в университета, и той трябва да се запише.

Казвам, най-първо трябва да имаш достъп, достъп до нещата. Ако някой гледа единицата, тази единица е само една черта. Имате две, отличава се. Това е вече резултат. Тройката, и тя е резултат. В този смисъл единицата е сила, която дава условия ти да работиш и да се развиваш. Единицата е първият подтик на човека да работи или пробуждане на човешкото съзнание. Когато се говори за Бога – [за] онези, които не разбират идеята – [Бог е] онази Единица, онази Първа Причина, която дава подтик на човешкото съзнание да живее и в процеса на живота да се учим, да получим първия подтик. Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ Подтикът в нас в каквото и да е направление, то е единицата, то е Божественото. Божественото е, което подига човека. Първата единица е киселина, то е подтикът, силата, деятелност. Две аз уподобявам на онази мътилка в буталото. Трябва да влезе в мътилката.

Сега вземете, че имате посято семе. Ако вие ги съжалявате да не страдат, бихте ли имали цвят? Казвате: „Няма да ги хвърлим в земята, ще ги държим.“ Те няма да страдат, но и цветове няма да имат. Ако искате да видите техните цветове, в земята трябва да ги посеете. Сега от ваше гледище какво разбирате под думата страдание? Или болка имате. Да допуснем, че вие имате известна форма, известна дебелина на пръста – нормално състояние, нямате никаква болка в пръстите. Ако обаче в пръстите по един механичен начин се роди желание да има повече кръв, отколкото трябва, ще се създаде едно болезнено състояние. Всякога, ако ударите пръстите си, да спре ходът на капилярните съдове, започва да се набира и се образува едно болезнено състояние. Навсякъде законът е един и същ: когато задържиш нещо в себе си, без да го туриш на работа, ще причини болка. Природата не търпи покой. Малко трябва да го употребиш. Щом не го употребиш, чакаш, след време ще се образува едно болезнено състояние.

Да допуснем, че по два начина се образуват болките. Можеш да туриш пръста в огъня, да го изгориш, ще имаш болезнено състояние. Но може да ходиш на екскурзия при двайсет и пет–трийсет градуса студ, да ти измръзнат пръстите, пак ще имаш болка. Сега по какво се отличава изгарянето, по какво се отличава измръзването? Имаме два начина, не може да се освободим от страданието. Има едно страдание, което произтича от топлината отвън, от явната топлина. Има друго страдание, което произтича от скритата топлина. Студът е скрита топлина.

Сега правилото е: ти може да страдаш по два начина. Направиш една погрешка, която е явна – страдаш. Направиш една погрешка, която не е явна – пак страдаш. В първия случай страдаш, понеже хората знаят. Във втория случай никой не знае, пак страдаш. Дали погрешката е явна, или тайна, страдание ще имаш. Страданието е вече един език на природата, че ти не трябва да правиш погрешки.

Сега да обясня. Представете си, че имате ключа „сол“. Имате „до“, което има шестнайсет трептения, а според други – трийсет и две трептения. Повишаваме „до“ с половин тон. Колко трептения ще има? Или понижаваме „до“. Колко трептения ще има? С колко трептения го понижаваш? Колко трептения има половин тон?

Най-често музикантите се разстройват, понеже не разбират философията на музиката. Тук преди две седмици слушам някой свири в салона, свири едно парче, не зная от кого, не ми дойде на ума. Най-после намирам музиканта – Шопен. Питам тази сестра защо свири Шопен. Тя след две седмици се разболя. На един здрав човек, който не знае какво да прави,

Шопен е на място, отлично хубаво лекарство. Сега това не ви влиза в работа. Това са по-тънки работи, които имат връзка.

Много може да се говори, за да се разбере. Но като понижиш „до", с какво се е намалило? Запример аз щом чуя тона „до", показва, че от едно пасивно състояние трябва да излезете. Ако вземеш вярно тона „до", каквато и мъчнотия да имате, може да направите един малък опит, може да имаш една мъчнотия, може да имаш главоболие, може да имаш температура, каквото и да е, ако вие вземете вярно тона, веднага ще стане една промяна във вас. Значи от туй пасивно състояние сте излезли и сте влезли в активно състояние. Това е „до". За мене „ре" е – щом вземеш „ре", ти ще тръгнеш в правата посока на движение. Ако посоката ти е вярна, вярно ще вземеш „ре". Ако посоката на твоето движение не е вярна, не може да вземеш вярно „ре". Законът е същият. Ако посоката на твоята мисъл е вярна, ще вземеш вярно „ре". Ако посоката на твоите чувства е вярна, ще вземеш вярно „ре". Посоката на движението ако е вярна, ще вземеш вярно „ре". Казвам, музиката има практично приложение. Провери дали мисълта ти е вярна.

После искам да зная дали туй, което искам да постигна, ще го постигна. Тогава пея вече. Ако вземеш вярно „ми", ще постигнеш. Ако не вземеш вярно, ти не можеш да постигнеш. Искаш да знаеш дали ще спечелиш. Ако вземеш вярно „фа", ще спечелиш. Ако не вземеш вярно, ти ще се опропастиш.

Максими са това. Аз така зная. За мене цяла наука е да изпея гамата, тази стълбица от седем тона. Имаме всичките елементи за постижение. Ако аз бих направил една музикална школа, най-малко тази стълбица три години трябва да я уча, само за да [се] вземат вярно тоновете. Опити, опити… Другата работа след три години ще бъде добре дошла. Семената само се саждат, те сами ще израстат. Всичко от само себе си ще става. То е за насърчение, то не е закон.

За бъдеще, когато хората разберат закона на Божията любов, тогава ще бъде лесно. Човек, който има разбиране, работите лесно стават. Сега в какво седи повишението, в какво седи понижението на „до"? Или вземеш половин тон по-горе. Ако кажем че „до" има трийсет и две трептения, колко ще бъде повишението? Понижението ще бъде шестнайсет, повишението колко ще бъде? („Четирийсет и осем.") Добре, това в пианото е направено. Всякога, когато повишавате, е в по-рядка среда. Когато го понижавате е в по-гъста среда. Да допуснем, че вие една ябълка я разделяте на шестнайсет парчета, друга на трийсет и две. В какво седи разликата? Колко взема на кокошката да разреши въпроса на „до", едно

яйце докато измъти? Взема ѝ двайсет и един ден. Те са двайсет и едно трептения, докато се измътят яйцата. Тази кокошка, за която вие мислите, че е глупава, тя знае. По закона на трептенията тя постоянно бърка яйцата, тя измъща яйцата. Понеже, като ги обръща, тя разбира, че за да се измътят яйцата, трябва да ги обръща, [иначе] няма да се измътят. Тя по няколко пъти ги размества, туй го прави по инстинкт. Тя постоянно вика на пиленцата. На двайсет и първия ден започва силно да вика. Пиленцата чуват. Казва: „Малко усилие с клюна, почукайте навън." Образува се едно течение между мисълта на кокошката и мисълта на пиленцата. Те започват да си издават гагичката навън, главата. Сега не зная тия, които изкуствено ги измътват, какво правят. Онези, които се измътват от хората, се различават от онези, които кокошката ги мъти. Разбира се, голямата работа е свършена.

Та казвам, един тон за да вземеш в първоначално отношение, трябва да имаш условия, за да вземеш вярно тона. Всякога, когато вземеш тона, да си доволен. Като вземеш тона, да станеш доволен. Та казвам, сега идваме към големината на тия предмети. Колкото се приближаваш към някой предмет, колкото повече знания имаме, разбира се, толкоз предметът става по-ясен – силата, която съдържа в себе си, става достъпна за нас.

Защото в какво седи благото на един лекар? Значи лекарят става господар на болестите. Той като се яви при болестите, всичките болести му стават на крак, козируват му. Тъй трябва да бъде, като дойде лекарят. Ако всичките болести стават, когато дойде лекарят, той е лекар. Що е здравето? Като дойде лекарят, болестите ще станат на крак. На болестта ще ѝ дадеш уволнителен билет, достатъчно се е занимавала с болния. Здравето, това са новобранци. Тогава ще издадеш една заповед, че новобранците трябват. В природата има негативна сила. Всичките ония сили, които отнемат естествената топлина на човека, произвеждат болестите. Всичките ония сили, които внасят топлина в човека, носят здраве. Тъй щото някой път попаднеш в негативната сила, отнеме ти се топлината – тогава дойде болезненото състояние. Тогава дойдеш в онази област на положителните сили, които са в хармония с тебе – ти внасяш здравето. В туй отношение това е наука за здравето. Човек трябва да е в хармония с природата и в умствено, и в духовно отношение. Духовното отношение го вземам по отношение на сърцето. Във физическо отношение – по отношение на тялото. Когато човек има връзка с трите свята: с положителните сили на умствения свят, с положителните сили на духовния и с [положителните сили на] физическия свят, то е здравето на човека, здравословното състояние.

Тогава в природата имате черния цвят, той е негативен. Белият цвят, той е

положителен. Щом започва да ви е черно вътре, имате негативни сили. Трябва да вземете други мерки. Те на друг език говорят. Ти една негативна сила може да я употребиш, като разбираш езика. Нещата за какво трябва да се употребят? Човек, като легне да спи, понеже отива в духовния свят, черният цвят е потребен за почивка. Когато се пресилиш, трябва ти почивка. За почивка е този цвят. Ако ти не го употребиш за почивка, тогава ще се удвои работата. Щом се удвои тази работа, вече се изтощава този човек. Сега някои искат повече почивка, отколкото им трябва. Някои искат повече работа, отколкото им трябва. Трябва равновесие – да знаеш колко да почиваш и колко да работиш. Колко сън трябва на човека? Седем или осем часа. Колкото време ти трябва да почиваш, толкова време ти трябва и да работиш – да допуснем осем часа. Две по осем – шестнайсет часа, до двайсет и четири – още осем часа. Тия осем часа за какво ще ги употребиш? Определено е времето. Ако по седем часа почивате и работите, три по седем – двайсет и едно, остават още три часа свободни.

Ние при сегашния живот се намираме в едно голямо еднообразие. Един човек иска да бъде учен човек, иска да бъде богат човек, силен иска да бъде. Ред желания не знае къде да ги употреби.

Сега всички болести усилват вярата на хората. Когато хората се разболяват, то е за усилване на вярата. Непременно трябва да пратите болест, за да се усили вярата. Онези, най-невярващите хора, които не вярват в нищо, щом дойде лекарят, казват: „Този е учен човек, свършил." Лекарят казва: „Десет капки ще вземеш сутрин, обед и вечер." И той брои: една, две, три. После гледа на часовник точно. Щом е здрав, казва: „Мене не ми трябват." Не се подчинява. Щом е болен вече, каквото му кажат, слуша. Тъй както вярва човек като болен, ако вярваше като здрав, не щеше да се разболява. По същия начин трябва да знаеш колко вода да пиеш. Защото и при препиването на вода може да се разболееш. Българите често страдат от стомашно разстройство. Той става вечерно време, българите имат такива кепчета, вземе, напие се със студена вода. Сутринта стане, не е добре. Казва: „Урочасах. Не зная какво ми стана." Той изпил през нощта едно–две кепчета. Казвам, не пийте студена вода. Казва: „Приятен огън имам." Ял кисело.

Казвам, пийте топла вода. Става ли? Казвам, по малко ще пиеш вода, хубава вода, да се асимилира. Другояче остава в стомаха дълго време, поглъща топлината. След туй се образуват тия лошите състояния. Защото и в чувствата може да имате такива състояния. Когато някой път човек се засрами, почервенее лицето. По някой път, като се уплаши, пожълтее, побледнее. Ако прекарате човек в две състояния, едното положително, в което се образува топлина, имате плюс, другото отрицателно, имате

минус, какъв резултат ще даде? Ако дойде пак минус, те се уравновесяват. После пак дойде минус. По някой път иде минус, минус, минус. Туй вече е едно болезнено състояние. Някой път имате плюс, плюс, плюс – имате едно здравословно състояние. Имате енергия, не знаете къде да турите енергията си. Та в сегашния живот енергията не е определена.

Тук наскоро дойде един господин заедно с жена си. Оставили се близо четири години, напуснал я. Сега пак се сприятелили наново. Той седи при мене и ми казва: „Имам един дявол в мене. Много отмъстителен човек съм, искам да си отмъстя. Един дявол имам. Много голяма пакост ми направи." Но главата при ушите е изпъкнала от двете страни, там се зарежда излишна енергия. Зависи от тази енергия, която се събужда. Тази енергия иска да си отмъсти. Тя е свързана с неговия малък мозък. Събужда се. Сега казвате: „Дойде просветление в ума ми." Казвам: „Дръж ума нагоре. Не снемай ума надолу. Мисли за хубавите работи." По същия начин и неговата другарка – тази енергия и тя трябва да я тури в правата посока. И в него има едно съзнание. После гледам му главата горе от ушите до темето. Тази мярка е много малка – няма морален устой. Ето какво наричам морален устой: отвориш касата, гледаш, имаш пет хиляди лева. Трябват ти десет хиляди лева, значи няма да платиш. Ти имаш да плащаш петнайсет хиляди лева. Когато говорим за морален устой, разбираме един капитал, че всякога, при каквато и мъчнотия да е, да отвориш касата и да плащаш. Трябва да имаш сила. Някой път имаме желание да извършим нещо. Нямаме морална сила. Трябва да имаме сила. Моралната сила е един капитал в човека, той не трябва да се разпилява. Хиляди мъчнотии може да дойдат. Като имаш този капитал, веднага се спреш, всичките хора трябва да простят.

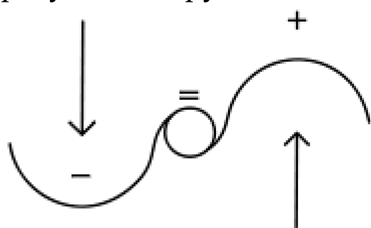
Сега мнозина от вас се безпокоят. От какво? Безпокоите се от студа. Има защо да се безпокоите. Безпокоите се от вятъра, безпокоите се от отношението на хората. Среща ви някой човек. Като ви погледне, като че ви полее със студен душ. Срещне ви някой, така ви погледне, вие се смущавате. Срещне ви някой, изведнъж не ви погледне, но си обърне гърба. Като си обърне гърба, като че с някой душ ви е полял.

Та при сегашния живот трябва да се учите да хармонизирате силите си. Като излезеш от къщи, да знаеш коя улица да вземеш. Трябва да бъдеш предвидлив. Като тръгнеш, да тръгнеш по онази улица, дето ще срещнеш много малко пакост, дето ще срещнеш повече блага. Значи в тази улица ще срещнеш повече добри хора, отколкото лоши. Добри хора – разбираш тези, с които си в хармония. Те ти предават нещо, обмяна ще стане между тебе и тях.

Някой път може да срещнеш някой човек, не те поздравил. Но между хората по един таен начин става една обмяна. Умните хора, като излязат, знаят откъде да минат, да стане обмяната правилно. Ако минеш по улица, дето обмяната не е правилна, връщаш се недоволен. И в учението, навсякъде обмяната да става правилно. Ще дойдеш в хармония с добрите хора, ще имаш висок дух, може да работиш. Някой път дойдеш, изгубиш настроението си.

Та първото нещо, човек като излиза сутрин, трябва да има нещо, от което да се тонира, да дойде в хармония и целия ден да се хармонира с окръжаващата среда. То е вече наука. Ако искате, един ден да направим един опит. Един ден може да ви пратим през София, ще ви кажа през къде да минете, през кои улици, и всеки ще донесе резултата. Някой път като останем съвършено без работа и няма какво да правим, ще направим този опит. Има доста материал, събран в цялата научна област.

За бъдеще лесно ще стане. Ще имате цветенце в една саксийка – учен сте, каквото и да сте – ще имате по едно цветенце в саксийка, с което да хармонирате. Ще го полеете, ще го погледнете, то ще бъде като един талисман. Пък има цветя, които имат съвсем противоположни трептения. Не всички цветя са така хармонични. Имате някое камъче хубаво, което хармонира с вас. После, вечерно време като излезете, да намерите по небето някоя звезда, че като я погледнеш, да ти стане приятно. Не всички звезди произвеждат едно действие. Туй е вярно, понеже разни звезди имат различна светлина. На някои звезди цветът е в хармония с вас, произвеждат приятни впечатления. Обикновено някои хора, като говорите, произвеждат освежаващо впечатление, разположени са. Като срещнете човек, с когото си хармонирате, работата върви. Всеки един човек е благо за някого. Защо трябва да излезеш? Трябва да излезеш, понеже си едно благо. Като се срещнете, на тия хора ти ще им предадеш нещо и те ще ти предадат нещо. Трябва да излезеш, за да стане една обмяна между теб и тях. По същия начин, ако мислите, трябва да дойдат мисли, които са хармонични, известни чувства да дойдат в сърцето, с които си в хармония. Всичко туй допринася. По този начин животът вече разумно ще се гради. Тогава ще се осмисли. При сегашните условия е много механизиран. Ние очакваме нещо по кой начин ще дойде. Трябва да се трудиш. Но разумният труд носи самообразование.

Сега, я вземете „до“. С трийсет и две или с шестнайсет трептения е? Вземете едно „до“ повишено и едно „до“ понижено. Как ще го вземете? Имате камертон. „До“ – повишено, понижено, естествено. Понижените тонове имат връзка със земята, повишените тонове имат връзка със слънцето.

Повишените тонове сега имат връзка с месечината. Повишените тонове направиха връзка някога със слънцето. Мозъкът не може да възприема направо слънчевата енергия, трансформатор е месечината. Повишените тонове чрез месечината възприема, понижените – чрез земята. Затуй понижените тонове носят топлина, повишените тонове носят хладина. Понижените тонове според мене са носили скръб. Понижен е, понеже е скърбен. Той е в гъстата материя. Той пее, за да се урегулира. Той като попее – не че е понижен – той взема тия тонове, да се нагоди според условията. Взема понижения тон, за да се оглади в средата, в която живее.

Вземете „ре“ повишено и понижено. Как ще изпеете например: „Студен вятър духаше“? Как ще го започнем, мажорно или минорно? Или: „Топъл вятър духаше“? В даден случай студът ни прави по-активни, топлината ни прави по-разположени. Сега как бихте определили студа и топлината? Как ще го изпеете? В топлото ти трябва да дадеш един подтик отдолу нагоре, за да преодолееш.

Студено не може да го вземеш, както топло. Няма да го вземеш отдолу нагоре, но странично.

В топлината ти трябва да излезеш от едно положение в друго. Топло ти е, трябва да излезеш из стаята навън или трябва да отвориш прозореца. Казваш, трябва да си смениш състоянието. Или пък някой път искаш да знаеш дали си разбрал някоя дума. Ако може да я изпееш хубаво, ти си разбрал думата. В българите частицата лю е за учудване, но с него започва любовта. Българинът винаги, като дойде любовта, той се учудва какво нещо е.

Сега вие какво си представяте, какво нещо е любовта? Как си представяте любовта? Каква форма ще дадете на любовта? Не само вашето разбиране, но всички други как ще я разберат? Представете си, че един човек е беден. Един го обича, даде му пари. То е вече едно понятие за любовта.

Представете си една млада мома. Младото момче дойде, даде ѝ една шапка – той я обича. Един студент, скъсал го професорът. След това професорът му е турил добра бележка, снизходителен е. Как ще си представи студентът любовта? Младото момиче как ще си представи любовта? Бедният взе парите, как ще си представи любовта? Техните понятия не са едни и същи.

Любовта е с много лица, многолична е тя. Любовта при цветята е цвете, при животните е животно, при хората любовта е хора, при птиците любовта е птица, при водата вода е. Всички форми взема, веднага взема техните форми, за да я разберат. Любовта е единствената сила, която слиза до нашето положение и си заминава. Тя не очаква. Никой не знае образът ѝ какъв е. Не очаквайте да се запознаете с нея. Тя ти услужи, взема твоето положение и си замине. Най-разбраното нещо в света е любовта и най-неразбраното нещо е тя. Две качества: неразбраното е любовта и най-разбраното е любовта. Неразбрана е в туй отношение е, че никой не я е разбрал. Тя дойде, остави богатството, казва: „Направи на този човек добро.“ Ти веднага казваш, че не го обичаш. Някой път ти остави нещо и ти направиш доброто. Понеже ти го разбираш, ти си съгласен с нея. В едно отношение влизаш в стълкновение с нея, в друго – в единение. Тя всякога дава. Ти в едно отношение си готов да дадеш, а в другото не си готов. Когато обичаш, готов си да дадеш. Когато не обичаш, не си готов да дадеш. Тя всякога дава. Щом ти дава, и ти не даваш, тогава носиш лоши последствия, страдаш. Даде ти нещо, казва: „Дай на другите.“ Ти не даваш. Тогава страдаш. Тази любов наричам любов на страдания. Любовта всеки ден ще те посети поне по веднъж. Всеки ден тя ти оставя по трийсет килограма. За десет дена това са триста килограма. Ти няма кому да ги дадеш, на твоя гръб ще ги тури, тя слуги не търси. Ти имаш торба. Отвориш торбата, туриш ги. Тя казва: „Ще дадеш.“ Втори път като дойде, пак дава. Тя никога не взема. Пак ще ти тури. Вследствие на това идат страданията на човека.

Когато имате работа с любовта, каквото ви каже, изпълнете го. Давайте, за да ви се даде. Тя ще ви дава и последното даване ще ви причини страдание. В любовта са най-големите страдания. Не са много големи, но всички хора страдат от преизобилие. Знаеш колко са смешни сега. Аз по някой път сравнявам хората на любовта. Те си имат един цвят и час по час го поливат. Ти имаш едно цвете, поливаш го. После, други хиляди цветя има, които трябва да поливаш. И своето, и всички трябва да поливаш без разлика. Който върви по закона на любовта, трябва да действа съобразно с нея, защото утре тя ще дойде, носи голям товар трийсет и два килограма. Сто дена по трийсет и две – три хиляди и двеста килограма на гърба ти. Ти какво ще правиш? Затуй всички се заемете в закона на любовта да

работите, понеже, ако не работите, тя ще ви създаде най-големите трудности. Ако работите, ще имате капитал, няма какво да се безпокоите. (Учителят пее: „Топъл си ти“.)

Вие как бихте го изпели? Т-то показва, че имаш усилия да преодоляваш. О-то показва: имаш усилия. В П-то имате обратния процес.

Онези от вас, които сте запознати с тоновете, може да знаете трептенията на „до“.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Десета лекция на младежкия клас
27 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1940_12_29 И в Неговото Име народите ще се надеят
неделна беседа

И В НЕГОВОТО ИМЕ НАРОДИТЕ ЩЕ СЕ НАДЕЯТ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 21 стих от 12 глава от евангелието на Матея:

(21) И в Неговото име народите ще се надеят.

Духът Божи.

На съвремения човек му трябва една здрава основа.Човек трябва да се надява на нещо. Понеже съвременното човечество живее при придобитите блага на хиляди поколения преди него, не оценява през какви мъчнотии е минало човечеството, докато дойде до туй положение. Някои представят човека, че първоначално бил много красив. Ние го оспорваме. Имало една фаза, когато човек е бил страшилище. Разправят в мисионерското дело, за обръщането на канибалите в християни. Един американец разправя своята опитност, който е от английски произход. Отивал на един остров, дето живели канибали, десет души проповедници и те всичките ги изяли, опапали ги. Той казва: Аз ще да им проповядвам. – Ще те убият. Той казва: Онези не знаеха какво да правят. Ако могат и мене да ме изядат – добре. Когато умът е слаб, когато сърцето е слабо и когато тялото е слабо, изядат човека. Но когато тялото е мощно, то е една трета от силата. И когато сърцето е мощно, то е две трети. И когато умът е мощен, той е три трети.

Та казвам: – Във всичките хора, изобщо на всякъде има една идея. Хората търсят пътя на един много лесен живот. Имат право хората да търсят, докато се дойде до този лесния живот, трябва ум. Всичката мъчнотия е там, че ти може да си цар, но са паднали зъбите, стомахът е разстроен. Имаш всичките удобства, храна, постоянно ще гледаш само храната. Казваш: – Да имам условия. Ти може да имаш условия на един цар, и пак да си роб. Може да си овчар някъде, но зъбите ти са здрави, сърцето и тялото здрави. Заслужава да се живее тогава. Ти се намираш в друго положение. В сегашното положение хората като забогатеят, като останали малко учени, по-силни, вече отхвърлят и казват: Ние сме господари на света. Най-първо има една колективна борба. Например вземете в семейния живот. Сега констатирам един факт, не само за хората на семейният живот, и в животните е същото. Най първо започват с любовта, и после свършват с бой. Даже някои от животните са много големи кавалери, два пъти по-големи кавалери от хората. Един кавалер изгуби своето търпение, но после проявява един особен характер. Сега ще

оставим онова, което подбужда хората. Хората търсят причината извън себе си. Причината е вън и вътре в нас. Например, ти си длъжностно лице, – стражар си. Заповядват ти един човек да го хванеш, да го арестуваш на пътя. Ти не го познаваш. Идеш и го арестуваш. Пита човекът: Какво съм ти направил? Ти казваш: Заповядаха ми, аз нямам нищо против тебе, но съм длъжностно лице, ти ще се подчиняваш на закона. Даже и в животните като дойдем и те имат методи за самовъзпитание. Не разбирайте, че правя намек на човечеството. Човечеството в тази форма, в която е, семейният живот е идеален живот. Всичките животни са минали и са устроили семейството и човекът нямаше да има туй удобство, туй разбирателство между двата пола. В животните това го няма, или много рядко. Например, вземете идеята за еднобрачието у млекопитаещите. Само лъвът е еднобрачен. Ония, които са проучвали живота му твърдят това, изказвам едно чуждо мнение, което трябва да го проверите. Лъвът като умре, неговата възлюблена не се жени вече втори път. Или най-първо, не може да има две жени, но една. В птиците орелът и той е еднобрачен. Понеже е цар, е еднобрачен. Другите понеже са по-свободни всяка година се променят. Те се съберат двете – мъжката и женската, поговорят си , мъжката птица казва: – Характерите не си подхождат, ти си намери някого, с когото да си схождаш и аз ще си намеря някоя. Разделят се. Продължат си работата. У хората този въпрос е много сложен. Ако рече някой човек да напусне жена си, ред процедури трябват. Заявления , адвокати, съдии, – някой път продължава една, две и три години. Не дават развод. Лесно се свързват, мъчно се развързват. Аз ги наричам тия проявления, аномални проявления, понеже са станали по един изкуствен начин. Например, забиеш колове, те са изкуствени. След пет, шест години изгният. Погледнеш – този кол паднал, онзи кол паднал. Но ако на туй място насадите дървета, вече имате устойчиви колове, органични. Такава ограда може да трае 40–50 години и коловете от година на година стават по-дебели и по-дебели.

Сега на какво да се надяваме в света? Чели сте много философски книги за съществуването на Бога, доказват Неговото съществуване. Тази идея, да се доказва, че Господ съществува е смешна. Идеята, която човек има, за доказване на съществуванието на Бога е много смешна. Не казвам, че е глупава, но смешна. Когато човек иска да се развесели малко, нека чете теориите, има ли Господ или няма Господ. То е се таки да ти говорят за едно същество, което е безгранично и по форма и по обем, – толкоз голямо, че нищо не може да го събере. И да разрешаваш, в какво място може да се събере. Туй същество, което никъде не може да се събере, да му туриш граници и да доказваш, че то съществува. То, което направило всичките неща, доказваш, че то съществува. Ако то съществува, трябва да има някой, който да го е направил. Съществуванието разбира нещо, което

е направено. Човек съществува, понеже човек е направен. Бог, който никой не Го е направил, как ще съществува? Под думата съществува разбирам нещо, което се е проявило не по негова лична воля, но по друга воля.

Сега от чисто философско гледище ще кажете, че изводът не е логичен. Право е. Изводите може да не са логични, но някой път логичните изводи са лъжливи. Някой път нелогичните изводи са правдоподобни, истински са. Казвам: Тогава имаме две положения: Когато нещо е истина, логически ние изваждаме извода, пък някой път, когато доказваме една истина, че не е – то е нелогичен път.

Запример в български често казваме: Аз, аз. Българинът ще ти намери махна, че си почнал много да мислиш за себе си. Българите имат по-мека форма, казват: Казвам. Употребяват глагола без личното местоимение и от окончанието на глагола се разбира лицето. Но казва някога: Аз казвам. Но може да каже: „казвам“ без да тури аз. Англичаните имат само една форма, само едно понятие: Употребяват винаги лично местоимение, казва: Аз казвам. Кое накарало англичаните да имат само едно понятие, а кое накарало българите да имат две понятия. Само „казвам“ – това са книжни пари, а аз казвам – това са златни пари. Англичанинът, който казва: Аз казвам, употребява златни пари. Българинът казва: Може и с книжни пари. По лесно е с книжните пари, туриш ги в джоба, леко е. Казвам ви: Вие и без пари можете. Това не е философско разсъждение. Те са сега изводи според онази логика, която аз зная. Има една логика в тъмнината, има една логика в светлината. Има една логика на безсилието, има една логика на силата. Има една логика на любовта, има една логика на безлюбието. Когато става въпрос за логика, питам: За коя логика става дума – за логиката на любовта или за логиката на безлюбието? Да се разберем. За коя логика става дума – за силата или за логиката на безсилието? В разумността и в безлюбието и там има логика. Има някой човек който излязал извън себе си и мисли, че е цар. Ще ви приведа един анегдот. Така го разправят, един анегдот из руския живот. В Русия имало поверие, че който на земята е сиромах, в ония свят е богат. Който на земята е прост войник, на небето е генерал. Една банда от апаши, разбойници искала да използува това поверие. Намерили един руски войник, който обичал да пие. Веднъж го намерили пиян, падал на пътя някъде. Те го задигат. Разправят, че това станало в Москва или Петроград – не е важно това. Облекли го в генералска униформа и когато той се свестява, гледа и се пита: Что такое? Събират се войници наоколо, казват му, че вчера като се напил, отишъл в другия свят и там е вече генерал. Сега той иска логически да провери, дали е вярно или не. Плюе на земята и заповядва на войниците: Я го изчистете. Те го изчистват. Плюе още веднъж и те пак го изчистват. Иска нещо – веднага му донасят. Минало време, дошло му на

ум, казва: Водка, водка донеси! Те му казват: В този свят водка няма. Всичко друго – дрехи, каквото иска, даже може да го оженят, деца може да роди, но водка в този свят няма. Станал той, разхожда се из стаята, заповядва – изпълняват му заповедите. Държат го 40 дена и го убеждават, че е генерал. Всички му се подчиняват. Най-после му скрояват кюлафа. Ще го женят. Намират му една княгиня. Но ще го заведат в града да вземат каквото е потребно за възлюблената, дрехи за него да го облекат и всичко, за да направят сватбата знаменита. Отиват в един богат магазин. Накупуват много неща и после казват на продавача: – Господине, не ни достигат парите, ще оставим генерала, ще идем да вземем пари, да ви платим. Остават генерала, той седи, чака ги. Онези се забавили. Той започнал да се разхожда и някой казал водка. Той пита: – Има ли водка? Казват му: – Има. Казва: – Дайте ми. Дали му, пийнал малко водка. Казва: – Онези значи ме излъгаха, и в този свят значи има водка. Като пил, придобил смелост на духа. Гледа, минава неговият командир. Понеже го вижда генерал, поздравлява го. Казва му: – Знаеш на оня свят какво ми правеше, биеше ме. Сега пък аз има да те бия. Той му козирува. Но в края на краищата се вижда, че работата е една мафия. Снемат еполетите, шинела, арестуват го. Пак го довеждат в този свят, пак става войник.

Казвам: Често ние на земята се намираме в положението на този войник и мислим, че сме нещо. Като дойдат големите изпитания, снемат ни от онзи свят и дойдем в този свят и се намерим такива, каквито сме. Силата на човека седи в самия него. Реално е само това, което ние можем да направим. И другото е реално, то е относително нещо. Туй, което твоят ум може да направи, туй, което твоята воля може да направи, то е реално в дадения случай. Но ти ще кажеш: – Аз искам нещо. – То не е реално. Тебе нищо не ти трябва. Защо ни са такива неща, с такава гъста материя направени. Може да си направиш една къща с много тънки стени. Може да си направиш две стаи и една кухня. Казвате: Въглища. В разумния свят няма да имаме нужда от въглища. Пространството е препълнено с електричество. Ще издигнем една антена, ще вземем за отопление и осветление. Няма да ореш земята. Ще туриш едно семе от портокал в кацата и след един час ще имаш едно дърво израстнало и ще ти даде 12 плода. Вземеш, каквото ти трябва и изведнъж изтръгнеш дървото и то ще се разнесе пак в пространството. Хляба няма да го печеш. Вие казвате: Защо това не е в нашите времена? – И в нашите времена и сега става това. Има същества, които се хранят по този начин. Сега вие не правите ли във всяка минута по 20 обеда. На всеки три минути. Даром го вземаш и от него изваждаш своята хранителна част и другата пак изпращаш навън. Обмена става. Но за такъв един живот, трябва да се измени нашето сегашно тяло. Туй тяло, което остарява, което изнемощява, то не може да наследи този живот. Сегашният живот, който живеем, не може да влезем в живота на

безсмъртието. И религиозните хора казват, че като умрат хората, с кои тела ще възкръстнат? И питат, как ще възкръснат. Ни най-малко дядото няма да възкръстне с брадата като дядо.Волът като умре, няма да възкръсне като вол с рога. Може да възкръсне, но ще възкръсне в съвсем друг живот, може да се роди. Възкресението е съвсем друг живот, друг смисъл. Сега аз искам да пазите мисълта си, защото в тази област влиза едно противоречие. Казва: Да знаеш, кое е истина. Истината, сама по себе си е най-реалното нещо в света. Тя ежеминутно се проверява. Колко научни доказателства се изискват да се докаже някому, че солта е сол. Колко трактат трябва да четеш. Колко професори трябва да ги доказват, че солта е сол? Колко часа се изисква, да ви докажат, че захарта е захар? Сега някой казва: – Я ми кажи истината.

Докато твоят ум има светлина, докато твоето сърце има топлина, докато твоето тяло е здраво, ти си весел и радостен. То е истината на живота. Какво искаш повече? Ти си търсиш белята тогава. Казва: Трябва да имам три чифта дрехи, обуща, шапки. – Защо ти са тебе три чифта? Тебе ти трябва една дреха, която да не остарява в този живот. Дрехата ти да не остарява и колкото дрехата остарява, става по-изящна, по-хубава. Вижте цветята като започнат да цъфтят, колкото се разцъфтяват, дрехата им става по-хубава. Туй е и у птиците. Те като израстнат, като възмъжеят, имат най-хубавата дреха. Казвам: Човек трябва да има един ум. Казва: Дали това не е илюзия? Чудни са тия хора. Вие като ядете, не е ли това илюзия? Като спиш, не е ли това илюзия? Ще ви приведа един пример за илюзия. Аз бих желал да ми кажете, кой е илюзорен живот и кой е реален живот. Един господин, наш приятел от Свищов ми казваше: Имах голямо желание да забогатея. Тази мисъл така ме обсебила, че само мисля, по кой начин да стана богат. От някъде да дойде богатството. Една вечер сънувам, че иде един човек и ми носи една голяма торба, пълна със злато. Казвам: Лесна работа вече. Хванах торбата. Започнах да мисля, че сега аз ще покажа на хората. Казвам: Сбогом сиромашио, сбогом слугуване. Мисля си, какво ще правя с торбата? По едно време дойде една крава и започна да се върти около мен. Казвам: Махай се – ще се блъсне в мене, искам да се освободя от кравата. Искам да я ударя, но ще изпусна торбата, тя се върти около мене. Казвам на кравата: Тия пари са за мене, не са за тебе. На тебе като крава ще ти дам каквото искаш. Парите са за мене, не ги давам. Като ритнах кравата, тя се обърна на гърба си, виждам и четирите крака. По едно време потече вода на главата ми и се събудих. А то как седи работата? Той до леглото си имал една маса с гарафа пълна с вода. Като се събудил, вижда, че държи чаршафа, масата е обърната нагоре с краката и водата с гарафата е изляна. Излиза значи, че масата е кравата. Парите с торбата – това е чаршафа, който държи. Водата – това е гарафата. Който слуша този пример, ще каже, че не е баш така. Вероятно е да е тъй. Има много неща, които ти

знаеш, но започваш да ги забравяш. Кое е реалното? Паметта ти изневерява. Друг пример ще ви кажа. Един американски професор от града Ню Йорк отива да си вземе писмата от пощата – американците имат такива кутии в пощата. Отива и чиновника го пита за името. Не може да си каже името. Извинете, казва. Той отива в къщи да пита жена си за името, как му е. По пътя го среща един приятел и му казва: О, мистер Джонс! – Благодаря ви. Връща се в пощата и казва, че се казва мистер Джонс. Някой път казвате: Нещо се върти в ума ми, но не мога да си го спомня. – Върти се, но върти се туй, което не е реално. Като дойде реалното, веднага името се определя.

Сега има един свят, дето тия аномалии не съществуват. Има един свят, дето снегът не се топи. Но какъв е този сняг? Той не мяза на нашия. Има един свят, дето растенията не горят. Ти никога не може да изгориш едно растение, на какъвто и огън да го туриш. Какви са тия растения? Сега ако остане аз да ви доказвам, какъв ще бъде този идеален живот. При сегашните условия този живот не може да се приложи. Преди години дойде при мене един доста умен български момък. Казва ми: Искам да се оженя за една идеална мома. Рекох: Ти се лъжеш. Идеалната мома за тебе никога няма да се ожени. Ти си човек сприхав, много си добър, но си сприхав. Казвам: Тя ни най-малко няма да свърже съдбата си с тебе, за да страда. Идеалната мома не иска да страда. Ти за нея не може да се ожениш. За една като тебе може да се ожениш, но за идеалната мома – никога. Подир години дойде една мома. Тя пък иска да се ожени за идеалния момък. Рекох и: Че идеалният момък за тебе ли ще се ожени? Ти си сприхава. Идеалният момък мяза на един ангел. Казва тя: Да ми служи. Казвам: Там е, да ти служи и да знае да гледа дом. Знаете как се гледа дом? Един обеднял руски княз се оженил по любов за една мома. Казва: Поцелуемся. Се с целувки и прегръдки. Като се оженили. Поцелуемся, поцелуемся, но на третия ден тя казва: Хляб. Казва: Ничево, поцелуемся. Но тази работа с целувки не става. Като си сит, може да има целувки, но като си гладен, хляба трябва да се целува. Някой казва: Да се целунем. Под думата целувка, разбирам да се създадат най-хубавите условия на човешката душа, да се не намира в мъчение, труд, страдание, но да се премахнат всичките мъчнотии. Това е целта на човешкия живот. Казва: Бог един ден ще отстрани всичко, ние ще бъдем в блаженство, ще имаме най-добрите условия за живота. Докато дойдем до тази фаза на живота, ще минем през големи изпитания. Някои казват: Аз не искам да страдам. – Че ти когато се раждаше, питаха ли те? Когато умираш, питат ли те? Чудни са хората, когато казват, че са свободни. Ти не си свободен да се родиш, където искаш. Ти не си свободен да умираш. Сега хората умират във войната, на бойното поле. Не иска човекът да умира, а умира. Свободен ли си в онази беднотия, онзи студ, няма въглища, какво ще правиш? Ако вие

сега се намирате във воюващите страни, туй което става в културните страни – в Англия, в Германия, ще имаме една ясна представа за сегашната култура. Ние мислим, че едно време хората били варвари, а сега християни. Сегашните християнски народи, като пуснат една бомба от хиляда километра, изкопава една яма 15–20 метра дълбочина, а около 40–50 метра широчина. Казвам: И това е култура. Казвам: Защо Господ е допуснал тия неща? Но тази война е нищо в сравнение с ония войни, които в небето е имало. Има една теория, според която цялата вселена е създадена от една война. Цялата вселена е била едно нещо, звезди не е имало, всички слънца звезди били едно. Като се скарали жителите и тогава, започнали да я делят. Били толкоз силни, че я разделили на парчета. Започнали да се замерват с тях. Така разрушили цялото небе. Като погледнал Господ, едни оставил горе, други долу. Сега нашата земя е направена от такива парчета. Слънцето, месечината всички са направени се от такива парчета, останали от войната. Това е една теория, не искам да вярвате в това, но всичко е възможно. Господ направил световете и тия умните същества започнал да ги праща в тях. Господ искал да каже: Тази работа с война няма да стане, но с разумен живот. Пита някой: Защо не се спогодят? Имате едно дете. Майката му дава една ябълка, поиска после ябълката от детето и то не я дава. Детето казва: Защо ми я даде? Не трябваше да ми я дадеш, щом я вземаш. За да вземе ябълката, майката трябва да натисне средния пръст на детето, да отвори ръката му и да вземе ябълката. То плаче. Като поиска майката ябълката, защо детето да не я даде, тя ще му даде. Но туй дете няма доверие в майка си. Защо хората не искат да живеят тъй, както Господ е предопределил, но всяко същество иска да стане господар на онова, което не е създало?

Казвам: Всичките нещастия в света произтичат от едно безлюбие. Един брат, който започва да изтезава брата и сестрата, веднага те го намразват. Ако той към тях има благосклонност, че ги обича като себе си, веднага ще го обичат. Той може да ги изтезава, но тази енергия, която употребява за тяхното изтезаване, не може ли да я употреби за тяхното благо? Какво ще изгуби? Той ще спечели много повече. В лошия живот или в неестествения живот ние всякога губим повече, отколкото печелим. При доброто, което правим, всякога двойно печелим. Защо именно това, което печели, не искаме да го правим, а правим това, при което двойно губим. Хората трябва да се убедят в това, да възприемат любовта като една разменна монета. Защото в любовта Бог е, Който е скрит вътре. Вашият живот, вашето щастие зависи от едно житено зърно. Ако на туй житено зърно в няколко години му дадете условия да се развие, веднага туй, което е скрито в тази добродетел, ще подобри целия наш живот.

Сега можете ли да убедите българите, че без война може? Казвате без

война. Но има една война, в която хората да се не убиват. Онези, които идат в света да турят ред и порядък, те имат тази мощна сила. Трептенията на техния ум са толкова силни, че като дойдат десет души, и те изпратят вълните на своята мисъл, пушките, топовете – всичко ще се разтопи, всичко ще изгори, че нищо няма да остане. Едно такова същество ще те хване, хвърли те един километър нагоре, като паднеш пак те хване и пак те хвърли нагоре. Така 3–4 пъти като те хвърли, тогава ще воюваш ли с него? Казвам: Човек трябва да бъде смел. Вие сега искате свобода. Свободни можете да бъдете, ако можете да хвърлите хората нагоре един километър. До тогава докато не ги хвърлите нагоре, ще бъдете като тях. Като говориш, ще знаеш, че и думите са динамични. Казва: Знаеш, какво може да направя? Българските деца често, като се скарат, едното казва на другото: Я ме удари. Той стои. Другото като му удари един плесник, то пак: Удари ме още веднъж. Като го удари втори път, казва: Като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа. Ние сме от тези, които само в нашата махала може да бият. Тук те бият на общо основание и ти търсиш свобода. Свободата човек ще я изисква от своя ум, от своето сърце, от своята воля. Свободата може да я изискваш само от Бога. Когато човек се научи да служи на Бога, Бог ще му даде онази мощна сила. Туй трябва да се проповядва на хората. Не сегашните недъзи, които имат. Днешния живот, мъжът и жената – нямат понятие за любовта. Когато аз говоря за любовта, аз разбирам съвсем друго. Какво е вашето понятие за любовта? Намирам един човек болен от проказа. Създавам му всички условия, излекувам го, като вярвам, че той няма да злоупотреби с благословението, което му дам. Ако злоупотреби, в двоен размер ще се върне проказата. Ако той не устои на задълженията си, проказата ще се върне. Тогава между силните хора на доброто ще ви бъде приятно да слугувате. Няма по приятно нещо да слугуваш. Сега почти същият закон: Онзи професор, който услужва на студентите, онзи учител, който услужва на учениците – на онези малките деца, не му ли е приятно? Много приятно е да откриваш на онези деца първите букви. Знаеш с какво внимание гледат. Колко внимателно гледат студентите, когато професорът изяснява някои научни теории. Какво му плащат? Нему му плащат 5–6 хиляди лева на месец, но знанието, което дава на тези студенти струва милиарди. Това знание не се продава. Казват: Плащат му голяма заплата. Остане ли нас да ни плащат за онова, което казваме, работата е свършена. Аз съм за работите, които не се свършват. Някои казват тъй: Как мислиш да свършиш своята работа? Казвам: Аз мисля никога да не я свърша. Казва: Ти нали искаш да бъдеш съвършен? Съвършенството показва онзи непреривен процес. Като станеш съвършен, работата няма са се свърши, тогава ще започне. Като станеш съвършен , тогава твоята работа ще влезе в правилния път. Докато се научиш да свириш, неприятно ти е. Най първо има дън-дън. Като се научиш вече да свириш, като започнеш да свириш онези класически парчета, може да

моделираш песните, тогава вече ти е приятно. Като станеш съвършен, тогава ще може да свириш, да говориш, да се запознаеш с хората, да те обичат и да обичаш тъй, както трябва. Сега по някой път ме питат: Я ми кажи, дали ме обича той или не? Да ви кажа: Ако ти обичаш и тебе ще обичат. Ако ти не обичаш и тебе няма да обичат. Толкоз просто правило. Ако някой иска да ми покаже, казва: Знаеш, колко те обичам! Когото обичам и той ще ме обича. Когото не обичам и той няма да ме обича. Как ще го познаеш? То с писане не става. Онзи, който те обича, той вечерно време като те срещне, той свети. Онзи, който те обича, ти като влезеш в неговия дом, ти влизаш в най-красивото помещение. Апостол Павел, когато говори за тази свобода, казва тъй: Онова, което Бог е приготвил за онези, които го обичат, нито око е видяло, нито ухо е чувало, нито на човека на ум дохождало, нито на сън е идвало на човека на ума.

Някои казват: Да вярваме. Не е въпрос да вярваме в Бога. С вяра тази работа не става. Ще обичаш Господ с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И каквото правиш на земята, заради Него ще го правиш. В Неговото Име ще се надяваш. Казваш: Не може да търпя. – Слаба ти е любовта. – Ама туй е непоносимо. – Слаба ти е любовта. Някои от вас искате да се отворят очите ви. То ще бъде най-голямото нещастие сега да погледнете. Знаете, какво ще видите, ако се отворят очите ви? Колко престъпления, колко нечисти мисли и желания скрити ще излезат. Вие сами ще се уплашите от себе си. Човек, като погледне, трябва да се освободи от своите минали прегрешения, престъпления. Сега не съдим човека. Той на времето грешил и мислил, че е постъпвал право. Ти да погледнеш, ще видиш всичките кокошки, които си изял през вековете, всичките волове, всичките риби, тръгнали подире ти и викат: Дай ни живота! Като тръгнеш, те всичките вървят отподире ти, цяла една сбирщина тия 35 милиона вървят отподире ти и крякат, искат: Дай ни живот, дай ни живот. Ден и нощ викат подире ти. Какво ще правиш? Не само това, но и 100–200 млади моми казват: Дай ни животът. Къде ще бяга момъкът, те всичките викат подир него. Подир момата пък момците викат: Дай ни живота.

Аз по някой път като привеждам някои примери, ми казват: Много пресилваш. То може, може, но туй, което казваш, не може да бъде. По някой път казваме неща, които не може да бъдат. Ще ви кажа един пример, който не може да бъде. Казват, че един млад момък се влюбил в една млада и богата мома. Представиха, че това било в България. Тя му казва: Аз ще се оженя за тебе, но ако искаш да извадиш сърцето на майка си и да ми го донесеш, тогава ще се оженя за тебе. Туй показва, колко се обичат снахи и свекърви. Тя иска по напред свекървата да умре и тогава да се ожени за момъка. Понеже той бил запален от любов, отива, намира

майка си, изважда сърцето и, и го понесъл. Но по пътя той се препънал и паднал и сърцето проговорило: Уби ли се, синко? Тогава сърцето се върнало при майката. С това иска да покаже, че майката не пита сина си, защо и извади сърцето, но като че той нищо не е направил, тя го пита: Удари ли се?

Казвам: Идеалът такъв трябва да бъде, да не бъдем злобливи. Казвате: Ако ние станем незлобливи, ние ще бъдем баби. – Не. Най-големите герои, това са хората на незлобието. Не мислете, че един незлоблив човек е баба. Ни най малко не е баба. Незлобливият те хване, запуши ти гърлото. Ако ти обичаш силния човек, той те хване за устата, затули я, казва: Говори сега. Ти искаш да говориш, но той ти стегне ръцете, краката, ти не може да се мърдаш. Казвам: Не обиждайте силните. Писанието казва: Бог поругаем не бива. Сега трябва да го приложим. Вие мислите, че хората вън от света са грешници. Аз разсъждавам другояче. Ние всичките хора, и светии и праведници, всичките хора в себе си трябва да се изправим, да не се съдим, но да мислим, какъв трябва да бъде нашият живот. Милиони години всеки от вас се е прераждал, какви ли глупости не е правил в света, и Бог се прощавал. Хиляди години сте се прераждали, и какво велико благо има в Бога. Той казва: Ще поумнеят тия деца. Ние трябва да бъдем снизходителни към погрешките, не да се съгласим с тях, но да вярваме, че един ден те ще се изправят. Един ден човек ще дойде и ще каже: Извини ме, съзнавам своята погрешка, имаше потъмняване на ума, но сега разбрах.

Казвам: Първо трябва да се създаде едно общество от хора, които да мислят, да се надяват на Любовта, да се надяват на Божията Мъдрост и да се надяват на Божията Истина. Туй на физическото поле да стане: Да вярват в Любовта, да вярват в Мъдростта и да вярват в Истината. После третото: Да възлюбят Любовта, да възлюбят Мъдростта и да възлюбят Истината. Туй се казва на френски:

Казвате: Ние го правим сега. Правим го, както Каин го правеше. Като принесоха двамата братя жертва на Бога, понеже Авел имаше любов към Бога, димът се възнесе нагоре. Заради това димът на Авела отиде нагоре. Каин, понеже нямал любов, димът от неговата жертва само пъплел по земята. Той се докачил, как неговият дим да не отива нагоре към Господа. Казвам: Докато пъпли нашият дим по земята, знаете какво значи пъпленето на жертвоприношението. Вие може да направите един опит. Психолозите сега правят опити. Щом двама момци се влюбят в една мома, този, който обича момата, лицето му става светло. Този, когото не обича, неговото лице почернява. Туй е факт. Защо, казва лицето му е потъмняло? Господ му казва: Къде е брат ти? Защо лицето е потъмняло? Онази любов трябва да даде светло лице. Онази любов трябва да създаде топло сърце,

което да не гори. Онази любов трябва да създаде тела, които да не умират, да не гният, които да не образуват всичките тия нечистотии, които сега има. Някой път ухание излиза от краката, ухание излиза от устата, от тялото. Когато хората се приближат при нас в любовта, да усещаме едно ухание, една топлина и една светлина. На всеки е приятно, че те срещнал някъде по пътя. Така са били светиите. Някои мислят светията гори. Но ти като срещнеш този човек, то е щастие за тебе. Той те погледне и няма да ти говори. Ще ти каже: Живей тъй, както аз живея. Следвай моя пример. Ако го питаш: Как мислиш? – Той казва: Следвай моя пример. Срещнах едно време моя Учител и той ми каза: Следвай моя пример. Мнозина казвате: Христос е нашият Учител, Духът. – Какво трябва да правите. Като е вашият Учител Христос. Ще учите. После като ви издигне, онова, което сте учили, няма да го декламирате, но ще кажете цялата лекция, каква е. Като дойде Христос, ще опита хората на любовта. Той ще те прати при десет души прокажени, да види колко знаеш. Ще те постави да примириш десет души хора, които в 20 прераждания са се мразили. Да види, колко си силен. Защото за всичко има цяр, в края на краищата. Казано е, че Бог ще примири всичко. Всичките противоречия, които днес имаме, ще ги примири. Колко време ще мине, за нас не важи. Всички един ден ще се примирим. Но трябва да вземем участие в тази Божествена работа. Не да напуснем земния живот. Колко хора трябва да се примирят! Какви не ежби има.

Като дойдат свещениците казват: Вълк облечен в овча кожа. Какъв морал е да лъжа хората? Де е истината? Най-първо в църквата, свещите дето се продават, това не е истина. Тия дрехи, с които се обличат свещениците и които Моисей ги е направил – те са хубави неща, нямам нищо против тях – но то не е онова, което ще създаде света. Тези хубавите дрехи произтичат от нашия ум, от нашето сърдце, от нашата воля. Да се облечем с тия дрехи, че никога да ги не снемем. Няма да ходим да копаем. Като дойде един свещеник, няма да му дадем пет лева, но ще му туря стотина английски лири и ще го питам: Дядо попе (поп, значи баща, дядо значи голям, дядо попе значи голям баща) как искаш – да ти целуна ръка или да ти дам пет лева, или да ти дам сто английски? Ще каже: Синко, без да ми целуваш ръка. Нямам нищо когато целуването е непринудено, от любов. Защо не. Веднъж дойде един свещеник, носи ми един златен кръст да го целувам. Казвам: Тури кръста на страна, защото и аз имам един кръст, ако го извадя тогава с кръстовете. Ти си кръст и тебе като свещеник може да те целуна, но да целувам другия, то е заблуждение заради мене. Ако ти не внимаваш, да знаеш, какво ще стане с тебе? Що ходиш да лъжеш в Името Божие. Аз тебе може да те целуна, ти може да ме целунеш. Като влезеш в една къща, нека да те целуват хората. Свещеник да влезе без кръст и да целуват хората ръката му. Той ще даде кръста да целуват. Христос казва: Аз дойдох в дома

ти и ти вода не ми даде за краката, ти целувание не ми даде, а тази грешница, откакто съм влязъл не е престанала да целува краката ми и за това и се простиха греховете. Казвате сега любовта. Докато хората целуват златни и сребърни кръстове – нямам нищо против тях, но светът няма да се оправи. Живият човек – трябва да подигнем тия икони, които са паднали, тях трябва да целуваме, тия падналите икони, които Господ създал, да помогнем за спасението на техните души. Сега ще се делим, кои са прави. Католиците и те знаят да се бият. Евангелистите, будистите и те се бият. Кои са прави? Никой не е прав. Ние искаме хора, които да не се бият. Като влезе, да го целунете – нищо повече. Някой казва: Против народа говори. – Против народа сега се говори. Тия хора, които се нуждаят, жилища искат, храна искат, здраве искат, децата са болни. Ако тук в България се внесе любов, най-малко 10, 15, 20, 50, 75 на сто от несгодите ще се намалят. Най-добре – казва – той да стане министър председател. Като стане министър председател, ще го уважават другите. Генерала го уважават заради еполетите. Щом като го уволнят, почит няма. Ти си почитан, докато бъдеш богат. Щом нямаш богатство – не си почитан. Но уважението трябва да произтича от онзи ум, който служи на Бога, от онова сърдце, което служи на Бога в любов, да служи в надеждата, във вяра. Да служиш на Бога на земята и в оня свят едновременно. Не да говориш само, но да служиш едновременно и горе, и тук на земята.

Сега в синца ви има едно убеждение. Аз не искам сега да ви изложа туй, което ви казвам. Аз ви казвам, аз какво подържам. Аз ако бих тръгнал като свещеник с един златен кръст, ето как щях да направя, аз как щях да разреша въпроса. Искам да посетя сто дома, ще нося сто златни кръстове. Като влеза с първия кръст в дома, като го целунат, ще им го подаря. Извадя другия кръст, занеса го в друг дом, целунат – и на тях го подаря. Всеки кръст най-малко ще тежи четвърт, половин килограм. Където ида, давам кръста. Няма ли да ме обичат? Половин килограм като им дам злато, доста почитание ще има. Сега мисля разумно е да се направи. Тогава има една друга опасност. Двайсет години ако ги посещавам, по три–четири пъти в годината ходя да ги ръся, те са два килограма злато за всеки дом. Двеста енорияши по две кила, колко правят? Четири хиляди килограма. Те биха забогатели. Питам: Какво ще се постигне? Това го давам само за пример.

Всяко нещо, според мене, трябва да се направи от любов. Когато целуваш, убеждение трябва да имаш. Ако целуваш кръста от любов към Бога, може да го направиш, не е зло. Когато ти се налага като закон, то е вече лицемерие. Нищо не се възпитава. Всяко нещо човек трябва да го направи от любов, като един вътрешен порив. После, ако аз съм един свещенник, ето какво желая. Тръгна с кръста си, има болни, ще се спра там. Ще

излекувам болните. Туй може да направя. Дето ида, нося Божието Благословение. Мъж и жена се скарали. Какво ще целуват кръста? Ще се примирят. Ще кажа: Слушайте, вие трябва да живеете по любов, децата ви по любов да живеят. Ще взема тогава ще ги разцелувам. Много трудна работа е това. Който, ще стане свещенник, ако той разцелува всичките. То е много трудно. Аз виждам, много лесно се проповядва, но правили ли сте опит да разцелувате всичките? То е най-мъчната работа. Като любиш, много лесна работа е. Но много мъчно е да целуваш, когато не обичаш, като че те пращат в ада. Като се влюбиш, и циганка да е, целуваш я.

Искам вашият ум да се запали с онзи , свещения огън на ума, вашият ум да се запали със свещения огън на сърцето. Този огън съществува ли, той е вярата в Бога. Да се запали тялото, сърцето и умът ви. Че не сме запалени, още нищо не значи. Може да го направим. Трябва да се запалим. Трябва да започнем да горим. Само че, ако изгасне светлината, един ден ще се намерим в трудно положение. Да дойдем в свещения огън, когато тялото гори, без да изгаря, сърцето гори, без да изгаря и умът гори, без да изгаря. Тогава ще се образуват най-хубавите мисли, чувства и постъпки.

„И в Неговото Име ще се надеят народите“. Значи това е надеждата. Когато тази Любов дойде в света, тя ще дойде в света да работи, че от всичките противоречия, които сега съществуват. От тях, Бог по същия начин ще създаде бъдещия порядък. От всичките несгоди, които сега съществуват на земята, от тях Бог ще създаде бъдещия порядък на нещата. То е дългото въже. На туй, което Бог е създал, ние ще служим. Всички ще се опознаем тъй, както сме опознати.

Аз искам да ви оставя две конкретни мисли. От туй, което съм говорил, което остане – да остане. Но две конкретни мисли искам да останат. Ето аз какво разбирам под думата целувка: – Ако слънцето не ни целува, знаете какво ще бъде? Слънцето е на 92 милиона мили от Земята и постоянно изпраща своите целувки, слиза да види как живеем. То е целувка. Когата говоря за Любовта, ето какво разбирам: Онази, неизменната Любов. Ако аз намеря един окалян, голям скъпоценен камък, няма да го целувам с калта, но очистен, когато светлината минава през него – тогава може да го целуна. Всяка душа е скъпоценен камък, от която трябва да премахнем калта, че тогава да я целунем.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

11 беседа, държана на
29.12.1940 год. Неделя 10 ч.с.
Изгрев

1940_12_29 Божествена мярка
утринно слово

БОЖЕСТВЕНА МЯРКА

Добрата молитва

В начало бе Словото

12 глава от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Тая неделя ще ви чета цитати, но трябва да знаеме как да цитираме. Някой като отвори Писанието цитира какво казал Христос, какво са направили светиите. Цигуларят за да свири добре, трябва да има добра цигулка, добри струни, трябва да е добре нагласена. После трябва често да си маже лъка. Ако не го маже, образува се скърцане. Пианистът в годината най-малко три–четири пъти трябва да има един, който да му акордира пианото. И за пианото е туй. Всичките инструменти трябва да се пазят. Човешкият ум, човешкото сърце и човешкото тяло трябва да се акордират. Сега често се спираме и казваме, туй е казано, онуй е казано.

Представете си, че вие сте гладни. Някой казва: Аз по обед ще ви донеса един хляб. В тебе има само една надежда, но ако не донесе хляба и само чакащ, каква полза? Сега често казват, тъй каза, но казаните работи трябва да се изпълнят. Например един защитник адвокат по някой път защитава някой виновен. Аз считам най-добрият адвокат е самият човек. Няма по-добър адвокат от доброто. Щом грешиш, който и адвокат да хванеш, ще плащаш. Пък дали ще те оправдае, то е въпрос.

Та казвам: Каквото и да четете, ако не учите, ако не разбирате вътрешния смисъл, вие ще се намерите в едно противоречие. Аз съм взел 500-та страница от „Божественият и човешки свят“. Тук се говори за една истина, че всичките хора, все при Бога отиват. Други при месечината ходят. Адвокатът веднага ще иде при закона да проверява. Казва, така е писано в закона. Този писаният закон е месечината. (Учителят чете от 500-та страница на „Божественият и човешки свят“): „Когато държавникът иска да създаде някакъв закон, той отива при месечината. Когато философът иска да пофилософствува малко, той отива при месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжът баща, и двамата отиват на месечината да се съветват с нея. Няма човек в света, който да не е ходил при месечината, да се съветва с нея.

Следователно, на месечината, която е около 50 пъти по-малка от земята, е дадена важна служба. Тя показва пътя на човека към доброто. Казано е в

Битието, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето и Луната, да светят на Земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. В човека има едно вътрешно слънце и вътрешна луна, които осветяват неговия път. Месечината е турена в умствения свят на човека. Тя е студена, но трезва, не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагат, месечината престанала да се върти около оста си. Защо? – За да не се опорочи. Щом види, че някой лъже, тя започва да се разсипва. Ако продължава още да лъже, тя съвсем се скрива, не се показва пред очите ни. Когато човек започва да се разкайва, да съзнава погрешката си, месечината отново се показва на небето и се засмива. Тя се усмихва на всеки, който говори истината."

Сега по някой път казвате: Аз ли съм най-големият грешник? Но не си и най-големият праведник. Да грешиш това е изкуство. И да си праведен пак е изкуство. Та всеки един, който не знае как да живее, той греши. Всеки, който знае как да живее той прави добро. Сега как се цери злото в света? (Учителят чете 100-та страница): „Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади троскот от земята.

Някои хора говорят за идеален живот, стремят се към него и пренебрегват физическия. Те не знаят, че за да дойдат до идеалния живот трябва да започнат от физическия. Като метод за правилно развитие, те трябва да отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Мнозина избягват работата със земята, считат я за унизителна. Не е така. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внасят в него свои качества. За пример, добре е да отглеждате фикус. Наистина, фикусът е безплодно растение, но дава нещо от себе си. Който иска да забогатее, нека отглежда фикус. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждайте на цветя, плодове и зеленчуци. В програмата на всички религиозни системи като метод за работа се препоръчва отглеждане на растенията.Чрез тях човек се лекува. Като ги обработва познава тяхната магическа сила." Сега погрешката на Ева къде е? Тя нямала усет, че силата е в плода. Тя отиде при едно отровно растение, отиде да учи медицина и закъса там. Първата медичка, първата ученичка по медицина беше жена.

Сега вие ще свържете тия страници. 500-та представя жена, 100-та представя мъж, 200-та тя е дъщеря. Ако майката не е умна и дъщерята ще е подобна на майка си. Сега имаме думата познаване и думата разбиране.

Да познава човек и да разбира човек. (Учителят чете 200-та страница): „Човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотиите си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. Как? – Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение.“ Сега думата самовнушение вече подразбира, че човек се подчинява на внушението, когато в него се пробуди Божественото естество. Само Божественото е, което вдъхновява, не внушава. Казват: Някой път човек да си внуши, ако има желание да развива Божественото в себе си, той ще си внуши. Още от ранна възраст на детето внушават мисълта, че ще остарее и то постепенно започва да остарява. Още от ранна възраст казват да не грешиш, да не ходиш да крадеш в градината. Те му показват пътя. В туй дете се заражда желание да види какво има на туй дърво. Докато допущате отрицателното в живота си, вие ту ще придобивате нещо, ту ще губите; ще придобиете любовта и ще я изгубите, ще придобиете знание и ще го изгубите. Един от важните въпроси, които ни рисуват всички хора, е защо нямат успех в живота си, защо работите им не вървят и какво трябва да правят, за да уредят живота си. – На кого работите не вървят добре? – На онзи, който няма приятели. Близките му казват: Това дете ще порастне. Като работи човек плаща. В цяла една беседа мога да ви кажа какво нещо е работата. Човек може да работи само при слънцето. Вечерно време не може да работи. Денем, когато живее на слънце, дето има светлина, има работа. Дето няма светлина, няма работа. Когато работите на един човек не вървят, показва, че няма слънце. Дето няма слънце, никакъв успех не може да има. Всички, на които не вървят работите, ще се молите да изгрее вашето слънце, да се върти земята. Трябва да има да се върти около някого. Жената като се върти около някое слънце, тръгне ѝ напред. Мъжът като се върти около месечината, тръгва му напред. Мъжът и жената като се завъртят, напред им върви. Които не се въртят, нищо не им върви. Българите много добре разбират това. Някоя мома, която иска да се жени, ще иде да се завърти на хорото, като се завърти, тръгнат работите ѝ напред. Нали казват, не си струва човек да играе. Не си струва да играеш глупаво. Като играеш, майстор да си. Да знаеш добре играта. Българите имат няколко игри, но те са ги опорочили. Тия игри са извадени от светилището. В древните времена, в светилището са знаели да играят. Вие сега не знаете как да играете, ако речете да играете. За пръв път аз образувах игра, едно колело, по-полека, да не кажат, че полудяха.

Пазете едно правило: Всяко нещо което произтича от закона на Любовта, то е правдоподобно. Всичко в света играе на хоро. Няма нещо, което да не играе. Земята играе, месечината играе, слънцето играе, звездите играят,

въздухът играе, водата играе, всичко играе в света, само че ние не виждаме играта. Ако разгледате ума, човешкия ум, и той постоянно играе. И в ума има игра. И сърцето постоянно тупа. Ние наричаме тази игра биене на сърцето. Биене какво значи. Туй, което расте, туй, което се движи, туй което примирява противоречието в живота, това са елементите на биенето. Сърцето бие, сърцето е, което кара човека да расте, праща храна по всички части на тялото. То дава посока на движението. Като се движи сърцето ви, като бие сърцето, ще имате посока.

Сега имате 300-та страница. Представете си, че след години, някой намери тази книга и вземе една беседа и започне да чете, казва: Колко е умен, каква хубава беседа направил, ще се прослави. Сега 300-та страница е краят на беседата. Много малко е. Тук дава правило: „Обичайте всичко, което Бог е създал, за да обичат хората това, което вие създавате. Знайте, че за всичко, за което мислите, седи човешкият ум. Зад всичко, което предизвиква човешките чувства, седи Любовта. Зад Любовта седи Божият Дух.“ Вие сте чели това, но не сте обърнали внимание.

Вие по някой път навярно правите онази погрешка, която са направили група французи. Всички съвременни хора искат нещо много чудновато, някоя тайна да се разкрие. Явява се един адепт от Индия и започва да проповядва на парижкото благородно общество. Доста се привързали към него. Той им казал, че един ден ще направи едно чудо. Ще са качат на експреса и той с мисълта си ще спре този експрес. Но казва, за да направя този опит, трябва да му дадат огърлици, диаманти, всички скъпоценности, които имат. Дават му ги и те всички заедно с него се качват на експреса. Казал им, че той ще спре експреса, но той скочил от експреса и изчезнал. Този, който спира експреса, не вярвайте в него. Вярвайте в този, който го кара. Той се вижда. Като взима тия скъпоценности, той тръгва по отделен път, занася богатствата със себе си, а те остават вътре. Казвам: Лековерните хора в света изгубват своето щастие за някакво мнимо щастие. Какво ще ми разправя един човек на мене, който имам мир в душата си, виждам Божествената светлина, радвам се на света. Или той ще ме заведе в един край, как хората готвят всички добри яденета. Всичките хубави яденета не може да се сравнят с вкуса на една ябълка, с вкуса на сливата, черешата, гроздето, което сме опитали. Другото е – ще употребя една турска дума – буламач. Никакъв печен хляб не може да се сравни с вареното жито. Свареното жито е по-хранително отколкото мляното жито, от което може да направиш хляб. Казвам: Сега, простата истина седи по-горе от каквото и да е, което човек е създал.

Сега 400-та страница е начин за лекуване някои недъзи. „И тъй помнете всички болести и неразположения се лекуват с дълбоко и съзнателно

дишане.“ Дишаш значи, въздуха, който приемаш да го обичаш, да знаеш, че има нещо във въздуха, което е влязло в тебе. Хиляди години са го знаели посветените, те го наричат прана. То е онази животворна енергия, която чрез любов може да се възприеме. Онези хора, които не дишат по любов, тази енергия в тях не влиза. За всеки човек има специални методи за дишане. Човек ще се домогне до тези методи чрез своя вътрешен учител и лекар. Слушайте своя вътрешен учител и лекар, т.е. Божественото в себе си. Така ще изправите всичките си недостатъци, каквото не сте развили, ще го развиете. Ще дишате и ще пеете. Ако не пеете, не можете да дишате правилно. Ако не диша правилно, човек заминава преждевременно за онзи свят. И на онзи свят няма да го приемат за ученик, ако не диша правилно. Там ще го накарат да прочете „Добрата молитва“ с вдишване, задържане и издишване. Там няма болести, няма страдания, няма и противоречия.

Сега казвате, ние старите хора. Работата е много лесна. Евангелистът казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, ще бъдеш спасен ти и домът ти.“ Не може да вярваш в един човек, ако не го любиш. Може да вярваш само в онзи, когото обичаш. Вън от любовта не може да имаш вяра. Туй е извод. Същественото е, казвате, повярвай, обичай Господа Исуса Христа и вярвай във всичко, което е проповядвал. Право е, вярно е, само че трябва да притурите.

Сега идваме към малките числа, 99 страница. Сега какво трябва да прави ученикът? „Като ученици вие не трябва само да цитирате стихове и да се спирате върху тяхното буквално значение, но да разглеждате вътрешния им смисъл. За да разберете смисъла на стиха „в грях ме зачена майка ми“ преди всичко вие трябва да разбирате еврейски език, да четете Библията в оригинал. Всеки стих има три тълкувания: едно тълкуване за обикновените хора, второ – за талантливите и трето – за гениалните, т.е. за посветените. Стихът „в грях ме зачна майка ми“ е вярно преведен, но малцина разбират вътрешният му смисъл. – Защо майката е заченала детето си в грях? – Защото е била силна, енергична, здрава жена. Тя му дала повече сила, отколкото трябвало. Ако беше родила едно слабо, хилаво дете, щеше ли да има сила то да ходи тук-там да краде, да убива. Майката е вложила в това дете толкова енергия, толкова здраве, че от изобилие на сила в себе си започнало да къса главите на мухите, на кокошките, да краде плодове от дърветата и т.н. Следователно, ако майка ви е вложила много енергия във вас, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила с много енергия, но потърсете начин как да пласирате тази енергия, да я използувате разумно. Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и

ще го накарам да вади троскот от земята.“ Дойдохме на 100-та страница. Аз не искам да правите погрешки в тия цитати.

В една от колегиите в Америка по естествените науки, учениците искали да опитат един от професорите колко е учен – той бил учен човек по насекомите. Те взели крака от един бръмбар, глава от друг, тяло от трети и направили един нов бръмбар. Показват го и казват: Към кой тип ще го преведете този бръмбар? Той като видял, казал: Момчета, това е бръмбар, от вас измислен! Често книги има написани, много тълкувания направени. Трябва да го различавате, че не е естествен, но изкуствен бръмбар, ако си учен човек. Трябва да намериш погрешката. Щом не можеш да намериш погрешката, ще бъдеш излъган. Ще ви прочета 165 страница. „Каквито блага е предвидил Бог за човека, същите блага са предвидени и за тревите, и за цветята, и за мушиците, и за рибите, и за птиците и за млекопитаещите. Хората мислят, че като не обичат някого, всички не го обичат. Преди всичко Бог го обича.“ Ти не обичаш някого и казваш, как да го обичам. Този човек, Бог го обича, тогава какво ще кажеш. Казва: Не обичам този човек, не е добър. Бог го счита за добър. Когато казвате, че не обичате някого, първо ще видите обича ли го Господ, ако Господ не го обича, тогава кажи: Понеже Господ не го обича и аз не го обичам. Ще кажеш: Понеже Господ го обича и аз го обичам. Преди всичко Бог го обича. Да обичаме всички хора, които Бог обича. При това вие казвате, че обичате Бога. Щом измените възгледите си за човека, противоречията ще изчезнат. Любовта изключва противоречията и внася мир в човешката душа. Щом си почине, той отново започне да работи, т.е. да обича. Ще ви прочета 289 страница. „Помнете: един е вашият Учител, Който е във връзка с всички учители вън от вас. Един е вашият Бог, който е във връзка с всички богове вън от вас. Ако не познавате Учителя си вътре у вас, който ви е дал светлина да виждате и да разбирате ясно, вие не можете да разбирате и външните учители. Ако не познавате Бога, който е вътре във вас, който ви е дал живот, вие не можете да познаете и разберете окръжаващите неща. Ако разберете това, което днес ви говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които са минали тази възраст ще се върнат назадат. Всички ще станете млади без никакви бръчк по лицата, без никакви гърбици. Всички ще олекнете и ще хвърчите с вашите аероплани. Ако мисълта на човека не лети с аероплан и не обикаля целия свят, каква мисъл е тя? Ако с окото си човек не може да вижда и най-отдалечените звезди на небето, какво око е това? Астрономите си служат с телескопи за изучаване на звездите и планетите, но все още няма такива усъвършенствани телескопи, с които да виждат светлината и на най-малките звезди. Нали, когото обичате искате да го виждате и го виждате всякога. Мене ми разправяше един мой познат. Чудех се, казва, минавам покрой една къща и когато и да мина, все ще излезе някой, все ще ме

видят. Някой път исках да мина да ме не видят. Казва, какво искат тия хора от мене? Казвам: Какво искат. Искат да ги обичаш, нищо повече. Ти като ги видиш започваш да мислиш и понеже ти ги избягваш, не искаш да излязат. Казват: И нас Господ е създал, погледни ни. Другите гледаш, нас не искаш да гледаш. Аз забелязвам братя и сестри, на някого погледът се задържа по-дълго време, ухилват се, някои бързо погледнат – не е лошо това. Аз виждам хубавата страна. Понеже погледът е силен ще ги изгори, по-малко ги гледат. Онзи, на когото нервната система може да издържи, по-дълго го гледат. Питаше ме един млад брат веднъж, казва: И досега не мога да си обясня. Едно младо момиче на 15 години веднъж ме погледна в очите с един спокоен поглед, нищо не можах да прочета, пък ме учуди. В погледа не можах да прочета какво иска. Казвам: Ти какво искаше? Ти искаше да ти се ухили, пък то не се ухили. Ти искаше, то да ти даде светлина, пък то затвори всичките светлини в себе си. То иска да те опита имаш ли светлина да го осветиш вътре. По някой път вие виждате някой човек, че има светлина, лесно четете. Ами който няма светлина? Та когато хората ви обичат, те изпращат светлина вътре във вас, те ви познават. Когато не ви обичат, вие сте затворена книга за тях. Затуй за да разберем Божия път, като обичаме Бога, нещата са разбрани. Като не го обичаме, неразбрани са. Този закон е верен. Обичаш ти Христа, думите Му ще бъдат разбрани. Когото обичаш, разбираш думите му. Когото не обичаш нещата, остават неразбрани. Сега мислите ли, че вие, когото обичате и когото не обичате са двама различни хора? Те са един и същ човек. Има един анекдот из американския живот. Доста виден американец не го обича жена му, вижда, че жена му е хладна към него, не може да ѝ каже. Започва той да изучава как да привлече вниманието ѝ. Започва да я следи като ходи в града, къде ходи, в какви базари. Открива, че тя доста често посещава едно място. Отишъл там, постъпил като слуга, дегизирал се и продава нещата, които трябва да продава. Той я посреща любезно, тя се усмихва насреща му. Вечерта като се върне вкъщи, тя не знае. Той я пита от къде купила тия неща. – Еди от къде. Той започва да описва. Нали, казва, той ти се ухили насреща. Казва, нали това ти каза. Тя се чуди. После нали за толкоз беше продажбата, тя се чуди още повече. Казва: Аз от далече чета тия работи. Тя казва: Той е много благороден човек. Един отличен ум има, погледа му, обходата му. Тя мисли, че нейният мъж е друг, а онзи е друг. Той е същият. Разликата е, че в първият случай на живота много близо са дошли. И двамата са излезли от своята орбита, стълкновили са се. Сега излизат от орбитата отвън, в която Бог ги е поставил. Някой път всичките противоречия в живота произтичат от близостта. Дойде някой човек, ще вземе пари от тебе, не ги връща, ще се скарате. Не му давайте пари на заем, нищо повече. Казва, без заем. В Божествения свят никакъв заем не дават. Онзи стих е староеврейска работа, дето казват: като дадеш на сиромасите, заемаш на Господа. Няма никакво

заемане на Господа, то е по човешки. Аз разбирам работата на Господа. Да ти е приятно, че може да работиш и да слугуваш за Господа, това е вътрешен смисъл.“

Казвам ви, сега 9 места се цитираха, свързах ги заедно. Колко неща трябва да има човек предвид, за да може да разбере една истина. Истината в света е непонятна без любов. Истината е непонятна и без знание. Истината е последен резултат. Когато човек иска да познае истината, той трябва да иде при любовта да се учи от нея. Истината ще го научи. Любовта ще го научи как да се запознае с истината, с Божественото знание, с Божествената мъдрост, с чистотата. Казваме да говорим истината. Ти не можеш да говориш истината, когато нямаш любов, ти не можеш да говориш истината, ако нямаш мъдрост. Да говориш нещо, трябва да го знаеш. Ще дойде някой да ми разправя за слънцето. Той ще говори неверни работи. Днес всички говорят, че слънцето било разтопено. Като създаде Бог света, в Библията както казват: „И създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена.“ Единственото нещо, което е неустроено, е земята. Всичките други работи са устроени вече. Сега допуснете, че ви казвам: В слънцето може да се живее. В тази стая, в печката може ли да живеете? В печката не се живее, ще изгорите. Слънцето гори, но не всичкото слънце гори. Има места в слънцето, които горят, има места, които не горят. Слънцето има всичките климати. Най-хубав климат има там. На слънцето има известни области, дето всичко може да се разтопи. Има хладини, дето човек може да си почине, има долини и плодни дървета. Не искам това да вярвате, предполагам. И реки има и вода тече, хиляди пъти по-чиста, отколкото водата на земята. Ако ние имаме една бутилка от слънчевата вода, то всичките хора в България тук бихме ги подмладили само по една капка като им дадете. Когато четете 1001 нощ, всичкото, което е писано, така ли е? Но всички неща, които съществуват в света са верни. Вие може да вярвате, че някой се подмладява. Аз не се подмладявам. Някой се родил, някой се подмладява. Мисли, аз ще умра. Аз не умирам, друг умира. Казва, аз ще стана богат. Аз не ставам богат, друг става. Мисля да стана учен, аз не ставам, друг става. Тъй щото каквото помисля все е вярно. Само че може за вас да не е вярно. Няма нищо в света, което да помислиш, да не е вярно. Реалността стои в това, че именно туй не съответствува на нас в дадения случай. То служи като един стимул. Ако ти преждевременно станеш учен човек, туй знание няма да ти помогне. Но постепенно ако придобиете знанието, то ще ви ползува.

Сега в религиозно отношение казват: Да ида в небето, да се явя пред Христа. Много човешки разсъждавате. Какво ще направите пред Христа, кажете ми? Да му се оплачете? Небето място за оплакване ли е? Събрали се двама братя, ще идат при Христа да ги примирява. Друга работа на

Христа не е останала. Че Той като говори още на земята като беше Той се отказа от тази работа. Слушай казва, Учителю, кажи на брата ми. Христос казва, кой ме поставил съдник, аз не съм съдник. Вие сами си разглеждайте работата. Мене ми разправяше друг един мъж. Бог ми е свидетел, аз повиках Бога за свидетел. Като се разправям с жената, обвиняват ме, викам Господа за свидетел. Казвам: Освободи ме от този укор, Господи. Работа ли му е да вика Господа за свидетел.Често вие викате Господа за свидетел. Не правете тия работи. Кажете, аз свидетелствувам, проверете дали е вярно. Казва: Господ ми е свидетел, това не казвайте. Оставете се с вашите религиозни работи, не викайте Христа за свидетел. Казва: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ви видят, да прославят Бога.“ Вие да бъдете светлина в себе си, че да няма нужда да викате Господа, ни Христа да свидетелствува. По някой път, за да турите авторитет, казвате, Учителят тъй каза. Няма да туряте аз какво съм казал. Като направите една погрешка, казвате: Тъй каза Учителят. Като направите едно добро – не, не е Учителят. Като направите погрешка, носете си погрешката. Като направите добро, носете си доброто. Няма да туряте на мястото на погрешката друг. Вас дръжте на мястото си, не брата си. Това са атавистически остатъци от миналото, от които трябва да се отучите. Аз се чудя, като дойде някой, че ми се кара, че не му вървят работите. Че аз ли съм виновен? Турил му учителят единица в училище, аз съм крив, че му турили слаба бележка. Да иде да го убеди да му тури 6, да учи. Болен станах – аз ли съм виновен. Живей добре, за да не си болен. – Изпъди тази болест! Как ще я изпъдя? Ти си я викнал на гости. Не може да дойде в дома, да краде твоят гост. За мене болестите са гости, поканил си ги, ще има ядене и пиене.

Та се изисква обхода, разумна обхода се изисква в новия живот. Колко е мъчно човек да бъде спокоен! Българите обичат да се занимават с политика. В Англия не се занимават с политика, в Германия се занимават с политика. Политиката е за политиците. Другите си гледат работата. Англичанинът обича парите. Касата отвори, гледа, когато е подписвал нещо, знае дали има пари или не. Мене често ме питат, кой ще победи. Казвам, не е моя работа. Двама пехливани се борят, обзалагат се, че ме питат, кой ще победи, понеже се обзаложили по 1000 английски лири. Англичаните много обичат да се обзалагат. Има надбягване на коне в Англия, обзалагат се кой кон ще спечели. Мнозина стават богати от залагането. Има надбягване, видни англичани взимат участие, някой път и английският крал взима участие. Обзалагат се с 1000 английски лири. Казват, еди-кой си кон Мари или Джон. Седи той и като спечели, веднага 1000 лири взема. Казват: Кой кон ще спечели? Казвам: Ще видите. Сега тук в България конете са тази лотария. Като вземат билет само току ме питат. Имаме един приятел в Патагония, не зная но повече от 10 години взема

билет, за да спечели пари да се върне в България. Скоро писал на дъщеря си, че по-напред лотарийните билети го притегляли да взема, сега вече не го теглили, не вземал. Близо 12, 13, 14 години все взема и не му се пада. Аз вярвам още 100 пъти трябва да взима билети според моите изчисления, за да му се падне, за да дойде в България.

Богатството се определя от количеството злато, което човек има в кръвта си. Богатството е точно определено и не може да ти се падне, ако нямаш злато в кръвта си. Ако нямаш другото богатство, то е ценното. Съобразно с това злато, което имаш, кредитът се отпуща. Най-първо дойде някой и казва: Ти ще забогатееш скоро. Казвам: Ти скоро ще изгубиш туй, което имаш. Тебе не ти трябва богатство. Ти като осиромашееш, човек ще станеш. Защото като осиромашее човек, започва да мисли. От него работник ще стане. Дръжте мисълта, онова, което Бог е вложил вътре във вас, разчитайте на него, не разчитайте на нищо друго. Всякога Бог е вложил повече, отколкото вие сте предвидили. Ако може само да използувате онова, което е във вас, то е достатъчно, то е предостатъчно. Не си туряйте мисълта, че Господ нищо не е турил. Турил е повече, тъй щото всинца имате условия да станете толкоз богати, колкото е предвидено, да станете толкоз учени, колкото е предвидено. Казвате: Че как? Предвидено ви е и колко високи ще станете. В действителност, колкото и да мислите ще станете 1,50; 1,65; 1,80; 1,92 метра. Мисля имаме само един брат, близо два метра. Но той е само един. Има и два и половина. Сега близо три метра има и широчината на човешкото тяло е предвидена. Всичко е предвидено. Сега предвидено е да станете умни деца. Предвидено е всички да станете умни възрастни хора. Предвидено е всички да станете умни стари хора. Няма да има разлика. Ще се различавате само че в младини светлината ще бъде малка, възрастни като сте, ще бъде по-силна, в старини най-силна ще бъде, най-силна светлината. Сега обратното става. Младият има повече светлина; възрастните – средно, старите – съвсем загаснала. Правилото е в детство светлината е едва, във възрастните да се усилва светлината, в старите вече е на зенита. Да се зарадваш, че при тебе дошла Божествената светлина. Ако искаш да станеш млад, ще намалиш светлината, ще се подмладиш. После ще започнеш да усилваш светлината, ще станеш стар. Старост показва голяма светлина, лесна работа.

Приложете любовта като магическа сила, с която правите опити, микроскопически опити да видите дали ще излезат сполучливи. За пример, ако аз съм на вашето място, ще направя ето какъв опит. За пример, някой път се яви жълт цвят на лицето, ще се постарая да изменя жълтия цвят на лицето. По някой път, кожата може да стане суха, груба. Ще се постарая да омекча кожата и да я направя да има малко влага. По някой път може ръцете да изстинат, краката може да изстинат. Ще се

постарая да ги постопля. По някой път погледът е мъжделив. Ще се постарая да бъде ясен. Може да има тъмен цвят. Ще се постарая да изменя цвета на лицето. Колко неща има, които може да ги измениш. Имаш някоя гърбица, ще се постараеш да оправиш гърбицата. Много лесна работа е. Изправете се при една такава врата, краката да бъдат близо до прага. Всяка вечер като се изправяте до вратата, гърбицата ще се изправи. В десет години ще бъдете прав като стрък. Щом се прегърбва човек, показва че вече влиза в закона на прераждането. Когато се мериш, започваш да се прегърбаш, че като влезеш в утробата на майка си, да се свиваш. Не е лошо и то, но като правиш опит, дръж положителното, изправи се. Дръжте положение перпендикулярно от слънцето към земята, то е едно здравословно състояние. Когато човек се огъва, то е само временно, за да премахнеш само някои препятствия. Всякога, когато човек иска да избегне някоя голяма мъчнотия, той се огъва. Такъв е законът в природата, търсим кривите линии. В друго отношение правите линии са за предпочитане. Казвам: Всякога считай, че правата линия е линия, която води към Бога. Само по пътя на правата линия може да се явим пред лицето на Бога. Тя е мярка на Божественото. Всички други мерки с нея се мерят.

Отче наш.

9. Утринно слово
29.XII.1940 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев